Cuprinsul revistelor din anul 1957

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1957
"UNDE ESTE COMOARA VOASTRĂ, ACOLO VA FI ȘI INIMA VOASTRĂ" - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1957
CALEA OSPITALITĂȚII - *PAG. 37*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1957
PERMIȚI TU CA DUMNEZEU SĂ SCRIE PE INIMA TA? - *PAG. 75*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1957
CUM ÎȘI PRIVESC MARTORII LUI IEHOVA SERVICIUL - *PAG. 113*

Revista nr. 5 – 1 martie 1957
"STAȚI TREJI, RĂMÂNEȚI NECLINTIȚI, FIȚI TARI" - *PAG. 153*

Revista nr. 6 – 15 martie 1957
"DRAGOSTEA ZIDEȘTE" - *PAG. 191*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1957
APĂRAȚI-VĂ RESPONSABILITATEA CREȘTINĂ - *PAG. 229*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1957
CÂND TOȚI OAMENII SE VOR ÎNCHINA IAR UNUI SINGUR DUMNEZEU - *PAG. 267*

Revista nr. 9 – 1 mai 1957
ARATĂ RESPECT PENTRU ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA - *PAG. 307*

Revista nr. 10 – 15 mai 1957
SĂ NE STRĂDUIM SĂ OBȚINEM MATURITATEA NECESARĂ - *PAG. 345*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1957
ISRAELUL DIN VECHIME CADE DIN NOU ÎN PĂCAT - *PAG. 385*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1957
SUPRAVEGHETORI AI POPORULUI LUI IEHOVA - *PAG. 425*

Cuprins

Revista nr. 13 – 1 iulie 1957
SĂ RECUNOAȘTEM PUTEREA DORINȚEI GREȘITE - PAG. 465

Revista nr. 14 – 15 iulie 1957
SPIRITUL SFÂNT – A TREIA PERSOANĂ A TRINITĂȚII SAU FORȚA ACTIVĂ A LUI DUMNEZEU? - PAG. 507

Revista nr. 15 – 1 august 1957
DE CE PUSTIEȘTE IEHOVA PĂMÂNTUL? - PAG. 549

Revista nr. 16 – 15 august 1957
FERICIȚI SUNT CEI ÎMPĂCIUITORI - PAG. 589

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1957
SĂ NU COMPROMITEM NICIODATĂ PRINCIPIILE CREȘTINE - PAG. 631

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1957
VINDECAREA NAȚIUNILOR S-A APROPIAT - PAG. 671

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1957
RĂBDARE CA CEA A LUI IOV ÎN TIMPUL SFÂRŞITULUI - PAG. 709

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1957
LAUDĂ INTERNAȚIONALĂ LA ADRESA SINGURULUI DUMNEZEU - PAG. 747

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1957
CUVINTE ÎNȚELEPTE PENTRU TIMPURILE MODERNE - PAG. 787

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1957
ECLESIASTUL VORBEŞTE DESPRE LUCRĂRI ZADARNICE ŞI VALOROASE - PAG. 827

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1957
FEMEIA IUBITĂ DIN CÂNTAREA CÂNTĂRILOR - PAG. 865

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1957
ELIBERARE PENTRU INTEGRITATE FAȚĂ DE DUMNEZEU - PAG. 903

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 IANUARIE 1957 Nr. 1

Cuprins:

"UNDE ESTE COMOARA VOASTRĂ ACOLO VA FI ȘI INIMA VOASTRĂ" - Pag. 3

CE PARTE CITIȚI? - Pag. 16

EVOLUȚIA DENATUREAZĂ GÂNDIREA RELIGIOASĂ - Pag. 18

ESTE ACESTA CREȘTINISM? - Pag. 21

„PAȘTE OIȚELE MELE” - Pag. 23

NECAZUL CREȘTINĂTĂȚII - Pag. 31

DAȚI LUI IEHOVA DEVOȚIUNE EXCLUSIVĂ - Pag. 32

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 33

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande şi prejudecăți rasiale, naționale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delicvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea îşi menține atenția cu credință asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *președinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

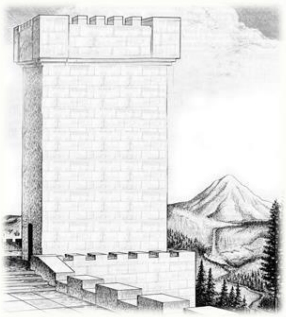

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1957 **Nr 1**

„UNDE ESTE COMOARA VOASTRĂ ACOLO VA FI ŞI INIMA VOASTRĂ"

„Deschideţi ochii şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie, căci, chiar dacă cineva are din belşug, viaţa lui nu depinde de lucrurile pe care le are."- Luca 12:15, *NW*.

UNDE este inima ta? Este spre Făcătorul tău, Iehova, sau te împinge să acţionezi ca lumea degenerată, atee? Tu trebuie să păstrezi întotdeauna în minte faptul că "Iehova. . . vede ceea ce este inimă." (1 Sam 16:7, *NW*). Fără îndoială, Dumnezeul Cel Prea Înalt al universului poate discerne motivele tale; ştie ce comori cauţi. Regele David i-a spus lui Solomon: "Cunoaşte-l pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-i cu o inimă întreagă şi cu un suflet plin de bucurie; căci Iehova cercetează toate inimile şi observă orice înclinaţie a gândurilor. Dacă-l vei căuta, se va lăsa găsit de tine, dar, dacă-l vei părăsi, te va respinge pentru totdeauna." (1 Cron. 28:9, *NW*). Orice persoană a cărei inimă este pentru Dumnezeu îl poate găsi. Dar pe cei care îi întorc spatele lui Dumnezeu, El nu îi va ajuta. Nimeni nu-şi poate ascunde faptele de la vedere, deoarece "căile omului sunt înaintea ochilor lui Iehova." - Prov. 5:21, *AS*.

[2] Pavel a realizat acest lucru. El a încercat mai întâi să slujească lui Iehova Dumnezeu sub sistemul legii Mozaice respinse de atunci, ca un fariseu, şi a crezut că e de datoria sa, ca evreu, de a-i persecuta pe urmaşii lui Cristos, "atât bărbaţi cât şi femei" ai "Căii" - această religie nou formată. (Faptele 9:1, 2, *NW*) Cu toate acestea, atunci când i-a fost arătat forţat adevărul, el s-a întors, a părăsit vechile practici religioase, acum demodate, şi a devenit "un rob al lui Isus Cristos şi chemat să fie apostol." (Rom. 1:1, 2, *NW*). De la vechiul sistem de lucruri care a existat în zilele lui, Pavel a fost "pus deoparte pentru vestea cea bună a lui

Cuprins

Dumnezeu." Inima lui nu mai era în vechiul sistem de lucruri evreiesc şi ipocrit. El a aflat despre Isus Cristos cel înviat; astfel, cu speranţa în viaţa veşnică, el a devenit acum un slujitor zelos. Pavel a fost cunoscut în toată Palestina, Asia Mică şi Grecia, precum şi în Roma, deoarece el, "de la o zi la alta, spunea vestea bună a salvării prin El." (Ps. 96:2, *NW*). În multele sale călătorii el a avut o bună oportunitate de a observa modul în care trăia omenirea. Vizitând loc după loc, într-o lume foarte coruptă, el nu a fost "ruşinat de vestea bună; ea este, de fapt, puterea lui Dumnezeu pentru salvarea fiecăruia care are credinţă." El a predicat evreilor şi grecilor, adică credincioşilor şi necredincioşilor în Iehova Dumnezeu. Prin acest mesaj al veştii bune, dreptatea lui Dumnezeu a fost dezvăluită. Pavel a învăţat Cuvântul lui Dumnezeu prin studiu sârguincios. El ştia că "cel drept va trăi prin credinţă." - Rom. 1:16, 17, *NW*; Hab. 2:4, *AS*.

[3] Ca un adevărat creştin, Pavel nu a fost ezitant în a spune despre mânia lui Dumnezeu împotriva oricărei nelegiuiri şi nedreptăți. În scrisoarea să către Romani el a scris foarte clar. Puteţi înţelege cu uşurinţă ceea ce vrea să zică el, citind Romani 1:18-32 (*NW*). Potrivit argumentului lui Pavel, Dumnezeu s-a făcut de cunoscut la toţi oamenii şi calităţile invizibile ale Celui Atotputernic au fost văzute clar de la crearea lumii înainte. Chiar dacă bărbaţii şi femeile din lume l-au cunoscut pe Dumnezeu, cu siguranţă nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit pentru toate lucrurile bune pe care le-au avut. În schimb, erau fără judecată în raţionamentele lor şi inimile lor neinteligente au devenit întunecate. Aproape toţi oamenii au devenit extrem de nebuni. Bărbaţii şi femeile s-au dedat la un mod de viaţă foarte josnic, depravat. Descrierea lui Pavel dovedeşte că ziua lui nu era diferită de a noastră. Chiar acum, noi, ca şi Pavel, putem spune: "De aceea Dumnezeu i-a lăsat în apetituri sexuale ruşinoase." Ei au fost atunci şi sunt acum "violent înflăcăraţi în pofta lor unii pentru alţii", atât bărbaţii şi femeile "dezvoltând ceea ce este obscen." Cu toate că au avut ocazia să audă adevărul şi să acţioneze în mod corespunzător, ei nu au fost de acord să-l păstreze pe Dumnezeu în cunoştință exactă, zicând: "De ce să pierdem timp dobândind cunoştință despre Dumnezeu când putem alerga sălbatic cu lumea?" Nedreptatea, răutatea, lăcomia au umplut lumea din zilele lui Pavel. Oamenii îşi făceau rău unii altora. Erau plini de invidie, ceartă, de înşelăciune şi crimă. Aceste lucruri au fost foarte răspândite, iar toţi erau insolenţi şi aroganţi, îl urau pe Dumnezeu. Copiii erau neascultători faţă de părinţii lor. Afecţiunea naturală era necunoscută printre ei; toţi erau fără milă. După ce descrie viu zilele lui, Pavel a adăugat: "Deşi aceştia cunosc foarte bine hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu, că oricine practică aceste lucruri merită moartea, nu numai că le fac în continuare, dar îi şi aprobă pe cei ce le practică." - Rom. 1:32, *NW*.

[4] Astăzi, cuvintele puternice ale lui Pavel se aplică deopotrivă. Pentru toată omenirea, în creştinătate şi alte părţi ale lumii unde predomină închinarea la zeii păgâni, noi, cu Pavel, acum putem spune: "Prin urmare, omule, oricine ai fi, eşti fără scuză dacă judeci, fiindcă în lucrul în care îl judeci pe altul te condamni pe tine însuţi, deoarece tu, care judeci, practici aceleaşi lucruri. Şi ştim că, potrivit adevărului, judecata lui Dumnezeu este împotriva celor ce practică aceste lucruri.

Cuprins

Dar crezi tu, omule, care îi judeci pe cei ce practică aceste lucruri pe care le faci şi tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?" (Rom. 2:1-3, *NW*) Cu alte cuvinte, "căile omului sunt înaintea ochilor lui Iehova". Deci, unde este inima ta, cu acest dezmăţ sau împotriva lui?

[5] Cei mai importanți oameni de stat din această lume rea, spun oamenilor de pretutindeni cum să-şi conducă afacerile, modul în care guvernul ar trebui să fie condus şi cum să trăiască în pace. Dar ce găsim? Îngrijorare în rândul conducătorilor, depravare printre oameni, primejdie printre naţiuni. Astăzi, toate naţiunile (indiferent de susținerile unora că ar fi creştini) şi-au împietrit inimile împotriva lui Dumnezeu şi împărăţia lui. Ei nu doresc această împărăție. (Mat. 6:10; 24:9). Ei sunt împotrivă să fie conduşi de către Dumnezeu, Iehova, şi de Regele lui întronat, Isus Cristos. (Ps. 2:1-3; Dan 2:44; 12:1, *AS*, Faptele 4:24-30, Mat. 24:9, 15; Apoc. 11:15, *NW*) Aplicaţi cuvintele lui Pavel, prin urmare, la naţiunile de acum: "Dar cu împietrirea ta şi cu inima ta lipsită de căinţă îţi strângi mânie pentru ziua mâniei şi a revelării judecăţii drepte a lui Dumnezeu. Şi el îi va da fiecăruia după faptele lui: viaţă veşnică celor ce caută glorie, onoare şi neputrezire prin perseverenţa într-o lucrare bună, dar pentru cei certăreţi şi care nu ascultă de adevăr, ci ascultă de nedreptate, va fi mânie şi furie. Va fi necaz şi strâmtorare peste sufletul oricărui om care face răul, mai întâi peste al iudeului şi apoi peste al grecului, dar va fi glorie, onoare şi pace peste oricine face binele, mai întâi peste iudeu şi apoi peste grec. Căci la Dumnezeu nu este părtinire." - Rom. 2:5-11, *NW*.

[6] Faptul că eşti un cetăţean al unei anumite naţiuni sau membru al unei anumite religii, nu te va proteja de mânia lui Dumnezeu. Unde este inima ta? Unde este comoara ta? Iubeşti dreptatea? Vrei să trăieşti? Dacă da, atunci cunoaşte-l pe singurul Dumnezeu adevărat al lui Avraam, al lui Moise, al lui David, al lui Ieremia, al lui Isus Cristos, al lui Pavel şi al altor creştini timpurii şi al adevăraţilor creştini de astăzi şi împreună cu toţi acei bărbaţi şi femei temători de Dumnezeu „serviţi-l pe [Iehova] cu toată inima şi cu un suflet încântător.” Amintiţi-vă, este scris: "El va răsplăti fiecăruia după faptele lui".

GÂNDIRE GREŞITĂ

[7] Acum, majoritatea oamenilor au gândurile amestecate. Este nepopular să fii prea religios sau să vorbeşti cu prietenii despre Biblie. Religia creştinătăţii este ceva folosit doar duminica şi în acea zi te gândeşti la ea doar pentru o oră, în timp ce oamenii ascultă măreaţa muzică la orgă, se alătură ei înşişi în cântarea câtorva cântări şi, de asemenea, se bucură de cântarea corului. Ei ascultă cuvântarea clericului angajat timp, de douăzeci de minute sau cam aşa ceva, de la amvon. Discuţia lui se poate baza pe Biblie sau o altă carte sau chiar pe politică. Pentru marea majoritate a persoanelor care practică o religie, acesta este gradul gândirii lor religioase pentru o săptămână. Există câţiva, dar foarte puţini, care citesc cu regularitate şi studiază Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, şi le vorbesc şi altora despre ea, fără ruşine. Cât despre a fi călăuziţi de Cuvântul lui Dumnezeu, foarte

Cuprins

puţină gândire este acordată Bibliei. Recent a fost raportat că în Statele Unite 100 162 529 de persoane aparţin unei religii. (New York *Times*, 10 septembrie 1956, paginile 1, 25) Asta lasă aproximativ 68 de milioane de oameni ai acestei ţării neafiliaţi vreunei organizaţii religioase. Să citãm raportul:

> "Statisticile au fost culese de către Consiliu [Consiliul Naţional al Bisericilor lui Cristos din Statele Unite ale Americii] de la 258 corpuri religioase. Acestea au raportat un număr total de membrii de 100 162 529 sau 60.9% din populaţie. Aceste corpuri religioase definesc apartenenţa în moduri diferite. Biserica Romano-catolică numără toate persoanele botezate, inclusiv pruncii. Bisericile protestante îi numără, de obicei, doar pe cei care au atins apartenenţa cu drepturi depline. Majoritatea au 13 ani sau mai mult ... membrii Bisericii au crescut cu 2,8%."

Dar cum rămâne cu delincvenţa juvenilă şi criminalitatea în Statele Unite? Astfel de lucruri, de asemenea, au crescut. Potrivit rapoartelor de ştiri de zi cu zi, standardul moral este foarte scăzut. Să citãm din New York *Times* (27 septembrie 1956, pagina 37):

"Biroul Federal de Investigaţii a prezis astăzi [26 septembrie] că, dacă tendinţele actuale vor continua, 2 500 000 infracţiuni majore ar putea fi comise în ţară în acest an. Ar fi cel mai mare total din istorie.

"Pe baza cifrelor actuale, anul 1956 va fi al cincilea an consecutiv în care infracţiunile grave au depăşit cifra de 2 milioane, potrivit lui J. Edgar Hoover, directorul FBI.

"El a fãcut publice rapoarte care arată o creştere de 14.4% în infracţiunile majore, în primele şase luni ale anului, cea mai mare înregistrată, începând cu perioada corespunzătoare din 1946.

"Crime majore, în lexiconul F.B.I., sunt: uciderea, omor prin imprudenţă, viol, jaf, atac agravat, spargere, furt şi furt auto. Au fost 1 191 120 infracţiuni în aceste categorii în prima jumătate a anului. Aceasta a fost o creştere de 162 770...

"Trebuie pusă întrebarea: ajută religia creştină America? Ajută ea lumea?

[8] Cu adulţi şi tineri, care au puţină îndrumare spirituală sau deloc, cum poate cineva aştepta ca gândirea lor să fie potrivită tendinţelor drepte? Toată creştinătatea trebuie să poarte răspunderea pentru starea lumii, împreună cu America, ca una dintre naţiunile lider ale ei. Roadele lor nu îi dovedesc a fi creştini. Fiind atât de preocupaţi de lucrurile din această lume, rugându-se pentru războaiele sale, insuflând ură între naţiuni şi lăsând turmele să fie împrăştiate, organizaţiile religioase false au stabilit modelul de viaţă pentru păstorii şi turmele lor. Starea lor morală de astăzi este exact ca aceea din vremea lui Pavel. Lucrurile materiale ale vieţii au fãcut o mare invazie asupra gândirii şi a acţiunilor de zi cu zi a celor din creştinătate. Înclinarea spre cele spirituale a fost înăbuşită. Foarte puţini caută cu adevărat Împărăţia lui Dumnezeu. (Mat. 6:33). În copilărie milioane au fost învăţaţi rugăciunea pe care Isus Cristos și-a învăţat urmașii să se roage, (Mat. 6:9-13). "Vie împărăţia Ta, facă-se voința ta, precum în cer așa și pe pământ."

Cuprins

Acum întreabă-te: Cât de mulţi oameni care s-au rugat această rugăciune, o dată sau de mai multe ori în viaţa lor, caută într-adevăr Împărăţia lui Dumnezeu? Primii creştini s-au rugat această rugăciune, au crezut în ea, au trăit-o, au predicat-o. "De la o zi la alta ei spuneau vestea bună a salvării prin Iehova." Dar câţi din creştinătate fac acest lucru astăzi? Gândirea de astăzi este greşită! Oamenii nu au nici o înclinaţie spre lucrurile spirituale, "unde nici molia, nici rugina nu rod, şi unde hoţii nu sparg şi nu fură." (Mat. 6:20, *NW*). De aceea, Pavel le-a scris urmaşilor credincioşi ai lui Cristos: "În sfârşit, fraţilor, vă rugăm şi vă îndemnăm prin Domnul Isus, aşa cum aţi primit instrucţiuni de la noi despre felul în care trebuie să umblaţi şi să-i plăceţi lui Dumnezeu — aşa cum, de fapt, şi umblaţi —, să continuaţi să faceţi lucrul acesta într-o măsură şi mai mare. Căci cunoaşteţi poruncile pe care vi le-am dat prin Domnul Isus. Căci iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră, ca să vă abţineţi de la curvie, ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare, nu în pofte sexuale lacome, asemenea naţiunilor care nu-l cunosc pe Dumnezeu, ca nimeni să nu ajungă până acolo încât să-i facă rău fratelui său şi să-i încalce drepturile în această privinţă, pentru că Iehova este cel care pedepseşte pentru toate aceste lucruri, aşa cum v-am mai spus şi v-am şi depus o mărturie temeinică. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţenie. Astfel, cine nesocoteşte aceste lucruri nesocoteşte nu un om, ci pe Dumnezeu, care pune spiritul său sfânt în voi." -1 Tes. 4:1-8, *NW*.

[9] Pavel ştia că influenţa lumii îi va afecta pe cei care preia calea de acţiune creştină. Aşadar, el le-a dat constant sfaturi sănătoase. El ştia că primii creştini care căutau împărăţia lui Dumnezeu umblau în mod corespunzător şi astfel, el a spus: "Voi umblaţi pe calea cea bună." Dar el i-a îndemnat să o facă în mod complet. Era un pic de alunecare din partea lor şi el ştia că în cele din urmă aceasta îi va conduce pe alţii să facă acelaşi lucru, până când bogăţiile materiale ale acestei lumi vor deveni mai atractive decât bogăţiile spirituale. Pavel ştia, aşa cum Isus a învăţat, că acolo unde era inima unui creştin, acolo va fi şi comoara lui. Dar dacă creştinul nu ar mai fi încercat să strângă comori în cer, atunci acela ar fi început să strângă comori pe pământ, unde molia şi rugina vor începe să mănânce. Când cineva se uită la creştinătate, el o vede ca pe o organizaţie lumească, lipsită de orice spiritualitate. O persoană care vrea să fie plăcută lui Iehova, trebuie să iasă din ea şi să caute hrană bună, cuvinte susţinătoare de viaţă de la Iehova şi să se întoarcă la Dumnezeu. Ea trebuie să-i „servească lui Iehova cu o inimă completă.” Creştinătatea şi păstorii săi şi-au dezamăgit oamenii. Toate naţiunile creştinătăţii şi toate celelalte naţiuni şi popoare l-au părăsit pe Dumnezeu şi împărăţia lui. Singura modalitate pentru tine de a câştiga favoarea şi binecuvântarea lui Iehova este: "Dacă-L cauţi, El se va lăsa găsit de tine, dar dacă-l părăseşti, El te va respinge pentru totdeauna." (1 Cron. 28:9, *NW*) Caută şi vei găsi!

[10] Individul care vrea să-l slujească pe Dumnezeu şi îşi dedică viaţa cu adevărat lui Iehova şi se sfinţeşte, punându-se deoparte pentru slujire dreaptă în predicarea veştii bune a lui Dumnezeu, va descoperi că este greu. El va alerga contra curentului larg al civilizaţiei moderne de astăzi. El va întâmpina multe necazuri. Dar se merită, pentru că va fi de partea dreaptă, partea lui Iehova. În ceea

Cuprins

ce priveşte timpul nostru Isus a declarat în mod clar: "Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din cauza numelui meu. Şi atunci mulţi se vor poticni, se vor trăda unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii. Şi se vor ridica mulţi profeţi falşi şi îi vor induce pe mulţi în eroare, iar, din cauza înmulţirii nelegiuirii, iubirea celor mai mulţi se va răci. Dar cel care va persevera până la sfârşit, acela va fi salvat. Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul împlinit." - Mat. 24:9-14, *NW*.

ADEVĂRATELE BOGĂŢII

[11] Astăzi, de la marginile pământului, precum şi din creştinătate, vin sute de mii de persoane care s-au dedicat serviciului lui Iehova. Ei s-au exprimat ca dorind să facă voința Lui. Ei au studiat Cuvântul lui Dumnezeu şi continuă să facă acest lucru, pentru că doresc să strângă comori în cer. Un creştin adevărat experimentează o binecuvântare bogată atunci când urmează poruncile lui Iehova Dumnezeu. Un individ care dorește adevăratele bogăţii, bogăţiile de durată, trebuie să ajungă sa aprecieze că este important pentru el să aibă o relaţie apropiată cu Creatorul. În Proverbele 10:22 (*AS*) este scris: "Binecuvântarea lui Iehova îmbogăţeşte şi el nu-i adaugă nicio durere." Nimeni familiarizat cu condiţiile din lume nu va spune că în această lume nu există durere. Aceasta este plină de durere. Lumea nu este bogată în cunoştință spirituală. Cu toate acestea, împrăștiați în toată această lume, dar fără să facă parte din ea, se găsesc creştini adevăraţi, bogați în calificări spirituale. Aceştia au primit din bunătatea nemeritată a lui Iehova; l-au recunoscut pe Fiul Său, Isus Cristos, şi sunt hotărâţi să calce pe urmele lui şi să facă lucrarea Lui, care trebuie să fie făcută în aceste zile din urmă ale organizaţiei Diavolului.

[12] Astfel de urmaşi credincioşi ai lui Isus Cristos pot spune: "Căci toţi am primit din plinătatea sa, da, bunătate nemeritată peste bunătate nemeritată. Căci Legea a fost dată prin Moise, iar bunătatea nemeritată şi adevărul au venit prin Isus Cristos." - Ioan 1:16, 17, *NW*.

[13] În conformitate cu Scripturile, legea dată de Iehova lui Moise a servit ca un învăţător să conducă anumite persoane la Isus Cristos. (Gal. 3:23-25; Mat. 5:17). Acum, noi înțelegem că Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit. El şi-a dat viaţa pentru răscumpărarea celor ascultători din omenire şi El a făcut posibil pentru indivizi să devină creştini, asemenea lui Cristos, urmaşi ai Lui. (Evrei 5:9; 1 Pet. 2:21; 1 Ioan 2:2). Toate acestea au fost realizate prin nemeritata bunătate a lui Dumnezeu şi prin adevărul pe care Iehova l-a descoperit creştinilor prin Isus Cristos. Acest adevăr, scris în Biblie, este acum disponibil în aproape toate limbile pământului. Oricine dorește să aibă acces azi la Biblie, poate obţine una şi să o citească sau să pună pe cineva să i-o citească. Biblia are cea mai mare circulaţie dintre toate cărţile publicate vreodată. Martorii lui Iehova fac tot ce pot pentru a distribui Biblia în toate părţile lumii, precum şi să ajute pe oameni să înţeleagă acel Cuvânt scris al lui Dumnezeu.

Cuprins

[14] Martorii lui Iehova apreciază bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, pentru că ea a avut un efect izbitor asupra vieţii lor. Cu toate că ei, ca urmaşi credincioşi ai lui Cristos Isus, au gustat din bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, scopul Diavolului este de a-i întoarce pe toţi aceştia de la Dumnezeu şi de a-i aduce înapoi în staulul său. În timp ce Iehova acționează pe principiul iubirii, Diavolul acționează pe teoria egoismului şi el a făcut ca întreaga sa organizaţie lumească să funcţioneze ca atare. Egoismul hrăneşte lăcomia; astfel Biblia conţine multe avertismente împotriva lăcomiei. Isus a spus: "Fiţi în alertă şi păziți-vă de orice fel de lăcomie, căci, chiar dacă cineva are din belşug, viaţa lui nu depinde de lucrurile pe care le are." (Luca 12:15; Ex 20:17, *NW*.) Viaţa este un dar de la Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos. Nu este ceva care Iehova Dumnezeu ne datorează. Dumnezeu şi-ar dori ca toţi oamenii să trăiască împreună în pace şi prosperitate şi să-şi iubească aproapele, la fel cum se iubesc pe ei înşişi; dar aceasta nu este înclinaţia omului din ziua de azi. El înclină spre egoism, pentru că nu-l cunoaşte pe Dumnezeu şi căile Lui, şi pentru că el preferă să servească intereselor acestei lumi vechi şi Diavolului, adversarul lui Iehova. Prin sistemul egoist de astăzi minţile tinerilor şi bătrânilor deopotrivă sunt constant stârnite să „se îmbogăţească.” Majoritatea oamenilor cred serios că viaţa depinde de abundenţa cuiva, aşa că depun toate eforturile pentru a obţine abundenţa, chiar cu pierderea numelui bun, a reputaţiei, a sănătăţii şi a prietenilor. Pentru beneficiul tuturor creştinilor Pavel a scris: "Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri." - 1 Tim. 6:9, 10, *NW*.

[15] Da, unii care chiar au trăit ca şi creştini se întorc înapoi la căile lumii vechi şi fac tot felul de lucruri grave. Dar ei s-au rănit în principal pe ei înşişi. Ei au rătăcit de la învăţăturile fundamentale ale lui Isus Cristos şi înainte să-şi dea seama, se străpung singuri peste tot şi sunt plini de durere. Durerile le umplu zilele, mai degrabă decât bucuria şi fericirea dată de Iehova Dumnezeu celor care îl iubesc şi au încredere în El. Astăzi, ca şi în timpul lui Isus, vom găsi unii care lucrează zi şi noapte pentru a strânge bogăţii, pentru a-şi umple vistieria. Ei cred că securitatea şi viaţa lor provin din abundenţa pe care ei înşişi au adunat-o. Citim cuvintele bogatului: "Deci, el a spus: ...Suflete, ai multe bunuri puse deoparte pentru mulţi ani. Odihneşte-te, mănâncă, bea şi distrează-te." Dar Dumnezeu i-a zis: "Om fără minte, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul. Ale cui vor fi lucrurile pe care le-ai strâns? Aşa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat faţă de Dumnezeu." (Luca 12:18-21, *NW*). Bogăţiile pământeşti se pot pierde rapid. Uitați-vă cum milioane de oameni din Europa au pierdut toate economiile lor, casele, fermele, afacerile, deoarece un dictator egoist şi-a îndreptat forţele pentru a le anihila. Două războaie mondiale din timpul nostru şi toate războaiele anterioare l-au ajutat pe Diavol la a întoarce minţile oamenilor departe de Dumnezeu. Pentru pierderea bogăţiilor lor materiale adunate, mulţi au dat vina, cu amărăciune, pe Dumnezeu. Dar dacă aceste persoane ar fi fost

Cuprins

îmbogăţite cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ele ar fi cunoscut în prealabil inutilitatea de a strânge bogăţii pământeşti pe care hoţii le fură şi molia şi rugina le mănâncă. În vremuri de stres, bogăţiile spirituale au putere susţinătoare şi păstrează o gândire corectă. Dictatorii au venit şi au plecat, şi încă există unii care simt că lumea a fost făcută să o conducă ei, că toţi oamenii ar trebui să fie sub călcâiul lor. Există dictatori mari şi mici. Ambele tipuri sunt egoiste, fie că ei conduc o naţiune, fie o mică afacere. Mintea dictatorului este centrată doar în jurul lui însuşi şi a abundenţei pe care o poate strânge. El nu îşi dă seama că viaţa nu rezultă din lucrurile pe care le posedă. Toate posesiunile lumii vechi pe care o persoană le poate avea nu îi vor da viaţă veşnică.

UN DAR DE LA DUMNEZEU

[16] Cuvântul lui Dumnezeu declară în mod clar că viaţa este un dar de la Dumnezeu. (Rom. 6:23; Apoc. 2:10, *NW*). Prin bunătate nemeritată din partea lui Iehova creaturile primesc viață; şi a fost datorită bunătăţii Sale, că El l-a trimis pe unicul său Fiu născut, pe pământ. Omul a fost condamnat la moarte şi tot a murit de 4 000 de ani, înainte că Fiul lui Iehova să vină pe scenă. Toţi cei care au murit au rămas în mormintele lor, nici unul dintre aceştia nemergând la cer sau în "iadul" de "chin veşnic", pentru că "cei morţi nu ştiu nimic." (Ecl. 9:5, 10). Păcatul a intrat în lume printr-un om şi moartea prin păcat, astfel că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. (Rom. 5:12). Toţi au murit sub această condamnare. Dar acum, prin intermediul bunătăţii nemeritate a lui Iehova, omul are o oportunitate pentru viaţă. Viaţa îi este dată de către Dumnezeu, nu de către lucrurile pe care le posedă. Citim: "Cel care exercită credinţă în Fiul, are viaţa veşnică; cel care nu ascultă de Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (Ioan 3:36, *NW*). Deci credinţa şi ascultarea faţă de Cuvântul adevăratului Dumnezeu sunt cerinţele Sale. Trebuie să fie credinţă care creşte şi umple întreaga voastră viaţă, credinţa care vă duce la o mai bună înţelegere a Cuvântului lui Iehova, printr-un studiu al acestui Cuvânt, credinţa care vă face să continuați să serviți pe Dumnezeu în spirit şi adevăr. (Ioan 4:23; Gal. 6:8, 9, *NW*). Pavel, citând propria declarație de mai devreme a lui Iehova, a scris: „Dar cel drept al meu va trăi prin credinţă. Dacă dă înapoi, sufletul meu nu are plăcere în el”. (Evrei 10:38; Hab. 2:4, *LXX*). Creştinii nu sunt genul care dau înapoi. Dar chiar dacă unul dintre ei dă înapoi, el merge spre distrugere, împreună cu acest sistem de lucruri.

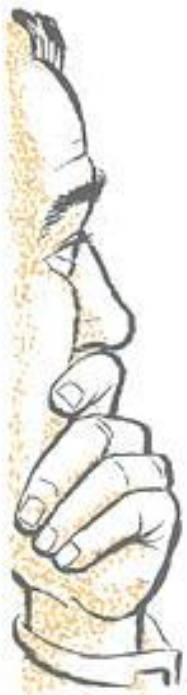

Cuprins

[17] Studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cercetarea Scripturilor şi observarea împlinirii continue a profeţiei dată de Dumnezeu, face credinţa cuiva puternică. "Credinţa este aşteptarea sigură a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor care totuși nu se văd. Căci prin ea au primit mărturie oamenii din vechime." (Evrei 11:1, 2, *NW*). Cine are credinţă în Dumnezeu, cu dragoste pentru El şi pentru aproapele său, îşi va prelungi zilele, pentru că dragostea îndepărtează orice lăcomie. "Cel ce urăşte lăcomia îşi va prelungi zilele." (Prov. 28:16, *AS*). Gândirea lui dreaptă, utilizarea corectă a cunoştinței exacte, aduce viaţă. "Aceasta înseamnă viaţa veşnică, să asimileze cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos." - Ioan 17:3, *NW*.

[18] Câştigarea vieții veşnice depinde de cunoştinţa noastră, de asimilrea continuă de cunoștință despre Domnitorul Suveran al Universului, Iehova Dumnezeu şi despre Fiul Său, Isus Cristos. Cu toate acestea, Satan, dumnezeul acestei lumi, va dori întotdeauna să credem că viaţa vine prin posedarea de proprietăți, lucruri materiale, mai degrabă decât prin adevărata cunoştință şi înţelegere a scopurilor lui Iehova. (2 Cor. 4:3, 4, *NW*). Viaţa, pentru început, este fiindcă Dumnezeu este dragoste şi a arătat-o prin bunătate nemeritată. El nu este obligat să ne dea această viaţă. Ea este darul Lui pentru toţi cei care-L „servesc cu o inimă completă."

[19] Unii cred că toată prosperitatea materială pe care o primesc se datorează binecuvântării lui Dumnezeu de peste ei. Dar, aşa cum Pavel a declarat, "iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri rele." Dacă ai pus banii pe primul plan datorită a ceea îţi pot ei aduce - înaintea Cuvântului lui Dumnezeu şi ceea ce cu siguranţă îţi va aduce, în sensul vieții veşnice - vei fi distras: nu vei mai căuta în primul rând interesele Împărăţiei lui Dumnezeu. Isus, explicând propria pildă a semănătorului, a declarat: "Iată ce înseamnă ilustraţia: Sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu ... Cât despre cea care a căzut printre spini, acestea sunt cei care au auzit, dar, pentru că sunt prinşi de îngrijorările, bogăţiile şi plăcerile vieţii acesteia, sunt complet înăbuşiţi şi nu duc nimic la desăvârşire." (Luca 8:11-15, *NW*). Milioane şi milioane au auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au devenit foarte interesaţi de el, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp; căci în timp ce studiau acest Cuvânt al lui Dumnezeu au fost, de asemenea, prinși de neliniştile, bogăţia şi plăcerile acestei vieţi. Deci, apoi, aceste persoane au fost complet sufocate. Nici o suflare dulce de adevăr nu mai putea ajunge la ei, din cauza îngrijorărilor lor. Sămânţa adevărului a fost complet scoasă din viaţa lor. Aceştia au avut întreaga ocazie de a auzi adevărul, dar ei au fost doar purtaţi de lucrurile din această lume. Ei au vrut acea cale; a fost propria lor alegere.

[20] Acest lucru se poate întâmpla chiar şi celor care dețin acum adevărul. Ei pot fi în continuare sufocaţi în cazul în care linia vieţii se taie. Dacă vom înceta să ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu, putem muri de foame. Prin urmare, întrebarea: Poţi să faci din tine felul potrivit de sol, pe care această sămânţă, Cuvântul lui Dumnezeu, să cadă? Acest lucru este posibil, pentru că Isus a spus: "Cât despre cea din pământul bun, acestea sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă curată şi bună, îl păstrează şi aduc rod cu perseverenţă." (Luca 8:15,

Cuprins

NW) Da, trebuie să existe o inimă dreaptă şi bună. Motivul nostru în viaţă trebuie să fie de a promova interesele Împărăției, nu câştigurile egoiste. Noi trebuie să fim interesaţi de dreptate, urmând porunca lui Isus Cristos de a propovădui această veste bună a Împărăției în toată lumea, ca mărturie. Aceasta înseamnă nu doar pentru o perioadă scurtă de timp, ca un fel de distracție sau hobby - pentru un an sau doi; ci a da roade înseamnă că ne vom ţine de ea continuu şi că vom lăsa roadele să ajungă la maturitate. Aceasta înseamnă perseverență.

[21] Această perseverență, ca şi creştin, este cea care a cauzat multe probleme oamenilor. Nu probleme pe care nu le puteau suporta, ci probleme din lumea veche. Mulţi dintre cei care au învăţat scopurile lui Iehova cred că acum au ajuns la o înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu şi Lumea Nouă, pentru care s-au rugat, ar trebui să fie stabilită imediat. De îndată ce aud adevărul, sau poate un an sau cam aşa ceva după aceea, ei doresc toate binecuvântările din acea lume nouă a dreptății. Aceasta este un fel de lăcomie. Ei nu doresc să-l aştepte pe Iehova Dumnezeu până când El este gata s-o stabilească. Din felul în care trăiesc, aceştia arată că nu sunt siguri că timpul lui Dumnezeu merită aşteptat. Ei nu sunt dispuşi să intre în cursă şi să îndure până la sfârşit, cu scopul de a primi binecuvântările vieţii veşnice. Apoi, pe de altă parte, îi vedem pe cei care doresc să îndure tot felul de greutăţi, cum ar fi martorii lui Iehova din Rusia, care s-au dus în lagăre de concentrare, lagăre de muncă, în exilul siberian. Ei nu se întorc; ei nu caută comunismul sau lucrurile acestei lumi în locul binecuvântărilor spirituale pe care le primesc de la Iehova Dumnezeu. Ei ştiu că viaţa nu rezultă din lucrurile pe care le posedă în felul lucrurilor materiale ale acestei lumi. Ei ţin la integritatea lor. Rămânând adevăraţi şi loiali lui Iehova Dumnezeu, ei trec prin suferinţele care le apar în cale, din cauza menţinerii integrităţii lor. Aşa este cu martorii lui Iehova din Polonia, Cehoslovacia, România, Ungaria şi multe alte părţi ale pământului. Cu fermitate, aceştia au stat sub cel mai mare stres şi presiune aduse vreodată asupra creştinilor pentru a le distruge credinţa. Ei au fost deposedaţi de toate posesiunile lor. Soţii au fost separaţi de soţiile lor; familii au fost destrămate. Satan ar dori să le rupă credinţa, integritatea. El ar dori ca ei să creadă că viaţa vine prin lucruri materiale pe care le pot poseda. Dar martorii lui Iehova, în ţările din spatele "cortinei de fier" şi în toate celelalte părţi ale lumii, apreciază pe deplin că viaţa vine prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu şi prin îngrijirile pe care El le face acum, pentru ca ei să continue să asimileze cunoştință despre El şi să continue să predice vestea bună a împărăției Sale stabilite.

[22] Aceşti creştini credincioşi care au trecut prin chinuri mai mari decât Inchiziţia Catolică de acum câteva secole, nu sunt interesaţi în salvarea vieţilor lor ca să poată avea plăcerile şi confortul acestei lumi vechi. Ei au citit cuvintele lui Isus: "Pentru că cine vrea să-şi salveze sufletul, îl va pierde; dar oricine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va găsi. Pentru că ce folos va avea un om dacă va câştiga întreaga lume, dar îşi va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?" (Mat. 16:25, 26, *NW*)? În această lume există unele persoane care se gândesc mai mult la o masă şi la posesia personală, decât la propria lor viaţă. Aşa a fost cu Esau, "care în schimbul unei mese, a renunţat la drepturile sale de

Cuprins

întâi născut." (Evrei 12:16; Gen. 25:34, *NW*). Isus a declarat: "Într-adevăr, ce folos ar avea un om dacă ar câştiga întreaga lume, dar s-ar pierde pe sine sau ar suferi o pagubă?" - Luca 9:25, *NW*.

[23] Când spunem rugăciunea Domnului tot ce cerem este pâinea pentru acea zi. Cu ea, majoritatea oamenilor pământului poate fi mulțumită; dar gândește-te doar la mulţumirea celui care are devotament evlavios cu ea! "Bineînţeles, devoţiunea sfântă însoţită de mulţumire este un mare câştig. Pentru că noi n-am adus nimic în lume şi nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană şi acoperământ, vom fi mulţumiţi cu acestea." (1 Tim. 6:6-8, *NW*). Astăzi oamenii creştinătății nu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, nici nu vor să trăiască conform poruncii Sale. Ei aleg să meargă pe propriul lor drum egoist, făcându-și rău singuri. Chiar dacă unul dintre martorii lui Iehova devine atât de implicat în afacerile acestei lumi, în munca sa seculară, posesiunile lui sau în strângerea lor, în cele din urmă el ar putea fi atras din societatea Lumii Noi în acea organizaţie rea, condamnată la distrugere, la Armaghedon. De ce? Pentru că el a încercat să-și salveze viaţa în felul său.

[24] Când cineva pierde din vedere bunătatea nemeritată a lui Iehova, nu mai durează foarte mult timp înainte să se oprească a se mai întâlni cu poporul lui Dumnezeu. Poate, doar stând deoparte de la o întâlnire, el poate câştiga mult mai mulţi dolari şi să plătească o parte din ipotecă sau să cumpere mobilier nou sau să plătească o rată pentru maşină. Dar ce valorează mai mult, asimilarea de cunoştinţă la întâlniri şi asocierea cu martorii lui Iehova, sau câştigul celor câţiva dolari în plus, cu riscul de a deveni mai obosit, astfel încât nici chiar după acele ore suplimentare să nu fii în stare să faci nici un fel de lucrare în serviciul lui Iehova? De ce ar trebui un om să lucreze zi şi noapte, două schimburi, sau de ce ar trebui să lucreze toată familia lui în schimb dublu? Ei pierd în a se întâlni şi a se asocia cu poporul lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp, copiii lor au voie să alerge pe străzi. Poate că ei obţin lucrurile pe care le doresc, din punct de vedere material, dar dacă sunteţi una dintre aceste persoane opriți-vă şi întrebaţi-vă: primesc fericire? (Mat. 5:3, *NW*) Mă bucur de lucrurile pe care le primesc, sau pierd lucruri mai mari din viaţă? Îmi pierd soţul (sau soţia), familia mea? Mai mult decât atât, pierd adevărul? Pierd viaţa însăşi? Îl pierd pe Dumnezeu şi pe Fiul Său iubit? Pierd lumea nouă? Pierzi astfel, doar pentru a avea un televizor mai mare, o maşină mai mare, o casă mai mare, hambare mai mari? Există lucruri în viaţa voastră care vă trag înapoi de la adevăratul creştinism, închinarea autentică a Domnitorului Suveran al universului şi care nu vă lasă să-i dăruiţi devotamentul vostru exclusiv?

[25] Iehova Dumnezeu cunoaşte nevoia noastră de adăpost, hrană, îmbrăcăminte - necesităţile vieţii; dar El ştie, de asemenea, că nu avem *nevoie* de nimic altceva. Uitați-vă la ceea ce a avut Adam în grădina Eden: Doar o grădină; nici un conac mare, nici una dintre „facilităţile moderne” ale zilei de astăzi. Dar Adam a avut ocazia de a trăi veşnic, dacă ar fi fost credincios lui Iehova Dumnezeu. În timp ce "facilităţile moderne" pot doar o clipă uşura povara omului, chiar şi aceste lucruri, folosite în mod corect, ar trebui să ne permită să punem mai mult timp în serviciul lui Iehova, pentru a mări numele Său şi pentru a ne permite

Cuprins

o mai mare libertate de a predica vestea bună a împărăției Sale. Acestea ar trebui să economisească timp, mai degrabă decât să consume timp.

[26] Opriţi-vă şi gândiţi-vă! Voi creştinii, îi oferiţi lui Iehova Dumnezeu devotament exclusiv? Vorbiţi cu vecinii şi prietenii voştri sau oamenii pe care nu i-ați mai întâlnit niciodată, despre lucrurile bune pe care le-aţi învăţat cu privire la bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu? Aduceţi zeciuieli în vistieria lui? Adică, paricipați la toate întâlnirile, luând parte la ele? Ajutaţi la cheltuielile de la a voastră Sală a Împărăției? Dovediţi prin faptele voastre că vă trăiţi cu adevărat dedicarea lui Iehova? Vă dovediţi a fi unul dintre martorii lui Iehova prin asocierea cu acea mare mulţime de oameni, răspândiţi pe întregul pământ, anunţând împărăţia lui Iehova? Pretindeți a fi un slujitor al lui Iehova Dumnezeu, şi dacă da, atunci ce puteţi spune despre serviciu? Creşteţi spre maturitate? Câştigaţi cunoştința exactă a adevărului? Sunteţi capabili să explicaţi Cuvântul lui Dumnezeu mai bine oamenilor, pe zi ce trece? Vă creşteţi copiii în învăţătura, disciplina şi sfatul autoritar ale lui Iehova? Le daţi atenţia de care au nevoie? Studiaţi cu ei? Vă jucaţi cu ei? Îi aduceţi la întâlniri? Le asiguraţi nevoile spirituale? Vă iubesc aşa cum copiii ar trebui să-şi iubească părinţii? Sunteţi interesați în a vă creşte băieţii şi fetele pentru a deveni misionari? Şi voi, ca mulţi părinţi fericiţi, vă bucuraţi că ai voştri copii au plecat în serviciu misionar în locuri străine; şi continuaţi să-i încurajaţi să rămână în acele locuri, pentru a face marea lucrare, despre care Isus a spus că va fi făcută în aceste zile din urmă, ducând vestea bună a Împărăției până la marginile pământului şi acolo, făcând discipoli din tot felul de oameni?

[27] Aceste întrebări ar trebui să şi le pună creştinii. Aceştia ar trebui să poată să răspundă corect, nu în cuvinte, ci cu fapte, sub privirea lui Dumnezeu - în viaţa lor de zi cu zi, ca dovadă unde sunt inimile lor, pentru că acolo este locul unde va fi comoara lor.

[28] Faci tu, ca unul dintre martorii lui Iehova, ceea ce psalmistul a spus că ar trebui să facem în aceste zile din urmă: "Anunțați zi de zi vestea bună a salvării lui"? (Ps. 96:2, *NW*). Numai Iehova Dumnezeu poate oferi salvarea pentru creaturile umane. Ca o persoană dedicată serviciului lui Iehova, răspândeşti tu vestea cea bună a salvării pe care Iehova a aranjat-o? O faci de la o zi la alta? Spui tu la toate persoanele la care poţi despre această veste bună? Dacă da, atunci, cu siguranţă, strângi comori în cer şi ştii cu siguranţă unde este inima ta. Este în serviciul lui Iehova.

[29] Pavel a vrut ca toată lumea să vadă că el a continuat pe calea de acțiune corectă, şi de aceea a scris: „Îţi poruncesc să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil până la manifestarea Domnului nostru Isus Cristos.” (1 Tim. 6:13, 14, *NW*). Amintiţi-vă, de asemenea, cum a spus el că unii se vor străpunge singuri cu multe dureri, rănindu-se, fiind înstrăinați de la credinţă. Dar, pentru a contracara acest lucru, astfel încât aceştia să nu se rănească, Pavel a zis: "Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri! Urmăreşte dreptatea, devoţiunea sfântă, credinţa, iubirea, perseverenţa, blândeţea! Luptă-te lupta cea bună a credinţei!

Cuprins

Apucă strâns viaţa veşnică pentru care ai fost chemat şi pentru care ai făcut o minunată declaraţie publică înaintea multor martori." - 1 Tim. 6:11, 12, *NW*.

[30] Dorind să ţinem ferm de viaţa reală, noi, de fapt, vom vrea să „nu mai strângem comori pe pământ, unde rod molia şi rugina şi unde sparg şi fură hoţii!” „Mai degrabă, strângeţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu rod şi unde hoţii nu sparg şi nu fură. Căci, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.” - Mat. 6:19-21, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce sunt necesare acum curăţia inimii şi o acţiune dreaptă?

2-4. (a) Cum a demonstrat Pavel unde era inima lui? (b) Ce delincvențe descrise de el putem evita, și de ce?

5,6. Când şi de ce va fi descoperită judecata dreaptă a lui Dumnezeu şi faţă de ce persoane de pe pământ?

7. Cum sunt cântărite condiţiile de astăzi din naţiunea conducătoare a creştinătăţii de: (a) religionişti, (b) cei care aplică legea?

8,9. (a) Care sunt câteva roade ale cugetării greșite în creștinătate? (b) Care sunt roadele cugetării corecte, privite din punct de vedere scriptural?

10. Ce aduce alegerea de a servi pe Dumnezeu, și de ce?

11,12. Cum pot fi câștigate adevăratele bogăţii?

13. De ce este esenţial Cuvântul scris al lui Dumnezeu pentru câştigarea bogăţiilor trainice?

14,15. (a) Ce sunt bogățiile false, definite scriptural? (b) Ce experienţe au căutătorii bogăţiilor false, în zilele actualei generaţii?

16. De ce le este dată viaţă de Dumnezeu creaturilor umane?

17,18. Cum sunt cunoştinţa şi viaţa legate în Biblie?

19,20. Ce lucruri esenţiale pentru câştigarea vieţii au fost descrise de Isus?

21. De ce este necesară acum perseverența?

22,23. (a) Ce înseamnă pentru cineva să aleagă „să-şi piardă sufletul”? (b) Cum evită să se rănească singure şi să păstreze mulţumirea persoanele care se tem de Dumnezeu?

24. Ce practici corecte include păstrarea conştientă a necesităţii spirituale a cuiva?

25. Cum pot fi folosite, în mod corect, „avantajele moderne”?

26,27. Pentru ce scopuri continuă să asimileze cunoştinţă exactă urmaşii lui Cristos?

28. De ce închinătorii adevăraţi ai Dumnezeului cel viu „spun zilnic vestea bună despre salvare prin El”?

29,30. Cum putem să evităm lăcomia şi să câştigăm bogăţia trainică?

Cuprins

CE PARTE CITIȚI?

Atunci când citiţi Biblia, ce parte citiţi? Sunteţi atenţi la partea care vi se aplică sau la ceea ce se aplică altcuiva? Este uşor să vă gândiţi la cealaltă persoană, şi greu să vă gândiţi la voi. Cealaltă persoană nu este responsabilitatea voastră, dar propria voastră cale de acțiune este. Când vă gândiţi la mustrarea lui Pavel în legătură cu familia, la ce parte vă gândiţi, la partea care se aplică restului familiei sau la partea care vi se aplică vouă?

În calitate de soţ, te preocupă partea care se aplică soţiei sau partea care ți se aplică ție? În calitate de soţie, te preocupă partea cu instrucţiunile pentru soţul tău sau partea care îți spune ce ar trebui să faci? În calitate de părinte, vă gândiţi la instrucţiunile pentru copiii voștri sau la ce vi se spune? În calitate de copil, asculţi de partea ta sau de cea în care se vorbeşte despre ce li se spune părinţilor să facă? În calitate de sclav, te preocupă responsabilităţile tale sau cele ale stăpânului? Sau în calitate de stăpân, ești preocupat de instrucţiunile pentru sclav sau de cele ce îți sunt date ție?

Ce le-a spus Pavel tuturor oamenilor acestora? El a spus: „Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului. Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum şi Cristos a iubit adunarea şi s-a dat pe sine pentru ea. Copii, ascultaţi de părinţii voştri în unitate cu Domnul, pentru că aceasta este drept. Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova. Sclavilor, ascultaţi de cei ce sunt stăpânii voştri pământeşti, cu teamă şi tremur în sinceritatea inimii voastre, ca de Cristos. Şi voi, stăpânilor, să le faceţi la fel lor, lăsând la o parte ameninţările, fiindcă ştiţi că Stăpânul lor şi al vostru este în ceruri şi că la el nu este părtinire.” (Efes. 5:22, 25; 6:1, 4, 5, 9, *NW*)

Ce parte vă reamintiţi? Responsabilităţile soţiei? Ale soţului? Ale copiilor? Ale părinţilor? Ale slujitorilor? Ale angajatorului? Prima parte de care ar trebui să vă reamintiţi este partea voastră. De ce?

Persoana care este mai preocupată de responsabilităţile altei persoane decât de ale sale aşteaptă un avantaj nedrept. Aceasta se aşteaptă ca cealaltă persoană să urmeze instrucţiunile înainte să o facă ea însăşi, sau încearcă să se justifice pentru că nu a ascultat aceste porunci, pe motivul că nici cealaltă persoană nu le ascultă.

Dar nu este nimic în aceste instrucţiuni care să spună că nu trebuie să le urmaţi dacă cealaltă persoană nu o face. Nu există nimic în aceste instrucţiuni care spune că le puteţi ignora doar pentru că restul familiei voastre face acest lucru, sau că puteţi să aşteptaţi să le puneţi în aplicare până când ceilalţi încep să facă asta.

Cuprins

Fiecare persoană trebuie să se achite de propriile responsabilităţi înaintea lui Dumnezeu. Acea responsabilitate nu este definită de ceea ce fac sau nu fac alţi oameni. Lăsaţi cealaltă persoană să citească şi să se gândească la responsabilităţile sale, dar fiecare dintre noi trebuie să citim şi să ne gândim la instrucţiunile care ni se aplică şi trebuie să ne achităm de responsabilităţile noastre chiar dacă alţii fac sau nu acest lucru.

Aţi putea să fiţi surprinşi de efectele pe care le-ar avea o aplicare mai amănunţită a acestor principii în propria familie. Ar fi o manifestare a iubirii voastre, iar iubirea răspunde iubirii. Numai dacă o dăruim o putem şi primi. Ioan a spus despre iubirea noastră pentru Dumnezeu: „Noi iubim pentru că El ne-a iubit primul." Acelaşi lucru se aplică şi relaţiilor umane. Manifestarea iubirii şi demonstrarea acesteia prin acțiuni potrivite, aşa cum Dumnezeu ne-a instruit în Cuvântul Său, îi îndeamnă şi pe alţii să ne iubească, şi poate produce rezultate excelente chiar într-o familie dezbinată. (1 Ioan 4:19)

Dar dacă produce sau nu acele rezultate nu este lucrul cel mai important. Lucrul important este ca voi să faceţi ceea ce cere Dumnezeu, ascultându-i instrucţiunile şi dând exemplul cel bun, achitându-vă propriile responsabilităţi înainte să vă preocupaţi de cele ale altora.

Biblia arată în continuare responsabilitatea de a urma această cale de acțiune corectă, chiar dacă alţii nu fac asta. Ea spune: „Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund." Şi atât soţilor cât şi nevestelor li se spune că trebuie să „arate afecţiune frăţească, fiind plini de o tandră compasiune şi umili, neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând." (1 Pet. 3:1, 2, 8, 9, *NW*)

Aici, din nou, responsabilitatea este aceea de a citi având în minte persoana ta, şi să nu citiţi gândindu-vă cum soţia sau soţul sau oricine altcineva ar putea să aplice acestea în viaţa sa, ci cum puteţi să le aplicaţi mai bine în a voastră. Nimeni nu este perfect în aceste chestiuni, aşa că nu ar trebui să trecem peste asemenea instrucţiuni ca şi cum s-ar aplica altora şi nu nouă.

Cuvântul lui Dumnezeu este scris pentru fiecare dintre noi. Se aplică individual. El spune ce ar trebui să facem. Ne arată cum să primim favoarea lui Dumnezeu şi viaţa veşnică. Dar trebuie să îl citim ca şi cum ne-ar vorbi personal. Trebuie să recunoaştem ceea ce ne spune să facem. Trebuie să vedem când ne cere să ne schimbăm propriile vieţi şi atunci noi trebuie să le schimbăm.

Noi nu suntem responsabili pentru altă persoană. Nu putem să forţăm acea persoană să urmeze calea de acțiune potrivită. Dar suntem responsabili pentru propriile noastre acţiuni şi putem să dăm exemplul corect pentru a fi urmat de alte persoane. Pentru a face acest lucru noi nu trebuie să citim doar partea din Scripturi care se aplică celeilalte persoane ci, în principal, partea care ni se aplică nouă. Şi mai apoi trebuie să o aplicăm, schimbându-ne vieţile, pentru a fi în conformitate cu instrucțiunile sănătoase şi evlavioase, în loc să ne gândim unde eşuează o altă persoană.

EVOLUȚIA DENATUREAZĂ CUGETAREA RELIGIOASĂ

Evoluţia este o idee veche care a fost ştearsă de praf şi falsificată pentru consumul modern. Deşi este nedovedită de metoda ştiinţifică, este considerată a fi adevărată. Chiar şi clerul o îmbrăţişează, spunând că Dumnezeu a creat cu ajutorul evoluţiei. Dar Biblia nu este de acord cu acestea.

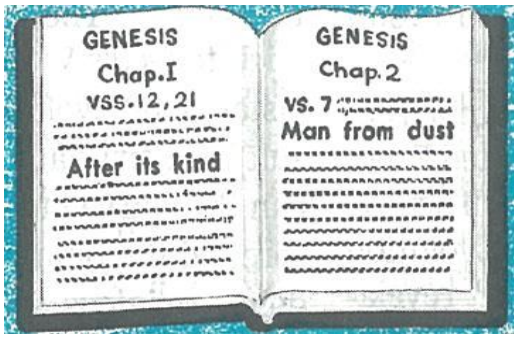

Biblia le spune creştinilor să urmeze paşii lui Isus dar, în prezent, moftul religios este acela de a merge pe urmele oamenilor de ştiinţă care îi copiază pe filozofii greci. În secolul cinci înainte de Cristos, filozoful grec Empedocle credea în generarea spontană a vieţii, evoluţia progresivă a organismelor şi supravieţuirea celui mai puternic. Secolul următor, Aristotel era de părere că „omul este punctul culminant al unei ascensiuni îndelungate şi continue". Filozofii greci predicau în general ideea evoluţiei.

Incluse în avertismentul lui Pavel de la Coloseni 2:8, (*NW*) împotriva tradiţiilor sunt şi filosofiile evoluţioniste ale acestor palavragii, care se credeau atât de înţelepţi şi care batjocoreau înţelepciunea lui Dumnezeu ca fiind o nebunie: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos."

Clerul creştinătăţii a fost îndepărtat ca o pradă a evoluţiei. Grecii antici i-au prins pe mulţi în mreje în vremea lor; oamenii de ştiinţă moderni iau prizonieri milioane de oameni prin înţelepciunea lor, incluzându-i şi pe mulţi clerici. Evoluţia este bâta folosită pentru a-i lovi până la supunere pe cei care odată credeau în Biblie. Asemenea acelor greci din vechime, oamenii de ştiinţă sunt cei înţelepţi, ei deţin faptele, ei urmează metoda ştiinţifică. Toţi cei care nu sunt de acord cu ei datorită înregistrării despre creaţie din Biblie sunt ignoranţi uşor de păcălit. Mândrii preoţi nu vor să fie clasificaţi ca fiind ignoranţi naivi. Aşa că ei cad pradă evoluţiei

RELIGIONIȘTI PERVERTIȚI DE EVOLUȚIE

Enciclopedia Catolică susţine că ideea conform căreia Dumnezeu s-a folosit de evoluţie pentru a produce trupul omului „a fost propusă de către Sfântul Augustin." În luna august a anului 1950, Papa Pius a înlăturat orice obiecţie în legătură cu considerarea „doctrinei evoluţiei în măsura în care aceasta se interesează de originea corpului uman ca venind din materie pre-existentă şi vie." Un an mai târziu el a clarificat acestea spunând că „teoria evoluţiei poate fi

Cuprins

studiată în măsura în care se preocupă de originile corpului uman, dar nu ar trebui lăsată să ridice întrebări în legătură cu crearea divină a sufletului uman.

În anul 1947, preotul romano-catolic Hauber a spus, în *Creaţie şi Evoluţie*, în privinţa lui Dumnezeu şi a evoluţiei: „El a iniţiat-o, o conduce şi o ghidează, El ştie încotro se îndreaptă." Dacă nu sunteţi de acord atunci produceţi suferinţă: „Cei care se opun teoriilor ştiinţifice sănătoase, aşa cum are dreptul să fie numită teoria generală a evoluţiei, aduc prejudicii cauzei adevărului." Asemenea fariseilor din trecut, aceşti preoţi resping ei înşişi adevărul şi îi împiedică pe cei care doresc să îl accepte.

Atunci când a fost întrebat, „Este evoluţia în contradicţie cu credinţa noastră creştină?", ziarul catolic *Vizitatorul nostru de duminică,* ediţia din data de 9 ianuarie 1955, a răspuns: „Oamenii de ştiinţă creştini şi filozofii în general privesc evoluţia ca fiind doar metoda pe care o folosit-o Dumnezeu când a determinat anumite specii să se dezvolte din formele anterioare. Acest lucru nu implică o contradicţie nici cu Scripturile, şi nici cu vreun adevăr al credinței creştine."

Biserica Romano-catolică se laudă că a preluat multe lucruri ce au legătură cu păgânismul şi închinarea la demoni, şi că nu se va îneca când va înghiţi această filosofie necredincioasă a grecilor antici, aşa cum este arătat la pagina 127 a volumului *Cabinetul Catolic*: „Aşa cum Roma a absorbit Platonismul şi Aristotelianismul, aşa va absorbi şi filosofia evoluţionistă."

Şi iudaismul o poate înghiţi. Rabinul Tepfer spune, aşa cum s-a raportat într-un raport oficial al *Associated Press,* din data de 14 august 1953: „Din punctul nostru de vedere nu există vreo contradicţie. Evoluția însăși poate fi parte a revelației indirecte a lui Dumnezeu." Acelaşi raport oficial l-a citat şi pe Dr. Handy de la Seminarul Teologic al Uniunii, ca spunând în legătură cu protestantismul: „Aproape toţi preoţii au ajuns să observe că nu există niciun conflict între evoluţie şi creaţia divină." Revista *Life* din 7 noiembrie 1955 a raportat despre preotul baptist Harry Emerson Fosdick ca spunând: „În prezent, teoria generală a evoluţiei nu este pusă la îndoială, aşa cum nu este nici gravitaţia."

PREA SLABI CA SĂ REZISTAȚI DENATURĂRII

Acesta este necazul. Evoluţia nu este pusă la îndoială. Ce contează că oamenii de ştiinţă nu o pot dovedi? Cine sunt preoţii să ceară dovezi pentru ceva? Ei nu pot demonstra doctrine ca cele ale trinităţii şi ale sufletului nemuritor. De ce să ceară dovezi pentru această nouă doctrină pe care o adaugă la crezurile lor? Prin zgomotul repetiţiei atât falsitatea ştiinţifică, cât şi minciunile religioase sunt crezute de milioane de oameni. Cei orbi îi conduc pe cei orbi, cei slabi îi conduc

Cuprins

pe cei slabi, şi unde poate găsi o persoană flămândă hrană spirituală, în sistemele religioase ale creştinătăţii, pentru a-şi construi o putere necompromiţătoare? Predicatorii şi enoriaşii sunt fiinţe plăpânde în dreptate şi integritate, şi care se vor strădui să practice principiile ferme care sunt predicate ocazional?

Câteodată, clerul se plânge de apatia turmelor lor, dar cum se poate ca foametea să fie puternică? Biblia, şi nu ştiinţa, este cea care conţine apă spirituală, dar aceşti presupuşi oameni ai lui Dumnezeu flămânzesc şi sunt însetaţi: „Poporul meu a făcut două lucruri rele: m-au părăsit pe mine, izvorul de apă vie, ca să-şi sape rezervoare, rezervoare crăpate, care nu pot ţine apa." Liderii religioşi nu ţin la Cuvântul lui Dumnezeu, ci se întorc spre rezervoarele crăpate ale ştiinţei evoluţioniste. Rezultatul este un cler înfometat din punct de vedere spiritual, şi cum pot, oare, cei flămânzi să îi hrănească pe cei care flămânzesc? Iehova a prezis situaţia de foamete din sistemele religioase ale creştinătăţii: „Vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, dar nu foamete de pâine şi nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova." (Ier. 2:13, *RS*; Amos 8:11, *AS*)

Preoţii creştinătăţii încă pozează ca fiind creştini, încă pretind credinţă în Biblie. Dar aceştia sunt asemenea giruetelor care se schimbă odată cu vântul opiniei publice, aliniindu-se la ceea ce este la modă momentan, fiind purtaţi ca frunzele de toamnă într-o zi cu vânt. Şi în toate acestea ei încearcă să târască şi Cuvântul lui Dumnezeu, transformându-l şi răstălmăcindu-l pentru a corespunde cu mofturile la modă care îi transformă şi îi modelează pe ei. Ei înşişi fiind modelaţi de evoluţie, doresc să modeleze şi Biblia după ea.

EI NU POT DENATURA BIBLIA

Biblia nu se va modela după dorinţele lor, şi nu se va potrivi cu filosofia lor ştiinţifică. Biblia nu poate fi forţată să spună că trupul omului a evoluat din animalele inferioare, căci fiecare specie creată a fost făcută să se reproducă numai după specia ei, „după soiul ei". Evoluţia afirmă chiar opusul, că o specie dă naştere unei alte specii diferite. Dar ştiinţa nu are nicio dovadă, nicio mărturie pentru aceasta. Nu numai că din lanţul evoluţiei lipseşte prima verigă de generare spontană a vieţii, ca un punct de plecare, ci acestuia îi lipsesc mii de verigi. Acest lanţ ficţional nu este sprijinit de către mărturiile fosilelor. Schimbările genetice, numite mutaţii, nu pot conecta golurile dintre specii. Mutaţiile furnizează o mare varietate într-o specie, da; dar o nouă specie, nu. Clerul compromiţător îşi poate face culcuş lângă evoluţie, dar Biblia necompromisă nu se va alătura unei relaţii atât de nescripturale. (Gen. 1:11, 12, *NW*)

Mai mult, atunci când preoţii încearcă să-l împartă pe om în două bucăţi, un trup uman viu şi un suflet spiritual nemuritor, şi spun că trupul a evoluat, dar sufletul a fost implantat direct de Dumnezeu, gândirea lor religioasă este din nou deformată. Trupul uman a fost făcut direct din ţărână şi Dumnezeu a început procesul viu de respiraţie şi omul a devenit un suflet viu, aşa cum şi animalele dinaintea sa au fost făcute, într-un mod similar, suflete vii: „Şi Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a

devenit un suflet viu." „Dumnezeu a creat monştrii marini uriaşi şi tot felul de suflete vii care se mişcă". „Să dea pământul suflete vii după specia lor: animale domestice, alte creaturi care se mişcă şi animale sălbatice ale pământului, după specia lor." (Gen. 2:7; 1:21, 24, *NW*)

Omul nu are un suflet spiritual, nemuritor, separat de trup, care continuă să trăiască după ce trupul moare. Omul însuşi este un suflet, iar „sufletul care păcătuieşte va muri". Chiar şi în cazul sufletului fără de păcat al lui Isus noi citim: „Şi-a vărsat sufletul în moarte." Oamenii care au murit pot avea speranţa învierii, dar moartea este aceeaşi pentru om şi pentru animal, iar să credem altceva înseamnă deşertăciune: „Şi am zis în inima mea că adevăratul Dumnezeu îi încearcă pe fiii oamenilor, ca să le arate că sunt ca animalele. Căci soarta fiilor oamenilor este ca soarta animalelor; au acelaşi sfârşit. Cum moare unul, aşa moare şi celălalt; toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deşertăciune. Toţi se duc în acelaşi loc. Toţi au venit din ţărână şi toţi se întorc în ţărână." (Ezec. 18:4; Isa. 53:12; Ecl. 3:18-20, *RS*)

NU FIȚI DENATURAȚI ÎN MOD RUȘINOS!

Adevăraţii creştini vor urma paşii lui Isus, care a spus cum Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul şi că este anulat de tradiţii umane. Preoţii orbi şi turmele oarbe pe care aceştia le conduc greşit în filozofiile evoluţioniste ale anticilor greci şi ale oamenilor de ştiinţă moderni nu urmează calea lui Dumnezeu şi nici nu merg pe urmele lui Cristos sau ale învăţăturii Bibliei. Asemenea lemnului verde în soare, aceia care absorb speculaţiile luminilor sclipitoare ale gândirii evoluţioniste au gândirea religioasă denaturată, în dezacord cu Cuvântul lui Dumnezeu. A spune că Dumnezeu a creat prin evoluţie înseamnă a respinge Biblia pentru înţelepciunea umană, iar acest lucru conduce la ruşine: „Înţelepţii s-au făcut de ruşine. S-au îngrozit şi vor fi prinşi. Iată, au respins cuvântul lui Iehova. Ce înţelepciune au ei?" (Ier. 8:9, *AS*)

De ce să lăsaţi ca gândirea voastră să fie pervertită de teoriile nedovedite ale oamenilor? De ce să lăsaţi pe conducătorii slabi clerici, ce sunt modelaţi greşit de speculaţii umane, să vă deformeze spiritual şi pe voi? De ce să respingeţi Cuvântul lui Iehova şi să fiţi făcut de ruşine alături de aceştia? Nu vă temeţi de oameni şi nu vă lăsaţi presaţi pentru a fi în conformitate cu oamenii denaturați. Conformați-vă Cuvântului lui Dumnezeu!

ESTE ACESTA CREȘTINISM?

Ceea ce urmează este un articol provocator de gândire din partea lui Saunders J.F., care a apărut în publicația *Plain Dealer* din Cleveland, pe 13 august 1956, în rubrica „Comanda de Performanţă", sub titlul „Nu e timp de rugăciune":

Cuprins

„Un prieten al ziarului, de o memorie onorabilă, obişnuia a ne informa la intervale regulate, că motivul pentru care el prefera biserica la care mergea, mai presus de celelalte, era că pastorul cu greu menţiona vreodată despre religie. Remarca lui era întotdeauna amuzantă, dar când citeşti în esenţă acelaşi lucru spus de Dr. John Heuss al Bisericii Episcopale Sfânta Treime din New York, ştii că aceasta nu intenţionează să evoce veselie, ci să invite preocuparea ta, dacă nu neliniştea ta.

„‘Acțiunile fondurilor caritabile, bazare, dejunuri, cine şi vânzări de mâncare, ajutoarele personale în tabere şi cluburi şi nenumăratele conferințe sunt admirabile,’ a spus Doctorul Heuss, ‘dar aceasta nu este religie.’ ‘Nebunia zilelor moderne ale activităţilor bisericii, cu trivialitatea ei de zi cu zi, este cel mai mare duşman al Bisericii,’ a avertizat preotul din New York.

„Un studiu al îndatoririlor clericale făcut de către fundaţia Russell Sage a constatat că preoţii de azi nu trebuie să fie numai păstori, ci şi administratori, consilieri, planificatori financiari, educatori, organizatori şi acţionari sociali. Pachetul care cere timpul omului dedicat salvării sufletelor a devenit atât de variat, încât un mare număr de clerici se tem că funcţiile secundare ale bisericii pun pe loc secundar şi o înlătură pe cea primară. Există o tendinţă de a plasa recordurile de membri deasupra spiritualităţii solide şi de a greşi o căutare a activităţilor sociale pentru pasiunea religioasă.

„Broşurile Bisericii sunt bine împachetate cu anunţuri despre picnicuri, serate dansante, afaceri pentru tineri, programele ligilor de bowling şi alte sporturi, sponsorizarea spectacolelor şi petrecerilor de grădină. Ele accentuează finanţele şi planurile de expansiune literală a clădirilor bisericii cu săli de sport si săli de recreere. O activitate de natură strict spirituală poate fi menţionată doar în cazul în care mai există spaţiu.

„Publicul se amuza cu ani în urmă când farmaciile, în scopul de a sprijini comerţul cu medicamente, îşi făceau publicitate cu tufe de trandafiri si sandvişuri cu trei straturi, pentru a atrage clienţi mai mulţi la tejgheaua lor, dar astăzi publicul ţine pasul când biserica promovează petreceri, picnicuri si bufete suedeze, cu speranţa de a ademeni oamenii la rugăciune. Doctor Ralph Sockman, un pastor important din New York, compară Biserica cu un magazin de bijuterii unde majoritatea patronilor sunt mulțumiți să țină deoparte înlocuitorii ieftini în locul produselor religioase autentice. . . . Kermit Eby, un om de ştiinţe sociale de la Universitatea Chicago, observă că problema este ‘Biserica a devenit respectabilă, o instituţie de mulţumire a mulţimii în loc de un campion neîngrădit de principii. . . . Această formă de respectabilitate şi conformitate a subminat biserica ca un instrument al lui Dumnezeu.’

„Reverendul Doctor Harry Emerson Fosdick, slujitorul emerit al Bisericii Riverside din New York, oferă această imagine a ‘mai multor tipuri familiare’ de cei care frecventează biserica: ‘Observatori oficiali ai modei decente convenţionale de Duminică dimineaţa; fani ai predicatorilor populari, ca ale vedetelor de cinema; oameni care cred că, în general, bisericile sunt un lucru bun, că frecventarea acelei biserici este o practică utilă de familie, şi nu nefolositoare reputaţiei cuiva; minți

Cuprins

sectante ce vin de la biserică cu tot bigotismul lor conturat şi confirmat; simpli căutători de pace lăuntrică, legănaţi de muzică şi de rugăciune în linişte; chiar şi făţarnici care acoperă vieţi nedemne sub afişarea exterioară a respectabilității religioase.”

„El ar fi putut spune că noi suntem ca şi clienţii care ies dintr-o farmacie ducând o tufă de trandafiri, deoarece tonicul cu care magazinul a fost construit pentru aprovizionare, a fost acoperit de produse ispititoare.”

Câinele care se roagă

Câinele care se roagă trăieşte în Tibet. Animalul, un spaniel Tibetan, seamănă cu un Pechinez. Cei mici sunt ţinuţi în mănăstiri, unde sunt pregătiţi să pornească roţile rugăciunii. În afara roţilor rugăciunii şi pe bucăţi de hârtie, în interior, Tibetanii scriu formula sacră a budiştilor, "O, Bijuteria din Lotus, Amin." Când este recitată se presupune că asigură renaşterea după moarte, în cer, condus de Buddha al luminii veşnice. De fiecare dată când Câinele rugăciunii învârte roata rugăciunii, tibetanii consideră că toate rugăciunile scrise au fost spuse în mod corespunzător.

Învățătorul era în viaţă. Marele Propovăduitor al Împărăţiei lui Iehova era acolo pe mal. Isus Cristos făcuse deja foc şi frigea peşte; acolo era şi pâine ca discipolii să nu mai postească. Petru, impulsiv ca de obicei, şi-a pus veşmintele pe el (căci era dezbrăcat) şi a sărit din barcă şi a înotat la mal. Ceilalţi au vâslit până la mal într-o barcă mică. Isus le-a vorbit acestora aşa cum le-a vorbit şi înainte de înviere. Acelor discipoli înfometaţi El le-a spus: „Veniţi de prânziţi”. Nimeni nu a avut curajul şi nici nu a avut nevoie să-L întrebe, „Cine eşti?” Ei şi-au dat seama că era Învățătorul lor.

2. „Isus s-a apropiat, a luat pâinea şi le-a dat-o; tot aşa a făcut şi cu peştele.” Înainte de această apariţie a lui Isus Cristos, de după înviere, au mai fost alte şase: printre acestea, una în fața Mariei Magdalena, apoi a grupului de femei, a celor doi care mergeau spre Emaus, şi a lui Petru. Ioan raportează: „Aceasta era deja a treia oară când Isus li se arăta discipolilor [mai ales] după ce fusese ridicat din morţi.” Amintiţi-vă „discipolii stăteau cu uşile încuiate de teama iudeilor, şi Isus a venit şi a stat în mijlocul lor”; de asemenea, „discipolii Săi erau din nou

Cuprins

înăuntru şi Toma cu ei. Isus a venit, deşi uşile erau încuiate, a stat în mijlocul lor." (Ioan 21:12-14; 20:19, 26). Aceasta era o dovadă mare; Răscumpărătorul omenirii era viu din nou!

3. Ioan, descriind viu scena prânzului, adaugă şi conversaţia impresionantă dintre Isus şi Petru, care a rămas în mintea lui Petru permanent. Isus îi vorbeşte direct lui Simon Petru: „'Simon, fiul lui Ioan, Mă iubeşti mai mult decât pe aceştia?' El I-a zis: 'Da, Doamne, ştii că am afecțiune pentru tine.'" Când Isus a pus prima dată această întrebare este posibil ca El să fi avut în minte ceea ce a spus mai devreme discipolilor Săi şi răspunsul lui Petru. Marcu povesteşte conversaţia de dinainte: „Isus le-a zis: Toți vă veţi poticni, căci este scris: Voi lovi păstorul şi oile vor fi împrăştiate. Însă, după ce voi fi sculat din morţi, voi merge înaintea voastră în Galileea". Dar Petru i-a zis: „Chiar dacă toţi ceilalţi se vor poticni, eu nu mă voi poticni!" Cu toate acestea, fiecare din lume care de atunci a citit viața lui Cristos știe cum Petru l-a renegat de trei ori, și cât de adevărat a profețit Isus când a spus: „Adevărat îţi spun că astăzi, da, în noaptea aceasta, înainte să cânte cocoşul de două ori, chiar tu mă vei renega de trei ori". Dar atunci Petru a rostit cu tărie: „Chiar dacă ar fi să mor cu tine, nicidecum nu te voi renega!" Şi toţi ceilalţi ziceau la fel." (Marcu 14:27-31, *NW*)

4. Isus era un învăţător minunat. Folosind exemplificări, El a impresionat permanent minţile ascultătorilor Săi cu ceea ce El dorea să le pună în minţi şi în inimi. Aşa că Isus, la prânzul de pe malul mării, cu cele trei renegări ale lui Petru în minte, a continuat să îi vorbească direct lui Petru, întrebând a doua oară: „Simon, fiu al lui Ioan, Mă iubeşti?" Petru a răspuns: „Da, Doamne, ştii că am afecțiune pentru Tine." Isus i-a spus atunci: „Păstoreşte oițele mele." Apoi, pentru a treia oară, Isus (folosind termenul lui Petru *afecțiune*) a întrebat: „Simon, fiu al lui Ioan, ai afecțiune pentru Mine?" Supărat, Petru a insistat: „Doamne, Tu cunoşti toate lucrurile; ştii bine că am afecțiune pentru Tine." Atunci Isus a zis: „Hrăneşte-Mi oițele". Ce avalanşă de gânduri trebuie să se fi îngrămădit atunci prin mintea lui Petru, în timp ce Isus vorbea cu el, întrebându-l întruna aceeaşi întrebare şi de trei ori spunându-i, 'Hrăneşte-Mi mieii; Păstoreşte-Mi oile; Hrăneşte-Mi oițele'! Cel Mai Mare Învăţător al lui Iehova ştia că la scurt timp, când se va înălța la cer, permanent, întreaga responsabilitate va cădea pe umerii celor care L-au urmat; El ştia că ei aveau să fie supraveghetorii oilor Sale. El a realizat că ei aveau să fie cei responsabili pentru îngrijirea de cei care începuseră să-şi pună credinţa în El, ca Liderul uns al lui Iehova, şi în noua lui învăţătură, că trebuiau păstoriți. Va avea El oameni de încredere - oameni care nu se vor întoarce niciodată? El s-a asigurat cu nerăbdare că acesta, Petru, va fi sârguincios în lucrarea sa. El i-a instruit astfel şi pe ceilalţi şase discipoli credincioşi prezenţi la prânzul de la malul mării (aici folosindu-se de Petru ca exemplu sau „placă de rezistenţă"). Şi acestora şase, Isus le-a întipărit importanţa responsabilităţii lor individuale ca iubitori ai Săi, ca îngrijitori şi hrănitori iubitori ai oilor Sale. Aşa că prin repetiţie, prin trei mărturii adevărate, Isus a subliniat hrănirea şi păstorirea oilor *Sale*. (Ioan 21:15-17, *NW*)

„CONDUC ÎNTR-UN MOD CORECT”

5. În prezent, deşi depărtaţi cu mai mult de 1900 de ani de acea dimineaţă sublimă de pe malul Galileei, creştinii credincioşi încă simt profund acea lecţie ca una pe care trebuie să o ţină vie în minte. În timp ce fiecare slujitor dedicat al lui Iehova Dumnezeu poartă responsabilitatea de a propovădui vestea bună a Împărăţiei lui, ei toţi, individual, trebuie să recunoască şi organizaţia, minunata și unificata asociaţie a acestor slujitori calificaţi. Ei cu toţi trebuie să vizualizeze şi vizualizează în mod clar responsabilitatea lor după ce au fost aduşi împreună în adunarea, armata sau societatea adunată de pe tot pământul a noii lumi a lui Iehova! Într-adevăr, ei văd printre ei îngrijirea făcută de Iehova de supraveghetori calificaţi, echipaţi să aibă grijă de binele lor şi să le supravegheze activitatea unită, ordonată, mereu în expansiune veselă, în ascultare de Iehova şi Isus Cristos.

6. În societatea Noii Lumi, supraveghetorul principal dintr-o adunare locală este servul de grupă. Pavel, cel de-al doisprezecelea apostol credincios al Mielului, era foarte interesat şi de aceşti slujitori; din această cauză el a îndemnat: „Dacă cineva îndrumă, s-o facă cu sârguință.” (Rom. 12:8, *NW*) Pavel le-a scris lui Timotei şi lui Tit instrucţiuni detaliate pentru supraveghetori şi pentru servi. El i-a informat cât de circumspect trebuie să umble. Bineînţeles, oamenii care se află în adevăr şi care sunt familiarizaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu de cel mai mult timp, aceştia vor fi cei care vor conduce adunarea datorită calificărilor şi loialității lor. Din această cauză Pavel îl sfătuia pe Timotei: „Bătrânii care îndrumă bine să fie consideraţi demni de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt şi în predare.” (1 Tim. 5:17, *NW*). În mod clar, Pavel a văzut că ceilalţi apostoli credincioşi, care chiar umblaseră alături de Isus şi care au fost învăţaţi personal de el, fuseseră aleşi cu grijă. Pavel a văzut că era necesar să fie foarte selectiv în punerea oamenilor în poziţii de responsabilitate. Aceştia trebuie să fie oameni bogaţi în fapte bune - oameni care lucrează din greu în serviciul Împărăţiei. Nu există nicio îndoială în această privinţă. Bătrânii sau oamenii experimentaţi ar fi calificaţi să conducă într-o manieră dreaptă; aceştia vor vorbi şi le vor învăţa pe toate celelate persoane evlavioase.

7. În Biblie, multe Scripturi indică faptul că adevăraţii creştini ar trebui să meargă din casă în casă; că aceştia ar trebui să facă vizite ulterioare; şi că în casele oamenilor, ei ar trebui să îi ajute pe aceştia să studieze Biblia. Atunci, cu adevărat, fiecare individ care pretinde a fi un adevărat urmaș al lui Cristos trebuie să fie în stare să înveţe, aşa cum a făcut-o şi Isus, Liderul lor - dând astfel exemplu. Dar printre aceşti învăţători trebuie, în mod necesar, să existe bătrâni sau oameni experimentaţi care pot și vor conduce pe calea dreaptă a lui Iehova, dând dovadă de o autoritate adevărată, dând exemplul potrivit pentru fiecare persoană cu bunăvoință mai puţin experimentată.

8. Petru a fost impresionat în mod permanent de sfatul înţelept pe care Isus i l-a dat în timpul acestui prânz memorabil. Ani mai târziu, Petru a scris: „Bătrânilor dintre voi le dau acest îndemn, . . . Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nici . . . ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă.” (1 Pet. 5:1-3, *NW*) Da, Petru fusese pescar. (Marcu 1:17; Mat. 4:18-20, *NW*). Dar acum el a devenit, sub instruirea răbdătoare şi minunată a lui Isus, nu doar un *simplu* „pescar de oameni”, ci un adevărat păstor asemenea lui Dumnezeu pentru oameni asemenea oilor - nu numai pentru a-i „prinde” pe aceştia (aşa cum sunt prinşi peştii) ci pentru a-i îngriji, a-i hrăni şi a-i conduce corect pe căile drepte, susținătoare de viață ale Marelui Păstor, Iehova, de dragul numelui Său. (Ps. 23:3, *NW*). Acum ca un păstor, unul bun, Petru a căpătat experienţă în îngrijirea şi hrănirea mieilor şi a oiţelor lui Cristos. I-a adus pe mulţi dintre aceştia la maturiate, aşa cum au făcut şi ceilalţi apostoli credincioşi ai lui Cristos. Şi acum, pentru că anii lui Petru se scurgeau, acesta îi sfătuia pe bătrâni ca şi ei să vadă clar responsabilitatea lor de a acţiona ca nişte păstori adevăraţi, îngrijindu-se aşa cum trebuie de turmă, fiind cu adevărat pilde pentru aceasta. În prezent, mai mult ca niciodată, un supraveghetor trebuie să fie zelos. De ce? Căci în prezent zelul lui Iehova Însuşi este exercitat într-o manieră extraordinară pentru promovarea guvernării Sale recent începute în mâinile lui Isus Cristos. (Isa. 9:6, 7, *AS*). În prezent, supraveghetorul zelos trebuie să fie echipat să predea. El trebuie să fie în stare să dea instrucţiuni potrivite celorlalţi din adunare, ca aceştia să devină consacraţi cu hotărâre şi să rămână credincioşi şi adevăraţi. El trebuie să îi conducă pe alţii corect şi să calce cu bucurie pe urmele lui Isus Cristos.

„FIŢI ATENŢI LA VOI ÎNŞIVĂ”

9. Pavel, un supraveghetor experimentat, i-a rugat stăruitor pe fraţii săi supraveghetori, spunându-le: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu.” (Faptele 20:28, *NW*). Şi aici, accentul este pe faptul că un supraveghetor trebuie să fie un păstor; el are o poziţie foarte responsabilă. El trebuie „să-Mi hrănească oile.” În prezent, supraveghetorii nu îi includ doar pe cei din grupele individuale, ci sunt şi

Cuprins

supraveghetori care sunt desemnaţi să slujească mai multor adunări. Conform raportului anual al activităţilor martorilor lui Iehova de pe întreg pământul (vedeţi graficele pentru fiecare ţară de la paginile 24-26) aceştia sunt organizaţi în 16 240 de adunări. Sub aranjamentul Societăţii, 1 107 de servi de circuit supraveghează acele adunări. Mai departe, alte persoane experimentate şi instruite, servii de district, îi supraveghează pe servii de circuit și pe servii de grupă. Dintre aceştia, 152 au fost numiţi să slujească în diferite părţi ale lumii. În prezent, aceşti supraveghetori numiţi – servi de filială, servi de zonă, servi de district, servi de circuit, servi de grupă - nu trebuie să îşi trateze responsabilităţile cu uşurinţă. (Ex. 18:25, 26; Deut. 1:9-15; Efes. 4:11-16, *NW*; Mica 5:2-5, *AS*)

10. Într-adevăr, asemenea supraveghetori se pot imagina pe ţărmul din Galileea, acolo unde Petru pescuia odinioară împreună cu tatăl său, şi unde, mai târziu, Petru L-a ascultat cu atenție pe Isus spunându-i :

„Hrăneşte-Mi mieluşeii.”

„Păstoreşte-Mi oiţele.”

„Hrăneşte-Mi oiţele.”

Aici, Isus a plasat o mare responsabilitate pe umerii lui Petru, unul dintre supraveghetorii Săi numiţi, să facă ceva foarte necesar. Dar oare ceilalţi şase „pescari de oameni” aleşi, care în acelaşi timp au auzit instrucţiunile puternice ale lui Isus către Petru - oare erau excluşi aceştia şase? S-a aşteptat Isus ca ceilalţi apostoli credincioşi ai Săi să facă de atunci înainte ce dorea fiecare? Răspunsul lui Isus este clar: „*Continuaţi* să mă urmaţi.” (Ioan 21:22; 17:15-21; Faptele 1:6-8; Apoc. 14:1-5, *NW*)

11. În timp ce lucrarea apostolilor uniți creştea şi mai mulţi oameni ce iubeau adevărul şi dreptatea erau adunaţi la această minunată religie pe care cel mai mare Profet al lui Iehova, Isus, a introdus-o, aceasta avea nevoie de mai mulţi oameni maturi. Mai mulţi supraveghetori trebuiau numiţi. Şi acum, în special, în acest timp culminant al secerişului, când vedem asociaţi cu societatea Noii Lumi a lui Iehova 591 556 de slujitori, toţi dedicaţi lui Iehova Dumnezeu, nevoia este de o sută de ori mai mare. În timp ce aceşti slujitori sunt adunaţi în mii de adunări locale, cu supraveghetori calificați şi slujitori, toţi anunţând în unitate Împărăţia lui Iehova, fiecare dintre ei trebuie să îi dea lui Iehova Dumnezeu devotament exclusiv. Acei supraveghetori, prin faptele şi lucrările lor, sunt recunoscuți demni de o onoare dublă. Cei din organizaţia lui Iehova, „care muncesc din greu în vorbire şi predare”, sunt cei care trebuie „să hrănească oiţele” și o fac. (Ioan 4:21-24; 1 Tim. 5:17, *NW*)

12. Tuturor trebuie să le fie clar „că dacă aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună.” (1 Tim. 3:1, *NW*) Însă, când acea persoană aspiră la o asemenea poziţie ar trebui să fie sigură că are calificările care să împlinească cererile acesteia şi să fie un om care să poarte întreaga responsabilitate care însoţeşte această poziţie. El trebuie să se maturizeze. Acest lucru poate dura câţiva ani în organizaţia societăţii Noii Lumi. Pentru a se califica drept un supraveghetor, fie un serv de district, de circuit sau o sarcină asemănătoare, el ar trebui, mai întâi, să poată împlini poziţia de pionier sau pionier special, avansând

Cuprins

apoi la responsabilităţi mai mari din serviciul de district sau circuit, sau probabil la îndatoririle unui serv de filială care supraveghează activităţile Împărăţiei dintr-o ţară.

CREŞTEREA CALITĂŢII

13. Aduce o bucurie adevărată în inimile tuturor slujitorilor lui Dumnezeu să vadă lucrarea minunată care a fost realizată într-un alt an. Una dintre cele mai mari mărturii ale Împărăţiei dată vreodată de martorii lui Iehova a fost înfăptuită în timpul anului de serviciu 1956. De-a lungul anului, Societatea a încercat cu sârguinţă să aducă mai multe persoane în lucrarea specială de pionierat, să slujească celor nevoiaşi din regiunile izolate ale pământului, alături de misionari, şi să propovăduiască acolo vestea bună a Împărăţiei stabilite. Numărul pionierilor speciali a crescut cu 519 faţă de anul precedent; 2 637 de persoane lucrează acum în teritorii izolate, organizând noi adunări şi preluând responsabilitatea de supraveghere atunci când se adună un grup local. Dacă vorbim despre ani, unii din aceşti pionieri speciali sunt tineri, dar faţă de alţi creştini ce sunt în mijlocul lor ei sunt bătrâni sau oameni cu experienţă, capabili să conducă într-o manieră corectă; şi aceşti noi slujitori care s-au dedicat lui Dumnezeu văd că aceşti pionieri speciali au muncit din greu în vorbirea şi în predarea lor, şi că sunt mulţumiţi să aibă păstorirea lor utilă.

14. O frumoasă creştere în ultimele douăsprezece luni este acum evidentă în organizaţia martorilor lui Iehova. În 162 de ţări de pe pământ, o medie de 591 556 de vestitori ai Împărăţiei au predicat în fiecare lună. Asta reprezintă o creştere de 3.6 procente faţă de anul de serviciu 1955. Chiar dacă această creştere numerică sau *cantitativă* nu este atât de mare cum a fost în alţi ani, creşterea *calităţii* în asocierea fraţilor este foarte sănătoasă, chiar remarcabilă. Conştiinţa de înaintare globală a membrilor societăţii paşnice şi unite a Noii Lumi se măreşte şi se adânceşte în aceştia. Ei văd mai clar că lucrarea lor plăcută este o strângere a celorlalte oi, ceea ce ne bucură inimile. În această activitate de teren îmbucurătoare au fost petrecute în ultimele douăsprezece luni mai mult de un milion şi jumătate de ore faţă de anul trecut. Asta include strângerea a încă 136 000 de abonamente pentru revistele *Turnul de veghe* şi *Treziți-vă!* Martorii lui Iehova nu numai că merg din casă în casă şi propovăduiesc scurte predici oamenilor, trezindu-le interesul în studiul Bibliei la domiciliu, vorbind cu ei şi citindu-le acestora direct din Biblie, dar aceştia încearcă să lase celor binevoitori predici tipărite, astfel încât după ce slujitorul Împărăţiei pleacă să slujească altcuiva, cel care a fost vizitat să se poată gândi în particular la asemenea predici sau altele mai mari. În timpul anului de serviciu au fost distribuite 19 326 817 cărţi, broşuri şi Biblii. În plus, *Turnul de veghere* şi *Treziți-vă!* - principalele două reviste pe care martorii lui Iehova le folosesc pentru a-i ajuta pe oameni în studiul Bibliei - au fost distribuite ajungând până la numărul de 55 735 715 de exemplare. Numai distribuirea revistelor din casă în casă şi la colţul străzii a crescut cu peste 19 000000 de copii. Bineînţeles, mai sunt şi sute de mii de abonaţi pentru *Turnul de veghere* şi *Treziți-vă!* Acest lucru a necesitat o distribuire periodică, prin numeroasele filiale ale

Cuprins

Societăţii şi imprimerii, a milioane de copii ale acestor publicaţii. Pentru a aproviziona nevoile martorilor lui Iehova în mai mult de o sută de limbi, Societatea a tipărit 130 992 362 de Biblii, cărţi, broşuri şi reviste, toate acestea ajutându-i în proclamarea pe întreg pământul a veştii bune a Împărăţiei stabilite a lui Iehova.

„SPUNEȚI VESTEA BUNĂ”

15. Noi ne bucurăm de toate acestea. Ne bucură cu adevărat inimile căci am avut o parte în răspândirea acestui mesaj mângâietor până la marginile pământului. Martorii lui Iehova au întotdeauna în minte, în lucrarea lor, în fiecare zi, cuvintele lui Isus: „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul”. (Mat. 24:14, *NW*) Din această cauză, pentru acest an, ei au ales un text stimulator, unul plin de viaţă şi responsabilitate: „Spuneți din zi în zi vestea bună a salvării prin El.” (Ps. 96:2, *NW*) Societatea Noii Lumi aşteaptă anul 1957 cu o energie, o vigoare şi o vitalitate neobişnuite, pentru a vesti acest mesaj mângâietor fiecărui ascultător binevoitor din toată lumea. Anul trecut slujitorii Împărăţiei lui Dumnezeu au petrecut 87 353 772 de ore, mergând din casă în casă propovăduind, spunând oamenilor despre minunata speranţă dinaintea lor. Nu numai că au mers din casă în casă cu predici, dar au făcut şi multe vizite ulterioare. De fapt, în timpul anului ei au făcut 27 746 348 vizite ulterioare. Dintre acestea au putut stabili 333 330 de studii biblice la domiciliu. Ce bucurie este să vezi slujitorii, nu cei angajaţi să stea la un amvon, ci slujitorii din inimă, mergând la toate naţiunile pământului şi ajutându-i pe oamenii de acolo să vadă adevărul!

16. Martorii lui Iehova sunt perfect conştienţi că încă mai sunt multe lucruri de făcut, multe locuri de vizitat şi multe inimi de mângâiat. De asemenea, ei ştiu că multe persoane trebuie să fie ajutate să crească spre maturitate, să dobândească o cunoştinţă exactă şi o înţelegere clară a Bibliei. Anul trecut la serviciul Memorial al martorilor lui Iehova au fost prezente 919 994 persoane. Numai 16 302 dintre acestea au declarat că sunt dintre cei unși, tânjind după poziţia de a fi co-moştenitori cu Isus Cristos în glorie cerească. Noi credem că toate celelalte sute de mii sunt nerăbdătoare să trăiască aici pe pământ, în noua lume a dreptăţii, conform voinţei lui Iehova. Dar ei au nevoie de ajutor. Nu toţi aceşti 919 994 sunt slujitori - numai 591 556 s-au identificat ca atare, şi aceştia au multă lucrare de făcut. Dintr-un anume motiv ei au condus cu 4 000 studii Biblice la domiciliu mai puţin decât anul precedent. Nu chiar atât de mulţi au mers în lucrarea de propovăduire în cursul anului. Au fost doar 640 347. Dar chiar dacă în timpul anului raportează că au lucrat mai puțin de 2 582 de vestitori, acest lucru nu îi deranjează pe martorii lui Iehova. Ei sunt hotărâţi să aibă grijă de celelalte oi. Şi având în minte textele analizate în acest articol, şi având în mod special în minte cuvintele lui Isus „Hrăneşte-Mi oiţele”, fiecare dintre martorii lui Iehova, nu numai supraveghetorii, ci fiecare slujitor din fiecare adunare, vor depune, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, mari eforturi, mai mult decât oricând înainte, pentru a spune această veste bună a Împărăţiei. De ce să facă ei acest lucru? Pentru ca ei văd că unii nu iau

Cuprins

responsabilitatea care a fost pusă pe umerii lui Petru. Aceştia nu simt seriozitatea problemei. Prin urmare, va fi necesar pentru toţi martorii lui Iehova să facă vizite oamenilor, să petreacă mai mult timp cu cei din adevăr şi cu cei care nu sunt încă în adevăr, ca aceştia să poată creşte spre maturitate.

17. Iată un alt lucru interesant: în decursul ultimilor şapte ani au fost botezaţi 394 024. Fiecare dintre aceştia a declarat înaintea lui Iehova Dumnezeu că a ales să facă voinţa Acestuia. În prezent voinţa Sa este ca slujitorii Lui să propovăduiască vestea bună a Împărăţiei Sale. Dar dacă ne uităm la rapoartele de acum şapte ani constatăm că la sfârşitul anului de serviciu 1949 existau numai 279 421 de slujitori pe teren, cu regularitate. Adăugaţi pe aceştia celor botezaţi în ultimii şapte ani şi veţi avea 673 445 de persoane care ar trebui să fie vestitori ai Împărăţiei. Dar raportul arată că există doar 591 556 de slujitori care lucrează. Poate fi pusă cu uşurinţă întrebarea: Unde sunt ceilalţi 80 000? Au murit? Nu, nu toţi; cel puţin nu fizic. Aceştia nu sunt în morminte. Dar unii s-au îmbolnăvit spiritual şi au nevoie de ajutorul celor care au ajuns la maturitate.

18. Amintiţi-vă ce a spus Isus: „Hrăneşte-mi oiţele.” Responsabilitatea cade asupra fiecăruia dintre martorii lui Iehova să facă acest lucru. Îl faceţi voi? Îl veţi face? Va fi anul 1957 unul extraordinar în ceea ce vă priveşte, în împlinirea voinţei lui Iehova Dumnezeu? Îl auziţi pe Isus spunându-vă, „Hrăneşte-Mi oiţele”? Şi oare vă va aduce o bucurie adevărată să aveţi în minte şi să trăiţi textul pe care îl vor ţine înaintea lor martorii lui Iehova în anul 1957: „Spuneți din zi în zi vestea bună a salvării prin El”? Vă apreciaţi responsabilitatea în calitate de supraveghetor, de slujitor în marea adunare a lui Dumnezeu? Cuvintele lui Isus, „Hrăneşte-Mi oiţele”, vi se aplică, creştinilor.

..TABEL PAGINILE 24, 25, 26.....

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum a fost confirmat faptul despre învierea lui Isus, pentru a-i călăuzi pe Petru şi pe ceilalţi apostoli credincioşi?

3,4. (a) Cum și de ce le-a descris Isus discipolilor Săi, înainte de moartea Sa, împrăștierea lor prezisă? (b) Unde şi cum a dat Isus instrucțiuni vitale, după învierea Sa, mai ales la care șapte discipoli?

5. Recunoașterea cărei îngrijiri a lui Iehova este esenţială pentru a trăi azi ca şi creştini ascultători şi de ce?

6,7. Ce include conducerea de către supraveghetori într-un mod corect şi pentru ce scop?

8. (a) Cum se aplică astăzi instrucţiunile lui Isus adresate lui Petru despre hrănirea şi păstorirea oilor Stăpânului? (b) De ce zelul este acum un lucru de primă importanţă la orice supraveghetor calificat?

9. Cum sunt folositoare astăzi instrucţiunile date supraveghetorilor de Pavel?

10,11. Cum este cuprinzătoare, în prezent, responsabilitatea de păstorire descrisă de Isus lui Petru şi de ce?

Cuprins

12. De ce şi cum poate să aspire cineva, în mod corect, să devină supraveghetor?
13. Cum au participat pionierii speciali la o păstorire utilă în decursul anului trecut?
14. Ce au inclus, în decursul anului trecut, creşterea cantităţii şi calităţii în mijlocul slujitorilor Împărăţiei?
15,16. (a) De ce este de importanţă vitală acum 'spunerea veştii bune din zi în zi'? (b) Ce alte rezultate raportate ale activităţilor din lumea întreagă, de anul trecut, ale martorilor lui Iehova, putem lua în considerare acum şi de ce?
17,18. Cum ne face capabili să vedem alte responsabilităţi şi oportunităţi, pentru anul viitor, considerarea acum a înregistrării despre botez din cei şapte ani trecuţi?

NECAZUL CREŞTINĂTĂŢII

Foametea spirituală se împrăştie pe măsură ce Bisericile se înmulţesc

Poate că bisericile sunt suprapline de noi membri, dar foamea de hrană spirituală încă nu a fost satisfăcută. Creştinătatea distrugătoare este o foamete spirituală; ea creşte si se intensifică în ciuda frecventării tot mai mari a Bisericii. Aceasta ar trebui să-i facă pe oameni să se gândească. Chiar aşa şi este. Un articol edificator de Louis Bromfield, din Mansfield (Ohio) *News-Journal* din 18 septembrie 1955, a avut titlul "Cunoscutul Autor Mansfield aruncă o privire la Biserici, Religie." Scriitorul a spus:

"Una dintre extraordinarele reacţii ale timpului nostru, mi se pare mie, este creşterea foametei la un număr mare de oameni, nu numai aici, în Statele Unite, ci în toate părţile lumii, pentru ceva să trăim. . . . Destul de ciudat, Bisericile nu par să furnizeze ceea ce este necesar. . . . Ocazional primesc scrisori absurde sau ridicole de protest al clericilor. . . . Sarcina acestor scrisori este, destul de ciudat, aproape unanimă. Scriitorii presupun că deoarece sunt predicatori sau preoţi, au un statut special şi ştiu mai multe despre Dumnezeu decât orice cetăţean decent. Mă îndoiesc foarte tare de acest lucru. Judecând după câteva scrisori, câţiva dintre scriitori nu sunt doar slabi din punct de vedere intelectual sau spiritual, ci sunt aparent de-a dreptul răi. Cu siguranţă, ei nu ar putea oferi mângâiere şi asigurare pentru nimeni, decât pentru cei mai îngroziţi şi ignoranţi ... Toate acestea sunt cel mai interesant fenomen, care creşte mai degrabă decât descreşte, în forţă."

Captivitatea Babiloniană recunoscută

Bisericile suburbane din America sunt înfloritoare, financiar şi numeric vorbind. Ca urmare, potrivit clericului Gibson Winter din Brighton, Michigan, "suburbiile au introdus conceptul de succes în însuşi centrul vieţii bisericeşti." Ce a

Cuprins

făcut "conceptul de succes" suburban pentru oameni? *Iarna Episcopală*, declară, aşa cum a fost relatat în revista *Time* din 10 Octombrie, 1955:

"E rar să te întâlneşti cu o credinţă Biblică în suburbii, în ciuda creşterii membrilor si activităţilor bisericeşti. . . . În ciuda fundalului nominal bisericesc, aceasta este o masă de oameni neantrenată, neconvertită, care face comparabilă problema membrilor bisericii cu ceea ce a fost în timpurile lui Constantin, când Creştinismul a devenit o instituţie recunoscută a societăţii Romane. . . . Sarcina Bisericilor, în calitate de martori ai stăpânirii lui Cristos. . . a fost scufundată. ... Testul fiecărei afaceri parohiale este să aducă bani si progres numeric. . . . Captivitatea bisericii este o tragedie naţională de ordin întâi. . . . Ar putea fi bine judecata cuvântului lui Dumnezeu asupra noastră ca Biserică. Pentru greşelile si complăcerea noastră, am fost trimişi spre Babilon."

DAȚI LUI IEHOVA DEVOȚIUNE EXCLUSIVĂ

„Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă." Astfel Iehova Dumnezeu atrage atenţia asupra faptului că nu tolerează rivali. Adepţii religiilor păgâne pot avea un panteon, dar nu cei care se închină la unicul Iehova Dumnezeu. — Ex. 20:5, *NW*.

Astăzi, departe de a da devotament exclusiv lui Iehova, marea majoritate a omenirii a cedat capcanei materialismului. Oamenii sunt iubitori de plăcere, mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, se închină creaturii în locul Creatorului şi spun: "să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri." — 1 Cor. 15:32, *NW*.

Toate acestea reprezintă un pericol clar şi prezent cum creştinii dedicaţi pot fi prinşi în capcană la fel. O protecţie pentru noi este o teamă sănătoasă, închinare şi respect pentru Iehova, având în vedere atribuţiile Sale de dreptate, înţelepciune, dragoste şi putere. Asta ne va face să-i dăm devotament exclusiv, pentru că ne face să realizăm că nu ne putem opune voinţei Sale, fără a ne face rău singuri.

Dar chiar mai mult, un sentiment de iubire şi recunoştinţă ar trebui să ne spună că datorăm lui Iehova devotament exclusiv. Nu este El Creatorul nostru şi Dătătorul de viaţă? Având în vedere răzvrătirea primilor noştri părinţi nu este doar datorită bunătăţii Sale nemeritate că "avem viaţă, ne mişcăm şi existăm"? Într-adevăr, "Orice dar bun şi orice cadou perfect este de sus", de la Iehova. — Iac. 1:17, *NW*.

Ce înseamnă să oferi lui Iehova devotament exclusiv? Aceasta înseamnă să ne dedicăm inimile şi vieţile noastre lui Iehova Dumnezeu, să facem din împlinirea voinţe Lui cel mai important lucru din viaţa noastră, să fim geloşi pentru onoarea numelui Său, apărându-l şi curăţindu-l de ocară la fiecare ocazie şi, în acelaşi timp având grijă să nu aducem ocară asupra Lui prin vreo fărădelege. Devotamentul exclusiv cere să-i iubim pe cei pe care Dumnezeu îi iubeşte şi să urâm pe cei pe care El îi urăşte şi pe cei care-L urăsc pe El. Este nevoie ca noi să continuăm „să

Cuprins

căutăm mai întâi împărăția şi dreptatea Sa", în loc să urmărim materialismul. — Mat. 6:33, *NW*.

Devotamentul exclusiv, de asemenea, cere să iubim pe Iehova cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea; care, la rândul său, înseamnă "să respectăm poruncile Sale." Ţinând seama de apropierea iminentă a bătăliei Armaghedonului, unde El îşi va justifica numele, nimicindu-şi duşmanii, porunca Lui supremă pentru noi, astăzi, înseamnă facerea de cunoscut a numelui Său şi a scopurilor Sale. — 1 Ioan 5:3, *NW*.

Devotamentul exclusiv, prin urmare, cere să trăim la nivelul numelui de martori ai lui Iehova; să propovăduim vestea cea bună a împărăţiei lui Dumnezeu la timp şi ne la timp, şi să o facem tot timpul, atât timp cât suntem in stare. Presupune, de asemenea, să ne echipăm prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu şi meditarea asupra lui, prin rugăciune împreună şi strângere laolaltă cu alţi slujitori creştini ai lui Iehova, unde putem "să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre." — Evrei 10:23, *NW*.

Mai mult, a oferi lui Iehova devotament exclusiv înseamnă să fii prevăzător pentru a răscumpăra momentul oportun, oferind explicaţii orale şi tipărite despre Cuvântul lui Dumnezeu şi scopurile Sale la toţi cei care vor auzi. Noi nu putem lenevi cu braţele încrucişate, aşteptând să vină la noi asemenea ocazii, ci noi trebuie să le căutăm și să le creăm mergând din casă în casă, făcând vizite ulterioare și oferind trecătorilor literatură la colţul străzii, nefiind uşor descurajați de vremea rea. În acelaşi timp, vrem să fie atenţi la orice oportunităţi pentru a predica în activităţile noastre de zi cu zi.

În toate aceste moduri putem oferi lui Dumnezeu devotament exclusiv.

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere*, 1 ianuarie. 1956.

Întrebări de la cititori

• Se poate lua ca adevărat la propriu că hainele Izraeliților nu s-au uzat pe o durată de patruzeci de ani în pustiu, ori este pur și simplu o modalitate de a spune ca îmbrăcămintea oferită nu s-a învechit? — R. H., Statele Unite ale Americii.

Deuteronomul 8:3, 4 (*NW*) arată că Iehova a continuat "a te hrăni cu mană — pe care n-o cunoscuseşi nici tu, nici părinţii tăi —, ca să te facă să ştii că omul trăieşte nu numai cu pâine, ci omul trăieşte cu orice exprimare a gurii lui Iehova. Îmbrăcămintea de pe tine nu s-a uzat, nici piciorul nu ţi s-a umflat în aceşti patruzeci de ani." Furnizarea manei a fost un miracol continuu, şi aşa a fost și furnizarea de îmbrăcăminte care nu s-a uzat. Aici este miracolul. În cazul în care

Cuprins

proviziile ar fi fost pur şi simplu reînnoite nici un miracol nu s-ar fi văzut în asta. Este literal cu privire la îmbrăcămintea care nu s-a uzat, la fel cum raportul este literal cu privire la picioarele care nu s-au umflat timp de patruzeci de ani în pustietate. Practic nu era nicio dificultate în purtarea de aceleaşi haine timp de patruzeci de ani, deoarece tinerii care deveneau maturi lăsau hainele lor celor mai mici, iar ei luat haine cu o mărime mai mare. Adulţi murea, lăsându-şi în urmă garderoba. Se observă că numărul de Izraeliți a fost aproximativ acelaşi la sfârşitul călătoriilor în pustiu ca la început, astfel încât stocul de îmbrăcăminte de la început a fost suficient de-a lungul călătorei de patruzeci de ani.

● A fost Iuda prezent atunci când Cristos a instituit sărbătoarea memorială sau nu? — R. E., Statele Unite ale Americii.

Comparând Matei 26:20-25 cu Ioan 13:21-30 aflăm că Iuda nu a fost prezent atunci când Cristos a instituit Cina Domnului. Un raport dintr-o Evanghelie indică unele detalii, pe care alta nu le spune, însă prin armonizarea amândurora poate fi obținută imaginea completă. Matei ne spune cum a apărut întrebarea cu privire la cine-L va trăda pe Isus. Ioan ne spune că înainte ca subiectul să fi fost abandonat trădătorul a fost identificat prin a-i fi dată bucăţica care Isus a înmuiat-o şi Iuda a ieşit imediat în noapte. Matei merge mai departe pentru a descrie modul în care Isus a servit apoi celor unsprezece apostoli rămași simbolurile Memorialului, în timp ce Ioan, care și-a scris relatarea după Matei nu repetă procedura cinei, ci, în schimb, oferă o parte din remarcile lui Isus făcute cu acea ocazie, aşa cum este înregistrat în capitolul 13. Cu toate acestea, discursul și rugăciunea lui Isus cu discipolii Lui, aşa cum sunt înregistrate în capitolele 14 şi 17 ale lui Ioan, nu au fost parte din Cina Domnului, ci au venit după ea.

Astfel, aceşti doi apostoli şi martorii oculari ai evenimentelor descrise sunt de acord cu privire la elementul timp, căci raportul lui Ioan nu contrazice pe cel al lui Matei, cu privire la timpul plecării lui Iuda. Raportul lui Luca (22:14-23) nu trebuie să fie luat ca fiind în contradicţie cu această ordine de timp. Luca nu a fost un martor ocular al evenimentelor. El spune de aceleaşi evenimente, dar el nu o face neapărat într-o ordine exact cronologică, ca cei doi care au asistat, de fapt, la ocazie. În plus, Luca 22:28-30 nu putea să-l includă pe Iuda, astfel că el trebuie să fi plecat înainte să fie spune aceste cuvinte. Vezi *Turnul de veghere*, 15 ianuarie, 1951, paginile 46 şi 61.

„Suflet”de Cinci Dolari

O biserică din Clarksville, Tennessee, a fost trezită recent cu vizita unui evanghelist oficial din Texas. Fiecare persoană care a participat a primit o mică parte din talpă, în timp ce el intra. Cum serviciile au început, închinătorii au fost informaţi că talpa le reprezintă sufletul, şi în cazul în care ei îşi valorifică sufletul, trebuiau doar să îşi învelească partea din talpă într-o bancnotă de 5 dolari şi s-o pună în farfuria cu colecte – o altă dovadă că păstorii falşi sunt ocupaţi de jefuirea oilor în loc de hrănirea lor.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 IANUARIE 1957 Nr. 2

Cuprins:

CALEA OSPITALITĂȚII	- Pag. 37
SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE?	- Pag. 43
CUM AM OBȚINUT BIBLIA?	- Pag. 44
FILMUL DESPRE BIBLIE DEMASCĂ INCULTURA DESPRE BIBLIE	- Pag. 49
MONOTEISMUL A PRECEDAT POLITEISMUL	- Pag. 54
SĂ ÎMPĂRȚIM LUCRURILE CU CEILALȚI	- Pag. 61
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 70

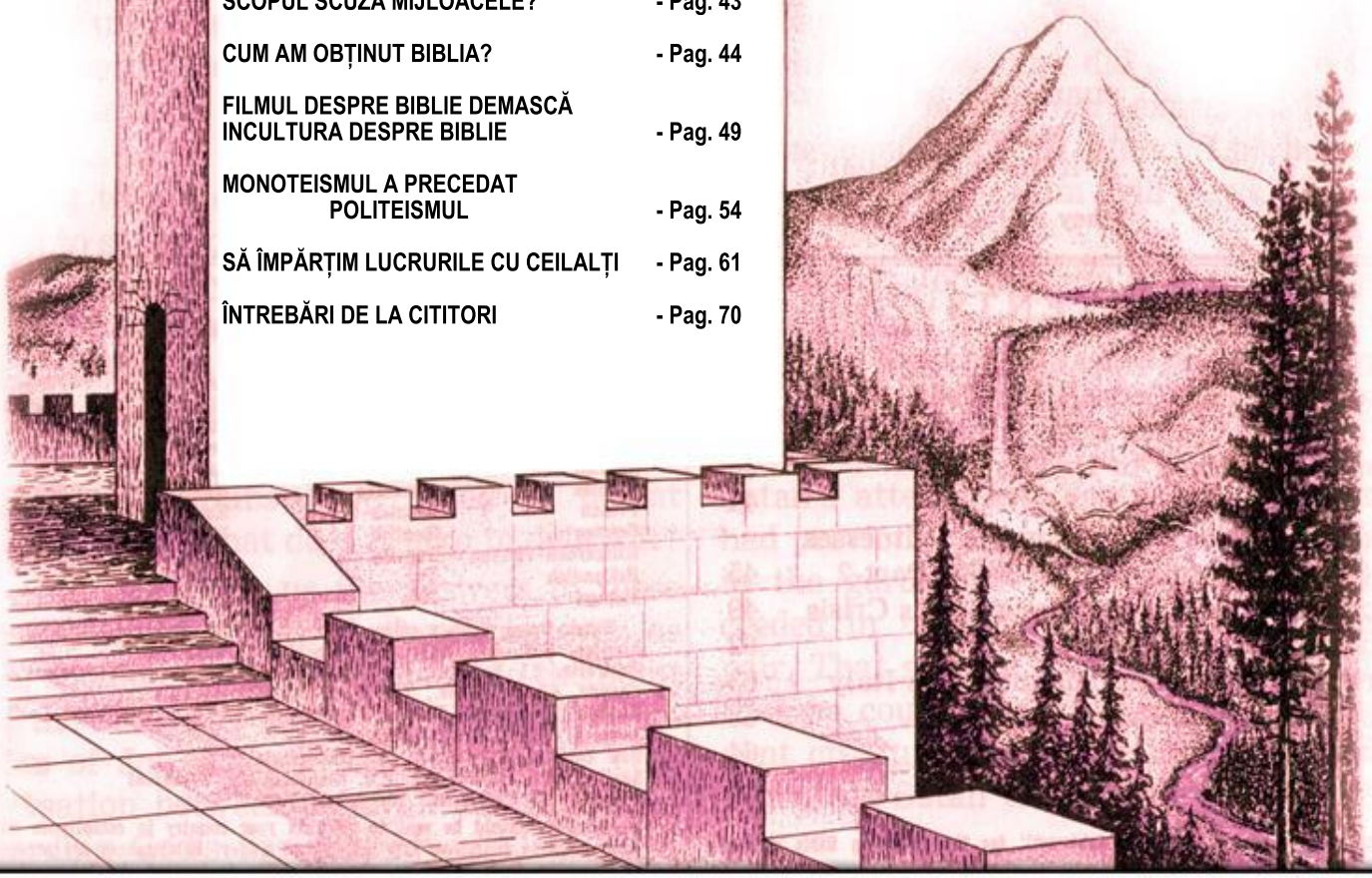

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comoștenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

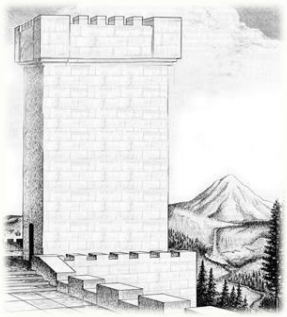

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1957 **Nr 2.**

CALEA OSPITALITĂŢII

„Împărţiţi cu sfinţii după nevoile lor. Urmaţi calea ospitalităţii.”
- Rom. 12:13, *NW*.

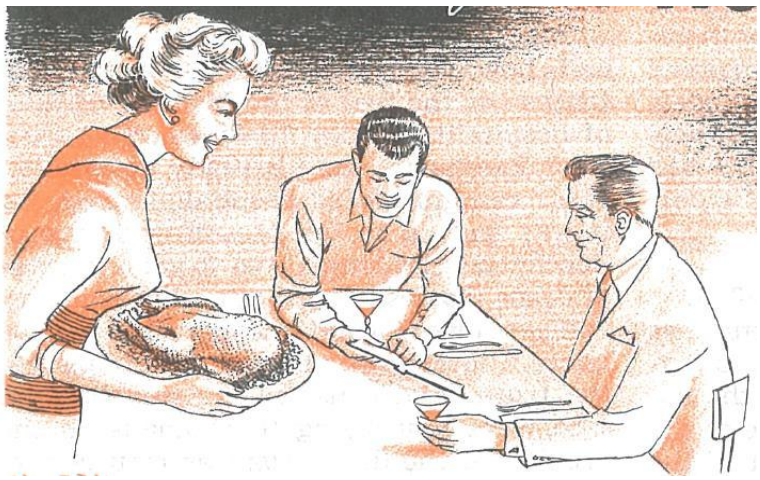

Iehova Dumnezeu este Autorul ospitalităţii. De la început El a dat din belşug toate cele trebuincioase creaturilor sale. Niciodată zgârcit, niciodată avar, niciodată asupritor, niciodată fără dărnicie, Iehova „ne asigură din belşug cele necesare pentru bucuria noastră”. Niciodată indiferent, niciodată rău-dispus, niciodată neiertător, Iehova este chiar „bun faţă de cel nerecunoscător şi rău”. Niciodată părtinitor în deplinătatea mărinimiei Lui, El „face soarele să răsară peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”. Întotdeauna dispus să împartă cu creaţia Sa nesfârşitele Lui bogăţii, Iehova stabileşte tiparul ospitalităţii. – 1 Tim. 6:17; Luca 6:35; Mat. 5:45, *NW*.

2 Dar ce este ospitalitatea? Cât de cuprinzător este înţelesul ei? Un dicţionar modern o defineşte drept „dăruire sau plăcerea de a oferi bun venit, hrană, adăpost şi amabilitate prietenilor sau străinilor”. A fi ospitalier înseamnă a primi bine pe alţii, a nu-i ignora. Înseamnă să le arăţi căldură, nu răceală; să fii amabil, nu aspru; să fii prietenos, nu distant; să fii apropiat, nu retras; să fii răbdător, nu respingător; să fii cu judecată, nu lipsit de respect; să fii pregătit, nu nepregătit; să fii darnic, nu zgârcit; să fii dispus a împărţi, nu să agoniseşti; să te intereseze nevoile altora, nu numai ale tale. Ospitalitatea este cu adevărat o mare dovadă de iubire, e chiar „o încercare a sincerităţii iubirii voastre”. – 2 Cor. 8:8, *NW*.

3 În timpurile vechi, națiunea Israel a urmat calea ospitalităţii dată de Iehova. Tuturor le-a mers bine de pe urma acesteia, chiar şi străinii sau cei ce au locuit doar vremelnic în Israel. Legea lui Dumnezeu, prin Moise, spunea clar că străinul iubitor de Iehova nu trebuia ignorat, ci tratat cu ospitalitate. „Căci Iehova, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi de temut, care nu tratează pe nimeni cu părtinire, nici nu ia mită, care îi face judecată dreaptă orfanului de tată şi văduvei şi îl iubeşte pe locuitorul străin, îi dă pâine şi mantie. Să-l iubiţi şi voi pe locuitorul străin, căci aţi fost locuitori străini în ţara Egiptului”. – Deuter. 10:17-19, *NW*.

4 Chiar înainte de vremea lui Moise, poporul lui Iehova cunoştea importanța de a urma calea ospitalităţii. Atât de remarcabili şi de darnici au fost ei în ospitalitate nepărtinitoare, că două mii de ani mai târziu, un apostol al lui Cristos s-a referit la ei atunci când le-a poruncit creştinilor: „Nu daţi uitării bunătatea (*nota de subsol*, ospitalitatea), faţă de străini, deoarece prin aceasta unii, fără să ştie, au primit în casa lor îngeri”. Imaginaţi-vă doar! Deoarece au fost întotdeauna prietenoși, cu inima deschisă și treji cu privire la calea ospitalităţii, unii din primii slujitori ai lui Dumnezeu au avut experienţa minunată de a găzdui îngeri. – Evrei 13:2, *NW*.

OSPITALITATEA - O CALE CE ÎMBOGĂŢEȘTE

5 Prin urmare, calea ospitalităţii îmbogăţeşte pe cei care o urmează. Gândiţi-vă, de pildă, la Avraam. Într-una din zile el stătea la uşa cortului său, sub umbra copacilor din Mamre. Era în arşiţa zilei. Dintr-o dată, el s-a trezit în cea mai luminoasă stare de veghe, prin apariţia a trei străini. El a alergat în întâmpinarea lor. S-a aplecat până la pământ, dar nu din cauză că ştia că sunt îngeri; pentru că la fel a făcut, mai târziu, în faţa fiilor lui Het. (Gen. 23:7, 12). Avraam a pus apoi să se aducă apă, pentru ca ei să-şi spele picioarele. El le-a propus să se odihnească sub copac. „Lăsaţi-mă să vă aduc o bucată de pâine, ca să vi se învioreze inima”, a cerut el. Şi străinii au răspuns: „Bine. Poţi să faci după cum ai spus”. Dar, de fapt, Avraam „a adus unt şi lapte, şi un viţel tânăr”. Ospitalitatea lui Avraam a folosit astfel ca un remarcabil preludiu la îngerescul anunț că Avraam şi nevasta lui, Sara, vor căpăta pe îndelung-promisul lor fiu. Mai târziu, Lot şi Manoah, chiar fără să ştie, au găzduit îngeri, şi au primit, deci, o mare binecuvântare. – Gen. 18:1-15; 19:1-22; Jud. 13:2-24, *NW*.

6. În vremea lui Isus, calea ospitalităţii a adus nenumărate binecuvântări celor ce au urmat-o. Când oameni cu bunăvoință i-au invitat în casele lor pe Isus, pe discipoli sau pe apostoli, ei au primit o mare răsplată spirituală. Doar gândul de a-l găzdui pe Fiul lui Dumnezeu e emoţionant dincolo de orice cuvinte. Să ne gândim la Maria, sora Martei, şi la cum a primit ea binecuvântatele adevăruri spirituale „la picioarele Domnului”, datorită ospitalității. (Luca 10:38-42, *NW*). Gândiţi-vă la Zacheu şi ospitalitatea lui disponibilă. Isus a recunoscut spiritul său ospitalier, căci el a fost ilustrat minunat prin căţărarea lui în copac, pentru a-l zări pe Isus. Astfel încât Isus i-a zis: „Zacheu, coboară repede din copac, pentru că

Cuprins

astăzi trebuie să rămân în casa ta". Ospitalitatea l-a ajutat pe Zacheu să primească adevărul. Şi să ne gândim la cei doi discipoli ce călătoreau spre Emaus, în după-amiaza zilei în care Isus înviase. Înfăţişându-se în formă de om, Isus s-a apropiat de ei. Însă aceştia nu l-au recunoscut pe Isus. În timpul conversaţiei care a urmat, Isus le-a tâlcuit Scripturile. „Apoi s-au apropiat de satul spre care mergeau, iar el s-a făcut că se duce mai departe. Dar ei au stăruit pe lângă el, zicând: Rămâi cu noi, fiindcă se înserează şi ziua aproape că a trecut. Atunci el a intrat ca să rămână cu ei. Şi, în timp ce era întins cu ei la masă, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o şi le-a dat-o. Atunci li s-au deschis bine ochii şi l-au recunoscut, iar el a dispărut dinaintea lor". Câtă bucurie emoţionantă trebuie să fi încercat ei când şi-au dat seama că, fără să ştie, l-au găzduit pe Fiul lui Dumnezeu cel înviat! Iar acea bucurie nu le-ar fi fost dată dacă nu ar fi făcut o practică din a urma calea ospitalităţii. – Luca 19:1-9; 24:13-32, *NW*.

7 A urma calea ospitalităţii în zilele noastre aduce, de asemenea, mare bogăţie. Când arătăm ospitalitate fraţilor noştri, noi avem avantaje într-un mod foarte concret: suntem stimulaţi spiritual. Conversaţia despre cele lumeşti nu ne poate încuraja în lucrarea Împărăției, dar conversaţia teocratică cu fraţii noştri face aceasta. În mod sigur o casă care găzduieşte pe servul de circuit sau oferă o masă unui pionier nu poate avea decât avantaje și să fie înălțată prin conversaţia care îmbogăţește spiritual.

8 Cei care nu sunt la adevăr, dar au o atitudine primitoare faţă de martorii lui Iehova, se vor îmbogăţi, de asemenea. Isus a spus că aşa li se va întâmpla: „Cine îi dă să bea unuia dintre aceşti micuţi fie şi numai un pahar de apă rece, pentru că este discipol, adevărat vă spun că nu-şi va pierde nicidecum răsplata". Făgăduinţa lui Isus nu înseamnă că printr-un simplu act de ospitalitate cineva poate scăpa de Armagedon. Ci înseamnă că cei ce dau dovadă de spirit ospitalier faţă de martorii lui Iehova vor primi o răsplată pe măsură: luminare spirituală. Pentru că, dacă oamenii sunt amabili faţă de noi din punct de vedere material, datorită a ceea ce suntem, este foarte probabil că vor primi spiritual, într-un mod asemănător. Uneori, cum ar fi în timpul adunărilor, oamenii îi invită pe martorii lui Iehova să stea în casele lor fără plată, - doar ştiind cine suntem noi. În schimb, noi le dăm bogăţii spirituale din belşug. După aceea, dacă au inimi bune, ei vin la adevăr şi pornesc pe drumul vieţii veşnice. Astfel, ospitalitatea ce ni se oferă de oamenii din lume poate fi, asemenea căţăratului lui Zacheu în copac, un semn că cineva este dispus spre dreptate şi gata pentru adevăr. – Mat. 10:42, *NW*.

OSPITALITATE FAŢĂ DE STRĂINI

9 Ce vom spune, însă, despre porunca apostolică de a nu uita amabilitatea ori ospitalitatea faţă de străini? Există un motiv temeinic să fim amabili faţă de străini: va fi mai uşor pentru ei să afle adevărul. Nu a hrănit Isus cinci mii de străini? Ospitalitatea lui Isus a fost exercitată în legătură cu promovarea veştii bune. Tot la fel, astăzi, ospitalitatea poate servi ca un canal de promovare a veştii bune.

10 Numeroase sunt căile prin care putem fi ospitalieri şi binevoitori. Uneori, fraţii invită la ei acasă, la masă, persoane pe care le consideră iubitoare de dreptate; apoi se folosesc de ocazie şi le tâlcuiesc Scripturile. Nu puţini salariaţi şi muncitori din fabrici, magazine, etc., au profitat de ospitalitatea arătată de martorii lui Iehova.

11 Ori de câte ori faci un act de amabilitate faţă de un străin, acesta rămâne impresionat. El vede că eşti un om deosebit. Înclinația ta spre prietenie şi amabilitatea ta profundă contrastează cu asprimea şi răceala lumii. Acte mici de bunătate vor aduce mari rezultate. Într-un tren, de exemplu, ajutorul dat de un frate unui bătrân sau unei bătrâne pentru a-şi urca bagajul pe poliţa pentru bagaje, este un act de bunătate. Se va porni o discuţie, o conversaţie ce va deveni o mărturie. Când te retragi într-o parte ca să faci loc unui necunoscut, vei lăsa o impresie durabilă; dacă vei da străinului ceva literatură despre Împărăție se poate ca el să o citească cu un interes sporit, datorită amabilității tale. Prin urmare, deseori, datorită amabilității tale, vei deschide calea spre promovarea mesajului Împărăţiei, ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla dacă n-ai fi fost amabil şi ospitalier.

12 Datorită bunătăţii şi ospitalităţii lor, martorii lui Iehova se aseamănă cu bunul samaritean din pilda lui Isus: „Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon şi a căzut între nişte tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au bătut şi au plecat, lăsându-l pe jumătate mort. Din întâmplare, pe drumul acela cobora un preot, dar, când l-a văzut, a trecut pe cealaltă parte. La fel, şi un levit, când a ajuns în locul acela şi l-a văzut, a trecut pe cealaltă parte. Dar un samaritean care mergea pe drum a venit la el şi, văzându-l, i s-a făcut milă. S-a apropiat de el şi i-a legat rănile, turnând pe ele ulei şi vin. Apoi l-a urcat pe animalul său, l-a dus la un han şi l-a îngrijit. A doua zi a scos doi dinari, i-a dat hangiului şi i-a zis: Îngrijeşte-l, iar orice vei cheltui în plus îţi voi plăti când mă voi întoarce”. – Luca 10:30-35, *NW*.

13 Sistemul bestial al lui Satan este răspunzător pentru actuala stare de „semi-moarte” a lumii. Hoţii la drumul mare, - politicieni, negustori sau oameni ai religiei, - au jefuit si au bătut omenirea. Creştinătatea, în ciuda religiilor sale ce se mărturisesc creştine, asemenea lui Iuda din vechime, e un loc periculos în care să trăiești: „Tot capul vă este bolnav şi toată inima vă este fără vlagă. Din talpa piciorului până-n creştet, nimic nu este sănătos. Răni, vânătăi şi plăgi deschise — n-au fost nici stoarse, nici pansate şi nici calmate cu ulei.” Cine a arătat ospitalitate ca de aproape, acestor oameni „pe jumătate morţi”? Clerul – nu a arătat! Religioniștii catolici, protestanți şi evrei, deşi au văzut condiţia spirituală a acestor oameni „pe jumătate morţi”, şi cu toate că neîncetat au dezbătut, de la amvon şi în presă, s-au îndepărtat vizibil de popor, au rămas la distanţă, au refuzat să le acorde ajutor spiritual pentru vindecare şi au trecut astfel pe partea cealaltă a drumului, întocmai cum au făcut preotul evreu şi levitul. Însă martorii lui Iehova, asemenea bunului samaritean, s-au abătut din drum ca să-i ajute pe oamenii „morţi pe jumătate” din punct de vedere spiritual. Cu ulei şi vin spirituale, care sunt adevărurile vindecătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, ei au legat rănile celor ce „suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor”, în Ierusalimul antitipic. – Isa. 1:5, 6, *AT*; Ezec. 9:4, *AS*.

Cuprins

14 Noi nu ştim unde putem găsi un străin „pe jumătate mort”, dornic să i se lege rănile şi să i se ungă cu ulei şi vin. Întocmai ca samariteanul ce avea asupra sa destul vin şi ulei, fiind pregătit pentru situaţii de urgenţă, aşa şi martorii lui Iehova de astăzi trebuie să fie întotdeauna pregătiţi, având cu ei suficient ulei şi vin din Cuvântul lui Dumnezeu. Şi totuşi, uneori fraţii ies la în serviciul de teren fără „uleiul şi vinul” potrivite, şi li se termină literatura tocmai când întâlnesc un străin „pe jumătate mort”. Unii fraţi iau puţin sau deloc din „uleiul şi vinul” necesare, atunci când pleacă într-o călătorie. Cum vor proceda atunci când vor întâlni un străin ce arată semnele unuia „pe jumătate mort” din punct de vedere spiritual? Deoarece timpul îţi este limitat atunci când te afli în călătorie, cel mai greu lucru e să te apuci a lega răni spirituale fără să ai „uleiul şi vinul” ce pot fi aplicate atunci şi acolo. Chiar şi în casele lor, fraţii neglijează uneori să ţină la îndemână prea multă literatură recentă despre Împărăţie. Când un străin îţi vine la uşă, ai tu suficiente provizii de ulei şi vin pentru a-i vindeca rănile, provocate de evoluţie, trinitate sau spiritism? Aşa că fii atent! Fii pregătit! Păstrează la îndemână uleiul şi vinul acestea oriunde te-ai afla, fie în tren, pe vapor sau în autobuz, când te plimbi sau conduci maşina, ori acasă. Aşa că, atunci când găseşti un străin care a fost „jefuit şi bătut”, vei fi pregătit să fii ospitalier - oriunde şi oricând.

15 Bunul samaritean a făcut mai mult decât să ungă cu ulei şi vin; şi-a folosit propriul animal pentru a-l duce pe om la han, unde să poată primi o îngrijire mai bună. Astfel, martorii lui Iehova vor folosi bucuroşi propriile automobile pentru a ajuta un străin cu bunăvoință să ajungă la Sala Împărăţiei, unde va fi primit şi îngrijit cu ospitalitate. Proprietarii de han din vechime erau adesea recunoscuţi pentru ospitalitatea lor. Aşa şi servii dintr-o adunare ar trebui să dea dovadă de un spirit de ospitalitate asemenea hangiilor din vechime. Atât de important e acest spirit de ospitalitate, încât fără el nu se îngăduie nimănui a fi numit serv. În 1 Timotei 3:2 (*NW*), apostolul explică faptul că toţi cei ce vor să fie supraveghetori trebuie să fie „iubitori de străini” sau, aşa cum spune nota de subsol, „ospitalieri”.

16 Ce dă, oare, unei adunări a martorilor lui Iehova o căldură care nu se mai găseşte în lume? E Sala Împărăţiei? Nu, Sala Împărăţiei poate să fie cea mai frumoasă şi cea mai nouă din ţară, şi totuşi să conţină cea mai rece şi îngheţată adunare cu putinţă. Ceea ce face o adunare să fie călduroasă e mai degrabă urmarea căii ospitalităţii de către toţi fraţii, şi mai ales de servi.

17 Servilor, în Sala voastră a Împărăţiei predomină o atmosferă de ospitalitate? Se simt străinii acolo ca acasă? Sunt ei duşi în vizită prin toată sala, li se explică graficele, fotografiile de la congres, etc.? Este Sala Împărăţiei deschisă cu destul timp înainte să înceapă adunarea publică, astfel încât nici un străin să nu fie nevoit să aştepte afară? Împart fraţii cu bucurie şi promptitudine cărţile lor de cântări şi *Turnul de veghere* cu străinii? În adunările în care servii îşi fac o adevărată datorie din a primi pe toţi cu drag, pe fraţi şi pe străini deopotrivă, căldura devine atât de iradiantă, încât după adunare, fraţii zăbovesc să mai plece din Sala Împărăţiei.

18 Dar uneori, servii uită calea ospitalităţii. Apoi, întreaga adunare face la fel. Şi ce se întâmplă? În locul atmosferei călduroase, de han primitor, Sala Împărăţiei capătă atmosfera unei gări de tren. Ştiţi cum e? Intri într-o gară. Nimeni nu-ţi acordă vreo atenţie. Nimeni nu-ţi adresează o vorbă. Treci pe lângă oameni, dar nimeni nu-ţi aruncă o privire, nimeni nu se sinchiseşte că eşti acolo. Te aşezi alături de oameni; nici măcar nu-şi ridică privirile din ceea ce citesc. Dacă totuşi ridică privirile iar tu le zâmbeşti, ei nu-ţi întorc zâmbetul. Este un loc în care doar te aşezi şi aştepţi; şi te bucuri cel mai adesea când aşteptarea s-a încheiat şi poţi pleca. Aşa este într-o gară. Dar ce s-ar întâmpla, însă, dacă servii ar îngădui să se transforme atmosfera din Sala Împărăţiei într-o atmosferă de gară, - şi un străin ar intra acolo?

19 Ei, şi-ar spune străinul, 'îmi trebuie puţină ospitalitate! Oamenii aceştia sunt cumsecade cu mine când vorbim la colţul străzii, sau când vin la uşa mea. Acum însă, când mă aflu chiar în mijlocul lor, nici măcar nu mă bagă în seamă. Poate că nu mă agreează. Mă întreb dacă ar mai trebui să mai vin pe aici'. Da, aşa se poate întâmpla. Şi s-a întâmplat una ca asta. Dar să nu permiteţi să se întâmple în comunitatea voastră. Fiţi mereu gata să primiţi străinii. Dacă unii fraţi sunt retraşi din fire, ei pot găsi un mod simplu de abordare a străinilor, prin recurgerea la întrebări, ca de exemplu: „Cum ţi-a plăcut cuvântarea?" sau „Adunările noastre nu sunt ca ale altor organizaţii religioase, nu-i aşa?" Şi, desigur, nu se poate ezita în privinţa lucrului evident pentru toată lumea – vremea de afară. După o vizită la Sala Împărăţiei, un străin nu mai trebuie considerat un străin, ci trebuie întâmpinat cu căldură, ca pe un frate. „Primiţi-vă unii pe alţii aşa cum şi Cristos ne-a primit pe noi." – Rom. 15:7, *NW*.

20. Deci, cu adevărat, trebuie să facem după cum ne-a poruncit apostolul: „Urmaţi calea ospitalităţii". „A urma" calea ospitalităţii înseamnă mai mult decât simpla dorinţa de a fi ospitalier; înseamnă să o practici, să o urmezi, să fii întotdeauna gata să dai dovadă de bunătate, şi să nu scapi nicio ocazie de a turna „ulei şi vin" pe rănile spirituale ale străinilor. Dar să nu credeţi vreodată că această cale a ospitalităţii ce îmbogăţeşte este un lucru rezervat doar străinilor. Pentru că prin bunătatea şi ospitalitatea noastră putem arăta o dovadă convingătoare de dragoste frăţească. „Cât despre iubirea frăţească, n-aveţi nevoie să vă scriem, pentru că Dumnezeu vă învaţă să vă iubiţi unii pe alţii… Dar vă îndemnăm, fraţilor, să continuaţi să faceţi aşa într-o măsură şi mai mare". Dând curs ospitalităţii faţă de fraţi, da, împărţind „cu cei sfinţi, după nevoile lor", ne putem arăta dragostea „într-o măsură şi mai mare". – Rom. 12:13; 1 Tes. 4:9, 10, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine a fost iniţiatorul ospitalităţii, şi cum i-a fixat el un model?
2. Ce înseamnă să fi ospitalier?
3,4. Cine a urmat calea ospitalităţii în timpurile din vechime?
5. Cum l-a îmbogăţit pe Avraam ospitalitatea lui?

Cuprins

6. Ce binecuvântări au ajuns la oamenii ospitalieri în zilele lui Isus?

7. Ce beneficiu asemănător vine astăzi de pe urma faptului că suntem ospitalieri faţă de fraţii noştri?

8. Cum nu-şi va pierde răsplata persoana cu bunăvoinţă, prin faptul că-şi extinde ospitalitatea faţă de martorii lui Iehova? Al cui semn poate fi, atunci, ospitalitatea?

9. De ce nu trebuie să uităm amabilitatea sau ospitalitatea faţă de străini?

10,11. În ce moduri putem arăta un spirit ospitalier faţă de străini? Ce beneficii urmează?

12,13. (a) Ce parabolă a dat Isus pentru a ilustra importanţa ospitalităţii faţă de aproape? (b) Cum au fost martorii lui Iehova ospitalieri faţă de aproapele lor „pe jumătate mort”, în contrast cu clerul?

14. Ce fel de pregătire este importantă pentru a oferi ospitalitate spirituală?

15,16. (a) Cu ce act ospitalier al martorilor lui Iehova se compară întrebuinţarea de către samaritean a „propriului animal”, pentru a-l aduce pe străin la han? (b) Ce calitate este obligatorie pentru servi într-o adunare? De ce?

17. Cum pot manifesta fraţii ospitalitate la Sala Împărăţiei?

18,19. (a) Ce se întâmplă atunci când servii uită să urmeze calea de acţiune a ospitalităţii? (b) Cum pot găsi fraţii tăcuţi o modalitate uşoară de apropiere de străini, fără prezentare?

20. Ce înseamnă „să urmezi calea ospitalităţii”?

SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE?

Religiile ortodoxe răspund la această întrebare da, prin faptele lor, dacă nu prin vorbele lor. Ele au o lungă înregistrare de principii ce decapitează cu securea promptitudinii. Acţiunile lor spun că sunt mult mai interesaţi de poziţia lor înaintea lumii decât de poziţia înaintea lui Dumnezeu.

Principiul divin este: „Prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu” şi „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume.” Dar cele mai multe religii ale creştinătăţii resping acest principiu de separare de lume, predicând în locul lui: „Scopul scuză mijloacele.” Clericii caută să justifice intrarea lor în politică, spunând că vor aduce legea morală şi vor pune pe Dumnezeu la guvernare. De-a lungul secolelor politizarea nu a făcut încă acest lucru, şi nici nu îl va face vreodată. — Iac. 4:4; 1 Ioan 2:15, *NW*.

Cuprins

Ei se implică în războaiele acestei lumi, binecuvântând partea în care locuiesc, şi sfârşesc prin a aproba catolicii dintr-o ţară să ucidă pe catolicii din altă ţară, şi în mod similar, aprobând ca protestanţi să ucidă pe protestanţi, evrei pe evrei. Acest mijloc rău, spun ei, este justificat de scopul avut în vedere.

Știința predă evoluţia și defaimă Biblia. Religiile Creștinătăţii caută popularitate, astfel că ele spun că evoluţia este adevărată și compromit Biblia, spunând că Dumnezeu a folosit evoluţia pentru a crea lucruri vii. Scopul de a ţine la membrii bisericii justifică mijlocul compromisului, susţin ei.

De fapt, aceste religii vor ca lumea să le iubească, și prin câștigarea acestei iubiri din partea lumii, ele se elimină singure ca și creștine. Isus a spus: „Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte”. – Ioan 15:19, *NW*.

Religiile false nu conduc; ele urmează. Ele nu au tăria morală de a conduce în mod corespunzător şi sfârşesc prin a fi conduse în mod necorespunzător. În zilele împăratului Constantin şi după aceea creştinii apostaţi s-au compromis, adoptând doctrine păgâne în crezurile lor, şi justificând aceste mijloace pe baza faptului că scopul este ca mulţi din religiile păgâne să fie convertiţi.

Religiile evreieşti din vremea lui Isus L-au executat, deoarece au crezut că îşi vor salva naţiunea de romani. Scopul salvării naţiunii lor a justificat faptul că ei l-au ucis pe Isus, au argumentat ei. Ei au spus: „Dacă îl lăsăm aşa, toţi vor crede în el, vor veni romanii şi ne vor lua atât locul, cât şi naţiunea.” — Ioan 11:45-48, *NW*.

Acest slogan imoral, care pune oportunitatea înaintea principiului, nu poate funcţiona. Isus a spus că aceasta nu se poate întâmpla: „Pomul bun nu poate da roade rele, nici pomul rău nu poate da roade bune”. Mijloacele rele nu aduc scopuri bune. Mijloc bun, scop bun; mijloc rău, scop rău. A cumpăra oportunitatea cu costul principiului este cursa celor cu privire îngustă. Numai agăţându-te de principiul divin poate veni binele permanent. — Mat. 7:18, *NW*.

CUM AM OBŢINUT BIBLIA?

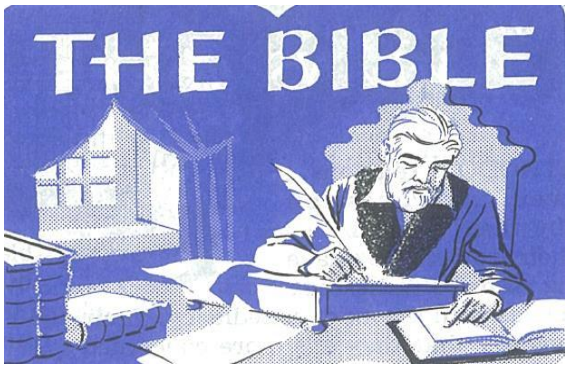

Biblia a fost scrisă ca noi să putem obține gândurile lui Dumnezeu. Avem nevoie de gândurile lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a zis că „orice declarație ce iese din gura lui Iehova” este vitală pentru viaţă. Cum am obţinut noi gândurile Dătătorului de Viaţă în formă scrisă ?

Biblia nu este o carte obişnuită. Este unică. Este cartea lui Dumnezeu şi conţine gândurile Acestuia. Aceasta ne spune care sunt scopurile lui Dumnezeu şi ce doreşte Acesta ca noi să facem. Este necesar să aflăm gândurile sublime ale

Cuprins

Creatorului. Recunoscând nevoia absolut necesară a omului de a cunoaşte gândurile Dătătorului de Viaţă, Isus Cristos a spus: „Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.” (Mat. 4:4, *NW*)

Cuvintele scrise ale lui Dumnezeu poate că există în prezent în sute de limbi. În multe ţări oamenii de rând pot citi Biblia în mod liber. Dar în timpul Evului Mediu aceştia nu puteau citi Biblia; aceasta zăcea îngropată într-o limbă moartă.

Dar Dumnezeu nu a făcut ca Biblia să fie scrisă la origine într-o limbă moartă. El dorea ca oamenii să-i afle gândurile. Şi pentru a nu vorbi degeaba, Autorul Bibliei a făcut ca gândurile Sale să fie scrise în limba familiară oamenilor.

Limba comună a naţiunii alese a lui Dumnezeu, Israel, era limba ebraică. Aşa că Autorul Bibliei a folosit această limbă pentru scrierea volumului aşa-numitului Vechi Testament, numit în mod corespunzător Scripturile Ebraice.

Când a început scrierea Bibliei? Aceasta a început în jurul anului 1513 î. Cr., la scurt timp după ce izraeliții au fost eliberaţi de sub robia Egiptului. Iehova i-a spus lui Moise: „Scrie acest lucru într-o carte ca o aducere aminte.” Chiar Dumnezeu Însuşi i-a dat lui Moise „două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu.” Aceste tablete conţineau cele Zece Porunci. Moise le-a încorporat pe acestea în cartea Exodul atunci când a scris primele cinci cărţi ale Bibliei. (Ex. 17:14; 31:18, *NW*)

Scrierea Bibliei a continuat de atunci. Dumnezeu a folosit mulţi oameni, oameni din toate păturile sociale, aşa cum a fost Iosua, un general, Samuel, un judecător, David, un rege şi Daniel, un prim ministru, Ezram un scrib, Neemiam un funcţionar, Amosm un păstor şi Ieremiam un profet. Aceşti bărbaţi au scris prin înţelepciunea și măreţia infinite ale Autorului Bibliei. Ei au mărturisit că gândurile pe care le scriseseră nu le aparţineau. David a spus: „Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, şi cuvântul Său a fost pe limba mea.” (2 Sam. 23:2, *NW*)

Odată cu scrierea cărţii lui Maleahi, la aproximativ unsprezece secole după ce Moise a început scrierea cărţii Geneza, scrierea Scripturilor Ebraice a ajuns la sfârşit.

Dar mai era o scriere a Bibliei ce trebuia înfăptuită, dar într-o limbă diferită. Isus Cristos a venit pe pământ. Era vital ca viaţa şi învăţăturile Fondatorului Creştinismului să fie aşezate în scris. Astfel, discipolii şi apostolii lui Cristos au mai scris încă douăzeci şi şapte de cărţi, de la Matei până la Apocalipsa. Aceştia au scris sub influenţa spiritului lui Dumnezeu. Astfel, apostolul lui Cristos a putut spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 3:16, 17, *NW*)

În ce limbă au fost scrise aceste douăzeci şi şapte de cărţi inspirate? Nu în ebraică, căci ebraica devenise o limbă moartă. *Koiné* sau limba greacă comună devenise o limbă internaţională, graiul oamenilor. Aşa că greaca comună a fost limba pe care Dumnezeu a folosit-o pentru scrierea aşa-numitului „Nou Testament”, numit în mod potrivit Scripturile Creştine Greceşti.

Cuprins

Cât de clar este că Dumnezeu a vrut ca oamenii să-I afle gândurile! Psalmul 119:105 (*AS*) ne spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” Biblia este ghidul omului. Au fost create multe copii scrise de mână sau manuscrise ale Bibliei, iar acestea au fost distribuite în lung şi în lat, pentru beneficiul tuturor creştinilor.

Dar timpul schimbă limba. Noi limbi se nasc. Aşa că a devenit necesară traducerea Bibliei pentru păstrarea gândurilor lui Dumnezeu. În secolul trei sau patru înainte de Cristos evreii din Alexandria şi Egipt ce vorbeau limba greacă nu puteau citi Scripturile în ebraică. Aşa că prin anul 280 î. Cr. un grup de şaptezeci de oameni, conform unei scrisori a istoricului Iosefus, a început munca de traducere a Scripturilor Ebraice în limba greacă. Această versiune, încheiată cândva în primul secol î. Cr., a fost numită „Septuaginta”. Mai este cunoscută şi după numerele romane pentru şaptezeci, LXX.

Copiile *Septuagintei* erau foarte solicitate, mai ales în primul secol al erei creştine. Nu-i de mirare că editura din Alexandria a găsit dificilă satisfacerea cererilor, chiar dacă tipărirea era organizată la scară mare în casele rabinilor din cartierul evreiesc. Aici, un scrib conducător citea din *Septuaginta* foarte încet, în timp ce un grup de cinci până la zece scribi stăteau la birouri şi scriau în acelaşi timp. Aceştia foloseau cerneală şi stilouri şi scriau repede. După ce erau verificate de greşeli cu atenție, papirusurile erau rulate, împachetate şi trimise în întreaga lume vorbitoare de limbă greacă. Biblia Septuaginta a ajuns atât de departe încât apostolul Pavel, în timp ce era în călătoriile sale misionare, a găsit mulți dintre Neamuri care deja ştiau Scripturile.

BIBLIA ÎNTR-O LIMBĂ MOARTĂ

Pe măsură ce secolele se scurgeau chiar şi limba greacă a mai încetat a fi o limbă internaţională; latina a devenit limba cunoscută în Europa de Vest. Spre sfârşitul secolului patru, un bărbat, pe numele său Ieronim, a tradus Biblia în limba latină. Opera sa se numeşte „Latina Vulgata”. Dar în timp chiar şi limba latină a devenit o limbă moartă în ceea ce îi privea pe oamenii obişnuiţi. Alte limbi au fost folosite. Una dintre acestea era limba engleză.

În ciuda acestei schimbări în limbi, tot ceea ce aveau oamenii era Biblia in limba latină, o Biblie pe care ei nu o puteau înţelege. Însă, orice idee de a face Biblia disponibilă oamenilor în limba pe care aceştia o vorbeau era un blestem pentru autorităţile Bisericii Romano-catolice. Papa Inocenţiu al III-lea a declarat în anul 1199: „Misterele secrete ale credinţei nu trebuie explicate tuturor oamenilor de peste tot, căci acestea nu pot fi înţelese de toţi oamenii.” Alţi papi au condamnat folosirea Bibliei de către oamenii obişnuiţi. Ei aveau Biblia Latină, da, dar o asemenea Biblie, într-o limbă necunoscută, nu era foarte diferită de o Biblie care nu a existat niciodată.

Către sfârşitul secolului al paisprezecelea, un cleric romano-catolic, pe numele său John Wycliffe, savant şi conferenţiar la Oxford, a denunţat indiferenţa şi ignoranţa spirituale pe care le-a întâlnit printre clerici de rang înalt şi de rang

Cuprins

mai mic. Dacă ignoranţa Bibliei era înspăimântătoare printre clerici, cum rămânea cu oamenii obişnuiţi, marea majoritate a acestor neştiind că există o asemenea carte ca Biblia! Wycliffe a spus: „Să fii ignorant în legătură cu Scripturile înseamnă să fii ignorant în legătură cu Cristos.” Aşa că Wycliffe a luat Biblia Latină şi a făcut prima traducere completă a Bibliei în limba engleză. Acest lucru s-a întâmplat prin 1382.

Biserica Romano-catolică nu a apreciat eforturile lui Wycliffe, acesta întâlnind o opoziţie crâncenă. Scriindu-i Papei în anul 1412, Arhiepiscopul Arundel l-a numit pe Wycliff „acel mizerabil şi dăunător a cărui amintire va fi condamnabilă . . . care şi-a încoronat ticăloşia prin traducerea Scripturilor în limba maternă.” Autorităţile bisericeşti au pus interdicţie asupra oricăror traduceri viitoare ale Bibliei în limba engleză.

Dar apoi s-a întâmplat ceva: în 1453 Constantinopolul a căzut. Această cădere a avut ca rezultat împrăştierea învăţaţilor spre Vest. Aceştia au adus cu ei cunoaşterea limbii greceşti, ceva ce era aproape uitat în vest. În aproximativ aceeaşi perioadă, Johannes Guttenberg a devenit inventatorul tiparului. Aceste două evenimente au coincis pentru a aprinde începuturile activităţii intense de a pune gândurile lui Dumnezeu în limbajul familiar oamenilor.

Remarcabil în lucrarea de ajutare a oamenilor de rând în înţelegerea gândurilor lui Dumnezeu a fost William Tyndale. Tyndale a fost un învăţat faimos la Oxford şi Cambridge. El ştia limba greacă. Tyndale şi-a dat seama că Wycliffe a tradus versiunea sa a Bibliei englezeşti nu din limbile originale ale Bibliei, ci din Biblia latină, iar rezultatul era că Biblia lui Wycliffe era numai o traducere a unei traduceri. Tyndale dorea să traducă Biblia direct din limbile originale, iar scopul său era acurateţe şi fidelitate totale faţă de original.

Liderii bisericii erau neîncrezători în Tyndale. Adesea, cărturarul s-a găsit în dilemă. Unul dintre opozanţii săi a spus: „Ne-ar fi mai bine fără legile lui Dumnezeu decât fără legile Papei.” Tyndale a fost foarte indignat. El a strigăt: „Dacă Dumnezeu mă va cruţa voi face ca într-o zi băiatul din Anglia care mână plugul să ştie mai multe despre Scripturi decât Papa.” Tyndale şi-a ţinut cuvântul.

„INVAZIA ANGLIEI”

Adesea în pericol de a fi arestat, Tyndale a fugit pe continent, unde a stat în ilegalitate. Deşi era ascuns, viaţa sa era în permanenţă în pericol, dar în 1525 traducerea lui Tyndale în engleză a Scripturilor Creştine Greceşti era gata pentru tipărire. Atunci un oficial al bisericii a aflat de lucrarea lui Tyndale şi i-a scris o scrisoare lui Henry al VIII-lea pentru a-l avertiza de „invazia Angliei” de Biblie. Scrisoarea l-a avertizat pe rege să-şi păzească portul împotriva „mărfii dăunătoare”. Bibliile au trebuit introduse prin contrabandă în Anglia în baloţi de bumbac şi în saci de făină. Odată ajunse în Anglia acestea au găsit o piaţă pregătită. Clerul era alarmat. Preoţii au cumpărat câte exemplare au putut găsi pentru a le arde. Episcopul din Londra l-a căutat pe un negustor numit Pakington

Cuprins

ce făcea comerţ în Antwerp şi i-a cerut acestuia să cumpere toate exemplarele pe care le găseşte pe apă.

Pakington, care era un prieten apropiat al lui Tyndale, i-a răspuns episcopului: „Domnul meu, pot sa fac această treabă mai bine decât oricare negustor din Anglia. Vă garantez că veţi avea toate exemplarele ce vor rămâne nevândute."

„Cumpără-le pentru mine", a spus episcopul, „şi îţi voi da cu bucurie oricât ar costa, intenţionez să le distrug pe toate şi să le ard la Crucea lui Pavel."

Patru săptămâni mai târziu negustorul l-a găsit pe Tyndale, despre ale cărui fonduri ştia că sunt în declin. „Domnule Tyndale," a spus el, „am găsit un bun cumpărător pentru cărţile dumneavoastră." „Cine este acesta?" a întrebat Tyndale. „Domnul meu din Londra!" „Dar dacă episcopul vrea cărţile," a spus Tyndale, „sigur le vrea pentru a le da foc." „Ei bine," a răspuns el, „ce să facem? Episcopul oricum le va arde, şi ar fi bine să aveţi banii pentru a putea tipări altele."

Aşa că înţelegerea a fost făcută. Episcopul a primit Bibliile şi Tyndale a primit banii. „Sunt fericit," a spus el, „căci două lucruri bune vor ieşi din aceasta. Voi obţine bani pentru a scăpa de datorii şi întreaga lume va striga împotriva arderii Cuvântului lui Dumnezeu, iar surplusul de bani ce va rămâne mă va face mai sârguincios în corectarea Noului Testament şi tipărirea acestuia din nou. Cred că cel de-al doilea va fi mult mai bun decât primul." Astfel, duşmanul înverşunat al Bibliei, episcopul din Londra, l-a finanţat fără să vrea pe Tyndale în traducerea Bibliei.

După aceea, Bibliile au ajuns mai dese şi de trei ori mai multe în Anglia. Autorităţile bisericeşti au descoperit rapid că Biblia tipărită depăşea puterile lor de a o distruge. Clerul ataca acum Biblia în engleză de la amvon. Între timp, Tyndale studia limbă ebraică pentru a putea traduce şi Scripturile Ebraice direct din original. El a reuşit sa traducă unele dintre Scripturile Ebraice. Dar în anul 1535, Tyndale a fost prins de autorităţile bisericii. Anul următor a fost condamnat ca fiind eretic, strangulat şi ars pe rug. Dar lucrarea lui Tyndale nu a putut fi oprită aşa cum s-a întâmplat cu trupul său.

În cei şaptezeci şi cinci de ani după moartea lui Tyndale au apărut şase Biblii importante în limba engleză. Acestea au fost: Biblia lui Coverdale, Biblia lui Matthew, Marea Biblie, Biblia de la Geneva, Biblia episcopului şi Biblia Rheims-Douay. Biblia Douay a fost tradusă din Biblia Latină, dar celelalte erau de fapt ediţii revizuite ale lucrării lui Tyndale.

În Anglia cea mai influentă dintre traducerile făcute în secolele al şaisprezecelea şi şaptesprezecelea trebuia să apară. Aceasta era *Versiunea Regele Iacob* despre care se crede că 90 % provine din traducerea lui Tyndale.

Tyndale şi-a făcut lucrarea bine; el a făcut ca gândurile lui Dumnezeu să fie cunoscute de către oamenii obişnuiţi. Dar atunci de ce au existat atât de multe ediţii revizuite ale Bibliei englezeşti? De ce a fost creată *Versiunea Regele Iacob* din moment ce lucrarea lui Tyndale a fost făcută cu o deosebită pricepere? Răspunsurile, împreună cu o discuţie lămuritoare în legătură cu *Versiunea Regele Iacob* vor fi prezentate într-o ediţie ulterioară a *Turnului de veghere*.

Cuprins

FILMUL DESPRE BIBLIE
DEMASCĂ
INCULTURA DESPRE BIBLIE

Acurateţea biblică a filmului de la Hollywood „Cele Zece Porunci" a fost trâmbiţată peste hotare de către producătorul şi regizorul Cecil B. DeMille. Mulţi clerici au sărit de partea acestuia şi, asemenea oamenilor linguşitori de la Hollywood, aceştia şi-au adus laudele. Criticii de film, în general, s-au alăturat corului.

Dar faptele ne forţează să tragem concluzia că aceşti oameni sunt fie indiferenţi faţă de adevăr, fie ignoranţi faţă de acesta.

Prima jumătate a filmului este în mare măsură ficţiune, deşi aceasta pretinde a avea un fundal istoric. Cea de-a doua parte, în care se discută perioada vieţii lui Moise pe care o acoperă Biblia, este anunţată ca fiind loială Scripturii. DeMille spune: „Toate aceste lucruri sunt aşa cum le-am găsit în Sfintele Scripturi."

Rabinul Magnin din Los Angeles a declarat: „Nu ştiu când am mai fost atât de mişcat şi atât de inspirat. . . . Întregul subiect este tratat cu reverenţă, demnitate şi spiritualitate." Rabinul Pressman din Los Angeles a zis şi el că acest eveniment din trecut „a primit cea mai puternică şi mai respectuoasă relatare a sa," şi a adăugat: „Mă rog ca Creatorul Suprem să accepte această ofrandă ca o jertfă adevărată pe altarul slujirii şi răspândirii adevărului Său."

Episcopul metodist Kennedy din Los Angeles i-a spus lui DeMille: „Contribuţia dumneavoastră pentru generaţia aceasta, prin acest film, va fi una dintre cele importante ale vremurilor noastre. " George Heimrich, asociat al Consiliului Naţional al Bisericilor lui Cristos, a scris: „Dumnezeu l-a folosit cu adevărat pe domnul DeMille într-o vreme în care înţelegerea spirituală printre oamenii din toată lumea trebuie să aibă o accentuare adăugată dacă dorim să scăpam de acest haos total. . . . Domnule DeMille, filmul dumneavoastră poate influenţa şi va influenţa pacea mondială." Preşedintele McKay al Bisericii lui Isus Cristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, a aprobat filmul ca fiind o „poveste sacră tratată într-un mod profesionist şi reverenţios."

Cardinalul franciscan Spellman din New York a spus: „Filmul Cele Zece Porunci făcut de domnul DeMille va îmbogăţi spiritual vieţile tuturor celor care-l văd." Cardinalul McIntyre, din Los Angeles, a spus: „Noi credem că aceasta este o mare misiune ce i-a fost dată domnului DeMille. . . . Sunt sigur că Domnul, în bunătatea şi mila Sa, va fi generos cu acesta şi cu cei care l-au ajutat în această producţie măreaţă. "

Cuprins

Doctorul William Lindsay Young, vicepreşedinte al conferinţei Naţionale a Creştinilor şi a Evreilor a scris: „Din când în când, în istorie s-au ridicat oameni care au avut un impact important şi de durată asupra vieţii morale şi spirituale din vremea lor. Apostolul Pavel în primul secol, Sfântul Francisc în secolul al 13-lea şi Martin Luther în secolul al 16-lea, fiecare în felul său propriu, a trezit conştiinţa generaţiei sale. Este posibil ca Cecil DeMille, prin producţia filmului Cele Zece Porunci, să se distingă clar ca unul dintre marii profeţi ai secolului al 20-lea."

RECENZIILE CRITICILOR DE FILM

Bosley Crowther, de la ziarul *Times* din New York, a scris: „Este remarcabil faptul că domnul DeMille şi grupul său de investigatori şi scriitori au aderat la Vechiul Testament pentru detaliile întâmplărilor fundamentale şi pentru ghidarea teatrală a intrigii lor. Ei au urmat povestea lui Moise, aşa cum este spusă în Cartea Exodul, cu o fidelitate completă în apariţii şi în veridicitatea întâmplărilor."

Exact opusul este ceea ce este izbitor. Este izbitor faptul că DeMille nu a urmat relatarea din Biblie. Mai este izbitor faptul că acest critic şi majoritatea celorlalţi critici nu şi-au făcut timp să o citească. Dacă şi-ar fi petrecut o oră citind din Biblie, după ce şi-au petrecut aproape patru ore urmărind filmul, criticii nu ar fi făcut gafe şi nu şi-ar fi arătat lipsa de incultură în ceea ce priveşte Biblia.

Crowther nu a fost mulţumit să se poticnească în calitate de critic de film. El a încercat să se descurce singur ca un critic al Bibliei şi a făcut gafe şi în acest domeniu. El a spus despre cărţile Bibliei că acestea sunt „marcate de contradicţii şi că, în multe detalii, nu sunt în conformitate cu cunoştinţele arheologice, dar că nu o să intrăm în acest subiect." El nu cunoaşte relatarea simplă din Biblie destul de bine ca să ştie că DeMille a contrazis-o pe aceasta de multe ori, dar se numeşte un critic al Bibliei.

Asemenea multor persoane din prezent, el crede că trebuie să demonstreze că este un intelectual modern mult prea educat ca să creadă în mod naiv Cuvântul lui Dumnezeu. Multe persoane din prezent nu cred fără să aibă o temelie solidă pentru această lipsă de credinţă a lor. Ei repetă papagaliceşte o colecţie de expresii care au devenit standard, un fel de racord colectiv. Cert este că arheologia confirmă Biblia şi cu cât se află mai mult cu atât sunt anulate mai multe contradicţii presupuse ale Bibliei. Dar Crowther aduce o defăimare şi mai apoi evită orice povară a dovezii prin respingerea superficială „Dar nu o să intrăm în acest subiect." Articolul său are ca titlu „O lecţie pentru astăzi." El este un profesor foarte slab.

Un alt critic, Kate Cameron de la publicaţia *Daily News* din New York spune: „Ultima parte a filmului, cea care tratează viaţa lui Moise ca un patriarh evreu, urmează ad litteram cursul biblic." Ea este foarte neştiutoare, vorbind din punct de vedere Scriptural. Se pare că aceşti critici de film ar trebui să-şi rezerve cele câteva minute necesare citirii relatării biblice implicate atunci când fac recenzia filmelor biblice. Nu datorează ei acest lucru publicului lor cititor? Nu face

Cuprins

parte din munca lor să critice în mod inteligent, mai degrabă decât să răspândească afirmaţiile agenţilor de publicitate ai filmului? Altfel, care sunt calificările lor pentru a critica filmele inspirate din Biblie? Cu toate acestea, mulţi critici simulează emoţii în legătură cu grandoarea imensă şi caracterul impunător, impresionant al filmului lui DeMille „Cele Zece Porunci”. Este impresionant şi interesant, dar este şi plin de ficţiune şi face greşeli în privinţa Scripturilor. Ambelor părţi trebuie să li se spună acestea.

NU TOŢI CRITICII SUNT NAIVI

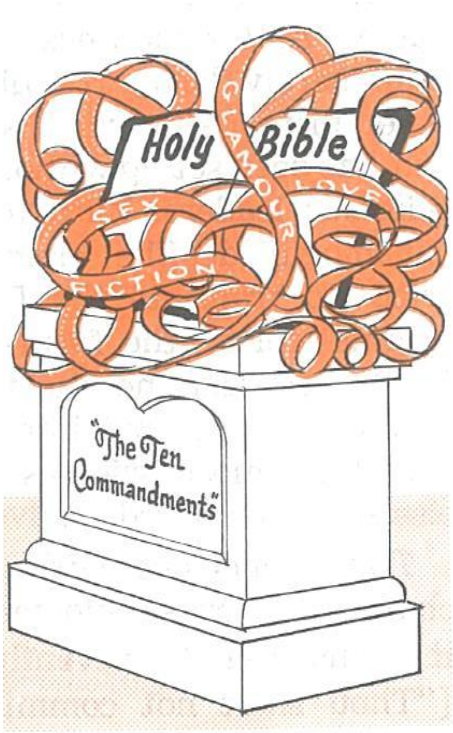

Nu toţi criticii de film au fost ameţiţi şi conduşi pe un drum greşit de către pretenţiile de publicitate ale lui DeMille sau de către bătăile de tobă ale clericilor. Chiar dacă aceştia mai pătrunzători nu au subliniat inexactităţile biblice din film, au adulmecat totuşi mirosul strălucirii, eleganţei şi bogăţiei Hollywood-ului care au făcut mai mult decât să neutralizeze orice mireasmă de spiritualitate care ar fi fost prezentă.

În publicaţia *Newsweek*, ediţia din 5 noiembrie 1956, se scrie: „DeMille, un om cu sentimente religioase profunde, a luat pasaje din Vechiul Testament, a făcut o varietate de presupuneri care i s-au părut a fi convenabile (după o cercetare a istoricilor antici, Philon şi Iosephus), şi a dezvoltat o poveste care este din când în când loială istoriei biblice şi de multe ori loială numai propriei viziuni a lui DeMille asupra unui film religios. El îşi ia marea majoritate a materialului biblic din cartea Exodul. Povestea pe care el o spune este în cea mai mare parte povestea vieţii lui Moise, de la trestie şi până la tablele de pe muntele Sinai. O caracteristică tipică a muncii sale este faptul că din multele poveşti ce sunt spuse în „Cele Zece Porunci”, niciuna nu atrage mai mult atenţia decât aventura sentimentală liberă - şi ipotetică - pe care DeMille a ticluit-o între Moise şi seducătoarea prinţesă egipteană, Nefertiti.” După alte critici, recenzia concluzionează: „Dacă el trebuie să primească merite pentru ceea ce este impresionant în munca sa, atunci trebuie să accepte şi responsabilităţile pentru ceea ce nu este. Fiecare dintre acestea dă mari bătăi de cap.”

Cuprins

După ce revista *Time*, în ediţia din 12 noiembrie 1956, a subliniat timpul, banii şi efortul care au intrat în facerea acestui film, aceasta a întrebat: „Şi care este rezultatul tuturor acestor eforturi imense? Ceva comparabil cu o coristă de 8 picioare (2,4 m) - bine făcută, dar mult prea mare şi mult prea bătătoare la ochi. Iar câteodată, DeMille este mai rău decât bătător la ochi. Este dificil de găsit o altă situaţie în care un viţel de aur atât de mare să fi fost înălţat fără opoziţie din partea liderilor religioşi. Cu o pietate de neînvins, DeMille, ştabul cinematografic, susţine că a încercat să „traducă Biblia până la forma ei originală", forma în care a fost trăită. Dar ce a reuşit el să facă a fost să arunce sex şi nisip în ochii cinefilului, de două ori mai mult decât a mai îndrăznit cineva vreodată.

Revista Time concluzionează cu o acuzaţie bine argumentată: „De fapt, sunt momente, când se pare că cea de-a Şaptea Poruncă [Să nu comiţi adulter] este singura de care este interesat DeMille; până la punctul în care chiar Exodul este aproape un fel de Sexod - rezultatul vieţii amoroase nefericite (şi pur ficţionale) a lui Moise. Este aceasta o blasfemie? În mod tehnic, nu; dar uneori este greu de determinat unde trebuie trasată linia subţire dintre prost gust şi sacrilegiu. Atunci când Dumnezeu îi vorbeşte lui Moise din rugul arzător se aude o voce înaltă, catifelată de bas care sună ca nimic mai mult decât cea a unui prezentator TV care are timbrul pentru o casă de servicii funerare locală. În asemenea momente este imposibil de evitat impresia că cel care a făcut filmul, de bună seamă fără să aibă această intenţie, a luat în deşert numele Domnului."

INCULTURA BIBLICĂ EXPUSĂ

În articolul său din publicația *Mirror-News* din Los Angeles, ediţia din data de 14 noiembrie 1956, Dick Williams spune: „Eu nu sunt un expert în istoria biblică. Aşa că, deşi sunt foarte neîncrezător în legătură cu unele porţiuni ale filmului pe care l-am văzut deja, nu sunt în poziţia de a contesta afirmaţia lui DeMille conform căreia singurul loc în film unde nu se aşteaptă să fie corect din punct de vedere scriptural este în secvenţa cu viţelul de aur. Dar alte [surse], probabil mai pricepute în aceste lucruri, încep să iasă la lumină pentru a-l contrazice pe DeMille şi nu numai în aceste probleme minore. Una dintre acestea este revista religioasă *Treziţi-vă*!, publicată de o societate asociată cu martorii lui Iehova." Mai apoi, el citează dintr-un articol, „Versiunea Hollywood-ului a 'Celor Zece Porunci'". Publicat în revista *Treziţi-vă*! din data de 8 noiembrie 1956. Care sunt contradicţiile dintre film şi Biblie dezvăluite în acest articol?

Cuprins

Biblia arată că Faraon a dat ordinul ca bebeluşii evrei să fie ucişi pentru a stopa creşterea populaţiei israelite, dar filmul lui DeMille ne spune că acesta dorea să-l nimicească pe eliberatorul Moise încă de pe vremea când acesta era doar un prunc. (Ex. 1:9, 10)

Biblia indică faptul că Moise ştia de la început că era evreu, şi pentru că ştia acest lucru el a ucis un egiptean care îl lovea pe unul dintre fraţii săi evrei. El a fugit din Egipt. Dar în film se spune că a fost exilat, căci atunci când a crescut s-a aflat că este evreu şi că iubeşte aceeaşi fată pe care o iubea şi fiul lui Faraon. (Ex. 2:11, 12, 15)

Biblia spune mai întâi despre legea care să fie scrisă în inimile oamenilor în vremea profetului Ieremia, dar DeMille o ia înaintea lui Dumnezeu în această privinţă, cu aproximativ nouă sute de ani, spunând că aceasta i-a fost spusă lui Moise la rugul arzător. (Ier. 31:31-33)

Relatarea din Biblie arată că izraeliții foloseau numele lui Dumnezeu, Iehova, şi că acest lucru a fost în mod special discutat cu Moise în Exodul 6:3, dar filmul face referinţă în mod repetat la numele lui Dumnezeu ca fiind necunoscut izraeliților şi acesta nu este dezvăluit în film.

Biblia, în Faptele Apostolilor 7:23-30, arată că Moise a fugit din Egipt la vârsta de patruzeci de ani şi că el avea optzeci de ani când s-a întors din ţara Madian. Dar filmul nu arată o asemenea trecere a timpului, păstrând tinere toate personajele implicate în episoade de iubire, chiar dacă Moise a fost lăsat să îmbătrânească în mod miraculos, dintr-o dată, la rugul arzător.

Biblia arată că duşmanii lui Moise din Egipt erau morţi atunci când acesta s-a întors, dar filmul îl arată pe cel mai aprig duşman al său pe tron, în calitate de Faraon. (Ex. 4:19)

Biblia ne spune despre hotărârea lui Dumnezeu de a aduce cea de-a zecea plagă, moartea primului născut egiptean. Dar în film această moarte a primului născut este ideea lui Faraon, el intenţionând să o aplice izraeliților, şi doar atunci Dumnezeu face ca rolurile să fie inversate, aducând moartea asupra primului născut egiptean. (Ex. 11:1-5)

Raportul din Biblie spune că Faraon i-a urmărit după aceea pe izraeliți pentru a recupera munca sclavilor lui, dar DeMille spune că acest lucru a fost din cauza faptului că Moise a refuzat cu dispreţ iubirea reginei lui Faraon. (Ex. 14:5, 6)

Este discutabil dacă Faraon şi-a însoţit trupele la Marea Roşie sau nu, dar dacă a făcut acest lucru, atunci înseamnă că a murit acolo conform Bibliei. Dar filmul îl lasă să supravieţuiască dezastrului din apă şi să se întoarcă în Egipt. (Ex. 14:28)

A instigat Datan închinarea la viţelul de aur de la Sinai, şi l-a înghiţit pământul pe el şi pe ceilalţi pentru asta? DeMille spune da, dar Biblia spune nu. Au murit cei care s-au închinau viţelului aşa? Nu, ci au murit de sabie şi plagă. Datan nu s-a numărat printre ei, căci el şi alţi rebeli au fost înghiţiţi de pământ mai târziu şi pentru un păcat total diferit. (Ex. 32:27, 28, 35; Num. 16:1-3, 12, 25-32)

Cuprins

În mod ironic, acolo unde DeMille spune că o să se îndepărteze de Biblie nu a făcut acest lucru. El a spus că oamenii dansau dezbrăcaţi la închinarea viţelului de aur, dar el i-a îmbrăcat; traducerile moderne arată cu precizie că aceştia nu dansau dezbrăcaţi, ci doar se distrau în desfrâu şi neascultare. (Ex. 32:25, *NW*, *RS*, *AT*, *Le*)

Acum răspundeţi singuri la aceste întrebări. Cât de fidel a fost DeMille mărturiei din Biblie? Cât de corecţi au fost clericii care au lăudat filmul ca fiind mişcător, reverenţios, spiritual şi înălţător? L-a folosit cu adevărat Dumnezeu pe DeMille şi i-a dat acestuia această misiune, aşa cum spun unii dintre ei? Şi nu este mai mult decât ridicol să-l punem pe acesta în aceeaşi clasă cu apostolul credincios Pavel, aşa cum a zis unul dintre clerici? Dar cum rămâne cu criticii de film care au scris că a fost remarcabil modul în care el s-a conformat Bibliei cu fidelitate şi a urmat Biblia cuvânt cu cuvânt ?

Filmul biblic a expus, cu siguranţă, incultura în privinţa Bibliei !

Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos pentru învăţătură. (2 Tim. 3:16, NW)

MONOTEISMUL A PRECEDAT POLITEISMUL

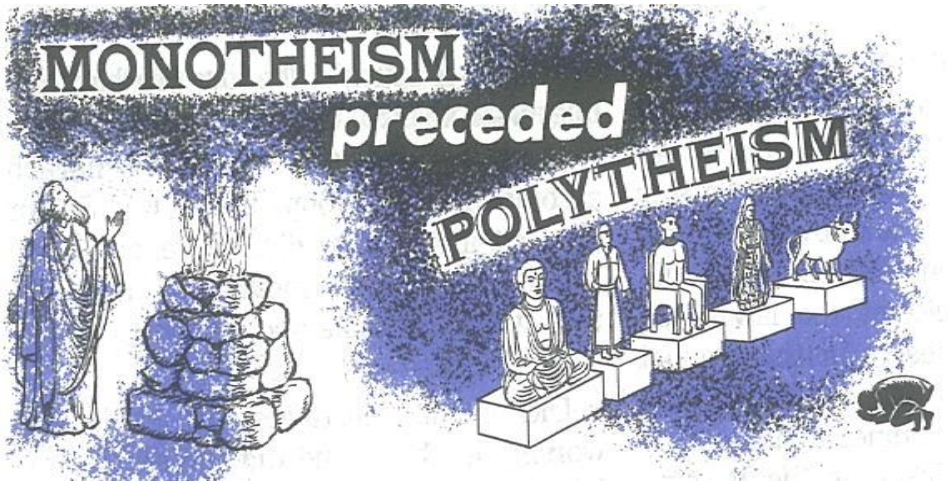

Gândirea evoluţionistă nu se opreşte cu dezvoltarea treptată a omului din materie neînsufleţită. Aceasta îl face şi pe Dumnezeul Suprem un produs al evoluţiei. Gândirea evoluţionistă afirmă că la început, omul primitiv nu avea niciun concept despre un Dumnezeu Atotputernic. La început omul a dezvoltat ideea mai multor zei, şi de la aceşti mulţi zei a fost dezvoltat conceptul unui Dumnezeu Atotputernic. Aşa că, potrivit acestei teorii, monoteismul a evoluat din politeism, şi aceasta este perspectiva care este predată, în general cu aceeaşi naivitate şi dogmatism diafane care însoţesc învăţătura despre evoluţia organică.

Revista *Life*, ediţia din 12 decembrie 1955, a publicat articolul „Începutul Religiei” cu subtitlul: „Copleşit de fenomenele naturii şi de către misterele vieţii şi

Cuprins

morţii, omul a dezvoltat o credinţă în puteri şi în ritualuri mai mari pentru a onora spiritul lumii." Scris de către evoluţionistul Lincoln Barnett, articolul spunea:

„Omul primitiv putea doar să-şi imagineze o voinţă atotputernică şi supranaturală în spatele unor fenomene atât de ordonate precum răsăritul şi apusul zilnic al soarelui, ciclul anotimpurilor şi mişcarea din fiecare noapte a corpului ceresc stelar. Acesta putea doar să tremure de frică şi de uimire la izbucnirile imprevizibile ale lumii naturale - despicarea bruscă a pământului şi scânteierea într-o clipă a fulgerului pe cerul întunecat. Într-adevăr, aici se află originea credinţei sale în supranatural. . . .

„Dar omul primitiv trebuie să fi fost conştient de întâmplări la fel de misterioase şi de alarmante care nu aveau loc în lumea din exterior, ci în el însuşi. De exemplu, ce putea el să creadă despre somn? Diferenţa dintre somn şi conştiinţă sugera că există în el ceva care îi depăşea corpul, ceva care putea trece, şi în starea de somn, putea avea o viaţă activă proprie, călătorind în mod extraordinar prin spaţiu şi timp. Şi în final, moartea l-a pus pe om în faţa misterului fundamental. Atunci când cineva murea însuşirile vitale ale corpului său dispăreau – căldura, mişcarea, vorbirea, respiraţia, voinţa. Unde se duceau acestea? Din moment ce carnea însăşi se dezintegra, trupul putea fi doar o locuinţă pentru spiritul care l-a locuit în viaţă."

Aşa că se specula că din miturile naturii, miturile despre stele, magie, credinţa în totemism, fetişism, animism şi politeism omul a dezvoltat într-un final ideea unui Dumnezeu Atotputernic suprem, denumit în Biblie „Iehova." Acest lucru nu este dovedit. Totul este numai speculaţie. Această idee este bazată pe o altă speculaţie nedovedită - evoluţia organică a omului. Din moment ce corpul omului a evoluat şi creierul său a evoluat, şi în timp ce a evoluat şi gândirea sa a evoluat şi de la această gândire evoluată a evoluat religia. Articolul, aşa cum se obişnuieşte în scrierile evoluţioniste, citează o listă impresionantă de autorităţi învăţate ca dovadă a exactităţii. Bineînţeles, acest lucru nu reprezintă o dovadă pentru nimeni în afară de cei care sunt dispuşi să îi urmeze pe oameni orbeşte.

Există fapte care să dovedească speculaţia sau să dovedească netemeinicia acesteia în legătură cu faptul că politeismul a precedat monoteismul?

DOVEZI DIN CULTURILE PRIMITIVE

Oamenii de ştiinţă caută originile religiei prin investigaţii arheologice asupra rămăşiţelor fără glas ale popoarelor antice şi prin studierea convingerilor religioase ale celor mai primitive culturi ai căror membri încă mai trăiesc pe pământ. Lincoln Barnett este de acord cu aceasta şi spune că pentru ultima categorie „reprezentanţii de bază sunt aborigenii din Australia modernă." El afirmă: „Nu poate fi pus la îndoială faptul că religia lor îşi are rădăcinile în adâncurile preistoriei. Şi, de asemenea, este indiscutabil şi faptul că o formă asemănătoare, chiar dacă mai puţin complexă, de convingere a fost predominantă printre oamenii din Paleolitic în urmă cu 100 000 de ani."

Dar atunci când mergem spre rădăcinile acestor religii primitive nu găsim politeismul, ci monoteismul, credinţa în zeii puternici, iar elementele politeiste mai crude ale închinării lor sunt descoperite a fi adăugări mai târzii şi indică o degenerare de la un monoteism original la politeism. De exemplu, printre triburile australiene, cele din sud-est sunt considerate a fi cele mai vechi, iar în legătură cu religia lor cercetătorul W. Foy scrie: „La prima vedere este surprinzător să găsim, mai ales în Sud-Estul Australiei, o credinţă într-un singur zeu, cunoscut ca 'tatăl' sau 'bunicul', despre care se spune că a creat omul şi fenomenele principale ale naturii." Foy adaugă că acest dumnezeu puternic are un fiu alături de el, ce „acţionează ca mediator dintre el şi om." [1]

Unul dintre cei mai extraordinari muncitori din acest domeniu este profesorul Wilhelm Schmidt. După ce arată că poporul pigmeu este chiar mai vechi decât indigenii australieni, el spune: „Fiecare dintre popoarele pigmee, care, fără îndoială, aparţin celor mai vechi pături sociale omeneşti, are credinţe şi practici magice doar într-o mică măsură. . . . Acum, pe de altă parte, printre aceste popoare din cea mai joasă pătură socială, şi mai ales printre acestea, găsim în mod clar recunoaşterea şi închinarea unei Fiinţe Supreme personale şi morale. Astfel, prin metodele cercetărilor istorice găsim o anumită dovadă că această religie într-un dumnezeu puternic nu este mai târzie decât magia şi nici nu se dezvoltă din aceasta, ci foarte probabil a precedat-o." [2]

Schmidt citează o altă autoritate ce spune în legătură cu pigmeii: „Dacă trecem la puncte de comparaţie pozitivă, suntem izbiţi de un fapt remarcabil. Acesta este recunoașterea şi închinarea clare ale unei Fiinţe Supreme. Acesta este creatorul şi domnul suveran al întregii lumi, astfel respingând teoriile celor care presupun că asemenea popoare primitive sunt incapabile să vadă varietatea uimitoare a universului drept un întreg unitar, cu atât mai puţin să se refere la acesta ca la o cauză unică." [3]

Dar monoteismul printre oamenii primitivi nu se limitează la indigenii australieni şi la pigmei: „Asemenea dumnezei puternici nu se găsesc numai în Sud-Estul Australiei, ci şi printre pigmei, boşimani, popoarele arctice cele mai vechi, băștinașii din partea nord-centrală a Californiei, popoarele care trăiau lângă râul Ottawa din Canada, popoarele care trăiau în Tierra del Fuego, într-un cuvânt, popoarele primitive cu care avem o legătură strânsă. " [4]

R. B. Dixon ne aduce la cunoştinţă că unul dintre aceste triburi din partea centrală a Californiei, tribul Maidu, are un Creator suprem şi un opozant numit „Coiotul". Creatorul este binevoitor şi acţionează pentru binele, fericirea şi viaţa veşnică a omului, dar Coiotul se opune întotdeauna şi caută să îngreuneze viaţa omului. La acest punct Schmidt adaugă: „Motivul pentru care Creatorul cedează aparent în faţa atacurilor Coiotului este că omenirea se lasă condusă pe un drum greşit de către Coiot, urmându-l pe acesta şi părăsindu-L pe Creator. Prin urmare, cel din urmă îi lasă pe oameni să facă cum doresc şi în acelaşi timp pregăteşte cea mai potrivită pedeapsă în legătură cu aceasta." [5]

Următoarele afirmaţii apar în opera impresionantă a lui Schmidt*, Originea şi dezvoltarea Religiei*: „Monoteismul sub influenţa animismului cu ofrandele

Cuprins

pentru morţi, cu apariţiile fantomatice, cu închinarea la strămoşi şi cultul craniilor a fost adesea acoperit, împins într-un loc retras şi înăbuşit. De aceea figura Fiinţei Supreme este ascunsă vederii şi adesea chiar dispare". „Credinţa într-o Fiinţă Supremă este găsită în forma ei cea mai puternică şi cea mai clară mai ales printre popoarele vechi, şi printre toate, fără nicio excepţie." „Noi putem arăta că mitologia şi magia nu au ajuns la perioada lor de dezvoltare viguroasă decât în perioade mai târzii ale culturii şi cu cât apar mai devreme cu atât sunt mai slabe". „Aceşti zei puternici în forma lor cea mai veche, cea în care îi întâlnim în culturile primitive, sunt înaintea oricăror alte elemente, fie că acestea sunt mituri ale naturii, fetişism, închinarea la strigoi, animismul, miturile stelelor, închinarea la totemuri sau magie, din care teoriile deceniilor de mai devreme şi-au derivat originea religiei." (Paginile 85, 147, 148, 220)

În anul 1924, Paul Radin a vorbit despre „Monoteismul printre popoarele primitive" în faţa Societăţii Istorice Evreieşti şi a spus: „Nimeni nu neagă cu seriozitate faptul că multe dintre popoarele primitive aveau o credinţă într-un Creator Suprem". În anul 1954, el spune într-o prefaţă a acestui eseu publicat: „Nu prea există îndoieli în legătură cu existenţa unei forme de monoteism printre, practic, toate popoarele primitive." [6]

J. H. J. Leuba scrie: „Este o părere veche că şi cei mai sălbatici au avut o credinţă într-o Fiinţă Superioară, oricât de nedesluşit concepută şi puţin respectată. ... Deşi această părere a suferit o neîncredere temporară ... cercetările antropologice recente au furnizat dovezi suficiente pentru a îndreptăţi o întoarcere la această perspectivă". El concluzionează rezumatul acestei dovezi cu următoarele cuvinte: „Existenţa generală a credinţei în Dumnezei Puternici este acum acceptată de majoritatea antropologilor." [7]

DOVEZI DIN ARHEOLOGIE

Mai importante decât convingerile prezente ale popoarelor primitive este dovada în legătură cu convingerile din vechime ale celor mai timpurii rase umane cunoscute. Pentru asemenea dovezi ne întoarcem spre arheologie. S-a observat că cu cât mergem mai înapoi în istoria raselor politeiste cu atât acestea au mai puţini zei şi cu atât se apropie mai mult de monoteism. A. Rendle Short spune în legătură cu India şi Egipt :

„Literatura Indiei acoperă o perioadă de prin anul 2000 î. Cr până în vremurile moderne, şi pe măsură ce se merge înapoi, prin încuviinţare unanimă, curentul devine mai pur şi cu cât ne apropiem de sursă acesta tinde spre monoteism. A. A. MacDonell vorbeşte despre o literatură Rig-Vedică care are o 'nuanţă monoteistă.' Zeii Vedici, recunoscuţi în număr de 33, au ajuns să numere în vremurile recente 330000000. Întregul proces a fost unul de degenerare de la o perioadă timpurie în jos. . . .

„De asemenea, şi în Egipt, sunt dovezi care indică faptul că monoteismul a existat mai devreme decât politeismul. Pentru acest lucru stau martori un număr de oameni învăţaţi: Brugsch, Blum-Ernst, Renouf. Renouf scrie: 'Este adevărat în

Cuprins

mod indiscutabil că părţile mai sublime ale religiei egiptene nu sunt rezultatul relativ târziu al unui proces de eliminare a celor mai brute. Părţile mai sublime sunt demonstrate antic şi ultima etapă a religiei egiptene a fost de departe cea mai coruptă.’’’ [8]

Istoricul dr. Albert Hyma a scris: „Conform multor autorităţi din prezent, sumerienii erau la origine monoteişti în credinţă, căci cele mai antice înregistrări scrise spun în mod clar că aceştia credeau într-un singur Dumnezeu. Aceasta este foarte important de observat, căci până de curând (1937) un număr mare de istorici erau de părere că omenirea era la început politeistă şi treptat, pe măsură ce oamenii au devenit civilizaţi, ei şi-au format o idee mai înaltă despre dumnezeire.” De asemenea, „Aşa cum s-a menţionat mai devreme, sumerienii credeau la început într-un singur Dumnezeu, dar după anul 3.500 î. Cr ei şi-au dezvoltat forme variate de politeism. Ei au început să venereze un număr mare de dumnezei, dintre care l-au transmis mai târziu şi babilonienilor pe zeul lor conducător Marduk.” [9]

Stephen Langdon, profesor de asiriologie la Oxford, a scris un articol despre „Monoteismul ca predecesor al politeismului în religia sumeriană.”[10] Sumerieni sunt consideraţi a fi cel mai vechi popor cunoscut de arheologie, iar conceptele lor pot fi citite în scrierile lor antice. Unele dintre sit-urile oraşelor lor preistorice au fost excavate până la solul neatins. „Făcând asta cu trei sute de muncitori la Kish,” spune Langdon, „pe o perioadă de doisprezece ani, am ajuns la concluzia că vastul sistem sumerian politeist a fost precedat de monoteism. Această concluzie mi-a fost clarificată de către excavaţiile germanilor de la Erech şi din oraşul Shuruppak, undeva între Nippur şi Erech.”

Profesorul Langdon face următoarele afirmaţii în articolul său: „Noi ştim din inscripţiile de prin anul 3000 î. Cr. că panteonul sumerian conţinea deja 750 de zeităţi. . . . cu toate acestea, este sigur că atunci când mergem înapoi spre începutul religiei pe documentele scrise, panteonul din 3000 î. Cr se diminuează până la patru şi apoi la două zeităţi.” „Panteonul în plină înflorire conţinea mai mult de 5000 de zeităţi mari şi mici. Istoria timpurie a acestui panteon poate merge înapoi prin inscripţii până la cele mai primitive pictograme. Un grup mare de texte timpurii de prin 3300 î. Cr. indică un panteon de numai 500 de zei. În toate tratatele teologice ale panteonului chiar până în 3300 [datarea lui Langdon] babilonienii şi sumerienii îl plasează întotdeauna pe Zeul-Cer la început.” „Ar trebui să adaug imediat că în aceste înregistrări primitive nu există nicio urmă de magie sau de demoni. Totul indică spre un zeu primitiv personal cu numele *An*, Rai, Cer”. „Se pare că este admis faptul că zeii miturilor naturii din India, Grecia şi Italia şi al tuturor religiilor indo-germanice au început cu un Dumnezeu-Cer.”

GÂNDIREA EVOLUŢIONISTĂ – O PIATRĂ DE POTICNIRE

Profesorul Langdon a observat dificultatea pe care o întâlnesc studenţii influenţaţi de Darwinism în investigarea originii religiei, şi el spune că el s-a îndepărtat de ispita anumitor idei preconcepute prin propriul studiu despre religiile semite.

Cuprins

Schmidt a observat capcanele gândirii evoluţioniste: „Conform acesteia, cea mai joasă, cea mai bestială şi mai urâtă, trebuie să fie şi cea mai veche; în fiecare caz cea mai bună era cea mai înaltă şi prin urmare cea mai târzie etapă a dezvoltării.” [11] „Acestea [mişcările ce se află sub influenţa evoluţiei] au presupus că religia a început cu forme inferioare şi a explicat toate manifestările sale înalte, în special monoteismul, ca fiind cele mai târzii din punct de vedere temporal, produsele unui lung proces de dezvoltare.”

Paul Radin indică această gândire evoluţionistă ca fiind lucrul care i-a orbit pe oamenii de ştiinţă în legătură cu faptul că monoteismul a precedat politeismul, atunci când dovezile au fost prezentate într-un fel vag de către Andrew Lang în *Facerea Religiei*, publicată în 1898. „Faptul că experţi etnologi şi teoreticieni etnologi au cercetat această idee este destul de normal, având în vedere ascensiunea teoriei evoluţioniste la acea vreme. . . . Să recunoască existenţa monoteismului, în orice formă ar fi aceasta, printre popoarele primitive, ar fi echivalent cu abandonarea întregii lor doctrine a etapelor evoluţioniste.” [13]

Din nou: „Greşeala principală este şi a fost întotdeauna presupunerea că fiecare element dintr-o cultură trebuie să aibă o evoluţie . . . nu există niciun motiv să presupunem că anumite concepte necesită o perioadă lungă pentru a evolua.” [14]

În criticarea doctorului Soderblom, Radin spune: „Căci, asemenea majorităţii evoluţioniştilor ortodocşi, el nu poate crede că mentalitatea oamenilor primitivi nu este esenţial diferită în formă de a noastră. . . . pentru el, monoteismul implicit şi explicit trebuie să reprezinte ultimele faze ale unei dezvoltări lungi şi treptate.” [15]

În final, Radin observă: „Îmi este teamă că teza pe care am prezentat-o poate părea multora ca fiind exagerată, chiar opusă tuturor ideilor asociate de obicei cu popoarele primitive. Cei mai mulţi dintre noi am crescut în doctrinele etnologiei ortodoxe, şi asta a fost în mare parte o încercare entuziastă şi chiar necritică de a aplica teoria evoluţionistă a lui Darwin faptelor experienţei sociale. Mulţi etnologi, sociologi şi psihologi încă persistă în acest efort. Însă, niciun progres nu va fi obţinut până când oamenii învăţaţi nu se vor descotorosi, o dată pentru totdeauna, de noţiunea neobişnuită că totul are o istorie evoluţionistă.” [16]

DOVADA DECISIVĂ

Biblia afirmă că Iehova Dumnezeu l-a creat pe om şi s-a revelat primului om. Iehova s-a mai revelat şi altor oameni în secolele care au urmat. Pe măsură ce oamenii s-au îndepărtat de Dumnezeu ei şi-au conceput dumnezei falşi, sute şi până la urmă mii, pentru a da naştere politeismului. Dar Biblia indică faptul că monoteismul a fost primul, şi dovezile atât din culturile primitive din prezent, cât şi din descoperirile arheologice, confirmă Biblia şi neagă teoria conform căreia ideea unui Dumnezeu Suprem a evoluat din politeism. Iehova Dumnezeu nu este un produs al evoluţiei. În momentul în care revista *Life* şi altele învaţă că El este un produs al evoluţiei, ele răspândesc un mesaj al morţii.

Cuprins

Slujitorii lui Iehova nu se vor poticni orbeşte în întunericul gândirii evoluţioniste, ci vor mărturisi adevărul că înainte de Iehova nu au existat alţi dumnezei şi că după Acesta nu există dumnezei adevăraţi, numai cei imaginari ai politeismului. „Voi sunteţi martorii Mei şi slujitorul Meu pe care l-am ales; ca să Mă cunoaşteţi şi să Mă credeţi, şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine nu a existat vreun dumnezeu şi nici nu va exista după Mine.” (Isa. 43:10, *AS*)

Referinţe

[1] *Originea şi Dezvoltarea Religiei*, de Dr. Wilhelm Schmidt, profesor la Universitatea din Viena, paginile 242, 243.
[2] Ibid., paginile 157, 158.
[3] Ibid., pagina 191.
[4] Ibid., pagina 88.
[5] Ibid., pagina 190.
[6] *Monoteismul Printre Popoarele Primitive*, de Paul Radin, paginile 8, 3.
[7] Pagina 100 din cartea lui Leuba *Un Studiu Psihologic al Religiei, Originile, Funcţionarea şi Viitorul Acesteia*, aşa cum a fost citat de Schmidt la pagina 195 a cărţii *Originea şi Dezvoltarea Religiei*.
[8] *Descoperirile Moderne şi Biblia*, de A Rendle Short, paginile 24, 25.
[9] *Un Rezumat al Istoriei Antice,* de Albert Hyma, paginile 10, 11, 14.
[10] Publicată în *Publicaţia Trimestrială Evanghelică*, aprilie 1937, şi retipărită în cartea Lordului Charles Marston *Biblia prinde viaţă*, paginile 189-200.
[11] *Originea şi Dezvoltarea Religiei*, pagina 5.
[12] Ibid., pagina 12.
[13] *Monoteismul Printre Popoarele Primitive*, pagina 7.
[14] Ibid., pagina 27.
[15] Ibid., pagina 28.
[16] Ibid., paginile 29, 30.

OBSERVAŢIE MARGINALĂ

Prima Biblie în limba engleză care a fost tradusă direct din limbile originale a fost făcută de William Tyndale, în prima parte a secolului al șaisprezecelea. Nota marginală a Bibliei lui Tyndale ne dă o privire în starea religiei în acel timp. La Exodul 36:5, 6, unde Moise interzice poporului să mai aducă daruri pentru construirea tabernacolului pentru că era mai mult decât suficient, comentariul marginal al lui Tyndale spune: „Când va spune papa Ho! (Destul) și va interzice aducerea de daruri pentru construirea bisericii Sf. Petru? Și când va spune spiritualitatea noastră Ho! și va interzice să le dea mai mult pământ? Niciodată, până nu vor avea totul.”

Cuprins

SĂ ÎMPĂRȚIM LUCRURILE CU CEILALŢI

Ospitalitatea creştină exprimă iubire; ospitalitatea pământească exprimă mândrie. Există o mare diferenţă între cele două. Una este determinată de iubire şi de bunătate, cealaltă de mândrie şi egoism. Cei lumeşti practică ospitalitatea „înaintea oamenilor pentru a fi văzuţi de aceştia.” Adesea ei se aşteaptă ca cei ce primesc să îi recompenseze. ‘Voi împărţi mâncarea cu tine dacă şi tu vei împărţi mâncarea cu mine’, - aceasta este esenţa ospitalităţii mincinoase a lumii. Dar cât de diferit este creştinul! El împarte cu alţii nu din cauza mândriei sau dorinţei de recompensare, ci datorită iubirii profunde pentru Dumnezeu şi pentru om. Aşa că în timp ce cel lumesc dă omului pentru ce are acesta, creştinul dă omului pentru ceea ce este el – aproapele, fratele său. Vine vremea când fiecare fiinţă umană va urma această cale ospitalieră creştină şi astfel va fi asemenea Tatălui său din cer. (Mat. 6:1, *NW*)

2. După ce a primit îngrijirile spirituale îmbelşugate ale lui Iehova, persoana cinstită simte îndemnul de a fi ospitalier şi de a împărţi lucrurile sale materiale cu alte persoane - toate acestea cu scopul final de a împărtăşi vestea bună cu alţii. Nu au fost oare oile din pilda lui Isus cele care au împărţit cu regele? Regele a spus oilor: „Mi-a fost foame şi mi-aţi dat să mănânc, mi-a fost sete şi mi-aţi dat să beau. Am fost străin şi m-aţi primit cu ospitalitate, gol şi m-aţi îmbrăcat. M-am îmbolnăvit şi aţi avut grijă de mine. Am fost în închisoare şi aţi venit la mine”. Cum au putut oile să facă toate aceste lucruri pentru un Rege ceresc? „Adevărat vă spun”, a zis Isus, „întrucât i-aţi făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre aceşti fraţi ai mei, mie mi l-aţi făcut.” (Mat. 25:35, 36, 40, *NW*)

3. Cât adevăr este în împlinirea pildei în acest timp al sfârşitului! Pentru ca vestea bună să fie propovăduită fraţii Regelui, rămăşiţa unsă, a îndurat persecuţii şi greutăţi. Cine le-a venit în ajutor? Caprele? Niciodată! Ele refuză să împartă ceva cu fraţii Regelui, nici măcar simpatia sau timpul. Acestea nu ar da fraţilor Regelui ajutor sau mângâiere, aşa cum nu ar da nici Regelui în persoană dacă Acesta ar fi pe pământ. Dar oile, recunoscătoare pentru bogăţiile spirituale ce le-au

Cuprins

fost aduse, răspund nu numai printr-un ajutor ospitalier către rămăşiţa urmaşilor lui Cristos, ci cu mai mult: loialitate din inimă faţă de Fratele lor, Regele. Aşa că, datorită sprijinului şi ajutorului oferit fraţilor regelui, Regele le spune oilor: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu şi moşteniţi Împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Mat. 25:34, *NW*)

4. Împărțirea cu alţii, mai ales cu cei care sunt creştini adevăraţi, bineînţeles, că are aprobarea şi recomandarea Regelui. Din moment ce propovăduirea veştii bune a Împărăţiei nu este încă încheiată, încă mai există posibilitatea de a împărţi cu alţii pentru a-i ajuta în ducerea la bun sfârşit a lucrării Împărăţiei, fie că aceştia sunt dintre rămăşiţă, fie dintre celelalte oi. „Astfel, cât avem timp favorabil, să facem ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă.” (Gal. 6:10, *NW*)

5. Nu există nicio îndoială în legătură cu faptul că binele pe care îl facem fraţilor noştri cuprinde şi împărţirea îngrijirilor spirituale. Căci, în descrierea iubirii adevărate, apostolul Ioan a spus: „Dar cine are mijloacele de existenţă ale acestei lumi şi îl vede pe fratele său în nevoie şi totuşi îşi închide faţă de el uşa tandrei sale compasiuni, cum mai rămâne în el iubirea de Dumnezeu? Copilaşilor, să iubim nu cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul.” (1 Ioan 3:17, 18, *NW*)

6. Așa cum iubirea este mai mult decât o mișcare a limbii, așa este şi o expresie plină de viaţă a iubirii: ospitalitatea. „Nu te reţine să le faci bine celor ce au nevoie, când stă în puterea ta s-o faci. Nu-i spune semenului tău: Du-te şi întoarce-te şi-ţi voi da mâine, când ai ceva la tine.” Astfel, cineva cu iubire adevărată împarte lucrurile atunci când este nevoie de ajutor; acesta nu cântăreşte lucrurile atât de mult încât să nu mai împartă nimic sau dacă o face, este prea puţin, prea târziu. Din moment ce încă suntem în lumea Diavolului, câteodată fraţii noştri se găsesc într-o nevoie disperată de ajutor, deşi acest lucru nu este din lene sau dintr-o vină de-a lor. Cauza poate fi o furtună, o inundaţie, un incendiu, un accident, boală sau persecuţie. Dacă vreo persoană îşi vede fratele într-o aşa nevoie şi se reţine de la a-l ajuta atunci când stă în puterea lui să ofere ajutor, „cum rămâne iubirea lui Dumnezeu în acesta?” (Prov. 3:27, 28, *RS*)

ÎMPĂRŢIRE „DUPĂ NEVOILE LOR”

7. Pentru a împărţi cu alţii la momentul potrivit şi în cantitatea potrivită, trebuie să ne luptăm cu tendinţa umană de a fi neglijenţi şi nepăsători şi să o învingem. Îngropată în propria sa sferă de activitate, fiecare persoană are tendinţa să devină neatentă şi inconştientă faţă de nevoile altora. Astfel, creştinii sunt îndemnaţi să fie atenţi „nu la interesele lor, ci şi la interesele altora.” „Împărţiţi cu cei sfinţi după nevoile lor”. „Fiţi darnici, gata să împărţiţi.” „Să nu uitaţi să faceți binele şi să împărţiți bunurile cu alţii.” (Filip. 2:4; Rom. 12:13; 1 Tim.i 6:18; Evrei 13:16, *NW*)

8. Din cauza dedicării timpului integral propovăduirii veştii bune, unii fraţi ar putea avea mai multă nevoie decât alţii. Pentru nevoile acestora există adesea oportunitatea de a sluji. Acest lucru nu înseamnă favoritism, ci este regula

Cuprins

Scripturală ce s-a păstrat pentru învăţătura noastră la 1 Timotei 5:17, 18: „Bătrânii care îndrumă bine să fie consideraţi demni de o dublă onoare”, sau, aşa cum adaugă nota marginală, „o răsplată dublă”. Cine sunt cei demni de această răsplată dublă? În special cei care lucrează din greu în cuvânt şi în predare. Căci Scriptura zice: „Să nu pui botniţă boului când treieră grâul” şi: „Vrednic este lucrătorul de plata lui”. Voi îi cunoaşteţi pe cei care lucrează din greu. Nu este greu să ne dăm seama care sunt aceştia. A ne interesa de aceştia şi a împărţi cu ei „după nevoile lor”, dar şi conform mijloacelor noastre, este potrivit şi este plăcut lui Dumnezeu. Nu este favoritism atunci când oferim o asemenea „dublă” ospitalitate servilor de circuit şi servilor de district, misionarilor, pionierilor şi altora „care lucrează din greu în cuvânt și în predarea” veştii bune.” Aceasta este voința lui Dumnezeu.

9. Apostolul a recomandat adesea că anumite persoane să fie primite cu o ospitalitate generoasă şi înţelegătoare din cauza muncii lor: „V-o recomand pe Fivi, sora noastră, care slujeşte în adunarea din Chencrea, ca s-o primiţi cu căldură în Domnul, într-un mod demn de cei sfinţi, şi s-o ajutaţi în orice lucru în care ar avea nevoie de voi, fiindcă şi ea i-a apărat pe mulţi, chiar şi pe mine”. Pavel ştia că Fivi, „o slujitoare” a adunării din Chencrea, era muncitoare şi că adesea ea şi-a împărţit proviziile cu alţii, şi chiar şi cu apostolul însuşi. Acum el sfătuia ca ea să fie primită de fraţii de la Roma, aşa cum şi ea i-a primit pe alţii „într-un mod demn de cei sfinţi.” (Rom. 16:1, 2, *NW*)

10. În momentul în care corpul de guvernare al creştinilor din primul secol a trimis adunărilor slujitori speciali pentru a se îngriji de nevoile lor spirituale, privilegiul de a mări ospitalitatea a aparţinut fraţilor despre care era vorba. Aşa se întâmplă şi în prezent. Corpul de guvernare trimite slujitori speciali, aşa cum sunt servii de circuit şi servii de district şi fraţi de la Betel, pentru a ajuta în mod spiritual adunările. Este privilegiul adunărilor de a-i primi pe aceşti slujitori speciali „într-un mod demn de cei sfinţi” şi să împartă cu ei „după nevoile lor.”

11. Din moment ce ospitalitatea creştină este „după nevoile lor”, aceasta este îmbelşugată, dar moderată. Noi ar trebui să fim pregătiţi să împărţim, dar ar trebui să fim chibzuiţi în împărţire. (Tit 3:2) Fii „chibzuit în obiceiuri”. Deşi dărnicia este o regulă a Bibliei, risipa nu este. Nimeni nu ar trebui să sărăcească chiar dacă acest lucru ar fi numai temporar. Uneori fraţii nu se oferă să împartă lucruri cu alţii, căci ei sunt de părere că ceea ce au de oferit nu este nimic special, că nu este un „viţel îngrăşat”. Aceştia au atitudinea greşită. Niciun frate nu ar trebui să se rețină de la a primi un slujitor special din cauza faptului că ceea ce are de oferit este doar mâncare obişnuită. Atunci când Fiul lui Dumnezeu şi-a oferit ospitalitatea, a simţit Acesta că mâncarea obişnuită nu era de ajuns? Atunci de ce masa oferită în mod miraculos celor 5 000 nu avea un „viţel îngrăşat”, ci era alcătuită din pâine şi peşte? Deşi Isus, prin puterea lui Dumnezeu,

Cuprins

ar fi putut oferi un banchet la fel de luxos ca cel al romanilor bogaţi, El a ales să îi hrănească „după nevoile lor”. Aşa că nu ar trebui să simţiţi niciodată că trebuie să oferiţi condiţii mai bune decât sunt în realitate ale voastre; asta nu ar însemna că urmaţi calea ospitalităţii, ci pe cea a mândriei. Generozitatea noastră creştină ar trebui să fie egală cu dispoziția noastră de a economisi de dragul veştii bune. Atunci generozitatea noastră nu se va transforma niciodată în risipă şi chibzuinţa noastră nu se va transforma niciodată în zgârcenie. Atunci când împărţiţi, pentru Dumnezeu nu contează ce împărţiţi, ci motivul pentru care o faceţi. „Căci, dacă cineva este gata să dea, lucrul acesta este foarte plăcut potrivit cu ce are, nu cu ce nu are”. (1 Tim. 3:2; 2 Cor. 8:12, *NW*)

12. Aşa cum noi trebuie să fim chibzuiţi în oferire, aşa trebuie să fim şi în primire. Din moment ce dăruim „într-un mod demn de cei sfinţi”, ar trebui să primim într-o manieră asemănătoare. Fiţi chibzuiţi în primirea a ceea ce vi se oferă. De exemplu, dacă aţi fost invitaţi să împărțiți masa cu cineva, fiţi chibzuiţi, fiţi altruişti. Dacă la masă sunt cinci persoane şi sunt doar cinci bucăţele de carne pe masă, lucrul frumos, altruist este să luaţi numai o bucată, deşi apetitul ar tânji după mai mult. Iehova urăşte oamenii egoişti. Aşa că nicio persoană lacomă nu va moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. (1 Cor. 6:10, *NW*). Amintiţi-vă, la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos va exista o manifestare de egoism care va face ca numeroşi oameni să aibă soarta Diavolului. Începeţi de pe acum să dezrădăcinaţi orice formă de egoism. Cu cât progresăm în această direcţie acum, cu atât va fi mai bine pentru noi atunci când va veni timpul testului final. Aşadar, aşa cum oferirea cere o bunătate şi chibzuială atente, aşa cere şi primirea.

ÎMPĂRŢIŢI „FĂRĂ SĂ MURMURAŢI”

13. Persoana altruistă dă fără să murmure. „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie.” Ar părea de prisos să povăţuim pe cineva în legătură cu oferirea din toată inima. Dar Petru a crezut de cuviinţă să spună: „Fiţi ospitalieri unii cu alţii, fără să murmuraţi.” (2 Cor. 9:7; 1 Pet. 4:9, *NW*)

14. Se pare că unii creştini timpurii murmurau atunci când ofereau ospitalitate. Poate că aceştia erau egoişti, avari, zgârciţi. Sau poate că au avut experienţe cu o persoană care a abuzat de ospitalitate, asta făcându-i să se „acrească”. Unii de la Salonic „umblau dezordonat” şi „nu munceau deloc”. Este posibil că unii dintre aceştia să fi fost lingăi, trăind de pe urma ospitalităţii fraţilor. Este posibil ca aceştia să fi mers la diferite case, linguşindu-se pe lângă fraţi. În orice eventualitate, Pavel a crezut de cuviinţă să afirme regula: „Dacă cineva nu munceşte atunci nici să nu mănânce.” Prin aplicarea acestui principiu Scriptural niciun frate nu ar trebui să simtă că este periculos pentru el să-şi extindă ospitalitatea. De ce? Pentru că dacă acesta este cât de cât isteț atunci el poate să-şi dea seama de cel care abuzează de ospitalitate. Căci lingăul nu are cugetare spirituală; vorbirea lui nu este în mod sincer teocratică. Lipsa cugetării spirituale poate fi uşor de observat. Dar, mai presus de orice, mai există şi semnul pozitiv al muncii. Cineva care munceşte din greu nu are timp să fie un lingău pentru că este

prea ocupat, îngrijindu-se de propriile sale nevoi şi propovăduind vestea bună. Un lingău are timp să linguşească, căci el nu este o persoana care munceşte din greu. Aşadar, sunt metode simple prin care putem să-i deosebim pe cei care sunt demni de ospitalitatea noastră. Cu aceştia ar trebui să împărţim „fără să murmurăm." (2 Cor. 9:7; 2 Tes. 3:10,11, *NW*)

15. Mulţi sunt cei numiţi în Biblie care au preţuit ospitalitatea ca fiind un mare privilegiu şi care au dat „fără să murmure". Apostolul Ioan i-a scris lui Gaiu: „Iubitul meu frate, tu îndeplineşti o lucrare credincioasă în tot ce faci pentru fraţi, chiar şi pentru străini. Ei au mărturisit în faţa congregaţiei despre iubirea ta. Pe aceştia te rog să-i trimiţi la drum într-un mod demn de Dumnezeu. Căci pentru numele său au plecat ei, fără să ia ceva de la oamenii naţiunilor. Noi avem deci obligaţia să-i primim cu ospitalitate pe unii ca aceştia, ca să devenim colaboratori în adevăr". Gaiu a dat dovadă de ospitalitate faţă de oamenii muncitori şi acum Ioan, care a auzit despre spiritul lui minunat, îl laudă pe acesta pentru „lucrarea lui credincioasă." El îl încurajează pe Gaiu în continuare, spunându-i să continue să-i primească pe fraţi „într-un chip demn de Dumnezeu". (3 Ioan 5-8, *NW*)

16. Lidia a fost o altă persoană care a dat dovadă de un spirit corect. Pavel a întâlnit-o pe aceasta la Filipi în Macedonia. Ea a acceptat adevărul şi a fost botezată. „Când ea şi casa ei s-au botezat, ea ne-a rugat stăruitor: Dacă m-aţi considerat fidelă lui Iehova, intraţi în casa mea şi rămâneţi aici! Şi ne-a obligat să acceptăm". (Faptele 16:15, *NW*)

17. Lidia a urmat cu adevărat calea ospitalităţii. Şi Pavel a dat dovadă de spirit potrivit. Lidia a considerat că va fi un mare privilegiu dacă se va îngriji de aceşti slujitori ai lui Iehova. Iar Pavel nu a fost prea nerăbdător; el nu s-a purtat niciodată ca şi cum Lidia ar fi fost obligată să-l primească. Pavel nu a dat dovadă niciodată de o atitudine de „Aşa merit." „Îmi eşti datoare cu asta." El nu a făcut nicio aluzie la mâncare sau adăpost. Lidia însăşi a sugerat asta. Cât de atentă era ea! Ea ştia că Pavel avea nevoie de hrană şi că avea nevoie şi de un loc unde să doarmă noaptea. Iar Pavel, pentru că nu dorea să fie o povară pentru cineva, oricât de substanţiale erau mijloacele acelei persoane, a acceptat numai după ce aceasta l-a rugat insistent. Comentariul lui Luca „Şi ea ne-a obligat să acceptăm" indică ce persoană grijulie, bună la inimă era Lidia. Fiţi şi voi ca ea.

18. Şi noi ar trebui să fim ca Pavel. El nu a făcut niciodată pe cineva să se simtă obligat faţă de apostol. Aşa că niciodată nu consideraţi ospitalitatea ca fiind ceva ce vi se cuvine. Să nu credeţi niciodată că fraţii vă datorează asta vouă. De exemplu, dacă un frate îşi foloseşte maşina pentru a vă aduce la o întâlnire, să nu credeţi niciodată că el este de acum înainte obligat să facă asta în fiecare săptămână. Atitudinea potrivită, altruistă ar fi: 'Mai bine merg pe jos la o întâlnire decât să fiu o povară pentru cineva. Dacă un frate dă dovadă de bunăvoinţă faţă de mine ducându-mă la întâlnire cu maşina sa, îi voi mulţumi lui Iehova pentru bunătatea Sa milostivă; şi nu voi fi plin de resentimente dacă nu repetă gestul.' Dacă păstrăm această atitudine altruistă, fraţii care dăruiesc vor simţi că ceea ce ei împart este „un dar generos şi nu ca un lucru luat cu forţa." (2 Cor. 9:5, *NW*)

Cuprins

SĂ FACEM EFORTURI

19. Dacă dorim să împărţim cu alţii, atunci trebuie să facem un efort. Acest efort nu ar trebui să fie stânjenitor, ci uşor de acceptat. Astfel, dacă inviţi un tovarăş harnic la cină, în loc să spui „Vrei să vii să iei cina cu noi?” spune: „Vino să iei cina cu noi.” Dacă chiar vă doriţi asta, atunci spuneţi-o pozitiv. Amintiţi-vă atitudinea apostolului Pavel care încerca să nu fie o povară şi puteţi să vă imaginaţi cum ar fi răspuns el unei întrebări de genul, „Vrei să iei cina cu noi?” Lidia a folosit o invitaţie pozitivă, şi chiar şi atunci ea ‘a trebuit să îl forţeze să intre’.

20. Uneori, a face efortul înseamnă să facem tot posibilul. Atunci când Pavel i-a scris lui Timotei, el a menţionat cum Onisifor a făcut tot posibilul pentru a-l vizita pe apostol în închisoare şi pentru a-i aduce ceva înviorare. „Domnul să arate îndurare familiei lui Onisifor, fiindcă el mi-a adus deseori înviorare şi nu i-a fost ruşine cu lanţurile mele. Dimpotrivă, când a fost în Roma m-a căutat stăruitor şi m-a găsit”. Într-un oraş atât de mare ca Roma a fost nevoie de o „căutare sârguincioasă” pentru a-l găsi pe Pavel. Dar Onisifor a făcut acest efort. El a adus înviorare apostolului închis nu numai o dată sau de două ori, ci „adesea”. Atât de adânc a mişcat ospitalitatea lui inima lui Pavel, încât acesta a exclamat: „Domnul să-l facă să găsească îndurare la Iehova în ziua aceea.” (2 Tim. 1:16-18, *NW*)

21. O altă persoană care a făcut tot posibilul pentru a da dovadă de ospitalitate a fost femeia sunamită. Ea a observat că Elisei Îl slujea pe Iehova. Atunci când acesta a trecut ea a făcut efortul de a-l invita înăuntru pentru mâncare. Într-o zi ea s-a decis că poate să facă mai mult, aşa că i-a spus soţului ei: „Iată, ştiu bine că omul care trece mereu pe la noi este un om sfânt al lui Dumnezeu. Să facem, te rog, o cameră mică pe acoperiş, lângă zid, şi să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun şi un lampadar. Ori de câte ori va veni la noi, se va putea retrage acolo.” Într-o zi, când Elisei se odihnea în această cameră, a întrebat-o pe gazda sa dacă o putea ajuta cu ceva în schimb. Ea nu a făcut nicio cerere. Dar prin slujitorul său, Elisei a aflat că femeia sunamită nu avea copii şi că soţul ei era în vârstă. El şi-a dat seama ce mare binecuvântare ar fi pentru această femeie să aibă un fiu. Profetul a chemat-o şi i-a spus că anul următor ea va ţine în braţe un fiu. Ce soartă fericită avea ea! Cea mai mare speranţa a ei era împlinită - doar pentru că a făcut posibil ca unul dintre slujitorii lui Iehova să împartă cu ea acoperişul. (2 Regi 4:9, 10, *AT*)

22. Atunci când fraţii eşuează în a fi chibzuiţi şi „gata să împartă” asemenea femeii sunamite şi lui Onisifor şi au mijloacele necesare, este oare din cauza zgârceniei? Mai degrabă este, categoric, din cauza nechibzuinţei sau poate din cauza lipsei maturităţii. În această privinţă ne putem aduce aminte de Corinteni, atunci când Pavel i-a slujit pentru prima dată. În ciuda lucrării cu timp parţial el a căzut în nevoie. Corintenii nu erau „gata să împartă.” Ei nu au făcut niciun efort de a împarţi proviziile cu Pavel. Mai târziu, când nu era lângă ei, Pavel a simţit nevoia să menţioneze că le-a slujit fără a cere nici măcar un lucru:

23. „Sau am comis un păcat, umilindu-mă pentru ca voi să fiţi înălţaţi, fiindcă, fără să vă coste nimic, v-am anunţat cu bucurie vestea bună a lui Dumnezeu? Am jefuit alte adunări, acceptând de la ele lucrurile necesare

Cuprins

existenţei, ca să vă slujesc vouă. Iar când am fost prezent la voi, chiar dacă m-am aflat în nevoie, n-am fost o povară pentru nimeni, căci fraţii care au venit din Macedonia mi-au adus din belşug ceea ce îmi lipsea." (2 Cor. 11:7-9, *NW*)

24. Acele cuvinte ar trebui să ne pună pe gânduri. Corintenii nu s-au gândit. Pavel le-a slujit mai mult de un an, dar aceştia nu au împărţit niciodată cu el „după nevoile sale." Atunci când s-a găsit la nevoie, fraţii din Macedonia i-au asigurat proviziile într-un mod abundent. Afirmaţia puternică conform căreia Pavel „a jefuit" alte adunări prin acceptarea sprijinului din partea acestora, pentru a-i putea sluji pe corinteni, arată cât de mişcat a fost apostolul. De ce? Nu pentru el însuşi: „Am învățat ca, în orice împrejurare m-aș afla, să fiu mulţumit. Ştiu să trăiesc și în lipsuri." (Filip. 4:11, 12, *NW*)

25. Iată cum au stat lucrurile: se pare că fraţii din Corint aveau mijloacele materiale pentru a împărţi. De fapt, bogăţia Corintului era atât de lăudată încât a devenit legendară. Dar adunările din Macedonia erau sărace, foarte sărace, atât de sărace încât Pavel vorbea despre „sărăcia lor lucie" care „a făcut să crească bogăţia generozităţii lor". Dar, în ciuda acestei săracii extreme, macedonenii cereau privilegiul de a împarţi; adesea ei ofereau peste puterile lor. Mai mult, adunările macedonene aveau nevoie de puţinul pe care-l aveau pentru a promova vestea bună pe teritoriul lor, dar ele îl ajutau pe Pavel într-un oraş care era lăudat pentru bogăţia sa. Corintenii ar fi putut ajuta. Dar Pavel, care a dorit întotdeauna ca vestea bună să fie un dar gratuit, nu le-a cerut niciodată, iar ei nu s-au oferit niciodată să ajute. (2 Cor. 8:1-4, *NW*)

26. Ce diferenţă! Corintenii prea nechibzuiţi şi prea imaturi pentru a se gândi să împartă, iar macedonenii atât de chibzuiţi şi atât de maturi încât împărţeau lucruri peste puterile lor reale. Adunările creştine din prezent ar trebui să fie precum macedonenii, chibzuite şi atente în împărţire. Unii fraţi care au maşini fac tot posibilul, de bunăvoie, pentru a aduce persoane cu bunăvoinţă la întâlniri. Asta este bine. Dar, câteodată, cei care au maşini uită că pot împărţi transportul şi cu proprii lor fraţi. Cât de minunat este atunci când fraţii îşi folosesc maşinile pentru a ajuta persoanele infirme sau bătrâne sau pe cei care locuiesc în locuri izolate! Unii care neglijează spiritul de a împărţi spun: 'Dacă conduc până la marginea oraşului pentru a duce o soră în vârstă acasă după întâlnire, voi pierde o jumătate de oră!' Este adevărat, împărțirea lucrurilor poate să ia ceva timp. Dar atunci când facem tot posibilul pentru a-i ajuta pe fraţii noştri şi ne folosim câteva minute, acel timp nu este pierdut: „Nu uitaţi să faceţi binele şi să împărţiţi bunurile cu alţii, căci astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu." (Evrei 13:16, *NW*)

27. Întrebaţi-vă acum: Împart eu vreodată cu alţii? Aş putea să o fac? Fac vreodată tot posibilul pentru a arăta bunătate faţă de fraţii mei? Gândiţi-vă la aceste întrebări. Şi dacă aveţi maşină şi plouă după o întâlnire, înainte să mergeţi acasă faceţi un efort special pentru a întreba dacă puteţi da dovadă de bunătate prin a conduce pe cineva acasă? Dacă aveţi mâncare şi aveţi mai multă, vă gândiţi vreodată să cereți unui pionier să împartă cu voi? Dacă aveţi mai multe haine, întrebaţi vreodată un frate nevoiaş dacă are nevoie de ele? Sau uitaţi să împărţiţi cu alţii? Apostolul lui Cristos a spus: „Nu uitaţi."

28. Dacă eşti serv de grupă şi inviţi un frate dintr-o adunare învecinată să vorbească, laşi în voia sorţii că va fi primit cu ospitalitate de către fraţi? Sau îi informezi pe aceştia de privilegiul lor? Îți poți imagina pe fraţii macedoneni, în ciuda sărăciei lor, să trimită înapoi flămând un serv care i-a vizitat ?

TOATE LUCRURILE DE DRAGUL VEȘTII BUNE

29. Atunci când fraţii dau dovadă de ospitalitate faţă de noi, după nevoile noastre, noi ştim că ei fac acest lucru în sensul nobil, de dragul veştii bune. Cunoaşterea acestui lucru nu anulează obligaţia noastră de a fi recunoscători; de fapt, ar trebui să fim şi mai atenţi în a fi recunoscători. Atunci când fraţii împart lucruri cu voi, nu uitaţi să vă exprimaţi aprecierea prin cuvinte. S-a prezis că în aceste „zile din urmă" oamenii vor fi „fără recunoştinţă", şi aşa şi sunt. (2 Tim. 3:1, 2, *NW*). Dar cei din Societatea Noii Lumi nu trebuie să fie niciodată adormiţi în legătură cu recunoştinţa! Uneori, noi ne putem exprima recunoştinţa nu numai prin cuvinte, ci şi prin fapte. Astfel, atunci când mergeţi cu maşina cu cineva care are posibilităţi limitate, ca de exemplu un pionier, o contribuţie modestă pentru benzină şi ulei reflectă un spirit recunoscător. Amintiţi-vă întotdeauna că dacă o persoană dă dovadă de apreciere pentru lucruri mici, chiar neînsemnate, asta arată că persoana respectivă cântăreşte inimile oamenilor şi nu bunurile lor, că preţuieşte un om pentru ce *este* acesta şi nu pentru ce *are*. Aşa că recunoştinţa ne poate ajuta să devenim asemenea Tatălui nostru ceresc, care se uită la inimă.

30. Într-adevăr, ospitalitatea ce este oferită de dragul veştii bune dă naştere binecuvântărilor bogate. Căci un spirit al recunoştinţei nu este radiant numai pentru om ci, mai presus de toate, pentru Dumnezeu. Cu cât suntem mai recunoscători lui Dumnezeu cu atât inimile noastre se măresc, şi ne îmbogăţim mai mult în discernământ spiritual. Pavel a spus: „Voi sunteţi îmbogăţiţi în toate pentru orice manifestare de generozitate, iar prin eforturile noastre această generozitate face să-i fie aduse mulţumiri lui Dumnezeu, fiindcă acest serviciu public nu înseamnă doar a satisface din plin nevoile sfinţilor, ci şi a fi bogat în multe mulţumiri către Dumnezeu". Ospitalitatea, atât oferită cât şi primită, adânceşte iubirea noastră pentru Cel care a pus spiritul ospitalier în inimile fraţilor noştri, Dumnezeul bunătăţii iubitoare, Iehova. (2 Cor. 9:11, 12, *NW*)

31. Dacă suntem dispuşi să împărţim lucruri materiale de dragul veştii bune este de neconceput că am putea neglija să împărţim chiar vestea bună! Cu toate acestea, numeroşi sunt cei care sunt de părere că tot ce cere Dumnezeu este ca noi să fim binevoitori şi să facem bine într-un sens literal. Dar, de fapt, împărţirea veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu altora este lucrul prin care vă salvaţi „atât pe voi înșivă cât şi pe cei care vă ascultă." Există ceva nedesăvârşit şi incomplet în iubirea celor care sunt dispuşi să împartă lucrurile literale, dar nu şi pe cele spirituale, căci ei nu Îl *urmează* cu adevărat pe Cristos. (Mat. 19:21). Aşa că slujirea nevoilor trupeşti nu este de ajuns: „ Dacă mi-aş da toată averea pentru hrana celorlalţi . . .şi nu aş avea dragoste [încât să-L urmez pe Cristos în împărţirea lucrurilor spirituale dătătoare de viaţă], nu mi-ar folosi la nimic." Dacă Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu şi pe aproapele nostru, atunci noi vom face orice, chiar şi

Cuprins

împărţirea lucrurilor materiale cu alţii, de dragul promovării veştii bune şi astfel ne vom alătura apostolului în afirmaţia: „Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii.” (1 Tim. 4:16; 1 Cor. 13:3; 9:23, *NW*)

32. Cât de mult îmbogăţeşte ospitalitatea şi entuziasmul de a împărţi! Dacă arătăm ospitalitate către străini „ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, . . . prin bunătate.” Prin împărţirea acestor lucruri cu fraţii noştri noi dăm dovadă de iubire şi recunoştinţă şi lucrăm pentru promovarea veştii bune. Într-adevăr, „în felul acesta veţi fi îmbogăţiţi pentru orice fel de generozitate.” Pentru un lucru, câştigaţi o fericire mai mare: „Este mai multă fericire în a dărui decât este în a primi.” Câştigaţi o bucurie interioară ce aduce răsplată, mai presus de orice descriere. Îmbogăţiţi iubirea altora pentru voi. Mai presus de orice, îmbogăţiţi iubirea noastră pentru Iehova inspirând multe „expresii de mulţumiri pentru Dumnezeu”. Da, dăruirea îi îmbogăţeşte pe cei care o practică. Solomon a declarat: „Este unul care împarte, şi totuşi se îmbogăţeşte, şi unul care nu dă ce trebuie să dea, dar iese în pierdere. Omul binefăcător va fi îmbogăţit.” Aşa că, deşi ospitalitatea şi împărţirea reies din conştientizarea nevoilor celorlalţi, acestea au ca rezultat îmbogăţirea vieţilor celor care le practică. (2 Cor. 6:4-6; 9:11; Faptele 20:35, *NW*; Prov. 11:24, 25, *RS*)

33. Aşa că de ce să sărăciţi? De ce să nu fiţi îmbogăţiţi în toate? „Fiţi ospitalieri, gata să împărţiţi.” „Fiţi ospitalieri unii faţă de alţii fără să murmuraţi.” (1 Tim. 6:18; 1 Pet. 4:9, *NW*). Fiţi asemenea lui Avraam care era ospitalier cu străinii şi a găzdui şi îngerii. Fiţi asemenea Lidiei care considera că ospitalitatea este un mare privilegiu. Fiţi asemenea lui Onisifor care a deschis inima unui apostol datorită bunătăţii. Fiţi asemenea Sunamitei care a făcut tot posibilul să fie ospitalieră şi astfel s-a îmbogăţit pe sine cu un fiu. Fiţi asemenea macedonenilor, care, în ciuda sărăciei lor lucii, au fost atât de atenţi şi de grijulii să împartă cu alţii. Da, fiţi asemenea Tatălui vostru ceresc: URMAȚI CALEA OSPITALITĂȚII!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Explicaţi diferenţa dintre ospitalitatea lumească şi cea creştină?

2,3. (a) Ce sentiment se manifestă de la sine când cineva primeşte adevărul? (b) În ce măsură au răspuns oile, în contrast cu caprele, la mesajul fraţilor Regelui?

4-6. Cum putem arăta că avem adevărata iubire a lui Dumnezeu, în timp ce sistemul de lucruri al Diavolului este încă în existenţă?

7. Care este punctul de vedere scriptural de a împărţi lucrurile? Ce trebuie să biruim pentru a urma sfatul?

8. Mai ales cu cine putem împărţi „după nevoile lor”? De ce nu este acesta favoritism?

9,10. (a) Ce a spus apostolul, când scria adunării, despre cei care prezidau în mod corect şi lucrau din greu în predicarea veştii bune? (b) Ce privilegiu este deschis pentru noi, astăzi, aşa cum a fost cu creştinii din primul secol?

11. (a) Ce înseamnă să împarţi lucrurile „după nevoile lor”? (b) Ce anume câştigă cu adevărat favoarea lui Dumnezeu în împărţirea lucrurilor?

Cuprins

12. (a) Explicaţi modalitatea creştină de a primi lucrurile? (b) Ce pericol zace în egoismul necontrolat?
13. Cum trebuie să fie îndeplinită ospitalitatea, pentru a fi luată în considerare de Dumnezeu?
14. (a) De ce unii pot dărui cu zgârcenie? (b) Cum îi poate descoperi cineva pe cei care abuzează de ospitalitate şi ce regulă scripturală va fi aplicată lor?
15. Ce recomandare i-a făcut şi ce încurajare i-a dat apostolul Ioan iubitului său prieten Gaiu?
16-18. (a) Cine a fost Lidia şi de ce trebuie să fim ca ea? (b) Cum a privit apostolul Pavel ospitalitatea? De ce trebuie să fim ca el?
19. Ce trebuie să ţinem minte atunci când facem eforturi să fim ospitalieri?
20,21. (a) Daţi exemple din Biblie despre cei care au făcut tot posibilul pentru a împărţi lucruri. (b) Ce răspuns sincer a inspirat ospitalitatea lor?
22-25. (a) Care poate fi cauza eşecului de a fi „gata să împarţi”? (b) Cine a fost „gata să împartă” când apostolul Pavel a fost în nevoie şi cine n-a fost? (c) De ce a spus apostolul că „a jefuit” adunările din Macedonia, acceptându-le sprijinul?
26. Cum pot arăta adunările creştine de astăzi spiritul „macedonean” de a împărţi?
27. Ce întrebări trebuie să ne punem referitor la împărţirea lucrurilor cu alţii?
28. La ce trebuie să fie atenţi servii din adunare?
29. (a) Ce obligaţie a noastră nu este anulată, chiar dacă fraţii împart lucruri cu noi de dragul veştii bune? (b) Cum pot fi exprimate, atât prin cuvânt cât şi prin faptă, recunoştinţa ca şi dragostea?
30. Ce binecuvântări descind de pe urma împărţirii lucrurilor cu alţii, de dragul veştii bune?
31. De ce împărţirea lucrurilor materiale nu este principalul obiectiv al adevăratului creştin? Care este principala lui preocupare?
32,33. Din ce anume se dezvoltă spiritul ospitalier şi bunăvoinţa de a împărţi, însă în ce rezultă acestea? Aşadar, cu cine trebuie să ne asemănăm?

Întrebări de la cititori

● Evrei 2:14, vorbind despre Diavol, spune că el are "puterea morţii " Dacă aceasta este o putere absolută, de ce nu distruge el pe toţi cei care îl servesc pe Iehova? În ce măsură are Satan "puterea morţii"? — E.D., Statele Unite ale Americii.

Referitor la "puterea morţii" lui Satan, vă rugăm să reţineţi cum este tradus Evrei 2:14 în *Traducerea Lumii Noi.* Vorbind despre Isus, se spune: "Pentru ca prin moartea Sa să distrugă pe cel care are mijloacele de a provoca moartea, Diavolul”. Diavolul are „mijloacele de a provoca moartea." De la începutul carierei înşelătoare a lui Satan, minciunile şi călăuzirea lui au provocat moartea printre oameni, atât de pe urma păcatului Adamic, cât şi de pe urma diabolicilor slujitori pământeşti ai lui Satan care persecută adevăraţii închinători până la moarte

Cuprins

uneori, aşa cum au făcut şi în cazul lui Isus Cristos. Cu toate acestea, aceasta nu înseamnă că noi ar trebui să tragem concluzii că Satan poate ajunge şi ucide orice persoană ar vrea. Iehova îi protejează pe cei care îi aparţin Lui, şi nu permite lui Satan să şteargă închinătorii adevăraţi de pe pământ, deşi Dumnezeu permite persecuţia să vină peste toţi şi moartea să vină peste unii dintre ei, ca urmare a atacurilor veninoase ale lui Satan. În special puterea lui Satan este limitată de la întronarea lui Cristos în cer, în anul 1914, ca Rege, şi de când Satan a fost aruncat din cer. Isus Cristos are puterea astăzi de a provoca moartea atât lui Satan, cât şi organizaţiei lui şi El va exercita această putere, atunci când va sosi timpul potrivit al lui Iehova să facă acest lucru.

● De ce martorii lui Iehova socotesc câteodată timpul profetic pe baza unui "an pentru o zi", în timp ce în alte situații zilele sunt interpretate la propriu? — W.A., Statele Unite ale Americii.

Faptul că regula, "câte o zi pentru un an" există, aşa cum este scris în Ezechiel 4:6, nu înseamnă că o putem aplica arbitrar această regulă, în fiecare context din întreaga Biblie. Noi nu trebuie să confundăm o ilustrație sau o profeţie scripturală cu alta. Contextul în fiecare caz va indica dacă o perioadă de timp este simbolică sau literală. De exemplu, contextul din Daniel capitolul 4 referitor la cele "şapte timpuri" sau "şapte ani", arată că, în împlinire completă, toate lucrurile prezise nu s-au întâmplat în 2 520 zile literale. La finalul acelor multe zile literale, Iehova Dumnezeu nu a pus peste împărățiile oamenilor pe Cel ales, Isus Cristos. Trebuie, atunci, să se aplice o măsură mai mare de timp. Regula fixată în Ezechiel 4:6 oferă acea măsură mai mare, și cele 2 520 de zile devin 2 520 de ani care s-au sfârşit în anul 1914 d. Cr. Cu toate acestea, în Apocalipsa 11:1-4, când se vorbeşte de 1260 de zile, este evident că acest lucru nu ar putea fi o perioadă de 1260 de ani, deoarece ceea ce se discută acolo urmează să aibă loc în cadrul limitatului "timp al sfârşitului." Prin urmare, zilele sau patruzeci şi două de luni de treizeci de zile fiecare, sunt înţelese a fi zile literale. Vă rugăm să consultaţi cartea *Lumina I*, paginile 189 – 200.

IEZUIŢII, ÎNVĂŢĂTORI SIGURI?

În Statele Unite, iezuiţii conduc patruzeci şi trei de licee şi douăzeci şi opt de colegii. Înţelepciunea părinţilor în a trimite copiii la şcolile iezuite se poate pune bine la îndoială, având în vedere înregistrarea acestora. De fapt, înregistrarea acestora este că *iezuit* înseamnă viclenie şi de natură echivocă, dorinţa de a recurge la orice mijloace pentru a-ți realiza scopul.

Un caz de faţă sunt cele două edicte emise prin Papa Benedict al XIV-lea, care a condus cu doar două secole în urmă. El este descris de către *Enciclopedia Catolică* ca "probabil cel mai mare învăţat dintre papi." În ceea ce îl priveşte pe Benedict şi aceste edicte *Enciclopedia Britanică*, ediţia a 9, declară: "Probabil cel mai important act al pontificatului lui a fost promulgarea legilor lui celebre despre misiunile în două edicte, *Ex quo singulari* şi *Omnium solicitudium*. În aceste edicte el a denunţat obiceiul de a împrumuta cuvinte si practici creştine pentru

Cuprins

exprimarea de idei şi practici păgâne, care au fost pe larg efectuate de iezuiţi în misiunile acestora din India şi China. Consecinţa acestor edicte a fost că cei mai mulţi dintre aşa-numiţii convertiţi au fost pierduți pentru biserică."

Şi faptul că nu există nici o diferenţă în moralitatea iezuiţilor, după două sute de ani, apare din raportul apărut în revista *Time*, 30 iulie, 1956, cu privire la o piesă de teatru scrisă, produsă şi jucată de călugăriţe, care a fost pusă la Universitatea Notre Dame. De altfel, doar maicilor le-a fost permis să vadă acea piesă. În ea un înger păzitor al cerurilor se oferea să facă schimb de locuri cu o călugăriţă de pe pământ, pentru a arăta, într-adevăr, cât de simplă e viaţa unei călugăriţe. Dar, "în scurt timp îngerul era în apă fierbinte împreună cu maica superioară, pentru sinceritate angelică. Când Sora Angelica i-a spus să-l oprească, îngerul reproşează: Vrei să spui că eu nu pot spune adevărul într-o mănăstire? "Nu, spune sora, „Foloseşte reţinerea mentală . . . un truc inventat de iezuiţi. Spune atât adevăr cât crezi că este indicat, şi restul păstrează-l în minte".

Având în vedere cele de mai sus, se poate spune că este înţelept să-ţi trimiţi copilul la școlile iezuite?

Multitudine de zei

Petronius, care a trăit în primul secol al erei creştine, a fost şef de divertisment la curtea lui Nero. În *Satirele* lui, capitolul 17, Petronius ne spune cum s-a simţit în legătură cu religia statului Roman. "Ţara noastră", a scris Petronius, "este atât de populată cu divinităţi, încât poţi găsi un zeu mai uşor decât un om."

VERIFICAȚI-VĂ MEMORIA!

După ce ați citit acest număr al „Turnului de veghere", vă amintiți:

Cum arată religiile de astăzi că sunt mai preocupate de poziția lor înaintea lumii decât de poziția înaintea lui Dumnezeu? Pag. 35, parag. 1.

Când a început să fie scrisă Biblia? Pag. 36, parag. 6.

Cum au funcționat tipografiie de Biblie în primul secol? Pag. 37, parag. 6.

Cum a ajutat un potrivnic înverșunat la finanțarea traducerii Bibliei de către Tyndale? Pag. 39, parag. 4.

Au acceptat toți criticii afirmația că filmul „Cele Zece Porunci" rămâne loial Bibliei? Pag. 41, parag. 5.

Cum diferă filmul de la Hollywood „Cele Zece Porunci" de relatarea Bibliei? Pag. 42, parag. 4.

Ce anume dovedește că închinarea singurului Dumnezeu, nu la mai mulți, a fost prima dată? Pag. 45, parag. 2.

Cum i-a prins evoluția pe cei ce studiază originea religiei? Pag. 47, parag. 4.

Ce înseamnă să fii ospitalier? Pag. 49, parag. 2.

Cine arată și cine nu arată astăzi ospitalitate spirituală? Pag. 52, parag. 13.

Ce diferență este între ospitalitatea ceștină și cea a lumii? Pag. 54, parag. 1.

Ce exemplu bun a fixat Lidia pentru a da dovadă de ospitalitate? Pag. 58, parag. 17.

De ce nu este suficientă doar împărțirea lucrurilor materiale? Pag. 61, parag. 31.

Când înseamnă o zi un an în socotirea timpului Bibliei? Pag. 62, parag. 5.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 FEBRUARIE 1957 Nr. 3

Cuprins:

PERMIȚI TU CA DUMNEZEU SĂ SCRIE PE INIMA TA?	- Pag. 75
CE AI DA PENTRU VIAȚA TA?	- Pag. 81
CUNOAȘTEȚI *VERSIUNEA REGELE IACOB*?	- Pag. 83
FILIPINEZII NU AU UITAT	- Pag. 92
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag. 92
UNII ÎL ÎNVINOVĂŢESC PE DUMNEZEU, ALŢII PE DIAVOL	- Pag. 96
UNDE ZBOARĂ TIMPUL TĂU?	- Pag. 106
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 109

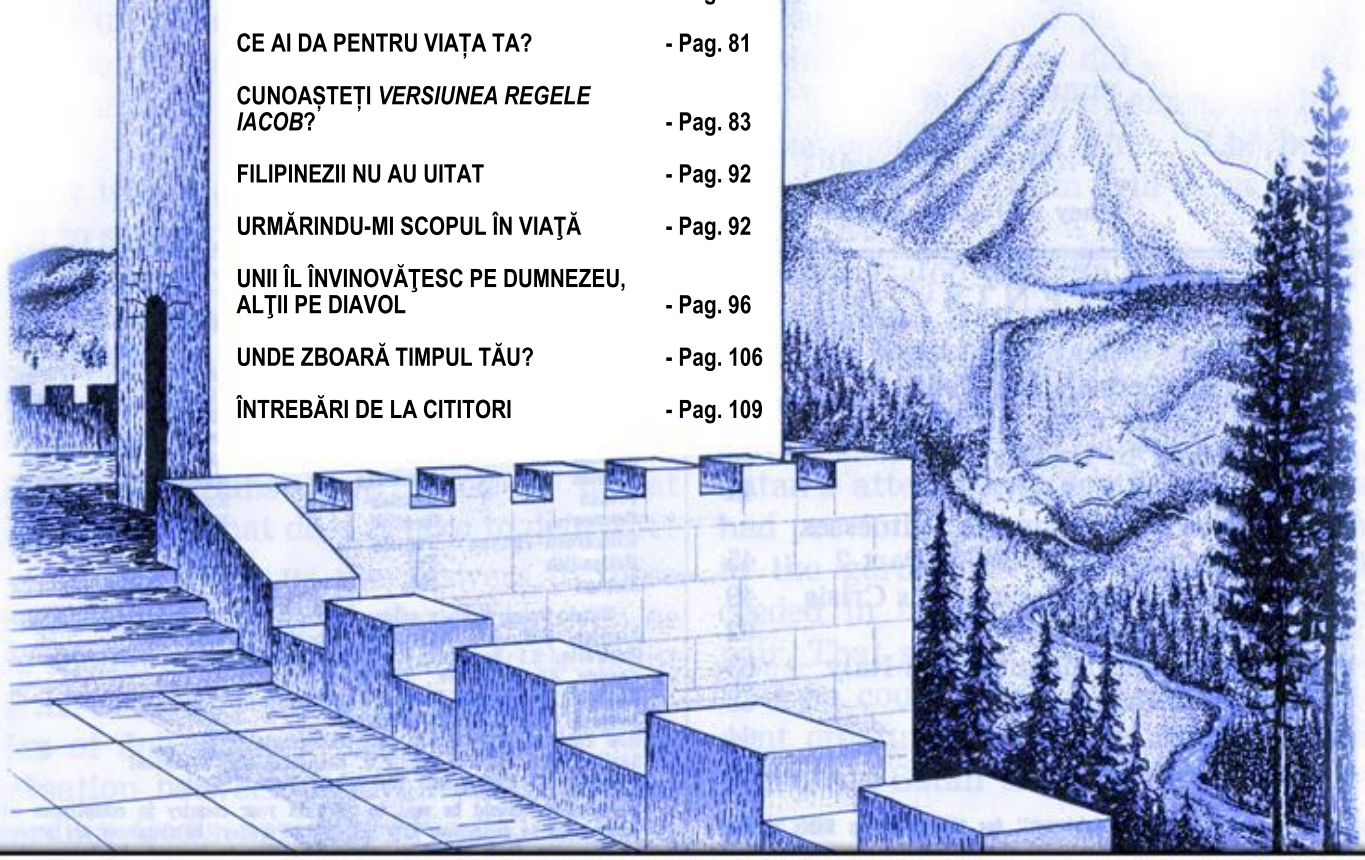

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

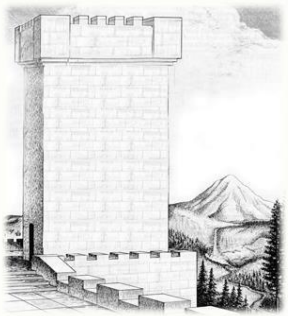

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1957 **Nr 3.**

PERMIȚI TU CA DUMNEZEU SĂ SCRIE PE INIMA TA?

"Zice Iehova: voi pune legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu." – Ier. 31:33, *AS*.

NIMIC din ceea ce Iehova alege să facă nu este imposibil pentru El. Cu mii de ani în urmă, El a scris legea Lui pe două table de piatră când a făcut legământul legii cu națiunea Israel, pe Muntele Sinai. El va scrie acum poruncile Lui doar pe inimile care sunt receptive şi care Îi răspund, care se deschid Lui în umilinţă şi smerenie, care sunt maleabile şi dispuse să se schimbe sub impactul cuvintelor Sale. Deci nu se pune întrebarea dacă Dumnezeu poate scrie pe inima ta sau nu. Întrebarea este, Permiți tu acest lucru? Îi vei permite de bună voie? El nu este interesat ca adevărul Său să ajungă la urechile oamenilor ipocriţi şi mojici, mult mai puţin la inimile lor. Deci, se califică inima ta ca o suprafaţă adecvată pentru a scrie principiile şi învăţăturile lui Iehova? – Mat. 7:6.

[2] Chiar în timp ce legământul legii cu poruncile sale de bază, gravate în piatră, era încă în vigoare, Iehova a spus despre scopul Său de a transfera legea Sa în inimile oamenilor, prin intermediul unui nou legământ: "Iată, vin zile, zice Iehova, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda. Dar acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Iehova: voi pune legea Mea înlăuntrul lor şi voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu." La scurt timp după moartea şi învierea lui Isus Cristos, la Cincizecime, vechiul legământ al legii a fost înlocuit cu noul legământ, care a adus cu el o dragoste lăuntrică, sinceră, de dreptate şi de cunoştinţă crescută faţă de Iehova. (Ier. 31:31, 33, *AS*, Gal. 3:24, 25; Col. 2:14; Evrei 8:6-13) Numai aceia unşi cu spiritul lui Iehova ca să facă parte din clasa

cerească sunt luaţi în acest nou legământ, dar toţi cei care câştigă viaţa veşnică pe pământ se împărtășesc din binecuvântările acestuia, si chiar inimile lor trebuie să fie receptive la poruncile lui Iehova, la fel cum înainte de noul legământ existau oameni credincioşi care puteau scrie: „Legea Ta este în adâncul inimii mele”, şi "am aşezat Cuvântul Tău în inima mea." - Ps. 40:8; 119:11, *RS*.

DE CE PE INIMĂ?

3 Când Iehova cântăreşte pe cineva, aceasta nu se bazează pe nici o dovadă superficială; El cercetează profund, la însăşi inima problemei: "Omul simplu vede ceea ce apare la nivelul ochilor, dar, în ceea ce-l priveşte pe Iehova, El vede ceea ce este în inimă." El nu este înşelat de aparenţele exterioare: "Cunoaşte-l pe Dumnezeul Tatălui tău şi slujeşte-I cu o inimă completă şi cu un suflet încântător, pentru că Iehova cercetează toate inimile şi discerne fiecare înclinație a gândurilor." Judecata lui Iehova nu este influenţată de un chip frumos sau de un corp graţios sau haine frumoase, ci ea este hotărâtă de persoana lăuntrică, ascunsă sub suprafaţa lucrurilor: "Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în folosirea de bijuterii de aur sau în purtarea de mantii, ci să fie persoana ascunsă a inimii în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu." - 1 Sam. 16:7; 1 Cron. 28:9; 1 Pet. 3:3, 4, *NW*.

4 Ce simbolizează inima? Cuvântul ebraic tradus "inimă" este adesea folosit în sens figurat, pentru a indica sediul afecţiunii şi motivelor, conştiinţei şi al conduitei morale. S-a vorbit despre nave ca fiind în inima mării şi Iona a fost aruncat în inima mării, adică în mijlocul ei şi în acest sens, cuvântul se referă la interiorul nostru sau la ceea ce suntem de fapt în noi înşine, persoana lăuntrică. Aceasta este persoana reală: "Aşa cum gândeşte în inima lui, aşa este el." - Prov. 23:7, 34; 30:19; Iona 2:3.

5 Aparenţele exterioare pot fi înşelătoare din cauza cuvintelor rostite ca să aibă efect, sau a lucrurilor făcute pentru spectacol, ca şi în cazul unor ipocriţi religioşi. Pentru Farisei Isus a aplicat cuvintele lui Iehova prin Isaia: "Aceşti oameni mă onorează cu buzele lor, dar inimile lor sunt departe de Mine." De asemenea, Isus a spus despre ei: "Toate lucrurile pe care le fac ei, le fac pentru a fi văzuţi de oameni." (Mat. 15:8; 23:5, *NW*). Dar adevărata stare a inimii nu poate fi ascunsă pentru totdeauna prin cuvinte şi fapte atent calculate, pentru că la urma urmei din plinătatea inimii vorbeşti şi acţionezi: "Sau faceţi ca pomul să fie bun şi rodul lui bun, sau faceţi ca pomul să fie rău şi rodul lui rău, pentru că pomul se cunoaşte după rodul lui. Pui de vipere, cum puteţi să spuneţi lucruri bune, când sunteţi răi? Căci din plinătatea inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din tezaurul lui bun, dar omul rău scoate lucruri rele din tezaurul lui rău". Dacă inima este rea, ea va impulsiona sau motiva posesorul acesteia să facă rău: "Din inimă ies raţionamente rele, ucideri, preacurvii, curvii, furturi, mărturii mincinoase, blasfemii." - Mat. 12:33-35; 15:19, *NW*.

Cuprins

[6] Uneori gândurile şi sentimentele cele mai intime nu se arată întotdeauna, până ce o oarecare încercare grea nu le scoate la lumină. Iehova l-a testat pe Israel pentru a-i dezvălui inima: "Iehova, Dumnezeul tău, te-a făcut să călătoreşti aceşti patruzeci de ani în pustiu, în scopul de a te umili, pentru a te pune la încercare, astfel încât să ştie ce a fost în inima ta, pentru a ştii dacă îi vei păzi poruncile Lui sau nu." Secole mai târziu, El a spus poporului său: "Te-am încercat în cuptorul necazurilor." Creştinii aprobaţi sunt testaţi în mod similar: "Sunteţi mâhniţi pentru puţin timp prin diferite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, mult mai preţioasă decât aurul care piere, deşi este încercat prin foc, să fie găsită drept motiv de laudă, glorie şi onoare la revelarea lui Isus Cristos." (Deut. 8:2, *NW*; Isa. 48:10, *RS*; 1 Pet. 1:6, 7, *NW*). Ţinta acestor teste este inima, pentru a vedea dacă motivele pentru servirea lui Iehova sunt pure, pentru a măsura profunzimea devotamentului si dragostea, pentru a dezvălui dacă integritatea individului are un punct de slăbiciune: "Tigaia lămureşte argintul şi cuptorul lămureşte aurul, dar Cel ce încearcă inimile este IEHOVA." - Prov. 17:3, *AS*.

[7] Rolul vital al inimii este subliniat vehement în Proverbele 4:23 (*RS*): "Păstraţi-vă inima, cu toată vigilenţa; căci din ea curg izvoarele vieţii." Viaţa este în sânge şi din inima ce pulsează ţâşneşte sângele ca izvoarele limpezi, ca să curgă către toate părţile corpului, transportând oxigen şi hrană pentru celule şi eliminând deşeurile din ele. Deci, inima propriu-zisă trebuie să fie păstrată cât mai sănătoasă posibil pentru ca aceasta să păstreze curgerea de izvoare ale vieţii. Nu numai starea noastră fizică, ci şi starea noastră mentală şi emoţională trebuie să fie urmărite cu vigilenţă, pentru că ea are efect asupra funcţionării inimii. Deşi ştiinţa medicală nu cunoştea în mod exact circulaţia sângelui până când demonstraţia făcută de Dr. Harvey nu a dovedit acest lucru cu mulţi ani mai târziu, în cartea sa publicată în anul 1628, scriitorul Proverbelor din Biblie a ştiut despre aceasta cu o mie de ani înainte de Cristos şi a dat avertismente de a menţine inima cu vigilenţă, astfel încât ea să păstreze sângele împreună cu viaţa prin circulaţia lui.

[8] Dar acest scriitor al Bibliei folosea inima propriu-zisă doar ca o ilustrare, pentru a sublinia necesitatea de a menţine cu vigilenţă inima figurativă ce pompează spre noi lucruri drepte. Dacă ne umplem mintea cu legea lui Iehova şi păstrăm preceptele Sale în memoria noastră, apoi, dacă ne îndreptăm dorinţele şi sentimentele spre El şi binecuvântările Lui promise, astfel încât cuvintele şi acţiunile noastre să izvorască din motive pure din lăuntrul nostru, atunci inima noastră simbolică are sănătate spirituală şi va lucra astfel încât să trăim veşnic. Ea va pompa către noi hrană spirituală şi ne va motiva să vorbim şi să acţionăm în armonie cu voinţa lui Iehova, ceea ce va fi la fel ca izvoarele de viaţă care să ne facă să rămânem pentru totdeauna în Lumea Noua a lui Iehova. Niciodată în ipocrizie, ci din inimă, vom gândi, vom vorbi, vom lucra şi vom trăi, în modul pe care Iehova îl aprobă. Deci, noi trebuie să fim vigilenţi pentru a păstra inima noastră receptivă la legea lui Iehova, căci din inima noastră vom acţiona într-un mod care va însemna viaţă pentru noi.

Cuprins

LEGEA SCRISĂ PE INIMĂ ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT LEGEA SĂPATĂ ÎN PIATRĂ

[9] Legea lui Iehova scrisă pe table de piatră a fost bună, atât de bună încât a devenit temelia legilor naţiunilor moderne. Cartea *Biblical Law* scrisă de Clark, spune la pagina 22: "Deşi legea lui Moise a fost proclamată numai unui anumit popor, o mare parte din ea a devenit o lege universală a omenirii." În secţiunea 411 aceeaşi carte citează următoarele din decizia instanţei *Moore v. Strickland* (1899): "Moralitatea legilor noastre este moralitatea de interpretare Mozaică a celor Zece Porunci, modificate numai în ceea ce priveşte gradul sau felul unei pedepse aplicate." Dar la fel cum vechiul Israel nu s-a supus legii de pe tablele de piatră, tot aşa nici naţiunile de astăzi nu se supun tuturor legilor din codul lor de legi. Dacă persoanele nu cunosc legea, nu şi-o amintesc, nu sunt de acord cu ea şi nu au o dorinţă lăuntrică puternică de a i se supune, acestea o vor încălca atunci când vor putea face acest lucru, fără a fi prinşi. Cu alte cuvinte, dacă acestea nu au legea în inima lor, o vor încălca atunci când doresc şi vor crede că pot evita sancţiunile sale.

[10] Există unele precepte ale legii lui Iehova, care sunt considerate neaplicabile, cum ar fi: "Trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi." (Lev. 19:18, *NW*). Aceasta şi alte caracteristici ale legii lui Dumnezeu din vechime au fost reafirmate în Creştinism; ele au fost dezvoltate, de fapt, astfel încât Creştinismul conţine multe principii de conduită pe care oamenii le numesc neaplicabile de către statutul scris şi de nepedepsit, cu sancţiunile prevăzute de lege. Astfel, *Constitutional Limitations,* de Cooley, spune la paginile 975, 976: "Se spune adesea că Creştinismul este o parte a legii ţării. Într-un anumit sens şi pentru anumite scopuri acest lucru este adevărat ... Unele dintre aceste precepte, deşi putem admite obligaţia lor continuă şi universală, trebuie să le recunoaştem, totuşi, ca fiind imposibil de aplicat de către legile omeneşti. Acest standard de moralitate, care cere de la cineva să iubească pe aproapele lui ca pe sine însuşi, trebuie să recunoaştem, este prea înalt ca tribunalele omeneşti să-l poată accepta ca măsură corespunzătoare pentru judecarea comportamentului cetăţeanului, şi în faţa legilor penale ar fi un lucru greu ca cineva să fie tras la răspundere pentru faptul că în privinţa carităţii şi bunătăţii voluntare s-a dovedit a fi necorespunzător în raport cu bunul samaritean. Mai mult, preceptele Creştinismului ating inima şi se adresează conştiinţei, în timp ce legile statului se pot referi numai la comportamentul exterior".

[11] Aici este recunoaşterea faptului că multe principii vitale şi standarde morale înalte trebuie să fie scrise, nu pe coduri de legi, ci pe inimile oamenilor, dacă acestea urmează să fie respectate. În caz contrar, ele sunt neaplicabile. Ai putea spune unui om să-şi iubească aproapele, dar cum poţi să-l obligi să facă asta? Poţi să-l obligi să acţioneze într-un anumit mod faţă de aproapele său, dar nu poţi să-l faci să-şi iubească aproapele. Acest sentiment trebuie să vină din inima lui, şi apoi,

Cuprins

dintr-o inimă iubitoare, el va acţiona cu atenţie şi altruist faţă de aproapele său. Şi dacă legea de a-şi iubi aproapele este în inima lui, legile scrise care cer şi interzic anumite acţiuni vor fi de prisos. Ascultarea faţă de aşa-numitele legi neaplicabile trebuie să vină din inimă, şi acesta este adevăratul test de moralitate. Revista *Times* din New York, 3 iulie 1955, a publicat un articol intitulat "Testul: Ascultarea de ce nu poate fi aplicat" şi în el s-a spus: "Atunci când ne confruntăm cu un rău, noi, americanii suntem predispuşi să spunem: Ar trebui să existe o lege. Dar o mare parte a răului din lume este dincolo de lege. Legea nu poate împiedica bârfa. Ea nu poate reţine un om de la zgârcenie sau lăcomie, sau de la trădarea unui prieten ... Relaţiile calde umane nu rezultă din ... legi care prescriu bune maniere şi decenţă în detaliu. Ele pot veni numai prin ascultare de legi care nu se pot aplica."

[12] Cu ajutorul minţii noi putem ştii ceea ce este drept şi să avem intenţii bune de a face asta, dar dacă afecţiunile din inima noastră vor să facă altfel, este probabil că aşa vom face. Ne putem forţa să facem bine şi în timp inima va fi de acord, dar dacă nu se întâmplă aşa, în lupta decisivă între inimă şi minte care urmează, inima va câştiga în cele din urmă şi mintea va fi înrobită să găsească justificări pentru că a urmat calea de acţiune dictată de inimă. Ne place să credem că urmăm logica, chiar dacă emoţia ne suceşte capul. Raţiunea conduce faptele, dar emoţia, de obicei, face alegerea. Dacă inimile noastre sunt în mod corespunzător influenţate de fapte atunci raţiunea şi emoţia trag împreună în direcţia cea bună. Deci, pentru a arăta ascultare trainică faţă de principiile neaplicabile de statute scrise, noi trebuie să ştim ceea ce este drept şi să vrem să facem ceea ce este drept. Chiar şi atunci am putea eşua uneori, carnea decăzută făcându-ne uneori să facem ceea ce nu vrem să facem, dar astfel de eşecuri intermitente vor fi excepţii, mai degrabă decât practică, si vor deveni mai puţin frecvente, în timp ce binele devine din ce în ce mai obişnuit. Dar singura modalitate de a progresa în această direcţie corectă este de a avea legea lui Dumnezeu înscrisă din ce în ce mai profund în inimile noastre.

[13] Cristos a rezumat legea lui Iehova în felul următor: "Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta," şi, "Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." (Marcu 12:30, 31, *NW*). Dacă obţinem iubirea pentru Iehova şi dragostea pentru aproape în inima noastră, locul motivaţiei şi al afecţiunii, atunci din acea inimă vom spune şi face ceea ce place lui Iehova. Dar dacă nu avem dragoste în inima noastră, cuvintele şi lucrările potrivite vor fi inacceptabile, vor fi ipocrite şi cu inima îndoită. (Ps. 12:2; Rom. 13:8-10; 1 Cor. 13:1-3; 2 Cor. 9:7). Dar dacă legea dragostei lui Iehova este scrisă în inima noastră, aceasta este o parte din noi, o parte a personalităţii noastre, o parte integrantă a sediului motivaţiei noastre şi, prin urmare, va fi sursa motivelor noastre şi lucrul care ne va face mereu să acţionăm în mod corespunzător.

[14] "Legea Dumnezeului său este în inima lui; paşii nu se clatină." Paşii direcţionaţi dintr-o inimă înscrisă cu legea lui Iehova sunt atenţi, sigur şi ferm plasaţi pe bază solidă şi nu va fi nici o alunecare sau o cădere din nou în păcat, nici o cădere de pe cărarea integrităţii. Această lume duhneşte de păcat, pentru că are

Cuprins

cuvântul lui Dumnezeu numai într-o carte, nu şi în inimă: "Am strâns cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta." (Ps. 37:31; 119:11, *RS*). Deci, o inimă plină de legea lui Iehova este o protecţie împotriva păcătuirii şi a căderii din nou în păcat. Această lume accentuează strălucirea mentală, dar Iehova se uită la inimă. La ce este bună înţelepciunea lumii, dacă dintr-o inimă rea ea este impulsionată s-o folosească cum nu trebuie, şi o face nebunie înaintea lui Iehova? Nu este mai bine sa aibă o minte de nivel mediu îndreptată spre folosire corectă de către o inimă bună, decât de a avea o minte genială direcţionată greşit, de către o inimă rea? Liderii mondiali nu recunosc nici acum că morala lumii, mai degrabă decât creierul ei, este cea care necesită îmbunătăţire? Dar acest sistem rău refuză schimbarea inimii, de care are nevoie pentru supravieţuire în războiul lui Iehova de la Armaghedon, deşi multe persoane îl abandonează, cu scopul de a obţine schimbarea inimii necesară pentru ocrotire, şi anume, ştergerea preceptelor greşite din inima simbolică şi obţinerea legii lui Iehova scrisă acolo, în locul lor. Cum se face acest lucru? Vă rugăm să citiţi următorul articol pentru răspuns.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe ce fel de inimi va scrie Iehova?

2. Unde este descoperit scopul lui Iehova de a scrie pe inimi, şi ale cui inimi trebuie să fie receptive?

3. Unde se uită Iehova atunci când apreciază posibilităţile omului?

4. Ce este simbolizat prin inimă?

5. Cum este posibil ca unii să practice înşelăciunea, însă ce se va manifesta în cele din urmă şi de ce?

6. Cum scoate Iehova la iveală starea inimii?

7. Ce adevăr despre inima literală este descoperit la Proverbele 4:23?

8. De ce trebuie să fie păzită inima figurativă, aşa cum este spus la Proverbele 4:23?

9. Cum şi-au demonstrat naţiunile moderne aprecierea faţă de bunătatea legii lui Iehova de pe piatră?

10. Ce precepte divine sunt considerate neaplicabile, aşa cum este demonstrat de publicaţia lui Cooley *Restricţii Constituţionale*?

11. Ce arată superioritatea faptului de a avea scrisă legea mai degrabă pe inimă decât doar în coduri de legi?

12. De ce este necesară mai mult decât o înţelegere intelectuală a legii, şi de ce este necesar progresul în direcţia corectă?

13,14. (a) Cum ne apără legea lui Iehova, de pe inima noastră, de ipocrizie, păcat şi cădere din nou în păcat? (b) De ce o inimă bună este mai vitală decât un creier minunat?

Cuprins

CE AI DA PENTRU VIAȚA TA?

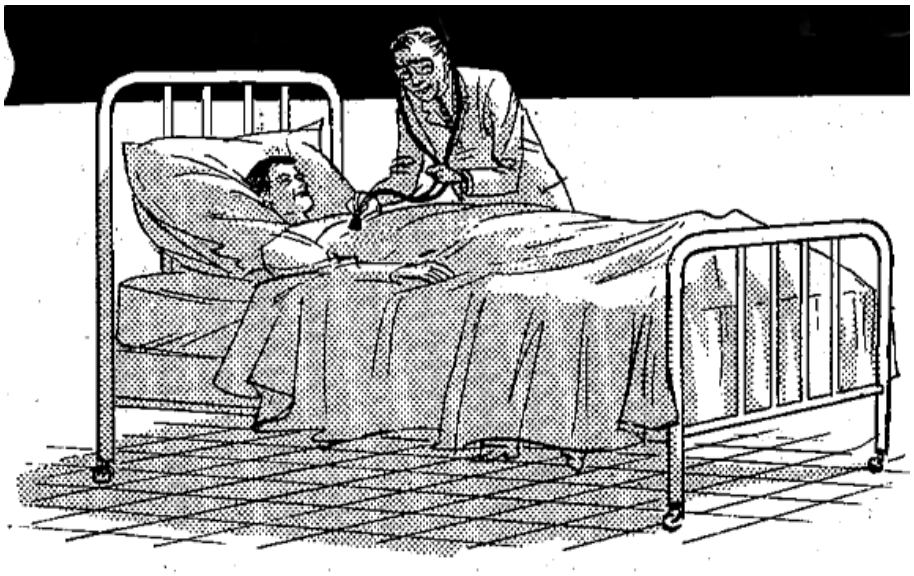

Isus le-a spus discipolilor Săi: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să mă urmeze neîncetat. Fiindcă cine vrea să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cine îşi pierde viaţa pentru mine o va găsi. Pentru că ce folos va avea un om dacă va câştiga întreaga lume, dar îşi va pierde viaţa? Sau ce va da un om în schimb pentru viața sa?”—Mat. 16:24-26, *NW,* notă marginală.

Câţi oameni se leapădă de sine, dedicându-şi viaţa lui Dumnezeu? Apostolul Pavel le-a scris creştinilor: „Voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ.” Şi, din nou: „Aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu vă mai faceţi robi ai oamenilor.” Câţi dintre cei care susţin că sunt creştini se leapădă de sine ca să fie robi ai lui Dumnezeu? Renunţă foarte mulţi la plăcerile şi poftele lor ca să se întoarcă spre Dumnezeu şi să facă voința Lui, la fel cum a făcut Isus Cristos? Urmează mulţi paşii lui Isus, lepădându-se de sine mereu, ca să Îl urmeze pe Isus mereu? Foarte puţini o fac realmente. Poate că există o grabă de a se alătura bisericilor din creştinătate, dar nu există o grabă în a se lepăda de sine.—1 Cor. 6:19, 20; 7:23, *NW*.

A fi un rob al lui Dumnezeu poate fi periculos. Va aduce prigonire. Poate însemna moartea pentru voi, întocmai ca pentru Isus. Dar a pierde această viaţă scurtă din pricina credincioşiei faţă de Iehova vă va permite să găsiţi viaţa veşnică. Cu toate acestea, cei care încearcă din greu să salveze această viaţă, fără să o pună niciodată în primejdie în serviciul lui Iehova, o vor pierde, din cauza necredincioşiei lor. Cei care îşi pun în pericol viaţa şi toate celelalte, care nu se reţin de la nimic, sunt cei care vor dobândi viaţa veşnică în noua lume a dreptăţii.

Vreţi bogăţii, avere, poziție, conforturi? Poate că dobândiţi totul, tot ce are de oferit această lume în sensul beneficiilor materiale şi plăcerilor trupeşti. Dar la ce bun veţi câştiga toate aceste lucruri dacă vă veţi pierde viaţa, din cauză că aţi neglijat serviciul lui Iehova? Cum vă puteţi bucura în continuare de ceea ce aţi

Cuprins

dobândit, dacă viaţa vă părăseşte? Casa voastră frumoasă nu va încăpea în coşciugul vostru, maşina luxoasă nu vă va urma în mormânt, nu vă veţi putea uita la televizor acolo.

„Ce va da un om în schimb pentru viaţa sa?” Totul, ziceţi voi. Dar cât de mulţi dau totul? Cât de mulţi au timp pentru Dumnezeu, să studieze Cuvântul Lui, să îi pună în practică principiile? Câţi renunţă la voința lor ca să facă voința lui Dumnezeu? Cât de mulţi se leapădă de sine cu adevărat? Foarte, foarte puţini, vorbind comparativ. Chiar acum, în loc să dea totul pentru viaţa lor, ei nu dau nimic.

Nu este o chestiune despre ce veţi da ca să vă păstraţi viaţa când ea vă părăseşte, ci despre ce veţi da cât timp încă vi se pare că o ţineţi bine. Când viaţa vă pare sigură, tendinţa este să daţi prea puţine pentru ea, să o luaţi de bună, fără să vă priviţi înainte la timpul când se va sfârşi. Unii creştini dedicaţi nu dau niciun pic de energie mentală pentru studiu, niciun fel de energie fizică pentru a merge din casă în casă pentru a propovădui, sau nici un pic de timp ca să îşi analizeze calea de acțiune, ca să vadă unde au deficienţe.

Sau unii poate studiază un pic, merg din când în când la întâlniri şi pun ceva mărturie pentru numele lui Iehova de câteva ori pe lună. De ce să facă mai mult? Se gândesc ei. De ce să dea mai mult pentru viaţa lor? Nu este suficient atât? Nu este la fel de mult cât fac mulţi alţii? De ce să lucreze cu timp integral la un birou de filială sau să facă lucrare de misionariat în altă ţară, sau să propovăduiască cu timp integral în teritoriul lor natal? De ce să facă atât de mult când majoritatea fac cu mult mai puţin şi totuşi vor dobândi viaţa în noua lume?

Aşa încearcă unii să justifice că fac numai puţin, pe când împrejurările le-ar îngădui să facă mult mai mult. Ei zic că ar da totul pentru viaţa lor, dar nu vor să dea nimic mai mult decât este absolut necesar. Ei se gândesc că vor da destul, dar asta-i tot. Ei se vor strecura pe lângă ceilalţi, vor da ceea ce dă majoritatea şi atât va fi de ajuns. Să facă cea mai mare parte din lucrarea de mărturie câțiva, să poarte partea mai mare a sarcinii, pe când ei se gândesc în sinea lor: „Ce voi da pentru viaţa mea? Atât cât să o păstrez. Numai atât cât să fie de ajuns să mă văd în noua lume promisă a lui Iehova.” Aşa gândesc ei acum, când încă mai trăiesc sănătoşi, cu perspectiva multor ani de viaţă înainte.

Dar când ne vine ceasul morţii ce vom da? Ce gândim atunci? Ne gândim că am fi putut face mai mult, ne dorim să fi dat mai mult, ca să fim siguri că Dumnezeu va socoti că este suficient şi îşi va aduce aminte de noi la înviere? Ne dorim să nu fi socotit atât de strâns? Regretăm că ne-am împărţit serviciul cu ţârâita, atât de zgârcit, doar cât să ne descurcăm, iar acum ne întrebăm dacă este suficient ca să ne descurcăm? Acum că suntem pe patul morţii, ce am da pentru viaţa noastră? Totul, acum că ne părăseşte. Dar acum nu mai avem nimic de dat. Când am avut viaţa şi ne-am simţit siguri în posesia ei, am semănat cu zgârcenie, făcând socoteli, dând numai cât am considerat că este de ajuns ca să ne descurcăm, reţinând tot ce putea fi reţinut în siguranţă, iar acum simţim griji neliniştitoare despre posibilitatea că am tăiat porţia un pic prea subţire, acum când suflarea de

Cuprins

viaţă ne părăseşte şi ne întrebăm dacă se va întoarce vreodată la noi. Aşa ar trebui să ne simţim pe patul de moarte?

Nu ar trebui să fie aşa, şi nu va fi, dacă ne lepădăm de noi şi ne ridicăm la înălțimea dedicării noastre de a face voința lui Iehova. Dacă vi se dă o maşină, dar cel care v-a dat-o o tot foloseşte pentru sine, nu prea mai este un dar, nu-i aşa? Dacă vă daţi viaţa lui Dumnezeu, dar o folosiţi pentru interesele voastre personale şi nu pentru ale Lui, nu prea mai este o dedicare, nu-i aşa? Şi dacă cumpăraţi maşina vă aşteptaţi, desigur, să vi se dea pentru folosul personal, dar mulţi dintre cei care sunt cumpăraţi cu sângele lui Isus, ca să fie robi ai lui Dumnezeu, încă se reţin de la a servi pe Dumnezeu, fiindcă vor să îşi facă propria voinţă. Cei care refuză cu încăpăţânare să se lepede de sine nu sunt ai lui Dumnezeu în realitate.

Ce veţi da pentru viaţa voastră? Banii nu sunt suficienţi. Trebuie să fiţi gata să vă daţi viaţa de dragul lui Isus Cristos. Atunci o veţi găsi pentru veşnicie.

CUNOAŞTEŢI VERSIUNEA *REGELE IACOB*?

Ce nu ştiu majoritatea celor care folosesc Biblia Regele Iacob despre această traducere? Ştiu cei care se împotrivesc schimbării Versiunii Regele Iacob că a fost deja schimbată în mii de feluri?

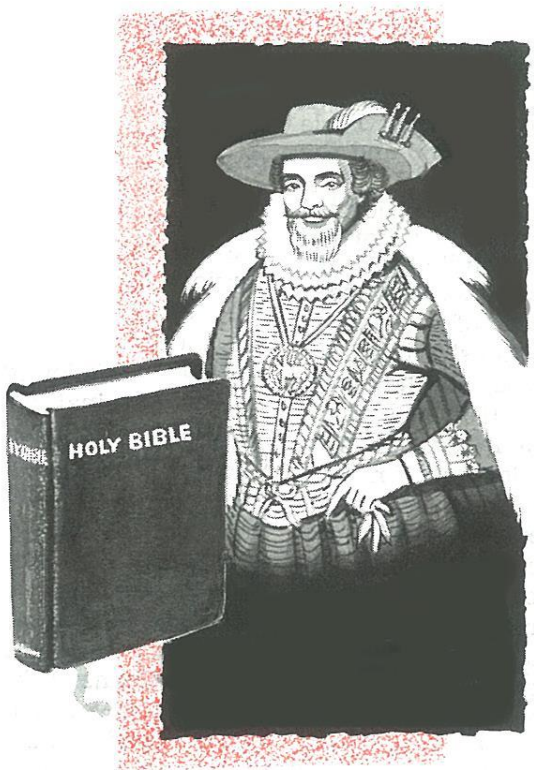

CÂND a apărut o traducere modernă a Bibliei tipărită nu cu mult timp în urmă, un tânăr cleric s-a gândit să îi croiască drum, informându-şi poporul: „Dacă *Versiunea Autorizată* a fost îndeajuns de bună pentru Sf. Pavel, atunci este îndeajuns de bună pentru mine.” Pe lângă faptul că limba engleză nici măcar nu a existat pe vremea apostolului Pavel, bineînţeles, întâmplarea slujeşte ca să sugereze acest adevăr: mai mulţi oameni din lumea vorbitoare de engleză folosesc şi acceptă *Versiunea Regele Iacob* sau *Versiunea Autorizată* decât orice altă traducere a Bibliei. De fapt, această traducere este atât de stimată încât mulţi oameni o venerează ca pe singura Biblie adevărată. Acest lucru ridică nişte întrebări.

Ştiu toţi aceşti oameni care folosesc *Versiunea Regele Iacob* de ce, în ciuda obiecţiilor clericilor, traducerile moderne tot mai iasă din tiparniţe? Ştiu ei de ce însăşi *Versiunea Regele Iacob* a fost odinioară contestată de popor? Ştiu ei de ce, în ciuda protestelor şi împotrivirilor puternice, *Versiunea Regele Iacob* a intrat în sângele şi măduva gândirii şi vorbirii

Cuprins

englezeşti? Ştiu ei ce document lămuritor lipseşte probabil şi din exemplarele lor? Pe scurt, cunosc ei cu adevărat *Versiunea Regele Iacob?*

A cunoaşte *Versiunea Regele Iacob* sau, la drept vorbind, orice traducere a Bibliei, trebuie să ştim de ce a fost scrisă Biblia. Iehova Dumnezeu, Autorul ei, a făcut-o să fie scrisă ca El să se reveleze omenirii şi să Îşi exprime scopul. Da, Dumnezeu a devenit Autorul acestei Cărţi pentru ca noi să avem gândurile lui Dumnezeu, ca să cunoaştem scopul omului, ca să cunoaştem soarta oamenilor răi şi drepți deopotrivă, şi astfel să putem ajunge să cunoaştem pe Creatorul omului, pe Iehova.

Scopul unei traduceri a Bibliei este, aşadar, să ia aceste gânduri ale lui Dumnezeu, scrise iniţial în ebraică, aramaică şi greacă, şi să le pună în limbile obişnuite de astăzi. Traducerea Bibliei face din Cartea lui Dumnezeu o Carte vie. Deci, creştinii adevăraţi citesc Biblia, nu ca să se distreze cu întorsături iscusite de exprimare, cuvinte neobişnuite, desăvârşire de stil, instrumente uimitoare de retorică sau potriviri de ritm, ci ca să afle voința lui Dumnezeu. Din această pricină s-a născut *Versiunea Regele Iacob.* Acest lucru s-a întâmplat în 1611.

CONTEXTUL VERSIUNII AUTORIZATE

Chiar mai devreme, după cum am aflat în numărul anterior al *Turnului de veghere,* au apărut multe traduceri englezeşti ale Bibliei. Au fost operele lui Wycliffe, Tyndale şi Coverdale. A fost Biblia lui Matei din 1537, Marea Biblie din 1539, Biblia de la Geneva din 1560 şi Biblia Episcopilor din 1568.

Prima dintre aşa-zisele „versiuni autorizate”—acele versiuni autorizate de monarhi religioşi sau de grupuri religioase pentru folosirea lor în adunările religioase—a fost Marea Biblie. A doua dintre versiunile autorizate a fost Biblia Episcopilor. Totuşi, această traducere nu a făcut prea multe progrese în îmbunătăţirea ei; chiar a ignorat multe îmbunătăţiri făcute în traduceri anterioare. Iar stilul de exprimare nu era la fel de simplu şi direct ca la altele; astfel Biblia de la Geneva a rămas preferata poporului.

Cu treizeci şi cinci de ani după apariţia celei de-a doua Biblii autorizate, Regele Iacob I a venit la tronul Marii Britanii. Întrucât Armada Spaniei fusese înfrântă în 1588, a predominat o pace de pace şi linişte relative. Aceasta a sporit preocupările intelectuale. Regele Iacob s-a delectat el însuşi cu studiul şi traducerea Bibliei. A şi scris o „Interpretare a Apocalipsei Sf. Ioan.” Cu toate că era interesat de Scripturi, regele nu a fost autorul ideii celei de a treia versiuni autorizate. De unde a venit ideea?

Într-o zi din 1604 s-a convocat Conferinţa de la Curtea Hampton. A fost prezidată de Regele Iacob. Regele a ascultat plângerile puritanilor. Plângerile atingeau multe subiecte şi, în cele din urmă, s-a ajuns la problema Bibliei. John Reynolds, preşedintele puritan de la Corpus Christi College, Oxford, a propus că ar putea exista o nouă traducere a Bibliei. De ce? „Cele care au fost îngăduite în timpul domniilor lui Henric al optulea şi Eduard al şaselea,” a zis el, „sunt corupte şi nu sunt corespunzătoare cu adevărul Originalului.”

Cuprins

Regele nu a luat nicio măsură imediată. Dar ideea i-a plăcut, şi a poruncit îndată să se facă acea traducere.

Dar înainte ca versiunea să fi luat naştere, era multă muncă de făcut. Regele, sprijinind cu tărie proiectul, a încuviinţat o listă de vreo cincizeci de cărturari să slujească drept traducători. Cum urma să fie făcută versiunea? Nu urma să fie o traducere a Originalului, ci mai degrabă o revizuire a versiunii care se folosea pe-atunci. Acest lucru este vizibil din instrucţiunile date traducătorilor de către Regele Iacob. Acestea au fost: „Să se urmeze Biblia Episcopilor şi să se modifice cât de puţin va permite Originalul. Iar aceste traduceri să fie folosite când se vor potrivi mai bine cu textul decât Biblia Episcopilor—şi anume, a lui Tyndale, Matthew, Coverdale, Whitchurch, şi cea de la Geneva."

Încetul cu încetul a apărut o nouă traducere. În sfârşit, în 1611 a ieşit prima ediţie a *Versiunii Autorizate* de la o tipografie din Londra. A fost numită Biblia Regele Iacob în onoarea acestuia. Traducătorii au muncit mulţi ani, folosind ca bază textul moştenit Tyndale-Coverdale şi adăugându-şi propriile îmbunătăţiri. Aceştia se concentrau mai ales pe alegerea cuvintelor şi pe sporirea calităţii ritmice a textului. Rezultatul a fost o versiune superioară predecesoarelor acesteia în exactitatea traducerii şi fineţea stilului literar. S-au bucurau oamenii acum că primeau gândurile lui Dumnezeu într-o formă mai exactă?

OPOZIŢIE FAŢĂ DE VERSIUNEA AUTORIZATĂ

Cu mult înainte ca noua versiune să iasă din tiparniţă a crescut şi opoziţia faţă de ea. De ce? Oamenii se obişnuiseră cu versiunile pe care le aveau; preferau să păstreze ce le era cunoscut. Aceşti oameni mulţi pierduseră din vedere faptul că un creştin adevărat citeşte Scripturile, nu pentru efectul lor literar, ci „să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." Aşadar, fiind obişnuiţi cu Biblia de la Geneva şi fără să ţină minte scopul Scripturilor, oamenii s-au încruntat în faţa noii *Versiuni Regele Iacob.* Faptul că aducea îmbunătăţiri faţă de traducerile anterioare nu însemna mare lucru pentru ei.—2 Tim. 3:16, 17, *NW.*

Biblia Regele Iacob a întâmpinat opoziţie din aproape fiecare parte. Critica era adesea dură. Broughton, un cărturar ebraic din acea vreme, a scris Regelui Iacob că „mai bine aş fi rupt în bucăţi de cai sălbatici decât să permit ca o asemenea versiune să fie impusă bisericii."

Traducătorii, neştiind că poporul prefera să păstreze ceea ce se obişnuiseră, şi-au dat seama că au dezlănţuit o furtună. Ei au încercat să liniştească poporul. Au scris o „Prefaţă a traducătorilor" ca să explice de ce a fost făcută *Versiunea Regele Iacob.* Această prefaţă este numită de *Enciclopedia Americană* „o prefaţă cât se poate de lămuritoare, care descrie ţelurile traducătorilor, care din nefericire, este omisă din tipăririle obişnuite ale Bibliei." Astfel, majoritatea *Versiunilor Autorizate* din ziua de azi, deşi conţin o dedicaţie lungă pentru Regele Iacob, omit

Cuprins

prefaţa. Existenţa ei ar clarifica multe neînţelegeri despre scopul revizuirii. Cititorul ar afla că era aşteptată o opoziţie puternică:

„Gurile multor oameni au fost deschise o bună bucată de vreme (şi încă nu s-au oprit) cu cuvântări despre Traducerea atât de mult discutată . . . : şi întreabă care ar putea fi motivul, care este nevoia de îmbunătăţire."

Cititorul ar afla că *Versiunea Regele Iacob* era o revizuire a lucrărilor anterioare, făcută cu o speranţă umilă de îmbunătăţire şi fără niciun gând de finalitate: „Cu adevărat (bun Cititor Creştin), noi nu ne-am gândit niciodată la început că va trebui să facem o nouă Traducere, şi nici măcar să facem dintr-una rea una bună, . . . ci dintr-una bună să facem una şi mai bună, sau din multe bune, una deosebit de bună, nu ca să se protesteze împotriva ei pe nedrept; aceasta a fost silinţa noastră, acesta a fost ţelul nostru."

Cu timpul a pierit şi gălăgia, iar *Versiunea Regele Iacob* a triumfat peste Biblia de la Geneva. Timp de mai bine de două secole şi jumătate nu s-a mai făcut nicio altă aşa-zisă traducere autorizată a Bibliei în engleză. Nu e de mirare că mulţi oameni au început să creadă că Biblia Regele Iacob era singura Biblie adevărată. Ca mulţi oameni care odinioară s-au împotrivit schimbării Bibliei de la Geneva, mulţi oameni din ziua de azi se împotrivesc oricărei schimbări la Biblia Regele Iacob. Ei se opun traducerilor moderne poate la fel de tare cum s-au opus odinioară alţii chiar *Versiunii Regele Iacob.* Ei spun că nu vor ca frumoasa Biblie Regele Iacob să fie schimbată. Se bazează acest punct de vedere pe o temelie sănătoasă?

BIBLIA REGELE IACOB SCHIMBATĂ DEJA

Spre surprinderea multor oameni, Biblia Regele Iacob a fost deja schimbată; astăzi nimeni nu mai citeşte *Versiunea Regele Iacob* în forma sa originală. Explicând de ce este aşa, cartea *Biblia în versiunile sale antice şi engleze* spune: „Aproape fiecare ediţie, chiar de la început, a introdus corectări şi schimbări şi adăugiri neautorizate, adăugând adesea greşeli noi în timpul procesului. Ediţia din 1613 arată peste trei sute de diferenţe faţă de cea din 1611. . . . Totuşi, în secolul al optsprezecelea s-au făcut schimbările principale . . . . Trimiterile marginale au fost controlate şi verificate, peste 30 000 de trimiteri marginale au fost adăugate, rezumatele capitolelor şi notele preliminare cursive au fost revăzute în amănunt, punctuaţia s-a modificat şi s-a potrivit cu folosirea modernă, greşelile textuale au fost înlăturate, folosirea majusculelor a fost schimbată şi redusă în mod considerabil şi s-a făcut o revizuire amănunţită în forma anumitor tipuri de cuvinte."

S-au făcut atât de multe schimbări, multe dintre ele în citirea pasajelor, încât Comitetul Versiunilor (1851-56) al Societăţii Americane de Biblii a găsit 24 000 de schimbări în şase ediţii diferite ale *Versiunii Regele Iacob!*

Atunci, ce e cu obiecţiile persoanelor care spun că nu vor ca Biblia Regele Iacob să fie schimbată? Din moment ce *Versiunea Regele Iacob* a fost deja schimbată, ei stau pe o temelie năruită. Dacă aceşti oameni nu o vor schimbată, atunci de ce folosesc o ediţie care a fost schimbată şi nu un exemplar al ediţiei din

Cuprins

1611? Ei folosesc o ediţie actuală a Bibliei Regele Iacob pentru că este mult mai uşor de citit. Ei preţuiesc, poate că inconştient, îmbunătăţirile pe care le-au făcut ediţiile mai recente. Lor nu le place ortografia ciudată şi punctuaţia din ediţia din 1611; nu vor să citească "fet" în loc de "fetched[1]," "sith" în loc de "since[2]" sau "moe" în loc de "more[3]," aşa cum era scris în ediţia din 1611. Astfel, îmbunătăţirea, când este nevoie de ea, este apreciată, chiar şi de cei care spun că se împotrivesc oricărei schimbări la traducerea *Regele Iacob.*

Tocmai această îmbunătăţire o oferă traducerile moderne prin faptul că ţin pasul cu schimbarea limbii, cu scopul de a face Cuvântul lui Dumnezeu să fie limpede, de înţeles, viu.

AUTORITATEA REGEASCĂ—O NECESITATE SAU UN AVANTAJ?

Unul dintre motivele principale pentru care *Versiunea Autorizată* este atât de larg primită este autoritatea regească. Nu prea încape îndoială că, dacă un rege nu ar fi autorizat această versiune, astăzi nu ar fi fost venerată de parcă ar fi venit direct de la Dumnezeu. Dă această autoritate regească avantaje deosebite unei traduceri? Este oare necesară?

Nu, Dumnezeu însuşi îi autorizează pe slujitorii Săi dedicaţi să traducă Cuvântul Lui într-o limbă inteligibilă. Faptul că Regele Iacob a autorizat traducerea Bibliei nu o face singura versiune pe care Autorul Bibliei originale o aprobă slujitorilor Săi ca să o folosească în orice limbă. De fapt, autoritatea regească, în loc de avantaje mari, a adus dezavantaje serioase.

Regele Iacob a stabilit anumite reguli de procedură. Acestea au fost folosite de traducători. Una dintre acele reguli era „să se păstreze cuvintele ecleziastice vechi." Astfel, traducătorii erau nevoiţi să urmărească Biblia Episcopilor în folosirea anumitor cuvinte ecleziastice, indiferent de faptul dacă aceste cuvinte reprezentau sau nu o traducere corectă a Bibliei originale. De exemplu, cuvântul ecleziastic „episcop" apare în *Versiunea Regele Iacob,* deşi cuvântul original, tradus corect, înseamnă pur şi simplu „supraveghetor."

În multe privinţe convingerile Regelui Iacob au afectat în mod negativ traducerea Bibliei care îi poartă numele. Traducătorii, simţindu-se oarecum siliţi să facă regelui pe plac, au fost nevoiţi să coloreze traducerea cu noţiunile regelui despre predestinare şi drepturi regale, precum şi cu alte idei ale regelui.

Acest lucru este vizibil din faptul că unii traducători s-au plâns că nu-şi puteau urma propria judecată, fiind îngrădiţi de „raţiuni de stat." Rezultatul: *Versiunea Regele Iacob* nu este o oglindire adevărată a gândirii traducătorilor versiunii. Mai presus de toate, ea este cu mult sub oglindirea credincioasă a gândirii lui Iehova Dumnezeu, aşa cum apare în Biblia originală.

---

[1] Prins, adus, cucerit.
[2] Întrucât, din moment ce, începând cu.
[3] Mai mult.

Priceperea gândurilor lui Dumnezeu este un lucru vital. A gândi altfel este o amăgire fatală. Isus a zis: „Aceasta înseamnă viaţă veşnică, să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care L-ai trimis, Isus Cristos.”—Ioan 17:3, *NW*.

Cum ne ajută traducerile moderne să obţinem această cunoştinţă dătătoare de viaţă va fi subiectul unui viitor articol din *Turnul de veghere.*

CREDINŢA BIRUIEŞTE LUMEA

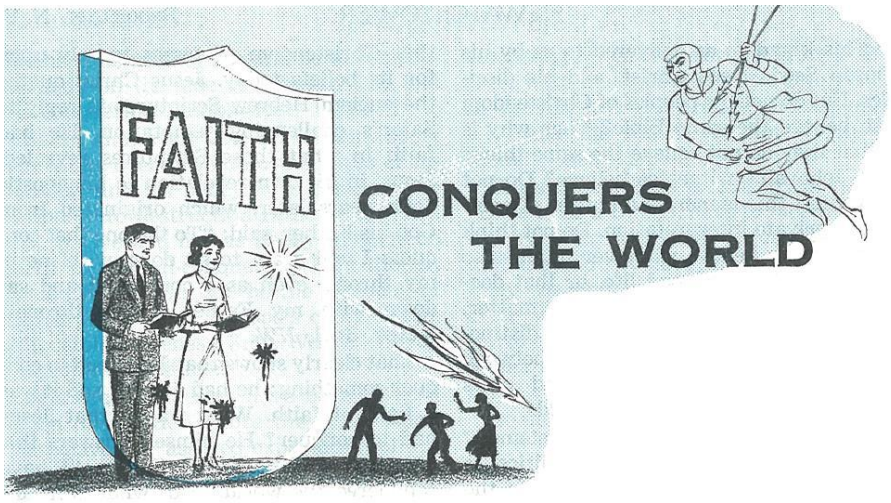

DE CE spun martorii lui Iehova că Cristos „S-a întors” în anul 1914 şi a început atunci să domnească drept Împărat? Fiindcă au credinţă că este aşa. De ce învaţă ei că războiul universal numit Armaghedon va avea loc în această generaţie şi va nimici cu totul sistemele prezente ale acestei lumi de religie, comerţ şi politică, şi că milioane de oameni vor supravieţui acestei catastrofe globale şi vor trăi în veci pe pământ, în condiţii ideale? Fiindcă au credinţă că va fi aşa.

V-ar plăcea să fiţi printre acei supravieţuitori ai Armaghedonului şi să nu pieriţi niciodată de pe pământ? Puteţi, dacă aveţi credinţă. Dar ce este, mai exact, credinţa? Credinţa, aşa cum se aplică convingerilor religioase, este definită pentru noi de către Dumnezeu prin Cuvântul Lui, Sfânta Biblie. Citim la Evrei 11:1 (*NW*): „Credinţa este aşteptarea sigură a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor care totuşi nu se văd.” Înseamnă că credinţa este o înţelegere intelectuală şi o preţuire a Cuvântului lui Dumnezeu şi o încredere în acel Cuvânt. Credinţa creştină adevărată este suma convingerilor legate de Iehova Dumnezeu şi împărăţia Lui, aşa cum ne-au fost date de Sămânţa Lui aleasă, Isus Cristos, şi de discipolii Săi.

Scriitorul inspirat al textului din Scriptură citat mai sus a spus, de asemenea, în acelaşi context: „Fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este.” Această afirmaţie, ‘convingerea că Dumnezeu există,’ este baza credinţei. Pentru orice minte normală, universul material este o dovadă suficientă a existenţei lui Dumnezeu, căci materia neînsufleţită nu a existat dintotdeauna; trebuie să fi avut un început. Cum a luat naştere materia dacă nu printr-o mare Sursă de energie, pe care minţile noastre omeneşti nu ar pute-o înţelege niciodată dacă nu ar exista o dezvăluire de la acea Sursă? Acea Sursă a tuturor lucrurilor o recunoaştem ca fiind Dumnezeu.

Cuprins

Dar simpla credinţă în existenţa lui Dumnezeu, Creatorul materiei şi al vieţii, nu ne dă o înţelegere intelectuală a scopurilor sau a voinţei lui Dumnezeu. Avem nevoie de altceva, pe lângă lucrările naturii, pe care să ne bazăm credinţa. Avem nevoie de o dezvăluire de la Dumnezeu despre ceea ce plănuieşte să facă El. El ne-a dat tocmai o astfel de dezvăluire. Este cartea pe care o numim Sfânta Biblie. Cunoaşterea scopurilor lui Dumnezeu, aşa cum sunt dezvăluite în Biblie, este baza pentru credinţă şi duce la viaţă.

Noi zicem că adevărata credinţă creştină este suma convingerilor despre Iehova Dumnezeu şi împărăţia Lui, aşa cum ne-au fost date de Sămânţa Lui aleasă, Isus Cristos, şi de discipolii Săi. Dar popoarele creştinătăţii nu cred oare tot în aceeaşi Biblie? Atunci de ce nu cred aceleaşi lucruri în care cred şi martorii lui Iehova? Să nu credeţi că este doar o chestiune de părere, de interpretare personală. Să nu credeţi că cineva poate crede tot ce vrea atâta timp cât duce o viaţă bună, sau că deosebirile de doctrină chiar nu contează. Aceasta este o greşeală fatală. Tocmai această deosebire este cea care face toată diferenţa între supravieţuirea unui om la Armaghedon şi pieirea lui împreună cu vechea lume.

Această veche lume cu numeroasele sale sisteme de religie, comerţ şi politică, este osândită la distrugere sigură împreună cu generaţia care trăieşte în prezent. Milioane de oameni vor pieri împreună cu ea din cauză că nu au credinţă. Doar credinţa va permite unui om să biruiască această lume veche şi să trăiască pentru totdeauna în noua lume a dreptăţii. Apostolul inspirat al lui Isus Cristos a scris: „Şi iată victoria care a învins lumea: credinţa noastră.”—1 Ioan 5:4, *NW*.

Isus Cristos însuşi a trebuit să biruiască această veche lume rea, altfel ea L-ar fi biruit pe El! Satan Diavolul a încercat din greu să Îl biruiască pe Isus Cristos când a fost în carne, fiindcă Satan era atunci prinţul sau conducătorul acestei lumi. Isus a spus clar despre Satan: „Vine conducătorul lumii. Dar tot nu are putere asupra Mea.” Satan a încercat din răsputeri să Îl biruiască pe Isus încă de când acesta şi-a început slujirea publică. Cum? I-a oferit stăpânirea politică asupra naţiunilor. Desigur, aceasta a fost o mişcare incredibil de şireată din partea lui Satan.—Ioan 14:30; Mat. 4:8, 9, *NW*.

Prin ce mijloace S-a împotrivit Isus ispitei? Prin credinţă! Cum? Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, despre care creştinătatea crede că era de fapt însuşi Dumnezeu întrupat în om, avea nevoie de credinţă? Da, şi credinţă în aceeaşi revelaţie a scopurilor lui Dumnezeu pe care creştinătatea pretinde că îşi bazează convingerile în ziua de azi. Isus Cristos a citat Scripturile Ebraice din vechime, ca răspuns la ispita provocatoare a lui Satan. El a avut credinţă în ceea ce dezvăluiau acele Scripturi. Isus, în propria Sa revelaţie către apostolul Ioan, cu câţiva ani mai târziu, care a venit de la Dumnezeu Tatăl, a zis: „Celui care va birui îi voi da să se aşeze cu Mine pe tronul Meu, la fel cum Eu am biruit şi M-am aşezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui.”—Apoc. 3:21, *NW*.

Acest lucru arată clar că Isus a trebuit să biruiască ceva: a avut o luptă şi era o luptă a credinţei. Ce a avut Isus de biruit? El răspunde singur la această întrebare la Ioan 16:33 (*NW*): „Eu am biruit lumea.” Dar ce înseamnă lumea? Acest sistem prezent de lucruri, organizat şi controlat de Satan Diavolul, în

Cuprins

opoziţie cu Iehova Dumnezeu, alcătuit dintr-o combinaţie de religii puternice, comerţ lacom şi elemente politice influente. Toate acestea funcţionau într-o oarecare măsură când Isus a fost pe pământ, în carne, şi El a trebuit să le biruiască capcanele şirete, altfel ele L-ar fi biruit pe El. „În zilele cărnii sale, Cristos i-a făcut implorări şi cereri cu strigăte puternice şi lacrimi Celui care putea să-l salveze de la moarte şi a fost ascultat pentru teama lui sfântă.”—Evrei 5:7, *NW*.

Trăim în „zilele din urmă” ale acestui sistem rău de lucruri şi acum el este mai rău ca niciodată. Este nevoie de credinţă adevărată pentru a-l birui şi pentru a-i înfrânge capcanele şirete. Nimeni nu va supravieţui nimicirii sale la Armaghedon decât cei care au credinţă. Creştinătatea va pieri cu totul din cauză că nu are credinţă. Trăim în vremea prezisă de Isus în revelaţia Sa pentru Ioan, în care sistemul sălbatic şi îngrozitor al lui Satan conduce toată omenirea spre războiul final şi hotărâtor împotriva lui Iehova şi împotriva Cristosului Său, şi este nevoie de credinţă adevărată pentru a vă ridica împotriva acestui inamic puternic, şi de a fi fără compromisuri de partea lui Iehova Dumnezeu şi a Mielului Lui biruitor.—Apoc. 17:12-14.

Satan ştie că timpul lui este acum foarte scurt, înainte de aruncarea lui în abisul inactivităţii, iar politica lui este să conducă toate naţiunile la nimicire, mai degrabă decât unii să supravieţuiască şi să trăiască fericiţi pe pământ, precum nişte supuşi ai Executorului său atot-biruitor, Isus Cristos. Aceasta însemna ‘zdrobirea capului şarpelui’ de către Sămânţa aleasă a lui Dumnezeu, aşa cum este prezis la Geneza 3:15. Unde vă veţi afla în această confruntare?

Martorilor lui Iehova li s-a dat o viziune a realităţilor înainte ca acestea să aibă loc. Ei au o „aşteptare sigură a . . . realităţilor care totuşi nu se văd.” (Evrei 11:1, *NW*). Ei văd acest sistem al vechii lumi fiind azvârlit într-un război împotriva lui Iehova Dumnezeu, având ca urmare judecăți de foc ale lui Iehova executate împotriva fiecărei părţi a acestui sistem. Pentru martorii lui Iehova lucrurile acestea sunt limpezi precum cristalul. Martorii lui Iehova vor fi de partea învingătoare, împreună cu Isus Cristos. Ei se văd ilustrați în profeţia de la Apocalipsa 15:2, 3 (*NW*): „Şi am văzut ceva ca o mare de sticlă, amestecată cu foc, şi pe cei care ieşiseră victorioşi asupra fiarei, a imaginii ei şi a numărului numelui ei şi care stăteau în picioare lângă marea de sticlă şi aveau harpele lui Dumnezeu. Ei cântau.” Fiara şi icoana ei sunt sistemul de conducere modern, de forţă brută, al lui Satan, iar numărul numelui său (666, sau 600 + 60 +6) simbolizează baza întreită a acelui sistem, şi anume, religia falsă, comerţul şi politica. —Apoc. 13:16-18, *NW*.

Bărbaţii şi femeile din vechime au avut acelaşi fel de credinţă şi ea le-a dat posibilitate să biruiască sistemul lumii lui Satan de pe vremea lor. Bărbaţii şi femeile „care, prin credinţă, au înfrânt împărăţii, au înfăptuit dreptatea, au primit promisiuni, au închis gura leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul săbiei, au fost făcuţi puternici din slabi cum erau, au fost viteji în război, au pus pe fugă armatele de străini. ... iar lumea nu a fost demnă de ei.”—Evrei 11:33-38, *NW*.

Cuprins

Membrilor Creştinătăţii le place să cânte cântece de slavă despre „Îndrăzneşte să fii un Daniel, îndrăzneşte să înfrunţi vrăjmaşul,” dar calea lor de acţiune arată că nu au credinţa lui Daniel. Ei văd doar câţiva duşmani vizibili şi fac compromisuri chiar şi cu aceştia. Ei încearcă să pară înaintea oamenilor că sunt minţi deschise, cu o credinţă suficient de mare încât să cuprindă totul.

Unii îi acuză pe martorii lui Iehova că ar avea un „orizont îngust.” Şi ce-i cu asta? Atâta timp cât sunt pe calea cea bună, ce contează? Tocmai aceste lucru face diferenţa între supravieţuire şi nimicire. Martorii lui Iehova poate că au ceea ce se numeşte orizont îngust, dar ei nu sunt pe acelaşi făgaş.

Creştinătatea, pe de altă parte, nu are niciun orizont, ci mai degrabă este ca cineva care rătăceşte într-un deşert fără drum, orbit de furtunile de nisip ale disputelor religioase. Nu a zis Isus: „Intraţi pe poarta cea strâmtă; fiindcă largă şi spaţioasă este calea care duce la pieire, . . . în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc”?—Mat. 7:13, 14, *NW*.

Vorbind despre lucrurile ‘nădăjduite cu toate că nu se văd,’ apostolul Pavel a scris: „Căci încă ‘foarte puţin timp’ şi ‘cel care vine va sosi şi nu va întârzia’. ‘Dar cel drept al meu va trăi prin credinţă’ şi, ‘dacă dă înapoi, sufletul meu nu are plăcere în el’. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din aceia care au credinţă spre păstrarea sufletului în viaţă.”—Evr. 10:37-39, *NW*.

Ceea ce apostolul Pavel a aşteptat cu nerăbdare în zilele sale se întâmplă acum. Creştinătatea nu poate vedea fiindcă este orbită de către tradiţiile ei străvechi combinate cu filozofii păgâne, şi nu are credinţă. Cristos este aici! Trăim în timpul prezenţei Lui, sau *paroúsia,* şi este timpul judecăţii naţiunilor. Iehova Dumnezeu a luat „marea Sa putere şi a început să domnească în calitate de rege” prin Cel trimis să „păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier.” Naţiunile au devenit extrem de furioase, iar furia lui Iehova însuşi s-a abătut asupra neamurilor. A sosit timpul să fie ruinaţi cei care ruinează pământul.—Apoc. 11:15-18; 12:5, *NW*.

Satan, prin elementul său religios, va încerca să ne strice credinţa prin diverse argumente şi semne distinctive ale ereziei. Prin elementul său comercial, el va încerca să ne slăbească credinţa prin capcana şireată a materialismului, iar prin elementul politic al organizaţiei sale, va încerca să pătrundă prin armura noastră de credinţă prin tot felul de acuzaţii rele împotriva noastră, chiar acuzându-ne de răzvrătire, aşa cum a făcut cu Isus, şi va aţâţa mulţimile împotriva noastră prin acuzaţia falsă că suntem agenţi ai uneia sau altei puteri politice, ca să „îşi întărească puterea” asupra poporului.

Trebuie să ne amintim de cuvintele apostolului de la 2 Corinteni 13:5 (*NW*): „Încercaţi-vă voi înşivă dacă sunteţi în credinţă, dovediţi ce sunteţi voi înşivă.” Trebuie să fim foarte atenţi pentru ca nu cumva adversarul, Diavolul, care umblă ca un leu care răcneşte „căutând să devoreze pe cineva,” să găsească un punct slab în armura noastră de credinţă şi să pătrundă cu una dintre „săgeţile arzătoare” şi să ne rănească sau chiar să ne distrugă. Putem birui acest vrăjmaş dacă ne ‘păstrăm judecata,’ fiind „tari în credinţă,” având „marele scut al credinţei,

Cuprins

cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău.”—1 Pet. 5:8, 9; Efes. 6:16, *NW*.

Această „perioadă din urmă” este una de pericol deosebit. S-a prezis că batjocoritorii, care hulesc Cuvântul lui Dumnezeu, îi ridiculizează pe cei care îl vestesc cu sârguinţă, vor fi deosebit de mulţi. Doar prin credinţa bazată pe o înţelegere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu poate supravieţui cineva, iar credinţa trebuie susţinută de fapte bune. „Dar voi, iubiţii mei fraţi, amintiţi-vă de cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Cristos, care vă ziceau: ‘În timpul din urmă vor fi batjocoritori, care vor umbla potrivit dorinţelor lor după lucruri lipsite de pietate’. Ei sunt aceia care fac dezbinări, oameni carnali, fără spiritualitate. Dar voi, iubiţii mei fraţi, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţă veşnică.”—Iuda 17-21, *NW*.

Filipinezii nu au uitat

Timp de trei secole, oamenii din Insulele Filipine au suferit aproape încontinuu sub stăpânirea Biserică-Stat a Spaniei catolice. Ei au fost eliberaţi din aceasta de Statele Unite, în anul 1898, şi au primit libertate deplină în 4 iulie 1946. Pentru ca filipinezii să nu uite lupta lor împotriva conducerii bisericii-stat corupte şi intolerante legislativul a adoptat un proiect de lege (nr. 1425) în 23 Mai şi preşedintele, Ramon Magsaysay, l-a semnat la 16 iunie 1956, făcând obligatorie citirea în toate colegiile şi universităţile a două dintre romanele scrise de Rizal, iubitor filipinez de libertate. Conţinutul de protest al acestor cărţi poate fi văzut prin titlurile lor, "Cancer Social" şi "Domnia Lăcomiei." În timp ce Ierarhia Catolică din Filipine s-a opus energic adoptării acestui proiect de lege, susţinând că erau cărţi eretice şi profane, ea nu a îndrăznit să afirme că acestea nu erau reale. Susţinătorii proiectului de lege au susţinut că un studiu al acestor cărţi ar putea inspira o dragoste de libertate şi o dragoste de ţară. Întâmplător, autorul original al proiectului de lege este catolic, aşa cum, de asemenea, sunt 80% dintre filipinezi.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Alma E. Parson

Copilăria mea timpurie a fost întristată de moartea mamei mele şi mai târziu de moartea bunicilor mei care m-au crescut. Pentru a găsi speranţa unei vieţi viitoare fericite am încercat să caut mângâiere în Cuvântul lui Dumnezeu. Când am citit Raportul inspirat al vieţii, învăţăturile, miracolele, moartea şi învierea lui Isus Cristos, cât de des am tânjit să fi trăit în acele zile minunate! Niciodată nu am visat

Cuprins

că ar fi soarta mea, în mod activ, să-mi urmăresc scopul în viaţă şi să trăiesc în zile chiar mai grandioase!

Era sfârşitul lunii ianuarie din anul 1918. Ca elevă de liceu eram mult interesată să învăţ şi să obţin o educaţie. Deja mă decisesem să devin slujitor, să trăiesc într-o ţară străină şi să vorbesc o altă limbă. În acea lună am avut primul meu contact cu martorii lui Iehova, cunoscuţi atunci ca Studenţii Bibliei. Plecam departe de casă, cu o doamnă care avea o fiică care era Studentă a Bibliei. Circumstanţele au forţat-o să vină acasă să locuiască cu mama ei, cu copiii ei. Ea mi-a pus mărturie cu credincioşie. Am fost foarte impresionată şi mi-am dat seama că era prima persoană pe care am cunoscut-o vreodată care îşi trăia religia. Ştiam că avea "adevărul." Cu toate acestea, am considerat educaţia mea de primă importanţă şi astfel mi-am continuat studiile.

Primăvara timpurie a anului 1922 m-a găsit în al doilea an de facultate. Pentru câteva luni am participat la reuniunile Studenţilor Bibliei. Acum, datorită asocierii mele cu poporul lui Iehova şi datorită studiului Cuvântului Lui, am realizat că trebuie să iau o decizie. Am vrut să-mi termin educaţia, dar m-am trezit pierzând orice interes asupra studiilor mele. Numai speranţa Împărăţiei şi dobândirea vieţii îmi umpleau mintea. Destinul meu de viaţă atârna în balanţă şi eu eram singura care puteam lua o decizie. Cum să aleg? Oare nu o carieră de colegiu m-ar pregăti mai bine ca şi creştin? Poate că da, în această lume veche, dar m-ar pregăti pentru viaţă în noua lume a dreptății lui Iehova? Am gândit problema bine. Mai presus de toate, am vrut viaţa şi am vrut să fiu pregătită pentru a-i ajuta şi pe alţii să o obţină. Deci, decizia mea a fost luată. Mi-am dedicat viaţa pentru a-L servi pe Iehova.

Următoarea vară când am fost din nou la fermă mi-am dedicat fiecare minut pentru studierea Bibliei şi a literaturii. Congresul de la Cedar Point fusese anunţat. Prietenii erau entuziasmaţi de plecare şi am vrut şi eu să merg. Tatăl meu s-a opus participării mele, dar am insistat asupra plecării. La acest congres mi-am simbolizat, prin botezul în apă, dedicarea de a face voința lui Iehova. Bucuria simţită la acel prim congres al meu nu poate fi descrisă în cuvinte. M-am simţit ca şi Petru, Iacov şi Ioan pe Muntele Schimbării; nu am vrut să mai plec.

În acea toamnă nu m-am mai întors la facultate, căci aveam prea puţin interes în filosofiile acestei lumi. M-am pregătit să intru în serviciul de pionier în primăvara anului următor. Decizia mea l-a înfuriat foarte mult pe tatăl meu, care a început să mi se opună amarnic. Trebuia să iau altă decizie. A devenit o alegere între adevăr şi familia mea. Trebuia să renunţ la una sau la cealaltă. Am ales adevărul şi a trebuit să plec de acasă. Am intrat în serviciul cu timp integral în aprilie, 1923, şi bucuriile de a spune inimilor flămânde despre scopurile îndurătoare ale lui Dumnezeu au echilibrat durerea pe care am simţit-o pentru ruptura făcută de familia mea. Uneori mândria se ivea în inima mea şi simţeam pentru o clipă că ar fi trebuit să termin facultatea. Dar am continuat, fiind încurajată de spiritul lui Iehova, Cuvântul Lui şi organizaţia Lui, fraţii noştri credincioşi.

Cuprins

Pe măsură ce organizaţia creştea, în special începând cu anul 1925, aşa creşteau şi aprecierea şi bucuria mea. Lucrarea de atunci nu era atât de bogată şi de uşoară cum e azi, pentru că era doar lucrare din casă în casă. Vizitele ulterioare şi studiile nu făceau parte din lucrare în acea perioadă. Noi am plantat, alţii au udat, dar Iehova a dat creşterea.

În anul 1931 m-am îmbolnăvit şi a trebuit să părăsesc serviciul. După doi ani şi jumătate m-am întors la lucrarea de pionierat din nou, cu o apreciere mult mai mare decât înainte. Lucrarea a luat o formă mult mai organizată, se punea accent pe vizite ulterioare şi aşa sămânţa semănată a fost cultivată. Astfel, cineva avea o parte mai personală la ajutarea "mieilor".

Stresul persecuţiei fraţilor noştri în întreaga lume, pe durata anilor de război, mi-a dat o dovadă în plus că aceasta era într-adevăr organizaţia lui Iehova şi poporul Lui. Inițierea lucrării speciale a acordat pionierilor posibilitatea de a merge în alt teritoriu, şi un astfel de serviciu a fost din nou privilegiul meu. Cât de recunoscătoare am fost că Iehova m-a susținut, m-a călăuzit şi m-a binecuvântat, astfel că nu mi-am întors spatele şi nici nu mi-a slăbit mâna!

În vara anului 1944 am primit o invitaţia de a merge la Gilead. Desigur, am tânjit după privilegiul de a participa la Gilead, dar eram oare dispusă să-mi părăsesc ţara, poate să nu mă mai întorc niciodată? Din nou, spiritul lui Iehova, Cuvântul şi organizaţia Lui m-au ajutat să decid.

Formarea mea şi şederea la Gilead au fost ceva ieşit din această lume veche. Unul dintre instructori a spus într-o zi că niciodată, din zilele apostolilor încoace, slujitorii lui Iehova nu au primit o astfel de instruire temeinică. Inima mea s-a umplut cu apreciere când am realizat că împărăția lui Iehova era proclamată la nivel mondial, ca mărturie, pentru a aduna oameni de toate naţiunile în organizaţia Sa teocratică, pentru a forma nucleul societăţii Lumii Noi, care va supravieţui Armaghedonului, ca să trăiască pentru totdeauna sub conducerea Împărăţiei.

La timpul potrivit am primit o misiune străină, împreună cu tovarăşii mei credincioşi, pentru a merge în Republica Dominicană. Am ajuns acolo pe 1 martie 1946 şi ne-a fost oferită o primire călduroasă de către cei câţiva misionari care plecaseră acolo cu câteva luni înainte şi de către un grup binevoitor de oameni cu bunăvoință care îi însoţeau în lucrare. Numirea noastră era în al doilea oraş, Santiago, în interior. Ce emoție era să lucrezi într-un teritoriu în care nu s-a depus niciodată mărturie în istoria teocraţiei! Ce bucurie era să vorbeşti o limbă nouă chiar şi într-un mod limitat! Am plasat o carte în prima casă pe care am vizitat-o. Oamenii erau dornici de a auzi vestea bună pe care le-am adus. A fost uşor să încep studiile. Iehova ne-a echipat cu adevărat în servirea intereselor Sale teocratice în acest teren străin. Terenul, cu toate acestea, nu mai era „străin” pentru că noi îl revendicam şi îl repuneam în posesie în numele teocraţiei. M-am simţit foarte mult ca acasă.

În acea primă lună am avut o altă problemă serioasă de sănătate. Din nou cu o dietă adecvată şi grijă iubitoare din partea tovarăşilor mei mi-am revenit, după câteva luni, pentru a lua parte în lucrare.

Cuprins

Succesul lucrării şi venirea "celorlalte oi", a adus mare persecuţie. Sentimentul instigat de către preoţi şi clerici a devenit fierbinte împotriva noastră. Apoi, a venit interdicţia, una totală. Sălile noastre ale Împărăţiei au fost închise şi lucrarea interzisă. Multe au fost procesele, suferinţele, pierderea de locuri de muncă si închiderea celor dragi, dar toate acestea au servit la aducerea „oilor" la maturitate. Mâna călăuzitoare a lui Iehova şi protecţia Lui au fost atât de clar manifestate de atât de multe, multe ori. Lucrarea a continuat în ilegalitate. Misionarii au fost instruiţi să obţină locuri de muncă seculare pentru a rămâne alături de "oile" credincioase. După un timp, Societatea a mutat mulţi dintre misionari în alte teritorii şi eu am fost una dintre cei selectaţi să plece. Să plec a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit vreodată să-l fac. Dar realizând că Iehova ştie întotdeauna ce e mai bine de făcut am urmat instrucţiunile şi am plecat, în aprilie 1953, înapoi în State, după o absenţă de şapte ani.

Era cu adevărat bine să-mi vizitez din nou ţara şi să văd o creştere de mai mult de 80 000 de vestitori ai împărăţiei lui Iehova de când am plecat si până la întoarcerea mea. Celor credincioşi de acasă nu le-a slăbit mâna. Teocraţia creştea! Iehova dădea într-adevăr creşterea!

După o absenţă de mai bine de douăzeci şi cinci de ani m-am aventurat din nou să-mi vizitez familia. Nu ştiam dacă puteam să stau mai mult de două sau trei zile, din cauza opoziţiei tatălui meu faţă de adevăr; dar m-am hotărât să merg să-i văd, şi dacă nu puteam sta mai mult, să-mi petrec timpul cu rudele şi prietenii. Spre surprinderea mea am primit o primire regală. M-au dus să vizitez mulţi prieteni şi vecini cărora am avut oportunitatea de a le pune mărturie, dar nu atât de mult pe cât mi-ar fi plăcut. Fratele meu şi mama mea vitregă chiar păreau mândri de mine. Am petrecut aproape şase săptămâni cu ei.

Apoi m-am dus la marele banchet spiritual de pe Stadionul Yankee. Cât de diferit faţă de primul meu congres din anul 1922 şi marea mulţime de 20 000 din ultima zi! Acolo ne-am dat seama că o enormă lucrare stătea înainte, deoarece o mare mulţime a „celorlalte oi", milioane, trebuia să fie adunată. Erau prezenţi pe Stadionul Yankee, depăşind toate limitele. Dar din nou, înapoi pe teren, pentru că multe mii încă trebuie găsite!

Deci, acum, în a doua mea numire străină în Guatemala am găsit multe „oi" rătăcite doritoare să intre în staul. Este un privilegiu minunat de a-i instrui în calea care duce la viaţă nesfârşită în lumea nouă a dreptăţii, sub Împăratul-Păstor, Isus Cristos.

În această lume veche a întunericului, cine este să ne ghideze? Suntem călători în principal pe cont propriu şi singuri. În societatea Lumii Noi Iehova a făcut îngrijiri pentru îndrumarea noastră, prin Cuvântul Său, spiritul Său şi organizaţia Sa. Astfel continuând cu credincioşie cu poporul Său, în puterea sa şi prin meritul lui Isus Cristos, vom ieşi victorioşi.

Uitându-mă înapoi de-a lungul anilor si gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla dacă m-aş fi întors înapoi într-un moment sau altul, sau dacă mi-ar fi slăbit mâna, sunt recunoscătoare că am continuat în facerea binelui, urmărindu-mi scopul în viaţă. Numai "cel ce va răbda până la sfârşit va fi salvat."

În vremurile viitoare, mult timp după ce Armaghedonul va trece, voi fi bucuroasă să fi avut o parte în lucrarea salvatoare de vieţi, de a aduna "alte oi", în staulul teocratic al împărăţiei, în "timpul sfârşitului" acestei lumi vechi. Apoi voi fi bucuroasă, chiar mai mult decât acum, că am ales educaţia teocratică în locul celei a acestei lumi vechi. Voi fi bucuroasă că am ales adevărul în locul familiei mele, pentru că simt că sunt şi ar trebui să fiu mai bine pregătită să-i ajut să obţină viaţa, în cazul în care mai sunt şi alte „oi" printre ei. Şi pentru toate celelalte privilegii de serviciu, în veacurile viitoare, aduc întotdeauna lui Iehova toate mulţumirile şi laudele!

Unii îl învinovăţesc pe Dumnezeu, alţii pe Diavol

Unele persoane dau vina pe Dumnezeu pentru nenorocirile lor. Procedând astfel, aceasta le oferă o justificare pentru a continua o cale nelegiuită. În acest sens, ei sunt ca băiatul de opt ani menţionat în publicaţia *Jurnal* din Milwaukee, din 23 martie, 1955. Acest băiat de opt ani, arestat pentru o tentativă de furt, a susţinut anterior că a început un incendiu într-o Biserică Catolică „pentru că Dumnezeu nu a răspuns la rugăciunile sale. El a spus că s-a rugat ca tatăl său să nu mai bea şi să petreacă nopţile acasă. Incendiul a cauzat daune de 200 $". Totuşi, poliţia a spus că băiatul, care e mic ca vârstă, a fost „un val de crime pentru un om", timp de aproape un an. A fost arestat anterior pentru intrarea prin efracţie într-o brutărie şi furarea a 11$ în numerar şi a unor bunuri în valoare de 15$ şi pentru încercarea de furt de la un alt magazin." Anul trecut a fost menţionat la biroul pentru ajutarea tinerilor pentru spargerea cu rea intenţie a numeroase geamuri de camion şi a unei fabrici, pentru încercarea de jefuire a unei fabrici si pentru falsificarea cu vasele de pescuit din râul Menomonee, a declarat poliţia." Întâmplător, cele de mai sus indică faptul că neglijarea copilului şi învăţăturile false religioase contribuie la delincvenţa juvenilă. Pe de altă parte, unii dau vina pe Diavol. Astfel, când un băiat de zece ani a fost întrebat de ce el a început două incendii lângă casa lui, a răspuns: "Diavolul a fost în mine." Blamarea Diavolului pentru fărădelegi a început cu Eva în Eden, şi multe persoane, egoiste sau prost informate cu privire la Biblie, fac acelaşi lucru astăzi. Da, dacă suntem frustraţi sau răzvrătiţi de soarta noastră, vom arăta aceasta prin acte nelegiuite şi apoi vom încerca să ne justificăm sau scuzăm dând vina pe Dumnezeu sau Diavol!

SĂ PRIMEŞTI LEGEA LUI DUMNEZEU ÎN INIMA TA

„Ah, gustaţi şi vedeţi că Iehova este bun."—Ps. 34:8, *AS*.

SEMINŢELE anumitor plante din pustiu par să aibă o inteligenţă proprie. Ele nu vor germina până când nu vine o ploaie de cel puţin un centimetru, şi, de preferat, chiar mai mult. Seminţele şi solul din jurul lor sunt la fel de umede după o zecime de centimetru de ploaie ca după cinci centimetri, dar seminţele refuză să germineze după ploaia mai uşoară. Dar cum poate o sămânţă inactivă să măsoare

Cuprins

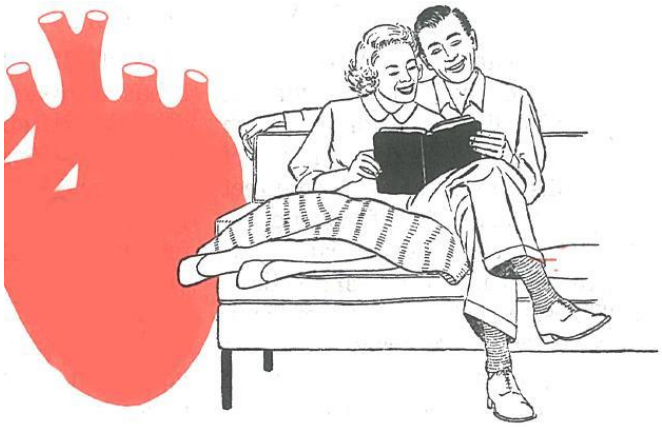

ploaia? Este la fel de îmbibată într-o duşcă de apă ca atunci când este aruncată într-un lac. De ce nu încolţeşte dacă este îmbibată bine de ploaia mai uşoară? Cum poate măsura cantitatea? Cum ştie să aştepte după mai mult? De asemenea, aceste seminţe par să ştie din ce direcţie vine apa. Dacă a căzut destul ploaie şi a fost absorbită de sol, atunci vor încolţi, dar dacă apa pătrunde pe dedesubt, atunci ele refuză să germineze. Cum îşi pot da seama de direcţie? Şi de ce ar conta? Răspunsurile la aceste întrebări ilustrează o parte din procesul de primire a legii lui Dumnezeu în inima voastră. Dacă ne dorim sincer legea lui Iehova în inima noastră, atunci ea poate fi scrisă acolo. Cum?

[2] Pentru a scrie este nevoie de o suprafaţă curată, şi poate de o radieră pentru a înlătura scrierea de dinainte. A adăuga un scris nou peste cel vechi ar stârni un conflict şi confuzie. Inimile înstrăinate de Iehova sunt mâzgălite cu scris greşit. Despre omul dinainte de Potop Iehova a zis: „Fiecare întocmire a gândurilor din inima lui era numai rea tot timpul.” După Potop, inima oamenilor căzuţi tot mai avea nevoie de curăţare: „Inima este înşelătoare mai presus de toate, şi deznădăjduit de rea.” Dar relatarea continuă pentru a arăta că Iehova va vindeca inima celor care o doresc. Mulţi şi-au făcut inima dură, insensibilă la păcat, de neatins de milă, de nepătruns de bunătate, indiferentă la chemări. Scrisul pe asemenea inimi este ca cel de pe inima lui Iuda: „Păcatul lui Iuda este scris cu o peniţă de fier; cu un vârf de diamant este gravat pe tăbliţa inimii lor.” Întrucât „cel care îşi împietreşte inima va cădea în nenorocire,” „de ce să vă împietriţi inima, aşa cum şi-au împietrit inima Egiptul şi faraonul?” Mai bine, de ce să nu ne rugăm: „Creează în mine o inimă curată, o, Dumnezeule, şi pune înăuntrul meu un spirit nou și drept”? O astfel de inimă prezintă o suprafaţa curată pentru scrierea legii lui Iehova.—Gen. 6:5, *NW;* Ier. 17:9, 14, 1; Prov. 28:14, *RS;* 1 Sam. 6:6, *NW;* Ps. 51:10, *RS*.

[3] Iehova a zis acestui popor rătăcit şi împrăştiat, când a prezis revenirea la închinarea adevărată: „Vă voi stropi cu apă curată şi veţi deveni curaţi; vă voi curăţa de toate necurăţiile voastre şi de toţi idolii voştri. Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un spirit nou; da, voi înlătura inima de piatră din carnea voastră şi vă voi da o inimă de carne.” Apele curăţătoare ale adevărului produc o schimbare în inima noastră dacă sunt folosite cu loialitate. Prin discuţii dese despre adevăr părinţii vor ajunge la inima copiilor lor: „Aceste cuvinte pe care ţi le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le inculci fiului tău şi să vorbeşti despre ele când eşti acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli.” Prin propovăduire, apostolul Pavel a făcut ca legea lui Iehova să fie scrisă, nu pe tăbliţe de piatră, ci în inimile oamenilor: „Căci voi sunteţi o scrisoare a lui Cristos, scrisă de noi ca slujitori, nu cu cerneală, ci cu spiritul unui Dumnezeu viu, nu pe table de piatră, ci

Cuprins

pe table de carne, pe inimi." Despre cineva binecuvântat de Iehova este scris: „El cugetă zi şi noapte la legea Lui." Studiind şi ţinând minte învăţăturile, poruncile şi principiile înalte ale lui Iehova puteţi să „le scrieţi pe tăbliţa inimii voastre." Ele devin o parte din noi.—Ezec. 36:25, 26, *RS;* Deut. 6:6, 7; 2 Cor. 3:3, *NW;* Ps. 1:2; Prov. 3:1-3, *RS.*

CUM AJUTĂ DISCIPLINA

[4] Umplerea minţii cu adevărul lui Iehova face o lucrare de curăţare, înlătură gândurile rele de dinainte, înnoieşte mintea. Dar poate că vechile căi sunt atât de profund gravate în inimă încât auzirea şi citirea legii lui Dumnezeu nu le şterge. Studiul şi meditarea v-au arătat ce ar trebui să faceţi şi aţi vrea să vă conformaţi, dar dorinţa din inimă de a face acest lucru lipseşte. Dar scrisul nou tot este aproape de suprafaţă. Încă nu este la fel de profund ca cel vechi, astfel încât să şteargă căile vechi; nu a ajuns la omul lăuntric, inima simbolică unde este locul dorinţelor şi al motivației. Dar vreţi ca scrisul vechi să fie şters şi înlocuit cu legea lui Iehova, până şi gândurile şi sentimentele voastre cele mai lăuntrice. Deci, ce trebuie să faceţi? Disciplinaţi-vă, siliţi-vă să faceţi ce ştiţi că este bine. Stăruiţi pe această cale de acțiune, iar dacă sunteţi sinceri, vă veţi câştiga propria inimă de partea dreptăţii. Scripturile sprijină această procedură.

[5] Este adevărat că moralitatea nu poate fi legiferată, după cum a zis *U.S. News & World Report,* în numărul din 13 mai, 1955, în editorialul său: „Toleranţa şi altruismul—la fel ca moralitatea şi generozitatea—nu pot fi legiferate cu succes." Dar decretarea legislaţiei poate pune în mişcare un proces care va crea, în cele din urmă, moralitatea. Simpla existenţă a legii îndreaptă atenţia spre acest subiect şi poate induce un climat de păreri mai favorabile faţă de ea. Atunci, dacă legea este aplicată şi oamenii i se supun ca să îi evite pedepsele, pot ajunge să vadă că urmează rezultate bune şi atitudinea lor se schimbă. Atunci ei se supun din pricina rezultatelor bune şi nu de teama pedepselor.

[6] Acest lucru a fost arătat de *Times Magazine* din New York, în numărul din 22 mai, 1955, într-un articol cu titlul „Poate fi legiferată moralitatea?" Articolul a relatat despre decizia Curţii Supreme a Statelor Unite de a scoate în afara legii segregarea şi a arătat că în anumite cazuri, cum ar fi angajarea, locuinţele sociale şi forţele armate, persoanele care nu erau în favoarea amestecării raselor erau integrate oricum, şi, ca urmare, şi-au pierdut prejudecăţile: „Femei casnice albe care fuseseră repartizate în proiecte de locuinţe sociale cu integrare rasială aveau tendinţa să dezvolte atitudini amabile faţă de negrii, în timp ce marea majoritate a celor care ocupau locuinţe segregate aveau tendinţa să păstreze aceleaşi păreri rasiale. Un studiu despre integrarea în armată a ajuns la aceleaşi concluzii." Când au ajuns în relaţii mai apropiate, persoanele cu prejudecăţi au aflat că ideile lor preconcepute erau adesea greşite şi că relele de care se temuseră nu se materializau niciodată. Investigaţia şi analiza au dus la concluzia că „măreţia legii, când este susţinută de conştiinţa colectivă a poporului şi puterea de vindecare

Cuprins

a situaţiei sociale, pe termen lung, nu numai că vor impune moralitatea, ci o vor şi crea.”

[7] *The Ladies’ Home Journal,* în numărul din septembrie, 1955, a avut un articol de Dorothy Thompson, care a arătat necesitatea de a educa mai degrabă emoţiile decât intelectul, pentru a învinge delincvenţa juvenilă. Ea a zis: „Acţiunile şi atitudinile sale de copil stabilesc în mare parte acţiunile şi atitudinile lui de adult. Dar acestea nu sunt insuflate de creierul său, ci de sentimentele lui. El devine ceea ce este încurajat şi pregătit să iubească, să admire, să i se închine, să păstreze în suflet şi să se sacrifice.” În continuare ea a zis: „În toate acestea manierele joacă un rol important, pentru că manierele bune nu sunt nimic mai mult sau mai puţin decât expresia respectului faţă de alţii. ... Sentimentele interioare se oglindesc în comportamentul exterior, însă comportamentul exterior contribuie, de asemenea, la cultivarea sentimentelor interioare. Este greu să te simţi agresiv în timp ce te porţi amabil. Bunele maniere pot fi numai sub piele pentru început, dar rareori rămân aşa.” Ea a observat şi că bunătatea şi răutatea, cu excepţii rare, „nu sunt determinate de creier, ci de emoţii,” şi că „infractorii devin astfel nu din cauza împietririi arterelor, ci din cauza împietririi inimii.” Ea subliniază că emoţia guvernează purtarea noastră mai mult decât mintea şi că felul în care suntem educaţi, felul în care ne comportăm, chiar dacă este forţat la început, influenţează sentimentele interioare şi schimbă inima.

[8] Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a arătat cu mult timp în urmă că educaţia şi disciplina, ca să ne facă să ne purtăm cum se cuvine, influenţează inima, locul motivaţiei şi izvorul acţiunilor. Proverbele 22:6, 15 (*RS*) spun: „Învaţă copilul pe calea pe care trebuie să meargă, şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea. Nebunia este legată de inima unui copil, dar toiagul disciplinării o îndepărtează de el.” Disciplina schimbă inima tânără, şterge nebunia scrisă acolo şi pune în locul ei principii îndrumătoare de care nu se va despărţi mai târziu în viaţă. Când este adult, toiagul părintesc de disciplină nu mai există ca să îl facă să meargă pe calea cea bună, cu toate acestea, el alege singur să o facă, datorită educaţiei din copilărie care a ajuns la inima lui. Acelaşi principiu se aplică la adulţii care sunt copiii lui Iehova, pe care El îi disciplinează pentru educare şi îmbunătăţire: „Nicio pedeapsă nu pare, deocamdată, să fie o pricină de veselie, ci de întristare; dar, după aceea, cei care au fost şcoliţi de ea dau roade dătătoare de pace, şi anume, dreptatea.” Disciplinarea poate întrista la început, dar „prin tristeţea feţei inima se face mai bună.”—Evrei 12:11, *NW;* Ecl. 7:3, *Da.*

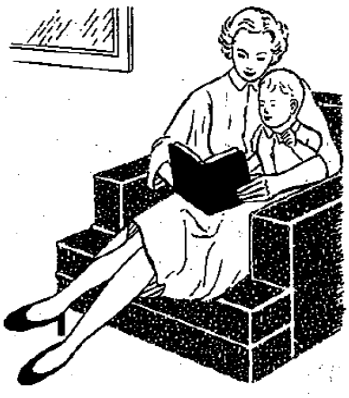

Cuprins

[9] Aşadar, când ştim care este lucrul bun de făcut trebuie să îl facem, chiar dacă inima noastră îşi doreşte altceva. Trebuie să ne disciplinăm, să ne silim să facem, iar cu timpul inimile noastre vor fi câştigate de partea dreptăţii şi vor dobândi pace şi linişte. Altfel, inimile noastre vor ajunge pe o cale greşită. Dacă nu există disciplină, nicio silire în purtarea potrivită, inima porneşte pe o cale rea şi nu poate fi înmuiată pentru remodelare sau pentru a lua asupra sa imprimarea scrisului, primirea legii lui Iehova: „Pentru că nu se execută imediat sentinţa pentru o faptă rea, inima fiilor oamenilor este şi mai hotărâtă să facă răul.” Acest lucru sugerează în mod clar că, dacă acţiunea de disciplinare ar fi aplicată, inima ce meditează la rău s-ar lepăda de acest gând, s-ar îndepărta de el şi s-ar schimba în bine. Aşadar, dacă nu ne lăsăm inimile să scape de aceste lucruri, ele nu vor porni pe această cale.—Ecl. 8:11, *RS*.

„GUSTAŢI ŞI VEDEŢI”

[10] Psalmul 34:8 (*AS*) invită: „Ah, gustaţi şi vedeţi că Iehova este bun.” Aveţi o Biblie? O citiţi? Vă hrăniţi mintea cu hrana spirituală pe care o conţine ea? Gustaţi Cuvântul lui Iehova ca să vedeţi cât de bun este? Nu confundaţi acest lucru cu ascultarea unei predici ortodoxe sau cu urmarea tradiţiei religioase sau cu crederea vreunui crez stabilit. Astfel de lucruri sunt în conflict adesea cu Biblia, cum le-a zis Isus liderilor religioşi: „Aţi făcut cuvântul lui Dumnezeu lipsit de valoare din pricina datinilor voastre.” (Mat. 15:6, *NW*). Citiţi Biblia singuri, fără idei preconcepute sau prejudecăţi, şi vedeţi cât de bună este. Mulţi recunosc deschis că nu cred în Biblie, nu pentru că au citit-o, ci pentru că ei cred în evoluţie, sau au fost acriți de Biblie de ce zic unii că cuprinde, sau de felul în care se poartă unii despre care se presupune că sunt creştini. Ei nu au gustat singuri. Ei sunt ca nişte oameni care zic că nu le place un anumit fel de mâncare înainte de a-l gusta măcar odată, şi care refuză cu încăpăţânare să îl încerce.

[11] Mulţi dintre cei care spun că ei cred în Biblie şi o citesc dau oarecum greş în a-i urma învăţăturile. Ei vorbesc de Dumnezeu, dar îl slujesc pe Satan. Isus a zis: „Nu toţi cei care Îmi spun ‘Stăpâne, Stăpâne,’ vor intra în împărăţia cerurilor, ci cel care face voința Tatălui Meu care este în cer.” (Mat. 7:21, *NW*). Ei trebuie să capete gustul de a face voința lui Iehova. S-ar putea să le placă, să li se pară o hrană întăritoare pentru ei. Isus a zis: „Hrana Mea este, pentru Mine, să fac voința celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui.” Dar atât de mulţi văd masa de lucrare pregătită pentru creştini şi îşi zic imediat: „Nu mi-ar plăcea acea mâncare. Nu aş vrea să merg să propovăduiesc oamenilor şi să fiu umilit sau batjocorit sau tratat nepoliticos.” Dar de ce nu gustă lucrarea şi de ce nu văd ce hrană plăcută poate să fie? Isus așa a constatat că este, după cum s-a prezis: „Vreau să fac voința Ta, o, Dumnezeul Meu.”—Ioan 4:34, *NW;* Ps. 40:8.

[12] Ei trebuie să se disciplineze, să se îndemne să studieze Cuvântul lui Iehova, să afle adevărurile sale şi să le propovăduiască altora. După ce îl gustă, ei se pot desfăta în pacea şi mulţumirea, seninătatea şi conştiinţa curată care vin din această hrană. La început poate că cineva nu vrea, doar ştiind în mintea lui că ar

Cuprins

trebui să o facă, dar nu îşi doreşte din inimă să o facă. Dar să presupunem că se hotărăşte să guste şi să vadă dacă este bun. Fără ca inima lui să fie acolo, el îşi trăieşte viaţa de zi cu zi ca un creştin şi le propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu altora. El continuă să o facă o vreme şi apoi începe să vadă rezultatele sale bune, experimentează binele care urmează de pe urma acestei căi de acţiune, şi, treptat, îl preţuieşte în inima lui, ajunge la o simpatie din inimă, şi dorinţa de a o face încolţeşte şi creşte în inima lui. Nu numai în mintea sa, dar şi în inima lui va fi scrisă legea lui Dumnezeu. Prin faptul că o învaţă, o cântăreşte, o încearcă, o foloseşte, se bucură de rezultatele sale bune, se entuziasmează la bucuria pe care o vede în alţii ca urmare a propovăduirii lui, inima lui ajunge să o preţuiască şi să îşi dorească şi este impulsionat de sentimentele lui şi de emoţiile lui să o facă. Aşadar, inima este scrisă, schimbată, iar ceea ce odinioară trebuia forţat este făcut acum din alegere şi dorinţă emoţionale, fără să fie necesare alte bătălii cu inima, deoarece ea a fost cucerită, a fost curăţată de dorinţele de dinainte şi acum îşi motivează stăpânul să meargă pe calea de acţiune recomandată de legea lui Iehova. Şi toate acestea fiindcă a fost disciplinat să guste ceea ce credea că nu îi va plăcea niciodată.

[13] Inima este reşedinţa afecţiunii, iar cei care Îl iubesc pe Iehova cu toată inima vor gusta şi vor mânca şi vor savura meniul lucrării oferită de El, fără să îl găsească împovărător: „Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale, iar poruncile sale nu sunt grele.” Cu toate acestea, ele par aşa pentru mulţi. Deseori, oamenii studiază cu martorii lui Iehova, află care este lucrarea pe care Dumnezeu porunceşte să fie făcută, şi văd ce schimbare mare ar produce în modul lor de viaţă dacă ar accepta aceste sarcini. Ar însemna nu numai încetarea faptelor cărnii, ci şi începerea lucrării de propovăduire, şi ei nu vor nici să înceteze cu prima şi nici să înceapă cu cea de-a doua. Ei nu îşi doresc schimbarea inimii care i-ar urni să o facă. Dar ei nu vor să recunoască acest lucru, aşa că îşi ocupă mintea ca să inventeze scuze care ascund adevăratele motive din inimă. Ei spun că sunt prea ocupaţi sau aleg nişte defecte imaginare în vreo doctrină, sau hotărăsc că martorii sunt prea radicali. Ei se hotărăsc împotriva căii credincioase de acţiune înainte ca ochii lor să se deschidă la fericirea pe care o aduce, înainte ca să guste bucuriile sale. Dacă ar continua să studieze, ar ajunge să aprecieze toate binecuvântările pe care le-a dat Iehova—pământul, plantele şi animalele sale, minunile pitoreşti, Isus ca Răscumpărare, noua lume a dreptăţii, oportunitatea de a trăi în ea pentru totdeauna—iar dragostea Lui, care li se arată astfel, i-ar face să Îl iubească şi ei pe El la rândul lor. Atunci, ascultarea faţă de El ar fi o bucurie: „Cât despre noi, iubim, fiindcă El ne-a iubit mai întâi.” Astfel, reşedinţa afecţiunii lor s-ar schimba şi legea lui Dumnezeu ar ajunge în inima lor.—1 Ioan 5:3; 4:19, *NW*.

SEMINŢELE ADEVĂRULUI ÎN SOLUL INIMII

[14] Cu ajutorul unei pilde, Isus a subliniat importanţa stării inimii. Un semănător a împrăştiat seminţele şi unele au căzut pe pământ tare, lângă drum, şi

Cuprins

păsările le-au mâncat; unele au căzut pe pământ pietros cu puţin sol şi după ce a încolţit soarele dogoritor le-a uscat; unele au căzut între spini care le-au sufocat; dar alte seminţe au căzut pe sol bun şi au crescut şi au dat roade. Mulţimi mari au auzit această pildă, dar numai un grup mic a priceput înţelesul ei când au auzit explicaţia lui Isus. Sămânţa este adevărul, „cuvântul împărăţiei," solul este inima. Sămânţa de lângă drumul bătătorit, pe care au mâncat-o păsările, este ca adevărul din inimile dure, nu poate pătrunde şi astfel este înşfăcat de Satan prin agenţii săi. Adevărul dintr-o inimă superficială poate fi îmbrăţişat cu entuziasm la început, dar când apare prigonirea, se ofileşte, fiindcă nu are rădăcinile destul de adânci. Este ca sămânţa pe un sol găunos, pietros, care a încolţit repede, dar s-a vestejit la fel de repede când soarele a devenit dogoritor. Sămânţa sufocată de spini este ca adevărul semănat într-o inimă plină de îngrijorări lumeşti, de materialism, ambiţie şi dragoste pentru plăceri. Adevărul de la Dumnezeu este sufocat în curând. Dar sămânţa roditoare din solul bun este ca adevărul dintr-o inimă bună. Este scris într-o astfel de inimă, iar scrisul se revarsă şi asupra altor inimi.—Mat. 13:3-9, 18-23.

[15] Dar nu uitaţi niciodată că solul poate fi schimbat. Solul bătătorit poate fi arat, pietrele pot fi adunate, iar spinii pot fi dezrădăcinaţi. Dacă stăpânul îşi doreşte, nu este imposibil să înmoi o inimă de piatră. Iehova a vorbit despre înlocuirea inimii de piatră cu una de carne. Şi, cu siguranţă, materialismul, grijile nefolositoare şi căutarea excesivă de plăceri pot fi plivite din solul inimii ca să facă loc pentru adevărul Împărăţiei. Inimile care au acum legea lui Dumnezeu în ele au fost şterse înainte de scrisul rău. Ele s-au schimbat şi acum nu mai trăiesc „pentru dorinţele oamenilor, ci pentru voinţa lui Dumnezeu." Ei s-au hotărât că au pierdut destul timp trăind în desfrânare şi s-au schimbat, spre uluirea foştilor prieteni lumeşti: „Fiindcă nu alergaţi mai departe cu ei pe acest drum josnic de desfrâu, ei sunt uluiţi şi vorbesc urât de voi." Inimile lor au fost curăţate de filozofii lumeşti, spălate prin folosiri repetate ale apelor adevărului, iar, cu timpul, legea lui Dumnezeu s-a înrădăcinat acolo precum seminţele într-un sol bun, pentru a da roade spirituale în loc de fostele lucrări ale firii pământeşti.—1 Pet. 4:1-4; Gal. 5:19-23, *NW*.

[16] Întorcându-ne acum de la parabola lui Isus despre cele patru feluri de sol în care au fost semănate nişte seminţe de grâu sau alte grăunţe comestibile, ne amintim de cuvintele apostolului: „Ce este deci Apollo? Da, ce este Pavel? Nişte slujitori prin care aţi devenit credincioşi, aşa cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. ... Voi, oameni, sunteţi ogorul cultivat al lui Dumnezeu." (1 Cor. 3:5-9, *NW*). Aici este accentuată importanţa udării seminţelor plantelor comestibile pe un teren cultivat, pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze seminţele cu creştere. Acest lucru arată importanţa udării persoanelor interesate cu apa adevărului suplimentar, după ce sămânţa iniţială a fost plantată în ei.

[17] Importanţa udării se poate vedea în deosebirea seminţelor din deşert menţionate în paragraful de deschidere ca să slujească drept pildă. Amintiţi-vă că ele nu încolţesc până nu cade o ploaie abundentă şi că apa trebuie să vină de sus şi nu să fie absorbită de dedesubt. De ce aşa? Unele seminţe refuză să germineze

Cuprins

dacă sunt anumite săruri în sol. Aceste săruri sunt solubile în apă; aşadar, când plouă puternic, sărurile sunt dizolvate şi duse mai adânc în sol de către apă. Astfel, înlăturate din apropierea seminţelor, sărurile nu mai împiedică germinarea. Totuşi, dacă ploaia este uşoară, cu toate că umezeşte bine solul de la suprafaţă, nu va înlătura sărurile şi seminţele nu vor încolţi. Iar apa care este absorbită de dedesubt nu are nicio acţiune de filtrare, aşa că nu îndepărtează sărurile de seminţe. Uneori problema nu este cu solul, ci cu seminţele. Unele seminţe din sălbăticiune au în învelişul lor substanţe solubile în apă, care împiedică germinarea, şi, în timp ce o ploaie uşoară poate îmbiba aceste seminţe, este nevoie de o ploaie puternică pentru a spăla toate aceste obstacole din învelişul lor. Unele seminţe amână germinarea cu câteva zile după ploaie şi încolţesc apoi dacă solul încă este umed. Altele au în ele piedici de încolţire care pot fi înlăturate doar prin acţiunea unei bacterii, ceea ce necesită umiditate prelungită. Iar unele seminţe refuză să încolţească până când nu au fost udate de un şir de ploi.

[18] Este într-adevăr rar să găseşti un om care să accepte în întregime sămânţa adevărului de prima oară când este semănată şi udată. Aproape întotdeauna există convingeri sau prejudecăţi în inimă care previn încolţirea imediată a seminţei adevărului. Poate credinţa în treime împiedică un om să creadă că Iehova este suprem, fără egal. Este nevoie de aplicări repetate ale apei adevărului pentru a spăla acest obstacol. Sau poate credinţa în nemurirea sufletului întunecă înţelegerea lui şi aprecierea învierii, sau poate părerea că pământul va fi nimicit prin foc îl împiedică să accepte adevărul că pământul propriu-zis va rămâne veşnic, sau poate că nu poate preţui că pământul va fi locuit pentru totdeauna, deoarece crede că toţi vor merge fie în rai, fie în iad. Poate că credinţa pusă greşit într-un lider religios fals îl orbeşte de la adevărul Bibliei. Doar după ce s-a aplicat multă apă a adevărului cu ajutorul predicilor în pragul uşii, a vizitelor ulterioare şi a studiilor Biblice la domiciliu, vor fi înlăturate aceste obstacole din faţa creşterii creştine din solul inimii. Puţină apă, câteva scripturi, o mână de texte preferate ca acelea pe care le folosesc în mod repetat unele religii, nu sunt suficiente. Multe, multe scripturi trebuie să curgă din Cuvântul lui Dumnezeu ca să înlăture toate împotrivirile şi ca să asigure creşterea continuă spre maturitate creştină.

[19] Cum rămâne cu acele seminţe care aveau substanţe piedici în învelişul lor? Unele adevăruri sunt aşa. Unele sunt asemănate cu hrană greu de digerat şi nu sunt asimilate până când nu au fost digerate multe adevăruri mai simple. De fapt, unele adevăruri sunt acoperite în mod intenţionat pentru a preveni înţelegerea rapidă. Un exemplu potrivit ar fi cel despre nevoia de stare bună a inimii. Acesta a fost ascuns în spatele unei pilde despre un semănător şi seminţele care au căzut pe diferite tipuri de sol, iar Isus a spus că a fost ascuns dinadins pentru a preveni înţelegerea de către cei care nu meritau. Acesta nu s-ar adăposti şi creşte la maturitate deplină în inimile lor; astfel, nici nu a început să încolţească acolo. Aşa seminţele din pustiu refuză prin învelişul lor să încolţească în circumstanţe nefavorabile, care ar însemna moarte timpurie, înainte de a rodi. Dar în cazul în care cade destulă apă, germinează, şi, în mod asemănător, când ascultătorii lui Isus au arătat destul interes şi au rămas cu el ca să audă în continuare cuvintele Lui care

Cuprins

au înlăturat învelişul pildei, adevărul pe care îl conţinea a crescut în inimile lor. Apele suplimentare de adevăr au făcut sămânţa adevărului să încolţească şi să crească, iar interesul şi setea arătate de indivizii care au rămas arată faptul că erau tipul de persoane care va continua până va da roade creştine.

[20] În cazul seminţelor din pustietate, apa trebuia să vină de sus în jos, nu de jos în sus. Iehova are un canal prin care să curgă apele spirituale, iar acest canal este, de asemenea, de sus în jos. Iehova, cel mai de sus, a inspirat oameni să scrie Biblia, El o interpretează, Cristos a vorbit pentru El când a fost pe pământ, iar martorii Lui de pe pământ de acum vestesc mesajul Lui. În aceste zile din urmă, Iehova are o organizaţie văzută, „servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste slugile sale ca să le dea hrană la timpul potrivit," prin care El canalizează apele adevărului spre oameni. De la Iehova vine „râul cu apa vieţii, limpede precum cristalul, care ieşea de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului," iar invitaţia declarată pe scară largă este: „Oricui îi este sete să vină; oricine vrea să ia apa vieţii fără plată." (Mat. 24:45; Apoc. 22:1, 17, *NW*). Apa oferită de religiile ortodoxe ale creştinătăţii nu vine în mod teocratic de sus în jos, ci susură de jos în sus, de la oameni simpli, şi constă în tradiţiile, filozofiile şi interpretările personale ale oamenilor. O asemenea rezervă de apă nu dă roade creştine, după cum dovedeşte o privire la corupţia creştinătăţii.—Mat. 7:15-20.

[21] Ce apă veţi bea, cea care vine de sus sau cea care vine de jos? Pe cine veţi lăsa să scrie în inima voastră, pe Iehova sau pe Satan? Satan umblă să vă câştige, să vă fure sau să vă prindă inima şi să o îndese cu propagandele sale demonice, ca să nu mai rămână loc pentru scrierea legii lui Iehova în ea. Dacă îl lăsaţi pe Satan să vă scrie în inimă, acesta va fi epitaful vostru, dar dacă cereţi lui Iehova să Îşi scrie legea acolo, aceasta vă va arăta calea spre viaţa veşnică. Prin urmare, raţiunea ne îndeamnă să Îl lăsăm pe Iehova să fie cel care să scrie în inima noastră. Trebuie să-L lăsăm să o facă şi să ne deschidem minţile la Cuvântul Lui, prin studierea acestuia şi prin meditarea asupra lui, prin disciplinarea noastră pentru a pune legile Lui în practică, prin gustarea binelui care rezultă din această ascultare, şi astfel, în cele din urmă, iubind să facem acest lucru. Iar apoi să slujim cu credinţă ca unul dintre martorii lui Iehova, şi să ajutăm ca legea lui Dumnezeu să ajungă în inimile altora.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări se ridică de pe urma căror fapte referitoare la anumite seminţe din deşert?

2. Ce curăţire şi îndepărtare trebuie să fie făcute înainte să poată fi scrisă pe inimă legea lui Iehova?

3. Ce scripturi arată cum să ai legea lui Dumnezeu în inimă?

4. Ce altă acţiune poate fi necesară pentru a avea legea lui Iehova în inimă, în afară de faptul că ne umplem mintea cu aceasta?

5. Ce proces folositor pune în funcţiune adoptarea legislaţiei?

Cuprins

6. Ce caz arată că disciplina şi aplicarea legii pot schimba atitudinea din inimă?

7. Cum a arătat un articol de revistă că instruirea, disciplinarea, manierele forţate şi comportamentul exterior influenţează sentimentele interne şi schimbă inima?

8. Ce scripturi arată puterea disciplinei de a schimba inima?

9. Ce trebuie, aşadar, să facem, atunci când ştim ce este bine, şi ce se va întâmpla cu inima noastră dacă eşuăm să facem acest lucru?

10. La ce invitaţie trebuie să se dea atenţie, în legătură cu citirea Bibliei?

11. Ce hrană suplimentară trebuie să fie gustată, după citirea şi studierea Bibliei, pentru a-i afla gustul delicios?

12. Ce se întâmplă atunci când o persoană sinceră se disciplinează singură, pentru a gusta atât din studierea Cuvântului lui Dumnezeu, cât şi din facerea voinţei Lui, care are ca rezultat o inimă schimbată pentru aceasta?

13. Cum reacţionează unii când află puţin despre Iehova şi voinţa Lui, şi de ce este prematur sau nechibzuit acest lucru?

14. Cum a ilustrat Isus stări diferite ale inimii?

15. Ce arată că inimile pot suferi schimbare?

16. Ce arată 1Corinteni 3:5-9?

17. (a) De ce unele seminţe din deşert refuză să încolţească din pricina solului, dacă nu plouă mult şi nu vine umezeală de sus? (b) De ce refuză unele să încolţească, excepţie făcând în anumite condiţii, din cauza învelişului lor?

18. Cum ilustrează aceasta încolţirea seminţelor adevărului în solul inimii?

19. Cum sunt câteva adevăruri asemenea seminţelor al căror înveliş împiedică încolţirea şi ce scop este deservit în felul acesta?

20. Ce este ilustrat prin apa ce vine de sus şi prin umezeala ce este absorbită de jos?

21. Ce încearcă să facă Satan, însă ce vom cere lui Iehova să facă pentru noi şi cum Îl vom lăsa să facă acest lucru?

Fulgerul – un îngrăşământ extraordinar

Ştiinţa a descoperit că serviciul benefic imediat adus de fulger este cel de fertilizare a solului. Descriind procesul, *Science Digest* din Iulie 1956 spune: „Fulgerul este cel mai mare producător din lume de compuşi azotaţi, ingredient al solului fără de care cea mai mare parte a vieţii vegetale de pe pământ nu ar putea exista. Dat fiind faptul că fiecare fulger arde aerul, căldura extraordinară pe care el o generează uneşte azotul şi oxigenul în mod chimic pentru a forma oxidul de azot, care în cele din urmă se combină cu oxigen suplimentar şi cu apă, pentru a fi transformat în acid azotic şi nitraţi. În forme foarte diluate, aceşti compuşi cad pe pământ cu ploaia. S-a estimat că pe toată suprafaţa pământului, fulgerul produce anual până la 100 milioane de tone de compuşi azotaţi. Această cantitate este de multe, multe ori cantitatea produsă de fabricile

Cuprins

de îngrăşăminte din lume. Chiar se consideră posibil că fără fulger, practic toată viaţa vegetală de pe pământ s-ar veşteji şi ar muri". Ca şi cu multe alte lucruri pe care ştiinţa le află acum, descoperirea că fulgerul îngraşă electric solul confirmă Biblia ca fiind cartea ştiinţei adevărate şi dovedeşte că Autorul ei este Iehova, Creatorul atotînţelept. Căci însuşi Iehova a fost cel care a pus întrebarea lui Iov: „Cine a deschis un canal pentru torentele de ploaie şi a croit o cale pentru fulger, ca să sature ținutul gol şi pustiit şi să facă pământul să dea iarbă?" – Iov 38:25, 27, *RS*.

Unde zboară timpul tău?

Un sondaj efectuat în săptămâna ce încheia 1 septembrie a arătat unde poate fi pierdută o mare parte din timp. Americanii intervievaţi petrec o medie de 18 ore şi 24 minute uitându-se la televizor. Acest lucru e pe lângă cele 4 ore şi 6 minute petrecute în cinematografe. Adăugaţi asta la alte forme de distracţie şi veți vedea necesitatea de a ezita data viitoare când începeți să spuneți, "Sunt prea ocupat" pentru Dumnezeu.

SĂ CÂŞTIGĂM RECOMPENSA LUI DUMNEZEU PRIN INSTRUIRE ACTIVĂ

Martorii creştini dedicaţi au fost bine comparaţi cu atleți care aleargă o cursă. Aşa cum a scris Pavel lui Timotei: „Luptă-te lupta cea bună a credinţei!" Într-un sens, cu toate acestea, timpurile de persecuţie înverşunată ar putea fi asemănate cu concursurile, în timp ce perioadele de pace şi de zidire pot fi comparate cu instruirea în timp de pace. — 1 Tim. 6:12, *NW*.

Perioada de instruire pe timp de pace are pericolele sale, pe care unii le trec cu vederea. Pentru că ei văd puțină opoziţie violentă sunt legănaţi să adoarmă sau sunt încetiniţi în instruirea lor. Ei pierd din vedere faptul că cel mai mare inamic al lor este invizibil, Satan Diavolul. Ei fac o greşeală gravă. Numai prin instruire activă, energică şi severă în timp de pace, vom creşte suficient de puternic pentru a rezista în lupta persecuţiei şi să ieşim victorioşi.

Noi trebuie să ne disciplinăm atunci când condiţiile în sine ne ispitesc să luăm lucrurile uşor. Noi trebuie să ne negăm, să ne controlăm pe noi înşine, fiind mereu în căutarea mai întâi a împărăţiei lui Dumnezeu. Mai ales slujitorii cu timp integral trebuie să continue să facă acest lucru, dacă vor să continue să se bucure de comoara lor specifică de serviciu. Şi numai făcând aşa, slujitorii cu timp parțial pot să profite din plin de oportunităţile lor.

Desigur, pentru a fi în "echipă", trebuie mai întâi de toate să ne dedicăm şi să fim botezaţi. Apoi, trebuie să ne familiarizăm cu regulile, din care principala este iubirea. Asta înseamnă că zi de zi, cu sârguinţă, trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, împreună cu ajutoarele pe care El le-a oferit, precum şi să profităm

Cuprins

de instruirea din grupă. Atleţii, în instruire activă, îşi urmăresc şi dieta şi aşa trebuie să facem şi noi. Asta înseamnă nu doar să luăm felul corect de hrană spirituală, ci să evităm tot ceea ce ştim a fi dăunător. Noi nu îndrăznim să lăsăm curiozitatea să ne expună inutil la otrava lui Satan.

Instruirea activă care câştigă răsplata lui Dumnezeu înseamnă, de asemenea, exercitarea autocontrolului. Asemenea lui Pavel, trebuie să ne purtăm aspru cu corpurile noastre şi să le conducem ca şi cum ar fi sclavi, nu să le urmăm înclinaţiile, ci să le facem să servească scopul nostru în viaţă. Strâns asociat cu autocontrolul este vegherea asupra asocierilor noastre, ştiind că „asocierile rele strică obiceiurile folositoare.” — 1 Cor. 15:33, *NW*.

Instruirea activă înseamnă în special predicarea veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu cu fiecare ocazie: din casă în casă, în case la vizite ulterioare, pe străzi, de la platforma de lecturi publice şi de altfel, ori de câte ori putem găsi o ureche care aude. Pentru fiecare dintre noi se aplică cuvintele lui Pavel: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunţ vestea bună!” Ca şi cu Ezechiel, aşa şi cu noi, viaţa noastră depinde de avertismentul dat de noi celor răi despre Armaghedon. - 1 Cor. 9:16, *NW*.

Pentru a obţine rezultate trebuie să ne antrenăm în mod regulat, nu spasmodic, nu când şi când. Asta înseamnă să punem deoparte timp pentru studiu regulat, pentru participarea la întâlniri regulate şi pentru predicarea cu regularitate a veştii bune. Deci, cumpăraţi timp oportun.

Şi, în sfârşit, instruirea activă înseamnă să ne veghem perspectiva spirituală, nu să ne uităm înapoi la fel ca şi soţia lui Lot, ci să ne păstrăm ochii fixaţi pe Împărăție, cum a făcut Isus şi apostolii Săi.

Deci, în conformitate cu tema noastră pentru luna februarie, fie ca toţi martorii creştini dedicaţi ai lui Iehova să-şi amintească şi ţină seamă de sfatul Apostolului: „Exersează având ca obiectiv devoţiunea sfântă. Căci exerciţiul fizic este de puţin folos, dar devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare.” — 1 Tim. 4:7, 8, *NW*.

[Note de subsol]

Vezi *Turnul de veghere*, 15 aprilie, 1956, pentru detalii.

O misionară din Coreea îi scrie instructorului ei

Dragul meu Judecător*,

. . . Am învăţat foarte multe despre oameni noi şi obiceiuri noi, dar mai ales am ajuns să realizăm motivul pentru care ne-am dus la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. În acel timp am crezut că ştim, dar este nevoie, într-adevăr, să trăieşti un lucru pentru a-l aprecia. Acum ştim ce înseamnă cuvântul "misionar". L-am vrut atât de mult şi cu siguranţă nu m-a dezamăgit.

Coreea este un loc fascinant pentru a trăi. Oamenii de afaceri se îmbracă în haine occidentale şi sunt foarte interesaţi de lucrurile moderne. Ei sunt oameni ageri şi foarte inteligenţi, le place să vorbească şi să pună întrebări. Faţă de noi ei sunt întotdeauna politicoşi. I-a surprins că am venit să le vorbim în propria lor

Cuprins

limbă. Când predicam ei ascultau cu atenţie şi sinceritate. Chiar dacă ei nu vor literatură, ne ascultă. Prin urmare, în Seul nu există nici o persoană care să nu recunoască Martorii lui Iehova.

Clerul, din exasperare, îşi avertizează turmele să nu ne asculte, dar ştiţi rezultatul care este. Întrebarea cea mai frecvent pusă este, "Cum sunt convingerile tale diferite de alte religii?" Pentru a răspunde luăm pur şi simplu un subiect, cum ar fi trinitatea, şi dărâmăm temelia de sub el. Şi odată ce le-am arătat o minciună îi poţi încetini suficient pentru a studia cu atenţie lucrurile. Dintr-o dată ei vor să ştie totul, doresc să studieze două sau trei seri pe săptămână, sau chiar în fiecare zi.

Ei vin la întâlniri, şi după ce încep asocierea cu adunarea, în timp foarte scurt se dedică. Deşi aceştia vin repede cu puţin mai mult decât cunoştinţă de bază, sunt întăriţi, pentru că adevărul devine viaţa lor întreagă. Le place să predice precum şi să vorbească adevărul între ei. Nu te poţi abţine să nu-i iubeşti.

După un an şi jumătate era emoționant să ne veghem adunarea, una din opt în Seul, crescând şi împărţindu-se şi acum să fie gata să se împartă din nou. În plus, am avut un rol în a ajuta o parte din cei din studiile noastre să se maturizeze şi să fie botezaţi. Acum suntem bunici. Unii dintre cei cu care am studiat i-au vegheat pe cei interesaţi cu bunăvoință să fie cufundaţi. Asta într-adevăr îţi pune un nod în gât.

Bunăvoinţa de aici este de necrezut. Avem mai mult decât putem face vreodată. Am avut o experienţă plăcută cu doar trei săptămâni în urmă. Sunând la o casă, am întâlnit un tânăr elev de aproximativ paisprezece ani. El a vrut cartea "*Să fie Dumnezeu adevărat*", dar nu a putut să contribuie pentru ea şi aşa că i-am spus că voi veni din nou şi îi voi da o invitaţie pentru lectura publică la adunarea de circuit care începea în acea săptămână. După ce am părăsit casa am notat locul şi imediat am uitat despre asta. Apoi, la adunare, ce să văd dacă nu acest chip zelos mic trăgând cu ochiul la mine. La început chiar nu l-am recunoscut (toţi elevii se îmbracă la fel în uniforme), dar apoi mi-am adus aminte. El a spus că trebuie să mă grăbesc înapoi la casa lui, deoarece părinţii lui *trebuie* să mă vadă.

În seara următoare el s-a întors din nou pentru a vedea noul film "Fericirea Societăţii Lumii Noi." El avea, practic, lacrimi în ochi când a văzut scenele Lumii Noi. Mai târziu am aflat că mama şi tatăl său au fost, de asemenea, acolo. Marţea viitoare, iar misionară, şi m-am dus să-i vizitez. Ei ne-au primit în casa lor cu braţele şi inimile deschise. Ei fuseseră metodişti ani mulţi, dar au considerat că două ore de rugăciune, cântări şi ascultatul la al lor *moksa* (slujitor) predicând, nu poate fi tot ceea ce Dumnezeu cere de la religia adevărată. Tatăl a spus că vrea o cunoştinţă personală a Bibliei. După studiul nostru de săptămâna trecută au spus că s-au simţit ca şi cum Dumnezeu ne-a trimis. Inimile lor sunt mulţumite acum, cu excepţia că ei văd necesitatea pentru mai multă cunoştinţă.

Pe hârtie, este un pic cam greu pentru a transmite strălucirea din ochii lor şi bucuria de pe feţele lor, dar am simţit că a fost cea mai minunată experienţă pe care am avut-o vreodată. Aici ai mai multe experienţe neobişnuite, pentru că întâlneşti mai multe persoane de rang înalt, etc., care iau poziţie. Dar, dintre toate, această mică familie apropiată a fost cea mai dragă.

Nu există viaţă pe Pământ, ca aceasta. Familia noastră misionară este apropiată şi este plină de bucurie. Casa noastră este minunată pentru Coreea. Deşi vin dezamăgiri temporare, ele trec. Coreea se simte ca acasă.

Sper că tu şi soţia ta sunteţi bine şi fericiţi. Dar cum ar putea cineva să fie altfel — ce ar putea fi mai bun decât să-i slujim lui Iehova?

Cu dragoste pentru amândoi,

[semnat] Elaine Schiedt

[Note de subsol]

*Pentru că el a predat cursul de drept la şcoală.

Întrebări de la cititori

● Este corect să se refere la societatea Lumii Noi ca la un oraş de refugiu modern? — A. P., Statele Unite ale Americii.

Dacă reexaminezi *Turnul de veghere*, 1 decembrie 1955, vei constata că revista nu utilizează expresia societăţii Lumii Noi ca sinonim cu cetatea de scăpare. Aceasta precizează că cetatea de scăpare trebuie identificată ca o îngrijire a lui Iehova pentru a ne proteja de la moarte pentru încălcarea legământului divin cu privire la sfinţenia sângelui, prin venirea noastră şi rămânerea sub beneficiile serviciului activ al Marelui Preot al lui Iehova, Isus Cristos. Trebuie identificată cu organizaţia teocratică a lui Iehova în interiorul societăţii Lumii Noi şi trebuie să fie identificată în mod specific cu acoperirea ispăşitoare a jertfei lui Cristos. Vă rugăm să consultaţi *Turnul de veghere* mai sus menţionat, pagina 719 paragraful 10, pagina 722 paragraful 18 şi pagina 724 paragraful 3.

● La pagina 64 *Poţi Supravieţui Armaghedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu* se spune: "Iehova îi va ascunde şi îi va salva, nu numai în prima parte a conflictului universal, distrugerea Creştinătăţii, ci în tot, în lumea lui nouă." Ce marchează începutul Armaghedonului? — W. T., Statele Unite ale Americii.

Ilustraţii ale Armaghedonului, cum ar fi distrugerea Ierusalimului necredincios în 607 î. Cr. şi, de asemenea, anul 70 A.D., indică faptul cum creştinătatea necredincioasă, care a fost ilustrată de necredinciosul Ierusalim, împreună cu toate celelalte religii diavoleşti, va fi primul element al sistemului lui Satan care va fi distrus în bătălia de la Armaghedon. Alte părţi ale sistemului lui Satan vor fi manevrate de către Iehova pentru a aduce căderea acestui element religios necredincios, la fel cum Babilonul a fost folosit pentru a răsturna necredinciosul Ierusalim în 607 î. Cr. şi cum a fost manevrat Imperiul Roman pentru căderea apostatului Ierusalim în anul 70 d. Cr.

Avem, de asemenea, ilustraţia despre atacul lui Gog asupra societăţii Lumii Noi şi modul în care aceasta cheamă contraatacul decisiv al lui Iehova împotriva lui Gog sau Satan Diavolul, care este, de asemenea, implicat la începutul bătăliei

Cuprins

de la Armaghedon. Armonizând acestea, se pare că, împreună cu atacul lui Gog asupra adevăratei religii vor merge şi atacurile elementelor sistemului său lumesc de religie în general, incluzând branduri false, şi în acest timp mânia lui Iehova la atacul asupra poporului său adevărat va precipita bătălia de la Armaghedon. Organizaţia lui Iehova a religiei adevărate nu va cădea, desigur, în distrugerea sa în aceste atacuri, dar religiile necredincioase ale Creştinătăţii şi ale păgânătăţii vor cădea, şi astfel căderea creştinătăţii necredincioase şi a altor religii false poate fi amintită corect ca o caracteristică de început a Armaghedonului, sau ca primele victime ale acestui război.

Pentru informaţii suplimentare despre aceasta vă rugăm să vedeţi *Turnul de veghere*, numerele din 15 septembrie 1953 (pagina 564), 1 octombrie 1953 (pagina 604) şi 15 iulie 1954 (pagina 444).

Un comentariu critic despre vremurile noastre

La moartea sa în anul 1896, Alfred B. Nobel, om de ştiinţă suedez şi inventatorul dinamitei, a lăsat un fond de 9 milioane dolari, a cărui dobândă urma să fie distribuită anual pentru cei care contribuiau cel mai mult în beneficiul omenirii în cursul anului precedent. Aceste premii Nobel sunt oferite în domeniile: fizică, chimie, medicină şi fiziologie, literatură şi pace. Ultima dată, la 7 noiembrie, Comitetul Premiului Nobel Pentru Pace a anunţat că nimeni nu a fost găsit vrednic de Premiul Nobel pentru Pace în anul 1955, sau în anul 1956. Premiul din anul 1955 de 36 720 $ a fost disponibil pentru premiul cu întârziere din 1956; acum nu va mai fi acordat niciodată. Premiul din 1956 de 38 634 $ poate fi oferit în anul care vine, dar în momentul în care a fost făcut anunţul nici o realizare în domeniul păcii nu a fost considerată demnă de el.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al „*Turnului de veghere*”, vă mai amintiți:
Ce poruncă a lui Isus s-ar putea să ignorați astăzi? Pag. 67, parag. 2.
Ce a influențat traducerea Versiunii Bibliei Regele Iacob? Pag. 70, parag. 3.
Ce document iluminator lipsește din majoritatea Bibliilor Regele Iacob? Pag. 71, parag. 2.
Ce schimbări au fost făcute în Versiunea Regele Iacob? Pag. 71, parag. 6.
De ce nu este suficientă o simplă convingere că Dumnezeu există? Pag. 73, parag. 4.
Cum va încerca Satan să vă distrugă credința? Pag. 76, parag. 1.
Ce bucurie poate echilibra necazul de a vă despărți de familie pentru adevăr? Pag. 77, parag. 5.
Cum simte un misionar când intră pe un teritoriu cu adevărat virgin? Pag. 78, parag. 6.
Unde privește Iehova când te cântărește? Pag. 80, parag. 3.
Cum pătrund mai adânc preceptele creștinismului decât legile statului? Pag. 82, parag. 10.
Cum primești legea lui Dumnezeu în inimă? Pag. 85, parag. 3.
Cum trebuie udate mereu semințele adevărului pentru a încolți în inimă?Pag. 91, parag.18.
Cum să suportăm victorios lupta credinței? Pag. 93, parag. 2.
Ce va marca începutul Armaghedonului? Pag. 95, parag. 5.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 FEBRUARIE 1957 Nr. 4

Cuprins:

CUM ÎȘI PRIVESC MARTORII LUI IEHOVA SERVICIUL - Pag. 113

DE CE TREBUIE CA O RELIGIE SĂ VINĂ LA UŞA TA? - Pag. 125

CITIȚI BIBLIA PENTRU A O ÎNŢELEGE - Pag. 126

MOARTE PENTRU CĂ AM PUS LA ÎNDOIALA TRINITATEA - Pag. 135

LUMEA DREAPTĂ RECREATĂ - Pag. 137

SUPRAVEGHETORI AI SLUJIRII - Pag. 142

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 147

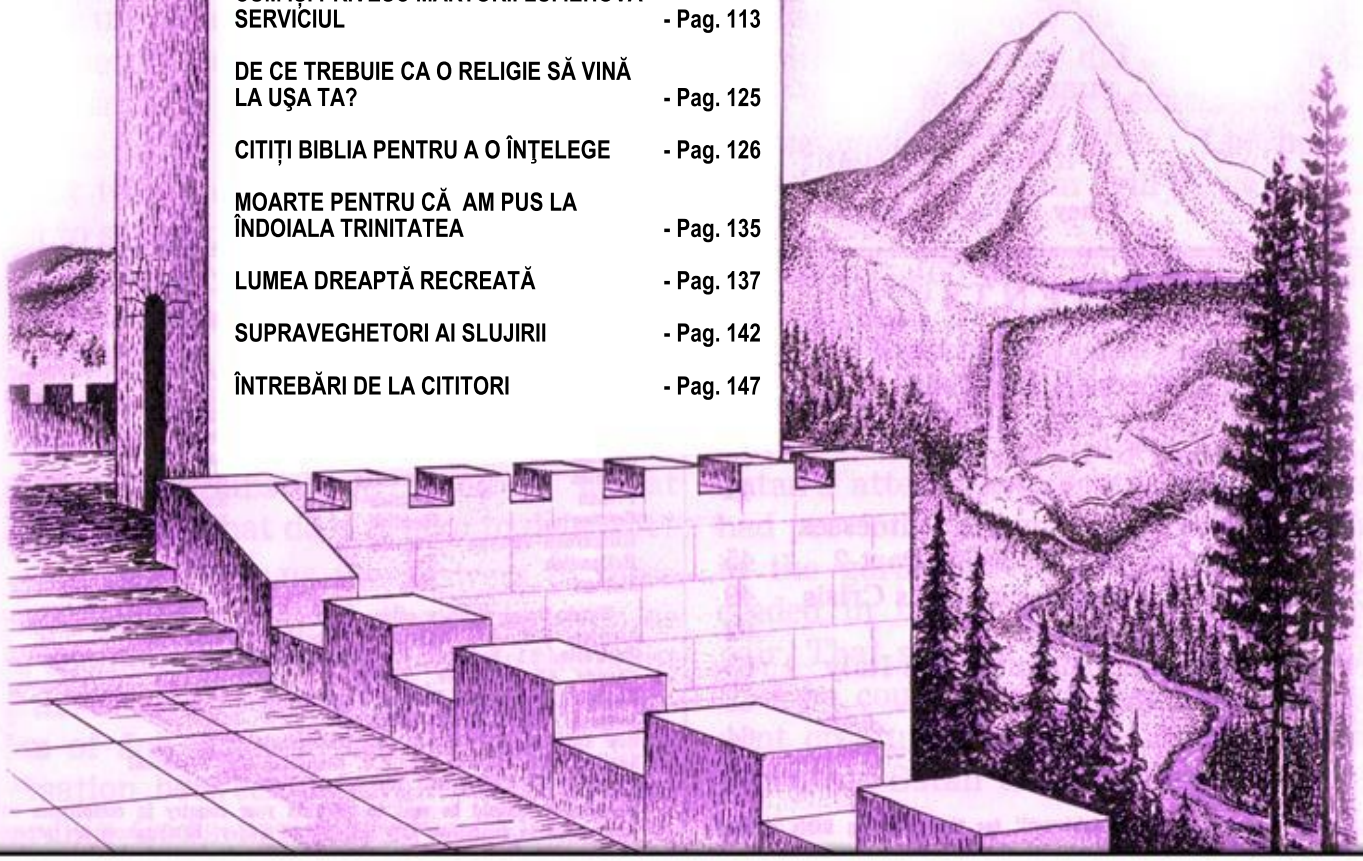

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

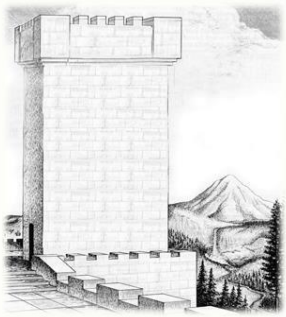

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1957 **Nr 4.**

CUM ÎȘI PRIVESC

MARTORII LUI IEHOVA SERVICIUL

"Sunteţi '... un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." -1 Pet. 2:9, NW

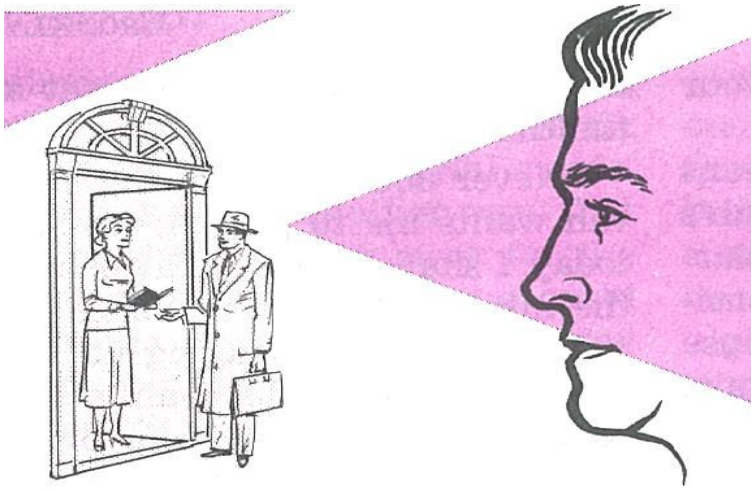

Martorii lui IEHOVA iau activitatea lor de slujire foarte în serios. Ei sunt foarte interesaţi de ea, şi pe bună dreptate, pentru că Iehova este foarte interesat de activitatea de slujire a poporului Său. El a poruncit ca slujirea să fie efectuată în timpuri favorabile şi în timpuri problematice, pentru ca numele Său şi scopurile Sale să poată fi proclamate şi făcute cunoscute pe tot pământul. (2 Tim. 4:2; Ps. 83:18). Şi cum o să fie făcut acest lucru? Vor trebui pietrele să strige slava şi maiestatea lui Iehova? (Luca 19:40) Nu, niciodată, pentru că martorii lui Iehova de pretutindeni au o vedere corectă a slujirii lor şi sunt mereu dornici de a servi cu credincioşie ca slujitori ai lui.

[2] Ca să putem înţelege cât de preţioasă este activitatea de slujire înaintea lui Iehova şi să o privim în mod corespunzător din poziţia Lui înălţată El ne spune la 1 Petru 2:9 (*NW*): "Sunteţi '... un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". Scopul slujirii atunci este de a reflecta lumina (Mat. 5:16, 17, *NW*); de a spune vestea bună a împărăției lui Dumnezeu în lung și-n lat, astfel că oricine vrea să poată chema numele lui Iehova şi să fie salvat. (Rom. 10:13, *NW*) Pentru martorii credincioşi de pretutindeni chemarea sună tare şi clar: "Atât bărbaţi tineri cât şi fecioare, bătrâni şi copii; Să laude numele lui Iehova, pentru că numai

Cuprins

numele Lui este înălţat; gloria Lui este deasupra cerurilor şi a pământului." – Ps. 148:12, 13, *AS*.

[3] Ştiind că este o chestiune de viaţă şi de moarte a servi, în mod activ, ca unul dintre martorii lui Iehova, fiecare vestitor al Împărăției vrea să-şi îndeplinească jurămintele de dedicare cu credincioşie. Simbolizând dedicarea sa prin botezul în apă el nu a trecut doar printr-o ceremonie frumoasă. El a făcut un legământ pentru a-L servi pe Iehova ca unul dintre slujitorii Săi. Din inima lui a spus, aşa cum a făcut Isus: "Vreau să fac voința Ta, Dumnezeul meu; da, Legea Ta este în inima mea." (Ps. 40:8). Făcând pasul dedicării, acela devine un martor al lui Iehova, unul dintre martorii lui Iehova. (Isa. 43:10-12, *AS*). El este privilegiat să poarte cel mai mare nume din toată lumea, un nume de care este mândru şi de care vrea să se dovedească demn, fără greşeală. În Exodul 20:7 (*NW*), el este sfătuit: "Să nu iei numele lui Iehova, Dumnezeul tău în deşert."

[4] Să fii unul din martorii lui Iehova înseamnă mai mult decât a spune: "Eu sunt unul dintre martorii lui Iehova." Depui mărturie? În mod regulat? Toţi cei capabili fizic au responsabilitatea de a predica public şi din casă în casă, la fel ca Isus, şi, în plus, să profite de toate oportunităţile pentru a mărturisi prietenilor, vecinilor, etc., în timp ce aceia infirmi fizic au privilegiul de a mărturisi vizitatorilor, de a scrie scrisori, de a efectua apeluri telefonice, şi alte moduri de a depune măreața mărturie. Fără excepţie, fiecare martor al lui Iehova este conştient de obligaţiile care îi revin în această privinţă, astfel cum este prevăzut în Ezechiel 3:17-21. Dacă cineva nu depune mărturie, el nu este unul dintre martorii lui Iehova. Ca să ne numim martori ai lui Iehova şi apoi să ne abţinem de la a mărturisi, ceea ce înseamnă slujire, ar însemna să luăm numele lui Iehova în deşert sau într-un mod nedemn. Să nu se întâmple asta niciodată, şi nu se va întâmpla, atâta timp cât este păstrată o viziune corectă asupra slujirii.

[5] Din când în când este bine pentru fiecare să se întrebe: "Oare eu am o viziune corectă a slujirii mele şi slujesc cu credincioşie?" Importanţa de a face acest lucru a fost subliniată de Pavel, când a spus: "Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie." (2 Cor. 9:7, *NW*) O viziune corectă a slujirii dă posibilitate cuiva să servească bucuros, cu o inimă recunoscătoare, şi să reflecte, aşa cum a făcut Pavel, care a spus în continuare: " Îi sunt recunoscător lui Cristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, pentru că m-a considerat fidel şi m-a numit într-un serviciu." (1 Tim. 1:12, *NW*). Reţineți, serviciul ne este atribuit nouă! Fiind recunoscători pentru acest privilegiu, toţi cei care au o viziune corectă a slujirii predică cu bucurie vestea bună a împărăției lui Iehova, cu fiecare ocazie.

[6] Niciodată să nu aveţi acest punct de vedere: "Iehova vrea să predic, asta ştiu, aşa că astăzi Îi voi face o favoare şi voi lua parte în slujire." Aceasta ar fi una dintre cele mai nepotrivite viziuni. Prin implicarea în slujire nimeni nu face o favoare lui Iehova. Cum ar putea cineva face o favoare lui Iehova prin predicare? De fapt, ce favoare poată să facă cineva lui Iehova? Să-i dea viaţă veşnică? Nu, pentru că El este marele Dumnezeu al universului. El are viaţa în sine şi puterea de a da viaţă oricui doreşte. Ei bine, atunci, ar putea crea cineva un paradis al dreptăţii

Cuprins

şi să aducă în existenţă dorinţele inimii sale? Nu, din nou, este răspunsul clar. Atunci ce poate face cineva pentru Iehova? Absolut nimic care să-L îmbunătăţească pe El sau poziţia Lui. Cu toate acestea, există ceva ce se poate face ca să-I fim pe plac. Să servim loiali ca slujitorii Săi şi astfel să fim o sursă de încântare pentru El, bucurându-i inima. (Prov. 23:15, 16, *AS*). La rândul Lui, Iehova, ca un Tată bun şi iubitor, va putea şi îşi va favoriza martorii Săi credincioşi cu viaţă veşnică în lumea Lui dreaptă şi nouă şi va îndeplini fiecare dorinţă dreaptă a inimii.

IMPLICARE ÎN SLUJIRE

[7] Toţi cei care au o viziune corectă asupra slujirii fac demersuri pentru a "oferi întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc public numele Său." Realizarea acestui lucru este o parte a închinării adevărate. (Evrei 13:15, *NW*). Organizarea timpului pentru a face declaraţii publice nu este întotdeauna uşoară. Ca toţi ceilalţi oameni, noi trebuie să avem grijă de nevoile noastre materiale, să-i dăm Cezarului lucrurile materiale pe care Cezar le cere, şi, în plus, să participăm la reuniunile adunării şi să înfăptuim serviciul de slujire.

[8] Uneori circumstanţele cer cuiva să facă munca laică de chiar cinci sau şase zile pe săptămână, pentru a asigura necesitățile materiale. El îşi doreşte ca lucrurile să fi fost invers, să fi avut cinci sau şase zile în fiecare săptămână pentru cea mai importantă slujire, şi să se fi descurcat cu una sau două zile de muncă profană. Dar el nu are, şi când îi este cerut în ziua sa liberă să ia parte în slujire, el răspunde: "Ce, să mă duc în ziua mea liberă? De ce, frate, nu ştii că am lucrat din greu toată săptămâna şi că am nevoie de această zi să mă odihnesc?" Nu, acesta nu este răspunsul celui care are o viziune corectă asupra slujirii. El foloseşte zilele libere cu bucurie, precum şi serile şi sărbătorile, pentru a participa cât mai mult posibil în slujire. Şi aşa şi trebuie să fie, din moment ce acele cinci sau şase zile de muncă laică pur şi simplu susţin şi furnizează necesitățile materiale. Pentru a avea grijă de nevoile spirituale şi pentru a asigura viaţa în sine necesită să ai binecuvântarea şi favoarea lui Iehova, care rezultă din faptul din a fi colaboratori ai lui Dumnezeu. - 1 Cor. 3:9, *NW*.

[9] Pentru a activa în mod regulat în slujire este nevoie de o atentă bugetare a timpului. Dacă o persoană nu este atentă ea îşi poate permite să devină atât de ocupată şi trasă în jos de griji şi nelinişti lumeşti, încât să aibă dificultăţi în organizarea timpului său pentru slujire. Acesta trebuie să fie cazul cu unii, căci rapoartele adunării arată că există şi unii care nu participă în serviciul de slujire în fiecare lună. Aceasta este o poziţie periculoasă în care să ajungeți, fraţilor! Aceasta înseamnă că ai eşuat să-ți îndeplinești jurămintele de dedicare făcute lui Iehova. Slujitorii care au o viziune corectă asupra slujirii nu-şi permit să devină atât de ocupaţi sau traşi în jos, astfel încât să nu poată participa în mod regulat la reuniuni şi să se implice în slujire - dacă aceasta este cu adevărat dorinţa lor - căci e adevărată zicala: "Puteţi găsi întotdeauna timp pentru a face lucrurile pe care chiar vreţi să le faceţi."

Cuprins

[10] Da, este adevărat! Nu contează cât de ocupat este un om, în fiecare zi el are grijă de trei ori sau mai mult să mănânce hrană fizică, pe care organismul o cere şi ştie că ea este esenţială pentru a susţine viaţa. Şi indiferent de cât de ocupat ar fi cineva, atunci când se face noapte, sau la primele ore ale dimineţii, se opreşte din tot ce face şi se duce la culcare, ştiind că somnul este necesar pentru odihna corpului şi a minţii, pentru a continua activitatea a doua zi. Şi luaţi un cuplu logodit, sau oamenii îndrăgostiţi; indiferent de cât de ocupaţi ar fi fiecare, nu reuşesc ei, oare, întotdeauna, să aranjeze să petreacă ceva timp împreună? Într-adevăr! Şi aşa este şi cu slujirea. Vestitorii care au o viziune corectă asupra slujirii aranjează să participe în mod regulat în activitatea de slujire, indiferent de circumstanţele lor sau de cerinţele pe care această veche lume diavolească le-ar putea impune asupra lor, ţinând cont în continuu de faptul că serviciul este o parte integrală din închinarea acceptabilă şi că acum, da, acum, este timpul oportun să lăudăm pe Iehova şi să avem o parte în adunarea celorlalte oi în Societatea Noii Lumi, pentru supravieţuire la Armaghedon.

LUCRARE DE SLUJIRE CU TIMP INTEGRAL

[11] În împlinirea jurămintelor lor de dedicare şi conştienţi de urgenţa lucrării de mărturie toţi au ca scop serviciul de pionier cu timp integral. Deşi nu este un serviciu uşor, este serviciul cel mai plăcut şi satisfăcător să fii de partea aceasta a Armaghedonului. Acesta este un serviciu măreţ în care pionierii obişnuiţi petrec cel puţin 100 de ore pe lună, predicând, iar pionierii speciali un minim de 150 de ore. Nimeni să nu subestimeze serviciul de pionierat. El este un act real de credinţă, un serviciu doar pentru bărbaţii şi femeile mature care sunt dispuşi să caute mai întîi interesele Împărăţiei în viaţa lor şi să facă sacrificii pentru a fi plăcuţi lui Iehova. Cineva nu poate ţine pasul cu cei din familia Jones, care doresc cele mai recente şi cele mai bune atracţii ale lumii vechi, şi cu pionieratul, în acelaşi timp. Este loc numai pentru una sau numai pentru alta, nu pentru ambele.

[12] Dar cum se pot asigura necesităţile vieţii cu preţuri atât de mari şi încă să fii pionier? Buna planificare şi aranjamentele sunt necesare, plus cel mai important lucru - credinţă şi încredere depline că Iehova va furniza strictul necesar. Isus s-a exprimat clar: "Nu vă îngrijoraţi, deci, niciodată, zicând: Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca? Fiindcă pe toate acestea naţiunile le caută stăruitor. Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri." (Mat. 6:31, 32, *NW*). Să fim siguri, Iehova îşi va îndeplini partea Lui, aşa cum noi o facem pe a noastră.

[13] Că se poate face aceasta şi chiar se face, iată miile de exemple splendide de pionieri, astăzi, în întreaga lume! Oricine doreşte să facă pionierat şi se reţine din cauza unui cont bancar ce-i lipseşte, pentru a-l susţine cu anii în lucrarea de pionierat, ar face bine să reţină următoarele de la pionierii fericiţi: "Cu douăzeci de ani în urmă noi (soţ şi soţie) am început cu foarte puţini dolari. În acest timp nu ne-am dorit nici un lucru necesar. Am depus mai departe efortul şi Domnul a furnizat"; un altul a scris: "Ca David, pot spune, 'Odată am fost tânăr [a intrat în

Cuprins

serviciu în anul 1907], iar acum am îmbătrânit', dar întotdeauna Domnul S-a îngrijit de nevoile mele." Da, este asigurată o cale pentru cei care doresc cu adevărat să fie pionieri. Lucrarea cu timp parţial, utilizarea atentă a finanţelor ce le aveţi la îndemână, aranjamentele de familie ca unul sau mai mulţi să facă pionierat, pensiile şi multe alte căi deschid calea pentru slujitorii harnici, energici către pionierat.

[14] Nu rataţi acest privilegiu, dacă sunteţi liberi din punct de vedere scriptural, pentru a fi un pionier. Există o nevoie urgentă de mai mulţi lucrători cu timp integral acum, căci "recolta este coaptă, dar puţini sunt lucrătorii." Dacă puteţi aranja să faceţi pionierat şi vă calificaţi, atunci pionieratul este serviciul pe care ar trebui să-l aveţi. Fericiţi, într-adevăr, sunt bărbaţii şi femeile mature dedicate, care văd problema în mod clar şi îşi aranjează afacerile pentru a începe şi a rămâne în lucrarea de pionierat.

[15] Dar ce spuneţi despre cei care au obligaţii familiale care necesită timp şi atenţie până la punctul în care nu mai este posibil ca aceştia să facă pionierat? Pentru ca toţi aceştia să se poată bucura cel puţin de privilegiile limitate de pionier, precum şi slujitorii tineri de vârstă şcolară, gospodinele, lucrătorii sezonieri şi alţii, societatea le-a oferit pionieratul de vacanţă. O persoană se poate angaja în acest serviciu pentru o perioadă de una, două sau mai multe luni. Iar pentru cei care au doar o vacanță de două săptămâni există un aranjament pentru ei să facă pionierat de vacanță în această perioadă. Acest lucru înseamnă că toţi martorii dedicaţi au posibilitatea de a se bucura de serviciul de pionierat cel mai binecuvântat, cel puţin parţial, în fiecare an. Tu faci acest lucru?

[16] Mulţi tineri slujitori de vârstă şcolară fac pionierat de vacanţă în fiecare vacanţă de vară până la absolvire, moment în care intră în serviciul regulat de pionierat. Unii sunt acum în serviciul Betel, absolvenţi de Gilead, servind ca misionari, serv de circuit şi de district, precum şi în alte poziţii responsabile în societatea Lumii Noi.

UTILIZAREA TALENTELOR ŞI A ABILITĂŢII

[17] Fie tânăr sau bătrân, ca vârstă sau în adevăr, toţi ar trebui să aibă dorinţa de a-şi îmbunătăţi abilităţile de slujire. Vorbind de abilităţi, uneori unii au spus: "Vreau să fac slujire, dar capacitatea mea este atât de limitată. De-aş fi avut abilitatea fratelui sau surorii Cutare sau Cutare. Ei pot vorbi într-una, şi cât de minunat este modul în care adevărurile şi explicaţiile scripturale curg din gurile lor." Şi cum a făcut fratele sau sora de a devenit atât de calificat? S-a născut în acest fel? Nu! El a studiat cu sârguinţă, a participat la reuniuni în mod regulat şi a aplicat lucrurile învăţate în serviciul de teren, astfel încât să devină un slujitor bine calificat.

[18] Nici un vestitor n-ar trebui să se uite la altul şi să spună: "Dacă aş avea abilitatea ta de slujire, atunci aş face aşa-şi-aşa." Iehova Dumnezeu nu va judeca niciun individ după capacitatea fratelui sau surorii lui. El vrea ca fiecare să folosească capacitatea pe care o are şi să şi-o îmbunătăţească. Că abilităţile pot fi

Cuprins

îmbunătăţite ne reaminteşte parabola talanților. (Mat. 25:14-28, *NW*). Slujitorilor care şi-au folosit talanții li s-a dat mai mult, în timp ce slujitorul care nu şi-a folosit talantul l-a pierdut. Acelaşi lucru este cu slujirea. Iehova va da talanți din ce în ce mai mulți celor care îi folosesc. Acest lucru a fost văzut din nou şi din nou, pentru că majoritatea vestitorilor noi încep cu o capacitate de slujire foarte limitată. Fraţii s-au alăturat şcolii de serviu şi la primele lor cuvântări de student au avut mari dificultăţi. Nu a fost uşor, dar au continuat să depună efortul necesar, străduindu-se mereu pentru a se îmbunătăţi, şi relativ repede au devenit vorbitori capabili, în stare să stea în faţa adunării şi să susţină discursuri edificatoare de o oră, precum şi să se descurce cu alte privilegii de slujire.

[19] Mulţi dintre noi, văzând necesitatea de a sluji, în termeni clari, am declarat: "Ştiu că este corect şi că ar trebui să fac slujire, dar nu cred că voi fi vreodată în stare să merg din casă în casă singur, sau să fac vizite ulterioare și să conduc studii biblice la domiciliu." Fericiţi suntem astăzi că suntem slujitori capabili din casă în casă, în stare să depunem mărturie eficient pentru Iehova, ca urmare a utilizării capacităţii sau a talentelor limitate pe care le-am avut şi rugându-ne lui Iehova pentru mai mult! Deci, tineri şi bătrâni, ca vârstă şi ani în adevăr, continuaţi cu înţelepciune să folosiți abilitatea pe care o aveţi şi lucraţi pentru mai mult. Cu binecuvântarea lui Iehova asupra eforturilor voastre sincere 'avansarea voastră va fi văzută de toate persoanele' şi va fi plăcerea voastră bună să vă bucuraţi de privilegiile de slujire ce odată nu le-aţi crezut posibile. - 1 Tim. 4:15, *NW*.

PARTICIPAREA LA ÎNTÂLNIRI

[20] Pentru a ţine pasul cu adevărurile revelate ale Bibliei şi pentru a fi bine echipat pentru slujire, este necesar să participi la reuniunile adunării în mod regulat. Iehova ştie de ce au nevoie servii Lui pentru a servi ca slujitori ai Săi şi oferă necesarul prin intermediul organizaţiei Sale teocratice, prin următoarele întâlniri săptămânale ale adunării: Studiul *Turnului de veghere*, adunarea de serviciu, şcoala teocratică de serviciu şi studiul de carte al adunării. Când pot fi aranjate întâlniri publice și ele pot fi o sursă bogată de informaţii.

[21] Când merg pentru prima dată la Sala Împărăției şi află despre multele noastre întâlniri săptămânale, câţiva dintre cei care au participat anterior la bisericile lumeşti o dată pe săptămână, sau mai puţin, răspund: "Toţi dintre voi participați regulat la patru sau cinci întâlniri în fiecare săptămână? Sunt toate acestea necesare?" Pentru ca noi să fim şi să rămânem puternici şi sănătoşi

Cuprins

spiritual, singurul răspuns corect este Da. Foarte la obiect, Isus a spus: "Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." (Mat. 4:4, *NW*). Aşa cum este necesar să mănânci hrană materială cu regularitate, ca să rămâi sănătos şi să te menţii puternic fizic, tot aşa este de o importanţă vitală să te înfrupţi regulat din îngrijirile spirituale ale lui Iehova.

[22] Participarea la reuniuni este de o asemenea importanţă, încât suntem îndemnaţi la Evrei 10:25 să nu "părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiul." Ratând întâlnirile omul îşi neagă lui însuşi hrana spirituală pe care Iehova a aranjat-o pentru bunăstarea lui. Prin urmare, atunci când este timpul pentru o întâlnire la Sala Împărăției sau studiul de carte al adunării, cu siguranţă nu ar putea exista nimic mai important oriunde pe pământ. Manifestă-ţi aprecierea şi viziunea corectă asupra slujirii prin participarea în mod regulat la toate întrunirile.

[23] În plus faţă de participarea regulată la toate reuniunile adunării, noi trebuie să-i încurajăm pe alţii să facă la fel. De ceea ce noi avem nevoie pentru a păstra sănătatea spirituală bună este nevoie şi pentru alţii. Astfel, încurajaţi-vă cu dragoste unul pe altul pentru a merge la întâlniri şi "cu atât mai mult cu cât iată că ziua se apropie." Este privilegiul şi responsabilitatea participanţilor maturi şi cu regularitate la reuniuni să încurajeze şi să ajute pe toți slujitorii colegi să participe la toate reuniunile adunării, în mod regulat. Servii şi vestitorii ar trebui să fie mereu în alertă să observe pe cei care lipsesc de la aceste întâlniri şi să-şi arate dragostea frăţească şi îngrijorarea vizitându-i, pentru a-i încuraja şi a-i ajuta să participe.

[24] Câţi dintre noi nu au spus sau gândit din când în când: "Ştiu că ar trebui să particip la întâlnire, dar sunt atât de obosit, ocupat, etc."? Cu toate acestea, efortul a fost depus mai departe, am participat la întrunire şi cât de fericiţi am fost! Informaţiile înviorătoare despre Lumea Nouă, de la reuniune, au atenuat senzaţia de oboseală, epuizare şi ne-au permis să ne scoatem din minte şi din inimă problemele şi necazurile lumii vechi. Tovărășia bună a fost împărtăşită cu bucurie cu fraţii, ceea ce este întotdeauna stimulativ, şi, mai presus de toate, satisfacţia şi bucuria care vin din ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Ce înviorătoare, înălţătoare şi edificatoare sunt reuniunile periodice! Nu pierdeţi niciodată o întâlnire dacă este posibil să evitaţi acest lucru. Ele sunt o necesitate pentru a menţine o sănătate bună spirituală şi pentru a deveni, în mod adecvat, calificat pentru slujire.

[25] Persoanele cu bunăvoință ar trebui să fie invitate şi încurajate să participe la fiecare şi la toate întâlnirile adunării. La finalizarea fiecărui studiu biblic săptămânal la domiciliu este bine să se petreacă câteva minute discutând punctele importante ale întâlnirilor de săptămâna trecută. Acest lucru îi va ajuta să aprecieze varietatea de informaţii pertinente disponibile la reuniuni şi să ştie ce le scapă. Cu cât încep mai devreme participarea la reuniunile de la Sala Împărăției cu atât va fi mai rapidă maturitatea lor creştină. Aceştia ar trebui să fie făcuţi să se simtă bineveniţi să participe la toate reuniunile, şi, să ştie, de asemenea, că martorii lui Iehova sunt interesaţi, nu de cartea lor de buzunar, ci de a-i ajuta să înveţe

Cuprins

adevărurile Bibliei şi să meargă pe calea care duce la viaţă în lumea nouă a lui Dumnezeu. - Ioan 17:3, *NW*

SĂ LE SLUJIM ALTORA

[26] Scopul slujirii este de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova, de a găsi şi a hrăni şi celelalte oi, şi de a se dovedi credincios, ca martor al lui Iehova. Nu este scopul, obiectivul martorilor lui Iehova de a converti această lume veche. Asta nu se va face niciodată, pentru că este clar precizat în Matei 24:38, 39 (*NW*), cei mai mulţi dintre locuitorii acestei lumi, ca în vremea lui Noe, vor fi distruşi în bătălia de la Armaghedon ce se apropie. În timp ce lumea, ca un întreg, este mulţumită să mănânce, să bea şi să fie veselă, există şi unii care suspină şi gem din cauza condiţiilor existente. Aceştia sunt cei care trebuie găsiţi şi ajutaţi câtă vreme timpul ne permite. Toţi cei care speră să supravieţuiască marelui război de la Armaghedon, care se apropie rapid, trebuie să asculte şi să răspundă la invitaţia lui Iehova: "Căutaţi-l pe Iehova, voi toţi cei smeriți de pe pământ, care respectați hotărârile Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veți fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." – Ţef. 2:3, *AS*.

[27] Acum este vremea acceptabilă pentru adunarea persoanelor smerite ca şi oile şi ajutarea acestora pentru a deveni lăudători statornici, de necintit, ai lui Dumnezeu. (2 Cor. 6:2; 1 Cor 15:58, *NW*). Cu dragoste adevărată de aproapele nostru şi altruism complet trebuie să căutăm şi să creăm oportunităţi de slujire. Acesta este cea mai importantă lucrare de pe pământ între prezent şi Armaghedon, o chestiune de viaţă sau de moarte pentru noi şi pentru cei cărora le predicăm.

[28] Când vin serile şi sfârşitul de săptămână, evident suntem obosiţi de la activităţile profane şi altele. Ar fi atât de uşor să stăm acasă şi să ne răsfăţăm, gândind cât de minunat este că alţii sunt afară, slujind fidel şi având grijă de oi. Dar noi nu putem şi nu vom lăsa să se întâmple asta. "Vai de mine dacă nu predic" este ghidul nostru Scriptural. Isus a fost dispus să-şi dea viaţa pentru oi. Ca urmaşi ai Săi noi suntem dispuşi, şi dorim să facem tot ce putem pentru a-i ajuta pe alţii şi, astfel, să sacrificăm dorinţele personale şi serile confortabile, sfârşitul de săptămână şi alte momente, pentru a predica. Din acest motiv, fie că vremea este frumoasă sau nefavorabilă, fie că ne confruntăm cu o multitudine de lucruri negative, noi vom continua să mergem din casă în casă slujind, conducând studii biblice şi ajutând în alte moduri pe cei sinceri.

[29]Nu este folosit nici un aranjament de "loveşte sau ratează" în a predica bine tuturor. Departe de noi! Activitatea de slujire a martorilor lui Iehova este bine organizată. Fiecare dintre cele 16 240 de adunări din întreaga lume, precum şi mulţi misionari şi pionieri obişnuiţi şi speciali care deservesc teritorii izolate, primeşte de la Societate un teritoriu definit pentru a-l deservi. Ei au responsabilitatea de a predica tuturor oamenilor care trăiesc în teritoriul alocat.

[30] Cel mai eficient mijloc de slujire este calea scripturală a vizitării oamenilor în casele lor. Acesta a fost modul în care Isus i-a instruit pe urmaşii lui să predice; modul urmat de Pavel, care mărturiseşte: "Nu m-am reţinut să vă spun toate

Cuprins

lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă." (Faptele 20:20; Mat. 10:5, 11-13, *NW*). Cum casele dintr-un teritoriu sunt revizitate, uneori proprietarii răspund: "Te-ai întors? Unul dintre martorii lui Iehova a fost aici nu cu mult timp în urmă." Nimeni nu ştie asta mai bine ca noi, cei care ne străduim intenţionat să ne acoperim teritoriul în mod repetat şi sistematic. Dar, de ce, întreabă unii, nu-ţi acoperi teritoriul o dată şi apoi să te opreşti? Pur şi simplu pentru că de la o vizită la alta condiţiile sau circumstanţele unei persoane se pot schimba sau ceva spus anterior proprietarului schimbă modul său de gândire până la punctul în care cei care înainte s-au opus, erau ocupaţi, sunt acum gata, dornici şi vor să audă mesajul Împărăției. Aproape toţi slujitorii care sunt activi astăzi, nu au răspuns la vizitele ce le-au fost efectuate. Cei mai fericiţi sunt cei al căror teritoriu a fost deservit iar şi iar, şi, la rândul lor, ei sunt mulţumiţi cu acoperirea teritoriului desemnat în continuu căutând celelalte oi.

[31] Unii care nu sunt bine familiarizaţi cu slujirea noastră au întrebat: "Nu obosiţi să mergeţi înapoi la aceleaşi case, spunând acelaşi lucru?" Casele sunt revizitate, da, dar nu sunt rostite aceleaşi cuvinte. Înainte de implicare în slujire martorii pregătesc predici la obiect de trei până la opt minute şi predici noi sunt folosite de către un martor cel puţin de fiecare dată când un teritoriu este revizitat. Fiind astfel bine pregătit, este o plăcere pentru cineva să se angajeze în slujire. O persoană merge la uşă, fără gânduri ce-i aleargă prin minte, în timp ce aude proprietarul că se apropie: "Ce să mai spun? Cum voi începe?" Nu, cu încredere, slujitorul pregătit oferă mesajul Bibliei pe care a venit să-l ofere şi după încheierea predicii proprietarii receptivi nu se miră de ce a sunat un martor al lui Iehova. Predica coerentă a Bibliei i-a permis proprietarului să înţeleagă, să beneficieze de, şi să aprecieze scopul vizitei. Toţi slujitorii corect pregătiţi folosesc acum predici din Biblie de trei până la opt minute, în mărturisirea obişnuită, şi cunosc bine eficacitatea acestora.

[32]Pentru a ajuta proprietarii interesaţi să se familiarizeze cu adevărurile Bibliei, sunt oferite proprietarilor, pe baza unei mici contribuţii, predici tipărite sub formă de cărţi de studiu biblic, de ajutor, reviste *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! şi broşuri. Contribuţiile primite nu fac mai mult decât ajută la acoperirea costurilor de imprimare şi de manipulare. Dacă o persoană nu îşi poate permite să contribuie şi doreşte sincer predici imprimate, acestea i se dau de către slujitor, care plăteşte el însuşi pentru ele. Toţi aceşti factori dovedesc incontestabil că martorii lui Iehova "nu sunt vânzători ambulanți ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi oameni, ci din sinceritate, da, ca trimişi de la Dumnezeu, ... vorbim." (2 Cor. 2:17, *NW*). Predicile imprimate permit oamenilor să studieze când le convine.

33.Scopul slujirii nu se limitează la distribuirea de ajutoare de studiu biblic la oamenii interesați. Pentru a îndeplini instrucțiunile lui Isus, pe deplin, de a găsi și apoi de a hrăni celelalte oi, se cere ceva mai mult decât aceasta. În afară de petrecerea multor ore în localizarea persoanelor interesate, trebuie să fie făcute vizite ulterioare pentru a hrăni într-adevăr oile. Toți martorii lui Iehova cu o viziune corectă despre slujire sunt fericiți să facă vizite ulterioare la persoanele care au manifestat interes față de mesajul Bibliei. Întorcându-se cu predici din

Cuprins

Biblie bine pregătite, de zece până la cincisprezece minute, pe subiecte de interes pentru proprietar, aceasta le dă posibilitatea să vadă nevoia unui studiu biblic privat la domiciliu. Slujitorii atenţi încep studiile biblice la domiciliu cât de curând posibil.

[34] Conduci cel puţin un studiu biblic la domiciliu în fiecare săptămână, ca un vestitor al adunării şi mai multe ca un pionier sau misionar? Fiecare ar trebui să facă aceasta, şi totuşi rapoartele arată că mulţi slujitori calificaţi nu o fac. De fapt, doar aproximativ 15-20% din vestitorii din cele mai multe adunări conduc toate aceste studii biblice deosebit de importante. De ce nu fac mai mulţi acest lucru? Oare pentru că mulţi nu au capacitatea? Nu, nu din această cauză, pentru că toţi martorii lui Iehova au capacitatea de a efectua studii. Sincer, se pare că unii fug de studiile biblice la domiciliu, nedorind să fie împovăraţi cu această responsabilitate. Aceasta este o viziune nepotrivită. Oare nu aproape toţi dintre noi au ajuns la o cunoştinţă a adevărului prin intermediul cuiva care a condus un studiu biblic la domiciliu cu noi? Ba da! Aici, atunci, este valoarea lor. Ele sunt într-adevăr esenţiale să "hrănească oile Mele."

[35]Prin urmare, fie ca fiecare martor dedicat să efectueze cel puţin un studiu biblic la domiciliu, în mod regulat, având faţă de alte potenţiale oi acest punct de vedere scriptural: "Astfel, având o tandră afecţiune pentru voi, ne-a făcut multă plăcere să vă dăm nu numai vestea bună a lui Dumnezeu, ci şi sufletele noastre, atât de dragi ne deveniserăţi. Vă amintiţi, desigur, fraţilor, de truda şi osteneala noastră. Muncind noapte şi zi ... v-am predicat vestea bună a lui Dumnezeu." - 1 Tes. 2:8, 9, *NW*.

[36] Cu o viziune corectă asupra serviciului un slujitor este nu numai dispus, ci şi doritor să efectueze studii biblice la domiciliu, în orice moment pot fi ele aranjate. El îşi aminteşte că scopul slujirii lui este să dea roade şi că studiile biblice la domiciliu sunt mijloace de a face acest lucru. Fie ca toţi martorii credincioşi ai lui Iehova să participe la vizitele ulterioare şi la serviciul de studiu biblic la domiciliu, precum şi la slujirea din casă în casă, lucrarea cu reviste şi alte caracteristici ale serviciului Împărăției, cu scopul de "a fi bine echilibrat, realizându-și bine lucrarea." - 2 Tim. 4:5, *NW*.

INSTRUIREA NOILOR SLUJITORI

[37]Pe măsură ce oamenii cu bunăvoinţă profită de aranjamentul studiului biblic la domiciliu şi vor participa la întâlnirile adunării aceştia ajung la o cunoaştere exactă a scopurilor măreţe şi glorioase ale lui Iehova. Ei ajung să le iubească şi doresc să aibă o parte în lăudarea numelui lui Iehova şi în ajutarea altor persoane să afle calea vieții. Devine ca un foc în oasele lor; ei trebuie şi îşi doresc să se alăture rândurilor de slujitori fericiţi.

[38] Cum poate deveni cineva calificat pentru slujire? Este necesar să meargă la seminar sau la o şcoală specială pentru instruire? Isus nu şi-a trimis urmaşii la şcolile teologice din vremea Sa. Mai degrabă i-a instruit, luându-i cu El în serviciul de teren, i-a învăţat ce să facă, şi i-a trimis să înveţe şi să facă discipoli din alţii.

Cuprins

(Mat. 28:19, 20, *NW*). Această cale scripturală este urmată de martorii lui Iehova de astăzi în întreaga lume.

[39] În fiecare adunare se fac aranjamente pentru a instrui şi ajuta pe cei noi să devină calificaţi în mod adecvat pentru slujire. Slujitorii maturi şi capabili sunt desemnaţi de către servul de circuit, şi între vizitele lui făcute de către servul de grupă, pentru a instrui şi ajuta pe cei noi şi pe alţii care au nevoie de ajutor, pentru a deveni slujitori din casă în casă, bine calificaţi, pentru a face vizite ulterioare la persoanele interesate, pentru a începe şi conduce studii biblice la domiciliu, pentru a pregăti şi oferi predici adecvate şi a deveni slujitori calificaţi în alte moduri. Cei doi ce lucrează împreună, numiţi tovarăşi teocratici, alcătuiesc un program care să le permită să se angajeze în toate caracteristicile slujirii cât mai des posibil. Slujitorul mai matur preia conducerea şi dă întotdeauna sfaturi utile şi bune pentru cel care învață. Pe măsură ce acela ce este instruit progresează, el face din ce în ce mai mult până când va fi în măsură să ofere predici singur şi să slujească eficient din casă în casă, să facă vizite ulterioare şi să conducă studii biblice. Apoi, el se află în curând în măsură să ajute pe un altul. Fiecare însoţitor teocratic îşi ia numirea în serios, realizând că este o numire teocratică. Cel mai calificat consideră că este un privilegiu să-l ajute pe cel pe care este numit să-l ajute să devină un martor capabil pentru Iehova, şi cel ce este instruit apreciază programul de instruire ca pe o îngrijire iubitoare din partea organizaţiei teocratice a lui Iehova de a-l ajuta să devină un slujitor bine calificat, capabil să declare excelenţele lui Iehova, care l-a chemat să predice. – Efes. 4:11-14, *NW*.

[40]Cum se poate observa din acest articol, martorii lui Iehova îşi iau în serios slujirea. Ei sunt foarte interesaţi de ea, realizând că este o parte foarte importantă a închinării adevărate. (Mat. 7:21, *NW*). După ce am discutat despre modul în care martorii lui Iehova îşi organizează treburile pentru a sluji şi punctul lor de vedere asupra slujirii, în articolul următor vom vedea cum se califică supraveghetorii pentru responsabilităţile adunării şi modul în care aceştia îşi privesc numirea de slujire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum îşi privesc martorii lui Iehova slujirea? De ce?
2. (a) Care este scopul slujirii? (b) Ce strigăt se aude tare și clar?
3. Cum trebuie să-și privească cineva jurămintele de dedicare?
4. Dacă cineva nu depune mărturie, este el un martor al lui Iehova? Ce este necesar?
5. Ce întrebare bună trebuie să vă puneţi din când în când, şi cum a avut Pavel o perspectivă potrivită?
6. (a) Îi face cineva vreo favoare lui Iehova prin faptul că predică? (b) Cum poate plăcea cineva lui Iehova şi cum poate câştiga favoarea Sa?
7. De ce este important să „facem o declaraţie publică”, şi este întotdeauna uşor de aranjat acest lucru?

Cuprins

8. Cum priveşte şi foloseşte cineva, în mod potrivit, timpul disponibil pentru serviciu?

9. Ce trebuie să evite un slujitor?

10. (a) Reușește și aranjează o persoană să facă lucrurile cum vrea să le facă în realitate? (b) De ce trebuie să fie adevărat acest lucru, mai ales în ce privește serviciul?

11,12. (a) Este serviciul cu timp integral o lucrare de dorit? (b) Ce este necesar pentru a fi un slujitor pionier cu timp integral?

13. (a) Pot confirma pionierii moderni că 'Domnul se va îngriji'? (b) Cum pot mulţi să fie pionieri?

14. De ce fiecare vestitor trebuie să se gândească serios la pionierat?

15. Ce îngrijire s-a făcut pentru ca toţi să poată fi pionieri, cel puţin cu timp parţial, în fiecare an?

16. Ce trebuie să facă tinerii slujitori, ca obiectiv al lor?

17. Ce au simţit unii despre abilitatea lor de slujire?

18,19. Poate fi îmbunătăţită abilitatea? Daţi exemple.

20. Ce scop au întâlnirile săptămânale ale adunării?

21. Avem prea multe întâlniri pe săptămână? De ce nu?

22. Ce ne sfătuieşte să facem Evrei 10:25? De ce?

23. Ce privilegiu şi responsabilitate au unii faţă de alţii, cei care participă cu regularitate la întâlniri?

24. Numiţi câteva beneficii ce decurg de pe urma participării la întâlniri.

25. Cum pot fi ajutate persoanele cu bunăvoinţă să vadă importanţa participării?

26. Doar cine va supravieţui Armaghedonului, şi ce trebuie ei să facă acum?

27. Cât de importantă este astăzi slujirea, şi de ce răspundeţi aşa?

28. Ce nu putem face?

29. De ce este alocat teritoriul?

30. (a) De ce predică martorii lui Iehova din casă în casă? (b) Oferiţi motive pentru care teritoriul este acoperit de mai multe ori?

31. Care sunt beneficiile întrebuinţării predicilor din Biblie şi a schimbării lor din când în când?

32. Cum poate lămuri literatura din Biblie, în mod incontestabil, că „noi nu suntem vânzători ai cuvântului lui Dumnezeu", deşi o prezentăm pe baza unei contribuţii mici?

33. De ce facem vizite ulterioare? Cum trebuie să fie pregătiţi vestitorii?

34. De ce valoare sunt studiile Biblice la domiciliu, şi de ce nu le conduc mai mulţi?

35,36. Care este punctul de vedere potrivit pe care trebuie să-l avem? Cum este acesta scriptural?

37. Ce doreşte să facă cineva, pe măsură ce învaţă despre Iehova şi scopurile Lui?

Cuprins

38. Cum devine cineva slujitor astăzi, ţinând pasul cu metoda în care i-a instruit Isus pe alţii?

39. (a) Ce aranjamente există în fiecare adunare pentru a instrui slujitori noi? (b) Cum îşi privesc numirea cei care lucrează împreună?

40. Ce concluzie tragem de pe urma acestui studiu, şi care este următorul studiu ce va fi luat în considerare?

De ce trebuie ca o religie să vină la uşa ta?

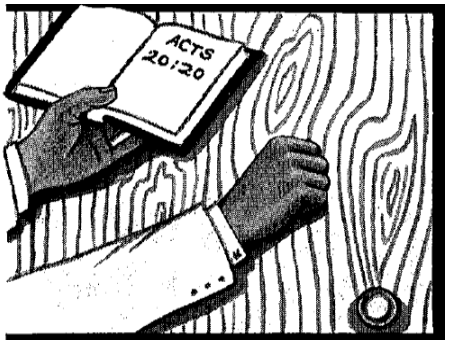

DISCUŢIILE din casă în casă despre religie li se par ciudate multor oameni astăzi, dar lui Isus şi apostolilor Săi nu li s-ar părea ciudate. Cum ştim că lor nu li s-ar părea ciudate? Pentru că şi Isus şi apostolii Săi au folosit această metodă, predând în orice fel posibil.

Scriptura spune despre apostoli: „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos, Isus." Pavel spune: „În tot acest timp nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă." – Faptele 5:42; 20:20, *NW*.

De ce creştinii din primul secol mergeau direct la casele oamenilor? Ei mergeau acolo pentru a predica adevărul. Cum altfel ar fi auzit oamenii? Desigur, nu de la liderii lor religioşi, care erau atât de preocupaţi cu tradiţia că l-au atacat pe Isus în privinţa unui obicei al spălării mâinilor, dar atât de inexacţi că l-au respins ca pe Mesia! Prin contactul cu apostolii şi discipolii, nu prin liderii stabiliţi religioşi, oamenii au învăţat adevărul. Acelaşi lucru este valabil astăzi. — Mat. 15:1-3.

Liderii religioşi de astăzi, ca şi cei din timpul lui Isus, sunt preocupaţi cu tradiţiile lor, cu problemele sociale, cu problemele politice şi cu ritualurile din vechime, dar oamenii lor încă nu ştiu adevărul. Biblia, care ar trebui să o predea, este cea mai populară, deşi de multe ori este cartea cea mai puţin citită. În multe ţări, aproape fiecare casă are o Biblie, dar oameni relativ puţini au o cunoştinţă reală despre ceea ce învaţă ea sau cum se aplică ea în prezent.

Urgenţa se intensifică. Chiar şi oamenii care merg la biserică nu au obţinut cu adevărat adevărul, şi multe alte persoane au fost îndepărtate de accentul prezent al religiei pus pe filozofie, sociologie şi psihologie, în loc să fie pus pe doctrina sănătoasă. Cum se poate ajunge la aceste persoane? Prin modul în care Isus şi

Cuprins

apostolii au ajuns la aceste persoane — au mers la casele lor, la locurile lor de afaceri şi afară, pe străzi aglomerate.

Peste o jumătate de milion de persoane fac acest lucru astăzi. Mai mulți fac această activitate tot timpul. Scopul lor este de a vă ajuta. Ei vor să vină faţă în faţă cu toţi cei care vor să asculte doctrina sănătoasă. Ei arată spre diferenţa dintre ceea ce se predă în bisericile de astăzi şi ceea ce Biblia spune cu adevărat. Făcând astfel ei îl ascultă pe Dumnezeu. Ei ascultă porunca lui Isus că „această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.” — Mat. 24:14, *NW*.

Aceasta este o lucrare bună. Aceasta este chiar baza creştinismului. Este ceva ce toţi creştinii ar trebui să facă. Şi ce ar trebui să faci atunci când cineva vine la uşa ta cu adevărul Bibliei? Îl vei asculta? Îl vei lăsa să îţi arate cum Biblia se aplică, într-adevăr, în zilele noastre şi de ce este atât de importantă încât el să-şi ia din timpul său propriu pentru a-ți aduce acest mesaj? Deoarece această lucrare este poruncită de Dumnezeu, ar fi un lucru înţelept, în mod sigur, ca toate persoanele să facă aşa.

Citiți Biblia pentru a o înţelege

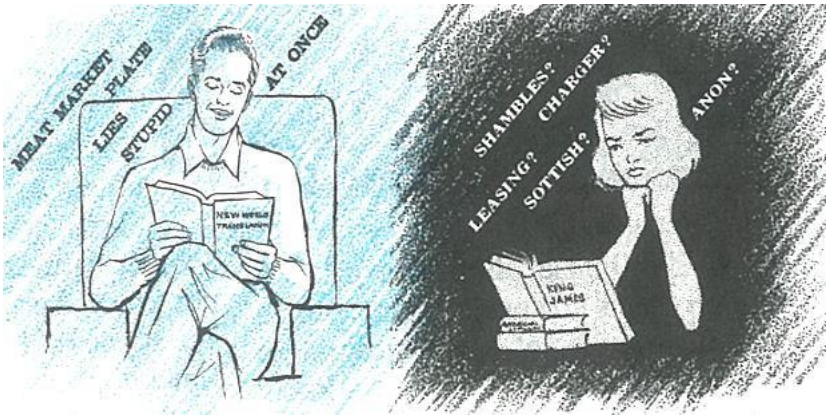

„Mai presus de toate lucrurile, dobândeşte înţelepciune; iar în plus, dobândeşte pricepere”, porunceşte Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Cum poţi pune tu în practică acest sfat prin lectura Bibliei?

BIBLIA este singura Carte care îl are ca autor pe Dumnezeu. Aceasta conţine gândurile lui Dumnezeu. Este necesar să înţelegem aceste gânduri pentru a obţine viaţa veşnică. Întrucât este mai important să obţinem gândurile lui Dumnezeu decât să ne aruncăm ochii asupra rândurilor tipărite, trebuie să înţelegem ceea ce citim. Nu numai atât, ci trebuie să înţelegem gândurile lui Dumnezeu în modul în care El vrea ca noi să le înţelegem. Deci, noi ar trebui să citim Biblia, apoi s-o înţelegem în modul lui Dumnezeu. Tu faci lucrul acesta?

Cuprins

O modalitate de spune dacă citeşti Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L înţelege este să răspunzi la două întrebări. Ce traducere a Bibliei utilizezi, în general, pentru studiu biblic? De ce o foloseşti — deoarece ştii că este printre cele mai utile pentru a înţelege Cuvântul lui Dumnezeu sau doar pentru că te-ai obişnuit de mult timp să o foloseşti?

Cititorii celei mai folosite traduceri în limba engleză a Bibliei, *Versiunea King James*, (*versiunea Regele Iacob*) descoperă adesea că ei rămân la această traducere, deoarece sunt familiarizaţi cu ea şi nefamiliarizaţi cu traducerile moderne. Aceştia preferă frumoasa limbă shakespeariană, poate pentru că nu doresc să vadă că s-a schimbat. Deşi, fără să ştie, ei s-ar putea să citească Biblia mai mult pentru efectul său literar decât pentru înţelegerea ei. Sau s-ar putea ca ei să considere că Biblia trebuie să fie autorizată de către o organizaţie religioasă sau de un conducător religios pentru a fi demnă de încredere. Dar, în revista *Turnul de veghere* din 1 februarie 1957, am învăţat din articolul „Cunoașteți *Versiunea Regele Iacob?"* că nu există nici o bază solidă pentru ca vreun creştin să creadă că *Versiunea King James* sau orice altă traducere este versiunea exclusivă a Autorului Bibliei. Din moment ce Biblia a fost scrisă iniţial în ebraică, aramaică şi greacă, este necesară traducerea ei în limbile de astăzi. Astfel, am văzut în ultimii ani multe traduceri moderne ale Bibliei.

Dar ce e cu traducerea versiunii *King James* a Bibliei, cea pe care o folosesc majoritatea vorbitorilor de limbă engleză? Această versiune a fost publicată în 1611. Aceasta a fost în urmă cu mai mult de trei sute de ani. Pentru oamenii din acea vreme, limba acelei versiuni a fost modernă şi actual. Dar limba a suferit transformări. Drept urmare, cititorii din zilele noastre a *Versiunii Autorizate* nu reuşesc adesea să înţeleagă ceea ce citesc; foarte des ei înţeleg greşit gândurile lui Dumnezeu. Ştii cât de grav este acest lucru?

SCHIMBĂRILE LIMBII COMPLICĂ ÎNŢELEGEREA

Din momentul scrierii versiunii *King James,* sute de cuvinte din limba engleză şi-au schimbat înţelesul sau au primit noi sensuri. Aceste cuvinte, atunci când sunt citite în *Versiunea Autorizată*, de obicei, complică înţelegerea cititorului modern, deşi cititorul de acum trei sute de ani le înţelegea cu uşurinţă sensul exact. Cât de confuze sunt transformările limbii pentru înţelegere? Câteva exemple vor fi edificatoare.

Astăzi, cuvântul „conversaţie" înseamnă un schimb de gânduri prin intermediul vorbirii. Deci cititorii moderni ar putea înţelege sfatul apostolului Pavel către soţiile creştine, după cum le redă *Versiunea King James*: „Voi soţiilor, fiţi supuse propriilor voştri soți; căci, dacă unii nu ascultă cuvântul, să fie de asemenea câştigaţi fără cuvânt, prin conversaţia soţiilor lor; în timp ce ei văd conversaţia voastră castă combinată cu teama." Acum, ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, conversaţia, aşa cum o înţelegem, este mijlocul principal prin care o soţie creştină poate câştiga un soţ necredincios? Şi trebuie ca o soţie creştină să se teamă de soţul ei?

Cuprins

Cum ne putem lămuri? Credem că ştim ce înseamnă cuvântul „conversaţie” şi cuvântul „teamă”, deci putem accepta o înţelegere greşită. Cum aşa? Deoarece cuvântul „conversaţie” a însemnat ceva diferit acum trei sute de ani. Dar, în prezent, dacă recurgem la o traducere modernă a Bibliei, cum ar fi *Traducerea Lumii Noi*, vom obţine înţelegerea corectă: „Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, astfel încât, dacă unii nu ascultă de cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund." - 1 Pet. 3:1, 2.

Ce diferenţă! În primul rând, comportamentul potrivit al unei soţii este cel care ar putea câştiga un bărbat necredincios, şi nu teama, ci respectul profund este ceea ce o soţie creştină ar trebui să arate faţă de soţul ei. O traducere modernă a înlăturat ceaţa creată de transformările limbii, iar soarele înţelegerii ne-a luminat mintea.

Citiți acum Biblia *Versiunea King James* la 1 Corinteni 10:24, 25: „Nimeni să nu-şi caute bogăția lui, ci fiecare să caute bogăția altuia. Orice se vinde la abatoare, asta să mâncaţi”. Cititorul modern, pe bună dreptate, s-ar putea întreba: Ce înseamnă să caute bogăția altuia? Şi ce este abatorul; ce fel de mâncare este cumpărată de la un abator? Limbajul clar al unei traduceri moderne a Bibliei penetrează bariera de ceaţă spre înţelegere, transformând-o. „Fiecare să caute nu folosul său, ci folosul altuia. Mâncaţi orice se vinde la măcelărie.” (*NW*) Cât de clar este acum! Noi nu trebuie să căutăm aurul sau argintul cuiva, ci mai degrabă să facem ceea ce îi va aduce avantaj. Iar „abatorul” este doar o piaţă de carne.

Ce părere aveți despre cuvântul „dependent”? Oare aceasta nu sugerează urmarea plină de supunere a unei obişnuinţe, de obicei, a uneia rele? Dar acum trei sute de ani acest cuvânt nu avea o conotaţie rea. Aşa că, atunci când citim *Versiunea King James* la 1 Corinteni 16:15, „Ei au devenit dependenţi de slujba celor sfinţi,” ne face să ne întrebăm. E bine sau rău? *Traducerea Lumii Noi* clarifică: „Ei s-au dăruit slujirii sfinţilor”; un lucru lăudabil.

Unele cuvinte utilizate adesea în *Versiunea King James* au fost îngropate sub noi sensuri, astfel încât sensul lor original s-a pierdut din vedere. Luaţi, de exemplu, cuvântul „har”. Apare frecvent în *Versiunea Autorizată*. Ce credeţi că înseamnă? Acesta înseamnă multe lucruri astăzi. Poate însemna frumuseţea formei sau a reprezentării, cu un caracter plăcut sau agreabil, mărinimos, milă, alocare de timp, virtute, excelență şi chiar alte lucruri. Aşa că atunci când apostolul a spus, „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt”, ce a vrut să spună? *Traducerea Lumii Noi* evită să complice mintea cititorului, redând această scriptură: „Dar prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt.” „Bunătatea nemeritată” este sensul dat de Biblie aici. Cuvântul „har”, care poate însemna atât de multe lucruri, ascunde gândul corect. - 1 Cor. 15:10, *NW*.

Alte cuvinte folosite de traducătorii versiunii *King James* nici nu mai sunt folosite astăzi. Când le întâlnim, capacitatea noastră de înţelegere ar putea încetini până la ritmul melcului. Mai rău decât atât, este ca şi cum am alerga legaţi la ochi; ne-am împiedica şi am cădea. Deci, din punct de vedere intelectual, cititorul V*ersiunii King James* s-ar putea împiedica şi cădea atunci când ar întâlni cuvinte

Cuprins

învechite. Profetul lui Dumnezeu spune în Ieremia 4:22: „Ei sunt copii îndobitociţi.” Ce fel de copii sunt aceştia? O traducere modernă clarifică în totalitate cuvintele vechi, aducându-le spre calea noastră de înţelegere: „Sunt nişte copii proşti.” (*RS*) Un blocaj în înţelegerea *Versiunii King James* este cuvântul „a supraîncărca.” Ce înseamnă expresia „ca să nu vă supraîncarc pe toţi”? Obstacolul în calea înţelegerii este înlăturat prin citirea *Traducerii Lumii Noi* „ca să nu fiu prea aspru în ceea ce spun.” - 2 Cor. 2:5, *NW*.

DENATURAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Schimbările lingvistice pot denatura Cuvântul lui Dumnezeu, dacă folosim o Biblie care nu este actualizată. Aceste denaturări dau cititorului o idee complet greşită sau îl pot face, în disperare, să renunţe complet la încercarea de a înţelege. Să luăm, de exemplu, cuvintele lui Isus din Matei 11:12 în conformitate cu *Versiunea King James*: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăţia cerurilor a suferit violenţă şi cei violenți o iau cu forța.” Va permite Dumnezeu ca cineva să ajungă în împărăţia Sa prin mijloace violente? De neconceput! Dar care este înţelegerea corectă? O traducere modernă elimină denaturarea: „Şi, din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor este ţinta pe care oamenii se străduiesc s-o atingă, iar cei care se străduiesc din răsputeri, pun mâna pe ea.” - *NW*.

Schimbarea sensului cuvântului „a împiedica” duce la confuzii grave în minţile celor care se bazează exclusiv pe *Versiunea King James*. Astfel, la 1 Tesaloniceni 4:15 această versiune spune: „Noi cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu-i vom împiedica pe cei care sunt adormiţi.” Cum pot cei vii, în vreun fel, să-i împiedice pe cei morţi de a fi înviaţi? Nu, sensul este denaturat prin înţelegerea de către cititorul modern a sensului cuvântului „a împiedica”**.** În consecinţă, *Traducerea Lumii Noi* clarifică sensul cuvintelor spre înţelegerea noastră: „Noi, cei vii, care vom rămâne până la prezenţa Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit în moarte” Acum ce se întâmplă cu înţelegerea, atunci când un cititor al *Versiunii King James* nu are nici o traducere modernă şi nu ştie că „a împiedica” este folosit cu sensul de „a preceda"? El se confruntă cu o situaţie absurdă, iar Cuvântul lui Dumnezeu apare denaturat.

Ce părere aveți despre o persoană care este „săracă în spirit”? Poate credeţi că-i lipseşte energia, vitalitatea, hotărârea sau voinţa. Conform *Versiunii King James*, Isus a spus: „Ferice de cei săraci în spirit.” Acestea sunt cuvinte foarte importante rostite de Învăţător, pe care trebuie să le înţelegem în mod corect. Le înţelege corect cititorul *Versiunii Autorizate*? Este puţin probabil, deoarece gândul adevărat exprimat de Isus este cel realizat prin traducerea modernă: „Fericiţi sunt cei conştienţi de necesităţile lor spirituale.” (Mat. 5:3, *NW*). Acesta este un gând foarte diferit de cel obţinut de obicei de cititorii *Versiunii King James*. Cel care este conştient de nevoia lui spirituală tânjeşte după o înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu; el face ceva în legătura cu asta. El ia măsuri clare pentru a învăţa şi a

Cuprins

înţelege Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de persoană nu este nicidecum slabă de înger!

DIFERIT DE ADEVĂR

Uneori, cuvintele îşi pot schimba sensul atât de mult încât acestea să dobândească un sens cu totul diferit faţă de cel pe care l-au avut. Atunci când acest lucru se întâmplă cuvintelor din traducerea *King James*, cititorul primeşte exact opusul adevărului; el înţelege în mod greşit. Cum ai înţelege, de exemplu, cuvântul „a lăsa”? Astăzi înseamnă „a permite”. Deci, îţi poţi imagina cum va înţelege cititorul de azi Scriptura aceasta în *Versiunea Autorizată*: „Taina fărădelegii îşi face deja lucrarea: numai cel care acum lasă, va lăsa, până când va fi înlăturat din cale. Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit.” Înseamnă aceasta că apostolii lui Cristos, atunci când erau încă în viaţă, au permis celor fără de lege, creştinilor apostaţi, să vină şi să rămână în adunarea creştină?

Nu, ci vrea să spună exact opusul, după cum lămureşte *Traducerea Lumii Noi*: „Este adevărat că această nelegiuire, care este un mister, lucrează deja, dar numai până când ceea ce acum îl opreşte va fi înlăturat din cale. Atunci, într-adevăr, se va dezvălui cel nelegiuit.” - 2 Tes. 2:7, 8, *NW*.

Atunci, acest lucru, este o problemă crucială. În zilele regelui *Iacob* cuvântul „a lăsa” însemna a împiedica, exact opusul a ceea ce înseamnă astăzi. Apostolii nu au permis creştinilor apostaţi să înflorească în cadrul adunării. Dimpotrivă, apostolii au acționat ca obstacol pentru fărădelegi spirituale atât timp cât ei au fost în viaţă. După moartea lor, cei nelegiuiți, falşii creştini, au început să prospere.

Atunci când o schimbare în sensul unui cuvânt îmbracă falsitatea în veşmântul adevărului, problema este într-adevăr gravă. Cu toate acestea, acest lucru este ceea ce se întâmplă. De exemplu, înţelegerea de către un creştin a doctrinei învierii poate fi exact cea opusă adevărului, în cazul în care utilizează doar o traducere a Bibliei făcută cu vreo trei sute de ani în urmă. Astfel, utilizatorul *Versiunii King James* citeşte cuvintele lui Isus despre înviere în acest fel: „Vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele; cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru damnare.” Astăzi, cuvântul „damnare” sugerează condamnare. Acest lucru îi poate face pe oameni să creadă că va exista o înviere a celor care au făcut lucruri rele, doar pentru scopul de a-i condamna. Dar aceasta este o doctrină falsă. Doctrină falsă, de asemenea, este credinţa că toate persoanele rele se vor întoarce în această înviere. Cum știm?

O traducere modernă a Bibliei clarifică subiectul, oferindu-ne înţelegerea corectă a cuvintelor lui Isus: „Vine ceasul în care toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară, cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere a vieţii , iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecăţii.” (Ioan 5:28, 29, *NW*). Deci, nu este nicidecum o înviere a condamnării. Mai degrabă, aceste persoane vor fi judecate prin prisma faptelor lor viitoare, în timpul

Cuprins

domniei Regelui Isus Cristos de 1000 de ani. Iar cei care se vor întoarce, nu vor fi toţi oamenii care au trăit vreodată şi au făcut lucruri josnice, ci numai cei care sunt în „mormintele de amintire," în amintirea lui Dumnezeu.

Un alt exemplu al schimbării sensului cuvintelor, transmiţându-ne astfel un sens opus, se află la Luca 21:9. Acest lucru se referă la profeţia vitală a lui Isus în ceea ce priveşte semnul zilelor din urmă ale acestei lumi rele. Conform *Versiunii King James*, Isus a spus: „Aceste lucruri trebuie mai întâi să treacă; dar sfârşitul nu este în curând." Dar în zilele noastre „în curând" sugerează un moment incert în viitor. Cu toate acestea, Isus a spus într-adevăr, aşa cum se formulează în *Traducerea Lumii Noi*: „Fiindcă mai întâi trebuie să se întâmple aceste lucruri, dar sfârşitul nu va veni imediat".

Spaţiul nu ne permite continuarea discuţiei asupra modului în care limbajul din *Versiunea King James* complică înţelegerea, dar aici este o listă a câtorva exemple, împreună cu expresia sau cuvântul folosit de o traducere modernă, pentru a ne permite să înţelegem gândul pe care Dumnezeu vrea să-l transmită.

VERSIUNE KING JAMES	**TRADUCERE MODERNĂ**	**TEXT BIBLIC**
întemeiat	dovedit cu citate	Faptele 17:3
altă dată	îndată	Marcu 1:30
barbarii	oameni vorbitori de limbă străină	Faptele 28:2
sutaş	ofițer de armată	Faptele 10:22
încărcător	tavă	Mat. 14:11
milă	iubire	1Cor. 13:13
colţi	dinţi (*RS*)	Ioel 1:6
confecționar	amestecuri de ulei	1Sam. 8:13
alocuri	dintr-un loc în altul	Mat. 24:7
beat	hrănit suficient	1Cor. 11:21
arendă	minciuni (*RS*)	Ps. 4:2
mortifica	morți	Rom. 8:13
femei ciudate	soţii străine	Neem. 13:26
vameș	colector de taxe	Mat. 10:3

Cuprins

fiii lui Belial	ticăloşi	1 Sam. 2:12
fierbea o ciorbă	fierbea tocană	Gen. 25:29
a suferi	a lăsa	Marcu 10:14
nu gândiţi	nu vă îngrijoraţi	Mat. 10:19
ţestoasă	turturică (*RS)*	Cântarea 2:12
unicorn	taur sălbatic	Num. 23:22
a ignora	a trece cu vederea	Faptele 17:30
ştiţi	vă facem cunoscut	2 Cor. 8:1
nu poartă grijă	nu ştie	Gen. 39:8

Traducerea Lumii Noi dacă nu se precizează altfel.

Înţelegerea Cuvântul lui Dumnezeu este un lucru de o importanţă supremă. Utilizarea pe termen lung, familiarizarea cu anumite pasaje, sentimentalismul şi muzicalitatea limbii - toate acestea nu ar trebui să pună în umbră claritatea sensului gândirii vreunui creştin cugetător. Adevăr sau greşeală, claritate sau obscuritate, înţelegere sau neînţelegere - acestea sunt considerentele. Care va fi pentru tine? Dumnezeu porunceşte: „Dobândeşte pricepere.” – Prov. 4:7.

Deci, dacă ai folosit doar *Versiunea King James* a Bibliei, ia măsuri pentru a obţine o traducere care-ţi va aduce gândurile lui Dumnezeu în forma cea mai uşor de înţeles. Cercetează *Traducerea Lumii Noi*. Permite martorilor lui Iehova să ţi-o arate, lucru pe care îl vor face bucuroşi. Mai presus de toate, fă progrese spre un scop pe care toţi creştinii trebuie să-l atingă: Citeşte Biblia pentru a o înţelege!

EI AU REFUZAT SĂ SE COMPROMITĂ

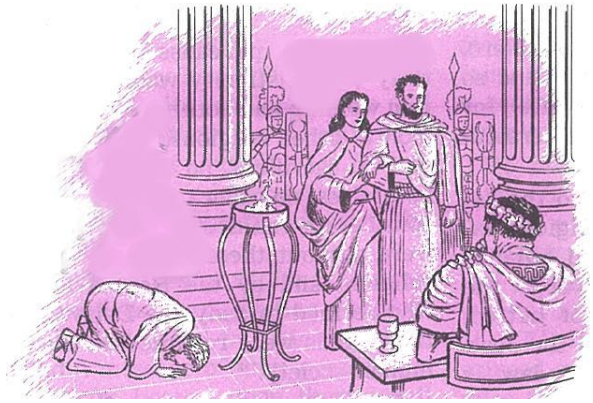

ADEVĂRATUL Creştinism nu a fost niciodată popular în rândul majorităţii. Pentru clerul din secolul I, Isus a fost un intrus nedorit în domeniul religios**.** Declaraţia Sa, fără compromisuri în ceea ce priveşte adevărul, a expus ca neacceptată de Dumnezeu auto-neprihănirea lor ipocrită şi tradiţiile omeneşti. (Mat.15:1-9; 23:1-39). Isus i-a învăţat să se închine la singurul Dumnezeu adevărat şi a spus fără ezitare că al Său Cuvânt este adevărul. (Ioan 17:3, 17). Aceasta însemna că zeii naţiunilor şi

Cuprins

învăţăturile predicate în mod eronat, chiar de către cler, în numele lui Dumnezeu, erau false şi înşelătoare. Din moment ce Isus avea dreptate, ei greşeau! Acest adevăr dur i-a ofensat.

Chiar şi mediul politic nu a fost încântat de apariţia celui despre care s-a spus că era destinat a fi „rege al iudeilor”, iar atunci când Irod a aflat de naşterea Sa de la „înţelepţi”, el a lansat o campanie demonică ca să-l omoare. El nu a reuşit. Dar ani mai târziu, guvernatorul Pilat a cedat cerinţelor fariseilor religioşi şi l-a condamnat pe Isus Cristos la moarte, ca şi cum El ar fi fost un infractor sediţios. - Ioan 19:12-16.

Adevăraţii creştini au urmat calea de acțiune exemplară a Fiului lui Dumnezeu, și așa cum Isus s-a devotat exclusiv lui Iehova şi a susţinut astfel, fără ezitare, închinarea faţă de El, ca fiind singura religie dreaptă, tot așa și adepții Săi I-au urmat cu fermitate paşii. Apostolul Ioan a reiterat cu aceeaşi certitudine atunci când a spus: „Ştim că provenim de la Dumnezeu, dar întreaga lume zace în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19, *NW*). Dar la fel cum lumii nu i-a plăcut această atitudine din partea lui Isus Cristos, ea nu a zâmbit aprobator nici la calea de acțiune a lui Ioan. El a fost exilat în insula Patmos de către Împăratul Domiţian.

În special liderii ierarhiei religioase evreieşti şi adepţii lor au fost cei care s-au mâniat pe creştini. Ei intraseră deja într-o alianţă abominabilă cu Roma păgână, pentru a-L condamna pe Isus Cristos la moarte. Ulterior, pe măsură ce numărul de urmași ai lui Isus Cristos a devenit chiar mai important de la Cincizecime şi mulți au lăsat în urmă religia iudaismului pentru a îmbrăţişa învăţăturile lui Isus Cristos, ura lor a continuat neabătută.

Ştefan a fost ucis. „Dar Saul, suflând încă ameninţare şi ucidere împotriva discipolilor Domnului, s-a dus la marele preot şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca să-i aducă legaţi la Ierusalim pe toţi membrii Căii pe care-i găsea, atât bărbaţi, cât şi femei.” (Faptele 9:1, 2, *NW*). El ne dă motivul pentru care i-a persecutat pe creştini, spunând: „Persecutam adunarea lui Dumnezeu şi o pustiam peste măsură şi făceam în iudaism progrese mai mari decât mulţi dintre cei de o vârstă cu mine din neamul meu, fiindcă eram mult mai zelos pentru tradiţiile părinţilor mei.” (Gal. 1:13, 14, *NW*). Apoi, când Saul însuşi a devenit creştin, cel ce a fost odată persecutor, a devenit cel persecutat.

Deci, nu numai păgânii din Roma, ci şi evreii foarte religioşi, s-au unit în ura comună faţă de creştini. Ideea expusă chiar şi de unii istorici este că Poppea, soţia infamului Nero, a fost cea care, cel mai probabil, s-a convertit la iudaism şi astfel a fost responsabilă într-o oarecare măsură pentru aţâţarea lui în persecutarea demonizată a Creştinilor.

După cum este exprimat într-o carte: „Pentru păgâni, Creştinismul era doar o extravaganţă religioasă - demnă cu adevărat de dispreţ, dar altfel nesemnificativă. Pentru evrei, pe de altă parte, era obiectul urii lor,…. Creştinismul a fost urât de evrei din temelie. Acesta le anula legea. Elibera toate neamurile de sub jugul greu al acestei legi, fără ca prin aceasta să le pună la un nivel inferior... A fost, cum s-ar spune, o revoltă importantă, o schismă din interior, mai periculoasă decât orice agresiune externă. Şi, mai rău decât toate, a

Cuprins

fost confundat de către ne-evrei cu iudaismul, care era cel mai înverşunat oponent al său."[1]

O altă istorie adaugă: „Adevărata cauză a acestei ostilităţi a fost, fără îndoială, invidia preoţilor şi doctorilor evrei şi frica lor de a-şi pierde avantajele personale în cazul în care Creştinismul predomina. Discipolilor nevinovaţi ai lui Isus Cristos le-a fost arătată multă cruzime de către evreii care au trăit în Palestina, în provinciile romane. Aceasta reiese din Faptele şi din alte înregistrări credibile, că aceştia nu au precupeţit nici un efort pentru a instiga magistraţii şi populaţia la distrugerea Creştinilor. Pentru a da acestei proceduri josnice un aspect onorabil, au răspândit zvonul potrivit căruia creştinii au intenţii de trădare a guvernului roman şi că ei îl recunoşteau ca rege al lor pe Isus, un răufăcător, pe care Pilat L-a pedepsit, în mod corect, cu moartea."[2]

PERSECUTAT DE CĂTRE ROMANI

Trebuie, oare, să tragem concluzia că persecuţia Creştinilor din primele secole ale erei creştine a fost exclusiv opoziţie din partea evreilor? Pentru a face acest lucru, ar trebui să se ia în considerare numai partea ilustrației pe care o prezintă faptele. O cauză „principală a ostilităţii romanilor faţă de Creştinism a fost faptul că închinarea creştină nu avea nimic din ceea ce era comun altor religii. Deoarece Creştinii nu aveau nici jertfe, nici temple, nici statui, nici oracole, nici un ordin de preoţi, iar mulţimea nechibzuită considera necesar ca cei care nu au toate acestea să fie lipsiţi de orice fel de religie; prin legile romane, cei care păreau să nege Divinitatea sau zeii naţionali erau consideraţi ca fiind dăunători pentru societatea umană. "[3]

Pentru romani, a căror religie includea oferirea de tămâie împăratului, veneraţia era îndeaproape asociată cu stăpânirea**.** Din acest motiv, refuzul Creştinilor de a participa la aceste ceremonii păgâne, a fost interpretat ca fiind lipsit de patriotism. Hotărârea de neschimbat a Creştinilor de a-şi menţine închinarea exclusiv pentru Dumnezeu a atras focul lumii romane. Susţinerea de către Creştini a faptului că a lor cale de acțiune era corectă, condamna lumea romană ca fiind la fel de greşită înaintea lui Dumnezeu ca și iudaismul, iar ei nu-i plăcea acest lucru.

În consecinţă, a devenit un obiectiv special al judecătorilor, nu să-i condamne la moarte, ci să-i forţeze să renunţe la credinţa creştină. „Dacă consimţeau să pună câteva boabe de tămâie pe altar, ei erau eliberaţi de către judecători în siguranţă şi cu aplauze."[4] Dacă ei refuzau să renunţe, chiar dacă nu li se putea găsi nici o vină, cu excepţia credinţei lor, erau de multe ori condamnaţi la moarte. „Oricum", spune Pliniu, „ceea ce părea că merită pedeapsa erau principiile după care se conduceau, încăpăţânarea lor inflexibilă." [5]

Lumea romană îşi urmărea plăcerile cu o ardoare neobişnuită. Nu numai că erau generoşi în ceremoniile lor religioase, dar au construit arene vaste pentru recreere, vrând să înfăţişeze într-un mod proeminent lupta sângeroasă a gladiatorilor. Creştinii au considerat aceasta ca fiind o încălcare sălbatică a legii lui Dumnezeu cu privire la sfinţenia sângelui şi astfel, repugnându-le acest lucru, au

Cuprins

refuzat să participe. „Pentru că au urât nelegiuirea lumii, cu jocurile ei nemiloase şi idolatria ei hidoasă, au fost acuzaţi de ura întregii rase umane.” [6] Iar aceasta a adus la creşterea persecuţiilor, nu numai din partea oficialilor, ci şi din partea populaţiei.

Martorii lui Iehova din zilele noastre se găsesc într-o poziţie similară. Deşi fac bine aproapelui lor şi răspândesc un mesaj de iubire, sunt copleşiţi de persecuţii şi ură în toate părţile lumii. Cu toate că ei sunt neutri în ceea ce priveşte afacerile din lume, lumea interpretează aceasta ca ură faţă de omenire. Când citează din Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind singura autoritate şi îl pun ca fiind singurul standard valid, admis pentru închinare acceptabilă, ei sunt consideraţi înguşti la minte. Din moment ce ei nu vor pune deoparte standardele creştine pentru plăcerile lumeşti, sunt etichetaţi drept persoane care strică cheful altora. Şi atunci când ei nu vor să prostitueze principiile creştine în numele oportunităţii, atunci când lumea o cere, ei sunt consideraţi chiar încăpăţânaţi, la fel cum, de altfel, au fost consideraţi şi primii creştini.

Calea de acțiune de credincioșie din partea acestor martori stă ca o condamnare a creştinilor mărturisiți, care nu reuşesc să se ridice la standardele înalte ale Cuvântului lui Dumnezeu, iar aceasta nu le place, la fel cum nu le-a plăcut evreilor din vechime sau romanilor. Prin orice mijloace, prin tentaţii subtile, iar atunci când aceasta nu reuşeşte, prin constrângeri violente, ei încearcă să forţeze un compromis. Dar poate un creştin să facă compromisuri?

Celor instabili în credinţa lor, Isus le spune: „Cunosc faptele tale şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura Mea.” (Apoc. 3:15, 16, *NW*). În predica Sa de pe Munte, Isus a avertizat împotriva căii largi a compromisului, pentru cei care doresc viaţă în lumea nouă, atunci când a spus: „Intraţi pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” – Mat. 7:13, 14, *NW*.

Deci, dacă ştiţi modul în care Cuvântul lui Dumnezeu se dovedeşte a fi corect, fiți înţelepți, nu faceţi compromisuri. „Rămâneţi lucizi, vegheaţi. Vrăjmaşul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva. Dar împotriviţi-vă lui, tari în credinţă.” 1 Pet. 5:8, 9, *NW*.

REFERINȚE

Evenimente măreţe de istorici renumiți, parag. 139,140.
Istoria ecleziastică, de Mosheim, pagina 23.
Ibid., pagina24.
Istoria creștinismului, de Edward Gibbon, parag. 234, 235.
Ibid., pagina 213.
Evenimente măreţe de istorici renumiți, pagina 141.

Cuprins

Moarte pentru că au pus la îndoială trinitatea

Atunci când un articol din *Turnul de veghere,* nu cu mult timp în urmă, a declarat că multe persoane au fost duse la moarte pentru că au pus la îndoială Trinitatea, mai mult de un cititor a întrebat despre acest lucru. Desigur, istoria medievală spune de mii de oameni evrei care au fost omorâți pentru că au refuzat să accepte trinitatea. Și într-un mod special este remarcabil cazul lui Servetus, pe care Calvin l-a prăjit încet pe rug,să moară pentru negarea trinității.

Dar nu este necesar să se meargă înapoi atât de departe, pentru că a fost un Act aprobat în 21 Aprilie 1649, în statul Maryland, sau mai degrabă colonia din Maryland, care, printre altele, a declarat: "Prin această lege, (1) Blasfemia împotriva lui Dumnezeu, negarea Mântuitorului nostru Isus Cristos că este Fiul lui Dumnezeu, sau negarea Sfintei Treimi, sau Dumnezeirea oricăreia dintre cele trei persoane, etc., urma să fie pedepsită cu moartea, şi confiscarea terenurilor şi a bunurilor pentru proprietatea Domnului." Da, a existat un timp pe continentul american, nu doar în Europa medievală, atunci când negarea Sfintei Treimi a însemnat moarte.

Un catolic din Guatemala vorbeşte

"DACĂ CATOLICII ar fi aşa!" Așa a început, romano – catolica Elly G. Rodriguez articolul ei "Profiluri umane", în *Nuestro Diario*, un cotidian mare din Guatemala. Ea a descris misionarii Turnului de Veghere care plasează ediţia spaniolă a *Turnului de veghere, La Atalaya*, pe străzile din oraşul ei:

"De mai multe ori cei care trăiesc în capitală au avut ocazia de a observa propagandişti ai revistei *La Atalaya*. Unii nu numai au observat. Admiratori ai frumuseții unora dintre fetele americane, care oferă această publicaţie, trec pentru a cumpăra revista de la ele, ştiind dinainte că nu o vor citi. Aceşti vânzători sunt ciudaţi. Ei sunt ciudaţi, deoarece pentru noi, copii din aceste terenuri indolente, exprimarea publică a credinţei noastre ni se pare extraordinară. Pe de altă parte, aceste fete își ocupă locul şi oferă publicația cu stoicism adevărat.

"Poate fi uşor observat că ei au credinţă. O credinţă imensă, senină şi fermă care le face să sfideze opinia publică, că sunt convinşi că al lor cuvânt predicat este cel adevărat; absolut siguri că revista în care îşi adună ideile despre valorile religiei lor este bună, pe lângă faptul că este expresia unui crez. Ei simt așa despre aceasta şi au fost organizaţi pentru luptă, cucerire şi sacrificiu. Sacrificiul personalității intime şi a interesului propriu în favoarea grupului din care fac parte.

"Sarcina pe care o duc la sfârşit nu se limitează la acest lucru. Ei merg din casă în casă predicând, oferind cu tenacitate reală toate publicaţiile pe care le publică. . . . Atitudinea, personalitatea, fidelitatea acestor adepţi sunt cele care m-au făcut să mă gândesc la conştiinţa timorată şi falsă a catolicilor. . . .

"Noi nu dispunem de integritate morală. Curajul de a înfrunta inamicul lipseşte complet în noi. Noi nu suntem capabili de a ne apăra religia. Noi nu

Cuprins

suntem capabili, din cauza ignoranţei — oh, ignoranţa catolicilor! — nu suntem capabili din cauza respectului uman sau, mai degrabă, din cauza unui spirit slab de inimă. Să mergem chiar mai departe: în anumite cercuri mai mult sau mai puţin antireligioase chiar negăm, spre ruşinea noastră, credinţa pe care am moştenit-o şi, dacă noi nu o negăm, suntem cuceriţi de orice parvenit care este posibil să fii învăţat câteva argumente împotriva religiei. . . .

"Într-un mod personal ne vom exprima foarte puțin la crezul nostru: liturghia de duminică, participarea la procesiunea cea mai elegantă din Săptămâna Sfântă, câteva părtăşii speciale, puţine pomeniri fără spirit creştin şi-am câştigat Paradisul! Nimic mai mult. Acest lucru este suficient pentru a ne convinge că suntem destinați binecuvântării veşnice. Aspiraţiile spirituale. O dorinţă intimă de a excela; interes în a ne instrui singuri, în a învăţa ceea ce este credinţa pe care o mărturisim, dorinţa de a ne sacrifica, de a ne da pe noi înşine, sunt lipsite de sens, semnificații lipsite din viaţa confortabilă şi falsă cu care suntem obişnuiţi să trăim. ...

"Niciodată nu va prospera presa catolică printre noi. Din două motive: unul, deoarece cei care pot, din cauza lăcomiei, nu sunt capabili de a da ajutor. Alt motiv este faptul că cei care o compun au confundat-o, în denaturarea valorilor care domnesc în lume, motiv pentru care presa catolică este într-adevăr alcătuită din pliante mici parohiale sau sacristie. Se crede că pentru a apăra credinţa lui Isus Cristos trebuie publicat Santoralul [colecţie de vieţi ale sfinţilor], zilele de naştere ale preoţilor, circulare, cenzurile prohibitive care trezesc dorința de a vedea exact ceea ce este interzis. Proasta calitate, bigotismul, sentimentalismul depăşit, îngustimea, limitele morale, sărăcia intelectuală şi plictiseala iremediabilă este ceea ce se găseşte în publicaţiile de printre noi care poartă sigiliul catolic. Prin urmare, acestea nu prosperă. Acesta este motivul pentru care pe ei nu-i interesează catolicii, cu atât mai puţin sunt ei capabili să se apropie de cei care sunt în afara Bisericii.

"Dacă ar fi aşa catolicii!- ca protestanţii, ca cei care vând *La Atalaya*, ca luptătorii altor religii, ca toţi cei care nu şi-au făcut din credinţă închinarea personală şi egoistă pe care noi o practicăm.

"Dacă am abandona această povară inutilă a intereselor lumeşti, de egoism absurd, de negativitate morală; dacă ne-am remedia ignoranţa spirituală care ne copleşeşte; dacă am învăţa să fim, la sfârşitul a douăzeci de secole, catolici practicanţi, adepţi ai doctrinei lui Isus Cristos, soarta catolicismului, al cărui eşec alarmează şi umple lumea de azi, cu durere, ar fi diferită."

Şi toate cele de mai sus sunt scrise de către un cronicar care spune: "Sunt un catolic, şi din cauza asta ştiu ce şi unde este Adevărul."

Cuprins

LUMEA DREAPTĂ RECREATĂ

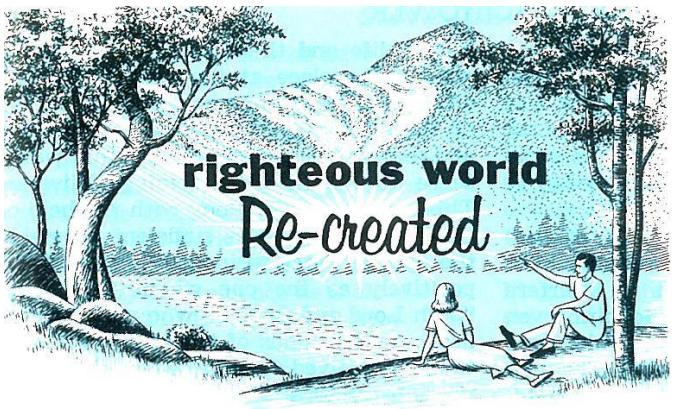

UN SPECTATOR stând aşezat vizionează filmul „Fericirea Societăţii Lumii Noi”, produs de Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania. Oamenii fericiţi şi scenele pline de culoare ale naturii care apar pe ecran stârnesc în el un dor de a vedea tot pământul radiind de o astfel de frumuseţe şi cu oameni paşnici bucurându-se din plin. Cum ar fi să se adeverească acestea vreodată?

Chiar dacă acesta şi-a dat seama de întrebarea nerostită, naratorul filmului şi-a continuat comentariile vesele. „Condiţiile perfecte pe care omul le-a pierdut în momentul rebeliunii originale vor fi reînnoite. Condiţiile paradisiace ale grădinii Eden vor fi refăcute. Toată răutatea va fi distrusă. Toate rezultatele rebeliunii lui Satan vor dispărea.”

Biblia ne oferă suport complet pentru declaraţiile naratorului. Paradisul va fi refăcut, nu prin distrugerea pământului, ci prin reînnoirea feţei pământului. Nu prin puterea omului plăpând va fi făcut acest lucru, ci prin puterea nelimitată a Creatorului original al pământului, Iehova Dumnezeu. Despre El este scris: „Îţi trimiţi spiritul, ele sunt create: şi înnoieşti faţa pământului.” – Ps. 104:30.

Reînnoirea feţei pământului se realizează printr-o regenerare sau prin recrearea unui aranjament ordonat a unor creaturi inteligente, toate lucrând împreună în armonie pentru realizarea scopului lui Dumnezeu faţă de pământ. Un astfel de aranjament ordonat sau o astfel de organizaţie a existat cândva. Principalui ei funcţionar a fost un fiu spiritual, invizibil al lui Dumnezeu. Partea sa vizibilă era formată din primii doi oameni pe nume Adam şi Eva. Această asociere de copii vizibili şi invizibili ai lui Dumnezeu au format prima „lume” (*kosmos* în limba greacă). Aceasta a avut o misiune specifică din partea Suveranului Universului, de a-i reprezenta interesele pe pământ. Membrii nu trebuiau să se amestece în interesele legate de alte părţi ale vastei creaţii ale lui Iehova. Pământul era domeniul lor de activitate şi ei trebuiau să rămână supuşi Domnului Suveran, Iehova.

Scopul lui Dumnezeu cu privire la pământ a fost declarat într-un limbaj foarte simplu primilor oameni. El a spus: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ.” Oamenii urmau să dea naştere la propria specie prin căsătorie şi naştere de copii, până când erau destui încât să se îngrijească de toate interesele de pe pământ confortabil. Sub supravegherea „cerurilor” invizibile, vizibila societate umană sau „pământul”, urma să împlinească scopul lui Dumnezeu. – Gen. 1:28, *NW*.

Cuprins

O calitate importantă era cerută fiecărui membru al primei lumi, cea a ascultării. Neascultarea nu urma să fie tolerată. Ea urma să aibă ca rezultat moartea. Numai creaturile ascultătoare urmau să fie folosite pentru realizarea scopului lui Dumnezeu pentru pământ. Un semn de ascultare a fost cerut imediat primei perechi umane. Ei au fost strict avertizaţi să evite să mănânce din „pomul cunoaşterii binelui şi răului.” – Gen. 2:17, *NW*.

Nevăzutul funcționar principal al primei lumi a fost primul care s-a descalificat. El a încercat, cu ambiţie, să se amestece în interesele care nu îi erau atribuite lui, îndrăznind chiar să spere că el ar putea prelua poziţia Atotputernicului Dumnezeu. Dovezi ale revoltei sale au ieşit la iveală curând. Într-o succesiune rapidă a evenimentelor, acest rebel i-a convins pe Adam şi Eva să treacă de partea lui, spunându-le prima minciună, că nu există moarte pentru neascultare faţă de Dumnezeu şi strecurându-le subtil egoismul în inimile lor. Ei au mâncat din fructul interzis, nereuşind să-şi exprime semnul potrivit de ascultare şi prin urmare, s-au descalificat din orice poziţie de încredere. Astfel, prima lume a devenit în întregime coruptă. – Gen. 3:4-6.

Iehova Dumnezeu a acţionat rapid. El a pronunţat condamnarea acelor rebeli şi i-a înlăturat din familia Sa universală. Ei puteau începe şi face funcţională propria lor lume rea, dar cu informaţia sigură că era condamnată încă de la începuturile sale. „Sămânţa” sau odrasla „femeii” lui Dumnezeu sau organizaţia universală credincioasă din ceruri urma să distrugă, la timpul potrivit, toată răutatea şi să restabilească lumea dreaptă pe care Dumnezeu a gândit-o iniţial pentru binele pământului şi pentru justificarea Cuvântului şi numelui Său. – Gen. 3:15.

PARTEA INVIZIBILĂ A LUMII DREPTE

Timp de secole, oamenii care au avut credinţă în adevăratul Dumnezeu au aşteptat apariţia celui care îl va zdrobi pe rebelul cel rău, îi va distruge toate lucrările rele şi va răsplăti omenirea ascultătoare cu viaţă veşnică, prin meritul vieţii Sale umane jertfite şi a credinței lor în aceasta. Toate acestea urmau să aibă loc în momentul recreării lumii drepte. Prin intermediul acestor slujitori credincioşi, Iehova a făcut şi a consemnat ilustrații profetice care urmau să servească la identificarea viitorului eliberator. Această consemnare sacră, împreună cu ajutorul spiritului sfânt al lui Dumnezeu, a fost suficientă pentru a-i permite apostolului Petru să-l identifice corect pe Isus Cristos, ca fiind cel pe care Dumnezeu l-a făcut „Domn şi Cristos,” cel care va muri din mâinile marelui rebel şi apoi va fi primit în cer „până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor” - Faptele 2:36; 3,18-21, *NW*.

Datorită strictei Sale ascultări în încercări, Isus Cristos s-a arătat pe deplin calificat pentru poziţia de încredere pe care a fost destinat să o primească. În mod repetat, marele rebel, Satan, a încercat să distrugă integritatea lui de neînvins şi, prin urmare, să-L facă să se descalifice din poziţia de rege al lumii noi a dreptății. Totul în zadar! Isus a ieşit învingător din fiecare confruntare. Este scris că „s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De

aceea şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume." Oricine care va câştiga viaţă în lumea nouă cu Isus Cristos trebuie să urmeze acelaşi model de ascultare în încercare, cu scopul de a se califica pentru acest privilegiu. Petru i-a anunţat pe creştini că, „De fapt, la această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele Lui." – Filip. 2:8, 9; 1 Pet. 2:21, *NW*.

Isus nu urma să fie singur în partea invizibilă a lumii recreate a dreptății. El urma să aibă însoţitori care vor conduce cu El în ceruri. Primilor oameni pe care i-a selectat, Isus le-a promis: „Adevărat vă spun că la crearea din nou, când Fiul omului va sta pe tronul Său glorios, voi, care m-aţi urmat, veţi sta pe douăsprezece tronuri şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel." Aceluiaşi grup de credincioşi le-a spus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea împărăția!" Mai târziu, El a dezvăluit că „turma mică" va fi compusă din 144 000 de persoane care vor arăta aceeaşi calitate de ascultare ca şi Învăţătorul lor. – Mat. 19:28, Luca 12:32; Apoc. 7:4, 14:1, *NW*.

PARTEA VIZIBILĂ A LUMII DREPTE

Partea vizibilă a lumii recreate a dreptății va fi compusă din oameni credincioşi care îşi vor dovedi, de asemenea, ascultarea când vor fi supuşi încercărilor. Mulţi dintre aceştia au trăit înainte ca Isus să fi trăit pe pământ, numele câtorva dintre aceştia fiind date în capitolul al unsprezecelea al scrisorii lui Pavel către Evrei. Ei vor primi o „înviere pentru viaţă." Alţii au devenit vizibili în zilele noastre, declarând public că îşi datorează salvarea lui Iehova şi lui Isus Cristos, nu Organizaţiei Naţiunilor Unite, nici unei alte naţiuni sau emblemei sale naţionale. Mai târziu vor exista copii ai supravieţuitorilor de la Armaghedon, precum şi cei care vor veni dintre cei morți, printr-o „înviere a judecății." Toţi aceştia trebuie să-şi dovedească ascultarea faţă de Conducătorul Suveran, Iehova, prin trecerea testului de integritate de la sfârşitul celor o mie de ani de domnie a lui Cristos sub presiunea exercitată de eliberarea lui Satan şi a demonilor săi – Ioan 5:29; Apoc. 7:10, 20:7-9, *NW*.

Toţi oamenii care trec testul în timpul şi la sfârşitul celor o mie de ani ai domniei lui Isus Cristos sunt cei despre care s-a vorbit ca fiind „cele douăsprezece seminții ale lui Israel," în Matei 19:28. Ei vor forma o societate vizibilă, organizată teocratic pentru a servi ca şi vechile seminții ale lui Israel. Peste această societate organizată a Lumii Noi Isus Cristos şi cei 144 000 asociați cereşti urmează să exercite autoritate ca regi şi judecători.

PE CÂND RECREAREA?

Isus a legat momentul recreării cu cel în care El va sta pe tronul Său glorios ca Rege. Apoi, cei care au lăsat totul ca să-L urmeze vor primi răsplata vieţii veşnice. Naşterea împărăției cerului va începe recrearea lumii drepte.

Profeţiile din Biblie marchează în mod clar anul 1914 ca fiind momentul în care Isus Cristos a început să domnească în mijlocul duşmanilor Săi. În acel an a început recrearea lumii drepte. Războiul a izbucnit în cer. Isus Cristos şi îngerii lui biruitori l-au aruncat pe Balaur şi pe hoardele lui demonice jos, în apropierea acestui pământ, să aştepte în continuare „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” Trei ani şi jumătate mai târziu, în 1918, Isus Cristos a fost prezentat sau „aşezat”, ca temelia lumii noi drepte, într-o accepţiune finală, pe cerescul munte Sion. A urmat o activitate intensă. „Sfinții” credincioşi care dormeau în moarte până la apariţia lui *Adonai* Iehova şi a Mesagerului legământului Său de la templul Lui spiritual, au fost înviaţi din morţi în 1918. Ca şi creaturi spirituale, îmbrăcate cu nemurire şi glorioşi, asemenea lui Isus Cristos, ei stau cu El pe tronuri regale. – Ps. 110:2, *AS*; Apoc. 12:7; 16:14, 3:21, *NW*; Mal. 3:1, *Da*.

În anul 1919, rămăşiţa fraţilor spirituali ai lui Cristos a fost eliberată din captivitate în modernul Babilon spiritual, organizaţia mondială a lui Satan, şi a fost sădită în propria „țară” a închinării pure, unde curând au început să dea roadele Împărăției. Ei au format nucleul unei noi societăţi pământeşti care va supravieţui Armaghedonului şi va fi prima pe scena de acţiune după acel război. În 1919 a fost fondat „noul pământ” sau noua societate pământească. Începând cu acel an, din ce în ce mai mulţi s-au alăturat cu entuziasm Societăţii Lumii Noi în anunţarea veştii bune a Împărăției întemeiate. Ţinuţi împreună prin legăturile de nedistrus ale dragostei şi plini de puternicul spirit al lui Iehova, ei au împins frontierele „țării” lor până la marginile pământului. Într-adevăr, recrearea lumii drepte este în plină desfăşurare! – Ier. 32:37-42; Isa. 51:3 la 52:2, *AS*.

Curând, războiul de la Armaghedon va pune capăt vechii lumi rele. Supravieţuitorii Societăţii Lumii Noi vor elimina molozul războiului şi vor îngropa oasele celor răi. Cu bucurie nelimitată, locuitorii pământului se vor grăbi să lucreze la reînnoirea feţei pământului, până când acest glob va deveni un paradis splendid al plăcerii. Copiii supravieţuitorilor vor adăuga fericire caselor în care se vor stabili atunci. Mandatul procreării pentru a naşte copii în dreptate va fi dus la bun sfârşit ca simbol, spre satisfacţia şi justificarea Celui care a binecuvântat ziua a şaptea de creare şi a sfinţit-o. – Ezec. 39:9-16; Gen. 2:3, *NW*.

În acest paradis fericit vor veni „cei din mormintele de amintire” care „au făcut lucruri rele,” celor cărora li s-a promis o „înviere a judecății.” Ridicaţi din morţi prin puterea spiritului lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, ei trebuie să înveţe dreptatea. Un program adecvat de educaţie va fi operaţional sub tutela conducerii divine. Judecata se va baza pe progresul lor în învăţarea dreptății. - Ioan 5:28, 29, *NW*.

La sfârşitul celor o mie de ani va veni testul final al integrității. Toţi cei nevrednici vor fi separaţi şi distruşi. Omenirea ascultătoare va fi declarată dreaptă, pe deplin aprobată de către Iehova. Recrearea lumii va fi completă. – Apoc. 20:7-10, 21:5, *NW*.

Cuprins

O scrisoare de felicitare

În luna mai, 1956, o scrisoare originală, scrisă cu aproape 400 de ani în urmă, a fost vândută la licitaţie în Londra, pentru 640 lire sterline (1.792 $). Scrisoarea a fost adusă la acest preţ mare datorită valorii sale ca document istoric. Datată 5 septembrie 1572, este o scrisoare de felicitare de la Papa Grigore al XIII-lea către regele Carol al IX-lea al Franţei pentru Masacrul de Ziua Sfântului Bartolomeu a Hughenoţilor Protestanţi. Acest masacru a început la 24 august 1572. Un clopot al bisericii a bătut la 2 a.m. pentru a da semnalul stabilit. Asasinii, cu cruci albe pe pălării şi batiste albe la braţul stâng, au ieşit brusc pentru a ucide. Curând oamenii din Paris au fost chemaţi pentru a se alătura masacrului. "Omorâţi fiecare om dintre ei — este ordinul regelui", au strigat liderii curții, în timp ce galopau pe străzi şi îndemnau cetăţenii înarmaţi la măcel. Hughenoţii au fost măcelăriţi în paturile lor, fără a ţine seama de sex, vârstă sau condiţie. Mulţi catolici, de asemenea, au căzut victime răzbunării secrete şi urii personale şi au murit de mâinile asasinilor catolici. Masacrul a continuat la Paris, până în 17 septembrie şi în provincii până la 3 octombrie. Se estimează că aproximativ 50 000 de hughenoţi au fost ucişi. În Roma a fost o nemărginită bucurie. A fost cântat un *Te Deum* la ordinul papei, a fost făcut un salut de la castelul St Angelo, au bătut clopotele, au strălucit focuri de tabără. Papa a poruncit să fie bătută o medalie în comemorarea evenimentului şi a trimis pe cardinalul Orsini pentru a transmite, în persoana lui, felicitări reginei mamă. În scrisoarea din 1572 Papa Grigorie al XIII-lea scrie regelui francez: "Ne bucurăm cu tine, că, prin ajutorul lui Dumnezeu, ai eliberat lumea de aceşti eretici nenorociţi." — New York *Times*, 29 mai 1956.

SUPRAVEGHETORI AI SLUJIRII

„Dacă cineva aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună.” - 1 Tim. 3:1 *NW*.

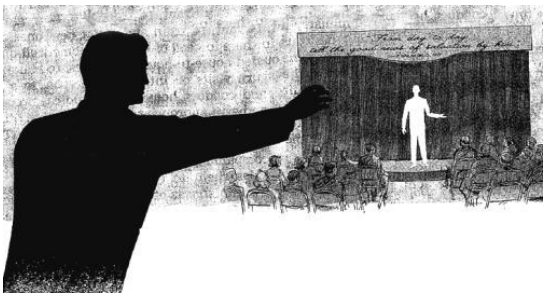

Vestitorii Împărăției care își înţeleg corect slujirea au o viziune progresivă. Ei nu se mulţumesc să stea pe loc. Ei doresc să se maturizeze, să devină slujitori bine instruiţi ai lui Iehova, să-şi utilizeze pe deplin calitățile la promovarea intereselor noii lumi.

[2] Dorind să aibă privilegii suplimentare de serviciu, este potrivit din punct de vedere al scripturii ca un frate să încerce să avanseze în slujire, cu scopul de a deveni supraveghetor sau serv al adunării. „Cuvântul acesta este fidel”, cum citim la 1 Timotei 3:1 (*NW*). „Dacă cineva aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună.” Prin urmare, o persoană nu poate să zăbovească în organizația lui Iehova ani de zile, fără a

Cuprins

progresa treptat. Vrea să crească din punct de vedere spiritual şi să primească privilegii adăugate de serviciu. Cât mai curând posibil, cu înţelegerea corectă, el face pasul hotărâtor care simbolizează dedicarea sa faţă de Iehova, prin botezul în apă, ştiind că aceasta este o cerinţă de bază dacă speră să trăiască în noua lume. Dar el nu se opreşte aici. El îşi foloseşte orice fel de abilităţi pe care le are, făcând un efort de a-şi îmbunătăţi şi extinde privilegiile sale de slujire.

[3] Abilităţile sale naturale sunt supuse unei bune utilizări teocratice. El nu mai este interesat de utilizarea întregului său timp şi a întregii sale abilităţi, cu scopul de a deveni ceea ce este considerat sau numit în lume, plin de succes. El ştie că aceasta ar fi o prostie, pentru că Biblia spune în mod clar că nu există absolut nici un viitor în acest sistem de lucruri vechi. Singurul lucru trainic care merită este noua lume. Apoi, cu înţelepciune, el îşi asigură cele necesare şi îşi foloseşte tot restul timpului, efortul şi abilitatea pentru a promova interesele lumii noi. Cei înţelepţi îşi aranjează treburile prin rugăciune, evitând să facă greşeala costisitoare pe care o fac unii care, după ce se califică şi sunt numiţi servi, mai târziu îşi permit să se rătăcească „căutându-şi propriile interese, nu pe ale lui Isus Cristos," până la punctul în care au pierdut favoarea lui Iehova şi au fost eliminaţi din toate numirile lumii noi. (Filip. 2:21; 1 Tim. 6:6-10, *NW*). Servii recunoscători nu vor permite intereselor lumii vechi, care se apropie de sfârşit, să le pună în pericol cariera fără sfârşit în lumea nouă a lui Iehova. Ei se dedică, nu căutării „propriilor lor interese, ci pe ale lui Isus Cristos", ceea ce-i face să fie o binecuvântare pentru fraţi, pentru persoanele cu bunăvoinţă şi, mai presus de toate, îi aduc onoare şi laudă lui Iehova, care i-a chemat din obiceiurile vechii lumi cu scopul de a predica.

[4] În afară de motivaţia unei dorinţe corespunzătoare şi ajungerea la poziția de supraveghetor, mai sunt şi alte lucruri necesare pentru ca o persoană să se califice. Scriptura continuă: „Supraveghetorul trebuie să fie ireproşabil, soţul unei singure soţii, cumpătat în obiceiuri, cu o minte sănătoasă, ordonat, ospitalier, capabil să predea, să nu fie un beţiv scandalagiu, nici bătăuş, ci rezonabil, nu certăreţ, nici iubitor de bani, să fie un om care-şi conduce bine familia, care-şi ţine copiii în supunere cu toată seriozitatea; (de fapt, dacă cineva nu ştie să-şi conducă propria familie, cum se va îngriji de adunarea lui Dumnezeu?) să nu fie un om convertit de curând, ca nu cumva să se umfle de mândrie şi să cadă în condamnarea pronunţată împotriva Diavolului. Pe lângă aceasta, trebuie să aibă o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în defăimare şi într-o cursă a Diavolului." - 1 Tim. 3:2-7, *NW*.

[5] Din punct de vedere scriptural, numai cei dedicaţi, maturi, echilibraţi, cu o gândire progresivă, vestitori și pionieri eficienţi ai adunării, cu o viziune potrivită a slujirii, se califică să fie supraveghetori ai adunării. Dar cât timp durează înainte ca cineva să devină supraveghetor? Unii îşi doresc cu atâta sârguinţă încât, înainte de încheierea unui an complet în serviciul de slujire, după simbolizarea dedicării prin botezul în apă, ei s-au maturizat şi au progresat până la punctul în care sunt numiţi supraveghetori de către Societate. Totuşi, în fiecare

Cuprins

adunare, cei mai maturi, slujitori capabili şi zeloşi sunt numiţi supraveghetori, în conformitate cu sfatul Bibliei „să nu fie un om convertit de curând."

[6] Dar ce se întâmplă dacă nu sunt suficienţi bărbaţi dedicaţi într-o adunare? Pot femeile să fie numite să slujească? Da, surorile calificate sunt numite în astfel de cazuri şi au grijă de îndatoririle menţionate. Dacă nu există nici un supraveghetor de sex masculin, atunci surorile au responsabilitatea de a prezida întrunirile. Ca o recunoaştere a conducerii teocratice a bărbatului şi a realizării că ea serveşte temporar sau ocazional în adunare, în locul unui bărbat care ar trebui să ocupe această poziţie, este potrivit ca sora să poarte o învelitoare pentru cap în timp ce serveşte astfel. Când un frate se mută în zonă sau bărbaţii locali află adevărul, se califică şi sunt numiţi supraveghetori, este un moment de fericire pentru aceste surori. Cu bucurie, ele îşi oferă locul fratelui, în semn de recunoaştere a aranjamentului teocratic al lui Iehova. – Efes. 5:24-32, *NW*. (Vedeţi „*Aceasta înseamnă viață veșnică*”, paginile 154-163, pentru informaţii suplimentare în legătură cu „Privilegiile femeii în adunare.”)

[7] Prin întrunirea diverselor calificări necesare şi fiind numit de către Societate supraveghetor sau serv, vestitorul, pionierul sau misionarul din adunare, care are o viziune corectă a slujirii, îşi socoteşte numirea ca pe o comoară mare, una care nu poate fi cumpărată cu toţi banii din lume. El îşi dă seama că numirea ca serv este un semn de favoare din partea lui Iehova pentru serviciu credincios. Pe bună dreptate, el îşi apreciază numirea mai mult decât orice poziţie pe care ar fi avut-o sau ar fi putut-o obţine în lumea veche. El ştie bine că tot ceea ce este în vechea lume va dispărea curând. În această generaţie ea va fi un lucru de domeniul trecutului! Da, dispărută o dată pentru totdeauna, în timp ce societatea Lumii Noi este aici pentru a rămâne. Prin îndeplinirea cu credincioşie a sarcinii sale, el ştie că va fi o plăcere să declare peste tot excelenţele lui Iehova de acum şi până la Armaghedon, să-i servească şi să-i ajute pe fraţii săi, prin bătălia de la Armaghedon până în noua lume, unde timp de o mie de ani el va fi în continuare privilegiat să ia parte la dezvoltarea lumii noi a lui Dumnezeu. Ţinând cont de acest punct de vedere foarte clar, nu e de mirare că un slujitor numit îi serveşte pe fraţii săi atât de bine şi este nerăbdător să-şi îndeplinească misiunea „din tot sufletul, ca pentru Iehova.” – Col. 3:22-24, *NW*.

[8] Pentru a-şi îndeplini obligaţiile sale, este deosebit de important ca fiecare serv să ştie ce se cere de la el. El trebuie să ştie care sunt îndatoririle sale şi cum să le îndeplinească. El poate afla acest lucru printr-un studiu atent al cărţilor *Să predicăm împreună în unitate, Calificați pentru a fi slujitori, Serviciul Împărăției* precum şi din alte publicaţii ale Societăţii. Nu numai că el se familiarizează cu îndatoririle sale, ci cunoaşte, de asemenea, şi îndatoririle celorlalţi servi şi îşi

Cuprins

coordonează activitatea cu ceilalţi supraveghetori numiţi, ceea ce are ca rezultat slujirea fraţilor cu iubire şi în deplină armonie de către toţi supraveghetorii. Cu fiecare serv care înțelege îndatoririle care îi revin şi prin înfăptuirea lor, corpul de servi este un grup coordonat şi unit care lucrează strâns împreună, în căutarea binelui pentru interesul adunării. - 1 Pet. 5:1-5, *NW*.

[9] Având o imagine corectă a numirii sale, un serv nu este serv doar cu numele. El este un serv în cuvânt şi în faptă. El continuă să fie un slujitor bun şi plin de zel, înțelegând că partea sa de responsabilitate înaintea lui Iehova şi faţă de fraţii săi este preluarea conducerii în serviciul de teren. Prin urmare, el nu este cel care iese în faţă şi ţine discursuri frumoase la platformă, încurajându-şi fraţii să lucreze mai bine în serviciul de teren, iar apoi să neglijeze să apară la locul de contact. Nu, el face ceea ce predică. El însuşi este la locul de contact la timp şi în mod regulat, cu activităţi bine planificate şi elaborate pentru ca grupul să acţioneze în teritoriu şi să-şi înceapă prompt slujirea, fără nici o pierdere de timp. Multe depind de răbdarea, entuziasmul şi exemplu său, care nu pot fi neglijate fără să aibă drept rezultat afectarea adunării. El ţine cont de faptul că oile sunt îndrumate, nu mânate, iar pentru a fi în armonie cu instrucţiunile şi sfaturile Societăţii, el conduce energic lucrarea de predicare.

[10] Servii care au o viziune corectă asupra slujirii sunt interesaţi nu doar de propriul serviciu de slujire, ci şi de acordarea de ajutor pentru alţii. Un serv adevărat îşi dă seama că trebuie să-şi ducă până la capăt responsabilităţile. În Faptele 20:28 (*NW*), se afirmă: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu.” Dar ce înseamnă aceasta? Ei bine, ce este necesar ca să ai viaţă în lumea nouă? Cunoaşterea adevărului? Participarea la întruniri? Simbolizarea dedicării cuiva prin botezul în apă? Acestea sunt cerințele de bază, da, dar se mai cere şi altceva! Predicarea, foarte importantă şi vitală „Căci, dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a sculat din morţi, vei fi salvat. Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.” – Rom. 10:9, 10, *NW*.

[11] Aşadar, în conformitate cu Faptele 20:28, supraveghetorii au responsabilitatea să-i ajute pe toţi cei asociați cu adunarea să fie lăudători activi ai lui Iehova. Această asistenţă este realizată în mod iubitor şi atent de către supraveghetori, nu într-un mod rece, invidios, neprietenos şi nici într-un mod stânjenitor. Supraveghetorul are în vedere dificultăţile vestitorului, care sunt uneori mai mult fictive decât reale, şi încearcă să-i ajute pe fiecare să-şi învingă piedicile târzii, prin încurajare regulată şi organizare clară faţă de cel ce are nevoie de ajutor, în vederea participării constante la serviciul de slujire. Cei asistaţi ar trebui să fie foarte recunoscători acestor supraveghetori neobosiţi, realizând că eforturile acestora sunt făcute pentru bunăstarea lor. Vestitorii recunoscători cooperează cu plăcere cu supraveghetorii lor.

[12] Pentru ca orice adunare să aibă binecuvântarea şi favoarea lui Iehova, trebuie să urmeze închinarea curată şi acceptabilă. (1 Cor. 5:6-13, *NW*). Dacă un

Cuprins

individ din adunare încalcă poruncile lui Iehova pentru o viaţă curată, este de datoria vestitorului, care ştie despre această încălcare, să aducă acest lucru în atenţia comitetului adunării, care, din punct de vedere scriptural, are datoria de a păstra organizaţia curată. Comitetul va investiga întreaga problemă şi va lua măsurile necesare, excluzând răufăcătorul din adunare sau punându-l într-o perioadă de probă şi făcând un anunţ potrivit adunării. În adunările în care servesc în comitet surori, acestea nu ar trebui să se implice în probleme ce presupun o eventuală excludere din adunare sau o perioadă de probă. Când în comitet se află doi fraţi, ei vor audia problema. Dacă există o diferenţă de opinie între cei doi fraţi cu privire la ce decizie trebuie luată, atunci poate fi chemat un frate matur din altă adunare, sau dacă se apropie vizita servului de circuit, atunci acesta ar putea completa comitetul. Dacă nu serveşte în comitet niciun frate, sau doar unul, atunci problema va aştepta vizita servului de circuit, sau vor fi chemaţi fraţi dintr-o adunare din apropiere.

[13] Supraveghetorii care au o viziune potrivită asupra responsabilităţilor adunării, se gândesc la acestea zi şi noapte. Unde se pot face îmbunătăţiri ? Cum poate fi dat vestitorilor mai mult ajutor? Poate fi organizată şi îmbunătăţită mărturia de la mijlocul săptămânii, în plus faţă de serviciul mai eficient din timpul weekend-ului ? Ce modificări trebuie făcute pentru a păstra programul de instruire la zi, astfel încât adunarea să meargă înainte şi să se bucure de creştere? Cum pot fi îmbunătăţite şi sprijinite întrunirile în beneficiul participanţilor? Şi pe măsură ce adunarea creşte, sunt desemnaţi servitori-ajutor, astfel încât în momentul în care se înfiinţează o altă adunare, fraţii bine calificaţi şi instruiți se află în poziția de a prelua supravegherea lucrării Împărăției. Așa cum o persoană din lumea afacerilor trebuie să-şi gândească şi să-şi planifice activităţile pentru a avea o afacere de succes, cu atât mai mult supraveghetorii trebuie să acorde respect, considerație şi atenţie nesfârşite nevoilor şi activităţilor adunării.

[14] Un supraveghetor devotat are dragostea teocratică şi respectul tuturor vestitorilor. Ei îl iubesc ca pe un serv al lui Iehova şi sunt dornici să coopereze şi să lucreze cu el. Ei simt că pot merge la el cu probleme şi pot primi ajutorul său şi îndrumarea sa iubitoare. Ei recunosc că toate numirile de serv vin de la Iehova, prin organizaţia Sa teocratică, şi iau ca pe un privilegiu faptul de a coopera cu supraveghetori pe care Iehova îi foloseşte cu plăcere. Dacă un supraveghetor devine neglijent faţă de datoriile sale, ei ştiu că Iehova, la timpul şi în modul potrivit, va produce schimbările necesare. Ei aşteaptă ca El să acţioneze prin organizaţia Sa. Astfel, ei arată că au încredere pe deplin că Iehova îşi conduce organizaţia teocratică.

[15] Între vestitorii, pionierii şi supraveghetorii adunării, care au viziunea corectă a slujirii lor, predomină unitatea şi pacea. Ei lucrează împreună îndeaproape, i se închină lui Iehova în haine sfinte, proclamându-I numele şi scopurile Sale glorioase în tot teritoriul lor desemnat. Făcând acest lucru, celelalte oi sunt găsite, hrănite şi conduse pe calea ce duce spre viaţă în noua lume. Curând, şi cei noi îşi văd poziţia din perspectiva lui Iehova. Ei ajung să aprecieze faptul că au fost chemați din întunericul lumii pentru a predica. Şi vor predica – la timp și ne

Cuprins

la timp, alături de alţi vestitori calificaţi ai Împărăției care au o viziune corectă a slujirii.

[16] Fiţi siguri, pietrele nu vor trebui să strige pe teritoriul niciunei adunări pentru a declara gloria şi măreţia lui Iehova. Nu, căci vestitorii cu o viziune corectă a slujirii predică şi vor continua să predice vestea bună a Împărăției şi vor aduna celelalte oi în Societatea Lumii Noi până când Iehova Însuşi va spune că lucrarea de predicare este încheiată.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Este corect, din punct de vedere scriptural, să doreşti o numire de supraveghetor? (b) Care este cerinţa de bază pentru calificare?

3. Cum sunt folosite abilităţile naturale, şi ce greşeală costisitoare trebuie să evite cineva după ce a fost numit?

4. Numiţi calificări scripturale pentru un supraveghetor?

5. Atunci, cine se califică şi cât durează aceasta?

6. (a) Pot fi numite femei? (b) Ce trebuie să facă sora care are responsabilitate să prezideze întâlniri?

7. (a) Cum îşi preţuieşte un serv numirea? (b) Se va încheia numirea sa la Armaghedon, dacă este credincios?

8. De ce trebuie supraveghetorii să-şi cunoască datoriile specifice şi să fie familiarizaţi cu datoriile altor servi?

9. Trebuie supraveghetorii să pună în practică ce predică?

10,11. (a) Ce responsabilitate pune asupra supraveghetorilor Faptele 20:28? (b) În ce mod se face acest lucru?

12. (a) De ce trebuie să fie păstrată organizaţia curată şi cine are această responsabilitate? (b) Trebuie să se ocupe surorile de excomunicări sau de cazurile de probă?

13. Cum trebuie să gândească supraveghetorii despre chestiunile din adunare?

14. Ce punct de vedere corect au vestitorii despre supraveghetorii numiți?

15,16. Ce anume va rezulta de pe urma faptului că avem o viziune corectă asupra slujirii?

Întrebări de la cititori

● Ioan 8:58, potrivit *Versiunii Regele Iacob*, spune: „Isus le-a zis: Foarte adevărat vă spun, înainte de a fi Avraam, sunt Eu.” Dar *Traducerea Lumii Noi* spune: "Isus le-a zis: Adevărat vă spun că, înainte ca Avraam să vină în existenţă, am fost Eu." De ce foloseşte *Traducerea Lumii Noi* "eu am fost" în loc de "eu sunt"? — R. B., Statele Unite ale Americii.

Verbul grecesc folosit acolo, *eimi*, este literalmente la timpul prezent, dar având în vedere că este precedat de timpul infinitiv aorist care se referă la trecutul

Cuprins

lui Avraam, verbul grecesc *eimi* trebuie să fie privit ca un prezent istoric. În ceea ce priveşte prezentul istoric, *Gramatica Limbii Greceşti* a lui Hadley şi Allen spune, în secţiunea 828: PREZENTUL ISTORIC. În naraţiunea vie, un eveniment trecut este gândit de multe ori şi exprimat ca prezent: . . . Prezentul în această utilizare este inter-schimbat liber cu timpurile trecute . . . "

Gramatica Noului Testament Grecesc în Lumina Cercetărilor Istorice, a lui AT Robertson, spune sub "Prezentul istoric," paginile 866- 869: "Această expresie vie este populară în toate limbile, în special în cele cu dialect local. . . . este mult mai frecventă în limba greacă decât în limba engleză şi este o supravieţuire a "stocului original al limbilor noastre." "Ea antedatează diferenţierea dintre imperfect şi aorist.". . . Este destul de comună în *LXX* [Septuaginta]. . . Hawkins găseşte prezentul istoric în *LXX* de 337 ori. Iosefus îl foloseşte şi el. Exemplele din Noul Testament sunt astfel "dramatice". Prezentul istoric nu este întotdeauna aoristic. Acesta poate fi de durată ca imperfectul. . . . Hawkins. . . constată de 93 ori prezentul istoric în Matei (15 dintre acestea în parabole), dar 162 în Ioan şi 151 în Marcu. Este rar în restul Noului Testament. Acesta este cel mai frecvent în Marcu, Ioan, Matei şi în această ordine. . . . "

Dacă veţi examina *Traducerea Lumii Noi*, veţi găsi că, exceptând ultima carte Apocalipsa, prezentul istoric nu este redat ca atare în traducere, dar dacă contextul o cere prezentul istoric este redat în trecut. Pentru exemplele unde greaca amestecă prezentul istoric cu timpurile trecute, ne referim la Ioan 1:29-42, de asemenea, Ioan capitolul 20, după cum se arată în *Versiunea Regele Iacob.* Reţineţi, de asemenea şi Marcu 1:12, 13. Chiar şi *Versiunea Regele Iacob* foloseşte prezentul istoric în limba greacă, precum timpul trecut din engleză; de exemplu, Matei 3: 1.

Faptul că un prezent istoric în greacă, în mijlocul unui context la timpul trecut, este corect redat în limba engleză ca un timp trecut este recunoscut de cei mai buni traducători moderni ai Bibliei. Dr. James Moffatt a fost în Comitetul Versiunii Standard Revizuită a Bibliei, şi observaţi cum traduce Ioan 8:58, în propria sa versiune: "'Adevărat, adevărat vă spun,' a zis Isus, Eu am existat înainte ca să se nască Avraam.'"

Profesorul EJ Goodspeed a fost membru al Comitetului Bibliei Americane Standard, şi face traducerea lui Ioan 8:58, după cum urmează: "Isus le-a zis, 'Eu vă spun, am existat înainte ca Avraam să se nască!'"

Remarcați alte traduceri:

Noul Testament al lui Chas. Williams: "Atunci Isus le-a zis: 'Vă spun foarte solemn, Eu am existat înainte ca Avraam să se nască.'"

"Cele patru Evanghelii" Conform Palimpsest Sinaitic, de A.S. Lewis: "El le-a zis: Adevărat, adevărat vă spun, înainte ca să fie Avraam, am fost Eu."

Noul Testament al secolului douăzeci: "'Crede-mă,' a răspuns Isus, 'înainte ca Avraam să se nască Eu eram deja ceea ce sunt.'"

Noul Testament Modern al lui GM Lamsa: "Isus le-a zis: Adevărat, adevărat vă spun că, înainte ca Avraam să se nască, Eu am fost."

Cuprins

Noul Testament Siriac al lui Jas. Murdock: "Isus le-a zis: Adevărat, adevărat vă spun, că, înainte ca Avraam să existe, Eu am fost."

Das Neue Testament (în germană) al lui F. Pfaefflin: "Isus: 'înainte de a exista Avraam, eram deja acolo [*War ich schon da*]!'"

Das Neue Testament (în germană) a lui C. Stage: "Isus le-a zis: 'Adevărat, adevărat vă spun: Înainte să se nască Avraam, Eu am fost [*war ich*].'"

Nuevo Testamento (spaniolă) a lui Nácar Colunga: "Isus a răspuns: 'Cu adevărat vă spun: înainte ca Avraam să se nască, am fost Eu [*era yo]*.'"

Noul Testament Ebraic al lui F. Delitzsch şi cel de Salkinson-Ginsburg, ambele au verbul la forma perfectă "Eu am fost" (*haiithi*), în loc de forma imperfectă.

Din cele de mai sus trebuie văzut că *Traducerea Lumii Noi* este consecventă cu sine în redarea prezentului istoric prin traducerea lui Ioan 8:58 "Eu am fost" în loc de "Eu sunt." Din moment ce Isus a fost aici, referindu-se la o existenţă de dinaintea lui Avraam şi continuând până când El a vorbit, *Traducerea Lumii Noi* a redat *ego-ul "eimi"*, ca "am fost" în loc de „sunt”.

Atunci când orice critic cleric încearcă să susțină inexactitatea *Traducerii Lumii Noi* de la Ioan 8:58, el o acuză nu numai pe ea, ci şi pe toţi aceşti alţi învățați, englezi şi de limbi străine, de inexactitate. El are dreptul să ia şi să accepte versiunea pe care o preferă, din cauza părtinirii faţă de o doctrină religioasă, în acest caz a Trinității, dar ar trebui să fie recunoscut faptul că *Traducerea Lumii Noi* are mult sprijin din partea traducătorilor recunoscuţi, cunoscuți peste tot pentru traducerea de la Ioan 8:58.

Cuprins

24 martie: Cum își privesc martorii lui Iehova serviciul, parag. 1-29, pagina 113.
31 martie: Cum își privesc martorii lui Iehova serviciul, parag. 30-40 și Supraveghetori ai slujirii, pagina 119.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiți:

De ce discuția din casă în casă despre religie nu ar părea ciudată pentru Isus? Pag. 99, parag. 1.

Ce întrebări vor arăta dacă citiți sau nu Biblia pentru a o înțelege? Pag. 100, parag. 3.

Ce cuvinte particulare și-au schimbat înțelesul de la traducerea Versiunii Regele Iacob a Bibliei? Pag. 103, parag. 2.

Cum se află acum martorii lui Iehova într-o poziție similară cu cea a primilor creștini? Pag. 107, parag. 1.

Ce a fost masacrul din ziua sfântului Bartolemeu și ce a făcut papa în legătura cu asta? Pag. 112, parag. 4.

Ai putea fi un martor al lui Iehova fără să predici altora? Pag. 114, parag. 4.

Ce exemplu despre oameni îndrăgostiți arată că cineva poate găsi timp să-l servească pe Dumnezeu? Pag. 115, parag. 10.

Care sunt calificările unui supraveghetor creștin? Pag. 123, parag. 4.

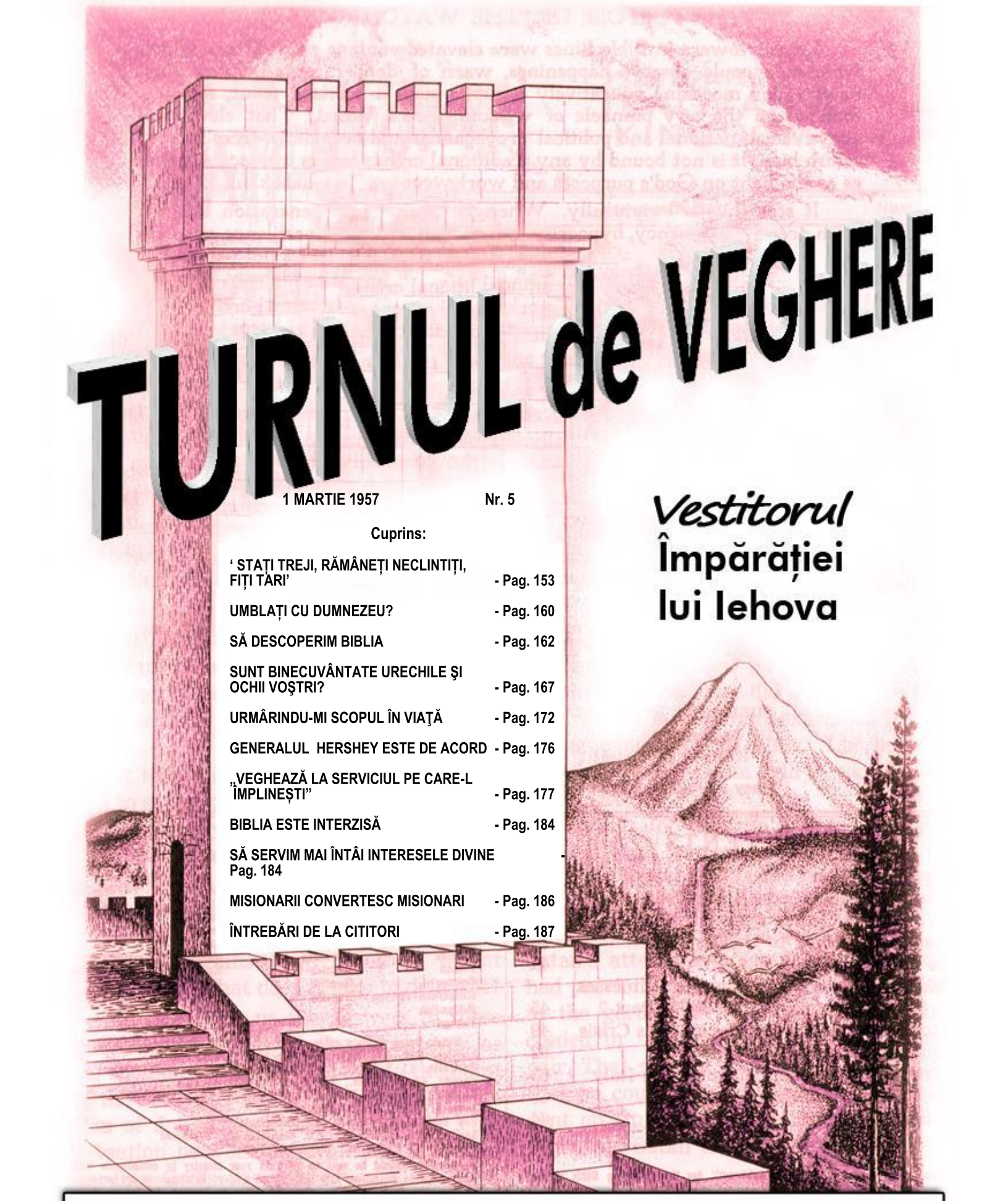

TURNUL de VEGHERE

1 MARTIE 1957 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

‘ STAȚI TREJI, RĂMÂNEȚI NECLINTIȚI, FIȚI TĂRI’	- Pag. 153
UMBLAȚI CU DUMNEZEU?	- Pag. 160
SĂ DESCOPERIM BIBLIA	- Pag. 162
SUNT BINECUVÂNTATE URECHILE ŞI OCHII VOŞTRI?	- Pag. 167
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag. 172
GENERALUL HERSHEY ESTE DE ACORD	- Pag. 176
„VEGHEAZĂ LA SERVICIUL PE CARE-L ÎMPLINEȘTI”	- Pag. 177
BIBLIA ESTE INTERZISĂ	- Pag. 184
SĂ SERVIM MAI ÎNTÂI INTERESELE DIVINE	- Pag. 184
MISIONARII CONVERTESC MISIONARI	- Pag. 186
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 187

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

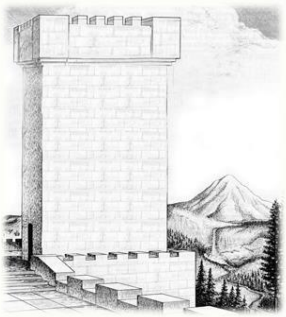

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1957 **Nr 5.**

‘STAȚI TREJI, RĂMÂNEȚI NECLINTIȚI, FIȚI TARI’

"Staţi treji, rămâneţi neclintiţi în credinţă, purtaţi-vă bărbăteşte, fiţi tari! Faceţi toate lucrurile cu iubire." - 1 Cor. 16:13, 14, *NW.*

IEHOVA a plasat puterea Lui în spatele predicării veştii bune a împărăției Sale. El este plin de râvnă în a avea împărăţia Sa stabilită proclamată peste tot pământul. (Isa. 9:6, 7; 55:11). Pentru toată lumea mesajul iese cu forţa Lui nelimitată din spatele acesteia. Vital, viu, chiar alarmant este acest mesaj! Acesta trezeşte de fapt oamenii. "Trezeşte-te, o tu, cel adormit, şi ridică-te din morţi, şi Cristos va străluci peste tine." (Efes. 5:14, *NW).* Cu cuvântul lui Iehova în mintea noastră noi devenim vii. (Col. 2:13) Suntem mişcați să ne schimbăm felul de gândire şi de viaţă. (Rom. 12:2; Efes. 4:22-24). Într-adevăr, a lua acest cuvânt în minţile şi inimile noastre înseamnă a avea o puternică şi trezitoare influenţă înăuntrul nostru.

[2]Odată treziţi, creştinii nu trebuie să cadă din nou în somn. Ei nu-şi pot permite să copieze omenirea în general, care este adormită în faţa realităţii. Căci, oricât de ciudat ar părea, aceasta - generaţia care se mişcă cel mai repede dintre toate – dormitează, în timp ce punctul culminant al Armaghedonului se apropie mai mult ca niciodată. Ignorarea celui mai important eveniment ameninţă să înghită în dezastru întregul sistem de lucruri. Un inspirat avertisment de acum mult timp a fost subliniat de trecerea multor secole: "Acum este timpul să vă treziţi." (Rom. 13:11). În special pentru creştini avertismentul sună clar: "Treziţi-vă din somn, pentru că acum salvarea noastră este mai aproape decât în momentul în care am devenit credincioşi." (Rom. 13:11, *NW*). Toţi adormiţii, TREZIŢI-VĂ!

[3]Nu eşti de acord că somnolenţa privind evenimentele acestei generaţii este nebunie curată? Avertismentul de a *sta* treaz este potrivit mai ales acum. Timpul se

Cuprins

scurge pentru acest sistem vechi şi rău de lucruri şi cei care nu doresc să se prăbuşească cu el trebuie să iasă din el. (Apoc. 18:4) Aceasta este mult-sperata „zi a lui Iehova”, minunata perioadă de tranziţie de la vechiul sistem la ceruri noi şi un pământ nou. (2 Pet. 3:4, 13). Nu este practic, atunci, să stai treaz într-un asemenea timp de criză şi să-ţi păstrezi simţurile? "Aşadar, să nu mai dormim, cum fac ceilalţi, ci să stăm treji şi să rămânem lucizi. Fiindcă cei care dorm dorm noaptea, iar cei care se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem ai zilei, să rămânem lucizi şi să purtăm credinţei şi a iubirii, având drept coif speranţa salvării, pentru că Dumnezeu nu ne-a ales pentru mânie, ci pentru dobândirea salvării prin Domnul nostru Isus Cristos." -1 Tes. 5:6-9, *NW*.

[4]Astăzi creştinătatea are nevoie urgentă de trezire. În ciuda avântului religios, apatia spirituală din cadrul organizaţiilor religioase ale creştinătăţii este notorie. Alarmat, clerul strigă, uneori, în semn de plângere. Unul după altul se ridică în picioare la amvoanele lor pentru a condamna imoralitatea, somnolenţa spirituală, nepăsarea şi indiferenţa faţă de religie din partea enoriaşilor lor. Pentru că religia creştinătăţii pare să-şi fi pierdut forţa vitală; adunările sale înoată în mulţumire de sine, materialism şi stagnare spirituală. Dar de ce ar trebui clerul să deplângă atât de tare somnolenţa spirituală şi indiferenţa religioasă pe care le văd la fiecare colţ? Ceea ce văd ei este doar o reflectare a lor înşişi! Iată cum i-a descris Isaia cu mult timp în urmă: "Aceştia sunt toţi fără cunoştinţă, toţi sunt câini muţi, nu pot lătra; visători, culcaţi, plăcându-le să dormiteze." – Isa. 56:10, *RS*.

[5]Să lăsăm creştinătatea să-şi pună victima la somn, s-o ţină în ignoranţă, s-o drogheze cu superstiţii şi frică. Creştinismul adevărat este diferit; el instigă individul la activitate. (Isa. 61:1-3). Pentru cel care a luat aminte la mesaj devine un lucru urgent să predice. (2 Tim. 4:2). Din acest motiv, cine poate egala zelul misionar exemplar şi entuziasmul martorilor lui Iehova pentru a predica? Această distincţie demnă de remarcat le aparţine în exclusivitate lor, în această lume somnolentă. Observatorii externi îşi exprimă frecvent uimirea faţă de activitatea lor fără precedent ce deschide ochii.

[6]Ca şi Noe şi familia lui, martorii lui Iehova trebuie să fie foarte activi pentru timpul în care trăiesc. Noe a construit nu numai o barcă mare, ci, de asemenea, a strigat avertismentul pentru ceilalţi de a se trezi înainte de a fi prea târziu. (2 Pet. 2:5). Iehova, care a fost marele Trezitor în vremea lui Noe, a făcut ca Fiul Său să prevadă şi să arate spre o condiţie somnoroasă astăzi: "Pentru că aşa cum au fost zilele lui Noe, tot aşa va fi prezenţa Fiul omului. Pentru că oamenii... nu au luat aminte până când a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, astfel va fi prezenţa Fiului omului." (Mat. 24:37-39, *NW*). În împlinire, preocuparea cu griji egoiste de orice fel acţionează acum ca un narcotic pentru popor. Totuşi, exercitându-şi bunătatea nemeritată la această dată târzie, Iehova sună o alarmă puternică pentru a-i trezi pe cei ce dorm. Acesta este mesajul Împărăţiei, speranţa de viaţă fără sfârşit în lumea nouă a lui Iehova din această generaţie. (Isa. 55:2; Efes. 2:4, 5) Dacă apreciază pe deplin aceste fapte, martorii lui Iehova, ca şi Noe, trebuie să fie într-adevăr receptivi la privilegiile şi responsabilităţile lor.

Cuprins

NU ESTE TIMP PENTRU TRÂNDĂVIE

[7]Adevăraţii creştini nu îşi pot permite acum să fie trândavi sau leneşi, să se încălzească la soare sau să se tăvălească în indolenţă. Ei trebuie să fie intens ocupaţi! Cu umilinţă corespunzătoare, ei pot lua furnica drept un exemplu strălucitor de hărnicie. "Du-te la furnică, o, leneşule; ia seama la căile ei, şi fii înţelept." (Prov. 6:6, *RS*). Ei evită gândirea denaturată şi deformată, care nu poate conduce decât la un somn perpetuu, fără niciun fel de perturbare, că închinarea la Iehova este prea exigentă, prea obositoare sau nu merită efortul. (Ier. 51:39, 57). Somnul spiritual în acest timp al sfârşitului, observă ei, Iehova îl condamnă ca fiind mortal. "Cât timp vei sta culcat, o, leneşule? Când te vei scula din somnul tău? Un pic de somn, puţină toropeală, o mică îndoire a mâinilor ca să se odihnească, şi sărăcia va veni peste tine ca un vagabond, şi lipsa ca un om înarmat." (Prov. 5:9-11, *RS*) "Lenea se sfârșește într-un somn adânc". – Prov. 19:15, *Mo*.

[8]Nu ar trebui ca martorii lui Iehova să-L imite pe Dumnezeul căruia i se închină, Dumnezeu cel viu din ceruri? (Ps. 11:4). Ca Dumnezeu Atotputernic al universului, El este pe deplin conştient de evenimentele de pe pământ, pe care el le scrutează continuu şi le direcţionează spre un punct culminant triumfător. Cât de absurd este să credem că El are nevoie să fie trezit pentru că este adormit, ca dumnezeul profeților lui Baal, pe care Ilie l-a batjocorit odată! (1 Regi 18:27.) După ce am venit în organizaţia lui Iehova, noi ar trebui să ne închinăm Lui fiind alerţi, vigilenţi, și să nu devenim indiferenţi faţă de serviciul nostru. Noi nu trebuie să lăsăm garda jos şi să devenim liniştiţi într-un fals sentiment de securitate şi uitare doar pentru că am auzit predicându-se vestea bună şi ne-am asociat cu organizaţia lui Iehova. Noi ne păstrăm simţurile prin îndeplinirea închinării noastre cu sârguinţă, cu agerime a minţii, fiind atenți să urmăm voința lui Iehova înregistrată în Cuvântul Său, aşa cum este exprimată de către spiritul Său prin intermediul organizaţiei Sale.

[9]Citind Marcu 13 cu atenţie, veţi observa că Isus a subliniat în mod repetat vigilența în acest timp al sfârşitului. "Fiţi atenţi, ... ce vă zic vouă le zic tuturor, vegheați." (Marcu 13:33, 37, *NW*). El ne-a dat ilustraţii referitoare la zilele noastre, ca să ne informeze cine este cel care a fost recompensat pentru că a fost harnic şi atent în ceea ce priveşte împărăția lui Dumnezeu, prezența şi interesele acesteia. Prosperitatea şi fericirea spirituale manifestate de clasa "servului credincios şi înțelept" a martorilor lui Iehova, în timpul acestor ani, au fost observate în mod public de către toţi. Cât ne bucurăm de împlinirea Scripturii: "Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa". – Mat. 24:45-47, *NW*.

[10]Având în vedere toate evenimentele însemnate de la "venirea Domnului", cine este cel care, într-adevăr, rămâne treaz? Este vreunul, de fapt, treaz, care

Cuprins

participă la o reuniune ocazională, chiar dacă el pur şi simplu afişează o aparenţă, moţăind pe parcursul unei ore şi nu contribuie la comentarii? Se sugerează minţilor noastre Proverbele 19:24 (*RS*): "Leneşul îşi bagă mâna în vas, şi nu o va aduce nici măcar înapoi la gură." Cel care nu deschide niciodată gura în cadrul reuniunilor adunării nu ţine tare la declaraţia publică a speranţei lui şi nu-şi îndeamnă fraţii la dragoste şi fapte bune, chiar dacă nu părăseşte adunarea în întregime. (Evrei 10:23-25, *NW*) Pentru a rămâne treji spiritual trebuie să profităm din plin de studiul săptămânal al *Turnului de veghere* şi să participăm la alte reuniuni în mod regulat. Mai mult decât atât, un martor treaz este un om harnic, ce întotdeauna se găseşte la centrul de serviciu şi preia conducerea în slujire.

[11]Facultăţile de gândire clară ale creştinilor, în acest timp al sfârşitului, trebuie să fie păstrate în permanenţă treze. Petru a fost inspirat să înregistreze lucruri importante cu privire la cunoştinţa noastră şi serviciul nostru în serviciul de teren ce nu ar trebui niciodată să scape atenţiei noastre. După trecerea în revistă a unora dintre principiile discutate mai sus, el scrie acest memento: "Știind dinainte acestea, păziţi-vă ca să nu fiţi târâţi cu ei de nelegiuirea oamenilor care sfidează legea şi să căderi de la statornicia voastră. Nu, ci continuaţi să creşteţi în bunătatea nemeritată şi în cunoaşterea Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos." (2 Pet. 3:17, 18, *NW*). În timp ce aşteptaţi cu răbdare puţinul timp rămas înainte ca Iehova să-l lovească pe Satan la Armaghedon "păstrați vie în minte prezenţa zilei lui Iehova."- 2 Pet. 3:12, *NW*

ALERTĂ ÎMPOTRIVA DIAVOLULUI

[12] Deşi creştinul îşi doreşte sincer să menţină o stare de alertă mentală şi spirituală, presiunea acestui sistem de lucruri este împotriva sa. Nici nu te gândi să dormi! Disciplinează-te să stai treaz. Ai un duşman înfuriat, vicios care umblă liber. Nu te-ai plimba nonşalant pe străzi sau n-ai lenevi la soare, în cazul în care un animal sălbatic ar fugi înnebunit pe străzi, căutând să sfâşie în bucăţi, să mutileze şi să devoreze pe toată lumea. "Adversarul tău, Diavolul", spune apostolul, face chiar asta. Deci, "rămâneți lucizi, vegheați." (1 Pet. 5:8, 9, *NW*). Gog din ţara lui Magog este prezentat ca liderul unui atac cu o oştire mare amestecată (reprezentând forţele lui Satan, invizibile şi vizibile) împotriva poporului lui Iehova, rămăşiţa credincioasă şi multe alte oi, care speră să supravieţuiască Armaghedonului. Nu sunt aceştia cei care, în mod special, trebuie să stea treji şi în alertă, să nu cedeze până când Iehova va lua măsuri? – Ezec. capitolele 38, 39; Apoc. 16:15.

[13]Ceea ce Pavel ne sfătuieşte este să *rămânem* treji. (1 Cor. 16:13, *NW*). Toţi creştinii se confruntă cu o urgenţă, cu Satan urmărindu-i pe cei care devin neglijenţi sau nepăsători. Dar unii dintre noi doar par să fie atât de somnoroşi spiritual. Este timpul să rămânem treji şi să ne rugăm - da, să nu fim ca Petru, Iacov şi Ioan, în ultima oră a lui Isus în Ghetsimani. (Mat. 26:36-45). Nu vă uitaţi înapoi la aceşti apostoli favorizaţi ca şi când aceştia ar fi fost un fel de prostănaci pe care Isus a trebuit să-i abordeze prin cuvinte provocate: "N-aţi putut să vegheaţi

Cuprins

cu Mine nici măcar un ceas?... Într-un timp ca acesta voi dormiţi şi vă odihniţi!" (Mat. 26:40, 45, *NW*). Dar să nu greşiţi în înţelegerea punctului ce vi se aplică şi vouă: "Vegheaţi şi rugaţi-vă neîncetat ca să nu cădeţi în ispită." (Mat. 26:41, *NW*). Doar câteva ore mai târziu Petru şi-a negat cu vehemenţă Stăpânul, şi apoi a plâns cu amar. Isus a prevăzut rezultatele lipsei de vigilenţă mentală şi spirituală a lui Petru. (Mat. 26:74, 75). De asemenea, aici, în testul său culminant, Isus subliniază pentru noi rolul important pe care îl joacă rugăciunea în păstrarea atenţiei şi vigilenţei. Atunci când o persoană se roagă cu sinceritate lui Iehova el îşi trezeşte mintea, se analizează şi solicită corectare şi protecţie prin intermediul lui Iehova şi al organizaţiei Lui. Deci, aşa cum Pavel i-a îndemnat pe Coloseni, "perseveraţi în rugăciune, rămâneţi treji în ea cu mulţumiri."- Col. 4:2, *NW*.

[14]Odată tot Israelul stătea protejat în adunarea lui Iehova. Lenea şi indiferenţa faţă de instrucţiunile lui Iehova şi poruncile Sale au dus la dezastru. Pavel subliniază faptul că izraeliţii "au avut sensibilităţile tocite" şi "percepţiile lor mentale au fost insensibile." (Rom. 11:7, 25; 2 Cor. 3:14). Ce preţ prohibitiv au trebuit ei să plătească pentru neglijenţă în acordarea atenţiei! Cei neatenţi au fost complet preluaţi de Diavol în tot felul de răutăţi dezgustătoare: "Gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Şi aşa cum ei n-au găsit de cuviinţă să aibă o cunoştinţă exactă despre Dumnezeu, tot aşa şi Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor, pe care el n-o aprobă, ca să facă lucruri care nu sunt potrivite, astfel că sunt plini de orice nedreptate." - Rom. 1:21, 28-31, *NW*.

[15]Aceasta este marele timp de seceriș al Tatălui nostru ceresc. Nu este timpul pentru a deveni indiferenţi la instruire şi privilegiile voastre în serviciu. "Un fiu care adună în timpul verii este prudent, dar un fiu care doarme la seceriș aduce ruşine." (Prov. 10:5, *RS*). Are Iehova un loc în lumea Lui nouă pentru cei care-L fac de ruşine cu lenea lor? Sau cei care cred că acum se pot linişti, pot lua lucrurile uşor şi pot fi preocupaţi mai ales de lucrurile confortabile pentru ei înşişi? Fiul energic al lui Iehova, Martorul credincios şi adevărat, Isus Cristos, spune: "Fiindcă eşti căldicel şi nici fierbinte, nici rece, am să te vărs din gura Mea." Apoc. 3:16, *NW*.

[16]Din fericire, creşterea din societatea Lumii Noi dovedeşte că Martorii lui Iehova lucrează. Ei realizează o mare lucrare de predicare şi nu stau doar să asculte şi să citească, "zăbovind în afacerile lor." (Rom. 12:11, *NW*). Nici nu au de gând să-şi relaxeze vigilenţa şi să devină leneşi doar pentru că a trecut aproape o jumătate de secol de la naşterea Împărăției. Nu, ei vor continua vii şi activi în serviciul Împărăției, ca înţeleptul care şi-a construit casa pe stâncă solidă. (Luca 6:47,48) "În consecinţă, când a venit inundaţia, râul a izbit în casa aceea, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era bine zidită". - Luca 6:48, *NW*.

FERMITATE ÎN CREDINŢĂ

[17] "Rămâneţi *tari* în credinţă", subliniază în continuare apostolul. (1 Cor. 16:13, *NW*). Credinţa noastră, care place lui Dumnezeu, este întemeiată pe cunoştinţă. (Evrei 11:6) Aşteptările noastre cu privire la aceasta sunt păstrate cu asigurare, fără

îndoieli şi şovăieli. Prin urmare, noi urmăm în viaţă o cale de acţiune stabilă, responsabilă, care este bazată cu încredere pe adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, o temelie solidă, nu într-un mod copilăresc, începând lucruri pe care nu suntem capabili să le terminăm sau trecând de la o sarcină în slujire la alta, ca şi când capriciul sau fantezia ne loveşte fără să urmeze lucrurile spre o încheiere de succes. (Iac. 1:6-8; 4:7, 8; Efes. 4:13; 1 Cor. 13:11) Deci, noi trebuie să avem credinţă şi să fim consecvenţi şi stabili pentru a ne demonstra fermitatea credinţei prin fapte. – Iac. 2:14-26.

[18]Fermitatea în poziţia unui creştin are loc deoarece el îşi asumă responsabilitatea faţă de obligaţiile pentru care a făcut legământ să le întreprindă. El s-a dedicat lui Dumnezeu, un pas înainte. Acţiunea pozitivă trebuie să urmeze. El învaţă să se ocupe de responsabilitate în slujire, să fie de încredere şi să avanseze. În societatea Lumii Noi sunt slujitori competenţi, utili, dornici să-l ajute în acest scop. Este luată orice măsură ca să-i ajute pe toţi să rămână neclintiţi şi să primească binecuvântarea şi aprobarea lui Iehova.

[19]Iehova ştie ce trebuie să facem pentru a rămâne neclintiţi. Pentru fermitate în credinţa noastră el ne învaţă să ne păzim separaţi de lume. Asocierea cu oamenii din lume este permisă în măsura de contact solicitată de predicarea Evangheliei şi munca profană permisă. (Iac. 1:27; 4:4; Ioan 17:15; Efes. 4:17, 18). Suntem sfătuiţi, totuşi, să evităm strict practicile rele, vătămătoare ale acestui sistem vechi şi să construim înţelegerea noastră pentru lucrurile spirituale. "Fraţilor, nu fiţi copii în ce priveşte capacitatea de înţelegere, ci fiţi copilaşi la răutate! Însă, în ce priveşte capacitatea de înţelegere, fiţi oameni maturi." (1 Cor. 14:20, *NW*). Într-un mod egoist şi încăpăţânat, unii fac o greşeală gravă cu privire la tovarăşii pe care îi caută. Facerea de prietenii sociale cu oamenii din lume şi asocierea cu ei nu este propice pentru fermitatea unui creştin. Pentru cei nepăsători din zilele lui, care au preferat astfel de prieteni prost întovărăşiţi, Pavel a scris: "Nu fiţi induşi în eroare. Asocierile rele strică obiceiurile utile". (1 Cor. 15:33, 34, *NW*). Nu, să nu fii indus în eroare şi să te scuzi agăţându-te de asemenea prieteni, pentru că aceştia sunt mult mai de dorit personal, mai acceptabili social sau mai avantajoşi financiar pentru tine decât fraţii. Dacă tovărăşia acestora este mai de dorit pentru tine, atunci este timpul să te examinezi. Nu te gândi prostește că, personal, eşti atât de puternic încât să poţi risca slăbirea sau compromiterea fermităţii credinţei tale. Este mult mai bine să cultivi asocierile de la reuniunile adunării şi din terenul de predicare cu fraţii tăi smeriți.

[20]Fermitatea în credinţă înseamnă *o luptă*, pentru că adversarul nostru este Satan Diavolul. Este foarte plăcut lui Iehova ca noi să ne împotrivim acestuia şi să ne menţinem integritatea, împreună cu fraţii noştri credincioşi de pe tot pământul. (1 Pet. 5:9, 10.). Credincioșia fraţilor noştri ar trebui să ne inspire să lucrăm din greu şi să fim fermi, privind spre viitor pentru alte binecuvântări de la Iehova. "În acest scop, noi muncim din greu şi ne străduim, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu." (1 Tim. 4:10, *NW*). Astfel, fericirea noastră vine acum din purtarea răspunderii că Iehova este acum încântat de a da fiecăruia dintre noi, bucurându-ne de privilegiile noastre şi umblând treji în această zi a prezenţei lui

Cuprins

Iehova, într-un mod demn. "Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Şi aceasta este de la Dumnezeu." – Filip. 1:27, 28, *NW*.

[21]Nu suntem noi foarte norocoşi să fim ferm ancoraţi în organizaţia pe care Iehova a construit-o? După ce am fost treziţi la mesajul Împărăției, atunci să fim atenţi să rămânem în limitele de activitate şi conduită marcate pentru noi de către Scripturi. "Vegheaţi, deci, cu atenţie cum umblaţi: nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiţi iraţionali, ci înţelegeţi care este voinţa lui Iehova." – Efes. 5:15-17, *NW*.

[22]Isus ne spune care este voința lui Dumnezeu pentru noi în acest moment decisiv: să stăm treji şi să fim fermi: "Dar fiţi atenţi la voi înșivă ... rămâneţi treji, făcând tot timpul implorări, ca să reuşiţi să scăpaţi de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului." (Luca 21:34-36, *NW*). Cu înţelepciune, nu vom neglija acest mod glorios de salvare, ci "vom acorda mai multă atenţie decât de obicei la lucrurile auzite de noi, ca să nu fim niciodată depărtaţi de ele”. (Evrei 2:1, 3, *NW*). Iehova a furnizat aceste principii înălţătoare ca să ne ghideze pe calea fermităţii credinţei şi puterii spirituale, în acest timp al sfârşitului. Cu ajutorul Lui şi al bunătăţii Sale nemeritate poate vom fi cu toţii capabili, în cele din urmă, să concluzionăm ca apostolul: "Am luptat lupta cea dreaptă, am alergat cursa până la sfârşit, am respectat credinţa." - 2 Tim. 4:7, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce forță se află în spatele predicării veştii bune? (b) Ce efect are mesajul asupra minţii oamenilor?

2. De ce este timpul, mai ales acum, să ne trezim din somn?

3. Care este starea mentală potrivită pentru creştini în acest timp de criză?

4. Care este starea spirituală a creştinătăţii, şi cine este responsabil pentru aceasta?

5. La ce activitate dă naştere adevăratul creştinism, din partea celor care dau atenţie mesajului?

6. Față de ce privilegii şi responsabilităţi trebuie să fie acum plini de viaţă martorii lui Iehova?

7. De ce nu-şi permit creştinii să fie leneşi?

8. (a) Este conștient Dumnezeu de evenimentele de pe pământ? (b) Ce se cere, după ce venim în organizația Sa, pentru a ne închina lui Iehova?

9. Cum a accentuat Isus necesitatea de a veghea în acest timp al sfârşitului?

Cuprins

10. Ce înseamnă pentru un creştin să rămână treaz din punct de vedere spiritual?

11. Ce trebuie să facă şi creştinii, în afară de faptul că aşteaptă cu răbdare până când Iehova va acţiona la Armaghedon?

12. De ce este dificil să păstrăm o stare mentală şi spirituală trează?

13. (a) Ce nu trebuie să uităm pentru a rămâne treji? (b) Ce rol joacă rugăciunea în a continua să veghem?

14. De ce a pierdut Israel favoarea lui Iehova, şi cu ce rezultate dezastruoase?

15. Din ce motive puternice este o nebunie indiferenţa faţă de instruire şi predicare, mai ales acum?

16. De ce nu trebuie să-şi slăbească martorii lui Iehova vigilenţa odată cu trecerea timpului?

17,18. (a) Pe ce temelie se bazează credința? (b) La ce cale de acţiune în viaţă duce credinţa?

19. Ce companie trebuie să cultive creştinul, cu scopul de a rămâne neclintit?

20. De ce este dificil să rămânem fermi în credinţă, însă ce încurajare avem în acest scop?

21. Cum putem rămâne ferm ancoraţi în organizaţia lui Iehova?

22. Care este voinţa lui Dumnezeu, pentru noi, în acest timp hotărâtor?

UMBLAȚI CU DUMNEZEU?

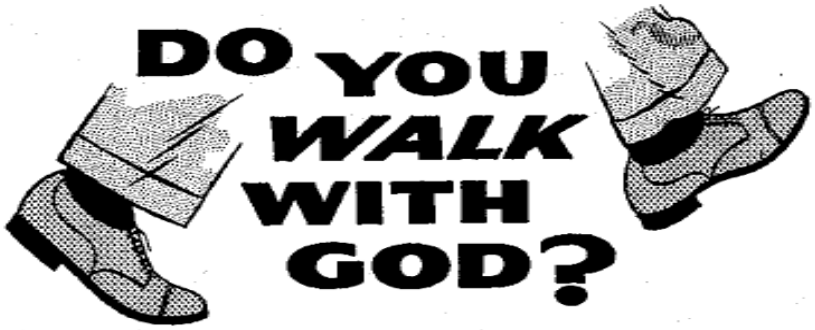

Umbli cu Dumnezeu? Relativ puţini oameni fac acest lucru în ziua de astăzi. În schimb, ei doresc ca Dumnezeu să umble cu ei, să meargă pe calea lor şi să-i binecuvânteze pe calea lor de acțiune, mai degrabă decât să-și schimbe calea de acțiune, astfel încât să se conformeze căii Lui. Problema lor este total inversă. Ei nu vor asculta glasul lui Dumnezeu, nu vor primi îndreptare de la El, dar prin rugăciuni speciale sau medalii sau închinarea la chipuri, ei doresc ca Dumnezeu să-i ajute pe calea de acțiune pe care au ales-o şi în rezolvarea problemelor lor personale.

În cartea Bibliei Geneza poţi citi despre bărbatul credincios Enoh: „Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu.” Iar despre Noe se spune: „Noe era un om drept. El s-a dovedit fără vină printre oamenii din vremea sa. Noe umbla cu Dumnezeu.” Ce au făcut aceşti oameni pentru a umbla cu Dumnezeu? Ei au mers pe calea lui Dumnezeu. Ei au urmat conducerea stabilită de El şi nu au aşteptat ca El să-i

Cuprins

urmeze pe ei. Ei au făcut ce a instruit Dumnezeu, nu au aşteptat ca El să facă ce vroiau ei. – Gen. 5:24; 6:9, *NW*.

Pe o cale de acțiune total opusă de a lor, oamenii de astăzi nu vor să accepte îndrumarea lui Dumnezeu. Ei cred că ştiu mai bine. Ei au lăsat Biblia la o parte, ignorând poruncile lui Dumnezeu şi respingând adevăratele doctrine conţinute în Cuvântul Său. Rezultatul? Dr. Ralph W. Sockman, din New York's Christ Church Methodist, a spus că „adorarea" pentru Dumnezeu lipseşte cu tristețe, iar „Statisticile ar putea dovedi eficienţa noastră, dar nu neapărat apropierea noastră de Dumnezeu."

Pentru a umbla cu Dumnezeu trebuie să-I accepţi conducerea. Trebuie să umbli pe calea Sa, nu să aştepţi ca El să-ţi binecuvânteze calea. Cum afli şi cum îi urmezi calea? Examinându-I Cuvântul, urmându-I instrucțiunile şi făcând cărări drepte pentru picioarele tale.

Iehova le-a arătat izraeliților că nu pot merge oricum şi totuşi să primească binecuvântarea Sa. El a spus: „Hotărârile Mele judecătoreşti să le împliniţi şi legile Mele să le respectaţi şi să umblaţi după acestea. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru." El le-a mai spus că dacă vor „umbla după alţi dumnezei, le vor sluji şi se vor pleca înaintea lor", ei vor „pieri cu desăvârşire." La fel de adevărat este şi astăzi, când oamenii umblă în toate direcţiile, cu puţină grijă sau chiar deloc faţă de ce spune Iehova că este într-adevăr corect. —Lev. 18:4; Deut. 8:19, *NW*.

Când izraeliții au respins calea dreaptă a lui Iehova, au refuzat să-L urmeze şi au rătăcit pe propriile lor căi, profetul a scris: „Vai de cea care se răzvrăteşte şi se pângăreşte! De cetatea asupritoare! Ea n-a dat ascultare glasului; n-a acceptat corectarea; nu s-a încrezut în Iehova; nu s-a apropiat de Dumnezeul ei. Prinţii din mijlocul ei sunt nişte lei care răcnesc; judecătorii ei sunt nişte lupi de seară; până mîine nu le mai rămâne nimic." — Ţef. 3:1-3, *AS*.

O relatare șocantă, dar în acea naţiune fără ruşine urmau să fie găsiți cei smeriți şi docili, care vor „chema numele lui Iehova, ca să-i slujească de comun acord", și același lucru este adevărat în lumea de azi, unde cei smeriți și docili urmează să fie găsiți într-o lume care s-a răzvrătit. —Ţef. 3:9, *AS*.

Eşti o asemenea persoană? Doreşti să urmezi calea lui Dumnezeu, să-i accepţi instrucțiunile şi să te conformezi lor? Zeci, chiar sute de mii de oameni ies astăzi din sistemul mândru şi ruşinos şi, asemenea lui Enoh şi Noe, umblă cu Dumnezeu cu smerenie şi umilinţă. Nu numai asta, dar ei îţi fac şi ţie o invitaţie entuziastă de a te alătura lor în această cale de acțiune, ce duce spre binecuvântări şi fericire extraordinare, iar acest lucru te va pune pe calea vieţii veşnice. Vei da atenție acestei invitații?

SĂ DESCOPERIM BIBLIA

Descoperiri nemaipomenite au adus la lumină Biblia mai bine înţeleasă. Cum poţi descoperi această Biblie pentru tine însuţi?

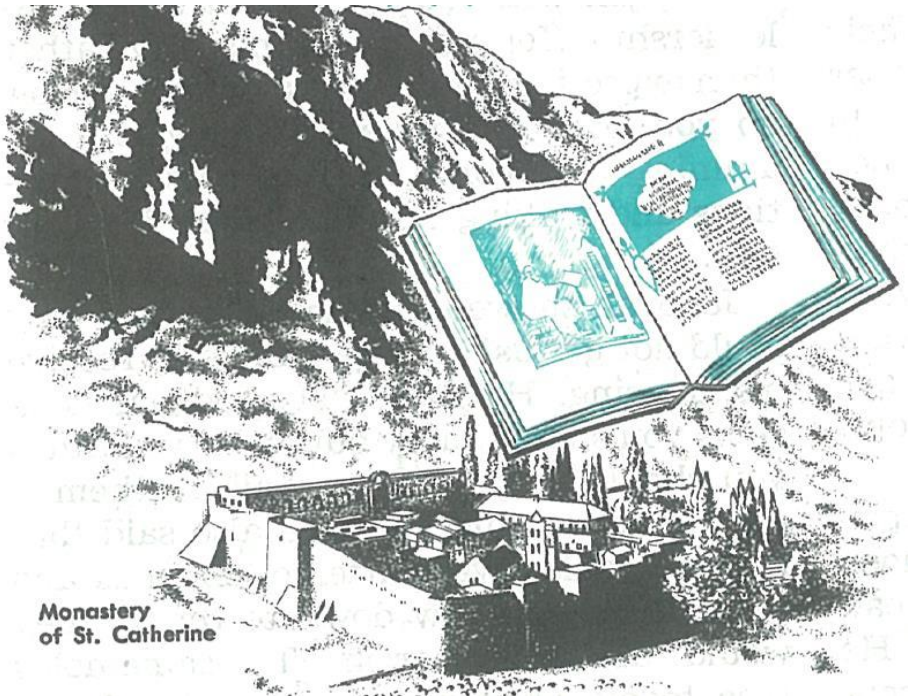

"ÎNTR-ADEVĂR (bunule Cititor Creştin) nu ne-am gândit de la început că vom avea nevoie să facem o nouă Traducere"— aşa a spus un grup de traducători ai Bibliei în prefaţa aproape uitată a Bibliei King James. Aceasta a fost în 1611. În acest secol, al douăzecilea, când se fac traduceri ale Bibliei mai mult ca niciodată, puţini oameni realizează cât de mult este nevoie de traducerile în limbaj modern. Nu cu mulţi ani în urmă, nici chiar învăţaţii sau traducătorii Bibliei nu au realizat pe deplin nevoia urgentă. Ce anume a adus această viziune revoluţionară în gândire? Descoperirile care au făcut posibilă Biblia mai bine înţeleasă; descoperiri, dintre care multe sunt mai ciudate decât ficţiunea.

Una dintre cele mai palpitante descoperiri biblice a fost făcută de un savant german, Contele Tischendorf, care a călătorit prin Palestina în 1844. El căuta copii antice ale Bibliei, scrise în limba originală. Tischendorf şi-a petrecut toată viaţa căutând aceste manuscrise ale Bibliei. Călătoriile sale l-au purtat adesea spre locuri îndepărtate. Nu a fost, aşadar, neobişnuit pentru el să ajungă, într-o zi, la mănăstirea Sf. Ecaterina, situată la poalele Muntelui Sinai. În holul mănăstirii, cărturarul german a văzut „un coş mare şi larg", care i-a stârnit interesul. Conţinea pergamente vechi şi rupte. Călugării le foloseau pentru a aprinde focul.

Ceea ce călugării foloseau la aprinderea focului era chiar lucrul pentru care Tischendorf îşi petrecuse viaţa să-l găsească! Aici erau mai mult de o sută de foi-pagini dintr-o Biblie scrisă în greaca veche. Pentru că scrisul era în întregime cu majuscule, fără pauză între cuvinte, Tischendorf a ştiut că găsise ceea ce savanţi numeau manuscris „uncial", o descoperire de-a dreptul rară! Nu îşi putea ascunde bucuria sa debordantă. Surprinşi, călugării şi-au dat seama că arseseră ceva valoros; au luat repede coşul. Dar i-au permis să ia patruzeci şi trei de pagini.

Tischendorf a dus descoperirea în Germania. Descoperirea sa a fost privită drept senzaţională, căci pergamentele erau atribuite secolului al patrulea d.Cr.

Cuprins

Descoperirea a entuziasmat şi alţi savanţi; şi ei doreau să obţină restul acestei comori biblice. Nedorind ca vreun alt savant să ajungă la mănăstire înaintea sa, Tischendorf a ţinut locaţia descoperirii sale secretă.

Nefiind un om bogat, lui Tischendorf nu i-a fost niciodată uşor să găsească mijloacele necesare pentru a călători. Dar în anul 1853, el a putut merge înapoi la mănăstire. Călugării nu au dorit să colaboreze. Tischendorf nu a plecat decât cu o mică bucăţică, cu câteva versete din Geneza.

CĂLĂTORIA DIN 1859

Au mai trecut alți şase ani, până ca el să se poată întoarce. De această dată, el a fost atent şi şi-a ascuns scopul. Şi chiar dacă acum venise înarmat cu o împuternicire din partea ţarului Rusiei, el vorbea despre orice, cu excepţia manuscriselor biblice. După ce petrecuse câteva zile într-o bibliotecă rece şi întunecată, era gata de plecare; căci nu era nici urmă de comoara pe care el o salvase, odinioară, din foc. Să fi fost, în definitiv, arsă? Tischendorf ceruse ca, în dimineaţa următoare, să-i fie aduse cămile la poartă.

În ultima noapte, ca de obicei, el a vorbit cu stareţul mănăstirii despre manuscrisele biblice. Şi cum au intrat în chilie pentru destindere, stareţul, dornic să-şi arate cunoştinţele, remarcă: „ Şi eu am o Septuaginta”, o versiune grecească veche a Scripturilor Ebraice. Dintr-un raft de deasupra uşii chiliei sale, călugărul coborî un pachet voluminos, învelit în pânză roşie. Spre bucuria lui Tischendorf, nu erau numai foile pe care el le salvase din flăcări în urmă cu cincisprezece ani, ci şi alte părţi din Scripturile Ebraice şi cele Greceşti Creştine. Încercând să-şi mascheze bucuria nemărginită, Tischendorf îi ceru să-i împrumute volumul peste noapte. „Acolo, singur,” spune Tischendorf, „am dat frâu liber bucuriei mele. Ştiam că am în mână una dintre cele mai preţioase comori biblice întâlnite vreodată, un document a cărui vechime şi importanţă depăşeau oricare altul dintre toate câte văzusem în studiul de douăzeci de ani al acestui subiect.”

Cum să convingi călugării să renunţe la această comoară - aceasta era problema lui Tischendorf. El a rezolvat-o, sugerând călugărilor să o ofere în dar ţarului Rusiei, recunoscutul campion al bisericilor Ortodoxe Răsăritene. După o lungă negociere, Codex Sinaiticus, după cum urma să se numească manuscrisul, a fost prezentat ţarului. În schimb, călugării au primit 9 000 de ruble. În 1933, guvernul sovietic a vândut manuscrisul muzeului British Museum pentru 500 000 $. Acolo se află şi astăzi, comoara nepreţuită, unul dintre cele mai importante manuscrise biblice existente.

Dar marea paradă a descoperirilor vechilor manuscrise începuse chiar înainte de vremea lui Tischendorf. Putem să mergem cu mulţi ani în urmă, într-o zi din 1628, câţiva ani mai târziu de la apariţia Bibliei King James. Un colet din est a fost descărcat într-un port englezesc. Era din partea patriarhului Constantinopolului, pentru Regele Charles I. Despachetând cadoul, regele găsi o

Cuprins

Biblie grecească foarte veche, scrisă de mână, constând în aproape opt sute de foi de pergament. Regele încredinţă cartea savanţilor. Era un manuscris grecesc din secolul al cincilea. A ajuns să fie numit Codex Alexandrinus. Această comoară a declanşat un nou interes în manuscrisele vechi. În întreaga Europă, savanţii căutau biblioteci vechi. Curând, alte comori biblice au ieşit la lumină.

Una din aceste descoperiri este Codex Vaticanus, cunoscut şi ca manuscrisul Vatican 1209. Asemenea manuscrisului Alexandrian, se crede că a fost făcut în Egipt, la Alexandria, dar scris cu mulţi ani mai înainte. Savanţii îl datează înainte de anul 350 d.Cr. Nimeni nu îi cunoaşte lunga istorie şi cum a ajuns în Biblioteca Vaticanului. Deşi nu există vreo poveste fascinantă legată de descoperirea sa, există o poveste destul de interesantă a încercărilor savanţilor de a examina manuscrisul, pentru a avea o Biblie mai bine înţeleasă. Dar generaţii de-a rândul, oficialii Bibliotecii Vaticanului au pus tot felul de obstacole în calea cercetării sale.

NEDISPONIBIL TRADUCĂTORILOR KING JAMES

Ce înseamnă pentru noi acestea şi celelalte descoperiri ale Bibliei? Lucrul important este acesta: traducătorii *Versiunii King James,* Biblia cea mai des folosită în lumea vorbitorilor de limbă engleză, nu au avut acces la aceste manuscrise vechi. Nici chiar manuscrisul Alexandrian nu a ajuns în mâinile traducătorilor Bibliei până în 1628, după ce Biblia King James, din 1611, fusese publicată. Aşadar, baza unei Biblii mai clare şi mai inteligibile decât *Versiunea Autorizată* a fost pusă încă din anul 1611.

Traducerea King James a Scripturilor Greceşti, de exemplu, s-a bazat pe manuscrise din secolele al doisprezecelea şi al cincisprezecelea. Ce diferenţă faţă de manuscrisele din secolul al patrulea, acum disponibile! Şi, desigur, cu cât un manuscris este mai vechi, ca regulă generală, cu atât probabil este mai lipsit de greşeli. De-a lungul secolelor, copierea de mână a Bibliei a strecurat, în mod inevitabil, greşelile copiştilor în text. Traducerea *King James* s-a bazat astfel pe un text grecesc, stricat de greşeli, care ar fi putut fi evitate dacă manuscrisele din secolele al patrulea şi al cincilea ar fi fost disponibile traducătorilor.

În ciuda nevoii de noi traduceri ale Bibliei în limba engleză, până la începutul secolului al douăzecilea nu a avut loc o activitate intensă în acest sens. Din anul 1900, aproape în fiecare an s-a publicat o nouă traducere a Bibliei în limba engleză. De ce nu a început această activitate intensă mai devreme? În primul rând pentru că descoperirile cele mai senzaţionale au fost făcute spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, precum şi în secolul actual. De exemplu, o descoperire extraordinară a fost făcută de nişte egipteni, care săpau un cimitir vechi de lângă Fayum. Ei au dezgropat oale pline cu papirusuri. Un american din Anglia, Chester Beatty, a cumpărat majoritatea dintre aceste papirusuri. Când conţinutul lor a fost făcut public, în 1931, savanţii au fost uimiţi. Aici se aflau trei codice sau volume de manuscrise, asemănătoare cărţilor, ale Scripturilor Creştine !

Aici se afla un text grecesc mai vechi cu o sută de ani decât Codex Vaticanus şi Codex Sinaiticus! Aceste papirusuri, conţinând fragmente în mare parte din epistolele lui Pavel, sunt cunoscute sub numele de colecţiile Chester Beatty.

O NOUĂ LUMINĂ ASUPRA LIMBILOR BIBLIEI

Un alt motiv important, pentru care nevoia de noi traduceri nu a fost pe deplin apreciată până acum câţiva ani, este acesta: Până aproape de încheierea secolului, savanţii au avut oarecum o înţelegere neclară a limbii greceşti, în care era scrisă Biblia. În anii 1890, arheologii au descoperit tot felul de documente în Egipt. De la grămezile de gunoi îndelung îngropate, din afara vechilor oraşe, inundau papirusuri de tot felul - scrisori, bancnote, documente oficiale, contracte, petiţii, invitaţii, chiar şi texte de piese de teatru sau poeme. Aceste papirusuri erau scrise în limba greacă. Savanţii nu au realizat decât prin anul 1895 ce tip de greacă era. Era acelaşi timp de greacă precum cea în care era scrisă Biblia.

De ce era aceasta o descoperire vitală? Pentru că savanţii se gândiseră că greaca în care era scrisă Biblia trebuia să fie de un anumit fel. Ştiau că nu era cea clasică sau nici chiar greaca literară din primul secol d.Cr. Ei au numit-o „Greaca Biblică." Mulţi savanţi au crezut atât de mult că Greaca Biblică este un jargon unic, încât un savant german a şi declarat că greaca Bibliei este o limbă miraculoasă, o limbă inventată de spiritul sfânt. Dar descoperirile din Egipt au arătat altceva!

Documentele din viaţa de zi cu zi, dezgropate în Egipt, au oferit indiciul spre înţelegerea limbii greceşti Biblice! Se constatase că greaca din toate aceste documente nu era clasică, nici literară, ci greaca din Biblie! Iar limba greacă din documente era limba de zi cu zi a oamenilor din primul secol! Deci Scripturile Creştine Greceşti au fost scrise în *koiné*, sau greaca comună a oamenilor. Până la urmă, Greaca Biblică nu era un jargon unic. Scriitorii Bibliei puseseră mesajul lui Dumnezeu în cea mai simplă limbă dintre toate, limba oamenilor de rând.

Această cunoaştere vitală a limbii greceşti Biblice nu a fost disponibilă traducătorilor Bibliei King James. Deci, multe pasaje în acea versiune sună ciudat sau sunt greu de înţeles. De exemplu, 1 Petru 2:2 vorbeşte despre „laptele sincer al cuvântului". Acum, din papirusurile scoase la iveală în Egipt, s-a descoperit că termenul tradus aici prin „sincer", era foarte folosit în greaca *koiné* pentru a caracteriza mâncarea sau băutura drept pură. Prin urmare, traducerile moderne ne oferă o lectură mai inteligibilă, redând-o ca „laptele nefalsificat al cuvântului."

Un alt exemplu este Matei 6:27, unde, potrivit Bibliei King James, Isus întreabă: „Cine dintre voi, îngrijorându-se, poate adăuga un cot la statura lui?" Se preocupă oamenii normali să crească mai înalţi cu un picior şi jumătate? De fapt, această traducere este slabă. Ce s-a întâmplat ? Când traducătorii *King James* au ajuns la acest cuvânt grecesc, ei au consultat dicţionarele limbii greceşti clasice şi au găsit acel termen, „statură." Conform limbii greceşti clasice, ei aveau dreptate, dar nu ştiau că Biblia era scrisă în greaca comună. Astăzi, savanţii ştiu că acest

Cuprins

termen specific se folosea de obicei după perioada clasică şi că însemna ,,durată a vieții.” Aşadar, traducerile moderne, cum este şi *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine,* redau întrebarea lui Cristos: ,,Cine dintre voi, îngrijorându-se, poate adăuga un cot la durata vieții lui?”

S-a adus o nouă lumină, nu doar asupra limbii greceşti, ci şi asupra celei ebraice. Cunoştinţele de ebraică, disponibile savanţilor de astăzi, sunt mult mai mari decât cele aflate la dispoziţia traducătorilor *Versiunii King James.* Deci, traducătorii de astăzi ai Bibliei ne pot oferi o traducere a Scripturilor Ebraice mai bine înţeleasă.

“O DESCOPERIRE FENOMENALĂ”

Descoperirile au înlăturat, de asemenea, erorile şi obscurităţile din textul ebraic, oferindu-ne papirusuri sau fragmente mai vechi decât cele pe care se bazează Biblia King James. Până acum câţiva ani, savanţii nu aveau manuscrise ale Scripturilor Ebraice, care să dateze mai devreme de secolul al nouălea d.Cr. Timp de 336 de ani, din 1611 până în 1947, practic nu a ieşit la iveală nicio dovadă, care să corecteze sursele deja disponibile din textul ebraic. Apoi, în 1947, a apărut ceea ce un arheolog a numit ,,o descoperire fenomenală. ”

Doi beduini căutau, în deşertul sălbatic şi stâncos, înspre Marea Moartă, o capră rătăcită. Au aruncat cu o piatră printr-o mică deschizătură a unei stânci şi au auzit zgomotul care le-a sugerat o încăpere. Găsiseră o peşteră; înăuntru văzură trei oale mari. Privind înăuntru, ei au zărit nişte obiecte lungi, rotunde, într-o învelitoare de in. Sperând la vreo comoară, ei au rupt ambalajul şi, spre dezamăgirea lor, au găsit papirusuri în loc de bijuterii. În timp, ei le-au vândut arhiepiscopului de la mănăstirea Sfântul Marcu, din Ierusalim.

Dar descoperirile din anul 1947 erau doar începutul. În 1949, peştera a fost redescoperită şi explorată. Au fost găsite sute de fragmente de papirusuri. Din 1952, până în 1953, alte peşteri au fost explorate. Au fost găsite atât de multe fragmente de manuscrise, încât era reprezentată fiecare carte din Scripturile Ebraice, cu o posibilă excepţie a Cronicilor.

Cel mai important dintre toate sulurile a fost cel complet din Isaia, aproximativ din secolul al doilea d.Cr. A fost găsit şi un comentariu cu privire la cartea lui Habacuc; el ne oferă cel mai vechi text din acea carte, pe care o avem. Într-adevăr, sulurile sunt cu aproape o mie de ani mai vechi decât manuscrisele ebraice, pe care se bazează *Versiunea King James*.

Sulurile au fost deja puse în folosință. De exemplu, studiul minuţios al sulului lui Isaia permite traducătorilor de astăzi să corecteze eroarea unui copist din Isaia 3:24. *Versiunea King James* spune: „Va fi… ardere în loc de frumuseţe.” Traducerile moderne, făcute înainte de anul 1947, folosesc adesea cuvântul „însemnare” în loc de ardere. Încă nu este clar. După cum explică ediţia din 1956 a E*ncyclopediei Americane,* cuvântul „însemnare” presupune o semnificaţie a cuvântului ebraic uzual *ki,* . . . pe care nu o are altundeva în Biblie. Sulul lui Isaia

Cuprins

de la Marea Moartă conţine un termen în plus în ultimul rând, care face posibilă următoarea traducere: „căci în loc de frumuseţe (va fi) ruşine.”

Acum ne confruntăm cu câteva întrebări: Să profităm de toată această bogăţie extraordinară a noii cunoştinţe legate de Biblie? Duce aceasta spre o mai bună înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu? Atunci, cum putem descoperi fiecare această Biblie mai bine înţeleasă ?

Mult din noua cunoştinţă a fost aplicat deja. Traducerile în limbaj modern nu doar că folosesc limbajul comun al oamenilor de astăzi, dar ne şi asigură Biblii mai exacte, şi asta înseamnă mai uşor de înţeles. Deci, poţi descoperi Biblia mai bine înţeleasă prin obţinerea unei traduceri realizate în limbaj modern, pentru propriul tău studiu biblic. Nu lăsa ca o presupusă dorinţă pentru cuvinte familiare sau pentru efect poetic să te oblige la folosirea exclusivă a *Versiunii King James.* În cuvintele traducătorilor *King James*, citãm din nou din prefaţa lor aproape uitată - „a devenit Împărăţia lui Dumnezeu cuvinte şi silabe? De ce să fim în robie faţă de ele, când am putea fi liberi?”

Privire în necazurile lumii

Istoricul Arnold J. Toynbee a făcut o declaraţie în urmă cu câţiva ani, care a fost potrivită atunci, dar şi mai potrivită astăzi, pe măsură ce vedem lumea strălucind în flăcările naţionalismului. "Unul dintre motivele pentru care timpurile noastre sunt periculoase", a spus dr. Toynbee, "este că noi toţi am fost învăţaţi să ne închinăm naţiunii noastre, drapelului nostru, propriei noastre istorii trecute. Omul poate să se închine în condiţii de siguranţă numai lui Dumnezeu." — *Look*, 17 august, 1948.

AUZUL şi văzul sunt cele mai vitale şi mai de preţ simţuri dintre toate câte le avem. Urechile şi ochii, deşi uneori sunt considerate ca ceva meritat, sunt de fapt binecuvântări nepreţuite, dăruite de un Creator binefăcător. Cu cât examinăm aceste organe minunate, construcţia lor ştiinţifică minunată şi complicată, dar şi sistemul nervos, care transmite senzaţiile primite creierului, unde sunt interpretate pentru a le dărui o semnificaţie inteligentă, cu atât realizăm mai mult adevărul

Cuprins

proverbului: „Urechea care aude şi ochiul care vede, amândouă au fost făcute de Iehova.” (Prov. 20:12, *AS*) Şi cine s-a gândit la două urechi şi doi ochi? A fost vreun „dumnezeu” orb al naturii sau forţa impersonală a evoluţiei? Dacă ne bazăm pe om, în ascensiunea sa spre o asemenea idee ingenioasă, atunci de ce găsim cele mai inferioare creaturi, înzestrate în mod similar?

Deşi o persoană ar putea fi binecuvântată cu auz şi vedere bune, nu înseamnă că urechile şi ochii acelei persoane sunt binecuvântate, după cum se spune în Scripturi. De ce nu? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte adesea de vedere şi auz într-un mod figurat, referindu-se la percepţie mentală şi înţelegere. Asta apare deseori în limbajul curent, ca atunci când cineva spune: „Oh, văd”, însemnând că a înţeles remarcile tale. Auzul şi văzul bune sunt mai importante în acest sens figurat, decât în cel literal, după cum se vede din cuvintele lui Pavel, când s-a rugat ca Dumnezeu „să vă dea spirit de înţelepciune şi de revelare în cunoştinţa exactă despre El, ochii inimii să vă fie luminaţi.” (Efes. 1:17, 18, *NW*). Aceasta este mai bună decât vederea figurată, căci apostolul vorbeşte într-adevăr de luminarea spirituală. Dar ce vrea să spună prin „ochii inimii voastre ? ”

Suntem ajutaţi să înţelegem acest lucru când ne amintim că faţă de atitudinea rea din nimă a evreilor, Domnul nostru şi apostolul au citat din profeţia lui Isaia cele ce urmează: „Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, dar au rămas indiferenţi, şi şi-au închis ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima şi să se întoarcă; iar eu să-i vindec.” (Isa. 6:10; Mat. 13:15; Faptele 28:27, *NW*). Majoritatea evreilor şi-au împietrit inimile în neascultare şi lipsă de credinţă. (Evrei 4:6, 7, *NW*) Egoismul, mândria şi prejudecata au împiedicat vederea lor, acceptarea slujitorilor lui Iehova şi a mesajului lor despre adevăr. Ochiul lor, aşteptarea lor guvernată de atitudinea inimii, nu a fost „sincer”, sau „atent; generos”. Nu, ei au avut un ochi „rău”, „răutăcios, invidios.” (Mat. 6:22, 23, *NW,* notă de subsol). Ei au fost negeneroşi şi nedoritori să se ofere în devotament sincer, din toată inima, spre a face voinţa lui Dumnezeu, care este o cerință primordială pentru cei ale căror urechi şi ochi sunt binecuvântate.

În contrast direct şi referindu-se la acești binecuvântaţi, Isus a continuat să spună: „Totuşi, fericiţi sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud. Căci adevărat vă spun, mulţi profeţi şi oameni drepţi au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeţi voi, dar nu le-au văzut, şi să audă lucrurile pe care le auziţi voi, dar nu le-au auzit.” Cum erau ochii şi urechile lor în special fericite? Intervin două aspecte. Mai întâi, lor le-a fost dată o revelaţie a „secretelor sacre ale împărăției cerurilor,” „ascunse cu grijă,…de cei înţelepţi şi intelectuali.” Aceasta a fost o sursă de fericire nu doar pentru discipoli, ci şi pentru Isus, care s-a „umplut de bucurie în spirit sfânt”, când L-a văzut pe Tatăl Său cum îi binecuvânta pe cei care erau pe cale să „devină copii ai lui Dumnezeu.” —Mat. 13:16, 17, 11; Luca 10:21; Ioan 1:12, *NW*.

Totuşi, fericirea lor nu era limitată la percepţie mentală, ci era susţinută de experienţă reală, vie, lucruri care de fapt erau văzute şi auzite de ei. „Profeţii şi oamenii drepţi”, ce au trăit înainte de vremea lui Cristos, au văzut cu ochiul

Cuprins

credinţei, deşi confuz, că erau binecuvântări speciale, puse deoparte pentru poporul lui Dumnezeu, dar nu le-au putut experimenta în vremea lor. (1 Pet. 1:10-12, *NW*). Dar când Isus s-a născut, acest lucru a început să se schimbe. Cum s-a umplut de bucurie inima lui Simion, când a luat pruncul în braţe şi a spus: „Ochii mei au văzut cum vei aduce salvarea, pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor, o lumină pentru a îndepărta vălul de pe naţiuni.” (Luca 2:30-32, *NW*). Şi Ioan subliniază importanța de a vedea şi a auzi, ca martor ocular, şi bucuria rezultată din acestea, scriind: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit cu atenţie şi ce au pipăit mâinile noastre, vă istorisim şi vouă, pentru ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria noastră să fie deplină.” —1 Ioan 1:1-4, *NW*.

OCHI ŞI URECHI BINECUVÂNTATE ASTĂZI

Este adevărat acelaşi lucru şi în vremeanoastră ? Cu siguranţă este, chiar mai mult. Citatul lui Isus din profeţia lui Isaia, capitolul şase, nu a fost decât o împlinire în miniatură. Împlinirea mai mare se observă în această zi a celei de-a doua prezenţe a lui Cristos, ca judecată pronunţată asupra Creştinătăţii, corespondentul Israelului necredincios de carne. Partea de început a profeţiei se împlineşte şi în zilele noastre. Isaia s-a simţit mai întâi condamnat pentru ceea ce a văzut în viziune, strigând: „Vai de mine !... căci sunt un om cu buze necurate,… căci ochii mei l-au văzut pe Regele, pe Iehova al armatelor.” Dar când buzele sale au fost curăţate, el a realizat atunci cu câtă măreţie fuseseră binecuvântaţi ochii săi şi urechile sale, căci auzise cuvântul care era invitaţia de a fi purtătorul de cuvânt și ambasadorul lui Iehova: „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru noi?” Având în vedere situaţia şi partea sa de acum, el a dat imediat acel răspuns sincer şi generos: „Iată-mă; trimite-mă.” —Isa. 6:1-8, *AS*.

Cât de minuţios portretizează aceasta experienţa rămăşiţei unse din vremea când Iehova a venit la templul Său să judece, în 1918 (d.Cr.). Fără îndoială, trăim în vremea când sunt lucruri minunate de văzut şi auzit, nu doar prin înţelegere spirituală, ci şi prin experienţă propriu-zisă. După curăţarea poporului Său de „fărădelegea lui Iacov”, Iehova i-a adus în organizaţia împărăției Sale Sion. Noi nu înțelegem doar că Împărăția este întemeiată, ci am fost aduși, de asemenea, în organizația Împărăției pentru a ne împărtăși în binecuvântările ei de activitate intensă. Nu trăim oare creşterea prezisă, care se va aduna în Sion? A vedea şi auzi adevărul în Sion înseamnă că urechile şi ochii voştri sunt binecuvântate. A vedea şi a auzi rezultatele eforturilor de a-i ajuta pe ceilalţi să înţeleagă adevărul şi să vină în Sion înseamnă că ochii şi urechile voastre sunt dublu binecuvântate. „Atunci vei privi şi vei radia, iar inima ţi se va emoționa şi se va lărgi, pentru că abundența mării se va îndrepta spre tine şi bogăţiile naţiunilor vor veni la tine.” —Isa. 59:20; 60:5, *AS*.

„De la Iehova a venit lucrul acesta; este minunat în ochii noştri.” (Ps. 118:23, *AS*). Da, îi dăm recunoaştere şi laudă pentru toate aceste favoruri. Putem

Cuprins

să fim folosiţi de către El numai dacă rămânem smeriţi înaintea Lui şi cu fraţii noştri. Suntem în această lucrare împreună, şi cu toţii trebuie să îndeplinim aceleaşi cerinţe drepte. Nimeni nu trebuie să aştepte să fie favorizat. Prin toate mijloacele, să ne bucurăm căci vedem binecuvântarea lui Iehova asupra trudei noastre, dar să-L lăsăm să ne bucure la timpul şi în modul Său potrivite. - Luca 14:11, *NW*.

Ce putem spune despre perspectivele de viitor? În lumea de azi a lui Satan, nu sunt multe lucruri care să fie binecuvântare pentru ochi şi urechi, fie la propriu sau la figurat. Dacă trăieşti într-un oraş mare, există puţine lucruri care revigorează ochiul, doar clădiri interminabile, şiruri nesfârşite de maşini şi un asemenea vacarm, încât abia te poţi auzi vorbind.

Ce diferenţă, dacă priveşti condiţiile care vor predomina pe ,,pământul nou," după cum este ilustrat în ultimele două capitole ale Apocalipsei, iar aceasta predomină deja într-un mod spiritual în societatea Noii Lumi! Ce privelişte liniştitoare şi calmă se desfăşoară în faţa ochilor tăi, atunci când priveşti un bulevard lung, liniştit, plin de copaci! Nu este vacarmul derutant al traficului, ci o pasăre minunată care zboară în faţa ochilor, un fulger auriu, cum zboară spre cuib, printre copaci. Este aceasta o ilustraţie a profunzimii spaţiului rural? Din contră, ea descrie ,,calea largă" a oraşului însuşi, ,,Noul Ierusalim." În locul unui drum anevoios cu pistă plină cu maşini, concurând în viteză, iată, este un râu, ,,cu apa vieţii, limpede precum cristalul." Şi priveşte spre acei pomi; şi ei sunt ,,pomii vieţii… dându-şi roadele în fiecare lună." —Apoc. 22:1, 2, *NW*.

Viaţă trainică în fericire şi pace este ceea ce are nevoie familia umană, din păcate, şi doar acea binecuvântare face perspectiva ,,noului pământ" atât de ispititoare. Fericit eşti şi binecuvântate sunt urechile şi ochii tăi dacă eşti deja unul din societatea Lumii Noi, învăţând nu numai să vezi frumuseţile adevărului şi să auzi şi să dai atenţie instrucţiunii dătătoare de viaţă, ,,care ieşea de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului," dar şi să înveţi cum să deschizi ochii nevăzători şi să destupi urechile surde ale celor cu bunăvoinţă, invitându-i să vină cu tine la Sion, ,, muntele lui Iehova," să fie învăţaţi de El şi să umble pe cărările Lui. —Isa. 2:3; 35:5, *AS;* Apoc. 22:1, *NW*.

Vor ajunge aceste binecuvântări la un final culminant, la încheierea miei de ani, aşa cum se întâmplă deseori cu o capodoperă muzicală care ţi-a plăcut în mod deosebit? Poţi simţi acest sfârşit care se apropie prin tensiunea crescândă şi apoi,

Cuprins

în final, apare acel acord final zgomotos, lăsându-ţi sentimentul că oricât de mult ţi-a plăcut melodia aceea, nu mai poţi auzi o altă notă. Ai avut acest sentiment. Dar nu va fi la fel când Cristos predă Împărăția în mâna Tatălui Său. Oh da, va fi un final culminant pentru cei care se alătură rebeliunii finale, descrisă în Apocalipsa 20:7-10. Dar pentru cei care sunt în acord deplin cu Judecătorul suprem, nu va exista groaza de a fi pierdut într-un apogeu încordat.

Şi de ce nevoia ca muzica să ajungă la o încheiere irevocabilă ? În schimb, când se ajunge la mişcarea finală şi când minunata melodie continuă să plutească, copleşind toate complicaţiile ameninţătoare ale acordului minor, atunci orchestra ridică brusc tema muzicală la o tonalitate mai înaltă, dar cu o variaţie în armonie şi, în timp ce asculţi captivat, vioara solo, cu notele sale bogate care se avântă incredibil de sus şi inexplicabil de dulce, în timp ce acompaniamentul coboară într-o briză care abia mişcă frunzele pădurii, dar tot cu acea schimbare de armonie, îți lasă un sentiment minunat, ale cărui posibilităţi nu sunt deloc epuizate şi mai sunt atâtea de savurat. Aşadar, acest lucru va fi la sfârşitul domniei de o mie de ani a Împărăției. Comorile lui Iehova nu vor fi niciodată epuizate.

Între timp, după cum spune apostolul, Dumnezeu a descoperit, prin spiritul Său, multe lucruri minunate, de care te poţi bucura prin experienţa actuală. (1 Cor. 2:10, *NW*). Acum este timpul când poţi vedea, auzi şi simţi acele lucruri pe care profeţii şi oamenii drepţi din vechime au dorit atât de mult să le audă şi să le vadă. Acum este timpul să fi ocupat cu acordarea atenţiei şi transmiterii acelei invitaţii la „oricine vrea”, ca ei, alături de tine „să ia apa vieţii fără plată.” (Apoc. 22:17, *NW*). Dacă te implici în mod activ în aceste lucruri, urechile şi ochii tăi vor fi de-a dreptul deplin binecuvântate.

Ce nu spun statisticile

Precizia statisticilor religioase este un subiect de discuție veșnic antipatic în Statele Unite. Din această cauză, săptămânalul naţional romano-catolic, *Our Sunday Visitor*, 11 aprilie 1954, a regretat faptul că şeful Departamentului de Comerţ al Statelor Unite a nesocotit pe preşedinte în momentul realizării recensământului din anul 1950, pe când preşedintele a fost dispus să meargă împreună cu grupurile religioase, având întrebări cu privire la afilierea religioasă a recensământului. Cu toate acestea, un lucru pe care aceste statistici nu l-ar fi putut spune ar fi fost calitatea membrilor.

De exemplu: Revista catolică *America,* 30 iulie 1955, a spus despre doi studenţi seminarişti catolici care făceau un sondaj de opinie printre catolicii din Washington, DC, într-un articol intitulat „Lumini si umbre ale recensământului parohial”. Ei au intervievat un om de vârstă mijlocie care i-a invitat în camera lui, şi după ce au constatat că el a fost botezat, confirmat şi s-a căsătorit în Biserica Catolică, a fost întrebat:

Cuprins

"Liturghie regulată?" "Nu." De cât timp? "O pauză, omul a fost ezitant, apoi: "Oh, aproximativ douăzeci şi cinci de ani." "Un motiv special de ce nu ajungeţi la sacramente?" "Nu, nimic, în special," a spus omul. . . . "Dar cum e frecventarea din nou a liturghiei?" "Uite, voi fi sincer cu voi, oameni, nu vreau." "Ei bine, te superi dacă unul dintre preoţii din parohie va veni la tine? Nu ar fi un rău în asta?" "Nu, nu-l trimite", a obiectat omul. "Eu nu-l las înăuntru." Totuşi, prin statistici acest om este un romano – catolic, căci în conformitate cu Codul Canonului Romano-Catolic toţi catolicii botezaţi rămân catolici, cu excepţia cazului în care sunt excluşi din biserica lor de către autorităţile ecleziastice corespunzătoare. Da, statisticile nu spun întreaga poveste.

Răscumpăraţi timpul

● Corul băieţilor ar trebui să fie ascultat, nu văzut, potrivit Vicarului John Nicholls din Carlton, Anglia. El preferă să aibă standurile corurilor ascunse vederii, astfel ca băieţii să poată citi "cărţi şi periodice creştine sănătoase" în timpul predicilor sale. Când predicile se bazează pe politică şi capriciile banale ale zilei, deoarece acestea sunt atât de dese, este mai bine ca băieţii din cor să citească, mai ales, Biblia. Nu ar putea şi părinţii să obţină mai multe din citirea Bibliei decât din aceste predici?

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de către Nellena G. Pool

Salut! De ceva timp am vrut să-ți scriu, dar sunt atât de multe oi care strigă după ajutor că nu pare să fie timp pentru tot ce ne-ar plăcea să facem. Când am auzit că ai fost în pionierat nu am putut să mă abțin să nu-ți spun cât am fost de încântată să aud că ai răspuns chemării şi ai făcut un alt pas înainte în activitatea cea mai mare şi cea mai importantă din lume, slujirea avansată a laudei lui Iehova. Ce bucurii sunt înaintea ta! Desigur, asta înseamnă că ai un ochi pe Gilead şi noi oportunităţi de servicii. Apoi, într-o zi, vei fi cu noi într-o ţară străină, cântând laudele Celui Preaînalt.

Încercând să vizualizez modul în care trebuie să te fi gândit şi meditat în a face acest pas, m-am întors înapoi la timpul când am făcut-o eu. Mă pot lăsa copleşită de amintiri cu tine? Aceasta va trebui să fie prin procură, organizaţia lui Iehova, pentru că acum suntem la atât de multe mile distanţă. Deci, întoarce paginile înapoi cu cincisprezece ani sau mai mult. "Atât de mult!" te aud spunând?

Cuprins

"Cum ai făcut-o? Cum mergi mai departe? Într-adevăr, nu pare atât de mult timp. Aşa de multe lucruri minunate s-au întâmplat (nu, desigur, fără neplăceri şi dificultăţi), încât pare o perioadă aşa scurtă de timp, şi să spun cincisprezece ani mă uimeşte chiar şi pe mine.

Îţi poţi imagina că a fost un timp când nu vroiam să trăiesc? De multe ori am vorbit cu mama că îmi voi pune capăt vieţii. Vorbirea mea într-un astfel de mod trebuie să fi speriat-o, şi, nu te supăra, părinţii mei au încercat să mă înveţe adevărul! În acele zile eram atât de timidă încât mă ascundeam de prietenii mei cei mai buni aşa ca să nu trebuie să le vorbesc. Nu mă puteam gândi la nimic să spun. M-am dus la colegiu. Ura pentru examene scrise, am trecut cu note mari. Dar la examenele orale nu am reuşit. Ştii cum am învins, în cele din urmă, spaima care m-a bântuit zi şi noapte? Prin instruirea teocratică temeinică dată de părinţii mei, împreună cu serviciul.

Fratele meu, care era foarte drag şi aproape de mine, a murit în anul 1934 şi în mai puţin de un an mama mea a murit şi ea. Totul m-a făcut să mă gândesc. Câteva luni mai târziu, iunie, 1935, ne-am dus la Washington, DC. Am auzit acea explicaţie clară privind "alte oi". Asta era ce doream — viaţă pe acel pământ nou. Am fost botezată alături de sutele de persoane de acolo. Dar eu încă era reţinută de ceva. Lumea veche, aproape m-a înghiţit. Încă învăţam la şcoală, dar nu-mi plăcea, şi tot timpul planificam o altă afacere mare. Aceasta nu a reuşit. Am fost atât de tulburată, văzând în fiecare zi că lumea veche nu-mi dădea nimic, doar durere.

Între timp, activitatea teocratică devenea din ce în ce mai organizată, ducând, de asemenea, la o îmbunătăţire a serviciului din partea mea. Când a fost anunţat, în anul 1938, congresul de la Seattle, nu m-am putut gândi să lipsesc. Am ştiut atunci ce vroiam. Când i-am spus tatei că oferisem maşina pentru a merge înainte la apă, astfel ca radioul să poată fi utilizat cu sistemul de sunet pentru a transmite lectura la acei oameni mulţi ce stăteau de o parte şi de alta a străzii de acolo, nu e de mirare că i-au venit lacrimi în ochi. El ştia că a fost anunţat că cei care merg ar putea fi arestaţi şi închişi şi a ştiut că am să merg înainte în lucrarea pe care a dorit-o cel mai mult pentru mine.

După hrănirea la masa îmbelşugată pregătită de Iehova la acest congres am venit acasă plină de noua hotărâre de a-L sluji pe o cale de acţiune mai potrivită. Era mai puţin timp pentru prieteni din lumea veche. Când i-am văzut am predicat. (Ier. 20:9) Unora nu prea le-a plăcut. Umblam pe două căi diferite. Timpul meu era ocupat cu învăţarea, menajul şi serviciul. Orele în serviciul Împărăţiei au urcat până la 40, 60, apoi 80 de ore. Apoi am ştiut că am nevoie de mai mult timp pentru serviciu şi interesele Împărăţiei. Era doar un singur lucru de făcut. Am primit nişte bani. Ce idei şi sugestii minunate au venit pentru investiţiile care ar fi luat timp de la Iehova. Matei 6:33 îmi suna în urechi zi şi noapte. Iehova pe primul loc! Aceasta a însemnat doar un singur lucru şi acesta a fost de a părăsi lumea veche şi să fiu pionier. Sora mea şi eu ne-am primit numirea pe 15 iunie 1940.

Nu ai simţit o satisfacţie interioară şi o plăcere atunci când ai realizat că îl vei mulţumi pe Iehova, servindu-l mai abundent? Aşa am simţit şi eu. Iar acum, când te duci la Gilead, o simţi mult mai profund. Şi când, mai târziu, ajungi într-o

Cuprins

ţară străină, plăcerea anterioară va fi depăşită într-un mod imposibil de descris. Va trebui să experimentezi ca să cunoşti.

Pionieratul în acel timp a început să ia un nou aspect – vizite ulterioare, studii şi ajutarea vestitorilor. Am încercat să ne îmbunătăţim serviciul, cu ajutorul lui Iehova. Eforturile noastre au fost binecuvântate. Târziu, în anul 1941, am primit o invitaţie de a merge ca pionieri speciali. Aceasta a însemnat renunţarea completă la domiciliu şi să-l lăsăm pe tata singur. Ce puteam face? Cum puteam refuza şi să dăm înapoi? (Mat. 10:37; 19:29) Trebuia să mergem la sud de oraşul Sioux, Nebraska, aproximativ nouăzeci de mile de la domiciliu. Când a venit ziua să mergem sora mea şi-a rupt glezna, aşa că a plâns, deoarece ea nu putea merge, şi eu am plâns pentru că a trebuit să merg singură. Nu pot explica cum am avut curajul de a merge singură, a fost doar spiritul lui Iehova, sunt sigură. Doar Iehova şi eu ştim câte lacrimi am vărsat în timpul acestor nouăzeci de mile.

A fost un grup de zece sau doisprezece dintre noi care am început pionieratul în acelaşi timp. Unii dintre noi au rămas în casa unei surori al cărei soţ nu era la adevăr. El prezenta toate argumentele pe care le-a putut gândi, în timp ce noi vorbeam de experienţe şi teme biblice. Ce emoții am avut, după ce am părăsit adunarea nouă formată acolo şi am mers la o altă numire specială, să aud că el a devenit unul dintre mulţii vestitori ai Împărăţiei!

Ai fost în Cleveland în anul 1942? Nu-ţi aminteşti cum au vorbit despre necesitatea de a trimite slujitori în alte ţări? În urechile noastre am auzit sunând cuvintele lui Isaia: "Iehova, sunt aici, trimite-mă." Noi nu a trebuit să aşteptăm mult timp. În acel an, în decembrie, am primit cererea pentru Gilead. Cât de uşor ar fi fost să spun, "Nu, tatăl meu este singur, trebuie să stau cu el." De asemenea, în tot acest timp am suferit teribil de migrene, şi ar fi fost o scuză excelentă. Da, am meditat şi m-am gândit mai mult, dar aşa cum a fost răspunsul lui Isaia, aşa a fost şi al nostru. O parte din grupul nostru a trebuit să meargă în prima clasă de la Gilead, şi noi am fost solicitaţi pentru a doua. Ne-am adunat pentru a ne lua rămas bun, gândind, desigur, că niciodată nu ne vom mai vedea, probabil, unul pe altul, din nou, până după Armaghedon. Am fost trişti că a trebuit să ne despărţim, dar ne-am bucurat în promisiunile lui Iehova.

A venit septembrie 1943, şi Gilead. Apoi, şase luni mai târziu, Woonsocket, Insula Rhode, pentru a lucra acolo ca pionieri speciali, până când am primit o numire străină. Acesta era un nou tip de teritoriu; lent, mergea greu la început. Slabi în spirite, de multe ori ne-am gândit cât de frumos ar fi să mergem acasă. Apoi, am început să vedem creşterea dată de Iehova. Lucrarea noastră nu a fost în zadar. Ce încântare să vezi o adunare să crească de la cinci vestitori la patruzeci, apoi la patruzeci şi cinci! Şi să cred că am avut o mică parte în această lucrare minunată, şi acum să-i văd pe unii dintre ei în pionierat şi alţii la Bethel.

Durerile de cap nu m-au lăsat; am căutat ajutor, dar nu a venit. Nu vedeam cum aş putea să merg în orice țară străină; aşa că m-am rugat, am meditat, şi aproape am retras numele meu din grup. Dar Iehova nu este niciodată departe, şi El aude cererile noastre.

Cuprins

În luna mai, 1946, am primit o invitaţie de a lucra la Cleveland în sarcinile dinainte de congres. Lucrare! Ar trebui să spun am făcut-o, dar am găsit ceva ajutor pentru aceste dureri groaznice de cap şi, de asemenea, o bună ridicare spirituală. Deci, atunci când ne-au spus să facem aranjamentele finale pentru a merge la Lima, Peru (o numire pe care am primit-o un an mai devreme), am ştiut că trebuie să merg.

Data de 20 octombrie 1946, care este cu mai mult de zece ani în urmă, acum. Atunci am crezut că am ajuns la sfârşitul lumii şi nu voi ajunge înapoi acasă din nou. Puteam merge, oare, acasă şi să refuz să fac lucrarea pe care Iehova mi-a atribuit-o să o fac aici, în îndepărtatul Peru? Nu!

Lacrimi, durere mentală din lupta cu spaniola, dorul de casă şi să devenim adaptaţi la viaţa într-o casă misionară, toate acestea ne-au fost date să trecem prin ele. Din fericire, pentru a contracara dificultăţile de acolo binecuvântările lui Iehova au fost revărsate peste noi, cum ar fi vestitori noi adăugaţi în mod continuu pentru adunarea nou formată, creşterea participărilor la întâlniri şi experienţele pe teren. Aceşti fraţi şi aceste surori noi au câştigat un loc foarte special în inimile noastre şi ne-au ajutat în acei primi ani, aşa cum i-am ajutat şi noi. Familia noastră ca un grup a plâns împreună, a suferit împreună, a râs împreună şi împreună ne-am bucurat de încântarea unui seceriş minunat.

Să-ţi spun ce am experimentat şase dintre noi şi să vorbesc din nou şi din nou? În 1950 am avut minunata ocazie de a merge la adunarea de la Stadionul Yankee, pentru prima dată "acasă", în patru ani. Vestitorii au fost atât de trişti, spunându-ne că plecam, că nu vom mai veni înapoi, că relaţiile cu cei de acasă erau prea puternice. Alţii au plecat acasă şi nu s-au mai întors. Ne-am întors 100%, iar şase dintre noi am sosit primii. Prima noastră reuniune a fost la adunarea de serviciu. Să fi văzut câte îmbrăţişări, sărutări şi lacrimi când ne-am reîntors. Acum ştiam că l-am pus pe Iehova pe primul loc.

Este dificil să descriu senzaţia când vezi pământul o dată pustiu că a început să "înflorească precum un trandafir" — cu oile, pe care le-ai ajutat. Da, să-i vezi venind spre organizaţia lui Iehova, dorind cu nerăbdare să-şi reînnoiască minţile pentru a trăi în Lumea Nouă, pentru a deveni vestitorii Împărăţiei, slujitori la centrele de servicii regulate şi pionieri speciali — o imagine frumoasă! Să vezi grupe ce cresc de la 80 la 1044, în anul 1956!

Cum poţi să te dai înapoi de la a ajuta doamna care plânge şi plânge, deoarece religia ei a abandonat-o şi a lăsat-o fără speranţă şi ea nu vrea să-şi piardă credinţa în Dumnezeu! Ea vorbeşte despre a-şi pune capăt vieţii ei, deoarece şi-a pierdut fiul, dar prin studiu se întoarce în ţara ei natală, lăsând în urmă rămăşiţele fiului ei, şi roagă pe cineva s-o viziteze pentru a continua studiul cu ea.

Poţi să te dai înapoi de la a ajuta tânăra, care, în momentul în care intri în casa ei, începe să pună întrebări, şi, când pleci la ora 11:30 noaptea te obligă să spui dacă săptămâna viitoare poţi sta mai mult, adăugând, "Am nevoie de ajutorul tău, iubesc viaţa şi doresc mai mult de la ea, iubesc pe Iehova şi El mă iubeşte, dar trebuie să-l cunosc mai bine să-l slujesc în adevăr. Ajută-mă!" — Da, poţi să te dai înapoi?

Cuprins

Poți să te dai înapoi de la a ajuta pe cel care se roagă să moară, pentru că viaţa i-a dat atât de multe lovituri dure că nu mai vrea nici să menţioneze viaţa? Apoi, cu studiu, să-l vezi avansând şi spunând, "mă ciupesc pentru a vedea dacă sunt real, sunt atât de fericit acum."

În timpul tuturor acestor doisprezece ani şi mai mult cât am fost departe de casă, tata ne-a scris fidel în fiecare săptămână. Apoi, într-o zi, a venit o scrisoare şi ne spunea că el era pe moarte. Asta ne-a îndemnat să mergem acasă, dacă vroiam să-l vedem. Dar printre alte scrisori, de asemenea, el a dictat: "Staţi acolo unde sunteţi! Utilizaţi timpul pentru a ajuta pe alţii şi să predicaţi numele lui Iehova şi împărăţia. Fiţi credincioşi până la sfârşit, şi aşteptați-mă la înviere". Două săptămâni mai târziu, prin intermediul unei telegrame: "Tata a murit". Cât de uşor ar fi fost să mergem acasă. Cel mai greu lucru a fost să rămânem. În acele zile oamenii pe care îi ajutasem mai înainte au venit la noi, pentru a ne citi cuvinte de mângâiere din Biblie — sfaturi consolatoare pe care ei înşişi le-au învăţat recent. Nu poți să nu-i iubești. A fost recompensa pentru că am rămas.

Acestea sunt unele bucurii pe care le-am trăit. Ştim că există încă multe evenimente, chiar mai minunate înainte. De ce să nu fie gândite înainte? De ce să nu vii şi să te bucuri de ele cu noi?

Ai vrea să întrebi, "Aţi face totul din nou?" Urmărindu-mi scopul în viaţă, eu cu siguranţă aş face! De ce nu? Ce am pierdut? Nimic! Ce bine aş fi putut face?

A da tot ce ai pentru Iehova este ceva ce merită cu adevărat. Cu toate lacrimile, durerile de inimă, de cap, dificultăţi, bucurii, privilegii — trăiesc, da, trăiesc în acest timp al sfârşitului. Nu este uşor, dar este viaţa de astăzi uşoară?

Du-te la Gilead, nu-ți fie teamă că vei eşua, şi întoarce-te înapoi. Păstrează întotdeauna spiritul drept, stai lângă Iehova şi de organizaţia Sa, şi DĂRUIEŞTE! Vei găsi astfel foarte adevărat ceea ce a scris Solomon: "Aruncă-ţi pâinea pe ape, căci după multe zile o vei găsi." — Ecl. 11:1, *AT*.

Generalul Hershey este de acord

● În *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1955, a apărut o declaraţie făcută celor 400 de delegaţi ai Alianţei Mondiale Prezbiteriene de către funcționarul administrativ principal al Bisericii Prezbiteriene din Statele Unite. Această declaraţie a subliniat faptul că guvernelor lumeşti nu le poate fi permis să stabilească guvernarea internă şi condiţiile dintr-un organ al bisericii, poziţie adoptată și de martorii lui Iehova. Că generalul Lewis B. Hershey, director de serviciu selectiv în Statele Unite, este de acord cu acest punct de vedere reiese din observaţiile sale publicate în publicația *Spokane Daily Chronicle*, 11 octombrie 1956. Printre alte lucruri, Generalul Hershey a declarat: "Este dreptul bisericii de a alege liderii spirituali, în felul său. Nu este dreptul nostru de a spune unui om că nu este slujitor dacă nu a fost la facultate, nici nu-i putem nega titlul, dacă este nevoit

Cuprins

să se întrețină, făcând alte activităţi, în acelaşi mod ca şi discipolii." El a observat, de asemenea, că nu poate exista libertate religioasă dacă vreo agenţie a guvernului încearcă să dicteze bisericilor care vor fi liderii lor spirituali, modul în care sunt instruiți sau care ar trebui să fie atribuţiile lor.

Vânzătorul publicației Life este vândut pe o viaţă adevărată

● Un vânzător de reviste a vizitat un cuplu tânăr oarecare, care tocmai a luat recent poziţie în calitate de martori ai lui Iehova. Ei au profitat de oportunitate pentru a-i spune de religia lor nouă găsită. Se pare că el nu auzise de martorii lui Iehova şi a fost uimit să afle că ei merg din casă în casă, oferind predici din Biblie şi plasând literatură fără profit. El a întrebat dacă ar putea auzi o predică. După ce a auzit-o, a avut multe întrebări şi a cerut ca cineva să-l viziteze pe el şi familia lui. Deci, vânzătorul revistei *Life*, scrie cuplul, a fost vândut pe viaţă veşnică! —*Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1957.

„Veghează la serviciul pe care-l împlinești”

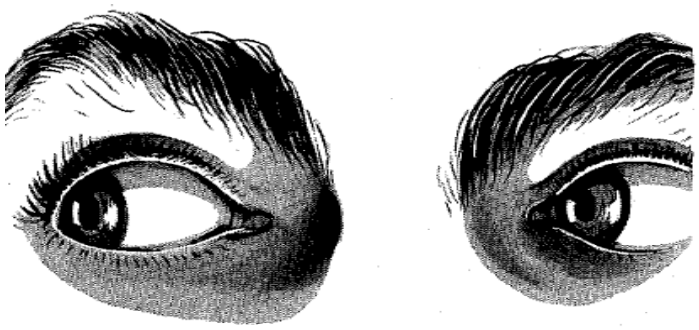

„Veghează la serviciul pe care l-ai primit în Domnul, ca să-l împlineşti cum se cuvine!” — Col. 4:17, *NW*.

„IEHOVA este un războinic viteaz,” cântau izraeliții eliberaţi. (Ex. 15:3, *NW*) Dar El nu este doar un puternic Dumnezeu al războiului; El este *viteaz* în sensul că este de încredere, *responsabil*. (Isa. 55:11; Mal. 3:6). El este responsabil în toate acţiunile Sale, de la creaţie până la stabilirea unei lumi noi minunate. El îi va face loc acesteia pe pământ, în scurt timp, prin distrugerea, nu doar a puterii de război a unei naţiuni, ca atunci când a învins armata Faraonului în Marea Roşie, ci a întregului sistem actual. El doreşte ca toţi slujitorii lui să se dovedească acum responsabili, credincioşi şi dependenţi faţă de serviciul Său, ca să iasă triumfători alături de El.

[2] Fiul cel ascultător şi credincios al lui Dumnezeu, Isus Cristos, şi-a asumat responsabilitatea mereu de bună voie. El a fost încântat să îndeplinească voința Tatălui său, chiar şi prin multe greutăți, persecuţie şi moarte în josnicie. (Evrei 10:9; Mat. 26:38, 39, 42, 44). El a ocolit mereu calea de evitare a lucrării, de îmbogăţire a falsei religii. (Mat. 23:4; 20:28) El a servit cu umilinţă adevărată, înfruntând vitejeşte sarcinile grele pe care le primea. Pentru că aceasta a însemnat

Cuprins

începutul acestei lucrări de mărturisire imensă, în lumea întreagă, pentru toate naţiunile, la începutul scurtei Sale cariere de predicare de pe pământ, El a invitat însoţitori să I se alăture şi le-a dat responsabilitate în slujire, însoţită de ample instrucţiuni. (Mat. 10:1-42; Luca 10:1-16) Aceştia au făcut bine că I-au imitat spiritul: ,,Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea este uşoară.” —Mat. 11:29, 30, *NW*.

[3] Cei ce se dau înapoi şi se retrag când le este încredinţată lucrarea în slujire cu obligaţiile ei, nu imită exemplul de viteaz al lui Isus. Nici nu ţin cont de avertizarea sănătoasă a apostolului de a ,,se purta *bărbăteşte*, de a fi tari.” (1 Cor. 16:13, *NW*). În viaţa lui Isus, toată atenţia a fost acordată predicării şi păstoritului turmei. El a primit cu bucurie şi alte datorii. El Şi-a încredinţat bunurile împărăţiei de pe pământ în mâinile clasei,,servului credincios şi înţelept”, care, supuşi şi de bună voie, au continuat, cu bucurie, lucrarea încredinţată. Servul rău, care era încet şi iresponsabil, a fost lăsat afară cu ipocriţii, plângând şi scrâşnind din dinţi. — Mat. 24:51.

[4] Cât de generos a binecuvântat Iehova rămăşiţa unită, cu adevărat o ,,turmă mică,” căreia El i-a încredinţat bunurile Stăpânului ! Nu a fost aceasta pentru că ei au acceptat această sarcină cu bucurie şi s-au ţinut de ea ? Astăzi, ei sunt înconjuraţi de mulţimi de oameni din toate naţiunile, roade care demonstrează că poartă vitejeşte această sarcină a responsabilităţii apaent ameţitoare. Din fericire, sarcina predicării veştii bune în toată lumea stă acum pe mulţi umeri. Iehova a trimis după mulţi ,,pescari şi vânători”, să coopereze în lucrare împreună. (Ier. 16:16) El a făcut ca aceştia să fie organizaţi pe tot pământul, fiecare având locul său şi obligaţia de a participa, pe deplin, în marea lucrare de distribuire, lucrarea de hrănire.

[5] Acum nu este timp, deci, să fim leneşi sau chiulangii. ,,Să nu-ţi slăbească mâinile”! spune profeţia (Ţef. 3:16, *Mo*). În faţă stau responsabilităţi mai mari, care cer toată forţa noastră ! Dar şi recompensele sunt mari! Urmăriţi pe ,,servul credincios şi înţelept” pentru directive şi primiţi cu bunăvoinţă şi zel sarcinile date. Vegheaţi bine interesele împărăţiei încredinţate în mâinile voastre şi nu încercaţi să vă menajaţi, ci creşteţi din ce în ce mai mult. Aprobarea lui Iehova şi a lui Isus Cristos vă vor da mare bucurie, pe măsură ce veţi deveni conştienţi de cuvintele adresate vouă: ,,Bine, serv bun şi credincios! …Intră în bucuria stăpânului tău.” — Mat. 25:23, *NW*.

[6] Pentru toţi slujitorii dedicaţi de astăzi se deschid oportunităţi de serviciu mai mari şi mai extinse, în domenii mai largi. Caută aceste oportunităţi şi fă-ţi apoi loc pentru ele în viaţa ta.

Cuprins

Pune mâna pe ele: „Atunci sclavul acela care a înţeles voia stăpânului său, dar care nu s-a pregătit sau n-a făcut după voia sa va fi bătut cu multe lovituri.” (Luca 12:47, *NW*) De ce să te împotriveşti şi să aştepţi să fii certat în mod repetat, sau chiar bătut? Mergi singur mai departe ! Poate însemna o mare şansă: a face pionierat, a merge la Gilead, chiar servind filialelor Societăţii! Şi fiecare dintre cei care se califică este, de asemenea, privilegiat să-şi continue serviciul personal de teren, într-un mod extins, în adunarea locală.

ASUMAREA RĂSPUNDERII

[7] În toate adunările noastre există o mulţime de lucruri de făcut în slujire, serviciul pentru Împărăție şi pentru fraţi, care ar trebui făcute cu zel şi entuziasm. Dar unii fraţi sunt foarte reticenţi în a-şi asuma responsabilitatea, probabil aceea de a fi serv în adunarea locală. Aceştia par să simuleze o boală sau să evite astfel de responsabilităţi. Este ca şi cum ai încerca să încarci şi să încaleci o cămilă. De îndată ce cămila observă că va fi folosită, aceasta începe să geamă. Chiar şi după ce cureaua de la şa este legată, aceasta refuză să se ridice, în pofida strigătelor şi comenzilor călăreţului. Nici un alt răspuns, decât un scâncet mai puternic. Când călăreţul exasperat foloseşte un băţ mare, cămila se ridică, dar cu un urlet înfricoşător, scuipând şi bolborosind cu fiecare pas. Ai nutrit tu, precum o cămilă, un capriciu mintal ciudat, dând la o parte responsabilitatea ta față de Iehova şi față de fraţii din adunare? Dacă da, du-ţi problema înaintea lui Iehova, prin rugăciune, şi caută să te corectezi.

[8] E bine să vrei să fi folosit de către Iehova într-o poziție cu o mai mare responsabilitate. „Dacă râvneşte cineva să fie supraveghetor, doreşte un lucru bun.” (1 Tim. 3:1, *NW*) Vei avea binecuvântarea lui Iehova. „Urmăriți iubirea! Însă continuați să căutați cu zel și darurile spirituale.” (1 Cor. 14:1, *NW*). Nu este vorba de a aspira să fi distins şi pus la vedere, ci mai degrabă de a te strădui să atingi maturitatea necesară, deoarece responsabilitatea vine mereu cu o poziție de conducere. Studiază şi te instrieşte cu hărnicie în slujire, pentru a fi bine calificat pentru ea. (1 Tim. 3:1-6; Efes. 4:15) La timpul potrivit îţi vor fi repartizate sarcini care nu vor fi deasupra abilităţilor tale. – Ps. 75:5-7.

[9] Fraţii care sunt numiţi în funcţia de supraveghetor trebuie să ţină minte că responsabilitatea conducerii le aparţine exclusiv. Femeilor dedicate din adunare, deşi parteneri prin căsătorie cu supraveghetori teocratici, nu le este permis să uzurpe autoritatea, spre nemulţumirea lui Iehova. Acestea, ca neveste respectuoase, rămân cum se cuvine în supunere teocratică. Când fraţii nu reuşesc, uneori, să preia bărbăteşte conducerea, surorile încearcă să exercite supraveghere fără autoritate şi în răzvrătire faţă de ea. „Dar vreau să ştiţi aceasta: capul oricărui bărbat este Cristos; capul femeii este bărbatul; iar capul lui Cristos este Dumnezeu.” (1 Cor. 11:3, *NW*) Slujitorii teocratici responsabili nu trebuie să permită, în mod neglijent, ca nevestele lor sau alte surori din adunare să facă acest pas greşit. - 1 Tim. 3:2-5, 12.

[10] Responsabilităţi cu adevărat grele cad pe umerii fraţilor ce sunt supraveghetori în adunare. În afară de obligaţiile față de Iehova şi Isus Cristos, de

Cuprins

a enunţa doctrina şi de a predica veştile bune, aceştia datorează îngrijire iubitoare şi atenţie tuturor fraţilor din adunare, mai ales oilor de curând găsite. (1 Pet. 5:2-4; Faptele 20:17-19, 28; Rom. 15:1). Aceşti „păstori" sârguincioşi ai „turmei" îşi sacrifică des propriul confort pentru a „purta slăbiciunile celor ce nu sunt puternici". Ei câştigă astfel aprecierea lui Iehova şi, cu siguranţă, recunoştinţa fraţilor lor amabili, care îi iubesc pentru munca lor. „Acum, vă rugăm, fraţilor, să-i preţuiţi pe cei care lucrează din greu printre voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc. Să le arătaţi respect într-un mod cu totul deosebit datorită lucrării lor, în iubire. Fiţi paşnici unii cu alţii! De asemenea, vă îndemnăm, fraţilor, să-i mustraţi pe cei dezordonaţi, să le vorbiţi consolator sufletelor deprimate, să-i sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi îndelung răbdători faţă de toţi." - 1 Tes. 5:12-14, *NW*.

[11] Iehova descrie responsabilităţile slujitorilor, în acest timp primejdios al sfârşitului, prin profetul Isaia: „Iată! Un rege va domni în dreptate, iar prinţii vor guverna cu justiţie. Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului şi ca o ascunzătoare împotriva furtunii, ca nişte şuvoaie de apă într-un ţinut fără apă, ca umbra unei stânci mari într-un ţinut uscat." (Isa. 32:1,2, *AT*). Asta fixează responsabilitatea pentru orice slujitor de parte bărbătească numit de către corpul de guvernare şi care serveşte în organizaţie astăzi, incluzând multe din alte oi care servesc acum ca „prinţi", slujitori responsabili în societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu. Aşa cum îţi va spune orice serv dintr-o adunare, acest titlu de „prinţ" nu este doar o denumire onorifică! Cuvântul în sine folosit în scripturi pune accent pe responsabilitatea grea, poziţia de lider în serviciu pentru Iehova şi pentru fraţi. Acum fraţii pot apela la servi pentru adăpost, odihnă, înviorare şi umbră. Iehova promite că marele Său Rege şi prinţii Săi vor fi o asemenea sursă de mângâiere şi protecţie în aceste vremuri de cumplite nevoi.

[12] Fără a ţine seama de asemenea responsabilităţi grele, supraveghetorii nu trebuie să îşi dea aere sau să devină aroganţi şi îngâmfaţi. Aveţi grijă să nu deveniţi nerăbdători faţă de slăbiciunea fraţilor voştri imaturi. „Nu te grăbi să te mânii în sufletul tău, căci mânia locuieşte în sânul nebunilor." Putem reflecta asupra versetului nouă din Eclesiastul şapte, traducerea *King James*, prin traducerea modernă a lui *Moffatt*: „Niciodată nu te grăbi la mânie, doar proştii preţuiesc furia." Menţine atitudinea de smerenie, fără a deveni meschin sau prea critic, ceea ce nu este vitejesc. (Mica 6:8) „Dar voi toţi," sfătuieşte Petru, „să vă încingeți cu umilință unii față de alții, fiindcă Dumnezeu li se împotrivește celor trufaşi, dar le dă bunătate nemeritată celor umili. Umiliți-vă, deci, sub mâna puternică a lui Dumnezeu." (1 Pet. 5:5,6. *NW*). În acelaşi timp păziţi-vă împotriva propriei slăbiciuni, pentru a nu cădea. (1 Cor. 10:12) „Nu fiţi prea drepţi şi nici excesiv de înţelepţi; de ce să vă ruinaţi?" (Ecl. 7:16, *AT*) Aşa că, în timp ce vă păziţi împotriva slăbiciunilor fraţilor voştri, vegheaţi asupra propriei puteri şi amintiţi-vă că „cel ce rămâne în frică de Dumnezeu va evita ambele extreme." – Ecl. 7:18, *Mo.*

Cuprins

CUM SĂ FII LA ÎNĂLŢIME

[13] Când ne gândim la multele responsabilităţi ale slujitorilor din adunare, în mintea noastră apare o întrebare: Poate ajunge cineva la înălţimea unor asemenea cerinţe, şi cum? Răspunsul este conţinut într-o altă responsabilitate. „Întăriţi-vă” este formula concisă. (1 Cor. 16:13, *NW*). Ce stă în calea dezvoltării abilităţilor necesare? Străduieşte-te neîncetat pentru acest statut matur,spre ajutorul şi binecuvântarea fraţilor tăi şi spre mulţumirea lui Iehova. „Un om înţelept este mai puternic decât un om tare şi un om care are cunoştinţă este mai presus decât unul care are tărie.” – Prov. 24:5, *RS*.

[14] Slujitorilor Săi, confruntaţi acum cu marea responsabilitate de a predica vestea bună în toată lumea, Iehova promite să le dea putere şi să le reînnoiască zelul. „Nu ştiaţi? Nu aţi auzit? DOMNUL este veşnicul Dumnezeu, Creatorul marginilor pământului. El nu slăbeşte şi nu oboseşte, înţelegerea Sa este de nepătruns. El dă tărie celui obosit şi măreşte puterea celui ce slăbeşte. Chiar şi tinerii obosesc şi ostenesc şi se simt extenuaţi; dar acei ce aşteaptă pe DOMNUL îşi vor reînnoi puterea, vor zbura ca vulturii, vor alerga şi nu vor obosi, vor merge şi nu vor slăbi.” (Isa. 40:28-31, *RS*). Astfel Iehova îi va ajuta pe slujitorii Săi de pe pământ să îndeplinească voinţa Sa şi să rezolve lucrurile.

[15] Pe măsură ce îţi sporeşti abilităţile în slujire, fii atent la sursa creşterii tale. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin spiritul Meu,” zice Iehova al armatelor. (Zah. 4:6, *AS*) Cum am fi putut noi, ca o organizaţie, să realizăm optzeci şi şapte de milioane de ore pe terenul misionar, anul trecut, fără ajutorul acestei forţe dinamice, mai ales luând în considerare neajunsurile şi slăbiciunile noastre personale şi având în vedere eforturile făcute să oprească slujirea? Lui Iehova, Dumnezeul nostru, îi atribuim tot succesul şi creşterea, ca organizaţie şi pentru fiecare individ. „Întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui.” – Efes. 6:10, *NW*.

[16] Iehova marchează calea de acţiune a creşterii sub imboldul spiritului Său şi al conducerii organizaţiei Lui. Creşterea grandioasă în puterea lui Iehova vine ca rezultat al studiului îndelungat al Cuvântului lui Dumnezeu şi al asocierii în serviciu cu organizaţia Sa, ceea ce motivează persoanele să pună mărturie şi să îşi găsească ocazii să predice din ce în ce mai mult. Apoi calitatea serviciului este supusă unei atenţii mărite, iar noi trebuie să mărim eficacitatea cu care predicăm. Aşa că ne lărgim sfera serviciului, fără a ne împotrivi impulsului de a-i ajuta pe alţii să crească în cunoştinţă, serviciu şi calităţi evlavioase. Sigur se va produce o creştere în noi şi în fraţii care ne urmează bunul exemplu, căci ei se vor grăbi să imite un exemplu bun. (Tit. 2:7). Din aceste motive, Pavel îl îndeamnă pe tânărul slujitor: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta.” - 1 Tim. 4:15, 16, *NW*.

[17] Nu fiţi surprinşi cu privire la ceea ce poate realiza puternicul spirit al lui Dumnezeu cu privire la aducerea ta la maturitate, pentru creşterea fraţilor tăi, spre gloria şi bucuria lui Dumnezeu. (Ier. 9:23, 24; Efes. 6:10; Col. 1:10,11). În conformitate cu asta, „nu stingeţi focul spiritului.” (1 Tes. 5:19, *NW*). Mai degrabă „aţâţă ca pe un foc darul lui Dumnezeu”, slujirea care este moştenirea martorilor

Cuprins

serviabili şi viguroşi de astăzi ai lui Iehova. Alege un loc în prima linie a luptătorilor teocratici viteji! Pe măsură ce mânuieşti „sabia spiritului” cu încredere şi dibăcie crescândă, Iehova te va binecuvânta să continui să „răstorni lucrurile puternic înrădăcinate.” - 2 Tim. 1:6; 2 Cor. 10:4, *NW*.

[18] „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta,” îndeamnă înţeleptul scriitor al versetului zece din capitolul nouă al Eclesiastului.(*RS*). A da înapoi nu îl mulţumeşte pe Iehova. Un pas în spate poate arunca un suflet timid în distrugere. (Evrei 10:38, 39). Iehova binecuvântează curajul cu putere în războiul teocratic ce „devine din ce în ce mai mare.” (2 Sam. 5:10). Forţa Sa activă invincibilă va aduce la împlinire, din ce în ce mai mult, profeţia sa despre creştere, creştere continuă şi nesfârşită: „Cel mic va deveni o mie şi cel neînsemnat o naţiune puternică. Eu, Iehova, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor.” (Isa. 60:22, *AS*). Acum că societatea Lumii Noi a lui Iehova devine din ce în ce mai numeroasă, să avem grijă să nu îşi piardă puterea din cauza faptului că noi, ca slujitori, devenim leneşi şi greoi spiritual. Dacă ne păstrăm locurile, ne achităm de responsabilităţi şi continuăm să ţinem ritmul războiului nostru teocratic într-un mod neprefăcut, bărbătesc, Iehova, cu siguranţă, nu ne va abandona. Să nu lăsăm adversarul să uite că Iehova e de partea noastră! „Cine este Regele gloriei? Puternicul şi măreţul Iehova, Iehova cel viteaz în luptă.” – Ps. 24:8, *AS*.

[19] Lucrarea de predicare în organizaţia lui Iehova nu a fost niciodată oprită şi a avut rezultate miraculoase. Pe măsură ce privim planurile noastre uimitoare de viitor nu avem nici un motiv să punem la îndoială faptul că „cei ce îşi cunosc Dumnezeul vor fi puternici şi vor face fapte vitejeşti.” (Dan. 11:32, *AS*) „Sunaţi din trâmbiţă în Sion şi trâmbiţaţi tare pe muntele Meu cel sfânt; să tremure toţi locuitorii pământului. Căci vine ziua lui Iehova, ea este aproape: . . . Un popor măreţ şi puternic: . . . Aleargă ca nişte războinici, se suie pe ziduri ca nişte războinici, fiecare îşi vede de drumul lui şi nu iasă din rânduri. Nu se împing unii pe alţii, fiecare ţine şirul, se năpustesc prin arme şi nu-şi părăsesc calea de acţiune.” - Ioel 2:1, 2, 7, 8, *AS*

[20] Ce i-a unit pe aceşti luptători ce merg înainte în această triumfătoare armată teocratică, cu o putere irezistibilă? Este doar iubirea, iubirea de Dumnezeu prin care El îi atrage pe oameni laolaltă. Suntem hotărâţi să nu lăsăm nimic să ne stea în calea exprimării iubirii noastre pentru El. (Rom. 8:35-39) Această iubire pentru Iehova, împreună cu iubirea pentru aproape, e legătura perfectă a unităţii. Cu ea opunem rezistenţă infecţiei generatoare de ură a acestei lumi egoiste. Este marea diferenţă între societatea Lumii Noi şi a celei vechi. Lumea lui Satan nu va distruge niciodată această dragoste din organizaţia lui Dumnezeu, ci ea va trăi prin Armaghedon şi va exista ca o temelie fermă ce va servi pe Iehova, prin binecuvântări, pentru eternitate.

[21] Dragostea pentru Iehova şi pentru fraţii noştri serveşte acum ca un stabilizator minunat al eforturilor noastre hotărâte de a menţine fermitatea credinţei şi a faptelor măreţe în armonie cu aceasta. Ne face să acceptăm prompt şi vitejeşte orice responsabilitate pe care Iehova doreşte să ne-o repartizeze, pentru a avea grijă de interesele împărăţiei Sale. Deoarece motivele noastre sunt lipsite de

Cuprins

egoism, fraţii noştri, şi mai ales Iehova, sigur, ne vor ierta neajunsurile neintenţionate, slăbiciunile şi imperfecţiunile cărnii. Iehova a avut grijă ca apostolul Său inspirat să ne dea această asigurare. „Sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor! Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii, căci iubirea acoperă o mulţime de păcate.” (1 Pet. 4:7, 8, *NW*) Iehova nu va înceta niciodată să ne iubească şi să ne binecuvânteze dacă „stăm treji, rămânem neclintiți în credinţă, ne purtăm bărbăteşte, suntem tari.” Tot ceea ce Iehova face pentru noi face din iubire. Aşadar, cu o un caracter oportun serios, Pavel îşi încheie încurajarea compactă, pe care o încredinţăm vouă, slujitorilor, cu recomandare specială: „Faceţi toate lucrurile cu iubire!” - 1 Cor. 16:13, 14, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Cum este Iehova viteaz? (b) În ce mod trebuie să se dovedească martorii lui Iehova viteji, pentru a triumfa împreună cu Iehova?
2. Cu ce spirit şi-a preluat Isus Cristos numirea pe pământ şi de ce trebuie el să fie imitat?
3. Ce înseamnă pentru creştini să „continue ca oameni”?
4. Cum a răsplătit Iehova sârguinţa rămăşiţei credincioase?
5. Ce trebuie să facă acum toţi, în loc să le slăbească mâinile?
6. Ce oportunităţi de serviciu se deschid şi cum trebuie să răspundă servii dedicaţi ai lui Iehova?
7. (a) Cum răspund unii frați la oportunităţile de serviciu din adunare? Care este lucrul potrivit ce trebuie făcut?
8. Care este atitudinea potrivită pentru fraţii din adunare, referitor la pozițiile de responsabilitate mai mare?
9. (a) A cui responsabilitate este conducerea adunării? (b) Cum pot împiedica servii responsabili din adunare un pas greşit prin surori?
10. Ce responsabilităţi cad asupra supraveghetorilor din adunare, şi cine apreciază eforturile lor?
11. Ce înseamnă astăzi să fi „prinţ” în organizaţia lui Iehova?
12. Împotriva a ce anume trebuie să se păzească servii, şi care sunt cele două extreme ce trebuie evitate?
13. Este posibil ca cineva să se ridice la înălţimea cerinţelor necesare pentru servi în adunare şi cum?
14. Ce asigurare le-a dat Iehova servilor Săi de pe pământ că îi va ajuta?
15. Care este izvorul succesului şi al maturităţii în organizaţia teocratică?
16. Cum poate cineva că crească puternic în tăria lui Iehova?
17. Ce sfat ne dă Cuvântul lui Dumnezeu despre înaintare spre maturitate şi să ne întărim în slujire?
18. Ce anume va rezulta dacă vom continua să accelerăm ritmul războiului teocratic?
19. Care sunt perspectivele noastre, pe măsură ce privim în viitor, şi cum ilustrează Biblia pe poporul lui Iehova?

20. Ce rol joacă iubirea în înaintarea acestor luptători ce merg înainte, şi ce deosebire face?
21. Ce trebuie să facem pentru a fi siguri că Iehova nu va înceta niciodată să ne iubească?

Biblia este interzisă

● În anul 1229 Consiliul din Toulouse a emis patruzeci şi cinci de canoane pentru a stârpi erezia. Unul dintre ele „interzice laicilor să aibă în posesia lor orice copie a cărţilor Vechiului şi Noului Testament, cu excepţia Psaltirii şi unele fragmente ale ei care sunt cuprinse în Breviar sau în Orele Sfintei Fecioare; cel mai strict sunt interzise aceste lucrări în limba vulgară.” Câteva secole mai târziu, Henry al VIII-lea a lucrat febril ca nicio Biblie să nu fie adusă pe furiș în Anglia. Anunţuri publice au dat avertisment: "Nici o femeie, nici meşteri, nici ucenici, calfe, bărbaţi-servitori, răzeşi, soţi sau muncitori nu trebuie să citească Biblia în limba engleză pentru sine sau altcineva, privat sau în public, sub pedeapsa cu întemnițarea timp de o lună." Şi totuşi, astăzi, când milioane de oameni pot citi Biblia în mod liber, cei mai mulţi dintre ei sunt analfabeţi ai Bibliei.

Să servim mai întâi interesele divine

Creştinul este obligat să servească în primul rând interesele divine. De ce? Deoarece Cel divin, Iehova Dumnezeu, este Suveranul Suprem şi Creatorul tuturor creaturilor. Ca Cel Suprem, El are dreptul de a dicta supușilor săi cu privire la ceea ce ar trebui să facă. Ca şi Creator al lor, El are dreptul de a aştepta ca ei să îndeplinească scopul pentru care El i-a creat. Iehova fiind drept, înţelept şi iubitor, putem fi siguri că a pune pe primul loc "participarea la toate interesele Celui Veşnic" va fi spre propria bunăstare de durată. — 1 Cron. 26:30, *Mo.*

Ce se înţelege prin interese şi care sunt interesele divine, vă întrebaţi? Interesele sunt preocupări, avantaje, drepturi şi posesiuni. Acestea sunt lucrurile cărora cineva îşi dă timpul, atenţia, energia şi mijloacele. De exemplu, un bărbat căsătorit poate avea interese, cum ar fi: o soţie, copii, un loc de muncă, bunuri şi diverse hobby-uri.

Interesele divine sunt acele lucruri de care Dumnezeu este preocupat, interesat. Acestea sunt observate în expresiile voinţei şi scopurilor Sale. În momentul de faţă Dumnezeu este interesat sau preocupat cu următoarele interese: completarea unei mirese pentru Fiul Său, formată din 144.000 de oameni de integritate dovedită; strângerea unei mari mulţimi din "celelalte oi", iubitori de dreptate, care pot supravieţui Armaghedonului pentru a forma nucleul unui pământ nou în care va locui dreptatea; predicarea acestei veşti bune a Împărăţiei în toată lumea, ca mărturie, şi declararea zilei de răzbunare, de avertizare pentru cei răi.

Din cele de mai sus, este clar că fiecare creştin martor al lui Iehova are interese personale şi divine de care el trebuie să aibă grijă. El trebuie să păstreze aceste două interese în legătură corectă între ele, ceea ce înseamnă că, deşi interesele sale personale ar putea consuma mai mult din timpul său, din atenţie, din energie şi mijloace, totuşi interesele divine trebuie recunoscute întotdeauna ca fiind pe primul lor şi trebuie să li se acorde prioritate, în măsura în care este posibil. A pune, în mod egoist, interesele personale pe primul loc înseamnă a face rău, a construi o înregistrare de vinovăție, a suferi distrugere, aşa cum Adam şi Eva au făcut. A pune, în mod altruist, interesele divine pe primul loc înseamnă a face bine, a construi o înregistrare de merit şi a obţine recompensa vieţii veşnice.

Pentru noi, a servi în primul rând intereselor divine presupune că ne vom înnoi minţile printr-un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu, astfel familiarizându-ne cu scopurile Sale şi voința Lui pentru noi. Mai mult, aceasta înseamnă să ne dedicăm pentru a face voința lui Dumnezeu, chiar aşa cum a făcut Isus. Aceasta înseamnă, de asemenea, renunţarea la faptele cărnii şi cultivarea roadelor spiritului. (Gal. 5:19-23) Aceasta înseamnă, de asemenea, acceptarea intereselor adunării prin participarea la întâlnirile organizate pentru echiparea cuiva în a avea grijă mai bine de interesele divine, pregătirea pentru astfel de întâlniri şi a lua parte la ele. Şi, mai ales, înseamnă să urmezi exemplul lui Isus, depunând mărturie despre numele şi împărăția lui Iehova, cu fiecare ocazie.

Astăzi, oamenii din lume sunt cufundaţi în urmărirea intereselor egoiste, ca niciodată înainte. Vremuri grele sunt peste noi, pentru că suntem în zilele din urmă prezise. Cursa seducătoare a materialismului face pe mulți să pună pe primul loc servirea intereselor personale, neglijând interesele divine. Noi trebuie să fim, prin urmare, în alertă, în gardă, să ne preocupăm serios de interesele divine, pe care noi, în orice moment, trebuie să le servim mai întâi. Amintiţi-vă de nevasta lui Lot! Nu fiți ca ea, nici ca Esau, care şi-a vândut interesele divine, de dragul unor interese personale. Mai degrabă, să-l imităm pe Isus Cristos, lăsând interesele noastre divine să fie mâncarea, băutura şi bucuria noastră.

[Note de subsol]

Pentru detalii vă rugăm să vedeţi *Turnul de veghere*, 15 iulie, 1956.

Misionarii convertesc misionari

ERITREA este o ţară la nord de Etiopia şi federalizată cu ea. De la un cuplu misionar american al Turnului de Veghere din acea ţară a fost primită recent următoarea scrisoare:

"Avem mai multe studii biblice aici, şi unele dintre ele merg foarte bine. Printre aceştia sunt trei profesori de la Misiunea suedeză, care au studiat de două ori pe săptămână, pentru cinci luni, şi şi-au exprimat dorinţa de a fi botezaţi. Ei au luat deja parte la lucrarea de predicare din casă în casă şi pun mărturie mereu prietenilor lor. Ca profesori ai misiunii ei predică pe rând, în biserica lor, pe care o

fac în Tigrinia, în limba oamenilor de rând. Liderii misiunii nu au avut probleme în a învăţa limba maternă.

"Ei bine, atunci când a venit rândul unuia dintre fraţii noştri noi să predice, el a pregătit o cuvântare despre lumea nouă şi a expus învăţătura falsă că pământul va arde şi toate persoanele bune vor fi luate la cer. Nativii ascultau cum nu au mai ascultat înainte. Uneori se aplauda, pe măsură ce o învăţătură falsă era expusă, dar liderii misiunii nu erau mai înţelepţi, deoarece nu înţelegeau limba. Ei s-au simţit mândri de profesorul excelent pe care l-au dezvoltat! Dar această mândrie a fost de scurtă durată atunci când, în ziua următoare, ei au aflat natura predicii care se baza pe ceea ce a apărut în publicaţia *Turnului de Veghere*, *Să fie Dumnezeu adevărat* şi în alte publicaţii.

"Vizita unui director din Suedia a adus problemele la un punct culminant. El a cerut o reuniune specială a tuturor profesorilor şi a cerut să ridice mâna toţi cei care studiau cu martorii lui Iehova. Ei studiau aproape toţi, ceea ce l-a făcut furios. El le-a cerut să promită să nu mai meargă la martorii lui Iehova şi aproape toţi dintre ei au făcut această promisiune. Apoi, a fost convocată, în seara următoare, o reuniune specială, în care a fost pusă presiune asupra celor care au refuzat să renunţe la studiile lor cu martori, şi toţi, în afară de cinci, au cedat.

"Cei cinci au fost rugaţi să rămână după ce ceilalţi au plecat şi timp de trei ore au discutat despre învăţăturile Bibliei. Fraţii noi au apărat abil închinarea lui Iehova la fiecare punct ridicat. De nenumărate ori acest director se mânia și striga la ei, și în mod repetat ei i-au amintit: "Niciodată martorii lui Iehova nu ar striga la noi, dacă nu suntem de acord cu ei. Ei doar își deschid Bibliile şi ne arată unde am greşit."

"El a fost foarte furios când a aflat că aceştia au mers din casă în casă, predicând aceste lucruri. La avertismentul său că ar trebui să renunţe la învăţăturile martorilor sau îşi vor pierde locurile de muncă, trei dintre ei au răspuns: "Nici tu, nici pierderea locurilor de muncă, nici nimic altceva nu ne poate despărţi de Iehova." Aceasta a dezamăgit directorul, căci el era încrezător că vor ceda.

"Rezultatul a fost că li s-a spus că îşi vor putea păstra locurile de muncă în calitate de profesori la Misiune şi se vor face eforturi pentru a-i ajuta să vadă eroarea din căile lor. Ei au spus că îşi vor face munca lor conştiincios, dar că nu vor mai putea preda acum ceea ce au aflat a fi doctrină falsă. Astfel, s-a decis ca ei să predea totul, cu excepţia religiei, care ar putea fi predată de către alţii. Acest lucru s-a dovedit a fi o adevărată victorie pentru ei."

Supraveghetorul școlii din Samoan impresionat

● Una dintre întâlnirile săptămânale ale martorilor lui Iehova este şcoala teocratică de serviciu şi una dintre caracteristicile acestei şcoli este instruirea în arta compoziţiei şi a vorbirii în public. Pentru a ajuta astfel de instructori ai şcolilor Societatea Turnul de Veghere a furnizat "fişele de consiliere", pe care sunt listate toate punctele care ar trebui urmărite într-o cuvântare, în ceea ce priveşte atât compoziţia, cât şi expunerea. *Cartea anuală* a Martorilor lui Iehova din anul 1957 spune de un supraveghetor de şcoală din Samoa americană, care frecventează o

Cuprins

astfel de şcoală de serviciu. El a fost atât de impresionat de sistemul utilizat, încât l-a adoptat în a face observaţii cu privire la profesorii de sub jurisdicţia sa. Când directorul de educaţie a întrebat motivul pentru care rapoartele sale au fost îmbunătăţite, el a atribuit meritul organizației martorilor lui Iehova şi sistemului pe care ei îl folosesc în școlile lor de serviciu.

Întrebări De La Cititori

● Nu a devenit Lucifer Satan Diavolul, în conformitate cu Isaia 14: 12? — A. R., Statele Unite ale Americii.

Termenul "Lucifer" se găseşte numai o dată în Scripturi şi asta, în Isaia 14:12. Chiar şi aceasta, totuși, este adevărat numai pentru anumite versiuni, cum ar fi *Regele Iacov*, *Douay*, *O traducere americană*, *Knox* şi *Darby*. *Versiunea Americană Standard* şi *Versiunea Standard Revizuită* folosesc expresia "Luceafărul de dimineață", *Rotherham*, "Cel strălucitor", *Moffatt*, "Steaua Strălucitoare".

Versiunea *Regele Iacov*, la Isaia 14:12, 13 spune: „Cum ai căzut din cer, tu, Lucifer, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care făceai neputincioase naţiunile! Tu ai zis în inima ta: Mă voi înălța la cer, îmi voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu şi voi sta pe muntele adunării, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului.”

Cuvântul ebraic tradus aici Lucifer este *Heylél*. În *Versiunea Septuaginta* este redat de cuvântul grecesc *Heosphóros* care înseamnă "aducător de zori." În *Versiunea Vulgată* latină a lui Jerome acest cuvânt este tradus "Lucifer", care justifică apariţia sa în alte versiuni, în special în versiunile catolice. Pentru a aprecia cum poate fi aplicat termenul "Lucifer", trebuie să se aibă în vedere următoarele puncte.

În primul rând, că această profeţie este adresată în principal către regele Babilonului, care, datorită multelor sale cuceriri, mai ales a naţiunii Iuda în 607 î.Cr., a devenit conducătorul lumii şi, prin urmare, ca aducătorul de zori, steaua dimineţii Venus, care este cea mai strălucitoare dintre toate corpurile cereşti, în afară de soare şi lună.

În al doilea rând, că această profeţie este de fapt o cântare de batjocură, aşa cum s-a arătat în traducerea lui *Rotherham* din versetul patru: "Tu vei prelua această batjocură faţă de regele Babilonului." Ea este îndreptată împotriva celui care s-a înălţat pe sine foarte mult şi care este batjocorit în căderea lui.

Şi în al treilea rând, noi nu trebuie să luăm în considerare aceste stele ca stele sau planete literale. În Scripturi, uneori, un prinţ glorios este numit stea, aşa cum citim: „O stea va ieşi din Iacov, şi un sceptru se va ridica din Israel.” (Num. 24:17, *NW*). Având în vedere că prinţilor şi regilor din Ierusalim li s-a spus să stea pe tronul lui Iehova, ar fi potrivit să se vorbească despre ei ca "stelele lui Dumnezeu."

Cuprins

Atunci când, prin urmare, regele Babilonului l-a luat captiv pe Zedechia, ultimul rege al lui Iuda, şi-a înălţat tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu, şi el s-a făcut în acest sens ca Cel Prea Înalt. Doar de această dată, când Satan, dumnezeul regelui Babilonului, cu adevărat a devenit "dumnezeul acestui sistem ", el a fost ilustrat de regele Babilonului, şi, prin urmare, într-un mod batjocoritor, la el se poate face referire ca la Cel Strălucitor sau Lucifer. — 2 Cor. 4:4, *NW*.

Astfel, vom vedea că acest titlu nu se putea referi la perfecţiunea, frumuseţea şi strălucirea ca de bijuterii originale de care s-a bucurat heruvimul ocrotitor, care este descris de profetul Ezechiel la Ezechiel 28:14-17, *AS*. El poate fi aplicat doar într-un sens batjocoritor lui Satan, şi numai de la 607 î.Cr. înainte. Pentru mai multe detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 15 octombrie, 1949, de la paginile 307 la 315.

Studiile „Turnului de veghere” pe săptămâni:
Săptămâna din 7 aprilie: „Stați treji, rămâneți neclintiți, fiți tari”, pagina 145.
Săptămâna din 14 aprilie: „Veghează la serviciul pe care-l împlinești”, pagina 151.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:
Cum aşteptă oamenii, în mod greşit, ca Dumnezeu să umble alături de ei, în loc să umble altfel? Pag. 131, parag. 1.
Unde era folosit la aprinsul focului unul dintre cele mai valoroase manuscrise ale Bibliei? Pag. 132, parag. 4.
De ce traducătorii moderni ai Bibliei pot fi mult mai exacți decât cei mai de demult? Pag. 134, parag. 3.
Cum înseamnă mai mult decât doar o vedere bună ochiul care vede? Pag. 137, parag. 2.
Ce bucurii citează un misionar că stau înaintea slujitorilor cu timp integral? Pag. 141, parag. 1.
De ce creștinătatea este marcată astăzi de o condiție spirituală tristă? Pag. 146, parag. 4.
Ce activitate impulsionează chiar acum adevăratul creștinism? Pag. 146, parag. 5.
De ce este urgent să-ți păstrezi acum o stare mentală ridicată? Pag. 148, parag. 12.
Cum să rămânem ferm ancorați în organizația lui Dumnezeu? Pag. 150, parag. 21.
Cum răspunde o cămilă la muncă și ce exemplu ne oferă aceasta? Pag. 152, parag. 7.
Cum se poate ridica un serv de adunare la înălțimea cerințelor ce i se cer? Pag. 154, parag. 14.
De ce trebuie să punem pe primul loc interesele lui Dumnezeu? Pag. 157, parag. 1.
Unde au studiat Biblia alți misionari și au devenit martori ai lui Iehova? Pag. 158, parag. 2.
Se referă numele lui Lucifer la Satan înainte de rebeliunea lui? Pag. 159, parag. 9.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 MARTIE 1957 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

"DRAGOSTEA ZIDEȘTE"	- Pag. 191
ESTE MORT OPTIMISMUL?	- Pag. 198
A MURIT CRISTOS PE CRUCE?	- Pag. 200
PUNCTUL DE VEDERE AL UNUI STRĂIN	- Pag. 204
MOTIVUL SUCCESULUI ÎN DISTRIBUIREA BIBLIEI	- Pag. 205
TRANSUBSTANŢIEREA, REALITATE SAU FICŢIUNE?	- Pag. 205
CUVINTE DE SĂNĂTATE DE LA CEI BOLNAVI	- Pag.209
ŞI SURZII „AUD"!	- Pag. 210
FIIND SALVAT CU DIFICULTATE	- Pag. 210
DRAGOSTEA ZIDEȘTE SOCIETATEA LUMII NOI	- Pag. 215
RĂPITORI SAU SLUJITORI CREȘTINI?	- Pag. 222
PLAGIATORUL DEVINE MARTOR CINSTIT	- Pag. 223
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 224

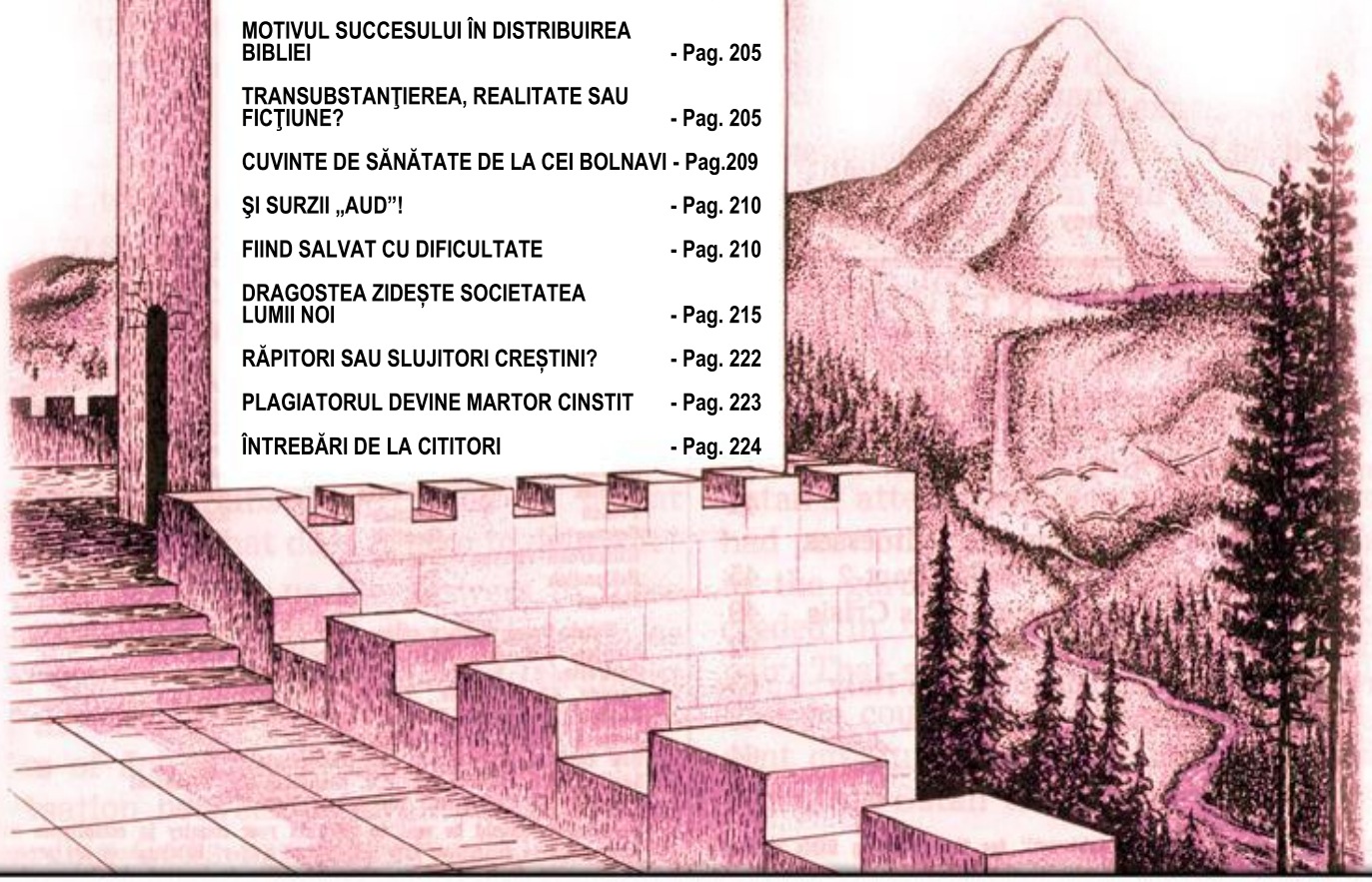

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

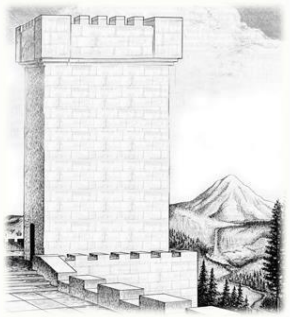

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1957 **Nr 6.**

"DRAGOSTEA ZIDEŞTE"

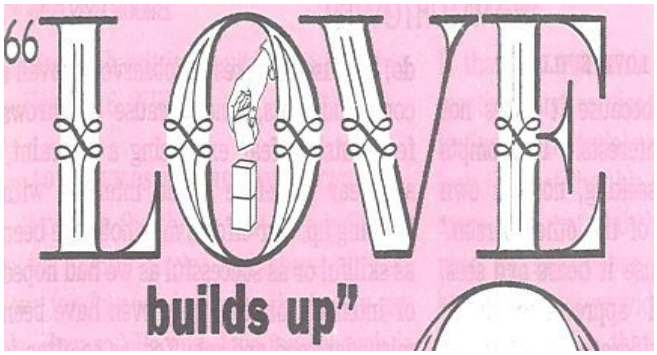

„Cunoştinţa îngâmfă, dar dragostea zideşte." – 1 Cor. 8:1, *NW*.

1 Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, acordă o mare importanţă cunoştinţei. Suntem sfătuiţi: „Alege … mai degrabă cunoştinţa decât aurul". De asemenea, suntem avertizaţi că „oamenii pier din lipsă de cunoştinţă". Biblia accentuează de asemenea şi importanţa credinţei. „Fără credinţă este imposibil să câştigi buna plăcere a lui Dumnezeu". „Mai presus de toate, luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău". Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă loc de îndoială cu privire la valoarea faptelor, deoarece „într-adevăr, aşa cum corpul fără suflare este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă." – Prov. 8:10; Osea, 4: 6, *RS*; Evrei 11:6; Efes. 6:16; Iac. 2:26, *NW*.

2 De o importanţă vitală cum sunt înţelepciunea, credinţa şi faptele, totuşi este ceva încă de o şi mai mare importanţă, fără de care acestea n-ar avea nicio valoare. Dar care este acest lucru? Dragostea. După cum bine s-a exprimat apostolul Pavel: „Dacă aş avea darul profeţirii, dacă aş cunoaşte toate secretele sacre şi aş avea toată cunoştinţa, dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut munţii, dar n-aş avea iubire, nu sunt nimic. Şi dacă mi-aş da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alţii … dar n-aş avea iubire, nu-mi foloseşte la nimic." – 1 Cor. 13:2, 3, *NW*.

3 Atunci, în mod clar, dragostea ocupă locul din frunte. Nu-i de mirare că citim: „Dumnezeu este iubire". Băgaţi de seamă, nu numai că Dumnezeu iubeşte în sensul că e drept, înţelept şi puternic, dar, într-un fel unic, Dumnezeu este *dragoste.* Şi, cu toate că El e Suveranul Suprem, atotputernic şi drept, Iehova Dumnezeu este slăvit prin faptul că îşi conduce creaturile inteligente prin dragoste. „Da", spune el, „te-am iubit cu o iubire veşnică: de aceea te-am înconjurat cu bunătatea mea iubitoare". Din acest motiv poruncile Lui pot fi rezumate într-un singur cuvânt, dragoste; dragoste pentru El din toata inima noastră, din toata mintea, sufletul şi puterea, şi dragoste pentru aproapele nostru ca pentru noi înşine. – Ier. 31:3, *AS*; Marcu, 12:30, 31, *NW*.

4 Dragostea este, de asemenea, primordială, deoarece „dragostea nu dispare niciodată”. Iehova, dându-le creaturilor Sale capacitatea de a iubi, a putut să accepte încrezător provocarea lui Satan cu privire la creaturile Sale, după cum este ilustrat de experiența lui Iov, întrucât El ştia că dragostea le va da oamenilor puterea de a-şi păstra integritatea, în ciuda a tot ce putea aduce Diavolul împotriva lor. Dragostea, aşadar, mai presus de orice calitate pe care am putea-o poseda, lucrează spre justificarea numelui lui Iehova. Şi de ce poate dragostea înfăptui toate acestea? Pentru că „dragostea zideşte”. – 1Cor. 13:8; 8:1, *NW*; Iov, capitolele 1, 2, şi 42.

DE CE ŞI CUM ZIDEŞTE DRAGOSTEA

5 Dragostea zideşte pentru că „nu umblă după propriile interese”. Ea impulsionează pe fiecare să ‘continue să caute nu propriul avantaj, ci al celuilalt.’ Dragostea zideşte pentru că aude şi vede, înțelege şi apreciază, are judecată şi e atentă faţă de alţii. Ea ţine cont de bunele lor calităţi şi abilităţi, de nevoile lor şi de ocaziile de a satisface aceste nevoi. Este practică şi ia inițiativa, după modelul lui Iehova. Înfăptuieşte lucrări şi dăruieşte, fără egoism şi cu generozitate. În primul rând dragostea l-a îndemnat pe Dumnezeu să ne creeze pe noi. Şi cât de mult s-a îngrijit de noi, şi cu câte calități ne-a înzestrat, pentru a ne bucura la maxim de acest belşug! „Pentru că Iehova i-a iubit” pe israeliți, i-a scos din robie şi i-a dus într-o ţară unde curgea lapte şi miere. Şi oare nu din dragoste, dragoste pentru Lumea Nouă, şi-a dat pe singurul său Fiu? – 1 Cor. 13:5; 2 Cor. 10:33; 8:24; Deut. 7:8; Ioan 3:16, *NW*.

6 Dragostea mai zideşte pentru că e mărinimoasă şi bună, blândă şi înţelegătoare. Pe cât este Iehova de „mare, puternic şi de temut”, El nu poate să nu exprime aceste calităţi calde de dragoste pentru zidirea creaturilor sale. „Asemenea unui tată ce se îngrijeşte de copiii săi, aşa se îngrijeşte şi Iehova de cei ce se tem de El”. Chiar grija unei mame poate dispărea, dar a Lui nu. Da, „Iehova este plin de tandră afecţiune şi îndurător.” – Deut. 10:17, *NW*; Ps. 103:13, *Margolis*; Iac. 5:11, *NW*.

7 Şi mai sunt şi alte motive pentru care dragostea zideşte. Dragostea zideşte deoarece fiecare dintre noi are nevoie să dăruiască şi să primească dragoste; pentru că avem nevoie unul de altul aşa cum diferitele părţi ale corpului au nevoie una de alta; pentru că dragostea ne face ‘să observăm poruncile lui Iehova’, şi pentru că ea „alungă teama, teama care înseamnă reţinere”, iar teama ar împiedica zidirea. Eforturile noastre ar putea să nu fie atât de pricepute sau de reuşite pe cât am spera sau intenţiona noi, sau pot să ne fi fost chiar greşit înţelese şi respinse, precum se întâmplă atât de des atunci cînd oferim vestea bună despre Împărăţia lui Dumnezeu trecătorilor de pe stradă, sau în faţa uşii proprietarilor; şi dragostea mai zideşte pentru că ne zideşte cel puţin pe noi, dacă nu pe cei cărora încercăm să-i ajutăm. Dragostea nu poate fi învinsă. – 1 Ioan 5: 3; 4:18, *NW*.

8 Şi în sfârşit, dragostea zideşte pentru că nu se descurajează şi nu se dă bătută, ci perseverează. „Dragostea este îndelung răbdătoare”, „îndură totul

Cuprins

…suportă totul.” Dragostea așteaptă, ca un fermier, până la vremea recoltatului. Ce exemplu de îndelungă răbdare a dat Iehova în relaţiile sale cu omenirea, şi în mod deosebit cu naţiunea Israel! Şi asta n-a fost în zadar, pentru că datorită acestui lucru El poate arăta spre un lung şir de martori credincioşi şi la timpul lui potrivit va vedea înfăptuirea completă a scopurilor sale în ceea ce priveşte justificarea numelui Său, moment în care El „va fi totul pentru toți”. – 1 Cor. 13:4, 7; 15:28, *NW*.

9 În trecere, să observăm că dragostea nu trebuie confundată cu sentimentalismul, care simte dincolo de hotarele raţiunii şi este practicată doar de dragul acestuia. Decât să-şi vadă copilul plângând şi nefericit, un părinte sentimental mai degrabă îi va tolera acestuia orice toană şi nu-l va pedepsi, atunci când este necesar. Însă un părinte ce-şi iubeşte cu adevărat copilul, va fi ferm la nevoie. Iehova înseamnă dragoste, dar El nu este un sentimentalist. Din această cauză citim că „Iehova îl disciplinează pe cel pe care-l iubeşte, de fapt el biciuieşte pe oricine îl primește ca fiu”. Nu poate fi vorba de sentimentalism în biciuire, ci acesta zidește, dă dovadă de dragoste. – Evrei 12:6, *NW*.

DRAGOSTEA ZIDEȘTE CERCUL FAMILIEI

10 Printre lucrurile pe care dragostea le zideşte se numără şi cercul familiei. Şi, mai presus de orice altceva, dragostea pentru *Iehova* zideşte cercul familiei. Cum vine asta? Pentru că dragostea pentru Iehova este preocupată de bunul Său nume şi de cel al Societăţii Lumii Noi. Desfiinţaţi cercul familiei şi rezultatul va fi despărţire, adulter şi divorţ, delincvenţă adultă şi juvenilă, totul aducând batjocură pe Iehova şi Societatea Lumii Noi, aruncându-se, deci, direct în braţele lui Satan, Diavolul. De aceea, Iehova este interesat în păstrarea cercului familiei, în timp ce Diavolul vrea să-l distrugă. La fel cum creştinii s-au implicat în relaţii conjugale, nu doar spre a se bucura de fericire conjugală, ci datorită dragostei pentru Iehova şi pentru cerinţele lui drepte, tot aşa aceeaşi dragoste poate produce cea mai puternică motivaţie pentru dorinţa noastră de a face din căsătorie un succes, prin zidirea cercului familiei.

11 După cum bine s-a observat, ‘a iubi pe cineva înseamnă a avea grijă şi a te simţi responsabil de viaţa lui, de creşterea şi dezvoltarea tuturor facultăţilor şi puterilor sale’. Desigur că soţul, în virtutea poziţiei sale scripturale de cap al soţiei, are o obligaţie foarte clară în această privinţă, şi dragostea îl va ajuta să-şi zidească soţia. Dragostea pentru ea îl va ajuta să dea un bun exemplu cu privire la studiul Cuvântului lui Dumnezeu, zel pentru slujire şi comportament creştin potrivit. Fiind preocupat de bunăstarea ei, el va pune accent pe viaţa căreia îi aparţine, pe interesele Împărăţiei, şi cu aceste obiective în gând, el va cultiva preocuparea pentru cele spirituale, conducând discuţiile spre direcţii înălţătoare, şi îngrijindu-se ca şi soţia lui să aibă timp pentru studiu, adunări şi serviciu. Şi, fără să neglijeze nevoile materiale, el nu va uita faptul că soţia sa are nevoie de dragoste mai mult ca de lucruri materiale deoarece poate, în caz de nevoie, să-şi procure lucruri materiale şi singură, însă nu-şi poate asigura dragostea, afecţiunea şi aprecierea de

Cuprins

care are atâta nevoie. Dragostea, prin urmare, îl va face pe soţ să asculte şi să vadă bunele calităţi ale soţiei sale, şi să-şi manifeste aprecierea, căci oare nu este scris: „femeia care se teme de Iehova va fi lăudată”, şi nu e oare logic ca această laudă să vină în primul rând din partea soţului ei? Bineînţeles! – Prov. 31:30, *AS*.

12 Toate acestea sunt cuprinse în porunca scripturală: „Soţii trebuie să-şi iubească soţiile ca pe propriul trup”. Chiar mai mult. Dragostea îl va face să fie grijuliu şi respectuos în cele mai intime probleme ale relaţiilor matrimoniale, arătând răbdare şi înţelegere faţă de problemele specifice femeilor. Soţul, de asemenea, îşi va zidi soţia dând importanţă sfatului din Proverbele 5:15-20 (*RS*), care-l învaţă să fie atras de soţia lui şi nu de o femeie străină, pentru că numai atunci poate ea acorda o atenţie totală îndatoririlor ei, poate fi sigură de loialitatea ei. – Efes. 5:28, *NW*.

13 Dar probabil că nimic nu arată mai bine dragostea unui bărbat faţă de soţia lui şi grija de a o zidi, decât atitudinea lui faţă de îndatoririle matrimoniale, punctul lui cel mai vulnerabil în ceea ce priveşte egoismul. Nu numai că „va da soţiei lui ceea ce i se cuvine”, întrucât „soţul nu exercită autoritate asupra propriului trup, ci soţia exercită”, însă, amintindu-și de Matei 7:12, el va avea grijă şi respect faţă de natura ei emotivă şi nu va abuza de drepturile lui doar pe motiv că „soţia nu are autoritate asupra propriului trup, însă soţul are”. Că respectul soţului în asemenea probleme va zidi soția spiritual reiese din ce a scris Petru: „Tot aşa, voi, soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteţi şi moştenitori cu ele ai favorii nemeritate a vieţii, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.” Iar faptul că această cumpătare şi auto-control în problema de faţă poate zidi chiar și pe bărbat spiritual este o chestiune recunoscută de ştiinţa medicală, precum reiese şi din sfatul dat de Pavel pe acest subiect de discuţie. (a se vedea 1 Corinteni 7:1,5) – 1 Cor. 7:3, 4; 1 Pet. 3:7, *NW*.

DRAGOSTEA ÎL ZIDEȘTE ȘI PE BĂRBAT

14 Cu toate că soţia este „vasul mai slab”, dragostea ei îl poate zidi pe soţ. Dacă este privilegiul lui „să lucreze din greu în cuvânt și predare”, ea trebuie să fie printre primii care să-l considere „demn de o dublă onoare”. În loc să încerce a se da şefa soţului ei, ea îşi va aduce aminte de Cuvântul lui Dumnezeu, care cere soţiilor să fie supuse „soţilor lor în orice privinţă”. Dragostea ei poate zidi pe bărbatul ei nu pregătindu-i cuvântările sau criticându-l, ci lăsându-l să studieze în cele mai bune condiţii cu putinţă, fără a-şi da o mare importanţă, evitând să-l sâcâie cu orice nimicuri sau necazuri mărunte, fiind sinceră faţă de el când i se cere o părere şi căutând să-i ofere ajutorul prezenţei sale. – 1 Tim. 5:17; Efes. 5:24, *NW*.

15 Dragostea va face o soție devotată, loială şi înțelegătoare, toate acestea întărindu-l pe soţ, mai ales în momentele de stres. Ea o va ajuta să se vadă în adevărata lumină, nici ca şefa soţului ei, nici ca preşul pantofilor lui, ci ca ajutorul

Cuprins

lui, nici prea tupeisă, nici prea timidă când este necesar ajutorul ei, situaţii pentru care dragostea o va îndruma. Dragostea o va face pe soţie cuminte şi modestă, ceea ce din nou va zidi pe soţul ei. „O soţie bună este o coroană pentru soţul ei, dar cea cu o purtare ruşinoasă este ca putrezirea în oasele lui.” Iar ruşinea o aduce o femeie indiscretă. „Ca un inel de aur în râtul unui porc, aşa este femeia frumoasă fără discreţie”. – Prov. 12:4; 11:22, *RS*.

16 Cât priveşte atitudinea faţă de bărbat, probabil că testul acid al dragostei ei este disponibilitatea unei soţii de a colabora cu soţul ei, în vederea îndeplinirii îndatoririlor matrimoniale. Dacă ea îşi iubeşte soţul nu-l va tiraniza din cauză că are şi el propriile lui nevoi, alegând să ignore ce povară reprezintă pentru el, şi că singurul motiv Scriptural, în prezent, pentru a suporta o asemenea povară este atracţia reciprocă pusă de Dumnezeu între ambele sexe. Mai bine va fi recunoscătoare că poate contribui consistent la bunăstarea lui mentală, emoţională şi fizică. Pe de altă parte, dragostea o va feri să se simtă frustrată de faptul că uneori, de dragul serviciului lui Dumnezeu, ‘cei care au un partener trebuie să se comporte ca şi când nu l-ar avea’. Şi, dacă e pe deplin apreciată sau nu, dragostea va face pe o soţie creştină să-şi aducă aportul la zidirea soţului ei, fiind convinsă că îşi va primi răsplata de la Iehova, şi ştiind că printr-o asemenea conduită ea se zideşte pe ea însăşi. – 1 Cor. 7:28, 29, *NW*.

17 Da, dragostea va avea ca efect zidirea reciprocă a soţului şi a soţiei. Şi, printre alte moduri de a se ajunge la aceasta, se numără şi răbdarea şi iertarea slăbiciunilor unuia de către celălalt, ascunzându-le de cei de afară, căci nu citim oare că „dragostea acoperă o mulţime de păcate”? Tot dragostea îi va ajuta să aprecieze că Dumnezeu a creat-o pe Eva ca să fie „o completare” a lui Adam. Soţul iubitor nu va cere, aşadar, ca soţia lui să judece întotdeauna problemele aşa clar precum i-ar plăcea lui, şi nici soţia iubitoare nu va cere de la soţul ei un aşa grad de sensibilitate de care ea poate că este capabilă. Totodată, dragostea îi va face capabili să vadă în punctele tari ale celuilalt ocazii de a se perfecţiona. Câte posibilităţi de zidire reciprocă au la dispoziţie soţul şi soţia sa! – 1 Pet. 4:8; Gen. 2:18, *NW*.

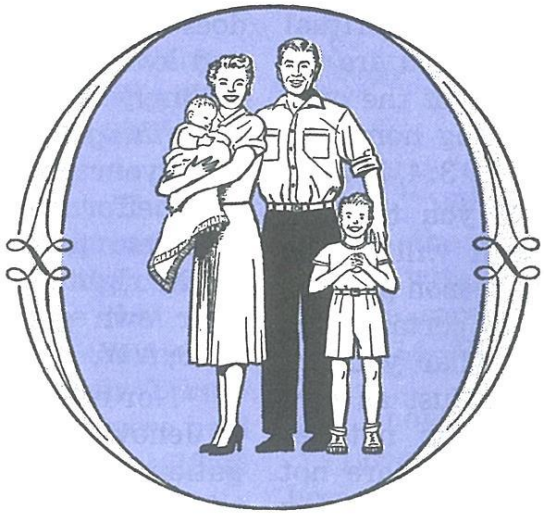

DRAGOSTEA ZIDEŞTE ŞI PE COPII

18 Probabil că nicăieri adevărul că “dragostea zideşte” nu e mai reprezentativ ca în creşterea copiilor. Cercetările medicinii moderne au stabilit nu numai că dragostea maternă este indispensabilă dezvoltării mentale şi spirituale a copiilor şi tinerilor, dar şi că lipsa dragostei materne este factorul principal al delincvenţei juvenile. O ilustrare edificatoare a puterii dragostei de a zidi a fost

făcută de oamenii de ştiinţă printr-un experiment pe pui de şobolani cobai. Pentru câteva minute, în fiecare zi, oamenii de ştiinţă i-au cuibărit la sân pe puii de cobai, mângâindu-i tandru pe spate, de la cap la coadă şi invers. Cei care au fost astfel dezmierdaţi au luat în greutate mai mult, oasele le-au crescut, şi erau mai puţin speriaţi în faţa împrejurărilor necunoscute decât ceilalţi cobai. Când, ajunşi adulţi, au fost puşi în condiţii de stres sever, cum ar fi imobilizarea timp de 48 de ore fără apă şi hrană, cobaii dezmierdaţi aveau organismul într-o stare mai bună ca cei ce nu beneficiaseră de îngrijirea specială. (*Science News Letter*, 2 ianuarie, 1954). Că acelaşi lucru e valabil şi pentru oameni o dovedeşte raportul asupra unui grup de 165 de persoane, - soţii casnice, angajaţi sau oameni de afaceri, - vizitatori regulaţi ai unuia din cele mai mari spitale din New-York, Bellevue, care aduc aici copiilor abandonaţi dragostea lor, un "medicament pe care nici cele mai bogate spitale nu-l pot cumpăra", care "face minuni" şi e "o vitamină fără de care copiii slăbesc sau cad în debilitate mintală, iar copiii mai mari tind să îmbătrânească sau să devină delincvenţi." – *Saturday Evening Post*, 30 iulie, 1955.

19 Dragostea îi va face pe părinţi să vadă nevoile copiilor lor, şi modul de a le rezolva, mai ales pe cele spirituale, făcând, desigur, diferenţă între ceea ce-şi doresc copiii şi ceea ce cu adevărat au nevoie. Dragostea va face din părinţi nişte tovarăşi veseli, echilibraţi şi cu capul pe umeri, pentru copiii lor, şi mai ales pe taţi dragostea îi va face nişte tovarăşi mult doriţi de fiii lor. Cercetările ştiinţifice arată că unul din principalele motive pentru care mulţi băieți se adună în "bande" răufăcătoare este lipsa tovărăşiei unui bărbat matur şi cu minte. Aşa că voi, taţilor mai ales, luaţi seama la porunca lui Dumnezeu, transmisă prin Moise: "Să le inculci (cuvintele mele) fiului tău şi să vorbeşti despre ele când eşti acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli". Să inculci înseamnă "să i le imprimi în minte folosind repetiţia şi accentuarea, sau îndemnarea". – Deut. 6:7, *NW*.

20 Dragostea părintească zideşte pentru că le acordă copiilor timpul pe care ei şi l-ar putea pierde în distracţii lumeşti. Ea nu angajează bone care s-o substituie. Dragostea nu-i va lipsi pe copii de timpul petrecut în alte activităţi teocratice. Timpul este un factor esenţial în creşterea copiilor "în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova", iar obligaţiile părinteşti trebuie să primeze. Dacă aceasta pare ceva dur, părinţii să nu uite că neglijarea copiilor lor îi poate descalifica din poziţia de robi! Dragostea vă va face încă şi mai preocupaţi de bunăstarea spirituală a copiilor voştri, decât de progresul spiritual al celor cu care conduceți studii Biblice la domiciliu. – Efes. 6:4; 1 Tim. 3:4, 5, *NW*.

21 Dragostea părintească vă va ajuta să vă zidiți copiii pentru că vă va da posibilitatea să-i înţelegeți, să judecați răbdători, şi să vă asiguraţi că au înţeles cum trebuie ceea ce v-aţi străduit să-i învăţaţi. Întocmai cum dragostea dă posibilitate unei soții şi mame să observe, dintr-o privire, dacă soţul sau copiii săi nu sunt bine fizic, tot aşa trebuie dragostea să vă dea posibilitatea să sesizaţi la copiii voştri orice slăbiciune spirituală, pentru a o îndrepta, înainte să fie prea târziu. Prin studierea lecţiilor pentru întâlnirile din grupă, supraveghind pregătirea numirilor din program şi permiţându-le să vă însoţească în toate aspectele serviciului creştin, le veţi pune temelii solide pentru cariera lor de slujitori creştini.

Arătați amabilitate, blândețe și înțelegere, dar nu deveniți sentimentali. Ţineţi minte, că "cel care cruţă nuiaua îşi urăşte fiul, dar cel ce şi-l iubeşte se străduieşte să-l disciplineze". Niciodată să nu treceţi cu vederea că nici în astfel de ocazii, dragostea "nu se aprinde la mânie." – Prov. 13:24, *RS*; 1 Cor. 13:5, *NW*.

PARTEA COPIILOR

22 În zidirea cercului familiei, şi voi, copii, puteţi participa; de fapt trebuie să contribuiți, dacă vreți să fiți zidiți. Voi puteţi, de asemenea, să uşuraţi sarcina părinţilor voştri, lăsându-le astfel mai mult timp şi energie ca să se zidească pe ei înşişi. Indiferent cât de mult s-ar strădui părinții voştri, dacă voi nu daţi dovadă de stare bună a inimii, ei nu vă vor putea zidi spiritual. "Chiar şi un copil se face cunoscut prin faptele sale, dacă ceea ce face este pur şi drept". Dragostea pentru Iehova şi pentru părinţii voştri vă va face, de bunăvoie, „ascultători de părinții voştri în *tot*". Dragostea vă va îndemna să lucraţi alături de părinţii voştri, nu împotriva lor, în eforturile lor de a vă zidi. Dragostea vă va ajuta să vedeţi în adevărata lumină încercările lor de a vă corecta, ca pe ceva făcut spre binele vostru. – Prov. 20:11, *RS*; Col. 3:20, *NW*.

23 Şi asta nu-i tot. Ca martori creştini ai lui Iehova, părinţii voştri au multe obligaţii de îndeplinit, în afară de faptul că trebuie să vă asigure cele materiale şi spirituale. Iubind ascultarea şi cooperarea benevolă, le veţi putea uşura povara grijii pentru voi. În plus, dragostea vă va ajuta să vedeţi care sunt nevoile gospodăriei, vă va îndemna să daţi o mână de ajutor dacă puteţi, fără a aştepta să vi se spună, fără a murmura că aceste datorii vă răpesc din timpul de joacă. Asemenea maturitate în gândire va ajuta la zidirea mamei voastre, deoarece îi va lăsa timp și tărie pentru studiul Bibliei, pentru întâlnirile adunării şi pentru serviciul creştin. Şi, dacă veţi avea grijă să nu cereţi tatălui vostru lucruri inutile, referitor la bani, timp sau răbdare, veţi avea astfel rolul vostru şi în zidirea lui. Procedând astfel în toate aceste privinţe, vă veţi dovedi înțelepți, iar copiii înțelepți aduc fericire părinţilor. (Prov. 15:20; 27:11). Da, fiecare membru din cercul familiei, soţ, soţie, părinte şi copil, are obligaţii faţă de ceilalţi şi, dovedindu-şi dragostea, îi poate zidi pe ceilalţi şi pe sine, totul spre lauda lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce texte arată importanța cunoștinței? Dar a credinţei? Dar a faptelor?

2. Cum se compară iubirea cu cunoştinţa, cu credinţa, cu faptele?

3,4. (a) Cum priveşte Iehova iubirea? (b) Din ce alte motive este primordială iubirea?

5,6. De ce zidește iubirea, aşa cum este arătat de ce relaţii ale lui Iehova?

7,8. Din ce alte motive zidește iubirea, şi de ce nu poate fi ea învinsă?

9. De ce nu putem confunda iubirea cu sentimentalismul?

Cuprins

10. De ce iubirea pentru Iehova zideşte cercul familiei?

11. Ce înseamnă să iubeşti o persoană? Cum poate iubirea unui bărbat să-şi zidească soţia, spiritual vorbind?

12,13. Cum se comportă un soţ iubitor în ce priveşte relaţiile de căsătorie mai intime şi cu ce beneficii pentru sine?

14. Cum poate iubirea unei soţii să zidească soţul?

15. Cum trebuie să se privească ea, şi de ce va face iubirea o soţie discretă?

16. (a) Cum poate iubirea unei soţii să zidească soţul în ce priveşte datoriile de căsătorie? (b) De unde îşi va primi ea răsplata, sigur, dacă nu de la soţul ei?

17. Recunoaşterea căror fapte îi va ajuta pe soţ şi soţie să se aprecieze mai bine unul pe altul?

18. Ce dovada ştiinţifică arată că iubirea îi zideşte pe copii?

19. Despre ce trebuie să fie conştienți părinţii, în particular?

20. De ce nu trebuie părinţii să poarte pică pe copii în timpul când au nevoie să fie educaţi în mod corespunzător?

21. Făcând ce anume, îi va zidi iubirea părintească pe copii din punct de vedere spiritual?

22. Ce obligaţie au copiii referitor la propria lor zidire?

23. Cum pot copiii să aibă o parte în zidirea părinţilor lor?

ESTE MORT OPTIMISMUL?

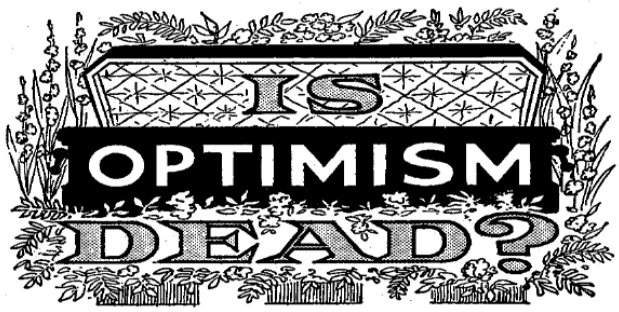

CE s-a întâmplat cu optimismul? A devenit o victimă în această lume modernă care îşi marchează ciclurile prin războaie? Înainte de Primul Război Mondial, optimismul ajunsese la un nivel nemaiîntâlnit. Se întrevedea un viitor glorios. William Ewart Gladstone, un eminent om de stat britanic, a declarat: „Lumea devine mai bună cu fiecare secol ce trece. Să alungăm pesimismul din minţile noastre şi să lăsăm optimismul să crească glorios în sufletele noastre şi în vieţile noastre, de acum înainte pentru totdeauna.”

Acel „de acum înainte” a fost mult prea scurt, căci unde e optimismul în această lume postbelică? Pentru mulţi oameni el este mort. Pentru tine este mort?

Speranţa pentru optimism a murit, spunea John McGill Krumm, capelanul Universităţii Columbia. Vorbindu-le studenţilor seniori, capelanul a declarat că e de părere că cea mai mare pierdere a secolului al douăzecilea este „moartea optimismului.” Părerea tradiţională despre optimism, că „lucrurile se vor îmbunătăţi”, spunea acesta, este moartă. „Avem capacitatea să facem pământul de

Cuprins

nelocuit. Tot ce stă între noi şi acea soartă e mica rămăşiţă patetică de înţelepciune, răbdare şi bunăvoinţă, pe care umanitatea şi liderii săi au reuşit să le genereze." Oricine a privit viaţa cu un ochi îndreptat spre istorie, a explicat el, nu mai poate fi optimist acum. Situaţia de astăzi, spune el, este „absolut unică în istorie," şi optimismul e mort „fără nici o speranţă de înviere." - New York *Times,* 30 Mai, 1955.

Nu doar cei din cler au pus numele optimismului în coloanele necrologului. Politicieni, savanţi şi istorici, în număr tot mai mare, admit faptul că, deşi ei cred în inevitabilitatea schimbării, nu pot vedea decât un viitor întunecat. Adlai Stevenson declara, după victoria lui Eisenhower de anul trecut: „Să dăm administraţiei tot suportul responsabil în vremurile tulburi ce ne aşteaptă." Aşa că moartea optimismului nu a lăsat un gol în casa omenirii; pesimismul i-a luat locul cu tot bagajul său întunecat, incluzând un cufăr de cărţi populare despre un viitor sumbru.

Chiar şi romanele transmit nota sumbră, pesimistă. În romanul lui Phillip Wylie, în stilul lui H.G Wells, numit *Tomorrow!* New York-ul este distrus de bombe cu hidrogen şi Washington-ul este transformat într-o suprafaţă de pământ pârjolită de către bombele Kremlinului. Şi cărţile care nu sunt ficţiune sunt la fel de sumbre. În cartea sa *The Next Million Years* Charles Darwin, un fizician teoretician, face o previziune pentru viitor: viitorul ultim al rasei umane, conchide scriitorul, va fi ca şi trecutul său - deplorabil. Elmer Davis, acel student al istoriei şi ştiinţelor politice, priveşte mai îndeaproape viitorul apropiat în opera sa *Two Minutes Till Midnight*: „Ne aşteaptă o luptă disperată şi nu e nici o certitudine că o vom câştiga: acestea sunt concluzii pe care puţini vor putea să le accepte dacă vor găsi vreo cale de scăpare."

Poate observatorul Davis să găsească o cale de scăpare? Redactorul de la New York *Times* spune despre concluziile lui Davis: „Acestea sunt critice, pesimiste şi neîndurător de realiste. . . Domnul Davis are puţine sfaturi specifice de oferit. Ceea ce oferă este o mulţime de opinii sumbre bazate pe o groază de realităţi înfricoşătoare. ... Elmer Davis nu găseşte nici o cale de scăpare, aşa că această carte e cu adevărat sinistră. Să sperăm că sunt şi motive să fim optimişti pe care domnul Davis nu le-a văzut."

Oare profeţii întunericului nu au reuşit să vadă motive de optimism? Nu, nu au reuşit.

Astăzi există o singură temelie adevărată pentru optimism. Aceasta este Cartea pe care cei mai mulţi oameni sunt prea ocupaţi să o citească, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Din ea învăţăm că va veni o vreme în istoria omenirii când optimismul va muri, când situaţia va fi unică în istorie şi când cei mai înţelepţi oameni de stat nu vor reuşi să găsească o cale de scăpare. Da, Biblia a prezis cele mai rele vremuri pentru lume în „timpul sfârşitului" sau „zilele din urmă" ale lumii lui Satan. Suntem în acele vremuri epice chiar acum.

Isus Cristos a arătat către vremurile noastre dând un semn. Acesta e alcătuit din multe nenorociri ce se vor abate asupra lumii. Când se întâmplă, în armonie cu alte profeţii biblice, „zilele din urmă" se vor abate asupra noastră. Aşa a fost din

Cuprins

1914. Şi una dintre trăsăturile ce vor marca acest „timp al sfârşitului”, a spus Isus, va fi „pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor ştii ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit.” - Luca 21:25, 26, *NW.*

Totuși, înseamnă acest timp foarte rău pentru lume moartea optimismului? Nicidecum! Ea înseamnă naşterea optimismului, pentru că Isus a declarat cu privire la aceste necazuri fără precedent: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie”. – Luca 21:28, *NW.*

Cum poate acesta să fie cel mai rău dintre timpuri şi totodată să fie cel mai bun? Acesta este cel mai rău timp pentru lumea lui Satan, dar cel mai bun pentru creştinii ce se trezesc la acest adevăr: Dumnezeu a promis să aducă o nouă lume a dreptăţii şi să distrugă acest sistem rău în Armaghedon. Pentru aceia care învaţă faptele complete ale acestui adevăr perspectiva de viitor este extraordinară. Este înălţătoare.

Această veste bună trebuie să fie făcută cunoscută. Aşa a spus Isus: „Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul împlinit.” (Mat. 24:14, *NW*). Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova proclamă această veste bună în lung şi în lat.

Şi ce dacă optimismul este mort pentru lume? Această lume va muri oricum, în curând, în Armaghedon. Dar nu e nici un motiv ca tu să mori cu ea. Nici nu trebuie să fii lipsit de optimism. Poţi spera la mai bine. Învaţă vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu pe care o proclamă această revistă. Acţionează în conformitate cu ea. Apoi, împreună cu societatea Lumii Noi, „bucură-te în speranță.” – Rom. 12:12, *NW.*

A MURIT CRISTOS PE CRUCE?

Crucea în formă tradiţională a fost acceptată de foarte mult timp, de mulți, ca fiind simbolul religiei Creştine. Oare asta arată Biblia şi faptele?

DOI tineri, în vârstă de şaptesprezece ani, au sărit în East River din New York în mijlocul iernii. Să fi fost ei oare doritori să facă sport? Nu. Să fi avut o nebunie temporară? Nu. Au făcut-o ca să arate cât venerează crucea. Un preot

Cuprins

ortodox aruncase un crucifix la o distanţă de aproximativ 30 metri în râu şi aceşti tineri s-au străduit să o găsească, ca parte a unui ritual religios. – New York *Times*, 23 Ianuarie 1956.

În 1956, după cincisprezece ani de muncă istovitoare, a fost terminat un sanctuar de aproape 213 metri, pentru a servi drept mormânt uimitor al lui Franco şi al altor lideri ai partidului Falange al Spaniei. Acesta este decorat cu o cruce de granit înaltă de 152 metri, vizibilă în Madrid de la 50 km distanţă.

Acum doi ani, cluburile femeilor din Statele Unite ale Americii au început să adune milioane de dolari pentru a construi cea mai înaltă cruce din lume, pe Muntele Bald Knob din Sud Illinois.

Astfel de ştiri arată cât de preţuită este crucea în Creştinătate.

Conform dicţionarului Webster, crucea este „o structură, în mod normal ridicată în plan vertical şi care sprijină o grindă orizontală, folosită în trecut pentru execuţia răufăcătorilor." În Biblie, cuvântul grecesc care definea crucea de obicei era *stauros*. Echivalentul său în latină este *crux*. A fost *stauros* sau *crux* pe care a murit Cristos o cruce de formă tradiţională?

Da, spun purtătorii de cuvânt ai Creştinătăţii, aşa cum sunt revista *Signs of the times*, (Semnele timpurilor) din 23 Octombrie 1956. Ea afirmă în mod dogmatic faptul că *stauros* pe care a murit Cristos era o astfel de cruce. Pentru a sprijini această afirmaţie sunt citate câteva autorităţi atât profane cât şi religioase. Dar care sunt faptele?

Faptele spun că autorităţile nu sunt de acord că nu există „nicio îndoială în privinţa naturii *stauros*-ului pe care a murit Cristos şi nu sunt de acord că era o cruce de formă tradiţională. *The Encyclopædia Britannica*, în ediţiile din 1907 şi 1942, menţionează la cuvântul "cruce" că "în general se crede" că Cristos a murit pe o astfel de cruce şi că acest fapt este confirmat doar "de tradiţia generală".

În ceea ce priveşte autorităţile religioase, una dintre acestea afirmă: "Datorită faptului că relatările despre crucificare sunt atât de slab redate, este imposibil să se stabilească orice grad de siguranţă."[1] Şi o altă autoritate spune că "nu se regăsesc informaţii sigure în Noul Testament, în ceea ce priveşte natura crucii pe care a murit Isus. Doar scriitorii Bisericii, după Martirul Iustin, sunt cei care arată crucea complexă cu patru braţe ca fiind instrumentul de tortură a lui Cristos."[2]

Şi, în ceea ce priveşte termenii *stauros* şi *crux,* ni se spune că '*stauros* înseamnă doar un stâlp.' "Chiar şi în timpul lui Livius [un istoric roman care a trăit cu puţin timp înainte de serviciul lui Cristos], *crux* înseamnă doar un stâlp." "Evreii nu au un cuvânt mai potrivit pentru cruce decât 'lemn.'"[3]

DE CE NU O CRUCE TRADIŢIONALĂ

În mod sigur, având în vedere cele scrise mai sus, nu se poate afirma cu siguranţă că Cristos a fost răstignit pe o cruce de formă tradiţională. Şi este foarte interesant de observat că acele autorităţi care înclină spre punctul de vedere potrivit căruia Cristos a fost răstignit pe o astfel de cruce, sunt cele care admit îndoiala. Dar cei care afirmă că Cristos a murit pe un simplu ţăruş sau stâlp nu se

Cuprins

îndoiesc. Iată ce spune unul dintre aceştia: „Isus a murit pe un simplu stâlp al morţii: În sprijinul acestei afirmaţii vin următoarele: a) folosirea obişnuită de atunci a acestei modalităţi de execuţie în Orient; b) în mod indirect chiar şi istoria suferinţelor lui Cristos şi c) multele expresii ale primilor părinţi ai Bisericii.” - *The Cross and Crucifixion,* Hermann Fulda.

Faptul că Cristos nu a murit pe o cruce de formă tradiţională este indicat şi de mărturia catacombelor. Astfel, Dean Burgon, în cartea sa *Letters from Rome*, a scris: “Pun la îndoială faptul că o cruce ar putea apărea pe orice fel de monument creştin în primele patru secole.” Mons Perret, care a petrecut paisprezece ani studiind catacombele Romei, a numărat în total 11 000 de inscripţii printre milioane de morminte. După spusele sale, “semnul crucii nu apare decât în ultimii ani ai secolului al patrulea”. Printre semnele care apar se numără porumbelul, un simbol al spiritului sfânt; lira, simbolul veseliei; ancora, simbolul speranţei şi peştele. De ce peştele? Deoarece literele cuvântului “peşte”, în greacă, sunt aceleaşi ca primele litere ale cuvintelor “Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul”.[4]

Faptul că Cristos nu a murit pe o cruce de formă tradiţională este indicat chiar şi de Biblie. Aceasta menţionează în repetate rânduri faptul că El a murit pe un stâlp, cuvântul grecesc pentru acesta fiind *xylon*. (Vezi Luca 23:31; Faptele 5:30, 10:39) *Xylon* înseamnă pur şi simplu “lemn”, şi “se subînţelege că este un băţ, o bâtă sau un copac, ori un alt articol de lemn sau substanţă.” [5] De aceea cei care au scris Evangheliile au folosit toţi *xylon* pentru a face referire la bastoanele sau bâtele pe care le purta gloata când a venit să-l ia pe Isus. (Vezi Matei 26:47, 55; Marcu 14:43, 48; Luca 22:52) Prin menţionarea faptului că Cristos a murit pe un *xylon* se indică faptul că a murit pe un lemn, o bucată de lemn.

Astfel apostolul Pavel afirmă că Cristos a devenit un blestem pentru cei sub lege fiind legat de un *xylon*, deoarece “Blestemat este orice om atârnat de un stâlp [*xylon*].” Pavel cita aici din legea lui Moise, care cerea ca trupurile criminalilor executaţi să fie atârnate de un copac sau stâlp, drept avertisment, şi asta însemna că erau blestemaţi de Dumnezeu. – Gal. 3:13; Deut. 21:22, 23, *NW*.

Acest exemplu este asemănător unuia dintre decretele lui Cirus, care avertiza că oricine refuză să asculte, “va fi scos un lemn din casa lui şi el va fi răstignit pe el.” În *Versiunea* Greacă *Septuaginta* termenul pentru lemn este *xylon*. Din nou, nu o cruce, ci o simplă grindă dreaptă. – Ezra 6:11, *NW*.

Unii susţin că Cristos a murit pe o cruce, deoarece primii Creştini foloseau litera “X” ca simbol pentru Cristos. Totuşi, “X”-ul folosit în felul acesta nu face deloc referire la copacul pe care a murit Cristos. Mai degrabă, face referire la numele “Cristos”, aceasta fiind prima literă (grecească) a numelui “Cristos”, scrisă “X” şi pronunţată “ch” sau “K”. Astfel “X” este o abreviere, nu un simbol. [4]

Nici faptul că Epistola lui Barnaba şi Evanghelia lui Nicodim afirmă că Isus a murit pe cruce nu dovedeşte nimic. Ambele lucrări sunt recunoscute de toate autorităţile ca fiind falsuri. Evident, ambele au fost scrise după ce crucea a fost acceptată ca simbol al Creştinătăţii. [4]

Cuprins

DE ORIGINE PĂGÂNĂ

În mod clar nu există nici un suport scriptural pentru crucea tradiţională ca fiind simbolul Creştinismului. Şi atunci cum poate fi explicat faptul că a fost adoptată de creştini declarați? A fost împrumutată de la păgânii care îi înconjurau. Este un alt păgânism, dintre multele care au fost adoptate de primii creştini apostați, pentru a atrage păgânii şi a semăna mai mult cu ei. În acest sens ei au urmat exemplul izraeliților care au vrut să aibă un rege, pentru a fi la fel ca naţiunile care îi înconjurau. Astfel, Dr. Killen scrie în cartea sa *Ancient Church*:

"Din cele mai vechi timpuri crucea a fost venerată în Egipt şi Siria; era onorată şi de budiştii din Orient; şi ceea ce este şi mai extraordinar, când spaniolii au vizitat prima dată America, bine cunoscutul semn se găsea printre obiectele de închinare din templele idolilor din Anáhuac. Este, de asemenea, remarcabil faptul că, la începutul erei noastre, păgânii aveau obiceiul să-şi facă semnul crucii pe frunte, pentru a sărbători unele din misterele lor sacre."

The Catholic Encyclopedia oferă informaţii asemănătoare cu privire la folosirea la scară mare a crucii. Dr. Hislop, în cartea *The Two Babylons*, vorbeşte, de asemenea, de originea păgână a crucii şi pune la îndoială faptul că Cristos a murit pe una.

Chiar faptul că, crucea este unul dintre cele mai cunoscute simboluri religioase păgâne, ar trebui să ne facă să ne îndoim că aceasta ar putea fi şi simbolul închinării creştine pure a lui Iehova Dumnezeu. Şi la fel ar trebui ne facă să ne îndoim limitele până la care au mers unii, în timpurile trecute, pentru venerarea crucii. Astfel Didron, un scriitor catolic, ne spune că, "crucea a primit o venerare similară, dacă nu chiar egală cu cea a lui Cristos; acest lemn sfânt este adorat aproape la fel de mult ca şi Dumnezeu însuşi." Odată ce a început onorarea crucii, ea a ajuns până la extreme, atât de mult încât păgânii i-au acuzat pe creştinii mărturisiți de idolatrie. "Este clar că o mare parte din creştini", spune o autoritate religioasă, "au ataşat o valoare magică acestui semn. L-au folosit în toate evenimentele ca o formă de exorcism şi o metodă de a alunga spiritele necurate." "Curând, crucea a început să facă miracole singură. Oamenii au mers până într-acolo încât au însemnat vite, pentru a le proteja de boli."[6]

Astăzi Biserica Romano-catolică încă sărbătoreşte "Invenţia sau Găsirea Sfintei Cruci" pe data de 3 mai în fiecare an. *The Catholic Encyclopedia* explică de ce. (Volumul 5, pagina 523). Conform acesteia, mama împăratului Constantin, la vârsta de aproape optzeci de ani, s-a hotărât să meargă la Ierusalim pentru a "scăpa Sfântul mormânt de grămada de pământ strânsă pe el şi în jurul său şi pentru a distruge clădirile păgâne care profanau locul acela." Ea a primit revelaţii care au făcut-o încrezătoare că va descoperi mormântul lui Cristos şi crucea Sa. Evreii ascunseseră crucea, dar un evreu, fiind "atins de inspiraţie divină, le-a arătat-o căutătorilor". Totuşi, au fost găsite trei cruci şi deoarece titlul care a fost ordonat de Pilat să fie pus deasupra lui Isus a fost găsit separat, nu s-a putut spune sigur care cruce era a lui Cristos. Astfel, au fost scoase trei cruci, "una după cealaltă şi au fost duse la o femeie merituoasă care era pe patul de moarte. … La atingerea celei pe care a murit Cristos, femeia s-a vindecat dintr-o dată." Totuşi, conform

Cuprins

unei alte tradiţii, Elena a pus să fie adusă la locul descoperirii o persoană moartă, care a înviat la atingerea crucii adevărate. “Conform unei alte tradiţii, legate de Sfântul Ambrozie, s-ar părea că *titulus* sau inscripţia, a rămas prinsă de cruce.”

În timp ce această autoritate catolică susține autenticitatea acestui miracol, citând cuvintele diverşilor “părinţi ai bisericii” pentru a-şi sprijini poziţia, faptele spun că “Eusebiu, ale cărui cuvinte cântăresc mai mult decât ale tuturor celorlalţi la un loc, omite acest lucru cu totul.”[1]

Oferirea de devotament repectuos unei creaturi sau a unui lucru este ceva dezgustător pentru Iehova Dumnezeu, deoarece El este “un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv”. ”De aceea regele Ezechia “a îndepărtat locurile înalte, a făcut bucăți coloanele sacre, a tăiat stâlpul sacru şi a zdrobit şarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, pentru că, până în zilele acelea, fiii lui Israel făcuseră mereu să se înalțe fum de jertfă pentru el şi era numit şarpele-idol de aramă.” Așa cum izraeliții apostați venerau şarpele de aramă, la fel a fost venerată şi crucea de creştinii apostați. – Ex. 20:5; 2 Regi 18:4, *NW*.

De fapt, nu are nicio logică venerarea instrumentului pe care a murit Cristos; este complet nepotrivit. În loc să fie venerat, ar trebui să fie urât şi detestat. Cine s-ar gândi să sărute pistolul cu care a fost ucis cineva drag lui? Este la fel de lipsit de logică să arăţi afecţiune instrumentului pe care Isus a găsit o moarte crudă. Astfel Maimonide, învăţatul evreu din secolul al doisprezecelea, ne spune că evreii considerau stâlpul de tortură drept un lucru dezgustător.[7]

Astfel, putem vedea că scripturile, faptele istorice şi rațiunea se unesc pentru a atesta că Cristos nu a murit pe o cruce, ci pe un par sau un stâlp vertical, un *stauros, xylon, crux*. De asemenea, indiferent de ce formă avea acesta, ar trebui să fie urât şi nu venerat. În conformitate cu aceste fapte, *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* defineşte *stauros* ca fiind “stâlp de tortură” şi *xylon* ca “stâlp”, când se referă la instrumentul pe care a murit Cristos.[8]

1. *Enciclopedia Biblică*, Vol. 1, p. 957.
2. *Nouă Enciclopedie despre cunoștință religioasă,* de Schaff & Herzog, Vol. 3, p. 313.
3. *Dicționar al Biblie,i* de Smith, Vol. 1, p. 508.
4. *Istoria Crucii*, Ward.
5. *Concordanță completă a Bibliei*, Strong.
6. *Dicționar al Bibliei*, Hastings, Vol. 3, p. 328.
7. *Exercitations contra Baronium*, I. Casaubon, 16. An. 34, nr. 134.
8. *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine*, Anexa, p. 768.

Punctul de vedere al unui străin

●E. Stanley Jones, autor american şi evanghelist pentru cele mai înalte caste din India, în lucrarea sa *Mahatma Gandhi*, a scris despre liderul naţionalist hindus: "Mahatma Gandhi spune despre contactul cu o familie creştină din Africa de Sud,

Cuprins

care i-a făcut o invitaţie permanentă la cină în fiecare duminică, şi după aceea au participat cu toţi la Biserica Wesleyan. El descrie: 'Serviciul nu a făcut o impresie favorabilă asupra mea. Predicile păreau a fi neinspirate. Adunarea nu mi se pare ca fiind deosebit de religioasă. Ei nu erau o adunare de suflete devotate, păreau mai degrabă să fie oameni cu cugetare lumească, ce merg la biserică pentru activităţi recreative şi conform obiceiului. Aici, uneori, moţăiam involuntar. Mi-era ruşine, dar unii dintre semenii mei, care nu erau, în nici un caz, mai bine, atenuau ruşinea. Nu am putut merge mult timp aşa, şi în curând am renunţat la participarea la serviciu.'"

Motivul succesului în distribuirea Bibliilor

●Anul trecut, biroul din Londra al Societăţii Turnul de Veghere a primit o scrisoare de la un secretar al Societăţilor Unite ale Bibliei, spunând că scriitorul a fost rugat să facă o investigaţie în metodele de distribuire a Scripturii. "Nimeni nu poate face o astfel de investigaţie", scria el, "fără să realizeze că una dintre agenţiile cele mai eficace şi eficiente în distribuirea Scripturii sunt martorii lui Iehova." Ca răspuns la această scrisoare politicoasă, Societatea a subliniat că succesul lor se datorează unor motive necomerciale care îi impulsionează pe martori şi pentru că scopul lor nu este doar distribuirea Bibliei, ci şi educaţia pentru viaţă.—*Cartea anuală a martorilor lui Iehova din 1957*.

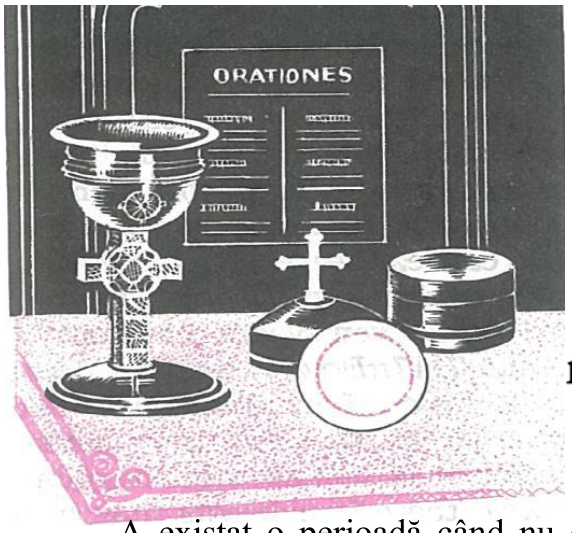

Transsubstanţierea, realitate sau ficţiune?

A existat o perioadă când nu era sigur să întrebi dacă transsubstanţierea este realitate sau ficţiune. Un astfel de timp era în anul 1410. În acel an, John Badby, un croitor englez, a fost ars pe rug în Smithfield Square din Londra, deoarece nu putuse să înţeleagă cum Cristos, la cină, le-a putut oferi apostolilor Săi propriul Lui trup pentru a-l mânca!

Şi nu doar despre laici, ci şi despre preoţi catolici, se spune că au fost arşi de vii pentru că s-au îndoit de transsubstanţiere. De fapt, ni se spune că negarea

Cuprins

acestei învăţături a cauzat curgerea a râuri de sânge şi că, mult mai mulţi au fost ucişi pentru că s-au îndoit de aceasta, decât pentru că s-ar fi îndoit de celelalte învăţături romano-catolice.

În privinţa transsubstanţierii, *The Encyclopædia Britannica* (Ediţia a noua) afirmă că: "Biserica Romei învaţă că toată substanţa pâinii şi a vinului de Împărtăşanie este transformată, prin consacrare, în Trupul şi Sângele lui Cristos, în aşa fel încât Cristos, în întregimea Sa, incluzând sufletul Său uman şi natura Sa divină, este conţinut în aceste elemente; şi că printr-o asemenea transmutare completă, nu doar Cristos, cu totul, este conţinut atât în vin cât şi în pâine, ci este conţinut la fel de complet în fiecare particulă a pâinii şi în fiecare picătură de vin." Consiliul din Lateran, din anul 1215, a declarat blestemat pe oricine s-ar îndoi în orice fel de transsubstanţiere.

A fost făcută afirmaţia că miracolul transsubstanţierii este un mister tot la fel de mare şi de neînţeles ca şi cel al treimii, care, împreună cu învăţătura despre încarnare – aceea despre Isus Cristos cât timp se afla pe pământ, fiind atât uman cât şi divin – sunt cele trei mari "mistere care depăşesc capacitatea de înţelegere." În privinţa acestui aspect al transsubstanţierii, Hildebert din secolul al treisprezecelea spune: "Puterea de raţiune a oamenilor pare să eşueze mai mult în ceea ce priveşte Împărtăşania cu trupul şi sângele Domnului, decât în orice altă lucrare a puterii divine." El se întreabă în continuare: "Care înţelegere poate să cuprindă felul în care trupul lui Cristos vine la noi zilnic, din cer pe altar şi din altar la noi şi totuşi nu părăseşte cerul din care vine?"

Nu este de mirare că această învăţătură a fost subiectul atâtor discuţii în timpul Evului Mediu şi că învăţaţi şi teologi catolici, asemenea lui Duns Scotus, au observat cum "cuvintele Scripturilor ar putea să fie expuse mai liber şi mai uşor fără transsubstanţiere." Dar evident, pentru a evita problemele, el a spus că "lucrul cel mai important este să susţinem în privinţa Împărtăşaniei ceea ce susţine şi Sfânta Biserică Catolică."

FĂRĂ SUPORT SCRIPTURAL

Dacă transsubstanţierea este realitate sau ficţiune depinde de sensul cuvintelor lui Isus menţionate la Matei la 26:26, 28 (*Cath. Confrat.*), unde El este citat că ar fi spus, printre altele, "Acesta este trupul Meu", "acesta este sângele Meu al noului legământ". Este oare rezonabil şi consecvent cu restul Bibliei să considerăm că aceste cuvinte indică faptul că a avut loc un miracol grozav, misterios şi de neînţeles? Nu, nu este.

În primul rând, să luăm aminte faptul că nicăieri în Scripturi nu există mistere de neînţeles, care dispar în faţa raţiunii şi care să fie prezentate drept adevăruri divine. Din contră, se face apel mereu la dovada simţurilor şi a logicii. Astfel, au fost folosite miracole evidente pentru a stabili însărcinarea divină a lui Moise şi a lui Isus Cristos. De la început până la sfârşit, slujitorii lui Dumnezeu au făcut apel la raţiune; Elihu a discutat raţional cu Iov şi cu prietenii săi falşi. Maleahi a discutat logic cu preoţimea necredincioasă. Pavel a discutat logic cu evreii în pieţe şi în sinagogi şi cu filozofii greci de pe Mars' Hill. A explicat, de

Cuprins

asemenea, logic, de la efect la cauză, credinţa în existenţa lui Dumnezeu. Şi mai presus de toate, Isus a apelat la raţiune.

Să susținem că în momentul în care Isus a spus "acesta este trupul Meu", pâinea a devenit într-adevăr trupul Său, contrar simţurilor apostolilor, este iraţional. Nu a fost miracolul înfăptuit de Moise, şi anume acela de a transforma un toiag într-un şarpe, unul evident pentru toți? A fost. Nu a fost niciun dubiu că s-a înfăptuit un miracol, atunci când Isus a schimbat apa în vin. Şi atunci când a hrănit cei cinci mii şi cei patru mii, nu trebuia să ai credinţă pentru a crede ce a făcut El, pentru că existau acele resturi, multe coşuri pline, pe lângă mulţimea sătulă. Acele miracole aveau un scop practic şi în loc să ceară credinţă pentru a fi acceptate, ele au servit la stabilirea credinţei.

Cât despre ceea ce a gândit Isus, nu citim oare deseori că un anume lucru înseamnă ceva sau altceva, însemnând cumva că lucrul respectiv reprezintă sau înseamnă asta sau alta? Sigur. Chiar şi versiunile catolice confirmă lucrul acesta. Astfel *Versiunea Douay* redă Geneza 41:26: "Cele şapte vaci frumoase şi cei şapte ştiuleţi plini, *sunt* şapte ani de belşug"; în timp ce Monsignor Knox redă: "Cele şapte vaci îngrijite, cei şapte ştiuleţi graşi, au acelaşi sens în cele două vise; *înseamnă* şapte ani de belşug". Din nou, la Daniel 7:17, *Douay* spune: "Aceste patru mari fiare *sunt* patru împărăţii care se vor ridica din pământ," în timp ce *Knox*, spune: "Nu *înseamnă* altceva decât împărăţii pământeşti, aceste patru fiare pe care le-ai văzut."

În continuare, observați că potrivit versiunii *Douay* Galateni 4:24 se traduce: "Deoarece acestea *sunt* cele două legăminte," în timp ce Knox traduce versetul în felul următor: "Cele două femei *reprezintă* cele două dispensațiuni." Ne putem da seama mai ales că Isus folosea limbajul figurat; de fapt, ni se spune că nu vorbea sau preda fără ilustrații. Folosea metafore şi exemple în mod continuu, pentru a predica vestea bună a împărăției Tatălui Său. "Eu sunt viţa de vie, voi sunteţi ramurile." "Eu sunt uşa oilor." "Eu sunt păstorul cel drept şi Îmi cunosc oile." (Ioan 15:5, 10:7, 14, *NW*) Astfel, în mod clar, versiuni precum *Moffatt* şi *Traducerea Lumii Noi* au dreptate atunci când traduc cuvintele de la Matei 26:26, 28: "Acesta *înseamnă* trupul Meu" şi "acesta *înseamnă* 'sângele' Meu."

Dacă vinul ar fi devenit sângele lui Isus, acesta n-ar fi vorbit despre curgerea lui ca fiind în viitor: "care se va vărsa pentru mulți." Nici nu ar fi făcut referire la conţinutul cupei ca fiind încă rodul viţei de vie: "Vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în împărăția Tatălui Meu." – Mat. 26:28, 29, *Knox.*

OPUS RĂSCUMPĂRĂRII

Ficţiunea transsubstanţierii se opune uneia dintre învăţăturile de bază din Biblie, jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos, după cum este menţionat la Matei 20:28 şi 1 Timotei 2:5, 6. După cum arată apostolul Pavel în Evrei 9:22, "Fără vărsare de sânge nu poate fi iertare de păcate." (*Knox*) Transsubstanţierea implică, firește, o "jertfă fără sânge" şi astfel nu poate şterge păcatele după cum susține.

Astfel şi Pavel, în Evrei capitolele 9 şi 10, insistă că Isus Cristos a murit doar o dată, că este necesară doar o singură jertfă. Astfel, reprezintă o negare a cuvintelor lui Pavel, să credem că sunt necesare şi alte jertfe şi este o blasfemie să credem că oameni imperfecţi pot crea divinul Cristos din nou, zilnic, şi să-L jertfească.

Iar asta nu este tot. Pavel arată că exact cum marele preot din Israel intra în sfânta sfintelor cu sângele animalelor sacrificate, pentru a face ispăşire, tot aşa şi Isus Cristos a intrat în cer cu valoarea sau meritul jertfei Sale, pentru a face ispăşire pentru urmaşii Săi. Niciun preot uman nu ar putea să intre în cer, să apară în interesul altora, pentru a obţine iertarea pentru ei, deoarece "carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu." – 1 Cor. 15:50, *Dy.*

Şi dacă Isus, spunând 'acesta este trupul Meu, sângele Meu', a schimbat, în mod miraculos, pâinea şi vinul în propria Sa carne şi propriul său sânge, făcând cel mai important miracol al slujirii Lui, în mod cert acest lucru nu doar că ar fi fost menţionat clar, dar ar fi fost prezentat ca cel mai important eveniment peste tot în Scripturile Creştine Greceşti. Dar transsubstanţierea nu este menţionată deloc, nici măcar discutată, deoarece nu este o realitate, ci doar ficţiune. Nu este învăţată în Biblie.

ORIGINEA ÎNVĂŢĂTURII

Atunci cum putem explica faptul că această învăţătură este enigma religiei celei mai mari a creştinătăţii? Din cauza unei apostazii, exact cum Isus şi apostolii Săi au avertizat. Este recunoscut că multe învăţături şi practici păgâne au fost aduse în biserică. Grecii aveau o pâine divină şi, de asemenea, un nectar sau ambrozie divine, din care zeii lor mitologici sorbeau şi care ar fi trebuit să dea nemurire. Hinduşii aveau o credinţă similară.

Faptul că ceva putea fi transsubstanţiat, schimbat dintr-o substanţă în alta, fără a-şi schimba aspectul, se bazează pe eroarea aristotelică şi anume că toată materia are o substanţă de bază şi invizibilă, din care aceasta constă într-adevăr, precum şi caracteristici exterioare, vizibile, cum ar fi culoarea, forma, textura, mirosul, gustul, etc., cunoscute sub numele de „accidente". Ni se spune că, filosofând despre Cina Domnului, primii teologi din Alexandria „au împrumutat, evident, din terminologia misterelor greceşti".

La fel cum a fost cu Treimea, a existat o dezvoltare treptată a acestei învăţături, după cum se arată foarte clar în *The Encyclopædia Britannica* (1942), Vol. 8, pg. 795-797. Termenul de "transsubstanţiere" nu a apărut până în secolul al XI-lea. A devenit o dogmă oficială a bisericii romano-catolice în 1215, şi atunci a început flagelul de torturare şi ucidere a mii şi mii de evrei, pe baza zvonului că ei "profanau gazda", străpungând-o cu ace sau zdrobind-o sub picioare, ca și cum evreii credeau ficţiunea transsubstanţierii! Wycliffe s-a ridicat fără echivoc împotriva acestei învăţături, după cum a făcut şi Zwingli. Luther, cu toate acestea, a părut reticent să renunţe la ea.

Ficţiunea transsubstanţierii a făcut mult rău. Ea promovează idolatria prin faptul că atât preoţii cât şi oamenii adoră „gazda", ca trupul lui Cristos, când

Cuprins

preoții spun, "*Hoc est autem corpus meum*" şi apoi sună dintr-un clopot. Considerând că doar un preot hirotonit poate să efectueze sacrificiul de liturghie şi să pronunţe cuvintele consacrării, oamenii sunt făcuţi total dependenţi de preoţii lor, pentru iertarea păcatelor.

Într-adevăr, în mod rezonabil, faptele şi Scripturile se unesc pentru a dovedi că Biblia nu învaţă transsubstanţierea şi că ea este o ficţiune şi nu o realitate.

REFERINȚE: *Anglia în Epoca lui Wycliffe*, Trevelyan, pp. 173, 174, 334, 335; *Istoria doctrinei sfintei Împărtășanii*, Stone, Vol. 1, pp. 30, 276, 374, 376; *Comentariul lui Clarke*, Matei 26:26; *Enciclopedia catolică*, Vol. 5, p. 573; *Transsubstanțiere*, F. R. Montgomery Hitchcock, D. D., pp. 81, 89; *Enciclopedia americană* (1956), Vol. 27, p.13; *Studii în Scripturi*, Vol. 2, pp. 99-101; *Cele două Babiloane*, Hislop, p. 161.

Cuvinte de sănătate de la cei bolnavi

Eşti limitat de sănătatea fizică şubredă? Există tentaţia de a spune: "În starea mea, ce pot face pentru Iehova? Cum pot să-L laud public?" Se dovedește incapacitate fizică un "spin în carne," care reuşeşte să vă reţină de la reuniunile adevăraţilor închinători? Dacă este aşa, amintiţi-vă atitudinea lui Pavel faţă de "spinul său din carne": "Când sunt slab, atunci sunt tare." Cum? Aşa cum Iehova i-a spus: "Puterea mea este făcută perfectă în slăbiciune." - 2 Cor. 12:7-10, *NW*.

Boala fizică nu înseamnă boală spirituală, şi un corp încătuşat nu necesită o minte încătuşată. Mulţi sunt invalizi fizic ale căror minţi sunt luminate ca zăpada strălucitoare a iernii, pe deplin capabili să "deţină modelul de cuvintele sănătoase" pe care le-au auzit," cu credinţa şi dragostea care sunt în Isus Cristos." — 2 Tim. 1:13, *NW*.

Dar cum poate un invalid să aducă mintea în asociere cu alte minţi creştine pentru învăţare şi cu minți pline de bunăvoinţă pentru predare şi de laudă? Luaţi în considerare răspunsul unuia dintre corespondenţii noştri, o invalidă de peste treizeci şi trei ani, ţintuită la pat, având artrită, paralizată, neajutorată fizic, complet nevăzătoare.

Ea spune: "Sunt fericită să spun că sunt un vestitor obişnuit, făcând nu doar predicare ocazională, ci cu ajutorul altora scriu scrisori prin dictare, trimit broşuri, reviste sau tractate. De asemenea, de aproape un an am avut privilegiul minunat de a participa la un studiu biblic la centrul de serviciu chiar de peste drum de casa noastră. Acest lucru este posibil deoarece acum patru ani a fost instalat un sistem de comunicare între casa noastră şi casa surorii şi cumnatului meu, pentru a satisface nevoile mele. Acest sistem este acum folosit pentru a face posibil pentru mine să "particip," la studii. Nu aud mereu tot ce se vorbește, dar suficient încât aceasta a devenit o binecuvântare bogată. De asemenea, am fericitul privilegiu de a mă alătura răspunzând la întrebările puse mie."

Acum care este situația ta? Poate cazul tău nu este identic cu acesta. Se poate ca nu toate măsurile menţionate mai sus să fie posibile pentru tine. Dar punctul de remarcat dintre toate acestea este faptul că, acordând atenție cazului tău și căutând toate posibilităţile, și mintea ta poate găsi noi modalități de expresie. Perspectiva ta se va lumina, mintea ți se va ascuți, bucuriile tale spirituale vor crește şi poți spune împreună cu apostolul Pavel: "Când sunt slab, atunci sunt tare."

Şi surzii "Aud”!

●Un canadian a prezentat o predică în pragul ușii pentru un surdo-mut, prin sublinierea scripturilor în Biblia lui şi făcându-l pe surdo-mut să le citească singur. Impresionat, el a cerut martorului să vină înapoi şi să-l ajute să pregătească o predică pe care să o ofere la o şcoală de surdo-muți. Mai târziu, un martor care putea vorbi limbajul mimico-gestual a fost localizat şi a început un studiu biblic regulat cu surdo-mutul, ajutându-l, de asemenea, să pregătească predici pe care să le ofere la şcoală. Alţi surdo-muţi care frecventează şcoala şi-au manifestat interesul şi au început să pună întrebări, dând posibilitate surdo-muţilor să le "predice" în continuare şi să plaseze literatură. - *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1957.

FIIND SALVAT CU DIFICULTATE

CU CÂŢIVA ani înainte ca împăratul Nero să fi lansat campania sa de persecuţie furioasă împotriva creştinilor prin imperiul său întins, cu un deceniu înainte ca armatele romane să fi mărşăluit împotriva Ierusalimului şi să fi efectuat distrugerea şi măcelul populaţiei necredincioase, un avertisment urgent şi extrem de oportun a fost transmis de apostolul Petru. „Sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat”; acesta a fost anunţul lui solemn. (1 Pet. 4:7, *NW*). O grijă anxioasă pentru salvarea tovarăşilor săi vestitori ai mesajului împărăției a înzestrat cuvintele sale cu înţeles. Acei creştini din primul secol l-au acceptat pe Isus Cristos ca jertfă de ispășire furnizată divin pentru păcatele omenirii şi se închinau cu încredere lui Iehova Dumnezeu prin El. Cu toate acestea, apostolul îi avertizează şi îndeamnă pe cei care sunt pe calea salvării, să se pregătească pentru a înfrunta testul cel mai critic al integrităţii lor şi astfel să-şi câştige salvarea.

La ce salvare s-a gândit Petru? Evident, ideea „odată salvat, pentru totdeauna salvat”, nu a avut nici un loc printre fraţii din acea zi. Toate lucrurile care păreau până în acel moment de o importanţă vitală şi indispensabilă pentru acei convertiţi dintre evreime şi păgânime, erau pe cale de a se nărui şi de a dispărea în creuzetul urii lumii. Oportunitatea de a predica era aproape terminată şi

ei încă nu fuseseră salvaţi. Apostolii şi discipolii urmau să fie împrăştiaţi şi hăituiţi ca nişte animale, iar unii dintre ei supuşi unei morţi prin tortură. Braţul restrictiv al lui Iehova nu mai împiedica atacul feroce al duşmanilor plini de ură ai Ierusalimului, templului său şi ai închinării sale. Isus anunţase condamnarea oraşului şi totul anunța și îndemna pe cei care L-au auzit să fie gata de fugă, imediat ce avertismentul final va suna. Un timp al judecăţii care cercetează sufletul care, atunci când flacăra mistuitoare a necazurilor va încerca lucrarea oricărui om, dacă a avut sau nu calitatea să îndure. Cu siguranţă o vreme pentru slujitorii lui Dumnezeu să fie treji de-a binelea şi plini de preocupare despre cum vor supravieţui teribilului sfârşit al acelui sistem şi să fie izbăviți pentru privilegii fericite ulterioare de serviciu teocratic! – Mat. 23:37, 38; 24:15-21; 1 Cor. 3:13-15, *NW*.

Acum, în aceste zile din urmă, mai ales începând cu anul 1918 A.D., a început un timp de judecată culminantă. El a venit asupra tuturor celor care pretind a fi în relaţie de legământ cu Dumnezeu şi care pretind cu adevărat că Iehova este Dumnezeul lor şi Isus Cristos Domnul lor. Două războaie mondiale cu violenţa lor la nivel global, au măturat slujitorii adevăraţi ai lui Dumnezeu ca valurile unei mări agitate de furtună. Condiţiile de după război şi operaţiunile războiului rece continuă să hărţuiască şi să împiedice închinarea lor şi totuşi procesul de judecată merge mai departe. Norul cel negru şi amenințător al hoardei demonice a lui Gog, întunecă deja orizontul şi avertizează despre tentativele drastice ale duşmanului asupra societăţii Lumii Noi. Multe din lucrurile care au fost considerate ca vitale şi necesare pentru slujitorii din zilele noastre ai lui Dumnezeu, ar putea fi pe punctul de a se alătura acestui sistem egoist vechi, în condamnarea din Armaghedon. "Sfârşitul complet al tuturor lucrurilor s-a apropiat" este avertismentul care ajunge acum la noi, cu forţă extrem de amplificată. – Mal. 3:1-3;
Ezec. 38:1-9; Luca 21:25, 26, *NW*

CAPCANELE MATERIALISMULUI

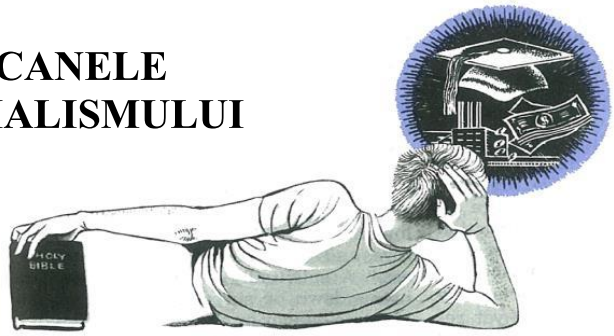

Ştiind că o întreagă lume a răutății este pe cale să ia sfârşit într-un final nefericit, "ce fel de oameni ar trebui [noi] să fim?" este chiar întrebarea indicată a apostolului. Desigur, nu devotaţii iubitori de lux ai materialismului. Există pericolul acesta? ar putea întreba unii. Doar luaţi în considerare faptele. Poporul lui Iehova şi lucrarea lor au fost binecuvântați cu prosperitate considerabilă, în acest timp al sfârşitului. Mulţimi de oameni din toate naţiunile şi ţările li se alătură în închinarea lor. Noi filiale sunt înființate în multe ţări. O imensă clădire pentru tipărit, de treisprezece etaje, a fost ridicată în Brooklyn, New York, pentru a satisface creşterea spectaculoasă a cererii pentru publicaţii care conţin mesajul

Cuprins

Împărăției. Adunările se înmulţesc rapid, în toate părţile lumii. Locuri de întâlnire atractive şi practice, Săli ale Împărăției, sunt deja în uz sau în curs de construire în sute de locuri. Toate acestea spun despre o puternică lucrare ce trebuie încă să se realizeze în toate naţiunile. Dar în faţa acestor fapte, unii concluzionează în grabă, că rămâne încă o perioadă lungă de pace relativă pentru această lume veche. Poate că ei chiar îşi permit să fie adormiţi într-un fals sentiment de siguranță, uitând că acest "timp al sfârşitului" înseamnă, de asemenea, "timpuri critice cărora cu greu li se va face față", cum a fost avertizat de Pavel. - 2 Pet. 3:11; 2 Tim. 3:1, *NW*.

Există indicii că unii au ajuns la concluzia că mai au timp să devieze înapoi pe orbita lumii vechi şi pe căile ei şi încă o dată să se alăture în căutarea de câştiguri materiale, confort şi lux suplimentar. Unii tineri, bărbaţi şi femei, care se asociază cu societatea Lumii Noi, aruncă priviri melancolice spre premiile oferite de către carierele acestei lumi. În unele cazuri, s-ar părea să fie o înțelegere secretă între părinţi şi copii, căci cei dintâi îşi încurajează tinerii de a ţinti sus în această lume pentru a atinge un anumit grad de importanţă. La urma urmei, ei speră tandru că mai este mult timp înainte. Dar este? Nu, dacă ne bazăm cu încredere pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe avertismentele Sale multe, cum ar fi acelea exprimate de către Isus în Matei 24:17-20, *NW*.

Nu uitaţi niciodată că unii slujitori declarați ai lui Dumnezeu au plătit deja cu viaţa lor pentru vigilenţa relaxată şi pentru revenirea la modul vechi de viaţă. Ei au spus: "Stăpânul meu întârzie." În schimb, El a sosit şi și-a început judecata sau lucrarea de încheiere a socotelilor exact la timp. Faptul că au lăsat-o mai moale şi au luat lucrurile uşor, nu a găsit nici o scuză sau justificare. Cei nepăziţi, nepregătiţi au pierdut complet. – Mat. 24:48-51; 25:1-13, *NW*.

ÎNCINGEȚI MINTEA

Ce trebuie, atunci, să facem în această perioadă de pericole ascunse? "Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor." O minte sănătoasă din punct de vedere spiritual nu va ceda în orele de pericol extrem sau de ispită. Ea va refuza să plece urechea la argumentele plauzibile ale acelora care nu văd nici un sfârşit timpuriu pentru creştinătate şi această lume întreagă. Deci, prin toate mijloacele, să ne păstrăm mintea sănătoasă, prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, în mod regulat, particular și în adunări. Rugăciunea, de asemenea, este vitală. Astfel vom da dovadă de adevărată smerenie, dependenţă de Suveranul Suprem, încredere în puterea Lui omnipotentă pentru a-și atinge toate scopurile Sale măreţe. Persoanele cu adevărat smerite nu-şi vor lua siguranţa drept un bun cuvenit, în această zi, de încercare, a judecăţii. Cei mândri vor face acest lucru, şi, astfel, se vor lăsa expuși atacului şi căderii. -1 Pet. 4:7, *NW*; Prov. 16:18.

Cât de important este, atunci, în acest "timp al sfârşitului", de a avea atitudinea mentală corectă. Şi acest lucru nu doar pentru o perioadă limitată de timp. Mai degrabă, noi trebuie să o hrănim şi să o păzim continuu, până când trece Armaghedonul. Nu poate fi nici o pauză în acest război spiritual. Nu ne putem

Cuprins

permite să scoatem armura furnizată divin, căci, dacă facem astfel, inamicul ne va lua prin surprindere. De aceea, Petru a avertizat: "Nu fiţi tulburaţi de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat." Nu este nimic straniu în legătură cu aceasta. Această lume este o continuă preocupare. Ea urăşte tot ceea ce este evlavios şi creştin. Ea este angajată, sub îndrumarea directă a conducătorului ei, Gog, la sarcina de jaf şi distrugere a poporului care poartă numele lui Iehova. Cu cât ne apropiem de "sfârşitul complet al tuturor lucrurilor" cu atât mai mari şi mai concertate vor fi tentativele inamicului de a nimici pe lăudătorii lui Iehova Dumnezeu. Nu căutaţi nici o favoare de la acest sistem vechi. Nu vă lăsaţi înşelaţi. Această lume va iubi doar ce este al ei. –Efes. 6:10-20; 1 Pet. 4:12; Mat. 5:11, Ioan 15:19, *NW*; Ezec. 38.

Din contră, clasa "omului drept" al lui Dumnezeu iese in evidenţă astăzi ca principala ţintă de atac pentru forţele inamice. Ei sunt într-o poziţie periculoasă. Doar calea de acțiune de integritate perfectă față de Iehova le poate aduce mântuirea. Ei nu iau lucrurile într-un mod simplu, nepăsător! Nu, ci ei recunosc urgenţa acestor vremuri, au o vigilenţă în rugăciune, o neliniște de a obţine aprobarea finală a lui Dumnezeu, și aceasta este ceea ce îi va susţine şi îi va salva. Ei acordă atenţie sfatului lui Pavel, de a se pregăti şi a se înarma pentru momentul cel mai critic al tuturor timpurilor şi apoi să se menţină în acea stare de pregătire, nepermițând nici măcar pentru o clipă simţurilor lor spirituale să devină amorțite. Asocierea continuă cu fraţii noştri în credinţă, atât în studiu cât şi în slujire, este o necesitate, dacă vrem să ne păstrăm în gardă, ageri în a discerne primejdiile care ne asaltează cărarea. –Ps. 112:1; Prov. 27:17; 1 Pet. 4:18; Filip. 2:12; Efes. 6:13, *NW*.

Forţa unificatoare care îi leagă împreună, cu fermitate, pe toţi membrii societăţii Lumii Noi, este dragostea intensă unul pentru altul. Astfel, o "mulţime de păcate" şi imperfecţiuni moştenite de la tatăl Adam sunt acoperite şi uitate. Diferenţele personale şi certurile sunt rezolvate şi izgonite din minte. Fiecare acţiune şi atitudine dureroasă este scoasă afară. Oricine care îndrăzneşte să reintroducă atitudinile şi practicile lumii vechi sunt notaţi, cercetați și se discută cu ei, astfel încât organizaţia să rămână pură şi neatinsă, pentru serviciul sacru al lui Dumnezeu. Închisă, într-adevăr, este ea celor răi şi oamenilor nelegiuiţi. Dar pentru persoanele sincere şi oneste care se apropie, porţile acestui oraş-organizaţie sunt larg deschise cu adevărată ospitalitate. Acest lucru se face printr-o împărtășire unul cu altul în lucrurile bune cu care Iehova îşi binecuvântează poporul, iar ei fac acest lucru vorbind adesea unul cu altul, în întrunirile adunării şi în altă parte, zidindu-se unul pe altul în credinţă. -1 Pet. 4:8, 9, *NW*; Mal. 3:16, *AS*; Isa. 65:25, *AS*.

PRIVIŢI ÎNAINTE!

Vigilenţa spirituală, rugăciunea, iubirea intensă reciprocă şi ospitalitatea autentică se combină pentru a forma o organizaţie unică de slujitori. Totuşi, acest "om drept", acum şi până la sfârşitul testului de integritate în Armaghedon, este "salvat cu dificultate". Scripturile îl descriu profetic ca pe un "buștean smuls din

Cuprins

foc", care abia scapă să nu fie făcut cenuşă. Nu a fost la fel şi în cazul "dreptului Lot"? Raportul spune că mesagerii angelici "l-au apucat de mână ... l-au scos şi l-au lăsat în afara oraşului" şi apoi i-au cerut să fugă pentru a-şi salva viaţa. El şi fiicele lui au fost, cu adevărat, salvaţi cu greu din acea cetate blestemată. Acum, moderna Sodoma şi Gomora se confruntă cu sfârşitul ei meritat. Până în ultimul minut, există un mare pericol ca inimile noastre să fie atrase şi momite de unele lucruri lăsate în urmă, premii lumeşti fără nici o valoare reală, poziţie înaltă, salarii mai bune, mai multe plăceri, mai multă relaxare, într-un cuvânt, materialism. "Amintiţi-vă de nevasta lui Lot"! Nu "priviți la lucrurile din urmă"! Grăbiți-vă, mereu în aceeaşi direcţie, din ce în ce mai departe de această lume veche! – Zah. 3:2, *Mo*; 2 Pet. 2:7; Gen. 19:15-17; Luca 17:31, 32, *NW*.

Nu luaţi în considerare nici o dorinţă pentru modul de viață al acestei lumi, pentru că, acest lucru, de fapt, ar însemna tratarea cu uşurinţă a bunătății nemeritate a lui Iehova şi îi va rata scopul. Acest lucru pune pe cineva în aceeaşi clasă cu păcătoşii, şi "dacă cel drept este salvat cu greu, unde se vor arăta la judecată cel lipsit de pietate şi cel păcătos?" Ei nu o vor mai face. Ei vor dispărea în uitare, în punctul culminant al judecăţii la Armaghedon. În timp ce Iehova face ca cei din poporul Lui cu bunăvoință să fie luaţi de mână şi grăbiţi de pe scena acestei lumi vechi, acum pe cale de a experimenta schimbarea ei cea mai drastică dintre toate, tu ce vei face? Continuă să priveşti într-o singură direcţie, direcţia siguranţei. Fii ca Pavel în concentrarea ta asupra acestei unice căi de acțiune. Lasă totul din această lume veche în spatele tău şi arată-te energic, în interesele Lumii Noi şi în întregime preocupat de acestea. - 2 Cor. 6:1; 1 Pet. 4:18; Filip. 3:13, *NW*.

Asemenea soldaţilor Creştini care se luptă pentru cea mai măreaţă cauză existentă, suntem chemaţi să ne luăm partea în suferirea răului şi să îndurăm greutăţile luptei continue până la capăt. Atunci, şi numai atunci, vine salvarea noastră. Aceasta este ceea ce se înţelege prin „a fii salvat cu dificultate". Cât de important este, deci, să ne identificăm în mod continuu şi îndeaproape cu "omul drept" al lui Iehova şi societatea Lumii Noi! Nu părăsiţi adunarea voastră laolaltă pentru îndemn reciproc la dragoste, iubire intensă şi lucrări drepte. Să nu credeţi că puteţi lua lucrurile uşor, nici chiar pentru o perioadă temporară. Păziţi bine poziţia preţioasă de serviciu, cu care aţi fost onorați de Regele Lumii Noi. Păstraţi armura de la Dumnezeu şi continuaţi să mânuiți sabia spiritului cu vigoare. Acesta este modul în care putem fi salvați din "sfârşitul complet al tuturor lucrurilor" cu dificultate, dar din fericire salvaţi, şi salvarea noastră va slăvi puterea şi numele lui Iehova, Dumnezeul nostru. - 2 Tim. 2:3; Mat. 24:13; Evrei 10:24, 25, *NW*.

Despre mincinoşi

●Din Europa vine povestea despre preotul satului, care a spus adunării sale: "Duminica viitoare voi oferi o predică despre mincinoşi. Vreau ca toţi să citiţi capitolul 17 din Sfântul Marcu." Duminica, preotul a spus: "Cei care au citit

Cuprins

capitolul 17 din Sf. Marcu să ridice mâinile". Aproape toate mâinile s-au ridicat. Apoi, el a explicat: "Sf. Marcu are doar 16 capitole. Voi oferi acum o predică despre mincinoşi."

DRAGOSTEA

ZIDEȘTE SOCIETATEA LUMII NOI

MARTORII creştini ai lui Iehova sunt cunoscuţi ca fiind societatea Lumii Noi, deoarece ei fac cunoscută noua lume a lui Dumnezeu şi se comportă ca fiind ambasadori potriviţi ai lumii noi. Ei sunt motivaţi de principiul iubirii al Lumii Noi, iubire pentru Iehova şi pentru aproapele lor. Acest lucru este în mod evident adevărat, căci de nenumărate ori, presa a comentat despre aceasta când a prezentat adunările Împărăția Triumfătoare, care s-au ţinut în America de Nord şi Europa în 1955.

[2] Aşa ar trebui să fie, deoarece liderul lor, Isus Cristos, a accentuat mereu importanţa iubirii, chiar menţionând că prin aceasta, se vor putea recunoaşte adevăraţii Săi urmaşi. “Vă dau o nouă poruncă, să vă iubiţi unii pe alții; așa cum v-am iubit eu, așa să vă iubiţi și voi unii pe alții. Prin aceasta vor ştii toți că sunteţi discipolii Mei, dacă aveți iubire între voi.” Iubirea este “legătura perfectă a unității”, care uneşte membrii societăţii Lumii Noi, îi face mai puternici, capabili să prezinte un front unit împotriva întregii lumi şi să învingă atacul dublu al lui Satan, cel al persecuţiei şi al materialismului. “Mai bine doi decât unul,” şi “o funie împletită în trei, nu se rupe uşor.” Ceea ce îndeplineşte iubirea în zidirea cercului familiei îndeplineşte, de asemenea, şi în cadrul societăţii Lumii Noi şi pentru aceleaşi motive. – Ioan 13:34, 35; Col. 3:14, *NW*; Ecl. 4:9, 12, *RS*.

IUBIREA ZIDEȘTE ÎN CADRUL ÎNTRUNIRILOR

[3] Iubirea zidește societatea Lumii Noi deoarece ne atrage spre participarea la diverse întruniri şi adunări ale creştinilor dedicaţi, unde primim lumină crescută asupra Cuvântului lui Dumnezeu, putere spirituală şi încurajare să continuăm să-L slujim pe Iehova. Şi nu doar atât, ci iubirea ne face să vedem astfel de adunări ca fiind oportunităţi să îi zidim pe ceilalţi. Iubirea ne face să vrem să venim mai devreme şi să îi întâmpinăm cu căldură pe fraţii noştri şi pe străinii cu bunăvoință. Iubirea ne face să fim foarte interesaţi de ceea ce se spune de la platformă, deoarece fiind atenţi, îl zidim pe vorbitor. Iubirea ne va face să vrem să mai stăm

Cuprins

după sfârşitul întrunirii şi să schimbăm experienţe sau să oferim un cuvânt sau gest ajutător sau încurajator celor care sunt oprimaţi. Prin toate acestea ne vom zidi şi pe noi înşine, deoarece mereu se adevereşte că "cel care îi udă pe ceilalţi, va fi la rândul său udat." – Prov. 11:25, *RS*.

[4] Şi iubirea va căuta să-i zidească pe ceilalţi prin luarea unui rol activ în cadrul acestor întruniri, când oportunitatea o permite. Nu este doar o chestiune de a "nu părăsi adunarea noastră, cum au unii obicei", ci şi de a 'ţine tare la declaraţia publică a speranţei noastre', de "a ne îndemna unii pe alții la dragoste şi la fapte bune' şi de a 'ne încuraja unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedem că ziua se aproprie.' După cum a scris Pavel Romanilor: "Tânjesc să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar spiritual pentru întărirea voastră sau, mai degrabă, ca să ne încurajăm reciproc, fiecare prin credinţa celuilalt, eu prin a voastră, şi voi prin a mea." – Evrei 10:23-25; Rom. 1:11, 12, *NW*.

[5] Iubirea faţă de fraţii noştri ne va îndemna şi să ne pregătim lecţiile, pentru a putea să-i zidim pe fraţii noştri. Vom face lucrul acesta în mod special când ne sunt date numiri la platformă, astfel lăsând ca progresul nostru să fie văzut de toți pentru zidirea lor, așa cum ne este poruncit: "Toate lucrurile să se facă spre zidire … pentru ca toţi să înveţe şi toţi să fie încurajaţi." Oricât de ciudat poate părea, este uşor ca slujitorii din adunare să neglijeze privilegiile pe care le au în acest sens. Ei devin atât de absorbiţi de pregătirea pentru propriile întruniri particulare sau pentru numirile din program încât, câteodată, neglijează pregătirea în avans pentru întrunirile conduse de alţii, pentru ca şi acolo să poată contribui la zidirea celorlalţi. Astfel, fiecare slujitor, la fiecare întrunire, trebuie să acorde atenţie sfatului lui Pavel: "Ci spunând adevărul, să creştem prin iubire în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos. Din el, tot corpul — armonios îmbinat şi făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită — contribuie la creşterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire." - 1 Cor. 14:26, 31; Efes. 4:15, 16, *NW*.

IUBIREA ÎMPĂRTĂŞEŞTE ÎN PROGRAMUL DE PREGĂTIRE

[6] Iubirea zidește mai departe societatea Lumii Noi deoarece ne face să luăm parte la programul de pregătire pentru serviciu, fie ajutând, fie primind ajutor. Indiferent de care sunt responsabilităţile sale, niciun slujitor matur nu este prea ocupat pentru a participa la acest program. În mod cert, niciunul dintre noi nu are mai multe de făcut decât a avut Isus Cristos, şi totuşi El a avut timp să-i pregătească pe alţii. În timp ce "mergea călătorind din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând şi declarând vestea bună a împărăției lui Dumnezeu … cei doisprezece erau împreună cu El." Şi cât de multe îndatoriri avea Pavel! Şi totuşi, el îi pregătea şi pe alţii. Da, "noi deci, care suntem tari, să purtăm slăbiciunile celor ce nu sunt tari şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare dintre noi să-i placă aproapelui său în ceea ce este bine pentru zidirea acestuia. Căci nici Cristos nu şi-a plăcut lui însuşi." De fapt, putem să observăm din nou că iubirea nu înseamnă sentimentalism.

Sentimentalismul se mulţumeşte doar cu facerea pe plac a aproapelui, poate bine dispunându-l în slăbiciunile sale. Dar iubirea îi face pe plac aproapelui său *"în ceea ce este bine pentru zidirea sa."* – Luca 8:1; Rom. 15:1-3, *NW*.

[7] Bineînţeles, servii numiți din adunare, care au daruri mai mari şi în consecință oportunităţi mai mari, pentru a-şi zidi fraţii, trebuie să ofere mai mult: „Într-adevăr, cui i s-a dat mult i se va cere mult şi cui i s-a încredinţat mult i se va cere mai mult decât de obicei." De aceea Iehova a făcut îngrijire pentru servi speciali în adunare, după cum arată Pavel: „El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, [precum şi celelalte oi] până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos." Şi cum poate fi făcută această pregătire pentru lucrarea de slujire? Cu bucurie, cu nerăbdare, cu altruism şi cu smerenie, aşa cum arată Petru: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie; nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare; nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă." – Luca 12:48; Efes. 4:11-13; 1 Pet. 5:2, 3, *NW*.

[8] Pe de altă parte, dacă vă veţi afla printre cei care nu au abilitatea de a oferi predici eficiente în pragul uşii sau la vizite ulterioare, iubirea faţă de Iehova, faţă de oamenii cu bunăvoinţă şi faţă de fratele vostru, vă vor face să acceptaţi ajutorul oferit de El, zidindu-vă astfel. Doar mândria v-ar putea face să refuzaţi acest ajutor şi acesta nu este timpul pentru a fi mândri, deoarece destinul etern al oamenilor cu bunăvoinţă se află în joc şi care va fi acest destin în anumite cazuri, ar putea depinde de cât de eficient „predicăm cuvântul". Dacă este nevoie să fim smeriți ca să acceptăm ajutorul oferit, amintiţi-vă că este nevoie, de asemenea, de smerenie pentru a oferi ajutor celorlalţi. Astfel, lăsaţi iubirea pentru Iehova, pentru „străini" şi pentru fiecare dintre voi, să facă fiecare slujitor din societatea Lumii Noi, fie să ofere ajutor celorlalţi, fie să accepte ajutorul oferit, supunându-se cu bucurie unul celuilalt. – 1 Pet. 5:5.

PRIVILEGIILE FEMEII DE A ZIDI

[9] Deşi femeile Creştine nu au toate oportunităţile de a ajuta la zidirea fraţilor lor, pe care bărbaţii creştini le au, iubirea şi înţelepciunea cerească le vor face să aprecieze privilegiile pe care le au şi să le folosească cât mai bine. Prin pregătire minuţioasă dinainte, surorile din adunare vor putea să-şi aleagă cuvintele cu atenţie, să facă „declaraţii publice" clare, cu încredere, astfel permițându-le la cât mai multe să se exprime pentru zidirea reciprocă a celor prezenţi. Aceasta include şcoala teocratică de serviciu, unde ar putea participa mai multe surori decât participă în mod normal. Mai mult, devenind pricepute în serviciul pe teren, ele vor putea oferi demonstraţii interesante, arătând cum să prezinte mesajul Împărăției într-un mod eficient, la uşă, şi cum să depăşească obiecţiile, şi vor avea de asemenea experienţe interesante de relatat. Astfel, ele pot juca o parte vitală în zidirea fraţilor lor, chiar dacă nu au privilegiul de a le spune fraţilor lor ce să facă.

Cuprins

Şi nu au, oare, toate surorile mature privilegiul de a pregăti alte surori? Sigur că da!

[10] Acelaşi principiu se aplică şi în alte privinţe. Surorile pot ajuta mult fraţii în zidire, doar prin faptul că sunt teocratice, arătând „devoţiune sfântă împreună cu evlavie.” Făcând ceea ce este predicat de la platformă, cu smerenie şi sinceritate, ele ilustrează şi subliniază valoarea unei astfel de predicări. În mod cert, ceea ce ne este cel mai drag este cinstirea numelui lui Iehova şi zidirea fraţilor noştri, şi rolul circumscris din Scripturi al femeii nu o reţin de la acestea, ci doar pun accent asupra răbdării, tactului şi înţelepciunii acesteia. Astfel, putem observa că Debora, deşi era o profetesă unsă, nu i-a poruncit răspicat lui Barac ce să facă, ci a folosit întrebări pentru a-l sfătui care sunt instrucţiunile lui Iehova: „Oare nu a poruncit Iehova, Dumnezeul lui Israel?” Şi apoi: „Nu este Iehova cel care a ieşit înaintea ta?” Ca și cum i-ar fi amintit. O minunată abordare pentru surorile din ziua de azi! Şi putem remarca, de asemenea, şi că dorinţa reginei Estera de a-şi salva poporul, nu ar fi avut mai mult succes dacă i-ar fi poruncit soţului ei, regele Ahaşveroş. În mod cert, surorile pot ajuta mult la zidirea societăţii Lumii Noi fără a-și depăşi libertatea teocratică relativă, de fapt, ele nu pot ajuta la zidire dacă nu rămân în cadrul acesteia. – 1 Tim. 6:6; Jud. 4:6, 14, *NW*.

ALTE MODURI ÎN CARE IUBIREA ZIDEŞTE

[11]Iubirea îi zidește şi pe fraţii noştri deoarece ne face iertători, blânzi şi îndelung răbdători. Dacă ne lipsește iubirea, ne simţim jigniţi uşor, îl pedepsim pe făptaş repede, ceea ce, totuşi, îl va face mai slab şi-l va descuraja în aşa fel încât, în cele din urmă, pierde viaţa veşnică. Dar, prin iertarea cu iubire a fratelui nostru, îl întărim, îl zidim, îl ajutăm să-şi depăşească slăbiciunile şi astfel el devine ca „o fortăreaţă; rămâne drept ca stâlpul unui castel.” Indiferent de ce ar putea un frate să ne facă, nu trebuie să îi purtăm pică. Dacă nu putem să nu ţinem seama de jignire, „să o uităm”, trebuie să mergem la el având în minte porunca lui Isus de la Matei 18:15-17. Nici nu putem să trecem peste o problemă, atunci când devine clar că am jignit pe cineva, doar pentru că nu ţinem pică. Nu, trebuie să mergem la fratele pe care l-am jignit, cu smerenie, şi să încercăm să-l recâştigăm. (Mat. 5:23, 24) Aşadar, să ne îmbrăcăm „cu tandră afecţiune şi cu compasiune, cu bunătate, cu umilinţă, cu blândeţe şi cu îndelungă răbdare. Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii. Aşa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, aşa să faceţi şi voi”, din moment ce „celor milostivi li se va arăta milă”. – Prov. 18:19, *AT*; Col. 3:12, 13; Mat. 5:7, *NW*.

[12] Iubirea zidește societatea Lumii Noi deoarece este mai interesată de bunăstarea celorlalţi, decât de „drepturile” ei. Iubirea se gândeşte şi are grijă să nu îi poticnească pe ceilalţi; urmărește „lucrurile care aduc pacea şi lucrurile care îi zidesc pe ceilalţi.” Ea nu distruge lucrarea lui Dumnezeu din cauza unei preferinţe proprii. În legătură cu lucrurile acestea, Pavel a scris următoarele: „Iubirea zideşte.” Da, „toate lucrurile sunt legitime; dar nu toate lucrurile zidesc. Fiecare să caute, nu avantajul său, ci al celuilalt.” Astfel, „purtând poverile unii altora şi

Cuprins

astfel veți împlini legea lui Cristos', zidindu-ne unii pe alții. – Rom. 14:19, 20; 1 Cor. 8:1; 10:23, 24; Gal. 6:2, *NW*.

[13] Putem să zidim, de asemenea, pe frații noștri, arătând iubire în mod material, „împărţind cu cei sfinţi conform nevoilor lor, urmând calea ospitalității.' După cum arăta iubitul apostol Ioan: "Cine are mijloacele de existenţă ale acestei lumi şi îl vede pe fratele său în nevoie şi totuşi îşi închide faţă de el uşa tandrei sale compasiuni, cum mai rămâne în el iubirea de Dumnezeu? Copilaşilor, să iubim nu cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul." Şi din moment ce întreţinerea unei Săli a Împărăției, ca şi sediu local al societăţii Lumii Noi, precum şi a activităţii mondiale de predicare a veştii bune în 162 de ţări, presupune cheltuieli, iubirea zideşte, de asemenea, prin contribuţii financiare, astfel cinstindu-L pe Iehova cu averea voastră. – Rom. 12:13; 1 Ioan 3:17, 18, *NW*; Prov. 3:9.

[14] Iubirea zideşte şi prin lucrurile pe care *nu* le face. Iubirea nu distruge unitatea organizației prin competiţie geloasă: „Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se înfumurează." Iubirea nu îi stânjeneşte pe ceilalţi şi nu îi tentează să facă lucruri rele printr-un comportament nepotrivit, „nu se comportă necinstit." Nici nu se enervează, 'nu-şi iese din fire'. Iubirea „nu se simte provocată." Nici nu se pretează la minciună, nu se bucură de nedreptăţi, „nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr." Da, pentru a-i zidi pe ceilalţi trebuie nu doar să-i iubim şi să facem ceea ce este corect, dar şi să urâm şi să evităm ceea ce este greşit. – 1 Cor. 13:4-6, *NW*.

IUBIREA ÎL ZIDEŞTE PE „STRĂIN"

[15] Aşa cum iubirea zideşte cercul familiei şi societatea Lumii Noi, tot aşa zideşte şi pe „străinul" cu bunăvoință. Iubirea ne face să înţelegem foamea şi setea lui după dreptate şi ne îndeamnă să facem ceva în sensul acesta, să vânăm şi să pescuim pentru el, mergând regulat din casă în casă şi ocupând poziţie la colţul străzilor, oferind mesajul Împărăției şi făcând lucrul acesta atât pe vreme bună cât şi pe vreme rea. Ea ne va face să predicăm atât într-o perioadă favorabilă cât şi acolo unde lucrarea este interzisă, „într-o perioadă nefavorabilă' şi ne va face să fim alerţi să punem mărturie ocazională oricând apare oportunitatea (nu în predicare „ne la timp"), acasă, la locul de muncă secular al unei persoane, când facem cumpărături sau călătorim. Şi iubirea ne va face să perseverăm, „de dimineaţă până seară", să nu ne dăm bătuţi niciodată în face ceea ce este corect. – 2 Tim. 4:2, *NW*; Ecl. 11:6; 2 Tes. 3:13.

[16] Totuşi, şi dacă i-am zidit pe „străini", nu trebuie să pierdem din vedere scopul nostru. Deşi orele şi plasarea literaturii sunt importante, acestea sunt doar mijloace diverse spre scopul nostru, acela de a ajuta străinul să devină un membru al societăţii Lumii Noi, de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova şi a câştiga viaţa în noua lume. Trebuie să fim profund interesaţi şi să ne pese de acestea, aşa cum Îi păsa lui Isus: „Văzând mulţimile a simţit o afecţiune blândă pentru ei, deoarece erau loviţi şi aruncaţi dintr-o parte în alta asemenea unor miei fără păstor." Putem să fim eficienţi în mânuirea „săbiei spiritului" şi în cumpărarea timpului oportun la timp şi ne la timp, dar dacă nu avem şi noi, la fel ca şi Isus,

Cuprins

afecţiune blândă pentru cei cărora le slujim şi nu le arătăm asta prin cuvintele şi acţiunile noastre, străinii cu bunăvoinţă nu vor fi zidiţi. – Mat. 9:36; 23:37; Ioan 11:35, *NW*.

[17] Iubirea va face prezentarea noastră de la uşă şi la vizite ulterioare sinceră, prietenoasă şi caldă. În cazul în care nu-l vom găsi acasă pe străinul cu bunăvoinţă la prima sau a doua încercare de a-l vizita, iubirea ne va face să încercăm şi a treia şi a patra oară. Amintiţi-vă, iubirea nu se descurajează, ci persevereză. Interesându-ne, cu iubire, de străin, vom avea mai multe şanse să începem un studiu Biblic la domiciliu cu el.

[18] Astfel, conducem cu regularitate un studiu Biblic împreună cu străinul cu bunăvoinţă. Înseamnă oare aceasta că suntem siguri că ne vom atinge scopul cu el? Nicidecum! *Cartea anuală* a Societăţii din 1956 arată că în fiecare lună a anului de serviciu 1955, s-au făcut 337 456 studii Biblice la domiciliu. Totuşi, doar o cincime din numărul acela şi-au simbolizat dedicarea fiind cufundaţi. Deoarece nu conducem astfel de studii pentru o medie de cinci ani, rezultă că multe dintre aceste studii au fost încheiate. De ce? Pilda lui Isus despre semănător şi seminţele lui ne spune: Unele dintre „păsările" sau reprezentanţii lui Satan au scos din pământ unele seminţe; spinii acestei lumii, grijile, plăcerile amăgitoare şi bogăţiile ei înşelătoare, au înghiţit mai multe dintre ele; şi soarele fierbinte al persecuţiei a făcut restul. Pentru a contracara aceşti factori distructivi trebuie să manifestăm în continuare un interes sincer faţă de bunăstarea „străinului", trebuie să perseverăm în a-i arăta iubire. – Luca 8:4-15.

IUBIREA PERSEVERENTĂ ZIDEŞTE

[19] În conducerea de studii Biblice la domiciliu trebuie să nu devenim mecanici, să nu le transformăm în treburi „mediocre", astfel încât să nu observăm dacă străinul a înţeles *sensul* acestuia sau nu. Dacă nu înţelege sensul acestuia, nu poate fi zidit. Amintiţi-vă, în pilda semănătorului, cei care au făcut roade, în primul rând „au înţeles". Şi la fel cum seminţele au nevoie de soare şi ploaie dese, la fel să fim şi noi punctuali şi de încredere, să dăm un exemplu bun. Caracterul întâmplător nu arată multă iubire, nu va cultiva aprecierea în străinul cu bunăvoinţă. Nu putem să facem altfel, trebuie să-i arătăm străinului iubire, trebuie să devenim pentru el ca „un adăpost împotriva vântului şi ca o ascunzătoare împotriva furtunii, ca nişte şuvoaie de apă într-un ţinut fără apă, ca umbra unei stânci mari într-un ţinut uscat," pentru ca el să devină destul de puternic încât să reziste în faţa opoziţiei religioase, să nu ia în seamă tentaţiile lumii şi să reziste în faţa stresului la care va fi supus, datorită asocierii sale cu societatea Lumii Noi. – Mat. 13:19-23, *NW*; Isa. 32:1, 2, *AS*.

[20] Apostolul Pavel a arătat această iubire pentru cei cărora le adusese adevărul. El i-a amintit în rugăciunile sale şi când nu putea să-i viziteze le scria scrisori de încurajare. (Îi amintiţi în rugăciunile voastre pe cei împreună cu care studiaţi?) Să ne amintim, de exemplu, cum le-a arătat iubire celor interesaţi de adevăr în Tesalonic: „Am devenit blânzi în mijlocul vostru, la fel ca o mamă care-şi alăptează şi îşi îngrijeşte cu drag copiii. Astfel, având o tandră afecţiune pentru

Cuprins

voi, ne-a făcut multă plăcere să vă dăm nu numai vestea bună a lui Dumnezeu, ci şi sufletele noastre, atât de dragi ne deveniserăţi." Imediat ce tesalonicenii au acceptat adevărul şi au luat poziţie au început şi persecuţiile violente şi Pavel a trebuit să-i părăsească. El a devenit atât de îngrijorat de bunăstarea lor spirituală, încât atunci când nu a mai putut rămâne, l-a trimis pe Timotei (la fel de valoros era ajutorul său pentru Pavel), să afle cum progresau. Pavel s-a bucurat să afle că, zidindu-i în iubire - aşa cum o mamă îşi îngrijeşte copiii şi continuând să-i 'îndemne aşa cum face un tată cu copiii săi' - ei reuşiseră să devină atât de puternici încât credinţa lor era demnă de luat în seamă. Iată! Pentru ca străinii cu bunăvoinţă să fie zidiţi, pentru a deveni slujitori maturi ai societăţii Lumii Noi, nu trebuie doar să îi hrănim cu adevăruri ale Împărăţiei, ci trebuie să împărţim cu ei propriile noastre suflete, iubirea noastră. – 1 Tes. 2:7, 8, 11, *NW*.

[21] Într-adevăr, iubirea îi zideşte pe membrii cercului familial teocratic, pe cei din societatea Lumii Noi şi pe străinii cu bunăvoinţă. Iubirea zideşte deoarece Dumnezeu este iubire, deoarece iubirea respectă poruncile lui Dumnezeu şi pentru că toţi trebuie să dăruim şi să primim iubire. Iubirea zideşte pentru că iubirea ascultă şi vede calităţile bune în ceilalţi, nevoile lor şi oportunităţile de a îndeplini nevoile acelea; ea zideşte deoarece face lucruri şi oferă, în mod altruist şi generos şi deoarece este blândă, caldă şi tandră. Şi iubirea zideşte deoarece nu se descurajează, perseverează, este îndelung răbdătoare, îndură, speră şi rabdă toate lucrurile. Da, iubirea zideşte deoarece „iubirea nu va pieri niciodată."

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) De ce martorii creştini ai lui Iehova pot fi numiţi, în mod potrivit, o societate a Lumii Noi? (b) Ce fapte şi scripturi arată că iubirea este cea care zideşte societatea Lumii Noi?

3,4. Cum priveşte iubirea strângerea împreună cu poporul lui Dumnezeu, şi astfel, ce face aceasta în acest scop?

5. Ce trebuie să facem dinainte, pentru a ne zidi unii pe alţii, în mod eficient, la adunări?

6,7. (a) Ce exemple arată obligaţia de a lua parte la educarea altora? (b) De ce servii au obligaţii speciale în această privinţă şi cum trebuie să se achite de ele?

8. Din pricina cui trebuie să accepte acest lucru cei care au nevoie de ajutor?

9,10. (a) Ce privilegii au surorile în a-i zidi pe alţii, şi cum pot trage ele cât mai multe foloase de pe urma acestora? (b) Asupra cui pune un premiu poziţia scripturală a femeii, aşa cum este ilustrat prin cine?

11. Ce obligaţii avem în ce priveşte jignirile?

12. Ce obligaţie scripturală aminteşte iubirea, aşa încât să nu-i poticnim pe alţii?

13. Cum pot fi folosite mijloacele materiale pentru zidire?

14. De asemenea, prin faptul că nu facem ce lucruri, va zidi iubirea?

15. În ce activităţi ne va face să ne angajăm iubirea pentru străin? În ce măsură şi sub ce împrejurări?

16. Care este ţinta noastră în predicarea la alţii?

17. În ce mod ne va face iubirea să predicăm?

Cuprins

18. De ce a fost o mare diferenţă între numărul celor cu care au fost conduse studii Biblice la domiciliu şi numărul celor botezaţi în 1955?
19,20. (a) În ce mod ziditor ne va îndemna iubirea să ne conducem studiile Biblice? (b) Cum ilustrează experienţa lui Pavel cu tesalonicenii cele de mai sus?
21. Pe cine zidește, aşadar, iubirea? De ce?

Răpitori sau slujitori creştini?

Experienţa a doi pionieri speciali în Coasta de Aur

Aceasta a fost o adunare plăcută; toată lumea a fost încântată de căldura părtăşiei creştine şi de cuvântările stimulatoare din Biblie. Pe drumul de întoarcere acasă, martorii lui Iehova vorbeau fericiţi despre informaţiile şi despre sfatul solid primite la adunare. Trei fraţi tineri (toţi şcolari) vorbeau fericiți despre informaţie cu cei doi prieteni ai lor care sunt slujitori cu timp integral ai martorilor lui Iehova, până când, târziu, în noaptea de duminică, ei au ajuns acasă. S-au dus la culcare în acea noapte, fericiţi şi mulţumiţi, neştiind ce le rezerva ziua de mâine.

Şcoala a început ca de obicei, în dimineaţa zilei de luni şi cei trei martori tineri au intrat în clasele lor. Învăţătorul, care se împotrivește lucrării martorilor lui Iehova, i-a izgonit din şcoală pentru că au participat la adunare şi au pierdut o zi de şcoală, fără consimţământul său. El a adus cazul în atenţia inspectorului din educaţie şi agentului guvernului şi într-un final poliţiei, unde i-a acuzat pe cei doi slujitori cu timp integral de răpire, care, în Coasta de Aur, este o crimă care se pedepseşte cu 10 ani de închisoare. El a spus că i-au furat pe cei trei copii din şcoală fără acordul părinţilor băieţilor. Cei doi slujitori au fost arestaţi şi reţinuţi pentru interogare.

Miercuri, cei trei copii, părinţii acestora şi cei doi lucrători cu timp integral ai martorilor lui Iehova au fost chemaţi în faţa unui ofiţer de poliţie pentru o anchetă în acuzaţia de răpire. Chiar dacă părinţii le-au dat voie băieţilor să participe la adunare ei au îngăduit ca ameninţările învăţătorului să-i influenţeze şi au spus poliţiei că nu ştiu despre cei doi slujitori cu timp integral şi au negat categoric că au dat permisiune fiilor lor, ci au subliniat faptul că băieţii au fost într-adevăr furaţi. Cu toate acestea, fiecare dintre băieţi, atunci când a fost chemat să dea declaraţie, a pus în practică unele dintre bunele principii creştine pe care le-a învăţat de la adunarea martorilor lui Iehova, şi a dat declaraţia sa, unde, de fapt, a mărturisit adevărul. Fiecare a spus că el nu a fost răpit, ci că a obţinut permisiunea de a călători la adunare cu martorii lui Iehova. Sâmbătă dimineaţa a fost stabilită ca dată de decizie finală de către ofiţerul de poliţie.

Când a venit sâmbătă au fost toţi prezenţi pentru a auzi ce decizie va fi luată. Ofiţerul de poliţie a declarat că a examinat cu atenţie toate dovezile şi i-a găsit pe cei doi slujitori ai Martorilor lui Iehova nevinovaţi şi a respins cazul. Ofiţerul de poliţie a remarcat faptul că martorii lui Iehova sunt, de asemenea, implicaţi în lucrarea de educare în masă, şi că ar fi greşit să se amestece în

Cuprins

activitatea lor de slujire. Eforturile învăţătorului de a opri activitatea creştină a martorilor lui Iehova au avut efect de bumerang.

Cei trei fraţi tineri sunt acum din nou la şcoală şi credinţa lor este consolidată mai mult decât oricând. Ei nu se pot opri să nu predice colegilor de şcoală şi să nu participe la reuniunile adunării cu cei doi prieteni, slujitori creştini cu timp integral.

Materialism glorificat

Conform publicației *Daily Colonist* al Victoriei, din 13 septembrie 1956, moderatorul pensionat al Bisericii Unite din Canada a spus că „Canadienii fac din lumea afacerilor dumnezeul lor, pentru că ei nu pot îndeplini "cerințele și pretențiile adevăratului Dumnezeu." Oare doar canadienii?

Plagiatorul devine martor cinstit

La o întâlnire în Manhattan a adunării spaniole a martorilor lui Iehova, în ianuarie, 1956, a fost observat un străin care în mod evident se bucura de program. Se pare că era martor, pentru că el cânta din propria carte de cântări a Martorilor şi zâmbetul lui era fără inhibiţii la părţile amuzante în dialogul din demonstraţie cu privire la modul de a plasa revistele publicate de Societatea Turnul de Veghere.

Cu toate acestea, dacă el ar fi fost martor, la încheierea reuniunii s-ar fi prezentat. Dar, în schimb, acest străin s-a grăbit spre ghişeul cu literatură, a obţinut treizeci şi şase de cărţi legate şi patruzeci şi şapte broşuri şi apoi a dispărut în noapte. Cine ar putea fi el? Câteva minute mai târziu unul dintre martori a explicat că acesta a fost cândva pastor al unei Adunări Spaniole a Bisericii lui Cristos, un domn Antonio Ochoa.

Aproape toţi cititorii *Turnului de veghere* își vor aminti, fără îndoială, numele domnului Ochoa. El a fost slujitor în Bisericile lui Cristos care a plagiat atât de multe articole din revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*!, ele fiind publicate în principal într-un ziar confesional, *Gospel Broadcast*. Acest plagiat a fost expus în numărul din 15 ianuarie 1954, al acestei reviste.

Despre domnul Ochoa trebuie spus că a parcurs un drum lung. El a fost ordinat preot Romano-Catolic pe 30 noiembrie 1941, în Santa Rosa de Osos, Columbia, America de Sud. Timp de patru ani a slujit ca preot catolic, atât în Columbia, cât şi în Republica Panama. Fiind cu o minte iscoditoare, în sfârşit, a devenit convins de faptul că Biserica Romano-Catolică nu predica Evanghelia lui Cristos, astfel încât el s-a asociat cu Biserica Anglicană Episcopală. A studiat la unul dintre seminariile ei, a absolvit cu o diplomă a Divinităţii şi a fost făcut pastor al unei Biserici Anglicane în Panama.

În cadrul predicării sale, el a devenit familiarizat cu publicaţiile Societăţii Turnul de Veghere şi a împrumutat liber din acestea pentru predicile sale. După ce

Cuprins

a servit ca preot anglican patru ani, el a fost obligat să demisioneze pentru că propovăduirea lui nu era în acord cu cea a bisericii.

După aceea el a venit în New York în căutarea unui loc de a propovădui ceea ce a învăţat. El a găsit un grup autointitulat "Bisericile lui Cristos," care, aflând că el a fost la un moment dat preot Romano-catolic, l-a primit bine. Timp de luni de zile el a predicat, în fiecare zi, ca preot catolic, căruia i s-au deschis ochii, şi în acest fel, el a ajuns să ştie despre multe dintre adunările acestei denominaţiuni în diferite părţi ale Statelor Unite.

"Managerul" lui era un predicator care era un foarte mare adept al cererii de contribuţii din partea publicului, şi, în curând au fost colectaţi 40.000 $, în cea mai mare parte de la populaţia vorbitoare de spaniolă din partea de sus a Manhattan-ului, bani cu care a fost achiziţionată o clădire cu patru etaje. "Managerul" adunării engleze avea control asupra ei şi ocupa toate etajele, cu excepţia celui de al doilea, care era folosit de către adunarea Spaniolă, unde domnul Ochoa era pastor.

După trei ani de predicare la această adunare spaniolă, cei din Bisericile în limba engleză au luat măsuri pentru a-l da afară pe domnul Ochoa din cauza neconformităţii cu învăţătura Bisericilor lui Cristos. Ei nu aveau dreptul de a face acest lucru, deoarece Bisericile lui Cristos sunt, fiecare, unităţi independente şi adunarea spaniolă fusese contribuitorul principal ai celor 40.000 $ din care s-a achiziţionat clădirea. Că această acţiune a fost arbitrară se vede în continuare că aproape toţi din adunarea sa au semnat o declaraţie, exprimându-şi încrederea deplină în pastorul lor.

După aceasta lui Ochoa i s-a oferit un salariu pe trei luni şi repunerea lui în funcţie în cazul în care ar renunţa la ceea ce învăţa şi va reveni la grupul Bisericilor lui Cristos. Indignat pe bună dreptate, Ochoa a declarat celui care i-a făcut oferta că Scripturile afirmă că doar un câine se întoarce la voma lui şi că el nu este câine! S-au făcut diferite încercări pentru a-i face pe membrii adunării lui să-l părăsească, dar cu succes minim. În final, toţi, cu excepţia a doi, au rupt legătura lor cu grupul Bisericile lui Cristos şi au continuat să studieze Biblia acasă, cu ajutorul publicaţiilor Turnului de Veghere. Cel puţin zece studii biblice la domiciliu au fost, astfel, începute, şi unul câte unul cei care participă la aceste studii şi-au început asocierea cu martorii lui Iehova.

Şi domnul Ochoa? El a revenit în Columbia, unde a fost botezat de curând, şi unde continuă să predice vestea bună a Împărăţiei lui Iehova.

Întrebări de la cititori

● De ce versiunile lui Matei şi ale lui Luca despre genealogia lui Isus diferă? Matei 1:1-16 enumeră pe Iacov ca "tatăl lui Iosif, soţul Mariei, care a fost mama lui Isus," în timp ce Luca 3:23-38 spune că Iosif a fost "fiul lui Eli." — J. C., Statele Unite ale Americii.

Cuprins

Cel puţin două autorităţi dau ca soluţie preferabilă a acestui lucru explicaţia că Luca urmăreşte linia naturală a lui Isus, prin Maria, mama lui de carne şi strămoşii ei, în timp ce Matei dă linia legală a lui Isus, prin Iosif şi strămoşii săi. Începând cu cea mai veche intrare în fiecare din descrierile genealogice, înţelegerea de mai sus ne ajută să vedem de ce ei împart grupul după David, raportul lui Matei urmărind linia fiului lui David, Solomon, în timp ce raportul lui Luca trece prin fiul lui David, Natan, şi de ce, deşi se întâlnesc din nou, pentru scurt timp, la Şealtiel şi Zorobabel, se ramifică apoi încă o dată şi urmăresc linii diferite. Matei se încheie cu Iacov, ca tatăl lui Iosif şi, în conformitate cu această înţelegere, Luca se încheie cu Eli, care era de fapt tatăl mamei de carne a lui Isus, Maria. — *Dicţionarul Westminster al Bibliei* (ediţie revizuită din anul 1944, pagina 198, coloana 1); *Enciclopedia* scrisă de McClintock şi Strong (1882, volumul III, pagina 773, coloana 2).

De ce, atunci, Luca o omite pe Maria şi îl listează pe Iosif ca "fiul lui Eli"? *Enciclopedia* spune mai sus, pagina 773, coloana 2: "În construirea tabelelor lor genealogice, este bine cunoscut faptul că evreii erau recunoscuți în întregime prin bărbaţi, înlăturând chiar numele fiicei acolo unde sângele bunicului trecea la nepot printr-o fiică, considerându-l pe soţul fiicei lui ca fiu al bunicului matern. (Numerele 26:33; 27:4-7)." În conformitate cu această regulă, numele lui Iosif ar înlocui numele Mariei în relatarea lui Luca, chiar dacă genealogia a fost urmărită prin descendenţa Mariei. *Enciclopedia* vede în modul de redactare a descrierii lui Luca o confirmare a acestui gând, spunând, în pagina 774, coloana 1: "Evanghelistul Luca a distins critic genealogia REALĂ de cea LEGALĂ printr-o paranteză: ‘Isus fiind (aşa cum se știa) fiul lui Iosif (dar în realitate), fiul lui Eli’, sau nepotul său din partea mamei lui." — Luca 3:23.

Dar de ce să fie două genealogii, atunci când una ar fi suficientă, iar diferenţele dintre cele două ar putea duce la confuzie? În primul rând, primii cititori ai lui Matei şi ai lui Luca erau, cu siguranţă, foarte familiarizaţi cu detaliile de mai sus şi astfel nu erau confuzi, aşa cum nu sunt nici cititorii moderni dacă sunt familiarizaţi cu detaliile. Pe de altă parte, genealogiile, seci și plictisitoare pentru unii, de multe ori slujesc unui scop foarte important şi vital. Desigur, genealogia lui Mesia sau Cristos ar avea o importanţă deosebită, pentru că profeţiile despre El sunt foarte clare despre descendenţa Sa, prin patriarhii favorizați Avraam, Isaac, Iacov şi iubitul împărat David. Testându-i pe fariseii evrei în acest punct, Isus le-a zis: "Ce părere aveţi despre Cristos? Al cui fiu este el?” Ei au răspuns: "Al lui David". (Mat. 22:42, *NW*). Carcaterul mesianic al lui Isus a trebuit să aibă dovada genealogică!

Deci, este rezonabil să se considere că, sub conducerea spiritului lui Iehova ce doi scriitori, Matei şi Luca, făceau dublă siguranța descendenței lui Mesia. Matei a arătat un zel pentru explicarea profeţiei împlinite în Isus, cum se va vedea prin citirea doar a unor versete din Matei 2:1 la 18. Şi când Luca a venit şi a adresat relatarea sa "prealesului Teofil," nu a fost făcut cu scopul repetării inutile pe care el a făcut-o. Luca a înlăturat probleme grave şi a "urmărit toate lucrurile de la început, cu precizie, pentru a le scrie, în ordine logică," astfel încât Teofil să

Cuprins

cunoască pe deplin certitudinea lucrurilor pe care el le-a învăţat oral. (Luca 1:1-4, *NW*). Cum putea el să slujească pe deplin acest scop, dacă nu prin completarea descrierii lui Matei, care arăta descendența legală a lui Isus, prin tatăl adoptiv Iosif, cu o altă descriere care să arate descendența lui într-un mod natural sau prin intermediul fecioarei Maria, mai ales atunci când în ambele descrieri genealogice descendența lui Isus a trecut prin Avraam, Isaac, Iacov şi David cel atât de important? Cele două descrieri stau ca "doi martori", făcând de două ori mai sigur caracterul mesianic al lui Isus. — Deut. 19:15.

Referinţe suplimentare pot fi găsite la această întrebare, în *Turnul de veghere* din 1 iulie, 1950, pagina 208, şi o comparaţie a celor două descrieri genealogice poate fi găsită în cartea *"Împărăţia este aproape,"* paginile 39-42.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE" PE SĂPTĂMÂNI

21 aprilie: „Dragostea zidește", pagina 177.

28 aprilie: „Dragostea zidește Societatea Lumii Noi", pagina 183.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al "Turnului de veghere", vă mai amintiți:

Ce bază adevărată există pentru optimism? P. 164, parag. 3.

Care sunt dovzile că Isus a murit pe un simplu stâlp şi nu pe o cruce? P. 166, parag. 1.

Cum poate fi explicată întrebuințarea crucii ca simbol al creștinismului? P. 167, parag. 1.

Ce este doctina transsubstanțierii? P. 169, parag. 3.

De ce nu este menționată în Biblie transsubstanțierea? P. 174, parag. 4.

Care este singura cale de acțiune care îi va susține şi elibera pe adevărații creștini în acest timp periculos? P. 175, parag. 2.

Cum se deosebește iubirea de sentimentalism? P. 178, parag. 9.

Cum se pot zidi soția şi soțul unul pe celălalt? P. 180, parag. 17.

Ce experiment a demonstrat nevoia intensă de iubire pe care o au creaturile vii? P. 181, parag. 18.

Ce pot face chiar şi copiii pentru a contribui la iubirea în familie? P. 182, parag. 23.

Cum trebuie să vă manifestați iubirea în întâlnirile adunării? P. 183, parag. 3.

Cum pot zidi în adunare chiar şi femeile creştine? P. 185, parag. 9.

Cum ilustrează experiența lui Pavel cu tesalonicenii iubirea pe care o are un creştin pentru cei pe care îi învață? P. 188, parag. 20.

De ce diferă versiunile despre genenalogia lui Isus din Matei şi Luca? P. 191, parag. 2.

Cuprins

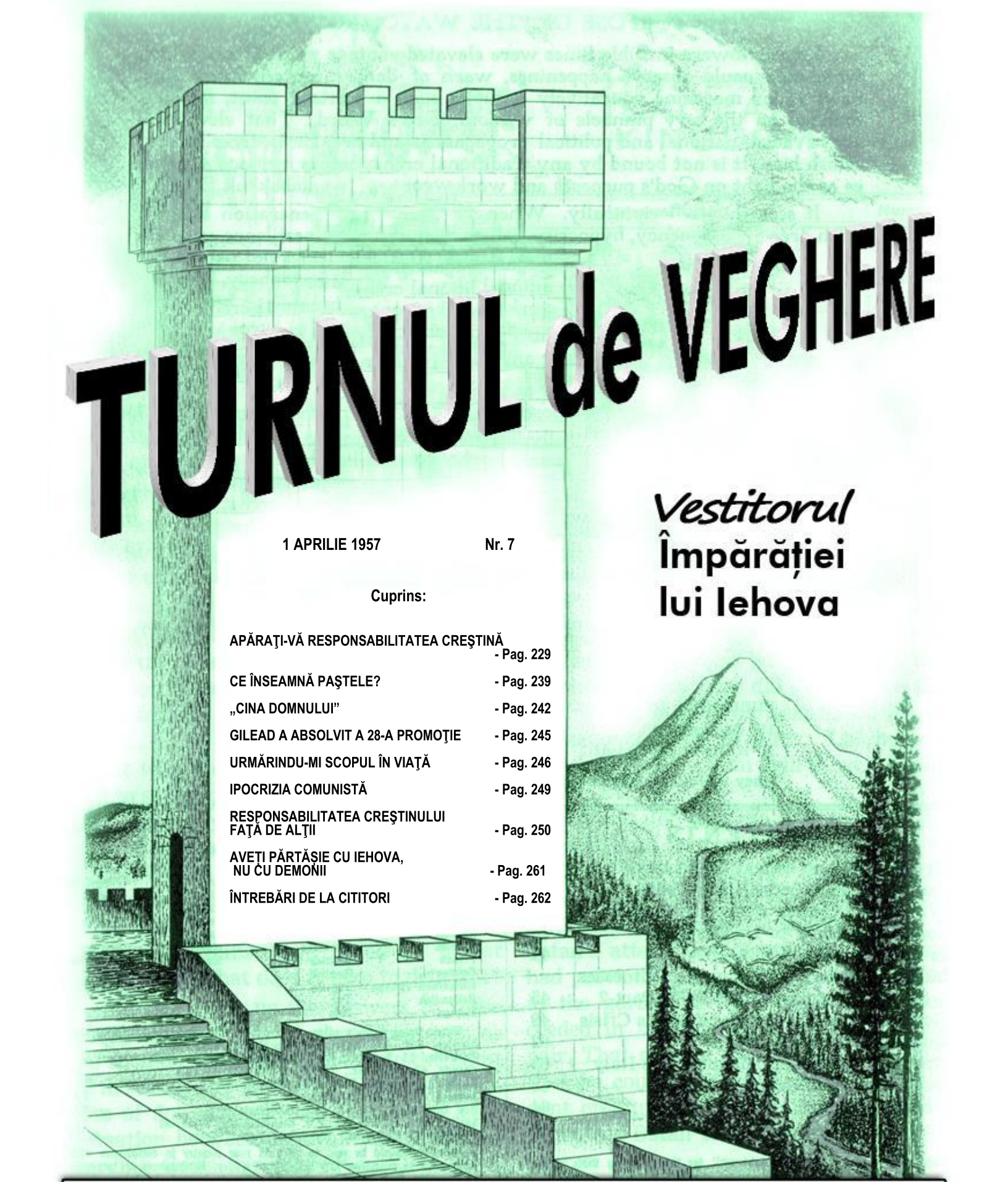

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

1 APRILIE 1957 Nr. 7

Cuprins:

APĂRAŢI-VĂ RESPONSABILITATEA CREŞTINĂ - Pag. 229
CE ÎNSEAMNĂ PAŞTELE? - Pag. 239
„CINA DOMNULUI" - Pag. 242
GILEAD A ABSOLVIT A 28-A PROMOŢIE - Pag. 245
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag. 246
IPOCRIZIA COMUNISTĂ - Pag. 249
RESPONSABILITATEA CREŞTINULUI FAŢĂ DE ALŢII - Pag. 250
AVEŢI PĂRTĂŞIE CU IEHOVA, NU CU DEMONII - Pag. 261
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 262

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

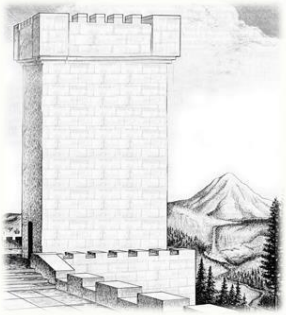

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	**8s**
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	**7s**
Jamaica, 151 King St., Kingston	**7s**
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	**7s**
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	**7s**

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1957 **Nr 7.**

APĂRAŢI-VĂ RESPONSABILITATEA CREŞTINĂ

„Acest lucru minunat care ți-a fost încredințat păzeşte-l prin spiritul sfânt care locuieşte în noi” - 2 Tim. 1:14, *NW*.

ACESTEA sunt cuvintele inspirate ale apostolului Pavel către slujitorul lui asociat Timotei. Lui Timotei i s-a dat o responsabilitate minunată pe care trebuia s-o păzească. Ce este responsabilitatea? Despre ce responsabilitate scria Pavel? Responsabilitatea este ceva care este încredinţat altuia spre utilizare profitabilă sau spre păstrare şi pentru care trebuie să dea socoteală. Ceva oferit cu încredere pentru a fi folosit în beneficiul altuia, reprezintă responsabilitate. Este o datorie ce revine unuia, ceva de care suntem legaţi prin această datorie şi pe care trebuie să o onorăm, pentru a o păstra intactă. Aşadar, responsabilitatea nu trebuie tratată cu uşurinţă.

[2] Un exemplu excelent de responsabilitate, din scriptură, se găseşte la Matei 25:14-30. Isus a arătat, printr-o parabolă, cum un om a încredinţat o responsabilitate la trei dintre slujitorii săi. Ceea ce li s-a oferit nu era al lor, ci trebuia folosit după dorinţa stăpânului lor. Doi dintre sclavi au mărit suma de bani încredinţată lor, în timp ce al treilea a îngropat-o în pământ. La momentul socotelii faţă de stăpânul lor, al treilea sclav s-a dovedit a fi inutil şi necredincios responsabilităţii, şi şi-a pierdut poziţia. Cel care primeşte responsabilitate trebuie să respecte termenii şi să se dovedească demn de încredere, altfel va suporta consecinţele.

[3] Responsabilitatea lui Timotei era similară celei lui Pavel. În versetul precedent Pavel spunea: „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, cu credinţa şi iubirea în Cristos Isus”. Modelul venea de la Pavel, care scrisese anterior despre „glorioasa veste bună a fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredinţată. Îi sunt recunoscător lui Cristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, pentru că m-a considerat fidel şi m-a numit într-un serviciu”. Pavel şi Timotei slujeau împreună sub o responsabilitate, şi la Tesalonic „am prins curaj cu ajutorul Dumnezeului nostru să vă spunem vestea bună a lui Dumnezeu în mijlocul multor lupte…. găsiţi demni de a ne fi încredinţată vestea bună”. Aşadar

este foarte clar: serviciul glorioasei veşti bune reprezintă un lucru sacru de la Iehova, prin care fiecare creştin adevărat este un deţinător al acestuia.—2 Tim. 1:13; 1 Tim. 1:11, 12; 1 Tes. 2:2, 4; Tit 1:3, *NW*.

[4] A fi însărcinat cu ceva de către Dumnezeul cel Preaînalt reprezintă un privilegiu deosebit. Într-adevăr, cea mai mare onoare care poate fi oferită unui om, este de a deţine şi a păzi această minunată responsabilitate a slujirii; cu toate acestea, suntem umili în faţa Dumnezeului nostru. „Suntem….ambasadori în locul lui Cristos, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi". Nici un creştin nu trebuie să-şi uite vreodată poziţia. Trebuie să fie mereu pe primul plan în gândurile sale. Onoarea este mare; ea este însoţită de o mare responsabilitate. Aşa a fost pentru apostolul Pavel, aşa a fost pentru Timotei, iar astăzi aşa este pentru toţi creştinii, inclusiv pentru noi. Când cuiva i se oferă mult, şi mai mult i se cere înapoi. Slujirea nu trebuie privită cu uşurinţă. Trebuie privită cu seriozitate şi recunoscută drept o comoară preţioasă care străluceşte precum un diamant frumos şlefuit, cu mai multe feţe şi faţete. Multe lucruri alcătuiesc slujirea, şi fiecare dintre acestea trebuie păzite ca o parte valoroasă a unei mari comori, aşa cum este slujirea cu adevărat. —2 Cor. 5:20; 4:1, 7; Luca 12:48, *NW*.

[5] Numele *Timotei* sau *Timoteus*, semnifică „onorându-l pe Dumnezeu" şi într-adevăr acesta a fost onorat, deoarece el şi-a respectat multele obligaţii în faţa lui Iehova, sub responsabilitate sacră. Lucrurile pe care acesta trebuia să le facă sunt de interes pentru creştini acum, care, de asemenea, au o parte în slujire şi care doresc să se dovedească credincioşi, şi, prin urmare, dragi lui Dumnezeu. Toţi creştinii au o parte în ele. Fiecăruia i-a fost desemnat un loc de la Iehova prin organizaţia Sa teocratică. Aşa cum Timotei a urmat modelul lăsat de Pavel, la fel trebuie să facă şi creştinii de astăzi. „Deveniţi imitatori ai mei, după cum şi eu sunt al lui Cristos," a spus Pavel—1 Cor. 11:1; Filip. 3:17; 2 Tes. 3:7, 9, *NW*.

PREGĂTIREA PERSONALĂ

[6] Un creştin este un slujitor al lui Dumnezeu şi, prin urmare, trebuie să se antreneze şi să se echipeze, ţintind spre direcţia bună pentru succes. Mintea sa este păstrată clară, iar ochii săi fixaţi cu agerime pe scopul său, al devotamentului evlavios. „Exersează având ca obiectiv devoţiunea sfântă." Întotdeauna un creştin este condus de teama de Iehova, pe măsură ce se pregăteşte şi-şi ghidează calea de acţiune spre o viaţă dedicată slujirii. Acesta învaţă multe despre devotament evlavios, pe măsură ce înaintează în serviciul lui Dumnezeu; aşadar, cu cât se dedică mai mult antrenării sale, cu atât obţine mai multe beneficii ca rezultat. Cu cât un atlet îşi pregăteşte corpul cu mai multă conştiinciozitate, prin antrenament, cu atât obţine mai multe beneficii şi aceasta este benefic pentru o scurtă vreme. Acestea sunt comparate cu beneficiile devotamentului evlavios: „Devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are

Cuprins

promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare.” Pentru a fi în formă, atletul se concentrează pe antrenamentul său şi nu permite nimănui să devină de o importanţă mai mare pentru el, pentru a nu-i îngrădi succesul. Devotamentul evlavios poate fi dezvoltat, de asemenea, când se evită distragerea atenţiei de la ceea ce se face. Arătarea unui interes ocazional în devotamentul evlavios şi serviciul său, nu l-ar fi putut conduce pe Timotei spre succes. Împărăția cere consideraţie pe primul loc, fără ezitări. În slujire trebuie să „fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri”. Atenţia constantă este o primă cerinţă.—Mat. 6:33; 1 Tim. 4:7, 8, 16, *NW*.

[7] Pentru ca cineva să demonstreze că s-a pregătit bine, acesta trebuie să poată dovedi faptul că are favoarea şi binecuvântarea Stăpânului responsabilităţii, Iehova. Stăpânul responsabilităţii promite viaţă viitoare şi a pus în slujitorii săi o puternică speranţă pentru viitor. Iehova se aşteaptă ca slujitorii săi să producă rezultate, şi cu speranţa care îi stimulează, aceştia muncesc din greu şi se implică în slujire. Adevăratul slujitor creştin nu urmează doar un curs de instruire teologică, nici nu stă relaxat ca un slujitor acceptat al lui Iehova, într-o biserică oarecare sau o clădire. Pregătirea sa scripturală pentru o slujire de succes trebuie să continue şi trebuie ca acesta să progreseze în permanenţă în maturitate. El este un student conştiincios şi un lucrător pe teren. De aceea, Pavel sfătuieşte: „Continuă să te dedici citirii publice, îndemnării şi predării”. Din când în când poate vezi pe cineva care nu mai continuă să se dedice slujirii şi-l vei găsi slăbit în speranţă şi credinţă, nemaifiind în formă pentru slujire, ca atletul care, neglijându-şi antrenamentul din cauza altor interese sau din cauza lenei complete sau a indiferenţei, nu mai este capabil să participe la competiţie. Acesta nu mai are devotamentul evlavios drept scop şi, în slăbiciunea sa, este în pericol de a-şi pierde slujirea şi chiar şi viaţa. Cu greu se va putea spune că acesta este puternic, un gardian treaz al responsabilităţii sale creştine. Devenind neproductiv el este în postura sclavului care şi-a îngropat banii care îi fuseseră încredinţaţi şi nu a muncit deloc cu ceea ce-i dăduse Stăpânul său. Stăpânul încredințării sacre îi va putea lua de la slujitorul neproductiv oricând doreşte; aşadar, a fi neproductiv înseamnă că nu ți-ai păzit încredinţarea. —1 Tim. 4:10, 13, 14, *NW*.

[8] Cuvântul lui Dumnezeu a fost oferit ca instrument pentru instruirea noastră şi ajutorarea altora. Îl folosim în lecturile publice, în îndemnarea la devotament evlavios şi în învăţarea oamenilor cu bunăvoinţă. Pentru a îndeplini aceste cerinţe ale slujirii, trebuie să ştim cum să folosim Biblia şi să avansăm în mânuirea acesteia cu abilitate. Aceasta înseamnă un efort continuu din partea noastră, necesitând studiu şi participare la discuţiile despre adevăr din cadrul adunărilor cu fraţii creştini. Pe măsură ce progresăm, ne vom putea ocupa de problemele spirituale în lupta noastră împotriva greşelii şi vom învăţa cum să lucrăm cu putere, cu Cuvântul, spre onoarea numelui lui Iehova, neruşinaţi de eşecul de a nu ne cunoaşte speranţa şi de a nu găsi modalităţi de exprimare a adevărului. Nu pentru că ne-am dori ca oamenii să ne privească cu laudă şi aprobare, dar slujitorului care a primit o încredinţare i s-a spus: „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de

Cuprins

ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului". Avem nevoie de aprobarea lui Iehova. —2 Tim. 2:15, *NW*.

[9] Hrana spirituală este esenţială pentru bunăstarea creştinului încredinţat cu o slujire. Fiecare martor al lui Iehova găseşte necesar să dedice o mare parte a vieţii sale consumării hranei oferite omului spiritual. Acesta trebuie „să continue să obţină putere în nemeritata bunătate care este în legătură cu Isus Cristos". Aceasta este puterea spirituală, esenţială succesului apărării responsabilității creştine. Acum, mai mult ca niciodată, avem nevoie de putere spirituală. Ne aflăm în mijlocul unui război spiritual mare, şi adevăraţii duşmani sunt oştirile de demoni invizibili. Aceştia ştiu că au la dispoziţie puţin timp şi şi-ar dori să-i distrugă pe slujitorii lui Iehova. Precum a procedat Timotei, şi noi „trebuie să luptăm în continuare lupta cea bună, păstrând credinţa şi o conştiinţă bună." - 2 Tim. 2:1; 2 Cor. 10:4; 1 Tim. 1:18, 19, *NW*.

[10] Puterea spirituală este obţinută prin profitarea de avantajele tuturor îngrijirilor pe care Iehova le-a făcut pentru slujitorii Săi. Pentru a putea rămâne puternici în faţa tuturor maşinaţiunilor lui Satan avem nevoie de adevăr, dragoste de dreptate, de vestea bună, credinţă, cunoştinţă despre salvare, şi de Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel menţiona acestea, drept armura completă de la Dumnezeu. Aşa precum armura era purtată de un războinic, tot aşa creştinul este obligat să o facă la modul spiritual. Armura spirituală este îmbrăcată prin studiu regulat şi meditaţie asupra adevărului, prin împărtăşirea lucrurilor bune spirituale în cadrul întâlnirilor de studiu ale adunării şi prin discuţii continue cu fraţii creştini, referitoare la scopurile lui Iehova, şi prin mânuirea „sabiei spiritului", în public. În aceeaşi modalitate, armura este întreținută şi noi suntem mereu în gardă. —Efes. 6:10-18, *NW*.

[11] Sub Dătătorul adevărului suntem instruiţi. Minţile noastre sunt formate şi modelate de către acesta, pentru a putea recunoaşte ceea ce este bine şi pentru zidirea noastră şi a altora. Adevărul reprezintă cuvinte sănătoase; deţinând adevărul ne menţinem sănătoşi din punct de vedere spiritual şi evităm ceea ce este înşelător, dăunător şi neadevărat. Este imposibil să fii un slujitor bun fără să aderi îndeaproape la învăţăturile corecte. „Fii un bun slujitor al lui Cristos Isus, hrănit cu cuvintele credinţei şi ale învăţăturii bune, pe care ai urmat-o îndeaproape". Trebuie să tratăm slujirea cu seriozitate, împărtăşind învăţătura cea dreaptă şi urmând-o îndeaproape. Faci asta? Îţi iei slujirea în serios? Este aceasta lucrul cel mai important din viața ta? Te hrăneşti cu cuvintele credinţei? Sau treci peste studiul Bibliei şi al *Turnului de veghere* cu superficialitate, neechipându-te pentru a putea oferi un sfat bun celorlalţi? —1 Tim. 4:6, *NW*.

PROPOVĂDUIEŞTE CUVÂNTUL

[12] Lui Timotei i s-a arătat o altă faţetă a acestei bijuterii a slujirii: „Propovăduieşte cuvântul, şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile". Cuvintele sănătoase pe care Timotei le-a învăţat de la Pavel urmau să fie transmise altora. Aceasta a determinat o suferinţă personală lui Timotei, care de dragul de a predica cu tact evreilor, s-a supus unei circumcizii

Cuprins

extrem de dureroase. Acesta era plin de tact, precum Pavel, care a spus: „Pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei;…fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte cu ea împreună cu alţii”. Din casă în casă şi în mod public, Pavel a dat un exemplu în predicarea cu urgenţă. Şi pentru Timotei era urgent. Trebuia predicat, fie că erau condiţii prielnice sau nu. Chiar şi în timpuri de condiţii de pace mesajul rămânea urgent, pentru că aceasta este ziua salvării pentru toți oamenii care trăiesc, fie că aceştia realizează asta sau nu. Timotei nu trăia vremurile în care Armaghedonul urma să fie purtat şi cu toate acestea era necesar ca el să predice de urgenţă Cuvântul. Atunci, cu cât mai urgent este acum, când marea bătălie prezisă a zilei Dumnezeului cel Atotputernic este iminentă în generaţia noastră. Doar pentru că este o perioadă în care nu există persecuţii asupra comunităţii sau asupra unei ţări, nu reprezintă un motiv pentru ca slujitorul matur să concluzioneze că este timpul de a lăsa mai moale predicarea veştii bune cu care a fost însărcinat. Mai degrabă, persoana matură va fi recunoscătoare lui Iehova şi va lucra mai mult în slujirea sa, în timp ce calea este ținută deschisă de către Iehova. —2 Tim. 4:2; Faptele 16:3; 20:20; 1 Cor. 9:20-23, *NW*..

[13] Există acum o stare de război între regele domnitor al lui Iehova şi forţele lui Satan. O linişte a bătăliei nu înseamnă că soldatul nu se mai află în război. În astfel de ocazii soldatul trebuie să fie tot timpul atent la lunetist şi la un atac surpriză, sau, mai bine, trebuie să se pregătească de un atac şi să dea un atac, în timp ce duşmanul este pe fugă. Este un fapt binecunoscut că cea mai bună apărare, în război, este un atac bun. A fi activi în slujire înseamnă apărarea noastră. Cei inactivi devin slabi din punct de vedere spiritual, incapabili să se apere pe ei şi slujirea lor. Cei activi păstrează scutul credinţei ridicat tot timpul, veghind la responsabilitatea lor creştină. Timpul unei lipse aparente de opoziţie organizată din unele ţări, nu este semnalul de a renunţa la forţele de luptă ale lui Iehova sau de a pune mai puţin accent pe lucrarea de predicare şi de a întreprinde unele activităţi lumeşti, din motive egoiste. Luptă ca un soldat exemplar al lui Cristos Isus, cu ochii fixaţi asupra victoriei finale, fără să te laşi distras de orice implicări cu această lume. „Niciun om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în afacerile vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat.” — 2 Tim. 2:4, *NW*.

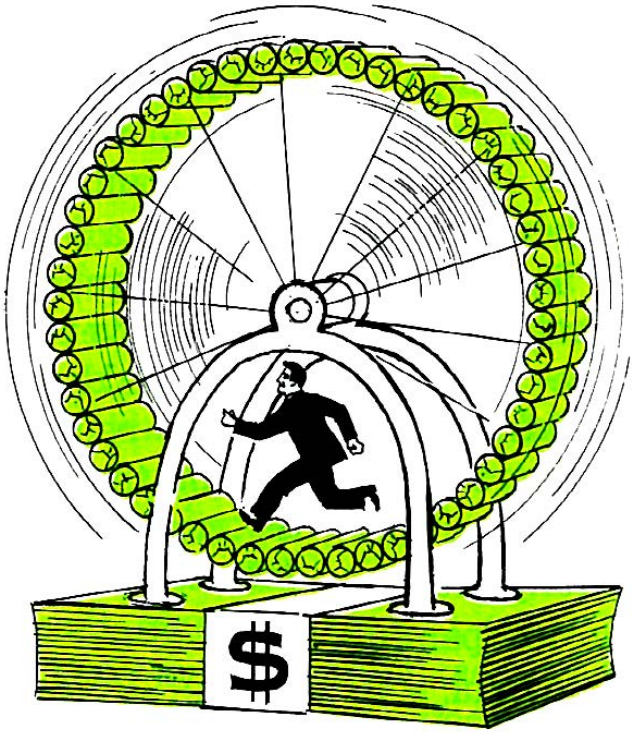

[14] În timp ce Satan poate că nu reuşeşte să ne învingă cu un atac frontal violent de persecuţii, trebuie să fim în gardă, vigilenţi, ca niciuna dintre forţele sale de infiltrare, de natură mai subtilă, să nu reuşească să treacă dincolo de armura

noastră spirituală. Soldatul spiritual nu urmăreşte o viaţă uşoară în această lume veche, ci luptă mai departe sub Comandantul popoarelor, Isus Cristos, nepermiţând iubirii de a strânge bani să-l captiveze pe el sau imaginația lui, în aceste vremuri de război spiritual. Desigur, afacerile comerciale ale vieţii sunt modalităţi subtile de a domina multe persoane, încetul cu încetul, clădind în fiecare iubirea pentru lucruri materiale şi pentru bogăţii, prin care se poate obţine luxul acestei vieţi. Un adevărat soldat nu aşteaptă lux, iar războinicul creştin de acum nu caută aşa-numita securitate pe care bogăţiile acestei lumi o pot oferi, deoarece acesta ştie că tot ceea ce are acum nevoie sunt necesităţile de susţinere a vieţii şi mulţumirea alături de acestea, pe măsură ce continuă să predice Cuvântul, în vremuri favorabile sau în timpuri dificile. Orice lucruri materiale are acesta sunt acceptate drept îngrijiri ale lui Iehova, pentru a-l ajuta să continue în război.

[15] Nu merită să acumulezi o mulțime de lucruri materiale, pe care oricum nu vom fi în stare să le luăm cu noi în Lumea Nouă; ci să fim mulţumiţi cu necesităţile vieţii şi să facem ca lucrurile materiale să lucreze pentru noi, ca să ne menţină în slujire. „Pentru că noi n-am adus nimic în lume şi nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană şi acoperământ, vom fi mulţumiţi cu acestea. Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” Să nu vă credeţi imuni la aceste capcane. Păstraţi punctul de vedere matur al creştinului despre viață, şi în timp ce trebuie să vă asiguraţi necesităţile vieţii fiţi atenţi ca activităţile comerciale intense să nu vă dăuneze. Dacă acest punct de vedere este respectat de mai mulţi slujitori dedicați ai lui Iehova există toate motivele să ne aşteptăm ca mai mulţi indivizi să intre în slujirea cu timp integral, iar nevoia de pionieri este urgentă chiar acum. - 1 Tim. 6:7-10, *NW*.

[16] Cu tendinţe inflaţioniste peste tot în lume, în aceste zile periculoase, unii creştini s-au lăsat pradă slăbiciunii spirituale şi problemelor, sacrificând timp valoros pentru a avea două locuri de muncă seculară în lume, nemaiavând timp pentru a propovădui Cuvântul, pentru a participa la întrunirile adunării sau pentru vitalul studiu personal. Unele cupluri căsătorite îşi neglijează nu doar bunăstarea lor personală, ci şi pe cea a copiilor lor; ambii îşi caută locuri de muncă laice, şi le găsesc, pentru a se răsfăţa cu haine scumpe şi luxuri gospodăreşti, precum şi cu distracţiile lipsite de roade, pe care această lume le oferă prin intermediul propagandei media. Venitul lor sporit nu este folosit pentru a oferi un sprijin crescut slujirii. Iubirea pentru lucruri materiale creşte în ei şi în curând nu mai găsesc timp pentru a-şi educa copiii într-un stil adecvat de viaţă, în acelaşi timp înconjurându-i cu atât de multe influenţe ale lumii vechi, încât copiii vor pierde orice apreciere pe care o au în ceea ce priveşte adevărul şi în cele din urmă ajung să greşească, spre durerea şi suferinţa părinţilor dedicaţi. Uneori chiar şi părinţii se lasă înstrăinați de credinţă, în cele din urmă cufundându-se în dezastru şi ruină. Cine este vinovat pentru faptul că se lasă îndepărtaţi de credinţă, pierzând astfel o parte în victorie? Suntem sfătuiţi să ne apărăm responsabilitatea creştină, ceea ce

Cuprins

înseamnă păzirea acesteia de atac frontal direct sau de orice alt pericol, în special de spiritul lumesc. Prin spiritul sfânt al lui Iehova, nu prin spiritul acestei lumi vechi, ne apărăm responsabilitatea creştină. Umplându-ne minţile şi inimile cu aprecierea lucrurilor Cuvântului şi lucrării lui Iehova ne vom menţine conectaţi cu spiritul său sfânt. - 2 Tim. 1:14, *NW*.

[17] Trebuie să ne amintim faptul că avem un Comandant care ne-a recrutat ca şi soldaţi, care este mult mai abil în a învinge capcanele lui Satan, decât suntem noi. El este victoriosul Rege al regilor şi Domn al domnilor. Dorinţa noastră trebuie să fie întotdeauna aceea de a-i primi aprobarea, iar succesul va veni pentru noi doar dacă-i urmăm instrucţiunile. Suntem asiguraţi: „Tot aşa, dacă cineva concurează la jocuri, nu primeşte coroana decât dacă a concurat potrivit regulilor". Atunci când am început în slujire nu am făcut-o din ignoranţă, ci în deplină cunoştinţă a regulilor bunăstării spirituale, şi trebuie să rămânem în competiţie corectă şi să trăim conform regulilor pentru a ne apăra responsabilitatea creştină cu succes, de capcanele lui Satan. „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri! Urmăreşte dreptatea, devoţiunea sfântă, credinţa, iubirea, perseverenţa, blândeţea! Luptă-te lupta cea bună a credinţei! Apucă strâns viaţa veşnică pentru care ai fost chemat şi pentru care ai făcut o minunată declaraţie publică înaintea multor martori". Victoria constă în păstrarea afecţiunii asupra lucrurilor de sus. — 2 Tim. 2:5; 1 Tim. 6:11, 12, *NW*.

[18] Păzirea slujirii nu stă doar în mâinile noastre. Nu ducem o bătălie singuratică, ci suntem parte a unei forţe măreţe de luptă sub Iehova; aşadar, trebuie să căutăm pe Acela care ne-a încredinţat responsabilitatea. Rugăciunea este necesară şi subliniată în Cuvânt. Este bine pentru noi să ne rugăm când ne trezim dimineaţa, înainte să ne împărtăşim din hrana spirituală şi materială, înainte de culcare seara şi înainte de a începe activităţi speciale în slujire. Dacă ne dorim în mod serios să ne împlinim dedicarea trebuie să aducem zilnic cererile noastre înaintea lui Iehova. Acesta este un privilegiu. Ne putem ruga în multe circumstanţe, şi nu trebuie să subestimăm niciodată puterea rugăciunii. Aceasta este o altă dovadă pentru noi a credinţei noastre puternice. Atunci când mergem în camera noastră şi ne rugăm în privat lui Iehova, este pentru că noi credem în El. Avem credinţă în Dumnezeu. Nu poate exista nici un alt motiv. Nu este pentru că ne dorim să fim văzuţi de oameni şi să apărem religioşi. Iehova ne va ajuta în timpuri de încercare. -1 Tim. 2:1, 8, *NW*.

[19] Apar şi persecuţiile pentru a ne testa paza. Responsabilitatea creştină trebuie apărată în vremuri de suferinţă. Pavel scria: „Fii părtaş la suferirea răului … Aminteşte-ţi că Isus Cristos a fost sculat din morţi şi că a fost din sămânţa lui David, potrivit veştii bune pe care o predic şi pentru care sufăr răul până acolo încât sunt legat în lanţuri ca un răufăcător. Totuşi, cuvântul lui Dumnezeu nu este legat". Este o mare onoare să suferi pentru slujirea creştină şi nu trebuie să lăsăm garda jos atunci când vor veni încercările. Predicarea veştii bune nu este oprită prin persecuţie. Să ne bucurăm când vedem mâna lui Iehova alături de noi, punând mărturie în onoarea Sa şi să-L preamărim în suferinţa care vine asupra noastră, ca şi creştini, deoarece este privilegiul nostru să dovedim integritate. Amintiţi-vă, alţi

Cuprins

oameni suferă mult, pentru lucruri nedemne, neavând nicio răsplată viitoare în această lume. Suferinţa pentru slujire aduce răbdare. Avem nevoie de răbdare pentru responsabilitate credincioasă. —2 Tim. 2:3, 8, 9; 3:11, 12; Evrei 10:39, *NW*.

CONTINUĂ ÎN LUCRURILE ÎNVĂŢATE

[20] Timotei a învăţat de la slujitorul mai vârstnic Pavel, şi a dobândit credinţă din asocierea cu bunica sa, Lois, şi mama sa, Eunice. Preluarea slujirii este un lucru; încheierea acesteia cu succes este cu totul altceva. Timotei ştia acest lucru. Lui i s-a spus: „Tu însă rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi pe care ai fost convins să le crezi, ştiind de la cine le-ai învăţat şi că din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare, prin credinţa în Cristos Isus. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună”. Timotei a făcut exact acest lucru; la fel trebuie să facem şi noi astăzi. Şi cei tineri dintre martorii lui Iehova ar face bine să urmeze o cale de acțiune similară, învăţând credinţa prin părinţii lor dedicaţi, cu respectul cuvenit, şi urmând o cale de acțiune a slujirii asemănătoare celei urmată de Timotei. —2 Tim. 1:5; 3:14-17, *NW*.

[21] Timpul pentru a începe slujirea este atunci când eşti tânăr sau de îndată ce auzi adevărul. Este înţelept să-ţi aminteşti de Creator în zilele tinereţii tale, şi pe măsură ce avansezi în cunoştinţă, credinţă şi privilegii de serviciu, nu lăsa nimic să te împiedice. Timotei 1 capitolul 5, ne arată că tot felul de oameni – tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei – sunt implicaţi în slujire. Oricine poate fi util, chiar şi copiii sau cei slabi. O persoană tânără sau imatură ar putea permite bolii să-l împiedice de la slujire, dar nu a fost cazul lui Timotei. Acesta a continuat cu determinare chiar şi în faţa frecventelor cazuri de boală. Acesta a avut alţi slujitori creştini drept un bun exemplu de slujire, în ciuda bolii şi a durerii. Aşadar, să fim, în aceste zile, maturi şi să servim în ciuda oricărei boli şi dureri care ne-ar putea sta în cale. Fiţi răbdători cu voi înşivă, amintindu-vă că nu sunteţi perfecţi. Priviţi spre Iehova, daţi-vă toată silinţa şi veţi reuşi în a vă apăra responsabilitatea creştină, în orice perioadă nefavorabilă de boală.—Ecl. 12:1; 2 Cor. 12:7; Gal. 4:13; Filip. 2:26; 1 Tim. 5:23, *NW*.

[22] Nici nu trebuie ca cineva, care este tânăr în adevăr, să simtă că nu este de nici un folos Stăpânului care i-a dat o responsabilitate. Dacă eşti tânăr poate că nu ai avut timp pentru a studia tot ceea ce s-a publicat despre scopurile lui Iehova, dar ai un loc în serviciul lui Dumnezeu. Vestea bună trebuie spusă tuturor, şi orice am fi învăţat trebuie să spunem şi altora. Pavel, cel care a stabilit un model pentru Timotei, a recunoscut dependenţa sa de ajutorul de sus, şi suntem noi oare diferiţi? Este evident din cele două scrisori pe care Pavel i le-a scris, că Timotei mai avea de învăţat, şi nici unul dintre noi nu-şi va finaliza vreodată procesul de învăţare. Trebuie să ştii faptul că nu ştii, înainte de a te apuca de învăţat. Aşadar, nu te simţi descurajat, dacă descoperi că nu ştii toate răspunsurile, ci menţine-ţi locul în slujire şi pe măsură ce faci asta progresează în învăţare. Străduieşte-te să te echipezi pentru orice lucrare bună şi fixează ferm în mintea ta principiile drepte ale lui

Cuprins

Iehova. Apoi slujeşte în conformitate cu acestea. „Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea. Dimpotrivă, fii un exemplu pentru cei fideli, în vorbire, în purtare, în iubire, în credinţă, în castitate”. Suntem bucuroşi să vedem că astăzi există mulţi tineri asociaţi cu societatea Noii Lumi care au devenit asemenea exemple pentru cei credincioşi. —Filip. 4:13; 1 Tim. 4:12; 2 Tim. 4:17, *NW*.

[23] O parte a apărării slujirii tale include şi supravegherea comportamentului. Slujirea poate fi pierdută dacă nu te comporţi adecvat. Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă instrucţiunile necesare. Timotei citea în scrisorile lui Pavel: „Îţi scriu aceste lucruri… pentru ca să ştii cum să te comporţi în casa lui Dumnezeu”. Tinerii neinstruiţi, deseori cauzează probleme într-o casă, nefăcând o evaluare matură a lucrurilor spirituale, iubind doar plăcerile. Slujirea creştină se păstrează nepătată prin evitarea dorinţelor care apar din imaturitate spirituală. „Fugi, deci, de dorinţele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, iubirea, pacea, împreună cu cei care-l cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” - 1 Tim. 3:14, 15; 5:1, 2; 6:14; 2 Tim. 2:22, *NW*.

[24] Comportamentul adecvat va rezulta din studierea Cuvântului lui Dumnezeu şi din căutarea unei bune asocieri în adunare, asociere cu cei care sunt devotaţi în mod conştiincios slujirii lui Iehova, care te încurajează să predici în public şi din casă în casă. Dacă cineva din adunare dă dovadă de imaturitate spirituală, urmând un comportament neadecvat, mai degrabă decât să te alături unui astfel de comportament, ar trebui să cauţi o asociere bună „cu cei care îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. „Nici să nu fi părtaş la păcatele altora; păstrează-te curat”. Pentru binele tău, evită scandalagii. Nu fi surprins dacă găseşti unii de felul acesta. Au existat unii şi în primele adunări creştine şi vor mai exista şi alţii în timpurile noastre. Pavel i-a scris lui Timotei despre Alexandru, arămarul: „Și tu să fii în gardă împotriva” unuia ca acesta. Dar dacă cineva prezintă spirit lumesc şi te tratează urât, nu te simţi niciodată ofensat împotriva organizaţiei lui Dumnezeu sau serviciului său, ca să renunţi la slujire. Evită cât de mult poţi dificultăţile personale, amintindu-ţi că oricine se împotrivește Cuvântului lui Dumnezeu, sau care îi conduce pe alţii spre lucruri lumești sau imoralitate, nu reprezintă o companie bună şi nu te va ajuta să-ţi îmbunătăţeşti comportamentul în casa lui Dumnezeu. Umblă în dreptate şi nu permite răufăcătorilor să-ţi supere echilibrul spiritual. Am fost avertizaţi de faptul că unii „îşi vor întoarce urechile de la adevăr…Tu, păstrează-ţi totuşi echilibrul în toate lucrurile,….îndeplineşte-ţi cu minuţiozitate slujirea.”—Rom. 16:17, 18; 1 Cor. 15:33; 1 Tim. 5:22; 6:11; 2 Tim. 4:14, 15; 4:1-5, *NW*.

[25] Nu trebuie lăsat nimic să interfereze cu pregătirea ta personală şi cu îndeplinirea slujirii. Suntem obligaţi să ne îndeplinim slujirea *cu minuţiozitate*. Aceasta necesită atenţie permanentă. Pentru a fi minuţioşi trebuie să ne îndeplinim lucrarea atribuită. Orice lucrare care merită făcută, merită făcută bine, iar slujirea este cea mai onorabilă lucrare din lume. Dedicarea faţă de acest serviciu al slujirii presupune multă autoexaminare şi reflecţie. Cel mai serios pas pe care-l facem în viaţă este dedicarea noastră în slujirea lui Iehova şi acceptarea responsabilităţii din mâinile Sale. Apoi trebuie să fim absorbiţi în dedicarea noastră şi în slujire, mai

Cuprins

ales acum. Avem o comoară preţioasă de apărat şi dacă devenim somnoroşi, indiferenţi, neglijenţi din punct de vedere spiritual sau chiar distraşi pentru un moment, ceea ce avem poate fi luat de la noi. „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi”. Ceea ce am început trebuie să continuăm, să avansăm, să căutăm îndrumarea spiritului sfânt al lui Iehova pentru apărarea responsabilităţii care ni s-a dat. Garda noastră trebuie să fie mereu sus. Niciodată nu trebuie să susţinem ştiinţa contradictorie sau falsă, ci trebuie să apărăm bine ceea ce ne-a fost încredinţat, în strânsă legătură cu Cuvântul şi spiritul. —1 Tim. 4:13, 15; 6:2, 20; 2 Tim. 3:14, *NW*.

[26] Practici creştinismul zilnic? Ţi-ai organizat viaţa personală în conformitate cu standardele slujirii? Aperi cu atenţie ceea ce ţi-a fost încredinţat, sau treburile exterioare îţi preocupă interesele? Eşti activ în slujire, sau ţi-ai „îngropat talantul”? Ce fel de raport poţi oferi Stăpânului responsabilității, Iehova? Te ridici la înălţimea cerinţelor personale ale slujirii, şi precum, Pavel, Silvan şi Timotei, „încercaţi de Dumnezeu şi găsiţi demni de a ne fi încredinţată vestea bună”? Atunci ia în considerare următorul articol şi verifică-ți responsabilităţile faţă de alţii. —1 Tes. 2:4, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este responsabilitatea?
2. Cum este Matei 25:14-30 un exemplu de responsabilitate?
3. Ce responsabiltate sacră i-a fost dată lui Timotei?
4. Cum trebuie să-şi privească serviciul creştinul?
5. De ce trebuie să fim interesaţi în special de ce a făcut Timotei?
6. Prin ce fel de instruire se echipează slujitorul şi ce beneficiu are acest lucru pentru el?

7,8. (a) Cum este instruirea continuă în legătură cu păstrarea responsabilității creştine? (b) Ce va rezulta de pe urma întrebuinţării potrivite a Bibliei în instruirea noastră?

9. De ce avem nevoie de putere spirituală şi cum poate fi obţinută aceasta?
10. Cum se apără creştinul împotriva uneltirilor Diavolului?
11. Care este felul corect de slujitor?

12,13. (a) Cum a fixat Timotei un bun exemplu pentru noi, prin faptul că şi-a luat asupra responsabilităţile de serviciu, cu bucurie? (b) Îşi poate permite creştinul să-şi slăbească apărarea dacă nu este persecutat? De ce?

14. Ce cursă subtilă poate răzbate prin apărarea soldatului creştin?
15. Puneţi în contrast întrebuinţarea lucrurilor materiale pentru a aduce succes sau eşec în slujire.

16. (a) Cum suferă acum unii creştini multă durere sau ruină prin iubirea de lucruri materiale? (b) Ce rol joacă spiritul sfânt în a ne apăra responsabilitatea?

17. De ce rămânerea lângă regulile războiului spiritual va aduce victorie finală? De ce trebuie să căutăm să învingem?
18. De ce este esenţială rugăciunea pentru apărarea slujirii?
19. Cum îi încearcă persecuţia pe individualii care apără responsabilitatea?

Cuprins

20,21. (a) Ce trebuie să fie făcut pentru a încheia slujirea cu succes? (b) Cum a fost Timotei un exemplu excelent de perseverenţă pentru tineri şi bătrâni?
22. De ce creştinul nu trebuie să se simtă niciodată necorespunzător şi inutil în slujire?
23,24. (a) Ce rol joacă comportamentul potrivit în apărarea responsabilității? (b) Ce cale de acţiune trebuie urmată pentru a păstra un comportament corect?
25,26. (a) Cum ne împlinim complet serviciul personal şi cum ne apărăm cu succes responsabilitatea creştină? (b) La ce întrebări vom putea răspunde, individual, după auto-examinare?

CE ÎNSEAMNĂ PAŞTELE?

CUNOŞTI TU semnificaţia sărbătorii Paştelui? De fapt, aproape toţi oamenii care sărbătoresc Paştele ştiu foarte puţine lucruri despre el. Realitatea este că, tot ceea ce ştiu ei despre aceasta, este că trebuie să comemoreze învierea lui Isus Cristos. Ei nu cunosc răspunsurile la întrebările vitale, ce au legătură cu cea mai mare sărbătoare a Creştinătății, întrebări precum: De unde vine numele de „Paşte”? Cum a luat naştere Paştele? Care este semnificaţia ritualurilor neobişnuite ale Paştelui? Şi mai presus de toate, ce dezvăluie Biblia despre sărbătoarea Paştelui?

Cuvântul „Paşte” apare în Biblia King James, în Faptele 12:4; aceasta, însă, este o greşeală a traducătorilor. Cuvântul iniţial, din Biblie, *pascha*, înseamnă, pur şi simplu „trecere peste”, şi aceasta este forma modernă pe care o folosesc traducătorii. Astfel că, Paştele nu este nici măcar menţionat în greaca originală a Scripturilor Creştine. Însă, nu porunceşte Biblia creştinilor să celebreze un eveniment legat de Cristos?

Într-adevăr, Isus le-a spus urmaşilor Lui să îşi aducă aminte de moartea Lui, care a avut loc în 14 Nisan, în anul 33, d. Cr. Urmașii Lui trebuiau să-i

Cuprins

sărbătorească moartea, prin respectarea cinei Domnului, în fiecare an, la acea dată. „Continuaţi să faceţi asta”, a spus Isus, „în amintirea Mea”. (1 Cor. 11:24, *NW*) Ce se întâmplă cu învierea Sa, din 16 Nisan, anul 33 d. Cr.? Isus nu a dat nici un fel de poruncă pentru a o sărbători. Nici apostolii care au vorbit cu Cristos, după ce a înviat, nu au dat vreo poruncă pentru a sărbători învierea Lui. Moartea Sa era singurul eveniment care trebuia să fie comemorat printr-o sărbătoare creştină.

Din moment ce Paştele nu este autorizat de Biblie, de unde a apărut el şi numele lui? Găsim câteva indicii în cartea *Great Catholic Festivals*, scrisă de iezuitul James L. Monks. Această carte, ce poartă amprenta Cardinalului Spellman, relatează la pagina 33: „Se întâmplă adesea, ca atunci când păgânii sunt convertiţi la Creştinism, să păstreze câteva din obiceiurile vieţii lor precedente pe care le creştinează. Păgânii anglo-saxoni celebrau în vechime un ritual pentru zeiţa primăverii, ce avea numele de *Eôstre*. Atunci când aceştia s-au convertit la Creştinism şi au celebrat marea noastră sărbătoare, ce are loc mereu primăvara, ei au păstrat vechiul nume, ce s-a transformat în Paşte.”

Este evident, prin urmare, că Paştele este un nume păgân şi că evenimentul este asociat cu o zeiţă păgână a primăverii. Dar să ne întoarcem în timp, când Paştele a luat naştere, oficial. Acest eveniment s-a petrecut în anul 325 d. Cr., cu mult timp după învierea lui Cristos. Apostazia se instalase deja şi erau mulţi creştini falşi, creştini numai cu numele. Împăratul păgân, Constantin, era unul dintre ei. Constantin, care mai era încă mare preot al religiei păgâne romane, a convocat un mare număr de astfel de creştini apostați la Consiliul de la Niceea. Care a fost motivul preotului păgân?

El a dorit armonie în mijlocul religiei, din motive politice. Prin urmare, precum ne spune cartea *O Istorie Generală a Romei* „el a unit, în mintea sa, cele două credinţe ostile, în loc să le echilibreze una cu cealaltă ─ o stare de sentiment mai degrabă decât de opinie, care este mai des întâlnită, probabil, decât se crede în general.” Constantin a amestecat, astfel, cele două religii, religia păgână romană şi apostatul Creştinism. Unul dintre rezultate a fost că Constantin a decretat că „peste tot Marea Sărbătoare a Paştelui” trebuia să fie celebrată.

Decretul a fost pe placul păgânilor, căci ei venerau deja de mult timp zeiţa primăverii şi a rodirii. Romanii şi grecii o numeau Astarteea. Babilonienii au venerat-o cu numele de Ishtar, iar fenicienii cu numele de Ashtoreth.

Era normal ca aceste obiceiuri, ritualuri ce aparţineau acestei zeiţe a primăverii şi închinarea lor să aibă loc în jurul Paştelui. Ca atare, arheologii au descoperit sculpturi ale zeiţei fertilităţii, Ishtar. Ei au găsit-o ţinând un ou în mână şi un iepure la picioare. Prin urmare, cartea *Great Catholic Festivals*, face următoarele comentarii cu privire la Paşte: „Mâncatul ouălor, în această zi, se spune că provine de la o folosire păgână a oului, ca simbol al fertilităţii.” Iar *The Catholic Encyclopedia* spune despre „Paşte”: „Iepurele este un simbol păgân şi dintotdeauna a fost o emblemă a fertilităţii.”

Adoratorii zeiţei primăverii Astoreth aveau un obicei de a mânca prăjituri în onoarea ei. Ei numeau zeiţa, „regina cerului”. Biblia spune următoarele despre Astoreth şi despre închinătorii ei: „Copiii adună lemne, taţii aprind focul, iar

Cuprins

femeile frământă aluat ca să facă turte pentru regina cerurilor. Ei toarnă ofrande de băutură pentru alţi dumnezei, ca să mă provoace la mânie.” (Ier. 7:18, *AS*). Mânia lui Iehova s-a aprins împotriva poporului său, de fiecare dată când au adoptat aceste ritualuri păgâne. Însă, cei care au adoptat sărbătoarea păgână a Paştelui, nu au fost interesaţi să urmeze Biblia. Ei au creştinat prăjiturile păgâne, aşa credeau ei, printr-o cruce desenată deasupra prăjiturilor, chifle fierbinţi cu cruce.

Până şi purtarea de veşminte noi şi parada de Paşte făceau pare din ritualele păgâne. Păgânii europeni credeau că dacă purtau o bonetă nouă de Paşte, le va aduce fericire în iubire. Parada Paştelui este o adăugare mai târzie a sărbătorii, potrivit unor autorităţi, care susţin că provine din vechea procesiune de primăvară a chinezilor. Mandarine bogate ornau cele mai fine veşminte ale lor, pe care le prezentau apoi, în masă, tuturor. „Astfel de lucruri, precum, ouăle de Paşte, focurile de Paşte, jocurile de Paşte şi râsetele de Paşte”, concluzionează cartea *Paştele*, „toate par a fi de origine păgână.”

Deşi pentru o lungă vreme protestanţii nu au luat în seamă sărbătoarea Bisericii Catolice, Paştele, ci numai în ultimii şaptezeci şi cinci de ani, aparent, toate Bisericile Protestante au început să respecte Paştele. Cartea *The American Book of Days*, din Statele Unite, spune: „În timpul războiului civil au început să sărbătorească Paştele bisericile non ritualiste. Atât de mulţi oameni au fost omorâţi şi atât de multe case au fost pustiite, încât bisericile s-au străduit să ofere orice posibilă mângâiere, prin religie, celor necăjiţi. Mai întâi Bisericilor Prezbiteriene, iar apoi, celorlalte biserici.”

Cunoscând semnificaţia Paştelui, ce face un creştin adevărat? El cunoaşte porunca Bibliei: „Ce părtăşie are lumina cu întunericul?” Şi el urmează porunca lui Dumnezeu: „‘Ieşiţi dintre ei şi separaţi-vă’, zice Iehova şi ‘nu mai atingeţi lucrul necurat.’” Nu există nici un motiv să participi la parada Paştelui. Urmează-L pe Iehova. Îndepărtează-te de Paşte şi de practicile lui păgâne, necurate. ─2 Cor. 6:14, 17, *NW*.

„CINA DOMNULUI”

Această masă de seară este cunoscută, de asemenea, sub numele de „Cina Domnului”, „Eucaristul” şi „Comuniunea”. Ce spune Biblia despre semnificaţia ei?

ESTE potrivit ca actul lui Dumnezeu să fie comemorat, sau să fie amintit anual, printr-o sărbătoare corespunzătoare. De aceea Dumnezeu a poruncit poporului Israel să îşi aducă aminte de miraculoasa lor eliberare din robia egiptenilor, printr-o celebrare anuală a paştelui. Ascultând acea poruncă, Isus şi apostolii Lui s-au întâlnit în Ierusalim, pe 14 Nisan, anul 33, pentru a celebra Paştele.

Cuprins

La încheierea lui, Isus a instituit ceva nou. Urma să fie comemorarea morţii Sale, care înlocuia sărbătoarea Paştelui. Şi nu era, oare, cel mai potrivit de a sărbători moartea lui Isus? Nu a marcat ea o şi mai mare victorie a lui Iehova Dumnezeu decât izbăvirea Israelului din robia egiptenilor? Bineînţeles că da, căci atunci Isus a dovedit că un om perfect poate fi credincios până la moarte, în ciuda a tot ce putea face Diavolul. El a oferit, de asemenea, baza pentru eliberarea omenirii din robia păcatului, a morţii şi a Diavolului, ca şi „Mielul lui Dumnezeu". ─Ioan 1:29.

Printre cei care au înregistrat evenimentul a fost şi Matei: „În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi le-a dat-o discipolilor, zicând: 'Luaţi, mâncaţi! Aceasta reprezintă corpul meu'. Apoi a luat şi un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: 'Beţi toţi din el, căci acesta reprezintă «sângele legământului», sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor.'" Relatările lui Pavel şi Luca spun despre instrucţiunile ulterioare ale lui Isus: „Continuaţi să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea." ─Mat. 26:26-28; 1 Cor. 11:24, *NW*.

Ce a vrut să spună Isus prin cuvintele Lui şi cum a vrut El să-i comemoreze moartea, urmaşii Lui? Este această cină un sacrament? Cât de des ar trebui sărbătorită moartea lui Isus? Care este semnificaţia împărtăşirii din emblemele pâinii şi vinului? Cine se poate împărtăși în mod corespunzător şi care sunt obligaţiile celor care se împărtăşesc?

Cina Domnului nu este un sacrament. Ea nu oferă favoruri sau binecuvântări speciale din partea lui Dumnezeu dacă ne împărtăşim din ea. Nici măcar gândul, cu atât mai puţin termenul de „sacrament", nu se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, dacă cineva nu se împărtăşeşte într-un mod cuviincios, acela se condamnă singur, prin acea mâncare şi băutură. Nu există nicio virtute în actul în sine, în afară de faptul că orice ascultare merită binecuvântarea şi aprobarea lui Dumnezeu.

PÂINEA ŞI VINUL

Isus a folosit pâine nedospită. Acela era singurul fel de pâine ce le era permis evreilor să îl aibă în casă în timpul Paştelui. Având în vedere exemplul Lui, precum şi cuvintele apostolului Pavel, cum că aluatul sau drojdia sunt asemuite răutăţii, ticăloşeniei şi nedreptăţii, este foarte potrivit ca pâinea folosită la cina Domnului să fie făcută fără drojdie. Căci pâinea astfel făcută este tare, iar noi auzim că pâinea ruptă de Isus a fost sfărâmicioasă. Ca atare, noi nu trebuie să dăm vreun înţeles simbolic frângerii pâinii de către Isus.

Din cauza marelui rău adus de uzul alcoolului, unii au insistat că Isus a folosit suc de struguri şi că acesta ar trebui băut în locul vinului. Dar din moment ce în zilele Lui sucul de struguri nu putea fi păstrat sub nici o formă, fructul viei trebuie să fi fost fermentat, la fel cum arată cuvântul folosit de Isus. Şi, în timp ce

Cuprins

unii se întreabă despre culoarea lui, având în vedere compararea făcută de Isus cu sângele Său, este înţelept să concluzionăm că vinul era roşu.

Câţiva teologi au spus că nu este necesar pentru cei care acceptă simbolurile ca să primească atât pâinea cât şi vinul. Nu există nici o justificare, în Scripturi, pentru aceasta, din moment ce Isus le-a dat celor unsprezece apostoli prezenţi (Iuda plecase mai înainte) atât pâinea cât şi vinul. Un astfel de obicei este numai o metodă de a scoate în relief diferenţa nescripturală dintre clerici şi laici. Multe lupte au fost purtate şi multe vieţi au fost pierdute, tocmai din cauza acestei teme, husiţii insistând să primească ambele simboluri, iar biserica Romei dorind să le refuze vinul.

CÂT DE DES TREBUIE CELEBRATĂ

Multe autorităţi religioase susţin că primii creştini celebrau cina Domnului în fiecare zi, citând texte precum Faptele 2:42, 46. Cu toate acestea, din moment ce vinul nu este menţionat în aceste cazuri, nu pare că această „frângere a pâinii" era o celebrare a cinei Domnului, ci mai degrabă o hrană obişnuită. Astfel, după ce Pavel şi tovarăşii lui călători, de pe o barcă stricată, nu au mâncat timp de mai multe zile, Pavel i-a îndemnat să mănânce. După care „a luat o pâine, i-a mulţumit lui Dumnezeu în faţa tuturor, apoi a frânt-o şi a început să mănânce." ─ Faptele 27:35,*NW*.

Din moment ce Isus a poruncit ca memorialul morţii Sale să aibă loc în noaptea Paştelui, nu este oare chibzuit din partea noastră să concluzionăm că intenţia Lui a fost să fie ţinută sărbătoarea în fiecare an, la fel cum s-a întâmplat şi cu Paştele? Da, aşa este, şi de aceea un anume Canon Foxley a spus: „Noi am fi crezut că Eucaristul Creştin trebuia să fie sărbătorit în fiecare an, precum Paştele." Foxley, totuşi, a ratat adevărul, pentru că el a confundat cealaltă „frângere a pâinii" cina Domnului.─*Era Apostolică*, Bartlett.

Mai mult decât atât, la fel cum Paştele era sărbătorit pe data de paisprezece Nisan, Nisan fiind prima lună din anul evreiesc, care începea în primăvară, este normal ca memorialul morţii lui Isus să fie pe această dată, 14 Nisan. Şi reiese clar din următoarele cuvinte ale lui Pavel că trebuia să fie o comemorare: „Ori de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi acest pahar, continuaţi să vestiţi moartea Domnului până când soseşte El." ─1 Cor. 11:26, *NW*.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂŞI

Ce înseamnă împărtăşirea cu pâinea şi vinul de la cina Domnului? Aceasta arată că cei care se împărtăşesc au exercitat credinţă în sângele vărsat al lui Isus şi au acceptat beneficiile jertfei date de El, în interesul lor. Aşa cum a spus Isus cu o altă ocazie: „Cine se hrăneşte cu carnea mea şi bea sângele meu are viaţă veşnică şi eu îl voi învia în ziua din urmă." ─Ioan 6:54, *NW*.

Isus a mai spus că vinul reprezenta sângele Lui, care valida un nou legământ în interesul urmaşilor Săi. Aceasta ne aduce aminte de sângele taurilor şi caprelor care validau vechiul legământ al legii. Prin urmare, rezultă că numai cei ce aparţin Israelului spiritual sau trupului lui Cristos, se pot împărtăşi cum se cuvine. „Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine." ─1 Cor. 10:16, 17, *NW*.

Nu sunt oare toţi creştinii dedicaţi membrii trupului lui Cristos? Nu, nu sunt. Scripturile arată că Cristos are „o mică turmă", precum şi „o mulţime mare" de alte oi. Pentru a deveni membru al uneia dintre aceste două clase, trebuie să intrăm în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu slujitorii Lui, trebuie să exercităm credinţă, să ne pocăim de vechea cale de acțiune şi să ne dedicăm să facem voința lui Dumnezeu şi să călcăm pe urmele lui Isus. Acea dedicare trebuie să fie urmată de botezul în apă, în ascultare de porunca lui Isus. ─Luca 12:32; Apoc. 7:9; Ioan 10:16, *NW*.

Toate oile lui Cristos trebuie să facă aceşti paşi. Cu toate acestea, pentru cei care devin membri ai micii turme, ai trupului lui Cristos, Dumnezeu acţionează în interesul lor în mod special. În ce sens? În primul rând, declarându-i drepţi, datorită credinţei lor în sângele lui Cristos; născându-i ca fii spirituali prin spiritul Său sfânt şi chemându-i la o chemare cerească, în calitate de moştenitori ai lui Dumnezeu, şi co-moştenitori cu Cristos, alături de care vor stăpâni ca regi şi preoţi pentru o mie de ani. Limitaţi la numai 144.000, ei sunt cu adevărat o turmă mică. ─Apoc. 20:5, 6; 14:1, 3.

Aceştia sunt cei „născuţi din nou". Numai pentru ei, Pavel a spus: „Voi aţi primit un spirit de adopţie ca fii, prin care spirit strigăm '*Abba'*, Tată!' Spiritul însuşi mărturiseşte cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu." Aceste cuvinte conţin o speranţă sigură şi vie a gloriei cereşti. ─Ioan 3:7; Rom. 8:15-17; 1 Pet. 1:3, 4, *NW*.

Ei trebuie „să-și prezinte trupurile ca o jrtfă vie lui Dumnezeu"; ca şi Isus, ei trebuie să depună mărturie, cu credincioşie, despre numele şi împărăția lui Dumnezeu; şi trebuie să ducă o viaţă curată, exemplară. ─Rom. 12:1; Ioan 18:37; Gal. 5:19-21, *NW*.

Cei care fac parte din mulţimea mare de alte oi, care nu sunt membrii ai trupului lui Isus, nu se împărtăşesc din cina Domnului. Totuşi, ei vor beneficia de sacrificiul lui Cristos şi de stăpânirea Împărăției, dobândind viaţă veşnică pe pământul paradis al noii lumi a lui Iehova.

Deşi nu se împărtășesc la cina Domnului, ei sunt, însă, foarte interesaţi de ea şi de cei care se împărtăşesc. Toţi aceştia, împreună cu toţi oamenii cu bunăvoință, sunt invitaţi să vină alături de martorii creştini ai lui Iehova, pe data de 14 aprilie, după ora 6 seara, pentru a observa celebrarea cinei Domnului şi pentru a-şi aminti de importanţa morţii lui Cristos, spre justificarea numelui lui Iehova şi care le va aduce viaţă veşnică.

Iată! Am venit ... să fac voința ta, o Dumnezeule. – Evrei 10:7, NW.

Gilead a absolvit a 28-a promoţie

La 3 februarie 1957, o sută cinci studenți au absolvit Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Au fost patruzeci şi şapte de non-americani în clasă, care au venit din douăzeci şi una de ţări. Corpul de studenţi compus din bărbaţi şi femei a variat între vârsta de douăzeci şi cincizeci şi nouă de ani. Unii au fost cupluri căsătorite, alţii au fost singuri. În termen de cinci luni şi jumătate ei au stăpânit material pe care un colegiu mediu are nevoie de un an pentru a-l acoperi.

Pentru a asista la ceremonia de absolvire au fost prieteni şi rude care au venit din optsprezece state şi trei provincii din Canada. Au fost persoane prezente din Oklahoma şi California, şi un autobuz special a adus patruzeci şi unu de martori dornici de la Montreal.

Sâmbătă seara N.H. Knorr, preşedintele Şcolii Gilead şi a Societăţii Turnul de Veghere, a condus studiul săptămânal din *Turnul de veghere*, care a fost urmat de un program muzical de către un număr de studenţi. Preşedintele Knorr a încheiat apoi programul, relatând puncte importante din călătoria sa recentă în Europa, Orientul Mijlociu şi Asia.

Programul de duminică dimineaţă a început la ora 9 am, cu cântare şi cu rugăciune. Directorul Fermei Împărăției, John Markus şi cei patru instructori, Karl Adams, Harold Jackson, Maxwell Friend şi secretatul A.D. Schroeder, au dat absolvenţilor sfaturi de rămas bun.

Markus a sfătuit promoţia a 28-a să lucreze sau să are cu speranţă în terenurile lor misionare, astfel încât să fie părtaşi la seceriş. (1 Cor. 9:10). Jackson a spus clasei ca lauda lor să nu fie, am fost la Gilead, ci roadele potrivite pe care instruirea de la Gilead îi va ajuta să le producă. (2 Cor. 1:12-14). Adams i-a sfătuit pe studenți să păstreze vie bucuria lor. "Orice faceţi, faceţi cu toată inima ca pentru Iehova", a spus el. (Efes. 6:6-8). Friend i-a încurajat pe toţi să continue cu cea mai înaltă educaţie, care împlineşte legea perfectă. (Mat. 22:37-39). Secretarul Schroeder i-a îndemnat, cu dragoste, pe studenți să rămână fermi în dedicarea lor, că cinci elemente îi vor ajuta: să fie plini de bucurie, să fie restabiliţi, să fie mângâiați, să aibă unitate şi să trăiască în pace.

Acum era momentul să fie ascultat preşedintele Gileadului, N.H. Knorr, care a vorbit despre "Eşti calificat pentru a preda?", bazat pe Scriptura de la 2 Timotei 2:24. "Învăţarea nu are sfârşit", a spus el. "Trebuie să căutaţi întotdeauna cunoştinţă de la Iehova, să fiţi întotdeauna persoane care învaţă. Dar trebuie să fiţi întotdeauna şi învățători, în acelaşi timp." El i-a încurajat pe studenți să "se păstreze umili, smeriți şi să înveţe cu blândeţe." El i-a asigurat pe noii misionari că Iehova Dumnezeu îi va sprijini, chiar dacă acest sistem rău va aduce opoziţie şi persecuţie asupra lor.

După discurs studenţii s-au aliniat pentru a-şi primi diplomele şi să afle unde vor fi trimişi. Ei au fost repartizaţi în treizeci şi trei de ţări, care includ:

Cuprins

Bolivia, Liberia, Puerto Rico, Mauritius, Cipru, Honduras, Borneo de Nord, Coasta de Aur, Liban, Canada, India, Venezuela, Maroc, Paraguay, Belgia, Hawaii, Franţa, Rhodesia de Nord , Guyana Britanică, Panama, Peru, Brazilia, Germania de Vest, Nicaragua, Danemarca, Norvegia, Suedia, Irlanda, Newfoundland, Nyasaland, Chile, Statele Unite şi Austria.

După-amiaza, în timpul unui program de o oră, studenţii au oferit, de la platformă, expresii calde de apreciere şi experienţe personale. Acesta a fost un minunat punct culminant al unei ceremonii de absolvire, dintr-o iarnă călduroasă, la care au participat 2 154 de persoane.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Doris Monroe

Două pietre de hotar în dezvoltarea mea spirituală au fost trecute înainte ca să aleg, în cele din urmă, cariera de pionier în viaţă. Prima a fost de a avea o parte în ducerea adevărului la o fostă colegă de şcoală a surorii mele. Deşi s-a opus de la domiciliu, ea a început să vină la întâlniri cu noi. Ajutând-o, am zidit, de fapt, credinţa noastră.

A doua piatră de hotar: Cam în această perioadă pionierii speciali au fost trimişi în suburbia noastră, în apropiere de Chicago. Întâlnirile aveau loc într-o casă şi începuse lucrarea de seară cu broşuri. Ce încântare pentru noi de a face prima vestire în serviciu! În ciuda timpului foarte limitat de formare, ea a continuat, în curând a fost cufundată, iar acum a devenit sora noastră spirituală.

ea a

şi

Acesta a fost începutul unei prietenii strânse care a dus la împărtăşirea noastră a zece ani de pionierat, absolvire la Gilead şi serviciu într-o ţară străină.

Când pionierii speciali au plecat am început primul meu studiu, cu o femeie în vârstă. Ea făcuse doar două clase. Învăţatul pentru ea era dificil, dar în curând venit la întâlniri, iar apoi, într-o seară, când ne-am adunat pentru lucrare pe teren cu reviste, a venit ea, după ce a auzit anunţul şi fiind dornică să ia parte.

Cuprins

Scrisorile frecvente ale Societăţii care cereau pionieri păreau să fie îndreptate către noi. Deşi au fost obstacole în calea noastră, acestea păreau să dispară, pe măsură ce reflectam asupra privilegiilor de serviciu pentru care le foloseam, astfel încât, în vara anului 1943, trei dintre noi au decis să fie pionieri, pentru a începe în 1 ianuarie 1944. Acel prim an a zburat. În vara aceasta am fost fericiţi să participăm la prima noastră adunare, ca pionieri, la Buffalo. În luna decembrie a venit scrisoarea Societăţii, invitându-ne pentru a deveni pionieri speciali. Am acceptat, şi în cele din urmă a venit repartizarea noastră; a trebuit să înlocuim un cuplu care a fost chemat la Gilead de la Washington, Iowa. După ce am trăit în Chicago, acest oraş Iowa locuit de 5 000 de oameni părea teribil de mic pentru noi; contrastul a fost copleşitor. Asta a fost în luna martie, 1945. Am ajuns pe o ploaie, nu aveam numele persoanelor cu bunăvoinţă şi nici un loc unde să mergem, cu excepţia unui hotel. Dar a doua zi a fost soare şi înainte de seară am găsit un loc de stat. Astfel, în sfârşit, am fost gata să începem prima noastră numire specială.

Nu, nu am format o adunare în care să găsim mult interes. Pionierii speciali lucraseră acolo înainte cu puţin succes. Dar cu două luni înainte ca acel cuplu să plece la Gilead ei au vizitat o femeie care a luat o broşură. Ea a venit la adevăr şi acum ne-a însoţit din uşă în uşă şi a studiat *Turnul de veghere* cu noi în zilele de duminică. Deşi nu aveam nici o grupă, am încercat să păstrăm programul de adunare şi am crescut în aprecierea părţii esenţiale pe care programul îl joacă în viaţa lui de creştin.

În august, 1945, ne-am dus pe un teritoriu mai mare, Ottumwa, Iowa. În acest oraş de 40 000 de locuitori ne-am bucurat să ne asociem din nou cu o adunare. La o lună după ce am ajuns acolo, sora din Washington ne-a scris că una dintre persoanele cu bunăvoinţă lăsată în grija ei era acum în adevăr. Nu ne-a venit să credem, dar câteva săptămâni mai târziu, ei au venit să-şi petreacă o zi cu noi în serviciu, la Ottumwa.

Acum zilele noastre la Gilead se apropiau — promoţia a opta, să înceapă după adunarea din 1946 de la Cleveland, la care am participat. Ce emoționant era să fii din această primă clasă internaţională — de a auzi mai mult despre India, Africa, Finlanda, Irlanda şi alte ţări! Într-o seară, când s-au relatat experienţe, un frate finlandez le-a spus acelora despre un frate, care s-a confruntat, de fapt, cu un pluton de execuţie într-un lagăr. Apoi, el a subliniat că fratele este unul dintre studenții noştri. Un alt moment mare a fost seara, când fraţii străini şi-au primit sarcinile în China, Africa, Filipine, Insulele Fiji, Malta, — ca să menţionăm doar câteva locuri în care ei vor fi în curând. Toată lumea vorbea în acelaşi timp; sălile răsunau de râsete. Restul dintre noi aşteptam să ne primim sarcinile. În sfârşit a venit ziua absolvirii, şi toată lumea a plecat, întrebându-ne când ne vom întâlni din nou.

Până acum, grupul nostru de trei a crescut, patru dintre noi au fost repartizaţi să lucreze cu una dintre adunările din Oraşul New York. Lunile au trecut repede, evidenţiate de o călătorie pe continent, în august, la adunarea de la Los Angeles. De abia ne-am reluat lucrarea în New York, când am fost chemaţi în

Cuprins

Philadelphia pentru lucrarea dinainte de congres, de două luni. În timp ce eram acolo ne-am primit numirea în străinătate. Emoţionată, am rupt şi am deschis plicul, remarcând că vom merge, probabil, în Chile — era cel mai îndepărtat ţinut. Destul de sigur, era Chile!

Navigând din New York, şaptesprezece zile mai târziu, am ajuns la Valparaiso, prima noastră misiune. Acest oraş neobişnuit, al doilea oraş din Chile ca mărime, este construit pe patruzeci de dealuri, fiecare având un nume. La sosirea noastră acolo era doar o grupă, una foarte mică. De multe ori doar o persoană participa alături de misionari. În primul an problema noastră mare a fost limba. După ce prezentam mărturia pregătită pe scurt şi după ce ne opream, proprietarul începea să vorbească teribil de repede, folosind cuvinte care păreau kilometrice. Dar, încetul cu încetul, am început să înţelegem cuvintele şi să le utilizăm noi înşine. Toată lumea a fost minunat de răbdătoare cu noi. Mă minunam cum de se puteau abţine de la râsete la unele dintre greşelile noastre amuzante; totuşi, ne corectau cu faţa serioasă. Apoi, câteva luni mai târziu, au râs cu noi când ne-au spus că la început înţelegeau foarte puţin. Da, unii dintre oamenii pe care i-am vizitat în primul an sunt acum vestitori.

Vizita fratelui Knorr în Chile, în martie 1949, şi minunata noastră adunare din Santiago, cu o participare record de 450, sunt amintiri minunate. Cinci ani mai târziu, când el a venit, numărul nostru de participanți era de peste o mie. Când am ajuns în Chile numărul mediu de vestitori era de 200. În acest an am trecut de 1200. Uneori, progresul pare lent atunci când este privit de la o zi la alta, dar când ne uităm înapoi, peste ani, rezultatele ne inspiră.

În ianuarie, 1950, am fost repartizaţi în capitala Chile, Santiago. Şase luni mai târziu, şaisprezece dintre noi erau în drum spre adunarea de la Stadionul Yankee. Încântaţi dincolo de descriere de a fi acolo şi de a primi noi instrumente pentru a le utiliza în serviciu, la întoarcere ne-am reinstalat în lucrarea noastră. În următorii trei ani, adunarea noastră a continuat să crească. Era încurajator să vedem cât de mulţi dintre vestitori se maturizau. Dar acolo au fost şi dezamăgiri, deoarece studenții începeau pentru o vreme, iar apoi renunţau. Aici, pentru mulţi, iubirea pentru adevăr nu este suficient de puternică pentru a face o schimbare în viaţa lor personală. Standardele morale nu sunt foarte înalte şi există o tendinţă înnăscută de a urma o cale de acțiune uşoară în viaţă. Dar, în ciuda acestui lucru, există cei care lasă adevărul să devină primul lucru în viaţa lor. Este un privilegiu fericit de a avea o un rol în sprijinirea acestora.

Stadionul Yankee 1953 — da, ne-am dus cu avionul. Pentru toţi delegaţii chilieni, un aspect al adunării a fost acolo absolvirea primului misionar din Chile. El a fost contactat de unul dintre misionari în timpul primelor luni de acolo. Fericiţi am fost noi, de asemenea, pentru că am vorbit din nou la Stadionul Yankee, cu colegii noştri care activează în diferite părţi ale lumii, auzind despre lucrarea lor; şi era destul de evident faptul că fiecare îşi considera sarcina cea mai bună. Am fost cu toţii de acord că nu am dori să ne întoarcem la prima noastră numire ca pionieri.

La întoarcerea în Chile am făcut o vizită ulterioară la un abonat al *Turnului de veghere*. Ea mi-a spus că împrumutase reviste unei prietene interesate. Vizitând pe acea prietenă am descoperit că ea prinsese o mare parte din adevăr. Am început să studiem şi după câteva luni m-a însoţit în serviciu şi a fost botezată la următoarea adunare. O alt studentă care a început să meargă cu mine din uşă în uşă mi-a cerut să o însoţesc la casa unei prietene, unde ea a depus mărturie. Am plasat un set de trei cărţi şi o Biblie şi am obţinut un abonament la *Turnul de veghere* la prima vizită, iar săptămâna următoare a început un studiu. Acum, ea este gata să meargă cu noi în serviciu.

Serviciul Împărăţiei este singura activitate utilă, oferind cea mai mare fericire şi mângâiere, nu numai altora, ci şi nouă. Recent, aceasta a fost adusă forţat acasă la mine, atunci când sora mea, cu care am împărtăşit zece ani de pionierat, a fost ucisă dintr-o dată, la doar câteva luni după ce a ajuns în Africa, să se căsătorească cu un alt misionar şi să continue acolo serviciul cu timp integral. Într-adevăr, nimic nu era atât de întăritor pentru mine atunci ca faptul de a avea zile pline în serviciu, de a-mi urmări scopul în viaţă, şi de a aduce oilor veşti mângâietoare despre noua lume glorioasă. Când privesc înapoi peste cei doisprezece ani de pionierat ai mei mi se pare că au fost, într-adevăr, cei mai bogaţi ani din viaţa mea. Aştept cu bucurie privilegiile următorilor doisprezece ani, precum şi ai celor nenumăraţi de dincolo.

Ipocrizia comunistă

● "De ce nu declarăm în programul nostru că suntem atei?" a întrebat Nicolai Lenin în 1905. Comuniştii, desigur, au crezut că vor obţine mai mulţi susţinători nefăcând publicitate ateismului lor. Dar atunci când le convine şi le face propaganda mai eficientă, comuniştii nu ezită să apeleze la Dumnezeu. Recent, liderul sovietic Nikita S. Hruşciov a spus că, deşi Stalin a făcut greşeli, ele nu au fost esenţiale, şi a cerut ca "Dumnezeu să permită fiecărui comunist să fie capabil să lupte ca Stalin." Apelul lui Hruşciov la Dumnezeu a de a-i face pe comunişti la fel ca Stalin, solicită citarea unui pasaj din cartea lui Robert E. Sherwood, *Roosevelt şi Hopkins*: "Dintr-o dată Stalin a exclamat, ‚Fie ca Dumnezeu să ajute această întreprindere să reuşească'!" (traducerea acestei observaţii, aşa cum i-a fost dată de Churchill lui Roosevelt, a fost: "Fie ca Dumnezeu să facă să prospere această iniţiativă!") Mi s-a spus că, în nici un caz nu era neobişnuit ca Stalin, care a fost educat pentru un timp într-un seminar religios, să invoce ajutorul Divinităţii. Ipocrizia nu cunoaşte limite, în domeniul comunismului.

Cuprins

RESPONSABILITATEA CREŞTINULUI FAŢĂ DE ALŢII

TIMOTEI a fost unul dintre însoțitorii constanți ai lui Pavel în serviciu. Împreună, ei au desfăşurat o activitate misionară extensivă. Pavel a trimis scrisoarea sa Creştinilor din Roma, pe vremea când ei vizitau Corintul. Printre alte lucruri, el le-a spus că „noi…cei care suntem puternici să purtăm slăbiciunile celor ce nu sunt tari şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare dintre noi să-i placă aproapelui său în ceea ce este bine pentru zidirea acestuia. Căci nici Cristos nu şi-a plăcut Lui însuşi.” Pavel a purtat partea sa de responsabilitate creştină față de alții şi prin exemple şi poveţe, a imprimat în celelalte persoane dedicate nevoia de a proceda la fel. Acelaşi sentiment răsună în scrisoarea lui Pavel (şi Timotei) către Filipeni: „Să aveţi aceeaşi iubire, fiind uniţi în suflet, având un singur gând, nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori, arătând interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi.” Adevăratul Creştinism este practicat numai când ne ocupăm de interesele celorlalţi şi atunci când slujitorii tovarăși din preajma noastră sunt zidiţi în serviciu evlavios. Aşa cum nici Cristos nu şi-a plăcut Lui însuşi, aşa trebuie să fim extrovertiți iubitori, pentru a ne dovedi urmaşii lui. ─Rom. 15:1-3; Filip. 2:2-4; Ioan 13:34, 35, *NW*.

[2]Această acţiune evlavioasă de a ne îngriji de interesele celorlalţi, în închinarea lui Dumnezeu, nu era un lucru nou, nici măcar în acele timpuri. Cu mult timp înainte de Cristos, Iehova le-a dat un serviciu fiilor lui Levi, o răspundere sacră. Aaron şi ceilalţi membri ai familiei, erau responsabili de mai mult decât de propria închinare a lui Iehova. Ei slujeau în interesul întregului Israel, zidind şi menţinând curată închinarea lui Iehova, dându-i socoteală lui Iehova pentru toate lucrurile ce erau făcute. ─Numerele 18.

[3]Închinătorii lui Iehova Dumnezeu nu se izolează în mănăstiri, sus în munţi. Ei se asociază, cu regularitate, în închinare în grupă şi în propovăduirea oganizată a veştii bune a împărăției, pentru beneficiul altora. Astfel, ei pot purta slăbiciunea unul altuia şi nu să se îngrijească numai de propria lor persoană. Asocierea creştină este practică şi este binecuvântată de Rege, care a spus: „Acolo unde doi sau trei se întâlnesc în numele Meu, sunt în mijlocul lor.” Ea este practică pentru că fiecare poate să îl ajute pe celălalt să fie puternic şi să respingă atacurile duşmanilor. Şi dacă unul dintre ei se va poticni, ceilalţi vor fi pregătiţi să îl ridice. ─Mat. 18:20, *NW*; Ecl. 4:9-12.

Cuprins

[4]Adevărul este al lui Iehova. El ne este dat ca o răspundere pentru a fi folosit în folosul celorlalţi şi astfel, o socoteală trebuie dată Proprietarului adevărului, Sursei întregului adevăr din ceruri, Iehova. Adevărul trebuie împărtăşit. Aceasta se aplică tuturor celor care cunosc câte ceva din adevăr, mai mult sau mai puţin. Trebuie să transmitem mai departe ceea ce cunoaştem. Creştinul are obligaţia de a-i învăţa pe ceilalţi ceea ce a învăţat. Alţii trebuie zidiţi în slujire; după cum i-a scris Pavel lui Timotei: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii.” Odată ce a început, Creştinul trebuie să continue să predea aceste lucruri şi să dea sfaturi. Acesta este aranjamentul lui Iehova pentru a zidi o laudă la nivel mondial, în aceste zile din urmă ale conducerii lui Satan şi pentru a anunța vestea bună a Împărăției. În momentul în care cineva află adevărul, Iehova se aşteaptă ca acela să-i instruiască pe alţii în calea adevăratei închinări. Fiecare ajută pe fiecare sau pe mai mulţi, şi astfel, organizaţia teocratică, societatea Lumii Noi, înfloreşte pretutindeni. Acesta a fost modul în care, în ultimii zece ani, au fost adăugaţi la societatea Lumii Noi mai mult de jumătate de milion de noi martori ai lui Iehova, şi acest lucru este plăcut lui Iehova. ─2 Tim. 2:2, *NW*.

[5] Acum, sunt 16.240 de adunări ale martorilor lui Iehova, în toată lumea, o creștere cu peste 1.500 într-un singur an. În mijlocul acestor adunări se ţin, cu regularitate, studii Biblice şi întâlniri unde se discută despre serviciul Creştin. Cu ajutorul acestor întâlniri, adevărul este transmis oamenilor care devin calificaţi pentru a-i învăţa pe ceilalţi. În mod spiritual, Isus Cristos este în mijlocul lor. Acestea sunt îngrijirile lui Iehova pentru întărirea continuă a slujitorilor Lui şi fiecare ar trebui să aprecieze pe deplin nevoia de a fi prezent. Toţi pot învăţa şi în acelaşi timp, fiecare poate ajuta pe ceilalţi „ţinând tare la declararea publică a speranţei noastre, fără ezitare, … Să ne interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie!” Fiecare întâlnire este înălţătoare. Ocazional, s-ar putea găsi cineva, care are altfel de sentimente independente şi care găseşte scuze pentru a nu participa la o întâlnire. Pavel a spus că unii au acest obicei. Mândria stă mereu în cale, atunci când cineva crede că este mult prea avansat pentru a mai participa. Însă, acesta este egoism, căci toţi trebuie să se ajute între ei şi atunci când cineva are o cunoştință mai mare, ar trebui să fie gata să poarte slăbiciunea acelora ce nu sunt aşa de puternici şi nu să se gândească numai la binele lui. Acum este momentul de a ne îndemna la iubire şi fapte bune. Unui om s-ar putea să nu-i placă să primească sfaturi la şcoala teocratică de serviciu şi ar putea să lipsească, însă, în loc să apară în ochii celorlalţi ca un veteran avansat cu mulți ani de propovăduire, aşa cum i-ar plăcea lui să pară, el dă dovadă de lipsă de maturitate şi, mai mult de atât, arată indiferenţă şi lipsă de iubire faţă de toţi fraţii lui. El nu doreşte să îşi asume partea sa de responsabilitate ca şi Creştin, pe care o are faţă de ceilalţi. ─ Evrei 10:23-25, *NW*.

Cuprins

[6] În afara întâlnirilor adunării, există şi alte oportunităţi de a-i zidi pe ceilalţi. Aceia mai puternici îi pot ajuta pe aceia mai puţin maturi în pregătirea lecţiilor de studiu, sau în numirile şcolii de serviciu, înainte de întâlnirile grupei. Se pot găsi, de asemenea, momente când Creştinii se pot vizita unii pe ceilalţi şi pot găsi oportunităţi să discute despre lucruri spirituale, în locul bârfei şi al discuţiilor inutile. Adevărul conţine cuvinte sănătoase, dar lucrurile înşelătoare, dăunătoare şi neadevărate, trebuiesc evitate. Mai ales atunci când cineva cade de la credinţă şi face declaraţii înşelătoare, creştinul matur este obligat să se pregătească pentru a refuza orice fel de învăţătură falsă şi a sprijini puterea spirituală a celor care nu sunt atât de puternici şi care ar putea ceda, pe neaşteptate, erorii. Noi îi putem ajuta pe fraţii noştri creştini, discutând cu ei despre lucrurile ce îi pot zidi din Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Scripturile conţin cel mai bun sfat din lume. „Dându-le aceste sfaturi fraţilor, vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus, hrănit cu cuvintele credinţei şi ale învăţăturii bune, pe care ai urmat-o îndeaproape.” Să nu crezi că numai supraveghetorii din adunare sunt cei care pot da sfaturi, ci pregăteşte-te ca şi tu să poţi purta unele dintre slăbiciunile celorlalţi şi să dai un sfat bun, însă asigură-te că îl preiei din Scripturi. ─ Efes. 4:29; 1 Tim. 4:1, 6, *NW*.

[7] Pe măsură ce slujitorul este echipat pentru a-i ajuta pe ceilalţi în a păstra doctrina corectă, asemenea lui Timotei, el va putea spune „unora să nu predea altă doctrină, nici să nu dea atenţie unor istorisiri neadevărate şi unor genealogii care nu duc la nimic, ci, mai degrabă, dau naştere la întrebări, decât să împartă ceva de la Dumnezeu în legătură cu credinţa.” Nu este practic pentru grupurile martorilor lui Iehova să îşi permită să fie atraşi în discuţii inutile sau în speculaţii. Exemple bune sunt întrebările despre problemele rasiale şi naţionaliste, care sunt atât de uşor împrăştiate în flăcările neînţelegerilor din toată lumea. Însărcinarea slujitorului creştin nu este să rezolve problemele lumii şi nici nu poate, de fapt, prin propovăduirea sa să rezolve problemele rasiale, din nici o parte a lumii. Nici nu va încerca să dovedească faptul că o naţiune este mai bună decât alta, fiind astfel atras în conflicte politice. Este evident tuturor persoanelor raţionale că toate naţiunile fac parte din stăpânirea lui Satan şi că singura soluţie pentru problemele omenirii se află în noua lume a creaţiei lui Iehova. Prin propovăduirea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu, slujitorul face o acţiune practică şi astfel realizează cel mai bun lucru. El ajută oamenii să-şi mărească credinţa şi să aibă o imagine clară a scopurilor lui Iehova, evitând, în acelaşi timp, multe greutăţi care s-ar putea abate asupra lui. Antrenându-se în devotament evlavios şi învăţând doctrina corectă, slujitorul îşi păzeşte răspunderea şi nu se amestecă în nici un fel de „ceartă pentru cuvinte, un lucru care nu foloseşte la nimic, fiindcă îi dărâmă pe cei care ascultă.” ─1 Tim. 1:3, 4; 2 Tim. 2:14, *NW*.

Cuprins

SĂ NE INSTRUIM UNII PE ALŢII

[8]Menţinerea unei doctrine corecte este numai una dintre responsabilităţile pe care le avem faţă de ceilalţi. Principala noastră lucrare este slujirea. În acest domeniu trebuie să ne dăm toată silinţa. Fiecare dintre noi caută să-şi îndeplinească slujirea temeinic. Pentru a face acest lucru avem nevoie de ajutorul oferit de Iehova. Acum, ca niciodată înainte în timpurile moderne, El a oferit un program de instruire, la nivel mondial, unde toţi slujitorii asociaţi cu o adunare a martorilor lui Iehova se ajută între ei. Este responsabilitatea tuturor, nu numai a supraveghetorilor, să ofere ajutor semenilor, în mod iubitor, pentru a avansa spre maturitate în serviciul lui Dumnezeu. Acest lucru se poate face numai într-un mod organizat. În primii ani ai Creştinismului, nu numai apostolii erau cei care instruiau pe slujitori. Cristos „a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru lucrarea de slujire.” Toţi au fost folosiţi în programul de instruire, unindu-se în credinţă şi într-o organizaţie acceptată de Iehova. Unirea aduce rezultate. Unii preferă să fie mereu singuri, aranjând intenționat să țină studii Biblice în dimineţile de duminică, sau atunci când grupurile lucrează împreună. Însă, nu este nici un fel de dovadă scripturală care să-i sprijine. Apostolul Pavel şi slujitorul Timotei au muncit din greu pentru a-i instrui pe ceilalţi. Astfel, fiecare creştin ar trebui să poarte slăbiciunile celorlalţi şi nu să-şi placă lui însuşi. Zideşte pe fiecare din adunare! —1 Cor. 14:12; Efes. 4:11, 12; 1 Tes. 5:11, *NW*.

[9]Isus i-a trimis pe câţiva dintre primii slujitori în grupuri de câte doi. În mod evident, nu a făcut acest lucru pentru ca cei doi să socializeze sau să îşi ţină companie. Ei aveau nevoie de mai multă experienţă în propovăduirea din casă în casă şi din sat în sat, putându-se ajuta astfel între ei. Ei nu au contestat aranjamentul lui Isus de a-i trimite câte doi, ci au mulţumit pentru îngrijirea făcută în mod iubitor. Cu siguranţă, la acel timp, nimeni nu s-a împotrivit lucrării unui sfat folositor, când întâlnea oameni sau depăşea cu tact obiecțiile faţă de minunata lucrare. Numai pentru că, acum, Isus nu este pe pământ, unde să Îl putem vedea, pentru a direcţiona lucrarea, ci este în ceruri, unde nu Îl putem vedea, acesta nu este un motiv pentru a privi lucrarea cu alţi ochi. Fiecare propovăduitor al veştii bune are nevoie şi îi este, de asemenea, de folos, sfatul ce vine din partea altora. Servii de circuit din organizaţia teocratică vizitează regulat adunările pentru a-i ajuta pe toţi să fie slujitori mai buni, lucrând alături de ei, din casă în casă. Înainte de a vizita o altă adunare, ei fac aranjamente pentru ca membrii adunării să se ajute reciproc în serviciul de teren. Din moment ce acest program de instruire a început în anul 1953, s-au făcut progrese mari în folosirea capabilă a Bibliei, în expunerea predicilor la uşi. Face parte din responsabilitatea fiecărui creştin, pe care o are faţă de ceilalţi, să participe la acest program de instruire, pentru binele societăţii Noii Lumi. Ce faci tu în cadrul acestui program de instruire? I-ai permite tu lui Pavel sau lui Timotei să îţi dea sfaturi ce te pot ajuta, dacă ei ar fi astăzi pe pământ? – Luca 10:1.

Cuprins

RESPONSABILITĂŢILE ADUNĂRII

[10]Multe probleme organizatorice au necesitat atenţia slujitorului binevoitor Timotei pe lângă promovarea doctrinei corecte şi răspunderea ca fraţii să primească instruirea potrivită. Slujitorul matur primeşte, de bună voie, responsabilităţile organizatorice. Pentru a sluji bine organizaţia teocratică, Timotei a trebuit să ţină pasul cu ultimele instrucţiuni primite de la corpul de guvernare. Sub supravegherea lui Pavel, Timotei a participat la punerea mâinilor. Aceasta însemna facerea de numiri teocratice, la fel ca acelea pe care le face astăzi Societatea. Numai slujitorii corecți erau numiţi în adunare. Era necesară atenţie sporită: „Să nu-ți pui mâinile în grabă peste nici un om.” Înainte ca cineva să fie numit serv în cadrul adunării, trebuia să îndeplinească anumite cerinţe. Pavel a subliniat aceste cerinţe la 1 Timotei 3:1-13, şi ele guvernează, şi astăzi, numirea servilor în adunare, Societatea îndeplinindu-şi responsabilitatea în această privinţă. Fiecare serv numit ar trebui să fie familiarizat bine cu ele. În zilele noastre, Societatea le dă autoritate unora dintre slujitori, cum ar fi servii de filială, să facă numiri în organizaţia teocratică, iar acestea sunt făcute întotdeauna în conformitate cu sfaturile Scripturii, niciodată nu sunt făcute în pripă. Iar cei care fac aceste numiri trebuie să fie exemple celor care îndeplinesc calificările de servi, la fel cum a fost Timotei. —1 Tim. 5:22, *NW*.

[11]Responsabilităţile lui Timotei nu s-au sfârşit acolo. Organizaţia curată este ceea ce face plăcere lui Dumnezeu. Trebuie menţinută o apărare a organizaţiei, pentru ca ea să nu fie coruptă. Nu putem închide ochii sau să trecem cu vederea păcatele. Supraveghetorul trebuie să „mustre în văzul tuturor pe cei care practică păcatul, pentru ca şi ceilalţi să se teamă.” Bineînţeles că nu este plăcut să descoperim păcate în vreo adunare sau să recurgem la mustrări, însă slujitorul lui Dumnezeu nu poate evita responsabilitatea. Mustrarea era făcută numai după o audiere, după cum a instruit Pavel: „Să nu accepţi nicio acuzaţie împotriva unui bătrân, decât pe baza mărturiei a doi sau trei martori.” Chiar dacă s-a format o strânsă prietenie, de-a lungul anilor, sau acuzatul este un membru al familiei, supraveghetorul era obligat să aibă grijă că legea lui Iehova este respectată „nefăcând nimic cu părtinire.” Nici un slujitor, sau creştin, nu poate să apere un păcătos de la binemeritata pedeapsă şi apoi să se aştepte la binecuvântare din partea lui Iehova. Nu este vorba de a te băga în chestiunile personale ale altuia, însă atunci când un păcat este permis în adunare sau într-o ţară, lucrarea nu poate prospera. Aduceţi-vă aminte că Acan a trebuit dat afară din Israel pentru ca prosperitatea să fie restaurată şi să iasă victorioşi. Astfel, pentru binele organizaţiei

Cuprins

şi pentru salvarea celui care ar putea merge pe o cale greşită, nu proteja niciodată un păcătos, chiar dacă este un prieten apropiat sau membru al familiei. Face parte din responsabilitatea creştinilor să păstreze organizaţia curată. —1 Tim. 5:19-21; Iosua 7:25, *NW*.

[12]Ocupându-se de problemele organizatorice, slujitorul s-ar putea lovi de persoane care nu vor să urmeze instrucţiunile teocratice date de Atotputernicul Dumnezeu. Slujitorul trebuie să-şi ţină sentimentele în frâu, să trateze problemele cu tact şi blândeţe, cu răbdare, cu îndelungă răbdare şi cu ajutorul artei de a preda. „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, capabil să predea, stăpânindu-se în situaţii rele.” Nu este uşor să te ocupi de cei care fac probleme, însă, slujitorii trebuie să accepte şi această responsabilitate când sunt chemaţi de către Iehova. —2 Tim. 2:24, *NW*.

[13]Timotei a fost un tânăr făcut înţelept prin Cuvântul lui Dumnezeu dat lui de către Pavel. În mijlocul adunării, el a întâlnit mulţi fraţi mai bătrâni. Cei bătrâni din adunare sunt demni de respectul tuturor. Mulţi s-au extenuat fizic, la propriu, în serviciul lui Iehova. La bătrâneţe, ei merită respectul celor tineri, mai ales a celor care au conducerea în serviciu. „Bătrânii care îndrumă bine să fie consideraţi demni de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt şi în predare. Să nu-l critici aspru pe un bărbat în vârstă. Dimpotrivă, imploră-l ca pe un tată, iar pe bărbaţii mai tineri, ca pe nişte fraţi, pe femeile în vârstă, ca pe nişte mame, iar pe cele mai tinere, ca pe nişte surori, cu toată castitatea.” Aceste cuvinte i-au mărit înţelegerea lui Timotei. Tinerii care se asociază acum cu societatea Noii Lumi trebuie să înveţe să respecte organizaţia teocratică şi fraţii şi surorile mai în vârstă, ce fac parte din organizaţie. Şi asocierea tuturor ar trebui să fie ireproşabilă, fără ipocrizie, plină de adevărată iubire creştină. —1 Tim. 5:1, 2, 17, *NW*.

[14]Timotei a avut şi o altă îndatorire în mijlocul adunării creştine, şi anume aceea de a clarifica poziţia femeii în cadrul adunării şi de a avea grijă că se menţine organizaţia potrivită. El trebuia, de asemenea, să se îngrijească de interesele văduvelor din adunare şi să aibă grijă că primeau provizii. El trebuia să decidă cine este demn de a primi ajutor din partea organizaţiei. Tot astfel, slujitorii din timpurile moderne trebuie să menţină o organizaţie potrivită. Toţi cei vrednici, nevoiaşi sau bolnavi, vor fi vizitaţi şi vor primi ajutor din partea adunării, şi această responsabilitate nu trebuie ocolită de vestitori. —1 Tim. 2:11; 5:5, *NW*.

ASPECTE MISIONARE

[15]În rândurile martorilor lui Iehova se păstrează o înregistrare despre perioada de timp dedicată serviciului pe teren. Înregistrarea individuală de pe teren este importantă pentru fiecare vestitor al evangheliei, însă, aceasta nu înseamnă că el se va eschiva de la responsabilitatea pe care o are faţă de fraţii lui, numai de dragul de a se da mare, mândrindu-se în faţa celorlalţi. Deşi slujitorilor cu timp integral le este dat un număr minim de ore, se așteaptă ca ei să facă mai mult decât serviciul personal de pe teren. Multe îndatoriri şi obligaţii are creştinul, care nu fac

Cuprins

parte din serviciul de teren. Una dintre ele este vizitarea membrilor adunării care sunt bolnavi. Altă îndatorire este mângâierea celor în necaz. Participarea la întâlniri este, de asemenea, una dintre ele. Sunt, însă, multe pregătiri de făcut pentru beneficiul celorlalţi. Unii ar putea primi numirea de a expune o cuvântare publică sau de a participa la o adunare de serviciu. Chiar dacă nu pot declara timpul petrecut cu aceste îndatoriri, ar trebui ca ele să fie la fel de importante pentru ei, ca orice altă numire, şi ar trebui bine făcute. În unele ţări, educaţia oamenilor este foarte limitată şi mulţi nu ştiu să citească. În momentul în care aceştia sunt interesaţi de adevăr, cineva trebuie să se ocupe în mod special de ei, să îi ajute să înveţe să scrie şi să citească. Astfel se face că în multe ţări, martorii lui Iehova ţin cursuri de învăţare a scrierii, acestea fiind binecuvântate de Iehova. Unii dintre cei care nu au ştiut înainte să scrie sunt acum slujitori cu timp integral. Oricine va face un efort, va putea citi Biblia şi va putea lua notiţe la întâlniri, însă, au nevoie de timp, răbdare şi puţin ajutor. Dacă zece pot fi ajutaţi de unul, ca aceştia să devină destul de maturi pentru a lua parte în serviciu, atunci, cei unsprezece, împreună, Îl vor lăuda mult mai mult pe Iehova, decât unul singur şi de aceea este important să avem grijă de ceilalţi şi nu numai de noi înşine. Trebuie să ne îngrijim de organizaţie. De exemplu, îi putem ajuta pe fraţii noştri, în chestiuni legale, atunci când ei sunt arestaţi din cauza adevărului. Dacă avem abilităţi naturale, trebuie să le folosim în serviciul lui Iehova şi să îi ajutăm pe fraţii noştri, mai degrabă decât să obţinem ceva pentru noi. Nu ar trebui să ne facă să părem mai buni decât ceilalţi, ci trebuie să privim talentele, oricare ar fi ele, cu respect faţă de Dumnezeu, ca o răspundere, de la noi cerându-se să folosim orice deţinem în serviciul Lui. ─1 Tes. 3:2, 3, *NW*.

[16]A-i ajuta pe ceilalţi, presupune, de multe ori, dedicarea timpului nostru, energiei noastre, puterii noastre şi a propriei noastre persoane. Ne întoarcem din nou spre devotatul Timotei, ca spre un exemplu. Pavel le-a spus Filipenilor despre el: „Eu sper în Domnul Isus să vi-l trimit în curând pe Timotei, pentru ca sufletul meu să se bucure când voi afla despre voi. Căci n-am pe nimeni altcineva cu o atitudine ca a lui, care să se îngrijească cu adevărat de voi. Pentru că toţi ceilalţi îşi caută propriile interese, nu pe ale lui Cristos Isus. Dar voi cunoaşteţi dovada pe care a dat-o el cu privire la sine, şi anume că, asemenea unui copil cu tatăl lui, a slujit ca sclav cu mine la răspândirea veştii bune.” Este posibil ca Pavel să fi folosit mai mulţi oameni de acest fel, pentru că de ei are mereu nevoie organizaţia teocratică. Desele dureri de stomac ale lui Timotei trebuie să fi fost rezultatul călătoriilor lui misionare, în care a băut câteodată apă contaminată, nu a mâncat destul sau când trebuia; însă, lucrarea misionară a fost misiunea primită de el şi pentru care s-a oferit voluntar, pentru binele celorlalţi şi pentru interesele întregii organizaţii. Iar Pavel a fost cel care a spus: „De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în

Cuprins

pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn deseori, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune. Pe lângă aceste lucruri de afară, mă mai apasă ceva zi de zi: grija pentru toate adunările." Toate aceste fapte nu au fost făcute dintr-un spirit de aventură, ci Pavel le-a înfruntat de dragul acelora cărora le slujea. Şi chiar şi atunci când s-ar fi putut gândi doar la sine, din cauza suferinţelor trăite şi a lipsurilor, marea sa îngrijorare era pentru toate adunările, spre a-i întări şi a-i ajuta să nu se poticnească. El a fost devotat fraţilor lui, pentru onoarea lui Iehova şi pentru slujire. Iehova l-a binecuvântat din abundenţă pentru iubirea sa. ─Faptele 19:22; 1 Cor. 4:17; Filip. 2:19-22; 1 Tim. 5:23; 2 Cor. 11:24-28, *NW*.

[17]Ai avut tu parte măcar de una din suferinţele trăite de Pavel, datorită faptul că ai slujit altor creştini şi oameni cu bunăvoinţă? Posezi tu adevăratul spirit misionar al iubirii, care te-ar putea determina să dorești să faci astfel? Poate nu te-ai confruntat cu fiecare în parte dintre acestea, însă creştinii din toată lumea da. Misionarii au absolvit Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere cu un singur scop şi anume, acela de a prelua slujirea în ţări îndepărtate, adesea în condiţii stranii şi primitive. Mulţi servi de circuit şi de district au slujit adesea în condiţii riscante. Ei şi-au riscat sănătatea de multe ori, lucrând în ţinuturi lipsite de standarde minime de igienă, au suferit de boli tropicale, pierzându-şi până şi viaţa. Unii au trăit în mijlocul răscoalelor şi violenţei, fiind evacuaţi cu forţa din teritorii, din cauza războaielor. Ei au trăit fără a dormi, fără a avea parte de mâncare adecvată şi de apă potabilă, contractând astfel dureri de stomac, precum Timotei. Ei au dormit în colibe ale băştinaşilor din junglă şi au fost muşcaţi de insecte veninoase. Unii au fost arestaţi sau deportaţi, atunci când s-a ridicat opoziţie contra slujirii. Alţii au îndurat vremea arctică, ducând adevărul la oamenii din nord, fără a se teme de frig sau de pericole. Şi chiar până în zilele noastre, mulți suferă încă efectele anilor petrecuți în serviciul misionar, însă ei nu s-au plâns şi nu se vor da înapoi, căci nici Pavel şi nici Timotei nu au făcut asta. Ei au asupra lor acelaşi spirit al lui Iehova şi aceeaşi consideraţie pentru nevoile celorlalţi; astfel ei primesc aceeaşi abundentă binecuvântare din partea lui Iehova. Aceşti credincioşi lucrători misionari merită încurajarea celorlalţi, care poate sosi prin scrisori trimise de creştinii din ţinuturile pe care le-au lăsat în urmă. Misionarii sunt ocupaţi şi poate nu au mereu timp să răspundă scrisorilor, însă un cuvânt aducător de bucurie şi relatarea câtorva experienţe într-o scrisoare vor fi apreciate tot timpul şi sunt trimise din dragoste, fără a aştepta ceva în schimb. Misionarii au aflat că bucuria de a dărui este mai mare decât aceea de a primi, şi oricine îi încurajează va experimenta aceeaşi bucurie. ─Filip. 2:17; 4:10-16; Faptele 20:34, 35; 1 Cor. 16:10, 11; Evrei 13:12, *NW*.

Cuprins

LOIAL ŞI FĂRĂ RUŞINE

[18]În aceste ultime zile ale existenţei sistemului de lucruri a lui Satan, indiferent dacă cineva este misionar sau lucrează în apropierea casei sale, o mare ocară este adusă celor aflaţi în serviciul lui Isus Cristos. Acesta este o parte a serviciului nostru, aşa cum a fost şi al lui Pavel, care a exclamat: „De aceea continui să suport toate lucrurile de dragul celor aleşi, pentru ca şi ei să primească salvarea care este în Cristos Isus … dacă vom persevera, vom şi domni cu El ca regi.” Noi, la rândul nostru, trebuie să fim dispuşi să suferim pentru binele altora. Mulţi dintre fraţii noştri sunt închişi din cauza integrităţii lor, la fel cum a fost Pavel în momentul în care a scris a doua epistolă către Timotei. Este o mare onoare să fii asociat cu fraţii credincioşi care luptă pentru principiile Cuvântului lui Dumnezeu, pentru dreptate, deşi sunt blamaţi de persecutori comunişti nelegiuiţi, de lideri religioşi sau de oameni duşmănoşi. Satan ar vrea să ne descurajeze în slujire, influențându-ne să evităm blamările ce vin în urma legăturii noastre cu fraţii persecutaţi. Însă nu vom cădea în această capcană satanică. „Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci de putere, de iubire şi de judecată sănătoasă. Să nu-ţi fie, deci, ruşine cu mărturia despre Domnul nostru, nici cu mine, care sunt întemniţat pentru el, ci fii părtaş la suferirea răului pentru vestea bună, potrivit puterii lui Dumnezeu.” Noi nu ne ruşinăm de faptul că suntem martori ai lui Iehova, chiar şi în aceste timpuri de persecuţie şi nu ne dăm înapoi de la asocierea cu fraţii noştri, pentru a evita ocările. Poziţia noastră, de partea lui Iehova şi nu de partea oamenilor, este ceea ce contează. Dacă vom fi nevoiţi să mergem la închisoare pentru credinţa noastră, atunci vom continua propovăduirea în rândul deţinuţilor. După eliberare ne vom relua slujirea alături de fraţii noştri, în acelaşi mod cum Timotei s-a dovedit un exemplu în acest sens. Suntem mândri să fim asociaţi ai lui Isus Cristos, ai apostolului Pavel, ai miilor de fraţi închişi persecutaţi, în toată lumea, în aceste zile rele. Trebuie să ne apărăm Creştinismul şi slujirea şi să fim determinaţi a face aceasta, cu ajutorul lui Iehova, indiferent de ce batjocură şi întemniţări s-ar ivi. ─2 Tim. 2:10, 12; 1:7, 8, 12, 16; Evrei 13:23, *NW*.

[19]Vom fi neabătuţi şi neînfricaţi, chiar dacă unii vor renunţa la slujire sub presiunile persecuţiei. Vom merge mai departe. Pavel i-a spus lui Timotei că „unii oameni s-au îndepărtat de adevăr.” „Toţi oamenii din provincia Asiei mi-au întors spatele.” Pavel ştia ce înseamnă să fi rănit prin fraţi falşi, însă nu şi-a pierdut credinţa şi încrederea în Iehova şi nici nu a fost încetinit în serviciul lui Iehova. În închisoarea din Roma, el ar fi putut deveni deznădăjduit, căci mulţi care au fost asociaţi cu el în timpuri favorabile, au părăsit credinţa. El a ştiut că va avea întotdeauna pe adevăratul Prieten, de partea lui: „Toţi m-au părăsit — să nu li se pună asta la socoteală —, însă Domnul a stat lângă mine şi mi-a dat putere, pentru ca, prin mine, predicarea să fie făcută pe deplin şi toate naţiunile s-o audă.” Chiar dacă unii se îndepărtează, marea lucrare de propovăduire a veştii bune este realizată. Pavel i-a avut pe Timotei, Onisifor, Priscila, Aquila, Luca, Tit, Crescens şi pe mulţi alţii, care erau încă alături de el, în slujire, şi el s-a bucurat. Cât de mult

Cuprins

ne bucurăm pentru acele mii de persoane care s-au alăturat astăzi societăţii Noii Lumi! În timp ce unii se dovedesc a fi falşi fraţi şi trădători, ca în Rusia, Cehoslovacia şi Polonia, mulţi alţii sunt credincioşi. Şi în astfel de ţări, chiar dacă lucrarea este întreruptă, pentru moment, sau pentru şase luni, slujitorii credincioşi continuă loiali faţă de dedicarea lor şi răspândirea veştii bune, până când vor putea din nou relua întâlnirile şi vor putea din nou comunica cu ceilalţi membri ai societăţii Noii Lumi. Este responsabilitatea noastră să mergem mai departe, amintindu-ne că, deşi la moartea lui Isus a fost o scurtă perioadă de pauză în propovăduire, spiritul lui Iehova, la Cincizecime, a arătat calea şi face acelaşi lucru şi în zilele noastre. Ne bucurăm şi Îi mulţumim lui Iehova că ne-a dăruit atât de mulţi tovarăşi loiali şi fericiţi în slujire. ─2 Tim. 2:18; 1:15; 4:11, 16, 17, 19, 20, *NW*.

[20]Rapoartele despre responsabilităţile de slujire şi despre serviciul faţă de alţii, transmise de Pavel şi Timotei, ca urmaşi ai lui Isus Cristos, ar trebui să ne determine pe toţi, astăzi, să apreciem şi mai mult slujirea. Este o comoară preţioasă. Noi apărăm această răspundere în lumea întreagă, în prezenţa Dumnezeului nostru, asemenea unui grup de slujitori dedicaţi serviciului Său. Dedicarea pe care fiecare dintre noi a făcut-o, este adevărată şi trainică. Acum, este momentul să tratăm dedicarea cu seriozitate, să fim dispuşi şi pregătiţi să înfăptuim tot ce ne este dat să facem sub răspundere, asemenea lui Pavel şi Timotei. Puneţi cea mai mare valoare pe fiecare oportunitate de serviciu teocratic care vă iese în cale. Iehova se aşteaptă ca noi să facem ceva cu comoara pe care ne-a încredinţat-o. ─2 Cor. 4:5-7, *NW*.

[21]Sub conducerea Regelui Isus Cristos, fiecare dintre noi a primit o responsabilitate. Noi avem o relaţie strânsă şi apropiată cu Cristos şi cu Dumnezeu, ca administratori ai bunurilor lui Iehova. De la noi se aşteaptă să sporim ceea ce ne-a fost încredinţat. Pe măsură ce facem acestea, se adaugă mai multe privilegii şi responsabilităţi, şi ele sunt primite cu bucurie. Noi facem parte dintr-o organizaţie mondială a celor care Îl laudă pe Iehova, societatea Lumii Noi. Această societate a Noii Lumi se dezvoltă foarte repede acum. Din fiecare ţară şi din fiecare clasă socială vin mii de lăudători noi, în fiecare lună. Ei au nevoie de cineva mai matur decât ei, care îi poate ajuta. Ce facem noi în această privinţă? Suntem noi echipaţi pentru a le putea da sfaturi spirituale şi mângâiere? Le slujim noi, lăsând la o parte dorinţele noastre? Oferim noi tot sprijinul societăţii Noii Lumi, oferim noi un exemplu minunat noilor noştri fraţi şi surori? Acum mai mult ca niciodată înainte în istoria slujitorilor lui Iehova este nevoie de fraţi şi de surori maturi care să preia conducerea în slujire şi să îi ajute pe ceilalţi pentru a urma calea adevăratei închinări. Celelalte „oi” vin precum stoluri de porumbei. Cine îi va ajuta? Este un singur răspuns: Noi suntem sub conducerea Regelui. Este o mare lucrare de făcut şi noi suntem cei care am primit încredinţarea. Să arătăm că suntem administratori responsabili. Faptele noastre vor vorbi, dezvăluind ce înfăptuim. „Oamenii să ne considere subordonaţi ai lui Cristos şi administratori ai secretelor sacre ale lui Dumnezeu … ceea ce se caută la un administrator este să fie găsit credincios.” ─Luca 19:13, 25, 26; 1 Cor. 4:1, 2; Col. 1:24-29, *NW*.

Cuprins

[22]Nu meritãm ceea ce Iehova ne-a dăruit. Sunt multe lucruri pentru care, cu smerenie, trebuie să-I mulţumim. „El ne-a salvat … nu datorită lucrărilor noastre, ci datorită scopului său şi bunătăţii sale nemeritate. Aceasta ne-a fost dată în Cristos Isus înainte de timpurile de demult.” Să fim recunoscători întotdeauna, aşa cum suntem astăzi, pentru nemeritata bunătate faţă de noi şi pentru răspunderea minunată încredinţată în mâinile noastre. Să ne arătăm aprecierea pentru încrederea şi onoarea pe care Iehova ni le-a arătat, considerându-ne demni de încredere, numindu-ne pentru slujire. Nu din obligaţie, ci din voinţă proprie, din iubire şi cu respect, să acceptăm cu nerăbdare responsabilitatea şi să ne lepădăm de toate lucrurile care nu ne ajută în zidire reciprocă. „Toate lucrurile sunt permise, dar nu toate lucrurile sunt de folos. Toate lucrurile sunt permise, dar nu toate zidesc. Fiecare să caute nu folosul său, ci folosul altuia.” —2 Tim. 1:9; 1 Pet. 5:2, 3; 1 Cor. 10:23, 24, *NW*.

De asemenea, îndeamnă-i mereu pe bărbaţii mai tineri să aibă o minte sănătoasă, arătându-te tu însuţi în toate un exemplu de lucrări bune, dovedind integritate în predare, seriozitate, o vorbire sănătoasă care nu poate fi condamnată, astfel încât cel ce se împotriveşte să se ruşineze, neavând de spus nimic rău despre noi. —Tit 2:6-8, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce trebuie să facă fiecare creştin?
2. A avut Iehova vreun aranjament în a-i ajuta pe alţii, înainte de timpul lui Cristos?
3. Este creştin să te separi de alţii?
4. Ce face creştinul cu lucrurile pe care le învaţă, şi cum produce acest lucru roade?
5. Cum se potrivesc adunările cu responsabilitatea creştină faţă de alţii?
6. Ce anume dovedeşte pe cineva felul corect de slujitor?
7. Ce fel de discuţii trebuie să fie evitate în asociere cu alţii?
8. Cum s-a îngrijit Iehova de instruirea slujitorilor Săi?
9. (a) Ce program, început de Isus, este condus acum în lumea întreagă? (b) De ce fiecare slujitor trebuie să profite de acest program?
10. Cui îi sunt date responsabilităţi suplimentare, şi cum sunt ei numiţi?
11,12. (a) Cum şi de ce păstrează servii organizaţia curată? (b) Ce cooperare trebuie să fie aşteptată din partea tuturor celor care sunt asociaţi cu aceasta?
13. Ce atitudine potrivită demonstrează exemplul lui Timotei pentru creştinii ce servesc în organizaţia teocratică de astăzi?

Cuprins

14. Care este un alt exemplu despre acceptarea din partea lui Timotei a responsabilităţii teocratice?
15. (a) Este înregistrarea despre serviciul individului lucrul important? (b) Cum trebuie să ne privim abilităţile naturale şi cum să le folosim pentru a-i ajuta pe alţii?
16. (a) Cum este dispoziţia lui Timotei un exemplu remarcabil pentru noi? (b) Ce a acceptat Pavel din pricina adunărilor?
17. Cum arată mulţi servi cu timp integral, din organizaţia contemporană a creştinilor, aceeaşi dispoziţie misionară ca Pavel şi Timotei?
18. De ce au parte de suferinţă şi batjocuri adevăraţii creştini?
19. Cum ne călăuzeşte exemplul lui Pavel în timpuri de persecuţie sau de trădare, în ţări dictatoriale?
20. De ce folos este pentru noi luarea în considerare a înregistrărilor despre Pavel şi Timotei, în asumarea responsabilităţilor de serviciu?
21. Ce responsabilitate revine fiecărui serv dedicat al lui Iehova, odată cu dezvoltarea rapidă, acum, a societăţii Lumii Noi?
22. Care este cea mai bună cale pentru a ne demonstra aprecierea pentru răspunderea ce ne-a dat-o Iehova?

Aveți părtășie cu Iehova, nu cu demonii

Cum putem noi, creaturi umane de pe pământ, să avem poruncă să împărţim o masă cu Iehova Dumnezeu, atunci când el este marele Spirit divin invizibil? Evident, putem, pentru că apostolul Pavel a scris: "Nu puteţi să beţi paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să luaţi parte la „masa lui Iehova“ şi la masa demonilor!" — 1 Cor. 10:21, *NW*.

Vom aprecia punctul de vedere al lui Pavel atunci când ne amintim de jertfele de împărtăşire ale aranjamentului Legii Mozaice. În acestea cel care oferea sau aducea animalul să fie jertfit se spune că se împărtăşea sau avea părtăşie cu Iehova Dumnezeu şi cu preoţii. Cum aşa? Iehova se împărtăşea în jertfă prin faptul că sângele ei era stropit pe altarul Său şi grăsimea era consumată de flăcările sale. Preotul se împărtăşea în sensul că el (şi familia sa), mâncau literalmente pieptul şi piciorul drept, iar cel care aducea jertfa se împărtăşea mâncând restul. (Lev. 7:11-36). Ca şi alte caracteristici ale Legii, toate acestea au fost ilustraţii ale unor lucruri mai bune viitoare.

Aceste lucruri mai bune sunt jertfele pe care urmaşii lui Cristos le oferă, "o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele Său." A se împărtăşi cu Iehova la altarul Lui înseamnă a-I da felul de închinare pe care El îl

Cuprins

cere, aşa cum este ilustrat de Isus şi de apostolii Săi. Ei şi-au dedicat viaţa de a duce altora vestea bună despre numele lui Dumnezeu şi împărăţia Sa. O astfel de închinare trebuie să fie "în spirit şi în adevăr"; adică sinceră şi bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, Biblia. Că o astfel de închinare este bine descrisă ca împărtăşirea la o masă, poate fi văzut din cuvintele lui Isus: "Hrana mea este să fac voinţa celui care m-a trimis şi să sfârşesc lucrarea sa." — Evrei 13:15, Ioan 4:24, 34, *NW*.

Pe de altă parte, a avea părtășie cu demonii înseamnă a sluji interesele a tot ce este opus lui Iehova Dumnezeu, tot ce este sub controlul demonului şef, Satan Diavolul, pentru că "întreaga lume zace în puterea celui rău." Asta înseamnă că, în calitate de creştini, noi nu putem participa sau nu ne putem împărtăşi în jertfele pe care naţiunile lumii le oferă dumnezeilor lor prin Bogăţii, prin război, conducere mondială şi religia lumii. Aceasta înseamnă, de asemenea, evitarea propagandei făcute de "servul rău," teologi necredincioşi, agnostici, atei şi filozofi lumeşti. Dacă dorim viaţă trebuie să evităm părtășia cu demonii şi să avem părtășie numai cu Iehova. — 1 Ioan 5:19, *NW*.

Dacă dorim să avem părtășie cu Iehova nu putem fi căldicei, nu putem şchiopăta între două opinii diferite, ca pe cârje. Noi nu putem împărţi închinarea şi slujirea noastră între El şi duşmanii Săi, pentru că El este un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv de la noi. Noi nu putem să avem părtăşie cu Iehova şi cu demonii în acelaşi timp, la fel cum nu putem să mergem spre est şi spre vest în acelaşi timp.

De aceea, Apostolul Pavel sfătuieşte: "Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci …ce părtăşie are lumina cu întunericul? …Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli?" Ei nu au absolut nimic în comun. Pentru noi, a avea părtăşie cu Iehova şi a încerca să avem părtăşie cu demonii, în acelaşi timp, ar fi "o incitare a lui Iehova la gelozie." Aceasta ar fi nebunie curată, pentru că "suntem noi mai puternici decât El?" — 2 Cor. 6:14-16; 1 Cor. 10:22, *NW*.

Sfatul "Aveți părtăşie cu Iehova, nu cu demonii," este în special adecvat în timpul lunii aprilie, când moartea lui Cristos va fi amintită prin "cina Domnului".

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere*, din 15 ianuarie 1956.

Întrebări de la cititori

●În Deuteronomul 30:13 se face referire la pagina 117, paragraful 14, din cartea *Poţi supravieţui Armaghedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu*. Care este aplicarea completă a acelei scripturii, la paragraf? — P.S., Statele Unite ale Americii.

Paragraful în cauză, care se ocupă cu condiţia poporului lui Iehova în 1918, arată, în parte: "Şi când şi-au încheiat mărturia (în saci), fiara sălbatică

Cuprins

(organizaţia vizibilă de naţiuni a lui Satan) care se ridică din abis (mare) va purta război cu ei, îi va învinge şi-i va omorî." "(Apoc. 11:7-10, 13:1; Rom. 10:7, *NW*; Deut. 30:13)"

Pentru a aprecia de ce este citat Deuteronomul 30:13 trebuie să observăm, mai întâi, cum redă Apocalipsa 13:1 (*NW*): "Am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne şi şapte capete. Pe coarnele ei erau zece diademe, dar pe capetele ei erau nume blasfematoare." Contextul acestei profeţii indică faptul că această fiară sălbatică şi marea din care a venit ea sunt aceleaşi cu fiara sălbatică şi abisul menţionate în Apocalipsa 11:7 şi citat la paragraful precedent.

În Deuteronomul 30:13 şi în Romani 10:7 sunt citate, deoarece acesta din urmă, prin apostolul Pavel, citează din primul, dar foloseşte termenul de "abis" în loc de "mare." Astfel, aceste două scripturi susţin faptul că "abis" şi "mare" sunt unul şi acelaşi lucru şi sunt citate în acest scop. Enciclopedia lui McClintock şi Strong arată că aceşti doi termeni au fost folosiţi alternativ, deoarece se credea că mările sau oceanele sunt fără fund, care este sensul literal al abisului. *Septuaginta* foloseşte cuvântul grecesc *abyssos* în Geneza 1:2, referindu-se la un ocean primitiv sau "suprafaţa apelor", în *Traducerea Lumii Noi*. A se vedea nota de subsol c. Deci, Deuteronomul 30:13 şi Romani 10:7 se combină pentru a demonstra corectitudinea paragrafului în utilizarea "mării" şi a "abisului" alternativ.

"M-a făcut să-mi fie ruşine"

Cuvântul şi Calea, "Jurnalul Baptist din Missouri," din 23 august 1956, a avut un scurt articol intitulat "Ea m-a trimis înapoi la Biblie." El a fost scris de D.R. Bledsoe, un preot din Oraşul Kansas, Missouri, despre întâlnirea sa cu unul dintre martorii lui Iehova.

"De multe ori stăm destul de mulţumiţi de sine şi eleganţi cu declaraţia că suntem baptişti şi că luăm toate lucrurile din Biblie. Noi nu trebuie să fim prea mulţumiţi că suntem singurul grup care folosim Biblia. Există cei care fac acest lucru cu sinceritate şi cu mult mai multă pasiune şi cu dedicare pentru cauza lor, decât noi.

"Domnul m-a condus într-una din casele noastre de Şcoală de duminică recent, unde mărturia unui martor al Iehova propunea o "Lecţie Biblică" pentru o mamă tânără cercetătoare, o baptistă strămutată. Sunt sigur că semnul de "Studiu de Pastor," din curtea noastră din faţă m-a protejat de o astfel de întâlnire înainte, dar întrucât eram acolo armele s-au întors spre mine. Mă rog să nu mă laud atunci

Cuprins

când spun că am fost şi sunt destul de încrezător în teologia mea sistematică şi în înţelegerea mea scripturală, dar această gospodină de 40 de ani, martoră a lui Iehova, m-a făcut să-mi fie ruşine de perspicacitatea mea scripturală limitată . . . "

"Am aflat foarte repede că 90% din membrii „de rând" ai bisericii mele ar fi respinşi şi înfundaţi într-o astfel de încurcătură. Dincolo de predicile devoţionale, am învăţat că oamenii ar trebuit să fie îndoctrinaţi."

"Tu, probabil, vei zâmbi şi, poate, vei râde cu voce tare de experienţa mea, dar frate, de tot ce ai nevoie pentru a te scoate din şoc şi de a-ţi trezi conştiinţa este o întâlnire ca cea pe care am avut-o eu şi vei fi trimis înapoi la Biblie." Cu adevărat, cuvintele lui Isaia 56:10 despre străjerii lui Israel, cărora le plăcea să doarmă, se aplică străjerilor spirituali ai Creştinătăţii!"

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE" PE SĂPTĂMÂNI

5 mai: Apărați-vă responsabilitatea creștină, parag. 1-19, pagina 204.

12 mai: Apărați-vă responsabilitatea creștină, parag. 20-26 și Responsabilitatea creştinului față de alții, parag. 1-9, pagina 210.

19 mai: Responsabilitatea creștinului față de alții, parag. 10-22, pagina 216.

VERIFICAȚI-VĂ MEMORIA!

După ce ați citit acest număr al „*Turnului de veghere*", vă mai amintiți:

Ce fundal păgân marchează celebrarea Paștelui? Pag. 196, parag. 4.

Este cina Domnului un sacrament sau nu? Pag. 198, parag. 1.

Doar cine se poate împărtăși în mod corespunzător din pâine și vin? Pag. 199, parag. 1.

Ce sfat sănătos au dat instructorii de la școală celei de-a douăzeci și opta promoție a Gileadului? Pag. 200, parag. 5.

La ce creștere minunată a fost martoră o misionară, de când a primit o numire în Chile? Pag. 202, parag. 5.

Cum este instruirea noastră asemenea celei a unui atlet? Pag. 205, parag. 6.

Cum se obține putere spirituală? Pag. 206, parag. 10.

De ce nu trebuie să ne simțim niciodată nefolositori în serviciul lui Dumnezeu? Pag. 210, parag. 22.

De ce nu trebuie să ne izolăm de ceilalți? Pag. 213, parag. 3.

De ce organizația creștină trebuie să fie păstrată curată de toți cei fărădelege? Pag. 216, parag. 11.

Ce exemplu ne dau Pavel și Timotei referitor la responsabilități creștine? Pag. 218, parag 16.

Cum să avem părtășie cu Iehova pe altarul său? Pag. 222, parag. 3.

Cine a recunoscut că a lui cunoștință religioasă a fost făcută de rușine de o gospodină de 40 de ani? Pag. 223, parag. 7.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 APRILIE 1957 Nr. 8

Cuprins:

CÂND TOŢI OAMENII SE VOR ÎNCHINA IAR UNUI SINGUR DUMNEZEU - Pag. 267

"INTRAŢI PE POARTA CEA STRÂMTĂ" - Pag. 283

FOAMETEA SPIRITUALĂ A CREŞTINĂTĂŢII - Pag. 284

DEMASCAREA PARADISULUI ROŞU - Pag. 290

LIDERII COMUNIŞTI PRIMESC PETIŢII - Pag. 294

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 302

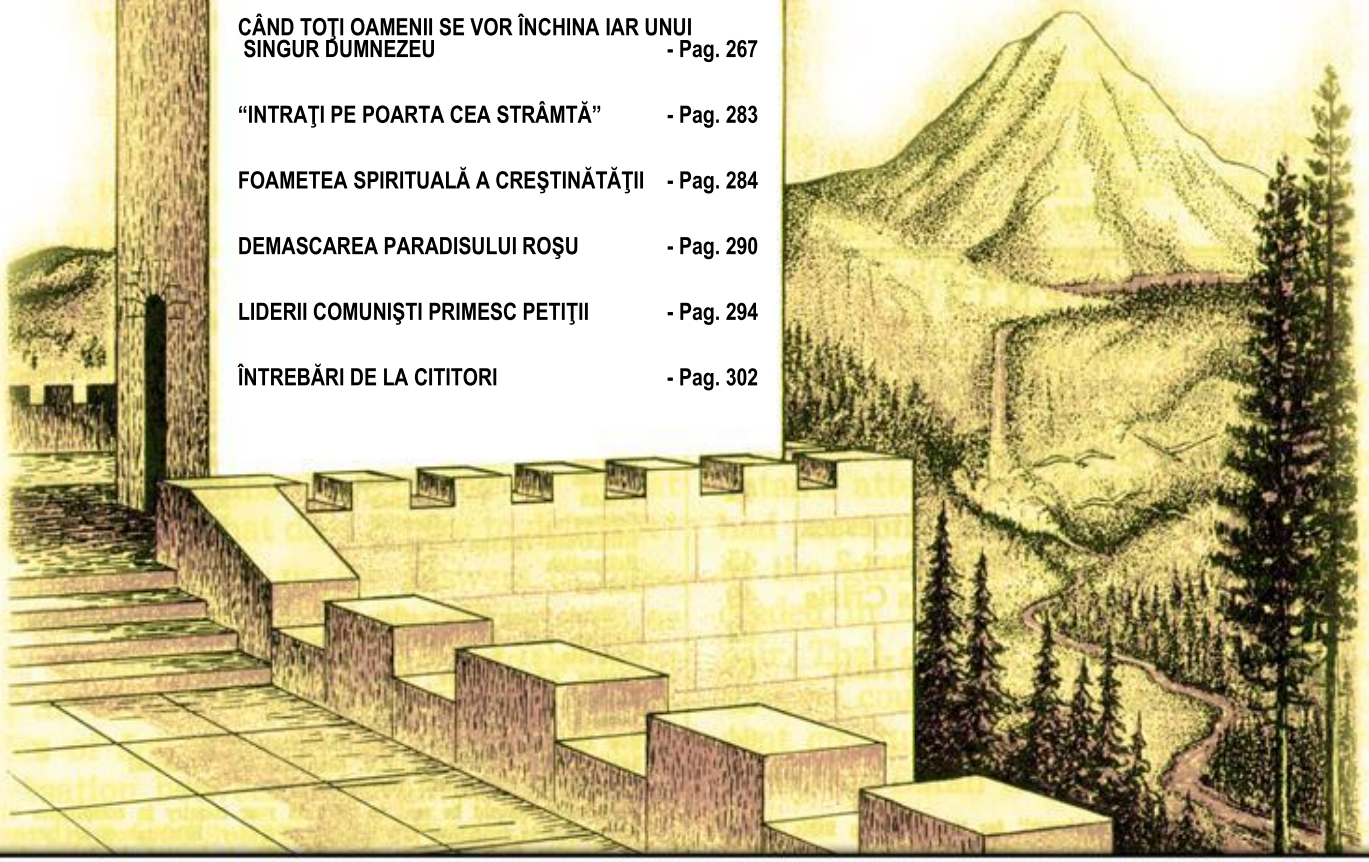

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

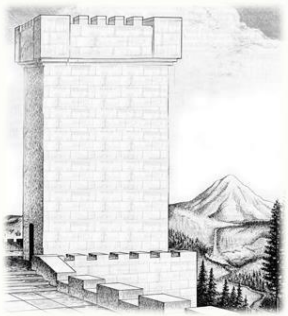

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1957 **Nr 8.**

CÂND TOŢI OAMENII SE VOR ÎNCHINA IAR UNUI SINGUR DUMNEZEU

Într-o zi, în anul 1956 – era pe data de 6 Decembrie – preşedintele şi vicepreşedintele unei edituri internaţionale binecunoscute au urcat pe dealul lui Marte din Atena, Grecia. Grecii păgâni din vremurile de demult numeau acel deal Areopag. Scări de piatră duc spre vârful acestuia. Aproape de prima treaptă de jos, cei doi s-au oprit. Iată! O placă de bronz turnată în stânca din dreapta scărilor! Este inscripţionată cu cuvinte din greaca comună, utilizată acum o mie nouă sute de ani. Cuvintele sunt, de fapt, un citat din Biblia Sacră. Da, ele sunt din acea parte a Bibliei care a fost scrisă prima dată creştinilor în limba greacă şi care este denumită în general „Noul Testament". Cuvintele citate sunt din cartea Faptele Apostolilor, capitolul şaptesprezece, versetele douăzeci şi doi până la treizeci şi unu. Traduse în limba modernă de astăzi, ele sună cam aşa:

[2] „Bărbaţi din Atena, văd că în toate lucrurile sunteţi mai devotaţi zeităţilor, decât alţii. De exemplu, când am trecut şi m-am uitat cu atenţie la obiectele voastre de închinare, am descoperit şi un altar pe care era gravat 'Unui Dumnezeu necunoscut'. Astfel, ceea ce veneraţi voi fără să cunoaşteţi, aceasta vă vestesc eu. Dumnezeul care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, El care este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, ci el însuşi dă tuturor viaţă, suflare şi toate lucrurile. El a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată suprafaţa pământului, şi a decretat timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, pentru ca ei să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după el şi să-l găsească, deşi nu este departe de niciunul dintre noi. Fiindcă prin el avem viaţă, ne mişcăm

Cuprins

şi existăm, aşa cum au zis unii poeţi de-ai voştri, ‘Căci şi noi suntem urmaşii săi’. Aşadar, pentru că suntem urmaşii lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Fiinţa Divină este asemenea aurului, a argintului sau a pietrei, asemenea vreunui lucru sculptat prin arta şi imaginaţia omului. Este adevărat că Dumnezeu a trecut cu vedere timpurile unei astfel de neștiințe, totuși acum el le spune oamenilor că toți, pretutindeni, trebuie să se căiască. Pentru că a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un om pe care l-a numit. Și le-a dat o garanţie tuturor oamenilor înviindu-l din morţi”.

[3] Din ce motiv a fost această placă, cu aceste cuvinte minunate, turnată în stâncă? Pentru a sta ca mărturie că Pavel din oraşul Tars, Asia Mică, a spus aceste cuvinte, acolo, pe dealul lui Marte, în urmă cu nouăsprezece secole. Pavel a fost un apostol, un trimis al lui Isus Cristos, cel care a fost ucis în mod nedrept, cam cu optsprezece ani înainte de aceasta, la Ierusalim, dar pe care Dumnezeu cel Atotputernic L-a înviat a treia zi din morţi. Pavel însuşi s-a întâlnit cu Isus Cristos la câţiva ani după învierea acestuia. Această întâlnire miraculoasă a determinat schimbarea lui Pavel dintr-un prigonitor al celor care-l urmau pe Cristos într-un urmaș credincios al acestuia. Pavel a fost, aşadar, martor al faptului că Dumnezeu cel Atotputernic l-a înviat pe Isus Cristos din morţi şi l-a transformat într-o fiinţă spirituală glorioasă în cerurile nevăzute.

[4] Aşadar, acum, apostolul creştin Pavel stătea pe dealul Marte, sau în Areopag. Cea mai înaltă curte de justiţie din Atena antică l-a adus acolo pentru a-l asculta, deoarece dealul Mars era locul unde acest tribunal îşi ţinea adunările. Membrii acestei curţi erau filosofii cunoscuţi sub numele de stoici şi epicurieni. Aşa cum i-a amintit Pavel, aceştia credeau în multe zeităţi cărora le-au construit temple şi altare, de teamă. Acestora le era frică să nu lase pe dinafară vreun zeu. Astfel, pentru a evita pedeapsa, au ridicat un altar pentru orice zeu ar fi fost el. Ei au mărturisit că sunt ignoranţi în ceea ce priveşte acest zeu, prin inscripţia făcută pe altar „unui Dumnezeu necunoscut”. Cine era acesta? Pavel ştia. Acei oameni din Atena nu ştiau.

[5] Care era numele acestui Dumnezeu necunoscut? Acei oameni din Atena îl auziseră pe Pavel vorbind despre Isus şi învierea acestuia. Aşadar, ei credeau că Isus şi Învierea erau nume de zei străini lor. Ei l-au adus pe Pavel la tribunalul de pe dealul Mars pentru ca acesta să se apere de acuzaţia de blasfemie religioasă, pentru care putea fi condamnat la moarte. Pavel le-a demonstrat că Isus şi Învierea nu erau numele Dumnezeului necunoscut. S-a înviat Isus pe sine din morţi? Nu. Istoria ne spune că Isus a înviat alte persoane de pe pământ, din morţi. Dar singur nu se putea învia din morţi. Faptul că era mort, l-a împiedicat să facă acest lucru.

[6] Cine, atunci, a realizat învierea lui Isus Cristos din morţi? Acesta a fost Dumnezeu. El l-a înviat pe Isus Cristos din morţi şi nu doar că l-a readus la viaţă, dar l-a şi transformat într-un spirit nemuritor, ca să trăiască în ceruri. Nu crezi că acesta trebuia să fie Dumnezeu pentru a putea face aşa ceva? Ba da; orice Fiinţă care putea face un astfel de lucru miraculos trebuie să fie singurul Dumnezeu viu şi adevărat. El trebuie să fie atotputernic pentru a face astfel de lucruri. Niciunul dintre zeii oamenilor din Atena, sau ai altor oameni, nu mai făcuse sau n-ar fi putut

Cuprins

face un astfel de lucru. De asemenea, prin învierea lui Isus Cristos din morţi, pentru a se bucura de viaţă supraomenească, spirituală, alături de Dumnezeu în cerurile înalte, Dumnezeu cel Atotputernic a arătat că el este Tatăl ceresc al acestui Isus, iar acest Isus pe care l-a înviat era Fiul lui Dumnezeu. Faptul că acesta a primit trup şi viaţă de la Dumnezeu cel Atotputernic, l-a făcut Fiul lui Dumnezeu, un ceresc şi spiritual Fiu al lui Dumnezeu.

[7] Acest Dumnezeu Atotputernic şi nemuritor a făcut mai mult decât să dea viaţă Fiului Său, Isus Cristos. Pentru a determina oamenii din Atena să-l cunoască mai bine pe Dumnezeul Necunoscut, Pavel le-a spus pe dealul Marte, că acesta este Dumnezeul care „a făcut lumea şi toate lucrurile din ea". El este, aşadar, marele Creator, cel mai mare Făuritor al lucrurilor care există, fie văzute, fie nevăzute nouă. Ei bine, aşadar, Acesta este, după cum spunea Pavel, „Domnul cerului şi al pământului", adică, Stăpânul şi proprietarul tuturor cerurilor şi al pământului. Deci Îl numim, pe bună dreptate, Domnul Dumnezeu.

NUMELE ŞI ÎNCHINAREA SA

[8] Putem să-l numim, oare, pe acest Domn Dumnezeu după un nume personal, ca să-l putem deosebi de toţi ceilalţi care sunt numiţi „dumnezei"? Da, putem. Ce nume personal, aşadar? Ei bine, aţi auzit vreodată pe cineva cântând sau strigând acest cuvânt lung, Aleluia? Acesta este un cuvânt evreiesc care semnifică „Lăudaţi pe Iah". Dar cine este acest Iah pe care suntem chemaţi să-l lăudăm? Învăţaţii evrei ne spun că acest nume Iah este o prescurtare a numelui întreg Iehova. Unii învăţaţi preferă să pronunţe numele de Iahve sau Iahwe, dar astăzi, *Iehova* este cel mai popular mod de a-i pronunţa numele. Nimeni nu i-a dat acest nume. El însuşi s-a numit aşa. Prin forţa Sa invizibilă prin care a făcut lumea, El a făcut să fie scrisă o carte pe pământ, de către oamenii care-l slujeau şi i se închinau. Deoarece El a determinat aceşti oameni, prin forţa Sa activă, nevăzută să scrie această carte, ea este denumită sfântă, sacră. Unii o denumesc Sfintele Scripturi, deoarece este compusă din scrieri sfinte. Alţii o denumesc Sfânta Biblie, deoarece este compusă din mai multe cărţi mai mici, şaizeci şi şase în cele mai multe dintre versiunile Sfintei Biblii. Primele treizeci şi nouă au fost scrise în limba ebraică, iar în acestea Dumnezeu cel Atotputernic ne spune faptul că numele său personal este Iehova – de cel puţin 6 823 ori.

[9] În cartea lui Isaia, capitolul patruzeci şi doi, versetul 8, Dumnezeu cel Atotputernic spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; şi gloria mea nu o voi da altuia şi nici lauda mea chipurilor cioplite" (*AS*). Astfel, acum, singurul Dumnezeu viu și adevărat nu îţi mai este necunoscut prin numele Său personal. Numele său este Iehova Dumnezeu.

[10] În cele mai multe ţări ale pământului există mii de temple construite de mâna omului. Dar ştii ca vreunul dintre acestea să fie ridicat lui Iehova Dumnezeu? Nu, nu ştii de niciunul. Acum o mie nouă sute de ani exista un templu al lui Iehova, în oraşul Ierusalim, acum pe pământul Iordanului. Dar Iehova

Cuprins

Dumnezeu însuşi a permis ca acesta să fie ars şi dărâmat în anul 70 al erei creştine. De ce? Deoarece templul era greşit folosit şi pentru că, aşa cum Pavel le-a spus atenienilor pe dealul Mars, singurul Dumnezeu viu şi adevărat „nu locuieşte în temple construite şi nici nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva” (Faptele 17:24, 25, *NW*). Cum ar putea Dumnezeu, care a creat cerurile nemărginite şi pământul cel mare, să locuiască în templele cu adevărat mici, pe care mâinile omeneşti le pot face? Nu avem voie să-l dezonorăm pe Dumnezeu, micşorându-L. Acum aproape trei mii de ani, regele Solomon a construit lui Iehova un templu glorios la Ierusalim. Cu toate acestea, atunci când acest cel mai înţelept rege al vremurilor străvechi i-a dedicat templul lui Iehova, s-a rugat şi a spus: „Dar va locui oare Dumnezeu pe pământ? Iată! Nici cerurile, nici cerurile cerurilor nu pot să te cuprindă, atunci cu cât mai puţin această casă pe care am construit-o eu! Îndreaptă-ţi atenţia spre rugăciunea slujitorului tău şi spre rugămintea lui pentru favoare, o, Iehova, Dumnezeul meu, ca să asculţi strigătul de implorare şi rugăciunea pe care o face slujitorul tău astăzi înaintea ta,[2] pentru ca ochii tăi să fie deschişi şi îndreptaţi noapte şi zi spre casa aceasta, spre locul despre care ai zis: Acolo va fi numele meu”. – 1 Regi 8:27-29, *AS*.

[11] Creatorul tuturor lucrurilor din cer şi de pe pământ este prea mare pentru a locui în temple făcute de mâna omului. El nu are nevoie de temple precum cele din lemn, cărămidă sau piatră. În loc să aibă nevoie să-i dăm lucruri, pentru a-L face vesel şi mulţumit, „El însuşi, dă tuturor oamenilor viaţă şi suflare şi toate lucrurile”, spunea Pavel.

[12] Viaţa noastră este de la Dumnezeu. Puterea noastră de a respira şi aerul pe care-l respirăm sunt de la Dumnezeu. Pământul şi toate lucrurile de care ne bucurăm sunt de la Dumnezeu, darurile sale pentru noi. De ce, atunci, am gândi ca El trebuie să depindă de noi şi că trebuie să-I construim temple? Din moment ce El este Dătătorul nostru de Viaţă şi Cel de care depindem pentru orice este bine, El trebuie să fie Dumnezeul nostru la care ne închinăm, pe care-l adorăm şi îl mulţumim. Aceasta trebuie să fie adevărat pentru noi, indiferent de naţiunea căreia îi aparţinem astăzi.

[13] Ascultaţi din nou ceea ce a spus Pavel pe dealul Marte, dând explicații despre acest Dumnezeu: „A făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată suprafaţa pământului, şi a decretat timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, pentru ca ei să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după el, şi să-l găsească, deşi nu este departe de niciunul dintre noi. Fiindcă prin el avem viaţă, ne mişcăm şi existăm, aşa cum au zis unii poeţi de-ai voştri, ‘Căci şi noi suntem urmaşii săi’. Aşadar, pentru că suntem urmaşii lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Fiinţa Divină este asemenea aurului, a argintului sau a pietrei, asemenea vreunui lucru sculptat prin arta şi imaginaţia omului”. Aşadar, toţi ne tragem din acel prim om pe care Dumnezeu l-a creat, indiferent de naţiunea din care facem parte acum, indiferent de locul în care trăim pe acest pământ. Întrucât acel prim om a fost făcut sau creat de Dumnezeu şi a fost, aşadar, „un fiu al lui Dumnezeu”, suntem şi noi într-un fel „urmaşii lui Dumnezeu”, datorită faptului că ne-am născut din acel om. Cu siguranţă, atunci,

Cuprins

trebuie să ne închinăm ca Dumnezeului nostru, Creatorul, ai cărui urmaşi suntem. – Luca 3:38.

[14] Timpuri de ignorare a acestui Dumnezeu au predominat îndelung pe acest pământ, chiar cu mult timp înainte ca Pavel să descopere altarul „Unui Dumnezeu Necunoscut" de la Atena, acum o mie nouă sute de ani. Din cauza aceasta, mulţi dintre noi, cei care am tânjit să-L cunoaştem pe adevăratul şi viul Dumnezeu, am bâjbâit după acesta. Gândiţi-vă doar: El nu este departe de niciunul dintre noi, aşadar trebuie să fim capabili să-L găsim! Doar gândiţi-vă: El a decretat timpuri stabilite ca noi să-l căutăm, şi să-l putem găsi! Şi gândiţi-vă că: Acum este timpul ales ca noi să-l căutăm, cu speranţa că-l vom găsi cu adevărat şi-l vom cunoaşte!

ÎNCHINAREA ORIGINALĂ A UNUI SINGUR DUMNEZEU

[15] A-L găsi pe Dumnezeu pentru a-L cunoaşte şi a-L înţelege şi a fi prieten cu acesta, însemnă a-L găsi pe Dătătorul nostru de viaţă ceresc şi Susţinătorul nostru. O astfel de descoperire reuşită poate duce la câştigarea vieţii veşnice în fericire şi pace perfectă. Primul om L-a cunoscut, dar L-a pierdut. Acea mare pierdere a adus moartea asupra primului om şi asupra tuturor naţiunilor care au apărut din acesta. Când primul om, al cărui nume era Adam, l-a cunoscut pe Dumnezeu drept Tatăl său ceresc şi a avut o relaţie de familie cu Dumnezeu, ca Fiu pământesc al acestuia, Adam s-a aflat în uniune cu Sursa divină a vieţii sale. O viaţă permanentă pe pământ cerea ca Adam să menţină legătura cu această singură Sursă a vieţii. Iehova Dumnezeu doreşte ca fiii Săi din cer şi de pe pământ să fie perfecţi. El îi creează pe aceştia perfecţi. „Perfectă este activitatea Sa." (Deut. 32:4, *NW*). Crearea de către el a primului om, Adam, a fost perfectă. Să citäm din a Sa Sfântă Biblie: „Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, şi i-a suflat în nări suflare de viaţă; şi omul a devenit un suflet viu" (Gen. 2:7, *AS*). Nu un suflet imperfect muritor, ci primul om a devenit un suflet viu perfect.

[16] Apreciem semnificaţia acestui lucru? Ca şi suflet uman perfect, Adam ar fi putut trăi pe pământ pentru veşnicie, şi ar fi fost o plăcere pentru acesta şi pentru noi, urmaşii săi, să trăim aici pentru totdeauna. Cum aşa? Deoarece Dumnezeu l-a pus într-un paradis pământesc, dorind ca acesta să rămână acolo, pentru că îl iubea pe acest fiu pământesc şi dorea ca acesta să rămână în familia lui Dumnezeu. Biblia Sa Sfântă ne spune: „Iehova Dumnezeu a plantat o grădină (un paradis) la est, în Eden (Plăcere); şi acolo l-a dus pe omul pe care îl crease. Şi Iehova Dumnezeu a făcut să crească din pământ fiecare copac care este plăcut vederii, şi bun pentru hrană; copacul vieţii, de asemenea, în mijlocul grădinii, şi copacul cunoaşterii binelui şi a răului" (Gen. 2:8, 9, *AS*). De ce depindea rămânerea lui Adam în acest paradis al plăcerii, în uniune cu Sursa Vieţii? De îndeplinirea singurei căi drepte de închinare.

[17] Dar cui se închina Adam? Pe cine dorea Adam, în perfecţiunea sa umană, să venereze? Strămoşi săi pământeşti? Adam nu avea strămoşi pământeşti. Atunci,

Cuprins

ar fi dorit acesta să venereze copacii din acea grădină sau râul care ieşea din Eden şi uda grădina? Nu; el a fost pus în grădină să aibă grijă de copacii acesteia: „Iehova Dumnezeu a luat omul, şi l-a pus în grădina Eden pentru a o lucra şi a o îngriji." (Gen. 2:15, *AS*). Omul Adam nu a primit viaţa de la copaci, nici măcar de la „copacul vieţii" plantat de către Dumnezeu în mijlocul grădinii. Dacă i s-ar fi dat autoritate din cer, Adam ar fi putut tăia oricare din acei copaci şi să-i distrugă.

[18] Ei bine, atunci, era Adam tentat să venereze pe oricare dintre animalele inferioare, fiarele sălbatice sau păsările, sau insectele din grădină, sau oricare dintre peştii care înotau în râu şi braţele acestuia? Nu; el a fost pus să stăpânească peste aceste animale inferioare şi le-a dat nume fiecăruia. „Iehova Dumnezeu le-a adus la om pentru a vedea ce nume le dă acesta: şi aşa cum numea omul pe fiecare dintre aceste creaturi vii, acela îi era numele de atunci încolo" (Gen. 2:19, 20, *AS*). Dar Adam nu a numit pe niciuna dintre acestea „Dumnezeu". Avea stăpânire asupra acestora, şi nu acestea asupra lui. Acestea se temeau de el, nu el de ele. El nu se trăgea din ele, ci a fost creat în mod special separat de acestea. El le-a văzut murind! De ce să le fi venerat pe oricare dintre ele?

[19] La cine era înclinat Adam să se închine? La sine? Nu, deşi acesta avea stăpânirea asupra animalelor inferioare. La Dătătorul Său de Viaţă, atunci? Da, pentru că acesta l-a creat pe Adam în perfecţiune şi a creat toate acele creaturi vii, şi, de asemenea, minunatul paradis al Edenului pentru ca acesta să trăiască în el. Iehova nu era un Dumnezeu necunoscut lui Adam. El l-a creat pe Adam din aşa elemente şi puteri psihice, că Adam nu putea să-l vadă pe Dumnezeu şi să rămână viu. (Ex. 33:20). Totuşi Dumnezeu vorbea cu el din lumea nevăzută şi i-a spus de ce l-a pus pe acest pământ. I-a spus acestuia că putea să trăiască pe pământ în paradisul său pentru totdeauna. „Şi Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." (Gen. 2:16, 17, *NW*). Adam a acceptat această informaţie ca din partea Creatorului său. El a cultivat şi a avut grijă de grădina paradisiacă, dar nu a mâncat din acel pom. El dorea să rămână viu, să poată vorbi şi să aibă asociere cu Creatorul său pe care-l iubea, în acea perfectă locuinţă pământească.

[20] Pentru a spori fericirea lui Adam, Dumnezeu a creat pentru acesta o soţie perfectă. Pentru ca aceasta să fie într-adevăr o parte din el, Dumnezeu l-a adormit într-un somn adânc şi apoi a luat o coastă din el, fără nici un fel de durere, şi a folosit-o pentru a face o femeie. Apoi, Dumnezeu a prezentat-o lui Adam spre căsătorie. Le-a explicat acestora scopul Lui pentru ei: „Dumnezeu i-a binecuvântat (nu i-a blestemat) şi Dumnezeu le-a zis: 'Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneți-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi

Cuprins

peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ'" (Gen. 2:18-25; 1:26-28, *NW*). Adam şi soţia sa Eva l-au auzit pe Dumnezeu vorbindu-le. Ei ştiau cine era Creatorul lor. El era Acela şi Singurul căruia i se închinau ca Dumnezeu.

[21] Cum i se închinau ei? *Construindu-i temple*? Nu; Dumnezeu nu avea nevoie de nici un fel de casă în care să le vorbească doar acolo. *Prin facerea unui chip de orice formă*? Nu; niciun chip nu putea fi o copie a lui Dumnezeu. Orice chip făcut de om L-ar reproduce într-un mod greşit şi ar reprezenta o minciună faţă de acesta. *Prin oferirea de sacrificii*? Nu; Dumnezeu nu le-a poruncit să ucidă animalele şi să le ardă pe altare. Adam şi Eva erau suflete umane perfecte şi nu aveau păcate pentru care să verse sânge şi să ofere sacrificiu. Cum, atunci, îl venerau pe Creatorul lor ca Dumnezeu? Prin mulţumirea şi lăudarea Lui şi prin ascultarea de Acesta în calitate de Tată ceresc şi Dătător de legi. Aceasta au făcut-o pentru o vreme şi erau puri şi fericiţi, necunoscând nicio durere, întristare sau teamă. Adam şi Eva şi rasa umană nenăscută din aceştia, erau uniţi în venerarea lui Iehova Creatorul şi Dătătorul lor de viaţă. Acesta era timpul în care toţi oamenii se închinau unui singur Dumnezeu. Aceasta era practica umanităţii la începuturile ei şi era singura cale corectă şi dreaptă. Era modelul original pentru noi.

ÎNCERCAREA DE A PRODUCE MAI MULŢI DUMNEZEI

[22] Astăzi, există atât de mulţi care sunt numiţi dumnezei şi veneraţi în consecinţă. Aceasta este în contradicţie totală cu începutul pur al umanităţii din paradisul Eden. Totul a început atunci când o creatură egoistă şi-a dorit să fie Dumnezeu şi astfel să plaseze doi Dumnezei în univers. Nevăzută, această creatură a intrat în paradis. A început să vorbească cu femeia, Eva, nu în mod direct, cum o făcea Dumnezeu, ci indirect, printr-un şarpe din grădină. Acesta a spus minciuni împotriva singurului şi unicului Dumnezeu, spunând Evei că Dumnezeu a minţit în legătură cu pomul cunoaşterii binelui şi a răului. Acest mincinos îşi dorea ca Eva să-l venereze pe el ca şi dumnezeu, ascultând de el şi nu pe Creatorul acesteia ca şi dumnezeu. Această creatură care se glorifica singură a arătat că îşi doreşte să fie venerată ca dumnezeu, spunându-i Evei: „În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din acesta [din copacul interzis] vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul". El a devenit un dumnezeu atunci când Eva şi apoi soţul acesteia, Adam, s-au supus lui, mâncând din fructul interzis al pomului cunoaşterii binelui şi răului —Gen. 3:1-7, *NW*.

[23] Neascultarea faţă de Dumnezeu este un păcat; este lipsa semnului perfecţiunii. Dumnezeu pedepseşte păcatul cu moartea. El l-a condamnat pe primul bărbat şi prima femeie pentru păcatul lor şi pentru venerarea unui dumnezeu fals şi i-a alungat din paradisul Eden. Dar înainte de a face aceasta i-a lăsat să-l asculte cum îi spunea falsului dumnezeu că nu i se va permite niciodată să fure închinarea de la Iehova Dumnezeu.

Cuprins

[24] În loc să compare acest fals dumnezeu cu sine, Iehova Dumnezeu l-a asemănat cu şarpele şi l-a blestemat, spunând: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:14, 15, *NW*). Zdrobirea capului unui şarpe semnifica uciderea acestuia. Aceasta este ceea ce se va întâmpla cu falsul dumnezeu, sub călcâiul Seminţei promise a Femeii lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce se va întâmpla într-adevăr cu toţi ceilalţi dumnezei falşi, aceştia fiind „sămânţa” primului dumnezeu fals. Venerarea şi ascultarea oricărui dumnezeu fals este un păcat. Este pedepsită cu moartea. De aceea, citim despre Adam care a păcătuit: „I s-au născut fii şi fiice. Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit.” (Gen. 5:4, 5, *NW*). El ar fi putut trăi veşnic în paradis dacă nu ar fi păcătuit, fie prin mâncarea din fructul interzis, fie prin orice altă modalitate. Toţi copiii acestuia până la noi, astăzi, au moştenit păcatul şi moartea de la el. (Rom. 5:12). Ştiţi de ce suntem cu toţii imperfecţi şi muritori? Din acest motiv.

[25] Deoarece primul dumnezeu fals a fost duşmanul şi calomniatorul său şi s-a folosit de şarpe pentru a-i îndemna pe Eva şi pe Adam în păcat, Iehova Dumnezeu l-a numit „balaurul, şarpele cel vechi, care este Diavolul, Satan.” (Apoc. 20:2; 12:9, *NW*). Mulţi dintre strănepoţii lui Adam trebuie să se fi închinat la dumnezei falşi. Multe lucruri ce au legătură cu închinarea şi pe care cercetătorii le-au săpat din pământ, din vremuri străvechi, ne arată că aşa s-a întâmplat. În vremurile strănepotului lui Adam, Enos, au ajuns chiar la stadiul în care denumeau alte lucruri cu numele lui Iehova: „În timpul acela a început să fie chemat numele lui Iehova.” (Gen. 4:25, 26, *NW*). Închinarea falsă trebuie să fi luat amploare, când fiii angelici ai lui Dumnezeu, din cer, au coborât din cer, în mod neascultător, luând forma unor bărbaţi frumoşi şi căsătorindu-se cu femei frumoase şi crescând copii, numiţi Nefilimi. „Nefilimii erau pe pământ în acele zile, dar şi după aceea, când fiii adevăratului Dumnezeu au continuat să aibă relaţii cu fiicele oamenilor şi ele le-au născut fii: aceştia sunt puternicii de altădată, bărbaţii cu renume. Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău”. Ce surpriză că pământul era plin de violenţă ca şi rezultat al lor! Închinarea falsă duce întotdeauna spre acest rezultat dăunător.” —Gen. 6:1-5, 13, *NW*.

[26] Nu toţi oamenii de atunci ofereau închinare falsă. Al doilea fiu al lui Adam, numit Abel, s-a întors spre închinarea lui Iehova Dumnezeu, în care avea credință adevărată. El este primul din Sfânta Biblie despre care se spune că ar fi oferit o jertfă de animale lui Dumnezeu, şi Dumnezeu i-a acceptat jertfa, ca imagine profetică a unei jertfe şi mai mare care urma să îndepărteze cu adevărat păcatul şi să ridice condamnarea morţii de pe bărbaţii şi femeile care au credinţă în această jertfă şi-i acceptă beneficiile. Din cauza faptului că Adam se închina corect la singurul Dumnezeu, Cain l-a ucis de gelozie pe Abel (Gen. 4:1-8). Există întotdeauna pericolul ca falşii veneratori să-i urască şi să-i persecute pe veneratorii adevăraţi. Sfânta Biblie îl numeşte pe Abel primul martor credincios al lui Iehova de pe pământ. Aceasta spune: „Prin credinţă, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain şi prin această credinţă a primit mărturie că era

Cuprins

drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui. Prin aceasta, el vorbeşte încă, deşi a murit". El a fost primul dintre „un nor aşa de mare de martori" ai timpurilor străvechi.—Evrei 11:4; 12:1, *NW*.

[27] Al şaptelea bărbat de la Adam a fost Enoh. Precum Abel, şi acesta a fost un martor credincios al lui Iehova Dumnezeu, deoarece Biblia ne spune: „Enoh umbla cu Dumnezeu" (Gen. 5:18-24, *NW*). Referitor la mărturia sa pentru Iehova, putem citi: „Da, Enoh, al şaptelea de la Adam, a profeţit şi el despre ei, zicând: 'Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei lipsiţi de pietate pentru toate faptele lipsite de pietate pe care le-au comis într-un mod lipsit de pietate şi pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoşii lipsiţi de pietate le-au rostit împotriva lui.'" (Iuda 14, 15, *NW*). Aceasta ne oferă o înțelegere a condiţiilor religioase de pe pământ în vremea lui Enoh. De asemenea, aceasta arată spre ziua judecăţii pe care Iehova a stabilit-o, „în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit printr-un om pe care l-a numit. Şi le-a dat o garanţie tuturor oamenilor înviindu-l din morţi" (Faptele 17:31, *NW*). La doar trei generaţii după Enoh, Iehova a dat o demonstraţie întregii lumi a felului în care poate judeca întregul pământ locuit. Iată cum a avut loc aceasta.—Evrei 11:5; 12:1, *NW*.

[28] În a treia generaţie după Enoh, trăia un om plin de credinţă numit Noe. În zilele acestuia, nefilimii, urmaşii neascultătorilor „fii ai lui Dumnezeu", prin uniunea lor cu fiicele oamenilor, erau „puternicii de altă dată, bărbații cu renume". Ei erau creaturi care-şi făceau un nume mare, dar Noe a depus mărturie despre numele lui Iehova, ca singurul Dumnezeu viu şi adevărat - Gen. 6:4, *NW*.

[29] Noe era trecut de vârsta de cinci sute de ani, când Iehova l-a avertizat asupra potopului global care avea să vină în următoarea sută de ani. Prin acest potop distructiv Iehova şi-a propus să înece pe toţi veneratorii dumnezeilor falşi, ca expresie a judecăţii Sale împotriva păcătoasei închinări false. Cu ceva vreme înainte de potop, Iehova i-a spus lui Noe să înceapă să construiască o arcă, o barcă mai mare, în care va fi protejat împotriva apelor care vor înghiţi tot. În timp ce construia arca, Noe era un „propovăduitor al dreptăţii" şi un martor al lui Iehova (Evrei 11:7; 12:1, *NW*). Chiar în ziua în care a izbucnit potopul din norii depărtați, Noe şi cei şapte membri ai familiei sale au intrat în arca în care aduseseră deja specimene din toate păsările şi animalele. După ce Dumnezeu a închis uşa după Noe, s-a revărsat marele potop, prinzându-i pe toţi falşii veneratori afară. Toţi nefilimii au pierit împreună cu aceştia. Dar neascultătorii „fii ai lui Dumnezeu" au părăsit trupurile umane în care trăiau alături de soţiile lor şi fiii lor nefilimi şi s-au întors pe tărâmul spiritelor invizibile, pentru a deveni demoni sub conducătorul

Cuprins

demonilor, Satan Diavolul. (Gen. 7:11-13; 1 Pet. 3:19, 20, *AS*). Această lume veche de dinainte de potop a pierit neconvertită la Dumnezeu. „El nu s-a reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate". „Prin aceste mijloace lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă." (2 Pet. 2:5; 3:6, *NW*). Printr-o singură mare lovitură, Dumnezeu cel Atotputernic a distrus falsa închinare de pe pământ, distrugând toţi falşii veneratori în acelaşi timp. Va trebui El să repete o astfel de performanţă?

[30] La un an solar după ce Noe şi familia sa de şapte membri au intrat în siguranţă în arcă, au ieşit în siguranţă din aceasta, pe vârful muntelui Ararat şi au eliberat păsările şi animalele. Care a fost primul lucru pe care Noe şi familia sa l-au făcut după ce au păşit pe pământul purificat? Aceşti opt martori ai lui Iehova I s-au închinat ca singurul Dumnezeu. „Noe i-a construit un altar lui Iehova şi a luat câteva dintre animalele curate şi dintre creaturile zburătoare curate şi a adus pe altar ofrande arse". Iehova Dumnezeu a fost mulţumit de această înnoire a închinării Sale pure şi le-a promis solemn că niciodată un potop global nu va mai distruge toată carnea, pentru închinare falsă. El a creat frumosul curcubeu, drept simbol al acestei promisiuni de neîncălcat. (Gen. 8:20 la 9:17, *NW*). Pentru o vreme aceşti opt locuitori rămaşi ai pământului au continuat cu credincioşie să se închine lui Iehova. La doi ani după potop, lui Sem, fiul lui Noe, pe care Iehova l-a binecuvântat în mod special, i s-a născut un fiu. Aceasta a fost din nou o vreme pe pământ când toţi oamenii se închinau unui singur Dumnezeu. Dar acum, datorită venirii morţii şi a păcatului, prin Adam, a fost adăugată la închinarea lui Iehova jertfa de animale. Omenirea a început din nou singura închinare dreaptă, şi cu părinţi care erau drepţi în faţa lui Dumnezeu.

ESTE TIMPUL CA IGNORANŢA SĂ ÎNCETEZE

[31] Acum două mii patru sute de ani, apostolul creştin Pavel stătea pe dealul Mars, depunând mărturie celei mai înalte curţi de justiţie a oraşului Atena. El remarca faptul că existau atunci multe zeităţi –demoni - care erau venerate, de un număr mare şi vast al umanităţii, chiar şi de către filosofi. Adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului şi Făuritorul tuturor naţiunilor de oameni, era necunoscut acestora. Ignoranţa larg răspândită despre Iehova s-a instaurat la ceva vreme după potopul din timpul lui Noe. Aceasta s-a datorat eforturilor lui Satan Diavolul şi ale demonilor lui de a distruge unitatea omenirii în închinarea lui Dumnezeu, care i-a salvat de la distrugerea prin potop. Nimrod, stră-strănepotul lui Noe prin fiul său Ham, a deschis calea pentru călcarea poruncilor lui Iehova şi instaurarea închinării la eroi, idolatrizarea şi zeificarea oamenilor. „Acesta a fost primul care a ajuns puternic pe pământ. El a fost un vânător puternic în opoziţie cu Iehova. De aceea se zice: 'Ca Nimrod, un vânător puternic în opoziţie cu Iehova'. La început, regatul lui cuprindea Babelul." (Gen. 10:8-10, *NW*). A urmat apariţia

Cuprins

mai multor religii false, pe măsură ce timpul trecea şi pe măsură ce diferitele triburi şi naţiuni se organizau, fiecare cu propriul stil de religie.

[32] Nu a supravieţuit adevărata religie, închinarea adevărată a Dumnezeului cel viu şi adevărat? Ba da. Pe parcursul tuturor acelor secole de cădere de la credinţa pură, o parte mică a umanităţii a continuat să-şi păstreze credinţa adevărată şi să-şi sporească cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu. Acea parte a continuat de la Noe prin alţi martori ai lui Iehova ca el, cum a fost fiul său Sem şi multe generaţii mai târziu, credinciosul Avraam, care „a ajuns să fie numit 'prietenul lui Iehova'" (Iac. 2:23, *NW*). Avraam a fost străbunicul celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Cu vechea naţiune Israel, Iehova a făcut un legământ naţional, o înţelegere prin profetul său Moise, şi le-a dat acestora legile Sale şi forma aprobată de închinare. El şi-a trimis profeţii la ei spre a-i ghida şi a-i corecta şi pentru a le oferi revelaţii minunate ale adevărului. Lor le-a trimis, în cele din urmă, pe Fiul său din cer, pentru a trăi pe pământ vreme de treizeci şi trei de ani şi jumătate ca şi om perfect—Ioan 3:16, 17.

[33] Când Isus Cristos a fost pe pământ, l-a imitat El oare pe marele vânător Nimrod şi a încercat să determine oamenii să i se închine? Nu, nu a făcut aceasta. Atunci când Satan Diavolul a încercat să-l ispitească spre închinarea Diavolului, acesta a spus: „Pleacă, Satan! Căci este scris: 'Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sacru.'" (Mat. 4:10, *NW*). El a căutat mai întâi o parte în împărăţia lui Dumnezeu şi a spus urmaşilor lui să facă acelaşi lucru, spunând: „Voi aşa să vă rugaţi: Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele Tău. Să vină împărăţia ta. Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ …deoarece Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi ma întâi împărăţia şi dreptatea Sa, şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." (Mat. 6:9, 10, 32, 33, *NW*). Isus a spus unui evreu: „De ce mă numeşti bun? Nimeni nu este bun, decât Dumnezeu singur" (Marcu 10:18, *RS*). Apoi, pentru a arăta că există o singură formă corectă de închinare şi doar o singură cale spre singurul Dumnezeu adevărat, Isus le-a spus urmaşilor săi: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa; nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine." (Ioan 14:6, *RS*). Motivul pentru care Isus a afirmat aceasta a fost că El a venit pentru a fi legătura, mediatorul dintre Iehova Dumnezeu şi oameni. Aflat sub inspiraţie divină, apostolul Pavel declară: „Există un singur Dumnezeu, şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toţi". (1 Tim. 2:5, 6, *NW*). Fiind un om perfect pe pământ şi murind fără de păcat, ca un martir pentru împărăţia lui Dumnezeu, Cristos Isus i-a oferit lui Dumnezeu singura jertfă de răscumpărare acceptabilă pentru păcatele omenirii. Aşadar, numai El poate sluji ca mediator.

[34] Determinându-i pe falşii lideri religioşi de pe pământ să-l ucidă pe Isus, Satan Diavolul, precum un şarpe, a zdrobit sămânţa femeii lui Dumnezeu în călcâi. Dar prin învierea lui Isus din morţi, a treia zi după ce a murit, Iehova Dumnezeu a vindecat rana provocată asupra Seminţei femeii Sale. Isus a dobândit, aşadar, viaţă nemuritoare pe tărâmul spiritual ceresc şi a prezentat valoarea sacrificiului Său uman lui Dumnezeu, drept „o răscumpărare corespunzătoare". El putea astfel să

Cuprins

acţioneze precum „un mediator între Dumnezeu şi oameni” până în zilele noastre, în acest al douăzecilea secol. Isus cel înviat poate, acum, din postura de Sămânţă a femeii lui Dumnezeu, să zdrobească pe marele Şarpe în punctul său vital, în cap, şi astfel să pună capăt falsei religii.

[35] Apostolul Pavel a avut o viziune miraculoasă a lui Isus cel înviat în gloria Sa crească. Pavel i-a cunoscut, de asemenea, personal, pe mulţi dintre cei cinci sute de urmaşi ai lui Isus Cristos care L-au văzut la un moment dat după învierea Sa. Aşa că atunci când Pavel a stat pe dealul Mars, în faţa curţii supreme a Atenei şi i s-a reamintit de judecată, el a putut afirma în mod corect despre o judecată mult mai mare. Care? Aceasta, că prin învierea Fiului Său Isus din morţi, Iehova Dumnezeu a dat o garanţie tuturor oamenilor, inclusiv nouă, celor de azi, că a stabilit o zi a judecăţii pentru tot pământul locuit, prin cel pe care l-a ales, Isus cel înviat.

[36] Judecata lui Iehova prin Fiul Său numit din cer a început deja asupra tuturor naţiunilor din timpurile moderne. Aceasta este semnificaţia tuturor evenimentelor cutremurătoare din lume, începând cu anul 1914, când Primul Război Mondial a izbucnit asupra omenirii. Iehova Dumnezeu nu mai trece cu vederea vremurile de ignoranţă în ceea ce-L priveşte. Acum, mai mult ca niciodată, prin sutele de mii de martori ai lui Iehova de pe întreg pământul, El spune „oamenilor că toţi, pretutindeni, trebuie să se căiască” (Faptele 17:30, *NW*). Acum este timpul să ne căim de falsa religie, pentru că nicio falsă religie nu va rezista judecăţii prin Judecătorul Său ales, Isus Cristos. A venit timpul lui Iehova când toţi oamenii vor trebui să se închine singurului Dumnezeu şi o vor face.

[37] Ne aflăm noi în pragul convertirii acestei întregi lumi vechi la închinarea lui Iehova Dumnezeu? Vor deveni toate fiinţele umane vii, martori ai lui Iehova? Se vor căi oamenii de pretutindeni şi se vor întoarce de la diferitele religii ale creştinătăţii şi din lumea non-creştină spre închinarea lui Iehova ca Dumnezeu? Nu! Căirea şi convertirea lumii sunt imposibile! Ei bine, atunci, cum i se vor închina din nou oamenii singurului Dumnezeu, la timpul Său stabilit? Prin mirificul act al lui Dumnezeu cu privire la care a avertizat naţiunile prin martorii Săi, atât înainte, cât şi după Primul Război Mondial înainte. El va acţiona împotriva tuturor falselor religii, la fel cum a făcut-o în timpul prezenței lui Noe pe pământ. Isus Cristos, când a fost pe pământ, a prezis nu convertirea şi ocrotirea lumii, ci distrugerea ei.

[38] Atunci când a prezis sfârşitul acestei lumi cu amalgamul ei de religii, Isus a spus că Primul Război Mondial va marca începutul „sfârşitului lumii” şi că un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată de la începutul lumii, va marca încheierea acestuia. Acest necaz final va veni brusc asupra tuturor falşilor veneratori. „Fiindcă”, spunea Isus, „așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului Omului [adică, Isus Cristos, în împărăția cerească]. Căci, așa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau și beau, bărbații se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă; și n-au dat atenție până a venit potopul, și i-a măturat pe toți, așa va fi și prezența Fiului omului” (Mat. 24:7-22, 36-39, *NW*). Potopul a distrus nefilimii, fiii

Cuprins

nefireşti ai neascultătorilor „fii ai lui Dumnezeu”, şi pe toţi ceilalţi religionişti falşi şi nepăsători, dintr-o dată. Doar cei opt veneratori şi martori ai lui Iehova Dumnezeu, din arca lui Noe, au supravieţuit potopului. Aşadar, o singură religie a supravieţuit.

[39] La fel va fi la timpul stabilit de Iehova, deşi potopul în sine nu se va mai repeta. Fiul Său, Isus Cristos, este acum prezent în împărăția cerească, în calitate de Judecător şi Executor regal. În cadrul acestei generaţii a umanităţii, El, în calitate de cel mai mare Apărător al închinării pure a Dumnezeului cel viu şi adevărat, va da sentinţa şi va executa judecata împotriva tuturor acelor multe forme greşite de închinare care îl ignoră sau se opun lui Iehova Dumnezeu. Toţi veneratorii falşi vor fi executaţi în mijlocul distrugerii lumii vechi neconvertite şi nepocăite. Aceştia vor plăti astfel pentru că nu au luat act de mărturia salvatoare şi de avertismentul pe care martorii lui Iehova le-au dat în permanenţă. Precum a prevestit Isus, referitor la aceste zile care au urmat Primului Război Mondial: „Această veste bună a împărăției lui Dumnezeu va fi propovăduită pe întreg pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul împlinit.” —Mat. 24:14, *NW*.

[40] Împărăția nu este din lumea aceasta veche, ci este din lumea nouă pe care Dumnezeu o va crea. Lumea cea veche se va sfârşi şi împreună cu ea milioane de falşi veneratori. Satan Diavolul, care este „dumnezeul acestei lumi”, va fi legat şi închis într-un abis sigilat, şi împreună cu el toţi demonii săi prin care naţiunile acestei lumi au fost conduse şi îndrumate greşit. (Apoc. 20:1-3). Dar predicatorii Împărăției vor fi ocrotiţi prin sfârşitul acestei lumi vechi. Judecătorul şi Executorul pe care Iehova Dumnezeu l-a ales nu îi va executa pe aceşti predicatori credincioşi, ci îi va proteja şi-i va cruţa în noua lume a lui Dumnezeu. Pe pământ, aceştia se vor bucura de binecuvântările împărăției stabilite a lui Dumnezeu, sub Isus Cristos.

FRUMUSEŢEA ÎNCHINĂRII UNITE

[41] Apreciem ce înseamnă aceasta? Aceasta va însemna că Dumnezeul cel Atotputernic îşi va fi îndeplinit scopul, ca toţi oamenii să se închine din nou singurului Dumnezeu, Iehova, Creatorul şi Sursa nemuritoare a întregii vieţi. Doar cei care se închină Lui vor supravieţui marelui necaz în care se va sfârşi lumea veche care se închină Diavolului. Prin revelarea puterii şi a dreptăţii Sale, se va împlini profeţia: „Pământul va fi plin de cunoştinţa gloriei lui Iehova, aşa cum apele acoperă fundul mării” (Hab. 2:14, *AS*). Asemenea lui Noe şi familiei sale, după ce potopul distrusese lumea veche, neevlavioasă, martorii care propovăduiesc împărăția lui Iehova vor continua uniţi să se închine unicului Dumnezeu, pe un pământ purificat de toate falsele religii. Dumnezeul cel fals, Satan Diavolul, şi demonii săi nu vor mai fi liberi să pornească prejudecăţi religioase şi războaie. Împărăția lumii noi nu va tolera decât religia adevărată.

[42] Atunci când întreaga omenire se închina singurului Dumnezeu Iehova, la începuturi, aceasta era într-un paradis pământesc, grădina Eden. La fel, atunci când toţi predicatorii împărăției supravieţuitori vor practica religia curată şi neîntinată, după marele necaz care se apropie, paradisul va reveni în curând, nu doar pe locul

Cuprins

celui dintâi din Eden, spre est, ci pe tot pământul. Rezultatele îngrozitoare ale miilor de ani de războaie tribale şi internaţionale, dintre oameni de diferite religii, vor fi înlăturate, pe măsură ce supravieţuitorii necazului se vor dedica misiunii date de Dumnezeu de a stăpâni pământul. (Gen. 1:28). Prin împărăția Său, sub Isus Cristos, Iehova Dumnezeu va binecuvânta eforturile acestora, înfrumuseţând veşnica locuință pământească a omului, precum a binecuvântat pământul națiunii Israel din vechime, atunci când locuitorii acestuia i se închinau şi se spuneau Lui, aşa încât acesta era o ţară „în care curgea lapte şi miere, care este gloria tuturor ţărilor.” —Ezec. 20:6, 15; Ex. 3:8.

[43] Nu doar că supravieţuitorii necazului se vor bucura de acest paradis minunat, dar pe acesta vor vieţui animale paşnice şi păsări frumoase şi care cântă vor mișuna şi vor sări pe acesta. Animale şi păsări au ieşit din arca lui Noe după potop, în urmă cu mult timp, şi la fel, profeţiile biblice ne asigură că animalele şi păsările vor fi protejate pe timpul marelui necaz şi vor fi în supunerea locuitorilor noii lumi. Având în vedere jertfa lui Isus Cristos, nu va fi necesară jertfirea niciunea dintre acestea atunci când va fi venerat Iehova Dumnezeu —Gen. 8:15-22.

[44] Când Isus murea, ca jertfă, pe stâlpul de tortură, a spus unui răufăcător care era atârnat alături de El: „Adevărat îţi spun astăzi, vei fi cu Mine în Paradis” (Luca 23:43, *NW*; *Ro*). Cum se va împlini această promisiune făcută răufăcătorului compătimitor, mort acum nouăsprezece secole? Prin învierea sa din morţi, sub împărăția lui Dumnezeu, atunci când paradisul va fi reinstaurat pe pământul nostru. Mai mult decât atât, toţi martorii credincioşi ai lui Iehova, de la Abel încoace până la profetul Ioan, care l-a botezat pe Isus, vor fi înviaţi înaintea acelui răufăcător care a murit din cauza crimei. Isus ne-a asigurat de asta. (Ioan 5:28, 29; Mat. 22:31, 32). Învierea lui Isus este premergătoare şi o garanţie a învierii celor drepţi şi nedrepţi—1 Cor. 15:20; Faptele 24:15.

[45] Acei martori din vechime ai lui Iehova, înviaţi, vor relua închinarea acestuia împreună cu supravieţuitorii marelui necaz, dar cu o mai mare cunoştință şi înţelegere. Toţi cei aduşi prin înviere vor fi învăţaţi cunoştinţa despre Iehova şi dreapta Sa închinare. Toţi cei care vor refuza să se unească în închinarea pură a lui Iehova şi să I se supună acestuia ca Dumnezeu vor fi distruşi ca imposibil de îndreptat şi corectat. Închinătorii doritori şi ascultători vor primi beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Isus şi vor fi eliberaţi de condamnare şi vor fi vindecaţi şi ridicaţi la stadiul de perfecţiune umană, pentru a trăi veşnic în paradisul binecuvântat. Pentru totdeauna, toţi oamenii care vor trăi se vor închina unui singur Dumnezeu, acela al cărui nume glorios este Iehova.

[Note de subsol]

Societatea de Bibliii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, încorporată în Allegheny, Pennsylvania, SUA în 1884.

Vezi *Calificaţi pentru a fi slujitori*, Studiul 69, intitulat „Dovezi ale închinării necurate de dinainte de potop,” paginile 267-270.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce au observat, la Dealul lui Marte, din Atena, doi oficiali ai societăţii de editare din New York, pe 6 decembrie, 1956?
2. Ce spunea inscripţia de pe placa de bronz?
3,4. Ce fapt confirma acea placă de pe stâncă, şi cum s-a întâmplat acest lucru?
5. Ce a dovedit Pavel tribunalului despre termenii „Isus” şi „înviere”?
6. Cine înfăptuise, atunci, învierea lui Isus, şi ce relaţie au avut, prin urmare, unul cu celălalt?
7. Ce altceva este acest Învietor al lui Isus Cristos?
8. Cu ce nume personal Îl putem numi, unde şi de câte ori apare acolo acest nume?
9. Ce declară El la Isaia 42:8, pentru a se identifica?
10. De ce astăzi nu există nici un templu pentru Iehova, făcut de om, şi ce a spus regele Solomon în această privinţă?
11,12. Ce stare de dependenţă există între Dumnezeu şi noi?
13. În ce sens suntem noi progenituri ale lui Dumnezeu, indiferent de naţionalitate?
14. De ce nu mai trebuie să bâjbâim după Dumnezeu, fără speranţa de a-L găsi?
15. La ce poate duce găsirea lui Dumnezeu, şi care era starea lui Adam când l-a cunoscut pe Dumnezeu?
16. Care era posibilitatea înaintea lui Adam în Eden, şi de ce depindea aceasta?
17,18. (a) De ce nu era înclinat Adam să se închine la strămoşi? (b) Nici la copaci? (c) Nici la animale, păsări şi insecte?
19. La cine era Adam înclinat să se închine, şi de ce, chiar dacă Acesta era nevăzut?
20. Ce a adăugat Dumnezeu la fericirea celibatarului Adam, şi ce închinare a continuat după aceea?
21. Cum s-au închinat Adam şi Eva lui Dumnezeu şi astfel, ce era adevărat despre toţi oamenii atunci?
22. Cum şi-a avut începutul venirea în existenţă a atâtor dumnezei pentru închinare?
23. Ce este păcatul, şi ce închinare a implicat păcatul lui Adam şi al Evei?
24. Ce a însemnat avertismentul lui Dumnezeu către Şarpe, şi de ce suntem toţi imperfecţi şi muritori?
25. Cum l-a numit Iehova pe primul dumnezeu fals şi, în mod evident, cum s-a răspândit, de la a treia generaţie încoace, închinarea la dumnezei falşi?
26. Cine a fost primul dintre oameni care n-a cedat închinării false şi ce s-a dovedit el a fi?
27. Cine este amintit, apoi, ca un martor al lui Iehova, şi despre ce a profeţit el?
28,29. Cum s-a dovedit Noe un martor al lui Iehova, şi cum a dispărut de pe pământ, în zilele sale, închinarea falsă?
30. Ce au făcut Noe şi familia lui după ce au ieşit din arcă, şi, în felul acesta, ce era atunci adevărat despre toată omenirea?

Cuprins

31. Cum a început şi cum s-a răspândit ignoranţa despre Dumnezeul cel adevărat, aşa cum a fost comentat de Pavel la Dealul lui Marte?
32. Cum a existat religia adevărată de la Noe până la Cristos?
33. Cum a arătat Isus dacă dorea sau nu să-i facă pe oameni să i se închine şi cum este El singurul mediator între Dumnezeu şi oameni?
34. Cum a vindecat Iehova călcâiul Seminţei femeii Sale şi ce este, acum, în poziţie să facă această Sământă?
35. De ce putea spune Pavel, în mod potrivit, pe Dealul lui Marte, ceva despre viitoarea judecată?
36. Atunci, când este timpul să ne căim de religia falsă?
37. Are loc acum o pocăinţă şi o convertire a lumii, ca toţi oamenii să se închine singurului Dumnezeu, şi care este explicaţia?
38. Cum se va sfârşi această lume veche, şi ca în ale cui zile va avea loc acest lucru?
39. Pentru ce cale de acţiune vor plăti falşii închinători în mijlocul distrugerii lumii vechi?
40. Cine vor fi păstraţi în timpul sfârşitului acestei lumi vechi, pentru a se bucura de ce anume după aceea?
41. Care va fi, astfel, situaţia pe pământ, imediat după marele necaz?
42. Ce anume va face, curând, reapariţia acestuia pe pământ, când toţi oamenii ce vor trăi atunci se vor închina din nou singurului Dumnezeu?
43. Ce alte creaturi se vor bucura de acel minunat paradis şi de ce?
44. Cum se va împlini promisiunea lui Isus făcută acelui răufăcător pe moarte, dar după cine mai întâi?
45. Cum va fi dusă mai departe şi cum va fi păstrată unica închinare a singurului Dumnezeu, prin toţi oamenii?

Iubiţi adevărul şi dreptatea? Atunci vreţi să intraţi pe poarta cea strâmtă a principiului corect. Dar aveţi grijă! Veţi întâlni în calea voastră intersecţii ispititoare, un drum cu poarta larg deschisă către oportunităţile egoiste. Cei care călătoresc prin această poartă sunt masele de oameni, susţinătorii ideii că "scopul scuză mijloacele."

Cuprins

Evreii din vremea lui Isus şi-au urmat păstorii în calea lor de acțiune a oportunității. Vorbind despre Cristos, preoţii ce mai de seamă evrei au spus: "Dacă îl lăsăm aşa, toţi vor crede în el, vor veni romanii şi ne vor lua atât locul, cât şi naţiunea." Religioniştii evreii vroiau să păstreze sub controlul lor Ierusalimul cu veniturile sale bogate din templu. Astfel, marele preot le-a zis: "Este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să nu fie distrusă toată naţiunea." Li se părea oportun ca Isus să moară. — Ioan 11:48, 50, *NW*.

Primii urmași ai lui Cristos au urmat calea principiului corect. Asta a însemnat intrarea prin "poarta cea strâmtă" spre "calea care duce la viaţă." Dar ei nu au încercat să lărgească poarta prin compromis. Ei au respins poarta avantajelor egoiste, spunând: "Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni." — Mat. 7:14; Faptele 5:29, *NW*.

Dar după moartea apostolilor, şi în special începând cu secolul al IV-lea, s-a întâmplat aşa cum a prezis apostolul lui Cristos: "Se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate, ca să-i atragă pe discipoli după ei." (Faptele 20:30, *NW*) Aceşti oameni egoişti doreau adepţi. Cum i-au obţinut? Istoricul Sir James Frazer răspunde în lucrarea sa *Ramura de aur*: "Prin relaxarea principiilor prea rigide ale Fondatorului lor, prin lărgirea puţin a porţii strâmte care duce la salvare." Cu trecerea timpului poarta se lărgea din ce în ce mai mult. A apărut un creştinism fals.

Făcând o paralelă între Creştinismul creştinătăţii şi budismul păgânilor, istoricul Frazer ne mai spune: "Dacă asemenea credinţe ar fi fost acceptate nominal de toate naţiunile şi chiar de întreaga lume, era esenţial ca mai întâi să fie modificate sau transformate, astfel încât să se conformeze într-o oarecare măsură cu prejudecăţile, pasiunile, superstiţiile celor vulgari. ... Astfel, cu trecerea timpului, cele două religii, în proporţie exactă cu popularitatea lor în creştere, au absorbit din ce în ce mai mult din aceste elemente josnice, care au fost instituite în scopul suprimării."

S-au făcut compromisuri unul după altul. În domeniul relaţiilor umane poarta cea strâmtă a principiului divin a fost extinsă în privinţa căsătoriei umane şi a moralităţii. Rezultatul? Calea largă a creştinătăţii a fost presărată cu nenumărate căsnicii ruinate şi este plină cu titluri ruşinoase de primă pagină cu privire la creşterea criminalităţii şi creşterea nespus de mare a imoralităţilor. Un preot scrie în *Biblia interpretului*: "Am acceptat convenţii, practici şi mijloace care sunt în contradicţie cu idealurile şi spiritul religiei pe care o mărturisim."

Nu prea ar putea fi altfel, când liderii religioşi abandonează principiile divine precum separarea de lume. Principiul Bibliei este: "Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume!" "Prietenia cu lumea înseamnă duşmănie cu Dumnezeu" (1 Ioan 2:15; Iac. 4:4, *NW*). Pentru avantaj egoist, pentru a câştiga favoare în ochii oamenilor, liderii religioşi au sacrificat principiul corect.

"Intraţi pe poarta cea strâmtă," a declarat Cristos, "căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc." — Mat. 7:13, 14, *NW*.

Cuprins

Clerul compromiţător al creştinătăţii, pentru a convinge toate statele şi naţiunile să-i urmeze, au ridicat la la poarta cea strâmtă armele de asediu ale oportunităţii. Prin distrugerea porţii strâmte a principiului divin cu salvă după salvă a compromisului clerul a condus oamenii în masă prin cea mai largă poartă posibilă.

“ Intraţi pe poarta cea strâmtă,” ne-a sfătuit Isus. Tu faci asta?

FOAMETEA SPIRITUALĂ A CREŞTINĂTĂŢII

Este vreo dovadă de foamete spirituală în rândurile Creştinătăţii?

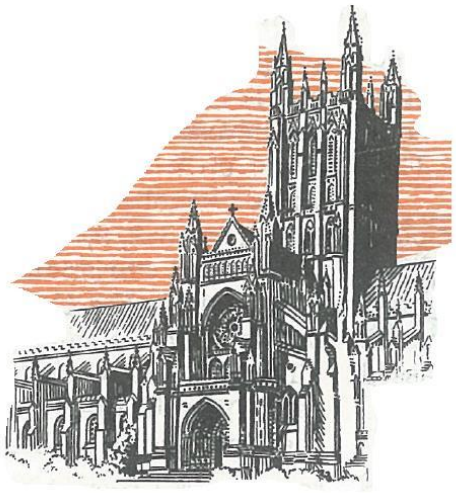

Probabil ai auzit despre ignoranţa Bibliei, răspândită în Creştinătate. Ai citit despre imoralitatea ridicată şi despre rata alarmantă a criminalităţii, printre oamenii care mărturisesc Creştinismul. Ai citit, de asemenea, ce spun profesorii şi preoţii despre foamete. Preşedintele Universităţii Harvard a avertizat că există „un foarte răspândit analfabetism religios.” În ediţia New York *Times* din 21 ianuarie, anul 1957, se putea citi o declaraţie a clericului David Reed despre Biserica Prezbiteriană, din Manhattan Madison. El spunea că lumea se confruntă cu „un vid religios la un nivel nemaivăzut până acum.”

Din moment ce Creştinătatea deţine Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, de ce există o foamete spirituală?

Dumnezeu ne spune motivul: „Poporul meu a făcut două lucruri rele: m-au părăsit pe mine, izvorul de ape vii, şi şi-au săpat rezervoare, rezervoare crăpate, care nu pot ţine apa.” (Ier. 2:13, *AS*). Religiile Creştinătăţii s-au abătut de la Cuvântul lui Dumnezeu. Ele au săpat pentru ele rezervoare făcute de mâinile omului, rezervoare care nu pot ţine nici un fel de înviorare spirituală adevărată. Acesta este un fapt recunoscut de cler. Scriind în *Post Gazette*, a oraşului Pittsburg, pe data de 5 noiembrie, 1953, preotul Earl L. Douglas a întrebat: „De ce am eşuat atât de des în eforturile noastre ca slujitori?” Răspunsul lui a fost: „Ei vin în căutarea pâinii dătătoare de viaţă şi noi, adesea, le oferim filosofie, sociologie, psihologie, politică şi un rezumat al evenimentelor de acum.” Acestea sunt rezervoare crăpate care nu ţin apele vii ale adevărului spiritual.

Cuprins

Poate folosi clerul Creştinătăţii, în mod scriptural, tradiţia şi filosofia, ca ingrediente ale hranei spirituale?

Clerul fundamentalist al Creştinătăţii şi-a umplut crezul cu multe tradiţii, ca de exemplu doctrina trinităţii, nemurirea sufletului, chinul veşnic şi purgatoriu. Acestea anulează Cuvântul lui Dumnezeu, la fel cum au făcut tradiţiile fariseilor, în zilele lui Isus. Atunci când fariseii l-au condamnat pe Isus pentru că ignora tradiţia, Isus a spus: „De ce călcaţi porunca lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre? ...aţi anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre." ─ Mat. 15:1-9, *NW*.

Clerul modern al Creştinătăţii, împreună cu mai marii critici şi evoluţionişti, au construit nenumărate teorii ale filosofiei lumeşti. Ca şi hrană spirituală, ele nu au nici o valoare nutritivă. Avertizându-ne cu privire la această filozofie, apostolul lui Cristos a spus: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos." ─Col. 2:8, *NW*.

Este Scriptural ca religiile Creştinătăţii să strângă bani din zeciuieli, prin folosirea colectelor şi prin folosirea jocurilor de noroc?

Zeciuielile sau oferirea a celei de-a zecea părţi din veniturile cuiva s-au aplicat numai în cazul evreilor. Era unul din decretele găsite în Legea lui Moise. Prin moartea Sa, Cristos a anulat acea lege, pentru ca nici măcar Creştinii evrei să nu fie obligaţi să mai respecte decrete precum zeciuiala. Biblia spune: „Prin trupul Lui El a abolit ura, Legea poruncilor care consta în decrete." ─ Efes. 2:15, *NW*.

Nici faptul de a da din mână în mână farfuria pentru colectă nu este o metodă creştină. Ne aducem cu toţii aminte cum Isus a văzut o văduvă aruncând doi bănuţi în visteria din templu. Însă, acest cufăr nu era dat din mână în mână, ci stătea mereu în acelaşi loc.

Folosirea jocurilor de bingo, a loteriilor sau a altor genuri de jocuri de noroc, este, de asemenea, în contradicţie cu porunca Bibliei pentru creştini: „Ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt ruşinoase." În momentul în care izraeliţii au început să aducă sacrificii câtorva dintre zeităţile păgâne ale jocurilor de noroc, Dumnezeu le-a spus: „Cei care părăsiţi pe Iehova,…care vă strângeţi la masa Norocului şi care umpleţi pentru Destin vin amestecat; vă voi destina sabiei." ─2 Cor. 4:2, *NW*; Isa. 65:11, 12, *AS*.

Subliniind strângerea de bani şi neglijarea hranei spirituale, clerul religios a stârnit o situaţie asemenea celei din timpul Israelului, când profetul lui Dumnezeu a spus: „Preoţii lui dau învăţătură pentru plată, iar profeţii lui practică ghicitori pentru bani. Totuşi, ei continuă să se sprijine pe Iehova, zicând: 'Nu este Iehova în mijlocul nostru?'" Cuvintele lui Isus adresate celor care se foloseau de templul lui Dumnezeu pentru scopuri comerciale, sunt valabile şi în ziua de astăzi: „Casa mea

Cuprins

se va numi o casă de rugăciune, însă voi o faceţi o peşteră de tâlhari.” ─ Mica 3:11, *AS*; Mat. 21:13, *NW*.

Atunci când clerul primeşte titluri onorifice precum „Părinte” sau „Reverend”, urmează ei exemplul Bibliei?

Folosirea titlurilor onorifice demonstrează cum clerul s-a îndepărtat de la folosirea Bibliei ca ghid, căci nicăieri în Biblie un creştin nu se autodenumeşte „reverend”. Numai o dată, în Biblia King James, apare cuvântul „reverend”. Acolo, se referă numai la Dumnezeu: „Sfânt şi reverend este numele Lui.” ─Ps. 111:9.

Folosirea titlului onorific „Părinte” a luat naştere în zilele lui Isus. Precum putem vedea în traducerea catolică Knox a Bibliei, la Matei 23:8, 9, Cristos a dat regula pe care s-o respecte toţi creştinii adevăraţi: „Dar voi să nu folosiţi titlul Rabi, fiindcă unul singur este Învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, şi el este în cer”.

Ar trebui clerul Creştinătăţii să se implice în chestiuni politice sau în controverse ale naţiunilor?

Prin împărţirea nutreţului politic şi amestecându-se în politică, clerul şi-a expus turmele la o foamete spirituală. Cristos nu a servit niciodată ca mâncare spirituală politica; El a refuzat, chiar, o decizie a poporului de a-L face lider politic: „Isus, ştiind că vor să vină şi să-l prindă ca să-l facă rege, s-a retras din nou pe munte, numai el singur.” Motivul lui Cristos a fost clar: „Nu fac parte din această lume.” „Împărăţia mea nu este din această lume.” Adevărata închinare este, aşadar, cum ne spune Biblia „a te păzi nepătat de lume.” Clerul se amestecă în politică şi chiar cere binecuvântarea lui Dumnezeu pentru armate şi vase de luptă. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu.” ─Ioan 6:15; 17:16; 18:36; Iac. 1:27; 4:4, *NW*.

Când preoţii şi enoriaşii se roagă pentru această lume, urmează ei exemplul lui Cristos?

Până şi prin rugăciune, preoţii nu oferă hrană spirituală. Preoţii se roagă pentru această lume. Însă, Cristos s-a rugat: „Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat.” De ce nu s-a rugat Isus pentru această lume? Căci El a ştiut că dumnezeul acestei lumi este Satan şi nu Iehova Dumnezeu, după cum arată clar Biblia: „Dumnezeul acestui sistem de lucruri a orbit minţile celor necredincioşi.” „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” Persoanele înfometate spiritual se roagă pentru această lume, însă creştinii ce se hrănesc cu Biblia, ascultă numai de porunca Bibliei: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” ─Ioan 17:9; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19; 2:15, *NW*.

Cuprins

Este creştineşte să critici alte religii, sau ar trebui toţi să ne alăturăm mişcării interconfesionale?

Dacă ar fi fost bine hrăniţi spiritual, religioniştii creştinătăţii nu ar acorda importanţă criticilor. Căci adevărul poate înfrunta mereu greşeala şi o poate distruge. Clerului iudaic nu i-au fost pe plac criticile lui Isus, căci ei ofereau o falsă hrană spirituală. Isus s-a folosit de adevărurile spirituale pentru a-i demasca precum religioniști falşi. El i-a numit pe cei din cler „ipocriţi", „călăuze oarbe", „nebuni şi orbi", „şerpi, pui de vipere." Isus le-a spus multor împotrivitori religioşi: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul." Şi apostolul lui Cristos a spus unui profet fals, care oferea hrană spirituală falsă: „Fiu al Diavolului, duşman a tot ce este drept, nu încetezi să denaturezi căile drepte ale lui Iehova?" ─Mat. 23:13, 16, 17, 33; Ioan 8:44; Faptele 13:10, *NW*.

Cristos a respins interconfesionalitatea. El nu s-a alăturat falşilor lideri religioşi numai de dragul de a dobândi unitate fizică, şi astfel să trebuiască să renunţe la unele adevăruri spirituale. Asta este ceea ce clerul creştinătăţii face acum. Cristos le-a spus însă urmaşilor Lui: „Lăsaţi-i în pace. Sunt nişte călăuze oarbe." În loc să se alăture mişcărilor interconfesionale, adevăraţii creştini ascultă porunca lui Dumnezeu: „Nu mai luaţi parte cu ei la lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobaţi-le." ─ Mat. 15:14, *NW*; Efes. 5:11, *Catholic Biblical Assn.*

Refuzul de a demasca falsa hrană spirituală nu este un lucru creştinesc.

Este scriptural ca, creştinii să folosească chipuri şi statui ca ajutoare pentru închinare?

Criteriul ce ajută la determinarea veridicităţii hranei spirituale este unul dintre principiile spuse de însuşi Cristos: "Dumnezeu este spirit, iar cei care se închină Lui, trebuie să-I se închine în spirit şi în adevăr." Apostolii lui Cristos demonstrează adevărul acestor cuvinte. Mai jos sunt câteva dintre declaraţiile lor, după cum apar în traduceri catolice ale Bibliei: „Noi umblăm prin credinţă şi nu prin vedere." „Numai de ne vom aţinti privirea asupra a ceea ce este nevăzut şi nu asupra a ceea ce putem vedea." „Dacă suntem copiii lui Dumnezeu, nu trebuie să ne imaginăm că natura divină poate fi reprezentată prin aur, argint, sau piatră, cioplită cu îndemânarea şi gândurile omului." ─Ioan 4:24, *Knox*; 2 Cor. 5:7, *Dy*; 2 Cor. 4:18; Faptele 17:29, *Knox*.

Chipurile şi idolii nu contribuie la creşterea spirituală a creştinului; în schimb, ele îl împing spre malnutriţie spirituală şi moarte, precum ne arată traducerea catolică a Psalmului 113:13-16, scrisă de Monsignor Knox: „Ei au guri şi totuşi tac; au ochi şi totuşi sunt orbi; au urechi însă nu aud; nasuri şi totuşi nici un miros nu le ajunge la nas; mâini nesimţitoare, picioare ce nu se mişcă; nici un

Cuprins

sunet nu pot scoate gâturile lor. Acesta va fi sfârşitul tuturor celor care-i fac, aceasta va fi răsplata tuturor ce au încredere în ei."

Nu este de mirare că apostolul Ioan i-a avertizat pe creştini: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli." ─1 Ioan 5:21, *Catholic Biblical Assn*.

Prevesteşte Biblia foametea spirituală a Creştinătăţii?

Da, Dumnezeu a prezis foametea prin profetul lui: „Iată! Vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, dar nu foamete de pâine şi nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova." ─Amos 8:11, *AS*.

Îşi vor reveni religiile Creştinătăţii din această foamete spirituală?

După 1600 de ani de Creştinism declarat, foametea spirituală a Creştinătăţii a crescut alarmant. Foametea este, precum admite clerul, „la un nivel nemaivăzut până acum." Nu acesta este modul prin care îşi vor reveni.

Mai mult de atât, profeţiile Bibliei spun despre cum va fi distrusă Creştinătatea, la izbucnirea războiului lui Dumnezeu al Armaghedonului: „Căci iată că aduc nenorocirea chiar asupra oraşului peste care este chemat numele meu … voi chema sabia mea împotriva tuturor locuitorilor pământului, zice Iehova al oştirilor." Deşi Creştinătatea nu-şi va mai reveni niciodată, oamenii din rândurile religiilor înfometate ale Creştinătăţii şi-ar putea reveni, şi mulţi îşi revin astăzi. ─Ier. 25:29, *AS*.

Cum poţi evita împărtăşirea aceleiaşi soartă ca aceea a Creştinătăţii?

Părăseşte înfometatele religii ale Creştinătăţii. Mergi acolo unde poţi obţine adevărată hrană spirituală, hrană lipsită de filosofii şi tradiţii. Participă la ospăţul spiritual prezis pentru aceste zile: „Vine un timp când Domnul (Iehova) oştirilor va pregăti un ospăţ pe acest munte al nostru; nici o carne nu e la fel de fragedă, nici un vin nu e la fel de dulce, carne din care se scurge grăsime, vin limpede." ─Isa. 25:6, *Knox*.

Unde este acest ospăţ spiritual? Eşti părtaş al unei mici părţi a lui, citind acest articol al *Turnului de veghere*. Însă el este mult mai bogat. Pentru a participa la el, asociază-te cu societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, cu ajutorul căreia ai primit această revistă. Află despre adevărurile hrănitoare ale împărăţiei lui Dumnezeu. Află despre cum poţi supravieţui Armaghedonului, şi cum poţi intra în noua lume a lui Dumnezeu. Permite-le martorilor lui Iehova să îţi aducă hrana spirituală, fără a plăti nimic. Examineaz-o. Compar-o cu Biblia. Convinge-te─ aceasta este hrana spirituală prezisă de profetul lui Dumnezeu: „Voi, toţi cei însetaţi! Veniţi la ape! Şi cei care n-aveţi bani! Veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi! Da, veniţi, cumpăraţi vin şi lapte fără bani şi fără plată! De ce cheltuiţi bani pentru ceea ce nu este pâine şi de ce vă osteniţi pentru ceea ce nu satură? Dacă m-aţi asculta doar, veţi mânca ce este bun, şi vă veţi desfăta în înviorare bogată!" ─Isa. 55:1, 2, *AT*.

Cuprins

O mare mărturie în timpul anului 1956

●În fiecare zi din timpul anului trecut martorii lui Iehova au petrecut în medie mai mult de 238 000 ore predicând celorlalţi, au făcut mai mult de 75 000 vizite ulterioare la persoane interesate şi au distribuit, în medie, peste 50 000 de cărţi, broşuri şi Biblii, şi mai mult de 152,000 copii ale revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* Acesta este un total pe zi remarcabil, într-adevăr o mare mărturie pentru numele şi maiestatea lui Dumnezeu, Creatorul pe care ei îl servesc. Ai şi tu un rol în expansiunea acestei activităţi creştine în timpul anului 1957?

Continuaţi să căutaţi mai întâi Împărăţia şi dreptatea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor adăuga. — Mat. 6:33, NW.

DEMASCAREA *PARADISULUI ROŞU*

Primele rapoarte din lagărele Rusiei dezaprobă afirmaţia comunismului care susţine că el este un Mesia materialist modern. Cum a fost în acele lagăre? Acest articol răspunde.

MAI mult de una din trei persoane de pe pământ trăiesc sub conducerea comunistă. Mulţi au fost înrobiţi prin cuceriri militare, în timp ce alţii se pare că au fost convinşi că acest comunism va oferi condiţii mai bune decât cei sub a căror conducere trăiau deja.

Este adevărat că unele dintre guvernele ţărilor cucerite de comunişti trebuiau schimbate. Însă, oamenii care au îmbrăţişat doctrina comunistă au schimbat, pur şi simplu, un fel de opresiune cu alta. Paradisul promis nu a apărut. În locul lui, au apărut informatori secreţi, o poliţie statală brutală, şi s-au dezvoltat imense lagăre de muncă.

Întregul sistem de lucruri de sub conducere sovietică s-a dovedit a fi un eşec, în ceea ce priveşte libertatea oamenilor, mai ales cu privire la genul de libertate pe care Marxismul l-a promovat. Până şi religiile Creştinătăţii care şi-au desfăşurat activitatea acolo, au fost făcute servitoare ale imperiului Roşu. Dar mii de purtători ai adevăratei religii, proclamatori ai adevăratei speranţe Mesianice, au fost închişi şi torturaţi de stăpânii nemiloşi ai „paradisului oamenilor”.

Cuprins

MESAJUL INTRĂ ÎN RUSIA

De mult timp ne întrebam cum va putea vestea bună a împărăției întemeiate a lui Dumnezeu să treacă peste Cortina de Fier, însă înşişi ruşii au făcut acest lucru posibil.

După cel de-al Doilea Război Mondial, guvernul sovietic a anexat următoarele teritorii: Moldova, Ucraina de Vest, Carpato-Ucraina, Rusia Albă şi Statele Baltice, unde locuiau mii de martori ai lui Iehova. Aceşti creştini au început imediat să reverse râuri de adevăr în vastul deşert al comunismului, ajutând la propovăduirea mondială, prezisă de Isus pentru zilele noastre. (Mat. 24:14) Aceste râuri de adevăr au curs în toate direcţiile pe teritoriul imperiului roşu ─ spre nord, est şi sud; spre lagărele din Vorkuta şi spre alte sute de lagăre de pe teritoriul Uniunii Sovietice.

Numai în anul 1951, mai mult de şapte mii din aceşti martori creştini au fost „exilaţi pe viaţă în Siberia", să încerce să trăiască sau să moară în aceste teritorii neospitaliere.

Însă, aceste şapte mii de persoane nu au fost singurele tratate în acest mod. Un martor, ce a stat în lagăre mai mult decât majoritatea, scrie despre tortura pe care a trebuit să o îndure, numai din cauza religiei lui. El spune:

„Pe data de 10 aprilie, 1940, mi-am început viaţa de hoinar prin închisorile şi lagărele 'paradisului' roşu, viaţă care a durat paisprezece ani, timp în care am ajuns în faţa tribunalului de cinci ori." Într-un vagon deschis de tren, împreună cu sute de alte persoane, fără să stea jos, fără mâncare, apă sau lemne, a fost trimis într-o direcție necunoscută. Adesea, tovarăşii cu care vorbea seara, îi găsea a doua zi, dimineaţa, îngheţaţi. Nu e de mirare, a spus el: „Nu mulţi au supravieţuit acestei călătorii."

La Wierchaturia, în voievodatul Sverdlovsk, pe jumătate îngheţat, slăbit şi pe punctul de a muri prin înfometare, el şi tovarăşii lui au început un drum lung şi obositor, de patru zile, pe jos. Ei au fost obligaţi să cureţe pădurile, să construiască barăci şi apoi o fabrică de cherestea. El spune: „Scândurile erau paturile noastre, pantalonii noştri erau salteaua noastră, şepcile noastre, perne, şi jachetele, pături. Mulţi au murit. Am fost adesea martorul unor situaţii în care sclavii, pe jumătate înfometaţi, aproape leşinaţi de cât de slăbiţi erau, cărau pe unul dintre tovarăşii lor pe o scândură, care îngheţase sau murise de foame, în timp ce lucra."

Mai târziu, acest martor al lui Iehova a fost transferat la Syzran, pentru a curăţa pădurile. Aici, condamnat la înfometare, slăbirea fizică l-a împiedicat să muncească îndeajuns de mult şi a intrat în conflict cu legea sovietică. Aceasta l-a condamnat la încă zece ani de sentinţă.

El scrie despre aceasta: „Nu a trebuit să merg departe, după ce am primit sentinţa, pentru că erau lagăre lângă lagăre, în acel ţinut. O vale întinsă, ce se afla la aproximativ un kilometru depărtare de Volga, numită 'Gawrylov Clearing'. Aici se găseau lagărele. Atât prizonierii, cât şi oamenii liberi, numeau acest loc 'valea morţii'. Era într-adevăr un lagăr de lichidare în masă a oamenilor, prin înfometare. Ei mureau ca muştele."

I-a distrus credinţa această persecuţie? El răspunde: „Cu cât sufeream mai mult, cu atât propovăduiam mai mult. Am fost de două ori condamnat la zece ani de închisoare pentru că am propovăduit printre prizonieri. În momentul în care primeşti o sentinţă nouă, cea veche nu mai este valabilă. Astfel de sentinţe au înspăimântat sute de penticostali, evanghelişti, baptişti, revelaţionişti, sâmbătari şi pe alţii, care şi-au astupat urechile la auzul veştii bune a Împărăției. Cu toate acestea, şi ei au fost mult persecutaţi. Unul dintre baptişti a cântat unul din imnurile lor şi a primit cinci ani de închisoare pentru asta.”

Aceste lagăre erau numite „lagăre educaţionale”. Una dintre metodele „educaţionale” folosite de oficiali era aruncarea oricărei persoane de care vroiau să se descotorosească într-una din barăcile unde stăteau perverşii sexuali, pentru ca aceştia să îl omoare. Martorul a spus: „Supraveghetorii lagărului meu au fost uimiţi când, după trei luni jumătate petrecute în acea baracă, am ieşit de acolo în viaţă. M-am simţit acolo precum s-a simţit Daniel în groapa leilor. Prin modul meu de a mă purta cu ei, am îndepărtat toate intențiile pe care le aveau faţă de mine. Am ieşit de acolo cu bine şi în viaţă.”

Şefii acestor „lagăre educaţionale” băteau prizonierii până se învineţeau numai pentru plăcerea lor sadică. „Numai în anul 1950”, spune acest slujitor Creştin, „am putut şterge din meniul meu, iarba şi oasele de peşte. În anul 1955 condiţiile au devenit aproape inumane. Eu nu mai sunt acolo, însă, va fi mult mai uşor pentru cei care rămân decât pentru cei care au ordonat aceste „tabere educaţionale” să fie construite, căci lor le este rezervată pedeapsa lui Dumnezeu.”

Experienţa acestui martor credincios, publicată pe 14 iunie, 1955, acum, în spital, dezvăluie, cu siguranţă, minciuna comuniştilor că ei au construit un paradis al muncitorilor.

PROPOVĂDUIREA CONTINUĂ

Rândurile celor din poporul lui Dumnezeu nu s-au subţiat din cauza acestei persecuţii, ci au crescut. Nu exagerăm când spunem că nu mai există nici un ţinut în U.R.S.S. în care oamenii să nu cunoască adevărul. Aparent, patruzeci la sută dintre oamenii care au ajuns la o cunoștință a adevărului, l-au cunoscut în închisori sau lagăre. Printre aceştia se numără ofiţeri ai armatei roşii, membri ai poliţiei sau închisorilor, avocaţi, jurnalişti şi alţii.

De ce a persecutat guvernul sovietic aceşti oameni buni? Aparent, unul dintre motive este că aceşti conducători nu pot permite nimănui, decât lor înșire, să fie văzuţi ca stăpâni, nici măcar lui Dumnezeu. *Radianska Ukraina*, publicată anul trecut, pe 30 noiembrie, în Kiev, U.R.S.S., i-a criticat pe martorii lui Iehova pentru că nu sunt mulțumiți de „celebrarea obiceiurilor şi ceremoniilor religioase”, care, se spune că este permisă, şi că au insistat să predea „propaganda reacţionară”, că „lumea ‘este condusă de Supremul Suveran Iehova’ şi că oamenii sunt pur şi simplu „slujitorii Lui pe pământ care fac voința Lui.’”

De fapt, guvernul sovietic nu ar avea absolut nimic de pierdut dacă le-ar oferi martorilor lui Iehova libertate deplină de închinare la Iehova. Nici un guvern nu-şi provoacă singur rău prin acordarea acestor drepturi fundamentale celor care

Cuprins

Îl slujesc cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă ruşii cred acum, precum se pare că fac acest lucru, că martorii lui Iehova nu au avut niciodată nimic de a face cu spionajul, nu există nici un motiv care să împiedice a li se oferi libertate deplină de închinare.

Indiferent, însă, dacă sovieticii vor acorda acea libertate sau nu, martorii lui Iehova vor continua să propovăduiască vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, în ciuda tuturor opoziţiilor.

Un martor care trăieşte în Siberia a scris: „Nu ne putem reține de la propovăduirea împărăției lui Dumnezeu. Ne-am obişnuit cu acest teritoriu şi suntem fericiţi, fiind ferm hotărâți să-l reprezentăm pe Domnul în mod demn şi să facem cunoscută gloria Sa, pretutindeni. Noi simţim urgența de a comunica fraţilor noştri de pe întreg pământul iubirea noastră pentru ei şi sperăm că vom avea şansa de a ne aduna cu fraţii noştri din toată lumea."

Fraţii lor din toată lumea împărtăşesc aceeaşi speranţă.

SITUAŢIA SE ÎMBUNĂTĂŢEŞTE

Odată cu înlăturarea lui Stalin de la conducere, în anul 1956, s-a observat o îmbunătăţire, şi mulţi dintre martorii, închişi de mult timp, au fost eliberaţi şi au primit o confirmare în scris că „au fost absolviţi de orice vină."

Unii dintre cei şapte mii de „colonişti speciali" care au fost duşi în regiunea Irkutsk, din Siberia, în anul 1951, sunt acum liberi, însă alţii trebuie încă să raporteze, în fiecare lună, autorităţilor locale. Mulţi dintre cei eliberaţi nu doresc să se întoarcă la casele lor, datorită lucrării de mărturie care se dezvoltă acum.

Au sosit ştiri care spun că unii dintre martori sunt din nou în Moscova şi că sunt mulţi oameni în capitala ţării care doresc să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Mulţi baptişti sunt, de asemenea, interesaţi, din cauza atitudinii compromiţătoare pe care au adoptat-o unii din liderii lor.

În tabăra din ţinutul arctic din Vorkuta, progresul este, pe lună ce trece, tot mai evident. De-a lungul ţinutului dintre Kotlas şi Vorkuta, o distanţă de 700 de mile, sute de lagăre au fost închise şi barăcile au fost arse din temelii. În acea regiune au mai rămas acum numai taberele din Vorkuta şi sectoarele ei. Sunt multe persoane care au aflat adevărul în acele lagăre şi care, acum, ca oameni liberi, propovăduiesc mesajul Împărăției în aceste teritorii. Anul trecut a început lucrarea din casă în casă, în nordul îndepărtat, chiar şi în Vorkuta, şi sunt ținute întâlniri în mod regulat.

Un deţinut din Vorkuta a scris: „Aici, lucrarea de semănat se face în mod considerabil. Terenul care n-a fost lucrat pentru mult timp, este mai receptiv acum la semințe şi promite roade. Locuri care au fost asemenea unor deşerturi, pentru mulți ani, acum înfloresc. Climatul s-a schimbat aici şi vremea este favorabilă lucrării pe teren."

O scrisoare primită din regiunea Tomsk a Siberiei spune: „Scopul transferului nostru în aceste ţinuturi îndepărtate ne-a fost ascuns la început şi de neconceput, însă, acum, nemăsurată bucurie ne umple inimile la auzul spuselor băştinaşilor: 'Veniţi!' Am fost trimis să lucrez departe de aşezarea noastră, şi prin

Cuprins

strădaniile mele de a le transmite celorlalţi focul ce arde înlăuntrul meu, am găsit o familie cu şase membri, care iubesc acum adevărul. Le-am dăruit o Biblie şi după ce am lucrat alături de ei, timp de mai multe luni, şi ei au început să pună mărturie şi să găsească oameni interesaţi. Seara, mergem mereu pe străzile sătucului nostru şi cântăm tare cântările noastre, al căror ecou se aude în pădurile siberiene."

Un prizonier polonez, repatriat, ne spune: „În momentul în care a venit ziua să ne întoarcem în Polonia, comandantul a venit şi a spus gâtuit de emoţie: 'Recunosc faptul că mâna marelui Iehova este asupra voastră, căci altfel nu aţi fi putut părăsi Siberia ca martori neclintiţi ai lui Iehova. Fie ca Dumnezeul vostru să vă binecuvânteze."

Mulţi martori au fost eliberaţi în anul 1956, însă alţii au rămas. Pentru mii de oameni trimişi în Siberia, în anul 1951, nu există nici o posibilitate de a primi Biblia sau literatura Bibliei. Acestor martori, inocenţi, iubitori de pace, le este interzis să vorbească între ei sau să formeze adunări. De ce, atunci, biserica ortodoxă rusească, baptiştii şi alte religii se bucură numai de o oarecare libertate? Numai pentru că ei şi-au exprimat dorinţa de a-l asculta pe Cezar şi nu pe Dumnezeu. Martorii lui Iehova refuză să facă acest lucru, tocmai pentru că ar fi necredincioşi faţă de Dumnezeu.

ÎN POLONIA ŞI ÎN ALTĂ PARTE

Această asuprire a creştinilor inocenţi a fost evidentă nu numai în Rusia sovietică, ci şi în alte ţări satelit ─ Ungaria, Cehoslovacia, Polonia şi în alte locuri.

În Polonia, oamenii au suferit sub un sistem feudal, ajutat de biserică, care i-a mângâiat pe cei săraci şi nevoiaşi cu promisiunea unei răscumpărări după moarte. Ţăranii au plătit cu suferinţă şi nefericire pentru vieţile pline de plăcere ale celor privilegiaţi şi nu au mai fost sclavi, însă numai cu numele. Sub conducerea comunismului care a înlăturat vechiul sistem odios, polonezii au suferit din cauza aceleiaşi guvernări teroriste care a fost instaurată în Rusia.

Condiţiile economice au fost extrem de grele. Moralitatea s-a înrăutăţit. Comuniştii vorbeau despre eliberarea femeilor din „sclavia bucătăriei" pentru a lucra în industrie, însă, acum, presa poloneză blamează prăbuşirea moralităţii, destrămarea familiilor şi creşterea banditismului printre adolescenți, pe motiv că femeile și-au părăsit casele pentru a lucra în fabrici.

Însă, în ciuda acestor dificultăţi, persecuţia religioasă este din nou un semn covârşitor al statului totalitar. Statul s-a opus activităţii martorilor lui Iehova. Pentru prima dată, comuniştii polonezi au întâlnit o mulţime de oameni care li s-au împotrivit. Atât de hotărâtă a fost închinarea lor, încât oficialii au fost uluiţi.

Mii de oameni modeşti, oneşti, femei şi copii (muncitori, ţărani şi femei casnice), care au fost, fără motiv, suspectaţi sau acuzaţi de spionaj, au pus mărturie despre speranța împărăției oamenilor violenţi care i-au arestat. Toţi au spus acelaşi lucru. Ei s-au dovedit a fi o extraordinară mărturie pentru numele lui Iehova, Regele lui, Isus Cristos şi noua lume a dreptăţii a lui Dumnezeu. Până şi cel mai fanatic oficial comunist, auzind în repetate rânduri aceleaşi lucruri, s-a convins că acuzaţiile lui erau nefondate. Majoritatea celor arestaţi au fost eliberaţi după câteva

Cuprins

ore de interogări, sau după câteva zile, însă, sute de oameni inocenţi au fost închişi, în acel brutal „paradis” de asuprire, violenţă şi măcel.

Multe persoane au aflat adevărul, înăuntru sau în afara zidurilor închisorilor. Sute şi mii de oameni au întâmpinat martorii şi au fost dispuşi să fie învăţaţi de Iehova. Ei au văzut că este o calomnie să spui că martorii lui Iehova erau de partea comuniştilor, aşa cum a făcut clerul catolic, şi că era o minciună să spui că martorii erau spioni, aşa cum făcuseră comuniştii.

Violenţa şi tortura nu i-a clintit. Examinarea de tipul celor din Berea, din partea servului de filială a Societăţii Turnul de Veghere şi a altor slujitori responsabili, a durat luni de zile, însă ei au rezistat, cu spiritul intact, deşi adesea au suferit torturi fizice violente. Unii dintre martori au murit, preferând martiriul în locul mărturisirii unor minciuni împotriva acelor oameni ce făceau lucrarea lui Dumnezeu în Polonia.

Numărul martorilor a crescut, fără întrerupere, timp de mai multe luni. În tot timpul acestei persecuţii ei nu au suferit de foamete spirituală. Ei s-au întâlnit în grupuri mici, nepărăsind astfel adunarea lor. „Lecturile lor publice” erau posibile numai la înmormântări. Fiecare procesiune a unei înmormântări, de sute de persoane, care trecea prin sate şi oraşe, fără un preot, constituia întotdeauna o senzaţie, oferind o clară dovadă a faptului că martorii lui Iehova nu erau nici pe departe „lichidaţi”.

Unii martori au făcut chiar lucrare din casă în casă, în anumite sate, şi din momentul în care a căzut guvernul lui Stalin, mai mult de zeci de mii dintre ei au mers din casă în casă cu singurul mesaj demn de propovăduire.

Ei recunosc şi speră că şi tu vei recunoaşte vitala diferenţă dintre soluţiile lipsite de succes ale oamenilor pentru problemele cu care se confruntă această lume şi singura adevărată soluţie ce ne este acum la îndemână. Acea adevărată soluţie nu este de natură politică, ci este împărăţia lui Dumnezeu. Acum este timpul să o acceptăm şi să o aplicăm, pentru a supravieţui sfârşitului sistemului rău al lui Satan şi pentru a trăi în condiţiile noi, drepte, pe care Însuşi Creatorul le va instaura, în curând, pe pământ.

Liderii comunişti primesc petiţii

„Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa ei”. Aşa i-a spus Iehova Dumnezeu Şarpelui, în grădina Eden. Acea duşmănire a

Cuprins

continuat până în zilele noastre. Astăzi, acea duşmănie este observabilă, în special, prin ura pe care liderii comunişti o au pentru martorii lui Iehova. ─Gen. 3:15, *NW*.

De fapt, această duşmănie a fost atât de aprinsă încât, timp de mulţi ani, soarta martorilor lui Iehova, în Rusia şi Siberia, nu a fost cunoscută. În ultimii ani, totuşi, dovezile au început să arate că sunt mii de martori în acele locuri şi în alte ţinuturi din spatele Cortinei de Fier.

Acestor martori li s-a acordat puţină atenţie, dacă li s-a acordat, până în anul 1949. În luna iulie a acelui an, a avut loc în Berlin, Germania o adunare de district a martorilor lui Iehova. La acel timp a luat naştere un protest împotriva asupririi comuniste a martorilor din Germania de Est, protest adoptat de aproape 18 000 de participanţi la întâlnire. În anul următor, la adunarea internaţională a martorilor lui Iehova, de pe stadionul Yankee, a fost adoptată o rezoluţie, de către 85 000 de participanţi. Acesta a inclus protestul „împotriva persecuţiei martorilor lui Iehova de către puterile comuniste şi de către alte puteri guvernamentale."

De atunci, multe informaţii au ieşit la iveală, despre activităţile şi despre suferinţele martorilor din spatele Cortinei de Fier. Acestea au fost publicate de presa din întreaga lume şi de către revistele societăţii Turnul de Veghere.

Martorii din spatele Cortinei de Fier au tânjit să ia legătura cu fraţii lor din afară. Ei au apelat la lideri, dar fără speranţă. Astfel că, ei şi-au exprimat dorinţa ca martorii din alte ţări să trimită o petiţie guvernului Rusiei în interesul lor. Având în vedere dovezile strânse în legătură cu persecutarea martorilor, a părut cel mai potrivit lucru de a trimite o petiţie autorităţilor importante ale guvernului Rusiei.

În consecință, din vara anului 1956 până în luna februarie a anului 1957, a fost adoptată această petiţie în peste 199 de adunări ale martorilor lui Iehova, ținute în toate părţile lumii. La aceste sesiuni, un număr de 462 936 de oameni au votat entuziasmaţi în favoarea acestor petiţii. Prima petiţie trimisă la Moscova, a fost adoptată în Finlanda, unde a fost ţinută prima dintre cele 199 de adunări de district, care spune astfel:

PETIŢIA ADOPTATĂ

Către
Premierul Nikolai A. Bulganin
Preşedinte al Consiliului Ministerelor Uniunii Sovietice
Moscova, U.R.S.S.

Domnule:

Noi, 1 136 de delegaţi, ne-am adunat din multe adunări ale martorilor lui Iehova, la Adunarea de district de la Kemi, Lapland, Finlanda, în ziua de 30 iunie, 1956, şi ne-am hotărât, prin următoarele afirmaţii, să vă atragem atenţia cu privire la fraţii noştri creştini, care sunt, precum ştiţi, cu miile, în vasta dumneavoastră ţară.

Cuprins

În ultimii doi ani, am primit ştiri din Rusia, prin rapoarte oficiale demne de încredere şi prin persoane repatriate, conform cărora (1) sunt, sau au fost, 2 000 de martori ai lui Iehova în lagărele din Vorkuta; (2) la începutul lunii aprilie a anului 1951, aproximativ 7 000 de martori ai lui Iehova au fost arestaţi în statele Baltice, până în Basarabia, şi au fost transportaţi în vagoane către regiunile îndepărtate dintre Tomsk şi Irkutsk şi în apropierea Lacului Baikal din Siberia; (3) există martori ai lui Iehova reţinuţi în peste cincizeci de lagăre, din Rusia europeană până în Siberia şi în nord, către Oceanul Arctic, chiar şi în insula arctică Novaya Zemlya; şi (4) un număr dintre aceştia, mai ales dintre cei 7000 menţionaţi mai sus, au murit de malnutriţie în primii doi ani ai şederii lor în Siberia.

PETIŢIE

O investigare obiectivă a martorilor lui Iehova va dovedi că ei nu au meritat să fie închişi, deportaţi şi trimişi în lagăre, iar noi găsim acum momentul potrivit de a trimite PETIŢIA guvernului dumneavoastră şi să cerem ca aceşti creştini oneşti, ce se deosebesc prin iubirea lor arzătoare pentru dreptate, adevăr şi pace, (a) să fie eliberaţi şi (b) să le fie permis să se organizeze în adunări creştine, în circuite şi districte, ce cuprind toate aceste grupe de pe teritoriul ţării, cu servi şi slujitori responsabili, urmând acelaşi tipar folosit în celelalte ţări; (c) să fie autorizaţi să păstreze legătura, cu regularitate, cu corpul de guvernare creştin al martorilor lui Iehova din Brooklyn, New York, Statele Unite ale Americii; şi (d) să fie autorizaţi să primească şi să publice revista *Turnul de veghere* în limba rusă, ucraineană şi în alte limbi necesare, la fel ca şi alte publicaţii ale Bibliei, care sunt folosite de martorii lui Iehova în toată lumea.

O PREZENTARE A FAPTELOR

Martorii lui Iehova reprezintă o comunitate creştină care numără peste 640 000 de slujitori ce îşi desfăşoară activitatea în aproximativ 160 de ţări, practic, în fiecare ţară care există pe pământ. Revistele lor care apar o dată la două săptămâni, *Turnul de veghere* şi *Treziți-vă!* sunt tipărite în peste patru milioane de exemplare şi sunt publicate în 44 de limbi.

Aşadar, martorii lui Iehova provin din toate naţiunile, dar, în ceea ce-i priveşte, ei au rezolvat complet problema de a coexista împreună într-un mod paşnic, universal şi trainic. Ei au depăşit barierele rasiale, naţionale şi religioase şi prejudecăţile şi au devenit o asociaţie de fraţi, urmaşi ai lui Cristos, toţi ghidându-se după cele mai importante două porunci, respectiv iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproape. Datorită acestui fapt, ei nu pot omorî şi nu se omoară unii pe alţii pe câmpul de luptă, aşa cum fac protestanţii, catolicii şi membrii altor sisteme religioase.

Isus Cristos i-a spus guvernatorului Pilat din Pont: „Împărăţia Mea nu face parte din această lume”, şi prin aceasta a arătat că Imperiul Roman, pe care Pilat îl reprezenta în Palestina, nu trebuia să se îngrijoreze de activitatea Lui religioasă. El nu lupta împotriva guvernului politic care era la putere atunci, El nu avea niciun

Cuprins

fel de ambiţii şi interese politice, El nu era liderul niciunui partid, nu a luptat pentru evrei împotriva romanilor şi vice-versa. Nu, ci El a arătat către rădăcina tuturor relelor şi a întreprins un program de vindecare spirituală care continuă şi astăzi şi cuprinde toate națiunile pământului, prin intermediul slujirii făcute de adevăraţii lui urmași. Isus i-a mai spus lui Pilat: „Din acest motiv am venit Eu pe lume, ca să mărturisesc despre adevăr”. După aceea, Pilat din Pont s-a adresat clerului evreiesc care îl acuza greşit şi în mod ipocrit pe Isus, spunând: „Nu îi găsesc nicio vină acestui om”. – Ioan 18:36-38.

Martorilor lui Iehova nu li se poate găsi nicio vină astăzi. Ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova.” (Isa. 43:10, 12). Ei îi dau mai întâi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu şi abia mai apoi îi dau conducătorului politic de pe pământ ce îi aparţine lui. (Mat. 22:21). Potrivit învăţăturii lui Cristos, martorii sunt o frăţie universală formată din ruşi, chinezi, finlandezi şi membrii altor națiuni, iar numărul membrilor acestei frăţii creşte rapid pe tot pământul. Martorii lui Iehova nu fac rău nimănui. Ei rămân neutri față de controversele acestei lumi, deci nu iau parte la nicio o activitate subversivă sau de spionaj. Ei nu sunt naţionalişti, capitalişti egoişti sau imperialişti. Ca și creștini adevărați ei n-ar putea fi așa, nici nu pot lupta pentru vreo doctrină politică sau ideologie, fie ea comunistă, democratică sau capitalistă. Martorii lui Iehova sunt numiţi „comunişti” în America şi alte ţări din Occident, iar în ţările conduse de comunişti, ei sunt numiţi „imperialişti”, pentru că respectă o poziție neutră față de afacerile lumii. Guvernele comuniste i-au acuzat şi i-au judecat numindu-i „spioni imperialişti”, iar pe mulţi dintre ei i-au condamnat şi la 20 de ani de închisoare. Dar martorii lui Iehova nu s-au angajat niciodată în activităţi subversive sau de spionaj.

Aşadar, este total greşit ca martorii lui Iehova să fie trimişi în închisoare, duşi în ospicii sau deportaţi şi aceste pedepse reprezintă o încălcare clară a justiţiei elementare, indiferent că este pentru o zi sau douăzeci de ani.

Nu numai în ţările occidentale, ci şi în cele conduse de comunişti, martorii lui Iehova sunt recunoscuţi ca fiind persoane muncitoare, demne de încredere. Astfel, ei îşi fac aşa cum trebuie datoria de cetăţeni faţă de ţările în care trăiesc. Ei sunt oameni inteligenţi, care nu cred în opresiunea şi sfaturile greşite pe care le dau religiile false. Ei nu fură, nu se îmbată şi nu încetinesc astfel producţia şi ei nu se vor angaja niciodată în acte de sabotaj. Ei respectă învăţăturile Sfintei Biblii, pe care guvernul Uniunii Sovietice a autorizat-o recent să fie tipărită şi distribuită în republicile socialiste ale Uniunii Sovietice.

Un alt element important care îi deosebeşte pe martorii lui Iehova, ca urmași ai lui Cristos, de semenii lor, este faptul că ei insistă să facă ceea ce a poruncit Cristos, în mod ascultător: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Prin urmare, martorii lui Iehova fac lucrul acesta astăzi, printre toate naţiunile, şi vor continua să facă acest lucru chiar dacă aceasta înseamnă să îşi pună viaţa în pericol, supunându-se persecuţiilor şi opoziţiilor, aşa

Cuprins

cum a spus Isus: „Veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui Meu” şi „Iată! Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor.” – Mat. 24:9; 10:16, *NW*.

Oare guvernul dumneavoastră este dispus să îşi asume această responsabilitate şi să împlinească aceste cuvinte ale Fondatorului adevăratului Creştinism?

PROPUNERI PENTRU DISCUŢII

Vom fi foarte încântaţi să trimitem reprezentanţi ai corpului nostru de guvernare, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, pentru a discuta mai detaliat această chestiune cu dvs., fie cu cei mai înalţi reprezentanţi ai dvs. din Statele Unite ale Americii, fie direct cu guvernul dvs. din Moscova.

Aţi acceptat ca multe delegaţii din ţări occidentale să vă viziteze capitala şi ţara. Aşa că am dori să vă rugăm să vă gândiţi la posibilitatea de a accepta ca o delegaţie a Martorilor lui Iehova să vină la Moscova pentru a vă oferi detalii suplimentare pe care le-aţi putea cere. De asemenea, dorim să vă propunem să vizitaţi lagărele în care fraţii noştri creştini sunt ţinuţi, lagăre care credem că vor fi desfiinţate în curând, prin ordinele dvs.

Între timp nu putem să facem altceva decât să spunem lumii despre existenţa martorilor lui Iehova din închisorile, lagărele de corecţie şi centrele de deportare din Rusia, întrucât suntem datori să informăm lumea despre situaţia prietenilor şi fraţilor noştri în credinţă care se află în acele locuri. Cu toate acestea, am prefera să putem spune lumii că dvs., Guvernul Rusiei, aţi ordonat ca martorii lui Iehova să fie eliberaţi din acele de locuri, pentru ca ei să poată lucra în calitate de cetăţeni liberi ai ţării dvs. şi pentru a putea duce o viaţă liniştită, ceea ce ei cred că este în armonie cu exemplul dat de Isus Cristos. – 1 Timotei 2:1-6.

Având încredere că veţi studia această petiţie şi veţi lua în considerare acest caz, dând un răspuns favorabil acestei cereri.

Cu stimă,
Martorii lui Iehova

Kalle Salavaara
Moţiunea propusă spre adoptare
Rezoluţie propusă de
Matti K. Tiainen, Conducătorul adunării.
Secondat de
Erkki Kankaanpää, Preşedintele adunării
Aprobat în unanimitate de Adunarea Districtului Kemi,
Atestat de
Väinö Pallari, Responsabil cu relaţiile cu publicul,
Încheiat la data de 30 iunie 1956, la Kemi, Laponia, Finlanda.

Cuprins

CUM A FOST PRIMITĂ PETIŢIA

La fiecare adunare, patru martori ai lui Iehova au semnat trei copii ale petiţiei în numele celor prezenţi. O copie a fost trimisă direct primului-ministru Bulganin la Moscova, una a fost trimisă prin poştă ambasadorului rus detaşat în ţara unde se ţinea adunarea, iar a treia a fost trimisă mai departe către sediul Societății Watch Tower şi copii suplimentare au fost date mass-mediei, care, în general, a acordat destulă importanţă subiectului.

Cum a reacţionat guvernul rus la această petiţie? A ales să o ignore până în ziua de azi. Guvernul nu a dat niciun răspuns. Copiile au ajuns într-adevăr la Moscova şi acest lucru este demonstrat de registrele poştei naţionale care atestă faptul că petiţia a fost trimisă guvernului Rusiei şi acesta a semnat de primire.

S-au făcut, de asemenea, eforturi pentru ca petiţiile să fie înmânate personal diverşilor ambasadori ruşi detaşaţi în apropiere. Cu toate acestea, de cele mai multe ori a fost imposibil să se obţină o întâlnire directă cu ambasadorii. Secretara ambasadorului din Uruguay a declarat că petiţia era plină de minciuni şi a refuzat să se implice în această chestiune. Ambasadorul a tot insistat că libertatea de închinare este garantată prin lege în Rusia. Rezultatele unor acţiuni similare demarate în Austria, Olanda şi Elveţia au fost similare.

În Franţa, secretara ambasadorului a acceptat petiţia. Cu toate acestea, ambasadorul nu a putut să înţeleagă de ce ‘Francezii care trăiesc în Franţa ar trebui să îşi facă griji despre ruşii care trăiesc în Rusia‘! Aparent, mintea lui formată în regimul comunist nu putea să înţeleagă că sentimentul de loialitate putea să depăşească barierele şi diferenţele naţionale.

În Statele Unite, întrucât ambasadorul era plecat, a fost stabilită o întâlnire cu următorul responsabil ierarhic, cu Dl. Striganov. În timpul discuţiei, martorii i-au recomandat ambasadorului să întreprindă aceleaşi acţiuni pe care le-a luat guvernul polonez. Polonezii au făcut investigaţii în legătură cu martorii şi au ajuns la concluzia că acuzaţiile aduse împotriva lor erau nefondate, astfel că martorii au fost eliberaţi din închisoare.

Însă dl. Striganov a susţinut că circulau multe minciuni despre Rusia şi a spus că cei care erau închişi acolo nu se aflau în închisoare din cauza religiei pe care o aveau, ci pentru că au încălcat legea. El a criticat atitudinea pe care martorii lui Iehova o au în privinţa războiului şi a insistat că legea din Rusia este mai importantă decât legea lui Iehova, adăugând că trebuie respectată în Rusia. Striganov a refuzat să accepte petiţia şi nici măcar nu a vrut să pună mâna pe ea, ca şi cum ar fi explodat dacă ar fi atins-o.

Dar martorii lui Iehova nu se descurajează atât de uşor. Nu renunţă atât de uşor la luptă. Ca dovadă că ei depun eforturi sincere şi constante pentru a-i ajuta pe fraţii lor asupriţi de dincolo de Cortina de Fier, în 1 Martie 1957, martorii au trimis următoarea petiţie comună către liderii comunişti.

Primului ministru Nicolai A. Bulganin
Preşedinte al Consiliului de Miniştri ai Uniunii Sovietice, Moscova, Rusia,

Cuprins

Stimate domn,

Corpul de guvernare al grupului de creştini numiţi martorii lui Iehova, din toată lumea, vă adresează această petiţie.

Astăzi, sub conducerea Watch Tower Bible and Tract Society din Pennsylvania, o organizaţie de slujitori creştini aflată în continuă creştere, martorii lui Iehova învaţă Cuvântul Celui Atotputernic şi Creatorul universului, Iehova, în 162 de ţări, republici şi colonii ale Pământului. Ei sunt creştini adevăraţi, călăuziţi în închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu, prin standarde şi principii drepte scrise în Sfânta Biblie.

Între graniţele republicilor socialiste ale Uniunii Sovietice se află mii de martori ai lui Iehova care se străduiesc să îl slujească loiali pe Dumnezeul Suprem, Iehova, în condiţii foarte grele. Mulţi dintre ei au fost arestaţi şi duşi în închisori. Alţii au fost duşi departe de casă în exil, în Siberia. Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că ei au comis vreo infracţiune sau pentru că au desfăşurat vreun tip de activitate politică. Martorii lui Iehova sunt cei mai paşnici oameni de pe pământ şi ei respectă întotdeauna legea. Lor li s-au dat aceste pedepse doar pentru că sunt creştini dedicaţi, care respectă sincer poruncile date de Isus Cristos. Este adevărat, ei caută în primul rând Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, pentru că Isus le-a spus tuturor creştinilor să facă acest lucru la Matei 6:33. Dar în timp ce fac asta, martorii respectă toate legile ţării în care trăiesc, exceptând situaţia în care legea dată de oameni este contrară legii supreme a Creatorului. Martorii lui Iehova sunt conştiincioşi şi au grijă „să dea Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". – Matei 22:21, *NW*.

Martorii lui Iehova care trăiesc în Uniunea Sovietică au îndurat numeroase greutăţi şi persecuţii de mulți ani. Ei au creat comitete şi delegaţii, din rândul propriilor slujitori, pentru a-şi putea înregistra organizaţia religioasă potrivit legilor în vigoare, dar de fiecare dată ei au fost refuzaţi şi în loc să li se dea acordul să îşi înregistreze propria organizaţie creştină, conducătorii delegaţiilor au fost arestaţi. Este un fapt bine cunoscut în toată lumea că mii de martori ai lui Iehova din Uniunea Sovietică au fost trimişi în exil în Siberia doar din pricina închinării lor creștine.

Toţi martorii lui Iehova fac o dedicare solemnă că vor fi slujitori ai lui Iehova Dumnezeu şi nu se pot abate de la acest jurământ. Lor li s-a dat o poruncă strictă şi anume să propovăduiască vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Martorii trebuie să fie tot atât de credincioşi lui Dumnezeu precum apostolii exemplari ai lui Isus Cristos şi să se ghideze după aceleaşi legi teocratice ca şi apostolii, care au întâmpinat multă opoziție și suferință fizică din cauza închinării lor. În Sfânta Biblie, la Faptele 5:17-40, găsim unul dintre multele exemple de judecată la care au fost supuşi primii creştini. La un astfel de proces, cunoscutul avocat Gamaliel, care nu era creştin, a instituit un principiu pentru consiliul de conducere, principiu care este valabil şi astăzi. Atragem atenţia asupra acestui principiu, date fiind arestările din ziua de azi care au fost îndreptate împotriva martorilor lui Iehova în Uniunea Sovietică: „Dacă acest plan şi această lucrare sunt

Cuprins

de la oameni, atunci ele vor fi răsturnate, dar dacă sunt de la Dumnezeu, atunci nu veţi putea să le răsturnaţi."

Martorii lui Iehova sunt slujitorii lui Dumnezeu. Lucrarea lor este de la Dumnezeu. Aşadar, în toate ţările, inclusiv în Uniunea Sovietică, martorii lui Iehova trebuie să continue să trăiască asemenea creştinilor şi să se închine Celui Prea Înalt şi vor reuşi să facă acest lucru cu ajutorul lui Iehova Dumnezeu.

Adevăraţii creştini se iubesc unii pe alţii şi le pasă mult de ceilalţi fraţi ai lor creştini. Ei se ajută unul pe altul, oricând cineva are nevoie de ajutor material sau spiritual. Martorii lui Iehova sunt astfel de creştini şi de aceea ei v-au trimis petiţii din toate colţurile lumii, în ultimele nouă luni, pentru a vă ruga să vă folosiţi poziția onorabilă pe care o aveţi în Uniunea Sovietică pentru a investiga abuzurile ce au loc împotriva fraţilor lor, martori ai lui Iehova, care trăiesc în ţara dvs. şi pentru a garanta libertate de închinare fraţilor noştri în Cristos.

Petiţia v-a fost trimisă în zeci de limbi de către 199 de adunări ale martorilor lui Iehova. Fiecare copie a fost trimisă ca scrisoare recomandată. Şi pentru a ne asigura că această chestiune importantă ajunge la cunoştinţa dvs., copii ale petiţiei au fost, de asemenea, trimise prin intermediul reprezentaţilor diplomatici sovietici în toate ţările.

Un număr total de 462.936 de martori lui Iehova din lumea întreagă au sprijinit această petiţie şi aşteaptă veşti privind măsurile pe care guvernul Republicilor Socialiste ale Uniunii Sovietice le va lua, pentru a uşura suferinţa martorilor creştini ai lui Iehova care trăiesc în acele ţări.

În calitate de corp de guvernare al martorilor lui Iehova din întreaga lume, suntem autorizaţi să trimitem o petiţie detaliată despre problemele pe care martorii lui Iehova le au în Uniunea Sovietică. Şi în calitate de slujitori ai Dumnezeului Suprem, Iehova, avem obligaţia faţă de El să vă atragem atenţia asupra acestei probleme grave. Suntem pregătiţi să trimitem o delegaţie la Moscova pentru începerea discuţiilor.

Noi, reprezentanţii celor 462 936 martori ai lui Iehova care susţin petiţia, vă rugăm respectuos să trimiteţi un răspuns. Responsabilitatea vă revine dvs. înaintea lui Iehova, Dumnezeul Cel Prea Înalt: „Altfel, s-ar putea să fiți găsiți luptând împotriva lui Dumnezeu." – Faptele 5:39 *NW*.

Trimisă de către directorii,
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY OF PENNSYLVANIA
N. H. Knorr, Preşedinte
F. W. Franz, Vice-preşedinte
Grant Suiter, Secretar-trezorerie
H. H. Riemer, Asistent Secretar-trezorerie
T. J. Sullivan, Director
L. A. Swingle, Director
M. G. Henschel, Director

Anexă

Cuprins

Prin semnalarea acestei situaţii, martorii lui Iehova s-au achitat de trei datorii. Ei au mărturisit în favoarea supremaţiei lui Iehova, au arătat duşmanilor lui Iehova că greşesc prin acţiunile lor, şi au încercat să îi ajute pe fraţii lor aflaţi din spatele Cortinei de Fier.

Ei au încredere în promisiunea lui Isus: „Atunci nu le va face Dumnezeu dreptate aleşilor săi, care strigă către el zi şi noapte, deşi este îndelung răbdător faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate repede.” – Luca 18:7, 8, *NW*.

Întrebări de la cititori

● De ce martorii lui Iehova cred că fiinţele umane vor trăi pentru totdeauna pe pământ, din moment ce Biblia declară că pământul va fi distrus prin foc?

Este adevărat că Biblia spune: „Cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate.” Dar este, de asemenea, adevărat că Biblia spune: „Pământul rămâne pentru totdeauna.” Aceste declaraţii par a fi contradictorii. De fapt, când sunt înţelese corect nu sunt contradictorii. — 2 Pet.3:7; Ecl. 1:4.

Referindu-ne la atitudinea batjocoritorilor din zilele din urmă, 2 Petru 3:5-7 (*NW*) spune: „Căci, potrivit dorinţei lor, ei scapă din vedere faptul acesta: că erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă. Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate.”

Apostolul Petru se referă aici la potopul din vremea lui Noe. Cerurile şi pământul „din acel timp” au fost distruse de apă, după cum spune Petru. Dar aceste inundaţii nu au distrus cerurile literale şi nici planeta Pământ literală, pentru că aceste lucruri au rămas până în ziua de azi. Ce a fost distrus? Sistemul demonic sau aranjamentul lui Satan asupra oamenilor şi popoarele nelegiuite de pe pământ. Ele au fost simbolizate de „ceruri” şi „pământ.” Ni se spune că „tot pământul căuta să-l vadă pe Solomon, ca să-i audă înţelepciunea.” Pământul nu are urechi pentru a auzi; oamenii erau cei care au mers să-l asculte pe Solomon. „Să se bucure cerurile, şi se veselească pământul,” a scris Psalmistul, referindu-se la locuitorii cerului şi al pământului. — 1 Împ. 10:24; Ps. 96:11.

Deci „cerurile şi pământul care sunt acum,” care sunt păstrate pentru distrugere, sunt cerurile invizibile şi rele ale lui Satan şi ale demonilor săi şi oamenii nelegiuiţi de pe pământ. Despre aceste ceruri şi pământ rele se vorbeşte în Apocalipsa 20:11 (*NW*): „Pământul şi cerul au dispărut din prezenţa Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele.” După aceasta vor apărea „ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui dreptatea.” Nu o nouă boltă înstelată deasupra capului, ci noi ceruri simbolice, Cristos şi moştenitorii Săi domnind din cer; nu vom avea o nouă

Cuprins

planetă, ci un nou pământ simbolic, oameni ascultători, dedicaţi dreptăţii. De altfel, în cazul în care pământul ce urmează să fie ars este literal, tot aşa se va întâmpla şi cu cerurile care vor arde odată cu pământul; prin urmare, ce eliberare va fi pentru cei care aşteaptă să fie salvaţi din acest foc care vor fi răpiți în cer? — 2 Pet. 3:13, *NW*.

Din moment ce pământul şi cerurile care vor fi distruse de foc sunt simbolice, ca atunci când cerurile şi pământul au fost distruse de potop, nu există nici o contradicţie când Biblia spune că „pământul rămâne pentru totdeauna.” Şi dacă pământul va rămâne pentru totdeauna atunci el va fi locuit pentru totdeauna, deoarece „aşa zice Iehova, Cel Care a creat cerurile, Dumnezeul care a întocmit şi a făcut pământul, care l-a întemeiat şi nu l-a creat să fie fără formă, ci l-a întocmit ca să fie locuit: Eu sunt Iehova, şi nu există altul!” — Isa. 45:18, *AS*.

● Cum poate cineva să argumenteze în mod eficient împotriva doctrinei Trinităţii, având în vedere Ioan 10:30, unde Isus însuşi spune: "Eu şi Tatăl meu suntem una"?

Prin aceste cuvinte Isus nu a spus că El şi tatăl Său formau un singur Dumnezeu, coegal şi coetern. Dacă argumentezi că El a spus asta, cum fac trinitarienii, atunci trebuie să crezi, de asemenea, că toţi urmaşii lui Cristos devin Dumnezeu: „Şi mă rog nu numai pentru aceştia, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor, ca toţi să fie una, aşa cum Tu, Tată, eşti în Mine, iar Eu în Tine; mă rog ca şi ei să fie una în Noi.” Aşa cum Isus este una cu Dumnezeu, aşa sunt şi urmaşii lui Isus una cu Dumnezeu. Există unitate în credinţă, în scop şi în lucrare. Biblia vorbeşte de un om care plantează şi de un altul care udă plantele pentru a creşte, şi deoarece amândoi muncesc în acelaşi scop, se spune: „Acum cel care plantează şi cel care udă sunt una”. În acest sens, Dumnezeu, Isus şi urmaşii lui Isus sunt una. — Ioan 17:20, 21; 1 Cor. 3:8.

Înainte ca Isus să vină pe pământ, în timp ce El era în cer ca o creatură spirituală, existentă în forma lui Dumnezeu, din moment ce şi El era în formă spirituală, el „n-a considerat că a fi egal cu Dumnezeu este un lucru de apucat.” Atunci când a fost pe pământ ca omul Isus, El a spus că nu este egal cu Dumnezeu: „Tatăl este mai mare decât Mine.” După învierea şi revenirea lui în cer, ca o creatură spirituală şi domnind acolo, „Însuşi Fiul I Se va supune Celui Ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi.” Deci înainte ca Isus să vină pe pământ, şi când era pe pământ, şi după ce s-a întors în cer, El a fost, este, şi va fi pentru totdeauna sub Iehova. „Capul lui Cristos este Dumnezeu.” Cristos şi Dumnezeu nu sunt egali, aşa cum susţin trinitarienii. — Filip. 2:6; Ioan 14:28; 1 Cor. 15:28; 11:3, *NW*.

Ei nu sunt coeterni, aşa cum spun susţinătorii învățăturii despre trinitate. Despre Iehova este scris: „Din veşnicie în vecie, Tu eşti Dumnezeu.” El este numit „Cel mare şi înalt care va rămâne veşnic.” Şi „împăratul eternităţii.” Prin urmare, El nu s-a născut, nu a fost creat şi nu a avut nici un început. Dar aceasta nu e adevărat despre Isus Cristos, căci El este numit „întâiul născut din toată creaţia” şi

Cuprins

„începutul creaţiei lui Dumnezeu.” — Ps. 90:2; Isa. 57:15; Ier. 10:10, *Da*; Col. 1:15, 16; Apoc. 3:14, *NW*.

Cu toate acestea, acest fapt, adesea trecut cu vederea, ar trebui să fie amintit: doctrina trinităţii spune că Dumnezeu, Cristos şi Spiritul Sfânt sunt trei persoane care constituie singurul Dumnezeu adevărat. Asta înseamnă trei într-unul singur. Ioan 10:30 vorbeşte doar de doi fiind unul singur. Aceasta nu are nimic de a face cu trinitatea, doctrina trei într-unul singur. Doar 1 Ioan 5:7, în versiunile Bibliei Regele Iacob şi Douay, pot fi interpretate a sprijini trinitatea, şi că acel text este fals şi este exclus din majoritatea versiunilor moderne ale Bibliei. Nici un text autentic al Bibliei nu susţine doctrina trinităţii.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

26 mai: Când toți oamenii se vor închina iar unui singur Dumnezeu, parag. 1-24, pag. 228.

2 iunie. Când toți oamenii se vor închina iar unui singur Dumnezeu, parag. 25-45, pag. 234.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiți:

Ce ispită vă poate îndepărta de poarta îngustă a principiului drept? P. 227, parag. 1.

Ce fapt din vechime arată o placă de bronz de pe Dealul lui Marte din Atena? P. 229, parag. 3.

Ce înseamnă de fapt „Aleluia”? P. 230, parag. 8.

Cum s-a închinat primul om? P. 233, parag. 21.

De ce mor oamenii? P. 234, parag. 24.

De ce poate servi Isus ca mediator între Dumnezeu și oameni? P. 237, parag. 33.

De ce există astăzi foamete spirituală, de vreme ce creștinătatea are Biblia? P. 241, parag. 3.

De ce este nepotrivit titlul religios de „reverend”? P. 242, parag. 5.

De ce nu trebuie să se folosească chipuri ca ajutoare de închinare? P. 243, parag. 6.

Cum devine posibilă în Rusia predicarea mesajului Împărăției? P. 245, parag. 5.

Ce rodnicie spirituală este evidentă în lagărul rus din Vorkuta? P. 247, parag. 9.

Ce a demonstrat polonezilor că martorii lui Iehova erau departe de a fi „lichidați”? P. 249, parag. 2.

Câți martori ai lui Iehova, de pe întreg pământul, au trimis petiții către guvernul din Rusia, pentru eliberarea fraților lor? P. 250, parag. 3.

Câți ambasadori ruși au primit petițiile martorilor lui Iehova? P. 252, parag. 6.

Dovedește sau nu trinitatea declarația lui Isus Eu și Tatăl una suntem? P. 255, parag. 4.

Cuprins

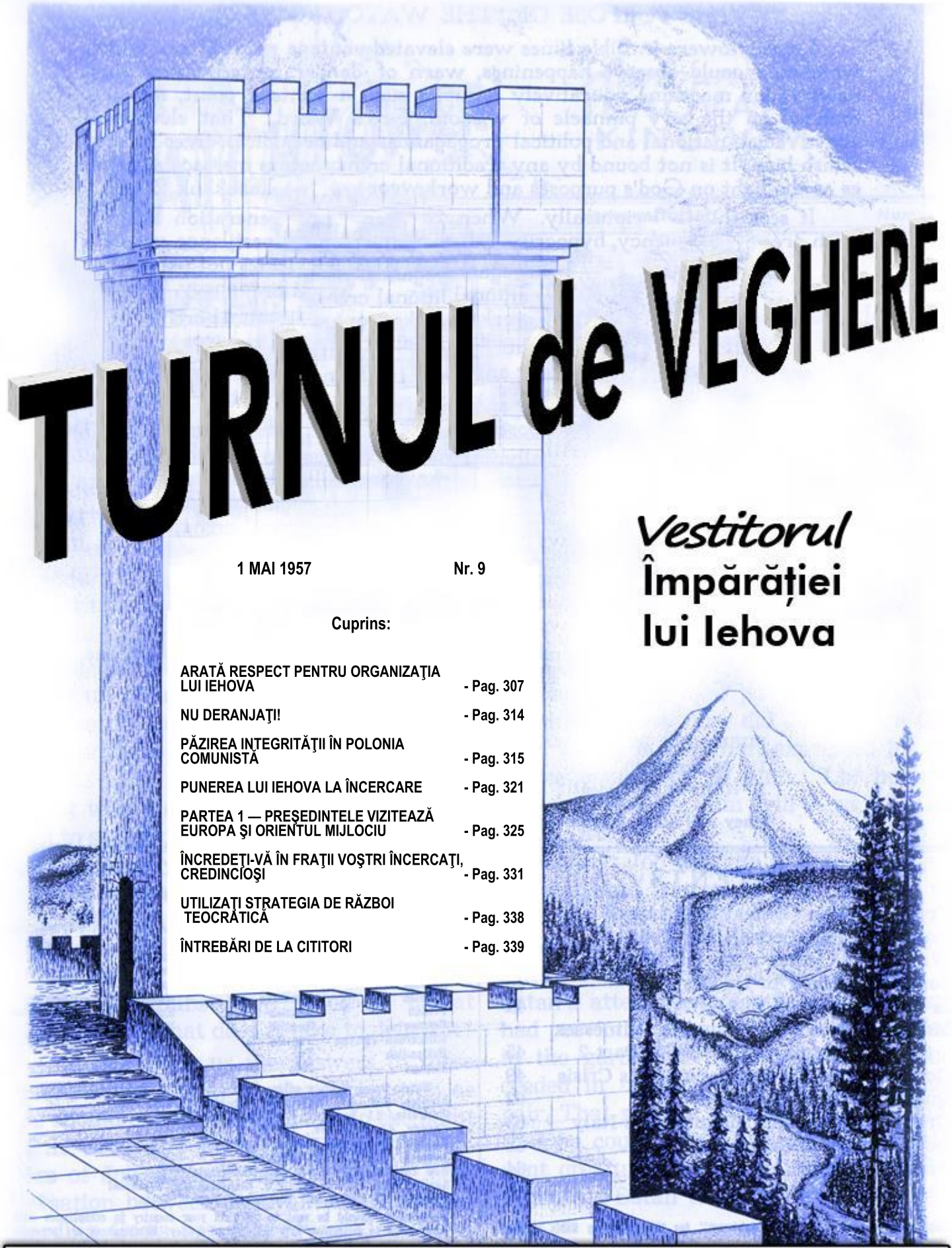

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 MAI 1957 Nr. 9

Cuprins:

ARATĂ RESPECT PENTRU ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA - Pag. 307

NU DERANJAŢI! - Pag. 314

PĂZIREA INTEGRITĂŢII ÎN POLONIA COMUNISTĂ - Pag. 315

PUNEREA LUI IEHOVA LA ÎNCERCARE - Pag. 321

PARTEA 1 — PREŞEDINTELE VIZITEAZĂ EUROPA ŞI ORIENTUL MIJLOCIU - Pag. 325

ÎNCREDEŢI-VĂ ÎN FRAŢII VOŞTRI ÎNCERCAŢI, CREDINCIOŞI - Pag. 331

UTILIZAŢI STRATEGIA DE RĂZBOI TEOCRATICĂ - Pag. 338

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 339

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

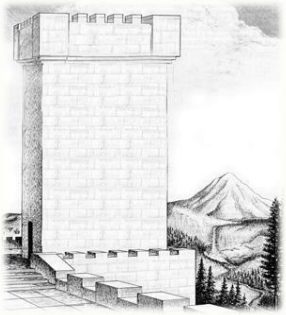

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1957 **Nr 9.**

ARATĂ RESPECT PENTRU ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA

"Fiul meu, respectă porunca tatălui tău şi nu abandona învăţătura mamei tale. Deoarece porunca este o candelă, învăţătura o lumină, iar mustrările disciplinării sunt calea vieţii" —Prov. 6:20, 23, *RS*.

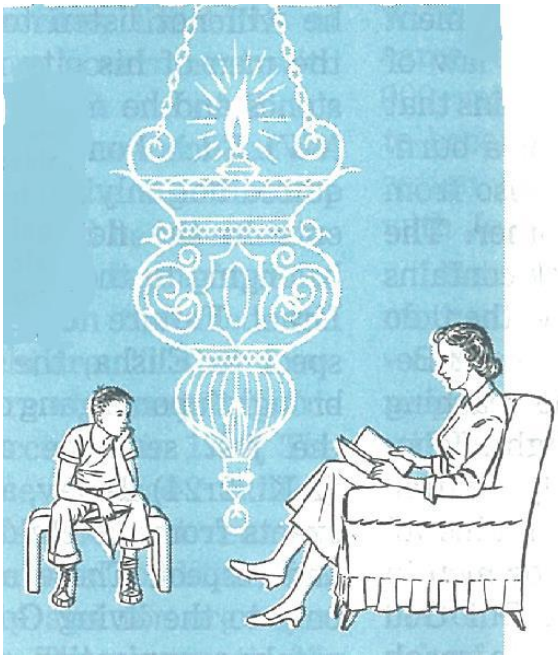

Copiii creştinătăţii sunt copiii acestui sistem de lucruri, deoarece creştinătatea este o parte dominantă a acestuia. Copiii creştinătăţii au o candelă, Biblia, în sute de milioane de copii, în mai multe limbi; dar pentru ei ea este ca o candelă neaprinsă. De ce? Deoarece tatăl acestui sistem de lucruri şi odrasla lui murdară „creştinătatea" le-au orbit minţile faţă de lumina candelei. Mai rău decât atât, ei şi-au dat la o parte copiii, în mod deliberat, fără o apreciere adecvată a candelei lor şi le-au permis să rătăcească într-o condiţie întunecată şi aproape săracă. Chiar şi candela pe care o au, aşa acoperită cum este ea pentru ei, ar fi fost îndepărtată de la ei, dacă o mână mai puternică nu ar fi împiedicat acest lucru. Aceasta este imaginea copiilor lumii vechi ai creştinătăţii — 2 Cor. 3:15; 4:4, 6.

2. Ce contrast exisă atunci când privim spre copiii societăţii Noii Lumi ai martorilor lui Iehova! Şi aceştia au o candelă, aceeaşi candelă de fapt, cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dar aşa cum este scris în Psalmul 119:105 (*AS*): „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea". Cum se face că aceştia au lumina, pe când copiii creştinătăţii nu? Ambii au aceeaşi candelă, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Unde este diferenţa? Răspunsul este acela că ei au privit cu feţe neacoperite spre Cuvântul strălucitor al Tatălui ceresc şi au acceptat instrucţiunile iluminatoare, prin intermediul organizaţiei sale mamă. După cum stă scris în Proverbele 6:20,23 (*RS*): "Fiul meu, respectă porunca tatălui tău şi nu abandona învăţătura mamei tale. Deoarece porunca este o candelă, învăţătura o lumină, iar mustrările disciplinării sunt calea vieţii".

[3] Gândeşte-te la asta pentru un moment. Două lucruri sunt menţionate: porunca tatălui şi învăţătura sau legea mamei. Apoi, proverbul explică faptul că porunca tatălui este precum o candelă ce arde şi că există lumină, de asemenea, din învăţătura sau legea mamei. Lumea este plină de Biblii, carte ce conţine poruncile lui Dumnezeu. De ce, atunci, oamenii nu găsesc calea pe care trebuie să o urmeze? Deoarece aceştia nu au şi învăţătura sau legea mamei, care reprezintă lumină. Iehova Dumnezeu a oferit Cuvântul său sfânt scris pentru toată omenire, iar acesta conţine toate informaţiile necesare pentru oameni, pentru a urma calea de acţiune ce conduce spre viaţă. Dar Dumnezeu nu a aranjat ca acest Cuvânt să vorbească independent sau să strălucească în adevăruri dătătoare de viaţă, de la sine. Cuvântul său spune: „Lumina este semănată pentru cei drepţi" (Ps. 97:11). Dumnezeu oferă această lumină, despre care proverbul spune ca este învăţătura sau legea mamei, prin organizaţia Sa. Dacă vrem să umblăm în lumina adevărului trebuie să recunoaştem nu doar pe Iehova Dumnezeu, drept Tatăl nostru, ci şi organizaţia Sa, drept mamă a noastră.

[4] Unii dintre cei care se numesc creştini şi care susţin că Dumnezeu este tatăl lor, se laudă că umblă doar cu Dumnezeu, şi că El le ghidează paşii, personal. Astfel de persoane nu doar că abandonează învăţătura sau legea mamei, dar aruncă, literal, pe femeia lui Dumnezeu, în stradă. Lumina adevărului lui Dumnezeu nu este pentru aceştia. În naţiunea Israel, Iehova a reglementat ca obligatorie ascultarea de părinţi. „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta" a fost a cincea poruncă din cele Zece. (Ex. 20:2-17; Deut. 5:16, *NW*). Răsplata pentru ascultare era viaţă lungă; pentru neascultare era moartea. „Dacă un om are un fiu încăpăţânat şi răzvrătit, care nu ascultă de glasul tatălui său ori de glasul mamei sale, şi ei l-au corectat, dar el nu vrea să-i asculte, atunci … toţi bărbaţii din oraşul lui să arunce cu pietre în el şi să-l omoare." (Deut. 21:18-21, *NW*). Asemenea onoare şi ascultare era datorată nu doar părinţilor direcţi, după carne, ci şi bătrânilor cu influenţă ai Israelului. Eşuarea în a-i oferi respectul cuvenit lui Elisei, profetul lui Iehova, a adus asupra unui grup de delincvenţi juvenili sentinţa corectă a unei execuţii rapide. (2 Regi. 2:24). Astăzi, Dumnezeu cere, de asemenea, şi pretinde din partea copiilor Săi ascultare, onorare şi respect. Acestea trebuie oferite nu doar Dumnezeului celui viu, ci şi organizaţiei Sale asemenea unei soţii.

SĂ IDENTIFICĂM ORGANIZAŢIA MAMĂ

[5] Adevărata mamă a creştinilor nu este şi nu poate fi o organizaţie pământească. Pentru a arăta acest lucru, Pavel compară poziţia evreilor de carne cu cea a evreilor spirituali, sau creştini, şi apoi spune: „Ierusalimul de sus este liber, şi el este mama noastră" (Gal. 4:26, *NW*). Apoi, acesta citează o parte dintr-o profeţie a lui Isaia. Dacă privim spre această profeţie din capitolul cincizeci şi patru din Isaia, aflăm, din context, identitatea acestei aşa-numite „mame a noastre". Versetele cinci şi şase (*AS*) spun: „Creatorul tău este soţul tău; Iehova oştirilor este numele Său: iar Cel Sfânt al lui Israel este Răscumpărătorul tău; …pentru că Iehova te-a chemat ca pe o soţie părăsită şi întristată în spirit". În acest fel, Pavel

Cuprins

identifică soţia lui Iehova drept organizaţia Sa universală invizibilă, mama lui Cristos şi a co-moştenitorilor Săi.

[6] Atunci care este legătura dintre această femeie cerească şi organizaţia teocratică vizibilă a societăţii Noii Lumi? Şi cui datorăm noi respect? Din nou ne vom întoarce la profeţia lui Isaia, pentru un răspuns. Capitolul şaizeci şi şase, versetul şapte, descrie naşterea guvernului Împărăţie prin copilul de parte bărbătească, Isus Cristos fiind cel mai important dintre copiii Sionului, Rege ceresc. Aceasta a avut loc în 1914. Apoi, în versetul opt (*AS*) se spune: „Va fi adusă în existenţă o ţară într-o singură zi? Se va naşte o naţiune dintr-o dată? Căci Sionul abia a avut durerile naşterii, că şi-a şi născut copiii". Aceasta prezice naşterea mai multor copii, dar de data aceasta pe pământ. Aceasta s-a întâmplat în 1919. Ţara care a fost născută reprezintă condiţia restaurată pe pământ a rămăşiţei unse a lui Iehova, în societatea Noii Lumi, o condiţie liberă pentru închinarea lui Iehova şi pentru serviciu organizat teocratic. Noua naţiune este rămăşiţa Israelului spiritual, eliberată din Babilon, iar acum aflată sub Împărăţia nou născută stabilită. Cei din această naţiune locuiesc în ţara teocratică de pe pământ, în condiţia promisă, restaurată, a rămăşiţei comoştenitorilor lui Cristos. Dar pentru că aceşti copii ai Sionului de sus au un destin ceresc, să guverneze alături de Cristos, şi ei fac parte din organizaţia universală, care este soţia lui Dumnezeu, şi vor forma, alături de Cristos, oraşul capitală a acelei organizaţii. Aşadar, femeia lui Dumnezeu, Sionul sau Ierusalimul de sus, este organizaţia Sa universală, cu o sută patruzeci şi patru de mii şi un membru, sau copii, care vor forma oraşul capitală ca un guvern copil de parte bărbătească, toţi aceştia fiind totuşi partea principală a aceleiaşi organizaţii universale. Aceşti copii, Isus Cristos şi cei 144 000, sunt indivizii care formează oraşul capitală, organizaţia regală, „mireasa" lui Cristos fiind Noul Ierusalim. Cu toate acestea, cei 144 000 de copii născuţi de spirit, împreună cu Isus Cristos, Capul lor, şi cu toate creaturile sfinte angelice invizibile, formează organizaţia universală a lui Dumnezeu, soţia sa. Aşa cum erau născuţi copiii în vechiul Ierusalim şi deveneau rezidenţi ai acelui oraş, la fel cei 144 000 de copii spirituali ai Sionului sunt aduşi pe lume pentru a face parte din organizaţia universală şi în acelaşi timp din capitala Sa, împreună cu Isus Cristos.

[7] Fiind strâns asociaţi cu organizaţia mamă, cei din „mireasa" lui Cristos se vor asemăna, cu siguranţă, cu mama lor, în toate aspectele, la fel ca acei creştini care se află încă pe pământ, în carne, şi care sunt logodiţi cu Cristos. Aceştia vor servi ca reprezentanţi ai ei şi vor fi, prin urmare, uşor de recunoscut, prin conformarea acestora la cerinţele lui Dumnezeu, prin canalul Său vizibil de comunicare. Devine foarte clar faptul că aşa-numitele organizaţii bisericeşti ale creştinătăţii nu pot fi adevărata organizaţie fiică a Sionului. Acestea nu prezintă nicio asemănare cu organizaţia femeie a lui Dumnezeu din cer. În apostazia lor de la adevărata închinare, structurile lor „bisericeşti" nu sunt autentice, nici apostolice, ci sunt variate ca formă, unele urmând structura ierarhică, altele fiind democratice sau congregaţionale, iar altele adoptând tipul sinodic al conducerii bisericii. Toate aceste forme sunt neautorizate şi determină egoism şi ambiţii egocentrice. Deoarece nu sunt copiii săi, toate aceste astfel de organizaţii false se

Cuprins

opun cu răutate „mamei” adevăraţilor creştini şi astfel se regăsesc luptând împotriva lui Dumnezeu şi a Regelui său, Isus Cristos, care este liderul organizaţiei universale a lui Iehova. – Psalm 2

[8] Biserica lui Dumnezeu, fiica Sionului, nu este proiectată sau dezvoltată de oameni. Pavel a afirmat în mod clar: „Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp — pe fiecare dintre ele — aşa cum i-a plăcut. Iar pe acestea Dumnezeu le-a pus în adunare: în primul rând apostoli, în al doilea rând profeţi, în al treilea rând învăţători”; şi aşa mai departe prin tot aranjamentul vizibil. (1 Cor. 12:18, 28, *NW*). Apoi, Pavel arată în scrisoarea sa către Efeseni că acest canal al lui Dumnezeu este întărit şi construit de cei pe care Dumnezeu i-a oferit drept „daruri în oameni”, iar Pavel adaugă aceste cuvinte pentru a clarifica acest aspect şi pentru a arăta cum este realizat acesta: „Şi i-a dat pe unii drept apostoli, pe alţii ca profeţi, pe unii ca misionari, pe unii ca păstori şi învăţători, cu o viziune a educării celor sfinţi pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos” (Efes. 4:8, 11, 12, *NW*). Este evident din aceste cuvinte că toţi cei din adunare trebuiau să fie slujitori, şi că acestui corp de slujitori, în calitate de „servul credincios şi înţelept”, i-a spus Isus că îi va încredinţa toate interesele Împărăţiei Sale. O astfel de structură corespunde organizaţiei teocratice din cer; şi astăzi, începând din 1919 şi de la ieşirea la iveală a rămăşiţei copiilor Sionului, ea realizează o împlinire a cuvintelor lui Isaia: „Iată, un rege [Isus Cristos] va domni în dreptate, şi prinţii vor domni în justiţie.” —Isa. 32:1, *AS*.

[9] Fiind întemeiat în dreptate, acest canal vizibil al lui Dumnezeu trebuie menţinut conform aceluiaşi înalt principiu. A fost prezisă o vindecare şi o restaurare a acestei organizaţii din apostazia degradantă în care s-au scufundat creştinii mărturisiţi, după moartea apostolilor. „În loc de bronz, voi aduce aur, şi în loc de fier voi aduce argint, şi în loc de lemn, bronz, iar în loc de piatră, fier; şi voi face din domnia ta Pace, şi din conducătorul tău Dreptate.” (Isa. 60:17, *AT*). Aceasta este ordinea teocratică pe care Isus a iniţiat-o printre discipolii Săi şi care a demonstrat că trebuie să fie păstrată, indiferent de indivizi. Determinarea Sa de a păstra organizaţia curată şi devotată principiilor drepte s-a manifestat în acţiunea pe care acesta a întreprins-o atunci când a excomunicat pe unul dintre cei doisprezece apostoli originali ai Săi. Este foarte clar, atunci, că poziţia fiecăruia în organizaţia lui Dumnezeu nu este o garanţie, iar acest fapt elimină multiplele afirmaţii false făcute de lideri răi şi adulteri spirituali ai organizaţiilor „fiică” nelegitime ale creştinătăţii. Aceştia sunt în afara organizaţiei lui Dumnezeu şi nu există deloc lumină în ei.

SĂ APRECIEM LUMINA

[10] Învăţătura sau legea mamei noastre, aşadar, nu este lumina de la o organizaţie lumească, care iese în faţă drept "interpretare infailibilă", cum este cea pretinsă de ierarhia romano-catolică. Sursa acestei lumini trebuie să fie tronul adevăratului Dumnezeu, iar lumina este trimisă mai departe prin Fiul Său, întâiul născut din copiii Sionului, regele oraşului-capitală. Şi adevăratul canal pe pământ va fi naţiunea co-moştenitorilor Săi, care astăzi ocupă condiţia teocratică restaurată

Cuprins

ca şi nucleu sau miez al acelui teritoriu organizaţional. Aceasta clarifică importanţa afirmaţiei lui Isus referitor la „oi” şi „capre”, în ilustraţia Sa de la Matei 25:31-46. Din moment ce aceşti copii legaţi de cer ai Sionului sunt fraţii lui Cristos pe pământ, Isus ar putea foarte bine să spună oilor, arătându-le favoare: „Adevărat vă spun: Întrucât i-aţi făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre aceşti fraţi ai mei, mie mi l-aţi făcut.” (*NW*). Cu ce respect adânc trebuie, aşadar, să privim nu doar femeia lui Dumnezeu din cer, ci şi pe copiii ei de pe pământ, care o reprezintă pe aceasta! Soarta noastră este în propriile noastre mâini. Dacă vom deveni „oi” sau „capre” depinde doar de acţiunile noastre faţă de organizaţia lui Iehova.

[11] Sunt asociaţi astăzi cu poporul lui Dumnezeu unii care au puţin din bunurile materiale ale lumii. Există unii, de asemenea, cărora le lipseşte fluenţa limbajului sau care par că nu deţin, ceea ce astăzi lumea numeşte „haruri sociale”. Ignorându-i pe aceştia în adunări, sau, mai rău, dispreţuindu-i, este o dovadă a lipsei de respect pentru întreaga organizaţie. Pavel întreabă: „Dispreţuiţi adunarea lui Dumnezeu şi îi faceţi pe aceia care nu au nimic să se simtă ruşinaţi?” (1 Cor. 11:22, *NW*). Ce demonstraţie puternică a unităţii şi a dragostei pentru fraţii din societatea Lumii Noi ar fi dacă aceia care au un surplus din aceste lucruri ar cultiva prietenia celor care par să aibă mai puţin! Aceasta nu trebuie făcut într-un spirit de bunăvoinţă, ca şi cum dăruirea ar fi întru totul într-o singură direcţie, deoarece deseori cei aparent săraci în bunuri materiale sunt bogaţi în lucrările spirituale ale credinţei. Mulţi dintre aceştia au supravieţuit încercărilor şi testelor care i-au apropiat de inima lui Iehova. Aceştia, într-adevăr, pot fi precum credinciosul din Filipi, despre care Pavel scria: „Primiţi-l cu căldură, aşa cum îi primiţi de obicei pe cei care îi slujesc Domnului, cu toată bucuria. Continuaţi să-i preţuiţi pe astfel de oameni, fiindcă pentru lucrarea Domnului a fost el aproape de moarte, punându-şi sufletul în pericol.” (Filip. 2:29, 30, *NW*). Chiar dacă aceştia nu au avut asemenea experienţe, toţi cei din organizaţia lui Iehova îi sunt dragi acestuia şi a desconsidera pe unul dintre aceştia înseamnă a-l desconsidera pe Iehova însuşi sau a-i pune la îndoială înţelepciunea în ceea ce priveşte chemarea acestui slujitor, pentru a avea parte de binecuvântările pe care El le revarsă asupra tuturor celor pe care îi iubeşte.

[12] Câţiva dintre cei asociaţi cu organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu nu sunt mulţumiţi cu lumina asupra Cuvântului lui Dumnezeu prin intermediul canalului Său. Aceşti câţiva se bazează pe interpretarea privată sau chiar pe încercarea de a „citi” în *Turnul de veghere*, lucruri care nu au fost niciodată intenţionate şi apoi răspândesc aceste lucruri ca fiind adevărul. Sau îşi asumă anumite convingeri ca şi cum ar fi bazate pe Scripturi, precum dieta, idei despre cronologie şi altele asemenea, şi apoi caută adepţi în rândul copiilor credincioşi ai Sionului. Acţiunea lor este asemănătoare cu a spune că metoda lui Iehova nu este dreaptă sau suficientă şi că *Turnul de veghere* nu este complet pentru timpul nostru.

[13] Apoi există unii care îşi asumă autoritatea sau încearcă să „conducă” organizaţia. Unii sunt foarte subtili în planurile lor, căutând să influenţeze comitetul de serviciu al adunării, încercând să contureze un fel de „opinie a adunării”. Aceasta o fac prin mici campanii private, promovând opinii personale

Cuprins

până când reuşesc să-i contamineze pe alţii, şi ocazional se ridică multe dificultăţi cu privire la chestiuni neînsemnate. Încercarea de a-i presa pe cei aflaţi în poziţii de responsabilitate sau încercarea de a promova interese sau opinii personale, reprezintă o formă de lobby politic, care nu-şi are locul printre slujitorii lui Dumnezeu cu cugetare a Noii Lumi (Rom. 16:17, 18). Un copil care încearcă să conducă o gospodărie este considerat „refractar" şi trebuie disciplinat. La fel şi cei care înclină să prefere propriile lor idei celor oferite de servii din adunare, deşi cei care se plâng ar putea fi mai vârstnici, ca şi ani în serviciul lui Dumnezeu sau ca vârstă, şi ar trebui să se întrebe cu smerenie: „Cum se compară vârsta oricăruia dintre noi cu cea a 'mamei' noastre sau cu eternitatea Tatălui nostru?" Slujitorii adunării, indiferent de vârstă, se află acolo prin numirea teocratică a organizaţiei lui Iehova şi în îndeplinirea sarcinilor lor, aceştia sunt susţinuţi de experienţa şi autoritatea corpului de guvernare şi astfel de întreaga organizaţie a lui Iehova. În timp ce aceasta ar trebui să conştientizeze slujitorul de seriozitatea responsabilităţii lui, în acelaşi timp ar trebui să-l determine pe cel care se plânge să realizeze că el se opune acestui reprezentant al organizaţiei „mamă". Din acest motiv, Petru ne îndeamnă: „Tot aşa, voi, bărbaţi mai tineri, să le fiţi supuşi bărbaţilor în vârstă. Dar toţi să vă încingeţi cu umilinţă unii faţă de alţii." —1 Pet. 5:5, *NW*.

[14] Refuzul de a proceda aşa este acelaşi lucru cu a spune slujitorilor adunării: „Destul, căci toată adunarea, toţi sunt sfinţi şi Iehova este în mijlocul lor! Atunci de ce vă înălţaţi voi mai presus de adunarea lui Iehova?" (Num. 16:3, *NW*). Acesta a fost cursul urmat de Core, Datan şi Abiram, împotriva lui Moise şi Aaron, care a dus la rezultate catastrofale pentru aceştia. Cu adevărat, Iehova se află în mijlocul poporului Său şi revarsă binecuvântări bogate asupra tuturor, pentru rezultatele lor credincioase în ceea ce priveşte însărcinarea dată de Dumnezeu. În acelaşi timp, El a zidit organizaţia Sa teocratică şi a întronat pe Regele Său, care îi conduce lucrările într-un mod ordonat, pentru ca acei „prinţi" aleşi care iau decizii pentru adunare, să poată să împartă această responsabilitate. Vor fi Iehova sau regele Său presaţi să binecuvânteze un aranjament diferit? Adunarea nu va fi lăsată precum a fost cea din Israel, atunci când „fiecare om făcea ceea ce era drept în ochii săi" şi naţiunea se zbătea în multe devieri fatale. Cât de recunoscători putem fi pentru că Iehova ne-a protejat de aşa ceva! Să continuăm, aşadar, fiecare dintre noi, să ne asumăm însărcinarea dată de Dumnezeu de a propovădui „această veste bună a Împărăţiei" şi să lăsăm conducerea treburilor din adunare celor numiţi pentru această responsabilitate.

[15] Dacă se vrea menţinerea unităţii organizaţiei este esenţial ca acel corp de guvernare să fie recunoscut şi respectat pentru poziţia pe care o ocupă printre poporul lui Dumnezeu, astăzi. Aceasta este calea urmată de filialele organizaţiei răspândite în întreaga lume. În loc să menţină organizaţii mici, independente, aceştia prezintă chestiunile importante de conducere corpului de guvernare, pentru a lua o decizie, precum a făcut apostolul Pavel în ceea ce priveşte importanta problemă a circumciziei şi precum au făcut-o asistenţii credincioşi ai lui Moise în adunarea lui Israel—Faptele 15:2; Ex. 18:26.

Cuprins

[16] Aceasta nu este urmarea orbească a oamenilor de care avertiza Isus. Atunci când a spus: „Dacă cel orb îl conduce pe cel orb, amândoi vor cădea în groapă”, se referea la calea necredincioasă a falşilor religionişti. (Mat. 15:14). El se referea la acei naivi din Israel care şi-au acceptat liderii fără nicio recomandare, decât aceste călăuze oarbe ce se lăudau singure. În acelaşi timp, El a condamnat urmaşii orbi ai celor ce aveau să vină în creştinătate, care nu vor discerne din Cuvântul lui Dumnezeu cerinţele pentru oamenii care conduc şi nu-i vor urma pe aceştia din pricina faptelor lor. Aceasta ar trebui să sublinieze faptul că toţi cei din organizaţia lui Iehova trebuie să fie educaţi în activitate teocratică şi antrenaţi pentru poziţii de responsabilitate. Aceasta este pentru că organizaţia Sa este o societate teocratică de slujitori şi nu o ierarhie. Atunci când apare un loc liber într-una din poziţiile de serv, acesta nu este ocupat de cineva adus din afara adunării, cineva antrenat special, ci de către cineva care a dezvoltat calificările necesare în timp ce a slujit, în mod regulat, în adunare, şi care a demonstrat deja credincioşie în achitarea responsabilităţii sale. Din acest motiv, fiecare din organizaţie învaţă procedura teocratică şi caută poziţia unui supraveghetor, nu dintr-o încercare ambiţioasă de a asigura poziţia unui frate care efectuează cu credincioşie acest serviciu, ci din încercarea de a dobândi, prin aplicare spirituală, acele calificări care să îi permită să îndeplinească o astfel de responsabilitate, cu succes, în cazul în care va fi pus în această poziție.—Iac. 3:1; 1 Tim. 3:1-13.

[17] Una dintre acele cerinţe de seamă ale unui adevărat supraveghetor este smerenia. Aşadar, pentru înaintarea noastră teocratică şi individuală, Petru a scris: „De dragul Domnului supuneţi-vă oricărei creaţii omeneşti: fie regelui [adică, Isus Cristos] ca superior, fie guvernatorilor [adică, reprezentanţii Săi vizibili, „prinţii”] ca trimişi ai Lui, pentru a-i pedepsi pe răufăcători, dar pentru a-i lăuda pe cei ce fac binele.” - 1 Pet. 2:13, 14, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine sunt copiii creştinătăţii, şi care este starea lor?
2. În ce mod semnificativ se deosebesc copiii societăţii Lumii Noi de cei ai creştinătăţii?
3. Ce se cere de la cei care doresc să aibă lumină din Biblie?
4. În ce măsură li s-a cerut izraeliţilor să-şi cinstească tatăl şi mama, şi în ce măsură li se cere creştinilor astăzi?
5. Cum o identifică Pavel pe adevărata mamă a creştinilor?
6. (a) Care este relaţia ce există între „Ierusalimul de sus” şi societatea Lumii Noi, aşa cum este arătat la Isaia 66:8? (b) În ce altă relaţie vor fi ei aduşi?
7. Cum poate fi identificată adevărata organizaţie-fiică, şi ce arată că unii sunt falşi în declaraţiile lor?
8. Cum şi prin cine i s-a dat naştere la organizaţia-fiică, în calitate de biserică a lui Dumnezeu, şi cum devine ea canalul lui Dumnezeu?
9. Ce restaurare promisă a canalului lui Dumnezeu elimină afirmaţiile false ale celor din creştinătate că sunt copii ai lui Dumnezeu?

Cuprins

10. Care este izvorul adevăratei lumini din Scripturi, şi cum ne este arătat cui îi datorăm respectul nostru?
11. Ce este demonstrat prin ignorarea unora din adunare cărora pare să le lipsească anumite calităţi, însă care este atitudinea potrivită faţă de aceştia?
12. Cum este arătată nemulţumire faţă de canalul lui Dumnezeu, de unii care arată lipsă de respect faţă de organizaţie?
13. (a) Cum încearcă unii să „conducă” organizaţia? (b) Care trebuie să fie punctul de vedere potrivit faţă de aceşti servi, indiferent de vârsta în ani sau în adevăr?
14. De ce nu este potrivit ca fiecare din adunare să fie preocupat de problemele de conducere ale acesteia?
15. Ce exemplu de respect pentru organizaţia lui Iehova este fixat de filialele din lumea întreagă?
16. În ce mod respectul potrivit pentru organizaţia lui Iehova nu este o chestiune de a urma oameni orbeşte?
17. De ce este aşa de importantă pentru slujitorul teocratic supunerea potrivită?

Pe uşa unei camere de bolnav de cele mai multe ori apare indicatorul “nu deranjaţi.” Pe uşa celor mai mulţi creştini declaraţi apare acelaşi indicator. Este timpul să afle şi ei. Puţini ştiu. Deşi puteţi să spuneţi; o persoană obişnuită care merge la biserică nu doreşte să fie deranjată cu vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. Când martorii lui Iehova sună la o uşă a unui creştin care nu vrea să fie deranjat, el spune, de obicei: “Nu mă deranja, eu merg la biserică.” Dar ce se întâmplă atunci când merge la biserică?

Discutând despre acest fapt, Simeon Stylites, în *Secolul Creştin* din 13 Februarie, 1957, a spus: “Uneori pare că preluăm mottoul pentru viaţa noastră de Biserică de la bărbier: ‘Uşor.’ Şi o facem cu uşurinţă! Cum a spus un compozitor de muzică: ‘Nimeni care cântă la pian cu o cârpă de şters praful, în loc să caute muzica ce se află în profunzime, nu poate deveni vreodată un artist de concert.’ Asta este ceea ce fac mulţi dintre noi. Să fii un membru al bisericii ar trebui să fie un lucru foarte deranjant, pentru că, într-adevăr, aceasta tulbură absolut totul în legătură cu noi. Dar noi facem asta, adesea, ca şi cum ne-am alătura unui club de ţară, cu această singură diferenţă, că nu costă atât de mult.”

Cuprins

"Este ceva ce lipseşte în biserica mea," scrie Alex Robertson, în acelaşi număr din *Secolul Creştin*: "Există o atmosferă de 'nu deranjaţi' printre noi. Cred că E. Stanley Jones era cel care a spus, 'Creştinismul care nu începe cu individul, nu începe; şi creştinismul care se încheie cu individul, se încheie.' Mi se pare că aşa stau lucrurile.

"La Biserica noastră începem cu individul, aşa cum şi trebuie; dar nu facem nici o încercare viguroasă să ghidăm creştinii individuali spre o viziune care îl onorează pe Dumnezeu şi ne aduce, ca inivizi, la acel *telos*, la acea maturitate, care este moştenirea copiilor lui Dumnezeu. . . . Vara trecută un tânăr predicator a venit din Princeton şi a predicat despre întoarcerea lumii cu susul în jos. El a fost atent să nu explice *de ce* o asemenea procedură era atât de dorită. . . . El nu a pus păgânismul şi Creştinismul unul lângă altul, pentru a le compara. Nu a făcut nici o referire la războaiele cutremurătoare şi la revoluţiile din timpul nostru. El părea complet inconştient de semnele timpurilor. Şi când acest tânăr predicator a terminat să întoarcă lumea cu susul în jos, într-o jumătate de oră, toţi am mers înapoi acasă, la friptura noastră de vită şi la somnul nostru de după-amiază."

Creştinii care nu doresc să fie deranjaţi sunt adormiţi; şi mai rău de atât, ei sunt bolnavi spiritual. Astfel de persoane somnoroase şi bolnave spiritual ar trebui să beneficieze de sfatul avertisment: "Ziua lui Iehova vine întocmai ca un hoţ noaptea. Aşadar, să nu mai dormim, cum fac ceilalţi." — 1 Tes. 5:2, 6, *NW*.

PĂSTRAREA INTEGRITĂŢII ÎN POLONIA COMUNISTĂ

Faptele despre care se relatează aici au fost extrase din două documente trimise procurorului general al Poloniei, în Varşovia, de către servul martorilor lui Iehova din acea ţară.

„Conducerea sovieticilor nu cunoaşte nici libertate, nici justiţie. Sistemul este construit în mod conştient pe distrugerea voinţei tuturor indivizilor, pe supunere necondiţionată. Dar noi suntem stăpânii. Represiunea ne este încredinţată nouă. Trebuie ca vorbirea noastră să fie tăioasă. Şi în îndeplinirea acestei datorii, cruzimea completă înseamnă cel mai înalt merit." – Lenin

Acest limbaj n-ar putea fi decât limbajul cuiva care are spiritul Diavolului. Desigur, Lenin, liderul Revoluţiei din Rusia, din 1917, nu credea în existenţa puterilor supraumane, fie ele bune sau rele. El era ateu, aşa cum sunt toţi comuniştii ortodocşi. Pentru asemenea persoane, teoria evoluţionistă a lui Darwin a fost şi încă este cea mai bună explicaţie care lămureşte existenţa

Cuprins

vieţii şi a omului, ceea ce înseamnă că nu mai este nevoie de un Creator atotputernic şi înţelept. Concepţia comunistă potrivit căreia omul este rezultatul evoluţiei explică de ce omul aproape că nu are nicio importanţă. Pentru comunişti, omul nu este decât un animal care a atins un prag mai înalt al evoluţiei decât celelalte animale, iar acest lucru poate fi tratat aşa cum o cer interesele cauzei comuniste.

Dovada acestei atitudini se află în istoria Uniunii Sovietice din ultimii 40 de ani, când milioane de oameni au fost duşi la muncă forţată, în sute de lagăre, şi foarte mulţi dintre ei au murit în condiţii mizerabile. Acest lucru se poate vedea şi în ce s-a întâmplat, şi încă se mai întâmplă, în Ungaria, prin persecuțiile suferite de martorii lui Iehova, sub conducerea comuniştilor, de la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial încoace, precum cele din Polonia.

PERSECUŢIA ÎNCEPE

În toamna anului 1905, un slujitor creştin dedicat, un „student al Bibliei", s-a mutat din Elveţia în Varşovia, unde a devenit directorul unei fabrici de dantelă. Aşa cum fac toţi slujitorii creştini, el a făcut cunoscută şi altora speranţa sa legată de Împărăţia lui Dumnezeu. Prima dată a trebuit să facă acest lucru prin intermediul unui traducător. Unii au auzit, au crezut, s-au dedicat şi ei să Îl slujească pe Iehova şi au început să răspândească vestea bună şi celorlalţi. De la acel mic început, de acum 50 de ani, lucrarea martorilor lui Iehova în Polonia a devenit asemenea unui copac puternic, minunat şi măreţ, care poate face faţă tuturor furtunilor ce îl lovesc, inclusiv celor două războaie mondiale şi dictaturilor naziste şi comuniste.

După sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, martorii lui Iehova au câştigat libertatea de a predica, dar nu pentru mult timp. Puţin câte puţin, opoziţia comunistă a început să se manifeste, astfel încât, în 1948 era deja imposibil ca martorii să ţină adunările anuale şi pe cele semi-anuale, cunoscute sub numele de adunări de district şi de circuit. Într-un lagăr de concentrare al naziştilor, unii dintre martorii lui Iehova au fost prizonieri alături de Josef Cyrankiewicz, cel care avea să devină prim-ministru între 1947 şi 1952 şi din nou, din 19 martie 1954 înainte. Martorii şi-au împărţit mâncarea cu el, l-au ajutat în multe feluri, iar comportamentul lor exemplar l-a inspirat. El le-a spus martorilor că dacă va ocupa vreodată o poziție înaltă în Polonia de după război, să nu ezite să îl caute dacă vor avea vreodată probleme. Atunci când, în 1948, lucrurile s-au înrăutăţit foarte tare pentru martori, Josef Cyrankiewicz a primit într-adevăr vizita unei delegaţii a martorilor. El i-a primit imediat, le-a spus că știa ce se întâmplă, dar a adăugat că nu putea face nimic pentru că nu avea nicio putere.

Totuşi, înainte de aceste evenimente, în februarie 1946, Serviciul de Securitate al Districtului Lodz a arestat câţiva membri importanți ai filialei Societăţii de acolo. I s-a spus unuia dintre ei: „Trebuie să nu mai înoți împotriva curentului,

Cuprins

altfel nu vei fi eliberat.” Când a întrebat ce înseamnă această exprimare, un oficial i-a răspuns:

„Vei coopera cu noi. Vei semna o declaraţie, care îţi va garanta că vei fi în siguranţă. Vei primi un pseudonim şi rapoartele pe care le vei semna cu acest pseudonim le vei aduce în acest birou, sau la mine acasă, sau cineva de aici le va ridica de la tine de acasă. Vei organiza martorii lui Iehova în aşa fel încât să ia parte la toate slujbele Bisericii Romano-catolice şi să asculte cu atenţie predicile preoţilor. Ei vor nota fiecare declaraţie adusă împotriva conducerii poporului, sau orice declaraţie care ar putea defăima statul.”

Martorul a refuzat, spunând că martorii lui Iehova luptă împotriva duşmanilor lor folosindu-se doar de adevărul din Biblie, şi ei îşi iubesc aproapele. Martorii arestaţi au fost eliberaţi mai târziu, datorită unui protest sprijinit de ambasadorul polonez din Berna, Elveţia.

În iunie 1946, oficialul din Lodz a venit la sediul filialei şi a cerut ca martorii să coopereze. El a avertizat că vor suporta consecinţe grave dacă refuză şi a promis că le va da cele mai bune săli din diverse oraşe, pentru întâlnirile martorilor lui Iehova, dacă vor coopera. „Nimeni nu ne poate opri”, i s-a spus martorului de acolo. Martorul a rămas de neclintit, iar agentul comunist a plecat furios. A doua zi, martorul a fost răpit într-un mod atât de viclean încât nimeni nu şi-a dat seama de acest lucru. Cu toate acestea, atunci când a fost adus în faţa procurorului guvernului, martorul a fost eliberat.

Pe 21 aprilie 1950, la ora 10:30 seara, oficiali ai Securităţii au năvălit în filială şi i-au arestat pe cei mai importanţi martori care lucrau acolo. Nu fusese emis niciun mandat de arestare, ceea ce a demonstrat că raidul a fost făcut fără ştirea procurorului guvernului. La scurt timp după aceea, toţi lucrătorii din filială au fost arestaţi, iar lucrarea lor a fost interzisă oficial pe întreg teritoriul Poloniei.

ÎN MÂINILE OFICIALILOR POLONEZI AI SECURITĂŢII

Cum au fost martorii trataţi după ce au fost arestaţi? Vom da exemple tipice. Totuşi, este util să se menţioneze faptul că actualul guvern polonez aflat sub conducerea lui Wladyslaw Gomulka a condamnat încălcările aşa-numitei „legi socialiste” de către stalinişti şi a decis să-i judece şi să-i condamne pentru faptele lor rele pe foştii oficiali ai fostului Minister al Securităţii.

Martorii au fost duşi la biroul Securităţii din Lodz, unde li s-au aplicat imediat metode folosite pe vremea Inchiziţiei „de gradul al treilea”. Martorului A i-au fost provocate arsuri şi a fost abuzat timp de opt zile şi opt nopţi, fără încetare. Martorului B i s-a aplicat acelaşi tratament timp de şase zile.

Martorul A a fost lovit încontinuu până ce corpul îi era plin de vânătăi. I s-a spus constant că acel chin va înceta dacă va mărturisi că este spion. Cei care îl chinuiau îi mai cereau să semneze o declaraţie în care mărturisea că a

Cuprins

ordonat să se construiască un post de radio, care era folosit pentru a difuza informaţii potrivnice intereselor Poloniei. Atunci când a întrebat cum putea semna o declaraţie în care nu erau decât minciuni sfruntate, i s-a răspuns: „Minciuni sau nu, dacă nu semnezi, nu vei fi liber."

Atunci când şi-a pierdut cunoştinţa, din cauza bătăilor, au turnat apă rece peste el până când şi-a revenit şi tot sângele a fost spălat de pe hainele lui. O dată a fost obligat să stea în genunchi timp de 72 de ore. După aceea a fost trimis la Ministerul de Securitate, în Varşovia, întrucât tortura din Lodz nu a reuşit să-l înfrângă. Acest tratament i-a şubrezit sănătatea pe viaţă. Dar trebuie menţionat faptul că integritatea lui nu a avut de suferit; ea a strălucit şi mai puternic!

Martorul C a fost înfometat timp de trei zile. A fost lovit cu bâta pentru că a refuzat să semneze o declaraţie prin care ar fi adus declaraţii false împotriva tovarăşilor lui martori. L-au ameninţat că îl vor spânzura, dar cacealmaua nu a funcţionat! A fost împins pe podea, bătut, călcat în picioare de către ofiţeri, iar tălpile picioarelor i-au fost lovite cu bâte din cauciuc. I-au spart timpanele şi i-au rupt coastele. A fost torturat astfel timp de 32 de zile.

În Varşovia, martorul A a trebuit să stea gol într-o încăpere întunecoasă unde nu putea nici să stea jos, nici să se întindă, dar nici să stea în picioare. A rămas acolo timp de 24 de zile. Cei care îl torturau îi cereau tot timpul să renunţe şi într-un final l-au ameninţat că îi vor distruge soţia şi copilul şi vor face din el o cârpă. El le-a răspuns că nu poate fi necredincios faţă de Dumnezeu, orice i-ar face lui sau familiei lui.

Securiştii şi-au pus ameninţările în practică şi i-au arestat soţia şi copilul. Pe aceasta au supus-o la tratamente atât de îngrozitoare încât a avut hemoragii timp de cinci ani. Fiicei i-au aplicat un tratament şi mai dur, astfel încât mintea ei a fost afectată. Lângă celula în care era ţinut el au adus o fată care avea exact vocea fiicei lui, care ţipa şi implora în continuu: „Lăsaţi-i să plece, sunt nevinovaţi! Lăsaţi-mă să merg la mama!" etc. Martorul A a crezut tot timpul că era vocea fiicei lui.

La un moment dat, i s-a spus că toate chinurile vor înceta, atât pentru el, cât şi pentru soţia şi fiica lui, dacă va fi de acord să lucreze pentru comunişti; i-au dat trei zile la dispoziţie pentru a se gândi. El a răspuns: „Nu am fost niciodată spion şi nici informator, şi nici nu voi fi în viitor. Nu vă voi da niciun alt răspuns peste trei zile. Acesta este răspunsul meu final, chiar dacă mă poate costa viaţa, viaţa mea sau vieţile soţiei şi fiicei mele." A fost apoi transferat la Mokotow, o închisoare care se presupunea că era un loc mult mai rău.

Dar cum putea închisoarea Mokotow să fie un loc şi mai rău? Este adevărat, metodele de tortură nu puteau fi mai dure, chiar dacă acolo martorului A i-au fost aplicate asemenea lovituri în piept, încât a avut dureri în piept mulţi ani după aceea, atunci când respira adânc. Mai degrabă, acolo comuniştii erau specializaţi să formuleze întrebările într-un asemenea mod încât victimele lor cădeau în capcană. Ei denaturau spusele victimelor şi când

Cuprins

acestea erau aduse în faţa judecătorului, sentinţa era pronunţată pe baza acelor mărturii.

Martorul B a fost supus unui tratament similar. Pe lângă loviturile continue pe care le-a primit în cap şi stomac, ei i-au rupt şi ligamentele maxilarului, astfel încât nu a putut să mănânce zile de-a rândul. I s-a spus: „Ai rezistat tu aproape cinci ani într-un lagăr de concentrare german pentru că te-ai împotrivit lui Hitler, dar noi, dacă vrem, putem face din tine un lucrător exemplar al Gestapo-ului.” Martorului D i s-a aplicat un tratament similar cu cel folosit pentru martorul A, adică a fost forţat să stea în acea încăpere mică, pe lângă faptul că a fost bătut şi i s-a repetat mereu că trebuie să mărturisească faptul că este spion; el însă a refuzat cu tărie să facă acest lucru.

MARTIRI CREDINCIOŞI

Martorii menţionaţi înainte şi mulţi alţii, care au suferit ca şi ei, au supravieţuit pentru a povesti despre chinurile prin care au trecut, dar alţii nu. Astfel, pe 2 august 1950, martorul F a fost chemat în biroul Securităţii din Cieszyn. Acesta a refuzat să lucreze pentru comunişti şi împotriva celorlalţi martori şi de aceea un ofiţer l-a împuşcat de două ori. Martorul a fost dus la spital, dar a murit o oră mai târziu. Chiar înainte să moară, i-a spus unui medic care îl îngrijea: „Am fost împuşcat de către un ofiţer al Ministerului de Securitate pentru că l-am slujit cu credincioşie pe Iehova.” Acesta a fost cu adevărat un martor credincios până la moarte.

Pe data de 15 august 1950, Serviciile Securităţii din Kolbuszow l-au arestat pe martorul G, cetăţean american. Acestuia i s-au aplicat lovituri la nivelul capului şi apoi ofiţerii i-au călcat coloana vertebrală cu călcâiele. Mintea i-a fost afectată şi a murit la şase zile după aceea.

Martorul H a fost arestat pe 12 ianuarie 1953 de către biroul Securităţii din Piczow. Cineva a auzit cum un agent îi spunea altuia: „Spune-i să îşi ia rămas bun de la soţia sa pentru că nu se va mai întoarce.” Opt zile mai târziu, martorul era mort.

Serviciul Securităţii din Rybnik l-a arestat pe martorul I pe data de 10 august 1950. Pe 12 septembrie 1950, soţia lui a fost anunţată că acesta fusese executat, fiind acuzat de spionaj. Cererea de a vedea cadavrul i-a fost refuzată, tot aşa cum nu i s-a permis să deschidă sicriul în timpul înmormântării. Cereri similare, venite din partea rudelor martorului M din Lublin, au fost şi ele refuzate; martorul M murise la patru luni după ce fusese încarcerat. S-a susţinut că se spânzurase.

Pe 20 iunie 1950, ofiţerii din Bialystok l-au arestat pe martorul J. Acesta a fost torturat până nu a mai putut să meargă. A fost omorât în bătaie, literal, la cinci săptămâni după ce fusese arestat. Dar mama lui nu a fost anunţată despre moartea fiului său decât un an şi jumătate mai târziu, în februarie 1952.

În noaptea de 19 iunie 1950, ofiţerii din Hrubieszow l-au arestat pe martorul K. La trei zile după arest i s-a cerut să comenteze un text din Biblie şi în timp ce

Cuprins

făcea acest lucru, a fost împuşcat mortal. Trupul său era plin de vânătăi şi de răni, ca urmare a tratamentului la care fusese supus.

În aceeaşi zi, martorul L a fost arestat de către ofiţerii serviciului de Securitate din Sandomierz şi fost dus la sediul S.S. din Kielce. În timpul interogatoriului a fost aruncat la podea, i s-au aplicat lovituri la nivelul capului şi a fost călcat în picioare. Plămânii şi rinichii i-au fost grav afectaţi şi i-a curs sânge din gură şi din rect până ce a murit.

Martorul N a fost arestat în Staw, în apropiere de Kalisz, pe data de 17 ianuarie 1951. Cele şase zile de tortură au fost suficiente pentru a-l ucide. Acesta a fost supus aceluiaşi tratament acordat şi celorlalţi martori care ajungeau acolo: a fost obligat să stea pe un scaun cu un singur picior, care avea un diblu ce îi penetra rectul. Curenţi electrici îi erau aplicaţi pe tălpi şi pe bărbie. A fost lăsat să atârne până când şi-a pierdut cunoştinţa, apoi a fost aruncat într-o cadă cu apă. După ce îşi revenea, tortura continua. Cei care îl torturau insistau să mărturisească faptul că era spion.

Pe 15 ianuarie, soţia lui a cerut să vadă cadavrul soţului ei, dar cererea i-a fost refuzată. Cu toate acestea, în acea seară a fost sfătuită la telefon să ia trupul şi să îl îngroape. Procurorul general i-a acordat permisiunea să meargă la morgă. Deşi martorul N nu avea decât 28 de ani, era sănătos şi puternic cu şase zile înainte, acum părea a fi un schelet. Corpul său era plin de răni din cap până în picioare, plin de pete roşii şi umflate. Organele lui genitale erau zdrobite şi umflate, etc.

Serviciul de Securitate din Stettin l-a arestat pe martorul O pe data de 20 mai 1952; acesta a fost dus într-o închisoare în Varşovia şi câteva luni mai târziu a fost transferat în Lodz. Doi ani mai târziu, soţia lui a auzit că el se afla într-un spital şi în cele din urmă a fost lăsată să îl vadă. Soţul ei era un schelet, iar ea nu l-a mai recunoscut. Un avocat a sfătuit-o să ceară ca soţul ei să fie scos de pe lista ”celor cercetaţi”, cererea i-a fost aprobată într-un final, iar ea şi-a adus soţul acasă pe 3 septembrie 1954. Acesta a avut bucuria de a-şi vedea casa şi copilul, însă a murit opt zile mai târziu. Două mii de persoane au participat la funeralii şi au protestat împotriva metodelor sadice utilizate de poliția comunistă, care astăzi poartă numele de “Berianism.”

RĂGAZ PENTRU MARTORI

Alţi martori şi-au pierdut vederea din cauza abuzurilor la care au fost supuşi, alţii şi-au pierdut dinţii şi mulţi au căpătat un handicap pe viaţă şi nu mai sunt capabili să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. După reuniunea celui de-al Douăzecilea Congres al Partidului Comunist în Moscova, care a marcat începutul programului de „de-Stalinizare”, acuzaţiile de spionaj au fost retrase. Berianismul este un lucru care ţine de trecut în Polonia, cel puţin pentru moment. Oamenii politici polonezi au spus că se vor folosi de puterea justiţiei şi vor face tot ce le stă în putinţă pentru a îndrepta răul făcut miilor de oameni nevinovaţi, incluzându-i aici şi pe martorii lui Iehova.

Elocvent în acest sens este următorul extras din *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1957: „Într-o zi, un oficial din guvern a spus: ‘Sunt entuziasmat de

Cuprins

poziția voastră'. Acesta a continuat şi a spus că martorii lui Iehova au fost reconsideraţi de către guvernul polonez din trei motive principale: 1) Învăţăturile martorilor lui Iehova nu s-au schimbat, deşi au fost interzişi timp de şase ani. 2) În ciuda arestărilor şi a multor altor greutăți, ei au continuat să îşi practice religia cu dârzenie şi fără frică. 3) În timpul perioadei cât au fost interzişi, numărul lor a crescut de patru ori."

Este adevărat, martorii lui Iehova din Polonia şi-au păstrat integritatea, în ciuda a tot ce au făcut conducătorii comunişti. Ei au arătat acelaşi spirit ca Iov, când a spus: „Chiar dacă m-ar ucide, eu mă voi încrede în El."- Iov 13:15.

Martorii lui Iehova, precum şi toţi ceilalţi iubitori de dreptate din lumea întreagă, se pot bucura şi pot primi curaj din calea de acțiune a martorilor din Polonia, care şi-au păstrat integritatea. Ei văd acest lucru ca pe o împlinire a cuvintelor profetului: „Nicio armă pregătită împotriva ta nu va reuşi şi orice limbă care se va ridica împotriva ta la judecată o vei condamna. Aceasta este moştenirea slujitorilor lui Iehova, iar dreptatea lor vine de la Mine, zice Iehova". – Isa. 54:17, *AS*.

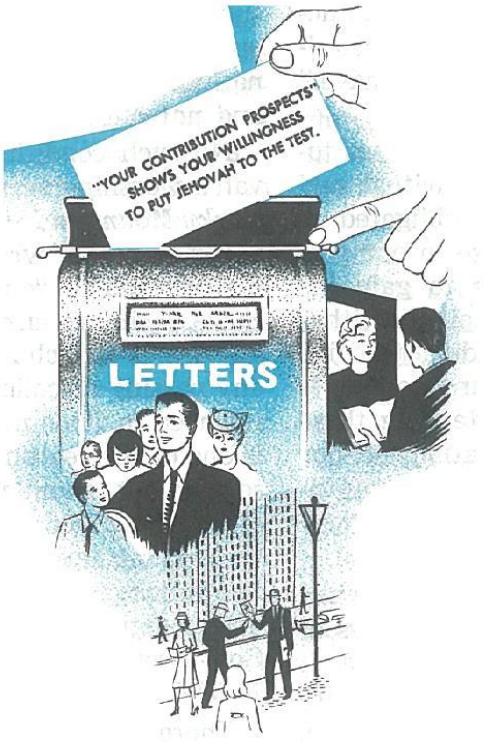

PUNEREA LUI IEHOVA LA ÎNCERCARE

„Perspectivele voastre de contribuire" arată că sunteţi dispuşi să Îl puneţi pe Iehova la încercare.

OARE creştinii dedicaţi îndrăznesc să Îl pună la încercare pe Creator, pe Iehova Dumnezeu? Oare un asemenea lucru nu ar fi un gest de obrăznicie, cel puţin?

Într-adevăr, aşa cum Isus i-a spus lui Satan, cel care Îl ispitea în pustiu: „Este scris: Să nu-l pui la încercare pe Iehova, Dumnezeul tău." (Mat. 4:7, *NW*). Dar există o modalitate greşită şi o alta corectă prin care Iehova poate fi încercat. Isus, atunci când Satan l-a ispitit să sară din vârful templului pentru a dovedi că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, a citat din Deuteronomul 6:16 (*NW*), acolo unde Moise a spus: „Aşa cum L-aţi pus la încercare la Masa".

Masa era un loc care se numea astfel pentru că izraeliţii s-au certat cu Moise acolo şi s-au plâns de lipsa apei, spunând: „Este Iehova în mijlocul nostru sau nu?" Cuvântul „Masa" în sine înseamnă „ispită, încercare". Acolo, izraeliţii Îl încercau

Cuprins

pe Iehova, de fapt Îi spuneau – 'Dacă eşti în mijlocul nostru, de ce nu ne dai apă?' Este greşit să Îl puneţi pe Iehova la încercare în felul acesta, este o dovadă de revoltă, aroganţă şi răutate. Creştinii greşesc, de asemenea, dacă îşi asumă riscuri care nu sunt necesare, doar pentru a-L pune la încercare pe Iehova. – Ex. 17:7, *NW*.

Şi totuşi, există un mod corect în care Îl putem pune pe Iehova la încercare, un mod prin care El Însuşi ne invită să facem acest lucru. Cum, mai precis? Având încredere în cuvintele Lui. El spune: „Aduceţi toate zeciuielile în visterie, ca să fie hrană în casa Mea, şi puneţi-mă astfel la încercare, zice Iehova al armatelor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi revărsa binecuvântări peste voi, că nu va fi suficient loc pentru a le primi." După exil, izraeliţii au neglijat închinarea de la templul lui Iehova, iar El le-a arătat nebunia unei astfel de căi de acțiune. – Mal. 3:10, *AS*.

Deci, putem să Îl punem la încercare într-un mod corect – de fapt, Iehova ne invită să facem acest lucru – prin aducerea zeciuielilor noastre în visterie. Ce este visteria sa? Ce reprezintă zeciuielile noastre? Şi cum putem să ne ducem zeciuielile toate în visteria lui Iehova azi?

Visteria de pe vremea lui Maleahi era templul reconstruit al lui Iehova, cu preoţii şi leviţii care slujeau acolo. Acel templu reprezenta templul spiritual al lui Dumnezeu, astăzi reprezentat pe Pământ de clasa „servului credincios și înțelept", căreia Iehova i-a încredinţat „toate bunurile Sale". – Mat. 24:45-47, *NW*.

Zeciuielile nu reprezintă tot ce avem, deşi numărul zece reprezintă, de obicei, acest lucru. Zeciuielile nu pot reprezenta tot ce avem, căci noi dăm tot ce ne aparţine atunci când ne dedicăm lui Iehova, pe când izraeliții îşi dădeau zeciuielile regulat, în fiecare an. Zeciuielile izraeliților nu reprezentau decât o parte din tot ce aveau, mai precis o zecime. Zeciuielile noastre ar fi, de asemenea, o dovadă că ne-am dedicat tot, dar nu trebuie să fie limitate la o zecime. Aşa cum spune apostolul Pavel: „Căci, dacă cineva este gata să dea, lucrul acesta este foarte plăcut, potrivit cu ce are, nu cu ce nu are." - 2 Cor. 8:12, *NW*.

Şi cum putem aduce zeciuielile azi? Ei bine, există atât zeciuieli spirituale, cât şi materiale, pe care suntem obligaţi să le aducem în visteria lui Iehova, pentru a-l pune pe El la încercare şi astfel pentru a câștiga abundenta lui binecuvântare. Noi aducem zeciuieli spirituale prin faptul că pregătim şi luăm parte la cele cinci întâlniri săptămânale unde este dusă mai departe închinarea curată; şi nu doar participând la aceste întâlniri, ci „declarându-ne în public speranţa", aşa cum permit circumstanţele, şi îndemnându-i prin aceasta pe alţii „la iubire şi la fapte bune." - Evrei 10:23-25, *NW*.

Aducem, de asemenea, zeciuieli spirituale atunci când luăm parte la predicarea „acestei veşti bune a Împărăţiei" „pe tot pământul locuit, ca mărturie". Acest lucru include să predicăm din casă în casă şi să facem vizite ulterioare acolo unde găsim oameni conştienţi de nevoile lor spirituale; înseamnă să stăm pe străzi şi să oferim literatură din Biblie trecătorilor şi să îi invităm la lecturi publice. Toate aceste zeciuieli spirituale sunt cele mai importante dintre zeciuieli şi aducându-le pe acestea în visterie, Îl punem pe Iehova la încercare şi ne putem aştepta ca El să

Cuprins

reverse asupra noastră o binecuvântare aşa de mare încât nu vom putea să o cuprindem. Iehova este foarte mulţumit atunci când Îl încercăm astfel şi El îşi ţine cuvântul; fiecare slujitor zelos, cu timp integral sau parțial, poate să confirme că acest lucru este adevărat. – Mat. 24:14, *NW*.

ZECIUIELILE MATERIALE

Dar aceasta nu este tot. Pentru a putea predica în lumea întreagă este nevoie de fonduri. Astfel, citim că atunci când Isus şi apostolii Săi au mers din oraş în oraş, predicând vestea bună, multe femei care îi însoţeau „le slujeau cu bunurile lor”. (Luca 8:1-3, *NW*) Aşadar, astăzi, aducând suport material pentru a susţine lucrarea de propovăduire, Îl punem pe Iehova la încercare. Asemenea donaţii băneşti, desigur, vin din proprie iniţiativă şi nu sunt obligatorii.

Printre închinătorii lui Iehova nu există o astfel de situație precum cea raportată în ziarul *Rocky Mountain News*, în ediţia din 19 noiembrie 1956, în care o mamă a scris că preotul bisericii de care aparţinea a refuzat să îi „creştineze” copilul din cauză că ea nu reuşise să îşi plătească dările către biserică, la timp. Aici nu există nici practica trecerii unei farfurii de colectă pe la toţi membrii, aşa cum relatează revista *Time* din 28 mai 1956, acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care multe persoane în vârstă nu mai merg la biserică atât de des ca înainte. Mai degrabă, în Societatea Lumii Noi este urmat sfatul apostolului Pavel: „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie.” - 2 Cor. 9:7, *NW*.

Există multe moduri în care Îl putem pune la încercare pe Iehova, prin aducerea zeciuielilor materiale antitipice. Un astfel de mod este reprezentat de contribuţiile voluntare pentru a întreţine Sala locală a Împărăției; putem, de asemenea, să îi ajutăm pe fraţii noştri care au nevoie de ajutor, mai ales pe slujitorii cu timp integral; un alt mod este prin a face donaţii diverselor adunări la care participăm. De fapt, chiar şi aceste cheltuieli generate de participarea la astfel de adunări fac parte din zeciuielile pe care le aducem în visteria lui Iehova, şi prin ele Îl punem pe Iehova la încercare.

Şi ne aducem zeciuielile mai ales atunci când facem donaţii direct sediilor Societății Watch Tower sau uneia dintre filialele sale. Acele donaţii nu sunt folosite doar pentru a asigura cele necesare pentru miile de slujitori cu timp integral, ce servesc în diverse funcţii, ci sunt folosite şi pentru a achita cheltuielile mari de judecată necesare „în apărarea şi stabilirea legală a veştii bune.” – Filip. 1:7, *NW*.

Datorită acestor zeciuieli materiale antitipice prin care l-am pus pe Iehova la încercare, a fost posibil să organizăm şi să conducem o extraordinară lucrare de predicare la nivel global. Aşa cum arată *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1957, în anul 1956, 640 000 de slujitori au luat parte la predicarea „acestei veşti bune a Împărăţiei” în 162 de ţări diferite şi aceştia au dedicat mai bine de 87 de milioane de ore în aceasta. Cu adevărat, Iehova a dovedit că îşi ţine cuvântul şi a revărsat binecuvântări peste toţi cei care şi-au adus toate zeciuielile.

„PERSPECTIVELE VOASTRE DE CONTRIBUIRE”

Ne putem arăta dorinţa de a-L pune pe Iehova la încercare în privinţa aducerii zeciuielilor materiale antitipice, prin cooperarea la aranjarea „perspectivelor voastre de contribuire”, prin trimiterea unei cărţi poştale sau a unei scrisori către Societatea Watch Tower, în care să oferim informaţii despre contribuţia pe care credem că o vom putea face şi o vom face către Societate în anul care vine. În acest fel, societatea îşi poate plănui cum trebuie lucrarea, iar noi vom avea un ţel clar în minte despre cât credem că putem să oferim. Aceste informaţii ar trebui trimise biroului de filială din ţara în care trăiţi, adică celor 81 de filiale care există în lumea întreagă. Cei care locuiesc în Statele Unite trebuie să trimită cartea poştală sau scrisoarea la adresa Watch Tower Society, Treasurer’s Office, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, New York.

Cum ar trebui să sune „perspecivele voastre de contribuire”? Aţi putea scrie în felul următor: „Sper că în următoarele douăsprezece luni voi putea să donez pentru lucrarea de predicare a veştii bune a Împărăţiei suma de ....$, contribuţie pe care o voi face în următoarele tranşe şi în momentul în care va fi potrivit pentru mine şi voi fi devenit prosper datorită bunătăţii nemeritate a lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.” [Semnat] La pagina 258 există o listă a filialelor unde se vorbeşte limba engleză. O listă completă a tuturor filialelor se găseşte la sfârşitul majorităţii publicaţiilor Societăţii.

Iehova Dumnezeu nu are nevoie de „zeciuielile” noastre materiale, nici de cele spirituale. Dar El, în iubirea şi înţelepciunea Sa, a crezut potrivit să ne dea ocazia să Îl punem la încercare prin aducerea tuturor zeciuielilor noastre, atât materiale, cât şi spirituale, în visteria Lui. Cu cât dăruim mai mult, cu atât ne putem aştepta ca Iehova să-şi reverse binecuvântarea asupra noastră, individual, tot aşa cum o face cu Societatea Lumii Noi în ansamblul ei, astfel încât nu vom putea cuprinde toate binecuvântările pe care El ni le dă.

Cu adevărat, există un mod aprobat în care Îl putem pune pe Iehova la încercare, şi aceasta spre lauda Lui şi binecuvântarea noastră veşnică.

Perspectiva de suprafaţă este insuficientă

● Mulţi oameni din ziua de azi au doar o perspectivă de suprafaţă asupra religiei lor, dar nu aşa poate fi cu un creştin adevărat. El trebuie să aibă mai mult de atât. Cunoştinţa şi credinţa lui trebuie să devină mai profunde, altfel el nu va putea urma calea ce îl va conduce la salvarea sa sau a altora. El trebuie să evalueze, să analizeze şi să mediteze, apoi să ajungă la o cunoştinţă matură a adevărului ce conduce la viaţă. De aceea, apostolul Pavel i-a scris tânărului Timotei: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” — 1 Tim. 4:15, 16, *NW*.

Partea 1 — Preşedintele vizitează Europa şi Orientul Mijlociu

CĂLĂTORIA este acum, cu siguranţă, diferită de cea de acum patruzeci de ani. Călătorind pe cale aeriană am putut vizita multe locuri din întreaga lume în doar câteva săptămâni, căutând filiale ale Societăţii de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, întâlnindu-mă cu misionari şi participând la congrese naţionale din diverse ţări. Pentru mine, ziua de luni, 26 noiembrie, 1956, la ora 16:00, la bordul unui avion DC-7, a fost începutul unei alte călătorii de acest gen. În zece ore am ajuns în Hamburg, Germania. Acolo au coborât câţiva pasageri, iar în treizeci de minute am decolat din nou către Danemarca, prima mea oprire.

Motivul pentru care m-am dus în Europa de Nord a fost să verific un program despre o clădire mare pe care Societatea l-a început cu aproape optsprezece luni în urmă, care este acum în curs de desfăşurare. În ultimii câţiva ani lucrarea din Danemarca a mers atât de bine, încât a fost nevoie să se construiască o altă casă Betel şi, de asemenea, o nouă tipografie. Planurile au fost întocmite cu ceva timp în urmă şi acum era o adevărată plăcere să trecem peste nişte detalii şi să inspectăm construcţia acestei clădiri noi şi frumoase care va fi ridicată în Copenhaga. În termen de câteva luni, probabil devreme în vară, această clădire va fi terminată şi pusă în uz. Am avut oportunitatea să parcurg problemele filialei (şi erau numeroase) în legătură cu lucrarea de predicare din Danemarca. Acolo fraţii sunt foarte zeloşi şi doresc să continue lucrarea aşa cum fac martorii lui Iehova în multe alte părţi ale lumii, însă guvernul are alte idei. Ei susţin că atunci când martorii lui Iehova merg din casă în casă, se angajează într-o activitate comercială. Iar pentru a lucra la o soluţie trebuie să fie făcute multe în legătură cu avocaţii. Fraţilor nu le slăbesc mâinile, ci continuă să predice vestea bună a Împărăţiei. A fost, desigur, o plăcere să mă întâlnesc cu 6 082 dintre ei în Sala KB (unde am vorbit deseori), care a fost plină până la refuz. Mulţumită pompierilor, mulţi dintre fraţii noştri au putut să stea în holuri, care erau echipate cu difuzoare.

GERMANIA

Am petrecut numai o zi şi jumătate în Danemarca, iar apoi am mers în Germania. Aterizând în Frankfurt, a fost, cu siguranţă, o plăcere pentru mine să întâlnesc mulţi dintre tovarăşii mei lucrători, Fraţii Frost şi Franke, un număr mare

Cuprins

din adunarea din Frankfurt şi alţi fraţi de la filiala din Wiesbaden. Şi aici, scopul vizitei era de a lucra la problema expansiunii. Casa noastră Betel şi fabrica prezentă sunt prea mici şi noi am chemat un arhitect, un frate. Am lucrat cu el toată ziua pentru a proiecta o fabrică mai mare şi casa Betel. Societatea a putut să cumpere o proprietate din oraşul Wiesbaden, iar după o discuţie considerabilă, autorităţile din oraş au fost de acord să schimbăm locaţia de pe o stradă, astfel făcând posibil pentru noi să punem noua structură chiar lângă cea prezentă, mutând strada dincolo de noua noastră clădire. Acest lucru a fost apreciat mult de către Societate şi va fi, cu siguranţă, o minunată amplasare pentru o casă Bethel care să funcţioneze eficient şi pentru o fabrică în Germania. Clădirea va fi destul de mare pentru a mai aduce câteva prese noi, care sunt construite acum, tavanul său înalt oferindu-ne mult spaţiu ca înălţime.

Stând acolo, la masa din Betel, şi văzând atâtea feţe familiare, era ca pe vremuri. Nu am avut timp să mă întâlnesc cu familia pentru a le ţine un discurs, dar le-am dat *Cartea anuală* şi calendarul, fapt care i-a încântat.

Mai puţin de douăzeci şi patru de ore am petrecut în Germania lucrând la această structură nouă şi apoi am plecat în Olanda. Când am ajuns la Frankfurt (pentru a ne urca în avion spre Amsterdam) am aflat că urma să fie o întârziere de trei ore. O parte din fraţii de la Frankfurt erau acolo pentru a-şi lua rămas-bun, astfel că am sugerat să mergem chiar în Frankfurt, unde se ţineau câteva întâlniri — școala teocratică de serviciu şi adunarea de serviciu — şi am putut să vorbesc cu fraţii în numeroasele lor săli, timp de aproximativ treizeci de minute, printr-un translator care era cu noi. În consecinţă, am avut o seară foarte plăcută. Am vizitat cele două Săli ale Împărăţiei, iar într-una dintre ele le-am vorbit celor 144, iar în cealaltă celor 151 de fraţi ai mei.

Ajungând la prima sală înainte să înceapă întâlnirea, am început exact după deschiderea adunării, apoi am mers la cea de-a doua sală. Acolo, şcoala teocratică de serviciu era în curs de desfăşurare, şi se pare că a fost un şoc pentru cel care vorbea când servul de filială, Fratele Franke, Fratele Frost şi preşedintele societăţii au intrat şi s-au aşezat în primul rând, conversând cu servul de grupă. Desigur, au intrat mulţi alţi fraţi, provocând tulburare, şi mi-a părut rău pentru vorbitorul de atunci, deoarece el chiar vorbea atunci în "condiţii adverse"! Cu toate acestea, el i-a făcut loc preşedintelui societăţii şi am reuşit să povestesc un număr de experienţe, care i-a bucurat.

Germania a făcut, cu siguranţă, îmbunătăţiri, după sfârşitul războiului, şi un program extraordinar de reconstruire a avut loc chiar în Frankfurt. Acum câţiva ani am ajuns aici chiar după război şi am văzut ruinele sale devastate; dar acum străzile principale arată ca oricare alte străzi principale ale unui oraş din Statele Unite sau din altă parte. Astfel ne-am întors la aeroport, ajungând cu patruzeci de minute înainte de decolare şi, după ce ne-am luat rămas bun, curând am fost întâmpinaţi în aeroportul din Amsterdam de către servul de filială olandez.

Cuprins

OLANDA

Şi aici a fost aranjat un program pentru construirea unei noi case a filialei. Cea prezentă, într-o locaţie frumoasă din Amsterdam, este mult prea mică, iar noi prevedem construirea propriei tipografii, cândva. Suprafaţa mică a Olandei înseamnă că ei au nevoie de tot pământul pe care îl pot avea şi, punând diguri mari, pompând apa şi pregătind terenul pentru culturile ce urmau să crească acolo şi pentru a construi noi oraşe, ei fac în continuu noi terenuri de locuit. Asta înseamnă că trebuie să stai la rând, ca să spunem aşa, pentru a primi o locaţie. Sperăm să obţinem o nouă locaţie chiar la marginea Amsterdamului, unde să putem construi propria noastră structură. Discuţiile despre această problemă au continuat pe timpul zilei.

MAREA BRITANIE

Duminică, 2 decembrie, am zburat spre Londra, ajungând la amiază. Fratele Hughes, servul de filială, împreună cu alţii din familia Betel şi cu nişte arhitecţi, au mers la noua locaţie cumpărată recent, unde sperăm să ridicăm o foarte frumoasă structură care să găzduiască familia Betel şi să ne mărim tipografia. Aici, în Londra, în ceea ce este cunoscut ca "Centura verde," noi aveam un loc minunat. Toată proprietatea este înconjurată de copaci mari şi frumoşi, şi nu mă puteam gândi la un loc mai frumos în care ai putea locui, care să fie în oraş. Fraţii noştri din casa Betel din Londra sunt foarte încântaţi în legătură cu acest nou proiect, şi arhitectul a spus că până în Februarie ar trebui să înceapă munca pentru fundaţie şi în curând după aceea trebuie să avem clădirea finalizată. Pentru mulţi aflaţi la adevăr 34 Craven Terrace, London W. 2, este o adresă veche; dar sunt sigur că cei din Anglia vor fi încântaţi în privinţa acestei schimbări, şi când vor vedea noua structură şi noua Sală a Împărăţiei, în legătură cu toate celelalte, vor fi entuziasmaţi să vadă aceste dovezi ale progresului lucrării din Marea Britanie. Aşa cum am aflat cu toţii din *Cartea anuală* din 1957, lucrarea din Marea Britanie a mers minunat în timpul ultimului an de serviciu, şi în Decembrie 1956, Marea Britanie a atins un nou record de 32 857 vestitori. Ei au nevoie, cu siguranţă, de această nouă structură.

Regretând mult lipsa oportunităţii de a mă adresa fraţilor noştri adunaţi în Londra (fiind acolo numai optsprezece ore), luni, dis-de-dimineaţă, mi-am luat rămas bun de la prietenii mei dragi şi am plecat către Paris.

FRANŢA

În Paris am cumpărat o proprietate şi din nou am petrecut ziua cu arhitecţii, pentru a arunca o privire peste proiectele finale pentru o nouă casă Betel şi o tipografie, extrem de necesare în Franţa. Ziua de luni a atins punctul culminant printr-o reuniune de seară la Sala Wagram, unde 2 580 dintre fraţii noştri s-au adunat. A fost, într-adevăr, o bucurie de a vedea atât de multe persoane din diferite părţi ale Franţei şi din Paris, şi ne-am amintit de adunarea minunată pe care am avut-o la Paris în vara anului 1955. Fratele Jontes, servul de filială, a făcut o mică

Cuprins

introducere şi a fost plăcerea mea să anunţ acest grup minunat de creştini că se va construi o casă Bethel în Paris, precum şi o tipografie. Entuziasmul lor era suficient pentru a face grinzile să răsune. În Decembrie Franţa a atins un nou record în numărul de vestitori, 10 058, o altă dovadă că avem nevoie de spaţii mai mari.

Deci, doar într-o singură săptămână, am vizitat cinci filiale, am trecut peste cele mai urgente probleme, şi în special mi-am devotat timpul lucrării de construire de noi birouri ale filialei şi noi tipografii. Acum mergeam către Orientul Mijlociu, pentru a participa la congrese, pentru a verifica filialele, pentru a vizita misionari şi pentru a vedea ce ar putea fi făcut pentru a promova predicarea veştii bune.

Marţi dimineaţa, cu cerul senin şi luminos, am plecat din Paris. Zburând pe deasupra Alpilor Franţei şi chiar peste Mont Blanc, am putut vedea că toţi aceşti munţi, profund înzăpeziţi, erau într-adevăr frumoşi. Ce minunată este creaţia lui Iehova! Nu mult după aceea am început să lăsăm în urmă zăpada pentru a vedea câmpurile verzi din Italia, în cele din urmă aterizând chiar la Roma. Eram acolo doar de o oră şi m-am întâlnit cu servul de filială, Fratele Sideris, şi Fratele Hoffmann, un serv de zonă. Am petrecut un timp foarte fericit împreună, iar Fratele Hoffmann mi s-a alăturat şi am continuat să călătorim în Grecia.

GRECIA

Când a fost primită în Grecia vestea despre vizita preşedintelui societăţii la Atena, fraţii, după cum mi s-a spus, au fost foarte entuziasmaţi şi foarte bucuroşi. Au trecut cinci ani de când am fost în Grecia, dar de data aceasta am fost însoţit de vice-preşedintele F. W. Franz, şi de asemenea de servul de zonă F. C. S. Hoffmann. Fratele Franz a făcut o călătorie prin Portugalia şi Spania, s-a oprit în Roma, şi acum venea în Atena a doua zi după ce am ajuns. Deci fraţii din Atena erau foarte entuziasmaţi şi aşteptau cu nerăbdare un timp încântător. Marea întrebare în mintea servului de filială şi a celorlalţi din biroul Societăţii era dacă aceştia ar putea avea o întâlnire centrală undeva în Atena. În Noiembrie, servul de filială a sunat la poliţia din Atena pentru a solicita ca societăţii să i se acorde permisiunea de a organiza o întâlnire pe 7 Decembrie, şi după o discuţie considerabilă poliţia a acordat această permisiune. Unul dintre teatrele principale ale Atenei a fost închiriat; capacitatea sa era de 1 200 de persoane. Totul părea să fie în pregătire pentru acest congres de jumătate de zi de la Atena; deci au fost trimise invitaţii speciale tuturor servilor de grupă, de circuit şi de district din Grecia. Teatrul era mult prea mic pentru a găzdui grupurile de martori ai lui Iehova care se întâlnesc de obicei în Atena şi în Piraeus. Deci s-au făcut alte planuri în privinţa lor, pentru a se întâlni cu preşedintele Societăţii şi cu vice-preşedintele.

Imaginaţi-vă entuziasmul printre aceşti fraţi cărora nu li s-a permis să organizeze o adunare publică timp de douăzeci şi opt de ani!

Doar patru zile mai rămăseseră până la acest micuţ congres în Atena, când servul de filială a primit un mesaj de la poliţie, cerându-i să sune la biroul lor. Ofiţerul l-a informat pe fratele Idreos, servul de filială, că aveau dubii dacă această

Cuprins

adunare ar trebui să aibă loc sau nu şi l-a sfătuit să nu facă pregătiri pentru ea. Cu toate acestea, servul de filială a declarat poliţiei că acum nu se făcea nici o pregătire: Fuseseră făcute toate şi erau deja gata; teatrul fusese închiriat, invitaţiile fuseseră trimise şi mulţi oameni erau acum, de fapt, în drum spre adunare. Poliţia era indecisă şi i-a spus servului de filială să se întoarcă în dimineaţa următoare, ca ei să se consulte cu ofiţerii lor superiori. Nişte persoane importante, care erau interesate de martorii lui Iehova din Grecia, au telefonat la poliţie în timpul acelei zilei; şi poliţia le-a divulgat acestor persoane motivul pentru care ei încercau să anuleze întâlnirea, spunând că se datora faptului că biroul Arhiepiscopului urmărea poliţia, încercând să-i convingă să împiedice această adunare a martorilor lui Iehova. În final, cu toate acestea, poliţia a decis că vor lăsa să se facă aranjamentele şi sperau că nu vor veni prea multe persoane. Dar noi ştiam cu toţii că toată lumea care a primit invitaţie pentru a veni în teatrul Kentrikon va fi, cu siguranţă, acolo. Între timp, eu şi cu Fratele Hoffmann am verificat biroul filialei şi am avut grijă de problemele de la casa Betel. Fratele Franz a ajuns din Roma şi a fost primit cu entuziasm, şi apoi a venit a şaptea zi din Decembrie.

Foarte devreme, în acea dimineaţă, mulţi dintre fraţi au mers la teatrul Kentrikon. Era şi poliţia acolo. Proprietarii teatrului au deschis uşile şi le-au permis martorilor lui Iehova să intre. Pe la ora 9:30, în acea dimineaţă, poliţia a închis uşile, deoarece sala principală, galeriile si balcoanele erau toate aglomerate şi fiecare scaun era ocupat. Erau 1.200 de persoane în acel teatru. Aici puteai vedea o mulţime de persoane foarte fericite, toate fiind încântate să fie în societatea Noii Lumi şi dornice să-i vadă servind ţara lor pe preşedintele Societăţii, pe vice-preşedinte, şi pe servul de zonă.

Programul a început la ora zece fix. Fratele Hoffmann a fost prezentat şi a împărtăşit câteva experienţe interesante ale fraţilor din alte ţări. După discursul său scurt Fratele Franz a vorbit aproape o oră, oferind un discurs foarte interesant şi mişcător. Le-a povestit fraţilor despre zilele sale de început, când studia limba Greacă la Universitatea din Cincinnati şi cum a studiat istoria Greciei antice şi acum avea oportunitatea de a vedea această istorie acolo, la Acropole şi în Areopagul din Atena, şi că a vizitat câteva din aceste structuri în ziua precedentă. El a amintit tuturor cum Pavel a vorbit atenienilor, şi apoi a spus că era privilegiul nostru să vizităm, pentru scurt timp, aproximativ locul în care Pavel şi-a susţinut discursul său minunat. Fratele Franz, de asemenea, a spus fraţilor de vizitele sale în Portugalia, Spania şi Italia şi de zelul fraţilor lor de acolo.

După aceea am vorbit eu audienţei entuziasmate şi bucuroase. Majoritatea persoanelor din alte părţi ale Greciei vedeau acum funcționarii Societăţii pentru prima dată, şi aici era un grup de oameni care erau foarte atenţi, dornici de a auzi tot ce se spunea. În această dimineaţă am vorbit fraţilor pe tema “Hrăneşte oiţele Mele,” arătând marea responsabilitate care i-a fost dată lui Petru şi tuturor slujitorilor care îşi doreau să devină supraveghetori şi să preia acea responsabilitate ca supraveghetori. Acum Isus avea să-i părăsească curând. El a făcut bine prin hrănirea oilor care erau alături de El, dar El nu mai urma să fie acolo pentru a fi păstorul lor şi pentru a avea grijă să fie bine îngrijite; iar acum toată această

responsabilitate cădea pe urmaşii Săi credincioşi. A fost subliniat faptul că cei care azi au poziţii ca supraveghetori ar trebui să ia în seamă cuvintele lui Isus, "Hrăneşte oiţele Mele," şi nu ar trebui să le neglijeze. Uneori, supraveghetorii cred că poziţia lor este doar una de onoare, şi că ei ar trebui să se îngrijească de lucrarea de pe hârtie a adunării şi să ţină unele discursuri; dar adevărata poziţie a supraveghetorului este să hrănească oiţele şi să vadă că ele sunt îngrijite şi că rămân în staul. Deci, a fost accentuată ideea că atunci când oamenii lipsesc de la adunări este de datoria supraveghetorului să afle de ce aceştia nu mai vin la adunării, vizitându-i, mângâindu-i, oferindu-le sfatul necesar din Scripturi, şi să se îngrijească de acestea să fie hrănite şi că se întorc în staul.

În Grecia se poate vedea, într-adevăr, nevoia unui supraveghetor. Acolo fraţilor nu li se dă permisiunea să se întâlnească în grupuri de adunare în Săli ale Împărăției, ci toate întâlnirile lor trebuie să se limiteze la case mici, în grupuri de zece – cincisprezece persoane. De aici ne putem da seama de ce un supraveghetor trebuie să fie, cu siguranţă, atent şi să ţină legătura cu toate adunările de studiu de carte la centrele de serviciu, pentru a se îngriji ca toate "celelalte oi," cât și cele din "turma mică," să fie hrănite. Doar gândeşte-te la asta, timp de douăzeci şi opt de ani, martorii lui Iehova nu au putut să se adune împreună, aşa cum au făcut în această dimineaţă, şi inimile lor au fost pur şi simplu umplute de bucurie.

Au fost prezenţi ziarişti şi au făcut un reportaj despre ce s-a întâmplat la adunarea martorilor lui Iehova. Pentru mulţi ani, când poliţiştii erau trimişi la întâlnirile martorilor lui Iehova, ordinele lor fuseseră să-i aresteze. În trecut poliţia a trebuit să asculte ordinele de la ierarhia ortodoxă greacă, şi de câte ori vroiau să aresteze pe cineva şi să-l ducă în închisoare, era datoria poliţiei să facă treaba murdară. Dar acum, pentru prima dată în douăzeci şi opt de ani, martorii lui Iehova s-au adunat împreună într-un teatru, iar poliţia a fost trimisă acolo pentru a-i proteja. Sperăm şi ne rugăm sincer ca acesta să fie un început pentru adunările martorilor lui Iehova în Grecia şi că se vor schimba condiţiile, ca aceşti oameni buni, care sunt interesaţi în slujirea lui Dumnezeu, şi numai a Lui, să se poată bucura de libertatea de întrunire pentru adevărata închinare.

După cum am afirmat, era imposibil să avem toţi fraţii împreună în acel teatru. Aşa că în acea după-amiaza s-au luat măsuri ca preşedintele Societăţii şi vice-preşedintele să viziteze grupuri mici de persoane în întreaga Atenă, în casele lor. Începând cu ora 3 p.m., eu şi cu servul de filială am început să facem aceste vizite la diferite case. Peste aproape douăzeci şi cinci de minute urmau Fratele Franz şi un alt frate de la filială, vizitând aceleaşi case. Astfel am putut să vorbesc cu mult mai mulţi fraţi. De fapt, până la nouă, în acea seară, am întâlnit şi am vorbit cu 853 de fraţi. Aceasta, într-adevăr, a fost o zi plină de bucurie! La întoarcerea către biroul filialei, în acea seară, am aflat că mulţi din servii de grupă din alte părţi ale Greciei au venit să vadă biroul şi tipografia, şi atunci am avut oportunitatea să vorbesc cu ei aproape treizeci de minute. Societatea a aranjat o recepţie în biroul filialei, pentru că era o structură nouă şi mulţi dintre fraţii noştri din alte părţi ale Greciei nu au văzut-o niciodată.

Cuprins

Pentru toţi cei care am fost privilegiaţi să ne bucurăm de această a şaptea zi din Decembrie, ea va fi de neuitat. În timp ce fraţii erau foarte nerăbdători şi fericiţi să ne vadă, cu siguranţă şi noi eram bucuroşi să-i întâlnim. În următoarea zi, conform programului, trebuia să plecăm spre Turcia. Aşa că fraţii ne-au condus la aeroport. Nu eram siguri dacă ne vom întoarce în Atena, din Istanbul, ca să mergem mai departe în Cipru. (Toate astea depindeau de obţinerea vizelor noastre din Cipru.) La 9:30 am plecat şi până la zece ne-am întors, aterizând pe aceeaşi pistă de pe care am decolat. Când am zburat de la Atena, timp de aproximativ cincisprezece minute au apărut unele dificultăţi la unul dintre motoare, astfel încât pilotul a decis să se întoarcă. O oră mai târziu am părăsit Atena în alt avion, spre Istanbul.

ÎNCREDEŢI-VĂ ÎN FRAŢII VOŞTRI ÎNCERCAŢI, CREDINCIOŞI

„Ascultaţi de cei care sunt în fruntea voastră şi fiţi-le supuşi.” – Evrei 13:17, *NW*.

EDUCAŢIA pe care un copil o primeşte acasă se reflectă în comportamentul lui. Societatea Lumii Noi are o reputaţie foarte bună, ceea ce confirmă educaţia excelentă primită de la minunata organizaţie-mamă de sus. Aproape că nu există cazuri de opoziţie în Societatea Noii Lumi. Dar acesta nu este un motiv de înfumurare. Majoritatea copiilor chiar îşi iubesc părinţii, nu-i aşa? Şi totuşi, oare aceasta înseamnă că ei sunt respectuoşi chiar tot timpul? Chiar şi cei mai educaţi şi mai manieraţi copii vor fi din când în când obraznici, iar copiii care nu ascultă de mama lor trebuie să fie disciplinaţi. Mai ţineţi minte când vă spunea mama: „Tinere, aşteaptă tu să vină tatăl tău acasă!”? Aduceţi-vă aminte de proverbul nostru: „Mustrarea şi disciplinarea sunt calea vieţii.” Aşadar, atunci când suntem disciplinați de către Tatăl ceresc, prin organizaţia Sa asemenea unei soții, o face să ne instruiască, să ne ajute să creştem şi să devenim creştini maturi, care Îl cinstesc aşa cum trebuie pe Tatăl lor şi pe mama lor. Tatăl nostru deține responsabilitatea unei mame pentru instruirea noastră, de aceea apostolul Pavel a scris: „Ascultaţi de cei care sunt în fruntea voastră şi fiţi-le supuşi, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să facă lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci ar fi în paguba voastră.” - Evrei 13:17, *NW*.

[2]Din acest motiv, Pavel l-a îndemnat pe Tit, care avea supravegherea unor adunări: „Amintește-le mereu să fie supuşi şi să asculte de guverne şi de autorităţi, să fie gata pentru orice lucrare bună, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie certăreți, să fie rezonabili, arătând toată blândețea față de toți oamenii.” (Tit 3:1, 2, *NW*) Cu siguranţă, „să fie gata pentru orice lucrare bună” înseamnă să ne comportăm cuviincios în afara organizaţiei, astfel încât să nu atragem ocări care să păteze numelui Tatălui sau al mamei noastre. Noi nu ne mai trăim propriile vieţi. Vieţile noastre Îi aparţin lui Dumnezeu, Care ne-a răscumpărat cu sângele lui Isus Cristos. Noi suntem supuşi lui Dumnezeu, prin Cristos, principalul în organizaţia lui Dumnezeu asemenea unei soții, organizaţie care este mama noastră. Prin urmare, aşa cum părinţii se cunosc după copiii lor, tot aşa dacă aducem ocări asupra vizibilei Societăţi a Lumii Noi, înseamnă a aduce ocări asupra lui Iehova Dumnezeu, asupra lui Isus Cristos şi asupra mamei noastre.

[3]Apoi Pavel spune „să nu vorbească de rău pe nimeni”. Bârfirea o pune pe mama noastră într-o lumină proastă. Cum vine asta? Fiindcă fratele nostru face parte din Societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu şi dacă îl vorbim pe el de rău este ca şi cum am vorbi împotriva lui Cristos, membrul cel mai de vază al organizaţiei-mamă. Să presupunem că fratele nostru chiar a făcut ceva greşit. Oare dacă îi expuneţi goliciunea şi ruşinea în faţa celorlalţi, veţi face ca mama noastră să fie mai respectată? În ce clasă de acţiune s-ar încadra aceasta, dintre cele două tipuri descrise de Isus la Matei 25– cea a „oilor” sau a „caprelor”, cei care Îl hrănesc şi Îl îmbracă sau cei care Îl lasă gol? Bârfa este şi mai rea decât ignorarea nevoilor spirituale, căci nu face decât să aducă batjocuri şi ruşine. Dacă credeţi că unii copii ai mamei au nevoie de o mustrare, nu încercaţi să o faceți pe la spate, cu propria voastră limbă. Aduceți chestiunea înaintea Tatălui nostru, în mod corect, prin intermediul organizaţiei şi lăsaţi-L pe El să aplice orice corecţie ar fi necesară. Aceasta este calea cea demnă. În plus, dacă nu faceţi astfel, s-ar putea să vă comportaţi asemenea celor din clasa „caprelor”!

[4] Pavel spune „să nu fie certăreți”. Aţi observat vreodată cum unii copii sunt întotdeauna gata să sară la bătaie? Nimic nu îi mulţumeşte din ceea ce fac ceilalţi copii şi tot ce spun o spun pe un ton de şefi, ridicând tonul. Vă plac astfel de copii ? Cu siguranţă că nu. De ce ar trebui să imităm asemenea trăsături obraznice specifice adolescenţilor ? De ce să mergem cu un pahar plin ochi în mână şi să fim gata să îl luăm la bătaie pe oricine îl varsă ? Cine vrea să fie, oare, un delincvent juvenil în Societatea Lumii Noi ?

SUPUNERE ÎNTR-UN MOD PRACTIC

[5]Nu, Pavel ne îndeamnă „să fim rezonabili”, ceea ce înseamnă să încercăm să înţelegem modul teocratic de a face lucrurile şi de a ne conforma acestui mod. Există unele lucruri care au loc în organizaţie, dar pe care nu le înţelegem. Servii pot lua o cale de acțiune pe care noi o considerăm greşită. Atitudinea nerezonabilă ar fi să criticăm. Poate că noi nu cunoaştem toate faptele într-o problemă şi, de cele mai multe ori, chiar nu le cunoaştem; dar o persoană nerezonabilă nu se va gândi la acest aspect. Ea va trage imediat concluzia că decizia este total greşită, doar

pentru că nu a înţeles-o. Ei bine, puţini dintre noi înţeleg mecanismele din spatele fizicii nucleare, nu este aşa? Dar bomba cu hidrogen dovedeşte, cu siguranţă, că teoriile şi concluziile creatorilor ei sunt substanţiale, sunt reale. Aşadar, nu ar fi oare o nebunie să invităm explozia unei bombe cu hidrogen în propria noastră curte doar pentru că nu putem să înţelegem cum funcţionează? Şi totuşi, o astfel de atitudine nerezonabilă, lipsită de respect, prezentă în cadrul familiei lui Dumnezeu, ar fi ca şi cum am detona o bombă cu hidrogen.

[6]Oare o astfel de atitudine este chiar atât de gravă? Gândiţi-vă o clipă! Gândiţi-vă la ce i s-a întâmplat lui Saul pentru neascultarea sa. Pentru că şi-a neglijat datoria faţă de numirea teocratică de a justifica cuvântul şi numel lui Iehova a primit o sentinţă corectă din partea reprezentantului lui Iehova, Samuel. (1 Sam. 15:1-3, 11, 22, 23) Dacă ignoraţi sfaturile ce vin de la sediul central sau de la servii din grupele locale, arătaţi că sunteţi neglijenţi şi nerespectuoşi faţă de autorităţile teocratice. Putem crede că unele instrucţiuni nu sunt valabile pentru noi şi este posibil să avem dubii în privinţa îndeplinirii lor, chiar dacă s-ar putea să recunoaştem că acele sugestii cuprind principii sănătoase Scripturale. În acest fel, nu sprijinim decât parţial organizaţia şi însărcinarea de a predica „această veste bună a Împărăţiei.” Am putea crede că aceste instrucţiuni sunt pur întâmplătoare, că lucrul cel mai important este să ‘aducem chivotul lui Iehova în Ierusalim‘. David a aflat, spre nenorocirea lui (şi prin moartea lui Uza), că a cânta laude lui Iehova şi bunele intenţii nu sunt suficiente pentru a primi întreaga binecuvântare a lui Iehova. Adevărata închinare trebuie să se facă potrivit poruncilor lui Iehova, iar ceea ce poate părea a fi doar nişte detalii minore sunt lucruri importante, dacă vin prin intermediul organizaţiei lui Dumnezeu. - 1 Cron. 13:6-10; 15:11-15.

[7]Respectul pentru organizaţia lui Iehova înseamnă să ne încredem în fraţii încercaţi, credincioşi. Aceştia sunt cei care, prin multe greutăţi şi prin experienţă, au demonstrat că spiritul lui Dumnezeu este cu ei. Binecuvântarea minunată ce a fost revărsată asupra organizaţiei vizibile dovedeşte că acest corp de guvernare şi cei ce reprezintă organizaţia merită sprijinul şi încrederea noastră. Putem demonstra acest lucru doar prin acceptarea fiecărei dispoziţii primite de la Domnul prin „servul credincios şi înțelept”. Înseamnă că cei ce sunt aleşi, ca servi, în adunare, ar trebui să accepte cu bucurie numirile lor, ca reprezentanţi ai Domnului, prin corpul de guvernare, şi să-şi îndeplinească, în mod conştiincios, obligaţiile impuse de numirea lor, ca și cum ar acționa chiar corpul de guvernare. Înseamnă că toţi cei din adunare trebuie să acţioneze ţinând cont de sfatul teocratic ce vine de la adevăratul canal. De asemenea, înseamnă angajarea în lucrarea din casă în casă, efectuarea de vizite ulterioare și conducerea de studii Biblice la domiciliu, dar mai ales, acum, înseamnă să sprijiniţi pe deplin lucrarea cu reviste. Trebuie să vă pregătiţi cum se cuvine pentru a participa la fiecare campanie specială cu literatură aranjată de Societate. Înseamnă că cei ce se află în poziția de a face astfel să se înroleze ca pionieri și cei care s-au înrolat deja să se gândească serios la lucrarea de pionier special, dacă se ivește ocazia. Înseamnă, de asemenea, să sprijinim Societatea şi cu diverse contribuţii materiale. Înseamnă să ne ajutăm între noi, cu adevăratul spirit de iubire frăţească, să fim mereu atenţi să nu pierdem

Cuprins

ocazia de a ne arăta aprecierea faţă de Iehova şi de organizaţia - mamă pentru bunătatea lor arătată nouă. Cum putem face acest lucru cel mai bine decât prin a ne demonstra afecțiunea adevărată față de copiii Lui, fraţii noştri.

[8]Cu toţii ştim că trebuie mereu să căutăm să facem progrese în educaţia şi conduita noastră teocratică. Primim constant sfaturi de la organizaţia lui Dumnezeu prin intermediul *Turnului de veghere*, care ne spune cum ar trebui să ne comportăm într-un mod teocratic. Dar dacă se întâmplă să uităm aceste lucruri şi să refuzăm să le aplicăm în viaţa noastră de zi cu zi – nefăcând nici măcar efortul de a încerca - aceasta este o atitudine total lipsită de respect pentru învăţătura sau legea mamei noastre! Aceasta nu înseamnă aducerea întregii zeciuieli în visteria lui Iehova, şi astfel ce binecuvântări bogate pierdem! (Mal. 3:10). De fapt, dispreţuim masa lui Iehova, ignorând sfatul şi "părăsind învăţătura mamei noastre". Şi deși comportamentul nostru poate nu va fi îndeajuns de vizibil pentru ca organizaţia vizibilă să ia măsuri, sau poate chiar să-l observe, totuşi, Tatăl nostru ceresc vede şi oricare ar fi acțiunea Lui, aceasta va fi corectă şi categorică.

ZIDIREA SPIRITULUI COMUNITĂŢII

[9]Ce inspiraţie avem faţă de cei responsabili din casa lui Dumnezeu, aşa cum ne spune şi psalmul lui David: "Iehova, iubesc locaşul casei Tale şi locul unde locuieşte gloria Ta." (Ps. 26:8, *AS*) Şi când Isus a curăţat templul de cei care schimbau bani acolo, "discipolii Săi şi-au amintit că este scris: 'Zelul pentru casa Ta mă va consuma.'" (Ioan 2:17, *NW*) Unii ar putea simţi că nu au un rol important în casa de închinare a lui Iehova, dar chiar şi aşa ei pot fi reasiguraţi de importanţa pe care o au, dacă îşi păstrează o atitudine de rugăciune. Cuvintele lui Pavel demonstrează acest lucru: "La aceasta puteţi contribui şi voi prin implorările voastre pentru noi, pentru ca mulţi să aducă mulţumiri pentru noi şi pentru bunătatea care ni s-a arătat, datorită rugăciunilor multora." (2 Cor. 1:11, *NW*). Încrederea noastră în fraţii noştri încercaţi, credincioşi nu este greşită, precum ne spune rugămintea sinceră a lui Pavel: „Continuaţi să vă rugaţi pentru noi, căci suntem convinşi că avem o conştiinţă curată, pentru că dorim să ne purtăm cinstit în toate."—Evrei 13:18, *NW*

[10]Pavel spune, de asemenea, să fim rezonabili "arătând toată blândețea față de toți oamenii," sau aşa cum spune în epistola sa către Efeseni (4:2, *NW*), „suportându-vă unii pe alţii în iubire." Aceasta cuprinde să nu fim extrem de irascibili, mult prea sensibili sau uşor de jignit. Dar cu ce ar fi aceste reacţii lipsite de respect faţă de organizaţie? Psalmul 119:165 (*AS*) spune : "Mare pace au cei ce iubesc legea Ta; şi ei nu au ocazie de poticnire." Amintiţi-vă, când sunteţi tentaţi să fiţi supăraţi pe un frate, poate acesta a greşit în ceea ce a făcut, dar două greşeli nu fac un lucru bun. Dacă ne vom ofensa sau poticni din cauza a ceea ce a făcut, vom deveni părtaşi la fapta rea, deoarece ar însemna să fim nerespectuoşi faţă de legea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, ne putem arăta respectul faţă de Cuvântul lui Dumnezeu urmând calea de acțiune scripturală, mergând la el personal şi ajutându-l să se îndrepte. Dacă aceasta nu reuşeşte, atunci putem fi încrezători în

Cuprins

organizaţie, cerând ajutorul fraţilor maturi sau chiar al servilor din adunare, dacă este necesar, pentru a rezolva problema.

[11]Venind din lumea veche cu certurile şi egoismul ei, poate că uneori suntem tentaţi să uităm că acum trăim ca o societate a Lumii Noi. Aceasta înseamnă că suntem o comunitate pentru noi înşine. Nu avem nevoie de legile instanţelor judecătoreşti şi cele ale comisiilor de arbitraj ale acestei lumii corupte şi aflată pe moarte. Noi avem spiritul lui Dumnezeu şi iubirea Lui, iar acestea vor fi păstrate doar dacă o să continuăm să respectăm aranjamentele lui pentru noi. Trebuie să ne implicăm activ în toate treburile Societăţii, făcând tot ce putem pentru a susţine comunitatea, participând cu entuziasm la fiecare program de stimulare a activităţii teocratice. Suntem extrem de conştienţi de toţi factorii care contribuie la sănătatea comunităţii, sau care duc la reîmprospătarea spiritului comunităţii, şi trebuie să ne străduim cu toţii să menţinem unitatea adunării în legăturile păcii. Este vorba despre acelaşi spirit de interes unit despre care a vorbit Pavel, atunci când a scris despre legăturile strânse ce există între rămășița unsă: "Dacă un membru suferă, toţi ceilalţi membri suferă cu el, sau dacă un membru este slăvit toţi ceilalţi se bucură alături de el." (1 Cor. 12:26, *NW*) "Iată, cât de bine şi cât de plăcut este pentru fraţi să locuiască împreună, în unitate!" a fost cântarea lui David. (Ps. 133:1, *AS*) Pentru a păstra acest spirit, Pavel a scris mai departe către Efeseni (5:21, *NW*): "Fiţi supuşi unii altora în frica lui Cristos." Cu cât mai bine este să avem încredere în fraţii noştri decât să ne arătăm nerespectuoşi faţă de organizaţie, dispreţuind ajutorul oferit de ea şi permiţând seminţelor discordiei să prindă rădăcini!

[12]Martorii lui Iehova sunt cunoscuţi ca fiind oameni cinstiţi şi foarte ordonați. Cei din exterior se miră mereu să vadă felul în care sunt întreținute locurile de congres. Nu există doar echipe organizate special pentru a curăţa locul, ci toţi participanții fac un efort special pentru a ajuta, evitând să arunce hârtii folosite şi alte gunoaie pe terenul din împrejurimi. Fiecare în parte îşi asumă o anumită responsabilitate pentru reputaţia organizaţiei şi se bucură de o atmosferă curată şi armonioasă în care să-și țină adunările de laudă pentru Iehova, recunoscând faptul că Iehova însuşi este prezent în mod reprezentativ. Acest lucru este adevărat şi pentru Sălile locale ale Împărăției. Totuşi, câteodată, nechibzuinţa unora la adunarea locală poate fi un semn de lipsă de respect pentru organizaţie. Cum aşa? Unii neglijează să ia parte la activităţile de curăţenie regulată şi sistematică a sălii, sau lasă copiii să arunce hârtii şi să facă dezordine pe culoarele dintre bănci. Chiar dacă asemenea întâmplări sunt rare, au fost văzuţi copii mâzgălind pe pereţi sau pe cărţile de cântări ce aparţineau adunării, fără ca părinţii să intervină, şi unii membri mai în vârstă ai adunării au scris pe hărţile ce reprezentau teritoriul. Toată proprietatea adunării este proprietatea Împărăției şi ar trebui tratată cu respectul care se cuvine intereselor Împărăției. Cu câteva excepţii, cei din Societatea Lumii Noi încearcă să păstreze Sala Împărăției la fel de curată ca propriile locuinţe, care reprezintă întotdeauna niște oameni cu gândire curată, după modul de viaţă din Lumea Nouă. Servii adunării acţionează întotdeauna în interesul nostru; astfel, atunci când ei ne dau ocazia să ajutăm adunarea în aceste activităţi suplimentare ar

Cuprins

trebui să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a coopera cu ei. Cum a spus şi Pavel: "Supuneţi-vă îndrumării unor astfel de oameni şi oricui colaborează şi trudeşte. Căci ei au înviorat şi spiritul meu, şi pe al vostru. Apreciaţi-i, deci, pe aceşti oameni." —1 Cor. 16:16, 18, *NW*.

[13]Apoi, v-aţi gândit vreodată serios la obiceiul pe care unii îl au de a întârzia la întruniri sau de a fi neatenţi în timpul adunărilor? Luaţi, din nou, exemplul nostru: copilul. Să presupunem de data aceasta că juniorul şi-a făcut un obicei din a se aşeza la masă după ce cina a fost începută şi după ce mulţumirile pentru mâncare au fost spuse. Să presupunem că niciodată nu s-a obosit să se spele pe mâini sau să-şi pieptene părul - nu a fost niciodată pregătit pentru masă - şi apoi a stat la masă şi s-a jucat cu mâncarea în farfuria sa, mâncare pentru care voi aţi muncit din greu să o preparaţi, iar juniorul chiar refuză să treacă felurile de mâncare pe la ceilalţi comeseni. Să presupunem că aţi avut un oaspete la cină în acea seară; v-aţi simţi mândri de copil? Mai degrabă aţi fi înspăimântaţi de atitudinea lui lipsită de respect şi nepăsătoare. Şi totuşi, avem un oaspete, ba chiar mai mult decât un oaspete, la toate sărbătorile spirituale ale adunării. Nu participă doar străini sau persoane cu bunăvoinţă recent interesate, ci Domnul Nostru Isus Cristos se află printre noi, căci El a spus: "Căci unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu, în mijlocul lor." Niciunul dintre martorii lui Iehova nu L-ar insulta intenţionat pe Tatăl nostru ceresc sau organizaţia-mamă, nu este aşa? Atunci de ce am face-o din nechibzuinţă? Fraţii noştri au muncit din greu şi au pierdut multe ore pregătind ospeţele spirituale pe care Tatăl Nostru Ceresc ni le-a dat. Şi continuă să o facă bucuroşi, pentru că majoritatea celor din Societatea Lumii Noi ascultă sfatul lui Pavel către Tesaloniceni: "Acum, vă rugăm, fraţilor, să-i preţuiţi pe cei care lucrează din greu printre voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc. Să le arătaţi respect într-un mod cu totul deosebit, datorită lucrării lor." —Mat. 18:20; 1 Tes. 5:12, 13, *NW*.

SĂ NE BAZĂM PE PUTEREA CONDUCĂTOARE A LUI IEHOVA

[14] Ne putem arăta respectul pentru organizaţia lui Iehova prin atitudinea noastră faţă de canalul vizibil al lui Dumnezeu şi prin încrederea pe care o avem în fraţii noştri încercaţi, credincioşi. Dacă suntem convinşi, cu adevărat, că aceasta este organizaţia lui Iehova, că El îşi ghidează şi conduce poporul, atunci nu ar trebui să ne perturbe nimic din ceea ce se întâmplă în jur. Dacă apare ceva ce nu putem înţelege, vom aştepta cu răbdare până ce primim lămuriri. Dacă simţim cu adevărat că ceva este în neregulă vom "respecta porunca" Tatălui nostru şi vom urma toţi paşii teocratici necesari şi apoi Îl vom aştepta pe Iehova. Nu vom "abandona învăţătura mamei noastre" începând imediat să criticăm şi să găsim vină. Vom realiza că Iehova ştie ce se întâmplă în organizaţia Sa, şi dacă doreşte ca un lucru să se întâmple, cine suntem noi să insistăm că ar trebui să fie altfel? Dacă, într-adevăr avem credinţă, vom ştii că El va îndrepta orice lucru greşit într-

Cuprins

un final; suntem mult mai în siguranţă în organizaţia Sa, chiar şi cu aceste mici dificultăţi, decât am fi în afară, unde nu ne aşteaptă decât haosul şi distrugerea.

[15]Când ne gândim cât de grijuliu este Tatăl nostru Ceresc faţă de noi, prin intermediul iubitoarei organizaţii-mamă, inimile noastre nu pot fi decât înviorate şi deschise, cu o apreciere debordantă. Când gustăm din hrana bogată şi minunată pe care El ne-o oferă şi observăm atenţia şi grija cu care mama noastră ne servește, nu putem face altceva decât să lăudăm acești părinţi demni. Şi când privim măreaţa organizaţie-mamă a lui Dumnezeu, peste care se revarsă lumina cerească a adevărului şi a dreptăţii, umblând pe cărarea luminii divine, cu perfecta lumină oraganizațională ce strălucește și-i împodonește mintea, cu câtă fericire putem exclama: 'Această femeie este soția Regelui universal despre care este scris: „Dumnezeu este lumină" și în poziția ei cerească poate da naștere, în mod demn, la creația ei regală.' Ce privilegiu este să fim copiii ei şi să purtăm minunatul său nume, "Iehova dreptatea noastră"! (Ier. 33:16, *AS*). Şi cât de bucuroşi suntem noi să reflectăm această lumină divină, ce strălucește asupra noastră de la persoana ei regală, în timp ce le spunem bun venit tuturor celor umili, care vin din toate colţurile întunecare ale lumii, pentru a păşi în strălucirea plăcerii lui Iehova şi a se încălzi în căldura aprobării Lui zâmbitoare.

[16]Cu inimile pline de mulţumire, noi recunoaştem mila lui Dumnezeu şi cu recunoştinţă şi bunăvoinţă ne arătăm respectul faţă de organizaţia lui Iehova, pentru că ea este mama noastră şi iubita soţie a Tatălui Nostru Ceresc, Iehova Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce iubirea pentru organizaţia lui Iehova nu asigură posibilitatea de a arăta lipsă de respect?
2. Ce efect are asupra organizaţiei comportamentul nostru din afară?
3. Cum aduce bârfa batjocură asupra organizaţiei?
4. De ce starea de război nu este potrivită în societatea Lumii Noi?
5,6. (a) Cum demonstrează criticarea servilor o lipsă de încredere? (b) Cum poate fi dezastruos să avem ezitări, referitor la aplicarea sfatului Societăţii?
7. (a) Cum poate fi arătat că încrederea în corpul de guvernare al organizaţiei văzute a lui Dumnezeu nu este deplasată? (b) Cum este demonstrată această încredere de toţi vestitorii Împărăţiei?
8. Cum poate fi arătat lipsă de respect pentru sfatul prin intermediul *Turnului de veghere* şi ce înseamnă acest lucru, în realitate?
9. Ce rol important poate juca fiecare din organizaţie, în ajutorarea lucrării?
10. Cum se manifestă lipsă de respect şi de încredere prin faptul că cineva este excesiv de sensibil sau se ofensează cu uşurinţă?
11. Cum sunt păstrate, printr-o supunere potrivită, sănătatea şi spiritul adunării ca şi comunitate?
12. Cum este zidit spiritul comunităţii prin obiceiuri potrivite de curăţenie şi cum se pot împărtăşi toţi?

Cuprins

13. De ce obiceiul de a veni mai târziu la adunări sau de a fi neatenţi este o chestiune de nechibzuinţă lipsită de respect?
14. De ce este sigur să ne încredem în fraţii noştri credincioşi şi încercaţi, şi care trebuie să fie atitudinea noastră, dacă credem că ceva a fost greşit?
15,16. Ce motive ne-a dat Iehova să-L lăudăm pe El şi pe organizaţia noastră asemenea unei mame?

Utilizaţi strategia de război teocratică

O martoră a lui Iehova mergea din casă în casă în Germania de Est, când s-a întâlnit cu un împotrivitor violent. Ştiind imediat la ce să se aştepte şi-a schimbat bluza ei roşie cu una verde, în următorul coridor. De abia ieşise în stradă că un ofiţer comunist a întrebat-o dacă a văzut o femeie cu bluză roşie. Ea a spus că nu a văzut şi şi-a continuat drumul. A spus o minciuna? Nu, nu a spus. Nu a fost o mincinoasă. Mai degrabă, ea a utilizat o strategie de război teocratică, ascunderea adevărului prin acţiune şi cuvânt, de dragul slujirii.

Aici ea a avut un bun precedent Scriptural. Nu a ascuns Rahav iscoadele israelite atât prin acţiune cât şi prin cuvânt? Avraam, Isaac, David şi alţii, nu au ascuns, de asemenea, adevărul, în momentele în care s-au confruntat cu un duşman ostil? Cu siguranţă au făcut asta, şi niciodată nu citim un cuvânt de cenzură pentru că au procedat în acest fel. Mai degrabă, citim că au fost numiţi slujitori exemplari ai lui Iehova. Acţiunile lor au fost în conformitate cu sfatul înţelept al lui Isus: "Iată, vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor! Fiţi deci înţelepţi ca şerpii şi inocenţi ca porumbeii." — Mat. 10:16, *NW*.

Poate că unii se vor întreba unde trebuie trasă linia dintre utilizarea strategiei de război teocratică, prin ascunderea adevărului, şi spunerea de minciuni. În primul rând, trebuie observat faptul că atunci când cineva depune un jurământ de a spune adevărul acesta este obligat să facă asta. Prin dedicarea sa pentru a face voința lui Dumnezeu fiecare creştin a făgăduit sau a depus un jurământ pentru a face voinţa lui Dumnezeu şi să Îi fie credincios. Faţă de acest jurământ, cu siguranţă, el trebuie să fie credincios. De asemenea, când un Creştin este pus într-o poziţie de martor, atunci el este obligat să spună adevărul, dacă vorbeşte. În anumite momente el preferă să refuze să vorbească şi să sufere consecinţele, decât să-şi trădeze fraţii sau interesele lucrării lui Dumnezeu. Şi, desigur, nu există nici o ocazie pentru utilizarea strategiei de război când avem de a face cu fraţii noştri creştini. În relaţiile cu ei noi spunem adevărul sau le reamintim cu tact că ceea ce caută să ştie nu îi priveşte.

Minciunile sunt neadevăruri spuse din motive egoiste şi care păgubesc alte persoane. Satan i-a spus o minciună Evei, care i-a făcut mare rău ei și la toată rasa umană. Anania şi Safira au spus minciuni din motive egoiste. Dar prin ascunderea adevărului de un dușman, pe care el nu are dreptul să-l ştie, nu-i face rău, în

Cuprins

special atunci când el ar putea folosi astfel de informaţii pentru a păgubi alte persoane care sunt nevinovate.

O lucrare importantă este făcută de martori chiar şi în ţări în care activitatea lor este interzisă. Singurul mod în care ei pot îndeplini porunca de a predica vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu este prin utilizarea strategiei de război teocratică. Prin metode ilegale literatura este adusă în ţară şi este distribuită. Ar avea sens să ascundem literatura, prin acţiunea cuiva, şi apoi cineva să dezvăluie locul unde se află, prin cuvintele sale, când este întrebat? Desigur că nu! Deci, în timpul războiului spiritual, este adecvat să îndrumi greşit inamicul prin ascunderea adevărului. Aceasta se face altruist; nu răneşte pe nimeni; dimpotrivă, face mult bine.

Astăzi slujitorii lui Dumnezeu sunt implicaţi într-un război, un război spiritual, teocratic, un război poruncit de către Dumnezeu, împotriva forţelor spirituale rele şi împotriva învăţăturilor false. Slujitorii lui Dumnezeu sunt trimişi ca oile printre lupi şi, prin urmare, trebuie să exercite prudenţa extremă a şerpilor, astfel încât să protejeze în mod corespunzător interesele împărăţiei lui Dumnezeu încredinţate lor. Tot timpul, ei trebuie să fie foarte atenţi să nu divulge nici o informaţie duşmanului, pe care el ar putea-o folosi pentru a împiedica lucrarea de predicare.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere*, 1 Februarie, 1956.

Întrebări de la cititori

● Credinţa în nemurirea moştenită a sufletului uman este de bază în religiile lumii, fie că sunt creştini, evrei sau păgâni. De ce martorii lui Iehova nu cred că sufletul este nemuritor?

Pentru că nu există nici un text în Biblie care spune asta, şi câteva spun că nu este. Sufletul care păcătuieşte moare: “Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” Chiar şi despre omul Isus, cel fără păcat, este scris: “Şi-a vărsat sufletul în moarte.” Un suflet nu este o existenţă intangibilă, invizibilă separată de corpul unei creaturi, ci "suflet" înseamnă "viaţă". Fie om sau fiară, o creatură cu viaţă se poate spune că are suflet. Despre creaturile din apă făcute înainte de om Biblia spune, în Geneza 1:20, *margin:* “Să mişune apele şi să aducă din abundenţă creaturi care au suflet.” Nici animalele, nici oamenii nu au suflete nemuritoare; ambele sunt suflete vii şi devin suflete moarte: “Căci sfârşitul fiilor oamenilor este ca sfârşitul animalelor; au acelaşi sfârşit. Cum moare unul, aşa moare şi celălalt; toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deşertăciune. Toţi se duc în acelaşi loc. Toţi au venit din ţărână şi toţi se întorc în ţărână.” Este pură ficţiune ca religiile să spună că omul are un suflet nemuritor, conştient care trăieşte după moartea corpului. “Fiindcă cei vii sunt conştienţi că

Cuprins

vor muri, dar cei morţi nu sunt conştienţi de nimic şi nu mai au nicio răsplată, căci până şi amintirea li se uită. Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta, căci în mormânt, locul unde te duci, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune." Moartea încheie conştiinţa omului: "Suflarea lui iese, se întoarce în ţărână şi în aceeaşi zi îi pier toate gândurile." — Ezec. 18:4; Isa. 53:12; Ecl. 3:19, 20; 9: 5, 10; Ps. 146:4.

Li s-ar fi spus urmaşilor lui Cristos să caute nemurirea dacă o posedau deja? Totuşi, li se spune: "Caută gloria, onoarea şi nemurirea, viaţa veşnică," şi "Trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire." — Rom. 2:7; 1 Cor. 15:53.

● Marcu 9:47, 48 spune: „Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l şi aruncă-l. Este mai bine pentru tine să intri în împărăţia lui Dumnezeu cu un singur ochi decât să ai doi ochi şi să fii aruncat în Gheenă, unde viermii nu mor şi focul nu se stinge." Nu dovedeşte acest lucru chinul veşnic pentru cei răi?

Pentru ca sufletul celor răi să fie chinuit veşnic în foc şi mâncat de viermi pentru totdeauna ar însemna că este indestructibil, nemuritor. Dar în răspunsul precedent se dovedeşte că sufletul nu este nemuritor; se dovedeşte că sufletul păcătos moare şi este în inconştienţă totală. În Eden, Dumnezeu nu i-a spus lui Adam că pedeapsa pentru neascultare era chinul veşnic. Mai degrabă i-a spus lui Adam: "vei muri negreşit." Mii de ani mai târziu, pedeapsa era încă aceeaşi: "Plata păcatului este moartea." Nu chinul veşnic. — Gen. 2:17; Rom. 6:23.

Dar ce este cu Marcu 9:47, 48, citat în această întrebare? Este evident un limbaj simbolic, nu trebuie luat la propriu. Nimeni care crede în chinul în flăcări nu îşi scoate ochii atunci când ochii săi privesc, cu lăcomie sau cu poftă, totuşi asta ar trebui să facă dacă ia acest text literal şi vrea să evite veşnica ardere în foc. Dacă viermii care nu mor şi focul care nu se stinge sunt pericole literale care trebuie evitate, remediul de salvare trebuie să fie aplicat literal. Dar niciunul care crede în chinul veşnic nu îşi va tăia o mână sau un picior, sau îşi va scoate un ochi, pentru că aceste membre sunt implicate în păcătuirea lui. Limbajul este simbolic, inclusiv partea despre viermi şi foc.

În limba originală greacă este cuvântul *gehenna* care este tradus "iad." Vine de la expresia ebraică *gei-Hinnom*, care desemna o vale ce se întindea în vestul şi în sudul vechiului Ierusalim. Sub conducerea regiilor de mai târziu ai lui Iuda, a fost folosită pentru închinare idolatră, şi pentru a împiedica aceasta credinciosul împărat Iosia a ordonat ca valea să fie pângărită şi aceasta a ajuns să fie groapă de gunoi şi incinerator pentru reziduurile din Ierusalim. A fost adăugat sulf sau pucioasă pentru a ajuta la arderea mizeriei. Corpurile animalelor moarte erau aruncate în această vale pentru ardere şi, ocazional, trupurile criminalilor executaţi erau aruncate acolo, dacă se constata că erau prea josnici pentru a avea parte de o înviere. Dacă corpurile ajungeau în foc acesta le distrugea, dar dacă ajungeau pe marginea unei râpe adânci, fără a ajunge la flăcările de jos, viermi le mâncau. Prin urmare, această vale a lui Hinom, cu flăcările sale sulfuroase şi viermi devoratori, unde erau aruncate lucruri lipsite de valoare, era considerată de către evreii din vremea lui Isus că fiind un simbol al morţii din care nu va fi nici o înviere.

Cuprins

Însemna anihilarea, “a doua moarte,” o distrugere sau o pedeapsă veşnică. De la această vale literală a lui Hinnom, sau Gehenna, şi din semnificaţia ei, a luat naştere simbolul “iazul de foc şi pucioasă”. Era înţeleasă a însemna moarte fără speranţă de înviere: “lacul care arde cu foc şi cu pucioasă, care este a doua moarte.” — Apoc. 21:8; 19:20; 20:10, 14, 15.

Prin urmare, Marcu 9:47, 48, atunci când este înţeles corect, nu intră în conflict cu alte scripturi care arată că pedeapsa pentru păcat este moartea. Mai degrabă, susţine pedeapsa cu moartea în locul teoriei chinului veşnic.

Cuprins

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

9 iunie: Arată respect pentru organizația lui Iehova, pag. 273.

16 iunie: Încredeți-vă în frații voștri încercați, credincioși, pag. 279.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce este greșit în legătură cu atitudinea din prezent față de religie? P. 259, parag. 2.

Ce evoluție are de-a face cu puțina valoare pe care comuniștii o pun pe viața umană? P. 260, parag. 2.

Prin ce chinuri groaznice au trecut unii martori ai lui Iehova din Polonia? P. 262, parag. 7.

La ce chinuri specifice au fost supuși creștinii pentru a mărturisi că sunt spioni? P. 263, parag. 9.

Cum ne invită Dumnezeu să-l punem la încercare? P. 265, parag. 4.

Cum trebuie să aducem zeciuieli spirituale mai importante? P. 266, parag. 1.

De ce a călătorit președintele societății Turnul de Veghere în Europa de Nord? P. 268, parag. 2.

Ce sfat a fost dat la prima adunare publică a martorilor lui Iehova, pemisă în Grecia după 28 de ani? P. 272, paragt. 1.

Ce trebuie să recunoști pentru a înțelege Biblia? P. 274, parag. 3.

Cum este comportamentul unor membrii ai adunării creștine asemenea unui copil obraznic? P. 277, parag. 13.

Doar ce fapt l-ar împiedica pe un creștin să bârfească despre frații lui? P. 280, parag. 3.

Ce demonstrează că sufletul moare? P. 286, parag. 3.

Este literală sau simbolică referirea Bibliei la „focul iadului”? P. 286, paragt. 7.

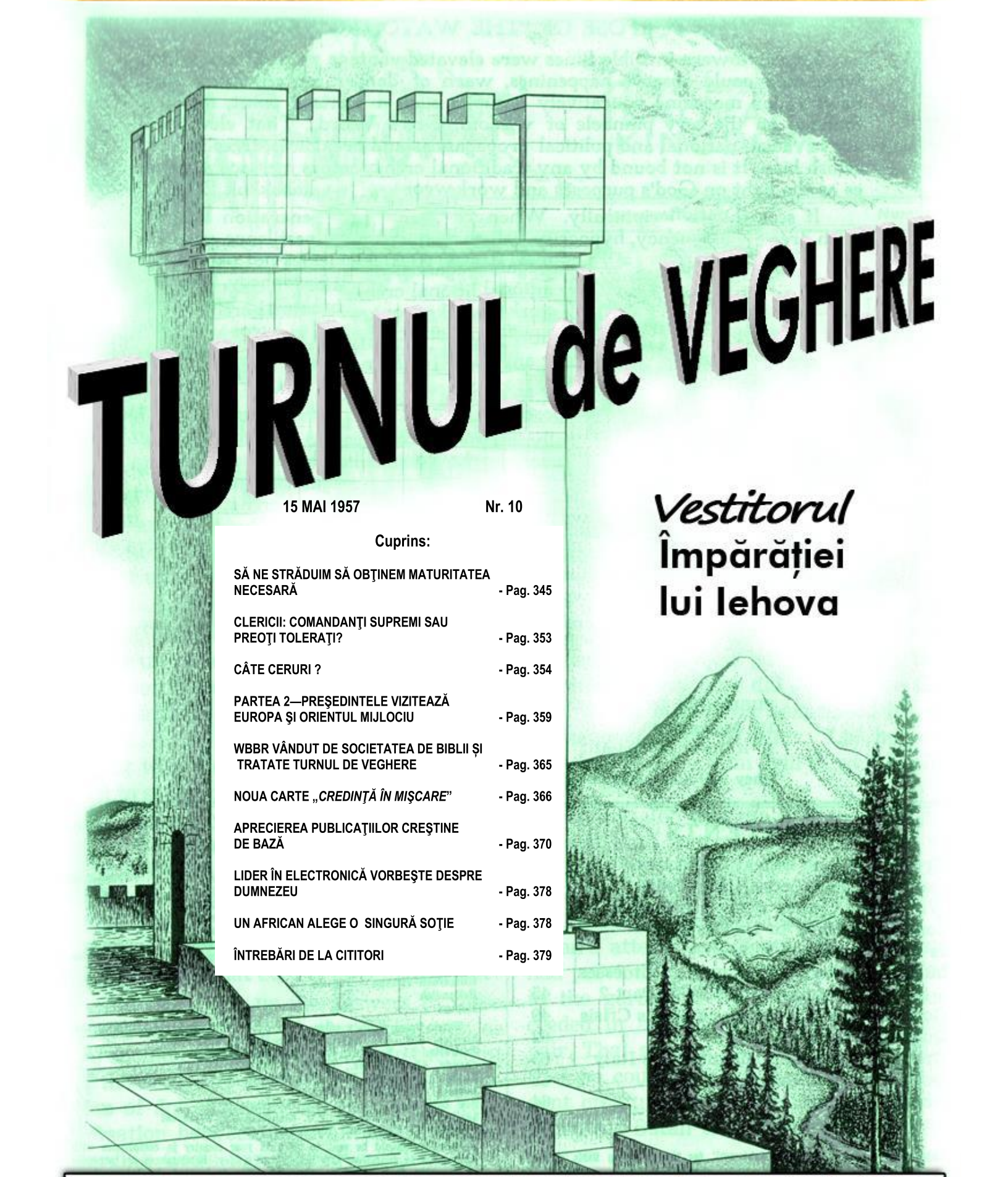

TURNUL de VEGHERE

15 MAI 1957 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ NE STRĂDUIM SĂ OBŢINEM MATURITATEA NECESARĂ - Pag. 345

CLERICII: COMANDANŢI SUPREMI SAU PREOŢI TOLERAŢI? - Pag. 353

CÂTE CERURI ? - Pag. 354

PARTEA 2—PREŞEDINTELE VIZITEAZĂ EUROPA ŞI ORIENTUL MIJLOCIU - Pag. 359

WBBR VÂNDUT DE SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE - Pag. 365

NOUA CARTE „*CREDINŢĂ ÎN MIŞCARE*” - Pag. 366

APRECIEREA PUBLICAŢIILOR CREŞTINE DE BAZĂ - Pag. 370

LIDER ÎN ELECTRONICĂ VORBEŞTE DESPRE DUMNEZEU - Pag. 378

UN AFRICAN ALEGE O SINGURĂ SOŢIE - Pag. 378

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 379

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

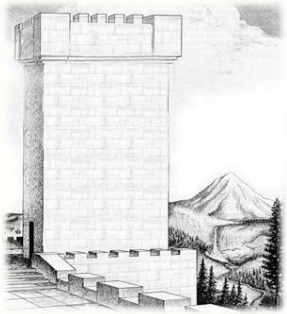

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1957 **Nr. 10**

SĂ NE STRĂDUIM SĂ OBŢINEM MATURITATEA NECESARĂ

"Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii."-2 Tim. 2:2, *NW*.

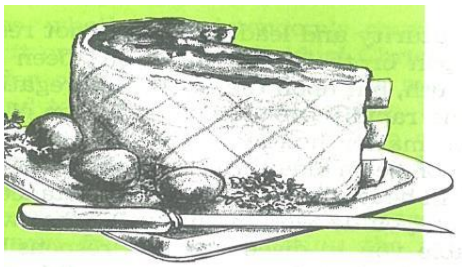

ASTĂZI există o opinie comună că tot ce trebuie să facă un creştin este să trăiască o viaţă bună, să-şi frecventeze biserica şi să o sprijine, să se conformeze cu câteva din regulile sale şi făcând aşa el va primi binecuvântarea lui Dumnezeu şi viaţa. Dar nu este chiar aşa. Este nevoie de mult mai mult. Cunoştinţa, maturitatea şi abilitatea de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu sunt necesare tuturor creştinilor. Nu a fost scris numai pentru clasa clerului, ci pentru toţi creştinii, ceea ce a zis Petru: „Fiţi totdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre." Şi nu a fost doar pentru clasa clerului, ci pentru întreaga adunare creştină de la Efes, că Pavel a scris: "Rămâneţi, aşadar, neclintiţi: încingeţi-vă mijlocul cu adevărul, îmbrăcaţi-vă cu platoşa dreptăţii şi încălţaţi-vă picioarele cu promptitudinea de a predica vestea bună a păcii. Mai presus de toate, luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău. De asemenea, luaţi coiful salvării şi sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu." – 1 Pet. 1:1, 2; 3:15; Efes. 6:14-17, *NW*.

[2] Dacă vrei să urmezi aceste instrucţiuni, care au fost date pentru creştinii din primul secol şi, prin ei, pentru toţi slujitorii lui Dumnezeu de pretutindeni, trebuie să devii un om matur ce are cunoştinţă, adevăr, fapte bune, serviciu creştin, inimă devotată, credinţă adevărată şi reale abilitaţi pentru folosirea Cuvântului lui Dumnezeu. Exemplul Biblic nu este acela al unui grup de ascultători tăcuţi de duminică, ci al unor predicatori activi, bărbaţi şi femei care, atunci când au auzit adevărul, au devenit atât de zeloşi pentru acesta,

încât i-au învăţat şi pe alţii, da, şi al căror interes, zel şi experienţă îi face calificaţi, în mod adecvat, pentru a face această predare.

[3] În adunarea creştină de astăzi există multe persoane mature, „bătrâni”, a căror bogăţie spirituală le permite să îşi îndeplinească această responsabilitate şi să constituie o influenţă certă, care să susţină întreaga adunare. Ei şi-au dezvoltat calităţi, precum maturitatea, fermitatea în credinţă şi înţelegere deplină, care sunt căutate de către toţi creştinii adevăraţi. Zelul şi înţelegerea îi încurajează şi îi ajută pe toţi fraţii. Ei preiau conducerea în serviciu creştin, devenind un model pentru cei ce îi urmează. (1 Pet. 5:3, *NW*.) Dar ţineţi minte că responsabilitatea pentru o asemenea maturitate şi conducere creştine nu stă doar pe umerii fraţilor care cunosc de mult timp adevărul, ci pe întreaga adunare. În organizaţia de astăzi care se dezvoltă rapid, nu contează cât de nou eşti căci, în curând, şi tu vei fi un frate mai bătrân, căruia cei noi îi vor cere ajutorul şi asistenţa. Cum poţi dezvolta maturitatea care îţi va permite să îndeplineşti această responsabilitate? Care sunt obligaţiile tale în această privinţă, şi ce rezultate va avea această maturitate?

[4] Este evident că maturitatea dorită nu depinde numai de durata de timp de când o persoană se află în adunare, deoarece de multe ori o persoană nouă se afirmă rapid, devenind în scurt timp un “bătrân” matur, în timp ce altcineva care a fost asociat de mulţi ani rămâne departe de maturitate. Nici nu este o chestiune de abilitate naturală sau de educaţie lumească, pentru că ştim mulţi fraţi a căror educaţie este limitată, a căror vorbire este ezitantă sau şovăitoare şi totuşi cunoştinţa şi maturitatea lor creştină sunt uluitoare pentru lume şi întăritoare pentru adunare.

[5] Cu mult timp în urmă, apostolul Pavel i-a spus lui Timotei: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii.” (2 Tim. 2:2, *NW*). Unde au obţinut ei această calificare? O aveau înainte de a învăţa adevărul? Nu, ce i-a calificat să îi înveţe şi pe ceilalţi au fost cunoştinţa, aprecierea şi conformitatea cu adevărul, şi nu educaţia lor lumească, nici lipsa ei, nici măcar numărul anilor de când se află în adunare. Aceiaşi factori sunt disponibili şi pentru tine şi vor avea acelaşi efect, de a te ajuta să devii matur în cunoştinţă, calificat, în mod adecvat, pentru a preda.

[6] Pavel chiar ne-a spus cum să obţinem cunoştinţa necesară: “Continuă să te dedici citirii publice, îndemnării şi predării. Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” Prin urmare, cel care îşi doreşte maturitatea ce marchează într-adevăr organizaţia creştină adevărată trebuie să studieze şi apoi să aplice noile adevăruri învăţate în serviciul lui Dumnezeu. Acum începi să înţelegi de ce unii fraţi se maturizează mai repede decât alţii? Pe scurt spus, aceasta se întâmplă pentru că ei studiază mai mult şi se folosesc mult mai bine de cunoştinţa lor. – 1 Tim. 4:13, 15, 16, *NW*.

Cuprins

[7] O asemenea maturitate ne dă puterea să rezistăm înşelăciunilor lui Satan şi cunoştinţa şi abilitatea de a ne îndeplini însărcinarea de a predica. Şi această maturitate este deosebit de importantă în expansiunea rapidă a organizaţiei de astăzi. Cu mult timp în urmă, Iehova a prezis: "Cel mic va deveni o mie, iar cel slab o naţiune puternică: Eu, Iehova, voi grăbi timpul său." (Isa. 60:22, *AS*). Cât de adevărat a fost aceasta în zilele noastre! În timpul celor şaisprezece ani, începând cu anul 1940, mai mult de patru persoane în fiecare oră, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, au preluat această lucrare de predicare. Şi din anul 1951 până în 1955 o persoana la aproximativ fiecare zece minute a intrat în rândurile acestor predicatori credincioşi. Cei ce sunt noi de o lună, adesea îi ajută pe cei ce urmează. Ei nu dau înapoi, ci realizând faptul că sunt noi studiază mult mai mult, fiind recunoscători pentru privilegiile care le-au fost date şi străduindu-se să-şi crească atât cunoştinţa cât şi serviciul. Cu toate acestea, muncim pentru o expansiune mult mai mare. Cum vor fi aduşi la maturitate nou-veniţii? Doar prin intermediul celor care sunt acum în organizaţie, gata să ofere asistenţă matură, să supravegheze noi teritorii şi adunări, şi să preia conducerea în procesul de predare. Mereu este nevoie de oameni maturi care înţeleg clar Cuvântul lui Dumnezeu, care sunt zeloşi în serviciu şi pot fi folosiţi în numiri mai responsabile, ca supraveghetori ai adunărilor, misionari sau slujitori cu timp integral. Nu ştiţi ce privilegii şi oportunităţi vă aşteaptă, dacă profitaţi din plin de îngrijirile ce au fost făcute pentru creşterea voastră spirituală imediată. Deci, fiţi sârguincioşi în studiu!

[8] Este potrivit să te pregăteşti pentru un asemenea privilegiu adăugat de serviciu? În mod cert! Scriptura zice: "Dacă râvneşte cineva să fie supraveghetor, doreşte un lucru bun." Dar privilegiul adăugat trebuie să fie obţinut într-un mod corect, nu prin metode lumeşti, cum ar fi manevre politice sau pile, ci prin dezvoltarea de calităţi mature de care un supraveghetor are nevoie. Care sunt acestea? Ele sunt cunoştinţă sănătoasă, capacitate adecvată şi atitudine corectă. Acestea includ a fi "ospitalier, capabil să predea", "nici lacom de câştig necinstit" şi "să păstreze secretul sacru al credinţei cu o conştiinţă curată." De asemenea, este necesară şi dragostea pentru organizaţie, umilinţa creştină şi înţelegerea corectă a Cuvântului. De fapt, acestea sunt ţeluri pe care toţi trebuie să ne străduim să le atingem, deoarece acestea nu sunt reprezentative doar pentru supraveghetori, ci pentru toţi creştinii maturi. - 1 Tim. 3:1-9, *NW*.

[9]Da, dacă bisericile creştinătăţii învaţă sau nu, fiecare individ creştin are obligaţia de a-şi dezvolta această maturitate şi s-o folosească pentru a-i învăţa şi pe ceilalţi. Pavel a scris aspru către Evrei, care aveau deficienţe la acest capitol. El a spus: "Într-adevăr, deşi, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători, aveţi din nou nevoie de cineva ca să vă înveţe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu. Şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de

Cuprins

hrană tare. Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul." – Evrei 5:12-14, *NW*.

DIETĂ, EXERCIŢIU ŞI PUTERE

10.Această comparaţie a adevărurilor elementare cu "laptele" şi a problemelor profunde cu "hrana tare" este sănătoasă. Hrana este vitală. Ea hrăneşte, susţine viaţa, ajută procesul de creştere şi ne oferă energia necesară. În mod similar, adevărurile din cuvântul lui Dumnezeu ne oferă hrană şi mijloace de existenţă, permite creşterea spirituală şi ne ajută pentru a rămâne puternici şi activi în serviciul lui Dumnezeu. Isus a spus: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." (Mat. 4:4, *NW*). Această hrană spirituală energizantă include adevăruri bogate, exemple întăritoare, ilustraţii profetice hrănitoare şi promisiuni din cuvântul lui Dumnezeu care zidesc credinţa. Aceasta este o sursă de energie, care, dacă este folosită corect, poate duce la putere şi maturitate. Cum trebuie folosită pentru a obţine o asemenea putere? Ei bine, cum îţi foloseşti energia fizică pentru a creşte puternic din punct de vedere fizic? Prin exerciţii care dezvoltă muşchii şi îţi întăresc trupul. Puterea spirituală este similară. Pentru a obţine energia ce provine din studiul tău trebuie să fie folosită pentru a-ţi exersa mintea, inima şi limba în a spune aceste lucruri bune şi altora. Cu cât ai o activitate de predicare din ușă în ușă mai vastă, cu cât ai mai multe vizite ulterioare, cu cât conduci mai multe studii Biblice, cu cât vorbeşti mai mult timp despre adevăr cu rudele, vecinii, prietenii, colegii de la locul de muncă şi partenerii de afaceri, cu atât vei deveni mai puternic. Acest exerciţiu spiritual imprimă cu fermitate cunoştinţa în minte şi te ajută să construieşti caracterul puternic al credinţei victorioase. De asemenea, întrebările pe care le întâmpinaţi vă vor trezi apetitul pentru mai multă cunoştinţă şi veţi reveni la rezervele de hrană spirituală. Şi de fiecare dată când se întâmplă acest lucru veţi face încă un pas pe calea care duce de la laptele Cuvântului la hrana tare ce aparţine oamenilor maturi.

[11] Studiul duce la serviciu, serviciul la o dorinţă pentru mai multă cunoştinţă, iar cunoştinţa în creştere, dacă este folosită în mod corespunzător, duce la o activitate mai mare în predicare. Prin umplerea minţii cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi folosind cu credincioşie cunoştinţa în serviciul lui Iehova, chiar şi cei mai noi dintre vestitori pot face progrese rapide spre a deveni oameni puternici, maturi, capabili să întâmpine probleme, care să aibă o poziţie fermă în faţa celor ce se opun şi să susţină pe cei mai noi, care curg precum un flux constant în adunarea creştină mereu în expansiune. În schimb, dacă lipseşte această maturitate şi putere, probabil este din cauza lipsei fie a studiului, fie a serviciului. Cunoştinţa solidă, utilizată în serviciu, ne va da posibilitatea "să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus."- Evrei 12:1, 2, *NW*

Cuprins

[12] Pentru a avea această putere este nevoie de efort. Este nevoie de ore lungi petrecute în studiu. Unde staţi în această privinţă? De exemplu, în studiul *Turnului de veghere* la Sala Împărăţiei, aţi studiat lecţia în avans? Ştiţi puncte care le conţine? Şi v-aţi gândit la ea şi v-aţi pregătit comentarii bune? Când lecţia este una deosebit de profundă, o lăsaţi să treacă pe lângă voi, fără să înţelegeţi ideea de bază a lecţiei, ci aşteptând mai mult lapte şi respingând carnea? Pavel, care a avut multe de spus despre maturitate, ne-a îndemnat, într-adevăr, să creştem în cunoştinţă, progresând dincolo de doctrinele de bază. El a spus: "Acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică. Şi vom face aceasta dacă într-adevăr permite Dumnezeu." –Evrei 6:1-3, *NW*.

[13] Probabil ceea ce v-a atras la adevăr, prima dată, a fost claritatea emoţionantă din doctrinele de bază sau elementare. Aceste lucruri, învăţate pe parcursul primelor luni de studiu, ar putea fi, prin urmare, asemănate cu aperitivele încântătoare care vin de multe ori înainte de o masă completă. Dar noi nu trebuie să ne oprim aici; mai degrabă, noi trebuie să le folosim pentru a ne deschide apetitul pentru adevărata hrană întăritoare ce va urma. Acesta este doar începutul; noi trebuie să primim toate beneficiile ospăţului oferit de Iehova. Noi facem acest lucru prin studiul individual al Scripturilor, prin ascultarea de predicare a Cuvântului, prin participarea la toate întâlnirile adunării şi prin a fi nerăbdători să beneficiem de orice informaţie care vine prin canalul de distribuire de hrană oferit de Iehova. Făcând acest lucru, "nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu."- Rom. 12:2, *NW*.

DOVEDESTE-ŢI DRAGOSTEA

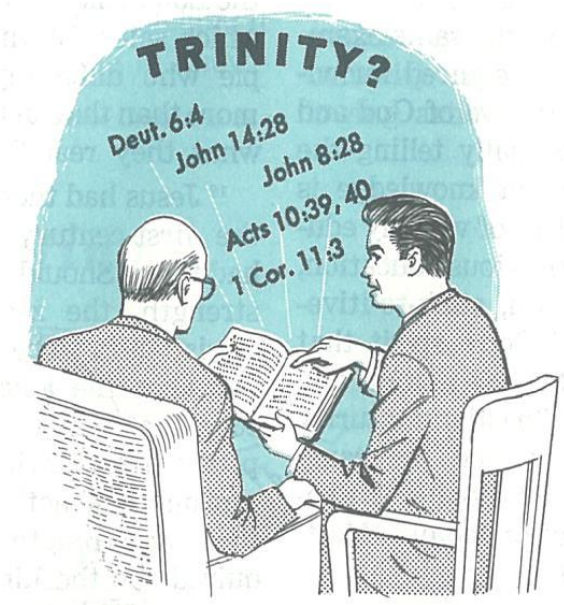

[14] Trebuie să avem cunoştinţa corectă dacă dorim să predicăm altora şi noi trebuie să predicăm altora, dacă vrem să ne arătăm dragostea pentru Iehova Dumnezeu şi fiul Său Isus Cristos. De trei ori Isus l-a întrebat pe Petru dacă Îl iubeşte, şi a treia oară Petru s-a întristat, pentru că aceiaşi întrebare a fost atât de des repetată. „Stăpâne", a spus el, „Tu ştii toate lucrurile; ştii că Te iubesc." Dar Isus a repetat: "Paşte oiţele Mele". Acesta este felul în care ne demonstrăm dragostea. Trebuie să fim slujitori ai lui Dumnezeu, cei ce hrănesc oile. Noi ar

Cuprins

trebui să ştim ce să răspundem la întrebări, şi ceea ce spunem trebuie să fie pentru iluminarea ascultătorilor noştri şi pentru lauda lui Dumnezeu. Când vă confruntaţi cu întrebări, puteţi să vă uitaţi peste paginile Bibliei şi de acolo vă puteţi arăta clar şi convingător dovada credinţei voastre? Vă puteţi dovedi, de fapt, credinţa în Biblie, cel puţin pe învăţăturile de bază, nu doar spunând că Biblia ne învaţă aşa-şi-aşa, ci arătând unde şi cum se face? V-aţi luat timp şi aţi făcut efort să învăţaţi aceste lucruri? Este nevoie de muncă. Aceasta înseamnă că trebuie să ne străduim pentru cunoştinţă, că trebuie să le scoatem la iveală aceste fapte şi să le imprimăm în mintea noastră. Aceasta este singura cale de a fi calificat corespunzător pentru a preda, şi este o cerinţă pentru creştinii adevăraţi. Toată lumea din adunare ar trebui să crească şi să se extindă în cunoştință şi experienţă şi arătându-şi iubirea, atunci când se străduieşte într-adevăr pentru maturitatea care îl va face eficient în hrănirea oilor. Cum este progresul tău?

[15] Luaţi în considerare extraordinara cunoştinţă biblică pe care au avut-o Isus şi discipolii Săi. La vârsta de doisprezece ani Isus a fost găsit "stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări. Toţi cei care îl ascultau rămâneau uimiţi de priceperea şi de răspunsurile lui." Poţi să uimeşti teologii educaţi cu cunoştinţa ta despre Cuvântul lui Dumnezeu? Cu siguranţă acest lucru poate fi realizat doar cu o cunoştinţă adevărată. Cunoştinţa uimitoare din Scripturi a discipolilor este demonstrată de multe citate din primele scrieri Ebraice. (Acest lucru este detaliat în paragraful 19 din articolul următor). Mai mult, cei ce primeau scrisorile, sau epistolele, aveau, de asemenea, această cunoştinţă. Ei nu aveau ajutoarele pe care le avem noi. Cărţile, inclusiv Scripturile, erau greu de găsit. Ele erau copiate de mână, cu îndeletnicire, şi nu erau disponibile oricui. Dar primii creştini le-au obţinut. Ei ştiau Scripturile, au văzut împlinirea profeţiilor şi au citit scrierile apostolilor. Cunoştința lor a crescut şi credinţa lor s-a mărit. Ei au folosit această cunoştință şi credinţă în a-şi arăta iubirea, prin învăţăturile ce le dădeau celorlalţi. Este de remarcat faptul că ei nu considerau această cunoştință limitată doar la apostoli sau la clasa specială a clerului. Mai degrabă, toţi doreau să o câştige. Chiar şi atunci când 3 000 de oameni au fost botezaţi la Cincizecime, în anul 33 d. Cr., ei au rămas la Ierusalim pentru întărire şi cunoştinţă. Şi când persecuţia i-a împrăştiat, ei au putut "străbate ţara, anunţând vestea bună despre Cuvânt." –Luca 2:46,47; 2 Tim. 4:13; Faptele 2:46, 47; 8:4, *NW*

[16] Creştinii adevăraţi urmează acelaşi exemplu şi astăzi. Ei obţin cunoştinţa necesară şi îşi arată iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproape prin faptul că spun vestea bună şi altora. Asemenea cunoştință stă la dispoziţia tuturor, indiferent de educaţia lumească. Nu era vorba despre educaţia lor anterioară, ci de persistenţa, credinţa, determinarea lor şi de spiritul lui Dumnezeu care i-a condus la maturitate creştină pe pescarii smeriţi, pe colectorii de taxe şi alţi oameni obişnuiţi, în timpul primului secol, şi tot aceste lucruri vor duce la dezvoltarea de către voi a calificării necesare, adecvată, din zilele noastre. –Mat. 4:18-22; 9:9; Faptele 4:13.

Cuprins

CINE ARE PUTEREA?

[17] Este general recunoscut faptul că membrii religiilor lumii nu numai că lasă asemenea studiu şi serviciu doar pe mâinile clericilor lor, mai degrabă decât să facă ceva ei înşişi, ci sunt și reticenți atunci când liderii lor încearcă să îi îndemne spre o asemenea activitate. De exemplu, la întâlnirea Asociaţiei naţionale de educaţie catolică, de la Chicago, în 22 Aprilie 1954, "The Reverendul" John O'Brien și-a criticat poporul despre "lipsa de zel în câştigarea de convertiţi", în timp ce, a spus el, progresul martorilor lui Iehova "este cel mai spectaculos eveniment din istoria modernă." Şi *Our Sunday Visitor*, din 28 August, 1955, încercând să provoace membrii Bisericii Catolice la o mai mare folosire a pamfletelor, a spus despre martorii lui Iehova: "Ei devin o pacoste naţională; de asemenea, ei au convertit 456 000 persoane în şase ani!" Dar de ce martorii lui Iehova au puterea şi zelul pentru slujire creştină activă, în timp ce alte grupuri nu au? Din nou, pur şi simplu pentru că, hrana bună, folosită corect, îi face pe oameni puternici. Cheia sursei puterii lor a fost dată într-un articol din Louisville (Kentucky) „*Courier- Journal*", care spunea: "Fără îndoială, ei sunt oameni care studiază cu sârguinţă Biblia. Dar mai mult decât atât, martorii lui Iehova cred ceea ce citesc. "

[18] Isus le-a avut**,** apostolii Lui le-au avut, adunarea creştină din primul secol le-a avut. Ar trebui să ne aşteptăm ca puterea şi energia, zelul şi activitatea de creştinism adevărat să însemne mai puţin azi? Nu! Doar faptul că s-a diminuat cantitatea de cunoştinţă exactă, pe care multe religii o oferă oamenilor lor, a făcut ca membrii lor doar să stea, nu să lucreze, pentru că nu au nici puterea, nici zelul necesare pentru acest gen de activitate, pe care creştinii din primul secol le-au prezentat ca fiind caracteristicii ale adevăratei adunări creştine. Dar cunoştința exactă îi îndeamnă pe cei care o au s-o transmită şi altora, să stea neclintiţi în faţa persecuţiilor şi chiar să înfrunte moartea, mai degrabă decât să renunţe la credinţa lor, aşa cum au făcut mulţi dintre martorii lui Iehova sub violenta persecuţie Nazistă și Comunistă, atunci când, chiar liderii altor religii au capitulat. Această putere nu este uimitoare pentru cei ce o au, ci doar pentru cei ce nu o au, pentru cei ce ţin minte că, la urma urmei, acum mult timp, Scripturile au spus: Iehova „dă tărie celui obosit şi celui slab îi creşte puterea" „Iehova va da putere poporului său; Iehova îşi va binecuvânta poporul cu pace."

[19] Într-adevăr, unui creştin îi este cerut mult mai mult decât doar să ducă o viaţă bună şi să se conformeze câtorva reguli. Tu poți câștiga cunoștință corectă. Tu trebuie să dezvolţi maturitatea, credinţa fermă şi acurateţea priceperii care marchează Creştinismul adevărat, iar aceasta îți va permite să îi ajuți pe ceilalţi şi să îți asiguri propria salvare, primind "rezultatul credinţei voastre, salvarea sufletelor voastre." (1 Pet. 1:9, *NW*). Oamenii credinţei au adus cuvântul adevărului pentru tine. Ai auzit mesajul lor, l-ai acceptat şi deja ai început să îl spui şi altora. Continuă să îţi îmbunătăţeşti cunoştinţa şi eficienţa. Într-adevăr, trebuie depus efort pentru maturitatea necesară, şi atunci 'calificarea necesară

Cuprins

pentru a-i învăţa şi pe ceilalţi' va creşte. Dintr-o mână mică a apărut o adunare creştină puternică, pe măsură ce fiecare nou venit în această organizaţie încredinţază adevărurile pe care le-a învăţat la mai mulţi oameni credincioşi, care, de asemenea, vor deveni în mod adecvat calificaţi să îi înveţe şi pe alţii. Toţi creştinii adevăraţi ar trebui să dezvolte abilitate în folosirea cuvântului lui Dumnezeu şi ar trebui să se maturizeze ca slujitori creştini, ţinând cont de faptul că Isus a spus: „Tatăl meu este glorificat prin aceasta: că voi continuaţi să daţi mult rod şi că vă dovediţi discipolii mei." Ce surse vă vor ajuta cu adevărat să obţineţi această maturitate şi să produceţi aceste roade? Următorul articolul vă va răspunde. – Ioan 15:8, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce se cere de la adevăraţii creştini, dincolo de ce crede lumea, şi doar cum poate urma cineva instrucţiunile date de Petru şi Pavel?
3. Ce calităţi au „bătrânii" din adunare şi îi scuteşte aceasta de responsabilitate pe cei mai noi?
4,5. De ce anume depinde abilitatea matură de a învăţa, şi de ce anume nu depinde?
6. Explicaţi, detaliat, ce a spus apostolul despre cum se dobândeşte maturitatea?
7. Ce creştere a făcut importantă, acum, această maturitate? Ce înseamnă aceasta pentru aceia dintre noi care sunt deja în organizaţie?
8. Cum trebuie să fie căutate privilegii suplimentare, şi ce calităţi trebuie să dezvolte toţi creştinii?
9. Ce a spus Pavel despre maturitate în scrisoarea sa către Evrei?
10. Cum este Cuvântul lui Dumnezeu ca o hrană tare şi cum trebuie el folosit pentru a întări spiritual?
11. Cum poate deveni o persoană nouă, sau unul care este slab în credinţă, un om matur şi, după toate probabilităţile, ce este greşit dacă unuia îi lipseşte maturitatea şi tăria?
12. Cum furnizează studiul săptămânal din *Turnul de veghere* o încercare a efortului pe care trebuie să-l depuneţi pentru a câştiga cunoştinţă, şi ce a spus apostolul despre calea de acţiune pe care trebuie s-o urmeze toţi creştinii?
13. Ce trebuie să facem în legătură cu gustoasele aperitive ale adevărului şi cum ne străduim pentru mai multă hrană tare?
14. De ce abilităţi are nevoie creştinul, pentru a-şi arăta iubirea prin serviciu?
15,16. Ce exemple remarcabile despre cunoştinţă scripturală au fost arătate pentru noi în zilele lui Isus, şi la scurt timp după aceea, şi ce trebuie să facem în legătură cu asta acum?
17,18. Cine sunt renumiţi pentru tăria şi zelul lor, de unde şi le-au obţinut ei, şi de ce dau greş religiile lumii?
19. Recapitulând această lecţie, ce trebuie să facă adevăraţii creştini?

Cuprins

Clericii: Comandanţi supremi sau preoţi toleraţi?

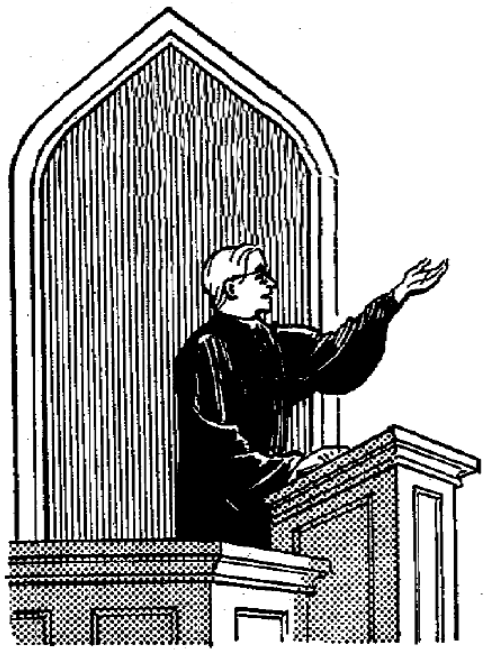

În articolul „Schimbări neremarcate în America”, scris de D. W. Brogan în numărul din februarie al revistei *Harper,* s-a prezentat o evaluare pătrunzătoare despre viaţa din America. Dl. Brogan, profesor de ştiinţe politice de la Universitatea Cambridge şi autor a mai multor cărţi despre America, a spus despre tendinţa religioasă din prezent: „A avut loc o renaştere a religiei, dar acest termen neclar nu implică o renaştere a sensului de păcat.”

El a explicat mai departe: „Omul obişnuit este gata să îl asculte pe învăţătorul religios profesionist. Acest lucru mă aduce la nucleul problemei religioase. Ce spun aceşti învăţători? Desigur că este surprinzător, chiar şi într-o ţară atât de pragmatică precum Statele Unite, că se pune atât de rar întrebarea: Este *adevărat* ceea ce spun aceşti învăţători? Bineînţeles că dacă se spune că este adevărat, omul este silit să mediteze la faptul că deseori confesiunile afirmă lucruri contradictorii.”

El continuă: „O bună parte din ‘renaşterea religioasă’ actuală este, după părerea mea, politică într-un sens larg, unde nu este rezultatul unei frici cumplite faţă de lumea în care noi toţi—agnostici şi ‘credincioşi’—trebuie să trăim. Există o identificare pronunţată a ‘religiei’ cu americanismul’, care, la rândul lui, pare să însemne atât de des ‚sistemul inițiativei libere.’

„Care sunt implicaţiile teologice ale introducerii recente a expresiei ‘sub Dumnezeu’, în jurământul de credinţă faţă de steag? Fără îndoială că, în parte, este o expresie evocativă neînsemnată, împrumutată din cuvântarea de la Gettysburg. În parte este asocierea voită a lui Dumnezeu cu ‘Stilul de viaţă american.’ Cât de des are sensul pe care i l-a dat Lincoln, supunerea stilului american de viaţă la judecată—la posibila condamnare—a lui Dumnezeu atot-judecător şi aspru la a Doua Cuvântare de Deschidere? Foarte rar, după părerea mea.”

Concluzia: „Credinţa în Dumnezeu hrănită de frică în tranşee nu este ceea ce au nevoie Statele Unite; va fi nevoie de ceva mai dur, bazat mai ferm pe credinţă, într-un plan divin pentru destinul uman—şi va fi nevoie de aceasta în cantităţi mari—în cazul în care bisericile vor să fie lideri şi nu auxiliare, comandanţi supremi şi nu simpli preoţi toleraţi.”

Cuprins

CÂTE CERURI ?

În teoriile despre univers ale „popoarelor antice există o pluritate de ceruri, care variază de la trei la şapte, cel mai înalt depăşindu-l pe cel mai de jos în glorie”. Ce spune Biblia în această privinţă?

Conform decanului de la Colegiul Sf. Ioan din Cambridge, Anglia, ceea ce Biblia are de spus în legătură cu cerul şi iadul nu trebuie luat prea în serios. La urma urmei, spune el, „expresiile acestea reprezintă doar „opinii actuale la date variate ale declarației lor”. În acelaşi spirit, *Dicţionarul Biblic* al lui Harper ne spune că „credinţa într-o multitudine de ceruri era comună în lumea antică. (cf. 2 Cor. 12:2) Aceasta a găsit sprijin în speculaţiile lui Aristotel şi cele ale Pitagorienilor.”

În calitate de creştini, noi nu putem admite că ceea ce spune Biblia despre ceruri doar reflectă noţiuni actuale ale timpului sau că ceea ce spune este bazat pe speculaţii umane. Nici nu ar trebui să învinuim Biblia din cauza faptului că unii au înţeles-o şi au interpretat-o greşit. Ci, mai degrabă, noi ar trebui să-i acceptăm afirmațiile de inspiraţie şi declarația lui Isus, conform căreia Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Prin urmare, noi ne întoarcem cu încredere spre aceasta pentru informaţii de încredere în legătură cu cerurile.

În timp ce liderii religioşi evrei, cunoscuţi sub numele de rabini, susţin că există şapte ceruri distincte, iar cerul Coranului are cam o sută de nivele, Biblia foloseşte termenul „ceruri” cu aproximativ 10 sensuri diferite. Aceasta vorbeşte despre ceruri drepte şi nedrepte, ceruri vizibile şi invizibile, ceruri fizice şi spirituale, şi ceruri din trecut, din prezent şi din viitor. Ce au toate acestea în comun încât să fie vrednice să fie numite « ceruri »? Acestea sunt solemne, ridicate sau înălţate în comparaţie cu alte lucruri sau persoane. Acest lucru este în concordanţă cu cuvântul evreiesc *shamayim*, despre care unii studenţi afirmă că a fost luat din rădăcina cuvântului ce însemna „a fi semeţ”. Aşa se întâmplă şi cu cuvântul grecesc *ouranos*, care înseamnă ad litteram „cerul” şi despre care se pare că a fost derivat de la o rădăcină ce înseamnă „înălțat”.

CERURILE FIZICE

Scripturile denumesc în mod repetat cerul sau atmosfera în care zboară păsările ca „ceruri”. Astfel, la creaţie, Dumnezeu a spus: „Să zboare creaturi zburătoare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor”. Şi Raportul divin

Cuprins

spune că la momentul Potopului, Dumnezeu a distrus fiecare lucru ce exista, de la om până „la creaturile zburătoare din ceruri”. Acestea sunt cerurile la care a fost înălţat Ilie, când a fost despărţit de Elisei, aşa cum putem citi: „Un car de foc şi nişte cai de foc i-au despărţit pe cei doi. Şi Ilie a urcat la cer într-o vijelie.” Acestea n-ar fi putut fi cerurile în care se află Dumnezeu, căci multe secole mai târziu, Isus a spus: „Niciun om nu s-a înălţat la ceruri în afară de Cel care s-a coborât din cer, Fiul Omului.” Şi Pavel a afirmat că toţi oamenii credincioşi din vechime, care au murit, „nu au primit împlinirea promisiunii”, aceasta fiind dată unei clase cereşti. (Gen. 1:20; 7:23; 2 Regi 2:11; Ioan 3:13; Evrei 11:39, *NW*.

Termenul „ceruri” mai este folosit în Scripturi cu referire la corpurile cereşti, universul stelelor, tot ce poate fi văzut de cele mai puternice telescoape. Astfel, noi citim că „la început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul”. Şi mai citim că Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „Îți voi înmulţi sămânţa ca stelele cerurilor.” Aceste căi lactee, galaxii înstelate, mărturisesc în mod elocvent despre măreţia marelui Creator şi de aceea psalmistul a exclamat în mod potrivit: „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu.” (Gen. 1:1; 22:17, *NW*; Ps. 19:1, *AS*)

CERURILE DREPTE NEVĂZUTE

Scripturile mai vorbesc şi despre creaţia invizibilă a lui Dumnezeu, oastea Lui formată din creaturi spirituale, cât şi despre locuinţa acestora, ca „ceruri”. În paranteză fie spus, se pare că nu este făcută nicio distincţie între forma de singular sau de plural a cuvântului « cer(uri) ». Unii speculează în legătură cu faptul dacă aceste ceruri sunt doar o condiţie a stării mentale sau au o locaţie, dar Scripturile indică în mod clar că noi trebuie să asociem o locaţie specială cu cerurile spirituale. Astfel, noi citim despre un mesager angelic care a fost trimis de la Iehova către Daniel, şi care, pe drum, a fost pândit de un prinţ demon, timp de douăzeci şi una de zile, până când prinţul Mihail l-a salvat pe acest mesager, astfel încât a putut să meargă mai departe spre Daniel, pe pământ. Tot aşa, noi citim despre cum Iehova a ţinut cândva o întâlnire, şi l-a întrebat pe Satan unde a fost şi despre răspunsul lui Satan că a fost pe pământ. Aşa că noi ar trebui să asociem locaţia cu cerurile în care sălăşluiesc creaturile spirituale.

Aceste ceruri sunt „casa” la care se referă Isus, când a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe lăcaşuri. ... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.” În această casă cerească îl vom găsi pe Fiul lui Iehova Dumnezeu, glorificatul Isus Christos cel înviat, care acum este imaginea exactă a Tatălui Său, pe serafimi, heruvimi, şi alte fiinţe angelice, mesageri spirituali, precum şi cei care au urmat paşii lui Cristos, care au fost credincioşi până la moarte şi cărora Dumnezeu a avut plăcerea să le dea coroana vieţii, aceştia îmbrăcând nemurirea şi neputrezirea în „prima înviere”. Daniel a văzut aceste ceruri într-o viziune în care a văzut mii şi mii ce Îi slujeau lui Iehova şi de zece mii de ori

Cuprins

zece mii care stăteau înaintea Sa. Acestea sunt cerurile despre care se spune că s-au bucurat, atunci când Satan a fost aruncat din mijlocul lor pe pământ, aşa cum este înregistrat în Apocalipsa, capitolul doisprezece. (Ioan 14:2, *NW*; Dan. 7:10.

Despre cum sunt aceste ceruri, care prezintă un atât de mare interes pentru cei care urmează paşii lui Cristos, se pare că o descriere a lor nu este posibilă pentru oameni. Biblia nu spune aşa ceva şi ar fi prostesc să începem să speculăm. Din moment ce ni se spune „carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu" trebuie să înţelegem că cerurile nu sunt formate din aur şi pietre preţioase. Ci mai degrabă, asemenea expresii, aşa cum sunt găsite, de exemplu la Apocalipsa 21 şi Ezechiel 28, trebuie privite ca figuri de stil. Aceste figuri de stil ne ajută să apreciem că aceste ceruri sunt frumoase, de fapt, sunt extraordinar de glorioase. (1 Cor. 15:50, *NW*)

Acum, aşa cum şi cerurile înstelate sunt cu mult deasupra cerurilor atmosferei pământului, aşa şi cerurile tronului lui Dumnezeu sunt cu mult deasupra cerurilor în care sălăşluiesc fiii Lui spirituali. Fără îndoială, tronul lui Dumnezeu este înălţat cu mult deasupra tuturor creaturilor Sale. Astfel, Isus a spus că anumiţi „îngeri din cer au întotdeauna acces la Tatăl Meu care este în cer", sugerând faptul că nu toţi îngerii au întotdeauna acces la prezenţa lui Iehova Dumnezeu. Despre acest cer special noi citim: „Aşa vorbeşte Iehova: Cerul este tronul Meu." Atunci când Cristos i-a părăsit pe discipolii Săi, la patruzeci de zile după învierea Sa, El a intrat „în cer, pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu, pentru noi." (Mat. 18:10, *NW*; Isa. 66:1, *AS*; Evrei 9:24, *NW*)

„CERURILE" CA O PARTE A „LUMII"

Scripturile mai vorbesc despre „ceruri" ca fiind partea exaltată sau înălţată a „lumii". Termenul „lume" apare în *Versiunea Regele Iacob* de aproximativ 275 de ori şi de mai mult de 170 de ori acesta traduce cuvântul grecesc *kosmos*. Faimosul filosof grec Aristotel defineşte *kosmosul* astfel: „Un sistem compus din cer şi pământ şi din creaturile ce le conţin acestea; din alt punct de vedere, aranjamentul ordonat şi frumos al lumii este numit *kosmos*." În conformitate cu această înţelegere a termenului „lume" sunt şi cuvintele lui Iehova: „Voi pedepsi *lumea* pentru răutatea ei, ... voi face ca *cerurile* să tremure şi *pământul* va fi zguduit din temelia lui." (Isa. 13:11, 13, *AS*)

Scripturile vorbesc despre patru asemenea ceruri ca fiind părţi înălţate ale celor patru lumi diferite. Primele dintre acestea au fost cerurile drepte care au venit în existenţă în timpul creării lui Adam şi a Evei, atunci când Dumnezeu a numit un heruvim ocrotitor ca paznic al lor: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu; ... erai heruvimul ocrotitor care acoperă". Acest heruvim ocrotitor reprezenta cerurile invizibile, iar Adam şi Eva erau pământul vizibil al primei lumi, care a fost una dreaptă. (Ezec. 28:13, 14, *AS*)

Cuprins

Cu toate acestea, cerurile drepte au avut o viaţă scurtă. Acestea au ajuns la sfârşit odată cu răscoala heruvimului ocrotitor, acesta transformându-se în Satan Diavolul. La acea vreme a ajuns la sfârşit şi pământul drept odată cu neascultarea lui Adam şi a Evei. Lumea s-a corupt şi a început o lume rea, Satan însuşi constituind cerurile rele. Cu toate acestea, acele ceruri au crescut la număr, pe măsură ce mulţi fii spirituali ai lui Dumnezeu au fost păcăliţi să-şi părăsească lăcaşul ceresc şi serviciul şi să vină pe pământ, pentru a se bucura de plăceri sexuale, ca soţi ai soţiilor umane. Aceste "ceruri" rele au făcut ca pământul din acea vreme să devină atât de corupt, încât Iehova a trebuit să pună capăt lucrurilor prin Potop: "Lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă." (2 Pet. 3:6, *NW*)

În timp ce potopul a distrus toate creaturile rele din carne şi sânge, „pământul" de atunci, acesta nu a distrus fiinţele cereşti, pe Satan şi ceilalţi fii nelegiuiţi ai lui Dumnezeu, ci doar le-a întrerupt activitatea sau organizaţia. La un timp după potop aceste forţe cereşti au cucerit oamenii şi lumea de după potop a devenit rea, având ceruri rele şi un pământ rău. Această lume rea a continuat până în prezent şi mai este denumită "sistemul rău prezent." Cerurile sale rele sunt duşmanii împotriva căruia trebuie să lupte creştini: "Căci noi avem o luptă nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti." (Gal. 1:4; Efes. 6:12, *NW*)

Această lume, cu cerurile sale rele şi puterile conducătoare vizibile rele de pe pământ, alături de cei care le sprijină, se va sfârşi la Armaghedon. "Prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrare pentru foc şi pentru ziua de judecată şi distrugere a oamenilor nelegiuiţi." (2 Pet. 3:7, *NW*)

Sfârşitul acestor ceruri rele şi a acestui pământ rău va fi urmat de noua lume dreaptă făgăduită: "Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea." Aceste noi ceruri vor fi formate din Cristos şi mireasa Lui, „oraşul sfânt, Noul Ierusalim." Ioan a avut o viziune a acestora: „Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi alături de El o sută şi patruzeci şi patru de mii ... care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ." Aceştia, în calitate de Sămânţă spirituală a lui Avraam, vor domni timp de o mie de ani peste omenire, binecuvântând-o şi aducând-o la perfecţiune ca „un nou pământ". (2 Pet. 3:13; Apoc. 14:1, 3; 20:5, 6, *NW*)

SLUJITORI CA „CERURI"

Mai sunt încă două întrebuinţări ale termenului „ceruri" menţionate în Scripturi, locaţiile slujitorilor lui Dumnezeu şi cele ale slujitorilor lui Satan. Pavel scrie în legătură cu creştinii care au speranţe cereşti: „Şi El ne-a ridicat şi ne-a aşezat împreună în locurile cereşti, în uniune cu Cristos". Despre aceşti slujitori ai

Cuprins

lui Dumnezeu, născuţi din spirit şi făcuţi membri ai trupului lui Cristos, se poate spune, pe bună dreptate, că ocupă o poziţie înaltă sau cerească. (Efes. 2:6, *NW*)

Într-un mod asemănător, purtătorii de cuvânt pentru religia lui Satan Diavolul, slujitorii lui, sunt ca cerurile sale în sensul că ocupă o poziţie înaltă şi se descriu pe ei înşişi ca lumini ale lumii. Aceştia îi cuprind şi pe cei apostaţi, „stele fără orbită.” (Iuda 13) Aceşti slujitori ai lui Satan reprezintă corespondentul spiritual sau religios al stelelor la care se referă Isus, la Apocalipsa 1:20; 2:1; 3:1

Cât despre cel „de-al treilea cer” menţionat la 2 Corinteni 12:2 (*NW*) şi citat în *Dicţionarul biblic* al lui Harper şi în care apostolul Pavel a fost răpit: Acesta nu se referă la o multitudine de ceruri, ci mai degrabă la gradul ridicat de răpire pe care l-a experimentat Pavel. În mod asemănător, pentru accentuare sau intensitate, cuvântul „răsturna” este menţionat de trei ori la Ezechiel 21:27. Isus i-a spus lui Petru de trei ori să-i hrănească oile, aşa cum a fost notat la Ioan 21:15-17, şi la Apocalipsa 4:8 cuvântul „sfânt” este menţionat de trei ori pentru accentuare.

Aşa că putem vedea că în Scripturi, termenul „ceruri” este întrebuinţat atât pentru atmosferă cât şi pentru cerurile înstelate. Mai este folosit pentru a desemna prezenţa lui Iehova, precum şi locaţia nenumăratelor Sale creaturi spirituale. Mai mult, „ceruri” denotă, de asemenea, şi partea înaltă, invizibilă a lumii sau a sistemului de lucruri. Şi în final, „ceruri” este aplicat acelor slujitori ai lui Cristos de pe pământ care au speranţe cereşti şi acelor slujitori ai lui Satan care ocupă poziţii înalte şi care mărturisesc că sunt lumini ale lumii.

Faceţi din spiritual ţelul vostru

- În ziua de azi predomină materialismul. Ţelul multor oameni este să dobândească averi, să îşi cumpere haine mai drăguţe, să zidească o casă mai frumoasă, să aibă o maşină mai nouă şi să îşi răsfeţe pasiunile. Ţelul lor este satisfacerea dorinţelor personale, aşa că, atunci când la uşa lor vine un martor creştin al lui Iehova, ei se întreabă ce câştig are acela din acest lucru. Totuşi, răsplata spirituală a acelui martor este cu mult mai mare decât orice răsplată primită de către cei care se uită după lucrurile cărnii. Aşa cum le-a scris Pavel galatenilor: „Cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică.” Felul în care semănaţi va determina răsplata pe care o veţi culege.—Gal. 6:8, *NW*.

Partea 2—Preşedintele vizitează Europa şi Orientul Mijlociu

Aceasta este continuarea relatării preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, despre turul său recent de serviciu.

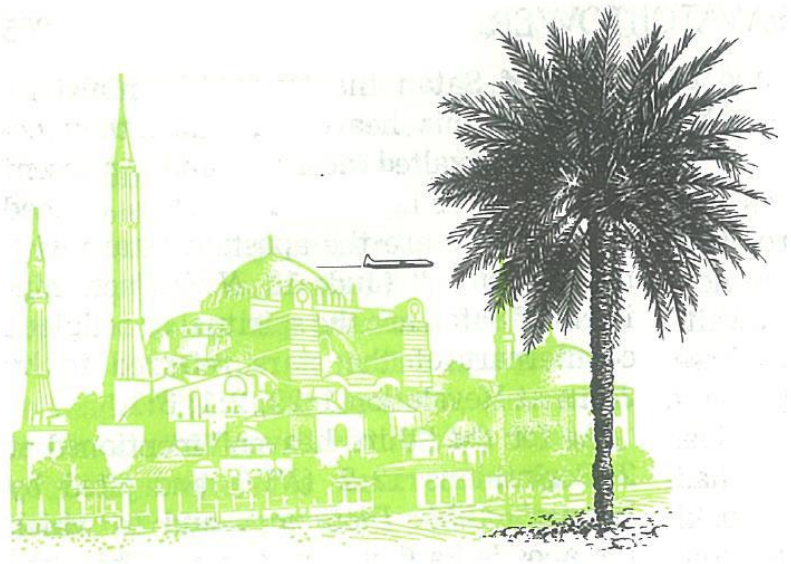

TURCIA

În 8 decembrie, la ora două, am ajuns la aeroportul din Istanbul, unde ne-au întâmpinat cincisprezece fraţi. Cu unii dintre aceştia făcusem cunoştinţă cu cinci ani în urmă, iar acum era o adevărată plăcere să îi vizitez din nou. Pentru Fratele Franz călătoria era cu totul nouă, dar Fratele Hoffmann fusese acolo cu un an înainte. Istanbulul, un oraş vechi, (fostul Constantinopol), este interesant. Când am plecat din aeroport înspre centrul oraşului am călătorit pe şosele noi şi late, şi nu a durat mult timp până când am văzut zidurile antice care odinioară, în timpul splendorii Bizanţului, păzeau oraşul de jefuitori. Când am ieşit de pe şosea, am intrat chiar pe poarta pe care intrase călare Sultanul Fatih în 1453, când cetatea a căzut pradă turcilor. Am călătorit cu maşina prin partea antică a oraşului, apoi am traversat Cornul de Aur şi am ajuns la hotelul nostru, care dă spre minunatul Bosfor. Imediat după ce ne-am cazat am mers la casa unui frate şi am ţinut o adunare, ocupându-ne de problemele cu care se confruntă fraţii din Turcia. Una dintre discuţii s-a învârtit în jurul poziţiei neutre pe care trebuie să o adopte martorii lui Iehova din toate ţările din lume. Creştinii prudenţi din ziua de azi nu se amestecă în treburile naţiunilor şi conştiinţa omului trebuie pregătită conform adevărurilor biblice. Mai mult, s-a subliniat faptul că un creştin nu trebuie să se amestece în conştiinţa altei persoane. Fiecare trebuie să decidă singur cum să se poarte sau ce să facă. Fiecare creştin trebuie să ştie care este responsabilitatea lui în faţa lui Iehova şi trebuie să rămână cu conştiinţa curată şi să îşi păstreze integritatea.

În aceeaşi seară am fost invitaţi la casa unor prieteni evrei care veniseră recent la adevăr. Cam şaptesprezece persoane se adunaseră în jurul mesei lor şi cu toţii am avut parte de clipe cât se poate de plăcute. Eu şi Fratele Franz am putut să împărtăşim câteva din experienţele noastre şi apoi, imediat după cină, mulţi dintre vestitorii din Istanbul au venit la această casă, unde amândoi am ţinut cuvântări. Fratele Franz le-a vorbit mai ales părinţilor, despre educarea copiilor lor pentru închinarea creştină. El a arătat că această datorie a

Cuprins

părinţilor faţă de copiii lor este valabilă chiar şi atunci când unul dintre părinţi nu se află la adevăr. Desigur că cel care se află la adevăr trebuie să îndrume purtarea copiilor, astfel încât să aibă ocazia să afle adevărul. Le-am vorbit despre calificările slujitorilor din adunare şi la ce se poate aştepta adunarea cu privire la asistenţă şi ajutor. Era aproape miezul nopţii când s-a sfârşit întrunirea.

Duminică urma să fie ziua noastră cea mare, dar mai întâi o descriere a unor întâmplări care au condus la această zi foarte importantă în vieţile fraţilor noştri din Istanbul. Cu cinci ani în urmă, când am fost în Istanbul, le-am vorbit fraţilor noştri într-o biserică armeană. Acum un an, fraţii au închiriat capela olandeză pentru sărbătoarea Memorialului. Dar de această dată au avut greutăţi în găsirea unui loc în care să se poată întruni toţi fraţii. În Turcia nu se poate ţine nicio întrunire religioasă în afara clădirilor religioase, aşa că fraţii se întrebau ce pot face pentru a se întruni. Dar o persoană cu bunăvoinţă, patron asociat al unui mare cazinou, s-a oferit să le închirieze fraţilor clubul pentru toată ziua de duminică. Acolo puteau să ţină un fel de banchet şi, în acelaşi timp, oamenii aveau şansa de a vorbi. Aşa că s-au făcut imediat planuri pentru a se reuni la acest cazinou. Numai fraţii şi persoanele care urmau să fie botezate au fost invitate să participe; aşa că puteţi înţelege de aici că majoritatea persoanelor cu bunăvoinţă nu au avut oportunitatea să vină. Programul a început devreme.

Primul discurs, de la 8:30 dimineaţa, a fost „Prosperitatea care vine de la Iehova.” Diferiţi fraţi care vizitau Turcia au ţinut alte discursuri. După o sesiune de dimineaţă foarte plăcută s-a ţinut o pauză pentru gustări şi s-a servit prânzul. În acest timp, cu toţii au avut ocazia fericită de a se asocia personal cu Fraţii Knorr, Franz şi Hoffmann. Mi s-a spus că mai multe persoane cu bunăvoinţă au remarcat cât de uşor se întovărăşeau Fraţii Knorr, Franz şi Hoffmann cu prietenii; şi au fost surprinşi că nu stăteau cu fast şi splendoare, inabordabili, pe scenă, şi să îi pună pe alţii să le servească felurile de mâncare. Pentru mulţi acesta li s-a părut a fi cel mai impresionant lucru din întreaga zi. Smerenia nu este unul dintre lucrurile cu care se întâlnesc locuitorii din Istanbul în fiecare zi. Faptul că nu s-a arătat nicio consideraţie faţă de protocolul răsăritean în rândul membrilor societăţii Noii Lumi a fost mai degrabă revoluţionar pentru mulţi dintre cei prezenţi, mai ales pentru cei nou-interesaţi în lucrarea de propovăduire a acestei veşti bune despre Împărăţie. Unii dintre chelnerii care serveau mâncarea de la bufet au fost auziţi spunând: „Uitaţi-vă la interesul acestor oameni în Dumnezeu. Le place să îşi hrănească minţile cu scopurile Lui, în timp ce noi, ca animalele, nici nu ne gândim la El.” Fraţii au făcut o impresie bună la cei care i-au servit şi toţi au fost încântaţi să stea în jurul meselor şi să poarte conversaţii personale plăcute şi să facă cunoştinţă unii cu alţii. La 13:30 mi s-a dat ocazia de a vorbi despre subiectul „Pacea Noii Lumi în timpul nostru—De ce?” Desigur că toţi cei prezenţi au fost foarte atenţi, şi între timp au sosit mult mai mulţi, iar numărul celor prezenţi ajunse la 270 de persoane.

Cuprins

Nu încape îndoială că persoanele care au fost prezente s-au împrospătat şi s-au întărit din punct de vedere spiritual şi s-au bucurat din plin datorită acestei adunări teocratice foarte plăcute şi de succes de la Istanbul. Proprietarul cazinoului a fost foarte încântat, iar pentru a-şi arăta preţuirea pentru lucrurile care au avut loc, el a oferit o reducere la taxa de închiriere, spunându-le câtorva dintre fraţi: „Aceasta este prima oară în viaţa mea când am auzit adevăruri rostite pe tot parcursul zilei."

În acea seară s-au reunit cincizeci şi trei de fraţi. Toţi aceştia erau servi sau fraţi care puteau deveni servi în viitorul apropiat. Am discutat cu toţii despre multe probleme legate de felul în care să se lucreze teritoriile şi să răspândim vestea bună despre Împărăţie. Toată ziua de luni a fost dedicată întâlnirilor în diverse locuri. Un lucru pe care şi-l doresc martorii lui Iehova în Turcia este să fie recunoscuţi şi suntem foarte nerăbdători să înfiinţăm o organizaţie locală, atunci când va fi posibil. S-au discutat chestiunile cu avocaţi şi cei interesaţi în înfiinţarea unei astfel de organizaţii. S-au luat măsuri şi pentru a înfiinţa o filială nouă, astfel încât lucrarea să poată fi desfăşurată cu mai multă eficienţă. Un frate local care se află în adevăr de zece ani a fost numit ca serv de filială. După-amiaza şi seara le-am petrecut mergând la diferite case, vizitând grupuri de prieteni. Am putut vorbi cu 188 de persoane diferite, în opt case diferite.

Supraveghetorii care se îngrijesc de lucrare în Istanbul sunt foarte bucuroşi. Sunt şi câţiva absolvenţi de la Gilead acolo, şi a fost o adevărată plăcere să ne asociem cu ei şi cu ceilalţi, şi să vedem cât de bine a avansat lucrarea în ultimii ani. La fel ca în alte locuri, timpul petrecut cu fraţii din Turcia a fost prea scurt, dar era de lucru şi în alte ţări; aşa că am plecat din Turcia în 11 decembrie, următoarea oprire fiind Beirut. (Nu ne-am întors la Atena pentru că primisem de ştire că nu aveau vize pentru Cipru pentru noi la Consulatul Britanic din Atena; aşa că am luat un zbor direct.) Am ajuns toţi trei la Beirut, Liban, cam pe la miezul nopţii, iar acolo ne-au întâmpinat cam treizeci de fraţi şi surori de-ai noştri.

LIBAN

La Beirut ne-am confruntat cu câteva probleme. Cu câteva luni înainte fusese numit un nou serv de filială, aşa că erau multe de făcut în legătură cu filiala şi pentru a-i arăta cum să conducă biroul. O altă chestiune care avea nevoie de atenţia noastră era interzicerea *Turnului de veghere,* care avuse loc cu vreo şase luni mai devreme. Apoi, bineînţeles, mai era şi congresul, care ne lua şi timp.

Adunarea martorilor lui Iehova din Beirut a început vineri. Am avut o întâlnire cu misionarii. De asemenea, am avut privilegiul de a le vorbi tuturor pionierilor şi pionierilor speciali în timpul vizitei mele şi de a mă asocia cu mulţi dintre fraţi chiar la congres. Sâmbătă au fost prezente 331 de persoane, iar 551 au venit la adunarea publică de duminică. Douăzeci s-au botezat, iar acest lucru le-a adus mare bucurie celor de la adunare, fiindcă aceştia văd

Cuprins

acum rezultatele lucrării lor de mărturie. Congresul de la Beirut a fost pentru toate adunările din Liban, dar au venit şi mulţi din Siria, Iordania şi alte state arabe; iar fraţii din Tripoli erau foarte dornici să vină acolo, aşa că ziua de luni a fost rezervată pentru acest lucru. Spre surprinderea noastră, Sala Împărăţiei a fost umplută până la refuz cu 291 de persoane.

După cum am menţionat, o problemă a fost interzicerea *Turnului de veghere* şi cum să aducem vreodată înapoi în folosinţă această revistă, în Liban. Unul dintre fraţi s-a ocupat sârguincios de această problemă şi a aranjat pentru mine o întâlnire cu prim-ministrul, iar marţi dimineaţă la ora 10:30, eu, trei fraţi libanezi şi un misionar i-am făcut o vizită prim-ministrului şi am avut o întrevedere nemaipomenită. Motivul vizitei noastre a fost exprimat foarte clar şi s-a subliniat în faţa D-lui. Mr. Sami Solh că singurele ţări din lume care interziceau *Turnul de veghere* erau Rusia şi ţările din spatele Cortinei de Fier, şi am fost foarte surprinşi să aflăm că Libanul, o ţară liberă, interzicea această publicaţie şi înlătura libertatea presei. Tot în interdicţie se spunea şi că martorii lui Iehova sprijină Sionismul şi că noi suntem pro-sionişti, dar s-a arătat în curând că martorii lui Iehova şi Sionismul nu au nicio legătură. De fapt, evreii care se întorc în Palestina nu acceptă şi nu rostesc numele lui Iehova. Nici măcar nu pronunţă cuvântul cu pronunţia ebraică, dar martorii lui Iehova vestesc cu curaj şi cu bucurie numele singurului Dumnezeu adevărat în toată lumea. Evreii interzic pronunţarea numelui sfânt; deci, cum să fie asociaţi în vreun fel cu martorii lui Iehova, care vestesc acest nume până la marginile pământului?

Atunci prim ministrul şi-a chemat secretarul să aducă legea care interzicea revista *Turnul de veghere.* Aceasta a fost dezbătută în amănunt în următoarele minute. Apoi Directorul de Informaţii care a scris legea a fost chemat şi el şi am continuat discuţiile cu el. La sfârşitul celor treizeci de minute de discuţii, prim ministrul i-a zis Directorului de Informaţii să facă tot ce poate pentru martorii lui Iehova. Apoi ne-a cerut să mergem cu toţii la biroul Directorului de Informaţii, unde au avut loc alte discuţii. A fost o vizită avantajoasă şi sperăm şi ne rugăm sincer ca interdicţia să fie înlăturată şi ca revista *Turnul de veghere* să aibă liberă circulaţie. Directorul de Informaţii chiar nu avea nimic personal împotriva revistei sau împotriva lucrării martorilor lui Iehova, deoarece el ne-a informat că ştia că aveam un congres foarte mare la Beirut chiar la sfârşitul săptămânii aceleia, că încă mai mergeam din casă în casă să propovăduim vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu şi că ne conduceam studiile Biblice, iar el nu avea nicio intenţie, şi nici altcineva din Beirut, să se amestece în lucrarea noastră. Au fost siliţi să suporte anumite presiuni, mai ales din partea Bisericii Catolice, şi s-a ajuns la atât de multe proteste împotriva revistei *Turnul de veghere* din partea catolicilor, încât a fost nevoie să fie interzisă pentru a-i potoli. Totuşi, partea ciudată din toată treaba era că nu se spunea nimic despre catolici în lege, declaraţia legii fiind pur şi simplu că noi suntem pro-Sionişti. Astfel se arată cum catolicii s-au bucurat să arunce vina pentru interzicerea *Turnului de veghere* pe altcineva şi să încerce să îi

lege pe martorii lui Iehova de necazul israelo-arab şi să îndrepte degetul spre martorii lui Iehova din Liban. Dar conducătorilor Libanului li s-a dat o mărturie bună. Toţi erau de credinţă musulmană, foarte politicoşi, şi ne-au oferit şansa deplină de a ne exprima ideile şi de a ne apăra cauza.

Intenţia mea a fost să merg din Liban la Bagdad şi Teheran, dar din cauza problemelor din Siria şi din statele arabe nu erau zboruri directe de la Beirut, iar singura cale de a ajunge în Răsărit era să ne întoarcem la Istanbul. Cât timp am fost la Beirut, Fratele Hoffmann şi-a respectat programul, care îi cerea să plece mai departe la Cairo, în Egipt. Chiar cu câteva zile înainte ca să ajungem s-au redeschis rutele aeriene dintre Beirut şi Cairo.

Miercuri, 19 decembrie, eu şi Fratele Franz am plecat spre Istanbul, ca să prindem de acolo un avion spre Pakistan. Totuşi, până la urmă s-a dovedit că în Europa era o ceaţă deasă pe tot continentul şi mai ales în Marea Britanie; de aceea toate avioanele care traversau Europa erau la sol. De fapt, starea foarte rea a vremii dura de două zile şi nu venea niciun avion de pe continentul european la Istanbul. Prin urmare, am fost nevoiţi să aşteptăm în Istanbul şi ne-am bucurat de compania prietenilor noştri şi am avut ocazia să vedem câteva locuri interesante din oraş, cum ar fi palatul sultanului, muzeul şi câteva dintre moscheile lor foarte interesante, şi am mers cu maşina de-a lungul Bosforului. La extremitatea nordică a Bosforului se poate privi înspre nord, peste Marea Neagră, iar de cealaltă parte se află Rusia. Nu puteam să nu ne gândim la fraţii noştri care sunt ţinuţi în lagăre de concentrare şi în închisori din cauza atitudinii lor credincioase din acea ţară, chiar dincolo de Turcia. În sfârşit, după două zile de aşteptare neliniştită, eu şi Fratele Franz am reuşit să plecăm vineri, 21, după amiaza târziu. Era de sperat ca avionul nostru să se oprească la Teheran, căci îi informasem pe fraţii de acolo că vom trece pe acolo cu compania de zbor Pan American Airlines şi că vor veni la avion, deoarece acesta trebuia sa îşi facă plinul timp de o oră şi aveam ocazia să îi văd măcar atât. Totuşi, când avionul nostru ajunse deasupra Teheranului, ei au fost informaţi că o aterizare ar fi foarte periculoasă—un nivel foarte coborât şi ninsoare; aşadar, căpitanul navei se hotărî să întoarcă şi să meargă spre Bagdad. Aici am aterizat în primele ore ale dimineţii, dar din cauza situaţiei tensionate creată de criza din Suez nu i s-a permis nimănui să coboare din avion, în afară de căpitan; avionul a fost înconjurat de soldaţi cât timp a avut loc realimentarea şi apoi am fost trimişi la destinaţia noastră, Karachi.

CARANTINĂ

Ne aşteptasem să ajungem la Karachi cu două zile mai devreme decât era programat, dar din cauza vremii proaste din Europa, care a împiedicat zborul, am întârziat două zile. Nimeni nu ne-a întâmpinat la aeroport. Făcusem rezervări să mergem la Lahore, unde se ţinea congresul şi unde mă puteam întâlni şi cu fraţii, puteam verifica filiala şi puteam să îi văd pe misionari. Fratele Franz fusese programat să meargă la Delhi în India, dar sosirea noastră la Karachi ne-a adus o experienţă care nu ne-a prea plăcut. Toţi pasagerii au

Cuprins

coborât, au intrat în aeroport ca să treacă prin formalităţile de sănătate, de imigrări şi de vamă. Autorităţile ne-au ţinut acolo cam o oră. Apoi am fost cu toţii informaţi că trebuie să plecăm şi să mergem într-o sală de carantină, toţi pasagerii de tranzit şi cei care se debarcaseră au fost ţinuţi acolo timp de o oră. În cele din urmă am aflat că agentul de sănătate era de părere că avionul cu care zburasem nu fusese curăţat de friguri galbene şi nu i se dăduse o autorizaţie de sănătate când a decolat de la Prestwick, Scoţia. Aşa că am fost băgaţi cu toţii în carantină. Vă puteţi imagina cât de mult ne-a deranjat acest lucru pe toţi, fiindcă mulţi aveam programări în Karachi şi zboruri de legătură la care să ajungem. Deja întârziasem două zile, iar acum eram în carantină.

În cele din urmă, ofiţerul de sănătate hotărî că oricine avea un certificat care să arate că nu suferă de friguri galbene putea să îşi vadă de drum. Eu aveam un astfel de certificat, dar Fratele Franz nu avea, întrucât nu se aşteptase să treacă printr-o zonă în care să existe friguri galbene.

Prin urmare, el şi aproximativ alţi cincisprezece pasageri cărora le lipsea un astfel de certificat (care era foarte rar necesar, cu excepţia anumitor regiuni din Africa) au fost reţinuţi. Mi-a părut foarte rău de acest lucru, mai ales că nu ştiam cât de mult timp vor fi reţinuţi. Oricum, eu am trecut prin imigrări şi vamă şi am făcut aranjamente pentru a lua zborul spre Lahore în acea după amiază. Apoi m-am întors ca să îl văd pe Fratele Franz în carantină, şi l-am găsit; urcându-mă pe marginea unei ferestre, am vorbit cu el câteva clipe. Atât el, cât şi eu, fusesem informaţi că cel mai probabil era să fie ţinuţi în carantină timp de nouă zile, ceea ce ne neliniştea pe amândoi, având în vedere faptul că Fratele Franz programase pentru călătoria sa în jurul lumii întâlniri în India, Myanmar şi Tailanda. Păream neajutoraţi, dar în grupul nostru se afla un domn care avea legătură cu consulul american în Lahore şi a luat imediat legătura cu ambasada. Organizaţia Pan American, precum şi guvernul Statelor Unite, au început să se ocupe de problemă, în speranţa de a-i elibera pe aceşti oameni, deoarece era într-adevăr ridicol ca acest avion să nu fi fost curățit. Aveau o autorizaţie de sănătate şi au dat certificatul autorităţilor sănătăţii, dar aceştia au refuzat să o accepte pentru că era din Scoţia şi nu din Londra (după cum mi-a spus funcţionarul PAA).

În timpul orelor care au urmat, de la ora zece până la ora 16, când trebuia să plec spre Lahore, ambulanţa venea în afara zonei de carantină şi lua câţiva oameni, pe rând. Până când am plecat, Fratele Franz fusese dus la spital. În momentul în care i-am spus la revedere Fratelui Franz şi m-am urcat în avion am fost într-adevăr foarte trist şi neajutorat. Ştiam că de îndată ce voi fi ajuns la Lahore urma să iau legătura cu oameni care puteau să facă ceva pentru el, dacă era cumva posibil.

Când am ajuns în Lahore, seara târziu, am aranjat cu Fratele Pope, servul de filială din Pakistan, să îl sunăm pe un prieten bun de-al nostru din Karachi, ca să vedem ce se poate face pentru Fratele Franz. În dimineaţa următoare a trebuit să pornim spre congres, şi în timp ce mergeam pe strada principală din Lahore înspre locul adunării, un frate a venit cu bicicleta şi mi-a înmânat o

Cuprins

telegramă. Am deschis-o; era de la Fratele Franz şi zicea: „ELIBERAT ASEARĂ.” Inima îmi tresări cu adevărat de bucurie şi i-am mulţumit lui Iehova că Fratele Franz era din nou liber şi că putea să pornească să îşi slujească fraţii din alte ţări. (Mai târziu, când m-am întors la Karachi, am aflat de la Fratele Britain că se întâlnise în sfârşit cu Fratele Franz în afara Departamentul Aerian Indian din Karachi, şi a zis că Fratele Franz a fost deosebit de bucuros să vadă un frate.) Era un lucru bun să aud că era în drum spre Delhi şi spre cele două numiri de congres pe care le avea în acele părţi ale Indiei. Odată gata această experienţă, voi relata în numărul viitor povestea din Lahore şi a congresului de acolo.

WBBR vândut de Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere

Transmisiunile radio au jucat un rol important în propovăduirea Împărăţiei lui Dumnezeu în ultimii treizeci de ani. În data de 24 februarie 1924, WBBR, o staţie de radio necomercială, proprietate a Societăţii Turnul de Veghere, şi-a început transmisiunile în oraşul New York.

La momentul respectiv era mare nevoie de această staţie radio şi de alte staţii pe care Societatea le-a achiziţionat de la un capăt la celălalt al Statelor Unite, în anii următori, iar motivul pentru care radio emiţătorii au fost folosiţi a fost ca „această veste bună a Împărăţiei” să fie propovăduită în marile centre populate. În acele zile, prin anii 1920, nu existau foarte mulţi vestitori din casă în casă în marile oraşe, pentru a ajunge la oameni cu mesajul Împărăţiei, iar radioul era cel ce ajungea în casele oamenilor. Milioane de case aveau aparate de radiorecepţie şi puteau auzi adevărul.

Lucrurile s-au schimbat din anul 1924, mai ales în oraşul New York. În anul 1924 exista numai o adunare a martorilor lui Iehova, cu aproximativ 200 de vestitori, iar aceşti fraţi aveau teritorii desemnate care includeau întregul Long Island, Brooklyn, Queens, Bronx, Manhattan, Staten Island şi teritorii din New Jersey. Ei aveau milioane de persoane de slujit. Aşadar, în acele zile s-a crezut că puteam ajunge repede la milioane de oameni dacă foloseam o staţie de radio şi timp de mulţi ani a fost folosit postul de radio WBBR. Chiar şi până în anul 1940 existau doar 1 548 de vestitori care slujeau în oraşul New York; asta însemna că nu existau destui vestitori de grupă sau pioneri cu timp integral care să ajungă în această zonă foarte populată.

Dar acum, în anul 1957, există mai mult de 7 000 de vestitori. De fapt, în luna decembrie a anului 1956, cele şaizeci şi două de adunări din New York au ajuns la un nou record de 7 256 de vestitori şi pe lângă aceştia mai avem 322 de pionieri care lucrează în această zonă. Acum noi putem acorda o atenţie adevărată oamenilor, prin studii Biblice la domiciliu. Raportul arată că în anul 1940 existau studii la domiciliu cu înregistrări pe gramofon şi o

Cuprins

broşură cu întrebări şi răspunsuri, ce era condusă pe scară mică, în timp ce în prezent există mai mult de 5 000 de studii Biblice, ce sunt ţinute săptămânal cu cărţi, broşuri şi reviste drept ajutoare de studiu.

Marea sumă de bani necesară pentru operarea postului de radio poate fi folosită acum în lucrări misionare şi lucrări speciale de pionierat în alte ţări precum şi în America. Aşa că Societatea a decis să vândă WBBR şi a făcut asta pe data pe 15 aprilie 1957. WBBR şi-a îndeplinit scopul şi a îndeplinit şi interesele Împărăţiei lui Dumnezeu. Ne bucurăm că atât de mulţi noi martori ai lui Iehova au păşit înainte pentru a face lucrare de propovăduire şi instruire, care este atât de necesară pentru a aduce cunoştinţa adevărului la oameni. Oamenii nu ar putea pune întrebări la radio atât de uşor, cum o pot face acum prin contact personal şi studiu, în casele lor, cu Bibliile proprii.

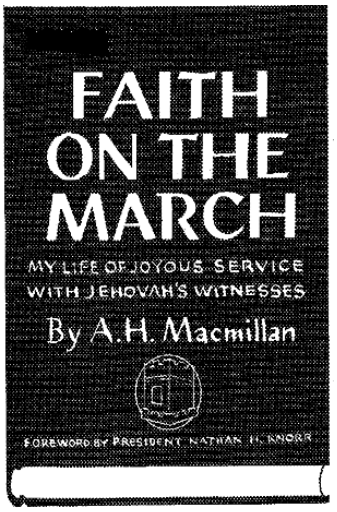

Noua carte „Credinţă în mişcare”

Milioane de oameni din prezent nu au credinţă. Totuşi, mulţi nici măcar nu sunt conştienţi de aceasta. Până în momentul în care nu se ridică împrejurări extrem de istovitoare pentru a le testa credinţa, aceştia nu au niciun motiv pentru a se îndoi de puterea ei sau de a-i bănui slăbiciunea.

O nouă carte în domeniul literaturii inspiraţionale tocmai a fost lansată de către editura Prentice-Hall, Inc., din Englewood Cliffs, New Jersey, şi este disponibilă în principalele librării din Statele Unite şi Canada. Aceasta oferă un mişcător şi dramatic mesaj de speranţă persoanelor din fiecare fundal religios. Este vorba despre cartea *Credinţă în Mişcare,* scrisă de A. H. Macmillan, ce are ca subtitlu pe copertă “Viaţa mea de serviciu fericit alături de martorii lui Iehova.” În această carte este subliniată nu numai povestea credinţei omului, ci şi credinţa unei întregi mişcări religioase care a fost dusă cu succes prin unii dintre cei mai furtunoşi ani pe care o religie i-a experimentat vreodată.

A. H. MACMILLAN

Aşa cum se menţionează într-o scrisoare adresată cititorului, scrisă ca o prefaţă de către N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de

Cuprins

Veghere: “Această carte reprezintă mai mult decât povestea credinţei ce creşte a unui om. Eu cred că domnul Macmillan a făcut un efort sincer de a capta şi de a înfăţişa chiar esenţa religiei despre care el recunoaşte că a dat un înţeles vieţii sale. El îi arată pe martorii lui Iehova ca fiind umani. El recunoaşte greşelile lor ... le dezvăluie speranţele, prezintă motive Scripturale adevărate pentru apelul acestor speranţe, pentru toate genurile de oameni. Cartea este o relatare directă şi corectă. Este unică pentru experienţa personală a lui A. H. Macmillan. În multe alte privinţe aceasta ar putea fi povestea oricăruia dintre sutele de martori ai lui Iehova pe care eu i-am cunoscut.”

Modelul cărţii este indicat în capitolul introductiv, « Un punct de cotitură »: « În prezent oamenii îşi dau seama de religie, căci viaţa fără adevărul despre Dumnezeu şi despre om nu este suficientă. Aceşti oameni care bâjbâie nu ştiu încotro se îndreaptă această lume. Nici eu nu ştiam odată. Nu ştiam nici măcar unde mă îndreptam eu însumi. . . .

„Ceea ce am găsit eu, mii de oameni încă mai găsesc, în fiecare an. Şi aceştia sunt oameni la fel ca mine sau ca voi, pentru că vin din toate naţionalităţile, rasele, păturile sociale şi sunt de toate vârstele. Adevărul nu este părtinitor. El atrage tot felul de persoane şi cei care îl urmează se găsesc atraşi tot mai aproape, departe de o lume care arată un respect tot mai mic pentru integritatea personală şi chiar cea naţională.

„Acum ştiu încotro mă îndrept. Şi sunt încrezător că ştiu încotro se îndreaptă lumea. ... Când am început prima dată să caut aceste răspunsuri, ele nu erau atât de aparente pe cum sunt acum. De fapt, dovezile pe care noi le acceptăm acum ca fiind evenimente zilnice nici măcar nu existau. Ele erau la acea vreme numai profeţii ale Bibliei, ce erau interpretate în diferite moduri, de grupuri diferite. Dar un grup de studenţi sinceri ai Bibliei au prezentat lucrurile într-un fel care pentru mine avea sens. Acum, eu pot vedea că încrederea mea a fost justificată bine.

„Mă întrebaţi de ce încă sunt o parte activă a acelei mişcări, de ce zelul meu este mai intens şi convingerile mele mai puternice ca oricând? O să vă spun. Este din cauza faptului că am trăit să împlinesc multe din speranţele pe care le-am avut în tinereţe. Este din cauza faptului că profeţii ale Bibliei pe care le considerăm nepreţuite şi sacre - dar care sunt batjocorite şi dispreţuite de necredincioşi - s-au adeverit deja. Este din cauza faptului că am trăit să văd această mişcare fiind vânată şi persecutată de cei care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu, până când a zăcut înfrântă în moarte, numai să supravieţuiască şi să renască într-o nouă viaţă, reorganizată pentru o lucrare chiar mai puternică, dar dedicată aceloraşi standarde de dreptate ce i-au caracterizat operaţiunile încă de la început. Am văzut această mişcare ţinând tare la acele standarde, refuzând să le compromită de dragul oportunităţii. Am văzut oameni ambiţioşi ce s-au ridicat în interiorul organizaţiei şi care au căutat să o corupă, numai pentru a eşua, căci majoritatea celor care sunt asociaţi cu această mişcare sunt dedicaţi cu dârzenie slujirii lui Dumnezeu şi

Cuprins

nu omului. Am găsit companie, da, o adevărată frăţie, cu oameni de toate rasele şi naţiunile. Acestea sunt lucruri pe care mi le-am dorit din tinereţe.

„Puteţi să îmi spuneţi de ce un om - care nu o dată, ci de multe ori - a văzut lucruri luând fiinţă despre care i s-a spus că le va vedea; de ce un om care a văzut împlinirea scopului prezis al lui Dumnezeu şi împlinirea profeţiilor - vă întreb dacă îmi puteţi spune de ce un asemenea om *nu* ar avea credinţă? Credinţa mea este mai puternică în fiecare zi. Şi după ce am văzut atâtea lucruri împlinindu-se deja, eu sunt din ce în ce mai încrezător că şi lucrurile pentru care încă mai sper se vor împlini într-o bună zi.

Dezvoltându-se din această temă este povestea adevărată a unei "credinţe în mişcare." Asocierea de lungă durată a autorului cu Charles Taze Russell îi dă acestuia dreptul să nareze căutarea timpurie după adevăr a acestui om iubit, încercările întâlnite şi creşterea rapidă a interesului în mesajul "zorile Mileniului." Acesta îl aduce pe cititor în anul 1914, alături de speranţele pentru "sfârşitul lumii" aşteptat la acea vreme, apoi explică de ce anul 1914 nu a fost o dezamăgire şi oferă dovezi precise că "timpul pentru sfârşitul" lumii lui Satan chiar a sosit în acel an. Răscoala internă care a urmat morţii lui C. T. Russell este înfăţişată grafic, şi oferă un răspuns pentru toţi cei care se opun de bunăvoie organizaţiei lui Dumnezeu. Procesul din anul 1918 al funcționarilor Societăţii, incluzându-l chiar şi pe autor, şi experienţele lor ulterioare din închisoarea din Atlanta sunt detaliate, şi sunt urmate de incertitudinea pentru lucrarea de după eliberare, şi apoi entuziasmul crescând şi bucuria finală pentru naşterea societăţii Noii Lumi. Bătăliile legale, violenţa gloatelor, schimbarea în structură organizaţională, pentru a se conforma cu standardele teocratice primitive, expansiunea internaţională, modalitatea prin care este finanţată lucrarea - toate acestea îl poartă pe cititor prin conducerea lui J. F. Rutherford, în calitate de al doilea preşedinte al Societăţii şi în cea de-a treia preşedinţie, aceea a lui N. F. Knorr.

Autorul prezintă o mărturie vie pentru a demonstra că religia nu este o filosofie pentru controlul comportamentului omului sau un ritual formal de pregătire a „sufletului" pentru „viaţa de apoi". El susţine faptul că religia potrivită este un mod de viaţă, un model de gândire schimbat, pentru a ne conforma cu cerinţe specifice pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru toţi cei care doresc aprobarea Lui. El descrie o Societate a Noii Lumi total diferită, care trăieşte această religie în prezent, care se ridică din sistemele lacome, ticăloase şi egoiste din prezent; o societate ce este formată din oameni de toate rasele, seminţiile şi limbile, și totuşi unită în închinarea comună a lui Dumnezeu.

El arată că acest nou mod de viaţă a devenit necesar din cauza neascultării primilor noştri părinţi, Adam şi Eva, şi ca rezultat, modul în care moartea a păşit mândră pe tot pământul, fără ca cineva să-i oprească distrugerile. El îi aminteşte cititorului că Isus Cristos a răscumpărat omenirea atunci când şi-a dat viaţa ca o răscumpărare, în urmă cu aproximativ două mii de ani, dar duşmanul moartea încă mai domneşte în mod suprem asupra omenirii, cu

Satan în continuare stăpân al acestui sistem care intervine în orice încercare a oamenilor de a-şi îmbunătăţi poziţia. Numai Iehova Dumnezeu poate corecta această situaţie. Scopul Lui de a face aşa ceva şi cum va realiza acest lucru reprezintă tema întregii Biblii. „Dacă beneficiem sau nu de programul de activitate al lui Dumnezeu depinde în întregime de cum vedem acest lucru şi dacă dorim să îl acceptăm şi să îndeplinim, cu bucurie, cerinţele Lui pentru noi."

Aceasta este o carte pentru generaţia noastră. Este născută dintr-o nevoie a unei lumi ce caută stabilitate, credinţă şi siguranţă. Cu naţiuni înarmate până în dinţi cu cele mai mortale arme inventate vreodată; cu teamă, ură şi suspiciune la masa conferinţelor; cu neîncredere şi înşelăciune subminând chiar şi negocierile de pace câştigate cu greu şi eforturile de la dezarmare - cât de mică ar trebui să fie scânteia care să arunce lumea în flăcări? Dar aici este o speranţă ce este palpabilă, logică şi reală.

Din paginile acestei cărţi reiese o poveste a curajului, a vieţilor bine petrecute, a oamenilor care s-au sacrificat pe sine şi care au trăit numai pentru a sluji Dumnezeului lor şi aproapelui lor. Aici este dovada a sute de mii de persoane ce au apucat şi au devorat cunoştinţa, persoane ce sunt răsplătite cu pace a minţii şi siguranţă în inimă. Aceştia văd şi înfruntă chestiunea direct: „Veţi continua să sprijiniţi şi să suportaţi un sistem al urii, care a umplut pământul cu suferinţă, amărăciune, păcat şi moarte? Sau veţi alege şi vă veţi pregăti pentru noua lume, plină de iubire, a lui Dumnezeu." Aici este o poveste a credinţei încercate şi purificate, dar este o relatare voioasă, plină de un optimism radiant.

Vorbind despre speranţa oferită în Biblie, autorul întreabă, într-un apel de încheiere: „Prea frumos ca să fie adevărat, spuneţi voi? Dimpotrivă, nu ar fi, oare, o judecată greşită să concluzionăm că omul căzut s-ar putea gândi la un aranjament mai bun pentru viitorul creaturilor, făcute după chipul lui Iehova, decât Preaînţeleptul Creator iubitor? ... V-aţi întrebat vreodată: 'Oare cât de mult Îl iubesc pe Dumnezeu? Dacă aş realiza că, Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, contrazice tot ceea ce am crezut eu întotdeauna, ce aş urma eu? Care ar fi decizia mea dacă ar trebui să aleg între un individ respectat sau foarte iubit şi între Creatorul meu? Ce aş face dacă, dintr-o dată, mi s-ar interzice, prin lege, să mă închin lui Dumnezeu, şi continuarea închinării m-ar costa viaţa?'

„Poate într-o bună zi te vei confrunta cu asemenea circumstanţe, pentru a se determina dacă ai religia potrivită. Este posibil să fie o adevărată bătălie pentru tine, dar sunt sigur că dacă faci alegerea corectă aceasta îţi va oferi pacea minţii şi va fi plăcut lui Dumnezeu. Am fost pus faţă în faţă cu fiecare dintre aceste decizii şi cu multe altele, şi în prezent, sunt mai hotărât ca niciodată să-mi păstrez credinţa. Aceasta a făcut ca viaţa să merite a fi trăită pentru mine. Încă mă ajută să înfrunt viitorul, fără teamă.

"Sper că povestea mea vă va ajută să faceţi acelaşi lucru. Dacă va face aşa ceva, atunci înseamnă că a meritat să povestesc acestea."

Cuprins

Aprecierea publicaţiilor creştine de bază

„Inima celui drept se gândeşte ce să răspundă.” (Prov. 15:28)

Doi dintre martorii lui Iehova mergeau din uşă în uşă cu mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu. La una dintre uşi, stăpânul casei a pus o întrebare la care vestitorul mai nou nu a putut răspunde. Cel mai matur a păşit în faţă, a răspuns la întrebare din Scripturi, spre satisfacţia stăpânului casei, şi a făcut o bună prezentare a adevărului, precum şi o impresie logică pentru mesajul creştin pe care aceştia îl duceau. Mai târziu, cel nou a spus: „Nu aş fi putut niciodată să răspund la acea întrebare!” Dar vestitorul matur l-a asigurat pe cel mai nou că printr-un studiu şi serviciu continue va fi cu adevărat capabil să facă aşa ceva.

2. Toţi vestitorii Împărăţiei au avut experienţe asemănătoare. Dacă au devenit cu adevărat competenţi în slujirea lor, capabili să răspundă la asemenea întrebări şi să respingă obiecţii majore, este din cauza faptului că studiul Bibliei şi al publicaţiilor Bibliei a asigurat cunoştinţă, iar slujirea lor i-a ajutat să devină eficienţi în folosirea acesteia. Aşa cum am văzut în lecţia anterioară, nici studiul şi nici serviciul nu pot fi omise de către cineva care doreşte să fie puternic în adevăr. Iar această putere şi maturitate este importantă, căci, ca ale lui Pavel, armele războiului nostru trebuie să fie „puternice prin Dumnezeu ca să răstoarne fortificaţii” şi noi ar trebui să fim încununaţi de succes în răsturnarea raţionamentelor false ce sunt ridicate împotriva cunoştinţei adevărate a lui Dumnezeu. Puteţi să faceţi aşa ceva? Aveţi maturitatea necesară? (2 Cor. 10:4, 5, *NW*)

3. Atunci când fraţii au o cunoştinţă sănătoasă, sunt în stare să răspundă bine la întrebări, să facă prezentări bune în serviciu şi sunt căutaţi de alţi fraţi care caută ajutor şi informaţii, nu există niciun mister în legătură cu sursa lor de înţelegere. Probabil nici ei nu au mai mult timp ca tine. Poate că au o soţie, copii, o casă şi ei se pot confrunta cu aceleaşi probleme, uneori cu unele mai mari în susţinerea acestora decât alţi fraţi. Mai mult, din cauza timpului adăugat în serviciu ziua lor poate părea mai aglomerată decât a voastră. Dar ei sunt în întregime învăluiţi în adevăr. Ei obţin o mare fericire din câştigarea cunoştinţei sănătoase şi sunt entuziasmaţi atunci când studiul lor suplimentar se dovedeşte a fi special şi poate fi folosit, pe neaşteptate, în prezentarea mesajului Împărăţiei. Ei nu spun că nu au timp pentru studiu, căci ei ştiu că nu se cere doar *mai mult* serviciu, ci serviciu mai bun. Nu numai că ei depun mai multe ore în serviciul lui Iehova, ci depun mai mult şi în acele ore, mărind nu

Cuprins

doar cantitatea, ci şi calitatea serviciului lor. Ei ştiu că dacă se opresc de la a mai înainta încep să alunece înapoi; că dacă nu continuă să înveţe vor înceta să mai ştie. Prin urmare, studiul lor continuu face posibilă cunoştința sănătoasă.

4. Toţi slujitorii lui Iehova au obligaţia de a vorbi clar, simplu şi într-o manieră uşor de înţeles. Dar pentru a vorbi clar noi trebuie să ştim şi despre ce vorbim. Trebuie să înţelegem nu numai adevărul, ci şi perspectivele oamenilor din teritoriul nostru, căci numai dacă le ştim obiecţiile le putem răspunde în mod clar. Ar trebui să ne examinăm permanent prezentarea mesajului Împărăţiei, ascultând la ce spun oamenii, ca răspuns la aceasta, şi străduindu-ne să fim înţeleşi de ei. Iar în momentul în care întâlnim o situaţie căreia nu-i facem faţă, putem să ne gândim la ea mai târziu, calculând răspunsul, ca să ştim ce să spunem atunci când va mai apărea.

Studiul

5. Este adevărat că „dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci El le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze.” Dar cererea nu reprezintă sfârşitul problemei. Dacă ar fi sfârşitul, atunci nu ni s-ar spune: „Cu tot ce ai dobândeşte priceperea.” Şi: „Inima celui drept studiază ce să răspundă.” (Iac. 1:5; Prov. 4:7; 15:28, *AS*). Nu ne putem aştepta să câştigăm înţelepciune dacă, după ce o cerem, ignorăm îngrijirile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi, pentru a o câştiga. Iehova face îngrijiri pentru înţelepciune, dar aceasta trebuie căutată asemenea unei comori preţioase, şi cu determinarea cu care minerii şi prospectori caută metale preţioase sub pământ. Proverbele spun: „Fiule, dacă vei primi cuvintele Mele, şi dacă vei păstra cu tine poruncile mele; dacă îţi vei pleca urechea la înţelepciune, şi îţi vei pune inima la pricepere; da, dacă vei striga după discernământi şi îți vei ridica glasul după pricepere; dacă o vei caută ca pe argint şi vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înţelege frica de Iehova şi vei găsi cunoştința lui Dumnezeu. Căci Iehova dă înţelepciune; din gura lui ies cunoştința şi priceperea: el dă înţelepciune celor drepți; el este un scut pentru cei care umblă în integritate.” (Prov. 2:1-7, *AS*)

6. Aceasta nu este pur şi simplu la modul teoretic. Valoarea unui asemenea studiu este văzută în practică. Cei noi din adunare care se maturizează cel mai rapid sunt cei care ascultă porunca „apleacă-ţi mintea spre îndrumare şi urechea la cuvintele cunoştinţei”, care îşi amintesc că „mărturia adevărată salvează vieţi”, care nu se gândesc la faptul că sunt noi la adevăr, ca la o scuză pentru a nu fi capabili să facă aşa ceva. Ei îşi dau seama de importanţa publicaţiilor creştine şi a întâlnirilor adunărilor aranjate pentru întărirea lor, şi caută orice metodă pentru a-şi mări cunoştința şi priceperea. (Prov. 23:12; 14:25, *RS*)

7. Cei care se maturizează cu adevărat găsesc că familiarizarea cu publicaţiile teocratice de bază reprezintă un ajutor enorm în serviciul lor de

Cuprins

teren, dându-le posibilitatea să dobândească o bază fermă pentru cunoştinţă şi astfel să răspundă la majoritatea întrebărilor pe care le întâlnesc în serviciul de teren. Mai departe, atunci când ei pregătesc un discurs pe care să-l spună la întâlnirile adunării ei nu prelucrează un material pe care l-au prezentat în cuvântările anterioare, ci caută informaţii suplimentare care vor face ca discuţia să fie vie, cu sfaturi spirituale sănătoase. Zelul lor pentru cunoştinţă poate chiar îi va îndemna să caute printre lucrurile ce au fost publicate cu mult înainte ca ei să vină în adevăr, extinzându-le şi aprofundându-le priceperea, şi crescând în permanenţă în maturitate creştină.

8. Cercetaţi voi publicaţii mai vechi pentru a vă extinde şi aprofunda cunoştinţa în legătură cu subiectele despre care se ridică întrebări? Chiar aţi studiat aceste publicaţii timpurii? Atunci când un frate ţine un discurs, puteţi identifica publicaţia în cauză din care au fost luate argumentele sale, pentru a întipări informaţia şi mai mult în mintea voastră? Dacă acesta discută despre familia pământească a lui Isus, vă amintiţi că secţiunea „ Întrebări de la cititori" din data de 15 decembrie 1950, din *Turnul de veghere,* ne spune cum ştim că Isus a avut şi alţi fraţi şi surori? Atunci când El arată cum creştinii nu ar trebui să folosească blasfemia, vă amintiţi că acest punct a fost discutat în articolul „Progres în înfrânarea limbii", din data de 15 februarie 1951? Atunci când El vorbeşte despre diferitele tipuri de creaturi spirituale şi anume, îngeri, heruvimi, serafimi şi arhangheli, şi le descrie poziţiile diferite, vă amintiţi că aceste lucruri au fost discutate la paginile 50 până la 53 ale cărţii „*Adevărul vă va face liberi*"? Probabil că nu vă veţi aminti datele sau numerele paginilor, dar vă amintiţi discuţiile? Puteţi folosi indexul Scripturilor pentru a găsi paginile? Puteţi să explicaţi aceste probleme cuiva care vă pune întrebări în legătură cu ele? Fraţii care au o cunoştinţă matură poate tocmai au căutat recent aceste subiecte pentru a-şi reîmprospăta memoria în legătură cu ele, înainte de a le discuta cu persoane de curând interesate.

9. Cum este baza cunoştinţei voastre? Dacă sunteţi nou în adunare, aţi studiat numai una dintre publicaţiile Societăţii, de exemplu cartea " *Ceruri noi şi un pământ nou*" sau poate două dintre ele, sau aţi cercetat pentru a fi siguri că ştiţi informaţiile esenţiale din "*Să fie Dumnezeu adevărat*" şi "*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*"? Studierea acestora nu este o sarcină neplăcută, ci o plăcere, atunci când interesul vostru nu este în numărul paginilor pe care trebuie să le citiţi, ci mai degrabă în cunoştinţa pe care o veţi obţine, în felul în care vă va întări credinţa şi vă va ajuta să fiţi un slujitor creştin mai bun. Niciodată să nu vă gândiţi: „Ah, eu ştiu majoritatea lucrurilor de acolo". Căci veţi descoperi, cu adevărat, că nu ştiţi şi că veţi fi întăriţi de studiul suplimentar.

10. Ce ar trebui să ştiţi din cartea „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică?"* Sunt multe lucruri, dar luaţi în considerare acest exemplu: Atunci când întâlniţi pe cineva care nu poate înţelege felul în care Iehova Dumnezeu poate să fie fără început, din veşnicie în veşnicie, şi cu o existenţă infinită, înainte ca noi să ne naştem, vă amintiţi că în capitolul doi se spune: "Este oare imposibil? Dar

Cuprins

cum rămâne cu spaţiul şi timpul? Unde începe spaţiul? Când a început timpul? Ştiinţa matematicii cunoaşte ceva ca infinitul; şi nu ar trebui să fie mai dificil de acceptat că Dumnezeu a fost întotdeauna şi că timpul şi spaţiul sunt pentru totdeauna, în trecut şi în viitor."

11. Apoi, dacă cineva neagă faptul că avem nevoie de Biblie, ca de un ghid pentru închinarea noastră, puteţi arăta că Isus a dat exemplul de a ne sprijini activitatea pe ce spune Biblia? În Luca 4:16-21 (*NW*) noi vedem că „obiceiul lui Isus din ziua de sabat" era acela de a intra în sinagogă şi de a citi cu voce tare din Scripturi. În Matei 4:4, 7, 10 noi aflăm că, atunci când a fost ispitit de Satan în pustiu, Isus l-a respins de trei ori pe Ispititor, citând din memorie trei texte din Deuteronomul, spunând de fiecare data: „Este scris." Mai departe, Luca 24:27 (*NW*) spune: „Şi începând de la Moise şi de la toţi profeţii, El le-a tâlcuit lucrurile ce erau cu privire la El în Scripturi." V-aţi fi amintit aceste exemple care arată că Isus a dat un exemplu de folosire a Bibliei, ca pe un ghid pentru închinarea noastră? Acestea erau incluse în capitolul şapte, „Cartea Cunoştinței Dătătoare de Viaţă," din „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*."

12. În continuare, fiecare persoană din adunare trebuie să fi studiat şi trebuie să fie capabilă să explice doctrinele de bază subliniate în ajutorul de studiu „*Să fie Dumnezeu adevărat*", inclusiv istoria Bibliei şi cum aceasta a fost transmisă până în zilele noastre, cine este Satan şi ce influenţă are acesta asupra prezentului, ce este omul, de ce evoluţia nu poate fi adevărată, de ce doctrina trinităţii este falsă, de ce a fost necesară o răscumpărare şi cum a fost oferită, ce este adevărata adunare a lui Dumnezeu, şi cum ştim că timpul nostru este „timpul sfârşitului". Un întreg capitol din „*Să fie Dumnezeu adevărat*" este dedicat fiecăruia dintre aceste subiecte. Privind în trecut la fiecare din aceste întrebări, le puteţi explica? În calitate de slujitor creştin matur ar trebui să fiţi capabil să faceţi aşa ceva.

13. Aceste două cărţi, „*Să fie Dumnezeu adevărat*" şi „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*" oferă o cunoştință de bază. Şi după ce aţi terminat studiul lor vă puteţi uita şi la publicaţii mai vechi. Amintiţi-vă „omul spiritual examinează [cercetează] toate lucrurile" şi ar trebui să cunoască şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Există atâta bogăţie în Cuvântul lui Dumnezeu, şi atât de multe lucruri de valoare, încât este imposibil ca toate aceste lucruri să fie repetate la fiecare câteva luni. Dar, jumătate din martorii lui Iehova din prezent nu erau martori mai devreme de 1949! Şi în prezent mai mult de un *milion* de oameni citesc această revistă acum, faţă de cei care o citeau în luna mai a anului 1955, cu doar douăzeci și patru de luni în urmă! Cum pot obţine toţi aceşti oameni lucrurile care le-au ratat? Numai studiind publicaţiile timpurii şi căutând printre numerele anterioare ale *Turnului de veghere,* păstrate în bibliotecă, la Sala locală a Împărăţiei. Există multe în bogăţiile spirituale şi ajutoare către cunoştință matură, în aceste publicaţii timpurii, iar studiul lor merită cu siguranţă timpul vostru. Cercetând publicaţiile timpurii ale Societăţii veţi afla unde puteţi găsi răspunsurile pentru întrebările ce apar, şi vă veţi bucura să

Cuprins

vedeţi că înţelegerea dumneavoastră continuă să crească. Cunoştinţa în plus pe care o câştigaţi astfel vă va întări în credinţă, veţi fi mai valoroşi fraţilor şi mai de ajutor organizației. Cu siguranţă, acestea sunt motive bune pentru a urma exemplul psalmistului, care a spus: „Voi medita la toată lucrarea Ta, şi voi lua aminte la faptele Tale măreţe.” (1 Cor. 2:15, *NW*; Ps. 77:12, *RS*)

14. Haideţi să vedem acum câteva dintre lucrurile pe care le putem învăţa prin revizuirea permanentă a acestor publicaţii mai vechi: într-un discurs care subliniază importanţa petrecerii tinereţii noastre în serviciul lui Iehova, un vorbitor îşi bazează comentariile pe Ecleasiast12:1-7, (*RS*) care începe: „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereţii tale, înainte să vină zilele rele, şi până când nu se apropie anii când vei zice, ‘Nu am nicio plăcere în ei.’ ” El se foloseşte apoi de versetele care urmează pentru a descrie o imagine însufleţită despre modul în care zilele « rele » vin asupra celor care nu şi-au petrecut viața în serviciul lui Iehova, ci care şi-au petrecut greşit tinereţea şi forţa şi nu au nicio amintire a Creatorului lor şi nici o înţelegere a faptelor Sale minunate de acum. În perioada de vară a vieţii lucrurile erau luminoase, dar în iarna bătrâneţii acestea sunt întunecate. Braţele şi mâinile tremură, picioarele sunt slăbite şi îndoite, tălpile şovăiesc şi sunt târâte. Bătrânul nu doarme dus, căci el nu are somnul unui om înţelept şi prudent şi nici somnul dulce al omului muncitor cinstit. Pe scări acesta este temător, pe străzile aglomerate este înfricoşat şi chiar şi cea mai mică greutate este o povară, până când, într-un final, « şnurul argintiu » al vieţii este slăbit, « bolul aurit » al minunatului creier al omului este spart, iar « ţărâna trupului se întoarce în pământ aşa cum a fost. » Vorbitorul subliniază că punctul culminant al deşertăciunii este o tinereţe care Îl ignoră pe Creator şi care îmbătrâneşte într-o ignoranţă voită, pentru a avea numai o condiţie deplorabilă, epuizată şi risipită pentru ce ar fi putut fi o viaţă prosperă şi binecuvântată. Dar, cu totul diferită este maturitatea mulţumită a omului care încă se bucură de aceleaşi binecuvântări pe care le-a primit în timpul unei tinereţi fericite, petrecută cu înţelepciune în serviciul lui Iehova. De unde a obţinut vorbitorul o aplicare atât de elocventă a acestei Scripturi? Ei bine, în articolul, «Să ne aducem aminte de Creatorul Lumii Noi» din *Turnul de veghere*, ediţia din 15 noiembrie 1945. Vă amintiţi de acesta?

15. Un alt frate, dorind să ilustreze îndatoririle unui slujitor, subliniază într-o discuţie la adunarea de serviciu că, chiar cuvântul «slujitor» scoate în evidenţă gândul slujirii, al unuia care nu este înălţat, ci care se află într-o poziţie subordonată. El arată faptul că cuvântul «slujitor » este de origine latină, şi vine de la termenul *minus* ce înseamnă *mai puţin* şi terminaţia de comparativ *ter*; aşa cum cuvântul cu înţelesul opus, stăpân, *magister* vine de la termenul *magis* ce înseamnă mai mult şi terminaţia de comparativ ter. Cuvântul evreiesc ce este tradus de obicei prin cuvântul «slujitor » este la fel de bine tradus prin cuvintele « servitor » sau « serv. » Şi cuvântul grecesc în chestiune este *diakonos,* care înseamnă ad litteram « prin ţărână » şi indică o persoană ce este prăfuită după ce a alergat în slujirea altei persoane. El indică

Cuprins

cât de diferit este acest înţeles adevărat şi biblic al cuvântului de la poziţia înaltă, oferită adesea clerului creştinătăţii, şi cât de adecvat este acest cuvânt pentru cei care se implică în activitatea de slujire a Dumnezeului adevărat! De unde a obţinut vorbitorul această informaţie interesantă? Din articolul «Slujitorii Veştii bune a lui Dumnezeu » din data de 15 octombrie 1947, din *Turnul de veghere*. V-aţi fi gândit să căutaţi acolo?

16. Apoi, în timp ce lucraţi în serviciu alături de un vestitor matur, întâlniţi o persoană ce batjocoreşte şi care nu are deloc încredere în Biblie şi spune, de exemplu, că relatarea despre Potop este ridicolă, căci arca nu ar fi putut niciodată să cuprindă toate animalele. Dar fratele matur indică faptul că această obiecţie nu este logică. Arca era de la 450 la 547 de picioare în lungime (asta depinzând de ce cot a fost folosit în măsurare), de la 75 la 91 de picioare în lăţime şi de la 45 la 54 de picioare în înălţime - o structură de o mărime considerabilă, ce permitea un spaţiu din abundenţă pentru diferitele « specii » de animale descrise în Geneza, şi din care s-au născut toate felurile de animale pe care noi le cunoaştem în prezent. De unde avea el această informaţie de justificare a Bibliei? Ei bine, o avea din « Lista Pasagerilor lui Noe », din data de 22 decembrie 1951, din revista *Treziţi-vă*! Voi v-aţi fi amintit de aşa ceva?

17. La un studiu biblic la domiciliu întâlniţi o persoană căreia i s-a spus că măsurătorile Marii Piramide din Giza sunt în armonie cu profeţia din Biblie şi că ar trebui să o studiem pentru a afla scopul lui Dumnezeu. Voi nu ştiţi ce să spuneţi în legătură cu asta, dar ştiţi că, cu mult timp în urmă, acest subiect a fost discutat în publicaţiile Societăţii. Aşa că cercetaţi înapoi, an după an, prin volumele *Turnului de veghere,* până găsiţi ediţiile din datele de 15 noiembrie şi 1 decembrie 1928. Acolo aflaţi ce este în neregulă cu această idee şi hotărâţi să prezentaţi aceste argumente persoanei care v-a pus întrebarea: Mai întâi, Egiptul era o ţară păgână condusă de Diavol, şi nu un loc pentru revelaţie divină; în al doilea rând, Dumnezeu nu îşi îndeplineşte lucrarea prin tipul de muncă prin sclavi, care au construit piramidele; în al treilea rând, creştinilor li se spune că trebuie să trăiască prin credinţă, şi nu prin ceea ce văd; şi în al patrulea rând, dacă adunării creştine i s-ar fi spus ceva despre măsurătorile acestui morman vechi de piatră, fie Isus, fie unii dintre apostoli ar fi spus ceva în legătură cu asta; şi ei nu au făcut aşa ceva. O relatare pe scurt în legătură cu aceasta este găsită în ediţia din 15 mai 1956 a *Turnului de veghere*.

18. Un apropiat, cu care vorbiţi despre binecuvântările Împărăţiei lui Dumnezeu, spune: « Dacă sari de aici acolo prin Scripturi poţi să dovedeşti aproape fiecare lucru vechi, chiar şi cele mai fantastice doctrine.» Dar voi arătaţi că nu puteţi să demonstraţi chiar fiecare lucru vechi din Biblie şi că încă aveţi această carte armonioasă de acord cu ea însăşi! Şi cu siguranţă, dacă doriţi să arătaţi că toţi profeţii au prezis zilele noastre şi evenimentele, şi că ei, cu toţii, au predat anumite doctrine, în armonie, trebuie să citaţi din câţiva sau chiar din toţi aceşti profeţi. Este aceasta o metodă Scripturală? Da, voi indicaţi că este. Numai în predica de pe munte Isus a citat de douăzeci şi unu de ori

Cuprins

din Scripturile Ebraice. În cele cinci capitole din 1 Petru există treizeci şi patru de citate din zece cărţi diferite ale Legii, ale Profeţilor şi Psalmilor. În singura carte a lui Matei există 122 de astfel de citate! Oare aceşti oameni credincioşi ai lui Dumnezeu jonglau texte împreună pentru a sprijini chiar fiecare idee veche? Cu siguranţă că nu! Şi este privilegiul nostru din prezent, în acest „timp al sfârşitului", să fugim încoace şi încolo prin Scripturi, pentru a afla ce spun acestea, iar a noastră „cunoştinţă va creşte", aşa cum a prezis, cu mult timp în urmă, profetul lui Iehova, Daniel. (12:4) Unde aţi găsit aceste fapte impresionante în legătură cu corectitudinea Bibliei? În articolul « Cheia Studierii Bibliei » din ediţia din 1 februarie 1949, din *Turnul de veghere*.

19. Acelaşi articol vă va oferi un argument elocvent ce poate fi folosit atunci când o persoană spune că trebuie să fiţi selectiv în legătură cu părţile din Biblie pe care le folosiţi, căci nu toată Biblia este adevărată. El arată că scriitorii Scripturilor Greceşti au făcut aproximativ 740 de citate din Scripturile Ebraice de mai devreme, citând din treizeci şi patru de cărţi ale Scripturilor Ebraice, sau din toate, cu excepţia cărţii lui Rut, Ezra, Eclesiastul şi Cântarea lui Solomon. Acum, dacă Isus şi apostolii Săi au acceptat aceste cărţi fără să se îndoiască, cum poate un om să spună că ştie mai multe despre veridicitatea Scripturilor decât ei? Dacă sunteţi unul dintre cei peste un milion şi jumătate de cititori ai acestei reviste, care nu o citeau la momentul în care această informaţie a fost publicată, atunci vă îndemnăm să căutaţi prin aceste reviste de la început pentru a beneficia de materialul pe care le conţin.

20. Astfel, revizuind unele dintre lucrurile care au fost publicate în anii trecuţi veţi realiza, în curând, de ce unii fraţi au o cunoştinţă mai mare a acestor lucruri decât alţii care nu şi-au reîmprospătat mintea în legătură cu ele. Dacă, în calitate de slujitori credincioşi ai lui Iehova, noi suntem nerăbdători să înţelegem şi dornici de a ne extinde abilitatea de a învăţa, vom profita de fiecare modalitate disponibilă pentru a ne creşte cunoştinţa. Vom folosi în mod regulat şi continuu informaţiile din « *Aceasta înseamnă viaţa veşnică* » şi « *Să fie Dumnezeu adevărat* » şi din ediţiile trecute din *Turnul de veghere* şi din alte publicaţii ale Societăţii. Aşa cum Pavel l-a povăţuit pe Timotei, noi vom continua să ne dedicăm citirii publice, îndemnării şi predării. Ne vom gândi asupra acestor lucruri, vom fi absorbiţi de ele, lăsând ca progresul nostru să vie văzut de toate persoanele. Vom continua să ne îmbunătăţim serviciul, examinându-l, analizând efectele pe care mărturiile noastre le au asupra ascultătorilor, luând în considerare punctele lor de vedere şi făcând orice efort pentru a vorbi simplu, clar şi inteligibil. Astfel, vom urma îndrumările lui Pavel şi vom culege răsplata lor bogată: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă." (1 Tim. 4:13, 15, 16, *NW*)

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum devin vestitorii Împărăţiei competenţi în serviciul lor, şi de ce este necesar acest lucru?
3. Ce răsplată îi impulsionează pe vestitorii ocupaţi să petreacă mai mult timp în studiu suplimentar?
4. Cum vă puteţi îmbunătăţi mărturisirea creştină?
5,6. Cum puteţi dobândi înţelepciune, ce determinare este necesară pentru a o găsi, şi ce anume dovedeşte valoarea studiului?
7. Cum vor ajuta la maturizarea creştinului publicaţiile teocratice de bază?
8. Ce informaţii, din cele dintâi publicaţii ale Societăţii, pot fi folosite la pregătirea de cuvântări şi cum puteţi găsi aceste puncte?
9. Ce anume va împiedica studiile din Scripturi să devină o sarcină neplăcută?
10,11. Daţi exemple, fie cele citate aici, fie altele la care vă gândiţi, pentru a arăta importanţa informaţiei din „*Aceasta înseamnă viaţa veşnică*”.
12. Ce învăţături de bază ar trebui să vă dea posibilitatea să explicaţi din studiul vostru al cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*”?
13. Din ce alte câteva motive trebuie să cercetaţi prin publicaţiile de început ale Societăţii?
14. Ce ilustraţie, despre importanţa de a servi pe Iehova în timpul tinereţii voastre, a fost oferită în „*Să ne aducem aminte de Creatorul Lumii Noi*”?
15. Care este adevărata însemnătate a cuvântului „slujitor”, ce se poate demonstra din aceasta, şi unde s-a găsit această informaţie?
16. Cum veţi răspunde unui batjocoritor care ridiculizează ideea că animalele au supravieţuit Potopului în corabie, şi unde a fost publicată această informaţie?
17. Ce este incorect în ideea că Marea Piramidă din Giza a fost mărturia lui Dumnezeu în piatră?
18. Cum puteţi arăta că este atât important, cât şi potrivit, să citaţi diferite fragmente din Biblie?
19. Cum i-aţi răspunde unui om care ar spune că nu toată Biblia este autentică?
20. Cum vor da atenţie servii credincioşi ai lui Iehova la cunoştinţa şi învăţătura lor, şi cu ce rezultat pentru ei?

Lider în electronică vorbeşte despre Dumnezeu

● La a cincizecea aniversare de la intrarea sa în radio, televiziune şi domeniul electronicii, Generalul Brig. David Sarnoff, preşedinte al Comisiei Corporaţiei Radio din America, i-a felicitat pe savanţi, cercetători şi ingineri pentru descoperirile lor în domeniul electronicii. Atunci, în 30 septembrie din anul curent, el a făcut şi douăzeci de preziceri despre viitor. Una dintre ele avea legătură cu ştiinţa şi religia. Despre acest subiect, el a zis: „Ca reacţie împotriva curentului cinismului şi materialismului, va avea loc un avânt al vitalităţii spirituale. Înlăturarea treptată a foamei fizice va aprofunda foamea

Cuprins

mai elementară de credinţă şi salvare, de valori seculare dincolo de cele materiale şi temporare care rod inima omului. Ştiinţa generează umilinţă. Fiecare descoperire dezvăluie mai limpede Planul Divin în natură, armonia remarcabilă din toate lucrurile, de la lucrul infinitezimal la infinit, ceea ce depăşeşte înţelegerea muritorilor. Procesele şi legile fizice ale universului sunt raţionale, tot-cuprinzătoare şi absolut sigure. Acestea sugerează un Arhitect Suprem, iar frumuseţea şi simetria operei Lui inspiră veneraţie." Apostolul Pavel a declarat acelaşi lucru despre lucrările Arhitectului Suprem, când a scris: „Căci calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză". – Rom. 1:20, *NW*.

Un african alege o singură soţie

Adesea se spune de către misionarii religiilor catolice şi protestante că nu se poate face ca poporul african să trăiască după adevăratele standarde creştine. Obiceiul lor de a avea mai mult de o soţie sau cel de a trăi în căsătoriile de drept comun nu poate fi depăşit. Aceştia spun că se vor face multe dacă africanilor li s-ar da standarde de sănătate mai bune şi i-ar face să afle despre Isus. Fără îndoială că această atitudine este rezultatul eşecului lor de a aplica principiile Scripturale depline, chiar în aşa-numitele lor adunări civilizate din creştinătate.

Chiar dacă acest lucru este adevărat cu religiile creştinătăţii compromise, nu este adevărat şi cu martorii lui Iehova, care întotdeauna aplică regulile Bibliei, chiar şi în Africa. Următorul este doar un exemplu din miile şi mii care s-au curăţit de bunăvoie, pentru a trăi cu societatea Noii Lumi. Un slujitor pionier special african al martorilor lui Iehova din Rhodesia de Sud, (Zimbabwe) relatează:

„Ziua de 11 noiembrie 1956 a fost o zi frumoasă şi plăcută pentru mine. Dis-de-dimineaţă, după ce am citit textul zilnic din Scriptură şi după ce am cerut binecuvântarea lui Iehova pentru lucrarea mea, mi-am început propovăduirea. Nici nu bănuiam că în această primă casă, acea a conducătorului satului african, Moise, va fi singura mea vizită, timp de mai mult de patru ore. I-am mărturisit acestuia, ţinându-mi predica de trei-opt minute şi apoi i-am prezentat patru broşuri.

„Acesta le-a luat cu dragă inimă, iar în timp ce vorbeam în continuare cu el, a venit un om, alergând fără suflare, şi a întrebat, 'Îmi poţi arată casa lui Moise?' Moise a răspuns, 'S-a întâmplat ceva?' Răspunsul a fost 'Nu'. 'Ei bine, eu sunt Moise, ai treabă cu mine?' 'Da' a spus omul, 'am auzit că este un slujitor din partea Turnului de Veghere în casa ta şi am venit să-l văd.' Moise a întrebat, 'Pentru ce? Eşti de la poliţie şi vrei să-l arestezi?' 'Nu', a fost răspunsul, 'Am venit aici pentru a fi unul dintre martorii lui Iehova, dacă acest lucru este posibil. Am fost un membru al Armatei Salvării timp de mulţi

Cuprins

ani, dar am aflat că nu există niciun fel de adevăr în acea religie; de aceea, am venit aici pentru a fi unul dintre martorii lui Iehova.'

"I-am pus mărturie acestuia şi după aceea i-am arătat câteva dintre publicaţiile Societăţii, de care el a fost foarte interesat. Am petrecut patru ore vorbind cu cei doi oameni despre Împărăţie, după care l-am întrebat pe om dacă ar vrea să vin la el acasă. La această întrebare el a răspuns repede în mod afirmativ. A luat trei broşuri şi două exemplare ale *Nharireyomurindi* (*Turnul de veghere* în limbă cisona) şi mai târziu, în acea zi, el a participat la studiul *Turnului de veghere*.

"A doua zi, sâmbătă, am mers la el acasă împreună cu soţia mea, iar atunci când ne-a întâmpinat am fost surprins să văd că acel bărbat avea două soţii. Am petrecut întreagă zi alături de el, arătându-i care sunt cerinţele societăţii Noii Lumi. Apoi el mi-a spus: 'Este un lucru pe care nu mi l-ai spus încă.' M-am uitat la el întrebător. 'Ce pot să fac cu cele două soţii ale mele?' I-am spus că trebuie să aleagă el singur ce vrea să facă. 'Eu ştiu că voi, martorii lui Iehova, nu veţi primi pe nimeni cu două soţii în organizaţia voastră.' L-am asigurat că acest lucru era adevărat. 'Ei bine, nu te teme', a spus el, 'm-am cercetat pe mine însumi deja şi văd că pot să-mi îndrept treburile aşa cum se cuvine. Voi trăi cu una, iar pe cealaltă o voi îndepărta.' Nefiind foarte sigur la ce se referea el, i-am explicat că dacă va lua pe una de soţie ar trebui să o întreţină şi pe cealaltă din punct de vedere material, dar să nu trăiască cu ea, ca soţ al ei. 'Voi face aşa', m-a asigurat el.

"Câteva zile mai târziu, după ce a auzit ce i s-a întâmplat, unul dintre membrii Armatei Salvării a venit la el şi a încercat să-l sperie, spunând că dacă va deveni un martor al lui Iehova va fi izgonit din rezervaţia naturală, acolo unde era şi casa lui, aşa că el ar trebui să se unească din nou cu prima lui biserică. 'Îmi pare rău, tovarăşul meu drag', a fost răspunsul, 'nu am timp să mă întorc la biserica ta. Am fost în biserica ta timp de multă vreme, alături de cele două soţii ale mele, dar voi m-aţi acceptat ca un membru al bisericii voastre, ce ce este nescriptural, dar martorii lui Iehova nu mă vor accepta decât dacă sunt căsătorit numai cu o soţie; numai aşa, cineva îi poate sluji lui Dumnezeu în curăţie. Aşa că mergi pe drumul tău, prietene, căci acum ştii că eu sunt unul dintre martorii lui Iehova.'

Da, principiile creştine sunt la fel pe tot pământul şi toţi cei care doresc să trăiască în noua lume trebuie să trăiască conform standardelor potrivite. Martorii lui Iehova îi primesc cu bucurie pe aceşti oameni sinceri ca „fraţi".

Întrebări de la cititori

- Ataşez un fragment din publicaţia *Journal* din Milwaukee, din data de 10 ianuarie, 1957. Este o imagine cu păstori iordanieni, care îşi duc turmele pe pajiştile din munţii din apropierea Ierusalimului. Aceasta este o poză a United

Cuprins

Press şi s-ar părea că discreditează argumentul că naşterea lui Cristos a avut loc în timpul iernii.—B. B., Statele Unite.

S-au primit şi alte scrisori cu observaţii asemănătoare, care spun că, având în vedere clima din Palestina, faptul că oile se aflau afară pe timp de noapte nu putea fi considerat o dovadă că Isus nu este posibil să se fi născut pe 25 decembrie. Totuşi, să se observe că deşi turmele pot fi duse la păscut în Palestina în anotimpul ploios, când vremea permite acest lucru, cu toate acestea nu se potriveşte cu condiţiile descrise la Luca 2:8, şi-anume că păstorii erau afară să îşi păzească oile pe timp de noapte; adică se aflau la o anumită distanţă de stâna de acasă şi stăteau cu oile pe pajişte, zi şi noapte. Acest lucru nu se întâmpla în timpul perioadelor ploioase, când vremea era instabilă. În legătură cu aceasta, Dr. Clarke spune:

„Evreii aveau obiceiul să îşi trimită oile în deşert pe la vremea Paştelui şi să le aducă înapoi la începutul *primei ploi:* câtă vreme se aflau afară, păstorii le vegheau zi şi noapte. Întrucât Paştele avea loc *primăvara,* iar *prima ploaie* începea devreme, în luna *Marcheshvan,* ceea ce corespunde cu luna noastră *octombrie* şi *noiembrie,* constatăm că oile erau ţinute sub cerul liber pe toată perioada *verii.* Şi întrucât aceşti păstori *încă* nu îşi aduseseră acasă turmele, este un argument ipotetic că *octombrie* încă nu începuse şi că, prin urmare, Domnul nostru nu S-a născut la data de 25 *decembrie,* când turmele nu se aflau afară pe câmp; şi nici nu se poate să se fi născut mai târziu decât *septembrie,* întrucât turmele încă erau pe câmp în timpul *nopţii.* Din această pricină, trebuie să se renunţe la *naşterea* în *decembrie.* Hrănirea turmelor pe timp de noapte pe păşuni este o *realitate cronologică,* care face destul de multă lumină în această chestiune mult dezbătută.” (*Cronica* lui Clarke*,* Vol. 5, pagina 370) *Cyclopædia* lui McClintock şi Strong oferă un argument asemănător şi remarcă, în plus, că recensământul, nu taxarea, „care au făcut necesară călătoria” (Luca 2:2 sq.), nu ar fi fost poruncit în această perioadă.”—Vol. 4, pagina 877.

Aşa că faptul că oile pasc în Palestina în timpul lunilor de iarnă nu dovedeşte deloc că Isus s-ar fi născut în decembrie, căci mai este şi faptul că turmele şi păstorii stăteau afară zi şi noapte. Printre lucrurile care ajută la datarea naşterii lui Isus pe la 1 octombrie se numără faptul că tatăl lui Ioan Botezătorul, fiind preot din ceata lui Abia, a devenit tatăl lui cu vreo şase luni înainte ca să se nască Isus şi că Isus a anulat jertfele din vechiul legământ al legii, prin moartea Sa, în mijlocul celei de-a şaptezecea săptămâni, prezisă în profeţia lui Daniel. Pentru detalii, a se vedea *Turnul de veghere,* 1954, paginile 382, 383; *„Aceasta înseamnă viaţa veşnică,”* capitolul 8.

- Tabelul cronologic de la pagina 364 din cartea „*Ceruri noi şi un pământ nou*” arată că Noe a propovăduit vreo patruzeci de ani. Cum se poate dovedi acest lucru din punct de vedere scriptural? Nu zice Geneza 6:3 ceva despre o perioadă de 120 de ani?—E. J., Statele Unite.

Cuprins

Trebuie să fim atenţi să nu citim în Scripturi ceva ce nu este scris şi să nu tragem concluzii pripite pe baza unui singur text. Este adevărat, Geneza 6:3 arată că la un moment dat în istoria omului, Dumnezeu a dat acelei lumii dinainte de potop 120 de ani în plus. Dar nu atunci i-a dat lui Noe informaţiile şi nu atunci i-a zis să construiască arca. De unde ştim?

Fiindcă Geneza 5:32 ne spune că după ce Noe a împlinit cinci sute de ani şi potopul era la mai puţin de o sută de ani depărtare, el a devenit mai întâi „tatăl lui Sem, Ham şi Iafet." (*NW*) Şi nu numai atât, dar când Dumnezeu îi dădu lui Noe porunca să construiască arca, toţi cei trei fii ai săi erau adulţi şi însuraţi, iar Noe avea pe-atunci deja trei nurori. (Gen. 6:18) Până când toţi cei trei fii ai săi ajunseseră adulţi şi se căsătoriseră, potrivit obiceiurilor de pe atunci, nu încape îndoială că trecuseră între cincizeci şi şaizeci de ani. Întrucât cel mai probabil propovăduirea lui a început odată cu construirea arcei, este logic să tragem concluzia că lungimea propovăduirii lui a fost între patruzeci şi cincizeci de ani, şi nu de o sută douăzeci de ani.

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

23 iunie: Să ne străduim să obţinem maturitatea necesară, pag. 305.

30 iunie: Aprecierea publicaţiilor creştine de bază, pag. 311.

Verificaţi-vă memoria!

După ce aţi citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiţi:

Ce provoacă îndoială serioasă asupra faptului că învăţătura religioasă modernă este adevărată sau nu? P. 291, parag. 2.

În ce sensuri diferite foloseşte Biblia cuvântul *ceruri*? P. 292, parag. 3.

În special ce i-a impresionat pe oamenii din Turcia în legătură cu smerenia funcţionarilor Societăţii Turnul de Veghere? P. 297, parag. 1.

Ce a dus la interzicerea *Turnului de veghere* în Liban şi ce s-a făcut în legătură cu acest lucru? P. 298, parag. 5.

Ce consideraţii au dus la hotărârea de a vinde staţia radio WBBR a Turnului de Veghere? P. 301, parag. 6.

Cum recomandă preşedintele Societăţii o nouă carte a lui A. H. Macmillan? P. 302, parag. 3.

De ce credinţa domnului Macmillan este tot mai puternică astăzi, decât în urmă cu cincizeci de ani? P. 303, parag. 2.

Ce se cere de la adevăraţii creştini, dincolo de ceea ce crede lumea? P. 305, parag. 1.

Ce i-aţi spune unui batjocoritor care zice că arca lui Noe nu le-ar fi cuprins pe toate animalele? P. 316, parag. 16.

Ce demonstrează falsă teoria că nu tot din Biblie este adevărat? P. 316, parag. 19.

Ce dovedeşte că africanii vor trăi, într-adevăr, conform adevăratelor standarde creştine? P. 318, parag. 2.

Ar fi putut fi Isus născut în decembrie, sau nu, de vreme ce la naşterea lui păstorii stăteau cu turmele lor, pe timp de noapte? P. 319, parag. 3.

Cuprins

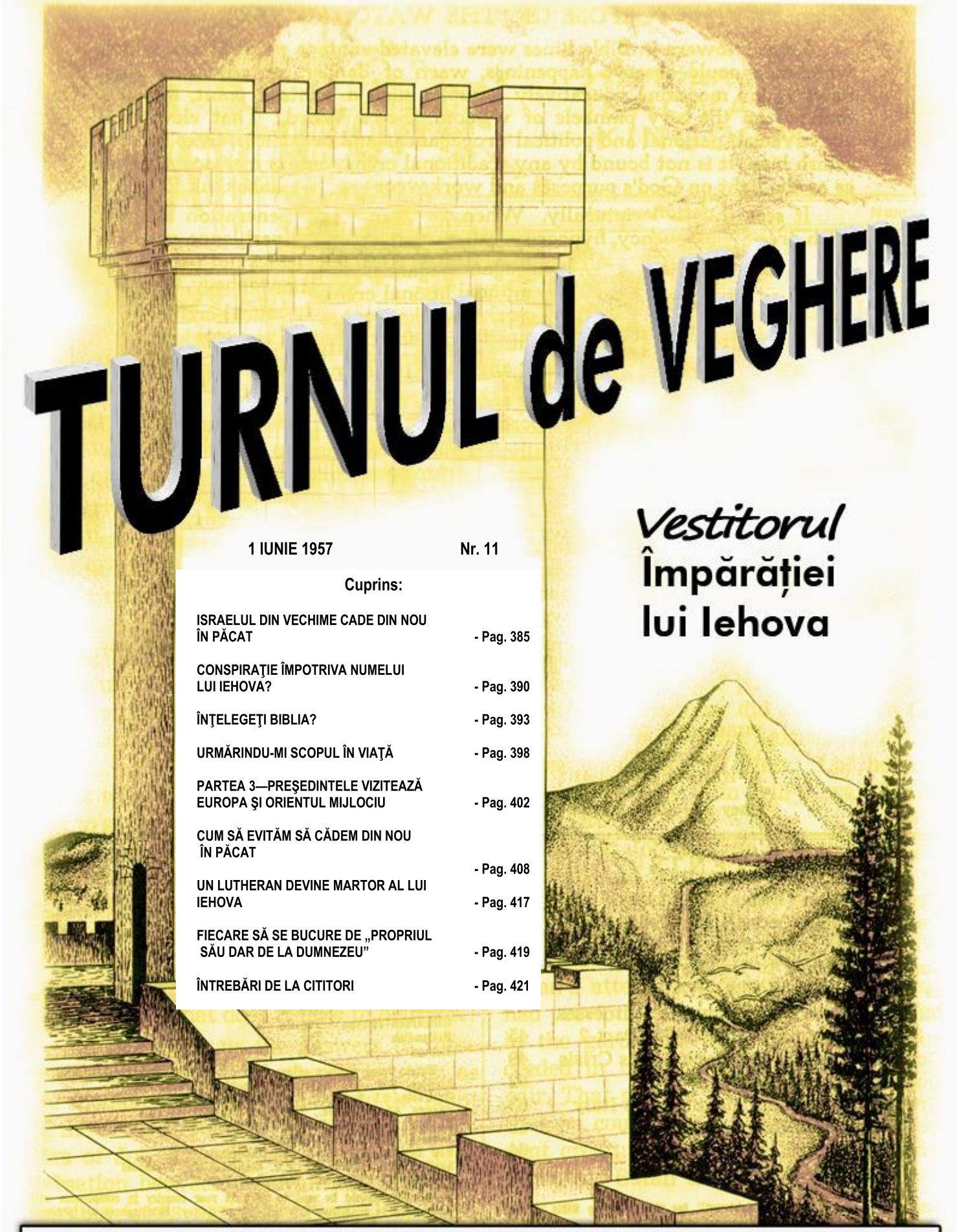

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 IUNIE 1957 Nr. 11

Cuprins:

ISRAELUL DIN VECHIME CADE DIN NOU ÎN PĂCAT - Pag. 385

CONSPIRAŢIE ÎMPOTRIVA NUMELUI LUI IEHOVA? - Pag. 390

ÎNŢELEGEŢI BIBLIA? - Pag. 393

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag. 398

PARTEA 3—PREŞEDINTELE VIZITEAZĂ EUROPA ŞI ORIENTUL MIJLOCIU - Pag. 402

CUM SĂ EVITĂM SĂ CĂDEM DIN NOU ÎN PĂCAT - Pag. 408

UN LUTHERAN DEVINE MARTOR AL LUI IEHOVA - Pag. 417

FIECARE SĂ SE BUCURE DE „PROPRIUL SĂU DAR DE LA DUMNEZEU” - Pag. 419

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 421

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

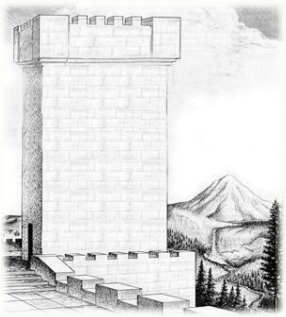

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1957 **Nr 11**

ISRAELUL DIN VECHIME CADE DIN NOU ÎN PĂCAT

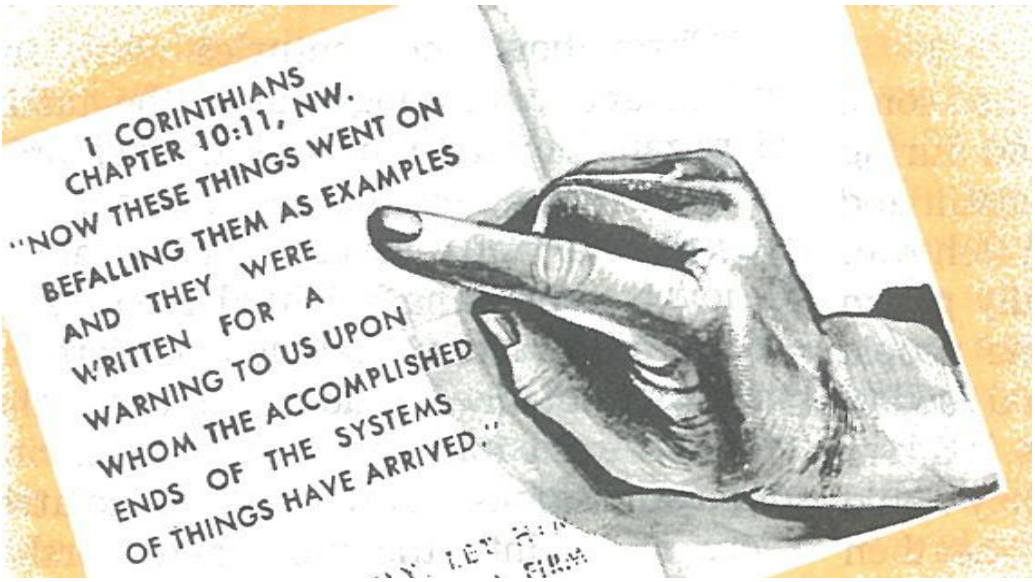

1 Corinteni capitolul 10:11, NW:
"Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor."

O privire către istoria moartă poate indica drumul către un viitor strălucit. Acest lucru este valabil dacă istoria despre care e vorba este privită ca istoria profetică a națiunii din vechime Israel. Oamenii spun că retrospectiva este mai bună decât previziunea. Dar în cazul acesta retrospectiva devine previziune dacă o vedem ca pe o oglindă ce reflectă evenimentele viitoare. Din trecutul religios al Israelului străvechi putem învăţa câte ceva din viitorul religios al Creştinătăţii moderne. Biblia este o carte care este specializată în înregistrarea acelor părţi reprezentative şi profetice din istoria religiei, care oglindesc viitorul religios al generaţiei noastre prezente. Pentru noi, în aceste zile din urmă, a fost consemnată istoria religioasă a Israelului: "Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor." De asemenea, "toate lucrurile care au fost scrise odinioară, au fost scrise pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă." În cadrul acestor limite putem învăţa ceea ce se va întâmpla din ceea ce s-a întâmplat.

Cuprins

Examinaţi această inspirată istorie profetică pentru a vedea ce s-a întâmplat, cui şi de ce, astfel încât să puteţi fi îndrumaţi în determinarea căii de acţiune pe care o veţi alege şi de a afla ce se va întâmpla cu voi. - 1 Cor. 10:11, Rom. 15:4, *NW*.

[2] Istoria religioasă a Israelului, în perioada când conduceau judecătorii, este rezumată astfel: „Ei l-au părăsit pe Iehova, Dumnezeul părinţilor lor, care îi scosese din ţara Egiptului, şi au urmat alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul lor, şi s-au plecat înaintea lor, astfel că l-au mâniat pe Iehova. Atunci Iehova s-a aprins de mânie împotriva lui Israel şi i-a dat în mâinile prădătorilor, care i-au prădat. I-a vândut în mâna duşmanilor lor dimprejur şi n-au mai putut să le ţină piept duşmanilor lor. Astfel, Iehova le ridica judecători, iar aceştia îi salvau din mâna prădătorilor. Dar nici chiar de judecătorii lor n-au ascultat, ci au avut relaţii imorale cu alţi dumnezei şi s-au plecat înaintea lor.... Când Iehova le ridica judecători, Iehova era cu judecătorul acela şi-i salva din mâna duşmanilor lor, în toate zilele judecătorului, căci lui Iehova îi părea rău când auzea gemetele pe care le scoteau din cauza asupritorilor lor şi a celor ce-i împingeau de colo, colo. Dar după ce judecătorul murea, ei se întorceau şi făceau ce este rău, mai mult decât părinţii lor, umblând după alţi dumnezei, ca să le slujească şi să se plece înaintea lor.” –Jud. 2:12, 14, 16-19, *NW*.

[3] Această perioadă a judecătorilor s-a extins aproximativ pe 350 de ani şi în acest timp Israelul din vechime a căzut în păcat iar şi iar. Cât timp Israelul a fost credincios, Iehova a protejat națiunea, dar treptat, închinarea păgână făcea incursiuni, oamenii abandonau hrana spirituală pentru a se împărtăși din învăţături demonice şi în starea lor spirituală slăbită, ei cădeau din nou în păcat, complet, în falsa închinare păgână. Din moment ce ei nu îl mai reprezentau cu adevărat pe El, Iehova şi-a înlăturat protecţia de deasupra lor şi ei au ajuns sub jugul popoarelor păgâne. În timp, izraeliții prădaţi şi prigoniţi strigau către Iehova, El le ridica un judecător din mijlocul unei rămăşițe credincioase, să-i elibereze, şi ei renunţau la falsa hrană spirituală, erau eliberați de duşmanii lor şi se întorceau la adevărata închinare și favoare a lui Iehova. Apoi ei se întorceau la hrana spirituală necurată pe care o aruncaseră şi cădeau din nou în închinare falsă.

[4] Schimbarea de la conducerea prin judecători la conducerea prin regi nu a adus o oprire permanentă căderii din nou în păcat a Israelului din vechime. Atunci când conducea un rege bun şi națiunea îl slujea pe Iehova, urmau binecuvântare divină şi protecţie, dar când un rege rău urca pe tronul lui Iehova, el întorcea națiunea de partea doctrinelor demonice şi a idolatriilor. Deşi încă pretindeau că sunt poporul lui Iehova şi închinătorii Lui, ei se hrăneau cu noroi spiritual, slăbeau şi cădeau din nou în păcat. Apoi, s-au îngrămădit asupra lor probleme interne sau asupriri externe din partea națiunilor străine şi nu venea nici o eliberare până când nu avea loc o reînviere a închinării adevărate şi o reîntoarcere către Iehova, de obicei declanşată de înlocuirea unui rege rău cu unul bun.

Cuprins

CAUZA CĂDERII DIN NOU ÎN PĂCAT

[5] De-a lungul secolelor, când au domnit mai întâi judecătorii şi apoi regii, degustarea hranei spirituale păgâne a fost începutul căderii din nou în păcat şi aruncarea acesteia a fost începutul revenirii. Hrana spirituală nutritivă de pe masa lui Iehova trebuia să fie răspândită de liderii religioşi ai Israelului, dar acest lucru nu a fost întotdeauna făcut. Uneori ei stabileau pentru oameni doctrinele naţiunilor păgâne şi atunci când aceste idolatrii intrau în minte şi erau practicate cu venerare, ele îi prindeau în capcană pe Izraeliţi, într-o mulţime de necazuri, precum s-a avertizat înainte: "Să nu le slujeşti dumnezeilor lor, fiindcă aceasta va fi o cursă pentru tine." Dar ei şi-au hrănit minţile cu aceste învăţături necurate, care i-au făcut slabi, bolnavi şi dezgustaţi de ei înşişi; şi şi-au redobândit sănătatea spirituală doar după scoaterea acestor falsităţi din mintea lor. - Deut. 7:16, *NW*.

[6] Cu toate acestea, vechiul Israel nu şi-a învăţat lecţia din aceste grele experienţe, mai târziu revenind la aceleaşi practici, îmbrăţişându-le din nou, îmbolnăvindu-se din cauza lor din nou şi din nou trebuind să le scoată viguros din mintea lor, înainte ca recuperarea să fie posibilă. Ceea ce ei au folosit înainte ca hrană spirituală, au folosit din nou, şi la fel cum i-a îmbolnăvit înainte aşa i-a îmbolnăvit din nou. A fost o repetare a nebuniei care ne aminteşte de Proverbele 26:11 (*RS*): "Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, aşa se întoarce nebunul la nebunia lui". Apostolul Petru a folosit acest proverb pentru a ilustra calea de acţiune a creştinilor care cad din nou în păcat: "Câinele s-a întors la ceea ce a vărsat". Şi deoarece Israelul s-a complăcut în materialismul lumesc sub influenţa religiilor păgâne, Iehova l-a determinat pe profetul Lui să spună: "Toate mesele sunt pline de vărsături, nici un loc nu este fără murdărie". - 2 Pet. 2:22, *NW*; Isa. 28:8, *RS*.

[7] Nici un loc nu era fără murdărie; adică, în cadrul sistemului religios organizat care a căzut din nou în păcat, care a devenit apostat. Dar nu fiecare individ din Israel sau Iuda a căzut din nou în păcat cu această majoritate religioasă. Ca şi în zilele judecătorilor, o rămăşiţă a rămas credincioasă şi a rămas la hrana curată spirituală şi contrastul este arătat de cuvintele lui Iehova pentru cei necredincioşi: "Iată că slujitorii mei vor mânca, dar voi veţi răbda de foame! Iată că slujitorii mei vor bea, dar voi veţi răbda de sete! Iată că slujitorii mei se vor bucura, dar voi veţi suferi ruşinea! Iată că slujitorii mei vor striga de bucurie datorită stării bune a inimii lor, dar voi veţi scoate strigăte din cauza durerii inimii voastre şi veţi urla din cauza prăbuşirii spiritului vostru". Iehova nu a fost egoist sau părtinitor cu hrana spirituală curată, ci a trimis-o naţiunii, a lăsat-o la dispoziţia lor, prin trimiterea repetată a profeţilor lui către ei: "I-am trimis de repetate ori la ei pe toţi slujitorii mei profeţi, zi după zi. Dar ei nu m-au ascultat şi nu şi-au plecat urechea, ci şi-au înţepenit gâtul. Au acţionat mai rău decât strămoşii lor." Deci, nu printre membrii rămăşiţei credincioase a închinătorilor adevăraţi, ci numai în cadrul sistemului ortodox religios, aprobat la scară naţională, a avut loc o cădere din

Cuprins

nou în păcat, din cauza foametei spirituale: „Iată, vin zilele, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame şi sete după auzirea cuvintelor lui Iehova.” Pentru a scăpa de foamete, oamenii trebuie să părăsească rândurile majorității care cade din nou în păcat şi să se asocieze cu rămăşița credincioasă. – Isa. 65:13, 14; Ier. 7:25, 26 *RS*; Amos 8:11, *AS.*

[8] Liderii religioşi ai națiunii apostate nu numai că au refuzat să le dea atenție profeţilor, ci au încercat să-i împiedice şi pe alţii să ia seama la avertismente. Ca şi câinele care muşcă mâna celui care încearcă să-l hrănească, aceşti religionişti i-au persecutat pe slujitorii lui Iehova, chiar omorând pe mulţi dintre ei. Maltratarea profeţilor de către liderii religioşi căzuţi din nou în păcat şi de mulţimea oarbă care îi urma, este rezumată în Evrei 11:36, 38 *NW*. “Da, alţii au avut ca încercări batjocoriri şi biciuiri, ba chiar mai mult: lanţuri şi închisori. Au fost omorâţi cu pietre, au fost încercaţi, au fost tăiaţi în două cu ferăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, în timp ce erau în lipsuri, în necazuri, maltrataţi; şi lumea nu era demnă de ei. Au rătăcit prin locuri pustii, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului.”

CĂDEREA DIN NOU ÎN PĂCAT ÎN VREMEA LUI ISUS

[9] În cele din urmă, Iuda s-a scufundat atât de tare încât Iehova l-a abandonat babilonienilor, chiar folosindu-i pentru a executa judecățile Sale împotriva apostaţilor. Dar chiar şi în această perioadă, a existat o rămăşiţă credincioasă luată în captivitate, împreună cu cei care căzuseră din nou în păcat, şi la timpul declarat al lui Iehova ei au fost readuşi în Iuda, să restabilească închinarea adevărată în Ierusalim, reconstruind templul şi reluând oferirea de sacrificii acolo. Aceasta nu a durat mult timp. Hrana spirituală greşită sub formă de tradiţie orală s-a adunat înlăuntrul lor şi hrana spirituală nealterată şi bună a Cuvântului lui Iehova a fost scoasă afară; astfel, când Isus a venit, izraeliții anulaseră Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiţia lor. Ca rezultat, oamenii erau bolnavi, şchiopi şi orbi, din punct de vedere spiritual - atât de bolnavi încât nu puteau digera hrană spirituală tare, atât de şchiopi încât nu puteau umbla în mod drept pe calea lui Iehova, atât de orbi încât nu puteau vedea pe Isus ca Mesia cel promis şi în loc să-L accepte, ei au permis liderilor lor religioşi să-i sperie până la a cere moartea Sa pe stâlpul de tortură.

[10] Dar înainte de moartea Sa, El i-a demascat ca ipocriţi pe cei care l-au ucis, în numele lui Iehova. El le-a arătat că nu pot scăpa de identificarea cu făţarnicii dinaintea lor, care i-au ucis pe profeţi, pentru că repetau aceste răutăţi cu o vină chiar mai mare. Acestora, Isus le-a spus: "Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi ziditi mormintele profeţilor, împodobiţi mormintele de amintire ale celor drepţi şi ziceţi: «Dacă am fi fost noi în zilele strămoşilor noştri, n-am fi fost părtaşi cu ei la vărsarea sângelui profeţilor!» Astfel, voi mărturisiţi împotriva voastră că sunteţi fiii celor care i-au ucis pe

Cuprins

profeţi. Voi umpleţi, deci, măsura strămoşilor voştri. Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei? De aceea, iată că trimit la voi profeţi, înţelepţi şi învăţători publici. Pe unii îi veţi omorî şi îi veţi ţintui pe stâlp, pe alţii îi veţi biciui în sinagogile voastre şi îi veţi persecuta din oraş în oraş, ca să vină asupra voastră tot sângele celor drepţi vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi ucis între sanctuar şi altar. Adevărat vă spun: Toate lucrurile acestea vor veni peste această generaţie."- Mat. 23:29-36, *NW*.

[11] Dar nu toţi evreii religioşi au fost ipocriţi. Isus a găsit o rămăşiţă a celor credincioşi care au ascultat la El, acceptându-l ca Mesia, şi şi-au asumat lucrarea de predicare cu El. Ei au continuat să facă acest lucru şi după moartea lui Isus, în ciuda persecuţiilor, arestărilor, întemniţărilor şi chiar a morţii, din partea gloatele întărâtate de liderii religioşi. În ziua în care o gloată l-a omorât cu pietre pe credinciosul Ştefan, împotriva creştinilor din Ierusalim a izbucnit o mare persecuţie; "Toţi, cu excepţia apostolilor, au fost împrăştiaţi pe întreg teritoriul regiunilor din Iudeea şi Samaria." (Faptele 8:1, *NW*). Dar împrăştierea creştinilor a fost făcută pentru a răspândi mesajul, căci ei nu s-au oprit niciodată din a vorbi despre adevăr.

[12] Iar liderii religioşi nu au încetat niciodată să persecute, nu s-au oprit niciodată din "umplerea măsurii strămoşilor lor", după cum reiese din suferinţa apostolului Pavel provocată de mâinile lor: "De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza naţiunilor, în pericole în oraşe, în pericole în locuri pustii, în pericole pe mare, în pericole între fraţii falşi, în trudă şi osteneală, în nopţi fără somn deseori, în foame şi sete, în abţinere de la mâncare de multe ori, în frig şi în goliciune." - 2 Cor. 11:24-27, *NW*.

[13] Israelul din vechime a căzut din nou în păcat atunci când au domnit judecătorii, când au domnit regii şi atunci când Isus a venit pe pământ. Cea mai mare parte a lor, sub influenţa liderilor religioşi ortodocşi, s-a întors spre hrană spirituală necurată, devenind slabi, bolnavi, căzând din nou în păcat şi suferind tulburări interne şi presiuni externe. O rămăşiţă a rămas fidelă lui Iehova, a ascultat avertismentul Lui de a-i ajuta pe cei ce căzuseră din nou în păcat, dar au fost persecutaţi în loc să fie primiţi cu căldură de către aceştia. Recuperarea a venit doar atunci când falsităţile au fost respinse şi Cuvântul lui Iehova a fost acceptat, închinarea adevărată a fost restaurată şi respectată. Totuşi, prin toate aceste căderi din nou în păcat, naţiunea susţinea că îi serveşte fidel lui Iehova. În idolatria lor, evreii pretindeau a fi în serviciul lui Iehova; cufundaţi în tradiţiile lor care anulează Biblia, ei tot spuneau că sunt credincioşi lui Iehova şi chiar şi atunci când persecutau şi ucideau pe adevăraţii martori ai lui Dumnezeu, evreii pretindeau că aceasta se făcea pentru a proteja închinarea lui Iehova. Așa cum a spus Isus cu privire la

Cuprins

martorii credincioşi ai lui Iehova: "Oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu." - Ioan 16:2, *NW*.

[14] Vă puteţi imagina că oamenii care se închinau la idoli susţineau că se închină lui Iehova? Vă puteţi imagina că cei care-şi hrăneau minţile cu doctrine păgâne susţineau că învăţau adevărurile lui Iehova? Vă puteţi imagina că aceştia credeau că serveau pe Iehova, prin persecutarea martorilor Lui? Vă puteţi imagina o asemenea incoerenţă religioasă? De fapt, nu trebuie să vă imaginaţi aceste lucruri. Le puteţi vedea cum se întâmplă chiar cu ochii voştri. Aceste întâmplări vechi din timpul lui Israel au fost profetice. Ele au fost tipice pentru zilele noastre, preumbrind evenimentele care urmează să se întâmple în zilele noastre. Liderii religioşi necredincioşi ai vechiului Israel au fost tipuri profetice ale liderilor religioşi de azi ai creştinătăţii căzute din nou în păcat. Majoritatea oamenilor religioşi de astăzi cad din nou în păcat alături de clericii lor şi împreună ei persecută minoritatea credincioasă de martori ai lui Iehova, care ţin tare la adevărata închinare, care oferă hrană spirituală curată, care sună avertizarea divină.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce merită osteneala să examinăm istoria religioasă a Israelului?
2,3. Ce evenimente au avut loc în timpul conducerii Israelului de judecători?
4. S-a schimbat situaţia în timpul conducerii de către regi?
5,6. Ce anume a cauzat căderea din nou în păcat, şi cum a fost ilustrată practica?
7. Unde a existat foamete spirituală şi unde n-a existat?
8. Cum „au muşcat mâna ce încerca să-i hrănească' cei care au căzut din nou în păcat?
9. De ce a părăsit Iehova pe Iuda, în cele din urmă, şi care era starea oamenilor, din punct de vedere spiritual, atunci când a venit Isus?
10. Cu ce cuvinte i-a denunţat Isus pe făţarnicii lideri religioşi din zilele sale?
11,12. Ce a făcut o rămăşiţă credincioasă şi cum a fost aceasta maltratată?
13. Ce cale de acţiune a urmat, aşadar, istoria Israelului, însă ce au declarat, prin intermediul acesteia, cei care au căzut din nou în păcat?
14. Ce vedem că se întâmplă astăzi?

Conspiraţie împotriva Numelui lui Iehova?

Dumnezeu, Marele Creator al universului, şi-a dat un nume distinctiv. De ce? Căci, aşa cum spune şi apostolul Pavel, „sunt mulţi dumnezei şi mulţi domni," şi pentru a se distinge pe Sine de cei inferiori, cât şi de toţi dumnezeii falşi, Creatorul şi Suveranul Suprem şi-a dat un nume unic. (1 Cor. 8:5, *NW*)

În Scripturile Ebraice, Numele Său este reprezentat de patru consoane JHVH. Cu toate că acest nume unic apare de cel puţin 6 823 ori în textul

Cuprins

ebraic, el apare în forma identificabilă Iehova numai de patru ori în *Versiunea Regele Iacob* şi nici măcar o dată în *Versiunea Standard Revizuită*, acesta fiind ascuns de termeni ca „DOMN" şi „DUMNEZEU".

Cu toate acestea, *Versiunea Standard Americană* din anul 1901 a făcut dreptate acestui nume, redându-l Iehova în fiecare din cele 6 823 de apariţii. În legătură cu motivul pentru care au făcut aşa, cei care au tradus această versiune afirmă în prefaţă, printre alte lucruri: „Acest nume personal, cu bogăţia sa şi asocierile sacre, este acum repus în textul sacru pentru care are un drept de necontestat." Martorii lui Iehova sunt complet de acord cu această practică şi, prin urmare, ei au preferat *Versiunea Standard Americană* în locul *Versiunii Regele Iacob*.

Aceasta explică, de asemenea, de ce doamna Ida Eisenhower a scris, într-o scrisoare datată 20 august 1944, către soldatul american Richard Boeckle, care intrase în probleme cu superiorii săi din cauza poziţiei sale scripturale în privinţa războiului: „Ca mamă a generalului Eisenhower şi ca o martoră a Marelui Iehova al oştirilor şi pentru Acesta (sunt martoră de 49 de ani) sunt încântată să-ţi scriu şi să te îndemn la loialitate." Şi tot din această cauză, atunci când fiul ei Ike mai avea puţin şi absolvea Academia Militară West Point, în anul 1915, ea i-a dăruit o Versiune Standard Americană a Bibliei, aşa cum apare clar într-o fotografie a acesteia, apărută în ziarul *Ştirile Londoneze Ilustrate,* din data de 2 februarie 1957.

Însă, atunci când vorbește despre depunerea jurământului de către Preşedintele Eisenhower şi când avea Biblia deschisă la Psalmul 33:12, presa nu a citat textul aşa cum este acesta în Versiunea Standard Americană a Bibliei: „Binecuvântată este naţiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, poporul pe care şi l-a ales El de moştenire." Nu, presa a citat textul aşa cum apare în *Versiunea Regele Iacob*: „Binecuvântată este naţiunea al cărei Dumnezeu este DOMNUL, poporul pe care şi l-a ales El de moştenire." În treacăt, trebuie notat faptul că psalmistul nu ar demonstra nimic dacă numele Dumnezeului lui Israel ar fi « Domnul », căci fiecare zeitate falsă este cunoscută sub numele de « domn. »

De ce există această substituire a lui « Iehova » cu «Domnul» şi de cine a fost făcută? Există cumva vreo conspiraţie împotriva numelui lui Iehova din partea presei americane asemănătoare cu cea practicată de cei care au tradus *Versiunea Standard Revizuită*, a căror schimbare radicală i-a făcut de râs pe predecesorii învăţaţi care au făcut *Versiunea Americană Standard*? Faptul că o conspiraţie poate fi implicată, este evident din ceea ce a scris Jack Anderson, partener al lui Drei Person, în ziarul Merry-Go-Round al lui Person, aşa cum a fost citat de publicația din Detroit *Free Press*, în data de 19 decembrie 1956.

„Preşedintele Eisenhower, a cărui mamă a vândut la un moment dat tratate ale Bibliei pentru martorii lui Iehova, caută o modalitate delicată prin care poate curăţi numele familiei de această apartenenţă. El este sensibil în legătură cu faptul că martorii lui Iehova nu cred în salutarea steagului sau servirea sub arme. ... Povestea din interior este că mama preşedintelui a fost influenţată, la o vârstă înaintată, de o soră care aparţinea sectei. Fiind înclinată spre Biblie,

Cuprins

doamna Eisenhower a acceptat cu dragă inimă să-i ajute pe martorii lui Iehova să vândă tratate ale Bibliei. ... În prezent, fraţii Eisenhower ar dori să găsească o modalitate elegantă prin care să anunţe că mama lor nu era, în adâncul inimii, o martoră a lui Iehova."

„Nu în adâncul inimii o martoră a lui Iehova", ci doar „la o vârstă înaintată." Cum poate să fie adevărat aşa ceva, când ea i-a scris lui Boeckel, în anul 1944, că „era o martoră a Marelui Iehova al oştirilor şi pentru Acesta (de 49 de ani)" ?

Atitudinea celor care au schimbat textul de la Psalmul 33:12, de la citirea din *Versiunea Standard Americană* la una mai apropiată de *Versiunea Regele Iacob*, pentru a scăpa de numele *Iehova,* este asemenenea celei a conducătorului lumii antice. Atunci când, în urmă cu aproximativ 3 500 de ani, Moise a apărut dinaintea Faraonului din Egipt, în numele lui Iehova, acel conducător a zâmbit batjocoritor: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul lui şi să-l las pe Israel să plece? Eu nu-l cunosc pe Iehova şi nu-l voi lăsa pe Israel să plece." (Ex. 5:2, *NW*)

Asemenea corespondenţilor săi moderni, Faraon a ales să ignore numele lui Iehova. Dar Iehova a făcut ca Faraon să ştie cine era El, pe măsură ce a trimis plagă după plagă asupra lui, aşa cum El a avertizat: „De aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul". Şi la sfârşit, când Faraon şi oştirile sale au fost înghiţite de apele Mării Roşii, Faraon a trebuit să-şi recunoască înfrângerea şi să accepte că Dumnezeul izraeliților, Iehova, este cu adevărat Cel Suprem. (Ex. 9:16, *NW*)

Aşa cum plăgile au forţat, treptat, în mintea lui Faraon, însemnătatea numelui lui Iehova, aşa şi în timpurile moderne, propovăduirea ca o plagă a martorilor lui Iehova, forţează asupra conştiinței conducătorilor lumii cine este Iehova. Şi din moment ce ei, asemenea Faraonului din vechime, sunt hotărâţi să-L ignore pe Iehova, vor fi obligaţi să-L cunoască pe acesta într-o manieră în care nu le va plăcea, prin distrugerea lor de către El la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", cunoscut ca Armaghedonul. (Apoc. 16:14, 16, *NW*)

Atunci va fi împlinită rugăciunea psalmistului: „Să fie făcuţi de ocară şi să piară, ca să se ştie că tu, al cărui nume este Iehova, numai tu eşti Cel Preaînalt peste tot pământul!" (Ps. 83:17, 18, *AS*)

Vorbe rare în ziua de azi

● Cu creştinismul cufundat în materialism, în ziua de azi se întâmplă rar să auzim cuvinte precum cele rostite odinioară de Abraham Lincoln: „Trebuie să fiu un dobitoc arogant dacă sper să reuşesc fără înţelepciunea care vine de la Dumnezeu şi nu de la om."

Cuprins

ÎNŢELEGEŢI BIBLIA?

Pentru majoritatea oamenilor Biblia este o Carte necunoscută. De ce doar atât de puţini o înţeleg? Care sunt obstacolele în înţelegerea ei?

FRICA DE OM
ÎNVĂŢĂTORII RELIGIOŞI
ÎNŢELEPCIUNEA UMANĂ
MOTIV EGOIST
BIBLIA ESTE DOAR ISTORIE

Mulţi oameni doresc foarte mult să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Ei doresc să ştie voinţa Creatorului. Dar, în acelaşi timp, ei găsesc Biblia greu de înţeles. Acest lucru a produs suferinţe multor iubitori de dreptate, şi ei se întreabă, în mod just, de ce Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie o Carte atât de puţin înţeleasă. Pentru a înţelege de ce Biblia este atât de puţin înţeleasă înseamnă să facem un pas uriaş către înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu însuşi.

Unul dintre motivele principale pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este o Carte necunoscută este că dumnezeul acestei lumi, Satan Diavolul, este un dumnezeu al întunericului. Nu e de mirare că profeţia Bibliei pentru această zi s-a împlinit: „Întunericul va acoperi pământul şi un întuneric mare va acoperi popoarele.” În legătură cu efectele influenţei lui Satan asupra pământului, un creştin de la început a scris: „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea”. Din moment ce „întreaga lume zace în puterea celui rău”, chiar şi masele de creştini declaraţi au fost conduse greşit şi orbite de către duşmanul cel mai mare al Bibliei, Satan Diavolul. (Isa. 60:2, *AS*; 2 Cor. 4:3, 4; 1 Ioan 5:19, *NW*)

În ciuda eforturilor lui Satan de a orbi omenirea faţă de Biblie, va veni timpul să fie înţeles Cuvântul lui Dumnezeu. Autorul Bibliei l-a instruit pe profetul Său Habacuc: „Scrie viziunea clar pe table, pentru ca acela care citeşte din ea s-o poată citi cu uşurinţă. Căci viziunea este o mărturie pentru timpul fixat, vorbește despre sfârşit şi nu va minți.” Astfel, cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie ca există un timp stabilit pentru înţelegerea Cărţii Sale profetice. (Hab. 2:2, 3, *AT*)

Când este acest timp? Este numit „timpul sfârşitului.” Dumnezeu i-a spus profetului Său Daniel: „Tu, o Daniel, ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea până la timpul sfârşitului.” Din 1914 noi trăim în „timpul sfârşitului”, această perioadă de timp fiind numită şi „zilele din urmă” adică, ultimele zile ale lumii întunecate a lui Satan. Astfel, acum este cea mai spectaculoasă perioadă din istoria umană. Acum viziunile profetice scrise de

Cuprins

profeţii lui Dumnezeu sunt deschise pentru înţelegerea adevăraţilor urmaşi ai lui Isus Cristos. (Dan. 12:4, *AS*)

OBSTACOLE ÎN CALEA ÎNŢELEGERII

În eforturile sale prefăcute de a orbi omenirea, Satan a ridicat multe obstacole în calea înţelegerii. Cunoscând care sunt acestea, voi sunteţi echipaţi pentru a le evita. Există cinci mari obstacole.

A privi Biblia ca pe o simplă carte de istorie reprezintă un mare obstacol pentru înţelegere. Biblia este istorie, da. Dar ea mai este şi profeţie, adică, istorie scrisă de dinainte. Evenimentele istorice în legătură cu naţiunea lui Dumnezeu, Israel, sunt de fapt ilustraţii profetice pentru beneficiul nostru din prezent, exact aşa cum spune şi Biblia: „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă.” Şi aşa cum a zis şi apostolul lui Cristos în legătură cu lucrurile ce li s-au întâmplat izraeliţilor: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor.” Priviţi Biblia ca pe o profeţie şi o instruire pentru zilele noastre. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11, *NW*)

Motivul egoist este cel de-al doilea obstacol în calea înţelegerii. Unele persoane merg spre Biblie, căutând formule pentru a primi ceea ce îşi doresc - linişte, fericire şi mulţumire. Asemenea persoane îşi pun dorinţele personale deasupra voinţei lui Dumnezeu. Ele au motivul greşit. Motivul corect este: „Facă-se voința Ta,” voința lui Dumnezeu. Cei care se folosesc de Biblie pentru a-şi dezvolta interesele proprii, pentru a-şi creşte popularitatea sau pentru a arăta că sunt învăţaţi trebuie să depăşească obstacolul motivului egoist înainte să poată înţelege Cuvântul lui Dumnezeu. (Mat. 6:10, *NW*)

Cel de-al treilea obstacol în calea înţelegerii este reprezentat de tendinţa de a ne baza pe înţelepciunea umană. În oricare alte situaţii, înţelepciunea umană poate triumfa. Dar Biblia este unică. Dumnezeu face lucrurile în mod diferit faţă de om. Şi nu este voinţa Sa ca înţelepciunea umană să deschidă Cuvântul Său profetic. În legătură cu voinţa lui Dumnezeu, apostolul lui Cristos a scris: „Este scris: ‚Voi face să piară înţelepciunea înţelepţilor şi voi înlătura inteligenţa învăţaţilor’.[2] Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestui sistem? Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii?” De ce ales Autorul Bibliei „să înlăture inteligenţa învăţaţilor”? Aşa cum spune scriitorul Bibliei: „Pentru ca nimeni să nu se laude în faţa lui Dumnezeu.” (1 Cor. 1:19, 20, 29, *NW*)

Înţelepciunea umană îngâmfă. Dacă Dumnezeu le-ar permite oamenilor să-şi folosească înţelepciunea pentru a cerceta atent Cuvântul Său, aceştia s-ar mândri de realizările lor. Niciodată nu va fi aşa! Toată slava trebuie să fie a lui Dumnezeu. De aceea Biblia este scrisă într-un limbaj simbolic, tocmai ca oamenii egoişti, răi şi egocentrici să nu cunoască voinţa sfântă a lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu cunoştea voinţa Tatălui Său şi a spus: „Nu daţi

Cuprins

câinilor cea ce este sfânt." Cu o altă ocazie, El a spus: „Te laud în public, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi de învăţaţi şi le-ai dezvăluit copilaşilor. Da, Tată, pentru că ai găsit de cuviinţă să faci aşa". (Mat. 7:6; 11:25, 26)

Neînţelegând respingerea de către Dumnezeu a intelectualilor din lume, oamenii foarte educaţi în înţelepciunea acestei lumi ar putea crede că ei trebuie să fie capabili să înţeleagă Biblia. Atunci când eşuează în a o înţelege, ei dau vina, în mod nedrept, pe Biblie, numind-o contradictorie, absurdă sau legendară. A te bizui pe înţelepciunea umană este un mare obstacol.

A FACE COMERŢ CU CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Cel de-al patrulea obstacol în calea înţelegerii este bizuirea pe învăţători religioşi cu titlu, care au comercializat şi au denaturat Cuvântul lui Dumnezeu. Aceşti oameni folosesc Cuvântul lui Dumnezeu ca o bază pentru afaceri. Ei au făcut acest lucru chiar şi în zilele apostolilor: „Căci noi nu suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi". (2 Cor. 2:17, *NW*)

Pentru timpul sfârşitului, Cristos a prezis mulţi « profeţi falşi », învăţători religioşi care pretind că sunt creştini, dar care, în realitate, sunt vânzători ambulanţi ai Cuvântului. Este, oare, o surpriză că Biblia este o Carte necunoscută pentru masele care merg la biserică? Este aşa cum a zis dr. Robert J. McCracken, de la biserica Riverside din New York: „Biblia este în mare parte o carte necunoscută chiar şi în ceea ce îi priveşte pe membrii bisericii."

Deşi par învăţaţi în ochii lumii, vânzătorii ambulanţi ai Cuvântului lui Dumnezeu nu pot împărţi adevăratul înţeles al Scripturilor, căci aceştia sunt în aceeaşi clasă cu cei cărora Iehova le-a zis, cu mult timp în urmă, prin profetul Său: „De aceea toată viziunea a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărţi ce este pecetluită, pe care oamenii o dau celui învăţat, spunând: Citeşte asta, te rog; dar el răspunde: Nu pot, pentru că este pecetluită." (Isa. 29:11, *AS*)

Ce oameni învăţaţi! Dar, Dumnezeu nu îi lasă să înţeleagă. Dacă ar face aşa ceva, aceştia ar falsifica adevărul Său prin tradiţii, aşa cum au făcut şi cu religia lor în prezent, şi aşa cum au făcut şi învăţătorii religioşi evrei în zilele lui Isus. Isus le-a spus acestora: „Voi aţi anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre." Mai mult, dacă Dumnezeu le-ar fi dat acestor oameni înţelegerea, aceştia ar fi comercializat adevărul Său, exact aşa cum fac cu religia lor în prezent. (Mat. 15:6, *NW*)

Şi acum cel de-al cincilea obstacol pentru înţelegere. Acesta este frica de creaturi în loc de frica de Creator. Doriţi să înţelegeţi Cuvântul lui Dumnezeu? Atunci temeţi-vă de Dumnezeu, nu de vecinii voştri, de rudele voastre sau de oricare altă persoană. Amintiţi-vă de regula lui Dumnezeu: „Secretul DOMNULUI [Iehova] este pentru cei care se tem de El." (Ps. 25:14, *AT*)

Cuprins

BAZĂ PENTRU ÎNŢELEGERE

Acum că am clarificat obstacolele pentru înţelegere, persoana care vrea să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie apoi să caute o bază pentru înţelegere.

Mai întâi, persoana trebuie să iubească dreptatea şi să fie în căutarea adevărului. Asemenea persoane sunt, aşa cum spune Biblia, „cu o dispoziţie corectă pentru viaţă veşnică”. (Faptele 13:48, *NW*)

Înţelegerea nu va fi dată persoanelor rele. Cuvântul lui Dumnezeu a prezis pentru zilele noastre: „Cei răi vor face răul; şi nimeni dintre cei răi nu va înţelege; dar cei ce sunt înţelepţi vor înţelege.” (Dan. 12:10, *AS*) Cei înţelepţi care înţeleg nu sunt cei înţelepţi lumeşte, ci cei înţelepţi în sens Scriptural - cei care iubesc dreptatea şi se dedică pe ei înşişi pentru slujirea lui Iehova Dumnezeu.

În al doilea rând, ca o bază pentru înţelegere, o persoană trebuie să aibă dorinţa de a fi ascultătoare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care doar caută să-şi satisfacă curiozitatea şi nu au nicio dorinţă de a face voinţa lui Dumnezeu nu pot fi binecuvântaţi cu înţelegere. Aşa cum a spus şi Isus: „Nu oricine îmi zice: «Doamne, Doamne» va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui meu care este în ceruri.” (Mat. 7:21, *NW*)

În al treilea rând, pentru a pune o bază pentru înţelegerea care este adevărată, o persoană trebuie să fie dispusă să compare orice instruiri religioase pe care le primeşte cu Scripturile. Pot fi dovedite de Biblie? Dacă nu, atunci respingeţi-le. Porunca lui Dumnezeu este: „Asiguraţi-vă de toate lucrurile.” Biblia îi laudă pe cei care fac aşa ceva, aşa cum s-a întâmplat şi cu cei din Bereea, despre care Scripturile spun: „Aceştia aveau un caracter mai nobil decât cei din Tesalonic, căci au primit cuvântul cu cea mai mare însufleţire, cercetând cu atenţie Scripturile, în fiecare zi, ca să vadă dacă lucrurile erau aşa.” Ei au cercetat chiar şi învăţăturile apostolului Pavel, verificându-le cu atenţie cu Scripturile. Aşa că stabiliţi baza potrivită pentru înţelegere urmând sfatul Bibliei: „Dovediţi-vă vouă înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu”. (1 Tes. 5:21; Faptele 17:11; Rom. 12:2, *NW*)

AJUTOARE PENTRU ÎNŢELEGERE

Acum că obstacolele au fost îndepărtate şi a fost pusă o bază bună pentru înţelegere, mai sunt multe de făcut: Folosiţi-vă de ajutoarele potrivite pentru înţelegere.

Un ajutor bun pentru înţelegere sunt traducerile în limba modernă ale Bibliei. Cât de clare sunt acestea faţă de *Versiunea Regele Iacob* din anul 1611! Pentru detalii în legătură cu modalitatea prin care traducerile moderne vă vor ajuta în înţelegere vedeţi *Turnul de veghere*, ediţia din 15 februarie

Cuprins

1957. De exemplu, observaţi această Scriptură de la Faptele Apostolilor 8:33, aşa cum poate fi găsită În Biblia Regele Iacob: „În smerenia lui, judecata i-a fost luată.” Ce înseamnă aceasta? Înseamnă, oare, că Isus şi-a pierdut puterea de judecată în timpul smereniei Sale? O traducere modernă clarifică ce înseamnă: „În timpul umilirii Sale i-a fost luată judecata cuvenită.” Cât de diferit! Cât de uşor de înţeles! Prin urmare, o traducere modernă, asemenea *Traducerii Lumii Noi* citată mai sus, ar constitui un ajutor de nepreţuit în înţelegerea Bibliei.

De o importanţă extremă în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este spiritul sfânt al lui Dumnezeu, forţa Sa activă invizibilă. Biblia a fost scrisă prin acesta. „Căci mai întâi de toate ştiţi că nicio profeţie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt.” Din moment ce Biblia a fost scrisă sub spiritul lui Dumnezeu, numai spiritul Său poate aduce înţelegerea. „Nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, în afară de spiritul lui Dumnezeu. Şi noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost date, cu bunăvoinţă, de Dumnezeu. Dar omul fizic nu primeşte lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, şi nu poate să le cunoască”. (2 Pet. 1:20, 21; 1 Cor. 2:11, 12, 14, *NW*)

Ce a prezis Biblia în legătură cu lucrarea spiritului lui Dumnezeu în decursul acestui „timp al sfârşitului?” A prezis că spiritul Său va fi peste organizaţia urmaşilor credincioşi ai lui Isus Cristos şi că prin aceştia va fi adusă oamenilor hrana spirituală. Acest instrument pentru distribuirea hranei spirituale ce explică Biblia este numită „servul credincios şi înţelept.” Isus a prezis: „Cine este servul credincios şi înțelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la timpul potrivit? Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale”. (Mat. 24:45, 47, *NW*)

Observaţi faptul că Cristos a prezis că El va folosi, nu numeroase organizaţii, ci numai una, pentru a distribui adevărurile spirituale, numindu-l pe acest « rob » « peste toate bunurile Sale. »

Atunci, « acest rob credincios şi înţelept » nu este un om, ci o adunare ce urmează exemplul lui Cristos; este vorba despre adunarea unită a urmaşilor unşi ai lui Cristos. Ei sunt identificaţi de profet: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, şi slujitorul meu pe care l-am ales.” (Isa. 43:10, *AS*)

Prin acest „rob” sau grup de martori unşi, spiritul lui Dumnezeu, sub îndrumarea lui Cristos, a făcut să fie disponibile în prezent un număr mare de ajutoare pentru a face Biblia înţeleasă. *Turnul de veghere* este unul dintre aceste ajutoare. Mai sunt foarte multe altele, cum ar fi ajutoare de studiu ale Bibliei cum sunt volumele „*Să fie Dumnezeu adevărat*” şi *Tu poţi supravieţui Armaghedonului în noua lume a lui Dumnezeu*.

Chiar şi cu toate aceste ajutoare care sunt disponibile, nimeni nu poate înţelege Biblia decât dacă se implică în studiu personal, căci „inima celui drept studiază ca să răspundă.” El trebuie, de asemenea, să se asocieze cu alţi

Cuprins

oameni din organizaţia lui Dumnezeu, căci regula lui Cristos este: „Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.” (Prov. 15:28, *AS*; Mat. 18:20, *NW*)

Biblia poate fi înţeleasă. Mai întâi îndepărtaţi obstacolele. Construiţi o bază sănătoasă pentru înţelegere. Şi apoi, folosiţi-vă de ajutoarele pentru înţelegere.

„Dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.” – Filip. 4:8, NW

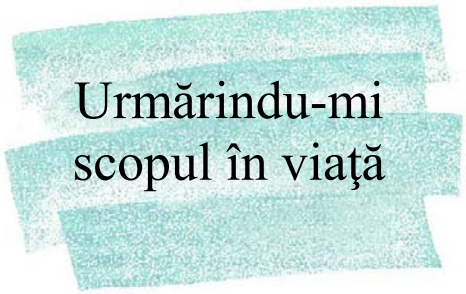

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de T. E. Klein

ERA o zi frumoasă de vară din 1917 când, fiind un flăcău de zece ani, am ridicat o broşură de pe marginea drumului, în Blue Island (periferie din Chicago), care făcea reclamă la o lectură din Biblie: „Bogatul în iad.” Eu şi fratele meu ne-am dus să o ascultăm. Când i-am explicat mamei ce zisese vorbitorul, ea încuviinţă că era adevărul, cu toate că tatăl nostru era un predicator metodist. Împreună cu mama, am început să merg la acele întâlniri de studiu Biblic; de asemenea, duminica, începând cu ora cinci dimineaţa (după cum era atunci obiceiul), ne-am angajat în distribuirea de tratate biblice. Erau puţin tineri în adevăr pe atunci; cu toate acestea, pentru mine a fost o adevărată plăcere să îi duc pe cei mai în vârstă în serviciu cu maşina mea, în fiecare duminică. Aveau o vârstă înaintată, dar erau şi maturi în adevăr şi îmi plăcea foarte mult compania lor.

Am apreciat adevărul, iar în anul 1925 mi-am simbolizat dedicarea şi vorbeam cu regularitate despre Împărăţie, urmărindu-mi astfel scopul în viaţă. În iarna rece a lui 1930, unul din reprezentanţii călători ai Societăţii, în timp ce vizita adunarea din Chicago, a petrecut câteva nopţi la noi acasă. Am ajuns să vorbim despre lucrarea de pionier. El a subliniat ce privilegiu este să te afli în serviciul cu timp integral, în calitate de războinic teocratic pentru singurul guvern, guvernul teocratic. Nu am zăbovit în a mă hotărî că nu era nimic mai folositor şi nimic mai important şi nimic ce aş fi vrut să fac mai mult decât să îmi petrec tot timpul în lucrarea de pionier. Mi-am anunţat şeful că îmi dau demisia şi am început de îndată lucrarea de pionier. Acum, când mă gândesc la ultimii douăzeci de ani, pentru a mine a fost întocmai cum le-a scris apostolul Pavel efesenilor: că Dumnezeu poate „face mai mult decât orice am putea cere sau ne-am putea închipui.”

În 1931, în prima zi a lunii aprilie, vremea încă era răcoroasă când eu şi soţia mea am plecat din Chicago spre Iowa, străbătându-l (statul Iowa) şi trei

Cuprins

luni dormind în maşină. Pionieratul a fost o experienţă plăcută. Mulţi au primit mesajul Împărăţiei şi majoritatea oamenilor ne-au primit cu bunătate. Au trecut trei luni şi sosise vremea să plecăm spre congresul internaţional ţinut la Columbus (Ohio) State Fair Grounds, congres la care ne-am aflat cu toţii noul nume. Iniţialele J w de pe programul tipărit i-a făcut pe toţi să se gândească. Să fie războinicii lui Iehova (*Jehovah's warriors*)? Sau vrednicii lui Iehova (*Jehovah's worthies*)? Mulţi au pus aceste întrebări şi multe altele. Înainte de sfârşitul congresului, aflasem că însemnau *martorii lui Iehova* (*Jehovah's witnesses)*.

După congres am primit o rulotă, o casă confortabilă pe roţi. În scurt timp ne aflam pe drum către următoarea noastră însărcinare, Gulfport, Mississippi, şi ţinutul dimprejur. În Gulfport şi Biloxi se găseau mai mulţi abonaţi la *Turnul de veghere,* iar aceştia erau organizaţi într-un grup de studiu. Un cuplu tânăr care avea ceva cunoştinţă despre adevăr m-a însoţit în serviciu pentru întâia oară. Când am primit veşti despre ei, cu mulţi ani mai târziu, amândoi absolviseră Şcoala Biblică Gilead şi se bucurau de numirea lor în străinătate.

Nordul statului Mississippi a fost următorul nostru teritoriu. În acea zonă producătoare de bumbac am găsit multă sărăcie, dar mesajul Împărăţiei chiar le suna bine acelor oameni umili. Le plasam câte şaizeci de cărţi pe zi. În 1933, Societatea a anunţat un nou mecanism pentru folosirea în serviciul Împărăţiei, aparatul portabil de transcriere şi predici înregistrate. Am avut parte de multe experienţe plăcute când expuneam lecturi, seara, sub pomi, pe verande, în săli de clase şi în biserici. Pentru a anunţa aceste lecturi a fost foarte eficientă metoda viţei-de-vie sau din gură în gură. Biserica era ticsită cu mult înainte de începerea lecturii. De departe şi de aproape, ei veneau să asculte vestea bună despre Împărăţie, plecând mereu cu un exemplar gratuit al discursului. Ce deosebire faţă de ce erau obişnuiţi!

În toamna anului 1934 am primit o nouă însărcinare—să lucrăm cu o maşină de sunet, călătorind de la New York în California, trecând prin Florida. Echipamentul de sunet era montat pe un şasiu de o tonă şi jumătate, cu două amplificatoare de 30 W şi un catarg de oţel care ajungea la o înălţime de 20 m, pentru a ţine sus patru unităţi Bud, montate la un difuzor cu mufă de un metru. Cuvântările ţinute cu ajutorul acestui echipament puteau fi auzite la trei kilometri distanţă. Am avut parte de multe experienţe interesante şi comentarii de la cei care auzeau. Când am ajuns în California, în primăvara anului 1935, călătoria cu maşina cu sunet se sfârşi. Aici aveam ca sarcină cinci districte din înalţii Munţi Sierra, unde mulţi primeau cu înflăcărare mesajul Împărăţiei. Echipamentul de sunet de pe maşina noastră era folosit cu profit bun.

În timp ce puneam mărturie în acest teritoriu, am cunoscut un cuplu tânăr care avea aproape tot ce îşi putea cumpăra cu bani: o casă drăguţă în pădure, o maşină, lapte, smântână, unt şi ouă din belşug. Aveau o bună cunoştinţă despre adevăr. Li s-a explicat lucrarea de pionierat, că este o viaţă lipsită de orice griji, preocupări şi poveri din această lume veche, o viaţă fericită; da,

Cuprins

singura viaţă. Pe atunci încă nu era Gilead, dar când am auzit din nou despre ei, şi ei absolviseră Gileadul şi slujeau în Panama.

După ce am petrecut mai bine de un an aducându-le mesajul Împărăţiei fermierilor, pădurarilor şi alpiniştilor din pădurile Sequoia, din parcurile naţionale (inclusiv Yosemite şi Lacul Tahoe) şi minunatele izvoare şi cascade montane alimentate de crestele înzăpezite ale munţilor, acoperiţi cu flori care cresc la doar câţiva metri distanţă de marginea zăpezii, am primit o scrisoare de la Societate, cu sarcina de a pleca în ţinutul de deşert din Yuma şi Phoenix, Arizona. Schimbarea peisajului şi a climatului a părut grozavă la început. Temperatura era de peste treizeci şi opt de grade Celsius şi nu era niciunde umbră. Peisajul? Un deşert pustiu şi neroditor. Dar doar în câteva zile m-am adaptat la noile împrejurimi cu toată frumuseţea lor unică. Era mirajul, erau numeroasele varietăţi de cactuşi cu florile lor frumoase, şi animalele pe care la început nu le observasem. Oamenilor din deşert era uşor să le punem mărturie, chiar şi indianului din rezervaţie. Aceasta era o experienţă nouă. Acesta asculta şi asculta oricât i-ai fi vorbit, fără nicio expresie pe faţă şi fără să aibă ceva de zis, ci folosindu-se neîncetat de mesaj.

Am părăsit cu sentimente amestecate ţinutul de deşert şi locuitorii săi, pe care învăţasem să îi iubesc. Acum aveam sarcina să lucrez în sectoarele de afaceri din oraşele Sweetwater, Brownsville, San Angelo şi Beaumont, din statul Texas. Am constatat că oamenii de afaceri erau ascultători plăcuţi. Apoi a venit congresul din 1937 de la Columbus, Ohio. Aici Fratele Rutherford a anunţat că un număr de pionieri vor fi însărcinaţi la ceea ce el numea „echipa zburătoare.” Elementul principal al acestei lucrări era prezentarea cuvântărilor biblice transcrise în diverse limbi, înlocuind sutele de posturi de radio care le transmiteau. Galveston, Texas, şi Lafayette, Louisiana, erau sarcina mea. Cuvântările au fost bine primite acolo. Locuitorii vorbitori de limba franceză din Lafayette nu auziseră niciodată înainte discursuri biblice atât de interesante şi o franceză atât de bună. Ei s-au bucurat enorm de ele, dar nu şi preotul catolic. El a provocat arestarea noastră. Când le-am explicat poliţiştilor mesajul Împărăţiei, unul dintre ei mi-a amintit: „Oraşul Lafayette este cel care ne plăteşte salariile, nu Iehova.” Dar judecătorul oraşului a fost dornic să mă elibereze după cinci zile în închisoare.

În 1938 a început lucrarea pe zone, iar eu am fost însărcinat cu Zona 1 din Louisiana. În timp ce slujeam adunarea din New Orleans pe teren, „Biserica” a pus din nou să fiu arestat. Aici, poliţia, spre deosebire de cea din Lafayette, voia să ştie de ce. Au fost bucuroşi să primească fiecare exemplar de literatură pe care îl aveam în servietă. Curtea a primit o mărturie bună, după ce am petrecut o zi şi o noapte în închisoare. Cazul a fost încheiat după apel.

După ce am terminat cu lucrarea pe zone, în 1941, următoarea mea sarcină a fost pionieratul special în Gretna, Louisiana, în mijlocul multor catolici. Cu toate acestea, ei au ascultat, şi în scurt timp s-a organizat un grup de studiu. Atunci am primit o scrisoare de la preşedintele biroului, invitându-mă să particip la prima clasă Gilead (februarie 1943), cu perspectiva de a merge într-

Cuprins

o ţară străină. Am fost într-adevăr entuziasmat, stimulându-mă din nou să îmi urmăresc scopul în viaţă. După ce am absolvit şi în timp ce aşteptam sarcina mea străină, am fost trimis la Del Rio, Texas, să slujesc multor mexicani. Printre aceşti oameni umili am ţinut treizeci de studii Biblice, în spaniolă, pe săptămână, şi s-a format o adunare. În 1945 am fost trimis la Denver, Colorado, unde adunarea din Englewood făcea progrese bune. Cu ei am împărtăşit privilegiul de a construi prima Sală a Împărăţiei din oraş, pe Broadway. La scurt timp după terminarea acesteia, mi-am început numirea străină în Insulele Virgine.

Am plecat din New York la data de 3 ianuarie 1947, cu Marine Tiger, şi am ajuns la data de 7 ianuarie în orăşelul ciudat al lui Charlotte Amalie, V. I. După ce ne-am stabilit, am început mărturia în ziua următoare, cu spor. Campania *Turnul de veghere* era în desfăşurare şi acesta chiar era un teritoriu virgin. S-au făcut câteva sute de abonamente, fiind necesar ca poşta să înfiinţeze livrările rurale. S-au început atât de multe studii, încât în primii doi ani a însemnat să vin acasă, în mod constant, la miezul nopţii, ca să mă pot ocupa de toate.

La prima cuvântare publică din piaţă au participat o mie de persoane. Acestora li s-au dat 800 de broşuri în engleză, franceză şi spaniolă, gratuit. La cuvântarea din Coral Bay, St. John, V. I., şcoala a fost plină ochi. Un om care stătea în picioare la uşă a fost invitat să stea jos, dar a refuzat, spunând că dacă nu îi va plăcea ce aude va pleca. După puţin timp a fost văzut încercând să împartă un loc cu altcineva. După cuvântare, nimeni nu voia să plece, voiau să audă mai mult, şi chiar au auzit. S-au anunţat studiul *Turnului de veghere* şi alte întruniri. La început au fost prezenţi doar câte trei-patru, dar, treptat, prezenţa a crescut. De asemenea, aceştia au trăit câteva bucurii de slujire, întrucât au luat repede parte la a ajuta anunţarea cuvântărilor publice cu pliante.

Dar acum sarcina noastră s-a schimbat încă odată şi în prezent ne continuăm serviciul de misionari în Cayey, Puerto Rico, unde avem parte, zilnic, de multe bucurii şi ne urmărim scopul în viaţă.

Ştiind că răbdarea înseamnă salvare, omul învaţă repede să manifeste cea mai mare răbdare şi blândeţe faţă de fraţii şi surorile de curând găsiţi, iar aceştia îl iubesc pe misionar datorită acestor lucruri. Lui îi devin mai dragi cu fiecare an ce trece, în care îi vede cum cresc spre maturitate, dând roadele Împărăţiei, propovăduind mesajul împărăţiei din casă în casă, făcând vizite ulterioare, începându-şi şi conducându-şi propriile studii Biblice. Întrucât am tot văzut binecuvântarea lui Iehova asupra serviciului Împărăţiei, bucuria de a-mi urmări scopul în viaţă nu poate fi descrisă în scris. Este lucrarea lui Iehova, şi toţi cei care au posibilitatea îşi vor dori sincer să ia parte în acest aspect al serviciului.

Cuprins

Partea 3—Preşedintele vizitează Europa şi Orientul Mijlociu

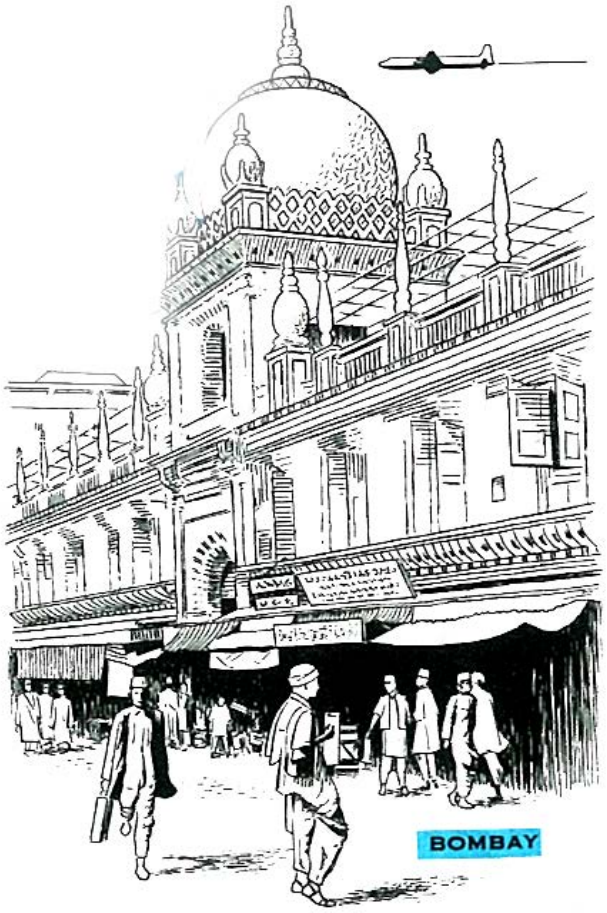

Aceasta este continuarea raportului preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, despre turul său de serviciu prin Europa şi Orientul Mijlociu.

LAHORE, un oraş foarte interesant, plin de musulmani, este într-un stat musulman. Misionarilor noştri le este foarte greu, mai ales surorilor, pentru că femeile ies foarte rar pe stradă, aici. Dar când cineva se află în serviciul de misionar, cu lucrare de făcut în propovăduirea evangheliei despre împărăţia lui Dumnezeu, ea (sau el) trebuie să apară în faţa oamenilor ca să propovăduiască, căci dacă ei nu aud mesajul Împărăţiei, cum să îşi pună vreodată credinţa în acesta? Servul filialei mi-a spus că surorile aveau cu adevărat mult succes în distribuirea pliantelor şi invitarea oamenilor la discursurile publice. Pentru că aceste femei erau pe stradă împărţind pliante, bărbaţii le acordau multă atenţie. Femeile musulmane care apar în public au o haină, o burka, un veşmânt ca un cort care le acoperă de obicei din cap până în picioare. Chiar şi pe faţă sunt acoperite, iar haina are găuri mici ca să poată vedea prin ele, dar niciun străin nu o poate vedea pe cea care o poartă. Aşadar, când o europeană merge pe stradă în Lahore, sau în orice oraş din Pakistan, ea este remarcată. Întrucât surorile se opresc câteva clipe, cum fac atunci când împart pliante, un grup de bărbaţi le înconjoară imediat, şi apar ca prin magie. Aşa că surorile trebuie să meargă mai departe, încercând să stea departe de persoane care simulează interesul de a căpăta un pliant. Uneori aceste persoane sunt atât de interesate să obţină lucruri de la surori încât le iau Bibliile, revistele, cărţile etc., dacă surorile nu îşi poartă genţile pe umăr şi închise.

Toţi misionarii şi vestitorii din adunare şi cei din alte oraşe, prezenţi la congres, munceau cu sârguinţă pentru a face publicitate printre musulmani, invitându-i la congres şi mai ales la cuvântarea publică. Duminică dimineaţa le-am vorbit fraţilor, şaptezeci şi doi la număr, iar după amiaza le-am vorbit celor 160 de oameni care au fost prezenţi la adunarea publică, iar optzeci dintre ei au rămas la discursurile finale ale adunării.

Servul filialei mi-a spus că se deschisese un nou capitol pentru promovarea teocratică în Pakistan, datorită vizitei mele acolo. Aceasta fusese prima oară când s-a folosit radioul. Fraţii aranjaseră cu un bărbat care ia interviuri persoanelor celebre să mă ia ca invitat în programul lui şi am răspuns la întrebări timp de doisprezece minute. Fraţii au fost într-adevăr încântaţi de această transmisiune. De asemenea, am avut prilejul să vorbesc despre Împărăţie cu câţiva oameni din postul de radio, timp de o oră.

Modul de călătorie în aceste ţări orientale este foarte diferit de cel din Occident. Îl putem numi primitiv, cu toate că nu cu foarte mulţi ani în urmă, înainte de automobil, şi americanii încă foloseau căruţe trase de boi sau de cai. Aici la Lahore, în Pakistan, bicicletele sunt folosite considerabil, dar şi multe *dongas*. Această căruţă cu două roţi, trasă de un cal mai mic de obicei, este construită astfel încât să poată sta patru persoane în ea. Odată, când ne-am întors de la întrunire la hotel, am hotărât că mai bine mergem cu *donga* decât să mergem pe jos doi kilometri şi jumătate; aşa că servul filialei şi eu am stat pe locul din spate, iar cel care o conducea stătea pe locul din faţă. Dar când şi-a lovit calul foarte mic, cu biciul, ca să pornească, calul nu putea să tragă, deoarece contrabalansul era prea mare. Aşa că birjarul a trebuit să îl poftească pe Fratele Pope să stea în faţă cu el, astfel încât calul să pună picioarele pe pământ şi să tragă un pic. (Acest lucru nu sugerează că servul filialei este un bărbat gras, căci este zvelt şi are o ţinută bună, dar noi doi pe locul din spate aveam aceeaşi greutate precum căluţul.) Am râs din plin, dar după aceea, când trebuia să folosim o *donga,* unul dintre noi se aşeza întotdeauna în faţă, cu birjarul.

Desigur că a fost minunat să petrecem câteva zile cu misionarii la casa misionarilor şi să ascultăm experienţele lor în această ţară în care mărturisirea este foarte dificilă. Până atunci, singurele persoane care chiar s-au interesat de adevăr sunt aşa-zişii creştini care ştiu ceva despre Biblie şi cred în Isus Cristos. Cu aceştia fraţii noştri pot studia. Musulmanii pun multe întrebări, dar când vine vorba să ia o decizie, lor li se pare mult mai uşor să îşi păstreze propria religie, pentru că pot fi ostracizaţi dacă se convertesc la creştinism. Câţiva au luat poziţie, dar cu foarte mare greutate. Cei doisprezece misionari din ţară fac o lucrare minunată, nu numai în oraşele mari (Karachi şi Lahore), dar au plecat şi spre locuri mai mici. Folosindu-şi bicicleta, un frate merge în satele mai mici, unde stă cu oamenii în timp ce le predică. Aceasta ne duce cu gândul la vremea lui Isus Cristos, când apostolii Lui călătoreau din sat în sat, iar pe când călătoreau, ei găseau oameni care le arătau ospitalitate şi îi invitau să stea în casele lor. Aşadar, unul dintre fraţii noştri, misionar în Pakistan de mulţi ani, slujeşte în mai multe zone rurale, cu foarte mare succes în răspândirea mesajului Împărăţiei. Cu cinci ani în urmă, la ultima mea vizită acolo, o medie de treizeci şi şapte de vestitori propovăduia evanghelia; acum media a crescut la şaizeci şi şapte—o creştere minunată pentru doar cinci ani de lucrare.

Cuprins

Congresul a stârnit mult interes. Un student la universitate, contactat în timpul adunării, a venit la filială şi a cerut să se înceapă un studiu cu el. Mai târziu am primit o vizită de la un profesor de la una dintre facultăţile din oraş, care era şi el interesat să ia parte la un studiu.

Când Isus Cristos le-a spus apostolilor Săi să meargă şi să facă discipoli în toate naţiunile, s-a referit şi la Pakistan, precum şi la alte locuri. Misionarii Împărăţiei care au mers în această ţară trebuie admiraţi şi trebuie să ne amintim mereu de ei în rugăciunile noastre, pentru lucrarea minunată pe care o fac, şi care continuă să o facă, în circumstanţe foarte grele.

Când a sosit vremea să mă urc în avion, la Lahore, să plec la Karachi, am pornit spre aeroport şi am văzut că şoseaua era plină de steaguri şi de ghirlande de flori. Oamenii începeau să se adune în grămezi de-a lungul drumului. Soldaţii şi poliţiştii erau la locurile lor. Mulţi elevi erau aduşi să stea în locuri de-a lungul rutei aflate în pregătire pentru o recepţie mare. O personalitate foarte importantă vizita Pakistanul şi trebuia să ajungă la Lahore în acea dimineaţă. Aceasta era Chou En-lai, prim-ministrul Chinei. Aşa că ei făceau mare fast pentru acest demnitar; acesta urma să îşi facă intrarea triumfătoare, împreună cu alţi demnitari, iar oamenii îl aclamau ca pe un om minunat. Aşadar, ei îi slăvesc pe oameni, dar prea puţin pe Dumnezeu. Ei nu Îl acceptă pe Fiul Lui, şi nu Îl acceptă pe adevăratul Dumnezeu al universului. În timp ce misionarii socializau la aeroport, înainte de plecarea mea, a sosit avionul în care se afla Chou En-lai; trupele au început să cânte, armata a venit să îi dea atenţie, şi marea primire se pornise. Acest om mare căruia îi acordau o astfel de onoare nu poate aduce pacea, iar astfel de oameni nu pot nici să le aducă locuitorilor propriilor lor naţiuni prosperitatea pe care toată omenirea şi-o doreşte. Aşadar, în timp ce naţiunile se înfurie şi sunt cuprinse de nelinişti, martorii lui Iehova, din toată lumea, continuă să meargă şi să predice evanghelia Împărăţiei. Ei au o comoară glorioasă de slujire şi înaintează împreună cu marea oaste teocratică, în marşul triumfător al lui Iehova, spre victorie. În curând, Iehova Îşi va arăta puterea şi va distruge lumea rea cu conducătorii ei.

Nu a durat mult până m-am întors în Karachi, unde m-am întâlnit cu fraţii şi am avut o reuniune foarte interesantă cu ei, seara, în Sala Împărăţiei, unde au fost prezenţi douăzeci şi nouă. Acolo am vorbit cu fratele care se întâlnise cu Fratele Franz şi mi s-a spus povestea direct de la sursă, despre cum îi mergea, şi am aflat că scăpase teafăr. Mi-a făcut bine să stau cu cei doi misionari, Fraţii Young şi Moss, în Karachi, pentru o scurtă perioadă, şi am apreciat foarte mult faptul că m-au însoţit până la aeroport, de unde plecam la următoarea mea oprire, Bombay.

INDIA

În drum spre Bombay, avionul pe care l-am luat (un DC-3 mic cu două motoare) a făcut două opriri. Prima oară s-a oprit la Bhuj, un fel de staţiune de

Cuprins

vară; apoi s-a oprit la Ahmedabad, unde lucrează câţiva dintre misionarii noştri; dar aceştia erau deja la Bombay, unde participau la congres. Să zbori peste aceste oraşe din India este foarte interesant. Vezi cât de apropiate sunt oraşele unele de celelalte; sunt oraşe comerciale aglomerate, iar în ele se află mii şi mii de persoane cărora să li se vorbească despre Împărăţie. Ultima oprire a fost Bombay şi am ajuns acolo pe la 6:30, unde am găsit două sute de persoane care aşteptau să mă vadă. Printre ei se numărau mulţi prieteni vechi, mai ales misionari, şi Fratele Skinner, servul filialei, pe lângă multe feţe noi, persoane care tocmai veniseră la adevăr în ultimii cinci ani.

India chiar avea o serie de congrese. Fratele Franz fusese în Delhi şi plecase spre Calcutta, iar eu îi slujeam pe cei care puteau ajunge la Bombay. Servul filialei a putut să facă rost de cea mai bună sală din Bombay pentru întrunirea publică. De obicei trebuie rezervată cu şase luni înainte. Deja fusese rezervată de Asociaţia Pasagerilor Căilor Ferate, pentru o conferinţă. Când servul filialei a luat legătura cu secretarul asociaţiei, acesta a fost de acord să schimbe data conferinţei lor, astfel încât să putem folosi noi sala cât timp eram eu în Bombay. Singurul lucru care ni l-au cerut au fost opt dolari, ca să plătească timbrele pentru a-şi anunţa membrii că îşi anulaseră a treia zi de conferinţă, iar acest lucru chiar l-am apreciat. Acest lucru ne-a permis să folosim această sală minunată pentru întrunirea publică. S-a făcut o publicitate excelentă timp de câteva săptămâni înainte de adunare şi fraţii s-au simţit răsplătiţi foarte bine, pentru că 1080 de persoane au umplut sala, cea mai mare audienţă publică pe care au avut-o vreodată în India. Oamenii au ascultat vorbindu-se despre subiectul „Pacea Noii Lumi în vremea noastră—De ce?” Bineînţeles, congresul începuse cu două zile înainte de acest punct culminant al întrunirii publice, pentru care fraţii au folosit altă sală. Congresul a început cu 315 persoane în prima sesiune. La acea sesiune nu am putut participa din cauza volumului mare de muncă ce trebuia făcută la filială, ca urmare a mărturiei ce se extindea în India. Prin urmare, a fost necesar ca eu şi Fratele Skinner să călătorim spre diferite părţi ale Bombay-ului, în încercarea de a găsi o locaţie mai bună în care să putem construi o Sală a Împărăţiei, o filială şi o mică tipografie, pentru a ne îngriji de lucrarea noastră.

Unul dintre fraţi a fost atât de amabil încât ne-a dus cu maşina lui la diverse locaţii. Ne-a însoţit agentul imobiliar, iar acum se pare că, în curând, vom avea o locaţie bună şi vom fi gata să ne construim propriul sediu şi să ne mutăm din locul actual de pe Love Lane. Avem, într-adevăr, nevoie de o clădire nouă pentru a ne continua lucrarea în expansiune din India. Când s-a anunţat acest lucru la sesiunea de încheiere a congresului, fraţii au devenit extrem de entuziasmaţi, fericiţi să audă că se va construi ceva nou pentru India, căci aceasta era o altă dovadă a activităţii de expansiune în această ţară mare, cu multe milioane de locuitori.

India este, cu siguranţă, o ţară cu multe limbi şi aceasta este una dintre marile probleme nu numai pentru misionari, ci şi pentru fraţii noştri din toată ţara, şi mai ales pentru filială. În acest moment tipărim *Turnul de veghere* în

Cuprins

India în cinci limbi diferite ale ţării. Tirajul i-a crescut, ceea ce ne face foarte fericiţi. S-au luat măsuri pentru a organiza această lucrare mai bine, astfel încât toate revistele vor fi la fel—asemănătoare în format cu ediţia englezească.

Sălile congresului au fost decorate foarte frumos. Un frate care face parte din industria filmului a donat decorul scenei, care era alcătuit dintr-o faţadă arhitecturală indiană convenţională, cu o arcă deschisă în centru, prin care se vedea o privelişte superbă a noii fabrici din Brooklyn. Ilustra fabrica de cealaltă parte a râului, cu partea construită în 1927, ultima anexă a acesteia şi acum clădirea de treisprezece etaje cu marele turn de deasupra. Acesta era un decor minunat pentru congres şi arăta interesul profund al fraţilor noştri din India în activitatea americană, căci de acolo le furnizăm multe dintre lucrurile cu care se echipează şi se ocupă atunci când predică evanghelia. Pentru toţi cei prezenţi la adunare a fost o plăcere să vadă şaizeci şi cinci de persoane ridicându-se şi răspunzând la întrebări, în momentul în care declarau în faţa tuturor că se dedică slujirii lui Iehova Dumnezeu. Aceştia au fost botezaţi în apele albastre ale Bombay Back Bay.

De asemenea, am avut ocazia să le vorbesc la şaizeci şi cinci dintre pionieri, pionieri speciali şi misionari. Cu siguranţă că există un teren vast în India pentru mai mulţi pionieri speciali, aşa cum este cazul şi în orice altă parte a lumii. Dacă cineva este cu adevărat interesat să intre în lucrarea de pionier special, să predice evanghelia 150 de ore pe lună, Societatea este interesată să afle despre ei. Cei şaizeci şi cinci de vestitori din serviciul de pionier din India fac o lucrare minunată.

Fraţii din India au fost încântaţi că au putut să îşi folosească propriul bufet cu autoservire, primul din India; şi au făcut-o foarte bine. Fraţii de la filială se trezeau dis-de-dimineaţă şi mergeau în sală, ca să aranjeze lucrurile pentru hrănirea mulţimii. Din cauza faptului că erau atât de multe lucruri de făcut în birou pentru verificarea filialei şi pentru a ne ocupa de problemele ţării, eu şi servul filialei ne pregăteam mereu singuri micul dejun şi eram la treabă la ora opt dimineaţa. După discursul public din Sir Cawasji Jehangir Hall, 560 de persoane au rămas să asculte discursul final, în care am povestit câteva experienţe din călătoria pe care o făcusem deja şi am explicat şi planurile pentru expansiunea lucrării din India.

Iehova Îşi revarsă, fără îndoială, binecuvântarea asupra tuturor martorilor Săi din India, inspirându-i să meargă înainte, astfel încât să „aducă toată zeciuiala în visterie”. Toată lumea ştie că încă mai este lucrare de făcut. Întrebarea este: O putem face înainte de Armaghedon şi cât vrea Iehova să facem? Fraţii noştri din India au, într-adevăr, o sarcină în mâinile lor. Este greu să stai jos şi să porţi o conversaţie cu un hindus. Acesta este atât de interesat de proprii zei, mulţi la număr, încât nu este interesat de adevăratul Dumnezeu, şi adevăratul Dumnezeu nu este pe placul minţii filozofice a hindusului. Ei sunt oameni foarte inteligenţi şi pot pune întrebări foarte complicate, dar nu pentru că vor să afle adevărul, ci pentru că le place să

gândească mai degrabă în felul lor, decât să fie îndrumaţi de adevăratele principii ale lui Iehova, aşa cum sunt prezentate în Cuvântul Lui.

Cele trei zile din India au fost pur şi simplu prea pline de activitate, dar au fost foarte fericite şi s-a făcut repede luni dimineaţă, când am plecat de la filială înspre aeroport, ca să îmi iau avionul spre Ceylon.

CEYLON

Ceylon este altă comunitate necreştină. Singura reacţie pe care o primim de la oamenii din această ţară este de la cei care ştiu ceva despre Biblie şi se numesc creştini. Când misionarii Împărăţiei din această ţară şi vestitorii asociaţi cu ei vorbesc cu membrii diverselor organizaţii bisericeşti, aceştia spun că nu li se vor alătura niciodată martorilor lui Iehova, dar că nu „avem nimic împotrivă să studiem Biblia cu voi.” Experienţele care îi schimbă pe catolicii foarte închişi (a căror credinţă „nu poate fi clătinată niciodată”), după câteva luni de studiu al Bibliei, sunt numeroase. Ei părăsesc Biserica Catolică, iau o poziţie fermă pentru societatea Noii Lumi, şi devin într-adevăr slujitori ai lui Iehova Dumnezeu. Fiecare dintre noi am avut astfel de experienţe interesante şi vom avea mai multe de genul acesta, cu cât petrecem mai mult timp pe terenul de serviciu.

Ceylon a auzit adevărul prezent încă din 1912, când primul preşedinte al Societăţii a vizitat insula. Fratele Russell, într-un tur de predicare în jurul lumii, a găsit mult interes acolo, dar nu a fost nimeni acolo ca să îl exploateze, să transforme interesul înr-o adunare. Cu cinci ani în urmă (1951), când am vizitat Ceylonul, erau doar douăzeci şi nouă de vestitori care trimiteau rapoarte la adunarea situată în Colombo. Dar, la această a doua vizită, se înfiinţaseră deja trei adunări în diverse locuri şi trei case de misionari, iar numărul total de misionari ajunsese la 112. Desigur că acest lucru bucură inima misionarilor, precum şi pe a mea, pentru că în cinci ani a avut loc o creştere de la 29 la 112, într-o ţară în care nu mulţi oameni cred în Biblie.

Înclinați spre publicitate, fraţii din Ceylon au făcut tot ce au putut cu ziare, pliante, pancarte şi maşini de sunet. Au tot trimis comunicate de presă la redacţiile ziarelor, iar ziarele le-au publicat. În această ţară, fraţii nu au putut niciodată să folosească radioul ca să dea informaţii oamenilor, dar nu au crezut că este imposibil; aşa că l-au sunat pe directorul radioului din Ceylon şi, spre marea lor surpriză, s-au făcut pregătiri pentru un interviu. Singurul timp disponibil pentru transmisiune a fost 1 ianuarie, la ora 19:30, după discursul public; dar atunci, în general, li s-au dat multe informaţii oamenilor din tot Ceylonul. A fost o transmisiune reuşită şi am apreciat foarte mult că un om important din Ceylon mi-a luat un interviu.

Povestea călătoriei mele se va încheia în următorul număr al acestei reviste.

Cuprins

CUM SĂ EVITĂM SĂ CĂDEM DIN NOU ÎN PĂCAT

Pentru a evita să cădem din nou în păcat noi trebui să-i evităm pe cei care cad în păcat din nou. Şi pentru a-i evita pe aceştia, noi trebuie să fim capabili să-i identificăm. De fapt, să se identifice ei singuri. Atunci nu vor exista acuzaţii de prejudecată sau deformare sau falsitate în legătură cu afirmaţiile noastre despre starea spirituală a religiilor ortodoxe ale creştinătăţii. Să lăsăm ca liderii religioşi ai acestor sisteme să vorbească pe acest subiect şi să evalueze valoarea spirituală a acestor instituţii. Să lăsăm ca judecata să fie pe baza indicată de Isus: „După gura ta te judec, sclav." Fie ca regula pe care a dat-o Isus să guverneze: „Prin cuvintele tale vei fi apărat şi prin cuvintele tale vei fi condamnat." Oare cuvintele lor proprii îi vor justifica, fiind parte din minorităţile credincioase ale Israelului, sau îi vor condamna ca asemuindu-se acelor majorităţi ce au căzut din nou în păcat, din naţiunea tipică? Ce rol joacă religiile ortodoxe ale Creştinătăţii în împlinirea modernă a dramelor profetice jucate de Israelul din vechime? (Luca 19:22; Mat. 12:37, *NW*)

2. Asigură aceştia hrana spirituală nutritivă? Dr. Pettinghill a spus: „Învăţătura religioasă ce este împărţită în prezent reprezintă un blestem şi nu o binecuvântare. Majoritatea acesteia este o religie falsă care ignoră învăţăturile lui Cristos." [a] Regretatul episcop Perdue a spus: „Maladia vicioasă a denominaţiunilor noastre americane ortodoxe provine din acidurile corozive ale necredinţei care au diluat convingerile noastre până la punctul în care o mare parte din religia noastră a devenit o chestiune de obiceiuri şi tradiţii. Pe de o parte, înaltul criticism distructiv al Bibliei a devenit atât de universal încât majoritatea dintre noi, slujitorii moderni, ştim cu greu ce să credem. Pe

Cuprins

de altă parte, noi am devenit nişte persoane ce se închină cultelor intelectuale şi clişeelor, încât nu mai îndrăznim să credem în puteri supranaturale.» [b]

3. În timpul lui Isaia, religioniştii erau dispreţuiţi pentru denaturarea adevărului lui Iehova, simbolizat prin vin, şi, deşi, se apropiau de Dumnezeu cu gura lor şi Îl slăveau cu buzele lor, „inimile lor sunt departe, din moment ce religia lor este o batjocură, o simplă tradiție învăţată de oameni". În zilele lui Pavel erau cei care „stricau Cuvântul lui Dumnezeu" şi preamăreau cultele intelectuale, aşa că el le-a amintit de avertismentul lui Iehova: „Voi face să piară înţelepciunea înţelepţilor şi voi înlătura inteligența învățaților." Şi Pavel a întrebat: „N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea lumii?" Dar clerul din prezent denaturează Cuvântul lui Dumnezeu cu această înţelepciune lumească şi sunt atât de copleşiţi de către intelectualii acestei lumi şi atât de înfricoşaţi de aceştia încât nu îndrăznesc să apere poziţia Bibliei în legătură cu puterile supranaturale. Într-adevăr, „frica de oameni este o cursă; dar cine îşi pune încrederea în Iehova va fi în siguranţă." (Isa. 29:13, *Mo*; 2 Cor. 4:2; 1 Cor. 1:19, 20, *NW*; Prov. 29:25, *AS*; Isa. 1:22)

4. După o slujire de treizeci şi cinci de ani la o biserică, un preot proeminent a spus: „Biserica mea se prăbuşeşte şi oamenii mei nu vor face nimic în legătură cu asta. Ştiţi ce este în neregulă cu biserica mea? Oamenii mei mă plac pe mine, dar nu Îl iubesc pe Dumnezeu." [c] Putem afirma că dacă preotul ar reflecta adevărata lumină a lui Iehova, iubirea pentru Dumnezeu se va instala, iar biserica nu se va mai prăbuşi, dar dacă cea care se reflectă este înţelepciunea omului, va rezulta admiraţia şi slăvirea creaturilor. Isus i-a avertizat pe fariseii care îşi făceau reclamă singuri: „Ce este înălţat printre oameni este dezgustător în ochii lui Dumnezeu." Iar Pavel a avertizat în legătură cu cei care „schimbau adevărul lui Dumnezeu pentru minciună şi au venerat creaţia, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator". (Luca 16:15; Rom. 1:25, *NW*)

5. De ce atât de mulţi slujitori moderni eşuează să asigure hrana spirituală nutritivă care inspiră iubirea pentru Iehova? Un scriitor din *Secolul Creştin* a pus eşecul lor pe seama pregătirii lor: „De ce se întâmplă atât de des ca un om ce intră călduţ sau poate chiar fierbinte în convingerile sale la un seminar teologic iese rece, chiar foarte rece? În unele dintre cele mai mari şi mai intelectuale seminarii, o mare parte a oamenilor (mai mult de o pătrime, mi s-a spus) nu intră în slujire deloc. Oare aceasta îi curăţă pe cei nepotriviţi, descotorosindu-se de oamenii care nu pot împlini cereri intelectuale? Sau reprezintă, oare, un eşec spiritual din partea seminarului? ... Eu sunt îngrijorat în legătură cu ce le fac aceste seminarii multora din ei. » [d] Multe persoane spun că martorii lui Iehova ar trebui să fie absolvenţi ai seminariilor teologice pentru a se califica în calitate de slujitori. Dar de ce să meargă acolo, ca să fie aruncată apă rece asupra zelului lor arzător pentru Iehova? Chiar şi starea de căldicel este un motiv pentru Cristos de a da afară persoane din serviciu: „Cunosc faptele tale şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte, nici

Cuprins

rece, te voi vărsa din gura mea". Nici Cristos şi nici apostolii şi discipolii Săi nu au frecventat şcolile religioase oficiale din zilele lor, dar ei au reuşit în mod glorios; scribii, fariseii şi saducheii au studiat acolo, dar, ca slujitori, ei au eşuat în mod jalnic. (Apoc. 3:15, 16, *NW*)

6. Slujitorii moderni îşi recunosc eşecul, admit faptul că religiile lor au căzut din nou în păcat de la creştinismul adevărat. Dr. Robert J. McCracken a declarat că creştinii „trebuie să înfrunte faptul că o mare parte a celor 680 000 000 de creştini din lume sunt puţin mai mult decât creştini nominali, ignoranţi faţă de ceea ce înseamnă creştinismul, în unele cazuri, apatici şi indiferenţi în multe altele, religia lor fiind o chestiune secundară."[e] Boala spirituală predominantă a împins comitetul de rugăciune al Cruciadei Întregii Scoţii (All Scotland Crusade) să scrie pe cărţile de rugăciune distribuite la scară largă: „În primul rând, să ne rugăm ca biserica să se pocăiască. Ca nouă, creştinilor, să ni se arate cât de cumplit L-am denaturat pe Dumnezeu, i-am întors pe oameni de la căile Sale şi ne-am jefuit copiii de moştenirea fericirii care putea fi a lor. Ca să realizăm cât de jos ne-am mulţumit să trăim faţă de nivelul promisiunilor lui Dumnezeu. Ca să ne întoarcem de la vieţile fără rugăciune, fără bucurie şi slăbite pe care le-am trăit şi să fim ruşinaţi de mesajul micşorat şi neputincios pe care l-am propovăduit prea des."[f]

7. În zilele lui Isus, puterea spirituală a oamenilor fusese slăbită prin foamete spirituală. Filosofiile şi tradiţiile cu care se hrăneau nu le dădeau nicio putere şi anulau Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum Isus a spus: „Aţi anulat Cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiilor voastre. Ipocriţilor, bine a profeţit Isaia despre voi, când a zis: Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, fiindcă îi învaţă pe oameni doctrine care sunt porunci omeneşti". Şi Pavel a avertizat: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos." (Mat. 15:6-9; Col. 2:8, *NW*) Unele dintre doctrinele păgâne, tradiţiile şi filosofiile ştiinţifice predate în vremurile antice, încă sunt predate şi în prezent, având acelaşi rezultat, şi anume, discreditarea Bibliei. Baptistul de la *Watchman Examiner* a spus: „Biserica creştină a negat adesea o revelaţie din partea lui Dumnezeu pentru om, prin evoluţie, o conştiinţă moartă, şi o Biblie neputincioasă şi irelevantă. Biserica creştină este cea care l-a uitat pe Dumnezeu . . . a înmulţit grupul celor care resping Biblia.[g]

8. Dar cum rămâne cu renaşterea religioasă din prezent? Un oficial al Bisericii prezbiteriene din America a spus despre aceasta astfel: "Aşa numita renaştere ce străbate America nu este adevărată sau permanentă. Se pare că mulţi oameni şi-L doresc pe Dumnezeu aşa cum doreşti o sticlă de apă fierbinte, noaptea - pentru a trece peste o dificultate temporară." El a adăugat: „Articolele statistice dezvăluie o naţiune din ce în ce mai mult creştină. Articolele de ştiri dezvăluie o naţiune din ce în ce mai păgână."[h] Cuvintele lui Isus sunt la fel de potrivite acum, aşa cum au fost şi atunci când le-a spus: „Orice pom bun dă roade bune, dar orice pom rău dă roade rele. Într-adevăr, după roadele lor îi veţi recunoaşte pe oamenii aceştia." Isus le-a spus celor

Cuprins

care analizau Creştinismul ca să se gândească la costuri, dar în prezent capriciul modern este de a se gândi la profit. Ce va face pentru mine? Îmi va oferi linişte a minţii şi a sufletului sau mă va face să am succes în afacere? Este nevoie de mai mult decât să fii un psiholog în haine preoţeşti pentru a fi preot. Adevăraţii creştini nu sunt oameni aşa de ocupaţi pentru viaţa aceasta, încât să nu aibă timp să se pregătească pentru cea viitoare, pentru viaţa adevărată în noua lume a lui Iehova. (Mat. 7:17, 20; 1 Tim. 6:17-19, *NW*)

CĂDEREA DIN NOU ÎN PĂCAT ÎN DEŞERTĂCIUNE LUMEASCĂ

9. Din cauza hranei spirituale greşite, religiile creştinătăţii sunt bolnave din punct de vedere spiritual, şi pentru că sunt bolnave spiritual acestea nu pot sta împotriva lumii. Ele cad din nou în păcat în deşertăciune lumească, în relaţii intime cu lumea şi în captivitatea acesteia. Ele nu pot rezista influenţei acesteia. Aşa cum evreii de dinainte de Cristos au căzut din nou în păcat de la închinarea adevărată şi s-au amestecat cu naţiunile păgâne, aşa cum şi evreii din vremea lui Cristos L-au respins pe acesta şi au strigat, „Nu avem alt rege în afară de Cezar! ”, aşa şi religiile ortodoxe din prezent se asociază strâns cu această lume. Liderii religioşi recunosc acest lucru

10. Isus a spus că El a biruit lumea, dar marea majoritate a celor care în prezent afirmă că îl urmează au fost biruiţi de aceasta. Ziarul *Secolul Creştin* spune: „Există o impresie pretutindeni cum că religia, în primul şi ultimul rând, este o afacere mângâietoare şi confortabilă. Creştinismul din secolul al douăzecilea şi-a pierdut nota convingătoare. Pentru majoritatea dintre noi nu există o cruce în el, nicio abstinenţă, nicio supunere a cărnii în interesul spiritului. Oamenii nu sunt făcuţi să simtă, atunci când se uită la biserică şi la programul acesteia, că Creştinismul este un crez pentru eroi sau că a-l îmbrăţişa înseamnă a ‘trăi periculos’. ... Dar aceasta era impresia generală a creştinilor în primul secol. Atunci însemna ceva să fii creştin, şi acest lucru costa ceva. Nimeni din anul 30 d.Cr. până în 313 d.Cr nu era de părere că Creştinismul este o religie confortabilă. Aceasta era un crez pentru eroi.”[i] Cum poate cineva biruit de lume să fie de la Dumnezeu? „Pentru că tot ce s-născut din Dumnezeu învinge lumea. Şi iată victoria care a învins lumea: credinţa noastră.” Dar din moment ce credinţa vine în urma auzirii adevărului Bibliei, cei bolnavi spiritual care eşuează să se hrănească din adevărul Bibliei nu pot avea o credinţă biruitoare. (1 Ioan 5:4; Rom. 10:14, 17; Evrei 11:1, *NW*)

11. Dr. McCracken a observat faptul că timiditatea celor ce se află pe făgaşul confortabil al ortodoxiei le-a marcat grija ca aceasta să nu se sfărâme niciodată faţă de tendinţele la modă: „Dacă măcar în biserică am fi mai puţin îngustaţi la minte de către convenţii, mai puţin legaţi de tradiţii, mai puţin temători faţă de noutăţi! Ar fi minunat dacă am putea ieşi de pe făgaşuri, să

Cuprins

terminăm cu banalităţile, să ne rupem de câteva tradiţii bătrâne, să spunem şi să facem ceva neaşteptat, să şocăm câţiva oameni, în loc să îi mângâiem, să schimbăm flautul cu trompeta. ... În prezent, suntem atenţi să nu luăm o poziţie decât dacă ştim în ce direcţie suflă vântul."[j] Cu sinceritate, acest preot a spus: „Religia vremurilor noastre întâmpină puţină opoziţie. Cu greu jigneşte. Ca o regulă, aceasta este mult prea timidă pentru a-şi face influenţa simţită în afară sferei sale imediate. În multe probleme publice, aceasta se arată prea nerăbdătoare să se împace şi să se obişnuiască cu statul şi lumea în general. ... Din această cauză pot înflori chiar sub ochii săi tot felul de nedreptăţi, opresiuni şi imoralitate. Multe persoane cred despre Domnul că Acesta era un suflet sfios şi blând care a mers peste tot, respirând binecuvântări blânde. ... Pe de altă parte, El a umblat rostind cea mai violentă jignire către toate tipurile de oameni - rudele Sale, discipolii, scribii şi fariseii, oameni cu interese ascunse asemenea celor care schimbau banii în templu."[k]

12. Isus a afirmat: „Împărăţia Mea nu face parte din lumea aceasta." Discipolul Iacov a spus că o cerinţă a închinării curate şi nepătate este să ne „păstrăm nepătaţi de lume" şi i-a acuzat fără menajamente pe creştinii ce aveau relaţii nepermise cu aceasta: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu". De ce? Pentru că „întreaga lume zace în puterea celui rău" şi a fi parte a acestei lumi înseamnă să fii sub puterea lui Satan. (Ioan 18:36; Iac. 1:27; 4:4; 1 Ioan 5:19, *NW*)

13. Creştinii sunt avertizaţi să se împotrivească splendorilor ademenitoare ale materialismului lumii: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el, pentru că tot ce este în lume — dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna". Dar nu numai masele de aşa-zişi creştini au cedat în faţa strălucirii lumeşti, ci şi mulţi lideri religioşi au făcut asta. Preşedintele Universităţii din Boston, Harold C. Case, a avertizat clerul: „Bugetele pot primi mai multă atenţie decât Biblia, iar competiţia pentru un loc sub soare poate fi mai captivantă decât cooperarea sau împlinirea condiţiilor Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. . . . În unele cazuri, preoţii pierd din vedere obiectivele lor din cauza interesului prea mare faţă de salarii, poziţii şi avansări."[l] (1 Ioan 2:15-17, *NW*)

14. Cât de asemănător cu liderii religioşi tipici din Israelul din vechime! În zilele lui Isaia, asemenea oameni trebuiau să slujească ca străjeri ai lui Iehova şi să avertizeze în legătură cu pericolele din cauza relaxării spirituale, să latre asemenea câinilor de pază, buni. Dar din cauza materialismului lacom, aceştia au eşuat, şi despre ei Isaia a scris: „Străjerii lui sunt orbi. Toți sunt fără cunoștință. Toţi sunt nişte câini muţi, care nu pot să latre; gâfâie, se culcă, le place să dormiteze. Sunt nişte câini foarte lacomi, care nu se mai satură. Sunt nişte păstori fără pricepere. S-au întors cu toţii la calea lor, fiecare pentru câştigul necinstit de la hotarul lui". Şi profetul Mica a luat măsuri exacte:

Cuprins

„Căpeteniile lui judecă pentru răsplată, preoţii lui dau învăţătură pentru plată, iar profeţii lui practică ghicitoria pentru bani. Totuşi, ei continuă să se sprijine pe Iehova, zicând: Nu este Iehova în mijlocul nostru? Nicio nenorocire nu va veni peste noi”. Nu este, oare, adevărat că în prezent religioniştii materialişti care cad din nou în păcat, nerezistând tuturor păcatelor lor recunoscute, încă afirmă că Iehova este cu ei şi că El îi va proteja? Când Isus a spus, „Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi bogăţiilor”, „Fariseii care erau iubitori de bani, ... au început să îşi bată joc de El. (Isa. 56:10, 11; Mica 3:11, *AS*; Luca 16:13, 14, *NW*)

„OH PENTRU UN ISAIA SAU UN SFÂNT PAVEL”

15. După ce a confirmat afundarea în materialism, dr. John Sutherland Bonnell a recunoscut foametea spirituală, spunând: „Noi avem nevoie de o puternică răsuflare a lui Dumnezeu care să sufle prin națiune.”[m] Către o Mişcare Metodistă a Studenţilor ce se întâlnea cu profesorul Universităţii din Boston, Ehrensperger, el a deplâns această lipsă: „Noi ne-am identificat religia cu puterile acestei lumi şi nu există profeţi adevăraţi care să facă cunoscută condamnarea noastră, să ne trezească la realitatea păcatelor noastre şi să ne miște să ne trezim înainte de a ne distruge unii pe alţii.” El a spus că religia a devenit „un nume, o instituţie şi nu o experienţă în viaţă. Ceea ce ne lipseşte sunt profeţii - nu mai există profeţi.”[n] Ei recunosc că nu mai sunt profeţi în sistemele lor. Ei recunosc starea de foamete asemănătoare cu cea pe care a suferit-o Israelul şi Iuda, şi anume, „nu foamete de pâine şi nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” (Amos 8:11, *AS*) Foametea este provocată de ei. Ei au anulat Cuvântul lui Dumnezeu întorcându-se spre tradiţie, filosofie, psihologie, evoluţie şi păgânism. Cuvintele lui Iehova adresate poporului Său mărturisit din timpul lui Ieremia se potrivesc religiilor creștinătății moderne: „Poporul Meu a făcut două rele: M-a părăsit pe Mine, fântâna apelor vii, şi şi-a făcut rezervoare pentru ei, rezervoare care nu pot să ţină apa.” (Ier. 2:13, *RS*).

16. Aşa cum a fost prezis, „ei nu vor suporta învăţătura sănătoasă, ci, potrivit dorinţelor lor, îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile”. Mesajele profetice ale lui Iehova proclamă adesea dezastrul şi „dacă cineva ascultă îi vor ţiui urechile.” Dar creştinătatea doreşte ca urechile sale să fie gâdilate şi nu să ţiuie; aşa că aşa cum au făcut prototipurile lor în zilele lui Isaia, ei le „zic celor ce au viziuni: ‚Să nu aveţi viziuni’! şi profeților, ‚Să nu ne profețiți ce trebuie, spuneți-ne cuvinte linguşitoare, profețiți iluzii, părăsiți calea, deviaţi de la cărare, să nu mai auzim de Sfântul lui Israel’!” În prezent, liderii religioşi preferă să fie linguşiți de cuvinte dulci, în loc să fie supăraţi de cuvinte drepte, şi ei sunt atât de nerăbdători să nu mai audă despre Iehova, Dumnezeul lui Israel, încât Îi şterg numele din traducerile lor ale Bibliei. (2 Tim. 4:3; 2 Regi 21:12, *NW*; Isa. 30:10, 11, *RS*)

Cuprins

17. La un moment dat, după ce a zis că bisericile catolice, protestante şi evreieşti ale Americii trebuie să se unească pentru a asigura forţe de şoc, pentru a împlini trezirea spirituală socotită necesară pentru rezolvarea problemelor ridicate de energia atomică, preşedintele Truman a strigat în mod dramatic: „Un Isaia şi un Sfânt Pavel să retrezească o lume bolnavă la responsabilităţile sale morale!”[o] Aceste cuvinte au o curgere frumoasă în timp ce ies de pe limbă, dar este îndoielnic faptul că acestea au fost vreodată în inimă. Într-o ilustrație, Isus a negat ca fiind inutilă reîntoarcerea cuiva din morţi pentru a-i avertiză pe cei vii: „Aceştia îi au pe Moise şi pe Profeţi; să îi asculte pe ei”, şi „Dacă nu îi ascultă pe Moise şi pe Profeţi, nu se vor lăsa convinşi nici dacă se va scula cineva din morţi.” (Luca 16:29, 31, *NW*)

18. Lumea are cuvintele lui Isaia şi ale lui Pavel înregistrate în Biblie, iar dacă aceştia se reîntorc pe pământ nu îşi vor modifica mesajul pentru a gâdila urechile. Isaia a pledat în favoarea transformării săbiilor în pluguri şi a nu mai învăţa războiul, iar Pavel a subliniat faptul că armele războiului creştin nu sunt trupeşti, dar Truman a ordonat aruncarea armelor atomice peste două oraşe. El nu a ţinut seama de cuvintele lui Isaia şi de cele ale lui Pavel, aşa cum sunt înregistrate în Biblie. Ar fi ţinut, oare, el seama de ele dacă aceşti doi oameni s-ar fi reîntors şi le-ar fi repetat personal? (Isa. 2:4; 2 Cor. 10:4)

19. De fapt, în prezent, există profeţi care să facă cunoscut avertismentul lui Iehova, care să îi şocheze până la o conştientizare a păcatelor pe cei dispuşi să asculte, să îi trezească pe cei bolnavi spiritual la responsabilităţile lor morale. Nu că există profeţi în acelaşi sens ca profeţii din vechime, dar există cei care proclamă profeţiile înregistrate în Biblie ce au legătură cu zilele noastre, care spun ce rezervă viitorul pentru cei care trăiesc acum. Aceştia mai arată şi cum dramele profetice din vechime au împlinire în prezent; cum, de exemplu, creştinătatea care cade din nou în păcat este atât de bine prefigurată de către Israelul ce a căzut din nou în păcat în vremurile antice. Cei care declară acest mesaj profetic în prezent sunt martorii lui Iehova. Ei arată cu zel către Cuvântul lui Dumnezeu, îl sprijină, îl propovăduiesc, îl pun în practică într-o viață modernă şi încearcă să îi facă şi pe alţii să procedeze la fel. Ei alcătuiesc o clasă minoritară credincioasă, adunată dintre naţiuni, şi se compară cu cei credincioşi din Israelul antic care au refuzat să cadă din nou în păcat alături de masele apostate şi de liderii religioşi.

20. Şi, ca în Israelul din vechime, masele ce au căzut din nou în păcat persecută această minoritate modernă a adevăraţilor martori ai lui Iehova. Bineînţeles, religiile ortodoxe îi numesc pe aceştia martori falşi, refuză să îi recunoască, cu toate că îi recunosc ca adevăraţi pe profeţii din vechime ce au fost persecutaţi. Aşa s-a întâmplat mereu ce cei apostaţi care afirmă că încă Îl slujesc pe Iehova. Ei îi recunosc ca martori adevăraţi pe cei persecutaţi care au trăit cu mult timp înaintea vremii lor, dar niciodată pe cei care trăiesc în zilele lor. Îi persecută pe contemporanii lor care le demască a lor cădere din nou în păcat; îi aclamă pe cei din vechime care au demascat persoane care au căzut din nou un păcat în afară de ei. Cei care au trăit atunci când Ieremia a profeţit

Cuprins

l-au respins pe acesta, dar l-au recunoscut pe Moise. Cei care l-au respins şi L-au ucis pe Isus i-au recunoscut atât pe Moise, cât şi pe Ieremia. Întotdeauna i-au recunoscut ca profeţi pe cei credincioşi care au trăit înainte de timpul lor, dar nu pe cei care au trăit în timpul lor şi i-au deranjat cu un mesaj demascator. Totuşi, Isus a spus că asupra acestora va veni toată vărsarea de sânge dreaptă, în virtutea comportamentului lor faţă de adevăraţii profeţi şi martori din vremea lor. Aşa se întâmplă şi în prezent. Aşa cum fariseii împodobeau mormintele profeţilor de dinaintea timpului lor, dar îi respingeau pe cei care trăiau în zilele lor, aşa şi creştinătatea slujeşte cu buzele pe profeţii din timpurile Biblice, dar îi persecută pe martorii lui Iehova în prezent. Aşa cum a spus Isus, el consideră aceste lucruri ca şi când îi sunt făcute Lui. (Mat. 25:40, 45)

21. Însă, chiar şi o parte a clerului recunoaşte că nu religiile ortodoxe, cu biserici frumoase şi cu mare respectabilitate şi preoţi pregătiţi în seminarele teologice sunt cei binecuvântaţi, ci cei mai puţin respectaţi care au zel pentru Iehova sunt cei care sunt cel mai aproape de puritatea creştinismului original. Scriind în ziarul *Viaţa presbitariană,* Elton Trueblood spune: „Dacă ne pasă de iniţiativă creştină atunci trebuie să ne confruntăm, la modul realist, cu faptul că, în această comparaţie particulară, organizaţia creştină ce se bucură de cea mai joasă treaptă socială, având cea mai scurtă istorie, ce ocupă zona cea mai puţin la modă şi care este îndrumată de cel mai puţin pregătit slujitor este în faţa celorlalte, nu numai în numărul membrilor, ci şi în zel, în angajament şi în dăruire proporţionată. ... grupuri mici, dar hotărâte, de martori ai lui Iehova, se întâlnesc în locuinţele lor modeste numite Săli ale Împărăţiei. ... Nu există nicio îndoială că aceste secte puternice şi nerespectabile care înfloresc acum atât de măreţ în ţinutul nostru sunt, în multe privinţe, mult mai apropiate de creştinismul original decât sunt cei dintre noi care reprezintă mişcările convenţionale ale creştinătăţii. Noi spunem că tradiţiile noastre sunt cele mai bătrâne, dar în această privinţă poate suntem inexacți. Poate că ele reprezintă ceea ce este cu adevărat bătrân în mărturia creştină. ... Noi suntem deja în cădere.”[p]

22. În zilele apostolului Pavel, evreii așteptau semne speciale, iar grecii căutau înţelepciune lumească. Pentru evrei, Cristos, răscumpărarea, a fost o piatră de poticnire, iar pentru națiuni a vorbi despre El ca răscumpărare era o nebunie. Nu cei înţelepţi în felul lumii au fost cei care l-au acceptat pe Cristos, în zilele lui Pavel, şi nici bisericile foarte onorabile din prezent, cu preoţi pregătiţi în înaltul criticism, care Îl apără pe El ca fiind Răscumpărător şi Rege, în mod necalificat. În prezent, ca şi în timpul lui Pavel, clasa „care se bucură de cea mai joasă poziţie socială” este cea care îmbrăţişează ceea ce lumea respinge ca nebunie şi slab:

23. „Pentru că iudeii cer semne, iar grecii caută înţelepciune, dar noi îl predicăm pe Cristos ţintuit pe stâlp, care pentru iudei este un motiv de poticnire, iar pentru naţiuni o nebunie, însă pentru cei chemaţi, atât iudei, cât şi greci, Cristos este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Fiindcă un lucru nebun al lui Dumnezeu este mai înţelept decât oamenii şi un lucru slab al lui Dumnezeu

Cuprins

este mai tare decât oamenii. Căci voi vedeţi chemarea voastră, fraţilor: că n-au fost chemaţi mulţi înţelepţi potrivit cărnii, nici mulţi plini de putere, nici mulţi de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi, şi Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari, şi Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de nobleţe ale lumii, lucrurile dispreţuite şi lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nicio carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Datorită lui, însă, voi sunteţi uniţi cu Cristos Isus, care a devenit pentru noi înţelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfinţenie şi eliberare prin răscumpărare, ca să fie aşa cum este scris: ‚Cine se laudă să se laude în Iehova'". (1 Cor. 1:22-31, *NW*)

FERIŢI-VĂ DE CEI CARE CAD DIN NOU ÎN PĂCAT ŞI TRĂIŢI!

24. „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare." (1 Cor. 15:33, *NW*) Israelul din vechime a fost avertizat să nu se asocieze cu națiuni demonice din jurul său. Dar Israelul a făcut acest lucru, şi a fost contaminat. Israel s-a hrănit cu doctrine false şi a alunecat într-o mlaştină a păcatului. Numai o rămăşiţă credincioasă a rezistat şi s-a ţinut tare. Aşa este şi în prezent, căci ceea ce s-a întâmplat atunci este profetic pentru prezent. Majoritatea se hrănesc cu hrană spirituală care a eşuat să hrănească în vremurile Biblice şi eşuează să facă acest lucru şi acum. Aşa că există o slăbire spirituală şi o cădere din nou în păcat care afectează majoritatea. Dar este o minoritate care se ţine tare. Cei care doresc să evite căderea din nou în păcat trebuie să îi evite pe cei care au căzut din nou în păcat, căci o asemenea asociere rea va strica obiceiurile folositoare ale adevăratei închinări. Nu vă lăsaţi induşi în eroare.

25. Împlinirea completă a dramelor profetice puse în scenă cu Israelul din vechime are loc şi va continua până la deznodământul distrugerii, pentru majoritatea celor care cad din nou în păcat şi păstrarea în viaţă veşnică, pentru cei credincioşi, minoritatea neclintită. Acest lucru nu poate fi evitat. Aşa că nu este o chestiune dacă această împlinire va avea sau nu loc. Întrebarea este, Unde vă veţi potrivi în acea împlinire? Veţi fi număraţi alături de majoritatea rea şi veţi fi distruşi, sau alături de minoritatea credincioasă şi veţi fi salvaţi? Veţi ţine seama de lecţiile de avertizare ale dramelor profetice din vechime şi veţi evita dieta de slăbire spirituală a religiilor Creştinătăţii, veţi respinge ca nepotrivită hrana dogmatică ce a fost folosită şi înainte şi i-a îmbolnăvit pe atât de mulţi? Veţi rupe relaţiile religioase cu cei care au căzut din nou în păcat şi vă veţi alătura celor credincioşi? Vă veţi hrăni din adevărurile pure ale Cuvântului lui Iehova pentru a vă păstra puterea spirituală necesară, pentru a sta tare în integritate faţă de Iehova Dumnezeu? Amintiţi-vă că veţi fi implicaţi în împlinirea dramelor profetice din vchime într-un fel sau altul,

Cuprins

pentru bine sau de rău, pentru păstrarea sau distrugerea voastră. De ce să nu faceţi ca rolul vostru în împlinirea acestora să fie unul bun?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum vor fi evitate acuzaţiile de minciună şi denaturare, şi ce întrebări se ridică aici?
2,3. Ce vină găsesc doi preoţi la hrana spirituală a creştinătăţii, şi au existat înainte asemenea condiţii?
4. Ce recunoaşte un slujitor, şi cum ar putea să se întâmple o astfel de situaţie?
5. Cum este un eşec formala instruire de astăzi a preoților ortodocşi, şi ce asemănare a existat în zilele lui Isus?
6. Ce se recunoaşte referitor la căderea din nou în păcat şi boală spirituală?
7. Cum au anulat Biblia religioniştii ortodocşi în zilele lui Isus şi în prezent?
8. Ce arată că actuala reînviere religioasă este inutilă?
9,10. În ce fel i-a biruit lumea pe religionişti în trecut şi cum îi biruieşte acum?
11. Cum a descris un preot timiditatea şi teama de lume a religiei ortodoxe, şi ce concepţie greşită despre Cristos a contrazis el?
12. Ce scripturi arată că deşertăciunea lumească înseamnă necredincioşie?
13. Ce avertisment din Biblie este dat împotriva materialismului, şi i-a dat atenţie clerul?
14. A fost ilustrat acest materialism al clerului de istoria Israelului?
15. Ce îi lipseşte creştinătăţii, de ce şi când a existat o stare asemănătoare?
16. De ce religiilor creştinătăţii nu le place adevărul Bibliei, şi cum se potriveşte atitudinea lor cu cea a prototipurilor lor din timpul lui Isaia?
17,18. Pentru ce s-a plâns cu voce tare, în mod dramatic, Truman, însă de ce nu este necesar acest lucru?
19. În ce sens există astăzi profeţi şi cine serveşte în această calitate?
20. Cum este tratamentul faţă de aceşti martori contemporani asemănător împrejurărilor din trecut?
21. Cine merge înainte cu zel şi maturitate, şi cine se află în declin?
22,23. (a) Cum îl privesc diferite grupuri pe Cristos răstignit? (b) Ce clasă de persoane alege Iehova, vorbind la modul general, şi de ce?
24. Pe cine trebuie să ocolească cei care doresc să evite căderea din nou în păcat?
25. La ce întrebări trebuie să cugetaţi?

REFERINȚE

a. New York *Times*, 10 octombrie, 1949.
b. New York *Times*, 7 august, 1950.
c. Raportat în *Dacă aceasta ar fi religie*, de F. K. Stamm.
d. Articol de Samuel Shoemaker în *Secolul creștin*, 29 aprilie, 1953.
e. New York *Times*, 13 iulie, 1953.
f. Scottish *Daily Mail*, 1 februarie, 1955.
g. *Watchman-Examiner*, 4 octombrie, 1951.

Cuprins

h. Dr. Charles Templeton, secretar al secțiunii evangheliste a Bisericii Prezbiteriene din America, raportat în Greensboro *Record*, 18 mai, 1955.
i. *Secolul creştin*, 27 februarie, 1952.
j. New York *Times*, 30 mai, 1955.
k. New York *Times*, 9 iulie, 1951.
l. *Daily Times Herald*, 3 februarie, 1954.
m. Oregon *Journal*, 21 mai, 1952.
n. Washington Post (D.C.) 3 ianuarie, 1954.
o. Minnerapolis *Daily Times*, 6 martie, 1946.
p. *Presbyterian Life*, 20 ianuarie, 1951.

Un lutheran devine martor al lui Iehova

RECENT, filiala din Helsinki, Finlanda, a Societăţii Turnul de Veghere a primit o scrisoare de la o tânără care a zis:

„Sunt o fostă potrivnică a adevărului, defăimătoare a martorilor lui Iehova, care se afla într-o stare atât de pustiită încât nu puteam vedea nicio sclipire de lumină în instituţia în care am slujit ca învăţătoare, la şcoala de duminică, şi directoare a unui grup de tinere. Timp de mai bine de doisprezece ani mi-am petrecut cea mai mare parte din timpul liber, cu zel, în cercurile Bisericii Luterane. Faptul că am fost deseori la ocazii religioase la care preoţii batjocoreau şi avertizau cu privire la martorii lui Iehova m-a făcut să mă gândesc la acest lucru. Şi dacă ei au adevărul? M-am gândit eu. Inima mi-a strigat degeaba, căci eu îmi doream înţelegerea întrebărilor biblice. M-am rugat la Dumnezeu să mă îndrepte înspre oameni care I se închină în felul potrivit. Tradiţia părinţilor mei nu mă mai mulţumea. Simţeam că aveam nevoie de felul potrivit de hrană spirituală pentru viaţă veşnică.

De parcă ar fi fost un răspuns la rugăciunea mea, doi bărbaţi au venit la mine. Erau martori ai lui Iehova. Căutau cazare pentru o adunare pe care o aveau în oraşul nostru. I-am poftit înăuntru, spre uimirea familiei mele. Le-am pus o grămadă de întrebări şi de fiecare dată am primit un răspuns din Biblie. Când am auzit adevărul de la Iehova Dumnezeu, l-am apucat imediat, căci era tocmai ceea ce îmi doream.

În curând a devenit limpede pentru mine că doctrinele din Biblie pe care le prezentau ei erau foarte diferite de ceea ce învăţasem când eram copil. Mai târziu, când am discutat din nou cu martorii lui Iehova, o întâmplare a început să mă deranjeze. O avertizasem cu seriozitate pe una dintre elevele mele care venise la mine şi îmi spuse că începuse să meargă la întâlnirile martorilor lui Iehova, pentru că nu obţinea nimic de la biserică. Acum îmi doream să strig la acea fată să ia legătura degrabă cu martorii lui Iehova, fiindcă ei au adevărul.

Cuprins

O mare greutate mi s-a luat de pe inimă când am primit, într-o zi, o scrisoare de la acea fată, care îmi zicea că nu mi-a ascultat avertismentul şi că, după ce se mutase în alt oraş, începuse să meargă la întâlnirile martorilor lui Iehova şi era acum una dintre ei.

Aveam o decizie de luat. Nu era uşor, dar am înţeles că a asculta este mai bine decât jertfa şi a da atenţie face mai mult decât grăsimea berbecilor. Am părăsit biserica, spre marea întristare a naşului meu şi a preotului. În aceeaşi zi am participat la un eveniment social la care erau prezenţi toţi tinerii din biserică, împreună cu mai mulţi preoţi şi un episcop. Într-o discuţie personală cu episcopul, acesta a recunoscut că botezul copiilor nu este biblic. Am întrebat de ce învaţă biserica atunci că este, şi am primit acest răspuns: „Ne-am obişnuit atât de tare cu acest lucru şi dacă l-am schimba acum potrivit Bibliei, ar duce doar la mai multă confuzie.” Deci asta e!

Cuvântarea mea pregătită de dinainte a devenit cu această ocazie cuvântarea mea de rămas bun de la biserică. Le-am vorbit mai întâi tinerilor din biserică, şi anume că doctrinele despre nemurirea sufletului, treime, botezul copiilor etc., pe care îi învăţasem, nu erau scripturale. I-am îndemnat să fie atenţi, să nu creadă cu naivitate ceea ce erau învăţaţi, ci să studieze mai întâi. Am observat că înaintea mea se afla un public mai serios ca niciodată. Preoţii şi episcopul păliră, ca urmare a ceea ce auziseră. Mă bucur că nu mai trebuie să fiu o sclavă şi o învăţătoare a minciunilor (cu toate că primeam 200 $ pe lună pentru aceasta).

Sunt fericită că în această lume întunecată mai există o şansă să fugim de pe nava care se scufundă la siguranţa din societatea Noii Lumi, unde Îl putem sluji pe Dumnezeu, după exemplul lui Cristos. Sper că voi deveni un martor matur, legat de organizaţia teocratică şi să fac cunoscut, în mod ascultător, Împărăţia, al cărei Rege numit este Răscumpărătorul nostru Isus Cristos.”

New York şi religia

- Unde se află religia în oraşul New York? Revista *Time*, în numărul său din11 februarie 1957, a dat un răspuns. Din cei 8 000 000 de locuitori din New York, 27% sunt romano-catolici, 10,6% sunt evrei, 7,5% sunt protestanţi şi 54,9% nu sunt afiliaţi cu nicio religie.

Fiecare se bucură de „propriul său dar de la Dumnezeu”

PRINTRE darurile pe care Dumnezeu le-a acordat făpturilor Sale omeneşti sunt cele ale celibatului şi ale căsătoriei. După cum spune apostolul Pavel în discuţia sa despre cele două stări: „Eu aş dori ca toţi bărbaţii să fie ca mine.

Cuprins

Însă fiecare are propriul lui dar de la Dumnezeu, unul într-un fel, altul într-alt fel.”—1 Cor. 7:7, *NW*.

Binecuvântările şi bucuriile pe care Dumnezeu le-a avut în vedere pentru a însoţi căsătoria arată într-adevăr că ea este un dar preţios şi o expresie a marii Lui iubiri. Pentru a-şi realiza scopul cu privire la pământ şi pentru a-l lăsa pe om să se bucure de marea fericire, Dumnezeu a pus în joc o atracţie foarte mare între sexe, făcându-i să îşi dorească să se căsătorească. Dacă ambii parteneri îşi fac partea, atunci binecuvântările căsniciei pot aduce multă fericire şi satisfacţie. Totuşi, în acest scop, fiecare trebuie să lucreze cu sârguinţă.

Deşi mulţi nu sunt de aceeaşi părere, totuşi Scripturile arată că şi celibatul este un dar care are şi el multe bucurii deosebite. De aceea, a zis Isus: „Nu toţi oamenii primesc cuvântul acesta, ci numai cei care au acest dar.” În armonie cu cuvintele lui Isus sunt observaţiile lui Pavel. El arată că persoanele singure sunt preocupate de lucrurile Domnului, cum să Îi poată câştiga aprobarea, în timp ce persoanele căsătorite sunt preocupate de lucrurile lumii, cum să poată câştiga aprobarea partenerilor lor.—Mat. 19:11; 1 Cor. 7:32-34.

Printre cei care au cultivat darul celibatului s-a numărat şi Ieremia, căruia i s-a poruncit să nu se însoare, ca să imprime asupra ascultătorilor săi urgenţa mesajului său. Altă persoană a fost fiica lui Iefta, care a încuviinţat de bunăvoie jurământul tatălui ei, şi a rămas fecioară toată viaţa ei, pe care a petrecut-o în serviciu credincios la templu. Şi mai sunt şi exemplele lui Ioan şi Pavel, şi mai ales cel al lui Isus Cristos, Liderul şi Comandantul nostru. Fără îndoială că fiecare dintre aceştia s-a bucurat de multe binecuvântări pe care nu le-ar fi avut dacă s-ar fi căsătorit.

La fel cum cei căsătoriţi trebuie să lucreze la darul lor, ca să se bucure în continuare de acesta, aşa trebuie să lucreze şi cei necăsătoriţi la darul lor, dacă doresc să se bucure în continuare de acesta. Înainte de toate, este nevoie ca ei să cultive rodul spiritului cunoscut drept stăpânirea de sine. Ei întăresc şi fortifică această stăpânire de sine îndreptată în mod anume, privind la avantajele de care se bucură dacă rămân celibatari şi lucrurile nedorite pe care le evită. De asemenea, ei au de gând să se bucure din plin de celibat. Aceasta nu înseamnă egoism, ci pur şi simplu înseamnă că se bucură de ceva la care au tot dreptul, în timp ce lasă cuplurile căsătorite să se bucure de binecuvântările la care acestea au dreptul. Şi, în primul rând, aceasta se face spre mulţumirea şi lauda lui Iehova Dumnezeu şi în interesul împărăţiei Lui prin Cristos.

Pentru a umple golul pe care poate că persoanele celibatare îl simt pentru că nu au un partener de căsnicie iubit, acestea intenţionează să îşi umple vieţile cu tot serviciul lui Dumnezeu pe care îl pot realiza. A rămâne cu totul ocupaţi în serviciul lui Dumnezeu le ţine inimile şi mințile aţintite asupra lucrării urgente care trebuie făcută acum, în puţinul timp care a mai rămas. Această auto-folosire este răsplătită cu bucurii şi binecuvântări care compensează orice ar dori, poate, să îi convingă, uneori, carnea, că le lipseşte pentru că nu au un partener creştin.

Aşadar, în cuvintele lui Pavel: „Eşti legat de o soţie? Nu căuta dezlegare. Eşti dezlegat de soţie? Nu căuta soţie.” Da, cel care este căsătorit să nu îl mai invidieze pe cel care este celibatar, iar cel care este celibatar să nu-i mai invidieze pe cei care sunt căsătoriţi. Mai degrabă, fiecare să se bucure de propriul lui dar de la Dumnezeu.—1 Cor. 7:27, *NW*.

[Note de subsol]

Pentru detalii, a se vedea *Turnul de veghere,* 1 octombrie 1956.

Întrebări de la cititori

● A fost corect ca Isus să permită anumitor demoni să intre într-o turmă de porci şi să-i omoare, după cum este consemnat la Matei 8:28-32, din moment ce porcii nu erau proprietatea Lui?—A. P., Statele Unite.

Această relatare este una pe care criticilor Bibliei le place să o atace şi o folosesc drept scuză pentru a se îndoi de veridicitatea Scripturilor. Astfel, *Biblia Interpretului* comentează despre diferitele istorisiri ale acestei întâmplări de către scriitorii Evangheliilor, în următorul mod: „Ideea că legiunea de demoni putea intra în porci (vs. 13) era, fără îndoială, o superstiţie populară; dar este mai bine să lăsăm povestea aşa cum este, drept o poveste din folclor care circulă într-o vecinătate păgână.” „Povestea este legendară.” „Omului i se pare greu de crezut că Isus ar fi negociat cu demonii şi că le-ar fi permis să posede porcii, şi poate că aceste detalii au fost adăugate la poveste.”

Cu toate acestea, cei care acceptă dovezile copleşitoare ale veridicităţii Bibliei, după cum sunt prezentate în mod repetat în publicaţiile Turnului de Veghere, nu vor întâmpina nicio greutate în acceptarea faptului că înregistrarea este istorică. Potrivit legii lui Dumnezeu, porcii erau animale necurate, şi nu numai că izraeliţilor li s-a interzis să mănânce din carnea lor şi să-i folosească drept jertfe, ci chiar atingerea pielii unui porc îl făcea necurat pe israelit. Prin urmare, creşterea porcilor de către ei însemna un dispreţ grosolan faţă de legea lui Dumnezeu. Din moment ce ei nu aveau nicio treabă cu creşterea porcilor, nici măcar în scopuri comerciale, ei puteau să se gândească la această nimicire a turmelor lor ca la o simplă mustrare. În plus, nu era obligatoriu ca Isus să exercite preştiinţă în legătură cu ce vor face demonii de îndată ce vor fi intrat în animalele necurate. De asemenea, se poate spune, în mod logic, că un om are mai multă valoare decât o turmă de porci, mai ales că se presupunea că porcii nu au nicio valoare comercială la evrei. Aşa că nu se poate găsi nicio greşeală în faptul că Isus le-a permis demonilor să intre în porci.

Cuprins

Episcopul nu este de ajutor

O depeșă a United Press din St. Edmundsbury, Anglia, dezvăluie: „Fiul episcopului A. H. Morris se va gândi de două ori înainte să-i mai ceară ajutorul tatălui său la studiile lui. El a dat greș la examinarea din Scripturi la care l-a pregătit tatăl său.”

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce și-a dat Dumnezeu un nume distinctiv? P. 323, parag. 1.

De ce Cuvântuil lui Dumnezeu este o Carte necunoscută? P. 325, parag. 2.

De ce a privi Biblia ca simplă istorie este un obstacol în înțelegerea ei? P. 325, parag. 6.

Cum să înțelegem Biblia mai bine? P. 327, parag. 10.

Ce rezultate emoționante au avut misionarii Turnului de Veghere în Insulele Virgine? P. 331, parag. 3.

Câte persoane au participat la adunarea martorilor lui Iehova din India? P. 334, parag. 3.

Ce creștere în predicare a experimentat recent Ceylonul? P. 336, parag. 3.

Cum poate fi evitată foametea spirituală? P. 338, parag. 7.

De ce mulți slujitori moderni eșuează să ofere hrană spiritual nutritivă? P. 342, parag. 5.

Ce rezultă de pe urma hranei spirituale greșită? P. 344, parag. 9.

Există sau nu astăzi profeți care trâmbițează avertismentul lui Dumnezeu? P.346, parag. 19.

De ce unii preoți recunosc faptul că nu religiile cu biserici minunate sunt cele binecuvântate? P. 347, parag. 21.

De ce devine un Lutheran martor al lui Iehova? P. 349, parag. 3.

Cum poate fi considerat celibatul un dar de la Dumnzeu? P. 350, parag. 3.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Iehova

15 IUNIE 1957 Nr. 12

Cuprins:

SUPRAVEGHETORI AI POPORULUI LUI IEHOVA - Pag. 425

NUMELE LUI IEHOVA – UN TURN PUTERNIC - Pag. 434

SPERANŢĂ PENTRU SUFLET - Pag. 436

MORT FAŢĂ DE LUMEA VECHE – VIU FAŢĂ DE LUMEA NOUĂ - Pag. 441

PARTEA 4—PREŞEDINTELE VIZITEAZĂ EUROPA ŞI ORIENTUL MIJLOCIU - Pag. 446

SĂ ACCEPTĂM RESPONSABILITATEA ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - Pag. 451

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 460

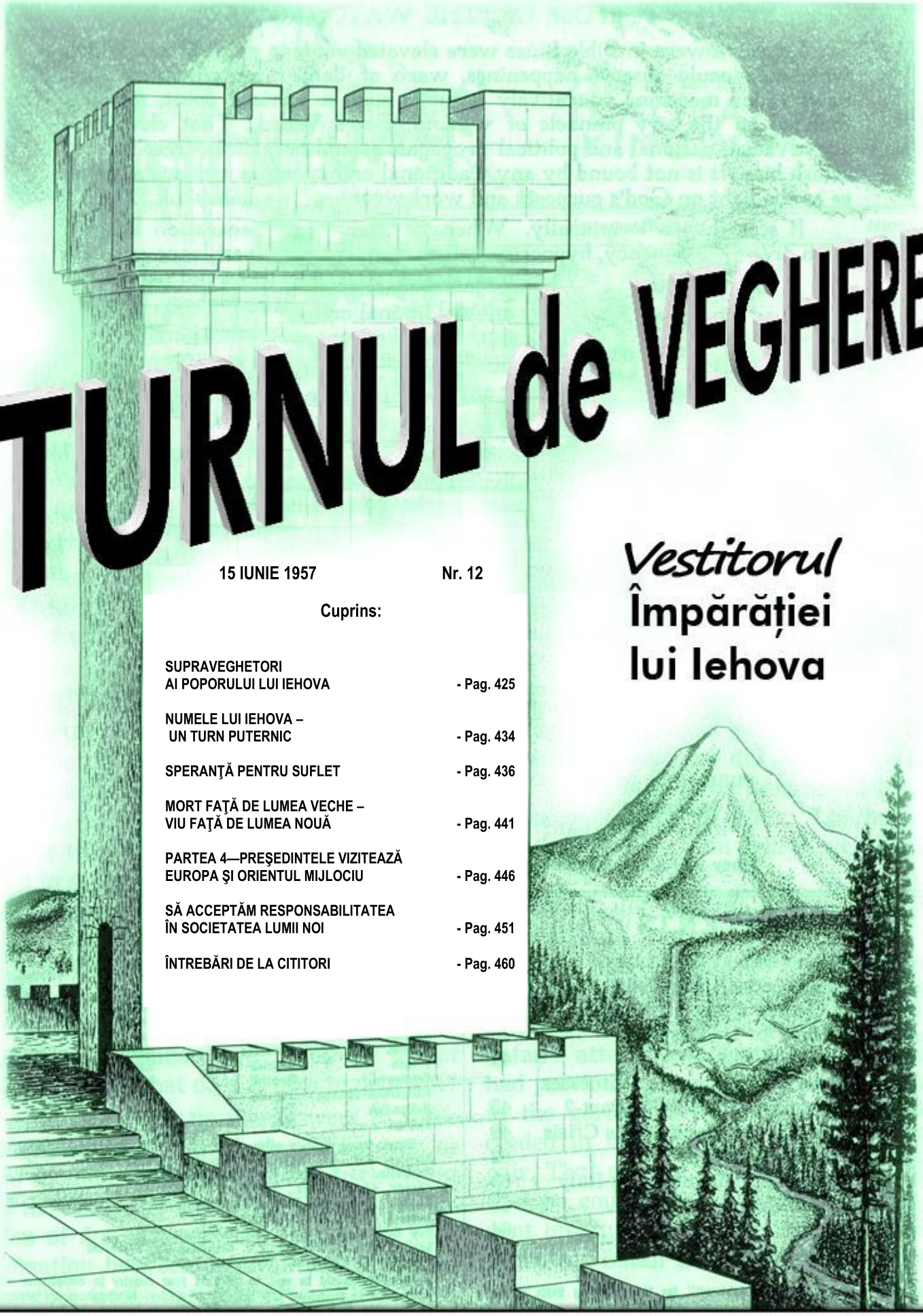

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

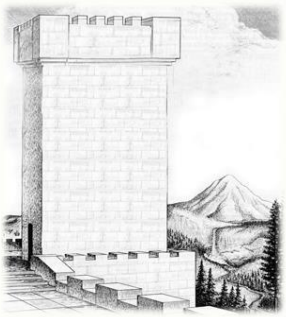

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1957 **Nr 12**

SUPRAVEGHETORI AI POPORULUI LUI IEHOVA

„Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu.”
- Faptele 20:28, *NW*.

Uimitoarea creştere a societăţii Lumii Noi este motiv de mirare pentru lume şi o sursă de bucurie pentru martorii lui Iehova. Cu o creştere de 1 374 % a slujitorilor în ultimii 30 de ani, mai e de mirare că redactorii de ştiri au etichetat-o ca fiind religia cu cea mai mare dezvoltare? Dar expansiunea nu s-a încheiat. Mai multe se vor întâmpla şi Scripturile ne asigură că această creştere va continua până când închinarea lui Iehova va umple în totalitate pământul. - Isa. 11:9; 60:8.

[2] Despre marele aflux al celor ce aparţin “altor oi” în societatea teocratică a Lumii Noi, Iehova l-a inspirat, acum mult timp, pe profetul Zaharia, să scrie, în capitolul 8, versetul 23 (*AS*): „Aşa zice Iehova al armatelor: «În zilele acelea, zece oameni din toate limbile naţiunilor vor apuca, da, vor apuca poala hainei unui iudeu şi vor zice: Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.” Şi astfel El adaugă instrucţiuni la organizaţia teocratică, după care mulţimea de închinători în creştere să se conducă. Da, Iehova face îngrijiri potrivite pentru cei ce se adună în casa Lui pentru închinare. Şi nu sunt aceste îngrijiri rezonabile?

[3] Nu s-a îngrijit Iehova întotdeauna de creaturile Sale? Atunci când, în timpul perioadei de creare a pământului, Iehova a spus: „Să mişune apele de o puzderie de suflete vii ... creaturi zburătoare ... monştri marini uriaşi … tot felul de suflete vii care se mişcă şi animale sălbatice ale pământului ... Să facem om după chipul nostru,” i-a adus El pe un pământ care nu era încă pregătit? Nu! Se făcuseră deja lucrări ample pentru a transforma pământul într-o locuinţă potrivită care să îi poată susţine în mod adecvat. Astfel, Creatorul a putut să spună primului bărbat şi primei

femei: „Iată că v-am dat toate plantele cu sămânţă de pe faţa întregului pământ şi orice pom care dă rod cu sămânţă. Acestea să vă servească drept hrană. Şi tuturor animalelor sălbatice ale pământului, tuturor creaturilor zburătoare ale cerurilor şi tuturor sufletelor care se mişcă pe pământ şi în care este viaţă le-am dat ca hrană toate plantele verzi.” Şi aşa a fost. „Apoi Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată că totul era foarte bun.” - Gen.1:20-31, *NW*.

[4] Cu cât mai adevărat este aceasta în zilele noastre. Iehova a adus în existenţă o societate a Noii Lumi, i-a eliberat din lumea veche în favoarea Sa, într-un ţinut nou, Beula, locul lor teocratic, şi acolo a binecuvântat din plin poziţia lor spirituală. (Isa. 62:4,5) Dumnezeu a dat dispoziţie ca să se aibă grijă, în mod adecvat, de interesele Împărăţiei Sale în continuă creştere pe pământ. Conform cuvântului Său, ca răspuns pentru serviciul iubitor al martorilor Săi devotaţi, El a deschis ferestrele cerului şi acum revarsă o binecuvântare atât de bogată încât nu este nici un neajuns în rândul poporului Său. - Mal. 3:10.

[5] În primul secol, când Domnul Iehova şi-a revărsat spiritul peste acei închinători credincioşi adunaţi în Ierusalim, la Cincizecime, dovada că aceştia erau într-adevăr slujitorii Dumnezeului celui Viu şi că mesajul pe care îl învăţau era adevărul, a fost atât de copleşitoare încât organizaţia a experimentat o creştere de aproximativ trei mii de persoane într-o zi. (Faptele 2:1-42) Ulterior, un număr mare de oameni a continuat să înveţe adevărul. Cum putea fi manevrată o astfel de creştere, cum puteau fi ei instruiţi adecvat şi organizaţi de mica adunare creştină care era atunci abia la început? Răspunsul a fost oferit de Dumnezeu, prin Isus Cristos, în forma unor apostoli calificaţi şi alţii ce urmau să servească în calitate de supraveghetori. - 1 Cor. 12:28; Efes. 4:7-14.

CANALUL DE COMUNICARE AL LUI IEHOVA

[6] Iehova a stabilit un canal de comunicare bine definit prin care se ocupă de poporul Său. În timpurile dinaintea potopului în care l-a folosit pe Noe, era vital ca toţi să recunoască acel fapt, pentru a fi salvaţi de cataclismul mondial de la acea vreme. (Evrei 11:7) La momentul exodului Israelului din Egipt Moise a fost cel prin care Dumnezeu s-a ocupat de poporul Său. Când aceştia recunoşteau aranjamentul teocratic atunci binecuvântarea lui Iehova era asupra lor. Cu toate acestea, când ei priveau acea îngrijire din partea lui Dumnezeu dintr-un punct de vedere uman, aduceau asupra lor necazul. Astfel a fost experienţa lui Miriam, care a fost lovită de lepră din cauza greşelii ei în a recunoaşte cu respect aranjamentul lui Iehova. Alţii, cum ar fi Core, Datan, Abiram şi oamenii care erau cu ei au fost aduşi la pieire pentru independenţa lor intenţionată. Şi până şi cei care au fost de partea lor şi-au adus asupra lor dezaprobare divină, 14.700 din ei fiind ucişi dintr-o dată. - Num. 12:1-10; 16:1-35, 41-50.

[7] Să identificăm, acum, fără greşeală, canalul de comunicare al lui Iehova pentru zilele noastre, ca să putem continua în favoarea Sa. Ascultaţi răspunsul inspirat la această situaţie, din Matei 24:45-47 (*NW*): „Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la

Cuprins

timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale." Şi a făcut El acest lucru? Da, mai ales din 1919 este adevărat că El a numit trupul colectiv al rămăşiţei unse peste toate interesele văzute ale Împărăţiei. „Sclavul" a devenit atunci responsabil nu numai de administrarea nevoilor membrilor unşi, ci şi de asumarea responsabilităţii de a propovădui vestea bună despre Împărăţia întemeiată oamenilor din toate naţiunile. (Mat. 24:14). Acest lucru este adevărat nu prin determinarea lor, ci pentru că Dumnezeu însuşi a dispus astfel. „Dumnezeu a pus mădularele în corp — pe fiecare dintre ele — aşa cum i-a plăcut," este modul în care a fost ilustrat în 1 Corinteni 12:18 (*NW*). Este vital să apreciem acest lucru şi să răspundem dispoziţiilor „sclavului", aşa cum am face-o la glasul lui Dumnezeu, pentru că este îngrijirea Sa.

CINE NUMEŞTE SUPRAVEGHETORII

[8] Această problemă de numire teocratică pătrunde în fiecare parte a organizaţiei. Este condusă de sus, de însuşi Iehova Dumnezeu, în jos. Cei din poziţiile cu răspundere, cum ar fi servii de circuit şi de district, servi de grupă şi cei ce slujesc în adunare, sunt toţi parte a acestei structuri teocratice. Numirea lor în serviciu trebuie văzută în acel fel. Şi ştiind acest lucru ei simt că au o mare responsabilitate în faţa lui Dumnezeu în a-şi îndeplini sarcinile în mod corespunzător. Aşa cum apostolul Pavel a declarat foarte potrivit: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia *spiritul sfânt v-a numit supraveghetori*, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său [Fiu]." (Faptele 20:28, *NW*) Servii din cadrul adunării nu sunt în această poziţie pentru că un om oarecare i-a ales. Nu servul de circuit sau comitetul adunării hotărăşte cine va supraveghea adunarea lui Dumnezeu. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu trebuie să acţioneze pentru a-i numi ca supraveghetori. Cum?

[9] Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a fost scris sub inspiraţia sfântului spirit. În el se găseşte o descriere detaliată a celor care pot fi supraveghetori în adunări. Aceste cerinţe sunt stabilite de Dumnezeu însuşi, şi forţa Sa activă continuă să se exercite în timpul nostru pentru a pune corpul de guvernare şi pe cei aflaţi în poziţii de răspundere, pentru că ei aderă îndeaproape la Cuvântul scris. Când acele instrucţiuni sunt urmate îndeaproape şi numai cei care sunt descrişi în Scripturi sunt numiţi ca supraveghetori, totuşi cine îi alege? Nu omul, pentru că nu el a stabilit standardul de urmat. Este Iehova Dumnezeu însuşi care, prin intermediul spiritului sfânt, îi numeşte ca supraveghetori. - Ps. 119:105; Prov. 3:5,6.

CINE POATE SERVI?

[10] Luaţi în considerare cerinţele Scripturale, aşa cum sunt stabilite în 1 Timotei 3:1-7 şi Tit 1:5-9. Unul din primele lucruri ce trebuie luate în considerare în alegerea unui serv este problema maturităţii, şi în mod repetat ni se spune că „un

Cuprins

bătrân" poate fi supraveghetor. Cu toate că nu este enumerat în 1 Timotei 3, acesta este primul punct luat în considerare în Tit 1:5. Prin oameni în vârstă nu se înţelege neapărat persoane care sunt bătrâne în sens fizic. Vârsta nu face neapărat un om matur în probleme spirituale, deşi anii de experienţă sunt, cu siguranţă, un avantaj. Maturitatea care califică pe cineva pentru privilegii speciale de serviciu include atât cunoştinţa, cât şi experienţa. Un supraveghetor trebuie să fie sârguincios în a studia pentru a atinge acel standard. El ar trebui să aibă bune cunoştinţe despre istoria organizaţiei, o bună înţelegere a problemelor doctrinare şi o apreciere totală a regulilor organizaţiei. Deşi nu este nici o îndoială că el trebuie să fie foarte preocupat în a avea grijă de adunare, el trebuie să meargă mai departe cu studiul, nu numai pentru binele său, ci şi pentru a da un exemplu fraţilor săi. Aceasta, împreună cu multă experienţă în lucrul cu organizaţia, este necesar dacă supraveghetorul vrea să se ocupe de numirea sa în mod adecvat.

[11] Al doilea verset spune: „Supraveghetorul trebuie să fie ireproşabil, soţul unei singure soţii, cumpătat în obiceiuri, cu o minte sănătoasă, ordonat, ospitalier, capabil să predea." (1Tim. 3:2, *NW*) Spunând că trebuie să fie ireproşabil înseamnă că trebuie să fie fără vină. Nimeni nu ar trebui să îl poată arăta cu degetul ca fiind un om neglijent în lucrare, sau care eşuează în a se conforma standardelor Bibliei. Acest lucru este valabil în toate. Prin urmare, dacă este căsătorit trebuie să fie soţul unei singure soţii. În obiceiuri, de asemenea, trebuie să fie moderat. În ceea ce priveşte mâncarea, nu trebuie să fie un gurmand. Deşi băutura nu este interzisă, nu trebuie să facă niciodată acest lucru în exces. (1 Cor. 10:31) În muncă este moderat. El este sârguincios, da; dar nu merge până la extremă pentru a-şi ruina sănătatea. Dacă îi place să se recreeze sănătos, şi acest lucru este adecvat. Dar nu ar trebui să meargă până la extrema prostească de a deveni un iubitor de plăcere mai mult decât un iubitor de Dumnezeu, permiţând plăcerii să elimine activitatea teocratică. – Filip. 4:5; 2Tim. 3:1,4.

[12] Deseori, în societatea vechii lumi observăm indivizi care atrag atenţia asupra lor prin ciudăţeniile lor, dar când astfel de persoane vin în organizația lui Iehova aceştia sunt sârguincioşi în a-şi transforma personalitatea. (Efes. 4:22-24). Bineînţeles, dacă unii nu au făcut încă acest lucru, ei nu ar putea fi supraveghetori. Dacă un frate este obsedat de a mânca sau în ceea ce priveşte alte probleme ale vieţii, lucrurile nu sunt tocmai la locul lor. „Căci împărăția lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spirit sfânt. Fiindcă cine slujeşte astfel ca sclav pentru Cristos îi este plăcut lui Dumnezeu şi este aprobat de oameni." (Rom. 14:17,18, *NW*). Facem bine să avem grijă de sănătatea noastră, dar nu suntem înţelepţi atunci când permitem acestui lucru să ne capteze toată atenţia în vieţile noastre, care ar trebui îndreptată spre slujire. Numai cei care pun Împărăţia pe primul loc pot fi servi.

[13] Ce se înţelege prin a spune că trebuie să fie sănătos la minte? Înseamnă mult mai mult decât o simplă stabilitate mentală. Un om care este sănătos la minte teocratic şi-a înnoit mintea în acord cu voința cea bună şi acceptabilă a lui Dumnezeu. După ce şi-a umplut mintea cu adevăr, modul său de gândire este bazat

Cuprins

pe Biblie. El a învăţat să se încreadă în Iehova, cu toată inima, şi să nu se bazeze pe propriul său mod de înţelegere. - Ps. 19:7; 139:17; Isa. 55:9; Rom. 12:2.

[14] În acelaşi sens înseamnă că trebuie să fie „ordonat”. Orice serv, de fapt oricine din societatea Noii Lumi, ştie că este important să fie îngrijit şi să-şi menţină o casă bine pusă în ordine. Casa lui nu este numai o problemă de interes personal, dar când devine unul din martorii lui Iehova el şi casa lui reprezintă societatea Lumii Noi în comunitate. El vrea să fie sigur că acestea sunt un avantaj pentru organizaţie. Cu toate acestea, ordinea se extinde dincolo de acest lucru. Aceasta cere ca el să recunoască ordinea teocratică, să aprecieze nevoia de supunere faţă de organizaţia teocratică, atât invizibilă, cât şi vizibilă. Dacă apreciază ordinea teocratică acest lucru îl va împiedica să se uite la semenii săi slujitori după carnea imperfecă, ci îl vor face să se comporte faţă de ei ca şi cu oameni ce au fost desemnaţi de Dumnezeu să aibă grijă de interesele Împărăţiei. Îl va conduce în a relaţiona bine cu fraţii săi, din care toţi sunt slujitori ai lui Iehova şi nu ai supraveghetorului. El însuşi va aprecia profund că este un slujitor şi că trebuie să aibă grijă bine de numirea sa, zidind spiritual adunarea şi primind, cu bucurie, în mijlocul său, pe acei străini şi persoane cu bunăvoinţă care îşi manifestă dorinţa de a se alătura închinării drepte. Aceste lucruri, împreună cu aplicarea sa continua la şcoală teocratică de serviciu, ar trebui să îl ajute în a se califica să predea, atât din casă în casă, cât şi de la platformă, la adunări. -1 Cor. 14:40; 2 Cor. 5:16; Efes. 5:21.

[15] Observaţi acum al treilea verset al acestui capitol trei din 1 Timotei. Supraveghetorul nu trebuie să fie un „beţiv scandalagiu, nici bătăuş, ci rezonabil, nu certăreţ, nici iubitor de bani.” (*NW*) În loc să aducă ocară asupra societăţii Noii Lumi prin băutură în exces, certuri sau dispoziţie proastă, el caută mai degrabă roadele spiritului lui Dumnezeu: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinţă, blândeţea, auto-controlul. (Gal. 5:22,23). Veţi observa că este inclus un avertisment asupra pericolului care s-a dovedit a fi o capcană pentru mulţi - dragostea de bani. Un individ nu poate fi niciodată supraveghetor dacă dragostea sa de bani este lăsată să depăşească în orice fel dragostea sa faţă de Dumnezeu. Dacă permite serviciului său lumesc să elimine participarea, cu regularitate, la întâlnirile grupei, pentru a lua parte la masa lui Iehova, atunci el nu îndeplineşte aceasta cerinţă. Dacă, ocazional sau frecvent, munca peste program sau chiar şi serviciul lumesc obişnuit care interferează cu întâlnirile sau serviciul reprezintă mult mai mult o atracţie pentru el decât activităţile societăţii Noii Lumi, atunci el va păgubi spiritualitatea proprie şi a celor din adunare care aşteaptă ca el să ia conducerea. Servii trebuie să fie în gardă pentru ca această capcană a materialismului să nu îi priveze de privilegiile serviciului. - Mat. 6:31-33; Luca 12:15.

[16] Raportul continuă în 1 Timotei 3:4,5 (*NW*): „Un om care-şi conduce bine familia, care-şi ţine copiii în supunere cu toată seriozitatea (de fapt, dacă cineva nu ştie să-şi conducă propria familie, cum se va îngriji de adunarea lui Dumnezeu?).” Cel care îşi conduce în mod corect gospodăria face aceasta în dragoste. Nu este un conducător cu mână de fier, care cere respect în timp ce nu reuşeşte să facă lucruri

Cuprins

care câştigă respectul. Totuşi, când este nevoie de disciplină el nu ignoră nici această responsabilitate. La un moment dat copiii, influenţaţi de atmosfera de independenţă din lume, nu sunt ascultători, sau deranjează la întâlniri. Acest lucru în sine nu înseamnă că tatăl nu reuşeşte să îi educe adecvat. Dar întrebarea este: Arată tatăl însuşi respect pentru ordinea teocratică, administrând disciplina necesară, nu în mijlocul unei întâlniri a grupei, ci afară sau mai târziu acasă? În mod consecvent şi adecvat aplicată, disciplinarea va pune, în curând, punct dificultăţii, şi abilitatea sa de a face faţă situaţiei va fi demonstrată prin faptul că orice repetare a evenimentului va fi rară. Dacă nu îşi poate conduce gospodăria proprie, totuşi, cum va putea fi el capabil să păstorească turma lui Dumnezeu? - Evrei 12:9; Prov. 23:13,14.

[17] „Să nu fie un om convertit de curând, ca nu cumva să se umfle de mândrie şi să cadă în condamnarea pronunţată împotriva Diavolului. Pe lângă aceasta, trebuie să aibă o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în defăimare şi într-o cursă a Diavolului." (1 Tim. 3:6,7, *NW*) Este nevoie de timp pentru ca cineva să-şi înnoiască mintea. Când idealurile vechii lumi au fost standardul de viaţă al cuiva pentru douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, înainte să înveţe despre adevăr, gândirea sa nu va fi complet remodelată dintr-o dată. El ar putea să avanseze foarte rapid până la punctul în care se dedică şi se arată dispus să facă o schimbare. Dar acea schimbare trebuie să fi fost făcută, de fapt, înainte să se califice ca supraveghetor în adunare, căile Lumii Noi devenind modul lui de viaţă. Un an întreg de serviciu activ după ce şi-a simbolizat dedicarea, prin cufundare în apă, nu este, cu siguranţă, prea lung pentru cei responsabili să aştepte înainte de a fi recomandaţi ca servi, dacă nimeni altcineva nu este disponibil în adunare. (1 Tim. 5:22). Calea de acțiune urmată de noul slujitor îi va uimi pe cei pe care i-a cunoscut în vechea lume, şi, din cauza adevărului, aceştia ar putea vorbi abuziv despre el. Dar când vine vorba de relaţiile sale cu ceilalţi, de încrederea pe care o conferă şi modul său de a vorbi, ei nu îi vor mai putea reproşa nimic. În astfel de relaţii ei îi oferă mărturie favorabilă, deşi e posibil ca aceştia să nu fie de acord cu religia sa. - 1 Pet. 4:4,15,16.

[18] Cei care îndeplinesc aceste standarde sunt cei pe care Iehova i-a aprobat ca supraveghetori ai poporului Său. Ei sunt oameni de calibru mare şi cu un devotament evlavios adevărat, a căror dorinţă în viaţă este să îl slujească pe Iehova Dumnezeu şi să promoveze interesele societăţii Sale din Lumea Nouă. Şi cu toate acestea ei sunt cu adevărat smeriți pentru că îşi văd poziția în relaţia cu Tatăl lor din cer. Deşi au o mare responsabilitate, ei nu trebuie să piardă din vedere niciodată faptul că sunt slujitori. Ţinând cont de acest lucru, ei vor fi abordabili, rezonabili şi mereu folositori fraţilor lor.

CUM SE FACE SELECŢIA

[19] Din când în când, unii aflați în poziția de supraveghetori sunt chemaţi să recomande pe alţii pentru poziţii în serviciu în cadrul organizaţiei teocratice. Ei

Cuprins

trebuie să ţină seama că în conformitate cu aranjamentul teocratic al lucrurilor acestea trebuie să fie numite de spiritul sfânt. Poziţia lor este oarecum similară cu cea a profetului Samuel, pe care Iehova l-a trimis să îl ungă pe cel pe care El l-a ales ca rege peste poporul Său. Nu i-a fost dat numele celui ce trebuia uns, ci doar i s-a spus că ar fi un bărbat ales de Dumnezeu dintre fiii lui Isai. Când tinerii au fost aduşi în fata profetului, Samuel înclină mai întâi spre cel mai mare dintre băieţi, un tânăr frumos, bine făcut, cu numele de Eliab. Dar astfel de calităţi nu au fost bază hotărâtoare. Aşa cum i-a spus Iehova: „Nu te uita la înfăţişarea lui şi nici la înălţimea staturii lui, pentru că l-am respins. Pentru că nu felul în care vede omul [este modul în care vede Dumnezeu], pentru că omul simplu vede ceea ce apare în faţa ochilor săi, dar Iehova vede cum este inima.” - 1 Sam. 16:1,6,7, *NW*.

[20] Acelaşi lucru este valabil azi. Iehova se uită la inimă, nu la înfăţişarea exterioară. Supraveghetorii trebuie să reţină acest lucru şi să nu se lase influenţaţi de personalitate şi de alte aspecte legate de aparenţa exterioară. Este adevărat, un om nu se poate uita în inima altuia, dar Cuvântul lui Dumnezeu poate. „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternic; este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimii”. (Evrei 4:12, *NW*) Cerinţele Scripturii trebuie aplicate în acest caz, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu clarifică ceea ce este în inima unui om. Rolul celui chemat să recomande un slujitor nu este de a alege unul pe care el personal îl simte ca fiind cel mai bine calificat, ci să îl găsească pe omul descris în Cartea de Instrucţiuni a lui Dumnezeu, Biblia, cerând ajutorul lui Iehova cu privire la problemă, prin rugăciune. Apoi, urmând Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, şi ştiind că spiritul sfânt lucrează asupra organizaţiei pentru a o conduce, putem avea deplină încredere în faptul că slujitorii sunt într-adevăr numiţi de Iehova Dumnezeu, prin intermediul spiritului Său sfânt.

RECUNOAŞTEREA REPREZENTANŢILOR TEOCRATICI

[21] Acest lucru pune organizaţia lui Iehova într-o poziţie favorabilă, căci ştim că aranjamentele din cadrul organizaţiei sunt făcute prin îngrijirea plină de iubire a lui Dumnezeu. Noi le acceptăm ca venind de la Dumnezeu şi Îi mulţumim pentru îngrijirile Sale. Cu toate acestea, apostolul Pavel ne sfătuieşte serios: „De asemenea vă implorăm să nu acceptaţi bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-i rataţi scopul.” (2 Cor. 6:1, *NW*) Să răspundem la supravegherea oferită aşa cum am face-o pentru Dumnezeu. Luaţi-o ca pe o aplicaţie la subiect. Când cel numit serv de grupă, sau oricare din ceilalţi servi sau cei care conduc studii Biblice, ne abordează pentru a încuraja prezenţa mai consistentă la întâlniri sau participarea la întâlniri, de ce o face? Concret, pentru că Dumnezeu ne instrieşte să urmăm o astfel de cale de acţiune. „Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne

Cuprins

interesăm unii de alţii ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie." (Evrei 10:23-25, *NW*). Şi acum acel slujitor a fost numit de spiritul sfânt să ne ajute în serviciu şi să ne amintească de sfatul bun conţinut în Biblie de a participa la întâlnirile grupei şi acolo să ne facem publică declaraţia despre speranţa noastră. Ar trebui să răspundem la fel de pregătiţi ca şi cum am face-o la glasul lui Dumnezeu. Este modul Său de a se ocupa de noi, acum.

[22] Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, a avut o experienţă cu un reprezentant numit teocratic, care ar trebui să ne rămână în minte. Atunci când Gabriel, un înger slujitor al lui Dumnezeu, a fost trimis să îl anunţe de viitoarea naştere a fiului său, Zaharia nu a respins vestea, ci şi-a exprimat pur şi simplu o anumită îndoială, spunând: „Cum voi putea fi sigur de aceasta? Căci eu sunt bătrân şi soţia mea este înaintată în vârstă." Zaharia, aici, nu a arătat respectul cuvenit pentru autoritatea teocratică. Pentru greşeala sa a devenit mut şi a rămas astfel până la naşterea lui Ioan. O astfel de întâmplare a fost scrisă pentru sfătuirea noastră, în acest timp. - Luca 1:18-20, *NW*.

[23] Desigur, nimeni nu ar pune la îndoială autoritatea îngerului Gabriel când a vorbit ca un slujitor al lui Dumnezeu. Supunerea şi respectul arătate acelui reprezentant teocratic ar demonstra supunerea şi respectul pentru Cel pe care îl reprezintă, Iehova Dumnezeu. Supraveghetorii de pe pământ îl reprezintă pe Iehova prin numirile lor, în aceeaşi măsură în care o fac cei cereşti. La un moment dat e posibil să fi fost abordaţi de unul din servii adunării, care a oferit unele sugestii cu privire la îmbunătăţirea şi înmulţirea privilegiilor voastre de serviciu în lucrarea de teren. Cum ar trebui să răspundem la ceea ce ne-a spus? Ei bine, cum am răspunde dacă Iehova însuşi ar deschide cerurile şi ne-ar da acel sfat? Deoarece îl iubim pe Tatăl nostru ceresc am fi încântaţi să o facem! (Ps. 40:8) Ei bine, Iehova a deschis cerurile şi ne-a învăţat ce să facem. Trimiţând spiritul Său sfânt de sus, El a înregistrat în Cuvântul său cerinţa să propovăduim în mod public şi din casă în casă şi să hrănim oile, făcând vizite ulterioare la cei care au arătat interes când au auzit Cuvântul. Acum, în acest timp, El l-a desemnat pe "servul credincios şi înţelept" să supravegheze această lucrare pentru proclamarea Împărăţiei. Acestei clase a „servului" i-a încredinţat toate bunurile Sale cu privire la adevărata închinare de pe pământ. În împlinirea numirii sale din partea lui Iehova această clasă ne sugerează cum să ducem mai departe însărcinarea Scripturală de a propovădui şi foloseşte servii locali desemnaţi teocratic pentru a ne atrage atenţia asupra lor şi a ne ajuta să le aplicăm. Deşi "servul" şi alţi supraveghetori numiţi, cu siguranţă, nu sunt inspiraţi, aşa cum au fost cei care au scris Biblia, totuşi cei din adunare arată respect cuvenit pentru poziţia pe care aceştia o ocupă răspunzând la sfatul dat, deoarece ei ştiu că aceasta este îngrijirea lui Iehova pentru a-şi instrui poporul în acest timp. - Evrei 13:7,17.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care este rezultatul dezvoltării societăţii Lumii Noi şi cum a fost prezisă această dezvoltare?

3. Ce îngrijire a fost făcută de Dumnezeu, pentru a se ocupa de sufletele vii făcute pe pământ, şi mai ales de om?

4. Ce a adus Iehova în existenţă în zilele noastre, şi cum s-a îngrijit de aceasta?

5. Cum a fost tratată dezvoltarea adunării creştine de curând formată, în primul secol?

6. Ilustraţi de ce a fost aşa de importantă, în timpurile trecute, recunoaşterea canalului de comunicare al lui Iehova?

7. (a) Ce este astăzi canalul de comunicare al lui Iehova şi prin determinarea cui? (b) Ce i s-a dat în grijă?

8,9. (a) Cine îi numeşte pe supraveghetori în societatea Lumii Noi? (b) Explicaţi cum este adevărat acest lucru.

10. Ce se înţelege în Scripturi prin termenul „bătrân”, şi de ce numai unii ca aceştia pot fi supraveghetori?

11. Explicaţi ce este cuprins în cerinţe ca supraveghetorul să fie ireproşabil şi cumpătat în obiceiuri.

12. De ce ar fi neînţelept ca un excentric să servească în calitate de supraveghetor?

13. Ce se înţelege prin expresia că el trebuie să fie „sănătos la minte”?

14. Ce ar cuprinde faptul că este „ordonat” şi „calificat să înveţe”?

15. Ce se poate spune despre dispoziţia unui supraveghetor şi punctul său de vedere cu privire la scopuri comerciale?

16. Afectează familia unui om calificările de supraveghetor? Cum?

17. (a) Din ce motive un începător n-ar fi calificat ca supraveghetor? (b) În ce privinţă trebuie el să aibă un raport bun, chiar de la cei din afara organizaţiei?

18. Ce anume îi păstrează pe supraveghetori smeriţi şi abordabili?

19. Cum ilustrează ungerea lui David de către Samuel modul teocratic în care sunt făcute numirile?

20. (a) Este posibil să se examineze astăzi inima omului? (b) Doar cine poate fi recomandat ca serv şi ce asigurare ne dă aceasta?

21. Prin ce mijloace ţine Iehova astăzi înaintea minţii noastre cerinţele Sale de a ne întâlni împreună şi a ne declara public speranţa?

22. Cum a fost imprimată asupra lui Zaharia necesitatea de respect faţă de reprezentanţii teocratici cereşti?

23. (a) Este cumva mai puţin important să recunoaştem supraveghetorii pământeşti din organizaţia teocratică? (b) Ce punct de vedere avem despre sfatul din partea organizaţiei?

Cuprins

NUMELE LUI IEHOVA – UN TURN PUTERNIC

În ceea ce priveşte numele „Iehova”, se poate spune că întreaga omenire se împarte în una dintre cele trei categorii. De departe marea majoritate a omenirii nu ştie că Iehova este numele lui Dumnezeu din Biblie, Creatorul cerului şi al pământului. Apoi, dintre cei care ştiu acest lucru sunt numai câţiva care apreciază importanţa numelui şi că acesta reprezintă un loc sigur. „Numele lui Iehova este un turn puternic, cel drept fuge în el şi stă la adăpost.” Voi întrebaţi: cum poate un nume să fie un turn puternic? (Prov. 18:10, *AS*)

Din cauza a ceea ce Iehova plănuieşte să facă în legătură cu numele Său. Şi ce plănuieşte? Să-şi justifice numele în ochii întregii creaţii, distrugându-i pe cei care i se opun şi care îl defăimează. Însă, pentru cei care acum cinstesc şi proclamă numele, acesta va fi un turn puternic, căci Iehova îi va proteja de mânia duşmanilor lor şi îi va feri de expresia propriei mânii împotriva duşmanilor Săi.

Acest lucru este clarificat de înregistrarea despre comportamentul lui Iehova cu Faraon şi cu naţiunea Israel. Atunci când Moise i-a spus lui Faraon să îi lase pe izraeliți să meargă în pustie pentru o sărbătoare a lui Iehova, acel monarh mândru a rostit, pe un ton dispreţuitor: „Cine este Iehova ca să ascult de glasul Lui?” Bineînţeles că Iehova ar fi putut imediat să-l distrugă pe Faraon şi pe națiunea sa, dar a ales să nu facă acest lucru. De ce? Căci, aşa cum i-a spus lui Moise să-i spună lui Faraon: „Dar de aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea mea şi numele Meu să fie proclamat pe tot pământul.” Zece plăgi nu au fost suficiente pentru a-l convinge pe Faraon cine era Iehova, aşa că a fost necesar ca Iehova să-l nimicească pe Faraon şi pe armata sa la Marea Roşie. Că scopul lui Iehova a fost astfel împlinit poate fi văzut din faptul că în anii de mai târziu poporul din Ierihon şi Gabaon şi, chiar şi secole mai târziu în zilele judecătorului Samuel, filistenii ştiau de faptele măreţe ale lui Iehova împotriva egiptenilor. (Ex. 5:2; 9:16, *NW*)

Acel nume, care a însemnat distrugere pentru Faraon şi armata sa, a însemnat salvare pentru izraeliți. Aşa cum citim: „I-a salvat de dragul numelui Său, pentru ca puterea Sa măreaţă să fie cunoscută.” Aşa că lor le-a spus Iehova prima dată: „Eu am vestit, am salvat şi am demonstrat când nu era

Cuprins

niciun dumnezeu străin printre voi. Voi sunteţi, deci, martorii mei, zice Iehova, iar eu sunt Dumnezeu”. (Ps. 106:8; Isa. 43:12, *AS*)

Numele lui Iehova nu a fost un turn puternic pentru izraeliți numai atunci când ei au ieşit din Egipt, ci şi de nenumărate ori după aceea, aşa cum indică, în mod clar, Scripturile. De dragul numelui Său, Iehova nu i-a nimicit pe izraeliți pentru idolatria lor şi pentru răscoala din pustiu, le-a dat victorie asupra duşmanilor lor în ţara Canaan, i-a dat lui David victorie împotriva lui Goliat, i-a salvat pe Ezechia şi poporul său de armata lui Sanherib. Psalmistul cere în mod repetat iertare sau eliberare sau îşi exprimă încrederea pe baza numelui lui Iehova. Şi din această cauză, Iehova şi-a eliberat poporul din captivitatea Babiloniană.

Iehova se comportă în acelaşi fel cu urmașii lui Cristos, izraeliții spirituali şi însoțitorii lor din prezent. De asemenea, modul în care Iehova s-a purtat cu duşmanii Săi din trecut preumbreşte modul în care se va purta cu duşmanii din vremurile moderne, şi asta în viitorul apropiat. Şi în fiecare situaţie, de dragul numelui Său.

Da, faptul că creştinii trebuie să fie martori ai lui Iehova este trecut cu vederea în general; dar în legătură cu acest lucru, Scripturile nu ar putea fi mai clare. Oare nu a pus Isus numele Tatălui Său pe primul loc în rugăciunea Sa model: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău?” Ba da, aşa a făcut. Şi nu a făcut El numele Tatălui Său cunoscut urmaşilor Săi? Da, a făcut şi asta, căci în noaptea trădării Sale, El s-a rugat: „Te-am glorificat pe pământ, sfârşind lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac. Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... le-am făcut cunoscut numele Tău şi îl voi mai face cunoscut.” (Mat. 6:9; Ioan 17:4, 6, 26, *NW*)

Fiind urmaşi ai lui Cristos, creştinii au asupra lor o obligaţie asemănătoare de a face numele lui Iehova cunoscut. De fapt, chiar acesta este scopul lor de a fi creştini, aşa cum Iacov, discipolul şi fratele vitreg al lui Isus, a arătat: „Simeon a istorisit amănunţit cum, pentru prima oară, Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia spre naţiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său”. Din moment ce aşa stau lucrurile, şi lor li se aplică cuvintele profetului: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, şi Eu sunt Dumnezeu.” (Faptele 15:14; Isa. 43:12, *AS*)

În prezent, conducătorii lumii, atât cei religioşi cât şi cei politici, arată că sunt asemeni lui Faraon din vechime. Ei refuză să Îl recunoască pe Iehova ca Suveranul universal legitim şi să Îl recunoască pe Isus Cristos ca Regele legitim al acestei lumi şi Împărăţia Sa ca singura speranţă a omenirii. Ei îşi fac propriile planuri, disprețuind pe Iehova şi asupresc pe poporul care-i poartă numele. Aşa că, din nou, de dragul numelui Său, Iehova îi va înfrânge pe duşmanii Săi. (Ps. 2; Apoc. 16:14, 16)

Din nou, Iehova îi are pe martorii Săi care Îi fac cunoscut numele şi scopurile. Drept urmare, duşmanul este avertizat să se căiască sau va înfrunta distrugea. În acelaşi timp, martorii Săi îi invită pe toţi iubitorii de dreptate: „Căutaţi-L pe Iehova voi toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectați

Cuprins

poruncile Sale, căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” Aceasta înseamnă studierea Cuvântului lui Dumnezeu cu ajutoarele oferite de Acesta pentru înţelegerea cuvântului; şi mai înseamnă acţionarea pe baza cunoştinţei pe care cineva o câştigă prin exercitarea credinţei, dedicându-se să facă voinţa lui Iehova şi apoi înaintând spre maturitate, în cunoştinţă şi activitate creştină. (Ţef. 2:3, *AS*)

Toţi cei care acceptă numele lui Iehova, care îl onorează şi îl fac cunoscut şi celorlalţi şi care trăiesc la înălţimea acestuia, printr-un comportament potrivit, vor găsi protecţie şi salvare. Cu adevărat „numele lui Iehova este un turn puternic; cel drept fuge în el şi stă la adăpost.” (Prov. 18:10, *AS*)

SPERANŢĂ PENTRU SUFLET

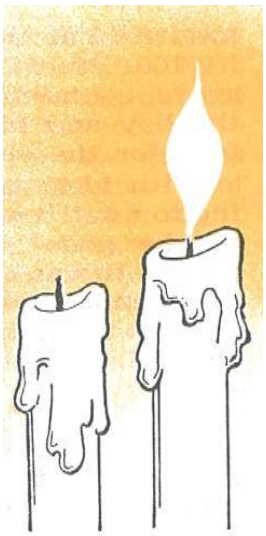

Cât de răbdători sunteţi? Cu ce vă confruntaţi după moarte? Durere, plăcere sau nimicire? Acest articol vă va ajută să vă gândiţi la speranţa Bibliei pentru suflet.

De ce construiesc oamenii monumente şi statui pentru ei înşişi? De ce îşi păstrează, cu migală, amintirea în muzee, biografii şi cărţi de istorie? Un general american a răspuns: „Monumentele naţiunilor sunt toate proteste împotriva nimicniciei de după moarte; aşa sunt şi statuile şi inscripţiile; aşa este şi istoria.” De ce mulţi oameni pe moarte preferă boala şi durerea în loc de moarte? De ce, în ciuda declaraţiilor de speranţă pentru o viaţă după moarte, ei se agăţă de ultimul fir al acestei vieţi, oricât de dureros ar fi acest lucru? Pentru că se tem de posibilitatea iadului în loc de rai? Mai degrabă, pentru că ei nu pot renunţa la gândul că ei, cu sentimente, abilităţi şi aspiraţii, ei, cele mai importante persoane din univers, se apropie de sfârşit, încetează să mai fie. Mai degrabă ar prefera durerea! Să-l citäm pe Bailey, poetul, care nu avea speranţa hindu sau budistă a *nirvanei* sau a dispariţiei: „Iadul este mai uşor de suportat decât nimicnicia”.

Pentru primul om acest lucru nu a prezentat o problemă. Creatorul său îi dăduse un trup ce radia sănătate, o minte ascuţită, activă, o soţie ca ajutor şi o grădină frumoasă în care să trăiască. Moartea era departe de gândurile lui, căci aşa ceva nu exista atâta timp cât el rămânea credincios poruncilor Creatorului său. (Gen. 2:15-25) Dar, apoi, acesta a căzut şi „printr-un singur om păcatul a intrat în lume şi moartea prin păcat şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii.” (Rom. 5:12, *NW*). Izgoniţi din grădina Edenului, bărbatul şi femeia au simţit cum ispititorul a minţit-o pe femeie. El promisese o continuare a vieţii umane pentru rebeli. Dar, cu rapiditate, în Eden, a venit sentinţa cu moartea a Creatorului, alungarea lor din grădina Eden şi în timp lovitura

Cuprins

morţii s-a abătut asupra fiului lor Abel şi acolo el a zăcut, rece şi nemişcat. Durerea pe care moartea timpurie trebuie să o fi adus era numai o parte a necazurilor ce aveau să vină. Frica pe care aceasta a băgat-o în inima lor nu avea să mai fie înlăturată, până când propriile lor inimi erau nemişcate în moarte, căci Adam cel pe moarte a constatat că tot ceea ce putea zămisli era o rasă de oameni care „de teama morții au fost supuși sclaviei toată viaţa.” (Evrei 2:15; Gen. 3:1-4:16, *NW*)

Ce perspectivă sumbră este aceasta! De la capul familiei, Adam, omenirea a învăţat cât de pustie era soarta lor. Ei fuseseră formaţi din ţărâna pământului, iar suflarea de viaţă ce le-a fost suflată în nări, i-a pus pe picioare, i-a făcut vii. Ascultarea de Creator le dădea un motiv pentru care trupurile lor din ţărână să rămână în viaţă pentru lăudarea Acestuia. Neascultarea i-a lipsit de a merita viaţa. Aveau să se întoarcă înapoi în nimicnicie! „Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce.” (Gen. 2:7; 3:19; 5:1, *NW*)

Dar „gândul de a fi nimic după moarte reprezintă o povară insuportabilă pentru un om virtuos,” a spus Dryden, în timp ce vorbea pentru creştinii declaraţi. Şi noi putem adăuga că şi pentru omul nevirtuos. Niciunui om nu îi place să-şi vadă munca, fie ea bună sau rea, transformându-se în nimic, persoana sa fărâmiţându-se în ţărână, numele său murind pe buzele oamenilor, reputaţia sa scufundându-se în uitare. Multe persoane care eşuează să atragă atenţia prin fapte bune vor apela chiar şi la fapte rele doar ca să fie observaţi, să fie cineva de care oamenii să-şi amintească şi să vorbească o perioadă îndelungată.

Dorinţa de atenţie, caracter memorabil, sau chiar mai bine, trăinicie, a dat naştere unor noi gânduri ce se agăţă de mângâiere şi alinare. Cu siguranţă că ei au crezut că asta nu este tot ce reprezintă omul. El este capabil să gândească, să raţioneze, să-şi imagineze, chiar să inventeze sau „să creeze”, într-un sens al cuvântului. „Poate simpla ţărână să facă aşa ceva?” s-au gândit ei. Răspunsul lor la această întrebare a fost pus în cuvinte de către filosoful grec Aristotel: „Ceea ce este în noi care simte, gândeşte, doreşte şi este însufleţit este ceva ceresc, divin, şi, în consecinţă, nepieritor.” Ah, despre asta e vorba! Omul nu putea muri, nu murea în realitate! Omul era nemuritor.

Dar cum să armonizam acest gând cu realitatea observabilă a morţii, cu încheierea existenţei? Unii şi-au dat seama că noaptea visau şi că în visele lor ei mergeau în călătorii lungi, nestânjeniţi, cum s-ar spune, de condiţiile fizice. Când se trezeau, erau în acelaşi loc ca atunci când adormiseră. Prietenii şi rudele lor mărturiseau că ei fuseseră acolo tot timpul. Oamenii plini de speranță au interpretat rapid acest lucru ca dovadă că ei aveau o viaţă înăuntrul lor - un suflet, l-au numit ei - care putea depăşi limitările fizice şi care putea evada din trup. Un suflet nemuritor era acesta, şi în sfârşit aici era o scăpare de realitatea îngrozitoare a morţii, a nimicniciei.

Mărturii despre aceasta apar în săpăturile arheologice în siturile antice. Printre mormintele din piatră ale ghassulianilor de dinainte de potop au fost găsite ornamente şi vase care la momentul îngropării conţineau mâncare.

Cuprins

Mâncare pentru sufletul plecat! În străvechiul Eridu aşteptau descoperiri asemănătoare. Pentru aceştia şi animalele erau nemuritoare. Dovada? Mormântul din piatră al unui băieţel conţinea nu numai oasele băiatului, ci şi pe cele ale câinelui său, dar şi o oală cu mâncare pentru băiat şi un os pentru câine !

Odată cu ideile unui om legat de pământ ce evada în lumea spiritelor, a luat naştere în minţile oamenilor contactul cu "lumea zeilor". Apoi, a fost un pas mic până la a crede în comunicarea cu cei iubiţi care au plecat, până la închinarea la strămoşi, până la zeificarea oamenilor "măreţi" care au trecut "dincolo" !

SUFLETUL UMAN

Şi astfel a luat naştere o doctrină, doctrina sufletului nemuritor, evadarea sufletului, supravieţuirea sufletului. Conform acestei idei, sufletul era omul adevărat, omul dinăuntru; trupul reprezenta doar carcasa de la exterior care adăpostea sufletul pe timpul călătoriilor şi încercărilor sale pământeşti, numai pentru a fi dat la o parte, asemenea coconului unui fluture, în timp ce sufletul plutea spre cer. Sufletul era un lucru imposibil de definit, un lucru imaterial.

Observatorul poate afla lucruri neobişnuite, chiar dacă, dovada acestei credinţe este găsită printre acele naţiuni care au fost întotdeauna în afara închinării lui Iehova; şi anume, în civilizaţia de dinainte de Potop ce a fost distrusă, în cultura babiloniană de după Potop, cultura egipteană, asiriană, persană, greacă şi structurile religioase păgâne romane, printre altele.

Şi mai ciudat este că, cel puţin printre popoarele creştinătăţii cărora le-a fost predată doctrina nemuririi, ar trebui să existe ilustraţia extraordinar de umană pe care a lor Carte a cărţilor o face sufletului. Aceasta nu spune, asemenea învăţătorilor lor, că sufletul este insuflat în trup la naştere, că trupul este născut, dar sufletul nu este. Biblia spune că sufletele sunt născute, că soţia lui Iacov, Lea "i-a născut lui Iacov şaisprezece suflete." Poate că pastorii lor religioşi acceptă idei evoluţionare în legătură cu dezvoltarea trupului uman din animale, dar ei afirmă că insuflarea sufletului de către Dumnezeu este ceea ce a făcut trupul un om după chipul lui Dumnezeu. (Gen. 46:18, *NW*)

Biblia spune că Iehova a creat, nu a evoluat, primul om: "El l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu." În om nu a existat ceva imaterial greu de definit; sufletul este clar definit ca o combinaţie de trup din ţărână şi suflare de viaţă. Atunci când acesta moare, procesul care l-a făcut pe om un suflet se inversează, "iar ţărâna se întoarce în pământ, aşa cum a fost, iar spiritul [puterea de viaţă] se întoarce la Dumnezeu care l-a dat." (Gen. 2:7, *NW*; Ecl. 12:7, *AS*) Atunci, este conştiinţa păstrată prin eliberarea "sufletului"? Sau acest spirit care se întoarce la Dumnezeu reprezintă ceva conştient? Nu, căci atunci când omul moare

Cuprins

“suflarea lui trece, el se întoarce în pământ şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile.” El se coboară în nimicnicie. (Ps. 146:4)

Între naşterea şi moartea sa sufletul dă dovadă de însuşiri umane uimitoare pentru ceva ce ar trebui să fie eteric şi divin. Acesta are sânge, se înfurie, şi mănâncă carne, struguri şi faguri de miere. Poate fi ameninţat de o sabie şi sfâşiat de un leu. (Gen. 9:5; Deut. 12:20; 23:24, *NW*; Prov. 27:7; Ps. 22:20; 7:2) Da, sufletul este într-adevăr uman; fiinţa umană este sufletul, iar atunci când fiinţa umană moare, moare şi sufletul, tot sufletul. Nu credeţi cuvântul nostru. Credeţi cuvintele lui Dumnezeu: “Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” (Ezec. 18:4, 20)

“Dar”, ar putea obiecta unii, “trupul mort ce zace înaintea noastră atunci când un om moare, cadavrul fără viaţă, nu poate fi tot ce a rămas dintr-un suflet. Nu mai este viaţă, conştiinţă, sensibilitate. Trebuie să existe un ‘suflet’ care părăseşte un trup mort şi merge înainte.” Ah, dar traducerea engleză pentru Hagai 2:13 vorbeşte despre un “trup mort” şi făcând acest lucru se traduce cuvântul evreiesc, *nephesh*, unde, în altă parte, este tradus cu “suflet”. Prin urmare, în limbajul Scriptural, trupul mort este de fapt un suflet mort, şi Numerele 6:6 (*NW*) foloseşte aceeaşi expresie atunci când l-a avertizat pe unul care dorea să rămână curat conform ceremonialului ca “să nu se apropie de vreun suflet mort.” Ce este greşit într-o asemenea exprimare? Nimic! Nu vorbim noi despre un cadavru ca despre un „om mort”, deşi numai o parte a ceea ce alcătuieşte omul este încă vizibilă? Un om în viaţă este un suflet viu; un om mort este un suflet mort.

Este, oare, greu de acceptat că atunci când un om moare nu mai rămâne deloc viaţă care să supravieţuiască undeva? Încă întrebaţi, „Unde s-a dus viaţa?” Pentru a ajuta la înţelegere, noi putem întreba: „Atunci când separăm apa în părţile din care este constituită, hidrogen şi oxigen, unde se duce apa?” Sau din nou, când luăm oxigenul de la flacăra unei lumânări, unde se duce flacăra? Cu un moment în urmă, procesul de combustie a unit materialul de pe fitil cu oxigenul şi a apărut flacăra. Unde este flacăra acum? Răspunsul pentru ambele situaţii este „nicăieri.” Este nevoie de hidrogen şi de oxigen pentru apă; dacă le separăm pe cele două nu mai există apă. Este nevoie de material combustibil şi de oxigen pentru a exista o flacără; dacă le separăm nu mai există flacără. Este nevoie de trup şi de suflare de viaţă pentru a produce sufletul; dacă le separăm pe acestea două sufletul încetează să mai existe.

„Şi unde am ajuns cu asta?” vă puteţi întreba. „Mă aştept să mor într-o zi, ca toată lumea. Dacă Dumnezeu m-a făcut aşa, ce va mai rămâne din mine? Ce viitor voi avea eu?”

CE VIITOR ESTE PENTRU SUFLET?

În mintea naţiunilor care L-au respins pe Iehova Dumnezeu şi pe Fiul Său Isus Cristos acea întrebare a condus spre doctrina nemuririi sufletului. Însă,

Cuprins

acest lucru nu s-a întâmplat şi în minţile celor care au redactat descrierea mai sus menţionată, inspirată, din Biblie, a sufletului muritor. Puteţi să fiţi sigur că aceştia aveau speranţă. Fiţi liniştiţi că Dumnezeul ce i-a dat primei sale creaţii umane speranţa de a trăi veşnic, dacă era ascultătoare, nu i-a lăsat pe aceşti scriitori credincioşi ai Bibliei fără speranţă, dacă mureau.

Apostolul Pavel trece în revistă unele dintre povestirile lor credincioase de viaţă, în epistola sa către evrei, capitolul unsprezece. Cu elocvenţă, acesta înregistrează victoriile credinţei lor, victorii prin sabie, foc, fiare, împăraţii potrivnice, da, şi chiar şi asupra propriilor lor slăbiciuni. De ce au suportat ei toate acestea cu atâta credinţă? "Pentru a obţine o înviere mai bună." (Evrei 11:32-35, *NW*) Nu nemurirea, ci învierea este speranţa noastră.

Să învie un suflet ce a fost dezintegrat? Cum? Ce mai poate fi înviat? Ce urmă mai rămâne din oamenii credincioşi ce au murit în urmă cu secole? Singurul factor din univers ce permite învierea este memoria, cea mai mare memorie din univers, memoria lui Dumnezeu. „Pomenirea celui drept este binecuvântată: dar numele celui rău va putrezi." (Prov. 10:7) Este posibil ca cei răi în mod deliberat să fie morţi de mult timp, morţi şi uitaţi, dar, datorită memoriei puternice a lui Iehova, oameni credincioşi asemenea lui Avraam, Isaac şi Iacov „pentru El toţi sunt vii." (Luca 20:38, *NW*) Este adevărat, ca suflete vii, ei au murit de mult timp; ei „nu mai sunt", dar Iehova este Dumnezeul „care învie morţii şi care cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi." (Rom. 4:17, *NW*)

Modelele de viaţă credincioase sunt păstrate permanent, în toate detaliile lor complete, în mintea Celui care are posibilitatea de a se cunoaşte în mod personal cu fiecare din stelele ce par nenumărate. „El spune numărul stelelor şi le cheamă pe fiecare după numele lor." (Ps. 147:4) Aşezaţi în mormintele lor, oriunde ar fi acestea, cei credincioşi sunt cuprinşi de memoria nemărginită a lui Dumnezeu. Mai mult, „vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară." (Ioan 5:28, 29, *NW*). El, a cărui putere fără comparaţie a creat primele suflete umane, poate readuce la viaţă sufletele umane credincioase, le poate ridica la viaţă din nou. Aceasta este semnificaţia învierii.

Aceasta îşi doreşte cu adevărat omul, sfârşitul desăvârşit al căutării sale îndelungate după existenţă continuă, răspunsul pentru întrebarea lui spusă de credinciosul Iov: „Dacă un om moare, va trăi din nou?" (Iov 14:14) „Da," răspunde Biblia, „dacă credincioşia lui îl păstrează în memoria lui Dumnezeu." Pentru unii oameni din aceste tulburate zile din urmă ale acestei lumi vechi pot veni binecuvântări mai mari, privilegiul de a supravieţui sfârşitului acestei lumi şi de a nu muri niciodată, asemenea „câtorva oameni, adică, opt suflete, ce au fost purtate în siguranţă prin ape" atunci când Potopul din zilele lui Noe a început. (1 Pet. 3:20, *NW*) Fie ca raţiunea, dorinţele şi cercetările voastre să vă pună credinţa şi speranţa, nu în promisiunile false ale nemuririi păgâne, ci în promisiunea lui Dumnezeu pe care aţi văzut-o prin ochii Cuvântului Său.

Cuprins

Altă recunoaştere a eşecului Creştinătăţii

- Scriind despre martorii lui Iehova, în articolul „Martorii uimitori”, din 13 februarie 1957, număr al *Secolului Creştin,* Marcus Bach îşi încheie subiectul astfel: „Cum să ne purtăm cu ei? Ce să facem? Ce sfat să le dăm celor care insistă că ‘cineva trebuie să îi oprească’? Ce să îi spunem preotului în sutană neagră care îi împinge pe stradă? Există un singur răspuns: Martorii lui Iehova nu sunt o ameninţare, ci o nouă provocare pentru biserica tradiţională de a—*depune mărturie*!”

MORT FAŢĂ DE LUMEA VECHE – VIU FAŢĂ DE LUMEA NOUĂ

Această lume veche este condamnată la distrugere. O nouă lume este în curs de stabilire în dreptate şi aceasta va continua pentru totdeauna. Toate persoanele ce trăiesc în prezent au oportunitatea de a afla adevărul şi apoi de a lua o decizie în legătură cu destinul lor propriu. O alegere trebuie făcută: Veţi continua să trăiţi ca această lume rea din prezent, să vă implicaţi în toate practicile ei greşite, să fiţi parte a acesteia şi să muriţi cu ea? Sau, să aflaţi despre noua lume, să tânjiţi după dreptatea acesteia, să fiţi vii şi să trăiţi în ea pentru totdeauna? Veţi părăsi această lume a nedreptăţii şi veţi trăi pentru noua lume a dreptăţii?

Aceasta nu va fi prima lume care suferă distrugerea. Una a pierit deja. Aici este înregistrarea autentică: “Un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă.” “Răbdarea lui Dumnezeu aştepta în zilele lui Noe, când se construia arca, în care puţini, adică opt suflete, au fost salvaţi prin apă.” “Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate.” O lume rea ce a fost condamnată la distrugere, a pierit, fiind înecată de ape. Toată lumea în afară de opt persoane au fost înecate în acel mare potop. Acum o altă lume rea va fi distrusă, iar oamenii necredincioşi vor pieri cu ea. Apoi va fi stabilită o nouă

Cuprins

lume, în care vor putea trăi cei drepți. (2 Pet. 3:5, 6; 1 Pet. 3:20; 2 Pet. 3:7, 13, *NW*)

Lumea rea din prezent se află sub autoritatea lui Satan, conducătorul întunericului. Apostolul Pavel scrie adunării în legătură cu propovăduirea veştii bune a noii lumi şi distrugerea celei vechi. "Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea." Isus a spus: "Acum are loc judecata acestei lumi, acum conducătorul acestei lumi va fi aruncat afară." Satan Diavolul este conducătorul şi autoritatea întunericului. (2 Cor. 4:3,4 ; Ioan 12:31, *NW*).

Este posibil să scăpăm de sub această putere a întunericului? Trebuie să facem aşa ceva dacă nu vrem să fim distruşi ca parte a lumii vechi. Apostolul Pavel a spus: "El ne-a eliberat de sub autoritatea întunericului şi ne-a mutat în împărăția Fiului iubirii sale. Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, iertarea păcatelor." Domnul Isus s-a rugat: "Le-am dat cuvântul tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să veghezi asupra lor din cauza celui rău." Asta înseamnă să trăim în această lume rea, dar să nu facem parte din ea. Acest lucru nu este uşor, căci lumea îi urăşte pe cei care fac asta. (Col. 1:13, 14; Ioan 17:14, 15, *NW*)

Domnul Isus a spus: "Fericiţi cei blânzi că ei vor moşteni pământul." "Atunci Împăratul le va spune celor de la dreapta lui: 'Veniţi voi cei care aveţi binecuvântarea Tatălui meu, moşteniţi Împărăţia ce va fost pregătită de la întemeierea lumii.'" Această Împărăţie va aduce bucurie tuturor ce sunt ascultători. „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi popoarele sale. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut". (Mat. 5:5; 25:34; Apoc. 21:3, 4, *NW*)

Va fi o nouă lume a bucuriei, păcii, sănătăţii, libertăţii şi vieţii; o lume despre care merită să învăţăm şi care merită căutată. Nu doriţi să trăiţi în şi pentru aşa o lume? Chiar nu există nimic de valoare în această lume veche, nu-i aşa? Timpul este scurt. "Ne petrecem anii ca o poveste ce este spusă." (Ps. 90:9) Anii noştri sunt atât de puţini – şaptezeci - şi în scurt timp sunt gata. Această lume veche este plină de egoism, înşelăciune, minciuni, ipocrizie, nelinişte, violenţă, murdărie, boală, şi, în sfârşit, moarte. De ce să nu terminăm cu ea acum, devenind „morţi" faţă de ea şi vii faţă de noua lume a lui Dumnezeu? Nu credeţi că este mai bine să petreceţi acei câţiva ani pe care îi aveţi pentru noua lume dreaptă a lui Dumnezeu şi să lăsaţi această lume să treacă pe lângă?

RESPINGEŢI „VOINȚA NAŢIUNILOR”

Pentru cei care urmează o asemenea cale acest lucru va însemna o mare schimbare, dar, cu siguranţă, o schimbare în bine. Însă, fiţi pregătiţi căci veţi întâlni multe probleme. Dar, rezultatul va fi satisfăcător. Domnul Isus a stabilit calea de acțiune, iar apostolii I-au urmat paşii. Cum au făcut ei aşa ceva? Putem să facem şi noi aşa ceva? Putem, dacă avem aceeaşi dispoziţie şi scop final în minte. Trebuie să fim pregătiţi pentru tot felul de atacuri. Asociaţii noştri nu vor înţelege modul nostru de viaţă nou şi schimbat, de ce am părăsit lumea veche şi am devenit ‘morţi’ pentru ea. Unii ne vor lăsa în pace, alţii ne vor dezaproba, în timp ce mulţi se vor opune şi vor încerca orice este posibil pentru a împiedica să fim „duşi în Împărăţia Fiului dragostei Sale.” Ce veţi face voi?

Ascultaţi acum ce are de spus apostolul Petru unuia care se îndreaptă spre noua lume a lui Dumnezeu: „Restul timpului său în carne să nu-l mai trăiască după dorinţele oamenilor, ci după voinţa lui Dumnezeu.” Nu există nicio îndoială în legătură cu ceea ce vrea el să spună prin aceste cuvinte. Este o poruncă pozitivă, dar câţi oameni o pun în aplicare, în prezent? Întrebaţi-vă singuri, Eu fac asta? Înseamnă că noi nu trebuie să ne folosim anii pe care îi mai avem după dorințele oamenilor. Nu, acest lucru trebuie să se încheie, căci de acum înainte noi trebuie să trăim conform voinţei lui Dumnezeu. Apostolul, în continuare, îşi duce la bun sfârşit îndrumările, spunându-le celor care doresc să trăiască pentru noua lume: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voința naţiunilor”. Despre ce „voință a naţiunilor” vorbeşte el? Oricare ar fi aceasta, el este convins că timpul petrecut a fost de departe suficient, a fost prea mult de fapt. (1 Pet. 4:2, 3, *NW*)

Acum haideţi să citim şi să vedem ce înseamnă „voința naţiunilor” şi de la care lucruri trebuie să ne depărtăm: „ ... umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise”. Pe acelaşi subiect, apostolul Pavel spune: „Iată deci ce spun şi mărturisesc în Domnul: nu mai umblaţi cum umblă naţiunile, în deşertăciunea minţii lor, având mintea întunecată şi fiind înstrăinaţi de viaţa de la Dumnezeu, din cauza neştiinţei care este în ei, din cauza insensibilităţii inimii lor. Pierzându-şi orice simţ moral, ei s-au dedat la o conduită libertină ca să practice, cu lăcomie, necurăţia, sub toate formele ei. ... trebuie să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare”. Mai multe detalii sunt oferite la Romani 1:18-32. După ce veţi citi aceste versete, cu siguranţă nu vă veţi îndoi sau mira de ce apostolul Petru spune: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voința naţiunilor”. (1 Pet. 4:3; Efes. 4:17-19, 22, *NW*)

În prezent, aceleaşi condiţii se regăsesc în fiecare naţiune. Acum observaţi ce spune apostolul: „Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă.” (1 Pet. 4:4, *NW*) Nu trebuie

Cuprins

să fiţi surprinşi dacă aşa ceva vi se întâmplă şi vouă, căci Domnul nostru Isus Cristos a spus că aşa se va întâmpla: „Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea”. (Mat. 5:11, *NW*) Oamenii ce sunt ascultători de „voința naţiunilor” vă pot face aceste lucruri, dar vor trebui să dea socoteală pentru faptele lor rele. Următorul verset (5) spune: „Însă oamenii aceştia îi vor da socoteală celui care este gata să judece viii şi morţii”.

DISPOZIŢIA MENTALĂ A LUI ISUS

Chiar dacă aceşti opozanţi vor trebui să dea socoteală, ceea ce ne preocupă mai mult pe fiecare dintre noi este, Cum vom rezista noi opoziţiei lor? Cum putem continua să ne îndreptăm spre noua lume, în ciuda tuturor persecuţiilor lor? Răspunsul este furnizat de apostolul Pavel: „Astfel, fiindcă Cristos a suferit în carne, înarmaţi-vă şi voi cu aceeaşi dispoziţie a minţii, fiindcă cine a suferit în carne a încetat cu păcatele”. (1 Pet. 4:1, *NW*) Să fii „înarmat” înseamnă să fii echipat, să fii aprovizionat cu mijloace de apărare şi de atac, să fii pregătit de rezistenţă, să te întăreşti pe tine însuţi. Înseamnă să comunici minţii şi inimii orice care te poate face mai pregătit să rezişti atacurilor. De ce? Noi trebuie să fim înarmaţi în felul acesta, căci scopul nostru este să fim morţi pentru lumea veche şi vii pentru noua lume. Este un război în care trebuie să ne implicăm, pentru a ne dovedi demni de evadare din această lume rea condamnată şi de „a fi duşi în Împărăţie”.

Să ne gândim la Isus Cristos. Care era dispoziţia Lui mentală? Noi trebuie să o avem, pentru a nu ne „trăi restul vieţii după dorinţele oamenilor.” Mai întâi, El a acumulat cunoştinţă despre lucrarea ce avea să o facă şi s-a apucat de aceasta. Nimic nu avea să-L împiedice, nici măcar sugestiile greşite din partea propriilor discipoli. Satan şi demonii I s-au opus, precum şi agenţii lor de pe pământ, dar nimic nu L-a întors din drum. El a mers înainte făcând un singur lucru, slujindu-L pe Tatăl Său. Aceasta era dispoziţia Lui mentală. Fiind înarmat în felul acesta, El a putut lupta şi a putut birui. Noi trebuie să fim înarmaţi cu aceeaşi dispoziţie mentală.

Printre toate aceste suferinţe, Isus Cristos s-a dovedit a fi credincios lui Iehova. El l-a respins pe Satan, pe demoni şi întreaga lume şi a justificat numele lui Iehova. El s-a dovedit credincios până la moarte pe stâlpul de tortură. Amintiţi-vă că El a suferit pentru toţi cei care beneficiază de jertfa Sa, pentru toţi cei care au câştigat sau vor câştiga orice beneficiu de pe urma sângelui Său vărsat. El a murit pentru a-i împăca pe aceştia cu Dumnezeu. Atunci, acesta a fost motivul adevărat pentru care Isus Cristos a venit în carne, să sufere, să-şi justifice Tatăl, să-şi dea viaţa pentru cei ascultători şi să întemeieze noua lume.

Putem noi toţi avea dispoziţia lui mentală? Da, dacă devenim morţi pentru această lume veche. Aceasta trebuie să nu aibă nicio putere asupra noastră.

Cuprins

„Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el, pentru că tot ce este în lume — dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Şi lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:15-17, *NW*). Fiţi morţi faţă de această lume veche, față de dorințele și păcatele ei, de răscoala ei împotriva lui Dumnezeu. Dacă sunteţi morţi faţă de ea, lumea veche nu va avea nicio putere asupra voastră. Nu va însemna nimic pentru voi. Sunteţi fără viaţă faţă de aceasta - în aceasta, atât timp cât durează, dar nu sunteţi parte din ea. Cei care îi sunt prieteni sunt duşmanii lui Dumnezeu. (Iac. 4:4, *NW*)

Dar fiţi *vii* pentru noua lume, pentru speranţele acesteia, scopurile ei, perspectivele ei. Dumnezeu iubeşte noua lume. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică”. (Ioan 3:16, *NW*) Noi toţi ar trebui să iubim ce iubeşte şi Dumnezeu, şi să fim cu adevărat interesaţi de ceea ce Îi place Lui. Facem noi aşa ceva? Dacă nu, nu mai lăsaţi timpul să treacă, ci chiar acum hotărâţi că toate celelalte lucruri sunt pe planul doi. Noua lumea va continua pentru totdeauna. Astfel construiţi-vă cărări care vă vor conduce la aceasta şi vă vor păstra în ea şi în viaţă. Lăsaţi noua lume să vă întărească. Veniţi la viaţă! Mişcaţi-vă! Bucuraţi-vă de onoarea şi de privilegiul de acum de a lucra şi de a trăi pentru noua lume.

Odată salvat, pentru totdeauna salvat?

- Adepţii anumitor religii sunt deseori auziţi spunând: „Odată salvat, pentru totdeauna salvat.” Ei se referă astfel la faptul că după ce şi-au declarat odată credinţa în Cristos, ei nu mai pot cădea din nou în păcat sau decădea de la salvare. Dar nu este întocmai aşa. Dacă ar fi fost aşa, atunci apostolul Pavel nu le-ar fi scris fraţilor din Corint: „Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos Şi nu este de mirare, fiindcă şi Satan se preface într-un înger de lumină.”—2 Cor. 11:3, 14.
- Şi, dacă această cădere din nou în păcat ar fi fost imposibilă, atunci i-ar fi spus el adunării din Efes: „Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandreţe, şi că se vor ridica bărbaţi chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei.” Şi, dacă ar fi fost imposibil să decadă de la salvare, ar fi spus el celor care aveau înclinaţii spirituale din rândul galatenilor să se gândească bine „ca să nu fiți şi voi ispitiți.”—Faptele 20:29, 30; Gal. 6:1.
- Ce înseamnă aceste lucruri pentru creştin? Că el trebuie neîncetat să îşi verifice credinţa, să o pună la încercare, ca să vadă dacă este exactă şi să o dovedească prin Cuvântul lui Dumnezeu; apoi trebuie să se ridice la nivelul cerinţelor lui

Cuprins

Dumnezeu şi să lupte pentru credinţă, astfel încât să nu fie ca acei izraeliţi din vechime, pe care Dumnezeu i-a salvat din Egipt, dar pe care i-a nimicit mai târziu, pentru că „nu au crezut.”—Iuda 5.

Partea 4—Preşedintele vizitează Europa şi Orientul Mijlociu

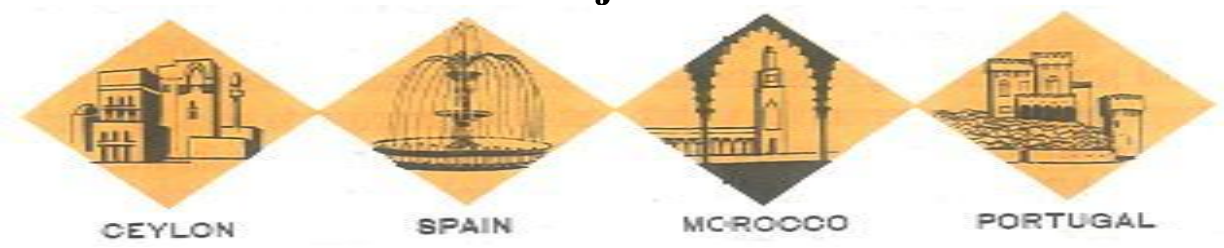

Acesta este sfârşitul povestirii lui N. H. Knorr despre turul lui de serviciu.

În timp ce eram încă în India a început congresul naţional de la Ceylon. S-a folosit o sală nou construită pentru sesiunile generale ale adunării, şi anume, Sala Societăţii Crucii Roşii; era ideală şi chiar de mărimea potrivită. Chiar lângă ea se afla Sala Împărăţiei a adunării din Colombo, care s-a transformat într-un bufet cu autoservire; aşa că lucrurile erau cu adevărat oportune pentru o adunare reuşită. În timpul congresului a avut loc prima difuzare a filmului „Fericirea Societăţii Noii Lumi.” Desigur că toată lumea a apreciat acest film, şi li s-a adus şi mai multă fericire inimilor tuturor, atunci când cincisprezece dintre noii noştri fraţi şi surori au fost botezaţi. Acest lucru s-a făcut chiar în faţa casei misionare, situată pe malul Oceanului Indian.

Din pricina sesiunilor adunării nu era deloc înţelept ca fraţii să vină să mă întâmpine la aeroport, cu toate că servul filialei şi alţi câţiva au venit; în scurt timp eram la Sala Împărăţiei să vorbesc. Fraţii m-au primit, într-adevăr, cu multă căldură. A fost o plăcere să fiu din nou cu ei şi să văd minunata creştere din organizaţie, din ultimii cinci ani. Chipurile celor 145 de oameni reuniţi au dat dovadă cât de mult preţuiau această vizită, şi se putea vedea şi că majoritatea acestor persoane fericite erau noi în societatea Lumii Noi.

În timp ce lumea veche sărbătorea anul nou cu artificii, multă gălăgie şi orgii stupide, poporul lui Iehova se bucura de o reuniune remarcabilă. La 17:30, în acea seară, sosise vremea ca toţi să ne adunăm la primărie ca să ascultăm discursul public. Cu cinci ani în urmă, numai 235 de persoane au fost prezente, când am vorbit, în acelaşi loc. Acum sala era plină până la ultimul rând, şi câţiva stăteau în picioare. Ultima numărătoare a arătat că 435 de persoane au ascultat cu mare atenţie discursul public. Chiar înainte de începerea discursului, un frate pe care îl cunoşteam a venit la mine şi mi-a spus: „Frate Knorr, vă amintiţi de mine de acum cinci ani? Eram un flăcău pe atunci şi v-am pus o întrebare.” Am zis: „Păi, nu îmi amintesc întrebarea, dar probabil că aş da acelaşi răspuns acum.” El a zis: „Ei bine, întrebarea mea a

Cuprins

fost: Să merg în continuare la şcoală, sunt în primul an de facultate acum, sau să intru în lucrarea de pionier? Iar răspunsul dumneavoastră către mine a fost: ‘Păi, fă cum vrei tu; dacă vrei să fi slujitor, atunci lucrează în slujire; dacă vrei să fi un om important în lumea veche, atunci du-te în continuare la şcoală. Decizia îţi aparţine.’” El a continuat, spunând că s-a dus acasă în seara aceea şi i-a spus tatălui său că va renunţa la facultate şi va intra în serviciul de pionier. El îşi dăduse seama din ceea ce îi spusesem că dacă voia să fie slujitor, atunci mai bine se apuca de treabă. Acum era o adevărată bucurie să vorbesc cu el, pentru că fusese în lucrarea de pionier în toţi cei cinci ani şi acum avansase la activitatea de pionier special. Se însurase cu o fată drăguţă care era pionier, şi amândoi sunt acum pionieri speciali, care lucrează într-un teritoriu izolat. Au nouă persoane care urmează să se dedice lui Iehova Dumnezeu. S-au înscris la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere şi este foarte probabil că aceştia doi vor termina în 1958, absolvind şcoala. Acum el va căpăta o educaţie adevărată în cea mai înaltă instituţie de învăţământ. El a fost cu adevărat fericit şi s-a bucurat că urmase acea cale de acţiune şi voia să-mi mulţumească pentru sfatul pe care i-l dădusem.

Aşa că lucrarea din Ceylon înaintează. Următoarele două zile le-am petrecut la biroul filialei, lucrând la problemele din ţară şi verificând rapoartele Societăţii. Joi (3 ianuarie), când am plecat la aeroport, mulţi dintre fraţi au venit să îşi ia rămas bun. Am fost surprins să văd acolo o sută dintre ei (şi mai mulţi, dacă îi numărăm şi pe copii); şi ca să îşi exprime bucuria au cântat minunatele cântări ale Împărăţiei. Mulţi pasageri au fost captivaţi de cântarea lor şi mulţi s-au oprit din vorbit pentru a asculta. Când am trecut iar prin secţiunea de imigrări, unul dintre ofiţeri, când mi-a pus ştampila pe paşaport, a zis: „Ei, Domnule Knorr, cum a fost discursul public? Aţi avut o mulţime mare? De asemenea, ofiţerii de la vamă au recunoscut că eram unul dintre cei care vorbiseră la primărie şi au fost cu toţii foarte amabili. Evident că locuitorii din Ceylon ştiau că martorii lui Iehova avuseseră un congres. Ei ştiu că martorii sunt foarte vioi şi activi în propovăduirea evangheliei, şi sperăm şi ne rugăm că această adunare a poporului Domnului în Colombo îi va ajuta pe mulţi să ia acum poziţie pentru Împărăţie.

Ceylon a fost punctul de întoarcere, aşa că în momentul în care am spus la revedere acolo, mi-am început drumul spre casă. Am mers înapoi la Karachi, pentru o escală de trei ore, iar câţiva dintre fraţii de acolo au venit să se întâlnească cu mine, ceea ce a fost foarte plăcut. Apoi am zburat spre Beirut, unde am ajuns la 4:30 dimineaţa. L-am sunat pe servul filialei, iar acesta a venit la ora aceea doar ca să îmi spună câteva cuvinte, şi m-am bucurat, cu siguranţă, să îl revăd şi să aud despre vizita lui la fraţii din Bagdad şi Teheran. Apoi am zburat spre Roma. (Acesta era doar locul în care schimbam avionul către Barcelona, următoarea mea oprire.) Cât am stat, peste noapte, la filiala din Roma, am avut plăcerea să mă întâlnesc cu mulţi dintre misionarii care veniseră din diferite părţi ale Italiei şi am avut parte de clipe încântătoare împreună. A fost o bucurie să le vorbesc despre vizita mea în alte ţări şi să

Cuprins

răspund la întrebările lor. Dis-de-dimineaţă, în ziua următoare, am plecat, zburând peste apele albastre şi minunate ale Mării Mediterane, văzând Alpii sudici, şi, în cele din urmă, Barcelona.

SPANIA

Lucrarea din Spania se desfăşoară minunat. După cum ştie toată lumea, această ţară este condusă de preoţi catolici. Protestanţii sau orice non-catolici nu sunt bineveniţi aici, dar se pare că oamenii din Barcelona sunt foarte liberali şi mulţi sunt în căutarea adevărului, dorindu-şi cunoştinţă despre Iehova şi Cuvântul Lui. Persoanele care reprezintă Societatea în Barcelona sunt foarte active şi au organizat fraţii în grupuri mici sau adunări, numind servi peste toate aceste grupuri. A fost marea mea plăcere să le vorbesc la toate aceste grupuri în Barcelona. În unele seri am vorbit de la ora 17 până la ora 23, ţinând cinci discursuri de câte o oră în diferite case şi întâlnindu-mă cu grupuri restrânse. A fost o bucurie atât de mare să văd fericirea de pe chipurile acestor fraţi şi încântarea lor când auzeau adevărul şi se asociau unii cu ceilalţi.

Lucrarea din Spania este bine organizată. Există adunări în diverse oraşe, iar fraţii se întrunesc cu regularitate să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi, când au ocazia, să predice evanghelia apropiaţilor şi prietenilor lor. Cât am fost acolo, au sosit rapoartele pentru luna decembrie, şi mare ne-a fost bucuria când am văzut că s-a înregistrat o creştere de 47% faţă de media de anul trecut, adică un total de 650 de vestitori care predică acum evanghelia.

După o perioadă foarte plăcută cu fraţii noştri din Barcelona, am plecat spre Madrid, unde am petrecut o zi cu fraţii noştri de acolo. Le-am vorbit la patru adunări mici, diferite, patru într-o seară; de asemenea, am vizitat nişte prieteni care fuseseră la şcoala Gilead şi care trăiesc acum în Spania. Ce oameni fericiţi sunt! Mângâierea lor este mare, acum că au scăpat de Biserica Catolică şi au libertatea de a-şi studia propria Biblie şi de a putea vorbi liber despre lucrurile bune pe care le învăţaseră, şi să îi ajute şi pe alţii. Da, şederea mea în Spania a fost încântătoare. Deşi fiecare clipă mi-o petreceam vorbind cu cineva—cu oameni din serviciul cu timp integral, cu cei care erau acolo de la şcoala Gilead şi cu servi la ocazii deosebite—totuşi era totul bucurie; iar acum s-a început o lucrare în Spania care nu se va opri niciodată, căci fraţii de acolo sunt zeloşi. Ei îşi doresc să predice, iar Dumnezeu îi binecuvântează. Din Madrid am plecat spre Tangier, în Maroc, unde m-am întâlnit cu câţiva misionari şi am petrecut un timp plăcut.

MAROC

După sosirea mea în acea seară (10 ianuarie) s-a organizat o întâlnire în casa unuia dintre fraţi. În Tangier, lucrarea începuse doar cu puţin mai mult de

Cuprins

un an, şi, spre marea mea surprindere, cincizeci şi opt de persoane au umplut până la refuz cele două camere ale apartamentului pe care l-am folosit pentru întâlnire. În hol era înghesuială, cu persoane care stăteau în picioare, şi toate scaunele erau ocupate.

A fost atât de bine să vorbesc cu aceşti oameni. Interesul lor era atât de sincer. Bineînţeles, a trebuit să vorbesc cu ajutorul unui traducător, care spunea în spaniolă fiecare propoziţie pe care o spuneam eu în engleză. Într-un colţ al camerei se afla un mic grup de vorbitori de franceză, îngrămădiţi unii lângă alţii, iar lor le traducea alt frate, cu tonul coborât, lucrurile pe care eu le spuneam în engleză. Aşa că toţi au înţeles şi s-au bucurat că puteau auzi veştile bune. De asemenea, a fost prezentă şi o persoană care lucra cu organizaţia Naţiunilor Unite şi care le spusese misionarilor că singura speranţă pentru pacea mondială se găsea în Naţiunile Unite. De fiecare dată când misionarii l-au vizitat, el le vorbea despre carta pe care o avea pe perete şi că aceea era, de fapt, lucrul care va aduce pacea în lume. Totuşi, el a venit la întâlnire şi a ascultat cu mare atenţie; iar în dimineaţa următoare s-a dus la misionari şi le-a zis: „Am dat jos carta de pe peretele meu, pentru că nu cred că O.N.U. va funcţiona. Sunt ferm convins că ceea ce s-a zis ieri seară este ceea ce va aduce pace şi fericire omenirii şi vreau să ştiu mai multe despre împărăţia lui Dumnezeu.”

Mulţi alţii de aici sunt cu adevărat interesaţi de viaţă şi tânjesc după fericire, nu în această lume veche, ci în noua lume a dreptăţii. Tangier este un oraş interesant şi am avut prilejul să văd o parte din acesta cu câţiva dintre prieteni, înainte să plec spre Lisabona. Am fost în Tangier numai o zi, dar a fost o plăcere să mă asociez cu misionarii, să aflu problemele lor, bucuriile lor, experienţele lor, şi să văd progresul pe care l-au făcut într-un timp atât de scurt.

PORTUGALIA

Sosind la timp la Lisabona, cu avionul, am vorbit imediat după aceea, din nou, de două ori, în aceeaşi seară, la întâlnirile cu fraţii de aici, mai întâi cu şaptezeci şi cinci dintre ei, iar apoi cu patruzeci şi cinci, în alt loc. Portugalia este altă ţară catolică în care martorilor lui Iehova nu li se acordă libertatea de care se bucură în multe alte ţări din lume. Totuşi, ei se întâlnesc aici în Săli ale Împărăţiei prezentabile şi în număr mare. Nu este la fel ca în Spania, unde guvernul nu permite să fie mai mult de douăzeci de persoane împreună într-o casă privată. Deşi în Portugalia fraţii noştri nu au aprobarea guvernului să se întrunească, totuşi nu îi împiedică nimeni şi îşi desfăşoară lucrarea cu multă energie şi mult zel.

Am putut vorbi de mai multe ori, în total la vreo 190 de persoane diferite, pe lângă faptul că am verificat filiala din Lisabona şi am făcut aranjamente ca să înainteze lucrarea, trimiţând mai mulţi pionieri speciali pentru a vedea ce se poate face pentru a propovădui evanghelia, într-un mod mai bun, în toată ţara.

Cuprins

La Lisabona soseau rapoartele despre lucrarea din decembrie, din toate părţile teritoriului—Insulele Azore, Insulele Madeira şi toată Portugalia; şi arătau o creştere de 41%. Ce fericiţi au fost! Da, în aceste ţări în care predomină asuprirea şi nu există libertatea de a se reuni, fraţii noştri continuă să lucreze cu sârguinţă. Ei poartă felul corect de război.

CONCLUZIE

Aceasta a fost ultima mea oprire înainte de a mă întoarce în America, dar a trebuit să mă gândesc la ultimele şapte săptămâni de călătorie. Nu am putut decât să cuget la textul de la 2 Corinteni 10:3, 4: „Căci, deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii.” (*NW*) Aceşti fraţi ai noştri din Grecia, Turcia, Spania şi Portugalia, şi din ţări precum Pakistan, India şi Ceylon, unde oamenii nu Îl respectă pe Dumnezeu şi nici nu cred în Cuvântul Lui—da, aceşti fraţi ai noştri poartă într-adevăr un război, dar nu potrivit cărnii. Şi sunt puternici prin Dumnezeu. Iehova Şi-a revărsat din belşug spiritul asupra lor şi ei au înaintat împotriva tuturor obstacolelor. În toate aceste ţări au plecat misionari ai Împărăţiei, deschizând terenuri noi, oraşe noi, teritorii noi; s-au dus în locuri izolate şi Iehova i-a binecuvântat din plin. Singura lor armă, sabia spiritului, o mânuiesc cu dexteritate şi răstoarnă lucruri înrădăcinate puternic. Da, oamenii lasă în urmă păgânismul, lasă în urmă închinarea la idoli în bisericile catolice şi doctrinele false din organizaţiile protestante. Cei care nu au nicio religie lasă în urmă lumea veche şi se asociază cu societatea Noii Lumi. Acesta este momentul în care trebuie predicată evanghelia Împărăţiei, în toată lumea, ca mărturie, şi aşa se şi face. Îi sunt foarte recunoscător lui Iehova Dumnezeu pentru ocazia de a le sluji acestor fraţi şi de a lucra umăr la umăr cu ei.

Peste tot unde am fost, fraţii m-au rugat să vă transmit vouă şi fraţilor din alte ţări dragostea lor şi salutări. Am făcut acest lucru; iar acum profit de ocazie în *Turnul de veghere* pentru a le transmite tuturor martorilor lui Iehova din toată lumea dragostea caldă, bucuria şi fericirea fraţilor noştri din ţările pe care le-am vizitat în lunile trecute ale iernii. Rugăciunea mea este ca Iehova să le dea putere tuturor şi să îi zidească în credinţa prea sfântă, astfel încât să poată continua în această măreaţă lucrare de vestire a Regelui şi a Împărăţiei. Fie ca toţi să fie credincioşi pe vecie. A fost atât de plăcut să îi aud pe misionari şi pe mulţi alţii spunând: „Sperăm să vă vedem în 1958!” Cu voia lui Iehova, aşa va fi.

Cuprins

SĂ ACCEPTĂM RESPONSABILITATEA ÎN SOCIETATEA LUMII NOI

„Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult şi cine este nedrept în foarte puţin este nedrept şi în mult.” Luca 16:10, *NW*

CÂND o persoană apreciază societatea Noii Lumi a lui Iehova ea recunoaşte, de asemenea, că este un privilegiu fericit să slujeşti în aceasta. David şi-a exprimat bine sentimentele faţă de slujire, în următorul fel: „Căci o zi în curţile Tale este mai bună decât o mie. Eu vreau mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutăţii!” (Ps. 84:10, *AS*) În contrast cu poverile nefericite ale celor din lumea veche, Isus a spus: „Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea, uşoară”. (Mat. 11:29,30, *NW*) Pentru un creştin adevărat, a primi responsabilitate şi a fi în stare de a-şi ajuta fraţii reprezintă o sursă de bucurie.

2. La 1 Timotei 3:1 este scris că: „Dacă cineva aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună”. (*NW*) Dacă este un lucru bun, atunci vrem să-l facem. Cum? Nu prin a ne strădui să avansăm în organizaţie şi prin a alerga după o poziţie. Mai degrabă, această organizaţie ce se află într-o continuă dezvoltare şi există o nevoie continuă de noi servi care să preia supravegherea intereselor Împărăţiei. Astfel, când se formează noi adunări sau când se organizează noi centre de serviciu în interiorul adunării, se iveşte nevoia ca noi fraţi maturi să-şi asume responsabilitatea acolo. Veţi fi calificaţi pentru a servi? Atunci când aţi făcut o dedicare pentru a servi lui Iehova, aţi spus: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6:8). Acum este de datoria voastră să acţionaţi conform acelei promisiuni făgăduite lui Iehova Dumnezeu. Sunteţi pe deplin conştient de faptul că El nu vă trimite să îl reprezentaţi ca un supraveghetor al adunării poporului Său decât dacă îndepliniţi cerinţele prevăzute în Biblie. Deci, trebuie să vă străduiţi să ajungeţi la maturitate şi să acţionaţi în mod consecvent pentru a corespunde standardelor înalte stabilite pentru supraveghetori. (Evrei 5:12-6:3). Apoi, când se va ivi nevoia pentru un supraveghetor, Iehova te va trimite, deoarece tu vei fi cel desemnat în Cuvântul Său. Cu toate acestea, chiar dacă se va întâmpla ca nevoia să nu se ivească imediat, nu există nici o pierdere. Fiecare slujitor matur din societatea Noii Lumii ar trebui să fie la fel de interesat, ca şi servii numiţi, atunci când vine vorba de dezvoltarea organizaţiei. În acest sens, ei îşi oferă de bună voie cooperarea pentru cei care sunt numiţi şi se folosesc de abilitatea lor de a răspândi lucrarea într-un mod teocratic.

3. Supraveghetorii din adunare ar trebui, de asemenea, să privească înainte. Aceştia ar trebui să realizeze că va veni ziua când vor fi necesari mai mulţi fraţi pentru a avea grijă de poziţiile servilor. Aşadar, având previziune

Cuprins

practică, ei ar face bine să instruiască pe cei care manifestă calităţile necesare de iubire şi smerenie şi care doresc cu adevărat să slujească fraţilor lor, să îi echipeze ca slujitori. Apoi, când se va ivi nevoia nu va mai fi nicio lipsă, ci doar oameni bine formaţi şi apţi din punct de vedere Scriptural, care vor fi gata să înfăptuiască lucrarea. Desigur, această instruire nu constă în faptul că lor le este permis să conducă întâlniri sau să facă lucrarea servului dacă acesta este prezent şi este capabil să-şi ducă la bun sfârşit numirea. Însă cel ce este instruit poate să lucreze alături de servul desemnat şi să observe, iar cel numit îl poate învăţa, atent, la fel cum Isus i-a învăţat pe apostolii Săi şi ca Pavel care l-a învăţat pe Timotei.

4. Ce se va întâmpla dacă veţi fi numit, de către spiritul sfânt, în poziția de supraveghetor? 1 Petru 5:1-5 sfătuieşte cu privire la calea de acțiune ce trebuie urmată: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie; nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare; nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă ... toţi să vă încingeţi cu umilinţă unii faţă de alţii, fiindcă Dumnezeu li se împotriveşte celor trufaşi, dar le dă bunătate nemeritată celor umili.” (*NW*) Ar trebui să fiţi foarte conştienţi de marea responsabilitate care atârnă asupra voastră, realizând că vi s-a încredinţat spre îngrijire turma lui Dumnezeu, oameni pe care El îi iubeşte, oameni din rândul rămăşiţei unse şi alții pe care El îi consideră a fi cei mai aleși dintre toate naţiunile, „celelalte oi.” O astfel de poziţie nu stârneşte nici un sentiment de superioritate unei persoane cu adevărat teocratice, ci mai degrabă smerenie. Dorinţa sa este de a îi sluji lui Iehova şi fraţilor săi, nu să se lase aşteptat de alţii. (Mica 6:8; Mat. 20:26,27)

5. Cei din rămăşiţa unsă sunt fraţi ai Regelui Cristos Isus. Ca indivizi, îndeplinirea lor credincioasă a serviciului pentru îngrijirea intereselor Împărăţiei este importantă. În cazul în care nu îndeplinesc acum cerinţele serviciului, ei vor fi respinşi ca necredincioşi în puține lucruri, vor pierde bucuria Domnului lor şi nu vor fi ridicaţi la cerescul rang regal. Ei vor să primească premiul pus înaintea lor. (Mat. 25:14-30) „Celelalte oi” trebuie, de asemenea, să se dovedească credincioase pentru promovarea intereselor Stăpânului. Dacă ei procedează astfel, atunci pot avea fericita şansă de a continua în poziţii de serviciu princiar chiar şi în timpul Armaghedonului şi în Noua Lume a lui Dumnezeu. (Isa. 31:1)

6. În societatea Noii Lumi, nu o scrisoare ce are numele cuiva inscripţionat îl transformă pe acesta în slujitor. El nu caută niciun om să îi scrie o scrisoare de recomandare, pentru a-şi păstra poziţia de slujitor al lui Dumnezeu. Serviciul lui îi este încredinţat de către Iehova Dumnezeu, iar roadele slujirii sale reprezintă scrisoarea sa de recomandare, că el îşi îndeplineşte slujirea. Este o scrisoare scrisă pe inimile oamenilor şi evidentă pentru întreaga omenire. (2 Cor. 3:1-3). La fel sunt şi poziţiile de supraveghere încredinţate slujitorilor maturi de către Domnul. Totuşi, lucrurile nu se termină aici. Deşi acest privilegiu de serviciu suplimentar demonstrează recunoaşterea de către

Cuprins

Dumnezeu a căii lui de acţiune din trecut, de serviciu credincios, el nu trebuie să trăiască acum pe baza înregistrării din trecut. Atenţia ar trebui să fie centrată pe sarcina sa actuală şi el trebuie să continue să aducă roade, care să reprezinte o onoare pentru Dumnezeul său.(Ioan 15:1-8; Mat. 21:18,19)

7. Supravegherea corespunzătoare a adunării necesită o urmare minuţioasă a modelului lăsat de Cristos Isus, care este Liderul şi Exemplul nostru, însuşi Iehova fiind „păstorul şi supraveghetorul sufletelor noastre.” (1 Pet. 2:25, *NW*) Isus a recunoscut că Iehova îşi tratează poporul cu compasiune, că este răbdător şi iertător cu lipsurile noastre şi că deşi creaturile Sale nu pot fi numărate de nici un om, El ia în considerare nevoia fiecăruia dintre ei. (Isa. 49:13; Ps. 103:14; 145:14-16) Deşi mulţi se adună pentru a I se închina, în dragostea Lui infinită El îl apreciază chiar şi pe cel mai nesemnificativ dintre ei. Deoarece ei îl cheamă în adevăr, El ascultă rugăciunile lor şi îi călăuzeşte. (Ps. 145:18, 19) Isus a spus: „Nu este voinţa Tatălui meu care este în cer ca unul dintre aceşti micuţi să piară.” (Mat. 18:12-14, *NW*). Dezvăluind dragostea blândă a Tatălui pentru oi, profetul Isaia a scris: „Iată, Domnul Iehova va veni ca un viteaz ... El Îşi va paşte turma ca un păstor, El va lua mieii în braţe, şi îi va duce la sânul Lui şi va călăuzi blând oile care au pui.” (Isa. 40:10,11, *AS*) Isus a urmat modelul stabilit de Tatăl Său şi, astfel, a lăsat un exemplu iubitor ca noi să-l imităm.

8. Dragostea adevărată faţă de turma lui Dumnezeu reiese din interesul personal pentru nevoile slujitorilor individuali. (1 Cor. 10:24, *NW*) Ei nu trebuie trataţi numai ca un grup, ci fiecăruia trebuie să i se acorde sprijinul necesar pentru a ţine pasul cu dezvoltarea spirituală a adunării privită ca un întreg. Unul din principalele motive pentru care se întocmesc rapoarte de activitate ale predicării martorilor lui Iehova este ca persoanele din adunare să primească ajutorul potrivit pentru a-şi îmbunătăţi slujirea. Raportul în sine nu reprezintă scopul; acesta indică faptul că s-a făcut o lucrare bună şi indică unde ar putea fii nevoie de ajutor pentru îmbunătăţiri. Cei ce sunt zeloşi în serviciul lor se descurcă bine. Iehova le binecuvântează eforturile, iar ei dobândesc rezultate. Prin urmare, ei sunt fericiţi, energici şi nerăbdători de a face mai mult. Acum, vedeţi ce se poate face pentru a-i sprijini pe ceilalţi din adunare, pentru a participa la fel în serviciu şi pentru a avea aceeaşi bucurie.

PARTICIPĂ LA INSTRUIREA DE SERVICIU

9. Când cineva află adevărul şi apreciază privilegiul de a-I sluji Dumnezeului Atotputernic, ca unul din martorii Săi, el face următorul pas al dedicării şi simbolizează prin cufundare în apă decizia sa fără reţineri de a-l sluji pe Iehova. (Evrei 10:9) În timp ce realizează că acesta este, fără îndoială, cel mai important pas în serviciul lui Dumnezeu, el ştie, de asemenea, că nu este singurul. El va continua să progreseze, beneficiind de îngrijirile făcute pentru a-l asista să se dezvolte până la statura deplină a unui slujitor matur.

Cuprins

Supraveghetorii şi ceilalţi din adunare cunosc faptul că el are nevoie de instrucţiuni pentru a prezenta mesajul Împărăţiei în mod corespunzător şi pentru a depăşi orice problemă ce ar putea să apară în explicarea adevărului altora. O dată recunoscută această nevoie, ei nu îl trimit să predice pe noul frate, urându-i numai bine şi fără a-i oferi niciun ajutor practic. (Iac. 2:14-17). Dimpotrivă, organizaţia teocratică este bine organizată pentru a se îngriji de pregătirea pentru lucrarea de slujire. (Efes. 4:11-13) Sprijinul le este asigurat atât celor noi cât şi celor care au fost asociaţi timp de ani de zile. Când acest ajutor vă este oferit, „fiţi atenţi cum ascultaţi.” (Luca 8:18, *NW*) Nu fiţi indiferenţi, în aşa fel încât să omiteţi scopul acestei îngrijiri care este o expresie a bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu. Căutaţi cu sinceritate să înţelegeţi fiecare sens al acestei instrucțiuni şi aplicaţi-o. Păşiţi pe altă cale pentru a vă folosi de orice oportunitate ca să înaintați spre maturitate. Vă aşteaptă binecuvântări mult mai măreţe

10. Fiind pregătiţi în felul acesta, „având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători”, spune apostolul Pavel. (Evrei 5:12, *NW*) Acum să nu daţi înapoi spunând că nu vă puteţi descurca cu o astfel de sarcină, că nu puteţi să pregătiţi pe altul pentru a predica la uşi, pentru a conduce studii Biblice la domiciliu şi pentru a avea o contribuţie efectivă în întâlnirile adunării. (Evrei 10:38,39) Iehova vă promite spiritul Său şi cu ajutorul lui puteţi. Aţi descoperit că este o adevărată plăcere să primiţi ajutorul oferit vouă şi să progresaţi, pas cu pas, în serviciul vostru. Acum, citiţi ce este consemnat în Faptele 20:35: „În toate v-am arătat că, trudind astfel, trebuie să le veniţi în ajutor celor slabi şi să vă amintiţi de cuvintele Domnului Isus, când a zis: ‘Este mai multă fericire în a dărui decât în a primi’”. (*NW*) Aţi văzut exemplul stabilit de fraţii voştri. Acum urmaţi-l şi descoperiţi singuri că bucuriile mai mari abia acum urmează, că este mai mare fericire în a oferi sprijinul altora decât să fiţi voi înşişi cei care îl primesc. Fiţi recunoscători pentru acest privilegiu şi puneţi-l în practică, ca pentru Iehova. (Col. 2:23,24) „Ceea ce se caută la un administrator este să fie găsit credincios”. (1 Cor. 4:2, *NW*) Un astfel de administrator credincios nu se va mulţumi cu randament minim. Dacă el nu va observa rezultate concrete, atunci el va regândi modul în care s-a ocupat de numire. El îşi iubeşte Stăpânul şi vrea să-i înfăptuiască lucrarea bine. Şi supraveghetorul este interesat de progresul fiecărui slujitor, iar în programul de instruire el demonstrează acest lucru verificând regulat cum îşi împlineşte fiecare datoria. El supraveghează progresul, aşa cum reiese din raportul de serviciu al fiecăruia şi chiar însoţeşte pe fiecare în parte, atunci când vizitează casele altora pentru a explica vestea bună a Împărăţiei. În acest fel el poate oferi sugestii plăcute şi poate vedea cine a devenit calificat pentru a-i ajuta pe alţii.

11. Un serv nu ar trebui niciodată să stăpânească peste cei ce sunt moştenirea lui Dumnezeu. În schimb, el trebuie să fie un exemplu pentru turmă. (Mat. 23:8-11; 2 Cor. 1:24) Aceasta înseamnă că el nu este cineva care doar le spune altora cum să procedeze, ci el însuşi procedează just alături de

Cuprins

ei. De obicei, adunările reflectă atitudinea servilor. Dacă servii sunt zeloşi, adunarea este vie. Când sunt indiferenţi, şi adunarea duce lipsă de vitalitate şi arată puţin progres. De aceea este important ca supraveghetorii să fie cu adevărat interesaţi de lucrarea lor. Societatea Noii Lumi avansează cu rapiditate şi consecvenţă, iar pentru ca o persoană să se califice ca supraveghetor este obligatoriu ca şi aceasta să fie progresivă. Cu înţelepciune, ea nu o ia înaintea organizaţiei şi nici nu rămâne în urmă, astfel încât organizaţia să meargă înaintea ei. Ea aleargă cursa cu rezistenţă, ţinând pasul cu societatea Noii Lumi. (Filip. 3:16; Evrei 12:1,2)

12. Cel care este matur în dezvoltare creştină a dezvoltat o bună perspectivă. El nu se lasă distras cu uşurinţă de la lucrarea cu adevărat importantă ce trebuie îndeplinită. „Şi iată pentru ce continui să mă rog: iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă exactă şi în discernământ deplin, ca să vă asiguraţi de lucrurile mai importante şi, astfel, să fiţi fără cusur, să nu-i faceţi pe alţii să se poticnească, până în ziua lui Cristos, şi să fiţi plini de rodul dreptăţii, care vine prin Isus Cristos, spre gloria şi lauda lui Dumnezeu”. (Filip. 1:9-11, *NW*). Care sunt lucrurile cu adevărat importante asupra cărora el îşi concentrează atenţia? Nu orele listate într-un raport ce este predat; nu cantitatea de literatură plasată. Nu, acele lucruri doar reflectă măsura în care noi apreciem problemele de cea mai mare importanţă şi în care am devenit eficienţi în a le explica altora.

13. Cel mai important aspect îl reprezintă justificarea numelui lui Iehova, prin Împărăţia sa, iar noi suntem privilegiaţi să susţinem partea Sa a chestiunii, prin menţinerea integrităţii noastre, în timp ce vom continua să punem mărturie despre adevăr. (Iov 2:1-6; Prov. 27:11) Prin urmare, principala sarcină a supraveghetorului este de a-i ajuta pe cei din adunare să fie capabili să recunoască suveranitatea lui Iehova şi să-l preamărească pe El, în fiecare moment, şi să atragă atenţia tuturor asupra organizaţiei lui Iehova ca fiind singurul aranjament de închinare a poporului Său. Atunci când cineva are o apreciere deosebită a faptului că este privilegiat pentru a susţine partea lui Iehova în marea controversă, prin dăruirea devotamentului către El şi că adevărata închinare nu este numai în beneficiul omului, ci este serviciul nostru pentru Dumnezeu, în acel moment el vede dintr-o perspectivă dreaptă relaţia sa cu Dumnezeul cel Viu. Dacă suntem mişcaţi de o asemenea apreciere a lucrurilor cu adevărat importante, putem fi siguri că roadele aduse în slujirea noastră vor fi o laudă pentru Tatăl. Dacă este doar „bănuţul văduvei”, constând într-o oră sau două de predicare a Împărăţiei, pe lună, venită din partea unei persoane care nu poate mai mult, atunci este pe placul lui Iehova. (Marcu 12:41-44) Pe de altă parte, dacă altcineva care apreciază chestiunea, ar putea să dedice cincizeci de ore pe lună în lucrarea de teren sau poate să-şi îmbunătăţească prezentarea adevărului, atunci acel cineva ar vrea să facă aceste lucruri. Sau dacă el ar putea să-şi aranjeze treburile astfel încât să devină un slujitor pionier cu timp integral, atunci cunoştinţa exactă a

Cuprins

problemei în cauză şi iubirea copleşitoare îl vor determina să-l laude pe Dumnezeu în acea calitate. - 2 Cor. 9:7.

14. „Înţelepciunea care vine de sus este... gata să asculte.” (Iac. 3:17, *NW*) Motivaţi de acea înţelepciune, şi noi vom fi gata să ascultăm. De fapt, ar trebui să fim atât de pregătiţi să ascultăm încât am face orice ne stă în putinţă pentru a află cum să ascultăm. Martorii lui Iehova sunt foarte conştienţi de faptul că dezvoltarea societăţii Noii Lumi nu se datorează unui singur om. Deşi este posibil ca unul din ei să planteze sămânţa adevărului ce se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu, iar altul, respectând sfaturile Bibliei, să facă vizite ulterioare la cei asemenea oilor, să cultive, totuşi în analiza finală Dumnezeu este cel care o face să crească. (1 Cor. 3:6) Este nevoie de spiritul Său sfânt sau de forţa activă pentru a fi o creştere, şi acel spirit acţionează în strânsă legătură cu Cuvântul şi organizaţia Sa. Aceasta înseamnă că este crucial să ţinem tare la Cuvântul scris, să îl studiem, să punem în practică, pentru a arăta o creştere. (Iosua 1:8)

15. La fel şi cu instrucţiunile de la „servul credincios şi înţelept”, indiferent dacă sunt trimise în formă tipărită sau notate într-un raport scris, de către un serv de circuit sau altcineva care este trimis să reprezinte Societatea Turnul de Veghere. Preoţii din Israelul antic memorau de fapt instrucţiunile ce guvernau serviciul lor de la templu, pentru a nu se abate de la ele. Iar astăzi supraveghetorii ar trebui să înveţe foarte bine instrucţiunile primite de la Societate, verificând frază cu frază, pentru a fi siguri că toate acestea se aplică local. Ei vor aranja întâlniri de serviciu săptămânale practice şi instructive, care se vor axa pe acele instrucţiuni şi care se modelează conform circumstanţelor adunării locale, astfel încât toţi să aprecieze că li se aplică lor. El nu se opreşte nici aici, fiindcă el este interesat să vadă că fiecare slujitor pune în aplicare instrucţiunile. Aşadar, el le urmăreşte îndeaproape, organizând discuţii despre acestea la diverse centre de serviciu, când fraţii se întâlnesc pentru serviciul de teren, iar el însuşi lucrează alături de ei pentru a-i ajuta să pună în practică ceea ce au auzit. Astfel, toţi sunt sprijiniţi să răspundă pe deplin la sfatul organizaţiei peste care lucrează spiritul lui Iehova. Toţi vor vedea dovada binecuvântării lui Iehova asupra slujirii lor. Toţi vor înainta o dată cu societatea Noii Lumi. Supraveghetorii nu sunt interesaţi numai de slujba lor; ei sunt cu ochii fixaţi, în interes personal, pe bunăstarea fraţilor lor. (Filip. 2:1-4, *NW*)

16. Apostolul Pavel a scris o expresie adresată tânărului Timotei, care provoacă gândirea: „Meditează asupra acestor lucruri, fii absorbit de ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toţi. Fii mereu atent asupra ta şi asupra învăţăturii pe care o dai altora. Stăruie în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine şi pe cei ce te ascultă.” (1 Tim. 4:15,16, *NW*) Acel sfat îl putem lua în inimi fiecare dintre noi. Oare vă bucuraţi de oportunităţile care vă stau la îndemnă ca slujitor al lui Dumnezeu? Ca vestitor al adunării ori slujitor cu timp integral, vă îndepliniţi pe deplin slujirea? Este evident progresul? Vă extindeţi oare slujirea şi vă impuneţi în mod necontenit cu

Cuprins

scopul de a vă spori capacităţile teocratice, pentru a avea un serviciu mai mare în societatea Noii Lumi? Oferiţi voi sprijin, sută la sută, servilor numiţi în mod teocratic şi puneți la inimă toate sfaturile ce vin din partea organizaţiei teocratice?

17. Dacă sunteţi un serv, unul din servii numiţi să-l asiste pe supraveghetorul adunării, luaţi aminte la numirea voastră. Asumaţi-vă responsabilitatea ce vi s-a dat de către organizaţia teocratică, nu din constrângere, ci din proprie iniţiativă. Puneţi suflet în tot ceea ce faceţi, deoarece este o plăcere să promovați închinarea curată. Acelaşi lucru este valabil şi pentru supraveghetorii din grupă, circuit, district şi filială: Daţi-vă toată silinţa pentru a trăi la înălțimea standardele înalte stabilite pentru voi în Biblie. Întotdeauna apelaţi la aceasta pentru sfaturi. Ţineţi tare la organizaţia teocratică. Ascultaţi sfaturile ei şi fiţi în permanenţă cu băgare de seamă chiar la instrucțiunile pe care le emite, pentru a găsi modalități de a va îmbunătăţi serviciul ca supraveghetori. Fie ca a voastră cale de acțiune să fie aceeaşi cu cea a apostolului Pavel, care a putut să le spună fraţilor săi: „Deveniţi imitatori ai mei, după cum şi eu sunt al lui Cristos.” (1 Cor. 11:1, *NW*) Multe lucruri au fost încredinţate în grija voastră. Multe se vor cere din partea voastră. Dar chiar şi acum puteţi intra în bucuria Stăpânului prin îndeplinirea credincioasă a numirii voastre. (Mat. 13:12)

18. Nu există îndoială în privinţa aceasta. Iehova îşi echipează societatea Noii Lumi pentru viaţă în noua lume. Scopul vostru în viaţă este de a-l sluji pe Iehova. El v-a dăruit fericitul privilegiu de a sluji în organizaţia Sa. Aşadar, ce ar fi mai plăcut lui Dumnezeu decât să îi răspundeţi la invitaţia de a servi şi de a vă petrece, din toată inima, întreaga voastră viaţă, în jurul serviciului pe care El vi l-a încredinţat în grijă? O extraordinară lucrare este pe cale de a se realiza acum, şi ea se realizează cu succes, având binecuvântarea spiritului lui Iehova. Dacă vă veţi îndeplini bine partea voastră, atunci este posibil să aveţi şansa de a trăi veşnic, pentru a veghea peste interesele lui Dumnezeu, în noua Sa lume.

„Îmi place să fac voința Ta, Dumnezeul meu: da, legea Ta este în fundul inimii mele.” (Ps. 40:8)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este punctul nostru de vedere faţă de numirile de serviciu din societatea Lumii Noi?
2. Cum şi de ce trebuie cineva să ‘tindă la funcţia de supraveghetor’?
3. Ce îngrijire este făcută, în mod înţelept, pentru expansiunea viitoare?
4. Ce arată 1 Petru 5:1-5 că este atitudinea corectă pentru un supraveghetor?
5. De ce îndeplinirea credincioasă a serviciului este acum aşa de importantă?
6. Ce anume recomandă pe cineva ca slujitor?

Cuprins

7. Ce standard minunat de urmat este fixat în Scripturi pentru supraveghetori?
8. De ce este important interesul personal în fiecare slujitor şi cum poate fi arătat lucrul acesta?
9. Cum trebuie să răspundă cineva la instruirea în serviciu, atunci când este prevăzută pentru el?
10. Care este următorul pas după ce cineva a fost instruit, şi cum trebuie să fie privit acesta?
11. De ce este important ca supraveghetorul să fie un bun exemplu pentru adunare?
12. Ce anume îl fereşte pe cineva să fie abătut la chestiunile neimportante?
13. Asupra căror lucruri cu adevărat importante trebuie să ne concentrăm atenţia şi cum se va reflecta lucrul acesta în serviciul nostru?
14. (a) Cum ne putem arăta „gata să ascultăm”? (b) Ce anume este necesar dacă se vrea creştere?
15. Cum trebuie să fie primite instrucţiunile de la Societate, şi ce anume trebuie făcut pentru a se îngriji că acestea sunt aplicate întru totul?
16. Ce sfat bun i-a dat Pavel lui Timotei şi cum ne putem verifica progresul?
17. Ce sfat este oferit aici pentru servi?
18. Ce poziţie trebuie să ocupe în viaţa noastră numirile noastre teocratice?

Sinceritatea îl cinsteşte pe Iehova

LUMEA are o zicală că „sinceritatea este cea mai bună politică,” dar cel care este sincer doar din cauza politicii nu este nici sincer cu adevărat, nici nu este probabil că va urma acea politică în mod consecvent. Un stimulent mult mai bun pentru creştini de a fi sinceri este că „sinceritatea Îl cinsteşte pe Iehova.” Şi o face, fiindcă ea arată că El poate avea oameni integri, în ciuda faptului că Diavolul s-a lăudat că îi poate îndepărta pe toţi oamenii de Dumnezeu.

Ilustrativă pentru modul în care sinceritatea aduce, într-adevăr, cinste lui Iehova este următoarea scrisoare de la un adolescent din New York şi un articol dintr-un ziar:

„În drum spre casă de la biblioteca publică, am observat un portmoneu negru pe marginea drumului, pe care l-am ridicat şi l-am dus acasă. Când am văzut numele şi numărul de telefon al proprietarei, am sunat-o imediat şi am aranjat să vină să îl ia de la mine de acasă. Portmoneul conţinea o sumă considerabilă de bani, precum şi alte documente de mare preţ pentru proprietară. Când a venit, mi-a mulţumit şi a remarcat: ‘Nu credeam că mai există oameni cinstiţi în lume.’ A vrut să mă răsplătească, aşa că am profitat de ocazie de a-i pune mărturie şi am întrebat-o dacă vrea să primească acasă *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* timp de un an. A spus că da şi a fost foarte încântată de exemplarele pe care i le-am dat. A vrut să îmi dea şi bani, dar am spus că dacă ia revistele va fi o răsplată suficientă pentru mine.”

Cuprins

„A fost atât de impresionată încât a publicat câteva rânduri în ziarul local, în care menționa că sunt unul dintre martorii lui Iehova. Ea îmi spusese că ştia despre martorii lui Iehova şi lucrarea lor minunată.” Articolul din ziar despre care se face referire, din data de 17 februarie 1957, urmează:

“D-na. L. L. Watkins de pe 8602 Forest Parkway este fericită astăzi pentru că portmoneul pe care şi-l pierduse a fost găsit de un băiat cinstit din Cypress Hill, în vârstă de 14 ani, care a remarcat adresa din portofel şi i l-a înapoiat de îndată. D-na. Watkins a fost atât de recunoscătoare încât s-a oprit la redacţia publicaţiei *Leader-Observer* office şi a cerut să se facă o menţiune specială în ziar despre sinceritatea băiatului. Plecată la cumpărături, d-na. Watkins îşi umpluse braţele cu pachete şi căra o plasă mare de cumpărături. Când s-a întors acasă, ea nu şi-a dat seama că îşi pierduse portmoneul, până când nu a sunat-o Jeremiah Sciuto, de 14 ani, de pe 62 Hemlock Street. Băiatul găsise portmoneul pe Jamaica Avenue şi l-a înapoiat intact. Tânărul este membru al martorilor lui Iehova.”

‘Iluminismul’ din Roma Antică

● Mark Twain, autor american de seamă, a scris în Volumul I, capitolul 26, în *The Innocents Abroad:* „Cu vreo şaptesprezece sau optsprezece secole în urmă, oamenii needucaţi din Roma aveau obiceiul de a trimite creştinii în arena Coloseumului de acolo şi de a pune animalele sălbatice pe ei, pentru spectacol. Era ca o lecţie. Trebuia să îi înveţe pe oameni să urască şi să se teamă de noua doctrină pe care o învăţau urmaşii lui Cristos. Fiarele sfâşiau victimele, membru cu membru, şi îi prefăceau în cadavre mutilate cât ai clipi din ochi. Dar când au venit creştinii la putere, când sfântă Biserică Mamă a devenit amanta barbarilor, ea nu i-a învăţat, sub nicio formă, că mijloacele lor erau greşite. Nu, ea i-a pus în această Inchiziţie plăcută şi a arătat spre Răscumpărătorul Binecuvântat, care era atât de blând şi de milostiv faţă de toţi oamenii, iar ei i-au îndemnat pe barbari să Îl iubească; şi au făcut tot ce au putut ca să îi convingă să Îl iubească şi să Îl cinstească—mai întâi răsucindu-le degetele mari, din încheietură, cu un şurub; apoi ciupindu-i de piele cu cleştele—roşu şi fierbinte, pentru că sunt cele mai confortabile pe vreme rece; apoi jupuindu-i de vii câte puţin, şi în cele din urmă arzându-i în public. Întotdeauna i-au convins pe acei barbari. Religia adevărată, aplicată cum se cuvinte, aşa cum obişnuia buna Biserică Mamă să o facă, este foarte, foarte mângâietoare. De asemenea, este incredibil de convingătoare. Există o mare diferenţă între a hrăni animale sălbatice cu ei şi a le stârni simţurile mai sensibile într-o Inchiziţie. Sistemul barbarilor depravaţi este unul, iar sistemul popoarelor iluminate, civilizate, este altul. Este mare păcat că Inchiziţia jucăuşă nu mai există.”

Întrebări de la cititori

● Cum se poate explica faptul că deşi locuitorul temporar trebuia să fie ascultător de multe dintre legile şi cerinţele lui Iehova, la fel ca izraeliții, totuşi locuitorii temporari puteau mânca „orice trup mort”, în timp ce izraeliții nu puteau, şi puteau şi să vândă unui străin, aşa cum se menţionează la Deuteronomul 14:21? Dacă era necurat pentru izraeliți, atunci de ce nu era şi pentru locuitorii temporari şi pentru străini?—L. R., Statele Unite.

Este adevărat, Iehova a declarat, în mod repetat, că urma să existe o singură lege pentru israelit şi pentru cel născut într-o ţară străină, dar această regulă apare mereu în anumite contexte şi împrejurări, aplicându-se anumitor legi, precum cele legate de talion, de paşte şi de uciderea neintenţionată. A se vedea Exodul 12:49; Leviticul 24:22; Numerele 15:29. Dreptatea cerea să nu existe discriminare.

Totuşi, Iehova, în calitate de Legiuitor Suprem, a ales să considere izraeliții o clasă distinctă şi astfel le-a impus numai lor anumite restricţii şi le-a acordat avantaje corespunzătoare, pe care nu le-a acordat şi altora. Aşadar, „fiindcă sunteţi un popor sfânt pentru Iehova Dumnezeul vostru,” lor nu li s-a permis să mănânce ceea ce murise de la sine. Dar, din nou, interesul putea fi cerut de la alții, însă nu de la frații izraeliți. Mai mult, numai cineva născut israelit putea fi ales rege peste Israel.—Deut. 14:21, *NW*; 17:15; 23:20.

Ţările moderne, precum Statele Unite, recunosc corectitudinea acestui principiu. Toţi cei care locuiesc în interiorul graniţelor sale beneficiază de garanţiile sale constituţionale şi trebuie să se supună legilor sale. Totuşi, locuitorii au anumite beneficii şi obligaţii aparte, însă numai un cetăţean nativ poate fi ales preşedinte.

● Ce înţeles au cuvintele lui Pavel de la Evrei 12:13 (*NW*): „Faceţi cărări drepte pentru picioarele voastre, astfel încât ce este şchiop să nu iasă din încheietură, ci mai degrabă să se vindece:”—K. K., Statele Unite.

Acest sfat este în armonie cu hotărârea lui Pavel: „Dacă un aliment îl face pe fratele meu să se poticnească, nu voi mai mânca niciodată carne, ca să nu îl fac pe fratele meu să se poticnească.” (1 Cor. 8:13, *NW*) De asemenea, este în armonie şi cu sfatul lui Pavel: „Toate lucrurile sunt legitime, dar nu toate lucrurile sunt folositoare. Toate lucrurile sunt legitime, dar nu toate lucrurile zidesc. Fiecare să caute, nu folosul lui, ci al altuia.” —1 Cor. 10:23, 24, *NW*.

Un individ cu membre sănătoase poate umbla pe drumuri rele şi pe alei întortocheate şi ocolişuri fără să i se întâmple ceva rău. Dar unul şchiop trebuie să fie foarte atent pe unde merge sau poate uşor să îşi scrântească piciorul. Aşa că unii, pentru că sunt sănătoşi şi maturi din punct de vedere spiritual, îşi pot permite anumite libertăţi care implică un risc sau un pericol şi totuşi nu păţesc nimic, datorită maturităţii lor. Dar cei care nu sunt aşa de

Cuprins

maturi sau sunt şchiopi din punct de vedere spiritual, ca să zicem aşa, poate văd exemplul celor puternici şi încearcă să îl urmeze, numai ca să ajungă la necaz; fiind necesar să fie puşi la probă de adunare sau vor ajunge să 'se înece în marea' materialismului.

Aşadar, dragostea frăţească sugerează faptul că „noi, deci, care suntem tari, trebuie să purtăm slăbiciunile celor care nu sunt tari, şi să nu ne plăcem nouă înşine." Adică trebuie să fim dispuşi să ne negăm pe noi înşine, astfel încât alţii care nu sunt la fel de puternici ca noi să nu fie ispitiţi să ne urmeze pe o cale de acțiune primejdioasă şi să sufere naufragiu, să îşi piardă credinţa şi integritatea. Da, „fiecare dintre noi să-i placă aproapelui său în ceea ce este bine pentru zidirea acestuia."—Rom. 15:1, 2, *NW*.

Deşertăciunea predicării moderne

● Un profesor de teologie de la Facultatea Teologică Federală din Chicago, Marcus Barth, fiul teologului european Karl Barth, a fost citat în revista *Time* din 18 februarie 1957, spunând despre predicarea modernă: „În Europa, predicarea se află la un nivel mai profund şi mai dogmatic decât aici, dar bisericile sunt goale mult prea des. Aici predicarea este aproape de oameni, bisericile sunt pline, dar problema este dacă adunarea aude ceva în predică ce membrii ei nu au citit deja în ziarele de dimineaţă sau ceva ce nu au vorbit între ei."

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

21 iulie: Supraveghetori ai poporului lui Iehova, pag. 369.

28 iulie. Să acceptăm responsabilitatea în societatea Lumii Noi, pag. 376.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Care este numele lui Dumnezeu? P. 355, parag. 1.

Ce obligație au urmașii lui Cristos? P. 356, parag. 4.

Cum dă dovadă sufletul de însușiri omenești? P. 359, parag. 2.

Care este adevăratul obiectiv al dorinței omului? P. 360, parag. 4.

Cine are autoritate asupra lumii prezente? P. 361, parag. 3.

Ce dispoziție mentală a avut Cristos? P. 363, parag. 3.

Ce s-a întâmplat cu omul din Ceylon care a renunțat la cariera unei facultăți? P. 365, parag. 3.

De ce dezvoltarea societății Lumii Noi este motiv de uimire? P. 369, parag. 1.

Cum a folosit Dumnezeu un canal de comunicare pentru poporul Său? P. 370, parag. 7.

Care sunt câteva din cerințele scripturale pentru supraveghetorii din organizația lui Dumnezeu? P. 371, parag. 10.

Ce se înțelege prin exprimarea că un creștin trebuie să fie sănătos la minte? P. 372, parag. 13.

De ce o scrisoare nu face pe cineva slujitor? P. 377, parag. 6.

Care este principala poziție a unui supraveghetor? P. 380, parag. 13.

De ce locuitorului temporar din Israel îi era permis să mănânce ce murea de la sine, în timp ce izraeliților nu li se permitea? P. 383, parag. 3.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 IULIE 1957 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ RECUNOAȘTEM PUTEREA DORINȚEI GREȘITE - Pag. 465

PREDICAREA DIN CASĂ ÎN CASĂ, CEA MAI EFICACE - Pag. 473

SUNT CELE 10 PORUNCI PENTRU CREȘTINI? - Pag. 475

ARĂTAȚI RESPECT LA ÎNTÂLNIRI - Pag. 479

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag. 480

AJUTAȚI-I PE ALȚII LA UNITATE SUB CREATORUL LOR - Pag. 484

SĂ CULTIVĂM DORINȚE CORECTE - Pag. 487

PARTEA 1—ÎN JURUL LUMII CU VICE-PREŞEDINTELE - Pag. 495

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 501

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

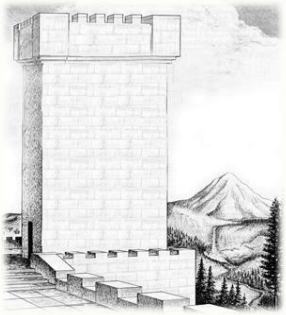

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1957 Nr. 13

SĂ RECUNOAȘTEM PUTEREA DORINŢEI GREȘITE

„Ci fiecare este încercat, fiind atras şi ademenit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când devine roditoare, dă naştere păcatului, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea”. – Iac. 1:14,15, *NW*.

O bucată de aur strălucitor, puţin argint sclipitor şi un veşmânt arătos a costat viaţa unui om. S-a întâmplat pe când naţiunea Israel a cucerit Ierihonul, în secolul al cincisprezecelea înainte de Cristos. Numele acelui om era Acan. Era soldat în armata lui Israel. Oastea primise ordin să distrugă tot din cetate. Nimic nu trebuia cruţat, în afară de aur, argint şi alte metale găsite acolo, dar acestea nu erau menite să devină proprietatea personală a soldaţilor. Acestea urmau să intre în tezaurul lui Israel, care era dedicat lui Iehova Dumnezeu.

2. Priviţi în urmă spre acele vremuri şi observaţi ce s-a întâmplat în timpul scotocirii din casă în casă, la Ierihon. Acan este complet singur într-una din case. El a găsit o bucată de aur, puțin argint şi un veşmânt caldeean arătos. Cercetând haina, el se gândeşte ce păcat ar fi ca un astfel de veşmânt ce arăta minunat să trebuiască să fie distrus. Cu cât se uita mai mult la el și-i simțea ţesătura fină, cu atât mai mult şi-l dorea. Tot la fel s-a întâmplat cu aurul şi argintul, pe când le ridica şi le cântărea în mâinile sale. El permite dorinţei pentru aceste lucruri interzise să se dezvolte în sine. Întrucât nu este observat în lumina slabă dinăuntrul casei, este încurajat să-şi împlinească dorinţa. Nicidecum nu gândeşte că s-ar putea întâmpla ca cineva să descopere că şi-a însuşit aceste lucruri. În cetate nu le va băga nimeni de seamă lipsa. Încurajat de acest gând, el ascunde lucrurile şi le scoate din cetatea

Cuprins

condamnată, ducându-le în cortul său. În singurătate totală, el trage deoparte aşternutul podelei, sapă o groapă şi ascunde în ea prada. După ce pune la loc aşternutul podelei, Acan pleacă, cu un sentiment de satisfacţie. Şi-a împlinit dorinţa, nu-i altul mai înțelept ca el.

3. Acan a nutrit o dorinţă greşită și a împlinit-o. Dar, în ciuda convingerii sale, faptele lui nu au trecut neobservate. E drept că niciun ochi omenesc nu i-a observat actul neascultător, însă ochii lui Dumnezeu l-au văzut. Întrucât Dumnezeul lui Israel nu îngăduia ca prezenţa unui astfel de om să-i corupă poporul ales de el, i-a făcut cunoscut lui Iosua că Israel s-a pângărit în faţa ochilor lui, printr-un act de neascultare şi hoţie voită. „Atunci Iehova i-a zis lui Iosua: Ridică-te! De ce-ai căzut cu faţa la pământ? Israel a păcătuit; ei au încălcat legământul pe care li-l dădusem ca poruncă. Au luat din ceea ce era destinat distrugerii, au furat şi au tăinuit fapta şi au pus cele furate printre lucrurile lor. Fiii lui Israel nu vor mai putea să se ridice împotriva duşmanilor lor. Vor fugi dinaintea duşmanilor lor, fiindcă au ajuns un lucru destinat distrugerii. Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciţi din mijlocul vostru lucrul destinat distrugerii.” – Iosua, 7: 10-12, *NW*.

4. Iosua a pus apoi pe fiecare seminţie să treacă prin faţa lui, iar Dumnezeu i-a arătat că vinovatul era din seminţia lui Iuda. Apoi, din seminţia aceea i-a arătat familia Zerahiţilor. Fiecare om din această familie a trecut prin faţa lui Iosua, şi a venit şi rândul lui Acan. Când a trecut el pe dinaintea lui Iosua, Dumnezeu i-a arătat că acesta este vinovatul. „Atunci Iosua i-a zis lui Acan: Fiul meu, dă-i, te rog, glorie lui Iehova, Dumnezeul lui Israel, şi mărturiseşte înaintea lui. Spune-mi, te rog, ce-ai făcut. Să nu-mi ascunzi nimic”. (Ios. 7:19, *NW*). Când Acan şi-a mărturisit fapta rea, oamenii s-au dus la cortul lui, au dezgropat prada şi i-au adus-o lui Iosua. Acan a fost scos apoi afară din tabără şi omorât cu pietre. Astfel, dorința care l-a dus spre păcat i-a adus moartea.

5. Experiența lui Acan ilustrează clar puterea dorinţei greşite şi urmările ei. Ea arată că, deși în ascuns, împlinirea unei dorinţe greșite nu poate trece neluată în seamă. Iehova Dumnezeu, Suveranul Universal, vede asta. Dar oamenii răi ca Acan nu pot înţelege aşa ceva. „El şi-a spus în sinea lui: Dumnezeu a uitat; şi-a ascuns faţa; nu va vedea niciodată asta”. (Ps. 10:11, *AT*). Însă Iehova vede, şi nu va uita. Aşa că omul trebuie să aibă mare grijă ce fel de dorinţe cultivă, asigurându-se că nu sunt rele.

6. El trebuie să ţină minte ce a spus Iacov, scriitorul biblic, despre dorinţele greșite şi unde duc acestea. „Ci fiecare este încercat, fiind atras şi ademenit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când devine roditoare, dă naştere păcatului, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea.” (Iac. 1:14,15, *NW*). Şi aşa s-a întâmplat cu Acan. Dorinţa lui de a avea o bucată de aur, puțin argint şi o haină l-au condus la păcat, iar păcatul la moarte. Astfel, când vei simţi atracţia magnetică a dorinţei trăgându-te spre ceva ce-i considerat greşit de către scripturi, adu-ţi aminte ce spune Biblia despre dorinţă. Adu-ţi aminte ce i s-a întâmplat lui Acan. Apoi exercită-ţi puterea de voinţă şi opune-te ispitei. Dacă nu reuşeşti să opui o mare rezistenţă, dorinţa va creşte tot mai mare până când devine fertilă, făcându-te să

Cuprins

păcătuieşti. Acesta, la rândul lui, îţi va garanta o judecată de distrugere din partea lui Dumnezeu.

MULŢI AU CEDAT DORINŢELOR GREŞITE

7. De-a lungul anilor ce au trecut au existat creştini dedicaţi care au crezut că se pot juca cu dorinţa greşită, fără a-şi face rău. Ei nu au fost conştienţi de puterea acesteia. Prin urmare, când au fost ispitiţi de aceasta n-au căutat să şi-o scoată din minte. În schimb, au nutrit dorinţa. S-au gândit întruna la ea. Şi în acest timp, rezistenţa lor slăbea tot mai mult, până când dorinţa a ajuns să-i biruie, ei îngăduindu-i să devină fertilă. Printr-o astfel de atitudine greşită ei au ajuns necuraţi în ochii lui Dumnezeu şi n-au mai putut rămâne în organizaţia lui teocratică, întocmai cum Acan a devenit nepotrivit să rămână în ea. Prin urmare, Dumnezeu i-a excomunicat. Nu i-a mai acceptat ca slujitori ai Lui. După o perioadă de timp, numai un mic număr dintre ei a arătat o căinţă sinceră, şi prin nemeritata bunătate a lui Dumnezeu le-a fost iertat păcatul. Li s-a permis, apoi, să re-intre în organizaţia teocratică. Dar această reîntoarcere la mila lui Dumnezeu a însemnat un drum foarte, foarte greu. Ar fi fost mult mai bine pentru ei dacă, de la început, ar fi rezistat dorinţei greşite.

8. Aceia care n-au reuşit să arate o căinţă sinceră se vor confrunta cu o nimicire veşnică. Ei sunt cei la care apostolul Petru face referire când spune: „Şi mulţi vor urma faptele conduitei lor libertine, iar din cauza lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. Mai mult, vă vor exploata cu lăcomie prin cuvinte prefăcute. Cât despre ei, însă, judecata din timpurile străvechi nu întârzie şi distrugerea lor nu dormitează”. (2 Pet. 2:2,3, *NW*). Aşadar, nu trebuie să ne jucăm în mintea noastră cu dorinţele greşite, ci mai de grabă să le alungăm complet de acolo. Să nu le dăm voie să prindă rădăcini.

9. Biblia menţionează multe exemple de indivizi, ca Acan, care nu a apreciat acest fapt. În fiecare dintre cazuri, rezultatul a fost acelaşi – dorinţa greşită a dus la păcat, iar păcatul, la moarte. Aşa s-a întâmplat şi cu Eva, prima femeie. Când i s-a spus că dacă mănâncă din fructul interzis din grădina Eden va deveni înţeleaptă şi, asemenea lui Dumnezeu, va fi capabilă a judeca pentru ea însăşi ce este bine şi ce e rău, ea a început să-şi dorească fructul oprit. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai de dorit a devenit el în ochii ei şi cu atât mai mult şi l-a dorit. „Atunci femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat, deci, din rodul lui şi a mâncat.” (Gen. 3:6, *NW*). Astfel că dorinţa ei greşită a ajuns să dea naştere păcatului. Ea a făcut greşeala de a o nutri, în loc să o alunge din minte, de la început. La momentul potrivit, acest păcat i-a adus moartea veşnică.

10. În cazul lui Adam, dorinţa sa de a se face plăcut Evei mai mult decât să-l asculte pe Iehova, a fost aceea care l-a condus la păcat. Când s-a reîntors din cealaltă parte a grădinii şi când a văzut ce făcuse Eva, în loc s-o corecteze şi să refuze de a lua parte la păcatul ei, el, din contră, a acceptat fructul din mâna ei, şi i

Cuprins

s-a alăturat în actul de neascultare voită față de Dumnezeu. Dorința lui de a-i face pe plac l-a condus la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. „Și lui Adam i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să nu mănânci din el», blestemat să fie pământul din cauza ta”. Deoarece Adam fusese avertizat dinainte că, dacă va mânca acel fruct va muri, neascultarea lui însemna că se va întoarce în țărâna lipsită de viață din care fusese făcut. „Căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” (Gen. 3:17-19, *NW*). Așadar, dorința greșită a lui Adam l-a dus la păcat, și păcatul său la moarte.

11. Întrucât dorința greșită a avut puterea să atragă un om perfect și o femeie perfectă în păcat și moarte, oare cine s-ar putea grăbi să afirme că un om imperfect va putea nutri, în mintea lui, o dorință greșită, fără ca, în cele din urmă, să fie condus spre realizarea ei? Nu este nicio îndoială că din cauza acestui fapt Isus a spus: „Dar eu vă spun că cine privește insistent o femeie în așa fel încât s-o poftească a și comis adulter cu ea, în inima lui.” (Mat. 5:28, *NW*). S-ar putea spune că un astfel de om a comis adulter in inima lui, deoarece, dacă ar fi avut ocazia, dorința lui greșită l-ar fi determinat să comită adulter în realitate. Sau cu persoana necăsătorită, l-ar ar fi făcut să comită curvie.

12. Acest principiu s-a dovedit adevărat cu regele David, care, în timp ce umbla pe acoperișul palatului său, și-a ațintit privirile asupra Batșebei, care se scălda. El a privit-o cu o dorință aprinsă. Dorința l-a învins și el a căutat s-o împlinească, și așa a făcut, cu toate că Batșeba era soția altcuiva. El a aranjat ca soțul ei să fie trimis în linia întâi a trupelor aflate în luptă, pentru a-și găsi o moarte sigură. Apoi, după ce omul a fost ucis, David a continuat în dorința lui greșită, luând-o pe Batșeba de soție. Astfel că dorința, căreia el i-a permis să se dezvolte în el în timp ce se uita la Batșeba, l-a condus la păcat în ochii lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost la mijloc spiritul de căință sinceră, atunci când profetul Natan i-a arătat greșeala, acest păcat l-ar fi costat pe David viața. O dorință greșită trebuie, așadar, percepută de la bun început, și trebuie făcut orice efort pentru a o alunga din minte.

13. Cât de vital este aceasta poate fi mai bine apreciat când ne vom reaminti că și îngerii au cedat sub puterea dorinței greșite. Aceste puternice creaturi cerești nu i se pot sustrage, deși sunt cu mult superioare omului. Mulți dintre ei i-au ajuns victime. Primul care a căzut a fost învins de mândrie și de dorința de a fi ca Suveranul Universal, Iehova. El a văzut că s-a ivit ocazia de a-și aduce la împlinire dorința prin intermediul primului om și al primei femei. El știa că aceștia vor umple, până la urmă, pământul, cu specia lor**.** Prin urmare, el s-a văzut pe sine domnind peste un pământ plin cu oameni care i se vor închina și îl vor sluji. Dar ambiția lui nu s-a oprit aici. El s-a văzut, apoi, domnind peste întregul univers, deținând poziția pe care doar Iehova Dumnezeu însuși o are. Această ambiție îndrăzneață a devenit dorința lui mistuitoare. Întrucât a acceptat-o, aceasta s-a dezvoltat și l-a împins la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Deoarece acest spirit rebel a ales o cale de acțiune a defăimării și revoltei împotriva lui Iehova, este numit Satan Diavolul.

14. Mai târziu, în vremea lui Noe, alți îngeri au păcătuit. Și aceștia au făcut greșeala de a stărui mental asupra unei dorințe greșite, până când aceasta i-a biruit.

Cuprins

Ei au văzut că oamenii simt plăcere în împreunare sexuală, şi şi-au dorit şi ei aşa ceva, cu toate că îngerii fuseseră creaţi fără sex. Hrănind dorinţa în minţile lor, ei şi-au dezvoltat o poftă sexuală ce sporea, pe măsură ce se tot uitau la fiicele oamenilor cu dorință pătimașă. Ei erau conştienţi că greşeau nutrind asemenea gânduri, dar tot au făcut-o. Ei ştiau, de asemenea, că locul lor era în ceruri, şi că ar fi trebuit să fie mulţumiţi de poziţia pe care Dumnezeu le-o dăduse acolo, în loc să-şi dorească să se amestece cu neamul omenesc. Ei erau un fel de viață, iar omenirea era altceva. Întrucât era împotriva legilor lui Dumnezeu să se amestece cele două tipuri de creaturi, ei ar fi trebuit să-şi alunge din minte gândul de a simţi şi ei plăcerile sexuale ale omenirii. Ei ar fi trebuit să alunge acest gând înainte de a prinde rădăcini, ca o dorinţă, şi de a creşte până la a-i mistui. Aşa ar fi trebuit să procedeze, dar ei nu au făcut aşa.

15. Pentru a-şi satisface poftele, aceşti îngeri şi-au abandonat, în mod neascultător, poziţia cerească, şi s-au materializat în corpuri de carne, căsătorindu-se cu fiicele oamenilor. Acest păcat a atras asupra lor judecata potrivnică a lui Iehova, pe care o va pune în aplicare la timpul Său stabilit. „Iar pe îngerii care nu şi-au păstrat locul iniţial, ci şi-au părăsit locuinţa potrivită pentru ei, i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari, cu lanţuri eterne, în întuneric dens.” (Iuda 6, *NW*). Cum a fost cu oamenii, așa a fost și cu ei – dorinţa greşită i-a dus la păcat, iar păcatul va însemna distrugerea lor. Astfel, dacă dorinţa greșită are puterea de a împinge până şi pe îngeri la păcat şi distrugere, cum vor putea nişte oameni imperfecți s-o nutrească fără să-şi dăuneze lor înşişi?

16. Iuda a fost unul care a arătat că nu se poate face asta. El a nutrit dorinţa de bani. El i-a îngăduit să crească până l-a transformat într-un hoţ şi un trădător al Fiului lui Dumnezeu. Ce i s-a întâmplat apoi, reflectă foarte bine adevărul celor scrise în 1 Timotei 6:9 (*NW*): „Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri”. Exact asta i s-a întâmplat lui Iuda. Iubirea lui de bani l-a înstrăinat de credinţă, aruncându-l în nimicire. Soarta lui ar trebui să fie un avertisment pentru toţi creştinii dedicaţi ce fac greşeala de a cultiva dorinţa de îmbogăţire.

17. Dar unii oameni care au fost odată creştini dedicaţi nu au reuşit să tragă învăţăminte din soarta lui. Ei au permis dorinţei de bani să-i devoreze şi, asemenea lui Iuda, au fost îndepărtaţi de la credinţă. Aceştia au permis dorinţei de îmbogăţire să-i dezlipească de organizaţia teocratică, ajungând, apoi, să fie complet absorbiţi, în încercarea de a-şi satisface acea iubire. Ei şi-au pierdut complet interesul de a umbla pe calea vieţii. Dacă aşa ceva s-a putut întâmpla unora, nu se poate întâmpla şi altora? Nu ţi se poate întâmpla şi ţie? Poate, dacă nu eşti atent să te opui dorinţei înşelătoare pentru bogăţii. Nu trebuie s-o laşi să pună stăpânire pe tine. Aşadar, ai grijă la ofertele de afaceri atrăgătoare, care te vor ţine constant departe de asocierea regulată cu societatea Lumii Noi şi care îţi vor solicita atât de mult timp încât nu vei mai putea studia Scripturile în mod regulat, nici să te mai implici în

Cuprins

serviciu creştin. Un creştin dedicat trebuie să se îndrepte spre acordarea de mai mult timp studiului biblic, şi serviciului lui Dumnezeu, nu mai puţin.

DRAGOSTEA PENTRU LUCRURI MATERIALE

18. Poate că un creştin nu se consideră prins în cursă de dragostea de bani, dar poate fi prins în cursă de dragostea pentru lucruri materiale. El vede etalarea strălucitoare de produse de consum cum iese abundent de pe poarta industriei moderne. El vede şi aude reclamele ispititoare care aţâţă flacăra dorinţei pentru ele. Se gândeşte ce mult i-ar plăcea să aibă cutare articol sau cutare lucru. Are o maşină pe care a reuşit s-o achite, însă vede o reclamă atractivă cu una din cele mai moderne maşini, de exemplu, şi îşi imaginează ce frumoasă ar fi în parcarea lui. Dar, întrucât nu şi-o poate permite, nu vede niciun rău în a visa la ea. Prin urmare, el se visează conducând pe autostradă, la volanul strălucitoarei maşini. Poate simți ușurința cu care se manevrează. Aude cum motorul toarce uniform, şi-i simte puterea când apasă pe acceleraţie. Pe măsură ce continuă să viseze, zi după zi, la acea maşină, dorinţa îi sporeşte, şi nu după mult timp se opreşte la un magazin de prezentare, ca s-o privească. După o discuţie cu vânzătorul, pleacă acasă, plănuind un mod de finanţare, chiar de s-ar îndatora cu un împrumut. Chiar se gândeşte la posibilitatea unui serviciu suplimentar, pentru a câştiga bani în plus, ca să-şi plătească datoria. E dispus să trăiască dincolo de mijloacele obişnuite, să-şi sacrifice din preţiosul timp ce l-ar putea acorda studiului şi serviciuluiu lui Dumnezeu, pentru a-şi satisface dorinţa mistuitoare pe care a cultivat-o pentru noua maşină. Desigur, altcineva ar putea avea o dorinţă diferită. În orice caz, omul caută lucruri materiale, sacrificând din cele spirituale. Dacă va continua pe această cale de acțiune, permițând dorinţelor egoiste să-i aglomereze timpul şi atenţia ce le datorează lui Dumnezeu, nu va trece mult până ce febra materialismului îl va ucide spiritual, iar aceasta, la rândul ei, îl va duce spre moarte fizică, împreună cu iubitorii prezentei lumi materialiste.

19. Nu este nimic greşit în a avea confort şi lux materiale, dacă ţi le poţi permite şi dacă le poţi întreţine. Acestea trebuie să te slujească, nu să te înrobească. Deci veghează asupra dorinţelor şi ţine-le sub control, ca să nu te controleze ele. Dacă eşti creştin, ele te pot îndepărta de la spiritualitate dacă le permiţi. Ele te pot trage în nisipurile mişcătoare ale materialismului, şi vei începe să te scufunzi treptat, şi să dispari şi să nu mai fi văzut în rândul societăţii Lumii Noi. Ele te vor scoate astfel de pe calea îngustă ce duce spre viaţă veşnică: „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” (Mat. 7:13, 14, *NW*). Unii merg pe acest drum sau cărare îngustă şi poate stau pe el mulţi ani la rând, după care dau voie atracţiei magnetice a dorinţelor greşite să-i abată spre calea largă, pe care umblă această lume materialistă. Astfel, un creştin nu-şi va îngădui să se lase înrobit de iubirea pentru lucruri materiale. Acestea conduc la cultivarea dorinţelor

Cuprins

greşite, şi-i vor aduce numai amărăciune. Ar fi pentru el la fel de dezastruos cum a fost iubirea de bani pentru Iuda.

STĂPÂNIŢI-VĂ DORINŢELE SENZUALE

20. Dorinţele carnale pot fi încă şi mai greu de stăpânit decât pofta pentru lucrurile materiale. Când sunt nutrite, acestea devin o flacără mistuitoare, ce devorează pe om în aşa măsură că legile morale nu mai au nicio însemnătate pentru el. Imoralitatea răspândită pe scară largă în lumea aceasta veche este o mărturie clară. În loc să dea ascultare poruncilor scripturale împotriva imoralităţii, lumea le ignoră, permiţând dorinței sexuale să depăşească limitele. Nu este nimic greşit în dorinţa sexuală în sine, întrucât ea a fost sădită în om de către Creator, însă răul survine atunci când îi este permis să devină necontrolată şi să atragă pe om dincolo de limitele legale stabilite de Dumnezeu. Prin urmare, creştinul, nu poate urma greşita cale de acțiune a lumii, ci trebuie să-şi controleze dorințele. Aceasta impune o exersare a puterii de voinţă. El trebuie să depună un efort hotărât ca să nu permită minţii sale să nutrească dorinţe sexuale dăunătoare, care nu-l vor putea duce decât la păcat.

21. Deoarece lumea a permis dorințelor sale să depăşească limitele Scripturale, lumea e plină de depravaţi şi lascivi. Cu privire la ei, Biblia spune: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, după dorinţele inimii lor, ca să-şi dezonoreze corpurile între ei, da, pe cei ce au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună şi au venerat creaţia, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin! Iată de ce Dumnezeu i-a lăsat pradă unor pofte sexuale ruşinoase, căci femeile lor şi-au schimbat întrebuinţarea naturală în una contrară naturii; şi la fel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea naturală a femeii şi, în dorinţa lor pătimaşă, s-au aprins unii faţă de alţii, făcând lucruri obscene bărbaţi cu bărbaţi şi primind în ei înşişi răsplata deplină care li se cuvenea pentru nelegiuirea lor.” (Rom. 1:24-27, *NW*). Conform cu ce spun aceste scripturi, lumea s-a stricat din cauza adulterilor, curvarilor, prostituatelor şi a homosexualilor. Prin urmare, creştinul, fiind înconjurat de această influenţă rea, trebuie să-şi întărească stăpânirea de sine, pentru a nu fi atras de dorinţa greşită de a comite şi el aceleaşi fapte abominabile. El trebuie să-şi recunoască slăbiciunile carnale, şi să nu creadă că poate să urmeze dorinţele senzuale până la limitele stabilite de Scripturi şi să se oprească acolo. Chiar de va reuşi aşa ceva pentru un timp, în cele din urmă va fi târât dincolo de acele limite, în păcat. În mod sigur aşa se va întâmpla, deoarece poftele ce sunt nutrite îşi vor spori puterea, acaparând omul şi mai strâns în ghearele lor. Omului îi va fi atunci mult mai greu să-şi debaraseze mintea de ele. Cea mai bună apărare a lui este să li se împotrivească de la bun început.

22. Această lume modernă se aseamănă cu cea din zilele lui Noe. Oamenii de atunci nu respectau limitele stabilite de Dumnezeu în privinţa dorințelor umane. Ei nu le controlau, ci şi le satisfăceau, cultivându-şi, deci, poftele. Aceste rele dorinţe

Cuprins

i-au dus la păcat, ceea ce a avut ca rezultat distrugerea lor prin mâna lui Dumnezeu. „Şi, dacă nu s-a reţinut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptăţii, împreună cu alţi şapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiţi de pietate, şi, dacă, prefăcând în cenuşă oraşele Sodoma şi Gomora, le-a condamnat, dându-le celor lipsiţi de pietate un exemplu cu privire la lucrurile viitoare.” (2 Pet. 2:5, 6, *NW*). Soarta depravaţilor din vremea lui Noe, ca şi a celor din oraşele Sodoma şi Gomora, a fost modelul stabilit pentru ceea ce urmează a se întâmpla lumii actuale, pentru că urmează aceeaşi cale de acţiune, satisfăcându-şi dorinţele greşite.

23. Întrucât lumea aceasta veche înfruntă judecata potrivnică a lui Dumnezeu, creştinul se află într-o situaţie foarte periculoasă. Poftele lumii, dragostea ei pentru bani, goana de a acapara averi materiale, îl asaltează din toate părţile. El este în mod constant asaltat de tentaţii, de ispite şi gânduri greşite. Faptul că este înconjurat într-una de asemenea influenţe nocive îi va îngreuna foarte mult umbletul pe calea îngustă către viaţă. El nu va fi capabil să se menţină pe această cale dacă va permite minţii să stăruie asupra acestor lucruri şi să nutrească dorinţă pentru ele. Dacă nu va fi în stare să recunoască puterea dorinţei greşite, şi să depună orice efort pentru a i se opune, el va fi, inevitabil, prins de momelile ei, dus în păcat şi moarte. Să-şi amintească, aşadar, fiecare creştin dedicat ce i-a putut face lui Acan dorinţa rea, ce i-a făcut lui Iuda, ce i-a făcut primului cuplu omenesc, şi ce le-a făcut îngerilor ce au păcătuit. Să recunoască toţi această putere şi să-şi dea toată silinţa de a i se opune, căci calea ei este calea spre păcat şi moarte veşnică.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cine a fost Acan, şi în ce fel a fost el neascultător?
3. De ce acţiunile greşite ale lui Acan n-au trecut neobservate?
4. Cum a fost el descoperit şi pedepsit?
5. Ce putem învăţa din experienţa lui Acan?
6. Ce trebuie să se ţină minte?
7. Ce greşeală au făcut unele persoane?
8. Ce a avut Petru de spus despre cei care au împlinit dorinţe greşite fără să arate pocăinţă?
9. Ce greşeală a făcut Eva?
10. Care a fost dorinţa greşită pe care a nutrit-o Adam?
11. De ce putem fi siguri că o persoană nu poate nutri o dorinţă greşită fără pagubă pentru sine?
12. Cum a fost David dus în păcat şi ce ne învaţă experienţa lui?
13. (a) Cum ştim că îngerii sunt supuşi puterii dorinţei greşite? (b) Care a fost dorinţa primului înger care a păcătuit?
14,15. (a) Explicaţi cum au fost duşi în păcat îngerii din zilele lui Noe. (b) Ce va aduce asupra lor păcatul lor?

Cuprins

16. Care a fost dorinţa greşită care l-a distrus pe Iuda, şi ce adevăr ilustrează experienţa lui?
17. De ce trebuie să fim atenţi să ţinem sub control dorinţa pentru bani?
18,19. Cu ce pericol se confruntă creştinul în atracţiile materiale ale lumii, şi de ce trebuie să-şi controleze el dorinţele?
20,21. (a) Cum a eşuat această lume să-şi păstreze dorinţele senzuale în limite scripturale, şi care a fost rezultatul? (b) De ce trebuie creştinul să se stăpânească puternic?
22. De ce putem fi siguri că pe această lume o aşteaptă nimicirea?
23. De ce se află creştinul într-o poziţie periculoasă, şi ce trebuie să facă?

PREDICAREA DIN CASĂ ÎN CASĂ, CEA MAI EFICACE

OMUL modern are diverse mijloace la dispoziţia sa pentru a încerca să îi influenţeze pe alţii să gândească la fel ca el. Există radioul, televiziunea şi presa scrisă. Dar când vine vorba de eficacitate, nimic nu se compară cu metoda pe care martorii lui Iehova o folosesc de foarte mulţi ani, vizitele din casă în casă.

Martorii moderni ai lui Iehova nu pretind niciun merit pentru că folosesc această metodă, pentru că ea nu a pornit de la ei. Ei, pur şi simplu, urmează exemplul stabilit de apostoli cu mai bine de nouăsprezece secole în urmă. Astfel citim că „în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună.” Apostolul Pavel a folosit aceeaşi metodă: „Nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să învăţ în public şi din casă în casă.”—Faptele 5:42; 20:20, *NW*.

Totuşi, clerul creştinătăţii a rămas multă vreme legat de amvon, intrând în casele oamenilor numai prin intermediul radioului şi televiziunii. Nu numai că au desconsiderat predicarea din casă în casă, dar au şi contribuit, de nenumărate ori, la arestarea martorilor, pentru că se implică în predicarea din casă în casă. Acest lucru i-a făcut pe martori să piardă mult timp şi i-a implicat în bătălii costisitoare la curţile de judecată. Dar, în cele din urmă, curţile din multe ţări, cum ar fi Curtea Supremă a Statelor Unite, au hotărât în mod repetat că predicarea din casă în casă nu este un comerţ ambulant, ci că are dreptul la acelaşi respect ca cel manifestat faţă de predicarea de pe scenă sau de la amvon.

Cuprins

Iar acum, după toţi aceşti ani, ce constatăm? Principalii purtători de cuvânt ai creştinătăţii fac declaraţii publice despre predicarea din casă în casă!

Unul dintre aceştia este preotul catolic John A. O'Brien, care a scris în *Oaspetele nostru de duminică,* din 3 februarie 1957. Cu titlul „Sf. Pavel: Vânzător din casă în casă," O'Brien a avut următoarele de zis:

„Sf. Pavel folosea în avantajul său relaţiile de pretutindeni pentru a câştiga suflete . . . Este deosebit de important că Luca vorbeşte de două ori în *Faptele Apostolilor* despre obiceiul lui Pavel de a merge din casă în casă: a făcut-o când prigonea creştinii şi a făcut-o, în continuare, când căuta să câştige oameni care să se convertească la Cristos. Acest obicei l-a insuflat discipolilor lui şi a fost folosit pe larg de către primii creştini, în eforturile lor înflăcărate de a răspândi credinţa. . . .

Ce s-a ales de această metodă de a răspândi credinţa din casă în casă, tehnică ce i-a permis lui Pavel să câştige nenumăraţi convertiţi din toate păturile sociale şi din toate triburile şi neamurile? Printr-o ironie ciudată şi amară, ea a ajuns să fie folosită în mod greşit printre catolici, şi a fost preluată cu entuziasm de către secte, mai ales de către cele mai extreme . . .

Secta care a folosit în modul cel mai sistematic metoda din casă în casă este cea a martorilor lui Iehova. Nu prea există nicio casă, în niciun district rural, sat, oraş sau municipiu din această ţară care să nu fi fost vizitată, cel puţin odată, de către trimişii acestei secte ciudate. Rezultatul? Au obţinut de departe cea mai mare creştere."

Dl. O'Brien citează apoi din *The New Yorker:* „În timp ce celelalte 254 de confesiuni din Statele Unite au înregistrat o creştere de 75% în totalul numărului lor de membri, în ultimii douăzeci şi cinci de ani, Martorii au făcut un salt înainte, cu o creştere de 2 300%, sau cu un ritm de treizeci şi unu de ori mai rapid decât toţi ceilalţi la un loc." " O'Brien spune, apoi, în continuare:

„Cărui lucru i se datorează această creştere fenomenală? Zelului înflăcărat de misionari al Martorilor. ... tehnica fundamentală pe care ei se bazează în recrutarea membrilor este vizitarea din casă în casă. Acest lucru îl pretind de la toţi membrii lor adulţi, atât de la bărbaţi, cât şi de la femei. . . . Mii de Martori petrec mai multe seri pe săptămână cu instruirea familiilor în casele lor. Liderii lor le spun că sunt slujitori şi că trebuie să pună mărturie, instruindu-i pe neofiţi [cei noi]. Prin urmare, ei se laudă că au un număr mai mare de slujitori decât alte secte cu mult mai mulţi membri decât ei.

Martorii nu aleg doar câţiva posibili adepţi pe care să îi viziteze apoi. Ei merg din uşă în uşă, vizitând fiecare casă, chiar şi pe cele ale preoţilor. . . . De aceea, nu prea mai există vreo casă în provincia catolică Quebec la care să nu fi bătut la uşă vreun Martor."

Nu numai purtătorii de cuvânt catolici se trezesc să vadă valoarea predicării din casă în casă, ci şi protestanţii. Astfel, *Parade,* un supliment al unui ziar de duminică, cu tiraj mare, din Statele Unite, în numărul său din 8 iulie 1956, a vorbit despre adolescenţi metodişti din South Norwalk, Connecticut, care mergeau din casă în casă, în încercarea de a câştiga interesul altor adolescenţi pentru religie.

Cuprins

Totuşi, cea mai uimitoare dintre toate este mărturia evanghelistului Billy Graham, după cum a fost notată în scrisoarea unui preot, publicată în *Secolul Creştin,* la data de 27 februarie 1957. El a comentat despre presupusele rezultate ale campaniei lui Graham din Buffalo, New York, şi a arătat că din cele 600 de angajamente pentru Cristos, numai treizeci nu aparţineau niciunei confesiuni catolice sau protestante. El a continuat, zicând: „Costul total al cruciadei va depăşi 6000 de dolari. Această sumă nu o include pe cea cerută de echipa cruciadei lui Billy Graham, pe lângă celelalte cheltuieli locale. Ne întrebăm dacă aceasta este într-adevăr o evanghelizare eficientă. Datorită meritului lui Billy Graham, că la întâlnirea preoţilor s-a declarat că evanghelizarea prin vizite este mai eficientă decât modul lui de evanghelizare."

Observaţi, „evanghelizarea prin vizită," adică predicarea din casă în casă, este mai eficientă decât metoda lui Billy Graham. Metoda scripturală a predicării din casă în casă este recunoscută drept cea mai eficientă cale de a propovădui religia. Potrivit lui O'Brien, şi laicii trebuie să folosească metoda apostolului Pavel. Dar cum ar fi ca preoţii catolici să dea exemplu, aşa cum a făcut Pavel? S-au le-am cere prea mult?

SUNT CELE ZECE PORUNCI PENTRU CREȘTINI?

Deoarece cele zece porunci au fost scrise pe două table de piatră de degetul lui Dumnezeu, unii susţin că acestea sunt veşnic obligatorii pentru slujitorii lui Dumnezeu. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu?

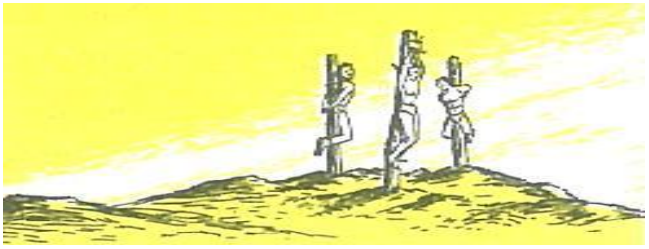

Protestanţii şi catolicii, în general, sunt de acord cu punctul de vedere modern al evreilor, conform căruia cele Zece Porunci sunt un dar de la Dumnezeu pentru întreaga umanitate. Astfel o Ligă Protestantă de Studiu Biblic la domiciliu a publicat un pamflet intitulat "Cele zece cuvinte eterne ale lui Dumnezeu". Iar un anunţ al catolicilor Cavaleri ai lui Columb, din broşura *Să rămânem lângă Moise* spune: "Puţini creştini vor nega faptul că cele Zece Porunci reprezintă proiectul lui Dumnezeu pentru comportament uman". Chiar varianta modernă a *Bibliei Traducătorului*, deşi pune la îndoială cele scrise în Exod cu privire la oferirea celor Zece Porunci, susţine că acestea sunt obligatorii pentru creştini.

Totuşi, merită observat că nimeni altul decât Martin Luther a spus, la un moment dat: "Cele Zece Porunci nu ni se aplică nouă, Neamurilor şi creştinilor, ci doar evreilor. Dacă un predicator doreşte să vă forţeze înapoi la Moise, întrebaţi-l

Cuprins

dacă aţi fost eliberaţi de Moise din Egipt". Reformatorul John Calvin împărtăşea aceeaşi viziune, legat de Decalog sau cele Zece Porunci. - *Dicţionarul Biblic* al lui Abbott.

Ce învaţă Biblia pe acest subiect? Sunt cele Zece Porunci "Cele Zece Cuvinte Eterne" ale lui Dumnezeu, "proiectul lui pentru comportament uman" de astăzi? Sau are El legi diferite pentru oameni diferiți, ce au trăit în momente diferite de timp? Dacă Decalogul nu se aplică creștinilor, atunci ce forţă au creștinii care să-i menţină pe cărările dreptăţii?

În primul rând, să se ţină cont de faptul că nu avem nicio înregistrare ca Decalogul să fi fost oferit lui Adam și Eva, lui Noe sau lui Avraam. Totuși aceștia au primit porunci specifice în ceea ce privește cerinţele lui Dumnezeu de la ei, și în fiecare caz voinţa Sa pentru ei a fost diferită. Doar naţiunii Israel, adunată la poalele muntelui Sinai, i-a dăruit Dumnezeu cele Zece Porunci, împreună cu sute de alte legi înrudite. După cum le-a reamintit Moise: "Nu cu părinţii noștri a încheiat Iehova acest legământ, ci cu noi, toţi cei care suntem astăzi vii."—Deut. 5:3, *NW*.

LEGEA LUI MOISE TEMPORARĂ

Pentru ca izraeliții să poată aprecia că această lege a venit, într-adevăr, de la El, Iehova a însoţit oferirea ei cu privelişti şi sunete înfricoșătoare. Şi atunci când Moise a coborât la popor, după ce a primit legea din mâinile îngerilor, faţa lui strălucea intens, astfel încât fiii lui Israel nu se puteau uita la el. Din moment ce această lege a fost dată prin Moise, este numită în mod corect legea lui Moise—Ex. 19:16, 18; 34:29, 30.

Oricât de minunată și glorioasă a fost această ocazie, legea și gloria sa s-au dovedit a fi temporare. Aceasta a fost înlocuită de o glorie mai mare, permanentă, după cum arată apostolul Pavel: "Căci, dacă ceea ce trebuia să fie desfiinţat a fost plin de glorie când a fost introdus, cu atât mai mult avea să fie plin de glorie ceea ce rămâne."—2 Cor. 3:11, *NW*.

Dă Dumnezeu o lege pentru un popor și apoi o înlătură, o abrogă? Da, în calitate de Dătător de Legi Suprem, El poate face orice legi doreşte pentru creaturile Sale şi poate să le anuleze atunci când acestea și-au atins scopul, înlocuindu-le cu alte legi sau reguli de conduită. De exemplu, poligamia a fost permisă în legea Mozaică şi căsătoria leviţilor era obligatorie, dar nici una dintre acestea nu se aplică creştinilor. De aceea, Pavel mai spune: "Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi drepți datorită credinţei. Dar acum, după ce a venit credinţa, nu mai suntem sub tutore"—Gal. 3:24, 25, *NW*.

Şi cărui scop temporar a servit legea Mozaică? Această lege a păstrat națiunea Israel separată de națiunile păgâne, astfel încât Fiul lui Dumnezeu a putut veni prin aceasta, şi pentru poporul său, ca al lor Mesia. Această lege, de asemenea, le-a arătat starea de păcat şi nevoia lor de o jertfă mai bună ca să îndepărteze păcatele.

Cuprins

Ea a preumbrit această jertfă, precum şi multe alte "lucruri bune". Împlinindu-şi scopul, aceasta nu mai era necesară. Deci, de atunci înainte "nimeni deci să nu vă judece cu privire la mâncare şi la băutură sau cu privire la vreo sărbătoare, la ţinerea lunii noi sau a unui sabat, fiindcă acestea sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea este a lui Cristos."—Evrei 10:1; Col. 2:16, 17, *NW*.

De fapt, din nou și din nou, Pavel subliniază adevărul că legea Mozaică nu se aplică creştinilor. Astfel, el o compară cu o "perdea legală", sau un zid ce separă izraeliții de alte popoare, pe care jertfa lui Cristos l-a eliminat; ea "a distrus zidul din mijloc, care le separa. Prin carnea Sa a înlăturat dușmănia, Legea care consta din porunci.”—Efes. 2:14, 15, *NW*.

OBIECŢII CONSIDERATE

Dar poate că în acest punct cineva va obiecta, spunând, Nu a afirmat Dumnezeu că izraeliții trebuiau să "observe Sabatul pentru toate generaţiile lor, ca un legământ perpetuu," şi că trebuia să fie "un semn între Mine şi copiii lui Israel pentru totdeauna"? Adevărat, dar, El a mai declarat şi că preoţia lor Aaronică avea să fie o "preoţie veşnică", şi este evident faptul că preoţia a luat sfârşit cu mult timp în urmă. - Ex. 31:16, 17; 40:12-16.

Atunci, Biblia nu spune adevărul? Ba da, dar aici dificultatea constă în traducere. Cuvântul ebraic original tradus aici "pentru totdeauna" şi "perpetuu" vine dintr-o rădăcină care înseamnă a ascunde, a tăinui, şi, prin urmare, se referă la un moment viitor nedeterminat sau nesigur. Acel timp nedeterminat poate fi pentru totdeauna, ca la Eclesiastul 1:4, unde efemeritatea generaţiilor umane este pusă în contrast cu permanenţa pământului, sau poate fi, pur şi simplu, un moment viitor nedefinit, după cum, în mod evident, a fost cazul preoţiei lui Aaron. Acesta este motivul pentru care *Traducerea Lumii Noi* redă în mod repetat *ohláhm*, cuvântul ebraic tradus de obicei "veşnic" cu "timp nedefinit". Legea lui Moise a durat într-adevăr un timp nedefinit şi apoi s-a încheiat.

Alte obiecţii faţă de sfârşitul legii Mozaice se bazează pe cuvintele lui Isus: "Să nu credeţi că am venit să desfiinţez Legea sau Profeţii. N-am venit să desfiinţez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că mai degrabă vor trece cerul şi pământul decât să treacă cea mai mică literă sau o frântură de literă din Lege fără să se întâmple toate lucrurile." Dar remarcaţi că Isus nu a spus că Legea nu se va sfârşi niciodată sau va fi întotdeauna obligatorie, ci că aceasta nu se va sfârşi până când nu se va împlini tot. Odată cu împlinirea modelelor sau a umbrelor sale profetice, aceasta a ajuns într-adevăr la un final. Şi, astfel, citim referitor la legea lui Moise, că Dumnezeu „l-a îndepărtat din cale, pironindu-l pe stâlpul de tortură.” Prin urmare, rezultă că, următoarele cuvinte ale lui Isus de dezaprobare la adresa celor încălcau Legea și care învăţau pe alţii să facă la fel, s-ar aplica numai la momentul când Legea era în vigoare.—Mat. 5:17, 18; Col. 2:14, *NW*.

Şi nu va rezista nici obiecţia că doar legea ceremonială s-a sfârşit şi că legea morală se aplică în continuare. De ce nu? Pentru că nicăieri în Scripturi nu găsim o

Cuprins

astfel de distincţie făcută între o presupusă lege morală şi una ceremonială. Astfel, Isus, în "predica sa de pe munte", a citat fără discriminare atât din Decalog, cât și din alte aspecte din Lege. (Vezi Matei 5:21, 27, 31, 33, 38, 43). Nicăieri legea morală nu este pusă în contrast cu legea ceremonială, ci mai degrabă Legea este comparată cu credinţă şi bunătate nemeritată: "Aţi primit spiritul datorită lucrărilor legii sau pentru că ați auzit cu credinţă?" "Nu sunteţi sub lege, ci sub bunătate nemeritată.”—Gal. 3:2; Rom. 6:14, *NW*.

FORŢE MAI PUTERNICE PENTRU BINE

Mulţi se tem de consecinţele care ar urma dacă creştinii ar fi eliberaţi de cele Zece Porunci. Cu toate acestea, aceste porunci nu au împiedicat națiunea Israel să devină apostată şi nici nu au împiedicat creştinătatea, care pretinde să le recunoască, să devină chiar și mai delincventă. Aceste porunci au indicat doar voința lui Dumnezeu, dar nu au oferit, prin ele însele, puterea de a le respecta.

Există forţe mai mari şi mai puternice pentru bine, şi anume, dragostea şi spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Dacă îl iubim pe Iehova cu toată inima, mintea, sufletul şi forţa vitală nu ne vom gândi să venerăm alţi zei sau idoli sau să-I luăm numele în deşert Numele. Şi dacă ne iubim aproapele ca pe noi înşine nu vom fi în pericolul de a ucide, a fura, a comite adulter, mărturie falsă sau a invidia. "Dragostea nu face rău aproapelui său; prin urmare, iubirea este împlinirea legii". Dragostea furnizează voinţa, iar spiritul sfânt al lui Dumnezeu forţa, după cum citim: "Nici prin măreţie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Iehova". Roadele acelui spirit sunt " iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine." —Rom. 13:10, *NW;* Zah. 4:6, *AS;* Gal. 5:22, 23, *NW*.

Dar nu este a doua poruncă adesea utilizată pentru a sprijini poziţia adoptată împotriva închinării în faţa oricărui chip? Adevărat. Având în vedere multiplele porunci din Scripturile Creştine Greceşti împotriva idolatriei, acea poruncă poate fi citată drept o dovadă coroborativă, pentru a arăta ceea ce ar putea fi inclus în idolatrie.

Că dragostea lui Dumnezeu şi spiritul Său sfânt sunt într-adevăr forţe puternice pentru dreptate poate fi văzut din înregistrarea din Scripturile Creştine Greceşti, precum şi în timpurile moderne. Atunci străinii erau uimiți și continuau să vorbească în mod abuziv, deoarece creştinii îşi schimbaseră atât de mult cursul lor de viaţă. La fel, astăzi, străinii se minunează în ceea ce privește ordinea, iubirea și bucuria manifestate la adunările martorilor lui Iehova. Ei exclamă, "Aceşti oameni practică ceea ce predică!" Ca şi în cazul lui Daniel din vechime, tot ceea ce pot găsi a fi greșit este închinarea lor la Iehova. Şi toate acestea fără cele Zece Porunci. -1 Pet. 4:3, 4, *NW*.

Cuprins

Într-adevăr, Scripturile arată în mod clar că cele Zece Porunci nu se aplică creştinilor, şi faptele arată că creştinii sinceri, dedicaţi, au forţe mult mai mari pentru dreptate, dragostea lui Dumnezeu şi spiritul Său sfânt.

"Îmi face plăcere să fac voința Ta, Dumnezeul meu: da, Legea Ta este în inima mea."—Psalm 40:8.

ARĂTAŢI RESPECT LA ÎNTÂLNIRI

VORBITORUL rosteşte un discurs minunat. Un cuplu nou interesat este uimit de valoarea hranei spirituale care este oferită. Cineva care stă în faţa lor se hotărăşte că trebuie să plece ca să stea la rând la linia cu autoservire. Altă persoană, mergând în faţă, vede un vechi prieten şi îi face cu mâna energic. Femeia de pe scaunul de alături îi spune bărbatului ei: „Aa, uite-l pe cutare." Persoanele nou interesate nu pot decât să creadă că hrana spirituală are o valoare atât de mică pentru aceşti oameni încât nici nu merită politeţea de a asculta. Entuziasmul lor scade firesc din cauza câtorva indivizi nechibzuiţi şi nerespectuoşi din public.

Cu atâția indivizi care vin în organizaţia creştină, noi trebuie să fim atenţi să nu aducă astfel de obiceiuri din lumea veche. Vorbitorul, organizaţia şi spiritul lui Dumnezeu au informaţii vitale. Trebuie prezentate repede. Cu siguranţă că trebuie să profităm la maxim de aceste întâlniri. Sunt precum o şcoală spirituală. La şcoală, elevii care chiulesc, rătăcesc pe coridoare şi sunt mai mereu absenţi, rămân în urmă cu mult faţă de colegii lor. Nu fiţi ca ei. Cunoştinţa corectă este mult prea importantă.

Ascultaţi, analizaţi, luaţi notiţe şi discutaţi punctele noi, în drum spre casă. Nu fiţi terchea-berchea—să intraţi târziu şi să plecaţi devreme. De ce să staţi întotdeauna până la sfârşit? Nu numai pentru că aţi da un exemplu bun, ci şi pentru că sesiunea se încheie cu o rugăciune. Vreţi să vă exprimaţi recunoştinţa personală faţă de Iehova Dumnezeu pentru programul zilei, nu-i aşa? Ar fi o mare lipsă de respect faţă de Dumnezeu, faţă de cel care se roagă şi faţă de fraţii voştri, dacă plecaţi fără să vă alăturaţi acelei rugăciuni, doar pentru a câştiga câteva minute. Adunarea ține doar câteva zile pe an. Este atât de important să câştigaţi cinci minute sau jumătate de oră?

Bineînţeles, dacă cineva are o obligaţie şi trebuie să plece, atunci să plece oricum. Dacă s-a ivit o urgenţă sau dacă sunteţi bolnavi, atunci nu ezitaţi să plecaţi. Dar oricine altcineva care pleacă înainte ca programul să se fi terminat oficial nu manifestă atitudinea martorilor lui Iehova faţă de importanţa acestor întruniri. Majoritatea dintre ei nu îşi doresc să fie identificaţi cu această lipsă de respect. Le este ruşine când văd pe cineva care o arată cu nechibzuinţă.

Aşadar, atenţia voastră să le demonstreze celorlalţi interesul în mesaj. Nimeni să nu umble pe culoare în timpul cuvântărilor. Acestea trebuie să fie închise, să fie linişte, şi să fie goale. Ce bucurie este să participi la adunările în care se arată această stimă. Dar la alte adunări, nişte oameni nechibzuiţi au introdus un alt

Cuprins

obicei. Totuşi, ţineţi minte că lipsa lor de respect nu este caracteristică organizaţiei. Este o lume veche agitată, care pur şi simplu nu poate sta liniştită. La Sala Împărăţiei staţi pe locul vostru până la cuvintele de încheiere, cântare şi rugăciune, până când sunteţi liber oficial. De ce să arătaţi mai puţin respect la o adunare mai mare, în care lipsa voastră de respect va fi observată de şi mai mulţi oameni şi unde veţi da un exemplu prost şi mai multor oameni cu bunăvoinţă?

Nici măcar să nu ascultaţi când cineva încearcă să discute cu voi în timpul programului. Daţi uşor din cap, ca semn că aţi auzit, dar arătaţi-i că vreţi să daţi dovadă de respectul cuvenit vorbitorului, organizaţiei şi fraţilor de lângă voi, care, cu toate că poate sunt însărcinaţi cu datorii pe coridoare, vor şi ei să audă. Dacă cineva nu este de părere că punctele prezentate sunt vitale, atunci poate că nu se află în locul potrivit şi ar trebui să fie altundeva—şi probabil că fraţii care vor să audă şi-ar dori acelaşi lucru!

Nu vreţi să îşi dorească acest lucru în ceea ce vă priveşte, nu-i aşa? Bineînţeles că nu. Atunci, cu respectul vostru, veţi fi prezenţi la timp, veţi sta liniştiţi, veţi tăcea, nu veţi pleca devreme, nu veţi fi văzuţi niciodată pe coridoare în timpul întrunirii, nu veţi vorbi în timpul anunţurilor (chiar dacă sunt în alte limbi), şi nu veţi considera niciodată că a ajunge la bufetul cu autoservire sau la autobuzul către casă sunt lucruri mai importante decât să rămâneţi cu respect şi în linişte la locul vostru, în timpul ultimelor cuvinte din program, la cântarea de încheiere şi la rugăciunea către Dumnezeu.

Urmând acest exemplu bun, pe care ar trebui să îl dea toţi martorii lui Iehova, veţi putea profita din plin de programul teocratic voios şi binecuvântat.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatat de Bennett Berry

AM CRESCUT în orăşelul Hebron, Mississippi, din Statele Unite. Am absolvit liceul în această regiune crescătoare de bovine şi cultivatoare de bumbac. Cu toate că nu mă dădeam în vânt după citit sau după învăţat, mai târziu am devenit un mare iubitor de cărţi, mai ales de istoria lumii. Am început să citesc cu regularitate Biblia, publicaţiile Turnului de Veghere şi ziarele de calitate.

Vecinul de alături, evident abonat la *Turnul de veghere,* fusese vizitat în toamna anului 1939 de un reprezentant călător al Societăţii (serv de circuit actualmente), dat fiind faptul că aici nu exista nicio adunare a martorilor lui Iehova. În luna martie a anului următor, cu ocazia următoarei sale vizite în comunitatea noastră, mi-am simbolizat dedicarea faţă de Iehova. Şase luni am încercat să mă hotărăsc dacă să mă angajez într-una din industriile prospere ale războiului, ca să fac rost de bani mai uşor, sau să dacă să devin un propovăduitor cu timp integral al împărăţiei lui Dumnezeu. În timpul următoarei vizite a acelui

Cuprins

serv de zonă, acesta a aflat că mă jucam cu ideea de a deveni pionier. Înainte de sfârşitul săptămânii semnasem şi trimisesem, prin poştă, o cerere pentru a deveni pionier. Îi mulţumesc lui acum, oriunde ar fi. Era 1 mai 1941; aveam 23 de ani. Acum am aproape 40. Pe drumurile prăfuite din zona rurală din Mississippi am început să îmi urmăresc scopul în viaţă, mergând zi de zi, plasând multe cărţi, bucurându-mă de multe experienţe. În fiecare dis-de-dimineaţă începeam să lucrez toate casele din dreapta drumului, până la prânz, şi apoi porneam înspre casă, lucrând pe cealaltă parte a drumului. În mai puţin de un an am văzut cum mica adunare de acolo a crescut de la zece la treizeci de vestitori ai Împărăţiei. La sfârşitul celui de-al doilea an, Societatea m-a invitat să devin pionier special. Am fost trimis la Clarksville, Tennessee, la 1126 de km depărtare, împreună cu doi parteneri. Am fost acolo aproape un an, iar apoi am fost trimis împreună cu alţi doi la Paris, Kentucky. Acest lucru s-a întâmplat în decembrie 1942. Paris era complet izolat, şi se întâmpla în multe zile ca fiecare dintre noi să plaseze acolo câte zece-cincisprezece cărţi legate. În mai puţin de un an am avut plăcerea să vedem cum începe să se formeze o nouă adunare.

Cât am fost la Paris, am primit veşti despre şcoala Gilead prin intermediul *Turnului de veghere* din 15 februarie 1943. Le-am citit iar şi iar, dar am crezut că mă depăşeşte—că Gilead este numai pentru cei care aveau o educaţie mai bună şi care fuseseră pionieri mulţi ani. Totuşi, eram dispus să aştept, şi m-am gândit că singura modalitate de a ajunge acolo era să continui cu lucrarea de pionier. Apoi au venit ştiri despre Adunarea Teocratică a „Naţiunii Libere” din 1943, care urma să fie ţinută la Minneapolis, Minnesota, 20-23 august.

De câţiva ani corespondam prin scrisori cu o soră pionieră. În fiecare an participam la aceleaşi adunări. Schimbul nostru de scrisori devenea mai frecvent. De fapt, plănuiam să ne căsătorim în săptămâna următoarei adunări de la Vicksburg, Mississippi—care avea să fie în legătură prin cablu cu principala adunare de la Minneapolis. Bineînţeles, amândoi ne gândeam să continuăm cu pionieratul. Încă mai speram la Gilead, dar credeam că vor mai trece mulţi ani până când voi primi şansa. Totuşi, cu o lună înainte de adunare, am primit invitaţia pentru a doua clasă de la Gilead. Acum eram prins între două mari dorinţe. Încercam zi şi noapte să iau o decizie, dar, în cele din urmă, am hotărât să aştept şi să discut problema împreună cu ea. În acel moment ea era mai matură în serviciu. Am discutat problema timp de o săptămână. Ea, fiind interesată de bunăstarea mea şi de progresul meu spiritual, era fericită dacă acceptam invitaţia la Gilead.

Când am ajuns la Gilead, în septembrie 1943, Fratele Knorr ne-a pus întrebări la toţi în parte, ne-a arătat împrejurimile şi ne-a dat timp să ne obişnuim cu totul. În scurt timp ne-am deprins cu Gileadul. Profesorii erau amabili, serviabili, la punct. În următoarele optsprezece săptămâni, profeţia Bibliei, istoria Societăţii, manuscrisele Bibliei, organizarea de circuit, district, filiale, toate ne-au trecut prin minte. Era ca şi cum ai număra ţăruşii unui gard prin fereastra unui tren accelerat. Cea mai mare dorinţă a noastră era capacitatea de a reţine mai mult. Dragostea mea pentru Iehova, pentru Societate şi pentru oamenii cu bunăvoință față de Iehova creştea cu fiecare clipă ce trecea. Când s-a sfârşit perioada, m-am simţit

Cuprins

foarte umil datorită unei viziuni mai profunde a măreţiei lui Iehova şi a organizaţiei Lui. Convingerile mele erau mai puternice, credinţa mai fermă, şi dorinţa mea de a-i învăţa pe alţii era mai aprinsă. Gilead a şlefuit nişte părţi mai neprelucrate, a curăţat câteva dintre aspectele ruginite, şi a contribuit la modelarea unei noi personalităţi în armonie cu voința lui Iehova. Instruirea la Gilead a aşezat o temelie în mintea şi inima mea de care s-au ciocnit multe furtuni de atunci încoace. Ziua în care am semnat o cerere pentru serviciul de pionier şi noaptea în care am plecat din Gilead, după absolvire, sunt două evenimente pe care nu le voi uita niciodată.

Fiecărui tânăr pionier, precum şi fiecărui tânăr care este acum la şcoală, cu speranţa ascunsă de a deveni pionier, într-o bună zi, le spun: Gilead să fie ţelul vostru. Merită greutăţile întâmplătoare. Chiar dacă cineva trebuie să fie pionier cincizeci de ani înainte de a merge la Gilead, merită din plin.

După Gilead am plecat la Betelul din Brooklyn pentru câteva zile. După ce mi-am primit însărcinarea directă, împreună cu alţi şase, în Montgomery, Alabama, am pornit, de îndată, la drum. Acolo am avut parte de multe experienţe fericite şi am văzut adunarea crescând. După un an am fost trimişi la Augusta, Georgia; iar după încă un an am văzut această adunare mutându-se într-o nouă Sală a Împărăţiei şi crescând de la douăzeci şi cinci la cinzeci şi cinci de vestitori. Nu era nimic neobişnuit acolo dacă plasam 150 de cărţi legate pe lună.

În cele din urmă a sosit scrisoarea mult aşteptată. Avea trecută data de 28 iulie 1945 pe ea şi era numirea noastră străină în filiala Barbados, Indiile Britanice de Vest. Când am sosit la New York pentru vize, am primit şi ultimele instrucţiuni de la Fratele Knorr. Apoi ne-am suit într-un tren accelerat către Miami, Florida. De acolo, am călătorit cu avionul, traversând Cuba, Haiti, Republica Dominicană, Venezuela şi Trinidad, iar în cele din urmă am ajuns pe minunata insulă Barbados, la data de 14 octombrie. Fiind primii misionari care au lucrat cu această filială, întreaga adunare micuţă ne-a întâmpinat la Sala Împărăţiei din Bridgetown, în acea după-amiază, cu un bun venit foarte călduros. Aici totul era diferit de viaţa de acasă. Pieţele erau altfel; oamenii păreau să facă totul altfel, chiar şi maşinile mergeau pe partea stângă a şoselei. Dar, la urma urmelor, nu ne-am dedicat lui Iehova ca să Îl slujim doar în patria noastră, cu cele mai bune condiţii de trai şi cu limba noastră maternă, nu-i aşa? Dedicarea a fost necondiţionată.

După vreo doi ani în Barbados, cei doi parteneri ai mei, din motive de sănătate, s-au întors în Statele Unite. Eram singur în casă. Acum adunările de pe

Cuprins

insulă erau bine organizate. Vestitorii de aici, odinioară 40, numărau acum 300. Unii dintre ei au urmat între timp şcoala de la Gilead.

În august 1947 am fost numit primul serv de circuit al acestei filiale. În cele din urmă am vizitat paisprezece dintre nenumăratele insule, călătorind cu barca, cu avionul, cu calul şi pe jos, mergând adesea treizeci sau treizeci şi doi de kilometri peste munţi stâncoşi, unii înalţi de aproape doi kilometri. Uneori m-am aventurat într-o insulă în care nu se făcuse niciodată lucrare, lăsând acolo literatură. Carriacou, una dintre acele insule, are acum treisprezece vestitori; alta, Nevis, are douăzeci şi patru de vestitori. Lucrarea din această filială a crescut constant—mai întâi la 500 de vestitori, apoi la un record de 1570 de vestitori.

În casa misionară din Trinidad erau şase fete. Mergeam adesea cu una dintre ele la înot, în zilele de luni, şi cântam la chitara ei. Cât eram plecat pe alte insule, ne scriam atunci când ne-o permitea timpul; apoi am petrecut împreună o vacanţă pe insula Barbados şi mai târziu ne-am logodit, pe insula Grenada. La 19 ianuarie 1949 ne-am căsătorit pe insula romantică a Trinidadului şi ne-am întors în luna aceea în Statele Unite. Când am ajuns la Louisville, Kentucky, ne-am dat seama că făcusem o greşeală să ne reîntoarcem, când toate podurile în urma noastră erau arse. Căsnicia noastră era extraordinar de fericită, dar în fiinţa noastră rămăsese o numire în străinătate. Cu toate că mi-am redobândit sănătatea fizică în câteva luni, nu eram prea fericiţi în afara serviciului misionar în străinătate, la fel ca toţi ceilalţi misionari. În curând am început din nou lucrarea de pionieri, în Kentucky; iar acolo am primit, de la Societate, o numire ca serv la una dintre adunările din Philadelphia, Pennsylvania, urmată apoi, în 1951, de privilegii ca serv de circuit în New England şi, doi ani mai târziu, de o numire în Honduras.

Lucrurile mari, precum urmarea şcolii Gilead şi apoi participarea la propovăduirea Împărăţiei într-un teren în străinătate, merită toţi anii de eforturi. Aşa că rămâneţi lângă lucrarea de pionier.

A atinge corzile inimii

● *Faith on the March* „este o capodoperă încântătoare şi este necesară la iluminarea organizaţiei în ceea ce priveşte istoria lucrurilor, începând cu vremea Fratelui Russell şi până în zilele noastre, despre care mulţi nu ştiu nimic în ziua de azi. Aţi ţesut un fir de aur de-a lungul timpului, ilustrând mâna lui Iehova în timp ce îndrumă organizaţia de la începuturile ei. Este aşa cum spune supracoperta atât de potrivit: ‘inspiratoare şi spirituală’, şi putem adăuga că este inspiratoare de credinţă pentru toţi cei care o citesc. Aţi pus în ea trăsătura umană, precum şi destul umor şi, după cum ar spune grecii, ‘pathos’ pentru a atinge corzile inimii oamenilor cu inima bună din această lume nedumerită.”—F. F., West Virginia.

Cuprins

Pentru cei care nu iau atitudine

- *Faith on the March* „este o relatare fascinantă şi este o contribuţie foarte importantă la istoria slujirii martorilor lui Iehova, în numeroşii ani care au trecut. Povestea este vie, plină de elemente de interes uman şi oferă o mărturie puternică împotriva duşmanului, fără să treacă cu vederea clerul. Materialul prezentat despre anii istorici din 1917, 1918 şi 1919 este superb, dezvăluind mâna clerului. Într-adevăr, această carte ar trebui să facă multe pentru a deschide ochii multor bărbaţi şi femei care stau pe loc şi nu iau atitudine în ceea ce priveşte asocierea lor activă cu Societatea.”—A. D. S., New York.

Ajutaţi-i pe alţii la unitate sub Creatorul lor

ÎNTR-ADEVĂR, trebuie să fie evident pentru toţi oamenii raţionali că omenirea din ziua de azi este departe de a se bucura de unitate. Cu toate că toţi se trag, de fapt, de la o singură rădăcină părintească şi, prin urmare, dintr-o singură familie, omenirea nu se poartă precum o singură familie. Oriunde privim, vedem deosebiri care dezbină omenirea, deosebiri naţionale, deosebiri de rasă şi deosebiri de limbă, precum şi deosebiri culturale şi economice. Şi mai ales în ceea ce priveşte ideologiile politice, omenirea este atât de dezbinată încât ar putea să se distrugă singură, dacă nu ar exista siguranţa că Creatorul nu va lăsa lucrurile să ajungă atât de departe. De ce nu?

Deoarece Creatorul Iehova Dumnezeu a plănuit un pământ plin de creaturi umane, toţi în înţelegere unii cu alţii, sub El. El demonstrează că acest lucru este posibil prin societatea Noii Lumi. Ea este o societate cu mai mult de 640 000 de slujitori, dintre care toţi sunt în înţelegere unii cu alţii, deşi în rândul lor se găsesc multe naţionalităţi diferite, rase, limbi şi nivele economice şi culturale. Ce explică faptul că sunt capabili să biruiască toate aceste bariere? Faptul că Îl recunosc pe Iehova drept singurul Dumnezeu adevărat, Biblia drept Cuvântul Lui al adevărului, împărăţia Lui drept singura speranţă a omenirii, şi că ei se dedică să facă voinţa lui Dumnezeu. Ca urmare, aceştia au devenit „uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie.”—1 Cor. 1:10, *NW*.

Totuşi, aceia dintre noi care se bucură de condiţia fericită, liniştită şi armonioasă din societatea Noii Lumi, nu pot face aceasta cu egoism. Nu, sunt mulţi alţii cu inima sinceră, care tânjesc după unitate cu iubitorii dreptăţii, sub Creatorul lor, şi este datoria noastră să îi ajutăm să atingă această unitate. Pentru a face acest lucru, trebuie, mai întâi, să îi localizăm pe toţi. Aceasta înseamnă că trebuie să predicăm din casă în casă şi pe străzi.

După ce am găsit aceste lucruri de dorit sau preţioase ale naţiunilor, ce să facem? Să plantăm seminţele adevărului Împărăţiei şi apoi să uităm de ele? Nu, căci nu este probabil că vor găsi această unitate singuri.

Aşa că trebuie să revenim, să trezim şi mai mult interes şi să îi ajutăm să crească în cunoştinţa, înţelegerea şi preţuirea scopurilor lui Iehova şi a voinţei Lui pentru om în acest moment. Pentru a face aceasta cu eficienţă, inimile noastre trebuie să fie pline de dragoste pentru aceştia. Dragostea se va arăta prin astfel de fapte precum învăţarea lor cu răbdare, bunătate, amabilitate, blândeţe şi smerenie.

Şi minţile noastre trebuie să fie echipate cu cunoştinţă exactă. Trebuie să fim capabili să dăm un motiv pentru speranţa pe care o avem, trebuie să fim capabili să mânuim corect sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să fim capabili să arătăm cât de scripturală, de logică şi de reală este „limba pură" şi cât de nescripturală de ilogică şi de neîntemeiată este orice altă închinare. Acest lucru înseamnă să facem vizite ulterioare, cu regularitate, în fiecare săptămână, timp de câteva luni, şi pot fi necesari chiar şi ani.

Pentru a-i ajuta pe aceştia să ajungă la unitate sub Creatorul lor, noi trebuie să fim atenţi şi în ceea ce priveşte purtarea noastră. Trebuie tot timpul să cugetăm la mesajul minunat pe care îl transmitem.

Şi mai ales trebuie să îi atragem în societatea Noii Lumi, dacă vor să ajungă la unitate sub Creatorul lor. Aceasta înseamnă să le vorbim despre organizaţia văzută a lui Iehova, să îi cunoască pe alţii din societatea Noii Lumi şi să îi invităm mereu la diverse întruniri ale grupei, unde pot vedea demonstraţia acestei unităţi sub Creatorul lor.

Faceţi voi tot ce puteţi ca să îi ajutaţi pe alţii să ajungă la unitate sub Creatorul lor?

[Note de subsol]

Petru detalii, a se vedea *Turnul de veghere,* din 1 aprilie 1956.

Pentru tineri şi bătrâni

● Vorbind despre cartea *Faith on the March,* un cititor scrie: „Din punct de vedere istoric, ea vorbeşte cu autoritate şi curaj. Din punct de vedere scriptural, ea ne confirmă speranţele, din trecut şi din viitor. Trebuie să fie o inspiraţie pentru fraţii mai tineri şi o mângâiere pentru fraţii mai bătrâni."—D. F. J., Florida.

Iehova veghează şi se îngrijeşte

● „Cuvintele din acea carte [*Faith on the March*] ne amintesc că marele nostru Dumnezeu şi Tată din cer veghează asupra scenei, îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui şi Îşi extinde mila Lui tandră şi grija iubitoare asupra lor, tot timpul şi neîncetat."—A. K., Washington, D.C.

Cuprins

● „O viaţă de slujire voioasă cu martorii lui Iehova”, de A. H. Macmillan, va fi multiplicată de o mie de ori cu cartea lui, *Faith on the March,* conform unui cititor încântat, care scrie: „Relatarea voastră documentată, ‘care trece prin ultima jumătate de secol’, şi repovestită de cineva care a fost în primele rânduri ale bătăliei mulţi ani, va aduce mare bucurie nenumăraţilor mii de oameni din acest timp.”—F. S. B., Oklahoma.

SĂ CULTIVĂM DORINŢE CORECTE

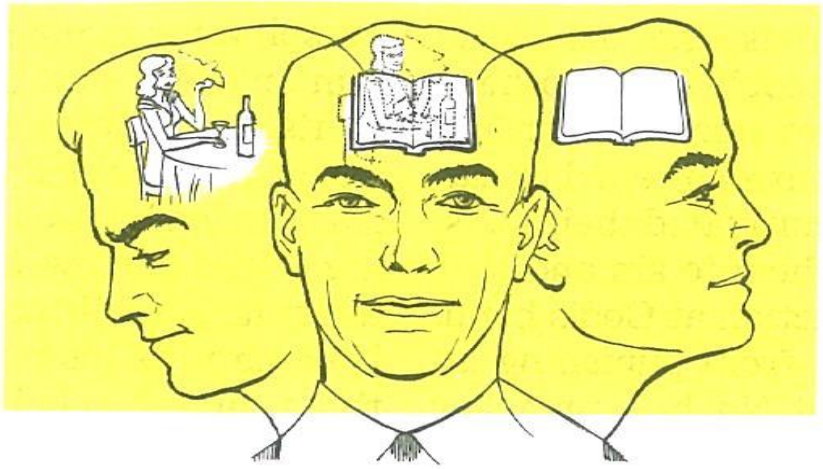

“Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.”—Rom. 12:2, *NW.*

Așa cum există dorinţe care duc la moarte, așa există și dorinţe care duc spre viaţă. Acestea sunt dorinţele corecte și cele pe care un creştin trebuie să le cultive. În timp ce el era parte din această lume, el i-a împărtăşit poftele şi a mers alături de ea pe calea largă spre distrugere. Dar acum, că el nu mai este o parte din aceasta, ci s-a separat de ea, el trebuie să lase aceste dorinţe vechi în urmă și să cultive altele noi. Apostolul Petru a clarificat aceasta foarte bine, atunci când a spus: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise.” (1 Pet. 4:3, *NW*). Atunci când o persoană se desparte de lume şi își dedică viaţa slujirii lui Dumnezeu, fiind de acord să se supună celui Preaînalt, el nu mai poate ignora restricţiile legale impuse comportamentului uman

Cuprins

de către Scripturi. El trebuie să-şi menţină dorinţele sale în limitele stabilite de Dumnezeu.

[2] Aceasta necesită o transformare a minţii, o schimbare completă în gândire, care devine posibilă prin deschiderea minţii la sfatul şi poruncile lui Dumnezeu, aşa cum sunt stabilite în Biblie. Prin intermediul acestora un individ îşi poate transforma modul de gândire, pentru a se conforma cu gândirea lui Dumnezeu şi nu cu cea a lumii. Aceasta este o necesitate absolută pentru a părăsi calea largă şi a păşi pe calea îngustă care duce la viaţă. Prin urmare, apostolul Pavel dă acest sfat: "Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu." (Rom. 12:2, *NW*). Acest lucru necesită o viziune cu totul nouă asupra vieţii şi noi standarde morale.

[3] Pentru a continua să trăieşti viaţa transformată a unui creştin, nu poţi nutri dorinţe greşite. Trebuie, în schimb, să le scoţi din mintea ta şi să le cultivi pe cele corecte. Nu poate exista nici o greşeală în ceea ce priveşte dorinţele corecte, din moment ce Biblia ni le identifică, în mod clar. Prima şi cea mai importantă este dorinţa de a face voinţa lui Dumnezeu. Isus a recunoscut acest lucru şi a arătat că El a avut această dorinţă prin calea Sa de acţiune şi prin cuvintele Sale: "Am coborât din cer ca să fac nu voinţa Mea, ci voinţa celui care m-a trimis." (Ioan 6:38, *NW*). Fiecare urmaş al lui Cristos trebuie să aibă această dorinţă, şi el arată că o are atunci când îşi simbolizează dedicarea sa lui Dumnezeu, prin botezul în apă.

[4] Dorinţa de a-l sluji pe Dumnezeu este o dorinţă asupra căreia trebuie să meditezi şi să o laşi să crească, deoarece este o dorinţă corectă. Pentru a o menţine atât timp cât trăieşti, trebuie să studiezi în permanenţă Scripturile, trebuie să meditezi la adevărurile şi promisiunile divine învăţate dintr-un astfel de studiu şi trebuie să fii implicat activ în a face voinţa lui Dumnezeu, prin proclamarea publică a acestor adevăruri şi promisiuni. Vei căuta să ai aceeaşi atitudine mentală precum David, care a spus: "Îmi face plăcere să fac voinţa Ta, Dumnezeul meu; da, Legea Ta este în inima mea.”—Ps. 40:8, *AS*.

DORINŢA PENTRU VIAŢĂ

[5] Prin dorinţa de a face voinţa lui Dumnezeu te pui în linie pentru viaţa veşnică. Aceasta este, de asemenea, o dorinţă corectă, pentru că a fost scopul lui Dumnezeu ca omul să se bucure de acest lucru, de la început. Este răsplata promisă pe care Dumnezeu a pus-o înaintea celor ce-l iubesc, îl slujesc cu credincioşie şi-l vor asculta. "Şi aceasta este promisiunea pe care El însuşi ne-a făcut-o: viaţa veşnică". (1 Ioan 2:25, *NW*). "Pentru că acolo Iehova a poruncit binecuvântarea, chiar viaţă pentru totdeauna." (Ps. 133:3, *AS*). Iată un lucru bun asupra căruia puteţi să vă lăsaţi mintea să se oprească. Lăsaţi dorinţa pentru viaţă veşnică să crească, până când va inunda poftele voastre egoiste

Cuprins

pentru plăceri şi lucruri materiale ale acestei lumi vechi. Lăsaţi-o să devină o aşa dorinţă devoratoare încât să nu permiteţi ca nimic să stea în calea realizării acesteia de către voi. Gândiţi-vă cu atenţie la aceasta. Meditaţi cu seriozitate la aceasta.

[6]Cu toate acestea, nu vă va folosi la nimic să vă doriţi viaţa veşnică dacă nu sunteţi dispuşi să faceţi lucrurile pe care le cere Iehova, pentru că El oferă viaţa numai celor care-l ascultă. Acum, ceea ce cere acesta nu este dificil. "El ţi-a arătat, omule, ce este bine; şi ce altceva cere Iehova de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti bunătatea, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău." (Mica 6:8, *AS*). "Cine este omul care doreşte viaţa şi vrea să vadă multe zile bune? Păzeşte-ţi limba de rău şi buzele de vorbire înşelătoare. Depărtează-te de rău şi fă binele. Caută pacea şi urmăreşte-o. Ochii lui Iehova sunt îndreptaţi spre cei drepți, şi urechile Lui sunt deschise spre strigătul lor. Faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac rău, pentru a nimici amintirea lor de pe pământ." (Ps. 34:12-16, *AS*). Cu siguranţă, nu este prea greu pentru tine să faci dreptate, să iubeşti bunătatea, să-ţi fereşti limba de rău, să faci bine şi să cauţi pacea, nu-i aşa? Din moment ce nu ai vrea să fii șters din memoria lui Dumnezeu pentru că ai făcut ceea ce este rău în ochii Lui, de ce să nu ţii cont de aceste cerinţe şi să te străduieşti să le respecţi? Asta ar fi mai bine pentru tine decât nutrirea unor dorinţe greşite. Prin susţinerea unor astfel de dorinţe nu te îndepărtezi de rău, ci mergi direct spre el. Nu aceasta este ceea ce Biblia vrea să spună atunci când cere să umbli smerit cu Dumnezeu. A umbla alături de el înseamnă să urmezi calea ascultării, făcând ceea ce El cere.

[7] Odată ce ai ajuns pe calea îngustă spre viaţă, trebuie să veghezi la modul în care umbli, astfel încât dorinţele greşite să nu te determine să apuci pe o cale laterală. Dacă ai umbla pe un drum îngust la înălţime, pe partea abruptă a unui munte, ai privi atent pe unde păşeşti. Nu ai privi într-o altă direcţie sau nu ai permite ca mintea ta să fie distrasă cu diferite dorinţe. În schimb, te-ai concentra la fiecare pas, din moment ce o alunecare te-ar costa viaţa. Nu este la fel de important să umbli la fel de atent pe calea îngustă a vieţii? Apucând pe o cale lăturalnică ai pierde mult mai mult decât ceea ce ai pierde prin alunecarea de pe traseul montan îngust. Ai pierde viaţa veşnică. Nu urma cărări lăturalnice; urmează Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie.

[8] Doar prin rezistenţă credincioasă vei fi capabil să rămâi pe această cale îngustă. Dacă nu reuşeşti să rezişti în faţa atracţiilor materialiste ale acestei lumi sau

Cuprins

a influenţelor proaste ale poftelor ei, niciodată nu îţi vei îndeplini dorinţa pentru viaţă. Referitor la aceasta, Isus a spus: "Prin perseverența voastră vă veți câștiga sufletele." (Luca 21:19, *NW*, notă de subsol) Cum puteţi aştepta să dobândiţi ţinta vieţii veşnice dacă permiteţi dorinţelor voastre să vă atragă în nisipurile mişcătoare ale materialismului sau în pofte carnale? În loc să rămâneţi pe calea spre viaţă, nu veţi fi, mai degrabă, trași în jos şi îndepărtaţi de el? Să nu credeţi că nu vi se poate întâmpla asta vouă, deoarece se poate. Prin urmare, concentraţi-vă pe cultivarea dorinţelor corecte, astfel încât să puteţi rezista puternicei atracţii a celor rele. Acesta este singurul mod de a îndura şi de a culege răsplata vieţii veşnice.

DORINŢA DE ÎNŢELEPCIUNE

[9] În plus faţă de cultivarea dorinţei de a-i sluji lui Iehova Dumnezeu şi dorinţa pentru viaţă veşnică, trebuie să vă doriţi, de asemenea, înţelepciune. Acum, nu înţelepciunea acestei lumi trebuie să o căutaţi, ci mai degrabă înţelepciunea de sus, după cum apare în Sfintele Scripturi. Valoarea acesteia depăşeşte cu mult cea a aurului şi argintului, şi este mai de dorit decât orice are această lume de oferit. "Primiţi instruirea mea, şi nu argintul; şi cunoştinţa mai degrabă decât aurul ales. Pentru că înţelepciunea este mai bună decât rubinele; şi toate lucrurile care pot fi dorite nu trebuie să fie comparate cu aceasta." (Prov. 8:10, 11, *AS*) Dar dacă nu reuşeşti să dedici timp pentru studiul personal şi de grup al Scripturilor, se poate spune, oare, că eşti în căutarea acelei înţelepciuni? Se poate spune că îi apreciezi valoarea? Aceleaşi întrebări pot fi adresate celor care participă la adunările martorilor lui Iehova, dar nu stau jos să se concentreze asupra sfatului spiritual şi asupra instrucţiunilor oferite de pe scenă, ci, în schimb, se plimbă prin jur. Cum pot astfel de oameni să afirme cu sinceritate că sunt în căutarea înţelepciunii şi a cunoştinţei exacte?

[10] Din moment ce tot ceea ce este de dorit într-un mod material nu poate fi comparat cu înţelepciunea, atunci veţi dori să fiţi foarte atenţi ori de câte ori hrana spirituală este servită de către organizaţia teocratică. Este ceva pentru care puteţi cultiva în siguranţă o dorinţă profundă. "Legea lui Iehova este perfectă, revigorează sufletul: mărturia lui Iehova este sigură, îl face înțelept pe cel simplu. Preceptele lui Iehova sunt drepte, bucură inima: porunca lui Iehova este pură, luminează ochii. Frica de Iehova este curată, ține în veac: rânduielile lui Iehova sunt adevărate, şi în același timp drepte. Mult mai de dorit sunt acestea decât aurul, da, decât cel mai fin aur; mai dulci decât mierea şi decât fagurele de miere. Mai mult, prin acestea, slujitorul tău este avertizat: prin respectarea lor răsplata este mare." (Ps. 19:7-11, *AS*) Aceste lucruri aduc adevărata înţelepciune şi, la rândul ei, ea aduce recompense de pricepere, libertate şi viaţă.

Cuprins

DORINŢA DUPĂ ASOCIERE TEOCRATICĂ

[11] Dacă nu ai reuşi să te asociezi cu organizaţia teocratică a lui Iehova nu te-ai ajuta să înduri cu credincioşie şi să culegi recompensa vieţii. Prin urmare, este necesar pentru creştinii dedicaţi să cultive o dorinţă după asociere cu cei care împărtăşesc aceleaşi speranţe şi dorinţe scripturale. Acestea vă pot ajuta să staţi fermi pe calea îngustă spre viaţă şi să rezistaţi tentaţiilor greşite. Această asistenţă reciprocă este foarte necesară în aceste zile din urmă, și este unul dintre motivele pentru care Iehova şi-a organizat slujitorii dedicaţi într-o societate a Noii Lumi. Aceştia se pot astfel asocia împreună, separat de influenţele rele ale lumii vechi şi se pot zidi unul pe altul. "Să ne interesăm unii de alţii, ca să ne îndemnăm la iubire şi la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alţii şi aceasta cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie." (Evrei 10:24, 25, *NW*). Vedem că ultima zi, ziua Armaghedonului, se apropie şi mai tare, şi simţim atracţia puternică a dorinţelor greşite încercând să ne abată de la cursul care duce spre scopul nostru preţios. Nu încape nici o îndoială despre asta, avem nevoie de foarte multă încurajare din partea celorlalţi slujitori dedicaţi ai lui Dumnezeu.

[12] Dar cum poate exista încurajare reciprocă de a umbla smerit cu Dumnezeu şi de a face lucrări drepte, dacă nu cauţi tovărăşia societăţii Noii Lumi? Cu siguranţă, compania oamenilor lumeşti nu te va ajuta să cultivi dorinţe corecte. "Nu fiţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare." (1 Cor. 15:33, *NW*). Încercând să cultivaţi dorinţe corecte, încercaţi să cultivaţi obiceiuri folositoare, care vor aduce slavă lui Dumnezeu şi viaţă veşnică pentru voi. Dar din moment ce tovarăşii lumești pot strica aceste obiceiuri, de ce să te asociezi cu ei? De ce nu te asociezi cu tovarăşi care vor consolida aceste obiceiuri bune? Este de la sine înţeles că, dacă te asociezi cu oameni lumeşti ale căror minţi sunt aţintite pe pofte carnale, pe plăceri şi posesiuni materiale, vei descoperi că și mintea ta va fi centrată pe aceste lucruri. Întrucât acesta este cazul, cum poţi să spui că încerci să-ţi întorci mintea de la astfel de lucruri, după cum învaţă Biblia, când cauţi tovărăşia oamenilor lumeşti? A te asocia cu astfel de persoane nu este o modalitate de a te hotărî asupra a ceea ce este în armonie cu Scripturile. Nu este o modalitate de a-ți înnoi mintea, ca să fie în armonie cu Scripturile, nu este o modalitate de a cultiva dorinţe corecte. Şi nu este nici o modalitate de a dobândi o poziţie fermă pe calea spre viață. Deci, decât să cauţi compania oamenilor lumeşti, mai degrabă caută compania oamenilor evlavioşi. Caută să fii cu creştinii dedicaţi ai societăţii Lumii Noi, a căror companie te va ajuta în atingerea țelului tău. A dori tovărășia lor este o dorinţă bună.

Cuprins

[13] Nu poţi cultiva dorinţe corecte dacă nu depui un efort sincer pentru a face acest lucru. Este ceva la care trebuie să lucrezi în mod constant, pentru că eşti un om imperfect, cu multe slăbiciuni. Aceste slăbiciuni pot fi învinse doar prin recunoaşterea lor şi strădania sinceră de a le rezista. Nu te vei ajuta dacă vei permite minţii tale să stăruie asupra unei dorinţe greşită. Acea dorinţă va creşte, reuşind să pună stăpânire pe tine, atâta vreme cât o vei păstra. Deci, scapă de ea. Obligă-ţi mintea să se gândească la altceva. Gândiţi-vă la dorinţele corecte pe care încercaţi să le cultivaţi. Gândiţi-vă la faptul că nu doriţi să faceţi nimic care ar aduce ocară pe numele lui Iehova şi organizaţia Sa teocratică. Gândiţi-vă la dorinţa de a supravieţui Armaghedonului şi la dorinţa de a trăi veşnic în lumea nouă a lui Dumnezeu. Gândindu-vă la aceste dorinţe corecte şi la felul în care gândurile şi impulsurile rele pot duce la eşecul realizării acestora, veţi fi capabili să rezistaţi infiltrării gândurilor necorespunzătoare.

[14] Având în vedere că păstrarea gândurilor greşite dezvoltă dorinţe rele, se subînţelege că nu poţi lăsa garda jos niciun moment. Trebuie să-ţi controlezi gândirea în orice moment, prin menţinerea gândurilor tale asupra a ceea ce ar avea aprobarea lui Dumnezeu. "În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră." (Filip. 4:8, *NW*) Da, gândeşte-te sau ia în considerare aceste lucruri, decât să fii influenţat de această lume desfrânată, al cărui fiecare gând este rău tot timpul.

[15] Chiar dacă un creştin nu este o parte din această lume veche el încă trăieşte în ea şi este în permanenţă în contact cu gândirea rea. Pentru a rezista la o astfel de influenţă el trebuie să-şi hrănească mintea în continuu cu hrană spirituală, el trebuie să păstreze asocierea cu societatea Noii Lumi, care este curată în gândire, şi trebuie să cultive dorinţe corecte. "Pentru că bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, care aduce salvare pentru oameni de orice fel, s-a arătat, învăţându-ne să respingem tot ce este lipsit de pietate şi dorinţele lumeşti şi să trăim cu judecată sănătoasă, cu dreptate şi cu devoţiune sfântă în actualul sistem." (Tit 2:11, 12, *NW*). Nu veţi fi capabili să menţineţi sănătatea minţii din perspectiva lui Dumnezeu dacă permiteţi minţii să nutrească gânduri rele şi dorinţe greşite. Aceasta ar putea duce doar spre gândirea nesănătoasă a acestei lumi vechi.

[16] Iehova oferă, prin Cuvântul Său şi prin organizaţia Sa teocratică, gânduri înălţătoare asupra cărora poţi permite minţii tale să stăruie. Ele sunt drepte şi serioase, şi te vor ajuta să cultivi dorinţe corecte. Dar dacă nu reuşiţi să acumulaţi această hrană nutritoare pentru minte, cum veţi putea beneficia de pe urma ei? Cum poţi fi întărit pentru a rezista dorinţelor greşite? Dacă neglijezi studiul personal al Scripturilor şi nu reuşeşti să participi la studiile de grup, în mod regulat, cu membrii societăţii Noii Lumi, pe cine poţi să dai vina dacă nu pe tine însuţi, dacă mintea ta se concentrează pe dorinţe greşite care te atrag dincolo de

Cuprins

limitele Scripturale? Pe de altă parte, dacă participi la studiile de grup, dar nu meditezi asupra lucrurilor învăţate, ce câştigi? Sau, dacă permiţi minţii tale să se ocupe de alte lucruri în timpul studiului, cum anume beneficiezi de asta? Nu ţi-ai irosit timpul? Doar prin acordarea unei atenţii sporite lucrurilor pe care le-ai învăţat din studierea Bibliei şi permiţând gândurilor lui Dumnezeu să se aprofundeze poţi spera să rămâi pe calea îngustă spre viaţă, odată ce ai ajuns pe aceasta. Trebuie, aşadar, să preţuieşti aceste gânduri. Trebuie să meditezi asupra lor, analizându-le în mintea ta şi privindu-le din unghiuri diferite. Tratează-le ca pe o bijuterie pe care a-i întoarce-o pe toate părţile, astfel încât să-i poţi examina frumuseţea ei strălucitoare. Analizează gândurile lui Dumnezeu în acelaşi mod în care a făcut-o David. "Cât de preţioase sunt gândurile Tale pentru mine, O Dumnezeule! Cât de mare este suma lor!" (Ps. 139:17, *AS*) Dacă vei face acest lucru vei fi capabil să reziști intruziunii gândurilor rele şi a dorinţelor greşite.

[17] Nu numai că Iehova te ajută să cultivi dorinţe corecte, oferindu-ţi lucruri bune cu care să-ţi umpli mintea, ci El oferă, de asemenea, activitate bună, ca să te menţii ocupat în lucrări drepte şi astfel să-ţi păstrezi mintea în modul corect de gândire. Această activitate este serviciul Împărăției, proclamarea publică a multelor adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece este o binecuvântare şi o protecţie pentru creştinul dedicat, poţi fi recunoscător că Dumnezeu nu a limitat-o doar pentru câţiva selectaţi, cum ar fi clasa clerului, ci a pus-o la dispoziţia tuturor. Acest lucru face posibil pentru fiecare creştin dedicat să facă uz de lucrurile bune pe care le învaţă din Cuvântul lui Dumnezeu şi să le imprime mai profund în mintea sa.

[18] Având în vedere că slujirea este atât de importantă pentru bunăstarea ta şi pentru o stare mentală potrivită, ar fi înţelept, oare, să o neglijezi pentru interesele de afaceri? Ar fi înţelept să permiţi dorinţei de a acumula bani să-ţi domine timpul, gândind că vei putea acorda consideraţie puţină studiului Cuvântului lui Dumnezeu şi activităţii de predicare a adevărurile sale altora? Ar fi înţelept să permiţi dorinţei pentru lucrurile materiale să-ţi domine viaţa? Creştinul care face aceasta nu depune toate eforturile pentru a cultiva dorinţe corecte. El nu își consolidează poziţia în societatea Noii Lumi, ci, în schimb, o slăbește. El nu își fortifică mintea pentru a rezista dorinţelor greşite. El face o greşeală gravă, care-i poate face un rău incomensurabil. El permite să se scufunde singur în nisipurile mişcătoare ale materialismului, şi nu va dura mult până va dispărea din rândurile societăţii Noii Lumi. Cineva l-ar putea căuta acolo, dar el nu va fi găsit, şi dacă el nu poate fi găsit în societatea Noii Lumi înainte de Armaghedon, cum poate fi el găsit acolo după aceea?

[19] Nu face această greşeală. Nu lăsa dorinţa pentru lucruri materiale să scape de sub control. Nu o lăsa să crească şi să-ţi domine viaţa, pentru că atunci ea devine o dorinţă rea. "Deschideți ochii și păziți-vă de orice fel de lăcomie, căci chiar dacă cineva are din belșug, viaţa lui nu depinde de lucrurile pe care le are." (Luca 12:15, *NW*). De fapt, lucrurile pe care le ai sau dorești să le ai te pot costa viaţa. Şi să pierzi viaţa veşnică din cauza materialismului este într-adevăr un sacrificiu foarte costisitor. Prin urmare, lucrul înţelept de făcut ar fi să-ţi controlezi

Cuprins

dorinţele materialiste. Păstrează-le în cadrul limitelor. Lasă lucrurile materiale să fie sclavii tăi, mai degrabă decât stăpânii tăi. Lasă-le să te slujească în loc să le slujeşti tu pe ele.

[20] Aminteşte-ţi ilustraţia pe care a oferit-o Isus despre semănător. Unele seminţe pe care acesta le-a semănat au căzut între spini, care le-au sufocat. Acum, deşi aceasta este despre semănarea iniţială a seminţelor adevărului în rândul locuitorilor pământului, este şi un avertisment pentru creştinii dedicaţi. Chiar dacă El a permis ca seminţele adevărului să crească şi să producă rod, încă este posibil ca acestea să fie sufocate de dorinţe materialiste. Ascultaţi ceea ce a spus Isus despre aceasta: "Mai sunt unele semănate printre spini: acestea sunt cei care au auzit cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem, puterea amăgitoare a bogăţiilor şi dorinţele după celelalte lucruri pătrund în ei şi înăbuşă cuvântul, iar el ajunge neroditor."—Marcu 4:18, 19, *NW*.

[21] Lucrurile materiale din lume pot avea o atracţie copleşitoare pentru tine şi pot înăbuși dragostea pentru Cuvântul lui Dumnezeu numai dacă le permiţi, numai dacă laşi mintea ta să stăruie asupra lor. Decât să laşi să se întâmple acest lucru, permite minţii tale să stăruie asupra noii lumi drepte a lui Dumnezeu. Cultivă o dorinţă puternică pentru aceasta. Păstrează tot timpul o viziune clară a acesteia. Meditează asupra ei. Imaginează-te mergând pe jos în mijlocul frumuseţii ei paradisiace. Simte-i pacea şi liniştea. Imaginează-te privind la ruinele unuia din oraşele lumii vechi şi la membrii fericiţi ai societăţii Noii Lumi, curăţând acele ruine. Simte bucuria de a fi printre supravieţuitorii de la Armaghedon şi de a fi capabil să priveşti la astfel de ruine ale lumii vechi, în loc de a fi o parte din ele. Încearcă să îţi imaginezi sentimentul de uşurare pe care îl vei experimenta pentru că nu ai permis dorinţelor greşite să te tragă departe de societate Noii Lumi. Pentru că le-ai rezistat eşti în viaţă şi poţi vedea printre acele ruine ale lumii vechi oasele celor care nu s-au împotrivit. Printr-o astfel de transpunere mentală în noua lume, din când în când, şi făcând o retrospectivă a lumii vechi, vei putea construi o puternică determinare de a te ţine tare şi de a rezista dorinţelor greşite. Orice impuls sau dorinţă ai mai avea va fi măsurat prin faptul dacă ajută sau te descurajează de la a supravieţui în acea lume dreaptă.

[22] Ar trebui să cultivi o aşa dorinţă puternică pentru noua lume a lui Dumnezeu încât nimic să nu poată să te atragă departe de organizaţia teocratică şi de Înaltele ei Stăpâniri, Iehova Dumnezeu şi Fiul Său. Ar trebui să formezi în mintea ta aceeaşi siguranţă pe care a avut-o apostolul Pavel: "Cine ne va separa de iubirea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau persecuţia sau foamea sau goliciunea sau pericolul sau sabia? Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nicio altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru." (Rom. 8:35,38, *NW*). Desigur, dacă şi tu eşti convins că niciunul dintre aceste lucruri nu te poate separa de dragostea lui Dumnezeu şi de expresia sa de iubire, aşa cum se regăseşte ea în Cristos şi în creaţia sa a noii lumi, cu greu vei permite dorinţelor greşite să te atragă departe. Vei recunoaşte modul în care acestea pun în pericol viitorul tău. Le

Cuprins

vei îndepărta de la tine înainte ca acestea să prindă rădăcini şi să te ducă la durere. Tu nu vei face greşeala pe care alţii au făcut-o, permiţând minţii tale să stăruie asupra lor.

[23] Acum, acest sfat nu ar trebui să fie primit precum multe alte cuvinte. Nu ar trebui să i se permită să iasă din mintea ta după ce ai pus jos acest număr al *Turnului de veghere*. În schimb, meditează asupra lui. Examinează-te şi vezi dacă nutreşti dorinţe care te conduc în direcţia greşită. Fii sincer în ceea ce priveşte autoevaluarea ta. Aceasta poate face diferenţa dintre a supravieţui bătăliei de la Armaghedon sau a nu-i supravieţui. Analizează eforturile pe care le faci pentru a cultiva dorinţe corecte. Te asociezi în mod regulat cu organizaţia teocratică? Te hrăneşti cu hrana spirituală pe care Iehova o oferă prin intermediul acestei organizaţii? Aloci timp pentru studiul personal al Bibliei şi pentru a medita asupra adevărurilor învăţate? Permiţi gândurilor lui Dumnezeu să se afunde în mintea ta, sau studiul tău este unul superficial? Eşti activ în serviciul Împărăţiei, sau permiţi dorinţelor personale să te atragă spre alte interese? Faci un efort determinat de a cultiva dorinţe corecte şi să le reziști celor greşite? Aşadar, examinează-te! Aminteşte-ţi că felul în care gândeşti şi ceea ce faci în aceste zile din urmă poate însemna fie viaţă veşnică, fie moarte veşnică. Din acest motiv, fă un efort determinat să cultivi gânduri şi dorinţe corecte.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. De ce trebuie creştinul să cultive dorinţe corecte, şi ce schimbare necesită acest lucru?

3. Care este cea mai importantă dorinţă pe care trebuie s-o cultive o persoană, şi cum arată creştinul că o are?

4. Cum poate păstra o persoană dorinţa de a face voinţa lui Dumnezeu?

5. De ce viaţa veşnică este o dorinţă corectă?

6. Care sunt unele cerinţe pe care Dumnezeu le pune asupra celui care caută viaţă veşnică, şi ce este calea îngustă spre viaţă?

7,8. (a) De ce trebuie un creştin să vegheze atent cum umblă, şi ce anume trebuie să îndure el? (b) Asupra cărui lucru trebuie să se concentreze el?

9,10. (a) Ce altceva trebuie să mai dorească un creştin, şi de ce? (b) Explicaţi de ce trebuie să fiţi atenţi atunci când se serveşte hrană spirituală?

11. Ce rol joacă tovărăşia în cultivarea dorinţelor corecte?

12. De ce tovărăşia oamenilor lumeşti nu ajută o persoană să cultive dorinţe corecte?

13,14. Ce este necesar pentru a cultiva dorinţe corecte, şi la ce anume trebuie să dăm posibilitate minţii să gândească?

15. Cum se poate împotrivi o persoană cugetării greşite a acestei lumi?

16. (a) Cum ne ajută Iehova să cultivăm dorinţe corecte, şi cum putem da greş să beneficiem de pe urma îngrijirilor Lui? (b) Cum trebuie să fie tratate gândurile lui Dumnezeu?
17. Cum este serviciul Împărăţiei o binecuvântare pentru noi?
18. (a) Cum își poate slăbi un creștin poziţia în societatea Lumii Noi? (b) Ce i se poate întâmpla în cele din urmă?
19. De ce anume trebuie să vă apăraţi, şi care este calea de acţiune înţeleaptă de urmat?
20. Cum este ilustraţia semănătorului un avertisment pentru creştinii dedicaţi?
21. Cum îşi poate întări o persoană determinarea de a se împotrivi dorinţelor greşite?
22. Care era convingerea apostolului Pavel, şi cum ne poate ajuta aceasta?
23. (a) Cum trebuie să fie primit acest sfat? (b) Cum trebuie să vă examinaţi?

Spus cu sinceritate

♦ Adevărul îşi spune de obicei propria poveste şi inspiră mereu încredere. Asta i-a scris un cititor al cărţii *Faith on the March* autorului, A. H. Macmillan. El a zis: „Va fi un lucru bun să le dăm cartea dumneavoastră, mai departe, multor oameni cu bunăvoință, ca să le prezentăm funcţionarea internă a lucrurilor. Mulţi dintre ei vor fi foarte impresionaţi, căci nota sincerităţii extreme se simte în fiecare pagină.”—H. L. P., Massachusetts.

Partea 1—În jurul lumii cu vice-preşedintele

PUS ÎN FAŢA a nouă zile de carantină după sosirea într-o ţară foarte îndepărtată de casă—aceasta a fost neplăcerea vice-preşedintelui Societăţii de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, din Pennsylvania, sâmbătă dimineaţa, 22 decembrie 1956, în clădirea aeroportului din Karachi, Pakistan. F. W. Franz, în compania lui N. H. Knorr, preşedintele aceleiaşi Societăţi, ajunsese acolo de la Istanbul, Turcia, cu aproape două zile mai târziu, din cauza întârzierii avioanelor din pricina vremii rele din Marea Britanie şi Europa. În evenimentul neprevăzut, ei au reuşit, în cele din urmă, să obţină un avion cu câteva ore mai devreme

Cuprins

decât era programat pentru ei, decolând din Istanbul. Dar acest avion venise cu câteva zile înainte din zona cu friguri galbene, din Africa de Sud. Când a ajuns la Karachi cu pasagerii săi, autorităţile medicale de acolo au examinat registrele oficiale ale avionului şi au hotărât că avionul nu fusese dezinfectat cum trebuie de friguri galbene, în aeroportul internaţional din New York şi în aeroportul din Marea Britanie. Toţi pasagerii care au sosit la Karachi erau astfel expuşi la epidemia de friguri galbene. În sfârşit, după ce au aşteptat aproape două ore până la prânz, pasagerii care aveau certificate valide şi acceptabile împotriva frigurilor galbene au fost trecuţi prin vamă şi au fost lăsaţi să circule liber prin oraş. Printre aceştia s-a numărat şi preşedintele Societăţii, Fratele Knorr.

Pregătirile au continuat cu transferul pasagerilor reţinuţi, în jur de cincisprezece, inclusiv vice-preşedintele, cu o ambulanţă, la clădirea de carantină depărtată a aeroportului. Cam pe la patru şi jumătate după amiaza, vice-preşedintele şi alţi doi au urcat în ambulanţă în ultima ei tură. Dar alte patru ore de aşteptare i-au permis preşedintelui să îi facă două vizite, vorbind prima oară printr-un geam de sticlă la care se urcase, iar a doua oară printr-un panou de sticlă de pe un coridor, cu puţin timp înainte să se îmbarce, seara, în avion, spre Lahore, Pakistan. Aceste vizite neconvenţionale i-au dat mult curaj vice-preşedintelui reţinut în ceea ce privea viitorul său nesigur, căruia i se luaseră între timp paşaportul şi biletul de avion şi care era practic neajutorat. În orice caz, a fost nemaipomenit că preşedintele Societăţii era liber să ajungă la întrunirea de la Lahore a martorilor lui Iehova, înainte să se încheie duminică seara şi apoi la alte întâlniri în India şi Ceylon.

Când au intrat în clădirea de carantină cu protecţie, nou sosiţii au fost vaccinaţi împotriva altor infecţii şi împotriva contagiozităţii. Vice-preşedintele a primit un pat într-o cameră cu cinci paturi. S-a aşezat la masă şi a aşteptat, încrezător că Atotputernicul Dumnezeu va interveni şi îi va permite să ajungă la numirile lui de la congresele din New Delhi şi Calcutta, India, şi din Rangoon, Myanmar. Întunericul căzu când a apus soarele. Se făcuse şase şi un sfert după amiaza. Afară sună soneria. Se auziră paşi. Apoi strigătul unei femei! Vice-preşedintele a fugit afară pe coridor. L-a întâmpinat un strigăt: „Suntem liberi!” Fusesem ţinuţi prizonieri mai bine de opt ore, iar acum ne aştepta afară cu maşini agentul de trafic american, ca să ne ducă de acolo şi să ne treacă prin vama de la aeroport, la hotel şi la o masă bună în libertate. *“Gott sei Dank!”* („Mulţumiri lui Dumnezeu!”) a exclamat un pasager din Germania. Da, scăparea noastră a fost un răspuns la rugăciunea victorioasă către Iehova. O bătălie se dezlănţuise toată ziua între autorităţi medicale, de la imigrări şi de la trafic, cu interese atât pentru Pakistan, cât şi pentru compania Pan American Airways şi ambasada americană. Fuseseră schimbate cablograme între Pakistan, America şi Marea Britanie, cu privire la procedurile medicale. În cele din urmă, autorităţile pakistaneze s-au simţit libere, conform legilor internaţionale de sănătate, să declare că pasagerii reţinuţi nu se confruntau cu niciun risc de sănătate, iar aceştia au fost eliberaţi

Cuprins

din carantină. Vice-preşedintele era din nou în poziţie să ajungă la numirile lui iminente din următoarele nouă zile, fără nicio întârziere. Vestea eliberării lui a fost trimisă în acea noapte, prin telegramă, la preşedintele Societăţii, la Lahore, Pakistan.

În dimineaţa următoare, Fratele Franz a putut să îşi grăbească plecarea din vestul Pakistanului cu o zi, ca să zboare spre India, în după amiaza aceea. Între timp, un om cu bunăvoinţă din Karachi, dl. Britain, fusese anunţat prin telefon, de la Lahore, despre prezenţa vice-preşedintelui Societăţii în Karachi. În mod providenţial, el a putut să dea de Fratele Franz imediat după ce acesta a părăsit biroul India Airlines Corporation. A fost o întâlnire care a bucurat inimile, afară pe trotuar, şi dl. Britain, un om cu bunăvoinţă, şi-a făcut timp o jumătate de oră din programul lui foarte încărcat de muncă, care îl împiedicase să participare la adunarea de la Lahore, şi l-a condus pe Fratele Franz înspre puncte bune de interes din Karachi şi, în sfârşit, la hotelul lui. Fratele Franz regreta oarecum că îşi grăbise plecarea din capitală, împiedicându-l să viziteze trei persoane care au fost private de privilegiul de a ajunge la Lahore pentru adunare. Dar respectând acum aranjamentele schimbate, el a fost dus în siguranţă, cu avionul, de un om cu barbă mare, cu turban şi cu pielea maronie, pe deasupra canalelor râului Indus şi peste deşertul Indian, care arăta de parcă ar fi fost pârjolit, zburând înspre nord-est, la aeroportul din New Delhi. Strădaniile lui de a lua legătura cu misionarii Turnului de Veghere din capitala Indiei nu au avut niciun succes.

NEW DELHI, INDIA

A fost mare surpriză când Fratele Franz a vizitat servul de la casa misionară din New Delhi, în dimineaţa de luni, 24 decembrie. Misionarii şi fraţii locali din Delhi aranjaseră să îl întâmpine la aeroport la 18:40 în seara aceea, şi iată-l că era deja în oraş, iar majoritatea fraţilor nici măcar nu ştiau şi probabil că se grăbeau să îl întâmpine la aeroport, în seara aceea. Aşa că acum se inversaseră rolurile. Fratele Franz a pornit spre aeroport ca să se întâlnească acolo cu fraţii noştri indieni. A fost o surpriză foarte plăcută când a venit cu maşina unei persoane cu bunăvoinţă şi s-a întâlnit cu mulţimea primitoare. După moda indiană obişnuită, o soră indiancă tânără i-a pus o ghirlandă în jurul gâtului, cu o cunună frumos mirositoare de trandafiri şi crizanteme, ca un bun-venit tradiţional în acest mare sub-continent, India.

Cu mai mult timp la dispoziţie, vice-preşedintele s-a hotărât să profite din plin de acesta, de dragul fraţilor. Aşa că, de la aeroport, tot grupul de treizeci şi şapte de oameni care i-au urat bun venit s-au dus la Sala Împărăţiei, care nu era departe. Una dintre familiile locale a oferit, cu bunătate, o încăpere mare, ca să fie folosită drept Sala Împărăţiei. Acolo toţi cei prezenţi au urmărit cu mare interes şi bucurie povestea oficială, la prima mână, a turului de serviciu în jurul lumii până în acel moment. Fără îndoială că au fost cu toţii foarte încântaţi şi profund mişcaţi să primească de la un funcţionar al Societăţii

mesajele de dragoste de la sediul principal de la Brooklyn, de la Şcoala Gilead a Turnului de Veghere şi de la adunările martorilor lui Iehova din Portugalia, Spania, Italia, Grecia, Turcia şi Liban, şi au simţit mai puternic legătura perfectă a de unității care ne uneşte pe toţi de pe tot globul. Aceasta era o sărbătoare la care fraţii de aici nu se aşteptau, şi când au auzit, direct, cum tovarășii lor luptători din alte părţi ale pământului stăteau ferm în dreptul lor de a „spune evanghelia salvării prin El [Dumnezeu],” acest lucru le-a întărit propria hotărâre de a continua această activitate dătătoare de viaţă. Fraţii au fost, apoi, sfătuiţi cu privire la pregătirile făcute ca toţi să se întâlnească în dimineaţa următoare, dimineaţa Crăciunului tradiţional, la ora 8:30, pentru activitate cu reviste.

În India, hinduşii, împreună cu creştinii nominali, profită din plin de 25 decembrie, își trimit felicitări unii altora şi capătă aşa-zisul spirit al Crăciunului. La fel ca în ţările vestice, Crăciunul înseamnă afaceri bune pentru mulţi patroni de magazine. Martorii lui Iehova nu urmează niciunde această modă. Împreună cu fraţii din toate celelalte ţări în care activităţile lor îi identifică, fraţii din Delhi s-au folosit de sărbătoare ca să se implice în activitatea cu reviste, atrăgând, astfel, atenţia indienilor din est prin revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* la singurul lucru care va stabili categoric pacea între oamenii cu bunăvoinţă, şi-anume, guvernul Noii Lumi a lui Iehova. Aşadar, în dimineaţa aceea, la Sala de Întruniri C.P.W.D., care fusese închiriată pentru ziua aceea, a avut loc o minunată întrunire de jumătate de oră, la care Fratele Franz s-a ocupat de discutarea textului zilnic şi s-au pus în scenă câteva demonstraţii pentru a ilustra metode de prezentare a revistelor. Pe la ora 9:15 dimineaţa, douăzeci şi opt de fraţi şi surori au pornit pe teren. Vice-preşedintele a lucrat tot la a doua casă cu servul de la casa misionară, timp de o oră. Când au terminat cu toţii activitatea, numărătoarea a arătat că în acea oră cei douăzeci şi opt de vestitori plasaseră 145 de reviste şi 36 de broşuri, adică mai bine de cinci reviste fiecare, în rândul acestei populaţii religioase mixte, pe lângă distribuirea pliantelor. Aceasta a demonstrat capacitatea multora din adunări de a atinge peste jumătate din norma lor lunară de plasare de reviste, într-o perioadă scurtă de timp, dacă lucrează cu voinţă şi profită de fiecare ocazie de a extinde scopul acestei trăsături a vestirii Împărăţiei.

La ora 11 dimineaţa întrunirea s-a redeschis pentru cuvântările obişnuite, ţinute de vice-preşedinte. Oamenii cu bunăvoinţă au fost invitaţi la această sesiune, şi a fost o plăcere să vedem un total de şaptezeci şi cinci de persoane în public. Având în vedere faptul că cei din India sunt atât de departe de sediul central de la Brooklyn al societăţii Noii Lumi, toţi cei prezenţi s-au simţit cu adevărat binecuvântaţi de relatarea minuţioasă a vorbitorului despre tiparul lucrurilor care alcătuiesc incomparabila organizaţie văzută a lui Iehova de pe pământ. Acum a început o cină materială, dar la ora 16:00, publicul, mai mare acum, era înapoi la locurile lui, pentru a auzi, de această dată, discursul public al vorbitorului oaspete despre „Pacea Noii Lumi în zilele noastre—De ce?” În

Cuprins

public se aflau persoane de diverse religii: hinduşi, jainişti, sikh, mahomedani şi aşa-zişi creştini, iar în ciuda faptului că era ziua de Crăciun, publicul număra optzeci şi cinci de persoane. O parte dintre cei care fuseseră invitaţi la întrunire, când au fost vizitaţi în casele lor, în dimineaţa distribuirii revistelor, au fost şi ei prezenţi. În timpul cuvântării, rostită numai în limba engleză, s-a stabilit în mod clar că profeţia lui Isus despre necazul acestei lumi era o justificare sigură a Lui drept profet adevărat al lui Dumnezeu, ce merită să fie acceptată de către toate naţiunile, indiferent de religia pe care o au în acest moment. Pacea noii lumi care va urma după războiul Armaghedonului va fi garantată de către El, în calitate de Prinţ domnitor al Păcii. Acum este momentul să intrăm în organizaţia lui Dumnezeu de oameni paşnici, ca să supravieţuim sfârşitului acestei lumi, cu naţiuni aflate în război, în curând, la Armaghedon, şi să intrăm în noua lume a păcii.

După cuvântare, vorbitorul s-a amestecat liber prin public şi a fost foarte bucuros să fie prezentat oamenilor cu bunăvoinţă care veniseră să îi audă cuvântarea de importanţă internaţională. El a discutat cu ei alte amănunte de care erau interesaţi. Sunt multe minţi inteligente şi gânditoare acolo, în Orient. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, are singurul mesaj potrivit pentru ei.

A fost o adunare de numai o zi. Aşa că ziua următoare le-a permis misionarilor şi unui pionier local să îl ducă pe vice-preşedinte într-o excursie, ca să vadă câteva dintre priveliştile faimoase din Delhi. Grupul a plecat, mai întâi la Kutab Minar, un turn minunat, zgârie-nori, cu un design artistic, în etape, între secolele doisprezece şi paisprezece (d.Cr.). Este descris drept a şaptea minune a Indiei şi se află la aproape 18 km sud-vest de Delhi. Se spune că idea iniţială de a ridica acest turn a fost dorinţa soţiei lui Maharajah Prithvi Raj Chauhan de a vedea râul sfânt, Jumna, de la înălţime, în fiecare zi. De asemenea, au vizitat şi faimosul Fort Red din Delhi, după care grupul turistic a mers la unul dintre cele mai moderne temple din Delhi, numit Templul Birla, după numele magnatului înstărit care l-a finanţat. Aici grupul a fost nevoit să îşi scoată pantofii şi să umble în ciorapi speciali, pe care i-au procurat drept alternativă la purtatul ciorapilor uzaţi pe care autorităţile templului le dădeau vizitatorilor care nu mergeau desculţi. Era mai sigur, din punct de vedere igienic, să păşim pe treptele şi trotuarele templului cu şosete noi şi ieftine, decât cu ciorapi vechi care fuseseră purtaţi de multe alte picioare înainte. Aici erau expuşi zeii hinduşilor, inclusiv Brahma, Vishnu, Shiva, zeiţa Durga şi alţii.

Grupul s-a oprit mai ales ca să citească textul scris cu litere mari şi negre, pictate pe partea dreaptă a intrării principale, centrale a Templului Birla, scris în sanscrită, hindusă şi engleză, care spunea: „Cel cunoscut drept Vishnu este însuşi Rudra, iar cel care este Rudra este Brahma, o singură entitate care operează ca trei zei, şi anume: Rudra, Vishnu şi Brahma.” Acesta a stârnit imediat observaţia grupului că era foarte asemănător cu crezul treimii din creştinătate şi că expresia folosită în încercarea de a o defini seamănă şi ea. De asemenea, templul era împodobit cu zvastica devenită simbolul nazismului lui

Hitler, cu cârligele zvasticii întoarse spre dreapta, în sensul acelor de ceasornic. Sub „Zvastica”, ghidul templului spune: „Acest simbol (Zvastica) este cât se poate de sacru şi de antic. De mai bine de 8000 de ani, el este însemnul civilizaţiei şi culturii ariene (hinduse). Acest simbol înseamnă o rugăciune implicită pentru succes, realizare şi perfecţiune, în orice aspect al vieţii, sub îndrumarea celui Atotputernic. Nu se găseşte numai în India, ci şi în ţările budiste şi alte ţări străine.” (Pagina 20) De asemenea, grupul nostru a fost uimit şi să remarce că închinătorii din templu îşi împreunau mâinile în rugăciune şi se închinau la chipurile din templu la fel cum fac romano-catolicii în faţa chipurilor lor, în clădirile bisericii.

Atât cu turismul. Seara a fost disponibilă pentru o ultimă întrunire cu fraţii, la Sala Împărăţiei, căci în dimineaţa următoare vice-preşedintele trebuia să pornească devreme spre Calcutta. La vremea stabilită, ora 18:30, fraţii s-au strâns cu nerăbdare, în număr de treizeci şi nouă, iar musafirul lor din Brooklyn le-a vorbit despre ideile cuprinse în Psalmul 96:1, 2, *Traducerea Lumii Noi.* Ascultătorii au fost absorbiţi cu interesul cel mai profund în acest şir încurajator de fapte care se aşezau înaintea cugetului lor, în amănunte clare şi vii, ca să le permită mai bine să „Îi cânte lui Iehova o cântare nouă.” Cu toţii au stat cu atenţia captivată timp de nouăzeci de minute şi le părea rău că trebuia să se sfârşească. La sfârşit, publicul a fost sfătuit să meargă la toate întrunirile, inclusiv la şcoala teocratică de serviciu. Aceasta, a zis vorbitorul, ne va ajuta să cântăm „cântarea cea nouă” fără voce răguşită, pentru ca oamenii să nu întâmpine niciun obstacol când o ascultă. Întrunirea s-a încheiat aşa cum se cuvine, cu cântarea piesei muzicale „Cântarea cea nouă!” De asemenea, mica adunare l-a rugat pe vice-preşedinte să poarte cu el un mesaj de dragoste pentru fraţii noştri din Calcutta şi pentru toţi ceilalţi pe care îi va întâlni pe tot drumul înapoi spre Brooklyn, New York.

Ultima lui masă materială din ziua aceea, Fratele Franz a mâncat-o după aceea, în adevăratul stil indian, cu tradiţionalul orez, carne şi lipie, bucurându-se astfel de ospitalitatea uneia dintre minunatele familii de aici, care luase poziţie în favoarea închinării curate şi care îşi pusese deoparte încăperea mare pentru Sala Împărăţiei. Adunarea din Delhi avea atunci o medie de treizeci şi patru de vestitori în grupă, împreună cu şapte pionieri, adică un total de patruzeci şi una de persoane în grupul local. Ei făceau parte din fraţii din toată India, care au obţinut o creştere de 9% în numărul vestitorilor Împărăţiei, în timpul anului trecut.

Deșteptătorul a sunat la ora 4 dimineaţa, joi, 27 decembrie. Dar nu era prea devreme pentru servul de la casa misionară, Fratele Stephen Smith, pentru a se pregăti să ia trenul de dimineaţă către Bombay, o călătorie de douăzeci şi patru de ore, spre sud, la clasa a treia, pentru a participa la adunarea de acolo, la care urma să slujească preşedintele Societăţii, Fratele Knorr. De asemenea, vice-preşedintele a ajuns la timp la aeroportul Paalam, care era destul de departe, pentru a prinde avionul de la ora 7:45 către Calcutta. A purtat o conversaţie plăcută cu alt grup de prieteni înainte să se suie în avion,

Cuprins

îmbogăţit cu amintirile binecuvântate ale scurtei sale vizite la fraţii din nord-vestul Indiei. În scurt timp, avionul lui era în aer, purtându-l spre sud-est, spre delta râului Gange, la 1368 km depărtare.

(Va urma)

[Note de subsol]

Cu înţelesul de „Ocrotitor.”

Cu înţelesul de „Nimicitor.”

Cu înţelesul de „Creator.”

Întrebări de la cititori

- **Soţul meu are o carte, *Haosul cultelor,* de Jan Karel Van Baalen, şi, la paginile 218, 219, cartea aceea spune despre Pastorul Russell: ‘Îndrăzneala lui a fost atât de nemaipomenită încât a anunţat, cu calm, în primele pagini ale *Studiilor în Scripturi,* că ar fi mai bine să nu citim Biblia şi să citim observaţiile lui, decât să nu citim observaţiile lui şi să citim Biblia.’ Întrebarea mea este: a spus Pastorul Russell într-adevăr aceste lucruri sau a scris o astfel de declaraţie în cartea sau cărţile *Studii în Scripturi?*—E. N., Statele Unite.**

Având în vedere reputaţia de care se bucurau Studenţii Bibliei pe vremea Pastorului Russell şi de cea de care se bucură martorii lui Iehova în zilele noastre, pentru că îşi cunosc Bibliile, reputaţie pe care o merită din plin, trebuie să fie ceva greşit în ceea ce spune Van Baalen în cartea lui. Şi este.

În primul rând, să se observe că cei doi discipoli, în drum spre Emaus, erau cititori ai Bibliei şi totuşi nu înţelegeau de ce Dumnezeu a permis ca Isus să fie ucis. Scribii şi fariseii citeau mereu Cuvântul lui Dumnezeu şi tot nu au reuşit să înţeleagă că Isus era Mesia al lor. Funcţionarul etiopian cu care s-a întâlnit Filip citea profeţia lui Isaia, dar nu înţelegea ce citea. Evident, nu este suficient doar să citeşti Biblia; avem nevoie de ajutor ca să o înţelegem. De aceea a dat Dumnezeu apostoli, profeţi, misionari, păstori şi învăţători.—Luca 24:25-27, 32; Ioan 5:39; Faptele 8:30, 31; Efes. 4:11-15, *NW*.

În ceea ce priveşte declaraţia făcută de Van Baalen, nici aceasta, nici ceva pe departe asemănător nu a apărut vreodată în niciuna din cele şase publicaţii *Studii în Scripturi*, scrise în primul rând pentru public. Dar, la vreo şase ani după ce şi-a scris al şaselea volum, Pastorul Russell a scris, în *Turnul de veghere,* care pe vremea aceea era o revistă a organizaţiei, ceva în numărul din 15 septembrie 1910, sub titlul „Este citirea ‘Studiilor în Scripturi’ studiu al Bibliei?” Evident că Van Baalen a răstălmăcit. Oricum, ce s-a scris acolo

Cuprins

poate fi analizat cu uşurinţă în lumina exemplelor scripturale anterioare. Citǎm din acest articol, după cum urmează:

„Cu toţii cunoaştem oameni care au petrecut zile, săptămâni şi ani întregi cu studiul Bibliei şi au învăţat puţin sau nimic. . . . Este o treabă grea, la fel ca vânatul sau pescuitul. Unii oameni merg la vânat în fiecare an, şi cu toate că vânează mult, nu este un semn sigur pentru cât de mult obţin. Unii pescuiesc mult, dar nu prind mulţi peşti. Studiul Bibliei este cam la fel. Nu este vorba de cantitatea de timp pe care o petrecem aplecaţi asupra unui fragment, ci de cantitatea de informaţii pe care o obţinem din Biblie.

Cele şase volume ale *Studiilor în Scripturi* nu sunt menite să înlocuiască Biblia. Există diverse metode pe care să le urmăm în studiul Bibliei şi aceste ajutoare pentru studiul Bibliei se găsesc într-o astfel de formă încât, în sine, conţin elementele importante din Biblie, precum şi observaţiile sau explicaţiile acelor afirmaţii din Biblie, după exact acelaşi principiu cu care Domnul nostru şi apostolii au citat din Vechiul Testament, iar apoi au dat lămuriri despre acele fragmente din Vechiul Testament."

Departe de a discredita Biblia drept bază pentru credinţa cuiva, articolul continuă să spună: „Când citim prima oară [*Studiile în Scripturi*], şi poate a doua oară, şi înainte să acceptăm ceva drept credinţa şi convingerea noastră personală, ar trebui să spunem: 'Nu o voi accepta pentru că aşa spun studiile; vreau să văd ce zice Biblia.' Aşadar, trebuie să studiem Scripturile în lumina acestor *Studii în Scripturi;* trebuie să dovedim fiecare punct, sau să îi demonstrăm falsitatea, după caz. Nu trebuie să ne mulţumim cu nimic mai puţin decât o analiză detaliată a Bibliei din acest punct de vedere."

Iar de la subtitlul „'Studiile în Scripturi nu sunt un înlocuitor pentru Biblie,' citǎm în continuare: „Prin urmare, aceasta nu înseamnă că *Studiile în Scripturi* sunt un înlocuitor pentru Biblie, pentru că departe de a înlocui Biblia, *Studiile,* dimpotrivă, fac mereu referire la Biblie, iar dacă cineva are vreo îndoială legată de o trimitere sau dacă amintirile cuiva au lipsuri de orice fel, atunci trebuie să îşi reîmprospăteze memoria, şi, de fapt, ar trebui să vadă că această idee este în armonie cu Biblia—nu numai în conformitate cu *Studiile în Scripturi,* ci în conformitate cu Biblia."

Punctul specific pe care l-a răstălmăcit Van Baalen este după cum urmează:

„Mai mult, constatăm nu numai că oamenii nu pot înţelege planul divin studiind numai Biblia, dar vedem şi că, dacă cineva pune deoparte *Studiile în Scripturi,* chiar după ce le-a folosit, după ce s-a familiarizat cu ele, după ce le-a citit timp de zece ani—dacă le pune atunci deoparte şi le ignoră şi recurge numai la Biblie, cu toate că şi-a înţeles Biblia timp de zece ani, experienţa noastră arată că în doi ani va ajunge în întuneric. Pe de altă parte, dacă ar fi citit numai *Studiile în Scripturi* cu trimiterile lor, şi nu ar fi citit nicio pagină din Biblie, ca atare, el ar fi în lumină la sfârşitul celor doi ani, pentru că va avea lumina Scripturilor."

Evident, dacă citirea Bibliei singură nu i-a oferit cuiva o înţelegere corectă a lucrurilor pe care le-a citit, după cum arată, în mod clar, exemplele

Cuprins

scripturale de mai sus, precum şi experienţa modernă, atunci dacă citeşte doar paginile Bibliei şi nu ţine cont de manualele care ajută la înţelegerea ei, rezultatul ar fi că pierde înţelegerea lucrurilor pe care le-a citit. Iar acest lucru este adevărat mai ales în vederea promisiunii profetice potrivit căreia „cărarea celor drepţi este ca lumina zorilor, a cărei strălucire creşte până la miezul zilei.” (Prov. 4:18, *RS*). Iar grupul creştin uns este cel care aduce această lumină ce crește mereu în atenţia tuturor studenţilor sinceri ai Bibliei, grup care slujeşte drept „servul credincios şi înţelept” de la Matei 24:45-47, *NW*.

Aşadar, este clar, având în vedere cele de mai sus, că Dl. Van Baalen se face vinovat de mărturie mincinoasă intenţionată împotriva aproapelui său, atunci când susţine că Pastorul Russell a fost atât de îndrăzneţ încât „a anunţat cu calm, în primele pagini ale *Studiilor în Scripturi,* că ar fi mai bine să nu citim Biblia şi să citim observaţiile lui, decât să nu citim observaţiile lui şi să citim Biblia.”

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

4 august: Să recunoaștem puterea dorinței greșite, pag 397.

11 august: Să cultivăm dorințe corecte, pag. 404.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cum s-a plâns un preot catolic de lipsa predicării din casă în casă din partea bisericii lui? P. 388, parag. 1.

Ce a spus Martin Luther despre Cele Zece Porunci? P. 389, parag. 2.

Ce scopuri au fost servite de legea Mozaică? P. 390, parag. 2.

De ce nu poate exista nici o despărțire în poruncile lui Dumnezeu, într-o lege morală și una cermonială? P. 391, parag. 1.

De ce este neînțelept să fii terche-berchea la o adunare creștină? P. 392, parag. 3.

Ce se poate face pentru a aduce oamenii la unitate cu Creatorul lor? P. 396, paragt. 7.

Ce s-a întâmplat cu Acan pentru că a împlinit o dorință greșită? P. 398, parag. 4.

Cum poate comite adulter în inma sa o persoană? P. 399, parag. 11.

De ce această lume modernă este asemenea celei din zilele lui Noe? P. 403, parag. 22.

Ce dorință primordială ar trebui să cultive o persoană? P. 404, parag. 3.

Cum ajută asocierea teocratică o persoană să rămână credincioasă lui Dumnezeu? P. 406, parag. 11.

Cum a cauzat multă neplăcerea probabilitatea frigurilor galbene la unii călători în jurul lumii? P. 411, parag. 1.

Cum este definită treimea hindusă pe zidurile unui templu din India? P. 413, parag. 4.

De ce sunt necesare ajutoarele de studiu Biblic? P. 415, parag. 7.

TURNUL de VEGHERE

15 IULIE 1957 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SPIRITUL SFÂNT – A TREIA PERSOANĂ A TRINITĂȚII SAU FORȚA ACTIVĂ A LUI DUMNEZEU? - Pag. 507

UN MESAJ DIN SPAȚIUL INVIZIBIL - Pag. 517

AU APOSTOLII SUCCESORI? - Pag. 520

MODĂ STRANIE ÎN DECORAREA BISERICII - Pag. 525

ADEVĂRUL ÎL FACE FERICIT PE OMUL CONDAMNAT - Pag. 526

PRIMIREA SPIRITULUI SFÂNT AL LUI DUMNEZEU ASTĂZI - Pag. 528

PARTEA 2 – ÎN JURUL LUMII CU VICE-PREȘEDINTELE - Pag. 533

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 543

O REACȚIE IMEDIATĂ - Pag. 544

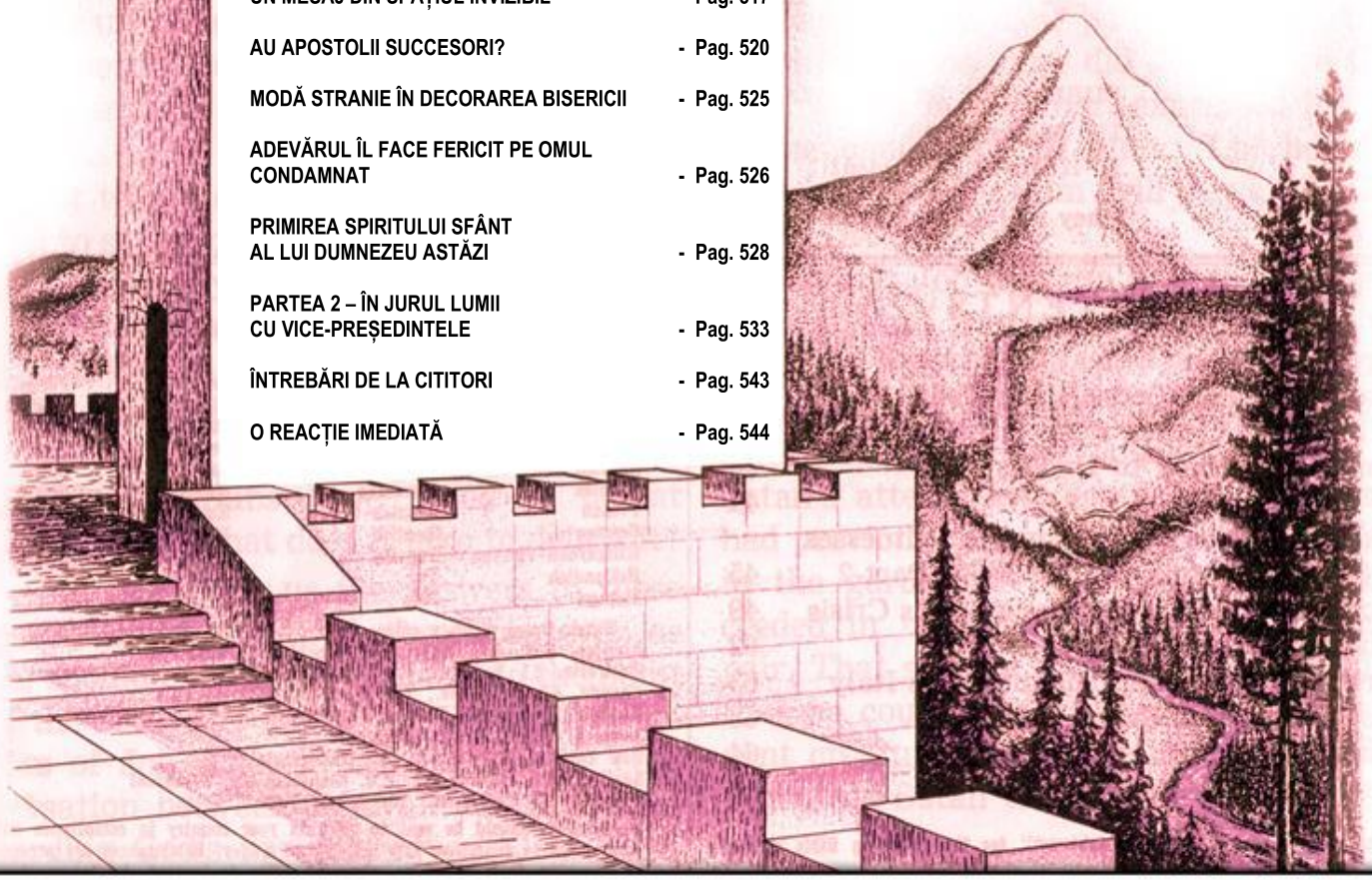

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

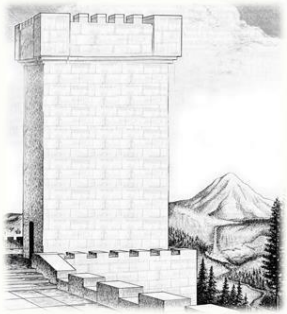

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	**8s**
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	**7s**
Jamaica, 151 King St., Kingston	**7s**
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	**7s**
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	**7s**

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

Nr. 14 **15 Iulie 1957**

SPIRITUL SFÂNT – A TREIA PERSOANĂ A TRINITĂȚII SAU FORȚA ACTIVĂ A LUI DUMNEZEU?

"Veţi primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului". - Faptele 1:8, *NW*.

Undeva în Ierusalim. În timpul anului 33 d. Cr., spre sfârşitul lunii mai. În ascultare de legea lui Moise, peste un milion de evrei s-au îngrămădit în oraşul în care Iehova și-a pus numele, pentru sărbătorirea Cincizecimii. Într-o cameră de la etajul unei case din oraş îi putem vedea pe cei unsprezece apostoli adunaţi cu alţi o sută nouă discipoli ai lui Isus, inclusiv mama şi fraţii Lui vitregi de carne.

2. Apoi, "deodată", după cum ne spune Luca, "din cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa în care stăteau. Şi au văzut nişte limbi ca de foc, care s-au împărţit, aşezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toţi s-au umplut de spirit sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, aşa cum îi făcea spiritul să vorbească." – Faptele 2:2-4, *NW*.

Cuprins

3. Doar cu unele mici excepţii, crezurile creştinătăţii spun că spiritul sfânt al lui Dumnezeu este a treia persoană a trinităţii, co-egală, co-eternă şi consubstanţială cu Tatăl şi Fiul. Dicţionarele biblice şi enciclopediile religioase susţin, pe larg, nu numai că spiritul Sfânt este o persoană, ci şi că este o persoană divină. Una din excepţii este crezul Unitarian, care susţine că spiritul sfânt este "doar influenţa Dumnezeirii asupra minţii robilor săi, …locuind în inimile credincioşilor, ca izvorul vieţii lor spirituale." – *Dicţionarul Cunoştinţei Religioase*, Abott.

4. Deşi consensul învăţăturii religioase a creştinătăţii actuale poate acorda divinitate sfântului spirit al lui Dumnezeu, nu întotdeauna s-a întâmplat aşa. Să remarcăm, de exemplu, cuvintele lui Neander, despre care "*Cyclopedia*" lui McClintock şi Strong, notează: "Unanim recunoscut ca fiind de departe cel mai mare dintre istoricii ecleziastici". Deşi el însuşi un trinitar, a scris: "În 380 d. Cr. existau mari neclarităţi între diferite facţiuni în privinţa acestei dogme, astfel încât un contemporan a putut spune: 'Unii dintre teologii noştri privesc sfântul spirit pur şi simplu ca pe un mod al acţiunii divine; alţii, ca pe o creatură a lui Dumnezeu; alţii, ca pe Dumnezeu însuşi; iar alţii spun că nu ştiu pe care dintre păreri s-o accepte din cauza respectului pentru Sfânta Scriptură, care nu spune nimic despre subiect."

5. Este oare Cuvântul lui Dumnezeu ambiguu în privinţa sfântului spirit? Eşuează el să arate clar dacă spiritul sfânt al lui Dumnezeu este Dumnezeu în persoană, o creatură de-a lui Dumnezeu sau un mod de manifestare a acţiunii divine?

PERSOANE SPIRITUALE

6. Pentru a înţelege ce are de spus Biblia despre sfântul spirit al lui Dumnezeu, în primul rând trebuie să vedem înţelesul cuvintelor ebraice şi greceşti ce s-au tradus prin „spirit", adică ebraicul *ru'ahh* şi grecescul *pneuma*. Ambele cuvinte au înţelesul de "respiraţie", "suflare", sau "vânt" şi se traduc în diferite feluri. Cuvântul englezesc "pneumatic" vine de la grecescul *pneuma*, un cauciuc ("pneu") fiind deci un cauciuc plin cu aer (vânt). În timp ce termenul "Sfântul Duh" apare în versiunile *Regele Iacob* şi *Douay* de circa nouăzeci de ori, este de fapt un termen vechi englezesc, "ghost" fiind derivat de la germanul "*geist*", însemnând "spirit". Din acest motiv expresia „Duh Sfânt" nu apare în traducerile moderne.

7. Cuvântul "spirit" este folosit în Biblie în şapte moduri diferite, şi se aplică atât persoanelor, cât şi lucrurilor. Evident, eşecul de a face distincţie între aceste şapte sensuri ale spiritului va da naştere multor confuzii pe acest subiect. Pentru a ne asigura de adevăratul sens, trebuie să dăm ascultare sfatului lui Pavel: "Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." – 2 Tim. 2:15, *NW*.

8. De ce au folosit scriitorii biblici cuvintele *ru'ahh* şi *pneuma* în şapte sensuri diferite şi le-au aplicat atât asupra persoanelor, cât şi asupra lucrurilor

Cuprins

neînsufleţite? Pentru că toate aceste sensuri au în comun două caracteristici de bază ale vântului, anume invizibilitatea şi forţa. Observaţi, de exemplu, pânzele unei ambarcaţiuni conduse de vânt. Nu putem vedea vântul, şi totuşi vedem faptul că pânzele sunt umflate şi ambarcaţiunea se mişcă pe întinderea apei, sub acţiunea vântului, ceea ce indică acţiunea unei forţe. Aşadar, noi putem percepe un efect vizibil, produs de o forţă invizibilă. Cuvintele profetului întăresc aceste caracteristici ale "spiritului": "Egiptenii sunt oameni, nu Dumnezeu; şi caii lor sunt carne, nu sunt spirit". – Isa. 31: 3, *RS*.

9. In mod logic, termenul "spirit" se aplică în primul rând lui Iehova Dumnezeu, deoarece El este atât invizibil, - nimeni nu L-a văzut vreodată, - cât şi Puternic – Atotputernic, de fapt. (Ex. 6:3; 33:20). Da, după cum a spus Isus, "Dumnezeu este Spirit"; şi, aşa cum a scris Pavel: "Iehova este spiritul." – Ioan 4:24; 2 Cor. 3:17, *NW*.

10. Scripturile vorbesc, de asemenea, de Isus Cristos ca spirit. "Primul om, Adam, a devenit un suflet viu", citează Pavel, comparându-l cu ultimul Adam, Isus, care a "devenit un spirit dătător de viaţă", la învierea Sa, "El fiind omorât în carne, dar înviat în spirit." Şi, întrucât acum el locuieşte într-o "lumină de care nu te poţi apropia", şi este, de asemenea, cunoscut ca "Dumnezeu puternic", termenul "spirit" i se potriveşte foarte bine. – 1 Cor. 15:45; 1 Pet. 3:18; *NW*, Isa. 9:6.

11. Îngerii, atât cei buni cât şi cei răi, sunt, de asemenea, numiţi "spirite". Astfel, în Evrei 1:7, 14 (*NW*), Pavel spune că Dumnezeu "face din îngerii Lui spirite", şi aceşti îngeri sunt "toţi spirite pentru un serviciu public". Aceşti îngeri buni sunt atât invizibili, cât şi puternici, după cum arată Biblia în mod repetat. (2 Regi 6:16,17; Isa. 37:36). Îngerii răi sunt şi ei numiţi spirite, Isus alungând adesea aceste spirite "cu un singur cuvânt", din oameni posedaţi de ele. Iar Pavel vorbeşte despre Satan ca despre "spiritul ce lucrează acum în fiii neascultării". (Mat. 8:16; Efes. 2:2, *NW*). Că aceste spirite rele sunt foarte puternice, reiese din Daniel 10:13, 20, unde ni se spune că unul dintre ele a fost în stare să împiedice pe unul din solii invizibili ai lui Dumnezeu, timp de douăzeci şi una de zile.

"SPIRIT" FOLOSIT IMPERSONAL

12. Una din folosirile termenului "spirit" pentru ceea ce este fără personalitate este pentru spiritul sau puterea de viaţă pe care Dumnezeu a pus-o în om, după ce l-a format din ţărâna pământului, făcându-l astfel pe om să trăiască. Referitor la această putere de viaţă, citim în Geneza 7:22 (*Ro*) că "tot ce avea în nări suflarea *spiritului vieţii*" a murit din cauza potopului. Sau, "tot ce avea în el suflarea *puterii de viaţă* ... a murit". (*NW*). Iar apostolul Ioan ne spune că a avut o viziune în care "*spiritul vieţii*" a intrat în nişte martori, făcându-i să stea pe picioarele lor după ce fuseseră morţi timp de trei zile şi jumătate. (Apoc. 11:11, *NW*). La moarte, "ţărâna se reîntoarce în pământ, cum a fost, iar spiritul [*"ru'ahh*", nu "*nephesh*" sau sufletul], se reîntoarce la Dumnezeu, care l-a dat. (Ecl. 12:7, *RS*). Această putere de viaţă este, desigur, invizibilă şi puternică, de aceea se numeşte, pe bună dreptate, "spirit". Oamenii de ştiinţă încearcă din greu să descopere această putere

Cuprins

de viață, sau "principiu al vieţii", însă Iehova, în înţelepciunea Sa, a găsit potrivit să păstreze secretul acesta pentru Sine. – Ps. 36:9.

13. O altă întrebuinţare a termenului "spirit" – *ru'ah, pneuma* - în Scripturi pentru ceea ce nu se referă la fiinţe omeneşti, este cu privire la dispoziţie mentală. Astfel că putem citi: "Mândria merge înaintea distrugerii, iar un spirit arogant înaintea căderii". Şi: "Cel care este încet la mânie este mai bun decât cel puternic, iar cel ce își stăpâneşte spiritul este mai puternic decât un cuceritor de cetăţi". (Prov. 16:18, 32, *RS*). Starea mentală nu poate fi, de fapt, văzută, însă are o putere ce se manifestă în acţiuni care sunt vizibile, ca atunci când cineva îşi iese necontrolat din fire şi se înroşeşte la faţă, tremurând de furie. Isus a folosit cuvântul în acest sens când a sfătuit: "Vegheaţi şi rugaţi-vă neîncetat, ca să nu cădeţi în ispită! Spiritul este înflăcărat, dar carnea este slabă". Prin urmare, termenul "spirit" se potriveşte definirii unei dispoziţii mentale. – Mat. 26:41, *NW*.

14. Un alt sens în care termenul "spirit" este folosit pentru lucruri impersonale este cazul cu "declarațiile inspirate". O profeţie inspirată de Dumnezeu este o declarație sau exprimare inspirată, astfel încât, referindu-ne la o profeţie, putem spune că "spiritul" a vorbit. Astfel, Pavel spune că "vorbirea inspirată [spiritul: *nota de subsol*], spune clar că în timpurile care vor veni, unii vor renunța la credinţă." – 1 Tim. 4:1, *NW*.

15. Diavolul şi agenţii săi inspiră declarații, deşi acestea nu sunt profetice. O expresie a propagandei comuniste trnsmisă ca știre se numește în timpurile moderne o „declarație inspirată". Actuala campanie mondială a lui Satan împotriva Împărăţiei lui Iehova este ilustrată ca "cele trei expresii inspirate necurate", sau "spirite necurate", care se aseamănă cu broaştele, ce adună toate naţiunile la Armagedon. (Apoc. 16:13, 14, 16, *NW*). Apostolul Ioan avertizează pe creştini să se pună în gardă să nu se lase înșelați de felul greșit de expresii inspirate: "Nu credeți orice declarație [spirite] inspirată, ci verificați declarațiile inspirate, ca să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu, pentru că în lume au ieșit mulţi profeţi falși". Simplul fapt că Ioan asociază aici "spirit" cu profeţii mincinoşi arată că el se referă la ceea ce spun aceşti profeţi, nu la vreo creatură spirituală. Ca oameni, noi nu putem să punem la încercare creaturile spirituale, dar putem cerceta expresiile inspirate de spirite, ca să vedem dacă sunt adevărate sau nu. Din moment ce asemenea idei sunt în ele însele invizibile, putând totuşi exercita o forţă considerabilă asupra minţii omeneşti, sunt corect denumite "spirite". – 1 Ioan 4:1, *NW*; *AT*.

16. Al şaptelea şi ultimul sens al termenului "spirit" este folosit pentru "spiritul sfânt", pe care traducătorii trinitarieni îl redau în mod obişnuit cu majuscule şi articulat: "Sfântul Spirit". Potrivit cu Crezul lui Athanasie, crezul cel mai timpuriu care a învăţat explicit despre treime aşa cum este înţeleasă astăzi, deci unul dintre cele mai credibile pentru trinitarieni, "Sfântul Duh" sau "Spiritul Sfânt" este unul din membrii treimii, necreat, atotputernic, nemărginit, Fiinţă, Domn şi Dumnezeu, "cu glorie egală şi o co-eternă măreţie" cu Dumnezeu Tatăl. Un cleric poate nega inspiraţia Bibliei, că sângele lui Isus ne curăţă de păcate, că Isus a făcut minuni, că a fost ridicat din morţi, şi să continue a fi considerat un bun

Cuprins

creştin; dar să încerce doar să nege treimea, că va fi imediat categorisit drept eretic. Referitor la această învăţătură, *Enciclopedia* Catolică spune: "Trinitatea este termenul folosit pentru a descrie doctrina de bază a religiei creştine."

SFÂNTUL SPIRIT, NICI PERSOANĂ, NICI DUMNEZEU

17. Dacă sfântul spirit este egal cu Iehova Dumnezeu, aşa cum susţine Crezul Atanasian, şi dacă treimea este învăţătura de bază a religiei creştine, aşa cum susţine *Enciclopedia Catolică*, nu ar trebui să ne aşteptăm ca aceste lucruri să fie clar stabilite şi detaliate în Biblie, în suficiente cuvinte? Şi nu ar fi acesta un caz de luat în seamă, mai ales că se susţine că învăţătura treimii este, "dintre toate adevărurile revelate", "cea mai impenetrabilă pentru raţiune", şi totuşi mântuirea depinde de acceptarea ei? Faptul că nu este explicit menţionată în Cuvântul lui Dumnezeu, nici explicată sau predicată vreo treime, nu este oare, în sine, o puternică dovadă că învățătura treimii e falsă? Iar faptul e susţinut şi de ce învață Biblia referitor la sfântul spirit.

18. Da, cum ar putea să fie sfântul spirit egal cu Iehova Tatăl, când i se acordă o poziţie secundară în Scripturi? Daniel, Ştefan şi Ioan au avut în viziunile lor reprezentări ale Tatălui sau Fiului, dar nici măcar una a sfântului spirit. De ce nu, din moment ce sfântul spirit este egalul Tatălui şi al Fiului în slavă, putere, etc.? Crezul poate spune că dacă nu credem în egalitatea sfântului spirit cu Dumnezeu vom pieri, însă Isus, dându-ne regula pentru viaţă, nici nu menţionează spiritul sfânt. "Aceasta înseamnă viaţa veşnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Cristos". – Ioan 17:3, *NW*.

19. Departe de a învăța egalitate cu Iehova, Scripturile arată că spiritul sfânt nu este nici măcar o persoană. Astfel, Ioan Botezătorul a spus că Isus va boteza "cu spirit sfânt şi cu foc", la fel cum el boteza cu apă. A boteza înseamnă a cufunda, a băga sau a scufunda în apă. Un om poate boteza pe alţii cu apă cufundându-i în ea, aşa cum făcea Ioan, iar altul poate boteza oamenii cu foc, cufundându-i în flăcări, provocându-le moartea; dar cum poate boteza cineva pe alţii cu o altă persoană? Din moment ce nici apa şi nici focul nu sunt fiinţe, nu e oare logic să conchidem că nici sfântul spirit nu este o persoană? Mai mult, Petru a spus că Dumnezeu a revărsat „ceva din spiritul Său" peste tot felul de oameni. Ne putem imagina "*ceva*" dintr-o persoană revărsat peste mii de alte persoane, cum a fost cazul la Cincizecime, după ce Petru a predicat evreilor? – Mat. 3:11; Faptele 2:17, 38, 41, *NW*.

20. Că sfântul spirit e fără personalitate este indicat şi de faptul că el nici nu are un nume distinctiv. Dumnezeu Creatorul, are numeroase nume distincte. Numele lui este Iehova, şi numai El e "Dumnezeu" sau "Dumnezeul cel adevărat", doar El este "Cel Preaînalt" şi "Atotputernicul". Astfel, El se distinge clar de alţi zei, sau de cei puternici. La fel stau lucrurile şi cu Fiul Său, Isus Cristos. Numai unul are numele acesta, numai unul este "singurul Fiu născut", numai unul este "Întâiul născut", numai unul singur este *Logos* sau "Cuvânt".

Cuprins

21. Însă nu la fel stau lucrurile şi cu spiritul sfânt. Iehova, Cristos şi îngerii credincioşi sunt cu toţii spirite sfinte. Este sfântul spirit „Spiritul sfânt”? Dacă da, în ce fel se compară el cu Iehova sau Cristos, fie în privinţa existenţei lui ca spirit, ori ca sfinţenie? Şi de peste o sută de ori se face referire la spiritul sfânt ca la “spiritul lui Iehova”, “spiritul lui Dumnezeu”, “spiritul Meu”, şi “spiritul lui Isus Cristos”. Toate aceste utilizări genitivale ale sfântului spirit arată că este vorba mai degrabă de un instrument decât de o persoană distinctă şi separată. – Jud. 3:10; Mat. 3:16; Faptele 2:18; Filip. 1:19, *NW*.

22. Şi remarcați și un alt punct, cel al localizării. Biblia ne spune că Dumnezeu locuieşte în cer, că el deține curți acolo. De asemenea, că Isus se bucura de prezența Tatălui, în existența Sa preumană, că a venit pe pământ pentru îndeplinirea unor lucrări deosebite, mai ales când a venit ca om, apoi s-a reîntors în cer. Unde a fost sau unde este acum “spiritul sfânt”, dacă el este o persoană? A coborât „el” asupra lui Isus, la Iordan, a rămas, sau s-a reîntors şi apoi a revenit la Cincizecime? Se află acum spiritul în cer, alături de Dumnezeu şi Cristos, sau este el împrăștiat pe pământ, oriunde s-ar afla urmaşii lui Cristos?

23. Faptul este că adevărul despre spiritul sfânt a fost înceţoşat de prejudecățile traducătorilor Bibliei. Folosirea literelor mari de către traducători nu poate dovedi că sfântul spirit este o persoană. De ce nu? Pentru că în timpul în care au fost scrise Scripturile, în scris nu se făcea distincţie între substantivele comune şi cele proprii. Acelaşi lucru se poate observa şi în privinţa articolului hotărât, pus în legătură cu spiritul sfânt în circa o sută de situaţii în care scriitorii Bibliei nu procedează astfel. A renunţa la articolul hotărât poate părea lipsă de respect pentru traducătorii Bibliei, însă nu şi pentru scriitorii Bibliei. Pavel, de exemplu, a scris că Împărăţia lui Dumnezeu înseamnă “pace şi bucurie cu spirit sfânt”, nu “cu sfântul spirit”. Iar Petru a scris că slujitorii lui Dumnezeu vorbeau, fiind “născuți din spirit sfânt” nu de “sfântul spirit”. – Rom. 14:17; 2 Pet. 1:21, *NW*.

SPIRITUL SFÂNT - FORŢA ACTIVĂ A LUI DUMNEZEU

24. Întrucât sfântul spirit nu este Dumnezeu, nu e un membru al treimii, nu este co-egal cu el şi nu este nici măcar o persoană, este acesta “influenţa dumnezeirii asupra minţii slujitorilor lui”, aşa cum susţin unii? Cu toate că sfântul spirit e folosit de Dumnezeu pentru a influenţa mintea slujitorilor Săi, acţiunea sa nu se limitează doar la atât. El este *forţa activă* a lui Dumnezeu, nu puterea lui Iehova care locuiește în El, ci energia lui exteriorizată, pentru a-şi îndeplini scopurile. Aceasta este ceea ce unii din primii “părinţi ai bisericii” au preferat să numească “un mod al acţiunii divine”. Fiind invizibil şi puternic, el poate fi numit în mod potrivit *ru'ahh*, *pneuma* sau *spirit*. Totuşi, nu este o forţă oarbă şi necontrolată, cum sunt forţele “naturii”, - fulgerul, uraganele şi altele asemenea, ci, ca spirit sfânt al lui Dumnezeu, este permanent sub controlul său, îndeplinindu-i scopurile lui sfinte, prin urmare, putând fi asemănat cu un fascicul radar.

Cuprins

25. Astfel, prin intermediul spiritului sfânt sau al forţei active Dumnezeu a creat toate lucrurile, făcând aceasta, desigur, cum spune Ioan 1:3, prin Fiul său. Cum spunea Elihu: "Spiritul lui Dumnezeu m-a făcut, şi suflarea Atotputernicului mi-a dat viaţă". (Iov 33:4; vezi de asemenea Geneza 1:2; Ps. 104:30). Această forţă activă s-a coborât asupra oamenilor credincioşi din vechime precum Ghedeon, Iefta şi Samson, împuternicindu-i să obţină victorii strălucite. Isus a mărturisit că El a făcut minuni "prin intermediul spiritului lui Dumnezeu". Şi apostolul Pavel a arătat că spiritul sfânt a fost cel care i-a împuternicit pe creştinii de atunci să împlinească anumite semne şi lucrări. Prin urmare, inclusiv scrierea Scripturilor. David a spus: "Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine". Şi Petru: "Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtați de spiritul sfânt". – Mat. 12:28; 2 Sam. 23:2; 2 Pet. 1:21, *NW*.

26. Mai departe, Scripturile arată că prin intermediul sfântului său spirit, sau forţa Lui activă, Dumnezeu îi naște pe fiii lui spirituali, dintre care primul este Isus Cristos. În timpul botezului lui, sfântul spirit al lui Dumnezeu s-a coborât asupra lui Isus sub forma unui porumbel, după care Dumnezeu l-a recunoscut drept Fiul său spiritual. (Mat. 3:16, 17). Şi astfel, Pavel spune despre cei ce urmează paşii lui Cristos: "Pentru că toţi care sunt conduşi de spiritul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu". Şi că "spiritul însuşi depune mărturie împreună cu spiritul nostru (dispoziţia mentală), că suntem copii ai lui Dumnezeu". – Rom. 8:14, 16, *NW*.

27. Prin intermediul acestui spirit sfânt, aceşti fii spirituali ai lui Dumnezeu sunt unşi, desemnaţi sau însărcinați de Iehova ca să predice. Astfel Isus, la începutul misiunii sale, a citat din Isaia 61:1, 2, şi s-a referit la propria-i persoană: "Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că El m-a uns să declar vesta bună la cei săraci". Această ungere prin spiritul lui Dumnezeu ce-i însărcina să predice a venit peste urmaşii lui Cristos, la Cincizecime, ca o împlinire a profeţiei lui Ioel, cum însuşi Petru a arătat: "Şi în zilele din urmă, spune Dumnezeu, 'Voi turna din spiritul Meu peste orice fel de carne, … şi vor profeţi." – Luca 4:18; Faptele 2:16-18, *NW*.

28. Sfântul spirit al lui Dumnezeu ajută, de asemenea, pentru iluminarea slujitorilor săi, şi-i ajută să-i înţeleagă Cuvântul. De fapt, acesta nici nu poate fi înţeles fără ajutorul sfântului spirit al lui Dumnezeu. De aceea scribii, fariseii, saducheii şi oamenii legii, deşi foarte familiari cu Scripturile, nu le-au înţeles. Da, după cum arată apostolul Pavel: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său". – 1 Cor. 2:9, 10, *NW*.

ANALIZAREA OBIECŢIILOR

29. Însă, probabil că la acest punct, un credincios ferm în trinitate va obiecta, întrebând: "Dar nu arată Biblia, în diferite moduri, că sfântul spirit al lui Dumnezeu este o persoană? Şi nu credeau primii părinţi ai bisericii că sfântul spirit

Cuprins

e o persoană divină? Din moment ce Isus a atras atenţia în privinţa căderii şi Pavel şi alţii vorbeau deja de o apostazie în vremurile lor, rezultă că "părinţii bisericii" ar fi putut greşi. Totuşi, nu întotdeauna i s-a atribuit personalitate spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Justin Martirul credea că „sfântul spirit este o influenţă sau un mod de acţiune al Dumnezeirii. Hippolytus care, potrivit *Enciclopediei Catolice,* a fost "cel mai important teolog şi cel mai prolific scriitor religios al Bisericii romane din epoca pre-Constantină", în scrierile sale, "categoric nu acordă nicio personalitate Sfântului Spirit". Şi după cum am observat anterior (la paragraful 4), exista o hotărâtă diferenţă de opinii asupra naturii sfântului spirit, în secolul al patrulea. De aceea putem citi de ce "Vasile din Cezarea (teolog de la sfârşitul secolului al patrulea), dorea să predice în biserica sa doctrina divinităţii sfântului spirit, însă a început doar treptat", datorită puternicei opoziţii faţă de această nouă învăţătură. – Neander, *Istoria dogmei creştine*.

30. Aşadar, istoria bisericii primare nu poate fi folosită să dovedească punctul de vedere trinitarian al sfântului spirit. Şi nici faptul că uneori pronumele personal folosit în legătură cu spiritul sfânt nu poate dovedi că acesta este o fiinţă divină, sau măcar o creatură. De exemplu: Isus a spus că va trimite apostolilor un Mângâietor, Ajutor sau Ocrotitor, pe "spiritul adevărului". Întrucât cuvântul grecesc *paracletos* este de genul masculin, era logic ca Isus să folosească pronume personale când se referea la sfântul spirit, în capacitatea sau activitatea sa. Acest Ajutor promis a venit la Cincizecime. – Ioan, 15:26, *NW*.

31. Dar, pe de altă parte, îl găsim în mod repetat pe Isus folosind pronume impersonale când se referea la spiritul sfânt al lui Dumnezeu, un lucru foarte lipsit de respect, dacă sfântul spirit ar fi fost considerat a treia persoană a treimii, co-egal şi consubstanţial cu Iehova Dumnezeu însuşi. "Spiritul adevărului, *pe care* lumea nu-l poate primi, pentru că nici nu-*l* vede, nici nu-*l* cunoaşte. Voi *îl* cunoaşteţi, pentru că rămâne în voi şi este în voi." (Ioan 14:17, *NW*; *Ro*; *AT*; *ED*). E adevărat, unele traduceri folosesc aici pronume personale dar, întrucât originalul grecesc are pronume impersonale, traducătorii trebuie să se fi lăsat influenţaţi de prejudecăţile lor religioase. Pentru comparaţie a se vedea Romani 8:26, unde se face referire la spiritul sfânt cu pronumele personal „el" în unele traduceri (*RS*, *Dy*), și în altele prin pronume impersonale". (*NW*, *AV*, *AT*, *Ro*, *ED*).

32. Luând în considerare faptul că putem găsi referiri în legătură cu națiunea Israel, cu organizația universală a lui Dumnezeu, precum şi cu adunarea creştină, în repetate rânduri, prin simbolul unei femei, nu vom fi surprinşi dacă uneori partea jucată de sfântul spirit este personalizată. Însă, dacă sfântul spirit ar fi a treia persoană din componenţa treimii, egal cu Dumnezeu şi Cristos în slavă şi cinste, după afirmaţiile crezurilor, ne-am putem imagina Scripturile referindu-se la spiritul sfânt ca la un obiect?

33. Totuşi, s-ar putea pune întrebarea: "Cum se poate vorbi despre un spirit impersonal ca vorbind, învăţând, interzicând sau poruncind?" Dar ce putem spune despre Dumnezeu şi sfântul spirit folosiți intercalat, cum ar fi în situaţiile în care citim că Dumnezeu a spus ceva, iar apoi aflăm că spiritul sfânt a spus asta? În plus, nu citim oare că Anania a minţit pe Dumnezeu, și apoi că l-a minţit pe spiritul

Cuprins

sfânt? Oare nu-i aceasta o dovadă că sfântul spirit e una cu Dumnezeu, un membru al treimii?

ILUSTRAREA MODULUI DE FUNCȚIONARE A SPIRITULUI SFÂNT

34. Pentru a analiza această chestiune, fără îndoială că vor fi utile exemplificări, după cum şi cel mai mare Învăţător ce a trăit vreodată, Isus, a găsit că era cazul. Sfântul spirit a fost comparat cu vântul. În anumite situaţii poate fi comparat cu electricitatea. Şi el serveşte ca luminător, ca mijloc de comunicare, şi reprezintă o mare forţă, capabilă să realizeze lucruri măreţe. Noi nu putem spune dacă o persoană este plină de spirit sfânt numai privind-o, la fel cum nu putem spune dacă o baterie sau cea de-a treia linie de cale ferată a metroului, au electricitate doar privindu-le. Şi aşa cum electricitatea este folosită de unele state pentru a executa criminali, tot aşa şi Iehova s-a folosit uneori de sfântul spirit pentru a-i executa pe cei răi, cum a fost cazul cu Anania şi soţia lui, Safira. – Faptele 5:1-11.

35. Să mai dăm un exemplu. Astăzi, poliţia şi armata foloseşte radioul pentru a ține legătura cu superiorii. Ofiţerii trimit instrucţiuni, ordine, interdicţii, dacă e nevoie, prin care sunt coordonaţi cei de pe teren sau la datorie. S-ar putea spune că radioul joacă rolul unei agenţii. Tot la fel şi Iehova Dumnezeu, prin intermediul sfântului spirit, prin Cuvântul Lui şi cu el, vorbeşte, instruieşte şi conduce pe slujitorii săi. De aceea citim: "Și vorbim despre aceste lucruri nu prin cuvinte învăţate de la înţelepciune umană, ci prin cuvinte învăţate de la spirit, explicând lucruri spirituale prin cuvinte spirituale." – 1 Cor. 2:13, *NW*.

36. Acelaşi lucru este valabil în privinţa ordinării şi desemnării de către spiritul sfânt a supraveghetorilor în adunarea creştină. El face aceasta prin instrumente umane. Astfel că nu doar citim despre Pavel că spune: "Spiritul sfânt v-a numit supraveghetori", ci şi că Pavel l-a lăsat pe Tit în Creta 'pentru a pune lucrurile la punct şi a face numiri.' Prin faptul că Tit şi alţii au făcut asemenea numiri în baza înţelepciunii și autorității dată de sfântul spirit al lui Dumnezeu, se poate spune că acele numiri au fost făcute de spiritul sfânt. - Faptele 20:28; Tit 1:5, *NW*.

37. Apoi din nou, împărțirea de către Dumnezeu a cunoștinței despre voința sa slujitorilor Săi, prin intermediul sfântului său spirit, în timpurile de demult, poate fi asemănată cu emisia unui discurs al şefului de stat, difuzată la radio. Ar părea corect să spunem că radioul a vorbit, că un anumit comentator radio a vorbit, sau că însuşi un preşedinte de stat a vorbit. Asemenea exprimări se folosesc, fără a da naştere la confuzii. Dar faptul că într-un loc Cuvântul lui Dumnezeu spune că Dumnezeu a spus un anumit lucru și în alt loc că sfântul spirit l-a spus, este folosit de trinitarieni ca argument că Dumnezeu şi sfântul spirit sunt membri ai unei treimi sau ai unui Dumnezeu. O asemenea concluzie forţată nu poate arăta decât slăbiciunea trinitariană. Mărturia Bibliei este simplă şi clară, nu misterioasă. Ea

Cuprins

arată că Dumnezeu a pronunţat cuvintele în primul rând, şi că slujitorii lui credincioşi de pe pământ le-au primit prin intermediul spiritului sfânt. – 2 Pet. 1:21, *NW*.

38. Acelaşi raţionament poate fi aplicat şi cuvintelor lui Petru către Anania. Petru a fost luminat de sfântul spirit, iar Anania, minţindu-l pe Petru, minţea pe sfântul spirit; iar Petru, reprezentându-l pe Dumnezeu şi vorbind pentru El, Anania nu minţea doar pe Petru, ci şi pe Dumnezeu. – Faptele 5:1-11, *NW*.

Fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu.– 2 Cor. 10:5, NW.

Enciclopedia catolică, Vol. VII, p. 409.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce eveniment remarcabil a avut loc în Ierusalim la Cincizecimea din anul 33 A.D.?
3. Care este punctul de vedere general al creştinătăţii, referitor la spiritul sfânt al lui Dumnezeu? Care este punctul de vedere al Unitarienilor?
4. Ce puncte de vedere au predominat în anul 380 (A.D.), referitor la identitatea spiritului sfânt al lui Dumnezeu?
5. Ce întrebări se prezintă referitor la spiritul sfânt al lui Dumnezeu?
6. Ce cuvinte ebraice şi greceşti sunt traduse „spirit” în Scripturi şi care este însemnătatea acestor cuvinte?
7. În câte sensuri diferite este folosit în Scripturi termenul „spirit”, şi, prin urmare, cărui avertisment trebuie să-i dăm atenţie?
8. Care sunt cele două caracteristici de bază ale vântului, pe care le au în comun toate aceste întrebuinţări diferite ale „spiritului”?
9-11. (a) De ce termenul „spirit” se aplică în mod potrivit lui Iehova Dumnezeu? (b) Lui Isus Cristos de la înviere? (c) Îngerilor buni şi răi?
12-15. (a) Ce motive şi ce scripturi arată că „spiritul” este folosit pentru a desemna puterea de viaţă? (b) Pentru a desemna dispoziţia mentală? (c) Pentru a desemna declaraţii inspirate?
16,17. (a) Ce susţine Crezul Atanasian referitor la spiritul sfânt şi cât de vitală este privită această învăţătură? (b) Ce motive argumentează împotriva faptului că aceasta este poziţia scripturală?
18. Ce mărturie scripturală arată că spiritul sfânt n-ar putea fie gal cu Dumnezeu?
19. Cum arată botezul cu spirit sfânt că spiritul sfânt nu este o persoană?
20,21. Cum argumentează faptul că spiritul sfânt al lui Dumnezeu nu are un nume distinct împotriva faptului că acesta este o persoană?
22. Cum argumentează chestiunea localizării împotriva faptului că spiritul sfânt al lui Dumnezeu are personalitate?
23. Cum au întunecat traducătorii Bibliei adevărul referitor la spiritul sfânt?
24. Ce este spiritul sfânt al lui Dumnezeu?

Cuprins

25. Care sunt câteva din lucrurile pe care spiritul sfânt al lui Dumnezeu le-a făcut în timpurile din trecut?
26-28. Cum a fost spiritul sfânt al lui Dumnezeu activ în interesul fiilor Săi născuţi din spirit, începând cu Isus Cristos?
29. (a) Ce obiecţii se ridică asupra faptului că spiritul sfânt este forţa activă a lui Dumnezeu? (b) Ce au crezut că este spiritul sfânt unii „părinţi ai bisericii”?
30-32. De ce nu poate fi folosită întrebuinţarea de pronume personale, când se face referire la spiritul sfânt al lui Dumnezeu, pentru a dovedi că acesta este o persoană?
33. Care sunt alte câteva argumente produse pentru a sprijini învăţătura că spiritul sfânt al lui Dumnezeu este o persoană?
34. În ce privinţe spiritul sfânt poate fi asemănat cu forţa electrică?
35. Cum poate fi ilustrată învăţătura şi interzicerea spiritului sfânt?
36. De ce se poate spune, în mod potrivit, că spiritul sfânt sau forţa activă a lui Dumnezeu a numit supraveghetori?
37. Prin ce raţionament, ilustraţie şi scriptură este demonstrată netemeinicia argumentului suplimentar pentru divinitatea spiritului sfânt al lui Dumnezeu?
38. Cum se poate spune că Anania a minţit atât pe Dumnezeu, cât şi pe spiritul Său sfânt?

UN MESAJ DIN SPAȚIUL INVIZIBIL

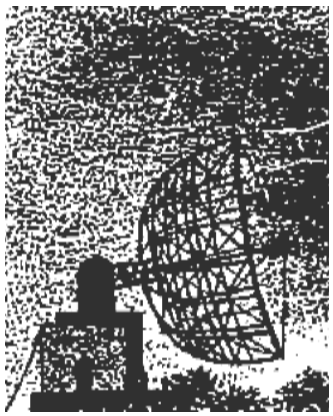

În întreaga lume, antene în formă de vase imense preiau semnale slabe provenind din spațiu. Atunci când acestea sunt amplificate printr-un difuzor, semnalele nu sunt altceva decât sunete statice și șuierătoare. Cu toate acestea, ele sunt sursa unui interes pasionat al multora dintre cei mai străluciți oameni de știință ai lumii.

Este recunoscut faptul că acestea nu sunt un efort al vreunei forme de inteligență de a comunica cu omul, ci mai degrabă zgomote radio provenind de la stele îndepărtate, nori de hidrogen sau planete îndepărtate din sistemul nostru solar. Oamenii de știință speră să-și sporească cunoștința despre univers prin intermediul acestor semnale.

Există, totuși, un alt mesaj care provine din spațiul invizibil căruia ar face bine să-i acorde atenție. Dacă ar da dovadă de aceeași sârguință în a-l studia precum o fac în cazul stelelor, ar fi capabili să aprecieze mai bine lucrurile pe care le descoperă în univers.

Acest mesaj aparte este foarte diferit de pocniturile statice. În loc să provină de la mase de materie lipsite de viață, acesta provine de la o sursă inteligentă. Este o comunicare care conține înțelepciune și instrucțiuni pentru binele omenirii.

Cuprins

Nu se poate nega faptul că omul are nevoie de astfel de instrucțiuni. Acest fapt a devenit tot mai evident din momentul în care a fost descoperit secretul puterii atomice. Națiunile sunt incapabile din punct de vedere moral să utilizeze cu înțelepciune o astfel de putere teribilă. Priviți ce a declarat Dr. Raymond B. Fosdick referitor la aceasta, atunci când a fost inaugurat telescopul de 200 inch, la Mt. Palomar, California:

"Dacă nu ne putem ancora cunoștința în fundamente morale, consecința finală va fi praful și pulberea - praf și pulbere care vor îngropa speranțele și monumentele oamenilor dincolo de recuperare. Dușmanul tot mai mare al omului nu este știința sa, ci inadecvarea morală. Astăzi, în întreaga lume, laboratoarele susținute prin resurse aproape nelimitate își îndreaptă febril cercetarea lor spre dezvoltarea armelor fizice și bacteriologice care peste noapte ar putea transforma această planetă într-un abator imens.

"Pe ce bază morală va fi luată decizia de a utiliza aceste arme? Ce restricţii etice se vor dezvolta pentru a reduce isteria, spaima și pasiunea oamenilor împotriva unui astfel de paroxism orb al distrugerii? Pentru că în cazul în care această răzbunare finală va depăși pretenţiile omului modern, nu va fi ştiinţa lui cea care l-a trădat, ci mai degrabă epuizarea completă a valorilor sale morale. Nu va fi acest telescop şi tot ceea ce simbolizează el cel care l-a adus în pragul pierzaniei; va fi neputința și imaturitatea codurilor sale etice.

"Există un sens, bineînțeles, în care problema cu care ne confruntăm nu este nouă. Peste zeci de secole, accederea progresivă a omului la putere a depăşit întotdeauna capacitatea lui de control, iar decalajul dintre moralitatea lui şi forţa fizică de care dispune a fost întotdeauna incomod de mare. Dar niciodată până acum curiozitatea şi ingeniozitatea lui nu l-au condus în decurs de câţiva ani spre arme prin care el și-ar putea distruge complet instituţiile şi ar putea decima planeta pe care trăieşte".

Codul etic pe care Dr. Fosdick îl menționează ca fiind necesar omului se află în mesajul inteligibil care a venit pentru om din spațiul invizibil. Acesta dezvăluie modalitățile prin care omul poate depăși inadecvarea sa morală. Poate fi citit și studiat de aproape oricine pe pământ, deoarece a fost tradus în mai mult de o mie de limbi. El se regăsește în Biblie.

Aici este o comunicare care a venit de la Acela care a creat stelele, Acela care a stabilit legile care le guvernează. Aici se regăsesc gândurile sale, sfaturile și instrucțiunile sale. Aici se află înțelepciunea ce provine de la cel mai mare intelect al universului. Cu siguranță un mesaj de la Acesta este demn de interesul omului și de cel mai minuțios studiu.

Pentru că mesajul nu a venit pe pământ prin intermediul semnalelor radio, ci printr-o modalitate necunoscută oamenilor de știință, nu-i stârbește din importanță. El este în continuare un mesaj din partea Suveranului Suprem. El este în continuare o comunicare din spațiul invizibil, de dincolo de cea mai îndepărtată stea.

Prin intermediul acestui mesaj Creatorul universului, al cărui nume este Iehova, a oferit omenirii mijloacele de a construi o temelie morală fermă.

Cuprins

Nu există inadecvare morală printre oamenii care recunosc valoarea acestei comunicări divine şi care aplică instrucţiunile sale în vieţile lor. Aceştia se îndreaptă spre Biblie cu dorinţa de a învăţa instrucţiunile lui Dumnezeu şi sfaturile şi principiile drepte pe care El le-a stabilit. Ei meditează la aceste lucruri şi le respectă. Ei nu încearcă în niciun fel să altereze mesajul lui Dumnezeu pentru a-şi susţine filosofiile sau ideile personale. Îl studiază cu dorinţa de a învăţa ce spune Dumnezeu şi sunt dispuşi să-şi schimbe punctele de vedere, dacă este necesar. Drept rezultat, sunt mulţumiţi, liniştiţi şi au o speranţă adevărată pentru viitor. "Multă pace au cei care iubesc legea Ta."—Ps. 119:165, *AS*.

Aceştia nu împărtăşesc temerile pe care le au naţiunile, pentru că ei au încredere în promisiunile pe care Iehova Dumnezeu le-a făcut în mesajul Său adresat omenirii. Una dintre aceste promisiuni este un pământ paşnic sub un guvern drept şi corect. "Dar cei blânzi vor moşteni pământul şi se vor bucura de pace abundentă." (Ps. 37:11, *AS*). "Numele său va fi .....Prinţul Păcii. Creşterea guvernării sale şi a păcii nu vor avea sfârşit, pe tronul lui David şi în împărăţia sa, pentru a-l întări şi pentru a-l sprijini prin justiţie şi cu dreptate, de-acum şi pentru totdeauna." (Isa. 9:6, 7, *AS*). Dumnezeu va respecta aceste promisiuni. El îşi ţine întotdeauna cuvântul.

Singura speranţă concretă a omului pentru o lume dreaptă şi paşnică se regăseşte în mesajul care a venit de la Iehova Dumnezeu. Acesta oferă singura bază morală de care omul poate ancora cunoştinţa pe care a dobândit-o prin studierea universului material. Este, aşadar, un mesaj care trebuie studiat cu mai mare interes decât cel arătat semnalelor radio provenit de la stele. Trebuie recunoscut pentru ceea ce este - o comunicare de la Creatorul universului. Aceasta aduce cunoştinţă, înţelepciune, pace şi viaţă omenirii aflate în dificultate.

Atât biserica Romei, cât şi biserica Angliei susţin că sunt singura biserică adevărată datorită succesiunii lor apostolice. Pot fi dovedite aceste afirmaţii?

Au avut apostolii succesori? Da, spune *Enciclopedia* romano-catolică. Papii Romei "vin imediat după, ocupă poziţia şi îndeplinesc funcţiile Sf. Petru; ei sunt aşadar succesorii acestuia". Afirmaţia bisericii Angliei de a fi apostolică depinde, cel puţin, în parte, de afirmaţia bisericii Romei.

Cuprins

În sprijinul poziției romano-catolice sunt făcute patru afirmații: (1) că Petru a fost primul papă, conducerea fiindu-i oferită prin cuvintele lui Isus: "Tu eşti Petru; şi pe această stâncă îmi voi construi biserica." (Mat. 16:18, *Msgr. Knox*) (2) că Sf. Petru a venit la Roma și acolo și-a încheiat pontificatul. (3) că episcopii Romei care i-au urmat au susținut poziția sa oficială în biserică. (4) că această linie de succesori a continuat neîntreruptă până în prezent. Ce ne indică Scripturile, faptele istorice și rațiunea referitor la aceste afirmații?

Susține prima afirmație, că Matei 16:18 se aplică lui Petru drept stânca pe care este construită adunarea creștină? Unele traduceri ale Bibliei, precum *Versiunea Standard Revizuită* arată că în limba greacă se folosesc două cuvinte diferite: *Petros* fiind tradus "Petru," şi *petra,* "stâncă". Aceasta în sine pare să indice că Isus nu a vrut să spună că Petru era stânca pe care își construia adunarea, cu atât mai mult cu cât observăm că *Petros* este masculin şi *petra* feminin.

Dar, spun unii, Isus vorbea în aramaică și în acea limbă cuvântul *ke'pha* este folosit pentru ambele cazuri. Adevărat, dar să se observe că în expresia sa "pe *această* stâncă" Isus a folosit un pronume demonstrativ feminin, tradus "această", și nu ar fi făcut așa dacă ar fi vrut să spună că Petru este stânca pe care urma să fie construită adunarea sa. A fost, fără îndoială, din cauză că acest pronume demonstrativ feminin făcea evident faptul că Isus intenționa să distingă între Petru și stânca pe care urma să fie construită adunarea sa, că Matei, atunci când a tradus în greacă, a folosit două substantive diferite *Petros* și *petra*. (În paranteză fie spus, dovezile arată că Matei și-a scris prima dată evanghelia în ebraică și apoi el însuși a tradus-o în greacă). Nu ni-l putem imagina pe Matei fiind atât de neglijent încât să folosească două substantive diferite dacă Isus nu ar fi intenționat să facă această distincție. Şi astfel, avem o traducere modernă literală a cuvintelor lui Isus, după cum urmează: "Tu eşti Petru [*Petros,* masculin], şi pe această masă de piatră [*petra,* feminin] îmi voi zidi adunarea."—Mat. 16:18, *NW*.

PETRU NU ESTE CAP SAU VICAR

Dacă Isus ar fi vrut să spună că Petru va acţiona ca vicar al lui şi va exercita conducerea asupra celorlalţi apostoli, acest fapt, cu siguranţă, ar apărea în cartea Faptele Apostolilor. Dar nicăieri nu se arată că Petru va guverna asupra celorlalți. Referitor la nevoia lui Pavel de a insista asupra apostoliei lui, am putea oare să ne imaginăm că Petru nu ar fi avut ocazia chiar să se refere la conducerea lui dacă el ar fi fost conducătorul? Într-adevăr, Petru a preluat conducerea la Cincizecime şi a fost primul ce a predicat non-evreilor, atunci când a fost trimis la Corneliu. Astfel, el a folosit cele două chei ale cunoştinţei pentru a deschide posibilitatea de a deveni membri ai trupului lui Cristos, împărăția cerească, şi, prin urmare, numite de Isus, "cheile împărăției". Dar preluarea conducerii în aceste două cazuri nu înseamnă a fi lider. Un fiu mai mare poate să preia conducerea între fraţi, dar tatăl rămâne în continuare capul. —Luca 11:52; Mat. 16:19, *Knox*.

Cuprins

Faptul că Isus nu a vrut să spună că Petru va fi la porţile cerului pentru a lăsa să treacă pe cei care merită să intre, după cum afirmă credința populară, poate fi clar văzut din scripturi, care arată că toţi creştinii "vor trece prin fața scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să culeagă ceea ce a câştigat viaţa lui de muritor". Da, Tatăl "a lăsat toată judecata Fiului", nu lui Petru. - 2 Cor. 5:10; Ioan 5:22, *Knox*.

Realitatea este că Petru nici nu a continuat să preia conducerea, nici să spună ceva despre conducere! De îndată ce apostolul Pavel a fost ales îl găsim venind în prim-plan, în scrierile Faptelor Apostolilor. Petru este menţionat o singură dată în carte după capitolul al XII-lea, şi în întreaga carte a Faptelor Apostolilor mai puțin de jumătate decât Pavel. Când apostolii şi bătrânii s-au întâlnit la Ierusalim pentru a discuta despre puncte din învățătura şi practica creştină, Iacov, fratele vitreg al lui Isus, a fost cel care a prezidat. În concluzie, el a spus: "Hotărârea *mea* [nici măcar hotărârea *noastră*, cu atât mai puţin a lui *Petru*], este să nu-i tulburăm pe aceia din naţiuni care se întorc la Dumnezeu." —Faptele 15:19, *NW*.

Nici faptul că Isus i-a poruncit lui Petru, de trei ori, să-i hrănească oile, nu poate fi folosit pentru a argumenta că lui Petru i-a fost dată conducerea. Era potrivit, având în vedere că Petru l-a negat pe Domnul său de trei ori, ca Isus să-l întrebe de trei ori dacă îl iubea şi să-i spună să-i hrănească oile şi mieii. Faptul că Petru nu a considerat poziţia sa de păstor ca fiind unică reiese din cuvintele sale de la 1 Petru 5:1-4 (*Knox*), când vorbeşte despre sine ca fiind unul dintre "prezbiteri", "bătrân" în sens literal, şi îi instruieşte: "Fiţi păstori ai turmei pe care Dumnezeu v-a dat-o ". Continuând, Petru numeşte, nu pe sine, ci pe Isus, "Prinţul păstorilor".

Mai mult, trebuie reținut că Pavel, şi nu Petru, a fost cel care a fost neclintit atunci când opinia publică i-a ameninţat. Pavel a trebuit să-l mustre pe Petru pentru că îi era ruşine să fie văzut în public cu fraţii săi creştini non-evrei. Acest lucru nu poate fi minimizat precum încearcă să facă teologii catolici, ca şi cum Petru ar fi avut o mai bună înţelegere a situaţiei şi acționa din principiu. Pavel i-a mustrat aspru pe cei care au urmat această cale de acțiune şi se referea la ei ca fiind "falşi în principiile lor" şi la fel de nesinceri, aceasta arătând că Petru nu îşi depăşise în întregime teama de om, care, cu mult timp înainte, l-a determinat să-l nege pe Domnul său. (Gal. 2:11-16, Knox). Şi reținești, de asemenea, că nu a fost Petru, ci Pavel, cel care a purtat sarcina "grijii neliniştite pentru toate bisericile."—2 Cor. 11:28, *Knox*.

Departe de a fi nominalizat Petru drept o temelie specială, citim doar despre Isus ca fiind principala piatră din capul unghiului sau temelia specială: "Apostolii şi profeţii sunt temelia pe care ați fost zidiți, şi principala piatră de temelie a acesteia este Isus Cristos însuşi." (Efes. 2:20, *Knox*). De fapt, în mod repetat, citim despre Isus ca fiind principala piatră din capul unghiului, dar nicăieri despre faptul că Petru ar ocupa o poziţie preferată printre celelalte temelii apostolice. - Vezi Matei 21:42; Faptele 4:8-12; 1 Petru 2:4-8.

Mărturia așa-numiților primi părinţi ai bisericii este adesea invocată pentru a dovedi conducerea lui Petru. Dar mărturia lor dovedeşte exact contrariul, aşa cum este arătat de către teologi catolici şi savanţi ai secolului al nouăsprezecelea,

Cuprins

precum Dollinger, Strossmayer şi arhiepiscopul Kenrick. De fapt, Kenrick arată că optzeci la sută dintre primii părinți ai Bisericii, printre care sunt Origen, Ieronim şi Augustin, nu au aplicat Matei 16:18 lui Petru. În mod evident, mărturia Scripturilor şi faptele istoriei nu ne permit să-i aplicăm lui Petru cuvintele lui Isus despre "această stâncă" pe care el urma să-şi construiască adunarea.

A FOST PETRU LA ROMA?

Nici Scripturile şi nici faptele istoriei nu dovedesc faptul că Petru a fost la Roma, că a slujit acolo ca episcop şi că a murit acolo. Pavel a scris mai multe din scrisorile sale de la Roma, în vremea în care Petru se presupune că a fost acolo. Cu toate acestea, în niciuna dintre acestea nu face vreo referire la prezența lui Petru în Roma. La 2 Timotei 4:11 Pavel se plânge de faptul că doar Luca a continuat alături de el. Și în scrisoarea pe care Pavel a scris-o adunării creștine din Roma transmite salutări la douăzeci și șase și face referire la treizeci și cinci de creștini, dar nu-l menționează pe Petru. Putea astfel Pavel să-l ignore pe Petru dacă acesta ar fi fost în Roma şi chiar în calitate de papă? De neconceput! Dovadă a slăbiciunii afirmației că Petru a fost la Roma este aplicarea Babilonului la Roma din 1 Petru 5:13.

Adevărat, mulți istorici religioşi susțin că Petru a fost într-adevăr la Roma, dar care este dovada lor? Simpla tradiție. Astfel, *Enciclopedia Catolică* admite că există o perioadă de o sută de ani după vremea lui Petru, timp în care s-ar fi putut forma legende despre prezența lui Petru la Roma. Aceasta se străduieşte să umple acest gol, prin citarea anumitor expresii; în care, totuşi, se putea citi numai că Petru a fost în Roma, dacă existau alte dovezi că a fost de fapt acolo. Acesta este motivul pentru care renumitul cronologist al secolului al XVI-lea, Scaliger, în privința căruia *Enciclopedia Britanica* afirmă că "a fost cel mai mare învățat al vremii lui şi că ura mai presus de toate lipsa de onestitate a argumentării şi a citatelor", spune că prezența lui Petru la Roma trebuie să fie clasată alături de legendele ridicole.

A AVUT PETRU SUCCESORI?

În ceea ce privește faptul că alții au fost aleşi succesori ai lui Petru, de asemenea, nu există dovezi pentru aceasta nici în Scripturi şi nici în istoria seculară. A avea succesori ai celor doisprezece apostoli este la fel de rațional precum a considera că existau succesori ai celor doisprezece capi de familie ai lui Israel, cei doisprezece fii ai lui Iacov. Astfel le-a spus Isus apostolilor: “Când Fiul omului va sta pe tronul său glorios veţi sta şi voi pe douăsprezece tronuri, voi cei care m-ați urmat şi veţi judeca cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. În viziunea apocaliptică Ioan a văzut că zidul Ierusalimului ceresc avea doar “douăsprezece pietre de temelie; și acestea, de asemenea, purtau nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.”—Mat. 19:28; Apoc. (Rev.) 21:14, *Knox*.

Cuprins

Cristos însuşi i-a ales în special pe cei doisprezece apostoli: “Nu voi m-aţi ales pe mine, ci Eu v-am ales pe voi, şi v-am numit.” (John 15:16, *Cath. Confrat.*). Cei unsprezece au acţionat fără să înţeleagă pe deplin, când, la îndemnul lui Petru, s-au gândit să-i aleagă un succesor lui Iuda. Dumnezeu şi Cristos au făcut această alegere, după cum mărturiseşte Pavel: “Pavel, un apostol ce şi-a primit însărcinarea nu de la oameni, nici nu a fost numit de oameni,”— aşa cum au fost Matia şi succesorii apostolici declaraţi —“ci prin Isus Cristos şi Dumnezeu Tatăl”. “Nu sunt eu apostol? Nu l-am văzut eu pe Isus Cristos, Domnul nostru?” Şi mai departe: “În niciun caz nu m-am dovedit inferior celor mai eminenţi dintre apostoli, deşi eu sunt nimic. Într-adevăr, semnele apostolatului meu le-aţi văzut printre voi prin toată perseverenţa, prin semne şi minuni şi prin lucrări de putere”. Care dintre succesorii pretinşi ai apostolilor poate dovedi afirmaţia că l-au văzut pe Isus Cristos, că au făcut miracole, minuni si lucrări de putere? —Gal. 1:1; 1 Cor. 9:1, *Knox;* 2 Cor. 12:11, 12, *Cath. Confrat.*

Referitor la primii aşa-numiţi succesori ai apostolilor, autorităţile catolice recunosc faptul că deţin puţine cunoştinţe despre aceştia, “oricât de vagi ar fi figurile acestor pontifi timpurii”. De asemenea, că “datele sunt doar aproximative după anul 220.” (*O Scurtă Istorie a Papilor*). Ţinând cont de acestea, cum poate fi susţinut că linia a continuat fără întrerupere? Nu se poate susţine aşa ceva. Altfel nu ar fi fost necesar ca biserica catolică, pe 19 ianuarie 1947, în noua sa ediţie a *Annuario Pontificio,* să prezinte şase modificări în lista papilor. Prin aceasta admiteau faptul că o listă care se presupunea că stabileşte o legătură directă cu apostolul Petru şi care a fost folosită vreme de multe secole era de fapt greşită în şase privinţe, doi dintre papi descoperindu-se că erau inexistenţi, iar patru erau antipapi. Da, aceşti “succesori ai Sf. Petru” erau nişte figuri atât de vagi, iar datele lor atât de aproximative încât era greu să tragi linia între cei care au existat cu adevărat şi cei care nu.

Se spunea că această nouă listă era rezultatul a două secole de cercetări. Însuşi faptul că s-a considerat necesară o atare cercetare demonstrează dubii serioase în ceea ce priveşte afirmaţiile făcute. Şi dacă faptele au fost alterate într-un efort de a arăta o legătură neîntreruptă a succesorilor, încât au fost prezentaţi şase papi falşi, ce certitudine există că investigaţiile ulterioare nu ar putea găsi şi mai multe goluri? Nu e de mirare faptul că învăţatul Scaliger a comentat cu sarcasm afirmaţiile referitoare la prezenţa lui Petru la Roma, de ce era atât de indignat de argumentaţia şi citatele nesincere şi de ce pe parcursul vieţii sale apologeţii bisericii de la Roma erau pe poziţii defensive.

Faptele arată mai departe că afirmaţiile tot mai multe referitoare la superioritatea şi jurisdicţia de partea episcopilor Romei, în timpul primelor trei secole, au fost “negate categoric şi cu promptitudine în toate colţurile lumii creştine”. Conciliul de la Niceea din 325 A.D., la care papa de la Roma nici măcar nu a fost prezent, a oferit episcopilor de Antiohia şi Alexandria drepturi metropolitane asupra bisericilor din provinciile lor, “din moment ce aceleaşi aparţin episcopului Romei.”—*Enciclopedia* lui McClintock şi Strong, Vol. 7, p. 628.

Cuprins

Cu adevărat Scripturile, faptele istorice şi raţionamentele sănătoase se combină pentru a dovedi că Petru nu este stânca pe care Cristos şi-a zidit adunarea creştină, că acesta nu a fost primul "episcop" al Romei, că nici el şi nici alţi apostoli nu au avut succesori şi că nu a existat o linie continuă a acestora, din vremea lui Petru până astăzi. Aşadar, răspunsul la întrebarea noastră, "Au apostolii succesori?" trebuie să fie un Nu! categoric şi fără echivoc.

Puţini tineri ruşi merg la biserică

● William Benton, editor al *Enciclopediei Britanice,* a vizitat recent Uniunea Sovietică. În articolul lui, el a spus despre religiile creştinătăţii din Rusia: „Despre influenţa religiei voi spune doar că atitudinea puţin mai tolerantă a regimului din ziua de azi nu înseamnă că se domoleşte în ateismul său războinic; poate însemna doar că, în Rusia, religia nu mai îngrijorează Partidul. Am văzut foarte puţini ruşi sub vârsta de 60 de ani în biserică. Khrushchev a spus nu cu mult timp în urmă: 'Religia încă este narcoticul poporului, dar acum suntem puternici şi nu ne mai este teamă de ea.'"—*Britannica Book of the Year* pentru 1956.

MODĂ STRANIE ÎN DECORAREA BISERICII

DECORAŢIUNILE bisericeşti sumbre au atins apogeul într-un sat aproape de Kutna Hora, Cehoslovacia. Interiorul întunecos al bisericii *Toţi Sfinţii* de acolo este şi mai deprimant din cauza expunerii oaselor a 10 000 de oameni.

Oase umane sunt dispuse în formă de candelabre şi de sfeşnice, cu cranii zâmbitoare pe post de suport de lumânări. Ghirlande de cranii atârnă de la tavan la pereţi şi peste arcade, ca nişte decoraţiuni de petrecere. Într-un colţ întunecat se poate vedea strana unde se fac spovedanii, cu o grămadă de cranii adunate deasupra acesteia. Pe un perete se află un blazon alcătuit în întregime din oase de diferite mărimi, aranjate cu grijă. În patru locuri din biserică se găsesc piramide înalte de patru metri, formate din oase stivuite frumos, cu şiruri de cranii aşezate în mod artistic la intervale egale. Piramidele sunt încoronate cu cinci sau şase straturi de cranii. Alte grămezi de oase ordonate pot fi

Cuprins

văzute ici şi colo prin biserică, iar unele au format cu iscusinţă chiar şi tunele. Chiar şi altarul are decoraţiuni hidoase de cranii umane.

Iată ce zice publicaţia catolică *Home Messenger,* în numărul din martie 1954, despre aceste decoraţiuni macabre: „Se prezintă câteva lucruri curioase. De exemplu, oasele şi craniile au fost luate din practic toate părţile scheletului uman şi toate, se pare, de la adulţi. Mai mult, a fost nevoie de o îndemânare extraordinară pentru a crea structurile bizare şi complexe din interiorul capelei. Analiza arată că s-a exercitat o grijă extremă în alegerea oaselor de dimensiuni şi forme precise pentru anumite modele. Ca un exemplu ingenios, primii decoratori au folosit oase rupte, care în timpul vieţii nu se formaseră cum trebuia şi se împletiseră în forme ciudate, şi cu oasele strâmbe şi deformate au format litere precum J şi H şi tipare complicate care cereau o formă neobişnuită. Indiferent care erau contururile, oasele erau făurite în modele cu grijă infinită şi minuţioasă. Candelabrele sunt făcute ca o copie fidelă a candelabrelor grele din sticlă, din acea perioadă.”

Se crede că oasele datează din secolul al paisprezecelea, dar nu există nicio informaţie exactă despre originea lor. Se poate găsi un indiciu în faptul că multe dintre cranii au fost crestate de săbii. Altele sunt pline de găuri mici, care au fost, evident, provocate de pălăriile ghimpate folosite pentru tortură în timpul inchiziţiei care s-a dezlănţuit prin Boemia în perioada aceea.

Dar aceasta nu este singura biserică cu asemenea decoraţiuni macabre. Biserica din Solferino, Italia, are şi ea expuse oase umane. Are un perete plin cu rânduri de cranii ale soldaţilor morţi.

Totuşi, alte biserici din întreaga lume sunt mai moderate în folosirea oaselor umane. Acestea expun doar câteva oase alese pentru venerare de către oameni.

Acest obicei aparte este în contrast direct cu ceea ce se găseşte în Biblie. Pe vremurile Bibliei, morţii erau îngropaţi, nu expuşi. Legea lui Dumnezeu pentru națiunea Israel nu permitea expunerea trupurilor neînsufleţite sau a rămăşiţelor trupurilor. De fapt, era pângăritor chiar şi să atingă un trup mort. „Dacă un om în câmp atinge cadavrul unui om care a fost ucis, sau care a murit singur, sau oasele lui, sau mormântul lui, atunci va fi necurat timp de şapte zile.”—Num. 19:16, *Dy*.

Dacă oasele unui om mort erau puse pe un altar, altarul era considerat pângărit şi nepotrivit pentru altă folosire. Iosia a făcut acest lucru când a distrus locurile de închinare falsă care fuseseră ridicate de către izraeliți. „Şi a omorât toţi preoţii din locurile înalte care erau acolo, pe altare; şi a dat foc oaselor oamenilor de pe acestea, şi s-a întors la Ierusalim.”—4 Re. 23:20, *Dy*.

Întrucât oasele umane profanaseră acel altar, făcându-l inutilizabil, cum poate fi considerat potrivit ca oasele oamenilor morţi să fie duse într-un loc care se presupune că este dedicat închinării creştine? Nici izraeliții, nici creştinii primari nu îşi decorau locurile de închinare cu oasele oamenilor morţi. Morții erau lăsați în pământ, unde le era locul.

Cuprins

ADEVĂRUL ÎL FACE FERICIT PE OMUL CONDAMNAT

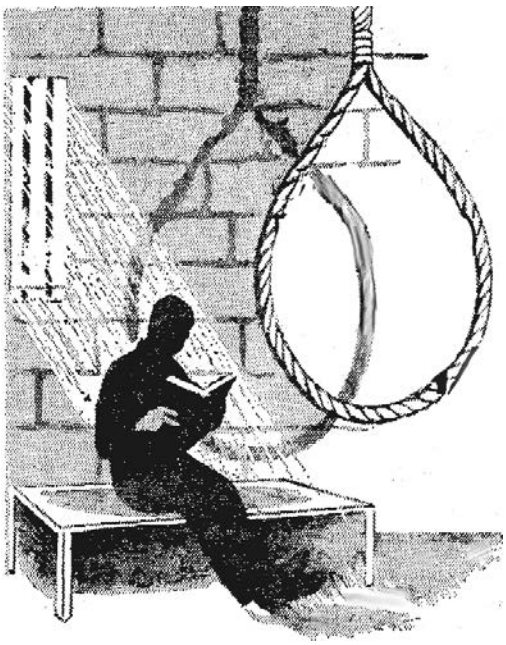

Turnul de veghere din 15 august 1956 a avut o scrisoare despre predicarea făcută în "Death Row" (partea din închisoare care găzduieşte deţinuţii care aşteaptă executarea pedepsei capitale) ale Cazărmilor Disciplinare ale Statelor Unite de la Fort Leavenworth, Kansas. Acolo au fost conduse studii Biblice, chiar în închisoare, cu trei bărbaţi condamnaţi, dintre care unul a fost botezat în închisoare. Şase luni mai târziu, Societatea a primit o scrisoare de la cel botezat, din care se citează următoarele:

„Când veţi primi această scrisoare, eu voi fi fost deja executat. . . . Mi-am simbolizat dedicarea faţă de Iehova prin botezul în apă, în decembrie 1954 şi, cu toate că eram închis, am trăit mai fericit ca niciodată în timp ce m-am grăbit înainte, făcând progrese pe drumul spre maturitate. Nu aş fi putut să reuşesc fără îndrumarea neîncetată şi binecuvântările lui Iehova. *Turnul de veghere* a fost cel mai mare ajutor al meu şi mi-a oferit hrana spirituală necesară pentru tot poporul lui Iehova. Mă rog la Iehova să vă binecuvânteze în continuare, fraţilor, şi să vă îndrume, prin spiritul Lui sfânt, ca să puteţi să spuneţi zi de zi vestea bună a salvării prin El. Iehova, prin voi, a insuflat în mine o credinţă de neclintit, iar speranţa mea este că Iehova mă va socoti vrednic de chemarea mea şi îmi va da viaţă, cu voi, în Noua Lume." La scurt timp după aceea a sosit o scrisoare de la slujitorul care îl învăţase pe acest frate condamnat. Printre alte lucruri, acesta a avut următoarele de zis:

„Această scrisoare va sluji să vă pună la curent în legătură cu Fratele Edwards. Sentinţa lui la moarte a fost executată de ofiţerii militari joi, 14 februarie 1957, chiar după miezul nopţii. [Înainte de a deveni martor, acest bărbat fusese condamnat la moarte în aprilie 1953, pentru că a omorât o nemţoaică în timp ce se afla în străinătate cu armata Statelor Unite.]

„Vizitele mele la fratele Edwards erau limitate. Din octombrie 1954 până în decembrie 1956 mi s-a permis să studiez o oră pe lună cu acest frate. În ultimele două luni mi s-a acordat câte o oră pe săptămână, aşa că cea mai mare parte a cunoştinţei lui venea din studiul lui personal.

„În ultimele lui săptămâni de viaţă, principala preocupare a Fratelui Edwards a fost: ‚Cum să câştig aprobarea lui Iehova?' Aşa că, nu o dată, când am intrat pentru vizite, l-am găsit în spatele porţii lui cu gratii de fier, cu Biblia în mână, punându-i mărturie gardianului de afară. Mi-a spus că avusese multe ocazii de a le pune mărturie altor deţinuţi şi gardienilor, întrucât în ultimele două luni el şi

Cuprins

ceilalţi doi erau supravegheaţi în mod continuu. În ultimele zece zile ale vieţii lui în închisoare, el a fost mutat într-o celulă de detenţie, unde nu putea să vorbească cu nimeni în afară de gardieni. În această perioadă mi-am purtat discuţiile cu el cu uşa de fier între noi şi cu gardianul lângă mine în timpul studiilor. (Până atunci mi se îngăduise să intru în celulă cu fratele.) La ultima mea vizită mi s-a permis să intru în celula lui, după ce mi-am dat jos haina şi i-am lăsat să mă ‚percheziţioneze din motive de securitate.'

„Toate vizitele din ultimele două luni au constat în întrebări şi răspunsuri din Biblie şi un studiu al *Turnului de veghere.* Luni seara, 11 februarie, i-am dus cele mai recente numere ale *Turnului de veghere* şi *Treziţi-vă!,* precum şi *Raportul Adunării Societăţii Noii Lumi a Martorilor lui Iehova* din 1953. Remarca lui a fost: ‚Frate Smith, nu voi avea mult timp să le studiez, dar le voi citi.' Din câte ştia el, nu cunoscuse niciun alt martor al lui Iehova în afară de mine. A citit raportul congresului. Când am intrat pentru ultima mea vizită, miercuri seara, mi l-a înmânat şi mi-a zis: ‚Este cel mai bun lucru pe care l-am citit vreodată, de fapt, am plâns când l-am citit. . . . Nu există nicio altă organizaţie ca societatea Noii Lumi.'

„Ultima mea vizită a durat o oră şi s-a sfârşit la ora 22:30, miercuri seara. Mulțumită spiritului lui Iehova, nu a existat niciun sentiment de deprimare cât am vorbit despre speranța învierii la viață. Cuvintele nu pot exprima bucuria care strălucea pe chipul bărbatului care mai avea doar o oră și jumătate de trăit, când mi-a urat noapte bună. ‚Dacă întreabă fraţii cum mă simt, spune-le că sunt bine.'"

Fratele Edwards a scris adunării locale următoarele:

„Sunt sigur că Fratele Smith v-a informat de necazul meu şi, la un moment dat, despre progresul meu în serviciul lui Iehova, aşa că nu suntem străini. Vreau doar să ştiţi cum mi-a arătat iubitorul nostru Iehova Dumnezeu milă şi bunătate nemeritată, chemându-mă în serviciul Lui şi dezvăluindu-mi cuvântul Lui al adevărului. Oricum, nu aş fi putut face progrese fără ajutorul martorului Lui, Fratele Smith, care m-a îndrumat cu atâta duioşie şi răbdare spre calea pe care să îmi urmăresc scopul în viaţă, spre maturitate.

Ştiu că vorbesc de parcă v-aş cunoaşte pe toţi din grupă, personal. Dar aşa simt, pentru că Fratele Smith mi-a povestit din când în când o parte dintre activităţile care se desfăşoară acolo, ceea ce m-a atras la voi prin dragostea existentă în societatea Noii Lumi a lui Iehova din lumea întreagă. Dragostea aceasta pentru Iehova şi pentru voi m-a îmboldit să vă scriu. Nu este minunat cum funcţionează spiritul Creatorului nostru iubitor?

Fraţilor, fericitul nostru Iehova Dumnezeu vrea să fim fericiţi. Nu fiţi trişti din pricina modului în care plec. Inima mea este aţintită, cu încredere, în Iehova, şi speranța mea este că ne vom întâlni faţă în faţă în Noua Lume, ca să ÎL lăudăm împreună pe Iehova, întotdeauna. Aşadar, continuaţi minunata lucrare, predicaţi zi de zi! Nu renunţaţi niciodată! Predicaţi, predicaţi, predicaţi! Pentru că şi voi cunoaşteţi importanţa predicării. (Mat. 24:14) Fie ca spiritul lui Iehova să rămână cu voi şi să vă întărească pentru serviciul Lui continuu, până la bătălia Armaghedonului, în noua Lui lume a dreptății.

Colaboratorul vostru în serviciul lui Iehova,"

Cuprins

[semnat] THOMAS EDWARDS

Observaţi, nu prezintă iluzii sentimentale că va merge imediat la cer; de asemenea, nu are încredere în căinţa pe patul de moarte, ci dă dovadă de o creştere constantă spre maturitate spirituală, în mai mult de doi ani.

Cu toate că mama lui nu îi agrea pe martorii lui Iehova, ea a onorat cererea fiului ei de a-l înmormânta ca pe un martor. S-a folosit Centrul Comunitar şi au fost prezente în jur de 350 de persoane. Un vorbitor a pus o bună mărturie pentru Iehova, vorbitor care a smuls următorul comentariu de la cel care conducea serviciul de funeralii: „Aceasta este prima înmormântare a unui martor al lui Iehova pe care am văzut-o. A fost cea mai intelectuală predică de înmormântare pe care am auzit-o vreodată. Mi-a deschis mintea în ceea ce îi priveşte pe martorii lui Iehova.”

Fratele Smith încă mai vizitează această închisoare în fiecare joi seara şi ţine un studiu cu alţii doi, care au luat şi ei poziție în favoarea lui Iehova, în timp ce se aflau la închisoare.

PRIMIREA SPIRITULUI SFÂNT AL LUI DUMNEZEU ASTĂZI

Cum rămâne cu lucrarea spiritului sfânt al lui Dumnezeu de astăzi? Mai este posibil pentru creştini să-l primească? Dacă da, cum, şi în ce condiţii? Şi cum se manifestă deținerea acestuia? Prin posibilitatea de a vorbi limbi străine, de a face "vindecări miraculoase", şi în alte asemenea moduri?

[2] Faptele arată că Dumnezeu oferă într-adevăr, astăzi, spiritul Său sfânt poporului Său. Cuvintele lui Isus că "Tatăl din cer va dărui spirit sfânt celor care-l cer" se aplică în continuare. (Luca 11:13, *NW*). Nu că aceasta este doar o chestiune de a-i cere lui Dumnezeu. Aceasta este doar prima condiţie. Alte scripturi arată ce altceva este necesar. Trebuie să avem inimi bune. Dacă suntem mândri sau găsim plăcere în răutate nu ne putem aştepta să primim spiritul sfânt. Dumnezeu este aproape de cei umili şi smeriți, dar

Cuprins

rugăciunea celor răi este dezgustătoare pentru El. —Isa. 57:15; Prov. 28:9.

[3] Înainte de a putea primi spiritul sfânt trebuie să primim, de asemenea, cunoştinţă, şi nu doar cunoştinţă, ci şi pricepere, a Cuvântului lui Dumnezeu şi a scopurilor Sale. Acesta este motivul pentru care Cristos "i-a dat pe unii ca apostoli, pe alţii ca profeţi, pe unii ca misionari, pe unii ca păstori şi învăţători", pentru ca toţi creştinii să poată "ajunge la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu." (Efes. 4:11-13, *NW*). În timpurile apostolice un corp de guvernare al creştinilor, de la Ierusalim, dirija lucrarea şi servea drept canal pentru a aduce hrana spirituală. Pentru a dobândi o înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu şi a scopurilor acestuia, în acele vremuri era necesar să intri în contact cu acest corp sau cu reprezentanţii săi. Şi numai cei care au făcut aceasta au primit spiritul sfânt al lui Dumnezeu.

[4] La fel, astăzi, Iehova are o organizaţie ce serveşte drept canal prin care El face cunoscută voinţa Sa şi scopurile Sale şi prin care conduce lucrarea de predicare a veştii bune a împărăţiei sale. Chiar precum a prezis Isus, astăzi vedem un "serv credincios şi înţelept pe care stăpânul său l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la timpul potrivit". Faptele arată că acest sclav pe care Dumnezeu îl foloseşte nu este o singură persoană, ci un individ compus, un grup, un instrument, o organizaţie, care utilizează ca instrument legal al ei Societatea Turnul de Veghere.—Mat. 24:45-47, *NW*.

[5] Să revenim din nou la o ilustraţie: La fel cum avem nevoie de un aparat de radio, de energie electrică şi de reglaj corespunzător al cadranelor pentru a intra în legătură cu un anumit post de radio, la fel avem nevoie de rugăciune, avem nevoie de condiţie dreaptă a inimii, avem nevoie de cunoştinţă şi de pricepere şi avem nevoie de asocierea cu şi de instrucţiuni de la canalul pe care îl foloseşte Iehova la acest moment, pentru a putea primi spiritul său sfânt.

[6] Totuşi aceasta nu este totul. Noi trebuie să ne aducem, de asemenea, vieţile în armonie cu scopurile lui Dumnezeu, deoarece "credinţa fără fapte este moartă." (Iac. 2:26, *NW*). Aşa cum Pavel a arătat atunci când îi mustra pe unii pentru că încercau din nou să respecte legea mozaică: "Aţi primit spiritul datorită lucrărilor legii sau pentru că aţi auzit cu credinţă?" Iată "aţi auzit cu credinţă". Şi aceasta include o mulţime de lucruri. Aceasta înseamnă să ne pocăim de calea de acţiune greşită, să acceptăm pe Isus ca Răscumpărător al nostru, să ne dedicăm să facem voinţa lui Dumnezeu şi să mărturisim această dedicare prin botezul în apă. Şi aceasta înseamnă a urma o cale a dreptăţii şi a predica vestea bună în timpuri prielnice şi în timpuri dificile.—Gal. 3:2; 2 Tim. 4:2, *NW*.

NICI UN FEL DE DARURI ALE SPIRITULUI ASTĂZI

[7] Unii pretind că vorbesc în limbi şi că vindecă prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă neapărat că din moment ce primii creştini

Cuprins

puteau face astfel de lucruri, noi astăzi ar trebui să putem face acelaşi lucru. Spiritul sfânt i-a dat lui Noe şi familiei lui înţelepciunea de a construi, salvându-se pe ei înşişi precum şi toate tipurile de animale de pe uscat. De asemenea, Dumnezeu l-a umplut pe Beţaleel cu spiritul său "în înţelepciune, în pricepere, în cunoştinţă şi în orice fel de măiestrie", pentru fabricarea tabernacolului şi a minunatelor sale piese de mobilier. Şi de-a lungul secolelor, de la Moise la apostolul Ioan, spiritul lui Dumnezeu a permis oamenilor să scrie profeţii şi să înregistreze istoria cu precizie. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu i-a echipat pe toţi slujitorii Lui pentru a săvârşi lucrarea specială pe care Dumnezeu le-a încredinţat-o. —Ex. 31:3, *NW*.

[8] Şi la fel cu adunarea creştină. La începuturile sale spiritul sfânt a conferit puteri miraculoase, daruri şi semne pentru ca membrii acesteia să poată dovedi necredincioşilor, şi în special evreilor, originea sa divină. (1 Cor. 1:22). Nu i-a reproşat Moise lui Iehova faptul că cei din poporul său nu vor crede că Dumnezeu i s-a arătat lui şi prin urmare, nu l-a împuternicit Iehova pe Moise să săvârşească o serie de miracole pentru a stabili autenticitatea sa? Cu siguranţă (Ex. 4:1-9). Şi nu i-au fost date lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, puteri supranaturale pentru acelaşi motiv, nu doar pentru a uşura suferinţa, ci pentru a dovedi că El era într-adevăr mult aşteptatul Mesia? Ba da, şi astfel El a zis: “Credeţi-mă . . . ; dacă nu, credeţi datorită acestor lucrări”. Şi astfel, citim în mod repetat că oamenii au crezut, ca rezultat al anumitor miracole. - Ioan 14:11, *NW*.

[9] Dar nu a mai fost necesar ca aceste miracole să continue o dată ce autenticitatea lui Cristos şi a adunării creştine a fost stabilită cu fermitate, la fel cum darul inspiraţiei nu mai era necesar atunci când Scripturile fuseseră finalizate. Acesta este motivul pentru care Pavel, la 1 Corinteni 13:8, afirmă că darurile profeţiilor, al limbilor şi al cunoaşterii supranaturale se vor încheia. Şi la vremea aceea miracolele săvârşite erau de o asemenea natură şi atât de puternice încât nu putea exista niciun dubiu referitor la proveniența lor din forța activă a lui Iehova. Miracolele susținute astăzi sunt atât de rare și de așa natură încât nu suportă nici cea mai mică asemănare cu cele săvârșite de Isus și de apostolii Săi. Cine poate astăzi să-i vindece instantaneu pe toți cei care vin la el, leproși, ologi, orbi și câte și mai câte, prin simpla atingere a hainelor sale? Cine a înviat o persoană care a murit și era îngropată de patru zile? Cine poate calma furtuna și marea? Sau să hrănească mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești? Nici măcar unul din toți aceia care susțin că vindecă și vorbesc în limbi pentru că ar fi primit spiritul sfânt.

[10] Adevărul este că aceia care pretind că săvârșesc minuni prin puterea spiritului sfânt dovedesc, fără îndoială, că de fapt este imposibil să aibă cu adevărat spiritul sfânt. Manifestările unora la întruniri sunt atât de zgomotoase și confuze încât nu încape îndoială că aceștia nu dețin spiritul lui Dumnezeu, care este unul al “minții sănătoase”. Apoi, iarăși, descoperim vindecători comercializând darurile pe care susțin că le au și nimic nu poate fi mai departe de adevăratul creștinism decât aceasta. Și mai departe, îi regăsim pe cei care pretind că vindecă, învățând tot felul de doctrine false și aflându-se în întuneric în ceea ce

Cuprins

privește motivul pentru care Dumnezeu a permis răul și suferința, demonstrând și mai evident că spiritul lui Dumnezeu nu i-a luminat.—2 Tim. 1:7, *NW*.

CUM SE MANIFESTĂ ASTĂZI

[11] Dacă nu prin săvârșirea semnelor, precum cele ale vorbirii în limbi și a vindecărilor fizice, cum se manifestă atunci, astăzi, deținerea sfântului spirit? În primul rând prin iluminarea slujitorilor lui Dumnezeu în ceea ce privește voința și scopurile Sale, la fel cum au fost iluminați cei 120 de discipoli la Cincizecime. Înainte să primească spiritul sfânt ei citeau Scripturile și-l auziseră pe Isus predicând, dar nu reușeau să înțeleagă. Acesta este motivul pentru care ei încă erau în căutarea unei împărății pământești, după ce Isus a fost înviat din morți. Faptul că spiritul sfânt este imperativ pentru o astfel de iluminare poate, de asemenea, fi văzut astăzi în aceea că milioane citesc Biblia și cu toate acestea sunt confuzi în ceea ce privește voința și scopurile lui Dumnezeu. Cu tot studiul lor al Bibliei, ei continuă să fie divizați pe motive rasiale, naționale și religioase și fără vreun mesaj al speranței sau vreun răspuns la toate întrebările importante legate de motivul pentru care Dumnezeu permite existența răului.

[12] Cu toate acestea, astăzi, Ioel 2:28, 29 are din nou împlinirea în rămășița sa credincioasă, deoarece slujitorii lui Iehova, oameni tineri și plini de energie, au viziuni legate de noile ceruri și noul pământ în care va locui dreptatea, toate ca rezultat al revărsării de către Iehova a spiritului său sfânt asupra lor. Lor 'li s-au iluminat ochii inimii', astfel încât înțeleg acum cine este Iehova, care sunt scopurile Sale, de ce a permis răul și cum Cuvântul său, Biblia, este plină de armonie de la început la sfârșit. Da, ei 'privesc lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu.' (Efes. 1:18, *NW;* Ps. 119:18). Iar ei profețesc sau predică în mod public.

[13] Din moment ce spiritul lui Dumnezeu este sfânt, acesta nu are nimic în comun cu această lume veche, coruptă. Dovada posedării lui va fi, așadar, văzută prin separarea de această lume. Astăzi există o societate a Noii Lumi a martorilor lui Iehova, care se menține separată de politicile corupte ale vechii lumi, de comerțul lacom, de materialismul egoist și de religiile ipocrite care sunt contaminate prin credințe și practici păgâne și bazate pe tradiție, mai degrabă decât pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia se mențin 'nepătați de lume.' —Iac. 1:27, *NW*.

[14] Posedarea spiritului sfânt se manifestă, de asemenea, prin aducerea roadelor spiritului, care sunt “dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoința, bunătatea, credința, blândețea și autocontrolul”. Cei care aparțin societății Noii Lumi și-au înnoit mintea, au îmbrăcat personalități noi și aduc aceste roade ale spiritului. Rapoartele apărute în presa publică, în ceea ce privește congresele lor, ce vorbesc despre fericirea lor, zelul, ordinea, dragostea lor unul pentru altul și bucuria pe care o obțin din religia lor, toate oferă dovezi că cei care aparțin societății Noii Lumi au într-adevăr spiritul sfânt.—Gal. 5:22, 23, *NW*.

Cuprins

[15] Cea mai puternică dovadă a faptului că sunt înzestrați cu spiritul sfânt este faptul că iau parte la punerea mărturiei despre numele și împărăția lui Iehova. "Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că m-a uns să declar vestea bună săracilor, m-a trimis să predic". Acele cuvinte ale lui Isaia, pe care Isus şi le-a aplicat Lui, se aplică, de asemenea, tuturor urmașilor Săi adevărați. După cum a predicat El, la fel trebuie să o facă și aceștia. Și că cei din poporul lui Iehova, membrii societății Noii Lumi, au într-adevăr spiritul său sfânt reiese, de asemenea, din faptul că fiecare dintre ei predică.—Luca 4:18, *NW*.

[16] Da, spiritul sfânt al lui Dumnezeu asupra poporului său face să se desfășoare o campanie educațională la nivel mondial. Şi, deşi se luptă împotriva Diavolului şi a demonilor săi, şi deşi li se opune religia organizată, marele comerț şi corupta politică, şi mai ales guvernele totalitare, societatea lor a Noii Lumi se extinde fenomenal. Ei nu fac niciodată niciun fel de compromis. Mai degrabă decât să permită platformelor lor de predicare şi publicaţiilor lor religioase să servească propagandei comuniste, aceștia ajung în ilegalitate pentru a predica. Ei iau Cuvântul lui Dumnezeu în sens literal şi în serios, trăind după acesta, indiferent de ceea ce acesta cere de la ei. Având în vedere că sunt înconjurați de o așa lume ostilă, nu poate exista decât o singură explicaţie pentru prosperitatea lor, zelul, unitatea, puritatea închinării lor - aceea oferită de Cuvântul lui Dumnezeu: "Nu prin măreție, nici prin putere, ci prin spiritul Meu, zice Iehova."—Zah. 4:6, *AS*.

[17] Apreciind că spiritul sfânt al lui Dumnezeu nu este o terţă persoană a unei treimi, ci forţa activă a lui Dumnezeu, tu, dragă cititor, dorești să primești şi să te bucuri de multiplele binecuvântări care vin asupra celor care au spiritul sfânt? Atunci, înainte de toate, roagă-te lui Dumnezeu pentru acesta, şi continuă să-l ceri și îți va fi dat. Dar nu fără ca tu să faci ceea ce ține de tine, acţionând în armonie cu rugăciunile tale. Partea ta este de a citi Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu doar de a-l citi, ci de a-l studia pentru a-l înţelege. Cei care dau dovadă că au spiritul sfânt vor fi bucuroși să te ajute. Pune-ți viaţa în acord cu cerinţele drepte stabilite în acel Cuvânt şi spune altora lucrurile pe care le înveţi. Continuând pe această cale, vei primi spiritul sfânt, şi aceasta, într-o măsură chiar mai bogată. Şi mai departe, poţi spera cu încredere la viaţă veşnică, în noua lume a lui Dumnezeu, în care cunoştința despre Iehova va acoperi pământul, aşa cum apele acoperă marea.—Isa. 11:9, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări se prezintă despre spiritul sfânt al lui Dumnezeu?
2. Care sunt primele condiţii pentru primirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu?
3-5. Ce îngrijiri pentru înţelegerea Cuvântului Său a făcut Dumnezeu atunci şi în zilele noastre? Cum ar putea fi ilustrat acest lucru?
6. Ce altceva mai este necesar pentru a primi spiritul sfânt al lui Dumnezeu?
7. În armonie cu ce anume funcţionează spiritul lui Dumnezeu, aşa cum este demonstrat de ce exemple?

Cuprins

8. De ce miracolele au însoţit dăruirea spiritului sfânt în zilele lui Isus şi ale apostolilor Săi?
9. De ce aceste miracole nu mai sunt necesare?
10. Ce anume arată că cei care afirmă că înfăptuiesc astăzi miracole nu au spiritul sfânt al lui Dumnezeu?
11,12. Ce anume arată că înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu depinde de deţinerea spiritului sfânt al lui Dumnezeu?
13,14. Ce efect are spiritul sfânt în viaţa celor care-l primesc?
15,16. Care este cea mai evidentă dovadă că membrii societăţii Lumii Noi au spiritul sfânt al lui Dumnezeu?
17. Pe scurt, cum putem spera să primim astăzi spiritul sfânt, şi aceasta într-o măsură tot mai mare?

Comuniştii trimit martori în Siberia

● New York *Times,* în numărul din 5 martie 1957, a publicat această ştire din Londra: „Şapte membri ai sectei Martorii lui Iehova au fost duşi la judecată în Republica Sovietică Socialistă a Moldovei, sub acuzaţia că au ‚spionat pentru organizaţii din Statele Unite,' a dezvăluit o ştire de la un radio din Chişinău. Chişinău este capitala Republicii Moldova, care se află în partea de sud-vest a Uniunii Sovietice. Conform ştirii, printre cei şapte acuzaţi se numără şi două femei." Sub acest articol, *Times* a comentat: „Reprezentanţii de la sediul central internaţional al Martorilor lui Iehova din Brooklyn, N. Y., au spus că ei nu au fost informaţi despre arestarea celor şapte membri ai sectei. Ei spun că secta opera în ilegalitate în toată Uniunea Sovietică şi deja vreo 7 000 de martori au fost trimişi în Siberia."

PARTEA 2 – ÎN JURUL LUMII CU VICE-PREŞEDINTELE

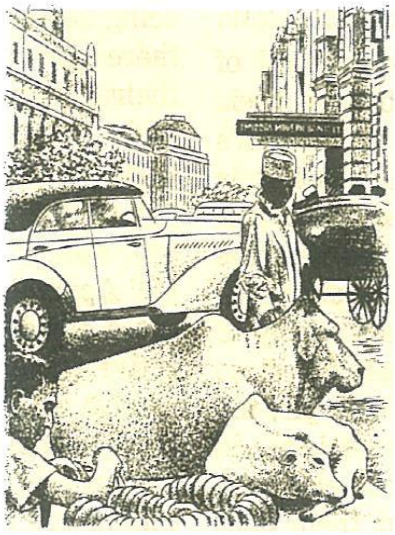

CALCUTTA

ÎN CALCUTTA, India, aproape de gura fluviului sacru Gange, au început să fie făcute planuri de îndată ce s-a primit vestea că vine vice-preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, spre sfârşitul lunii decembrie. S-a pregătit o sală. La începutul lunii s-au distribuit 2 000 de pliante pentru cei interesaţi sau curioşi, mai ales când martorii locali ai lui Iehova au făcut publicitate pe străzi cu pancarte, în special în piaţa oraşului cunoscută sub numele de Chowringhee. Aceasta este o stradă lată cu câteva magazine bune, hoteluri şi birouri pe o parte, şi în faţa ei se află un maidan, o zonă mare de parc

Cuprins

încrucișată cu drumuri bune şi care are mulţi copaci superbi. Acest maidan are zeci de mici cluburi de sport şi de socializare. În fiecare seară, timp de câte două ore, treizeci până la treizeci şi cinci de vestitori ai Împărăţiei au stat cu pancarte şi au pus întrebarea „Este posibilă pacea în lume în zilele noastre?” Acest lucru chiar a stârnit interes, şi mulţi oameni s-au oprit să îi întrebe despre ce este vorba. Atunci li s-a dat primul pliant „reclamă”, precum şi reviste şi broşura *Bază pentru credinţă într-o Lume Nouă,* care s-au plasat în multe limbi. Fraţii şi surorile bengaleze s-au bucurat enorm de acest lucru. S-a putut observa un interes mai profund decât de obicei din partea oamenilor; ei au avut o atitudine amabilă. Mulţi oameni şi-au trecut numele pe hârtie pentru mai multe discuţii. Între timp, fraţii dedicaţi au pregătit bannere şi au făcut pregătiri pentru bufetul cu autoservire al adunării şi alte servicii. S-au lipit două sute de afişe în magazine, sau pe pancarte, şi s-au distribuit 5 000 de pliante înainte să se încheie toată publicitatea.

S-a înfiinţat un fond special pentru a-i ajuta din punct de vedere financiar pe fraţii săraci (unii dintre ei nu au fost niciodată la o adunare a martorilor lui Iehova), ca să poată călători până la Calcutta. Ar fi trebuit să auziţi expresiile de bucurie, da, de încântare, pe care le-au rostit când I-au mulţumit lui Iehova, din toată inima, pentru toate aceste manifestări de bunătate iubitoare. Doi absolvenţi ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, George Singh (un fost Sikh) şi nevasta lui, Grace (nee Joseph), au venit de la vreo 965 km depărtare, de la Cawnpore. Alţii au călătorit 480 km şi ceva pentru a ajunge la oraşul întrunirii.

Cu cât se apropia vremea pentru întrunire, cu atât creştea şi aşteptarea. Oamenii au văzut noapte de noapte o pancartă care mărşăluia pe străzile principale. Mulţi au fost surprinşi să vadă oameni de toate felurile, europeni şi indieni, făcând toţi aceeaşi publicitate, toţi foarte fericiţi, toţi cu zâmbetul pe buze. Oamenii erau curioşi şi au pus întrebări, un lucru pe care martorii lui Iehova îl adoră. Întrebările sincere au nevoie de un bun răspuns scriptural, iar uneori se putea observa un grup destul de măricel în jurul fraţilor şi surorilor indiene, care apărau cu îndemânare adevărul şi spuneau lucruri iluminatoare pentru ajutorarea multora. Un tânăr hindus, contactat sâmbătă seara, a venit la studiul revistei *Turnul de veghere* duminică seara şi a început un studiu personal al Bibliei în miercurea următoare. Printre cei contactaţi se găseau bengalezi, hinduşi, vorbitori de limbă tamilă, kanareză, malayalami şi assameză. Cum aveau să reacţioneze oamenii în cele din urmă? Ne întrebam noi.

Joi, 27 decembrie, a sosit, iar un grup vesel s-a dus la aeroportul Dum Dum ca să îl întâmpine pe vice-preşedintele care sosea de la Delhi. Avionul a aterizat devreme, când încă nu era nimeni la aeroport care să îl întâmpine. Absolventul de la Gilead, Grace Singh, a fost primul care l-a privit lung, recunoscându-l oarecum. Cei care au sosit mai târziu l-au găsit pe Fred W. Franz deja acolo, vorbind cu fraţii şi surorile indieni care sosiseră mai devreme. Un grup de vreo douăzeci şi cinci de persoane i-a urat în cele din urmă bun venit. Vremea era caldă, pentru sezonul de iarnă de acolo, totuşi plăcută. Aşa cum s-a organizat, vice-preşedintele s-a cazat la un hotel din Chowringhee şi a luat prânzul, apoi, la casa misionară de pe Ripon Street. Clipele plăcute petrecute acolo împreună au oferit prilejul pentru

Cuprins

a discuta câteva lucruri de îngrijorare. În mod interesant, un pachet mare cu exemplare ale unui număr al *Turnului de veghere* tocmai sosise de la Brooklyn, cu o întârziere cauzată de criza legată de Canalul Suez. Aşa s-a întâmplat că s-a pierdut, pentru prima dată, o temă cu o lecţie de studiu din această revistă, din cauză că revista nu a putut ajunge la timp pentru studiul de duminică seara al adunării din Calcutta.

GODDESS KALI

Timpul pe care îl aveam la dispoziţie până la o întâlnire de seară organizată în mod special a permis o mică excursie turistică, de-a lungul Chowringhee, şi trecând de poarta unui templu pentru a vizita un ghat (un şir de trepte care duc la o apă) de-a lungul unui curs de apă tulbure, iar apoi în templul întunecos, respingător, împânzit de cerşetori, al zeiţei fioroase cu patru ochi, Kali. La început, parcă simţeai că te faci mai mic în faţa unora dintre privelişti. Înapoi la hotel, a urmat o discuţie cu servul de grupă din Calcutta, Zavits, şi cu servul de circuit, Cotterill, amândoi misionari absolvenţi de la Gilead, parcurgând câteva dintre problemele care cereau atenţie. La ora 19:30, Sala Împărăţiei era ticsită, când a intrat ultimul dintre fraţi de la pregătirea locului de adunare de la Casa Artiştilor. Toţi au auzit experienţa, pe măsură ce vice-preşedintele le-a spus fraţilor ce întâlnise în drumul lui până acolo, fraţi cu devotament exclusiv pentru Dumnezeu, credincioşi în testul care se aplică acum. Au râs despre faptul că a fost invitat să se aşeze pe tronul de aur al papei, într-o sală mare de audienţă, de la intrarea principală în Basilica Sfântului Petru, după care i s-a spus că era împotriva legii! O onoare nesigură! Au apreciat dragostea şi salutările transmise de la toţi fraţii de pe drumul vice-preşedintelui. O astfel de reuniune veselă, neprogramată, i-a făcut pe toţi bucuroşi pentru următorul program.

Adunarea de două zile a început vineri, 28 decembrie, la ora 9, în micul teatru plăcut din Casa Artiştilor de pe Park Street. Programul a urmat îndeaproape programul de la adunarea din Bombay. Cu toate că aici erau numai două zile de adunare, o organizare atentă a programului a făcut tot ce-a putut din elementele din adunarea mai mare de la Bombay, unde Societatea Turnul de Veghere are filiala indiană. Acest lucru a permis să aibă loc cel puţin un serviciu de teren de dimineaţă. La ora 11:30, programul pentru fraţii vorbitori de limba bengaleză, dintre care erau prezenţi şaizeci şi nouă, a prezentat părţi din programul englezesc, şi a fost ţinut de fraţi bengalezi, după care Fratele Franz le-a vorbit cu ajutorul unui traducător. El a vorbit despre vânzarea în aşteptare a postului de radio WBBR din Staten Island, New York; i-a încurajat pe toţi să folosească publicaţiile bengaleze pe care le aveau, cu toate că nu erau foarte diversificate, ca îngrijirea lui Iehova. De asemenea, le-a spus să nu îi asculte pe cei care vorbesc împotriva organizaţiei lui Iehova şi a metodele Sale teocratice de propovăduire. Predicaţi şi, în acelaşi timp, folosiţi toate îngrijirile lui Iehova. Dacă nu avem literatură în limba noastră, putem întotdeauna să vorbim, putem să predicăm. De asemenea, s-a făcut un apel ca mai mulţi să facă lucrare de pionier în vestirea Împărăţiei. Recent, patru fraţi

Cuprins

bengalezi au început pionieratul, unul dintre ei fiind pionier de vacanţă. Fratele Franz a fost bucuros că fraţii vorbitori de bengaleză veniseră la adunare şi veniseră, într-un înţeles mai larg, să fie toţi una cu noi, vorbind cu toţii singura „limbă curată”, a adevărului Împărăţiei, cu toţii sub un singur Păstor Drept şi sub singurul nostru Dumnezeu.

După cântările de la ora 14:45 încolo, cuvântarea de bun venit a fost rostită de servul de circuit, în faţa unei adunări de 106 persoane. În aceasta au fost subliniate modul nostru de viață și păstrarea păcii cu societatea Noii Lumi şi faptul că recunoaştem organizaţia teocratică pentru dobândirea vieţii. A urmat o pauză plăcută, în care a intrat în funcţiune un bufet cu autoservire nemaipomenit, la care s-au servit atât feluri de mâncare indiene, cât şi altele, pentru toate gusturile. La sesiunile de seară, prezentarea modelului şcolii teocratice de serviciu a fost aplaudată de 121 de participanţi la congres, dintre care unii nu au văzut până atunci o întrunire organizată de proporţii. După aceea, vice-preşedintele a vorbit cu ei despre organizaţia vizibilă a lui Iehova. Poate chestiunea s-a prezentat cu simplitate, dar era plină de înţeles, pe care fraţii indieni l-au dibuit. Cu această ocazie, ei au fost încântaţi să vadă pentru prima oară *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1957, care era nouă pe atunci, precum şi calendarul anului 1957, cu designul său uimitor.

În India sunt mulţi fraţi implicaţi cu timp integral în vestirea Împărăţiei, iar sâmbătă dimineaţa, la adunare, discursuri extraordinare i-au încurajat pe toţi la serviciul cu timp integral, precum şi să fie şi să rămână activi, pentru a dobândi viaţa veşnică şi pentru a ne păstra locul în aranjamentul lui Iehova. Un frate vorbitor de limba nepaleză a deschis sesiunea. Cuvântarea vice-preşedintelui, care a urmat după aceea, a fost dedicată textului anului 1957: „Spuneţi zi de zi vestea bună a salvării prin El,” iar nouăzeci şi opt de persoane s-au bucurat de această încurajare de a nu pierde timpul şi de a face cunoscută evanghelia diferită, vestea despre împărăţia lui Dumnezeu, care nu mai este o simplă promisiune, ci este întemeiată acum în ceruri, încă din 1914. Apoi a urmat discursul de botez, rostit în limba engleză şi în limba bengaleză, şi s-au prezentat zece candidaţi: trei bengalezi, trei hindustani, un bihar şi trei anglo-indieni. Cufundarea lor a avut loc într-un parc îndepărtat. A mai fost încă o sesiune complet bengaleză pentru altă educare a fraţilor noştri indieni care cunosc numai acea limbă. După-amiaza, toată atenţia a fost acordată de la plartformă necesității ca servii din adunările martorilor lui Iehova să ia conducerea în închinarea la Iehova şi în serviciu activ, şi s-a prezentat un rezumat de jumătate de oră despre tema zilei în studiul *Turnului de veghere,* lucru făcut posibil doar pentru că s-a primit numărul necesar din *Turnul de veghere* cu doar două zile înainte, din cauza crizei legate de Canalul de Suez.

După ceaiul de la ora 18:30, participanţii la congres au fost foarte fericiţi când Casa Artiştilor s-a umplut cu cea mai mare mulţime văzută vreodată în Calcutta, iar 261 de persoane au ascultat cu mare atenţie discursul public căruia i se făcuse foarte multă publicitate: „Pacea Noii Lumi în zilele noastre—De ce?” Mulţi hinduşi şi alţi non-creştini chiar s-au bucurat de discurs, plin de învăţăminte, cu toate că foarte simplu. „Este aceasta predicare creştină? Atunci este ceva care

Cuprins

merită, nu-i aşa?", păreau să se gândească ei, iar 135 au rămas să se bucure de ultimele observaţii ale vice-preşedintelui, care a arătat nevoia de a rămâne în societatea Noii Lumi cu curăţenie, ascultare şi loialitate. Astfel, trebuie să aibă loc o creştere, nişte roade bune, ca urmare a operării spiritului lui Dumnezeu în noi. Dacă nu suntem credincioşi până la capăt, atunci nu vom câştiga premiul după testul complet.

Înviorați şi întăriţi spiritual, toţi participanţii la congres I-au mulţumit lui Iehova din inimă pentru adunarea de două zile înveselitoare. În acea sâmbătă seară, vice-preşedintele s-a bucurat să aibă cinci misionari absolvenţi ai Gileadului împreună cu el la cina de la hotel. Duminică dimineaţa, în semn de apreciere şi respect pentru Societatea pe care o reprezenta, patruzeci şi nouă de fraţi au venit să îl vadă pe Fratele Franz plecând cu avionul către Rangoon, Myanmar.

RANGOON, MYANMAR

Duminică pe la ora prânzului, 30 decembrie, avionul Uniunii Liniilor Aeriene din Myanmar şi-a cotit zborul către sud-est, trecând câteva minute peste un şir de căi navigabile largi şi şerpuite, gurile râului Gange. În timp ce servea o cutie de prânz, însoţitorul de zbor a remarcat „Acesta este cel cu *carne,"* subliniind faptul că la bord se aflau călugări budişti vegetarieni cu hainele lor de şofran. Avionul nostru ajunse în scurt timp deasupra golfului bengalez, zbură de-a lungul coastei o vreme, ajunse la destinaţie şi ateriză în oraşul de pe coasta Myanmarului, Akyab. În scurt timp eram din nou în aer, iar la ora 17, ora locală, am aterizat la aeroportul din Rangoon. Fraţii nerăbdători închiriaseră un autobuz, iar vreo treizeci dintre ei—birmanezi, kareeni, tamilieni şi misionari absolvenţi de la Gilead—erau acolo să îl întâmpine la sosire pe vice-preşedintele Societăţii. S-a suit în autobuz şi am mers împreună în capitală, în timp ce ne-am revărsat bucuria de a fi împreună, cântând cântări ale Împărăţiei. La sosirea noastră la Sala Împărăţiei, studiul de duminică al *Turnului de veghere* tocmai se încheia. Vice-preşedintele a fost inclus de îndată în programul serii, ca să le descrie călătoria timp de o oră şi ceva. Adunarea de cinci zile de la Rangoon urma să înceapă în trei zile, dar cei cincizeci şi cinci de oameni prezenţi în acel moment la Sala Împărăţiei simţeau că a început deja. În timpul şederii sale de opt zile în Myanmar, Fratele Franz a avut plăcerea să se cazeze la casa misionarilor cu cinci absolvenţi de la Gilead, unde se află şi filiala Societăţii Turnul de Veghere. După aceea, mare parte din acele zile s-a petrecut în verificarea acestei filiale. A venit miezul nopţii zilei de luni, 31 decembrie, şi au sunat doisprezece bătăi ale clopotului, urmate de o reacţie în lanţ a artificiilor, sunetul alarmelor de la maşini, şuieratul fluierelor vaselor din port, lătratul câinilor din vecini, toate timp de câteva minute. Da, Anul Nou calendaristic 1957 se sărbătorea chiar şi în Myanmarul budist.

Adunarea de la Rangoon a fost remarcabilă din mai multe privinţe. Pe de o parte, a fost mai lungă decât de obicei. De asemenea, delegaţii veneau dintr-o întindere neobişnuit de mare. Erau fraţi care depăşiseră mari greutăţi ca să fie prezenţi. Familii întregi călătoriseră sute de kilometri cu trenul, cu scaune de lemn

Cuprins

inconfortabile, fără să ştie dacă trenul urmează să întârzie ore sau zile, în cazul în care bandiţii ar fi aruncat în aer podurile şi ar fi jefuit călătorii; dar erau acolo şi erau bucuroşi să fie acolo. O participantă la congres, care urma să nască aproximativ în zilele adunării, a venit la Rangoon devreme, a născut, iar câteva zile mai târziu a ascultat discursurile de la adunare cu bebeluşul în braţe.

Chiar şi în publicitatea pentru cuvântarea publică a fost ceva neobişnuit: toată tipărirea pliantelor şi afişelor în limba birmaneză şi engleză pentru adunare a fost făcută de un absolvent al Gileadului, la mica lui tiparniţă manuală, în mare parte cu litere pe care le modelase şi le făcuse el. De asemenea, tot el a pictat afişul izbitor cu simboluri de 4 cm pe 1 cm, în roşu şi negru, pe foi albe de plastic, afiş care a fost întins deasupra intrării de la locul adunării, Sala Împărăţiei de la etajul doi. Cu ceva timp înainte de adunare, oraşul a fost împânzit cu aceste pliante, iar magazinele au expus afişe în vitrine, iar fraţii au organizat zilnic marşuri cu pancarte.

Subiectul adunării se găseşte la 1 Timotei 6:18 (*NW*): ‘Lucraţi la bine: fiţi bogaţi în fapte bune.’ În ziua deschiderii, miercuri, servul filialei, R. W. Kirk, a spus publicului cum să devină calificaţi în mod corespunzător ca să Îi slujească astfel lui Iehova. În fiecare zi, alţi vorbitori au dat sfaturi bune despre acţiunile potrivite pentru a obţine aprobarea Lui şi pentru a promova interesele spirituale ale împărăţiei Lui, prin Cristos.

În total, vice-preşedintele Societăţii a ţinut şapte discursuri, în afară de cel din seara sosirii lui. Înainte de a arăta *Cartea anuală* din 1957 şi calendarul, în mijlocul aplauzelor vioaie (care deseori punctau toate discursurile lui de la Rangoon), Fratele Franz a subliniat creşterea medie globală în numărul vestitorilor Împărăţiei, în cursul anului 1956, şi că în acest an vestitorii din Myanmar au depăşit-o uşor, cu toate că încă nu au ajuns la recordurile lor din trecut. Unii dintre participanţii la congres care s-au adunat acolo îl întrebaseră despre învăţământul superior. Pentru folosul lor şi al tuturor a zis că, în timp ce educaţia la facultate şi calificările acesteia îi ajută mult în căutarea slujbelor mai bine plătite din această lume, o astfel de educaţie poate fi un handicap serios pentru cei care caută viaţa în mâinile lui Dumnezeu. Nu banii, ci favoarea lui Dumnezeu pentru cei drepţi, îi va scăpa la Armaghedon. De aceea, este mai bine să Îl slujiţi pe Iehova acum, înainte de acea bătălie, şi să dobândiţi cunoştinţă evlavioasă acum, în acest timp crucial, decât să vă împiedicaţi în căutarea educaţiei superioare seculare în universităţi, în mod materialist. În urma acestui discurs, 113 participanţi la congres au adoptat în unanimitate, atât în birmaneză, cât şi în engleză, rezoluţia specială a protestului faţă de conducătorii comunişti din Rusia Sovietică materialistă şi faţă de tratamentul crud al martorilor lui Iehova în acel imperiu. Copii ale acestei rezoluţii au fost trimise ziarelor din Rangoon.

Bufetul cu autoservire al adunării a fost instalat la etajul doi, la capătul coridorului din Sala Împărăţiei. De fapt era într-o sală de clasă. Administratorii şcolii, cu toate că erau romano-catolici, le-au acordat martorilor lui Iehova folosirea gratuită a sălii lor de clasă în timpul adunării, care era şi o perioadă de vacanţă, iar mesele lor au fost servite de la bucătărie pe băncile elevilor, da, feluri

Cuprins

de mâncare birmaneze bune şi gustoase. Unii dintre participanţii la congres, care ar fi trebuit să călătorească distanţe lungi pe timp de noapte, au dormit în această sală de clasă. Alţi participanţi vizitatori la congres au fost cazaţi în casele fraţilor localnici.

La discursul de botez de sâmbătă dimineaţa, cei unsprezece candidaţi care au mărturisit public că I s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, cuprindeau patru grupuri rasiale. Şase erau tamili din sudul Indiei, unul era un gurkha din Nepal din Munţii Himalaya, unul era anglo-indian, iar trei erau kareeni din Myanmar. Pe lângă aceste rase, atunci şi la alte sesiuni, în public se găseau şi lushais din munţii din Assam, chini din lanţul vestic din Myanmar, goani din India portugheză, chinezi din Myanmar, Malaya şi China, caucazieni din Noua Zeelandă, Anglia, Canada şi America. Cel mai mare grup îl alcătuiau kareenii, care cuprind cam 40% din vestitorii Împărăţiei din Myanmar şi care au un trecut creştin declarat de la început. Cam 75% din public înţelegeau limba birmaneză destul de bine, iar alţi 75% înţelegeau limba engleză.

Cel mai tânăr candidat de la botez a fost un băiat de doisprezece ani, ale cărui bunică şi mamă erau, la fel ca la cele ale lui Timotei din trecut, de asemenea slujitoare credincioase ale lui Iehova Dumnezeu. Cel mai bătrân candidat, de şaptezeci şi şapte de ani, fusese un preot hirotonisit în Biserica Baptistă timp de mai bine de douăzeci de ani. Botezul avu loc la o oarecare distanţă depărtare la Royal Lakes, în timp ce martorii au cântat cântări despre Împărăţie. Departe în partea dreaptă, ridicându-se deasupra coroanelor copacilor, strălucea cea mai mare pagodă din lume, cu învelişul ei de aur, sub razele soarelui, Shwe Dagon, la 95 de metri deasupra aleii sale principale, centrul lumii budismului.

Surorile indiene şi gurkha purtau sari-uri elegante. O soră din Lushai, pionier special, şi-a purtat costumul naţional, un şal lung ţesut şi brodat din belşug cu un război de ţesut mic şi de mână, purtat ca un sarong. Fetele din Karén au purtat *longyi-ul* birmanez, sau sarong, cu sacouri, în principal din nailon. Aceste *longyi*-uri, purtate de asemenea de mulţi bărbaţi, erau de obicei ţesute manual cu războaiele de ţesut din casă. Unele dintre ele, mai ales cele din Bangkok şi Chiengmai din Thailanda, şi cele cu brocarturi de mătase cu o mulţime de modele, din Szechwan în vestul Chinei, erau foarte frumoase. Aproape toţi participanţii la congres îşi purtau Bibliile şi literatura din casă în casă în genți de pânză țesute, pe umăr. Frumos colorate și împodobite, genţile provin de la oamenii de pe deal din Myanmar, mai ales de la populația Kach′in din nordul îndepărtat.

Aproape toate discursurile au fost traduse din engleză în birmaneză, iar cuvântarea de la botez a fost şi ea parţial tradusă în tamilă. O întrunire a tamililor de sâmbătă a rezumat discursurile principale de la adunare.

Printre numeroasele experienţe interesante povestite pe scenă, o soră misionară a istorisit cum, pe când mergea din casă în casă, într-una din zonele mai sărace din Sagaing, chiar după ce un cutremur omorâse câţiva oameni şi distrusese multe dintre pagodele din acel oraş foarte religios, a găsit mulţi interesaţi în profeţia de la Matei 24:7, care prezice cutremure în „timpul sfârşitului” acestei lumi. Printre aceştia s-a numărat şi un indian bătrân care vorbea bine limba engleză şi care a luat

Cuprins

cu râvnă literatura, ca să afle mai multe despre adevăr. Interesul lui a fost urmat de fraţii din localitatea învecinată, Mandalay, iar el dobândeşte acum înțelegere bună despre Iehova Dumnezeu.

Din Bassein şi Pyapon, din delta aburită a marelui râu Irrawaddy River, alţii au povestit despre un tânăr, un nou vestitor, care vorbise cu cuvinte bâlbâite despre cum va locui leul cu mielul şi despre sfârşitul necazului şi al morţii, stârnind astfel o preţuire atât de mare în inima unui budist birmanez mai în vârstă, încât acesta a luat toate cărţile pe care le avea băiatul şi a veni la întrunire ca să afle mai multe. De asemenea, au povestit şi despre o femeie mai în vârstă, care se străduia să rămână pe cărarea închinării curate, dar care fusese ameninţată de preoţii Misiunii Baptiste Americane că îşi va pierde viaţa dacă va continua să se asocieze cu martorii lui Iehova şi să predice adevărurile Bibliei. Au povestit şi despre un tânăr, absolvent al seminarului acelei Misiuni, care îi spusese unui pionier martor al lui Iehova că, după ce încercase religii diferite, era convins că numai martorii lui Iehova puteau oferi răspunsuri.

Până joi s-a părut că vice-preşedintele Societăţii va fi împiedicat să ţină cuvântarea publică la care i s-a făcut atâta publicitate, despre „Pacea Noii Lumi în zilele noastre—De ce?” Dar prin manevrarea iscusită şi evidentă a Atotputernicului Iehova Dumnezeu, căruia nimic nu I se poate împotrivi, s-a deschis calea pentru ca evenimentul public să decurgă aşa cum se anunţase. Duminică după-amiaza, 6 ianuarie 1957, a avut loc întrunirea publică în Sala Institutului Căilor Ferate, şi au participat 237 de persoane, printre care şi un călugăr budist. După aceea au mai venit câţiva ca să vadă filmul „Fericirea Societăţii Noii Lumi,” arătat pentru prima oară în Myanmar. Mulţi dintre cei care au vizionat filmul au rămas şi mai mult pentru discursul final al vice-preşedintelui, bucurându-se astfel de încheierea unei adunări cât se poate de binecuvântate pentru Myanmar. Fraţii au mai vorbit despre ea încă multe săptămâni după aceea, iar toţi făceau o lucrare mai bună în mărturia de teren, după această reuniune binecuvântată. Trei dintre ziarele din Rangoon în limba engleză au scris articole minunate despre cuvântarea publică, publicaţia *The Burman* oferind un raport complet şi acordându-i spaţiul de pe prima pagină, partea de sus, primele două coloane, cu titluri mari.

Printr-o revizuire, Fratele Franz a fost programat să zboare de la Rangoon cu Pan American luni, la ora 22:30. În seara aceea s-au adunat vreo douăzeci de fraţi în holul casei misionarilor şi s-au bucurat de o conversaţie de rămas bun teocratică împreună cu el, timp de o oră. Fraţii împrumutaseră două maşini şi închiriaseră un jeep pentru a-l însoţi la aeroport. Acolo l-au privit urcându-se la bord pentru următoarea programare, în ţara învecinată, la est. Toţi s-au întărit reciproc prin compania binefăcătoare a celorlalți, timp de opt zile.

BANGKOK, THAILANDA

În primele zile ale lunii octombrie, filiala Societăţii Turnul de Veghere din Bangkok, Thailanda, a fost înştiinţată despre viitoarea vizită a vice-preşedintelui.

Cuprins

Acest lucru a creat o problemă la filiala din Bangkok. Să se ţină o întrunire generală în timpul vizitei vice-preşedintelui sau nu? În momentul primirii înştiinţării, filiala se afla tocmai în mijlocul pregătirilor care se desfăşurau pentru următoarea adunare de district programată pentru 25-28 octombrie. O adunare în ianuarie însemna că în două luni ar fi urmat alt congres. Întrucât majoritatea martorilor lui Iehova din Thailanda trăiesc în partea de nord şi distanţa de călătorit este mare, câţi dintre fraţi vor veni, câţi vor putea veni? Ei bine, s-a hotărât să se ţină o adunare în timpul vizitei vice-preşedintelui, cu toate că cele două adunări erau apropiate şi a doua adunare ar fi avut loc în mijlocul săptămânii, în 8-10 ianuarie, de marţi până joi. Locul ales pentru această adunare a fost Sala Lumpini Romya, un pavilion de dans, care a fost închiriat pentru trei zile. Locaţia a fost ideală, întrucât pavilionul era situat pe o lagună minunată, într-unul din parcurile superbe din Bangkok.

Cu toate că au existat discuţii despre câţi vestitori ai Împărăției, din diferitele grupe, vor participa la adunare, un lucru era sigur: toţi misionarii absolvenţi de la Gilead urmau să fie prezenți. Nu a contat că sosirea vice-preşedintelui la aeroportul Don Muang din Bangkok era după miezul nopţii, la ora unu şi jumătate dimineaţa, după fusul orar de acolo; toţi misionarii, douăzeci şi şase la număr, se aflau la aeroport ca să îl întâmpine. Erau de faţă şi câţiva fraţi siamezi, lucru foarte apreciat. Este un sentiment plăcut când cineva ajunge într-o ţară străină necunoscută şi este primit cu cordialitate şi cu braţele deschise de prieteni, vechi şi noi, cu care să facă cunoştinţă! Dar este ceva unic ceea ce oferă societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, care cuprinde tot globul pământesc.

Mai târziu, în dimineaţa aceea, un lucru interesant din programul acelei zile a fost o excursie de trei ore la faimoasele *klongs* (canale) într-un tur turistic restrâns în Bangkok. Cea mai mare parte dintre misionari au făcut această excursie cu Fratele Franz, unde, întrucât *klongs*-urile erau pline cu apă, o parte dintre misionari au zis: „Cea mai bună excursie de până acum!” După-amiaza fusese programată pentru o întrunire specială cu toţi misionarii. În timpul întrunirii de două ore, multe dintre problemele pe care le aveau au fost rezolvate, li s-a răspuns la întrebări, toate spre satisfacţia lor. Sfatul bun pe care l-au primit i-a încurajat pe toţi să se ţină de lucrarea existentă, precum şi să înainteze cu zel și determinare mai mari în lucrarea ce se află înaintea noastră, fără să fim descurajaţi de barierele religioase care trebuiesc depăşite.

Pentru a face ziua completă, marţi seara, la ora şase, a început adunarea de trei zile. Spre surpriza filialei, au fost prezenţi destul de mulţi la această primă întrunire. Au fost acolo nouăzeci și cinci de persoane. Dintre aceştia, cam cincizeci de vestitori erau din grupa locală, dar au fost şi fraţi care călătoriseră din adunările din nord. S-a desfăşurat un program splendid, cu discursuri pe multe teme, rostite de fraţii şi misionarii locali. Programul de seară a culminat cu discursul reprezentantului Societăţii de la sediul central din Brooklyn. Fratele care a tradus în siameză pentru el a fost servul de circuit, un absolvent al Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Lumina a strălucit asupra organizaţiei văzute a lui Iehova, iar cuvântarea a fost foarte apreciată de fraţii siamezi locali.

Miercuri, 9 ianuarie, s-a oferit un program complet. Întrunirile au început la ora 9 dimineaţa, iar prima întrunire a avut loc pentru serviciul de teren. Programul de după amiază şi cel de seară a constat în multe discursuri superbe rostite de fraţii locali, care au dat dovadă de deprinderi grozave. Vice-preşedintele Societăţii a fost din nou cel care a încheiat programul zilei, de data aceasta discutând pe larg despre textul anului 1957 care era atârnat deasupra, în siameză: „Zi de zi spuneți vestea bună a salvări prin El.” (Ps. 96:2, *NW*) Celor 115 persoane prezente la congres le-a fost explicată importanţa de a cânta noua cântare a lui Iehova. Aceasta trebuia cântată cu fiecare ocazie de către martorii Dumnezeului căruia Îi este cântată, întrucât salvarea cântăreților şi a altora care aud cântarea depinde de acest lucru.

Joi dimineaţă a adus începutul ultimei zile din adunarea mult prea scurtă, precum şi ultima zi din vizita scurtă a vice-preşedintelui. În timpul activităţilor din ziua aceea au fost botezaţi doi bărbaţi care se dedicaseră recent, într-un bazin de plastic din curtea din spate a clădirii filialei Societăţii. Întrucât întrunirea publică a adunării urma să fie ultimul eveniment din programul zilei, Fratele Franz a ţinut un discurs de o oră, şi a dat nişte sfaturi de rămas bun, înainte de ora 16.

Dar întrebarea era cât de mulţi vor veni în mijlocul săptămânii să audă discursul public al vice-preşedintelui. Fraţii îi făcuseră multă publicitate acestui discurs despre „Pacea Noii Lumi în zilele noastre—De ce?” prin distribuirea unui pliant cu mesajul tipărit în două limbi. Împreună cu ştirea despre sosirea vorbitorului, ziarele locale îi făcuseră publicitate mare lecturii, atât în engleză, cât şi în siameză. La ora anunțată, de la ora 19 încolo, s-a dat răspunsul la întrebarea neliniştitoare, în anul 2500 al erei budiste. În coridor şi în curtea de afară se adunaseră 190 de persoane, care ascultau cu ajutorul difuzoarelor. Niciunul dintre budiştii prezenţi nu s-au simţit ofensaţi. Toţi au fost foarte atenţi pe toată durata cuvântării, până la ultimul cuvânt. Ei au auzit cum inițierea păcii veşnice pentru oamenii cu bunăvoință este un lucru cert pentru generaţia noastră, fără să fie totuşi stabilită de organizația Naţiunilor Unite, la care preşedintele Adunării Generale era pe atunci Prințul Thailandei, Wan Waithayakon, şi nici prin alte mijloace pe care le vor mai folosi oamenii lumeşti, ci va veni prin Atotputernicul Dumnezeu, care se numeşte Iehova, după războiul Lui de la Armaghedon. O parte dintre punctele acestei cuvântări publice au fost publicate în ziarele englezeşti din ziua următoare.

Holul a trebuit golit pentru evenimentul de seară al proprietarului, care urma să aibă loc acolo, aşa că adunarea s-a încheiat repede după cuvântarea publică. În aceeaşi noapte, la ora 1:15, vice-preşedintele era programat să plece din Bangkok cu avionul. Aşadar, timpul preţios dintre adunare şi plecare a fost folosit în mod anume în folosul misionarilor întruniţi, care veniseră de la posturile lor răspândite în toată Thailanda. La filială a avut loc o ultimă reuniune târzie cu Fratele Franz, cu o masă de la un bufet gustos şi cântări voioase ale Împărăţiei, oferind o înviorare plăcută.

La ora 23, patru maşini cu fraţi şi surori au părăsit filiala cu Fratele Franz, către aeroportul Don Muang. Când am ajuns acolo, am aflat în scurt timp că avionul avea o întârziere de aproximativ două ore. Tot grupul de simpatizanţi s-a hotărât să rămână cu oaspetele lor până la sosirea avionului. Misionarii au profitat de timpul

Cuprins

în plus pentru a organiza altă întrunire a misionarilor cu el. Ei au adunat destule scaune în minunata curte interioară a aeroportului cât să se aşeze cu toţii, iar întrunirea începu! Desigur că era târziu şi că erau cu toţii obosiţi şi oarecum somnoroşi, dar această întrunire vioaie cu multe întrebări, care au primit toate răspuns, i-a ţinut treji pe toţi. În sfârşit ajunse şi avionul mult-aşteptat. Chiar înainte de ora 3. Fratele Franz s-a despărţit de grupul de misionari. Pe drum către avion s-a oprit şi le-a făcut la toţi cu mâna pe balconul aeroportului. Peste alte câteva minute, marea pasăre mecanică a aerului dispăru în întuneric, cu destinaţia Hong Kong.
(Va urma)

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI

● Cartea *Puteţi supravieţui Armaghedonului în Noua Lume a lui Dumnezeu,* vorbeşte, la pagina 359, despre rebelii pământeşti, la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, despre care Apocalipsa 20:8 spune „al căror număr este ca nisipul mării," şi face această afirmaţie: „Sunt la fel de nelimitaţi în număr precum ‚nisipul mării,' cu toate că nu pot depăşi 144 000." De ce se aduce în discuţie aici numărul 144 000?—E. C., Australia.

A spune că rebelii vor fi la fel de mulţi precum firele de nisip de pe ţărmul mării sugerează că vor fi miliarde. Nu la aceasta se referă. Ei sunt precum firele de nisip de pe malul mării în sensul că nu pot fi număraţi de către om, la fel cum firele de nisip de pe plajă nu pot fi numărate de către om. Numărul este nedesluşit. Pentru a dovedi că numărul nu este literalmente acelaşi precum firele de nisip de pe ţărmul mării, se face referire la numărul 144 000. Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Cu siguranţă îţi voi înmulţi sămânţa precum stelele cerurilor şi precum firele de nisip care sunt pe ţărmul mării." Se arată că această sămânţă binecuvântată este formată din Cristos şi cei care vor fi moştenitorii împărăţiei cereşti împreună cu El: „Dacă sunteţi ai lui Cristos, atunci sunteţi într-adevăr sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii." Se arată că moştenitorii împărăţiei cereşti cu Cristos sunt 144 000 la număr: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion, şi cu El erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său . . . cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ." Aşadar, acesta este un exemplu din Biblie, în care un număr despre care se spune că este precum „firele de nisip de pe ţărmul mării" nu înseamnă milioane sau miliarde, ci numai 144 000.—Gen. 22:17; Gal. 3:16, 29; Apoc. 14:1, 3, *NW*.

Numărul nu este literalmente egal cu numărul firelor de nisip de pe malul mării, dar este egal în sensul că ambele sunt nedeterminate, nenumărate de către om. Numărul de rebeli de la sfârşitul domniei de o mie de ani este precum numărul firelor de nisip de pe malul mării în ceea ce priveşte caracterul nedeterminat. Nu înseamnă că milioane de oameni i se vor alătura lui Satan. Numărul poate fi limitat la mii de oameni, iar pentru a dovedi acest lucru ni se aminteşte că în alt caz Biblia

Cuprins

a folosit expresia „al căror număr este precum nisipul mării” când era vorba de numai de câteva mii, 144 000 în acel caz. Aşadar, în acest caz de la Apocalipsa 20:8, despre rebelii de la sfârşitului domniei de o mie de ani, aceştia vor fi precum nisipul mării, şi totuşi se pot limita foarte bine la un număr de câteva mii.

O REACȚIE IMEDIATĂ

Noua carte a lui A. H. MACMILLAN, *Faith on the march,* publicată de Prentice-Hall, Inc., a fost disponibilă în librării doar câteva săptămâni, dar primirea ei a fost imediată şi răspândită. Se află pe lista celor mai bine vândute cărţi ale publicaţiilor New York *Times* şi *Herald Tribune* şi a altor ziare. Nenumărate scrisori vorbesc despre mângâierea, bucuria, înţelegerea pe care aceasta a adus-o deja tinerilor şi bătrânilor deopotrivă. Pentru a cita doar câteva:

„Pentru cei mai tineri în adevăr va fi în multe privinţe ca o revelaţie, iar cei mai bătrâni vor fi foarte fericiţi că experienţele şi întâmplările din zilele mai timpurii ale lucrării le sunt înfăţişate fraţilor şi publicului sub această formă extraordinară.”—A. R., Elveţia.

„Au fost momente în viaţa mea în care mi-am dorit să mă întorc în anul 1914, mai ales când îi auzeam pe fraţii mai în vârstă din adunare cum vorbeau despre experiențele lor, dar m-am întrebat adesea despre lucrurile amănunţite, cum ar fi sentimentul pe care l-a avut Fratele Russell când sfârşitul nu a sosit în 1914. Care au fost reacţiile lui faţă de aceasta; de asemenea, ce fel de om era el? De asemenea, despre Fratele Rutherford; de ce era atât de sever şi era chiar atât de îndrăzneţ precum spuneau unii oameni? Îmi amintesc că bunicul asculta câteva dintre discurile Fratelui Rutherford, căci eram doar un june şi eram nou la adevăr şi nu îl văzusem şi nici nu îl auzisem vreodată în persoană. Aşa că puteţi înţelege motivul pentru care mi-a plăcut atât de mult cartea voastră, pentru că a lămurit multe întrebări care îmi treceau prin minte de mult timp şi la care nimeni altcineva nu a putut răspunde. Acum mă simt de parcă chiar aş fi trecut prin acei ani.”—E. B., Pennsylvania.

„Este foarte întăritor şi încurajator să citeşti experienţele reale din viaţa unui frate care a trăit în toată perioada istoriei moderne a societăţii Noii Lumi. Această carte unică îi va mustra în felul său pe mulţi membri tineri ai societăţii Noii Lumi care cred că au prea multe de făcut, îi va face de ruşine pe mulţi care au tendinţa să devină nerăbdători şi neliniştiţi şi îi va smeri pe mulţi alţii care poate că încep să se simtă prea importanţi. Am ajuns să apreciez şi mai mult, „frumuseţea bătrânilor cu peri albi”, mai ales dacă fiecare fir de păr a încărunţit în societatea Noii Lumi.” (Prov. 20:29)—P. K., Olanda.

„Spun fără să ezit că noua carte umple un gol; este o carte care captează atenţia de la început şi până la sfârşit. Nu avem nicio îndoială că se va dovedi o reală binecuvântare, nu numai pentru o parte dintre noi, bătrâni cu multă experienţă, ci şi pentru mulţi oameni cu bunăvoinţă care îşi pot face acum o

Cuprins

imagine despre anumite aspecte ale organizaţiei noastre, pe care înainte nu le-au putut dobândi. De asemenea, ei pot căpăta din această carte o idee generală despre câteva învăţături fundamentale spuse într-un mod simplu şi uşor de înţeles.”—W. O. W., Scoţia.

„Nu mă pot abţine să nu îmi exprim profunda recunoştinţă faţă de Iehova pentru această povestire care ajunge la inimă şi care mişcă sufletul, o istorisire despre evenimentele istorice care au avut loc în împlinirea profeţiei biblice, de când Fratele Russell şi-a început activitatea internaţională de propovăduire, acum patruzeci de ani. Se va dovedi o armă puternică cu care putem respinge şi doborî opoziţia înverşunată a religioniştilor fanatici faţă de evanghelia Împărăţiei. Toată onoarea şi lauda Marelui nostru Dumnezeu şi Tată ceresc, Iehova, pentru această altă manifestare a bunătăţii Lui nemeritate şi grija gingaşă faţă de slujitorii Lui devotaţi!”—W. B. F., Massachusetts.

„Cu toate încercările, luptele, greutăţile şi testele repovestite, cartea creează o impresie de neşters despre un marş triumfător. Abordarea ta faţă de multe experienţe grele şi înţelegerea de către tine a reacţiilor oamenilor faţă de acestea aruncă o lumină mare asupra unor ani dificili. Ai relatat acest marş al triumfului, pas cu pas, şi atât de legat şi de interesant încât ‚celelalte oi’ îşi pot crea o imagine limpede precum cristalul despre vremea în care era doar o mână de oameni şi până la vremea marii prosperităţi din ziua de azi.”—H. M. K., Indiana.

„Izul personal este plăcut şi face ca legătura cu trecutul să fie foarte vie şi reală.”—J. N., Ontario, Canada.

„Inima mi-a fost plină de bucurie când am urmărit şi am retrăit numeroasele tale experienţe minunate, începând cu momentul în care ai făcut cunoştinţă cu adevărul lui Iehova. Toată cartea este plină cu spiritul lui Iehova şi Îi acordă toată onoarea şi gloria Lui, celui căruia Îi aparţine de drept.”—G. E. K., New York.

„Adevăraţii creştini de pretutindeni vor fi de părere că această carte este captivantă şi dătătoare de speranţe. Fie ca ea să fie plăcerea unei armate de persoane cinstite, de orice convingeri religioase, pentru a-şi trage tăria spirituală din conținutul ei bogat, spre lauda lui Iehova.”—J. L., Ohio.

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

18 august: Spiritul sfânt – A treia persoană a trinității sau forța activă a lui Dumnezeu? Parag. 1-28, pagina 428.

25 august: Spiritul sfânt – A treia persoană a trinității sau forța activă a lui Dumnezeu? Parag. 29-38 și Primirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu astăzi. Pagina 433.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al „Turnului de veghere", vă mai amintiți?

De ce merită un studiu atent din partea omului un mesaj primit din spațiul invizibil? P. 419, parag. 4.

Unde se găsește singura speranță concretă a omului pentru o lume dreaptă și pașnică? P. 429, parag. 8.

Care sunt câteva motive ce arată că Petru nu a fost capul bisericii? P. 422, parag. 2.

Poate fi găsită sau nu dovada, în Biblie și istoria laică, potrivit căreia Petru a avut succesori? P. 423, parag. 3.

Cum a dobândit o credință de neclintit un om din Death Row? P. 426, parag. 2.

Ce puternică dovadă demască falsitatea doctrinei treimii? P. 431, parag. 17.

Ce este spiritul sfânt? P. 432, parag. 24.

Ce activitate a atras atenția lângă un maidan, nu departe de gura Râului Gange? P. 440, parag. 1.

Unde au călătorit creștinii, prin teritorii pline de bandiți, pentru a participa la o adunare? P. 442, parag. 4.

Ce se înțelege prin declarația biblică potrivit căreia rebelii împotriva lui Dumnezeu de la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos vor fi ca nisipul mării? P. 446, parag. 4.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 AUGUST 1957 Nr. 15

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DE CE PUSTIEȘTE IEHOVA PĂMÂNTUL? - Pag. 549

PRIMEJDIA GEAMĂNĂ A PROTESTANTISMULUI - Pag. 556

SALVAREA OMULUI ESTE SECUNDARĂ JUSTIFICĂRII LUI DUMNEZEU - Pag. 558

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag. 563

FACEȚI PE PLAC LUI DUMNEZEU PRIN CUNOȘTINȚĂ EXACTĂ - Pag. 566

VREȚI SĂ TRĂIȚI PENTRU TOTDEAUNA PE PĂMÂNT? - Pag. 567

PARTEA 3 – ÎN JURUL LUMII CU VICE-PREȘEDINTELE - Pag. 576

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 585

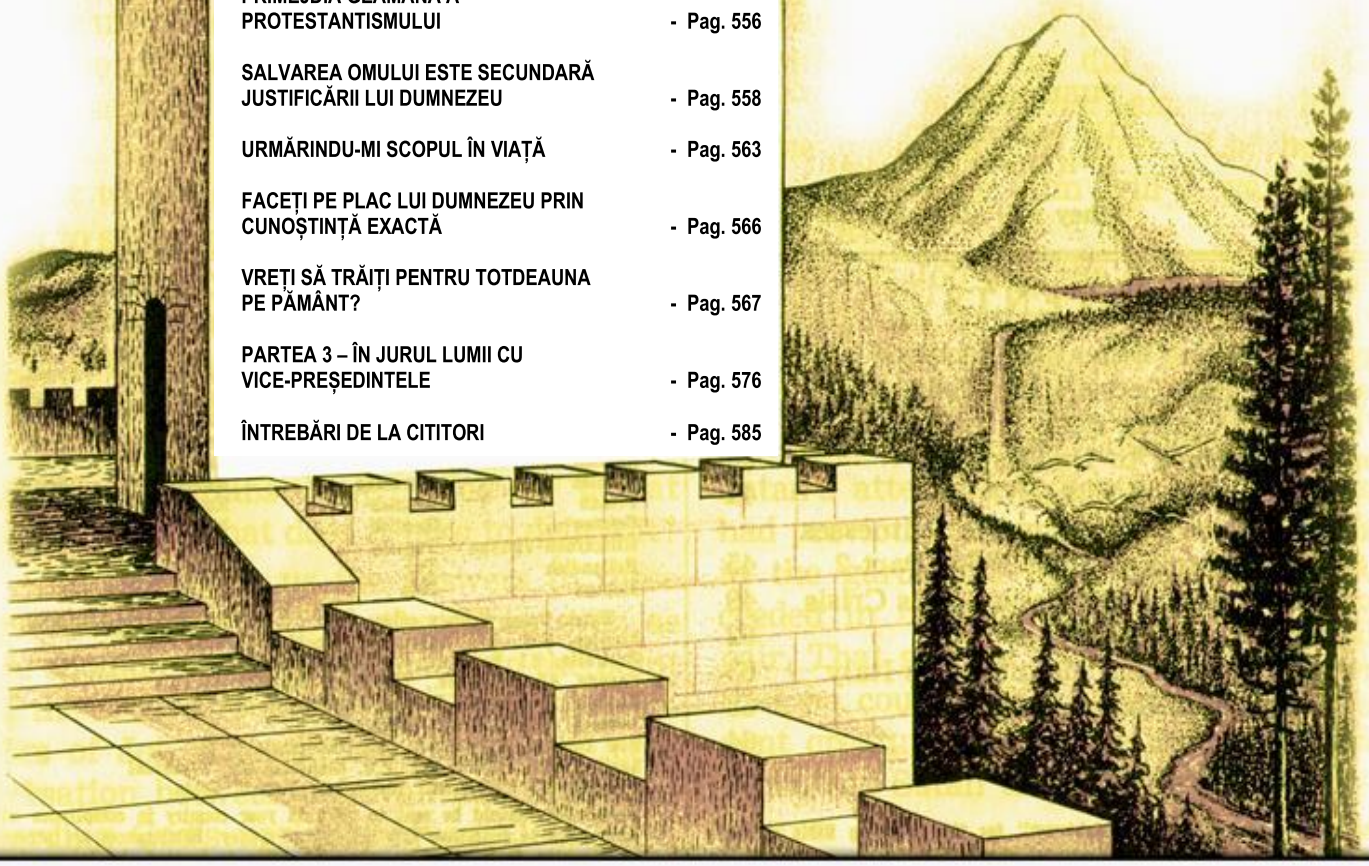

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

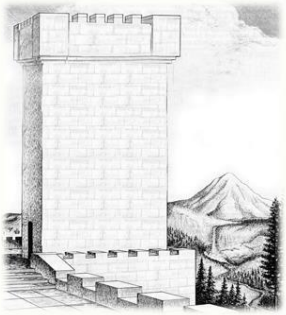

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1957 **Nr 15.**

DE CE PUSTIEŞTE IEHOVA PĂMÂNTUL?

„Pământul zace pângărit sub locuitorii lui; căci ei au călcat legile, nu au ţinut poruncile şi au rupt legământul cel veşnic”. – Isa. 24:5, RS

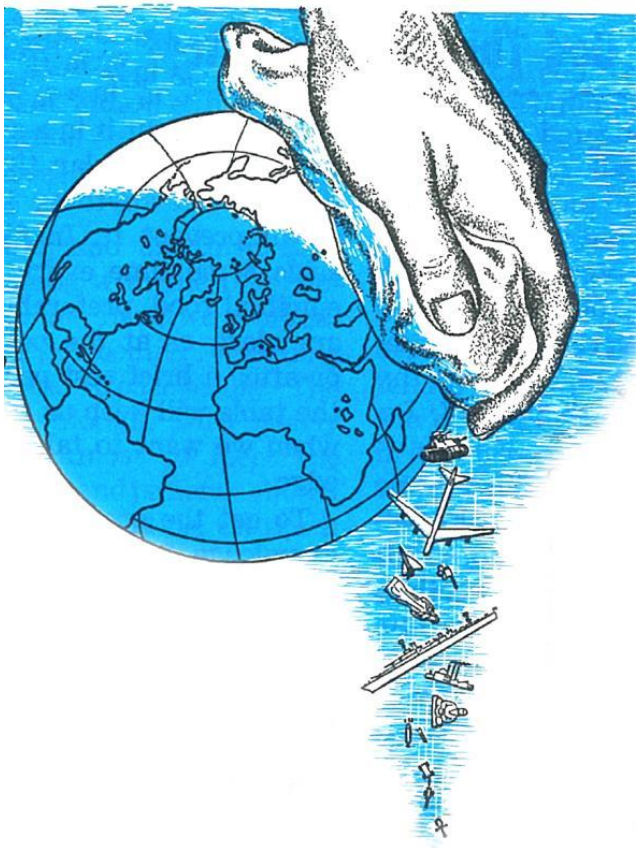

SUNTETI Catolic? Cum ar fi dacă cineva ar intra în catedrala dumneavoastră, ar păta pereţii cu vopsea, ar răsturna scaunele, ar distruge tâmplăria cu o secure, ar sparge vitraliile şi ar face bucăţi altarul? Aţi vrea să-l aruncaţi afară? Sau aţi ridica din umeri şi l-aţi lăsa să continue să vandalizeze şi să perturbe complet serviciile? Sunteţi protestant? Aţi lăsa pe cineva să facă acest lucru bisericii dumneavoastră, după ce aţi contribuit cu bani la construirea ei? Poate sunteţi evreu. Aţi permite vreunui om să vă distrugă sinagoga? Ori l-aţi arunca afară? Indiferent care v-ar fi religia, dacă v-aţi ales un loc de închinare, aţi donat bani la construirea lui, poate chiar aţi ajutat la ridicarea lui, apoi i-aţi invitat pe alţii să vină să se închine acolo împreună cu dumneavoastră, iar când ei ar veni, l-ar profana şi l-ar devasta, aţi sta calmi şi nepăsători, să continue vandalizarea? Sau aţi lua măsuri împotriva lor?

[2] Poate că nu e biserica pe care dumneavoastră aţi construit-o. Poate că este un muzeu, o bibliotecă sau sediul unei clădiri guvernamentale. Are un scop special. Vreţi să vedeţi că şi-a atins scopul. Un grup de oameni intră în clădire să o deterioreze, să o strice. Poate că ei nu o demolează. E posibil doar să o întrebuinţeze greşit, să împiedece utilizarea ei în scopul pentru care a fost

Cuprins

destinată. Chiar dacă ei ar avea grijă de clădire, aţi vrea să vedeţi cum biblioteca se transformă într-o clădire destinată distracţiilor sau cum biserica dumneavoastră este folosită ca şi bordel? Nu acesta este scopul pentru care aţi construit-o. Pe bună dreptate că i-aţi izgoni pe cei care i-au pervertit întrebuinţarea. Mai mult, nu aţi avea nici un fel respect pentru persoanele care ar lăsa clădirea să fie avariată, nu-i aşa?

[3] La fel este cu Dumnezeu si pământul. Dumnezeu a creat pământul. El a petrecut mii de ani pregătindu-l pentru a fi locuința omului. El a adus lumina, a purificat atmosfera, a despărţit apele de uscat, a creat o mare varietate de plante şi animale, iar în cele din urmă le-a oferit un început bărbatului şi femeii în frumoasa grădină paradisiacă. Ei urmau „să o lucreze şi să o păzească" şi, cu dragoste, „să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste animalele domestice, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ" şi ei înşişi să „crească, să se înmulţească, să umple pământul şi să-l supună". Prin grija omului, minunatele creaţii ale pământului, cu marea sa varietate de plante şi animale, urmau să fie ţinute la apogeul lor şi prin reproducerea omului, după specia lui, putea fi îndeplinit nobilul scop pentru care Iehova a creat pământul: "Căci aşa vorbeşte Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeul care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: Eu sunt Iehova; si nu este altul". – Gen. 2:15; 1:26, 28, *NW;* Isa. 45:18, *AS*

[4] Acesta a fost scopul lui Iehova în crearea pământului. El a vrut ca pământul să fie locuit de persoane ascultătoare şi i-a spus primului om că atunci când nu va asculta, va muri, prin aceasta sugerându-i clar şi logic că atâta timp cât omul şi soţia lui erau ascultători nu vor muri niciodată. Pământul cel frumos împreună cu oamenii de pe el şi universul din jurul lui urmau să reflecte lauda Lui: "Lăudaţi-L, toţi îngerii Lui! Lăudaţi-L, toate oştirile Lui! Lăudaţi-L, soare şi lună, Lăudaţi-L, toate stelele luminoase! Lăudaţi pe DOMNUL (Iehova) de jos de pe pământ, voi, monştrii de mare şi toate adâncurile; foc şi grindină, zăpadă şi ceaţă, vânturi năprasnice, care împliniţi porunca Lui! Munţi şi toate dealurile, pomi roditori şi toţi cedrii! Fiare şi toate vitele, târâtoare şi păsări înaripate! Regi ai pământului şi toate popoarele, prinţi şi toţi conducătorii pământului! Tineri şi tinere, bătrâni si copii! – Ps. 148:2, 3, 7-12, *RS*.

5.Dar cum pot soarele, luna şi stelele fără glas să-L laude pe Iehova? În acelaşi fel în care măiestria unui obiect făcut de către un om vorbeşte despre îndemânarea şi înţelepciunea acelui om. „Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu şi întinderea lor arată lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru şi noapte după noapte declară cunoștință. Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte; glasul lor nu este auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, şi cuvintele lor merg până la marginile lumii." Şi fără să vorbească, pământul cu munţii săi maiestuoşi, cu văi verzi mişunând de păsări şi animale fascinante, proclamă infinita înţelepciune şi putere a Atotputernicului Dumnezeu care l-a creat. Toată creaţia glorioasă vizibilă a lui Dumnezeu oglindeşte măreţia lui Iehova: "Căci, calităţile sale nevăzute, da puterea sa eternă și Dumnezeirea sa se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute." – Ps. 19:1-4, *AT*; Rom. 1:20, *NW*.

Cuprins

[6] Dar omul, ca şi îngerii, a fost privilegiat în mod special. I s-a dat inteligenţă, puterea vorbirii, precum şi însuşiri evlavioase ca: dreptate, dragoste, înţelepciune şi putere. El a fost înzestrat să îngrijească de pământ şi de viaţa animală de pe cuprinsul său, pentru a vedea că totul reflectă în totalitate gloria lui Iehova, iar cu limba putea adăuga lauda sa verbală, care să amplifice corul ce se înalţa de pe pământ spre cer. Nu ar fi îndreptăţită aşteptarea lui Dumnezeu ca omul să-L laude şi să-I arate recunoştinţă, având în vedere tot ce a făcut El pentru om? Nu este un lucru normal să arăţi recunoştinţă? Oare oamenii nu sunt consideraţi nepoliticoşi dacă aceştia nu reuşesc să recunoască curtoazia sau micile favoruri făcute de alţii? În mod normal, o persoană amabilă e nefericită dacă nu i se dă oportunitatea de a-şi arăta aprecierea faţă de binefăcătorii săi. A da curs impulsurilor bune este plăcut; a le înăbuşi este chinuitor şi frustrant. Cu atât mai mult e adevărat acest lucru, când ai primit nu doar o apreciere sau o favoare, ci o casă pe pământ şi viaţa însăşi. Deci Iehova nu ne reprimă, ci ne invită, prin intermediul psalmistului, să Îl lăudăm: „Tot ce are suflare să laude pe Iehova!” – Ps. 150:6, *AS*.

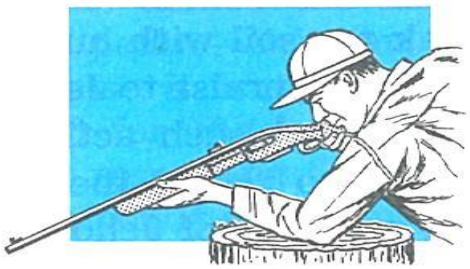

[7] Dar dacă mai mulţi oameni de pe pământ ar întrebuința greșit pământul și animalele de pe acesta? Dacă ar distruge pajiştile şi ar tăia pădurile, astfel încât eroziunile nestopate să ducă solul bun de la suprafaţă şi să lase în urma lor praf şi deşert? Aceşti munţi şi aceste văi nu ar mai reflecta puterile creative lăudabile ale lui Iehova. Şi dacă ar masacra animalele şi păsările pentru un câştig egoist sau pentru sport, aceste creaturi ar dispărea şi n-ar mai reflecta înţelepciunea creativă a lui Iehova. Mai rău, dacă ar duce un război, care urmează tactica pământului pârjolit şi ar îmbiba solul cu sânge uman, va mai fi omenirea o laudă pentru Creatorul ei, Iehova? Aceste activităţi nu ar deteriora, oare, abilitatea pământului de a reflecta invizibilele calităţi lăudabile ale lui Iehova? N-ar fi ca şi cum un om ar păta o oglindă cu noroi? Mai mult, n-ar fi ca şi cum vandalii ar veni în biserica dumneavoastră, ar profana-o şi ar perturba serviciile religioase? Dacă ar abuza de invitaţia dumneavoastră de a veni pentru închinare, aţi avea dreptate să-i scoateţi afară. Urmând aceeaşi logică, nu ar trebui ca Iehova să-i îndepărteze de pe pământ pe cei care-l distrug, îl profanează şi îl prădează, ca să fie folosit în mod corespunzător de cei care îl apreciază pe el si pe Creatorul lui? Iehova va îndepărta asemenea profanatori ai pământului; ei nu vor împiedica realizarea scopului său exprimat, în ceea ce priveşte pământul, ca planetă populată de lăudătorii Săi. „Eu am vorbit şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui.” –Isa. 46:11

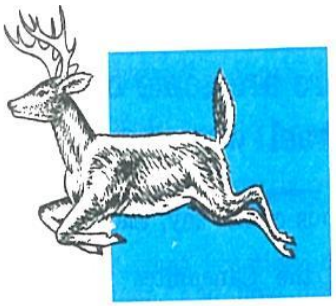

Cuprins

DE CE A TREBUIT ISRAEL SĂ-I IZGONEASCĂ PE CANAANIŢI?

[8] Criticii obraznici ai lui Iehova spun că El s-a comportat ca un tiran nedrept când i-a spus lui Israel să-i izgonească pe canaaniţii din Ţara Promisă. Pe ei nu-i deranjează că strămoşii lor au izgonit popoarele care au locuit anterior pe pământul pe care ei îl ocupă acum sau că rămăşiţe ale acestor popoare ar putea fi acum îngrădite în rezervaţii aride şi lăsate să moară de foame. Dar se supără la gândul că Dumnezeu a susţinut izgonirea canaaniţilor când Israel a intrat în ţară. Strămoşii lor nu deţineau acel pământ, dar ei i-au alungat pe alţii de pe el. Însă Iehova deţine pământul şi pe toată lumea de pe el; cu toate acestea, ei Îl critică pentru că a făcut ceea ce a considerat potrivit pentru ai Săi: „Al lui Iehova este pământul cu tot ce este pe el; lumea şi cei ce o locuiesc”. Mai mult, blasfemia lor faţă de Dumnezeu este născută din ignoranţa lor faţă de Cuvântul Său, fiind orbi faţă de motivul pentru care Dumnezeu a poruncit izgonirea canaaniţilor din ţară. – Ps. 24:1, *AS*.

[9] Îi dispreţuia Dumnezeu pe canaaniţi fără nici un motiv? Arăta El prejudecaţi rasiale împotriva lor, discriminându-i din cauza naţionalităţii lor? A fost acesta un caz special de favoritism, înlăturându-i doar pentru a da ţara naţiunii lui alese Israel? Să răspunzi afirmativ este să recunoşti ca eşti ignorant în ceea ce priveşte datele acestui caz. Lui Israel i s-a spus de ce Dumnezeu îi va alunga pe canaaniţi: „Când Iehova, Dumnezeul tău îi va izgoni dinaintea ta, să nu zici în inima ta: ‘Datorită dreptăţii mele m-a adus Iehova să iau în stăpânire ţara aceasta,’ fiindcă din cauza răutăţii acestor naţiuni le alungă Iehova dinaintea ta”. Acestea sunt câteva dintre nelegiuirile pe care Israel a fost avertizat să le evite: „Când vei intra în ţara pe care ţi-o dă Iehova, Dumnezeul tău, să nu înveţi să faci lucruri dezgustătoare, aşa cum fac naţiunile acelea. Să nu se găsească la tine nimeni care îşi trece fiul sau fiica prin foc, nimeni care ghiceşte, nimeni care practică magia, nimeni care caută semne prevestitoare, niciun vrăjitor, nimeni care leagă cu farmece, nimeni care consultă un medium sau un prezicător, nimeni care întreabă morţii. Fiindcă Iehova detestă pe oricine care face aceste lucruri şi din cauza acestor lucruri dezgustătoare le alungă Iehova, Dumnezeul tău, dinaintea ta.” – Deut. 9:4; 8:9-12, *NW*

[10] După ce i-a avertizat pe izraeliţi să nu aibă relaţii sexuale cu rude apropiate, cu partenerii altora, bărbaţi cu bărbaţi, bărbaţi cu animale sau femei cu animale şi să nu-şi ardă copiii în foc pentru Moloh, zeul amoniţilor, Iehova a spus: “Să nu vă faceţi necuraţi prin niciunul dintre aceste lucruri, căci prin toate acestea s-au făcut necurate naţiunile pe care le alung dinaintea voastră. De aceea este ţara necurată, şi eu voi aduce asupra ei pedeapsa pentru nelegiuirea ei, iar ţara îşi va vărsa locuitorii. Ci voi să respectaţi legile şi hotărârile mele judecătoreşti şi să nu faceţi niciunul dintre toate aceste lucruri dezgustătoare, nici israelitul din naştere, nici locuitorul străin care locuieşte printre voi. — Căci toate aceste lucruri dezgustătoare le-au făcut locuitorii ţării care au fost înaintea voastră, şi astfel ţara a

Cuprins

devenit necurată. —Atunci ţara nu vă va vărsa pentru că o pângăriţi, cum va vărsa naţiunile care au fost înaintea voastră.” – Lev. 18:24-28, *NW*.

[11] „Cu toate aceste lucruri, naţiunile pe care le izgonesc dinaintea ta s-au pângărit singure”. Prin toate aceste păcate sexuale promiscue, depravate, perverse, îngrozitoare, națiunile acestea s-au pângărit singure. Au făcut din aceste practici sexuale sordide o parte a religiei lor, folosind crângurile şi locurile înalte pentru orgii în faţa simbolurilor sau chipurilor falice. În privinţa închinării lor indecente, Rotherham, la pagina 259 a cărţii sale *Biblia accentuată* spune: „Însăşi închinarea lor era grotesc de senzuală şi revoltător de crudă. În onoarea zeităţilor lor feminine, şi-au abandonat virtutea. Locurile lor sacre erau bordeluri. Organele de reproducere erau făţiş reprezentate prin simboluri dezgustătoare. Popoarele aveau prostituate „sacre” atât de sex feminin cât şi de sex masculin. ... Dumnezeii desfrânaţi sunt cruzi şi cer să fie veneraţi cu sânge uman”. Atunci când îşi ardeau copiii în foc, pentru Moloh, ei comiteau o crimă ritual, iar sângele acestor victime a pângărit pământul: „Să nu pângăriţi ţara în care sunteţi, căci sângele pângăreşte ţara şi nu se poate face ispăşire pentru ţară, pentru sângele care a fost vărsat în ea, decât cu sângele celui care l-a vărsat.” Prin folosirea unor figuri de stil intense şi sugestive, Iehova spune că un asemenea comportament oribil face însuşi pământul bolnav şi dezgustător, iar pentru a se curăţa, a se purifica şi a se elibera de cauza îmbolnăvirii sale „pământul îşi va izgoni locuitorii.” – Num. 35:33, *NW*.

[12] „Tovărăşiile rele”, spune Biblia, „strică obiceiurile folositoare.” Asocierile cu canaaniţii urmau să îi strice pe izraeliţi. Deci Iehova i-a poruncit lui Israel să stea separat, pentru a nu fi contaminat de mizerabila închinare la sex a canaaniţilor. Pentru purificarea ţării, canaaniţii urmau să fie alungaţi, iar Israel urma să fie protejat prin separarea lor. Dumnezeu i-a dat lui Israel legea Lui pentru a păstra naţiunea curată, astfel încât ţara să nu îi izgonească şi pe ei: „Să respectaţi toate legile şi toate hotărârile Mele judecătoreşti şi să le împliniţi, pentru ca ţara în care vă duc, ca să locuiți în ea, să nu vă verse. Să nu umblați potrivit legilor naţiunilor pe care le alung dinaintea voastră, deoarece ele au făcut toate aceste lucruri şi eu m-am dezgustat de ele.” -1 Cor. 15:33; Lev. 20:22, 23, *NW*.

ŢARA ÎL IZGONEŞTE PE ISRAEL

[13] Dar izraeliţii nici nu i-au izgonit pe canaaniţi, nici n-au respectat legea lui Dumnezeu să se ţină deoparte de aceste națiuni desfrânate. Izraeliţii au umblat după legilor păgânilor, au fraternizat cu ei şi Israel a fost corupt prin aceste asocieri rele. Ascultă cât de degradată a devenit împărăția celor zece seminţii a lui Israel: „Poporul Meu cere unei bucăți de lemn să-l călăuzească, unui stâlp să le proorocească! Căci spiritul curviei îi duce în rătăcire, şi-au părăsit Dumnezeul pentru o cale necredincioasă; aduc jertfe pe vârful munţilor, ard tămâie pe dealuri, sub stejari, plopi şi terebinţi pentru că umbra lor este plăcută. De aceea, fiicele voastre curvesc, şi nurorile voastre comit adulter. Dar nu le voi pedepsi pe fiicele voastre pentru curvie, nici pe nurorile voastre pentru adulter, căci înşişi bărbaţii se

Cuprins

duc cu curvele şi aduc jertfe în temple printr-un ritual de prostituţie. Aceasta aduce la ruină un popor fără simțire.” - Osea 4:12-14, *Mo*.

[14] Aceasta i-a adus la ruină pe acești izraeliți fără simțire: „Şi-au ridicat coloane sacre şi stâlpi sacri pe orice deal înalt şi sub orice copac cu frunza deasă. Acolo, în toate locurile înalte, au făcut să se înalţe fum de jertfă, ca naţiunile pe care Iehova le dusese în exil pentru ei, şi au făcut lucruri rele ca să-l mânie pe Iehova. Le-au slujit idolilor de baligă, cu privire la care Iehova le spusese: Să nu faceţi acest lucru! şi Au părăsit toate poruncile lui Iehova, Dumnezeul lor, şi-au făcut statui turnate, doi viţei, au făcut un stâlp sacru şi s-au plecat înaintea întregii armate a cerurilor şi i-au slujit lui Baal, şi-au trecut fiii şi fiicele prin foc, au practicat ghicitoria, au căutat semne prevestitoare şi s-au vândut ca să facă ce este rău în ochii lui Iehova, ca să-l mânie. De aceea, Iehova s-a mâniat foarte tare pe Israel şi l-a îndepărtat dinaintea ochilor lui. N-a lăsat decât tribul lui Iuda”. Cum a făcut Iehova asta? „Astfel, Israel a plecat de pe pământul lui în exil, în Asiria”. În felul acesta țara a izgonit împărăția celor zece seminții a lui Israel. -2 Regi 17:10-12, 16-18, 23, *NW*.

[15] Această expulzare a lui Israel din ţară ar fi trebuit să fie un avertisment pentru împărăția lui Iuda, din sud, alcătuită din două seminţii, dar n-a avut ca şi consecinţă vreo reformă. Isaia a criticat afundarea apostată a lui Iuda în orgii sexuale religioase dezgustătoare: „Nu sunteţi voi nişte copii apostaţi, o sământă a minciunii – voi cei care vă înflăcăraţi printre terebinţi, sub orice copac verde, cei care ucideți copii prin văi, printre crăpăturile stâncilor? În pietrele lustruite din văi este partea voastră, ele sunt moştenirea voastră; lor le-aţi adus jertfe de băutură şi ofrande de mâncare; pot Eu sa fiu nesimţitor la lucrul acesta? Pe un munte înalt şi semeţ vă faceţi culcuşul; tot acolo vă urcaţi să aduceţi jertfe. În spatele uşilor şi uşiţelor vă aşezaţi simbolurile falice; căci, departe de Mine, vă ridicaţi învelitoarea şi vă urcaţi în pat, vă lărgiţi culcuşul şi faceţi alianţă cu cei pe care-i iubiți; cu ei v-ați înmulțit curviile, în timp ce priviți la falus”. – Isa. 57:4-8, *AT*.

[16] Există o tradiţie care spune că Isaia a fost tăiat în două cu ferăstrăul de către nelegiuitul rege Manase şi acest act josnic a dus la expresia lui Pavel, „ei au fost tăiaţi în două cu ferăstrăul”. Oricum ar fi, cuvintele lui Isaia de mai sus se potrivesc perfect domniei rele a lui Manase. El a construit locuri înalte, a ridicat altare lui Baal, a folosit mediumuri spiritiste şi prezicători, a pus altare pentru venerarea stelelor în curţile templului lui Iehova şi chiar a pus în templu unul din idolii Astarteei şi şi-a trecut prin foc propriul fiu, ca jertfă adusă lui Moloh. Manase l-a ademenit pe Iuda „să facă rău mai mult decât naţiunile pe care Iehova le nimicise.” Iehova a spus: „El a făcut mai rău decât toţi amoniții dinaintea lui şi a făcut ca până şi Iuda să păcătuiască prin idolii lui.” - Evrei 11:37; 2 Regi 21:9, 11, *NW*

17.Ţara a fost profanată de către locuitorii ei chiar mai mult decât era atunci când o controlau canaaniţii. Va arăta Iehova favoritism şi va fi părtinitor? Iehova a spus: "De aceea, aşa a spus Iehova, Dumnezeul lui Israel: «Iată că voi aduce o nenorocire asupra Ierusalimului şi a lui Iuda, astfel că tuturor celor ce vor auzi despre aceasta le vor ţiui urechile”. Cu o ilustrație modestă, Iehova continuă: „Voi

Cuprins

şterge Ierusalimul până va fi curat, aşa cum se şterge un castron, când se şterge şi este întors cu gura în jos. Voi părăsi rămăşiţa moştenirii mele şi îi voi da în mâna duşmanilor lor. Vor fi de jaf şi de pradă pentru toţi duşmanii lor, fiindcă au făcut ce este rău în ochii mei şi m-au mâniat mereu." Babilonenii au invadat ţara, au cucerit-o, au golit-o de locuitori precum este golit un vas de conţinutul său, atunci când este răsturnat. Atunci când naţiunea Israel a intrat în ţara promisă, li s-a spus că acei canaaniţi erau alungaţi din cauza depravării lor religioase şi au fost avertizaţi că în cazul în care imită acești religioniști imorali şi sângeroşi, ţara va deveni iar contaminată, profanată, scârbită şi îl va da afară pe Israel pentru a se curăţa. Izraeliţii au ignorat avertismentul; și au fost izgoniţi. - 2 Regi.21:12-15, *NW*.

[18] Isaia a prezis această izgonire a locuitorilor ţării când a spus: „Iată, DOMNUL [Iehova] va pustii pământul, îl va face pustiu, îi va întoarce suprafața și-i va împrăştia locuitorii. Pentru popor va fi ca pentru preot, pentru slujitor ca pentru stăpânul lui, pentru servitoare ca pentru stăpâna ei, pentru cumpărător ca pentru vânzător, pentru cel ce dă cu împrumut ca pentru cel ce ia cu împrumut, pentru cel ce ia dobândă ca pentru cel ce dă dobândă. Pământul zace pângărit sub locuitorii lui, căci au încălcat legile, regulile, n-au respectat legământul cel veşnic. De aceea, blestemul a înghiţit pământul, iar locuitorii lui suferă pentru vină. De aceea, locuitorii pământului sunt pârjoliți şi n-au mai rămas decât foarte puţini oameni." Nu a fost arătată nici un fel de părtinire. Nu s-a făcut nici o excepţie în ceea ce priveşte poziţia socială, financiară sau religioasă. Toate categoriile de oameni au împărţit vina pentru pângărirea ţării şi toată lumea a suferit pentru această vină. Ei au încălcat legile lui Dumnezeu şi au violat hotărârile date pentru a-i proteja. Au încălcat legământul legii dat prin Moise, care trebuia să fie respectat pe termen nelimitat şi care trebuia să-i apere până la momentul venirii lui Mesia. Dar eşecul lor în ceea ce priveşte respectarea lui a însemnat izgonirea lor din ţară şi captivitatea lor în Babilon. – Isa. 24:1, 2, 5, 6, *RS*.

[19] Iehova nu a creat pământul pentru a fi pângărit de oameni nelegiuiţi. El a fost făcut pentru a reflecta lauda Lui, plantele şi animalele de pe el urmau să facă asta, şi cu siguranţă creaturile umane special privilegiate cu o capacitate intelectuală ridicată urmau să fie o laudă pentru Creatorul lor. Dacă ei nu reuşesc să-L laude pe Dumnezeu şi îi împiedecă şi pe alţii să-L laude, şi chiar pângăresc pământul până devine atât de spurcat încât să nu mai poată oglindi lauda Creatorului său, atunci aceste persoane trebuie înlăturate. Iehova nu este părtinitor. Canaaniţnii au păţit asta. La fel au păţit şi izraeliţii. Asta vor păţi şi cei ce pângăresc pământul azi. Aceste întâmplări din vechime „care au fost scrise odinioară, au fost scrise pentru învăţătura noastră," şi „aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor." Iehova nu oscilează în privinţa principiilor Sale şi nici nu se abate de la scopurile Lui: „Căci Eu sunt Iehova, Eu nu Mă schimb." Noi suntem avertizaţi de către Dumnezeu în ceea ce priveşte pângărirea pământului, la fel cum au fost şi izraeliţii. Să ţinem cont de aceasta, să tragem învăţătură din eșecul lor şi să ţinem seama de el. – Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11, *NW;* Mal. 3:6, *AS*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce întrebări sunt puse despre tratamentul faţă de clădirile religioase şi cum aţi reacţiona în astfel de situaţii?
3. Care este scopul lui Dumnezeu pentru pământ, şi partea omului în acesta?
4. Cine sau ce anume va reflecta lauda lui Iehova?
5. Cum pot lăuda pe Iehova atât lucrurile însufleţite cât şi cele neînsufleţite, fără să vorbească?
6. De ce este raţional să ne aşteptăm ca omul să laude pe Dumnezeu?
7. Ce anume a rezultat de pe urma activităţilor unor oameni şi ce va face Iehova, în mod logic?
8. Ce spun unii critici îngâmfaţi, şi în ce anume sunt ei inconsecvenţi?
9. De ce i-a alungat Dumnezeu pe canaaniţi din ţara Canaan?
10,11. Prin ce practici au făcut canaaniţii ţara necurată şi cum a devenit ţara curăţită?
12. Ce urma să se întâmple Israelului dacă îi imita pe canaaniţi şi cum a fost apărat Israelul?
13,14. Ce a făcut împărăţia celor zece seminţii a Israelului, şi care a fost rezultatul?
15,16. Ce arată înregistrarea istorică despre comportamentul împărăţiei celor două seminţii a lui Iuda?
17. Ce a spus Iehova despre soarta lui Iuda şi ce s-a întâmplat?
18. Cum a prezis Isaia pustiirea ţării şi cum a arătat că Dumnezeu nu va ţine seama de persoane?
19. Cum este acesta un avertisment pentru noi?

Primejdia geamănă a protestantismului

În casa protestantismului s-au născut gemeni. Ţipetele lor se aud chiar acum. Căci în leagăn pândesc primejdii gemene – una în America, și cealaltă în Europa. În America, plângerile clericilor din fruntea bisericii au dezvăluit că mișcarea de renaștere religioasă este lipsită de sens. Clericii se plâng că există prea mulţi oameni care caută doar să aibă pacea minții sau sunt materialiști. Părintele Dean Liston de la Școala Divinity din Yale o spune senin: „Nu există nicio mare

Cuprins

renaștere religioasă în America, și probabil că nici nu va exista, în sensul acceptat ... Extinderea calității de membru al bisericii ... nu ar trebui să fie permisă, și nu ar trebui să li se îngăduie să ascundă starea prezentă a lumii."

Acum, și celălalt geamăn a început să ţipe. Publicarea recentă a cărţii lui Paul Hutchinson, *Noua povară a creștinătăţii,* a subliniat primejdia protestantismului în Europa. Americanii, cu precădere, sunt surprinși să citească despre „sentimentul de neajutorare și disperare care inundă atât de mult protestantismul european în ziua de azi". Autorul Hutchinson ne confruntă cu faptele:

„Avem acum milioane de oameni, mai ales în rândul muncitorilor în industrie și a tineretului supravieţuitor – indiferenţi faţă de biserici, dacă nu chiar dispreţuitori. Un lucru izbitor, dar de neschimbat în rândul ţărilor europene care au fost, tradiţional, fortăreţe ale protestantismului – ţări precum Anglia, Scoţia, Olanda, și naţiunile Scandinave - este retragerea aproape completă a muncii organizate din biserici și rapida diminuare a numărului de tineri care arată mai mult decât un interes pasiv pentru activităţile bisericilor protestante."

Cartea discută individual despre fiecare din ţările și statele europene și afirmă că în multe din ele „răspândirea comunismului de după război a zguduit din temelii bisericile protestante".

„Cel mai izbitor aspect legat de bisericile protestante din Anglia de azi", spune noua carte, „este cât de goale sunt majoritatea." Scriitorul arată cât de șocat a fost Billy Graham când a descoperit stranele goale din Anglia. A schimbat cumva cruciada lui Graham situaţia? „Întrunirile lui din Anglia și Scoţia", scria Hutchinson, „nu au schimbat-o. Situaţia este chiar mai disperată, dacă este cu putinţă, în Scoţia decât în Anglia. Iar în Scandinavia este înfiorătoare."

Primejdia protestantismului în Scandinavia este: „Nu doar că muncitorii organizaţi de acolo au pierdut contactul cu bisericile, dar majoritatea celorlalte elemente sociale din populaţia Scandinaviei ... au pierdut și ele contactul." Editorul unui ziar de frunte din Stockholm i-a spus autorului: „Biserica este pur și simplu un monument vechi și venerabil în Suedia. O sprijinim, din motive istorice și sentimentale. Dar nu mai joacă un rol important în viaţa suedezilor. Dacă doriţi să studiaţi religia suedeză azi, mai bine vă întoarceţi în Statele Unite."

Dar, înapoi în Statele Unite, liderii bisericilor continuă să își deplângă primejdia: „Mare parte din explozia religioasă actuală", a declarat ministrul prezbiterian John E. Burkhart, „nu e altceva decât aspirină spirituală. Nu costă mult, nu face mult bine, nu face nici mult rău, și nici nu merită mult."

Cuprins

Biblia vorbeşte mult despre salvarea omului, dar unde vorbeşte despre justificarea lui Dumnezeu? Învaţă aceasta că justificarea este mai importantă decât salvarea?

Martorii lui Iehova subliniază justificarea numelui lui Iehova. Alte religii pun accentul pe mântuirea omului: căiţi-vă şi veţi fi salvaţi, mărturisiţi-vă păcatele, botezaţi-vă, acceptaţi-l pe Isus ca Salvator al vostru. Acestea sunt sentimentele asupra cărora insistă cruciaţii şi adepţii reînvierii de evanghelizare. Biblia învaţă aceste adevăruri, iar martorii lui Iehova le îmbrăţişează şi le predică altora. Ele sunt foarte importante. Acestea nu trebuie niciodată minimalizate. Dar nici nu trebuie mărite într-o aşa proporţie încât să ascundă adevărul mai important al Bibliei, justificarea numelui lui Iehova.

Numele lui Dumnezeu, Iehova, a fost făcut cunoscut într-un mod special atunci când acesta i-a eliberat pe izraeliţi din Egipt, ca naţiunea Sa aleasă. El şi-a pus numele peste acel popor şi le-a dat legea Sa: "Şi acum, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă pentru mine". Izraeliţii au fost de acord să asculte şi să fie proprietatea specială a lui Iehova, luând numele acestuia. Ei au fost avertizaţi: "Să nu foloseşti în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce foloseşte numele său în mod nedemn."—Ex. 19:5, 6; 20:7, *NW*.

Atunci când această a treia din cele Zece Porunci spune să nu se ia numele lui Dumnezeu în deşert sau într-un mod nedemn, aceasta înseamnă mult mai mult decât să nu folosească numele său în blasfemii. Aceasta înseamnă că cei care sunt de acord să fie poporul lui Dumnezeu poartă numele său şi trebuie să respecte legile, poruncile şi principiile pe care numele lui le reprezintă; altfel, ei folosesc numele lui într-un mod nedemn şi nu vor rămâne nepedepsiţi. Ei nu pot face de ruşine numele lui pentru totdeauna. La timpul potrivit, Iehova va lua măsuri pentru

Cuprins

a-l justifica, chiar cu preţul de vieţi omeneşti, pentru că justificarea acestuia este mai importantă.

DE CE A SALVAT IEHOVA ISRAELUL

Când au plecat din Egipt, izraeliții s-au răsculat la Marea Roșie, dar Iehova i-a salvat în ciuda revoltei lor. De ce? De dragul lor? Nu, ci pentru că numele lui Dumnezeu era asupra lor, iar urmăritorii egipteni nu aveau voie să aibă parte de o victorie care putea să pară un triumf în faţa lui Iehova. Psalmistul spune despre acel timp: "Cu toate acestea i-a salvat de dragul numelui Său, pentru a putea face cunoscută puterea sa măreaţă."—Ps. 106:8.

În a treia lună după plecarea din Egipt, Moise se afla pe muntele Sinai pentru a primi legea de la Iehova. Mai târziu, Iehova i-a spus lui Moise că oamenii aveau un comportament distrugător, venerând chipul unui viţel. Când Iehova a spus că-i va distruge Moise a fost cel care l-a determinat să se abţină. Pe ce baze? Salvarea oamenilor, ocrotirea lor? Nu, ci de dragul numelui lui Iehova, care era asupra acestor oameni. Moise a argumentat: "De ce să zică egiptenii: 'I-a scos cu intenţii rele, ca să-i omoare în munţi şi să-i nimicească de pe faţa pământului'?" De asemenea, "Aminteşte-ţi de Avraam, de Isaac şi de Israel, slujitorii tăi, cărora le-ai jurat pe tine însuți, spunându-le: 'Vă voi înmulți sămânţa ca stelele cerurilor şi voi da seminţei voastre toată țara aceasta pe care am arătat-o, ca s-o ia în stăpânire pe timp indefinit'". Astfel Iehova s-a reţinut de la distrugere, nu de dragul lui Israel, ci pentru a-i împiedica pe egipteni să spună că Iehova nu a reușit să-i ducă în Ţara Promisă și i-a ucis, în schimb, și pentru a se ţine de promisiunea făcută în numele său lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. — Ex. 32:12, 13; Deut. 9:24-29, *NW*.

Mai târziu, când iscoadele s-au întors din misiunea de spionare a ţării Canaanului, iar izraeliții s-au răsculat la intrarea în această ţară, Iehova i-a mustrat pentru lipsa lor de respect și credinţă și era pe cale să-i distrugă. Din nou Moise a intervenit spunând că națiunile "au auzit că tu, Iehova, eşti în mijlocul acestui popor" și "dacă ai omorî poporul acesta ca pe un singur om, atunci naţiunile care au auzit de faima ta ar zice, cu siguranţă: «Fiindcă Iehova n-a putut să ducă poporul acesta în ţara despre care a jurat că le-o va da, de aceea i-a omorât în pustiu'". Și din nou poporul a fost cruţat, nu pentru că salvarea acestora era atât de importantă, ci pentru că s-ar fi reflectat nefavorabil asupra numelui lui Iehova care era asociat cu acest popor.—Num. 14:14-16, *NW*.

După ce Israel a intrat în țara Canaan și s-au aflat sub conducerea judecătorilor, vreme de secole, au decis că-și doresc un rege uman, precum aveau națiunile din jurul lor. Aceasta a fost o respingere a lui Iehova Dumnezeu, dar li s-a permis acest lucru. Totuși, Iehova și-a manifestat nemulţumirea determinând ploaie și tunete în vremea recoltei grâului - sezon nefavorabil pentru o astfel de vreme! Oamenii au fost extrem de

Cuprins

înfricoşaţi de o astfel de expunere miraculoasă, dar după ce i-a îndemnat să-l urmeze pe Iehova, profetul Samuel i-a asigurat: “Căci, de dragul numelui său cel mare Iehova nu-şi va părăsi poporul, fiindcă Iehova a hotărât să facă din voi poporul său.” Aici, din nou, de dragul numelui său asupra acelui popor, el i-a tolerat.—1 Sam. 12:22, *NW*.

Iehova era îndelung răbdător cu acești oameni de dragul numelui său, dar a venit vremea ca blasfemia și idolatria lor să devină atât de dezgustătoare încât i-a alungat de pe acel ținut. Închinarea demonică, decăzută și obscenă în care s-au complăcut în timp ce afirmau că-l slujesc pe Iehova reprezenta o folosire a numelui lui Iehova într-un mod nedemn - un păcat ce nu putea rămâne nepedepsit! El a permis babilonienilor să ia în captivitate pe poporul său lipsit de credinţă. Dar națiunile în mijlocul cărora izraeliții au fost împrăștiaţi au interpretat risipirea lor ca o dovadă a slăbiciunii Dumnezeului izraeliților, Iehova. Pentru a demonstra falsitatea acestui raţionament Iehova a spus că va reda Israelului ținutul lui Iuda. Aşadar, restaurarea lui Israel nu a fost spre salvarea națiunii, ci pentru justificarea numelui lui Ievova. Citim despre aceasta în Ezechiel 36:19-24 (*RS*):

“Şi i-am risipit printre naţiuni şi au fost împrăştiaţi prin alte ţări; i-am judecat după comportamentul şi după faptele lor. Dar când au ajuns la națiuni, de oriunde veneau, au profanat sfântul meu nume prin aceea că oamenii au spus despre ei: ‘Acesta este poporul lui [Iehova] şi cu toate acestea au trebuit să iasă din ţara sa’. Însă am avut compasiune pentru sfântul meu nume, pe care casa lui Israel l-a profanat printre naţiunile la care s-a dus. De aceea, voi spune casei lui Israel: Iată ce zice Domnul [Iehova]: Nu pentru voi fac lucrul acesta, O casă a lui Israel, pe care sunt pe cale să-l fac, ci pentru sfântul meu nume, pe care voi l-aţi profanat printre naţiunile la care v-aţi dus. Şi voi justifica sfinţenia numelui meu cel mare, care a fost profanat printre naţiuni, şi pe care voi l-aţi profanat în mijlocul lor; şi naţiunile vor ştii, cu siguranţă, că Eu sunt [Iehova], zice Domnul [Iehova], când prin voi îmi voi justifica sfinţenia în ochii lor. Pentru că vă voi lua dintre naţiuni şi vă voi aduna din toate ţările şi vă voi aduce în propria voastră țară”.

NOUA NAŢIUNE ÎNLOCUIEȘTE ISRAELUL

Ca atare, şaptezeci de ani după începerea pustiirii Ierusalimului o rămăşiţă credincioasă a evreilor s-a întors la Ierusalim şi a restaurat închinarea adevărată a lui Iehova. Dar în câţiva ani evreii dispreţuiau numele lui Iehova şi numeau masa lui dispreţuitoare, făcând aceasta prin oferirea de hrană stricată, animale cu cusur şi bolnăvicioase, drept jertfe, pe altarul lui. Peste mai mult de 400 ani Isus a venit în templul din Ierusalim şi i-a găsit tot corupţi pe cei responsabili de jertfe, iar el le-a zis: "Este scris: 'Casa mea se va numi casă de rugăciune' dar voi faceţi din ea o peşteră de tâlhari". Isus a spus acelei națiuni vinovate de luarea numelui lui Iehova într-un mod nedemn: "Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi dată unei naţiuni care va face roadele lui.”—Mat. 21:13, 43, *NW;* Mal. 1:6-8.

Cuprins

Noii naţiuni producătoare de roade ale Împărăției, apostolul Petru i-a spus: "Voi sunteţi un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Căci odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu". Recunoști acest limbaj ca fiind similar cu cel adresat lui Israel, când acesta era proprietatea specială a lui Iehova, ca să poarte numele lui? Petru citează substanţa din Exodul 19:5, 6 şi nu o mai aplică Israelului natural, ci Israelului spiritual, ai cărui membri includ atât evrei cât și neamuri. Acum este organizaţia creştină, alcătuită din evrei şi non-evrei, cea care devine poporul ales ce poartă numele lui Iehova: "Simeon a istorisit amănunțit cum, pentru prima oară, Dumnezeu și-a îndreptat atenţia spre naţiuni, pentru a scoate din ele un popor pentru numele său.”—1 Pet. 2:9, 10; Faptele 15:14, *NW*.

Acest “popor pentru numele său” nu trebuie să ia numele lui în deșert sau să-l folosească în mod nedemn și să sufere astfel pedeapsa, după cum s-a întâmplat în cazul Israelului. Ei trebuie să-i asculte poruncile, să-i declare adevărurile, să-i reflecte laudele, să producă roadele Împărăției. Naţiunea creștină nu trebuie să sacrifice animale precum o făcea Israelul, ci “vom dărui taurii buzelor noastre”. Această nouă naţiune nu oferă roadele pământului, cum făcea Israelul, ci “să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său”. Taurii verbali, roadele oferite de buze creștine, nu trebuie să fie pângăriți sau bolnăvicioși, cum vor fi dacă nu sunt cuvinte de adevăr din Biblie, corect folosite ca învăţătură sănătoasă. Nici nu trebuie ca aceste sacrificii verbale, aparent oferite lui Dumnezeu, să fie de fapt deturnate spre lauda “zeilor” falși, cum ar fi oameni, scheme umane sau organizaţii religioase. —Osea 14:2, *RS,* margin; Evrei 13:15, *NW*.

NUMELE ARE NEVOIE ACUM DE JUSTIFICARE

Iehova poruncește: “Să nu juraţi strâmb pe numele meu, ca să nu profanaţi numele Dumnezeului vostru. Eu sunt Iehova”. Dacă o organizaţie religioasă învaţă minciuni în numele lui Dumnezeu aceasta îl profanează și îl pune în nevoia de justificare. Unii spun că pământul va fi distrus de foc, dar Biblia spune: "Pământul rămâne pentru totdeauna". Unii spun că vei trăi fie în cer, fie în focul iadului, dar despre pământ, Biblia spune: "El l-a creat nu în zadar, l-a făcut ca să fie locuit". Unii spun că păcătoșii au suflete nemuritoare care vor fi chinuite pe veci, dar Biblia spune: “Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Unii spun că alţi doi sunt egali lui Dumnezeu într-o trinitate, dar Biblia spune: “Iehova este mai mare decât toţi ceilalţi dumnezei”. Cei care învaţă doctrine contrare învăţăturilor Bibliei, în numele lui Dumnezeu, învaţă minciuni în numele său, îi profanează numele.—Lev. 19:12, *NW;* Ecl. 1:4; Isa. 45:18; Ezec. 18:4; Ex. 18:11, *NW*.

Unele religii au adoptat învăţături păgâne pentru a facilita asocierea păgânilor și a creștinilor, dar Biblia avertizează: “Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei

Cuprins

necredincioşi”. Alţii mai moderni în gândire adoptă filosofiile evoluţioniste, ştiinţifice pentru a atrage intelectualii, dar şi aici Biblia avertizează: “Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos”. Cele mai multe religii ale creştinătăţii învaţă prietenia şi participarea în mijlocul lumii, dar Biblia susţine că “întreaga lume zace în puterea celui rău” şi că cine “vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu”. În acest fel şi în multe alte feluri religiile false ale creştinătăţii jură pe minciuni în numele lui Iehova.—2 Cor. 6:14; Col. 2:8; 1 Ioan 5:19; Iac. 4:4, *NW*.

Mulţi oameni şi multe religii din cadrul naţiunilor care afirmă a fi creştine iau de fapt numele lui Dumnezeu în deşert sau îl folosesc într-un mod nedemn. Prin învăţăturile lor false şi prin comportamentul murdar aceştia aduc ruşine asupra numelui lui Dumnezeu pe care aceştia spun că-l poartă. Astfel, numele lui Iehova necesită justificare şi justificarea acestuia este mai importantă decât salvarea lor, deoarece acesta va fi curăţat cu preţul vieţii lor: “Să fie făcuţi de ruşine şi să piară: ca oamenii să se ştie că tu, al cărui nume este IEHOVA, numai tu eşti cel preaînalt peste tot pământul.”—Ps. 83:18.

Această distrugere în justificarea numelui lui Iehova va veni în bătălia lui Dumnezeu numită Armaghedon. Atunci când acest lucru este menţionat în aceste zile, batjocoritorii ridiculizează şi spun ceea ce Biblia afirmă că aceştia vor spune: "Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei". Iehova poate părea că întârzie în acţiune pentru unii, dar "Iehova nu este încet cu privire la promisiunea sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la pocăinţă". Iehova este interesat de salvarea oamenilor; el nu are nicio plăcere în moartea celor răi, el ar dori ca toţi să-şi revină în simţiri, să se pocăiască şi să fie salvaţi. El le oferă timp suficient acestora să facă acest lucru. Dar distrugerea promisă va veni. —2 Pet. 3:4, 9, *NW*.

JUSTIFICAREA INCLUDE SALVARE

Mai mult este promis că va urma după distrugerea acestei lumi vechi: "Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea". Atunci omul va avea privilegiul de a înfrumuseţa pământul, menţinându-l glorios, supraveghind viaţa animală de pe el, umplându-l cu propria sa specie, şi multe alte binecuvântări care sfidează imaginaţia. Citeşte această scurtă descriere a condiţiilor de atunci: "Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi popoarele sale. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt şi nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.”—2 Pet. 3:13; Apoc. 21:3, 4, *NW*.

Iehova promite aceasta în numele său, în Cuvântul său, Biblia. El promite o nouă lume a dreptăţii, că pământul va dăinui de-a pururi, că va fi locuit pentru totdeauna, că prin acceptarea lui Isus ca răscumpărare a noastră putem fi salvaţi să

Cuprins

trăim pe acesta pentru totdeauna. Aceste promisiuni făcute în numele lui El trebuie să le îndeplinească, altfel ele ar fi minciuni în numele său şi ar profana numele său. El interzice celor care-i poartă numele să-l profaneze; cu siguranţă, el nu-l va profana singur. O parte din justificarea numelui său va fi împlinirea acestor promisiuni pe care batjocoritorii le-au pus la îndoială şi le-au ridiculizat. Din moment ce unele dintre aceste promisiuni se referă la salvarea umană, salvarea oamenilor ascultători devine o parte a justificării numelui lui Iehova. Justificarea este mai mare decât salvarea, dar include salvarea, la fel precum aceasta include împlinirea tuturor promisiunilor făcute în numele lui Iehova. Promisiunile sale nu vor rămâne neîmplinite: "Pentru că aşa cum cade ploaia şi zăpada din cer şi nu se întoarce înapoi fără să fi udat pământul şi fără să-l facă să rodească şi să încolţească, oferind sămânţă semănătorului, şi pâine celui care mănâncă, la fel va fi cuvântul meu care iese din gura mea - nu se va întoarce la mine fără rod, fără să fi împlinit lucrul pe care l-am dorit şi fără să fi îndeplinit scopul pentru care l-am trimis."—Isa. 55:10, 11, *AT*.

Astfel, când martorii lui Iehova subliniază justificarea numelui lui Iehova, aceştia nu vor minimaliza salvarea oamenilor - aceasta este vitală pentru ei şi pentru toate creaturile umane. Ei doar păstrează justificarea şi salvarea în proporţiile adecvate, oferind fiecăreia locul care i se cuvine, punând justificarea lui Iehova pe primul loc şi păstrând salvarea oamenilor pe corespunzătorul loc secundar. Deseori chiar şi oamenii pun bunul lor nume mai presus de viaţa lor, preferând să moară mai degrabă decât să-şi dezonoreze numele. Dacă numele omului este mai important decât viaţa sa, cu siguranţă numele lui Dumnezeu este mai important decât viaţa omului! Isus a pus ca primă mare poruncă iubirea pentru Dumnezeu, şi pe poziţia secundă a pus dragostea pentru om. El a pus, de asemenea, sacralitatea numelui lui Iehova pe primul loc, în rugăciunea model cu care şi-a învăţat urmaşii: "Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău". Atunci când te rogi această rugăciune şi tu pui pe primul loc numele lui Iehova, sanctificarea şi justificarea acestuia. Rugându-te această rugăciune şi tu pui interesele umane pe plan secund, după justificarea lui Iehova.—Matt. 6:9; 22:37-39, *NW*.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Narată de A.E.Tharp

După ce am încheiat un sfert de secol în serviciul cu timp integral pentru Iehova şi Regele său, reflectez la cât de plăcută, şi totuşi ocupată, a fost această perioadă.

În 1929, tatăl meu era abonat la *Epoca de aur*. De asemenea, în zilele acelea, avea și unele din cărţile Turnului de Veghere de atunci. „Atunci când lumea a înnebunit”, un foileton din *Epoca de aur*, scris de Daniel Morgan, mi-a atras atenţia și mi-a făcut plăcere. Vara următoare am văzut la un vecin exemplarul tatălui meu din cartea *Creaţie*. Având pe atunci 16 ani, și după ce tocmai terminasem un curs de geologie în liceu, am dus cartea acasă și am citit-o cu un interes crescând. Atunci când am ajuns la secţiunea despre „consacrare” m-am dedicat fără rezerve lui Iehova. În vara de după absolvirea liceului am fost botezat într-un eleșteu și am început să merg în serviciu alături de cei câţiva fraţi din zonă, urmărindu-mi scopul în viaţă.

În acea toamnă, *Turnul de veghere* mi-a arătat că urmam să fim vizitaţi de doi dintre reprezentanţii călători ai Societăţii, A. H. Macmillan, însoţit de G. Y. McCormick. În timpul acelei vizite, fratele Macmillan m-a întrebat: „De ce nu devii pionier?” El m-a asigurat că Societatea îmi va permite să devin pionier, deși eram încă minor, așa că s-a trimis o recomandată rapidă către Brooklyn. Curând, preţuita desemnare a sosit. Luna ianuarie a anului 1932 m-a găsit mergând „peste deal” spre teritoriul meu, aflat cam la 5 km distanţă. Următoarea vară am folosit bicicleta fratelui meu; apoi mi s-a dat o iapă bătrână și am folosit o trăsurică până în toamnă, când fratele meu mi s-a alăturat în pionierat până la moartea lui, doi ani mai târziu.

În Miles City, Montana, împreună cu un alt partener, am așteptat desemnarea locului unde am fost însărcinaţi ca pionieri speciali. Acesta s-a dovedit a fi Milwakee, Wisconsin. Acolo, în acel an (1938), am folosit metoda amplasării fonografului în pragul ușii, și am plasat cartea *Dușmani.* Am avut multe experienţe. Remarcabilă a fost reușita mea de a obţine o audienţă la directorul general al companiei Allis Chalmers, când am rulat o înregistrare a discursului *Rezoluţie* pentru el și personalul lui din birou. Apoi, tot acolo, am văzut începuturile violenţei gloatelor care aveau să izbucnească la scară naţională, doi ani mai târziu. Ne-am bucurat de o instruire preţioasă prin faptul că am lucrat cu o adunare mare. Aceasta a fost și prima mea instruire în vorbirea în public, care a necesitat ani de șlefuire, mai târziu, la Gilead.

În cele din urmă, eu și Aarne am fost separaţi permanent, și mi-a fost încredinţată lucrarea de serv de zonă, apoi din nou pionierat special, urmat de lucrarea de serv pentru frați. În această vreme, arestările și atacurile gloatelor erau frecvente în Kansas și Oklahoma. Aceste experienţe ne-au unit mai strâns și ne-au învăţat să respectăm cu mai multă rigoare instrucţiunile de organizare.

După moartea fratelui Rutherford am aflat că una dintre clădirile construite de Societate în timpul vieţii sale, din zona rurală a statului New York, a devenit școala Gilead, unde fraţii erau pregătiţi pentru serviciul de misionari. Aveam să merg dacă aș fi invitat? Eram pregătit să renunţ la legăturile și prieteniile existente de dragul serviciului într-o altă ţară?

Valoarea nemăsurată a instruirii de la Gilead am înțeles-o în toamna lui 1943, când am întâlnit în Danville, Kentucky, un absolvent al primei promoţii. El făcea lucrarea de serv pentru frați. Ne-am cunoscut cu ani înainte, în Texas. Ce

Cuprins

diferenţă clară la el, diferenţă pe care am atribuit-o, măcar în parte, instruirii pe care a primit-o la Gilead. Discuţia noastră m-a convins că Gileadul era un pas serios, un pas care merita făcut.

Da, am fost invitat, iar a treia promoţie m-a găsit la Gilead împreună cu restul celor aleși pentru ea. Munceam din greu! Pentru prima dată, am rămas în urmă cu citirea revistelor *Turnul de veghere* și *Mângâiere*. Lucrarea era totuși plăcută, aproape fiecare din noi străduindu-se pe cât putea să îndeplinească cerinţele. Bunătatea și răbdarea pe care au arătat-o instructorii ne-au impresionat. Erau atât de multe de studiat, încât ne-am dorit să fi avut un an, nu doar 5 luni. Dar imediat a urmat luna iulie, absolvirea, repartizările și împrăștierea în toate colțurile lumii. Numirea mea a fost de serv pentru frați, chiar mai plăcută acum, după Gilead, decât a fost înainte.

Cam în februarie 1946 o scrisoare de la fratele Knorr m-a găsit în McMinnville, Oregon. În cele din urmă, urma să fiu trimis în Trinidad, Indiile Britanice de Vest. Am localizat curând destinaţia mea pe hartă; o insuliţă în afara coastei venezuelene, cam la 10 grade nord de ecuator. Apoi, am petrecut câteva zile cu ai mei ca să îmi iau rămas bun, și o săptămână la Betel, în Brooklyn, ca să învăţ câte ceva despre procedurile de birou, și apoi fuga la Miami și, mai departe, în Trinidad!

Aterizarea în zori pe aeroportul din Trinidad a dezvăluit un loc destul de verde, înconjurat de munţi superbi și câmpuri de trestie de zahăr – noua mea casă! Un frate din clasa mea de la Gilead, căruia i-a fost desemnată o insulă învecinată, tocmai vizita Trinidadul. Împreună cu alţi doi, venise pentru adunarea ce avea să fie servită de fraţii Knorr și Franz. Servul de filială era și el la aeroport, și am făcut repede cunoștinţă, în drum spre oraș. Cât de diferit era totul! Care cu boi, palmieri, colibe mici și oameni cu tenul închis – amintindu-mi mult de zilele mele în Laredo, Texas. Fratele Knorr cumpărase clădirea ce avea să devină casa misionară și biroul de filială. Acolo am locuit singur din mai până în octombrie, atunci când au sosit restul misionarilor. Aproape în fiecare duminică eu și fraţii din zonă mergeam să depunem mărturie în grup, undeva, deseori ţinând lecturi publice, atât de ușor de aranjat în aer liber, cu prezenţe mereu bune, chiar și în prezent. Atunci când ceilalţi au sosit, eram deja nouă în casă. Aveam multă lucrare de făcut; iar rezultatele au început în curând să apară. Când s-a deschis casa era o sigură grupă (60 vestitori) în Port of Spain. Acum avem cam 400 de vestitori, în șapte grupe. Am realizat în curând că pe tot întinsul teritoriului filialei, un număr atât de mare ca 3500 de persoane participau în mod regulat la întruniri, ca și pretutindeni altundeva

Filiala este bine organizată și dovedește că se bucură de binecuvântarea lui Iehova. Dintre cei nouă membri de la început unii încă se mai află aici, una dintre ei devenindu-mi soţie.

Doresc să spun fiecăruia dintre voi, ca fraţi mai tineri ai mei, care vă gândiţi să-l mulţumiţi pe Iehova, că este bine să vă amintiţi de Creatorul vostru în tinereţe. Fiţi pionieri, rămâneţi pionieri, și nu veţi regreta niciodată. Dacă sunteţi invitaţi la Gilead, nu întoarceţi spatele. Rămâneţi fermi în hotărârea voastră.

Cuprins

Persecuţia nu slăbeşte, ci îi întăreşte pe cei cu inima curată care se tem de Iehova. Amintiţi-vă, Societatea Lumii Noi este a lui Iehova, şi prin ea va face ceea ce îi este pe plac şi va corecta ce nu îi este pe plac. Nu trebuie să ne temem; trebuie să creştem în credinţă, în răbdare, şi, ca servi devotaţi exclusiv ai lui Iehova, să continuăm să ne urmărim scopul în viaţă. Îndeplinindu-ne partea noastră, putem rămâne încredinţaţi că Iehova îşi va îndeplini mereu partea Sa. Să lucrăm atunci, pentru a reuşi, prin bunătatea sa nemeritată, continuând sub aprobarea sa pentru justificarea numelui său şi privilegiile noastre din lumea Sa cea nouă, care nu vor cunoaşte sfârşit.

Faceţi pe plac lui Dumnezeu prin cunoştinţă exactă

În calitate de creştini sinceri, dedicaţi, dorim din toată inima să-l mulţumim pe Iehova. Şi vrem să facem, nu ce este drept în ochii noştri, ci „ce este drept în ochii lui Iehova”. Vrem să îl mulţumim pentru că este drept, pentru că îl iubim şi pentru că viaţa noastră veşnică depinde de acest lucru. Aşa că ne rugăm: „Învaţă-mă, o, Iehova, calea ta!” – Deut. 13:18, *NW*; Ps. 27:11, *A.S.*

Dar trebuie să ne împlinim partea noastră, după cum arată apostolul: „Să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei sale, în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova, pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţă exactă despre Dumnezeu.” – Col. 1:9, 10, *NW*.

Cunoştinţa exactă este esenţială în serviciul nostru. Dacă dorim să mânuim în mod eficient „sabia spiritului” trebuie să fim complet echipaţi pentru orice lucrare bună, echipaţi cu cunoştinţă exactă. În plus, cunoştinţa exactă ne va ajuta să ne dezbrăcăm de vechea noastră personalitate, cu obiceiurile ei şi să ne îmbrăcăm „cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.” – Col. 3:9, 10, *NW*.

După cum a prezis Cristos, Iehova are azi o organizaţie a „servului credincios şi înţelept” pe care o foloseşte pentru a aduce hrană spirituală din cămara sa. Această organizaţie ne ajută să obţinem cunoştinţa exactă. Pentru a face asta, totuşi, e nevoie de eforturi din partea noastră. Uneori va fi nevoie să luptăm, să perseverăm şi să ne rugăm pentru aceasta, aşa cum şi Iacov s-a luptat toată noaptea pentru o binecuvântare. Uneori, s-ar putea să fie necesar să mergem la un frate matur pentru ajutor, sau, în ultimă instanţă, să scriem Societăţii.

În căutarea noastră după cunoştinţă exactă trebuie să mergem într-un mod sistematic. Trebuie să avem momente regulate de studiu şi să nu lăsăm nimic să le disturbe sau amâne, dacă putem preveni acest lucru. De fapt, ar trebui să punem în fiecare zi deoparte timp, pentru a acumula hrană spirituală, de preferat atunci când minţile noastre sunt agere, cum ar fi la începutul zilei sau după o scurtă perioadă de odihnă. Cumpătarea la masă ne va feri să devenim somnolenţi când vrem să acumulăm cunoştinţă exactă.

Cuprins

Pentru a extrage cea mai mare cantitate de cunoştinţă exactă din prezenţa noastră la întrunire, trebuie să ne pregătim dinainte; doar atunci putem da şi primi din plin. Servii din adunare, cu precădere, ar trebui să se folosească din plin de privilegiile lor în această privinţă.

Trebuie să ne concentrăm în eforturile noastre de a dobândi cunoştinţă exactă. Pentru a face acest lucru, trebuie să fim foarte interesaţi de lucrurile pe care le studiem. Aceasta ne va ajuta să ne amintim ce citim dacă ne folosim de imaginaţie, făcând apel la cele cinci simţuri ale noastre, pentru ca lucrurile pe care le citim să prindă viaţă. Pentru a reţine argumentele abstracte, ar trebui să ne străduim să asociem ideile noi unele cu celelalte şi cu ce am învăţat anterior. Repetiţia ne va ajuta şi ea în această privinţă. De exemplu, după ce citiţi un paragraf, o secţiune sau un capitol, închideţi publicaţia şi încercaţi să reconstruiţi principalele idei din ceea ce tocmai aţi citit. Sublinierea ideilor principale din publicaţia pe care o studiem, dacă ne aparţine, ne va ajuta chiar mai mult să ne impregnăm ideile în minte şi ne va servi şi ca viitoare puncte de referinţă.

Pe căi precum acestea, vom obţine o cunoştinţă exactă şi fiecare dintre noi se va putea prezenta „aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” – 2 Tim. 2:15, *NW*.

VREŢI SĂ TRĂIŢI PENTRU TOTDEAUNA PE PĂMÂNT?

“Cei drepţi vor locui pământul şi oamenii cu integritate vor rămâne pe acesta; dar cei răi vor fi alungaţi din ţară, iar trădătorii vor fi smulşi din aceasta.”— Prov. 2:21, 22, RS.

Oamenii pângăresc acum pământul. În lăcomia lor de a se îmbogăţi repede din resursele sale ei dezgolesc dealurile de păduri şi câmpiile de vegetaţie, iar solul vegetal valoros este spălat sau spulberat. Animalele sălbatice şi păsările sunt ucise fără motiv sau doar de distracţie. Aerul pe care-l respirăm este poluat inutil cu

Cuprins

fumul fabricilor pe care mulţi industriaşi sunt prea lacomi să le controleze. De mii de ani războaiele naţionale şi internaţionale au vărsat lacuri de sânge care au pângărit pământul. Acum, în căutarea lor de modalităţi mai rapide de a ucide mai mult, cele mai puternice naţiuni otrăvesc atmosfera, vegetaţia, pământul, marea, peştii - totul - cu elemente radioactive. Oamenii de ştiinţă mărturisesc că această tendinţă ar putea conduce la transformarea pământului într-un loc de nelocuit. Unele părţi deja sunt aşa. Ziarul *Chronicle* din San Francisco, ediţia din 26 iunie 1956, are un editorial: "PE VECI DE NELOCUIT. Există o invitaţie înăbuşită pentru căutarea sufletului în reportaje care indică faptul că testarea armelor nucleare americane a făcut probabil ca două dintre insulele Marshall să fie de nelocuit pe veci şi cu siguranţă au determinat boli serioase determinate de radiaţii asupra oamenilor locuitori pe o a treia insulă. Nu în mod intenţionat, cu siguranţă, dar prin consecinţele de neînlăturat ale fisiunii şi fuziunii, Bikini şi Eniwetok au fost infestate cu radiaţii care le-au transformat în locuri interzise de locuit pentru totdeauna; locuitorii din Rongelap au fost atât de radiaţi din aer, pământ şi chiar din mâncarea pe care o mâncau încât au avut greţuri, le-a căzut părul, au dezvoltat leziuni ale pielii şi prezentau alte simptome ale unei boli severe cauzate de radiaţii".

[2] Adăugaţi acestora dovezile larg răspândite ale deteriorării şi decăderii morale şi se poate observa faptul că pământul şi locuitorii acestuia nu reuşesc să reflecte înţelepciunea şi maiestatea Creatorului lor şi să reflecte lauda acestuia, după cum era intenţia. Şi pe măsură ce trece timpul, condiţia se înrăutăţeşte: "Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; şi de aceştia depărtează-te." —2 Tim. 3:1-5, *NW*.

[3] "Şi de aceştia depărtează-te". De ce? Din acelaşi motiv pentru care Israel trebuia să se separe de canaaniţi. Din cauza faptului că "tovărăşiile rele strică obiceiurile utile", lucrurile putrede le corup pe cele bune, lucrurile murdare le strică pe cele curate. Când grupurile practică, susţin sau tolerează răul există o responsabilitate a comunităţii pentru asemenea rele şi pentru a se sustrage de la asocierea cu responsabilitatea comunităţii indivizii trebuie să se separe, dacă nu fizic, atunci mental, moral şi emoţional. La fel cum Israelului i s-a dat o lege care l-ar fi protejat dacă ar fi respectat-o, la fel creştinii au porunci care îi vor ocroti dacă le respectă. Ştiind că Satan este "conducătorul acestei lumi", că el este "dumnezeul acestui sistem de lucruri", că "întreaga lume zace sub puterea celui rău", creştinii apreciază înţelepciunea poruncii de a nu "iubi nici lumea şi nici lucrurile din lume" şi ştiu că oricine "vrea să fie prieten cu lumea se face duşman al lui Dumnezeu." Nedorind să fie sub puterea lui Satan, ei se separă de lumea care este complet sub puterea acestuia." În acest mod ei nu ajung sub responsabilitatea lumii pentru toată răutatea ei şi vor scăpa, aşadar, de distrugere împreună cu

Cuprins

aceasta la războiul lui Iehova de la Armaghedon. La fel cum țara i-a izgonit pe canaaniţii şi pe izraeliții care au căzut din nou în păcat pentru că aceştia îl poluau, la Armaghedon, cei care fac rău vor fi izgoniți de pe tărâmul celor vii, pentru că acela este timpul lui Iehova "de a-i ruina pe cei care ruinează pământul." —Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19; 2:15; Iac. 4:4; Apoc. 11:18, *NW*.

STUDIU ŞI MEDITAŢIE

[4] Cum poţi atunci evita să fii izgonit de pe pământ? Separându-te de aceia care "distrug pământul". Găseşte-ţi locul în scopul lui Dumnezeu pentru un pământ curăţat prin reflectarea laudei lui Dumnezeu de-a lungul pământului. Începe acuma să faci acest lucru. Fă-o, nu în sensul în care crezi tu că este corect, ci în felul în care Dumnezeu spune că este corect. Învaţă calea sa studiind Cuvântul său. Printr-un astfel de studiu al Bibliei "nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu**".** Prin acest studiu "să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare şi că trebuie să fiţi înnoiţi în forţa care vă îndrumă mintea şi să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi loialitate**".** Atunci nu vei mai trăi "pentru dorinţele oamenilor, ci pentru voinţa lui Dumnezeu". „Pentru ca restul timpului său în carne să nu-l mai trăiască după dorinţele oamenilor, ci după voinţa lui Dumnezeu. Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise. Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă. Însă oamenii aceştia îi vor da socoteală celui care este gata să judece viii şi morţii". Cu toate acestea, studiul tău şi modul tău schimbat de a gândi şi de a te comporta te va scăpa de judecățile distructive ale lui Iehova, la Armaghedon. —Rom. 12:2; Efes. 4:22-24; 1 Pet. 4:2-5, *NW*.

[5] Un aspect al studiului care este complet neglijat astăzi este meditaţia. Biblia ne sugerează în mod frecvent să medităm. Lui Iosua i s-a spus să ia cartea legii și "să mediteze la aceasta zi şi noapte", sau, mai bine spus, "să citească în şoaptă zi și noapte". Această citire în şoaptă este precum vorbitul cu tine însuţi, o meditaţie sonoră şi pentru că este mai înceată decât vorbitul cu sine păstrează mai mult ideea în minte, pentru a fi absorbită mai bine. Mai mult, aceasta pătrunde în minte pe două căi, atât vizual cât și auditiv, ceea ce are un impact și mai mare asupra minţii. Se spune despre omul fericit: "În legea lui Iehova este fericirea lui și în legea lui vorbește cu sine însuși [monologhează, *margine*] zi și noapte. Astfel el devine precum un copac plantat lângă canale de apă, ce produce roade la vremea sa". Absorbirea apelor adevărului lui Iehova ne vor da posibilitatea să producem roadele creștine. Ar trebui să copiem exemplul acestui psalmist: "Comunic cu

Cuprins

inima mea noaptea; meditez şi îmi cercetez spiritul.”—Ios. 1:8, *NW;* Ps. 1:2, 3, *RoPss;* 77:6, *RS*.

[6] Înainte de a vorbi cu alţii este mai bine să vorbim cu noi înşine, să monologăm. Acest lucru va imprima adevărurile în propria noastră minte, spre îndrumarea limbii noastre. O astfel de meditare şi pregătire a fost făcută de către Isus Cristos, Mai Marele David: “La splendoarea glorioasă a maiestuozităţii tale şi la lucrările tale minunate voi medita”, sau “monologa”. În timpul celor patruzeci de zile de post şi izolare în sălbăticie a lui Isus, după botezul acestuia, El a meditat, încercând să pătrundă pe deplin înţelesul lucrurilor pe care cerurile deschise i le-au dezvăluit. Această meditaţie l-a întărit pentru ceea ce îl aştepta. Biblia arată că din când în când Isus căuta singurătate pentru meditaţie şi rugăciune: “A urcat numai el pe munte” şi “el se retrăgea în locuri pustii şi se ruga”. Dar a fost dificil pentru Isus să aibă parte de singurătatea de care avea nevoie pentru meditaţie şi rugăciune: “El a ieşit căutând un loc retras. Dar mulţimile au început să-l urmărească şi apăreau oriunde era el” şi “dis-de-dimineaţă, pe când era încă întuneric, s-a ridicat, a ieşit afară şi a plecat într-un loc retras,” dar “cei ce erau cu el s-au dus repede după el”. Pentru a evita mulţimile oraşelor “el rămânea afară în locuri retrase. Totuşi, veneau la el oameni din toate părţile.”—Ps. 145:5, *RS; RoPss;* Mat. 14:23; Luca 5:16; 4:42; Marcu 1:35, 36, 45, *NW*.

[7] Deşi nu sunt căutaţi de mulţimi precum era Isus, urmaşii lui de astăzi sunt extrem de presaţi de traiul modern să găsească singurătate pentru meditaţie. În multe locuri din lume simplitatea vieţii a fost înlocuită de o viaţă complexă, cu ore de trezire pline de lucruri atât importante cât şi banale. Mai mult, oamenii de astăzi au dobândit o aversiune faţă de gândire. Se tem să fie singuri cu propriile lor gânduri. Dacă nu sunt în jurul lor şi alţi oameni, ei umplu acest gol prin televiziune, filme, citirea unor lucruri uşoare, sau dacă se duc la plajă sau în parc radioul portabil este şi el prezent, ca să nu trebuiască să rămână singuri cu propriile gânduri. Gândirea lor trebuie să fie canalizată pentru ei, gata făcută de către propagandişti. Aceasta se potriveşte scopului lui Satan. El inundă mintea maselor cu orice altceva decât adevărul lui Dumnezeu. Pentru a le împiedica mintea să aibă o gândire evlavioasă Satan îi menţine ocupaţi cu gânduri care sunt fie triviale, fie nelegiuite. Este o gândire gata croită, iar cel care o croieşte este Diavolul. Mintea funcţionează, dar după maniera în care este condus un cal. Gândirea independentă este dificilă, nepopulară şi chiar suspectă. Platitudinea gândirii este la ordinea zilei. A căuta singurătatea pentru meditaţie este un fapt dezaprobat, ca fiind antisocial şi nevrotic.—Apoc. 16:13, 14.

[8] Ca slujitori ai lui Iehova trebuie să ascultăm porunca lui de a medita. Succesiunea evenimentelor uneori ne ia cu totul, precum o aşchie pe un râu, fără nicio şansă de a ne ghida sau a ne controla direcţia, dacă nu ne împotrivim curentului şi nu ne luptăm să ieşim în marginea vârtejului sau în ape mai calme, pentru a ne linişti şi a putea reflecta. Suntem precum vrăbiile în mijlocul unei tornade, ne învârtim în cercuri, de jur împrejur, în cicluri zilnice, fără vreo şansă de odihnă, dacă nu ne luptăm să ajungem în ochiul calm al furtunii pentru perioade regulate de meditaţie asupra problemelor spirituale. Pentru a medita trebuie să

Cuprins

avem parte de liniște și pace, trebuie să oprim orice sunete care ne iau urechile cu asalt și care ne orbesc cu priveliști care distrag privirea. Organele simţului trebuie calmate astfel încât să nu ocupe mintea cu mesajele sale, determinând astfel eliberarea minţii pentru a se gândi la alte lucruri, lucruri noi, lucruri diferite, lăsând-o liberă să sondeze în interiorul ei și nu să fie bombardată din afară. Dacă o cameră este plină nu mai pot intra mai multe persoane. Dacă mintea este ocupată nu pot veni gânduri noi. Trebuie să facem loc pentru a primi atunci când medităm. Trebuie să deschidem braţele minţii pentru gânduri noi, și să facem asta prin eliberarea minţii de gândurile și preocupările de zi cu zi, prin împiedicarea forfotei zilnice a traiului modern complex. Este nevoie de timp și de singurătate pentru a goli și elibera în acest fel mintea de zbuciumul zilnic, dar dacă facem aceasta mintea își va găsi drumul spre pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu și va fi odihnită de apele liniștitoare ale adevărului. Meditaţia va aduce multe sfaturi proaspete, încântătoare, spirituale; făcând aceasta cu regularitate te va revitaliza, reînnoi și umple spiritual. Atunci vei putea spune despre Iehova: “El mă face să mă întind pe păşunile verzi. Mă cnduce la ape liniştite; îmi înviorează sufletul”. Sau “Îmi dă o viaţă nouă.”—Ps. 23:2, 3, *RS; AT*.

[9] Dacă o fântână este plină trebuie să se scurgă din apă pentru ca alta să se poată înfiltra înăuntru. Dacă este golită rapid, fără a se lăsa timp pentru reumplere, fântâna va seca. Dacă nu scoţi niciodată apă din ea va deveni stătută. Dacă se aruncă gunoi în fântână, atunci va fi mai puţin loc pentru apă. Există doar atâta spaţiu, iar nivelul apei este constant. La fel se întâmplă și cu mintea. Poate fi o fântână de înţelepciune, plină cu apele adevărului lui Iehova care sunt dătătoare de viaţă: “Gura celui drept este o fântână a vieţii”. Cuvintele din gură, precum apa de la gurii fântânii, pot reîmprospăta și însufleţi oamenii. “Cuvintele din gura unui om sunt ape adânci; fântâna înţelepciunii este precum izvorul învolburat”. Dacă vrem ca ale noastre cuvinte să ajungă să fie un învolburat izvor de înţelepciune, în loc de un învolburat izvor de trivialități, trebuie să medităm. Trebuie să ne golim minţile de vechile gânduri și să facem loc celor noi, apoi trebuie să acordăm timp ca cele noi să se infiltreze prin meditaţie. Dacă nu ne menţinem gândurile în mișcare și în schimbare, ele vor deveni stătute și vechi. Dacă lăsam ca tot gunoiul lumesc și propaganda satanică să ne umple mintea nu va mai exista loc pentru o gândire evlavioasă. Cu mintea este la fel ca și cu fântâna: dacă vom scoate toată apa din fântână, atunci aceasta va seca, dacă nu vom scoate niciodată, aceasta va deveni veche. Este o vreme pentru a scoate, și o vreme pentru a infiltra. Este o vreme pentru a vorbi și o vreme pentru a se abţine, o vreme pentru a medita și una pentru a comunica, o vreme pentru a gândi și una pentru a spune la ce ai gândit. Trebuie să primim înainte de a da. Trebuie să primim înainte de a da mai departe. Trebuie să umplem înainte să putem goli și trebuie să golim înainte să putem umple din nou. Este un proces atât de a primi cât și de a dărui, nu doar una sau alta. Lasă să curgă apele adevărului în mintea ta, prin mintea ta, afară din gura ta. Atunci ea va fi "o fântână de apă vie."—Prov. 10:11; 18:4, *AT;* Gen. 26:19, *NW,* mar.

[10] Puterea minţii de a medita este precum un mușchi: se îmbunătăţește pe măsură ce o folosești. În Evrei 5:14 (*NW*) se spune: “Însă hrana tare este pentru

Cuprins

oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul". La fel cum nu putem mânca tot timpul, ci trebuie să acordăm timp pentru digestie, la fel perioadele de studiu trebuie să fie intercalate cu cele de meditaţie, pentru a asimila ceea ce am citit. Precum animalele ierbivore trebuie să rumege ce au mâncat, noi trebuie să rumegăm hrana noastră mentală, ca să spunem așa, după un consum de hrană spirituală. Trebuie ca ocazional să ne amintim fapte învăţate anterior sau adevăruri pentru a fi rumegate, în mod meditativ, până când este extrasă toate valoarea lor. În caz contrar, atât de mult va rămâne în nişele inconştientului, neutilizate. Cei care nu reuşesc să mediteze într-adevăr nu-și cunosc propria minte, ceea ce este cu adevărat îngropat în ea. Gândurile profunde sunt în interior, şi trebuie să pătrundem adânc pentru a le scoate la suprafaţă. Timpul şi singurătatea sunt târnăcopul și lopata pentru a săpa după ele, prin meditaţie. Nu îţi poţi ţine mintea la suprafaţă şi spera să vezi profunzimea problemelor. După ce enumeră lucruri bune la care să te gândești, Pavel sfătuieşte: "Acestea să fie preocuparea voastră". Cu cât faci mai mult, cu atât mintea ta va deveni mai eficientă. —Filip. 4:8, *NW*.

FĂ-ȚI UN NUME CARE SĂ FIE AMINTIT

[11] Această meditaţie este pentru un singur scop, acelaşi oferit lui Iosua când i s-a spus să citească meditativ legea lui Dumnezeu, în surdină, zi și noapte: "Să faci potrivit cu tot ce este scris în ea". Trebuie să-i "oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, care este rodul buzelor, care declară public numele său". Trebuie să ne folosim mintea înaintea limbii: "Mintea celui drept cugetă cum să răspundă". Pavel i-a spus lui Timotei: "Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toți. Fii mereu atent la tine însuți și la predarea ta" și "gândește-te mereu la ce spun". Așadar, trebuie să studiem în privat, să citim Biblia și ajutoarele teocratice biblice, să medităm la lucrurile pe care le citim, să le practicăm, să participăm la întruniri pentru a ne edifica mai departe și pentru a-i îndemna pe alţii la iubire și fapte bune, și în unitate toţi să mergem mai departe, lăudând numele lui Iehova, pentru a trăi în noua lume a lui Dumnezeu pentru totdeauna.—Ios. 1:8; Evrei 13:15, *NW;* Prov. 15:28, *RS;* 1 Tim. 4:15, 16; 2 Tim. 2:7, *NW*.

[12] Numele celor răi putrezește în memoria lui Dumnezeu, dar bunul nume al celor ascultători Dumnezeu și-l amintește, fie pentru a-i ocroti de-a lungul Armaghedonului, dacă vor trăi atunci, fie pentru a-i învia la viaţă dacă au murit înainte de acesta. Astfel, afirmaţia care ar putea să ni se pară la început ciudată este, cu toate acestea, adevărată: "Un nume bun este mai bun decât un unguent preţios; şi ziua morţii mai bună decât cea a naşterii". Am putea crede, în mod firesc, că începutul vieţii cuiva este mai bun decât sfârșitul acesteia, dar aici înseamnă faptul că dacă cineva are un nume bun înaintea lui Dumnezeu, atunci când moare este mai bine decât naşterea sa, moment în care el nu are un nume bun

Cuprins

înaintea lui Dumnezeu. Toţi sunt născuți în nelegiuire și concepuți în păcat, fără drept la viaţă și sub condamnare divină: “Cine manifestă credinţă în Fiul are viaţa veșnică. Cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el”. Păcatul moștenit și condamnarea cu care ne începem viaţa rămân dacă nu dăm dovadă de credinţă și ascultare faţă de Dumnezeu și Cristos. Atunci când ne începem viaţa nu se știe cum o vom trăi, aceasta nefiind predestinată. Dar atunci când ne încheiem viaţa cu un nume bun, care a fost construit prin lucrări evlavioase, viitorul nostru în noua lume este asigurat. Dacă murim cu un nume bun Dumnezeu ne va învia; dacă ajungem la Armaghedon cu unul el ne va ocroti.—Ecl. 7:1; Ioan 3:36, *NW*.

[13] “Mai bine să mergi într-o casă de jale decât într-o casă de petrecere, pentru că acesta este sfârşitul tuturor oamenilor; cel viu să-şi îndrepte inima spre lucrul acesta”, continuă Solomon. Aceasta nu este o recomandare pentru tristeţe în pofida veseliei. Cum ar putea fi, când avem un Dumnezeu fericit, un Cristos bucuros și o însărcinare de a-i înveseli pe cei care jelesc? Aceasta se referă la un anumit timp, la timpul în care cineva a murit, iar casa se află în doliu. Mergi acolo și consolează-i pe triștii supravieţuitori, mai degrabă decât să-i uiţi cu nepăsare, să petreci și să te delectezi. Era o practică evreiască să jelești vreme de șapte zile după moartea unei rude apropiate, și să vizitezi pe cei în doliu ai casei era considerat a fi demn de laudă. Aceasta nu numai că îi mângâia pe cei îndoliaţi, dar determina pe cel aflat în vizită să-și amintească de cât de scurtă este viaţa, să știe că moartea care a venit în acea casă va veni la toţi destul de curând și că cei vii ar trebui să păstreze acest lucru în minte. În timpul vieţii îţi poţi construi un bun nume, nu când mori. Și un bun nume este singurul lucru de folos celui care moare.—Ecl. 7:2; Gen. 50:10; Ioan 11:31.

[14] Solomon merge mai departe, spunând: “Tristeţea e mai bună decât râsul: pentru că prin tristeţea chipului inima se face mai bună”. Râsul este un bun medicament, dar există momente în care trebuie să privim viaţa noastră și felul în care o trăim, mai sobru. Dacă observăm că petrecem prea mult timp în petreceri frivole și nu construim un bun nume prin realizarea de fapte bune, ar trebui să ne pară rău și să ne schimbăm; aceasta ne va face inima mai bună. Ne va ajuta să ne facem un nume mai bun, astfel încât ziua morţii noastre, sau ziua Armaghedonului, va fi mai bună pentru noi decât ziua naşterii noastre. “Inima celui înţelept este în casa în care se jelește; dar inima nebunilor este în casa veseliei. Este mai bine să auzi mustrarea celui înţelept, decât să auzi cântecul celor nebuni”. Inima înţeleaptă în casa unde cineva a murit este în armonie cu seriozitatea firească din casa aflată în doliu și influenţează inima înţeleaptă să vadă cum se trăiește viaţa, dar starea neglijentă într-un loc al orgiilor face apel la inima nebună și determină confruntarea cu un spirit superficial și nesăbuit. Dacă te abaţi de la calea dreaptă, mustrarea unui om înţelept te va pune înapoi pe calea vieții, prin corectarea ta şi permiţându-ţi să-ţi faci un nume bun pentru tine. Dar să auzi cântecul, psalmul sau lauda dulceagă a unui nebun, cum poate o astfel de linguşire goală care ne ascunde greşelile şi ne confirmă în ele, să fie de ajutor? Aceasta ne-ar determina să facem

Cuprins

în continuare un nume rău, necorectându-ne spre căi care duc la un nume bun înaintea lui Iehova. —Ecl. 7:3-5.

[15] "Căci precum pârâitul spinilor sub oală", spune Solomon mai departe, "așa este și râsul nebunilor: și aceasta este deșertăciune". Spinii nu sunt un combustibil satisfăcător. Ei se aprind repede, dar ard la fel de repede, făcându-se scrum. Nu durează suficient pentru a termina de gătit ceea ce este în oală, astfel ei nu îndeplinesc scopul pentru care este aprins focul. Trosniturile lor ostentative, zgomotoase și aprinse sunt inutile și zadarnice. Și la fel sunt chicotelile frivole și nebuniile nebunului. Ele nu ajută pe nimeni să avanseze în sarcina serioasă a construirii unui nume bun pe care Dumnezeu să-l țină minte, și astfel să asigure că ziua morții va fi mai bună decât cea a nașterii.—Ecl. 7:6.

[16] Nu ar trebui să irosim această viață pe deșertăciuni, ci să o folosim pentru a asigura intrarea în viața viitoare, reală, în noua lume. Dacă viața este tot ceea ce există atunci nu este nimic important. Această viață este precum o minge aruncată în aer care cade din nou în praf. Este o umbră trecătoare, o floare care se ofilește, un fir de iarbă care urmează să fie tăiat și uscat în curând. Ceea ce facem, spunem sau gândim, sau de la ce ne abținem să facem, spunând sau gândind, nu contează cu adevărat, dacă viața aceasta este tot ceea ce este. În balanța eternității media noastră de viață este o fărâmă neglijabilă. În fluxul timpului nu este nici măcar o picătură sănătoasă. Cu siguranță, Predicatorul are dreptate atunci când analizează multiplele preocupări de viață ale oamenilor și activitățile lor și le numește a fi deșertăciune. Plecăm atât de repede încât parcă nici nu am fi venit deloc, unul dintre miliardele care vin și pleacă, cu atât de puțini care vor ști vreodată că am fost aici. Această viziune nu este una cinică, întunecată, ursuză sau morbidă. Este adevăr, un fapt de înfruntat, o vedere practică, în cazul în care această viață este tot ceea ce există.

[17] Dar dacă aceasta nu este totul, dacă există un Creator care ne-a dat viață, și care a inspirat o carte pentru a ne spune cum să păstrăm viața, atunci am face bine să luăm seama, cu fiecare dram de energie, pentru a face ceea ce spune el că este necesar, pentru a transforma acest firicel de iarbă temporar într-un copac statornic de Sequoia, pentru a opri această umbră trecătoare din cursul său, pentru a fixa culorile din această floare pălită. Nu există o muncă prezentă, nicio ocupație, niciun fel de gânduri sau cuvinte mai importante - sau chiar care să aibă vreo importanță - decât acelea care ne vor face viața una permanentă, care o vor face un înotător permanent în fluxul timpului. Acesta este cel mai practic, singurul curs practic, în această viață, care este un simplu ticăit în timp. Deci, după ce arată toate deșertăciunile acestei vieți și preocupările sale zadarnice de către fărâmele frenetice ale umanității, Predicatorul dă la o parte toate ocupațiile, eforturile zadarnice și slăbiciunile oamenilor pentru a-și pune degetul pe singurul și unicul lucru care are consecință în această existență de moment: "Concluzia întregii probleme: Teme-te de Dumnezeu și respectă poruncile sale: pentru că aceasta este toată datoria omului."—Ecl. 12:13.

[18] Putem să privim în jurul nostru cu proprii ochi și să observăm dovezile existenței și puterii Creatorului, înțelepciunea și maiestuozitatea sa. Putem citi

Cuprins

Cuvântul său, Biblia, şi să ne deschidem ochii minţii spre mai multe adevăruri referitor la acesta, la pământul lui, la scopurile sale pentru pământ şi la posibilităţile noastre de a trăi pe acesta, pentru totdeauna. Vom îndeplini noi întreaga datorie a omului: a ne teme de Dumnezeu, a studia voinţa sa, a medita asupra ei, a o face, a o spune altora, a-i ajută să o facă? Vom evita această lume aflată sub Satan, lucrările sale, blasfemiile sale, distrugerea pământului de către el? Vom folosi pământul în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, îl vom cultiva, înfrumuseţa, ne va păsa de viaţa sălbatică de pe acesta şi îl vom ajuta să reflecte lauda lui Iehova? Sau vom murdări, cu răutate, această oglindă a lui Dumnezeu, astfel încât aceasta nu va reflecta puternic înţelepciunea, puterea şi lauda sa? Felul în care răspundem acestor întrebări şi ne ridicăm la nivelul răspunsurilor va determina răspunsul dacă vom trăi pentru totdeauna pe pământ sau nu: "Cei drepţi vor locui pe pământ, iar oamenii integri vor rămâne pe el; dar cei răi vor fi alungaţi de pe pământ şi trădătorii vor fi smulşi din acesta."—Prov. 2:21, 22, *RS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce moduri pângăresc oamenii acum pământul?
2. Cum devin împrejurările mai rele, şi ce înseamnă acest lucru?
3. Ce trebuie creştinii să facă pentru a fi ocrotiţi atunci când Iehova îi va ruina pe cei ce ruinează pământul?
4. În ce moduri ne va schimba studierea Cuvântului lui Dumnezeu?
5. Ce aspect al studiului este neglijat acum, însă ce spune Biblia despre acesta?
6. Ce anume arată că Isus a preţuit meditaţia, şi a găsit dificil s-o facă uneori?
7. Cine face mai greu pentru noi să medităm astăzi, şi prin ce mijloace?
8. Ce condiţii sunt necesare pentru cea mai bună meditaţie?
9. În ce moduri se compară meditaţia cu un izvor de apă?
10. Ce anume îmbunătăţeşte puterea de a medita profitabil?
11. Care este motivul de bază pentru a medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu şi ce scripturi arată meditaţia în legătură cu acest scop?
12. Cum poate fi adevărat că ziua morţii este mai bună decât ziua naşterii?
13. De ce este mai profitabil să mergem într-o casă de jale decât într-una de sărbătoare?
14. De ce întristarea este mai bună decât râsul, şi mustrarea înţeleptului mai bună decât cântarea nebunilor?
15. De ce incandescentul lemn uscat de spini de sub oală este ca râsul unui nebun?
16. De ce ar fi aşa lipsită de importanţă această viaţă, dacă ea ar însemna tot ce-i revine omului?
17. Însă, ce trebuie omul să facă, de vreme ce aceasta nu înseamnă tot ce este cu putinţă pentru el?

Cuprins

18. Răspunsurile la care întrebări vor hotărî dacă vom ajunge sau nu să trăim veşnic pe pământ?

Partea 3 – În jurul lumii cu vice-președintele

La răsăritul zilei de vineri, 11 ianuarie, peste Marea Chinei de Sud, şi, pe măsură ce avionul nostru de la linia Pan American, după un zbor de patru ore, se apropia, în fine, de destinaţie, noi, pasagerii, am fost anunţaţi că este înnorat şi burniţă deasupra Hong Kong-ului. Pierzând altitudine, avionul nostru a zburat printre nori pentru multă vreme. În cele din urmă, a coborât în zona senină, și puteam deja vedea insulele cu contur aspru pe apele verzi. Ici şi colo se găseau nave, ce păreau atât de mici. Ne aminteau de portul din Rio de Janeiro, Brazilia. Ne apropiam de Hong Kong pe coridorul de sud-vest. De la fereastra noastră puteam vedea un oraș în dreapta avionului nostru. Coborâm tot mai jos și părem să atingem vârfurile munţilor. Dar trecem cu bine de ei, și la 7:53 a.m. aterizăm pe pista aeroportului Kai Tak. Între timp, pe măsură ce se crăpa de ziuă, am găsit opt martori ai lui Iehova plini de interes, care au trecut cu feribotul din orașul Victoria, de pe insula Hong Kong, până la Kowloon, pe continent, în China, pentru a se întâlni acolo cu alţi 12 martori, misionari ai Societăţii Turnul de Veghere și martori localnici, pentru a călători până la aeroportul Kai Tak, pentru a se întâlni cu noi, coborând din avionul mult aşteptat. Dimineaţa sumbră şi înnorată din jurul lor părea să îi facă să șovăie în atmosfera deprimantă din jurul lor, și erau măcinaţi de întrebarea: „Oare vremea va întârzia aterizarea avionului?” A fost o uşurare pentru ei să vadă cum, ca o pasăre care planează cu grijă și se așează în cuibul său mic, avionul s-a apropiat și apoi a aterizat pe aeroportul Kai Tak, înconjurat de munţi şi mare, fie şi cu o întârziere de două ore. Burniţa încetase, dar cerul era complet acoperit!

Nu mult după ce a trecut prin vamă și toate celelalte formalităţi de intrare, vicepreședintele Societăţii, F.W. Franz, dădea inimos mâna cu noul serv de filială din Hong Kong a Societăţii Turnul de Veghere, și cu alţi absolvenţi misionari ai școlii biblice Gilead și martori chinezi entuziasmaţi. Drumul cu maşina de la aeroport până la noua casă misionară, din strada Prince Edward, din Kownool, a fost scurt. Micul dejun ne aştepta, ne-am adunat, 23 de oameni în total, în sala de mese. Această sală este folosită și ca Sală a Împărăției, unde se ţin întrunirile adunării din Kowloon.

Cuprins

Adunarea de 3 zile a martorilor lui Iehova din Hong Kong nu era programată să înceapă mai devreme de 18:45 în seara aceea. De aceea, după-amiaza ne-a dat prilejul să ne plimbăm în două maşini, pentru a vedea câte ceva din peninsula Kowloon, colonia Coroanei Britanice de la gura râului Canton. Desigur că, în această plimbare, președintele a fost dus și la locul unde a avut loc teribila revoltă din Hong Kong, care a izbucnit cu prilejul sărbătoririi independenţei Chinei naţionaliste, în zona Shumshuipo, anul trecut în octombrie. Fosta casă misionară era situată în aceeași zonă. De acolo, fratele Franz a putut vedea locul unde sora misionară Jaon Espley a trecut prin „dificultăţi mari în timpul revoltelor din Hong Kong", din 10 octombrie, propria ei relatare fiind publicată în numărul din 22 decembrie al revistei *Treziţi-vă!* Acum, acolo nu mai era nicio gloată fanatică, urlând, pusă pe ucis!

Seara, am luat un feribot care a plutit deasupra strâmtorii de la insula Hong Kong, pentru a ancora în portul orașului Victoria, de la poalele faimosului vârf Victoria, înalt de peste 600 de metri. De acolo, am urcat pe drumul spre dealul Caroline, până la amfiteatrul New Method College. Aici se făcuseră deja toate aranjamentele pentru sărbătorirea adunării de trei zile a celor două grupe din colonia Coroanei, împreună cu toate persoanele cu bunăvoință. Aici, la sesiunea din ziua de deschidere a congresului, erau prezenţi 84 dintre noi. La timpul fixat, adunarea s-a deschis cu cântări și experienţe plăcute, conduse de un frate chinez. În următoarea oră s-au ţinut două discursuri instructive despre supraveghetorii buni, pentru binecuvântarea organizaţiei pământești a lui Iehova și despre relaţiile servilor de grupă cu toți ceilalţi fraţi din grupă. A fost o surpriză, dar una plăcută, lansarea de către servul de filială a Societăţii a unei noi broșuri de instrucţiuni despre serviciul de teren, numită „Să predicăm împreună, în unitate", publicată în chineză.

Toate acestea au servit ca o bună introducere pentru următorul eveniment din program, discursul vicepreședintelui, transmis cu ajutorul unui traducător chinez capabil și plin de energie. Participanţii la congres au fost încântaţi când vorbitorul le-a arătat noua *Carte anuală a martorilor lui Iehova* pentru anul 1957, deși disponibilă doar în engleză, și noul calendar pentru 1957, cu ilustraţii unice sub textul biblic al anului. În timp ce prezenta aceste materiale, a vorbit despre minunatul progres înregistrat în expansiunea organizaţiei vizibile a lui Iehova și în lucrarea de distribuire de reviste pe plan mondial, care provin, de fapt, de la grupul de fabrici și tipografii ale Societăţii Turnul de Veghere, din Brooklyn, așa cum este ilustrat pe calendarul din 1957. Fratele Franz a făcut apel la participanţii la congresul din Hong Kong pentru o cooperare deplină și din toată inima la distribuirea *Turnului de veghere* și a publicaţiei *Treziţi-vă!* Ediţia în chineză a *Turnului de veghere*, cu primul număr datând din 1 ianuarie 1956, și care a fost publicată în Hong Kong, se tipărește acum la grupul de fabrici din Brooklyn, ilustrat pe calendarul din 1957. La acest apel a răspuns cu loialitate întregul contingent de martori din Hong Kong, căci de atunci, au ajuns la un nou record în distribuirea exemplarelor acestor reviste ale Lumii Noi. Oricum, după încheierea sesiunilor de seară participanţii au socializat mai puţin formal la bufetul cu

Cuprins

autoservire din spatele amfiteatrului unde s-a ţinut congresul. Totul era încărcat de parfumul exotic al vechii Chine.

Sâmbătă, 12 ianuarie, o mulţime semnificativă din rândul nostru s-a adunat în cealaltă casă misionară a Societăţii Turnul de Veghere, două rânduri de scări mai sus de Castle Road, de pe insula Hong-Kong propriu-zisă. Și aici este întreţinută o Sală a Împărăției, pentru adunarea din Hong Kong. Pentru mulţi dintre fraţii din Kowloon, de pe peninsulă, a fost prima dată când s-au văzut și întâlnit în Sala Împărăției și în casa misionară. Adunarea din Hong Kong a fost foarte fericită să-i aibă aproape pe fraţii lor din Kowloon. Sâmbăta este Ziua Revistei pentru martorii lui Iehova din toată lumea, iar sesiunea de dimineaţă a fost precum un răspuns direct la apelul făcut de fratele Franz, din seara precedentă, la o mai bună distribuire, pentru că la acea adunare de serviciu revistele au fost scoase în evidenţă clar, iar distribuirea lor din această dimineaţă avea să fie făcută în centrul de afaceri al Districtului Central. Fratele Franz, împreună cu fostul serv de filială, actualul serv de filială și o soră cantoneză vorbitoare de chineză au format unul din grupurile care au plecat în serviciu de teren. Pe măsură ce străbăteam străduţele înguste și aglomerate, puteam vedea foarte de aproape modul de viaţă chinez. Nu după mult timp, vicepreşedintele s-a găsit la al treilea etaj al unei case chinezești, ascultându-l pe servul de filială depunând mărturie, în chineză, în faţa unei mame vorbitoare a dialectului cantonez, care avea opt copii. Ea fusese abonată la *Turnul de veghere* chinezesc și un vestitor al Împărăţiei din zonă îi făcea vizite ulterioare. Servul de filială i-a plasat literatură. Mai jos, la parter, am întâlnit-o pe sora vorbitoare de cantoneză Ng So Ching. Așa că fratele Franz a profitat imediat de prilej și a dus-o înapoi, pe scări, la casa doamnei care vorbea același dialect. Ea ne-a primit înăuntru. Ne-am așezat, și după ce sora Ng i-a pus o mărturie prelungită și amănunţită doamnei, deși aceasta era romano-catolică, s-a abonat din nou, cu bucurie, la *Turnul de veghere* în chineză. Acţiune rapidă! Plină de răsplată!

Chinezii sunt oameni uimitori, când vine vorba de folosirea spaţiului. Mii de refugiaţi au năvălit în Hong Kong din China comunistă și constituie o problemă pentru guvernul Coloniei Coroanei. Cum era de așteptat, de altfel, după-amiaza am trecut pe lângă o zonă de locuinţe construite ilegal, la poalele unui deal. Casele erau simple colibe, foarte mici, ceva mai mari de 2m x 2 m, construite din pânză de sac peticită și foaie impermeabilă de cort. Se puteau găsi și familii de șase membri locuind în aceste cutii de chibrituri pe un sit demolat vacant. Apa trebuia cărată de la un apeduct unde se strângeau la coadă sute de oameni, fiecare așteptând la rând să se aprovizioneze cu apă. Nu există canalizare, doar un șanţ pentru dejecţii. A fost o ușurare să plecăm de aici și să vedem străzile colorate, aglomerate, ticsite de oameni care își vând mărfurile.

Am luat cina în amfiteatrul adunării, aşezaţi cu toţii, ca o familie mare, la patru mese, înviorându-ne cu feluri de mâncare chinezești și mâncând cu beţișoare de bambus. În adunarea consacrată experienţelor, care s-a ţinut în deschiderea sesiunilor de seară ale congresului, o chinezoaică pionier special și-a relatat experienţa în limba maternă, urmată de o soră misionară care a folosit un

Cuprins

translator. Toţi misionarii se ocupă cu dificila sarcină de a stăpâni limba oficială, chineza. Cele două cuvântări din următoarea oră au pornit de la textul anului „Anunțați zi de zi vestea bună a salvării lui!” (Ps. 96:2, *NW*). Acestea au fost prezentate de fostul serv de filială, Carnie, și succesorul său, C.W.Charles. Vicepreședintele a încheiat programul zilei cu o cuvântare despre loialitatea faţă de Societate, pe care Dumnezeul Cel Preaînalt a folosit-o cu putere pe pământ în acest secol final al mileniului al șaselea din cea de-a șaptea zi de creare. Fratele Franz i-a îndemnat pe cei 82 de membri ai publicului său să continue să fie loiali din inimă faţă de instrumentul lui Iehova.

A sosit și ziua de duminică, 13 ianuarie, împreună cu toate aşteptările ei, dar și dându-ne seama, cu o oarecare tristeţe, că aceasta era ultima zi a unui congres plin de căldură, aici, în acest colţ izolat al pământului. Vremea nu părea, totuși, să renunțe la starea ei dezolantă sau înnorată. Activităţile pe teren, în lucrarea de mărturie, au scos în evidenţă această ultimă dimineaţă a întrunirii. În cursul dimineţii, vicepreședintele a fost încântat să vadă pitorescul oraș Victoria, cu ieșirea sa la mare de 16 km și Kowloon-ul de dincolo de strâmtoare, de la înălţimea vârfului de 600 m deasupra nivelului mării. De acolo, ne puteam da seama de ce locul a fost numit Hong Kong – care în engleză înseamnă „Portul Parfumat”.

Numele Kowloon, care înseamnă „Nouă Dragoni”, se referă la micul grup de dealuri, care se află lângă vechiul loc al aerodromului Kai Tak, acum demolat. Un milion de oameni dintre populaţia estimată de 2,5 milioane trăiesc pe insula Hong Kong, propriu-zisă. Coborând din vârful dealurilor, de cealaltă parte a insulei, se întinde Aberdeen, un mic port chinezesc de pescari, înţesat de prăvălii de pescari ticsite cu tot felul de pești. Aici se întâlnesc și faimoasele „restaurante plutitoare” din Hong Kong. După ce vezi peisajele din această parte a teritoriului pentru mărturie a vestitorilor din Hong Kong, te întorci la amfiteatrul congresului la timp ca să însoţești o soră chineză, pionier special, în lucrarea de mărturie din casă în casă, într-o parte săracă orașului Victoria. Înghesuiala și condiţiile mizere din aceste cămine sărmane au accentuat cât se poate de bine nevoia locuitorilor de a auzi mesajul care era atât de intens promovat și care avea să fie prezentat în acea după-amiază, în discursul public – „Pacea Lumii Noi în timpurile noastre – De ce?” Oricât de săraci material ar fi acești oameni, nu sunt niciodată zgârciţi cu ospitalitatea.

După cină s-a ţinut în amfiteatru un serviciu de botez pentru cei care au dorit să pecetluiască public dedicarea lor faţă de Iehova Dumnezeu, de a umbla pe urmele Fiului său, Isus Cristos. Șapte au răspuns „da” la cele două întrebări ale vorbitorului, care considera dacă sunt vrednici. Aceștia au fost cufundaţi în sala de baie a apropiatei Săli a Împărăției din Hong Kong, căci în mijlocul lui ianuarie era încă frig pe malul mării.

Pe măsura ce ora anunţată, 15:30, se apropia, burniţa umplea aerul. Cu toate acestea, publicitatea din ziare ne-a făcut avancronici excelente, iar fotografia unui grup de martori ai lui Iehova și altă fotografie, a vicepreşedintelui Societăţii, pliantele, pancartele și multă înștiințare din gură în gură au pavat calea pentru ca

Cuprins

mulţi oameni dintre cei interesaţi să vină la amfiteatrul Colegiului New Method, pentru a asculta discursul cu titlu atractiv. În ciuda vremii mohorâte, 167 de oameni au găsit drumul către acest loc. Având în vedere această ţară unde domină budismul şi idolatria, atenţia oferită vorbitorului vizitator a fost uimitoare. Oamenii cu bunăvoinţă din public au fost foarte impresionaţi de ce au auzit prin intermediul translatorului chinez. La încheierea cuvântării publice, 37 de exemplare ale broşurii în chineză *Această veste bună a Împărăţiei* şi 17 exemplare ale broşurii în engleză *Cucerirea lumii în curând – prin Împărăţia lui Dumnezeu* au fost distribuite gratuit celor dornici de mai multe informaţii în formă tipărită, şi au fost înmânate şapte bileţele semnate, solicitând o vizită la domiciliu de către unul din martorii lui Iehova.

Şaptezeci şi cinci dintre noi au rămas pentru sesiunile de seară cu care congresul s-a şi încheiat. Cuvântarea lui Charles, serv de filială, pe tema „Unde îţi este comoara, acolo îţi va fi şi inima", a arătat clar că lumea îi poate influenţa pe cei care pornesc pe calea creştină, şi că măsura de contrabalansare eficientă este împărăţia lui Dumnezeu. Vicepreşedintele, ce avea să plece curând, a primit cuvântul final în program. Simţind pericolul acestor timpuri, el şi-a concentrat cuvintele de rămas bun în jurul nevoii de a rămâne aproape de organizaţia poporului lui Iehova, de a rămâne în adevărul salvator de vieţi. De îndată ce discursul său s-a încheiat, servul de filială Charles a păşit înainte şi a citit o rezoluţie, care dădea glas recunoaşterii Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere ca fiind instrumentul folosit de Iehova pentru a-şi conduce poporul de pe pământ, înainte de Armaghedon. şi care jura solemn loialitate neîntreruptă şi sprijin pentru ea. Fostul serv de filială Carnie, el însuşi un membru atestat al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, i-a urmat lui Charles în propunerea de adoptare a acestei rezoluţii. Strigătul „DA" unanim care a izbucnit în favoarea adoptării rezoluției a fost plin de convingere şi hotărâre. Astfel, congresul din Hong Kong s-a încheiat într-o notă realmente splendidă.

Ziua următoare, luni, în cele două ore de dinainte de prânz, unora dintre fraţii din Hong Kong le-a fost reamintit de bunul rămas luat de Pavel de la fraţii de pe plaja portului Tir. (Faptele 21:2-6) Pe nisipul de lângă hotelul Repulse Bay, 19 misionari şi pionieri speciali au ţinut o întrunire de serviciu lângă apele acestui golf binecunoscut. Fratele Franz a luat în seamă problemele lor legate de serviciul pe teren şi le-a dat îndemnuri stimulatoare. Apoi a urmat o cină somptuoasă şi bogată la Restaurantul Orașul de Aur din Queens Road Center, din orașul Victoria. Acum trebuia să ne întoarcem paşii către aeroportul Kai Tak din afara Kowloon-ului. Ne-am bucurat de momente preţioase de contact şi conversaţie cu fraţii din Hong Kong înainte ca vicepreşedintele să fie chemat să urce la bordul Orient Star. Un parlamentar se afla printre pasageri, aşa că toate bagajele noastre au urcat la bordul acestui avion cu două motoare, fără să fie inspectate, din curtoazie pentru el. Avionul nostru s-a desprins, în final, de pistă în jurul orei 16:36 şi curând planam deasupra apelor şi insulelor din zonă.

Cuprins

MANILLA, REPUBLICA FILIPINEZĂ

După ce ne-a îngăduit o frumoasă privelişte a Manilei luminată pe timp de noapte, de la înălţime, Orient Star, avionul nostru cu două motoare a atins pământul ferm al aeroportului P.A.I. cam la 19:35. Pe când preşedintele mergea către biroul vamal, o delegaţie cu un număr semnificativ de martori ai lui Iehova care ne aşteptau ne-au întâmpinat cu un strigăt de bucurie. Cu ajutorul unui broker vamal, un martor din Filipine, trecerea prin vamă a fost rapidă şi am intrat iute în contact direct cu fraţii care ne-au primit călduros. Filiala Societăţii Turnul de Veghere din Quezon City şi-a arătat şi ea ospitalitatea faţă de oficialul care îi vizita, pregătindu-i o cameră cu tot confortul de la sediul din Brooklyn pentru următoarele patru zile. Dar înainte de a ne retrage pentru a înnopta, am avut plăcerea de a vorbi cu un grup mare de membri ai familiei filialei, misionari şi fraţi filipinezi nativi, până foarte târziu, şi aşa ne-am putut cunoaşte mai bine.

Vizita fratelui Franz a fost transformată într-un prilej de congres naţional al martorilor lui Iehova, în rândul multelor insule ale Filipinelor, vreme de trei zile, între 15 şi 17 ianuarie 1957. A fost folosit chiar acelaşi stadion care a fost folosit în primăvara trecută, când preşedintele societăţii şi secretarul său au vizitat Filipinele, frumosul stadion de fotbal Rizal Memorial. În ciuda scurtului timp avut la dispoziţie pentru a-i anunţa pe toţi fraţii împrăştiaţi în toată ţara, ne-a onorat să vedem că aceia care au participat veneau de pe tot cuprinsul Filipinelor. Absolventul misionar de la Gilead care a fost numit serv de congres a făcut o treabă bună pentru acesta. Deschiderea congresului pe care l-a aranjat cu câteva luni înainte de evenimentul propriu-zis a demarat frumos organizarea pentru marea sarcină ce le stătea înainte. Acestea au rezultat într-un congres de succes.

Evenimentele incluse în program le-au oferit tuturor membrilor congresului o somptuoasă masă spirituală, dimineaţa, la prânz şi seara. Discursurile aveau să fie prezentate în cele 2 dialecte dominante în insule, ilocano şi tagalog, ca şi în engleză. O scenă atrăgătoare, care avea ca punct de atracţie turnuri de veghere şi împodobită cu textul anului 1957, scris în cele 8 limbi principale din Filipine, a fost ridicat pe terenul plin de iarbă, centrat în faţa tribunei mari acoperite, care este flancată de peluzele care se întind de jur-împrejurul marii piste ovale ce înconjoară stadionul. O noutate a fost înlocuirea orchestrei cu un cor mixt acompaniat doar de un pian. Sub îndrumarea muzicală a unui absolvent de la Gilead, corul a făcut, pentru public, introducerea în fiecare dintre cântări, cântând primul vers, după care întreaga adunare continua să cânte cu glas tare. Acest lucru a funcţionat foarte bine.

Servul responsabil de relaţiile publice a aranjat câteva interviuri la ştiri. Aşa că, în dimineaţa zilei de deschidere a congresului, marţi, 15 ianuarie, fratele Franz şi acest serv au mers la două posturi radio pentru angajamente. Primul, DZFM (Postul Poporului) este deţinut de guvern. Directorul de programe a fost foarte prietenos. În ciuda faptului că nu se simţea foarte bine, a avut amabilitatea de a păstra ora şi data stabilite iniţial pentru interviu; ba chiar a anulat un program plătit, cu durata de 30 de minute, pentru a face loc în program vicepreşedintelui Societăţii Watch Tower. Interviul de o jumătate de oră a fost luat „pe viu”,

Cuprins

transmis în direct din studio. Directorul de programe a fost mulţumit de informaţiile de interes public pe care fratele Franz le-a dat ca răspuns la multe întrebări, mai ales poziţia pe care o au martorii lui Iehova față de comunismul ateu. Insulele Filipine nu au niciun fel de relaţii diplomatice cu guvernul sovietic din Rusia.

Imediat după primul interviu, a fost nevoie să ne îndreptăm spre sediul postului CBN (Chronicle Broadcasting Network), un post de radio comercial, pentru a ne respecta ora întâlnirii. Am înregistrat acolo un interviu de 15 minute. Acesta a fost dat pe post ziua următoare, iar cei de la departamentul de sunet al stadionului Rizal Memorial au putut să îl înregistreze și să îl ruleze, în reluare, seara, într-o pauză a congresului.

Între timp, servul de filială al Societăţii, care era și președintele congresului, a ţinut o sesiune de comunicări, de două ore, cu servii de district, de circuit și de grupă, în tribuna mare a stadionului. Majoritatea celorlalţi participanţi la congres au folosit dimineaţa în serviciul de teren. Pe când se apropia ora oficială a deschiderii congresului, după amiaza, cerul se înnora și, curând, au început să fie averse de ploaie. Cu toate acestea, chiar în prima zi tribuna mare a fost plină, iar unii dintre participanți au stat la peluze. Servul de filială, ca președinte de congres, a ţinut cuvântarea oficială de bun-venit acestei mulţimi frumoase și destul de mari de fraţi, iar apoi șapte fraţi au discutat cu competenţă despre cele șapte obiective spirituale ale martorilor lui Iehova pentru anul 1957.

Pentru evenimentele din programul de seară, mulţimea a crescut apreciabil, de la 5768 de oameni, câţi au fost prezenţi după-amiază, la 6353 acum. Discursul vicepreședintelui despre nevoia de a susţine organizaţia vizibilă a lui Iehova s-a dovedit să fie cât se poate de oportun și la momentul potrivit, oferind un punct de vedere pe care mulţi nu l-au avut înainte. Acest lucru le-a furnizat o bază pentru a înţelege mai bine și a aprecia mai deplin momentul de apogeu care a urmat, și anume prezentarea unei rezoluţii speciale, care, încă de timpuriu, din vara trecută, a fost supusă adoptării de către adunările de martori ai lui Iehova de pe tot globul. Chestiunea, prezentată mai întâi în engleză, a fost tradusă simultan de translatori aflaţi la stânga și la dreapta vorbitorului, în ilocano și tagalog. Atunci când oratorul și-a ridicat mâna, cerând să se exprime votul asupra moţiunii în faţa celor 6 353 adunaţi, au început aplauze entuziaste, împreună cu vociferări entuziaste, pentru adoptarea acestei rezoluţii curajoase împotriva persecuţiei comuniste, în toate cele trei limbi. În paranteză fie spus, traducerea simultană a cuvântărilor în engleză de către translatori, fiecare echipat cu căști care erau conectate la microfonul central, în ilocano și tagaloc, a economisit mult timp, iar fiecare grup lingvistic, plasat în locul său desemnat din tribuna mare, a auzit foarte clar, fără confuzii. Aranjamentul a funcţionat excelent, și mulţi dintre participanţi și-au exprimat aprecierea faţă de această mare îmbunătăţire a metodei de traducere faţă de ultimul congres naţional care a avut loc tot acolo.

Miercuri, 16 ianuarie, după studierea textului biblic al zilei pe stadion, a urmat din nou un serviciu pe teren plin de bucurie și unitate. De asemenea, în tribună, întrunirile de dimineaţă au fost ţinute în diferitele dialecte – Ceb-Visaya;

Cuprins

Hiligaynon-Visaya, Bicolano şi Pampango – pentru beneficiul participanţilor la congres care nu înţelegeau principalele trei limbi folosite. Rezumatul programului zilei precedente, mai ales rezoluţia specială împotriva comunismului, a fost prezentat la aceste întruniri ale vorbitorilor de alte dialecte. Simultan, în bufetul cu autoservire, chiar vizavi de stadionul de fotbal, servul de filială a ţinut o întrunire exclusivă cu servii de district şi circuit din Insulele Filipine. Astfel, s-a oferit atât hrană materială, cât şi spirituală la acest bufet cu autoservire al Congresului Pacea Lumii Noi, cu bucătăria sa şi liniile sale de servire şi multele ei mese, toate sub acoperişuri protectoare, ingenios construite chiar de martorii lui Iehova.

Unii reporteri de ştiri au fost suficient de inteligenţi cât să se preocupe de cel mai important lucru care avea loc atunci în capitala naţiunii. Curând după ora 10, patru dintre ei au vorbit cu fratele Franz într-o cameră a clădirii administrative şi l-au asaltat cu întrebări. Reporterul de la al doilea cel mai mare ziar din Filipine s-a dovedit a fi cel mai entuziast. Ziarul său, *Cronica* de Manila, a publicat interviul pe prima pagină, cu titlul „Liderul martorilor spune că vor rămâne neutri în caz de război” şi, sub fotografia vicepreşedintelui au apărut cuvintele „(...) fără amestec în politică”. Relatarea a fost foarte bună. Ziariştii, obţinând suficiente informaţii, au plecat, dar imediat după ei au năvălit 25 de misionari absolvenţi de la Gilead, care se aflau încă în serviciu cu timp integral acolo, în Insulele Filipine. Întrebările lor, de alt gen, au smuls sfaturi valoroase cu privire la problemele locale cu care se confruntă misionarii. Aceşti vânători şi strângători devotaţi ai oilor Păstorului cel Bun au fost îndemnaţi să fie optimişti şi să se lupte în continuare în activităţile lor salvatoare de vieţi şi să ţină tare la numirea lor nepreţuită, fără să-şi părăsească postul şi datoria.

După-amiaza, pe scena congresului s-au ţinut două simpozioane, conduse de vorbitori de la filiala din Filipine a Societăţii şi de servii călători de circuit. Primul simpozion s-a ocupat cu „Organizarea grupei” şi al doilea cu „Vestirea împărăţiei lui Iehova cu ajutorul revistelor”. De asemenea, la ora 14:10 a acestei după-amiezi fratele Franz a fost intervievat pe scena mobilă a Studioului K al postului radio DZRH, din clădirea Manilla Broadcasting Company, vreme de 15 minute. Cu toate acestea, atunci când „şefii cei mari” au auzit înregistrarea interviului, nu le-a făcut prea multă plăcere să o difuzeze. Apoi, a sosit seara şi, sub un cer senin şi o lună plină, fratele Franz s-a adresat adunării despre „Să rămânem între graniţele Societăţii Lumii Noi”. Cele 6919 persoane au fost foarte atente şi au izbucnit în aplauze. Au apreciat argumentele unei persoane care demonstrează loialitate de nezdruncinat în organizaţia favorizată a lui Iehova.

Inevitabil, ca la toate congresele, a sosit şi ziua finală a congresului din Manila. Şi a fost o zi aglomerată. Botezul a fost programat ca primul lucru de făcut dimineaţa. Întrebările pentru candidaţii la botez, ca să se afle dacă sunt vrednici pentru acesta, au fost puse în toate limbile şi dialectele vorbite de candidaţi; pe lângă engleză, în Tagalog, Ilocano, Cebu-Visayan, Hiligaynon-Visayan, Bicolano, Saamareno, Pangasian, Pamapngo, Zambel şi Ibanag. În ciuda diferenţelor de limbă, toţi erau asemenea prin faptul că erau dedicaţi aceluiaşi Dumnezeu, Iehova, şi prin faptul că înţelegeau adevărul împărăţiei sale. Ca urmare, 279 au primit

Cuprins

favoarea botezului în bazinul de înot al YMCA, nu departe de stadionul Rizal, unde cei 6572 de oameni prezenţi au auzit răspunsurile lor afirmative la întrebările decisive.

Având în vedere faptul că sfârșitul zilei avea să fie devotat întrunirilor publice, vorbitorii de după-amiază au fost și cei care le-au dat fraţilor îndemnuri la despărţire. Ei erau conștienţi că, în ultimul an, organizaţia din Filipine a suferit o pierdere considerabilă în ceea ce privește numărul de slujitori activi, care vesteau. Așa că i-au încurajat pe participanţii la congres să se străduiască să recupereze din pierderile trecutului și să țină pasul cu restul societăţii Lumii Noi, în ceea ce privește expansiunea serviciului. Servul de filială din Filipine, Earl K. Steward a ţinut, în termeni foarte potriviţi, discursul de încheiere al după-amiezii și i-a îndemnat, cu multă energie, să aibă mai multă eficienţă ca slujitori ai Lumii Noi. Cuvintele le-au mers la inimă celor 7652 de ascultători.

După o pauză de 45 de minute, în răcoarea începutului de seară, mulţimea care a inundat tribuna principală și peluzele, pentru adunarea publică, a ascultat cu mare atenţi prezentarea, în engleză, ilocano și tagalog a discursului „Pacea Lumii noi în timpul nostru – De ce?” Acest public (9463 de oameni, după numărători), cel mai mare număr de participanți la congres, a fost foarte entuziasmat și a reacţionat prompt. Au aplaudat faptul că vorbitorul, fratele Franz, a apărut în faţa lor în costum național filipinez, purtând un *barong Taglog*, frumosul dar pe care l-a primit, ca semn de apreciere, de la unul din fraţii filipinezi, și apoi au aplaudat cu vigoare ideile mișcătoare ale discursului său, fără niciun fel de ezitare, redate cu atâta însufleţire de translatorii de la stânga și dreapta sa. Ei au auzit, au înţeles, au simţit! Aprecierea pe care o au pentru mesajul Lumii Noi a fost demonstrată mai departe de faptul că au primit, la încheiere, mii de exemplare gratuite ale broșurii *„Această veste bună a Împărăţiei”.* Această lectură publică și toate activităţile de teren care au fost îndeplinite anterior de către miile de martori care au făcut vizite în oraș au deschis drumul spre o colosală lucrare de continuat, pusă pe umerii adunărilor din capitală.

Per ansamblu, congresul a arătat o mare creștere spirituală, în comparaţie cu cele anterioare. S-a observat și o îmbunătăţire în comportamentul participanţilor, căci diferitele departamente ale congresului erau mai bine organizate și au arătat o eficienţă mai mare, mai ales bufetul cu autoservire al Congresului Pacea Lumii Noi și departamentul de sunet. Departamentul de publicitate a trimis comunicate de presă în 8 zile diferite, către 6 cotidiane de limbă engleză, 2 de limbă tagalog, 3 de chineză, și la 6 săptămânale și 14 ziare provinciale. S-au scris aproape 9 metri de coloane de ziar, mai ales către ziarele zilnice de tiraj mare. La momentul scrierii acestui raport a apărut o revistă săptămânală care conţine un articol bazat pe informaţiile date de departamentul de publicitate, în engleză, pe 2 februarie; iar un alt săptămânal, în tagalog, pe 10 februarie.

Din moment ce Republica Filipine nu menţine niciun fel de relaţii diplomatice cu guvernul sovietic de la Moscova, ce era de făcut cu exemplarul din rezoluţia specială care a fost adoptată și semnată oficial pe scena congresului,

Cuprins

înaintea celor 6353 de participanţi, în prima seară? A trebuit să găsim un intermediar care să o înmâneze canalelor diplomatice ruse. Din fericire, şi exact la timp, ultimul lucru pe care l-a făcut fratele Franz înainte de plecarea sa din capitala Filipinelor, vineri, 18 ianuarie, a fost să meargă la Ministerul de Justiţie, însoţit de servul de filială şi de brokerul nostru vamal, înainte de amiază. Acolo, au fost invitaţi în biroul celui ce era, pe atunci, vicepreşedintele Republicii Filipine, domnul Carlos Garcia, care avea şi funcţia de secretar de Externe. Tocmai în această calitate din urmă l-am şi abordat. Onorabilul domn Garcia s-a dovedit a fi foarte afabil şi plin de consideraţie. S-a aşezat împreună cu vicepreşedintele Societăţii pe o canapea şi a vorbit în particular cu el, pe un ton ce anunţa o conversaţie plăcută şi lungă. Părea să-şi fi pierdut noţiunea timpului. Aşa că înainte ca întrevederea să se fi încheiat, pentru că vicepreşedintele Societăţii trebuia să ajungă la aeroport, vicepreşedintele Filipinelor ne acordase deja 40 de minute din timpul său preţios. În mod democratic şi în sprijinul libertăţii constituţionale de a ne închina lui Dumnezeu după cum ne dictează conştiinţa, el a acceptat din mâinile fratelui Franz exemplarul semnat al rezoluţiei speciale şi a spus că o va da mai departe oficialului rus în cauză, prin intermediul guvernului American. Ne-am exprimat, cu sinceritate, aprecierea cuvenită faţă de vicepreşedintele Garcia, pentru bunătatea sa. Cu două luni mai târziu, pe 18 martie, a depus jurământul de preşedinte în Manila, urmându-i în funcţie fostului preşedinte Ramon Magsayay, care a murit într-un accident de avion.

Un număr de fraţi, atât misionari, cât şi filipinezi, s-au adunat să-l vadă pe fratele Franz decolând de pe aroportul internaţional din Manila. În cele din urmă, cam pe la 14:30, avionul Flying Tiger s-a ridicat în aer şi deasupra golfului Manila, îndreptându-se spre următoarea oprire a fratelui Franz.

(Va urma)

Întrebări de la cititori

V-am ataşat un articol, „Vandalul zelos” din revista *Natura*, nr. din decembrie 1956. Este acesta un mod potrivit de a mărturisi adevărul? – C.T., Statele Unite

Articolul din revistă conţine o fotografie cu două stânci din parcul naţional Olympic, din statul Washington. Pe una este scrisă, cu litere albe de cam 60 cm: – „Exodul 6:3, Numele lui Dumnezeu cel Atotputernic este IEHOVA”. Pe cealaltă, e scris cu vopsea: „PSALMUL 83:18, Ca să se ştie că tu, al cărui nume este IEHOVA, numai tu eşti Cel Preaînalt peste tot pământul!” Articolul comentează: „Avem foarte mari dubii că persoanele responsabile din cadrul confesiunii religioase căreia îi aparţine acest contravenient ar sancţiona practicile de folosire a

Cuprins

parcurilor naţionale în asemenea scopuri”. Adaugă și această observaţie despre efectul semnelor: „Ele îi mișcă pe unii privitori, și îi dezgustă pe cei mai mulţi.”

Nu, acesta nu este un mod corect și bun de a depune mărturie, și niciun martor matur al lui Iehova nu s-ar folosi de asemenea metode, de vandalizare a locurilor publice și care instigă animozitate în loc de bunăvoinţă. Atât Biblia, cât și Societatea pun accentul pe mărturia din casă în casă și stradală sau studii biblice la domiciliu, unde vestitorul adevărului folosește Biblia și literatura biblică, și cuvinte care vin chiar de pe buzele sale. Cerul și pământul mărturisesc deja în felul lor despre Iehova Creatorul, reflectând maiestatea, puterea și grandoarea sa, așa cum ne spune și Biblia. (Ps. 19:1-6; Rom. 1:20) Fiinţele umane au și ele moduri de a reflecta lauda lui Iehova, iar acestea sunt stabilite în Biblie. Vandalizarea naturii și înjosirea mesajului în ochii altora nu sunt moduri dintre cele aprobate de Biblie.

Întâmplător, revista Societăţii *Treziţi-vă!*, a publicat în numărul din 8 august 1956, un articol care deplânge lipsa de apreciere faţă de parcurile naţionale, articol intitulat „Nu lăsaţi ca parcurile să devină mahalale.”

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți?

Care este cel mai izbitor fapt despre bisericile protestante din Anglia? P. 451, parag. 5.

Ce înseamnă să nu luăm numele lui Dumnezeu în deșert? P. 452, parag. 4.

De ce nu a distrus Dumnezeu Israelul, la muntele Sinai, pentru că s-a închinat vițelului de aur? P. 453, parag. 2.

De ce a restabilit Dumnezeu Israelul în țara lui Iuda, după șaptezeci de ani de captivitate? P. 454, parag. 1.

Ce va ajuta o persoană să dobândească o nouă personalitate? P. 459, parag. 3.

Cum laudă soarele fără glas pe Dumnezeu? P. 461, parag. 5.

De ce a poruncit Dumnezeu lui Israel să-i izgonească pe cananiți din Țara Promisă? P. 462, parag. 9.

Ce oameni priveau o bucată de lemn ca o călăuză? P. 464, parag. 13.

Ce rege și-a jertfit fiul, prin foc, pentru un idol? P. 465, parag. 16.

De ce ar trebui o persoană să-și vorbească? P. 468, parag. 6.

Cum rumegă o persoană mental? P. 470, parag. 10.

Cum poate fi mai bună ziua morții cuiva decât ziua nașterii lui? P. 471, parag. 12.

De ce râsul nebunilor este precum spinii ce ard sub o oală? P. 472, parag. 15.

Unde trăiesc familii în case de 2m X 2m? P. 474, parag. 4.

Unde a fost oferită o cuvântare de botez, într-o dimineață, în unsprezece limbi? P. 478, parag. 2.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

1 septembrie: De ce pustiește Iehova pământul? Pag. 460.

8 septembrie. Vreți să trăiți pentru totdeauna pe pământ? Pag. 466.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 AUGUST 1957 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FERICIŢI SUNT CEI ÎMPĂCIUITORI - Pag. 589

PERSECUŢIE RELIGIOASĂ ÎN PARAGUAY - Pag. 597

ESTE VALABILĂ ORDINAREA PRIN BOTEZ? - Pag. 599

MARTORI ÎN LAGĂRELE DE MUNCĂ DIN RUSIA - Pag. 603

CEL MAI CIUDAT ORAŞ ZIDIT DE OM - Pag. 604

LUPTA CREDINŢEI A CELOR ÎMPĂCIUITORI - Pag. 609

PARTEA 4 – ÎN JURUL LUMII CU VICEPREŞEDINTELE - Pag. 617

BISERICA LOCALĂ – ASEMĂNĂTOARE UNUI CLUB SOCIAL - Pag. 624

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 626

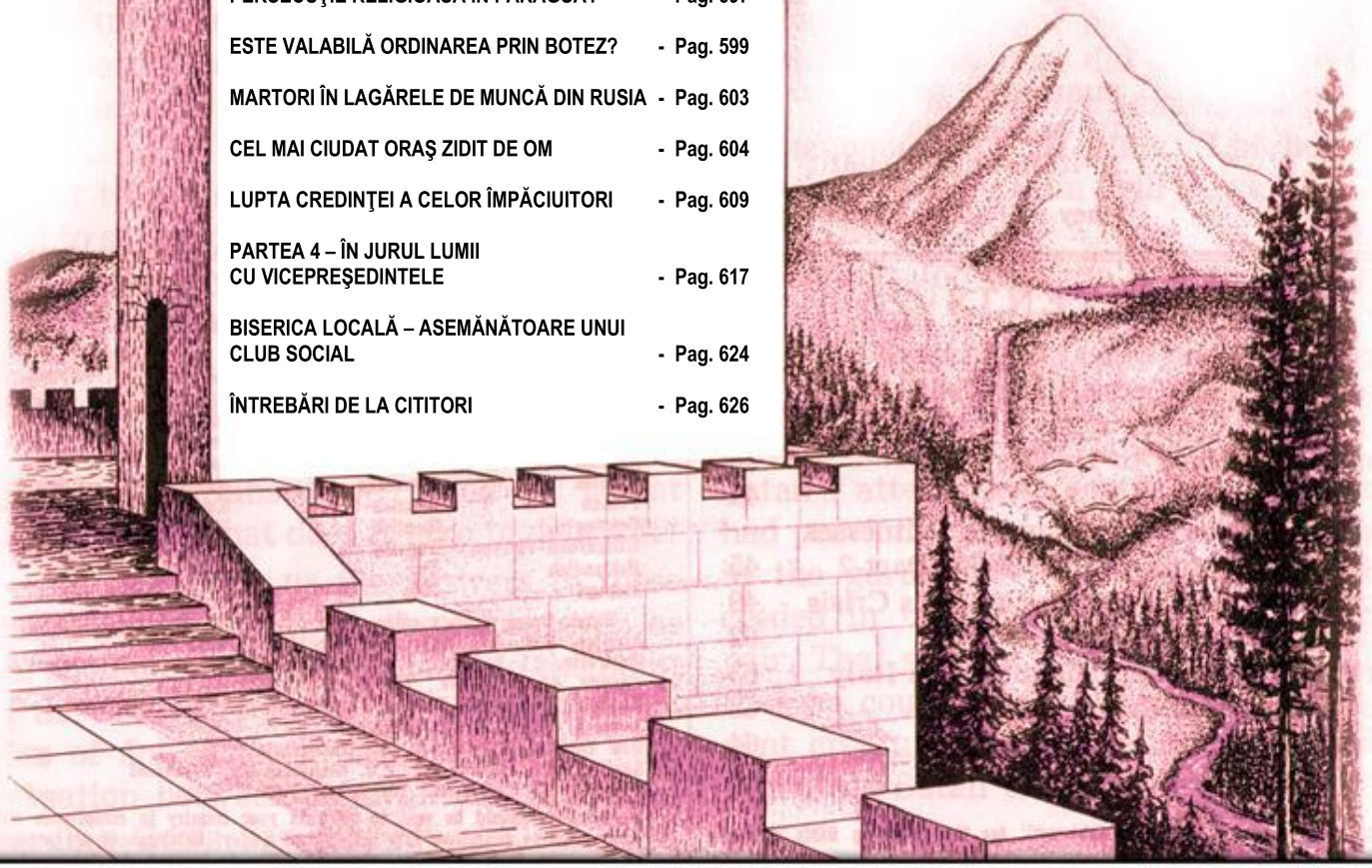

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

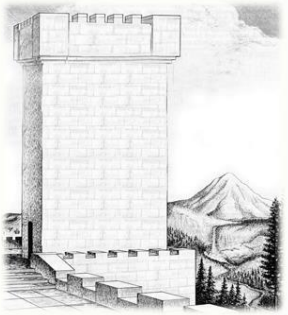

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1957 **Nr 16.**

FERICIŢI SUNT CEI ÎMPĂCIUITORI

„Fericiţi sunt cei împăciuitori, fiindcă vor fi numiţi ‚fii ai lui Dumnezeu'.”
—Mat. 5:9, *NW*.

„IEHOVA va binecuvânta poporul Său cu pace,” a spus psalmistul. „Cei blânzi vor moşteni ţara, şi se vor bucura de belşugul păcii.” (Ps. 29:11; 37:11, *AS*). Vorbindu-le discipolilor Săi în predica de pe munte, Isus a făcut referire la aceste făgăduinţe şi la dorinţa oamenilor sinceri pentru condiţii paşnice. El a vorbit despre un grup de bărbaţi şi femei credincioase, care urmau să promoveze pacea pe pământ în timp de vremuri de necaz, spunând: „Fericiţi sunt cei ce fac pace: căci ei vor fi numiţi copiii lui Dumnezeu.” (Mat. 5:9, *Dy*) Aceşti făcători de pace şi-au pus credinţa, nu în armistiţii şi înţelegerile de pace zbuciumate ale oamenilor, ci în pacea veşnică pe care Dumnezeu a promis să o stabilească în vremea noastră, prin Împărăţia Sa a dreptăţii. Ei înţeleg că nicio naţiune sau comunitate de naţiuni de astăzi nu poate asigura pacea permanentă. În schimb, la fel ca în zilele lui Ieremia, oamenii continuă să strige „Pace, pace!” când nu este pace.—Ier. 6:14.

[2] Timp de secole, oamenii sinceri au muncit pentru pace, dar străduaniile lor cele mai mari au sfârşit în eşec. Au existat multe cauze de război: expansiune teritorială, naţionalism, dorinţa naţiunilor pentru resurse naturale, intrigi politice—chiar şi religie. Aşa cum progresează ştiinţa, aşa progresează şi teroarea războiului. Nicio altă generaţie nu s-a temut aşa mult de ameninţarea unui război ca cea de acum. Studenţii în istorie ne spun că au existat întotdeauna războaie şi că vor

Cuprins

exista mereu. De fapt, nimeni alta decât prestigioasa *Enciclopedie Britanică* spune aşa: „Conflictul, cu moartea ca pedeapsă finală, este o lege universală a vieţii.” În timp ce acest lucru poate fi adevărat pentru sistemul de acum al lumii, nu este valabil şi pentru lumea nouă a lui Dumnezeu, care are Cuvântul lui Iehova drept legea vieţii. Chiar şi în acest sistem, majoritatea oamenilor nu îşi doresc război, deoarece cunosc beneficiile păcii. Imaginaţi-vă condiţiile care ar fi pe pământ dacă naţiunile nu şi-ar mai vărsa bogăţia în armamente şi dacă ar predomina condiţii paşnice în toată lumea! Nu ar mai fi atâta vărsare de sânge în bătăliile naţiunilor, care lasă ţările pustiite, casele arse şi familii risipite. Dar este posibil un astfel de timp? Sau este omul condamnat pentru totdeauna să se dea pe un carusel între război şi pace, urcând pe culmile păcii, doar pentru a se arunca din nou în conflicte sângeroase?

[3] Pentru răspunsul nostru trebuie să ne uităm la Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu, Biblia. Acolo vedem că principalele condiţii care există astăzi pe pământ au fost prezise cu mult timp în urmă, în profeţie. Nici oamenii şi nici naţiunile nu au soluţia problemei. După cum ne spune Biblia: „Este o cale care i se pare dreaptă omului; dar la capătul ei sunt căile morţii.” (Prov. 14:12, *AS*) Faptul că Dumnezeu a ştiut cu mult timp înainte necazurile care năpădesc acum naţiunile este arătat clar în capitolul şase al Apocalipsei, în care profeţia vorbeşte despre un cal de culoarea focului ce va călca în picioare naţiunile, iar despre călăreţul său se afirmă că „i s-a dat voie să ia pacea de pe pământ.” (6:4, *NW*) Apoi urmează foametea, epidemii şi moarte, după felul care a devenit cunoscut nouă în această generaţie. Nu ni se spune niciunde în Scripturi că oamenii se vor ridica treptat spre perfecţiune, prin propriile eforturi. În schimb, Isus a prezis că se vor înrăutăţi condiţiile în timp ce ne apropiem de apogeul acestui sistem. El s-a referit la un război total, cu o naţiune ridicându-se împotriva altei naţiuni şi o împărăţie împotriva altei împărăţii. (Mat. 24:7) Cu toate că batjocoritorii din zilele noastre ridiculizează posibilitatea ca războaiele mondiale pe care le-am văzut să aibă vreo semnificaţie deosebită, rămâne adevărat faptul că un astfel de război total nu a fost niciodată posibil înainte de timpul nostru. Abia acum a fost făcut posibil războiul mondial, prin progresele în domeniile comunicării, transporturilor şi armamentelor, după cum a prezis Isus.

[4] Cu toate acestea, Isus a arătat că, în loc de a fi descurajaţi din cauza nesiguranţei problemelor din lume, creştinii adevăraţi ar trebui să-şi ridice capetele şi să se bucure, deoarece aceste condiţii marchează o vreme a schimbării. Speranţa deţinută de Cristos ca Prinţ al Păcii nu este visul iluzoriu de pace pe care îl văd naţiunile, ci Cuvântul promis al lui Iehova Dumnezeu: „Creşterea guvernului său şi a păcii nu va avea sfârşit, ... zelul lui Iehova al oştirilor va înfăptui asta.” „El ... va sfărâma în bucăţi pe prigonitor. În zilele Sale vor înflori cei drepţi, şi belşugul păcii, până ce nu va mai fi lună.” (Isa. 9:7; Ps. 72:4, 7, *AS*) Istoria trecută demonstrează că acest lucru nu se va împlini niciodată atâta timp cât lumea rămâne împărţită în partidele politice şi religioase de acum. Totuşi, Dumnezeu ne asigură că schimbarea se va produce, nu prin intrigi umane, ci prin intervenţie divină. Isaia 32:1, 17 spune: „Un rege va domni în dreptate, şi prinţii vor conduce în judecată.

Cuprins

Iar lucrarea dreptăţii va fi pacea; iar rezultatul dreptăţii va fi linişte şi siguranţă pentru totdeauna.” În legătură cu aceste profeţii nu există niciun indiciu că vor fi împlinite ca urmare a eforturilor omeneşti. De fapt, cea mai mare încercare a naţiunilor de a promova pacea mondială prin Naţiunile Unite a eşuat în unificarea popoarelor de pe pământ, iar cursa înarmărilor continuă cu naţiuni care înmagazinează bombe letale, urmând „calea care pare dreaptă omului.”—Prov. 14:12.

[5] Pacea durabilă poate veni doar prin puterea lui Dumnezeu. Creatorul măreţ al universului face ca toată creaţia Sa să acţioneze în armonie perfectă şi în ordine, conform voinţei Sale. El a stabilit o limită de timp pentru condiţiile haotice care predomină pe pământ şi ne-a asigurat pacea prin Împărăţia Sa a dreptăţii. La Iacov 4:1 (*NW*) citim: „De unde vin războaiele şi de unde vin luptele dintre voi?” Cu siguranţă nu sunt de la Iehova, Dumnezeul Păcii; şi nici nu sunt aduse de Isus Cristos, marele Prinţ al Păcii. O cauză majoră a războiului este lăcomia, iar Iacov vorbeşte şi despre dorinţe trupeşti egoiste şi ţeluri greşite. Dumnezeu nu iubeşte aceste lucruri; deci pentru oamenii cu credinţă cultivarea prieteniei cu acest sistem al lumii înseamnă vrăjmăşie cu Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu de a aduce pace omenirii nu este prin încercarea de a cârpi sau a transforma sistemul prezent.

[6] Isus a arătat temelia de durată pentru unitate între oamenii cu credinţă, citând cele două porunci măreţe. Acesta este remediul real pentru bolile lumii, să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu toată mintea, din tot sufletul şi cu toată puterea, iar pe aproapele nostru să-l iubim ca pe noi înşine. Dacă oamenii ar adopta astăzi acest remediu ar însemna încetarea imediată a ostilităţilor şi sfârşitul veşnic al războiului. Acest remediu este aplicat chiar acum de Dumnezeu pentru oamenii credinţei.—Mica 4:1-3.

[7] De aceea, nu putem spune că războiul vine de la Dumnezeu, că El este un instigator şi un aţâţător al războaielor printre naţiuni. Privind înapoi în istorie, putem să ne întrebăm: Dacă Dumnezeu îi susţine pe cei care afirmă că se luptă pentru El, atunci de ce, din punct de vedere „creştin”, au fost cruciadele un eşec aşa mare? Sau ce putem spune despre Războiul de Treizeci de Ani? Acesta a fost descris ca un „conflict teologic ... singurul şi cel mai oribil episod militar din istoria Occidentului.” Au dovedit urmările acelui război că Dumnezeu era de partea protestanţilor şi catolicii greşeau? Catolicii sinceri nu ar accepta o astfel de afirmaţie. Când două naţiuni care nu practică creştinismul se implică în război, de partea cui este Dumnezeu atunci? Având în vedere astfel de întrebări este surprinzător că unii clerici învaţă că războiul slujeşte scopurilor lui Dumnezeu.

[8] Într-o predică din Catedrala St. Patrick din New York, Monsenior Green a afirmat că ‚războiul din Coreea a făcut parte din planul lui Dumnezeu de a popula Împărăţia cerului.’ Creştinii nu pot spera să dobândească Împărăţia cerului încălcând legământul veşnic al lui Dumnezeu cu privire la sfinţenia vieţii. Deci întrebarea arzătoare nu este, ‘De partea cui este Dumnezeu?’, ci ‚Suntem noi de partea lui Dumnezeu?’ Gândiţi-vă la cuvintele altor clerici importanți şi vedeţi dacă sunteţi de părere că sunt de partea Cuvântului lui Dumnezeu în această chestiune. Un slujitor a spus: „A lua viaţa în ură este o faptă cumplită”; dar

Cuprins

„ostaşul creştin răneşte în prietenie inamicul. În prietenie ucide inamicul. În prietenie primeşte rănile inamicului. Îşi păstrează inima prietenoasă în timp ce inamicul îl ucide. ... După ce a rănit inamicul, se grăbeşte la el ... cu o speranţă nemuritoare că uneori ... el şi inamicul său vor găsi un motiv comun ... în vreun plan măreţ al lui Dumnezeu.” Cu altă ocazie, editorul *Registrului Creştin* a spus: „În calitate de creştini, bineînţeles, spunem că Cristos aprobă [războiul]. Dar oare El ar lupta şi ar omorî? ... Nu ar fi nicio ocazie de a cauza moartea unui inamic de la care S-ar da în lături sau S-ar eschiva să o ducă la sfârşit! El ar lua baioneta, grenada, bomba şi puşca şi ar înfăptui munca de ucigaş.” (*Propovăduitorii Prezintă Armele,* paginile 67, 68) Nu este de mirare că mulţi oameni s-au îndepărtat de religie prin astfel de învăţături sadice. După cum întreabă Ieremia 6:15: „S-au ruşinat ei când au înfăptuit urâciunea? Nu, nu s-au ruşinat deloc, nici nu s-au putut înroşi.” „De la profet şi chiar până la preot toţi se poartă cu falsitate.”—Vs. 13.

[9] Afirmaţiile acestor creştini mărturisiți nu reflectă gândirea lui Isus, când le-a spus discipolilor Săi că ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lor, cu toată mintea, din tot sufletul şi cu toată puterea, şi pe aproapele lor să-l iubească ca pe ei înşişi. Chiar şi în afară de punctul de vedere biblic despre război, rodul său este respingător pentru toţi oamenii cu inima sinceră. S-a spus că „obiectul legitim al războiului este o pace mai perfectă’; dar care sunt rezultatele? Foametea, sărăcirea, mizeria, bolile, moartea şi distrugerea frumuseţilor pământului. Aceste lucruri nu contribuie la o pace mai perfectă, ci doar la vrajbe continue şi ură între oameni.

[10] Istoria arată că clerul nu a slujit în rolul fericit de împăciuitor, ca fii adevăraţi ai lui Dumnezeu, ci au luat parte, de fapt, la promovarea războiului. Nu e de mirare că Isaia 1:15 afirmă: „Iar când îţi vei întinde mâinile, Îmi voi ascunde ochii de tine:da, când vei face multe rugăciuni, nu te voi asculta: mâinile tale sunt pline de sânge.” Acest sistem prezent al lumii, cu războiul său şi constrângerea sa, nu poate aduce pace permanentă omenirii.

DE CE EŞUEAZĂ EFORTURILE DE PACE

[11] De ce au eşuat eforturile cinstite ale oamenilor devotaţi în a aduce pacea? Răspunsul poate fi desluşit uşor punând reflectorul Bibliei pe acest subiect. Dând înapoi lumina la începutul istoriei tulburate a omului, vedem o creatură spirituală numită drept paznicul omului, în frumoasa grădină a Edenului. Acest heruvim trebuia să îndrume omul cu privire la viaţă şi închinare curată. Dar în loc de a umbla pe căile pe care le pregătise Iehova, heruvimul s-a răzvrătit, râvnind la închinarea din partea primului cuplu, închinare care mergea spre Iehova, şi hotărând să se instaureze drept conducător universal în locul Creatorului. Primul său pas a fost să îi ademenească pe Adam şi Eva de pe calea închinării drepte. Astfel au fost sădite primele seminţe ale dezbinării şi vrăjmăşiei, care au înflorit

Cuprins

până acum între organizaţiile lui Satan şi Iehova. Din acea vreme, Satan a clădit o organizaţie lumească puternică, descrisă de Daniel ca fiind ca un chip mare cu un cap de aur, pieptul şi braţele din argint, pântecele şi coapsele din alamă, partea de sus a picioarelor din fier, iar partea de jos a picioarelor parţial din fier şi parţial din lut. Heruvimul ocrotitor, Satan, este el însuşi zeul demonic care controlează această organizaţie a lumii vechi. (Dan. 2:31-33, 44, 45). Împărăţia lui Dumnezeu, ca o piatră desprinsă dintr-un munte, este cea care loveşte organizaţia lui Satan, distrugând-o în final. Dar atâta timp cât acest chip domină pământul şi atâta timp cât oamenii i se închină, aşa cum au făcut în zilele din vechime, nu va fi nicio pace de la Dumnezeu. Cu toate că organizaţia lui Satan cere astăzi sprijin deplin şi închinare, adevăraţii creştini urmează exemplul evreilor credincioşi din vechime, care au refuzat să-şi compromită închinarea, deşi au fost ameninţaţi cu moartea. Ei îşi aduc aminte cum Cristos, în timpul serviciului său, a refuzat să i se supună lui Satan. Aşa că studenţii sinceri ai Scripturilor, din ziua de azi, în loc să îşi pună încrederea în strădaniile lumii vechi de a aduce pace, înţeleg că doar prin Dumnezeu va veni pace durabilă, pe calea aleasă de El.

[12] Între timp Satan pune presiune pe omenire în nenumărate moduri. „Lumea întreagă se află în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19, *RS*) Asta ne ajută să înţelegem că nu Dumnezeu este cel care aduce războaie şi foamete, boli şi moarte popoarelor de pe pământ, ci că Satan continuă încercarea răutăcioasă de a conduce sau de a distruge creaţia pământească a lui Iehova, şi a hotărât să strice credinţa celor care se străduiesc să păstreze închinarea pură. Influenţa sa este văzută a fi nu doar asupra naţiunilor, ci ajunge până la individ. Iov, un slujitor credincios al lui Iehova, a simţit această presiune satanică din plin când a fost pus la încercare. Şi-a văzut vitele, slujitorii, copiii săi iubiţi, casa sa minunată, totul distrus, în timp ce Satan acţiona împotriva lui. Chiar şi soţia i-a cerut să-L blesteme pe Dumnezeu şi să moară, dar Iov a recunoscut cu înţelepciune că aceste rele erau din permisiunea lui Dumnezeu, aşa că şi-a păstrat credinţa. Iov era un luptător, şi, cu toate că se afla la un pas de moarte, a refuzat să se dea bătut. Adevăraţii creştini de astăzi duc o luptă asemănătoare pentru credinţă.

[13] De ce i s-a permis lui Satan să exercite un control atât de mare asupra naţiunilor şi chiar asupra vieţilor oamenilor? Nu fiindcă Dumnezeu nu ar avea puterea să îl oprească, ci pentru că El i-a permis lui Satan această ocazie ca o dovadă finală pentru tot universul că lauda lui Satan că ar putea întoarce toţi oamenii împotriva Creatorului lor este zadarnică. În Exodul 9:16 citim despre afirmaţia făcută Faraonului, ca reprezentant văzut al lui Satan: „Din această cauză ţi-am permis să rămâi, ca să-ţi arăt puterea Mea; şi pentru ca ei să vestească numele Meu pe tot pământul.” (*Le*) În timpul tuturor secolelor de dominaţie satanică asupra pământului, scopurile lui Dumnezeu s-au îndreptat implacabil spre apogeul lor. De la începutul istoriei omului au fost rostite cuvinte profetice, arătându-i lui Satan că, la timpul stabilit al lui Dumnezeu, el va fi călcat în picioare. În profeţia dată mai târziu lui Daniel, organizaţia lui Satan asemenea unui chip este descrisă ca fiind răsturnată şi nimicită. Dar între timp, puterea lui demonică este exercitată în continuare în lume. Niciun om şi nicio naţiune nu

Cuprins

poate rezista unei astfel de puteri supraomeneşti; deci a lua armele pentru a încerca să îndrepte greşelile vremii nu este soluţia bună a problemei. Cine poate lupta împotriva lui Satan şi a oştirilor lui de demoni nevăzuţi? Este imposibil să te lupţi fizic cu un adversar ce este spirit nevăzut. De aceea, Pavel a spus, la 2 Corinteni 10:4, „armele războiului nostru nu sunt trupeşti.” Armele războiului spiritual sunt puternice pentru a îndepărta misterul care învăluie problemele de pe pământ şi pentru a-l dezvălui pe Satan ca marea cauză a necazurilor de pe pământ.

[14] S-a mai întâmplat o dată de-a lungul istoriei umane, când răutatea a atins apogeul, pe vremea Potopului, ca organizaţia pământească a lui Satan să fie nimicită din cale, lăsând în urmă un pământ curat. Această putere demonică s-a impus din nou, iar naţiunile au fost ţinute sub controlul ei până acum. Acum ne apropiem de marele apogeu al profeţiei biblice şi Satan face o încercare disperată de a prelua controlul. Capitolul doisprezece al Apocalipsei ne informează despre calamităţile care sunt acum pe pământ, drept consecinţă. Lumea nu a văzut niciodată o dezordine aşa mare cum o vedem noi astăzi, în timp ce Satan face un ultim efort de a distruge creaţia pământească a lui Dumnezeu. A apelat chiar şi la religia falsă pentru a sanctifica războaiele „sfinte” pe care le instigă. Semnul lui Satan a fost lăsat pe fiecare faţetă a acestui sistem al lumii vechi. Acest semn este unul al dezbinării, căci calea lipsită de iubire a lui Satan a împărţit lumea. Ea a fost împărţită religios, comercial, naţional, politic, rasial şi social. Acest lucru nu este adevărat pentru cei care ies de sub controlul sistemului satanic al lumii şi iau atitudine, rămânând în armonie cu adevărul Bibliei, ca parte a societăţii Noii Lumi.

[15] Contrastul în organizaţia poporului lui Dumnezeu este excepţional. Societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, din peste 160 de ţări din întreaga lume, poate fi găsită lucrând în unitate în serviciul Creatorului lor. Ei nu sunt despărţiţi de barierele pe care lumea veche le pune între oameni. Ei sunt uniţi în credinţă, ca şi copii ai lui Dumnezeu cu adevărat fericiţi. Apostolul Pavel a scos în evidenţă această unitate la 1 Corinteni 1:10 (*NW*): „Vă îndemn, ... să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie.” „Suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura păcii. Este un singur corp şi un singur spirit, aşa cum este şi o singură speranţă la care aţi fost chemaţi. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor.” (Efes. 4:2-6, *NW*) Această unitate în gândire şi acţiune vine din cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu şi credinţa în el. Doar prin închinare adevărată sunt oamenii tuturor naţiunilor uniţi acum, ca un popor fericit, paşnic, vestind singurul remediu pentru suferinţa lumii, Împărăţia lui Dumnezeu.

[16] Astăzi Satan îşi concentrează atacul împotriva acestui grup internaţional unit. Dar putem prinde curaj din faptul că, deşi cei care Îl slujesc pe Iehova par a fi în minoritate, totuşi, cu ocrotirea lui Dumnezeu, ei sunt de neînvins. Acest lucru a fost ilustrat în bătălia dintre David şi Goliat. (1 Sam. 17:40-51). David a preumbrit atât lupta lui Cristos împotriva lui Satan şi a organizaţiei lui uriaşe şi lupta rămăşiţei slujitorilor lui Dumnezeu de pe pământ, în timp ce se bat pentru a ocroti închinarea adevărată de influenţa demonică. Cu toate că David părea mic şi

neînsemnat şi era dispreţuit de adversar, el a venit în puterea lui Dumnezeu, strigând: „Vin la tine în numele DOMNULUI oştirilor, Dumnezeul armatei Israelului, cel pe care tu L-ai sfidat.” Prin puterea lui Iehova el a ieşit învingător. Alt caz al sprijinului lui Iehova a fost văzut când Elisei a fost înconjurat de războinicii armatei siriene. El şi însoțitorul lui tânăr s-au trezit de dimineaţă, găsindu-se încolţiţi de ostaşii inamici. Dar Elisei l-a îmbărbătat pe tânăr, spunând: „Nu te teme: căci cei care sunt cu noi sunt mai mulţi ca cei care sunt cu ei. ... iar DOMNUL i-a deschis ochii tânărului; iar el a văzut: şi, iată, muntele era plin de cai şi care de război cu foc, în jurul lui Elisei.” (2 Regi 6:16, 17). Încă o dată, puterea lui Iehova a fost suficientă pentru a-şi scăpa slujitorii de cei care-i copleşeau din punct de vedere numeric.

17 Atunci de ce Isus a murit, aparent părăsit de Dumnezeu? Nu era fiindcă Dumnezeu L-ar fi părăsit, căci, cu puţin înainte de moartea Sa, Isus a spus că Tatăl Său ar putea trimite legiuni de îngeri pentru a-L ocroti; dar El ştia că voința lui Iehova era ca El să moară. Isus S-a dovedit a fi un luptător împotriva puterii demonice, dedicându-şi viaţa de pe pământ lucrării de propovăduire. Deşi şi-a dat viaţa la moarte, aceasta nu a fost o înfrângere pentru Iehova, ci un pas înainte în scopul final al lui Dumnezeu. Isus nu a încercat să conducă toţi oamenii cu credinţă într-o armată colosală, pentru a îndrepta treburile lumeşti. El a refuzat să se închine în faţa lui Satan, astfel încât să-şi poată asuma autoritate, şi nu a urmat căile militariste ale lumii, cu toate că era în joc viaţa Sa. În schimb, a declarat: ‘Împărăţia Mea nu este din această lume; altfel slujitorii Mei ar lupta pentru a Mă apăra de evrei.’ (Ioan 18:36) Slujitorii Săi au luptat mai târziu, dar într-un alt fel.

18 Satan şi-a dublat acum eforturile împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. El conduce atacul de război împotriva acestui nucleu de rezistenţă, barat prin toate mijloacele, la porunca sa, împotriva celor care păstrează credinţa şi slujesc drept ostaşi creştini sub conducerea Comandantului lor, Isus Cristos. Apocalipsa 12:17 spune că el s-a dus să poarte război împotriva rămăşiţei urmaşilor lui Cristos. Cum îi putem identifica pe aceştia, din moment ce multe denumiri religioase susţin că ei sunt aceştia? Scriptura continuă cu identificarea exactă despre cine sunt, spunând că aceştia sunt cei care respectă poruncile lui Dumnezeu şi păstrează mărturia despre Cristos. În timp ce organizaţiile religioase false din lume susţin că respectă poruncile lui Dumnezeu, ele înlătură complet legământul veşnic despre sfinţenia vieţii. Totuşi, luptătorii pentru închinarea adevărată recunosc că această lege de la Dumnezeu, dată iniţial lui Noe, se aplică şi în zilele noastre. Nici liderii religioşi ai creştinătății nu păstrează cu adevărat mărturia lui Cristos în ziua de azi. Acesta nu este doar mesajul despre slujirea pământească a lui Isus sau despre învierea Sa, ci este mesajul pe care El însuşi a poruncit că trebuie să fie predicat în acest timp al sfârşitului, mesajul veştii bune despre instaurarea Împărăţiei dreptăţii. (Mat. 24:14) Această veste bună ţine de întronarea lui Cristos şi de faptul că și-a luat puterea acum, în timp ce duşmanii Săi continuă să conducă. (Ps. 110:2) Martorii lui Iehova au toate motivele să se bucure în timp ce vestesc acest mesaj de pace în toată lumea.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum suntem asiguraţi de pace?
2. Care sunt unele cauze ale războiului?
3. Cum a prezis Biblia actualele condiţii din lume?
4. În ce mod va veni pacea, în cele din urmă?
5. De ce nu pot fi puse pe seama lui Iehova condiţiile din lume?
6. Cum se poate aplica remediul lui Dumnezeu pentru necazurile din lume?

7,8. (a) Ţine Dumnezeu partea cuiva în războaiele dintre naţiuni? (b) Ce poziţie ia clerul în ce priveşte războiul?

9,10. (a) Descrieţi roadele războiului. (b) De ce rugăciunile pentru pace nu primesc răspuns?

11. (a) Care este originea lipsei de unitate din lume? (b) Cum este descrisă organizaţia lui Satan, şi ce poziţie ia creştinul faţă de aceasta?
12. În ce moduri este simţită de oameni activitatea lui Satan?
13. (a) De ce este permisă de Dumnezeu influenţa demonică şi ce spun Scripturile despre rezultat? (b) În ce fel ne putem împotrivi atacurilor din partea lui Satan?
14. Ce efect a avut activitatea lui Satan asupra lumii, până acum?
15. Puneţi în contrast condiţia din societatea Lumii Noi?
16. Ce asigurări avem despre victoria în serviciul lui Iehova?
17. A însemnat moartea lui Isus o înfrângere pentru Dumnezeu? De ce?
18. Cum sunt identificaţi urmaşii lui Cristos în mod pozitiv?

Persecuţie religioasă în Paraguay

Pliante incendiare coborau, fluturând, din cer. Un viscol de hârtie a acoperit zona bisericii preotului Ascencia Ayala. Ţăranii din vecinătatea oraşului Ita au mers, curioşi, să ia câte un pliant. Avionul din care au fost aruncate a zburat mai

Cuprins

departe, împlinindu-şi rolul într-unul din cazurile recente de persecuţie religioasă în Paraguay.

Scrise de preotul paroh, pliantele le spuneau cititorilor: „Vineri, 1 martie 1957, la ora 17:30, în faţa bisericii va avea loc o mare adunare de creştini catolici din oraş şi din districte (...) La ora 18:30, o manifestaţie copleşitoare de catolici pentru a-i repudia pe „(falşii) martori ai lui Iehova". Ereticii protestanţi nu au dreptul la o întrunire, în orice loc din Ita."

Dar, cu mult înainte ca aceste pliante să cadă din cer, sub sponsorizare preoţească, martorii lui Iehova făcuseră deja aranjamentele legale pentru un congres creştin în Ita, un oraş aflat cam la 50 de km de capitala Paraguayului, Asuncion. Adunarea locală a dorit acest congres pentru beneficiul multelor persoane cu bunăvoinţă din oraş. Aşa că martorii lui Iehova au făcut solicitări pentru folosirea zonei bazinului de înot municipal. Autorităţile oraşului Ita au fost de acord cu acest lucru, iar de la sediul poliţiei din Asuncion s-a emis un permis pentru congres. S-au respectat, deci, toate cerinţele legale. Martorii lui Iehova aveau tot dreptul să se întrunească în Ita.

Martorii au început să sosească în Ita, pentru congres, din multe localităţi. Veştile despre acţiunea duşmănoasă şi plină a ură a preotului au făcut ca grupul creştin să se întrunească în casa unuia dintre martori, care era folosită ca Sală a Împărăției locală. Congresul a început cu o întâlnire care-şi propunea creşterea eficienţei lor în predicarea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu.

Cu două străzi mai încolo, o mulţime de mai bine de 1000 de persoane se adunase în faţa bisericii. Preotul a ieşit ca să-şi conducă turma. Discursul său a început ca o tiradă; şi s-a transformat într-un discurs incendiar, care să agite gloata şi să o instige la violenţă împotriva martorilor întruniţi.

Pe măsură ce preotul vorbea, mulţimea devenea tot mai agitată, cu fiecare minut. În acest moment, un locotenent secund în rezervă al forţelor aeriene din Paraguay, Solano Garmarra, l-a abordat pe preotul Ayala. Locotenentul, dându-şi seama că preotul era cel ce dirija lucrurile, a încercat să îl calmeze. A vorbit şi cu cei care îl ajutau pe preot, sperând că va putea preveni o acţiune a gloatei. Dar sfatul său nu era dorit. Atât de furios a fost unul dintre tovarăşii clerici ai lui Ayala, încât l-a lovit pe locotenent şi i-a spart buza. Exemplul preotului a instigat mai tare mulţimea. Ei s-au năpustit, l-au prins pe locotenent şi l-au bătut, provocându-i răni pe scalp. Smulgând cămaşa de pe el, au ridicat-o pe un stâlp şi i-au dat foc. Gamarra a fugit fără cămaşă, ca să-şi salveze viaţa.

Mulţimea devenise acum o gloată fără judecată şi sălbatică. Unii strigau *Jos Iehova*, iar alţii chiar *Iehova să moară!*. Gloata frenetică s-a năpustit asupra celor întruniţi în Sala Împărăției, iar numărul celor din gloată a crescut la aproape 2000. Au venit ca nişte animale sălbatice împotriva a 60 de martori creştini şi pacifişti ai lui Iehova. Pe măsură ce gloata se apropia, forţele de protecţie ale poliţiei s-au făcut nevăzute. Înăuntrul sălii, programul continua. Pe timpul întregii întruniri, gloata de afară a huiduit, izbucnind încontinuu într-un limbaj incalificabil. Sala Împărăției era acum înconjurată de o mare agitată de oameni. Pentru a-i împiedica pe cei din gloată să intre cu forţa înăuntru, slujitorii creştini au baricadat uşile din

Cuprins

interior şi şi-au continuat întrunirea. Ei învăţau despre importanţa analizării în fiecare zi a unui text din Biblie – o carte cu totul străină gloatei cu ochi turbaţi care striga şi se zbuciuma afară.

Gloata a făcut repetate încercări de a pătrunde în Sală. Nu a reuşit. Apoi, a început să se împrăştie în grupuri mai mici, care au rămas cea mai mare parte a nopţii în vecinătate, aşteptând vreo victimă nesăbuită să iasă. În cele din urmă, gardienii şi-au reluat poziţiile în faţa intrării. Ei nu voiau să permită nimănui să plece, dar le-ar fi permis celor din gloată să intre. Halal mod de a proteja zecile de femei şi copii ce se aflau înăuntru! Martorii creştini ai lui Iehova au rămas înăuntru peste noapte.

Dimineaţa următoare, ştirile despre eveniment ajunseseră deja la Asuncion. Poliţia de acolo a reafirmat dreptul martorilor de a se întruni la locul contractat iniţial – bazinul de înot, dar au afirmat că protecţia îi revenea unui *comisario*, şeful de poliţie local. Atunci când martorii l-au abordat pe acest oficial, a spus că nu era suficient de bine echipat ca să poată face faţă situaţiei. Mai târziu, i-a informat pe martori că întrunirea lor fusese suspendată de la sediul poliţiei din Asuncion şi că se zvonea că gloata dorea să se întoarcă din nou în seara aceea. Întrunirea a fost apoi mutată la sediul din Asuncion al martorilor lui Iehova. Participanţii la congres au făcut rost de o cursă charter de autobuz şi au plecat din oraş, cântând fericiţi, chiar şi când au trecut pe lângă biserica catolică, în drum spre ieşirea din oraş.

Acest exemplu de persecuţie religioasă s-a petrecut într-o ţară care are o constituţie clară şi bine implementată. Este un document remarcabil pentru cei care doresc să îl respecte şi să menţină liniştea în ţară. Lucru lăudabil pentru Paraguay este faptul că în martie 1957 s-au trimis circulare către toţi Delegaţii Civili din fiecare dintre cele 16 *departamente* (asemănătoare cumva judeţelor). Circularele conţineau ordine care cereau ca Delegaţii Civili să menţină liniştea şi pacea şi să apere drepturile minorităţilor ne-catolice din zonele lor.

Preotul Ayala i-a acuzat pe slujitorii creştini ai lui Iehova că sunt martori „falşi”. Dar faptele lui de agitator al mulţimii dovedesc, oare, că el ar fi un martor adevărat? Asta fac martorii adevăraţi ai lui Iehova, instigă gloate? Sau predică Biblia? Erau, oare, cei din gloata instigată de preot adevăraţi martori ai lui Iehova când strigau „Jos Iehova!”? Cine s-au dovedit a fi adevăraţi martori pentru Iehova prin întrunirea lor paşnică, cu scopul de a da atenţie Cuvântului lui Dumnezeu? Cititorul poate să judece lesne adevărul.

Cuprins

ESTE VALABILĂ ORDINAREA PRIN BOTEZ?

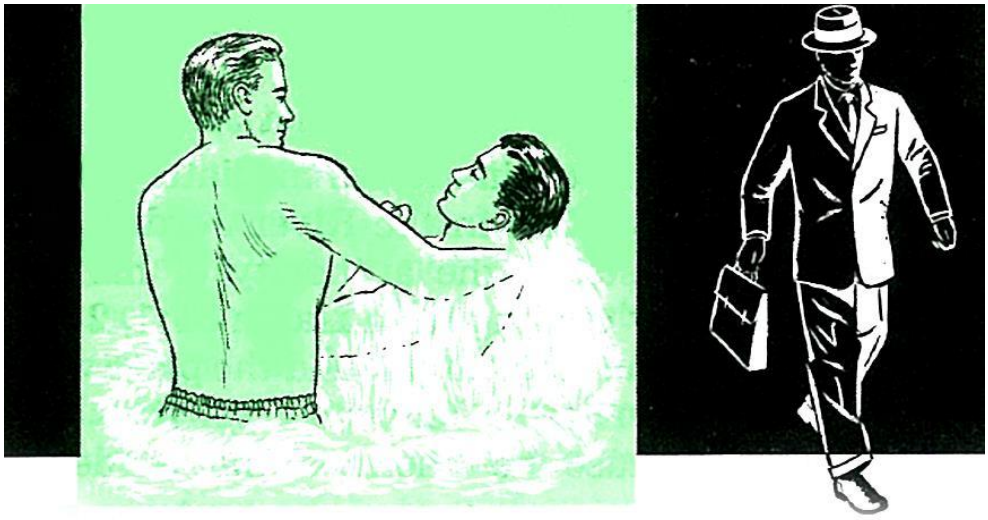

Unele persoane privesc ordinarea rezultată în urma botezului ca fiind ciudată şi nouă. Fiind obişnuiţi cu ceremonii elaborate, mulţi dintre ei trec cu vederea faptele scripturale şi istorice despre ordinare şi botez. Aceste fapte urmează.

Ce este ordinarea prin botez? Cine o practică? Este ceva inedit, ceva nou? Cum au fost primii creştini ordinaţi? Ce înseamnă a fi ordinat? Este botezul care rezultă în ordinare o ceremonie validă? Acestea sunt întrebări vitale pentru fiecare creştin. Destul de ciudat, puţini creştini declaraţi sunt capabili să ofere răspunsuri clare şi explicite. Nu există niciun motiv pentru imprecizie când istoria seculară şi Biblia au multe de spus despre ordinare şi botez.

O înţelegere a cuvintelor a "ordina" şi "ordinare" este atât interesantă, cât şi edificatoare. *A ordina* semnifică "a stabili prin numire"[1] "a numi sau a stabili"[2]. Ordinarea, spune *Enciclopedia Americană,* este "ceremonia prin care preoţii, diaconii, subdiaconii, candidaţii pentru ordinele inferioare şi preoţii din orice confesiune sunt admişi pentru misiunea lor specifică în biserică"[3]

Necesită ordinarea o ceremonie specială? Oferindu-ne o viziune despre înţelesul ordinării, *Enciclopedia* lui McClintock şi Strong spune că ea este "ceremonia prin care un individ este desemnat într-un ordin sau oficiu al slujirii creştine ... Într-un sens mai larg, şi de fapt, singurul sens important al acestuia, ... numirea sau desemnarea unei persoane într-un oficiu de slujire, cu sau fără ceremonii însoţitoare. Termenul ordinare este derivat direct din latinescul *ordinatio*, semnificând, referitor la lucruri sau afaceri, o punere în ordine, o stabilire, un edict şi referitor la oameni, o numire în oficiu... O investigare scripturală a acestui subiect poate eşua cu greu în a imprima în orice minte ingenuă marea semnificaţie a faptului că nici Domnul Isus Cristos, nici vreunul dintre discipolii Săi nu au oferit porunci specifice sau declaraţii referitoare la ordinare."[4]

Două lucruri devin imediat evidente cu privire la ordinare: (1) un slujitor ordinat, în sensul larg, este un slujitor *numit*, şi (2) ordinarea sa nu se limitează la un anumit tip particular de ceremonie.

Cuprins

PRIMII CREŞTINI CU TOŢII ORDINAŢI CA SLUJITORI

Oamenii de ştiinţă care au studiat istoria timpurie a creştinismului sunt impresionaţi de un singur fapt: La început toţi creştinii erau consideraţi slujitori ordinați dacă se supuneau ritualului botezului cu apă. Toţi credincioşii botezaţi, arată istoricii, erau autorizaţi să predice Cuvântul lui Dumnezeu; iar botezul era singurul ritual de iniţiere.

Cei care nu erau botezaţi dintre primii creştini erau trataţi ca fiind învăţăcei; astfel, ei se aflau într-o poziţie diferită de cea a credincioşilor botezaţi. Lucrarea *Istoria Ecleziastă* ne spune: "Atunci, printre membrii bisericii creştine domnea o armonie amiabilă, dar şi o egalitate perfectă, oricât de mult se diferenţiau aceştia prin ranguri şi titluri lumeşti... Oricine îl recunoştea pe Cristos drept Mântuitorul omenirii şi făcea o declaraţie solemnă a acestei credinţe în el, era botezat imediat şi primit în biserică. Dar, de-a lungul timpului, s-a considerat a fi prudent şi necesar să se separe creştinii în două ordine, deosebite prin numele de credincioşi şi catehumeni. Primii erau cei care au fost admişi în mod solemn în biserică, prin botez, şi în consecinţă, erau instruiţi în toate misterele religiei"[5]

Aşadar, vedem astfel că printre primii creştini, credincioşii erau primiţi în organizaţie după o perioadă de instruire şi educare în Cuvântul lui Dumnezeu. Pe parcursul acestei perioade, catehumenii erau studenţi sau persoane cu bunăvoinţă, iar după botezul acestora fiecare era privit ca un slujitor ordinat al Cuvântului lui Dumnezeu.

CINE ÎNFĂPTUIEŞTE ORDINAREA?

Vorbim despre ordinare prin botez, dar cine face ordinarea? Multe grupuri religioase de astăzi, precum Societatea Prietenilor, Discipolii lui Cristos, Fraţii Plymouth şi Martorii lui Iehova nu recunosc niciun drept uman în ceea ce priveşte ordinarea. Ei recunosc ordinarea ca venind doar de la Atotputernicul Dumnezeu, Iehova.

Nici însuşi Isus Cristos nu a fost ordinat de către clerici şi de către sistemul religios al zilelor sale. Nici un om nu l-a ordinat pe Domnul Isus. Adevărat, Ioan Botezătorul l-a botezat pe Isus, dar aceasta nu înseamnă că Ioan l-a ordinat pe Isus. Cristos s-a dedicat lui Dumnezeu, spunând: "Iată! Vin (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voința ta, o, Dumnezeule"[6]. Atunci de ce a insistat Isus ca Ioan să-l boteze? Pentru că Isus a vrut să simbolizeze, printr-o mărturisire publică, faptul că s-a dedicat lui Dumnezeu. Biblia ne spune despre botezul lui Isus că "imediat după ieşirea lui afară din apă a văzut cerurile cum se deschid, şi, ca un porumbel, spiritul coborând asupra sa; şi o voce a venit din ceruri: 'Tu eşti Fiul meu cel preaiubit; te-am aprobat'"[7]. Revărsându-şi spiritul asupra Fiului său, Iehova Dumnezeu însuşi, şi nu Ioan Botezătorul, l-a ordinat pe Isus Cristos.

Cuprins

După ordinarea sa, imediat după botezul în râul Iordan, Isus a confirmat public autoritatea ordinării sale, prin citirea din Isaia 61:1, 2: "A deschis sulul şi a găsit locul unde era scris 'Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că m-a uns să declar vestea cea bună celor săraci, m-a trimis să predic o eliberare a celor captivi şi o recuperare a vederii celor orbi, să eliberez pe cei zdrobiţi, să predic anul acceptabil al lui Iehova'"[8].

Iehova Dumnezeu însuşi a autorizat, atunci, ordinarea. El face numirea, ordinarea. Cuvintele apostolului arată mai departe că niciun om sau organizaţie pământească nu poate ordina pe slujitorii lui Dumnezeu: "Pavel, un apostol, nici de la oameni şi nici printr-un om, ci prin Isus Cristos şi Dumnezeu Tatăl, care l-a înviat din morţi. Pentru că nici nu am acceptat-o de la oameni, nici nu am fost învăţat, decât prin revelaţia lui Isus Cristos"[9]. Iehova îi ordinează pe slujitorii săi prin Fiul său, Isus Cristos.

RECUNOSCUT ŞI CONFIRMAT DE OM

Deşi ordinarea în sine vine doar de la Dumnezeu, totuși această ordinare poate fi recunoscută şi confirmată de om. Organizaţiile înfiinţate de om, care acţionează ca și corpuri de guvernare, pot declara pe cineva a fi ordinat în mod corespunzător.

Când declară pe cineva ca fiind ordinat organizaţiile înfiinţate de om de obicei necesită o anumită formă de ceremonie. Aceasta diferă de la fiecare organizaţie religioasă la alta. În multe confesiuni ortodoxe mari ceremonia este elaborată; în alte grupuri este de obicei foarte simplă. Ceremonia prin care a trecut Isus chiar înainte de a fi ordinat a fost una extrem de simplă, şi a marcat intrarea acestuia în serviciu.

Astăzi societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova foloseşte aceeaşi ceremonie simplă prin care a trecut Isus pentru a simboliza, prin mărturie publică, dedicarea unui credincios, care conduce la ordinarea acestuia ca slujitor, de către Dumnezeu. Faptul că ceremonia este simplă nu o face ineficientă sau de o valoare mai mică. Trebuie să ne reamintim că ordinarea este "în singurul sens important, ... numirea sau desemnarea unei persoane într-un oficiu de slujire, cu sau fără ceremonii însoțitoare"[4].

În cazul lui Isus Cristos a existat o ceremonie simplă înaintea ordinării sale. Din moment ce Isus Cristos, conform lui Petru, ne-a lăsat "un model pentru ca voi să călcaţi îndeaproape pe urmele sale"[10], martorii lui Iehova urmează exemplul lui Isus şi pe cel al primilor creştini în ceea ce priveşte botezul în asociere cu ordinarea. De fapt, supunerea la ceremonia cufundării publice în apă îl marchează pe fiecare ca martor creştin al lui Iehova. Îl marchează ca persoană care şi-a dedicat întreaga viaţă serviciului lui Iehova Dumnezeu, ca slujitor. Aşadar, botezul în apă este ceremonia prin care trece martorul lui Iehova pentru a simboliza public dedicarea sa lui Iehova, pentru a deveni slujitorul Său ordinat.

Cuprins

Aşa cum Isus nu a fost ordinat de Ioan, la fel martorii lui Iehova nu sunt ordinați de mâinile aşezate asupra lor ale celui care-i botează în apă. Totuşi, din moment ce botezul în apă are o relaţie cu ordinarea sa de la Dumnezeu, el alege în mod corespunzător data botezului său ca momentul aproximativ al ordinării sale. Aceasta se face pentru a împlini legea ţării, când se cere o dată a ordinării.

Datorită caracterului scriptural, botezul în apă, ca simbol al dedicării faţă de Dumnezeu, pentru ordinarea sa ca slujitor al său, este recunoscut de către societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova şi de slujitorul ei legal, Societatea Turnul de Veghere. Din motive de înregistrare, în sensul legii naţiunilor pământeşti, botezul este o ceremonie validă de ordinare pentru martorii lui Iehova.

Din moment ce ordinarea, în realitate, vine de la Dumnezeu, prin Cristos, nu este necesar niciun certificat de ordinare. Isus nu a avut unul; apostolii nu au avut unul. Cea mai bună dovadă a ordinării sale pe care cineva o poate avea este rodul predicării Împărăției. Aşa cum spune apostolul: “Avem noi, poate, precum unii oameni, nevoie de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi? Voi înşivă sunteţi scrisoarea noastră”[11].

Ordinarea prin botezul în apă este într-adevăr o practică validă şi onorată de-a lungul timpului, a adevăratului creştinism.

REFERINȚE

1.*Noul dicționar internațional* al lui Webster.

2.*Dicționarul practic standard* de Funk și Wagnall.

3.*Enciclopedia Americană*, ediția 1942, vol. 20, p. 770.

4.*Enciclopedia de literatură Biblică, teologică și ecleziastică*, vol. VII, p. 411, McClintock și Strong, 1877, Harper & Brothers, New York.

5.Mosheim, *Istoria ecleziastică*, Vol. 1, p.100.

6.Evrei 10:7, *NW*.

7.Marcu 1:10,11, *NW*.

8.Luca 4:17-19, *NW*.

9.Galateni 1:1,12, *NW*.

10.1Petru 2:21, *NW*.

11.2Corinteni 3:1,2, *NW*.

Viguros sau lejer?

În revelaţia dată de Isus lui Ioan, citim: „Iată ce spune cel ce este Amin, martorul fidel şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu: "Cunosc faptele tale şi ştiu că nu eşti nici rece, nici fierbinte. Aş vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că eşti căldicel şi nu eşti nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura mea.” Care e temperatura ta? – Apoc. 3:14-16, *NW*.

Martori în lagărele de muncă din Rusia

„Sufăr răul până acolo încât sunt legat în lanţuri ca un răufăcător. Totuşi, cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.” Aceste cuvinte, scrise de apostolul Pavel prietenului său Timotei, se aplică şi multor creştini dedicaţi din ziua de azi, cum ar fi cei din lagărele de muncă din Rusia. – 2 Tim. 2:9, *NW*.

Ca mărturie a acestui fapt, iată raportul recent primit de Societatea Turnul de Veghere de la un refugiat german în Statele Unite, despre experienţele sale într-un lagăr de muncă rusesc, din care citäm următoarele:

„Am crezut mereu că martorii lui Iehova se găsesc numai în Rusia. Dar atunci când am fost eliberat din închisoare, am fost foarte surprins să îi întâlnesc şi în Vest. În ultimii ani, aceşti oameni mi-au dat mult de gândit.”

„Acest lucru s-a petrecut în cei aproape trei ani de încarcerare din Rusia, din care am petrecut opt luni, în 1946, în lagărul de muncă din ... , situat în nord-vestul Rusiei, pe Volga. Între prizonieri, se distingeau unii care mi-au atras atenţia încă din prima zi în care m-am aflat acolo; şi asta pentru că erau plini de veselie şi foarte prietenoşi. Vârstele lor variau de la 17 la 50 de ani, şi aveau profesii şi ocupaţii diferite şi păreau foarte inteligenţi. Din moment ce unii petrecuseră deja cam 10 ani în închisoare, erau consideraţi veterani.

„Ei aveau poziţii de răspundere datorită faptului că erau de încredere, iar oficialităţile lagărului, ca şi cei mai temuţi criminali, aveau cel mai mare respect pentru ei. Păreau mereu să aibă un subiect de discuţie şi vorbeau liber tuturor despre speranţa lor. Deşi întrunirile erau interzise, reuşeau să se întâlnească şi să stea împreună aproape în fiecare seară, opt de la barăcile noastre şi doi sau mai mulţi de la alte barăci. În discuţiile lor, se foloseau de o Biblie mică, îngălbenită şi uzată de timp. Ei copiau pasaje din ea pe orice fel de materiale, bucăţi de lemn, saci goi şi alte lucruri de acest fel. Felul în care preţuiau Biblia mă făcea să mă gândesc că dorinţa lor de a avea o Biblie este chiar mai mare decât dorinţa lor de libertate.

„Lucrurile pe care le copiau le strecurau clandestin în toate cele cinci secţiuni ale lagărului, scop pentru care foloseau mesageri; unii dintre ei nici măcar nu erau credincioşi, dar erau bucuroşi să le facă această favoare martorilor. Unul dintre ei, fratele X, părea să le fie lider. El le organiza activităţile, părea să ştie cine sunt cei buni de folosit şi vizita barăcile regulat.”

„Mulţi ştiau de întrunirile lor secrete, dar nimeni nu i-a trădat. Ne-am aranjat paturile (de fapt, nişte scânduri pe care dormeam) astfel încât să le lăsăm pe ale lor în colţurile cele mai îndepărtate faţă de uşi, ca să nu fie uşor de observat absenţa lor. Ne-au fost recunoscători pentru asta şi au arătat-o în multe feluri.”

„O dată pe an, întregul lagăr trebuia să se adune pe terenul fabricii pentru o inspecţie specială. Martorii au profitat de această ocazie pentru a avea o mică întrunire a lor, într-un loc pe care l-au împodobit cu lăstari de mesteacăn. Acolo era şi un rezervor deschis, pe care l-au frecat şi l-au curăţat până când a rămas fără

Cuprins

pată. Deşi nu am văzut eu însumi, sunt aproape sigur că au făcut un botez. Şi toate acestea fără ca cei din conducerea lagărului să ştie ceva despre asta!

„În aceeaşi seară, cei mai tineri doi martori din barăcile noastre, în vârstă de 17 şi 19 ani, au avut mulţi vizitatori. În mod repetat, apăreau figuri neobişnuite, le strângeau mâinile, îi băteau pe umăr şi le şopteau câteva cuvinte. Fără îndoială că aceştia erau cei de curând botezaţi, şi primeau felicitări. Amândoi radiau de atâta bucurie, încât ceilalţi, nedumeriţi, întrebau: „Sunteţi aşa fericiţi pentru că urmează să vă căsătoriți?”

„Martorii erau mereu dornici şi gata de orice lucrare bună, dar nu-i puteai convinge să facă nimic rău împreună cu tine. Deşi am fost încercaţi din greu, convingerea şi încrederea lor fermă erau de neclintit. Îi invidiam; pur şi simplu nu puteam înţelege. Cu toate acestea, faptul că îi aveam pe aceşti martori ai lui Iehova cu noi, însăşi prezenţa şi gândul la ei - şi că au mai rămas câțiva oameni adevărați – ei bine, era o reală mângâiere pentru noi toţi.”

Pare paradoxal că, în timp ce martorii lui Iehova din afara Rusiei se întrebau dacă se mai pune vreun fel de mărturie în acea ţară, cineva care a fost dus în Rusia i-a găsit pe martori atât de activi, încât putea crede că Rusia e singurul loc din lume unde se găsesc martori! Într-adevăr, deşi creştinii pot fi legaţi, Cuvântul lui Iehova Dumnezeu nu poate fi legat.

CEL MAI CIUDAT ORAŞ ZIDIT DE OM

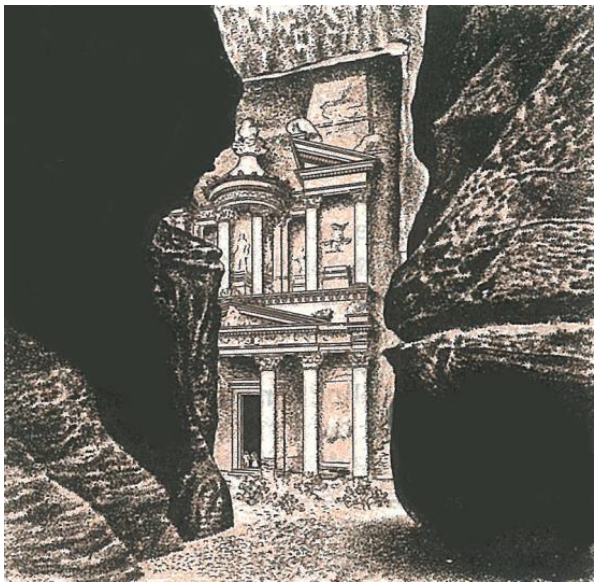

Cum confirmă Biblia, ca şi Cuvânt al lui Dumnezeu, soarta străvechiului oraş Petra

Şaizeci de mile la sud de Marea Moartă se află ruinele a ceea ce poetul numea odată “oraşul trandafiriu, pe jumate la fel de vechi precum timpul”. Este Petra, denumit de mulţi exploratori cel mai ciudat oraş construit de om. În vremurile străvechi oraşul era practic invincibil. Şi nu e de mirare! Acesta era amplasat într-un amfiteatru muntos; intrarea în oraş era un defileu lung şi îngust. Locuitorii sălăşluiau în peşteri săpate în roci şi stânci abrupte. Se simţeau în siguranţă în casele lor scobite în stâncă şi se mândreau cu siguranţa lor. Chiar numele oraşului, Petra, un cuvânt grecesc semnificând stâncă, stătea mărturie despre securitatea lui. Dar în ciuda lăudatei sale invincibilităţi şi în ciuda gloriei sale uimitoare drept centru al comerţului caravanelor, oraşul a murit; iar ca rasă, oamenii săi au pierit. Cum se

Cuprins

face că un oraş atât de mare şi sigur precum Petra, astăzi este doar un pustiu dezolant?

Biblia ne explică de ce. Istoria primilor săi locuitori, de fapt, se regăseşte scrisă în Biblie. Muntele Seir este unul din numele pe care Biblia îl dă ţinutului care înconjura Petra. La început această regiune stâncoasă era ocupată de locuitorii peşterilor, Horiţii. Dar urmaşii lui Esau, fiul lui Isaac, i-au alungat pe Horiţi. "Astfel, Esau s-a stabilit în regiunea muntoasă a Seirului. Esau este Edom. " (Gen. 36:8, *NW*). Astfel, această regiune aspră a ajuns să se numească Edom, iar locuitorii săi Edomiţi.

O RASĂ DE VULTURI

Edomiţii au fost o rasă de vulturi. Trăiau într-un labirint de munţi, stânci, chei sălbatice şi piscuri stâncoase brăzdate de văi fertile. Un vultur îşi face cuibul în locuri aproape inaccesibile omului: "La porunca ta vulturul urcă şi-şi face cuibul la înălţime? Locuieşte pe stâncă şi-şi face casa pe piscul de stâncă rezistent." (Iov 39:27, 28, *RS*). Precum vulturii, edomiţii trăiau în piscurile rezistente de stâncă. În lăcaşurile lor stâncoase ce duşman i-ar fi putut ajunge? Cine i-ar fi putut doborî? Cine i-ar fi putut vedea vreodată?

Da, cine ar fi putut să-i vadă? Petra era atât de cuibărit în stânci încât era invizibil de pe vârful apropiatului munte Hor. Un duşman ar fi putut doar să ştie despre existenţa oraşului. O armată ar fi putut intra în acesta doar dacă oraşul ar fi fost trădat. Din moment ce accesul în Petra se făcea printr-un defileu lung, îngust, invadatorii, deşi ar fi putut avea acces la acesta, ar fi rămas totuşi în afara oraşului. Şi în defileul îngust, sinuos, invadatorul s-ar fi găsit asediat. Edomiţii se simţeau atât de siguri precum vulturii în cuiburile lor.

Ce nume purta acest oraş asemănător vulturilor înainte să devină cunoscut sub numele grecesc de Petra? Nu se ştie cu siguranţă, dar Petra este în general identificat în Biblie cu oraşul edomit numit Sela (2 Regi 14:7). Sela este cuvântul evreiesc ce înseamnă stâncă.

Din moment ce ruta comercială străveche dintre Palestina şi Arabia ducea prin defileul întunecos, îngust din apropiere de Petra, edomiţii îşi câştigau traiul jefuind. Ei au devenit foarte bogaţi şi şi-au umplut casele săpate în stâncă cu comori. Cât de mult abundau depozitele lor din peşteri cu comori, pradă furată de la caravane şi tribut obţinut la ameninţarea sabiei! Fiii lui Esau au trăit la înălţimea profeţiei rostită de către Iacov pentru Esau; "Vei trăi din sabia ta."—Gen. 27:40, *NW*.

Un alt lucru ciudat legat de edomiţi era felul în care le plăcea să întoarcă săbiile asupra rudelor lor, izraeliţii. Izraeliţii erau descendenţii lui Iacov, iar Iacov fiul lui Isaac. Din moment ce Iacov şi Esau erau fraţi, chiar fraţi gemeni, legătura de rudenie dintre izraeliţi şi edomiţi ar fi trebuit să fie în special de prietenie. Adevărul era însă exact contrariul.

Cuprins

Pentru această dușmănie edomiții erau responsabili. Ei nu pierdeau nicio șansă să-i irite pe rudele lor. Când izraeliții se aflau în drumul lor spre Țara Promisă, Moise l-a rugat pe regele din Edom să-i acorde permisiunea să treacă pe teritoriul edomit. În ciuda promisiunilor izraeliților de a nu se atinge de viile și de apele Edomului, fiii lui Esau au refuzat să le acorde permisiunea și chiar i-au amenințat să le iasă înainte cu săbiile.

IEHOVA PREZICE SFÂRȘITUL EDOMULUI

Indiferent cine era dușmanul Israelului, edomiții s-au grăbit întotdeauna să încheie o alianță cu acel dușman. Când Israelul suferea o înfrângere, mare era bucuria Edomului. În anul 607 î. Cr, regele Babilonului a distrus Ierusalimul. Ce veselie în Edom! În Petra și în Boțra, edomiții sărbătoreau fericirea lor nemărginită.

Iehova a ținut minte. La scurt timp după distrugerea Ierusalimului, prin profetul său Obadia, Iehova le-a spus edomiților: "Pentru violența săvârșită fratelui vostru Iacov, rușinea se va coborî asupra voastră și veți fi distruși pentru totdeauna. În ziua când ai stat deoparte, iar străinii i-au cărat bunurile, au intrat pe porțile lui și au aruncat sorții asupra Ierusalimului, și tu ai fost ca unul dintre ei. Nu trebuia să te uiți cu satisfacție la fratele tău, în ziua nenorocirii lui."—Obad. 10-12, *AT*.

Dar în orașele de piatră, precum Petra, edomiții nu s-au înfricoșat. Nu locuiau ei în cuiburi de vulturi? Nu contează, a spus Iehova prin profetul său: "Mândria inimii voastre v-a înșelat, voi cei care sălășluiți în despicăturile stâncilor, v-ați stabilit culcușul pe înălțimi, și vă spuneți 'Cine ne poate doborî la pământ?' Deși v-ați făcut cuib pe înălțimi, precum vulturii, și v-ați stabilit cuibul chiar printre stele, de acolo vă voi doborî jos."—Obad. 3, 4, *AT*.

Cine va doborî Edomul? În mod corespunzător, chiar cei pe care edomiții i-au rugat să radă Ierusalimul din temelii - caldeenii. Iehova a prezis și acest lucru. Prin gura lui Ieremia, profetul, Iehova a spus despre mai multe împărății păgâne, inclusiv a Edomului: "Am dat toate aceste țări în mâinile lui Nebucadnețar, regele Babilonului."—Ier. 27:6, *AT*.

Cam la cinci ani după distrugerea Ierusalimului, armatele lui Nebucadnețar s-au îndreptat spre Edom. Nimic nu-i putea salva acum pe edomiți! Nici măcar înălțimile stâncoase ale Petrei! Iehova a prezis distrugerea Edomului. Conform profeției, Nebucadnețar i-a răsturnat pe locuitorii stâncilor din cuiburile lor de vulturi, și precum spune Biblia: "Cum este jefuit Esau și comorile sale prădate! Te-au gonit până la granită, toți cei care erau în cârdășie cu tine te-au trădat. Oamenii care erau în pace cu tine te-au învins". Invincibila Petra trădată! —Obad. 6, 7, *AT*.

Cu toate acestea, Nebucadnețar nu a anihilat complet edomiții. Ei încă mai aveau speranță. Sperau să mai construiască o dată imperiul lor. Vor reuși aceștia? La un secol și jumătate după distrugerea Edomului, Iehova, prin profetul Maleahi,

Cuprins

a spus: “Fiindcă Edomul zice, Am fost distruşi, dar ne vom întoarce şi vom construi locurile devastate; iată ce zice Iehova al oştirilor: Ei vor construi, dar eu voi dărâma.”—Mal. 1:4, *AS*.

Edomiţii au făcut eforturi intense pentru a reconstrui ruinele. Conform cuvintelor lui Iehova eforturile lor au eşuat. În scurt timp, un trib războinic al arabilor, numit nabateni, s-a îndreptat împotriva Edomului. Până în anul 312 î. Cr reconstrucţia oraşului Petra eşuase. Nabatenii i-au alungat pe edomiţi de pe teritoriul lor până în Negeb, la sud de Iudeea. Măreţul oraş Petra a devenit acum oraşul capitală al cuceritorilor.

Ce s-a întâmplat cu edomiţii? În jurul anului 130 î. Cr. regele evreu John Hyrcanus a spulberat ultimul vestigiu al independenţei edomiţilor. Regele evreu i-a forţat pe edomiţii supravieţuitori să se supună circumciziei sau să moară. Cei care s-au supus au fost asimilaţi poporului evreu. Astfel Edomul a încetat să mai existe, spre împlinirea cuvintelor lui Iehova: “Ruşinea vă va acoperi şi veţi fi distruşi pentru totdeauna.”—Obad. 10, *AT*.

Şi Petra? În aproximativ 105 d. Cr. Roma a cucerit capitala Nabatenilor. Pentru o vreme a devenit un avanpost al vastului imperiu roman, dar curând vechea rută a caravanelor din apropierea oraşului Petra a fost abandonată. Forţa sa vitală economică fiind tăiată, Petra parazitară a pierit. Atât de literal au fost împlinite cuvintele profetului Ioel: “Edom va fi o pustietate dezolantă”, încât chiar existenţa în sine a oraşului Petra a fost uitată. Pentru mai mult de o mie de ani a fost ca şi cum nu ar fi existat.—Ioel 3:19.

ORAŞUL PIERDUT DESCOPERIT

În anul 1812 un explorator elveţian, Johann Burckhardt, s-a aventurat în zona de sud a Mării Moarte. Auzise relatări despre ruinele remarcabile din acea zonă. Cunoscând limba arabă şi cultura arabă, exploratorul s-a îmbrăcat cu veşminte de beduin. A făcut cunoscut faptul că jurase să sacrifice o capră în apropierea sitului pe care dorea să-l viziteze. Într-o zi acest european în veşminte arabe a ajuns într-o vale aproape de marginea deşertului. Un fir de apă traversa această vale şi dispărea în peretele de stâncă. Apropiindu-se mai bine, călătorul a văzut o fisură despicând de la bază spre vârf. Deschizătura îngustă în munte abia dacă era de doisprezece picioare de lată. Aceasta era înclinată în jos. Arabii o denumeau *Siq* sau Cleft (despicătură). În acest defileu misterios, înfăşurat, călătorul şi-a croit drumul de-a lungul firului de apă ce fusese cândva închis într-un canal artificial. Se întreba ce se afla la capătul acestuia.

În niciun moment elveţianul nu putea vedea în depărtare. Privind în sus, el vedea, doar din când în când, dungile cerului albastru. Marginile stâncii erau extraordinare, înălţându-se drept în sus şi făcând omul să pară o simplă furnică în comparaţie cu acestea. Ferigile crescuseră din fisurile zidului. Aproape o milă a urmat Burckhardt această cale intrigantă. Deodată s-a oprit. Stânca se deschidea într-o fisură mai mare, ce mergea în unghiuri drepte. Era ca şi cum ar fi ajuns la o

Cuprins

intrare magică într-o lume a basmelor. Chiar în faţa sa, cioplit în stâncă, se afla un templu. Acest templu ridicat unui zeu necunoscut, pe care l-a găsit Burckhardt, a fost numit de către arabi El Khazna, comoara. Întreaga structură strălucea în lumina dimineţii cu nuanţa rozalie a unei cochilii.

De la acest loc încântător, călătorul a continuat să urmeze defileul ce cotea brusc spre nord-vest; se îngusta din nou. A mers mai departe, cam o milă, în acest defileu sălbatic care varia în lăţime de la doisprezece la patruzeci picioare. Apoi fisura se lăţea într-o câmpie şerpuitoare, împrejmuită pe toate laturile de stânci abrupte de gresie.

La stânga defileului, unde se deschidea într-o vale, Burckhardt a descoperit un amfiteatru roman construit în stâncă. Avea treizeci şi cinci de nivele şi locuri pentru aproximativ 4000 de persoane. Aşezat în acest teatru, călătorul putea vedea că valea avea cam o milă (1, 6 km) lungime şi mai puţin de jumătate de milă lăţime. Stâncile de gresie ce înconjurau valea, pe care le vedea, erau precum un fagure format din locuinţe sau morminte, construcţii ce reprezentau o cantitate fantastică de muncă. Descoperise oraşul pierdut Petra!

Firul de apă ce urma despicătura prin care a intrat Burckhardt tăia câmpia în două, de la est la vest, şi dispărea într-un defileu. Exploratorul elveţian putea vedea că Petra era amplasată pe câmpie pe ambele părţi ale apei şi că, cel puţin în vremurile mai târzii, oamenii trăiseră atât pe câmpie cât şi în locuinţe săpate în stâncă.

Ce l-a captivat pe Burckhardt au fost nuanţele vii ale stâncilor din jurul oraşului Petra. Roşu, mov, galben, albastru, negru şi alb erau toate în aceeaşi masă în straturi succesive sau în amestec, astfel încât să facă fiecare nuanţă şi umbră imaginabile. Nuanţele de roşu fuzionau în roz închis şi chiar şi în nuanţe de lila sau violet. Albul, de cele mai multe ori la fel de pur ca zăpada, ocazional era punctat cu albastru sau roşu. Albastrul era cel al unui cer senin. Rocile galbene ale oraşului Petra erau la fel de luminoase ca şofranul. Petra a fost un oraş cu culori uimitoare.

ORAŞUL TEMPLELOR ŞI AL ALTARELOR

Mai mult, ceea ce era impresionant la oraşul Petra erau multiplele sale temple. Erau temple religioase cu sutele. Cele mai bine păstrate păreau să fie săpate de către nabateni, în vremea romanilor. Deşi impresionant din afară, Burckhardt a observat că în interior templele erau cocioabe jalnice, puţin mai mult decât simple peşteri.

În afară, în jurul oraşului Burckhardt, a observat multe locuri înalte, locuri sacre de închinare păgână, atât de des condamnată de către profeţii lui Iehova. Pe aceste locuri înalte fiii lui Esau se închinau odată zeilor lor edomiţi. Pentru a asigura accesul uşor la siturile sacre erau săpate scări în partea laterală a muntelui.

A rămas unui explorator de mai târziu să descopere Marele Loc Înalt de sacrificiu al oraşului Petra. Descoperit în 1900 de G. L. Robinson, Marele Loc Înalt al oraşului Petra este situat cu faţa către răsărit. O trecere abruptă de scări

Cuprins

tăiate în piatră duce la acesta. Aici, de asemenea, sunt doi piloni gemeni de douăzeci de picioare înălţime. Aceştia au fost făcuţi de către adoratorii păgâni, tăind întregul vârf al muntelui. La acest Mare Loc Înalt, Robinson a găsit o masă de sacrificiu şi un altar dreptunghiular, aşteptând ca şi când preoţii păgâni erau pe cale să urce curând scările abrupte, aducând un sacrificiu.

Ce ritualuri păgâne se desfăşurau cândva aici! Cititorul Bibliei îşi poate imagina bine ceea ce se desfăşura acolo, căci îşi aminteşte cum regele Amaţia "a adus dumnezeii fiilor Seirului şi i-a pus dumnezei pentru el. A început să se plece înaintea lor şi să facă să se înalţe fum de jertfă pentru ei". Dar zeii Edomului au adus distrugerea lui Amaţia. Profetul lui Iehova i-a spus: "Ştiu că Dumnezeu a hotărât să te nimicească, fiindcă ai făcut lucrul acesta."—2 Cron. 25:14, 16, *NW*.

Zeii falşi ai Edomului nu l-au putut salva pe Amaţia şi nici măcar pe însuşi marele oraş Petra, atunci când Iehova, Dumnezeu cel viu şi adevărat, a hotărât să-i distrugă. Astăzi, Petra este pustiu; nimeni nu locuieşte acolo. Puţini sunt vizitatorii care trec să vadă ruinele. Într-o împlinire miniaturală a profeţiei lui Iehova asupra Edomului, Edomul tipic nu mai există; şi metropola sa măreaţă, Petra, este bântuită de animalele sălbatice. Ruinele sale rămân ca monument al faptului că niciodată cuvintele lui Dumnezeu nu greşesc: "Te voi face o pustietate eternă, şi oraşele tale nu vor mai fi locuite; şi vei ştii că Eu sunt Iehova."—Ezec. 35:9, *AS*.

Satan ştie că nu are la dispoziţie decât un timp scurt şi este hotărât să oprească lucrarea de predicare.

Aşa cum Cristos a fost batjocorit şi persecutat, iar în final omorât, la fel oamenii credincioşi astăzi, se pot aştepta la persecuţii, ştiind că nu sunt mai favorizaţi sub acest aspect decât a fost Stăpânul lor. (Ioan 15:20). Dar martorii lui Iehova sunt neînfricaţi, în ciuda interdicţiilor, a arestărilor, a confiscării literaturii biblice şi a obstacolelor legale care au fost ridicate împotriva lucrării

Cuprins

lor de predicare, în multe ţări, recunoscând toate acestea ca fiind dovezi tangibile ale războiului purtat împotriva rămăşiţei urmaşilor lui Cristos. De fapt, ei sunt fericiţi, în ciuda tuturor acestor lucruri, aşa cum a prezis Isus: "Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea! Bucuraţi-vă şi săltaţi de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră". (Mat. 5:10-12, *NW*). Astfel, lucrarea de predicare continuă, având binecuvântarea lui Dumnezeu, în ciuda a tot ceea ce pot face opozanţii pentru a o opri.

[2] Pentru multe persoane, cea mai mare luptă pentru a rămâne credincios în serviciul lui Iehova vine chiar de-acasă. (Mica 7:6). Isus a ilustrat aceasta, spunând 'doi oameni vor lucra pe un câmp; unul va fi luat, celălalt abandonat. Două femei vor lucra la moară; una va fi luată, iar cealaltă abandonată.' (Mat. 24:40, 41). Chiar şi cei care lucrează împreună, cei din aceeaşi familie, pot fi separaţi din cauza adevărului. Unul este luat spre viaţă, datorită faptului că şi-a păstrat integritatea şi loialitatea, în ciuda opoziţiei pe care alţii, extrem de apropiaţi, au adus-o împotriva lui.

[3] Pentru alţii, cel mai mare obstacol pentru a avea o parte în serviciul Împărăției apare datorită materialismului. Ei sunt atraşi de perspectiva unui salariu mai mare şi a unui loc de muncă mai bun până când rămân cu foarte puţin timp pentru ei sau pentru a se dedica serviciului lui Iehova. Ei uită să aplice sfatul lui Isus de a pune interesele Împărăției pe primul loc în viaţa lor, cu asigurarea că celelalte lucruri, lucrurile de care au nevoie pentru a trăi, vor fi adăugate lor. La Luca 14:16 se spune că Isus a oferit o parabolă despre un om care şi-a invitat prietenii să participe la o petrecere mare. Toţi au găsit scuze. Unul tocmai cumpărase ceva pământ, altul avea ceva cirezi şi altul tocmai se căsătorise. La fel precum în zilele lui Noe, aceştia mâncau şi beau, se căsătoreau şi erau daţi spre căsătorie şi nu se preocupau destul de Dumnezeu şi de serviciul lui de a veghea la lucrurile cu adevărat importante. În parabola lui Isus aceşti prieteni au pierdut un ospăţ bogat. Astăzi, pierdem o petrecere spirituală bogată, cu privilegii minunate de a-l sluji pe Dumnezeu şi asocierea cu cei de aceeaşi credinţă preţioasă, dacă punem alte lucruri pe primul loc în viaţa noastră. Este necesar să păstrăm întotdeauna curată viziunea noastră asupra lumii noi, nelăsând-o să se întunece cu vise de aur, care s-ar dovedi a fi doar aurul nebunului (Luca 21:34-36). Cei mai fericiţi oameni de astăzi sunt cei care câştigă bogăţii de durată, punând comorile spirituale pe primul loc.

[4] Alţii pierd fericirea copiilor adevăraţi ai lui Dumnezeu din cauza mândriei. Ei simt că nu ar putea niciodată face lucrarea de a spune altora credinţa lor. Dar niciodată Iehova nu cere ceva de la noi ce nu putem face. Oricine poate vorbi; facem aceasta în fiecare zi. Pavel ne aminteşte că mărturisirea este făcută pentru mântuire, cu gura. Vorbind liber adevărul şi explicând Scripturile pentru oamenii cu bunăvoinţă îi vom direcţiona pe aceştia spre cărarea vieţii. Dacă avem dragoste adevărată pentru Dumnezeu şi pentru fraţii noştri vom dori să facem această lcrare paşnică.

[5] Pentru a continua fericiţi în serviciul nostru pentru Dumnezeu, indiferent de opoziţie, este nevoie de credinţă. Credinţa este construită prin auzirea şi meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu. Oricine are nevoie de mai multă credinţă. Aceasta a fost valabil chiar şi pentru Petru. La invitaţia lui Isus, el a încercat să umble pe apă, şi, pentru o clipă, credinţa lui i-a permis-o, dar apoi a pierdut încrederea şi s-a scufundat. Nu vrem niciodată să păşim înapoi şi să ne împotmolim în neîncrederea lumii vechi, unindu-ne cu batjocoritorii care spun: "Unde este această prezenţă promisă a lui?" Ţineţi strâns la credinţa şi cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar dacă credinţa este la fel de mică precum un bob de muştar se va dovedi suficientă pentru nevoile noastre. Cu toate acestea, credinţa trebuie să fie exercitată pentru a fi menţinută în viaţă. Noi îi conferim această aducere la viaţă prin participarea în serviciul Împărăției. O demonstrăm prin încrederea şi dragostea pentru fraţii noştri. Deşi Matei 24:12 ne aminteşte că iubirea celor mai mulţi se va răci, cu toate acestea vestea bună a Împărăției va fi propovăduită. Se va dovedi credinţa ta a fi suficient de mare şi suficient de puternică, încât să iei parte și să rămâi credincios în serviciu, până când Iehova spune, Este de ajuns?

[6] Doar a participa la un serviciu religios şi a spune, "Am credinţă," nu este suficient. Aceasta trebuie să fie adevărata credinţă. Isus a declarat că "nu toţi cei care spun, Stăpâne, Stăpâne, vor intra în Împărăție." (Mat. 7:21). Trebuie să avem cunoştinţă exactă şi apoi să trăim în conformitate cu aceasta. Apoi, pe măsură ce slujim în lucrarea creştină, putem fi de ajutor pentru a-i elibera pe cei aflaţi în robie religioasă, eliberându-i de eroarea religioasă. Satan a construit o mare fortăreață a amăgirilor pentru a-i ţine pe captivii lui. Tot ceea ce avem pentru a contracara este apa adevărului, dar aceasta este suficientă dacă este corect orientată de către un lucrător abil şi i se administrează vigoare şi impuls de către spiritul lui Dumnezeu. La fel cum un fir mic de apă poate tăia şi eroda solul stâncos, săpând un Mare Canion, la fel adevărurile Scripturii deschid calea către viaţă pentru oamenii cu bunăvoinţă. Aceasta este partea fericită a creştinilor de astăzi, care iau parte, în calitate de ambasadori ai păcii, la anunţarea mesajului Împărăției.

[7] Pavel a explicat natura slujirii noastre creştine, asemănând-o cu un război. "Deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." (2 Cor. 10:3-5, *NW*). Dacă creştinii urmează să fie un popor fericit, paşnic, aşa cum a indicat Isus, de ce a asemănat Pavel această activitate cu un război? Evident, el nu vorbeşte aici de războaiele naţiunilor, ci arată că Dumnezeu sprijină slujitorii creştini în lupta lor spirituală de a combate tradiţia, filozofia şi doctrinele demonilor, care sunt ridicate împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Opoziţia lui Satan, ca "dumnezeul acestei lumi," cu toate forţele temporale pe care el le comandă, face acest lucru o luptă până la sfârşit, dar una binecuvântată pentru cei care-şi păstrează credinţa.

[8] Martorii lui Iehova trebuie să îşi menţină poziţia susţinută de Cristos, aceea de a fi în lume, dar nu o parte a acesteia. Ei recunosc nevoia unei stricte neutralităţi

Cuprins

în ceea ce priveşte afacerile politice ale lumii, pentru a servi în mod corespunzător oamenii tuturor naţiunilor, ca slujitori creştini ai lui Iehova. Ca adevăraţi făcători de pace, credinţa lor nu este dezbinată de naţionalism, rasă sau politică, ci lucrează în unitate în toate părţile lumii, sub conducerea supremă a lui Iehova şi a Fiului său Rege, Isus Cristos. Ascultând avertismentul Scripturii, ei nu pot urma conducerea falsei religii în prietenie cu lumea. Cei din poporul lui Iehova din întreaga lume au construit o adevărată societate a Lumii Noi, din oameni de toate rasele şi credinţe anterioare, care acum îşi pun împreună încrederea în promisiunea neschimbată a lui Iehova de a stabili un guvern mondial al păcii sub Cristos. Ei recunosc că numai prin menţinerea loialităţii şi participarea în luptă, pentru a predica acest mesaj al adevărului, oamenii vor putea să se bucure de binecuvântarea minunată a vieţii, în noua lume a dreptăţii aflată înainte.

APĂRAREA ADEVĂRULUI

[9] Martorii lui Iehova au apărat adevărurile Bibliei pe mai multe fronturi. Autorităţi care cândva contraziceau Biblia au fost acum obligate să o sprijine. Când oamenii credeau că pământul este plat, Scriptura vorbea despre “cercul pământului” (Isa. 40:22). Cu mult înainte ca medicii să înţeleagă sistemul circulator uman, Biblia l-a descris în mod corect. Cu mii de ani înainte de a se descoperi legea lui Mendel a eredităţii, Cuvântul lui Iehova făcea aluzie la punerea acestuia în practică, în cazul păstorului Iacov. (Gen. 30:37 la 31:12) Chiar şi astăzi, când oamenii încă se agaţă de teoria evoluţiei, faptele sprijină adevărul neschimbat în ceea ce priveşte creaţia, că Iehova a creat fiecare specii de plante şi animale după soiul lor. Înregistrarea scripturală inspirată a recunoscut pericolele din cauza bolilor contagioase şi a bolilor generate de animale, cum ar fi trichineloza, tularemia şi altele, cu mult înainte ca ştiinţa modernă să fi avut vreo idee legată de bacterii. Chiar şi matematicienii sunt obligaţi să admită imposibilitatea ca Moise doar să fi ghicit cu precizie ordinea scripturală a creaţiei, pe care ştiinţa o confirmă acum ca fiind adevărată. Astfel, în multe domenii, ştiinţa modernă a fost văzută că susţine Biblia. În loc să dispreţuiască părţi ca fiind mitice sau neinspirate, martorii lui Iehova luptă să le justifice, înaintea ochilor oamenilor cu bunăvoinţă, folosind cele mai noi dovezi ştiinţifice moderne.

[10] Pe câmpul de luptă religios martorii lui Iehova îl recunosc pe Iehova un Dumnezeu al dragostei, dreptăţii, puterii şi înţelepciunii. În calitate de Dumnezeu al iubirii, El demonstrează din Biblie că doctrinele purgatoriului şi ale focului iadului, care-l prezintă pe Creator ca un demon şi nu ca un tată iubitor, sunt incompatibile cu relatările Scripturii. O scriptură familiară multora afirmă simplu: "Plata păcatului este moartea, însă darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Cristos Isus, Domnul nostru." (Rom. 6:23, *NW*). O cercetare atentă a Scripturilor descoperă că Dumnezeu niciodată nu a ameninţat familia umană cu o pedeapsă veşnică în agonie, ci, mai degrabă, că sfârşitul celor răi cu voia ar fi somnul veşnic în moarte.—Ier. 51:39.

Cuprins

[11] Cu siguranţă nu este în conformitate cu conceptul scriptural despre Dumnezeu, în calitate de Dumnezeu al înţelepciunii, să credem că el va fi obligat să distrugă pământul în flăcări din cauza răzvrătirii omului. Mai mult, Scripturile arată că scopurile lui Iehova sunt de neschimbat. Intenţia sa iniţială ca oamenii să trăiască pe un pământ frumos, în pace şi fericire, aşa cum este descris în grădina Edenului, va fi dusă la un punct culminant în noua lume a dreptăţii. Eclesiastul 1:4 arată clar că pământul va rămâne pentru totdeauna. Deci, cu toate că sistemul mondial actual va fi eliminat, la fel cum a fost cel de dinaintea lui, la vremea Potopului, totuşi oamenii credinţei vor trăi pentru a se bucura de împlinirea completă a scopurilor lui Iehova faţă de pământ, după cum a fost prevăzut, cu mult timp în urmă, de marele Dumnezeu al înţelepciunii.

[12] Dreptatea lui Iehova se manifestă în îngrijirea făcută pentru viaţă, pentru oameni de toate tipurile, ca un dar gratuit, prin credinţă. Acest lucru nu este primit din cauza rugăciunilor pe care unii şi le permit să le plătească, în timp ce alţii nu pot. Acelaşi Mediator şi Mijlocitor, Isus Cristos, care este, de asemenea, Răscumpărătorul nostru, poate fi chemat de către toţi cei care doresc să se închine lui Iehova în spirit şi adevăr. În timp ce multe persoane, prin punctul lor de vedere, neagă puterea lui Dumnezeu, martorii lui Iehova recunosc puterea nemărginită a Creatorului universului. În loc să spună, în ceea ce priveşte Împărăţia că, dacă va veni vreodată nu va fi în următorii mii de ani, martorii lui Iehova recunosc că Dumnezeu a stabilit un timp pentru încetarea definitivă a acestui sistem şi că, va veni prin puterea Lui. Ei cred în cuvintele lui Isus, ca Purtător de cuvânt al lui Iehova, că "această generaţie nu va trece, până toate aceste lucruri nu vor fi împlinite" (Mat. 24:34). Astfel, prin cuvinte, doctrină şi roade martorii lui Iehova se dovedesc a fi luptători pentru adevăr şi adevăraţii copii ai lui Dumnezeu.

[13] Pe de altă parte, religia falsă nu a predicat adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu, şi nici nu a produs roade ce se potrivesc slujitorilor lui Dumnezeu. Aşa cum întreba o revistă naţională, "Este boom-ul religios un eşec spiritual?" Deşi participarea la biserică creşte, goana după religie nu a încetinit creşterea criminalităţii şi a imoralităţii. Acest lucru demonstrează faptul că credinţa multor oameni este superficială şi că sistemele religioase ale lumii de azi nu au ajuns la inimile şi minţile oamenilor. Chiar mai rău, ele le-au dat oamenilor tradiţia în locul adevărului, care i-ar motiva să trăiască în conformitate cu voința lui Dumnezeu. S-a dezvoltat o generaţie de analfabeţi religioşi. De multe ori, cei care merg la biserică vor scoate o carte de rugăciuni sau un catehism în loc de Biblie, crezând că sunt la fel. Nu e de mirare că bisericile nu au reuşit să întoarcă valul în lupta pentru o lume mai bună şi paşnică. Ele nu au construit pe temelia sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu.

[14] Apostolul Pavel a vorbit despre călăuze religioase false, la 2 Corinteni 11:13-15, avertizând că, deşi ei pretind a fi slujitori ai dreptăţii, sfârşitul lor va fi în conformitate cu lucrările lor. Profeţia lui Zaharia la 13:4-6 arată că Dumnezeu nu are nicio întrebuinţare pentru cei care induc în eroare oamenii prin închinarea falsă. La timpul sfârşitului, atunci când oamenii îşi vor da seama de amploarea înşelăciunii lor religioase, se vor întoarce împotriva falşilor lor învățători, doar

Cuprins

pentru a-i vedea pe aceşti clerici rupându-şi veşmintele şi susţinând că au fost agricultori din zilele tinereţii lor. Aceste scripturi ar trebui să alerteze la veghere pe oricine crede, în mod placid, că orice religie este bună atâta timp cât aveţi credinţă în Dumnezeu şi că mai devreme sau mai târziu religiile vor aduce pacea în lume pentru toţi oamenii. Iehova nu a tolerat închinarea falsă în trecut, nici nu o face în acest timp, chiar dacă aceasta poate fi predicată în numele lui Cristos. Grupurile religioase divizate ale timpului nostru sunt ilustrate de prăbuşirea lutului din picioarele chipului organizaţiei lui Satan, care va fi pulverizat, pentru a pregăti calea pentru temelia de stâncă a noilor ceruri şi a noului pământ paşnice, drepte, ale lui Iehova.

[15] Nu e de mirare că Isus şi apostolii au demascat închinarea falsă, după cum se arată la Matei 23. Ei erau nerăbdători să deschidă ochii oamenilor sinceri ai zilelor lor spre calea care duce la viaţă. Martorii lui Iehova, de asemenea, doresc să ajute oamenii care caută adevărul la o înţelegere clară a Scripturilor, nu să-i jignească. Apostolul Pavel a explicat că pentru a realiza acest lucru trebuie să fie folosite tactul şi dragostea: "Pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei; ... Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câştig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez, cu orice preţ, pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii." (1 Cor. 9:20-23, *NW*). Chiar dacă Pavel a fost plin de tact în serviciul său, el a fost persecutat pentru că nu şi-a compromis convingerile pentru duşmanii adevărului. El a scris: "În munci grele mai mult, în închisori şi mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată am fost împroşcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte şi o zi le-am petrecut în adânc; în călătorii deseori, în pericole din cauza râurilor, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu. "(2 Cor. 11:23-26, *NW*). În ciuda unui astfel de tratament Pavel a fost calm, nu avea încredere în arme carnale, nu întorcea rău pentru rău. Mai degrabă, el s-a bucurat pentru că servea ca un predicator al veştii bune.

VICTORIE PENTRU CEI ÎMPĂCIUITORI

[16] Există un contrast imens între lupta naţiunilor şi această luptă dreaptă a credinţei. În această luptă este posibil să ieşi victorios şi cu coroana vieţii. Dumnezeu nu ne prezintă această speranţă ca şi cum ar fi ceva imposibil, ci ca pe ceva spre care ar trebui să lucrăm cu speranţă. Vom atinge acest obiectiv, dacă avem atitudinea mentală corectă, o inimă curajoasă şi determinare sinceră de a sluji lui Iehova într-un mod care va fi plăcut înaintea lui. Aceasta înseamnă a pune interesele Împărăţiei pe primul loc în viaţa noastră, slujind lui Dumnezeu în dreptate şi cu perseverenţă. Noi nu putem fi plăcuţi dacă încercăm să slujim la doi

Cuprins

stăpâni, adunând comori în lumea veche şi în acelaşi timp, păstrând un ochi îndreptat spre cea nouă. (2 Tim. 2:4) Astfel de oameni strigă, "Doamne, Doamne!", dar nu produc roadele Împărăţiei.

[17] Deşi condamnaţi de către clerici şi împiedicaţi în activitatea de predicare de multe naţiuni, martorii lui Iehova continuă să ia parte în slujirea paşnică pe care Iehova a poruncit-o prin Scripturi. Ei recunosc uriaşa lucrare care încă trebuie să fie făcută, în păstorirea şi adunarea acelor oameni cu bunăvoinţă care sunt descrişi scriptural ca "alte oi". Aceşti oameni asemănători oilor au fost împrăştiaţi şi loviţi de către închinarea falsă, dar acum sunt adunaţi într-o singură turmă, sub conducerea lui Cristos ca Păstorul cel Bun. Ele sunt conduse la apele curate ale adevărului răcoritor, la păşuni verzi de hrană spirituală bogată. Ei învaţă să recunoască pericolul apei contaminate, realizând că aceeaşi fântână spirituală nu dă şi apă dulce şi amară. Bunul Păstor direcţionează turma sa la izvorul de apă al vieţii, ce se învolburează de la tronul lui Iehova. Bucuria este văzută printre sub-păstorii credincioşi de pe pământ pentru întoarcerea chiar şi a unei oi pierdute sau abătute la aceste ape dătătoare de viaţă. Ei invită, cu nerăbdare, pe alţii să li se alăture în hrănirea cu hrană spirituală, spunând: "Veniţi, şi haideţi să ne suim la muntele DOMNULUI, ... şi el ne va învăţa căile Lui, şi noi vom umbla pe cărările Lui". Oameni din toate naţiunile acceptă acum această invitaţie de a se alătura paşnicei societăţi a Lumii Noi în transformarea săbiilor lor în pluguri, făcând constructiva lucrare de predicare şi care înalță spiritual. Această lucrare va dura chiar până la sfârşitul sistemului actual sub Satan, în care conflictul este o "lege universală a vieţii", şi cei care beneficiază de ea se vor bucura de viaţă în noua lume paşnică, întemeiată a lui Iehova. - Isa. 2:2-4.

[18] Lucrarea de slujire a societăţii Lumii Noi este descrisă, de asemenea, ca un mare seceriș. Isus a prevăzut faptul că oamenii cu bunăvoinţă vor fi copţi pentru strângere în acest moment. Mai mulţi secerători cu timp integral sunt necesari pentru a realiza această extraordinară lucrare de strângere înainte de Armaghedon. Această perioadă de seceriș este un moment de mare bucurie, un moment fericit. Acesta este un timp când vom vedea rezultatele trudei noastre şi binecuvântarea lui Iehova asupra lucrării. Păstoritul şi secerişul sunt ambele preocupări paşnice şi ele ilustrează foarte bine activitatea adevăraţilor împăciuitori de astăzi. Este o lucrare constructivă care conduce la viaţă veşnică.

[19] Doar un scurt timp mai rămâne în care această lucrare de predicare se poate realiza. Trăim într-o perioadă interimară a bunătăţii nemeritate a lui Iehova, între războiul din cer şi punctul culminant final al necazului de la bătălia de la Armaghedon. Apoi, cu o acţiune de luptă de la Dumnezeu, toate naţiunile vor fi curăţate de ultimele rămăşiţe ale organizaţiei mondiale a lui Satan, pentru a face loc pentru noile ceruri şi noul pământ, care vor aduce binecuvântări tuturor supravieţuitorilor temători de Dumnezeu. Aceştia vor înfrumuseţa apoi pământul, construind case pentru familiile lor şi pentru cei dragi, bucurându-se de lucrul mâinilor lor. Dacă speranţa ta este de a trăi într-un astfel de timp liniştit şi fericit, sub conducerea lui Iehova, ca Suveran veşnic, şi a lui Isus Cristos, ca Prinţ al păcii, atunci trebuie să aplici acum remediul pe care Dumnezeu l-a prescris pentru

această lume sfâşiată de lupte: să-l iubeşti pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Dacă faci asta, atunci te vei bucura şi tu de viaţă în lumea nouă, unde cei drepţi vor înflori cu o abundenţă de pace atâta timp cât va dăinui luna. La acel timp Cristos va avea stăpânire de la mare și Râu până la marginile pământului. Cei care vor fi în viaţă atunci, vor fi cei smeriți, cei care acum se arată a fi adevăraţi împăciuitori, anunţând vestea bună a împărăției lui Iehova.

[20] Ce cale de acțiune vei urma? Va fi calea care pare dreaptă oamenilor, încrezându-te în puterea naţiunilor şi a armatelor, ca singurul răspuns, urmând călăuza incertă sau care induce în eroare, pe care religia falsă o pune înaintea oamenilor? Sau ai încredere în Cuvântul lui Iehova, potrivit căreia "creşterea guvernului său şi a păcii nu va avea sfârşit"? (Isa. 9:7, *AS*) Dacă aceasta este speranţa ta, atunci şi tu te vei număra printre cei despre care a vorbit Isus când a spus: "Fericiţi sunt cei împăciuitori, deoarece aceştia vor fi numiţi 'fiii lui Dumnezeu'".

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce poporul lui Iehova este fericit sub asuprire?
2. Ce cale de acţiune trebuie să urmeze creştinul, dacă adevărul desparte familia?
3. De ce este aşa de periculos să te implici în grijile acestei lumi?
4. Ce anume este necesar pentru a câştiga aprobarea lui Dumnezeu şi a produce roadele Împărăţiei?
5. De ce este credinţa o cerinţă pentru ambasadorii păcii, şi cum este păstrată puternică aceasta?
6. Ce obiectiv are în serviciu poporul lui Iehova?
7. Descrieţi diferenţa dintre războiul literal şi cel spiritual.
8. De ce este necesar să urmăm o cale de acţiune a neutralităţii?
9. Cum s-au împotrivit martorii lui Iehova atacurilor din partea ştiinţei false împotriva Cuvântului lui Dumnezeu?
10,11. Numiţi însuşirile Creatorului şi explicaţi cum este adevărul în armonie cu acestea.
12. Cum recunoaştem dreptatea şi puterea lui Iehova?
13. Ce temelie a pus religia falsă pentru pacea mondială?
14. Ce avertismente găsim în Scripturi împotriva înşelătorilor religioşi?
15. (a) Cum poate fi adus adevărul, cu eficienţă, la persoanele cu bunăvoinţă? (b) Cum au fost primiţi mesagerii lui Iehova în trecut şi în prezent?
16. Care este cursul înţelept din viaţă ce trebuie urmat?
17. (a) De ce este descris serviciul ca o lucrare de păstorire? (b) Cum se împlineşte acum Isaia 2:2-4?
18. În ce mod se înfăptuieşte acum secerişul naţiunilor?

Cuprins

19. Cum va stabili Însuşi Iehova pacea trainică? Descrieţi condiţiile din lumea nouă.
20. Care este speranţa „fiilor lui Dumnezeu?

Partea 4 – În jurul lumii cu vicepreşedintele

Taiwan, Okinawa, Japonia

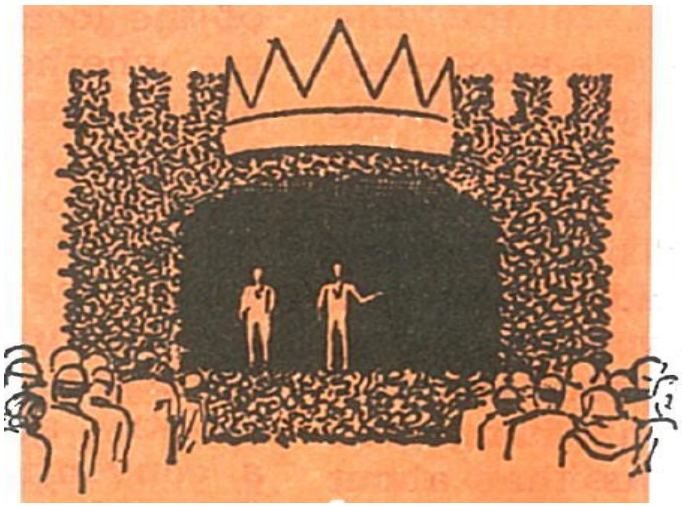

La ora 18:20, vineri, 18 ianuarie, avionul Civil Air Transport de la Manilla, Republica Filipine, a aterizat pe aeroportul din Taipei, Taiwan. Doi absolvenţi de la Gilead, servul de filială din Taiwan şi soţia sa, care abia sosiseră pe insulă cu un avion din Okinawa, se aflau la baza scării avionului CAT pentru a-i face lui Fred W. Franz o întâmpinare-surpriză. Împreună cu el, sosea o delegaţie de bancheri filipinezi, aşa că oficialităţile aeroportului au permis ca un număr mare de reporteri să întâmpine avionul pe pista de aterizare. Servul de filială şi soţia sa au profitat de acest lucru pentru a merge acolo ca să întâlnească pe cineva căruia i-au fost încredinţate interese mai mari, valorile spirituale ale împărăţiei lui Dumnezeu. Ei s-au dovedit de un sprijin imediat, ajutându-l pe vicepreşedintele Societăţii Turnul de Veghere să treacă repede de cerinţele poliţiei securităţii, pentru scurta sa şedere în această insulă, teritoriu al Chinei naţionaliste sub preşedintele Chiang Kai-shek. Au fost făcute aranjamente pentru un loc frumos de cazare pe timpul nopţii, la hotelul Prietenii Chinei.

Dimineaţa următoare, sâmbătă, 19 ianuarie, toţi trei, fratele Franz, servul de filială şi soţia lui, s-au urcat la bordul unei aeronave, pentru un zbor de 120 de km din capitală până la oraşul Hualien, de pe coasta de est. Era senin, iar peisajul încântător începea să se zărească pe ferestrele avionului. Terenul de sub noi era foarte accidentat, iar şirurile de munţi ce se vedeau în depărtare erau împodobite cu zăpadă, vârful Tsugitaka înălţându-se la aproape 4000 de metri în văzduh. Remarcabile erau şi râurile repezi, decorate ici şi colo de sate mici înconjurate de ferme pierdute în pădurea tropicală luxuriantă. Puteam înţelege foarte bine de ce portughezii au numit insula „Formosa” (adică „de o formă plăcută, frumoasă”). Curând, stâncile coastei de est au început să se zărească, şi nu au mai trecut multe minute până ce am aterizat în afara oraşului Hualien. În acest oraş pitoresc, tipic chinezesc, a trebui să aşteptăm

Cuprins

patru ore următorul tren diesel până la destinaţia noastră, Chih Shang, din sud. Acest lucru ne-a permis să dăm o raită prin oraş; căci un om de afaceri prietenos, pe care l-am întâlnit din întâmplare, şi-a răpit din timp ca să le arate împrejurimile celor trei vizitatori, cât şi să-i trateze cu o cină, cu nelipsitele beţişoare, la un restaurant local.

Drumul spre sud, spre locul unde se ţinea congresul naţional al martorilor lui Iehova din Taiwan, a fost cu trenul diesel, şi a fost foarte interesant. Deşi era mijlocul iernii, fermierii tocmai recoltau trestia de zahăr. Puteam vedea crescând din abundenţă pepeni, papaya, banane, arahide şi multe alte fructe folositoare ale bunului pământ. Am trecut, la o oarecare distanţă, de Fuyuan, unde s-a ţinut un congres de o zi în aprilie 1956, când preşedintele Societăţii N.H. Knorr şi secretarul său, Don Adams au vizitat insula; congres la care au participat 1808 martori şi persoane cu bunăvoinţă; dintre care 123 au fost cufundaţi cu botez creştin. Dar acum, după încă o oră şi jumătate în care trenul nostru diesel merge cu viteză către sud, ajungem în fine în gara noastră, la ora 16:21. Un cuplu misionar ne aşteaptă aici.

Fraţii băştinaşi din Taiwan au fost peste măsură de bucuroşi să afle că, la mai puţin de un an de la congresul de o zi la care au participat preşedintele Societăţii şi secretarul său, vicepreşedintele va veni să îi viziteze şi vor putea ţine un congres mai lung. Aceasta a implicat multă lucrare. De îndată a fost ales un loc pentru congres şi lucrarea de pregătire a progresat. Motivul pentru care satul Chih Shang a fost ales ca locaţie centrală este pentru că aproape 600 de martori ai lui Iehova locuiesc destul de aproape de acest sat, la o distanţă ce se poate parcurge chiar şi pe jos, astfel că sutele de participanţi ce vor veni, în afară de aceştia, vor putea fi cazaţi şi hrăniţi cu uşurinţă.

Nu se găsea, însă, niciun auditoriu sau amfiteatru potrivit în acea regiune, şi nici electricitate. Asta a însemnat că era încă multă lucrare de făcut. Chiar şi aşa, orice lipsă de resurse era mai mult decât compensată de entuziasmul şi disponibilitatea martorilor indigeni. Au fost tăiaţi şi transportaţi suficienţi stâlpi de bambus cât să se facă bănci pentru 3000 de persoane. S-a construit un bufet cu autoservire, cu o bucătărie şi câteva dependinţe. Toată hrana care urma să fie consumată avea să fie plătită în avans de către fraţi, prin adunările lor locale, pentru a simplifica lucrurile. S-a construit şi o scenă arătoasă, care arăta ca un turn de veghere, peste care a fost amplasată o coroană mare, şi s-a pus un anunţ atrăgător care spunea tuturor că acesta este congresul Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor în Biblie, un titlu care corespunde cu cel al filialei Societăţii Turnul de Veghere din Londra. În apropiere, la dreapta de podium, se afla Sala Împărăției, care a fost construită chiar de fraţi. La stânga scenei se afla casa fratelui Chen Ah Paing, pe care a eliberat-o pentru cazarea a cinci misionari şi a vicepreşedintelui Societăţii, iar el, soţia şi fiul său au mers să doarmă noaptea în casa mamei sale.

Trebuie să vă amintim data de 25 aprilie 1955, când Curtea de District din Taipei a aprobat înregistrarea oficială a Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor în Biblie, şi astfel a ridicat interdicţia de 18 ani împotriva martorilor lui Iehova

în Taiwan. Dar acum, recent, guvernul chinez a emis un ordin prin care se restricţionează lucrarea şi întrunirile martorilor lui Iehova, în cea mai mare parte a insulei Taiwan. S-a ridicat imediat întrebare: Vor mai putea să îşi ţină congresul planificat? Cert e că trebuia să fie obţinută permisiunea. Imediat, unul dintre fraţii locali a fost trimis la Tai Chung ca să vadă dacă guvernul provincial le permitea să ţină întrunirea. Fratele a contactat un oficial al guvernului care ocupa o poziţie de răspundere şi părea să fie într-o dispoziţie binevoitoare. Apoi, respectând obiceiul local, l-a invitat la masă să discute problema. La masă, fratele a explicat că vicepreşedintele Societăţii, domnul Franz, avea să viziteze ţara şi s-au făcut deja planuri de congres. Oficialul guvernului a întrebat: „De unde ştiţi că domnul Franz va putea să intre în Taiwan?" Fratele a răspuns: „Domnul Franz vizitează toate statele libere din Est. Doar statele comuniste îi refuză accesul. Din moment ce Republica China este în rândul statelor libere, ştiu că domnul Franz nu va avea nicio problemă în a intra în Taiwan." Oficialul a explicat că, deşi restricţia temporară a activităţii martorilor lui Iehova nu putea fi suspendată chiar acum, era sigur că îşi puteau ţine, totuşi, congresul. Veşti despre acest lucru au ajuns şi la urechile martorilor din Chih Shang. În mod providenţial, cam cu o săptămână înainte de data programată a congresului, li s-a dat şi permisiunea de a-l ţine. Nu aveau să fie permise activităţi de teren cu adunarea, dar martorii lui Iehova se puteau întruni creştineşte şi se puteau împărtăşi din hrana de la masa lui Iehova, ceea ce este într-adevăr un privilegiu binecuvântat.

Atunci când congresul de 4 zile a început, adică joi, 17 ianuarie, cu două zile înainte de venirea vicepreşedintelui, fraţii erau hotărâţi să fie pregătiţi din timp. La ora 7 dimineaţa, sute dintre ei erau deja aşezaţi în locul de întrunire, pe băncile de bambus, gata să înceapă sesiunea de deschidere.

A fost aranjat un program minunat de instruire, cu instrucţiuni precum cele de care s-au bucurat recent martorii din toate colţurile lumii. Servul de district din Japonia, Adrian Thompson, a fost prezent în calitate de serv de congres, din moment ce Taiwanul se afla încă sub supravegherea biroului filialei japoneze a Societăţii. Aşa că el a fost cel ce a ţinut cuvântarea de bun-venit. Apoi au urmat un număr de cuvântări, ţinute de fraţii din zonă. A fost într-adevăr o bucurie să auzim adevărul împărăţiei spus în limba nescrisă Ami, în faţa unui public mare, care părea să se agaţe de fiecare cuvânt. Informaţia dătătoare de viaţă ce era dată atunci, despre societatea Lumii Noi a lui Iehova şi cerinţele sale de intrare şi rămânere în ea, aveau să fie amintite, da, aveau să fie reamintite şi repetate din memorie de multe, multe, multe ori de către aceşti credincioşi Ami, pentru beneficiul altor oameni care caută viaţa.

Programul de seară a început cu o sesiune de cântări ale Împărăţiei conduse de un frate local. Nu era la îndemână, însă, niciun instrument muzical care să cânte melodia, să ofere o introducere sau să acompanieze cântatul. Fraţii de aici, din rândul triburilor Ami, nu au nicio carte de cântări scrisă. Congresul de patru zile a fost pentru ei o ocazie minunată de a învăţa noi cântări ale Împărăţiei. Fratele care dădea tonul cântărilor cânta întreaga cântare în Ami.

Cuprins

Apoi, când se cânta a doua oară, publicul începea şi el şi cânta o dată cu el. Nu aveau nevoie de niciun fel de acompaniament muzical. Vizitatorii care ar asculta cântările lor ar înţelege cât de drag şi preţios este adevărul pentru persoanele care s-au separat de lumea veche, în această ţară tulburată, şi care au intrat în societatea Lumii Noi. Programul de seară a culminat cu un absolvent de Gilead, care a vorbit despre cât de folositoare este Biblia martorilor lui Iehova din ziua de azi.

Vineri dimineaţă, 18 ianuarie, a fost prezentată cuvântarea despre dedicare şi simbolul ei, botezul. Candidaţii, în număr de 99, s-au ridicat şi au răspuns afirmativ la întrebările ce le-au fost puse, pentru a vedea dacă sunt gata şi apţi să fie botezaţi, ca mărturie publică a dedicării lor lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. Pentru că era sezonul ploios, de iarnă, vremea a devenit destul de rece. Din cauza aceasta, fraţii au conceput un mijloc de a încălzi apa pentru cufundare într-un rezervor construit de ei. În scurt timp şi în bună ordine, fraţii şi-au schimbat hainele în colibele de bambus curate, construite cu acel scop, şi apoi s-a purces la botez înaintea martorilor. Lucru destul de neobişnuit, aici au fost botezaţi mai mulţi bărbaţi decât femei. Evenimentul de maxim interes al programului acestei zile a fost difuzarea noului film al Societăţii Turnul de Veghere, „Fericirea societăţii Lumii Noi”. Acest lucru necesita electricitate. Sistemul de sunet instalat pe terenul de adunare al congresului necesita, şi el, electricitate. Din nefericire, s-a descoperit că generatorul pe bază de benzină nu putea furniza suficientă electricitate, şi pentru boxe şi pentru proiector. După mai mult de o oră, filmul a fost în fine difuzat în acea seară, eliminând sistemul de amplificare audio care citea comentariul ce însoţea filmul. În tot acest timp, mulţimea de martori ai lui Iehova şi oamenii cu bunăvoinţă au aşteptat cu răbdare la locurile lor. Minunea minunilor, un total de 3 029 oameni au fost de faţă la difuzarea acestui nou film, chiar acolo, între munţi şi sub cerul liber. Tot în acea seară, vicepreşedintele Societăţii a sosit în Taiwan, la Taipei, capitala sa din nord.

Tocmai la vremea cinei luată la bufetul cu autoservire, sâmbătă, 19 ianuarie, noul serv de filială împreună cu soţia sa şi fratele Franz au fost aduşi de un grup de întâmpinare, de pe drumul de la gară, prin frumos decorata intrare pe terenul adunării. Au fost găzduiţi în casa lui Chen Ah Pang, şi întremaţi cu o cină de peşte şi pui cu orez, cu beţişoare drept tacâmuri. La ora 18, sesiunea zilei s-a redeschis, iar „dirijorul” a cântat în microfon o introducere pentru prima cântare din cartea de cântări, „Să-L slăvim cu toţii” (melodie din Ţara Galilor) şi, apoi, întregul public a început şi el să cânte. Era un lucru captivant de ascultat pentru urechile unui vestic. Apoi, a început discursul iniţial al vicepreşedintelui. Lângă el se afla o soră chinezoaică ce îi traducea cuvintele în chineză, la acelaşi microfon. Fratele de la dreapta ei, la un alt microfon, înţelegea traducerea ei în chineză şi o traducea, la rândul lui, în Ami, pentru marea majoritate a publicului. Noaptea era rece, iar fratele Franz vorbea înfofolit în paltonul său, dar, chiar acolo, sub cerul liber, cu munţii în zare, se găsea un public atent de 2 094 de persoane. Ei au ascultat cu

Cuprins

atenţie explicaţia sa despre relaţia lor cu Societatea Turnul de Veghere şi de ce era nevoie de loialitate faţă de ea mai ales acum, când este nevoie să se termine lucrarea mondială a lui Iehova înainte de Armaghedon. În cele din urmă, le-a adus în atenţie subiectul rezoluţiei speciale împotriva comunismului. Membrii poliţiei securităţii infiltraţi în public şi-au ciulit, probabil, urechile, când au auzit asta şi au devenit foarte atenţi! Şi suntem bucuroşi că au făcut-o!

Pentru a economisi timp, s-a renunţat la întreaga citire a manuscrisului pregătit în engleză, iar traducătoarea chinezoaică a citit materialul introductiv în chineză, iar celălalt traducător l-a redat în Ami. Atunci când a sosit rândul prezentării rezoluţiei propriu-zise, din cauza subtilităţilor, interpretatorul Ami a fost înlocuit de Chen Ah Pang. Fratele Chen a folosit o traducere japoneză tipărită a rezoluţiei, şi a tradus-o în Ami, urmând traducerea chinezească, propoziţie cu propoziţie. Înainte ca aceasta să fie complet citită, curentul electric se opreşte, iar bezna unei nopţi fără lună cuprinde întreaga adunare. Dar lanternele luminează curând manuscrisul, şi se pun lumânări mari pe podium, iar prezentarea rezoluţiei continuă, şi se încheie. Fratele Chen propune în Ami adoptarea rezoluţiei. Servul de district şi de congres al Societăţii i se alătură în aprobarea acestei moţiuni. Vicepreşedintele pune acum întrebarea unui public aproape nevăzut, şi, din bezna ce-l înconjoară îşi croieşte drum, cu credinţă, cuvântul Ami pentru „da”, şi aplauze inimoase. Cine s-ar fi putut împotrivi, în afară de poliţişti! Bine şi aşa! La câteva minute după aceasta, electricitatea revine, dar doar ca să se oprească din nou, după ce mulţimea începe să cânte un vers din „Să-l slăvim cu toţii”, ca încheiere. Rugăciunea finală este începută la lumina lumânărilor. Apoi, un pic de iluminare electrică până la ora 21, când curentul cade iar, din moment ce sesiunile nu pot continua mai târziu de acea oră. Marele public se risipeşte în beznă, dar suntem siguri că vor fi călăuziţi în siguranţă către locuinţele lor din apropiere.

Zorii zilei de duminică, 20 ianuarie, au fost senini şi răcoroşi. Înainte de întrunirea obişnuită, vicepreşedintele s-a urcat pe scenă şi le-a oferit celor deja aşezaţi pe locurile lor un concert de muzicuţă, vreme de cam 20 de minute, interpretând cântări ale împărăţiei, spre aplauzele publicului încântat. Noul serv de filială, Paul Johnston, a deschis seria de cuvântări ale zilei cu un discurs minunat despre „Scopurile Împărăţiei lui Dumnezeu”. Discursul vicepreşedintelui i-a urmat acestuia şi i-a încurajat pe oameni să rămână în societatea Lumii Noi a lui Iehova, cu inimile în armonie cu scopurile Lui. Publicul a numărat în acest caz 1 964 de oameni. Prelegerea publică, „Pacea Lumii Noi în timpul nostru – De ce?” era programată la începutul dup-amiezii, la ora 14, ca să-i permită vorbitorului să prindă trenul de după-amiază înapoi spre Hualien. Mulţi dintre participanţii la congres au trebuit să vină din părţi îndepărtate ale insulei şi trebuiau şi ei, la rândul lor, să prindă legături devreme, ca să ajungă acasă cu trenul, în aceeaşi zi. Cu toate acestea, 1 666 de

Cuprins

persoane, multe dintre ele fiind cei interesaţi din localitate, s-au adunat la ora anunţată pentru a auzi prelegerea publică.

Între cei prezenţi se găseau şi oameni din triburile din munţi. Acest fapt era o mărturie clară a felului în care mesajul Împărăţiei a fost dus chiar şi în zona periculoasă a munţilor, în care guvernul interzice accesul în prezent. Nu până demult, oamenii din acei munţi au practicat vânătoarea de capete, şi încă se petreceau nelegiuiri. Dar acum, cam 30 de oameni din triburile de acolo au intrat în contact cu adevărul, şi, după prelegerea sa publică, fratele Franz a avut plăcerea unică de a-i întâlni pe trei dintre ei, prin intermediul unei prezentări speciale.

Vestea despre prelegerea publică s-a împrăştiat în lung şi în lat, din gură în gură, cel mai eficient mijloc de comunicare de aici. Cei adunaţi ca să asculte au fost încântaţi să audă dovezi cu autoritate biblică, potrivit cărora pacea Lumii Noi va veni în vremurile noastre. Deşi nori joşi ameninţau un potop, cei din public au stat ochi şi urechi pe acele bănci, în câmp deschis, scăldaţi de ploaia adevărului spiritual. Traducerea fidelă a discursului de către sora chinezoaică şi fratele Ami a făcut posibil ca ei să înţeleagă; aceşti doi traducători au lucrat neobosit ca să aducă mesajul lui Dumnezeu de pe podium până la public, în limbile pe care le puteau înţelege. În aceste circumstanţe, vorbitorul public a adăugat câteva cuvinte de îndemn şi rămas-bun, arătând cumva o undă de tristeţe. După o rugăciune specială de încheiere, mulţimea a rămas la locurile ei, în timp ce fratele Franz şi cei cinci misionari, împreună cu traducătoarea chinezoaică, ce trebuiau să plece acum cu el, şi-au luat bagajele din casa apropiată. Apoi, pe când treceau pe lângă scena congresului ca să plece de pe terenul de festivităţi, publicul a început să le facă cu mâna în semn de rămas bun. Era greu să plecăm, dar ne bucura să ştim că fraţii pe care i-am lăsat în urmă aici, la Chih Shang, erau o parte solidă a societăţii Lumii Noi şi că sunt una cu noi în închinarea şi serviciul lui Iehova.

Cazarea pe timp de noapte a fost asigurată de un hotel în stil japonez din Hualien şi, în ziua de luni am zburat toţi şapte către Taipei. Am avut timp să vizităm casa misionară de acolo, unde va fi stabilit noul birou de filială, şi să luăm apoi o ricşă cu pedale, ca să vizităm, timp de o oră, Taipeiul, mai ales secţiunile tipic chinezeşti ale acestei capitale. Următoarea dimineaţă, servul de district şi vicepreşedintele şi-au luat rămas bun de la cei cinci prieteni, la aeroport, şi s-au urcat în avionul ce avea să-i ducă în Japonia. Ne-a înveselit să aflăm că, cu mai puţin de o săptămână în urmă, 78 de containere care conţineau peste 8 tone de haine şi ajutoare au sosit în portul Chilung, de lângă Taipei, pentru a fi distribuite în rândul fraţilor nevoiaşi din Taiwan, ca să poată predica cu mai mult spor şi confort vestea bună a Împărăţiei. Chiar şi scândurile containerelor aveau să fie un material bun de scaune pentru Sala Împărăției, etc.

Cuprins

OKINAWA

De la Taipei, Taiwan, până la Okinawa, această insulă renumită care a intrat în istorie o dată cu al doilea Război Mondial, nu a fost decât la o aruncătură de băţ, de o oră şi patruzeci de minute, zburând la o altitudine de aproape 3000 de metri, deasupra munţilor din nordul Taiwanului şi apoi peste o mare imaginară de nori, şi apoi peste câteva insule drăguţe, pe măsură ce ne apropiam de punctul nostru de escală, în drum spre Japonia. Avionul nostru a aterizat cam la 12:15, ora din Okinawa. Aici, la aeroportul Naha, se găseau cam 20 dintre membrii adunării din Okinawa, ca să se bucure de scurta oprire a vicepreşedintelui Societăţii Turnul de Veghere şi a servului de filială din Japonia, care supraveghează spiritual şi Okinawa. Speram să-i găsim aici şi nu ne-au dezamăgit. Am petrecut cam o oră cu aceşti fraţi plini de căldură sufletească de multe naţionalităţi, care pun o mărturie atât de minunată în acest teritoriu insular. Majoritatea vestitorilor Împărăţiei sunt localnici, şi, în decembrie, luna precedentă, vestitorii adunării, în număr de 20, au reuşit un record de 92 de reviste distribuite oamenilor pe care i-au întâlnit în lucrarea lor pe teren. Recent, şi trei casnice din Okinawa au intrat în serviciul de pionierat şi găsesc multă bucurie în această proclamare cu timp integral a împărăţiei lui Dumnezeu.

TOKYO ŞI KYOTO, JAPONIA

Nu cu mult timp înainte de ora 13, fratele Franz şi servul de district Adrian Thompson erau din nou în zbor. Cam după trei ore, interesul nostru asupra peisajului s-a intensificat mult atunci când am văzut muntele Fuji sau Fujiyama, înzăpezit, la mare depărtare, pe un cer crepuscular ceţos. Dar, înainte ca avionul nostru să fi trecut de el, am zburat peste insula Oshima şi vulcanul său, muntele Mihara, care fumega în atmosfera de iarnă. Dar, pe măsură ce soarele coboară tot mai repede, zărim silueta măreaţă a muntelui Fuji pe cerul întunecat. La puţine minute după ora 17, avionul nostru aterizează şi se opreşte în faţa aeroportului internaţional din Tokyo, acum unul din cele mai moderne din lume. Cam trei ore mai târziu, cei doi călători sunt ridicaţi din nou de un alt avion, privind la luminile capitalei japoneze, ce se întind până departe, gonind înspre sud-vest, înspre Osaka, centrul de afaceri al ţării, cu o populaţie de aproape 3,5 milioane locuitori. Pentru că acest oraş are multe râuri şi poduri, este cunoscut ca „Veneţia Japoniei”. În ceva mai mult de o oră şi jumătate de zbor, ne găsim pe aeroportul din Osaka, iar acolo ne aşteaptă zâmbind şi ne salută servul de filială din Japonia şi soţia servului de district. Deja, la această oră târzie din noapte, congresul naţional al martorilor ce se ţine în Kyoto, 80 de km mai la nord, şi-a încheiat prima zi, cu o participare de 386 de martori şi oameni cu bunăvoinţă. Aceasta este o

Cuprins

întrunire de 3 zile, de mijloc de săptămână, adică de marţi până joi, 22-24 ianuarie.

Plecăm miercuri din Osaka cu o maşină, cam între dimineaţă şi amiază, în ziua de 23 ianuarie. Înainte să plecăm din acest oraş interesant, a trebuit să vizităm castelul Osaka, o clădire impresionantă care datează din epoca feudală a Japoniei. Acest castel a fost ultima fortăreaţă care trebuia capturată înainte ca războaiele feudale ale Japoniei să se încheie, în 1615 e.n. Drumul nostru cu maşina este un semicerc, trecând prin vechea capitală dinspre sud-est a Japoniei, Nara, de unde ţara a fost condusă până în 794. De aici pornesc şi începuturile budismului în Japonia, fiind adus mai întâi din Coreea. Aşa că facem o vizită scurtă templului Todai-ji, ridicat în 752 e.n., aşa-zisul „Templu Catedrală" pentru toate templele provinciale din Japonia. În interiorul acestei structuri monumentale de lemn se află *Daibutsu* (Marele Buddha), o statuie colosală turnată în bronz, care cântăreşte aproape 500 de tone. Degetele lui mari sunt lungi de 1,6 metri, iar mâna sa dreaptă, mai mare în înălţime decât un om, este ridicată în chip de binecuvântare, foarte asemănătoare posturii papei, care îşi binecuvântează turma religioasă. Poarta principală de acces către acest edificiu sau *Kondo* este păzită de chipuri fioroase de războinici (*nio*), reprezentări ale demonilor. Cu toate acestea, acest templu cu aspect macabru este înconjurat de un parc superb, cu mulţi cireşi, unde păşteau căprioarele, ba chiar mâncau din mâinile vizitatorilor.

(Va urma)

Biserica locală – asemănătoare unui club social

Scriind în numărul din ianuarie 1957 al *Theology Today* (Teologia azi), Warren Ashby, profesor asociat de filosofie la Colegiul Femeilor de la Universitatea Carolina de Nord, găseşte, aşa cum o prezintă şi un comentariu al editorului, „o paralelă alarmantă între cluburile sociale şi biserica locală".

Profesorul Ashby scrie: „Care sunt unele din necesităţile şi interesele în întâmpinarea cărora vin cluburile sociale? În primul rând, evident, este nevoia de companie, de tovărăşie (...) Cluburile au, de asemenea, un caracter exclusivist şi astfel sporesc dorinţa membrilor de a avea un statut mai înalt. Uneori, cerinţele de intrare sunt de clasă, sau economice; alteori sunt de castă sau rasă; uneori sunt fundamentate pe profesii sau hobby-uri. Invariabil, cerinţele de admitere într-un club social sunt externe, şi nu se bazează pe ce este, cu adevărat, o persoană, ci pe ce posedă aceasta. S-ar putea să fie nevoie de bani, dar cu siguranţă nu e nevoie de virtute ca să devii membru al The Country Club; e nevoie de statut, dar nu e nevoie de o inteligenţă deosebită ca

Cuprins

să devii membru al Rotarry Club; e nevoie de afiliere religioasă, dar nu de prea multă credinţă, ca să devii un Cavaler al lui Columb sau un mason . . .

„Cerinţele de primire în biserică, asemenea celor ale unui club social, sunt în primul rând externe şi oferă un anume statut (...) Cerinţele sunt externe în sensul că un individ trebuie să declare o credinţă în faţa unor oameni; dar acest lucru nu înseamnă în mod necesar că declaraţia de credinţă are substanţă, şi în cuvinte. Şi, din nou asemenea unui club social, o dată ce cerinţele de admitere au fost îndeplinite, cerinţele pentru a rămâne în biserică nu sunt deloc greu de respectat. Nu e greu să fii membru al clubului Rotarry; la fel, nu e greu nici să fii membru al unei biserici locale."

„În biserica locală, ca şi în club, există o împărtăşire de puncte de vedere comune, şi un minim de cerinţe intelectuale. Punctele de vedere comune sunt, de regulă, cele acceptabile pentru comunitate, în mare. Sau, cel puţin, ideile exprimate cel mai des în biserică nu sunt menite să tulbure liniştea socială sau religioasă. Minimul de cerinţe intelectuale se referă la faptul că dubiile, punerea sub semnul ipoteticului, punerea de întrebări intelectuale incomode nu este la modă în rândul bisericii. Această idee este sugerată cumva unui mare număr de tineri intelectuali, şi anume că, din moment ce îndoiala reprezintă o lipsă de credinţă, şi este un păcat, este preferabil ca, asemenea altor păcate, să fie reprimată, sau, cel puţin, să nu fie practicată deschis. După cum o spunea cineva care a vizitat recent universitatea: „Dacă mergi la universitate timp de patru ani şi nu ţi-ai pus niciodată întrebări religioase, nu ai simţit că eşti în căutare sau că eşti năpădit de îndoieli religioase, atunci înseamnă că nu ai fost la universitate, ci ai fost la biserică."

Sfinţenia

Scriind într-un *Manifest Protestant,* Winfred E. Garrison spune: „O ilustraţie bună despre cât de încurcat şi obscur poate deveni acest complex de putere şi pietate ne-o oferă cariera aceluiaşi Pius al V-lea, a cărui încercare de a o înlătura de la tron pe regina Elisabeta a constituit un element important în mişcarea revoluţionară care a dus la „martirizarea" unora dintre agenţii săi tainici. El a fost ofiţer al Inchiziţiei vreme de 15 ani, şi era atât de zelos încât a devenit Mare Inchizitor înainte să devină papă. În slujba supremă el şi-a continuat războiul despre opoziţie şi deviere cu orice armă posibilă. El a fortificat maşinăria şi a asprit regulile Inchiziţiei, a stabilit Congregaţia Indexului pentru o cenzură sistematizată, a vânat sute de tipografi sau i-a alungat din Italia, l-a încurajat pe Filip al II-lea să extermine protestantismul în Olanda şi a aplaudat tacticile sângeroase ale Ducelui de Alva, a ordonat exterminarea hughenoţilor (dar a murit cu 3 luni înainte de masacrul din ziua de Sf. Bartolomeu), a denunţat compromisul împăratului cu luteranii, a încercat să organizeze o coaliţie a statelor germane catolice pentru un război al

religiei împotriva protestanţilor şi a luat parte la complotul de detronare a reginei Elisabeta a Angliei. Acum, el e un „sfânt”, canonizat în 1712.”

Întrebări de la cititori

Înţelegem că botezul lui Ioan a fost pentru iertarea păcatelor comise împotriva legii lui Moise, dar că botezul în apă în numele lui Isus Cristos nu este pentru iertarea păcatulelor. Acesta simbolizează că o persoană se dedică să facă voința lui Iehova. Cu toate acestea, cei care cred că botezul în apă spală acum păcatele citează Faptele 2:38 ca dovadă. Sprijină acest text ceea ce susţin ei? – A.H., Statele Unite

Faptele 2:38 (*NW*) spune: „Petru le-a răspuns: "Căiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre şi veţi primi darul spiritului sfânt.”

Botezul lui Ioan era pentru evreii de sub legământul legii şi arăta că se căiesc de păcatele pe care le-au comis împotriva legii. Faptul că erau botezaţi cu botezul lui Ioan arăta căinţa lor, iar Iehova le ierta păcatele. Dar cazul ilustrat în Faptele 2:38 este diferit. Petru le vorbea celor potrivnici. Este foarte improbabil că aceştia s-au supus botezului lui Ioan, ca pregătire pentru a-l primi pe Cristos; oricum, ei nu l-au primit, ci i s-au împotrivit şi trebuie să poarte răspunderea pentru răstignirea sa, fiind parte din casa lui Israel asupra căreia a căzut sângele lui Isus. Atunci când cei care-l ascultau pe Petru au auzit despre responsabilitatea lor faţă de moartea lui Isus, fie personală fie cea a comunităţii, au simţit durere în inimile lor, și-au văzut greşeala şi au întrebat ce pot face ca să îndrepte lucrurile. Petru a spus că ei trebuie să se căiască şi să fie botezaţi în numele lui Isus pentru ca păcatele lor să fie iertate. Acestea nu erau păcate împotriva legământului legii, ci păcate împotriva lui Isus. Acestea erau păcatele de care trebuiau să se căiască ei. Cum ar fi putut, oare, să arate această părere de rău şi să câştige iertarea?

Calea iertării nu mai era prin jertfe de animale oferite la templul din Ierusalim. Aranjamentul acelei legi, de iertare prin jertfe de la templu, nu mai avea efect. Acum, jertfa cu efect era Isus, sângele său vărsat, şi nu exista niciun al nume prin care oamenii puteau fi iertaţi şi salvaţi. Acceptaţi-l şi obţineţi iertarea de la Dumnezeu prin el, prin Isus, prin meritul sângelui său vărsat. Căinţa de păcate şi acceptarea lui Isus şi a sângelui său purificator aveau să fie arătate prin botezul în numele lui Isus. Botezul era doar un simbol. Cufundarea în apă nu avea, în sine, ca efect, iertarea păcatelor, spălarea lor, aşa cum o baie spală murdăria. Dacă acesta ar fi cazul, atunci ar trebui doar să fim botezaţi iar şi iar, spălându-ne în mod repetat de păcatele noi, aşa cum ne spălăm ca să ne curăţăm trupul, iar apoi, după o vreme, să facem iar baie. Nici jertfirea animalelor nu îndepărta, de fapt, păcatele, fiind

Cuprins

pur şi simplu simbolice, şi trebuind să fie repetate iar şi iar. Doar sângele lui Isus curăţă păcatele, şi nu apa, şi „fără vărsare de sânge nu există iertare.” (Evrei 9:22, *NW*).

În Faptele 22:16 (*NW*) se spune clar: „Şi acum, de ce întârzii? Ridică-te, botează-te şi spală-te de păcate chemând numele său”. Păcatele sunt ridicate, deci, nu doar prin simpla cufundare în apă, ci prin invocarea numelui său. Corneliu a chemat numele lui Iehova şi l-a acceptat pe Isus Cristos şi a fost botezat prin spiritul sfânt. Pentru ca aceasta să se întâmple păcatele trebuie să fi fost iertate, totuşi a fost înainte ca el să fie botezat în apă. Atunci când cineva se căieşte şi îl acceptă pe Cristos şi crede în sângele lui vărsat, atunci păcatele sale pot fi iertate. Cufundarea în apă, în numele lui Isus, este importantă, dar numai ca un simbol şi o demonstraţie publică a căinţei pentru păcate şi a acceptării lui Isus, şi a dedicării de a face voinţa lui Iehova, cu loialitate, aşa cum a făcut Isus.

Adolescenţii familiarizaţi cu „Turnul de veghere”

O adolescentă din Houston, Texas, scrie: „Atunci când făceam cursuri de educaţie civică în ultimul an de liceu, s-a ridicat subiectul propagandei comuniste, iar un elev a spus că revista *Turnul de veghere* este un susţinător al comunismului. Am decis să tac pentru o vreme, şi să observ reacţiile şi comentariile clasei, care era, deja în plin freamăt. Imediat, câţiva elevi au explicat că părinţii lor au făcut abonament la *Turnul de veghere* şi că nu avea nimic de-a face cu comunismul, în timp ce alţii au spus că au citit alte publicaţii ale Turnului de Veghere şi erau departe de a fi comuniste. Clasa a decis în unanimitate că *Turnul de veghere* este creştin.”

ANUNȚURI

ADUNAREA ANUALĂ A MEMBRILOR SOCIETĂȚII DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE DIN PENNSYLVANIA.

Anul acesta, 1 octombrie cade marțea și la ora 10, 1 octombrie, 1957, Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania își va ține adunarea anuală cu membrii. Aceasta va avea loc la biroul înregistrat al Societății, amplasat la 4100 Bigelow Boulevard, colț cu Parkman Avenue, în Pittsburgh, Pennsylvania.

Notificarea pentru adunare va fi trimisă în modul obișnuit, prin scrisoare, la membrii corporației, și pentru ca acest lucru să poată fi făcut este necesar ca biroul secretarului să aibă adresa potrivită la care să fie trimise aceste notificări. Toți care sunt membri trebuie să fie siguri că înregistrările despre calitatea lor de membri le arată adresa corectă. Odată cu notificarea pentru adunare vor fi trimise și formularele de procură. Toate aceste procuri vor fi trimise la biroul secretarului Societății nu mai târziu de 15 septembrie și

Cuprins

fiecare membru trebuie să completeze și să își trimită procura imediat, fie că va merge la adunare personal sau nu.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI
15 septembrie: Fericiți sunt cei împăciunitori, pag. 493.
22 septembrie: Lupta credinței a celor împăciuitori, pag. 499.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiți:
Unde a inundat un avion un oraș cu pliante, pentru a ațâța violența gloatei împotriva unei minorități religioase? Ps. 483, parag. 1.
Necesită ordinarea creștină o ceremonie special? P. 485, parag. 3.
De ce nu este necesar un certificate de ordinare? P. 487, parag. 5.
Ce prețuiau niște martori ai lui Iehova, mai mult ca orice, într-un lagăr de concentrare din Rusia? P. 488, parag. 5.
Ce oameni trăiau precum vulturii? P. 489, parag. 3.
Cum a fost găsită cetatea pierdută Petra? P. 491, parag. 4.
De ce făcătorii de pace pe care Isus i-a menționat nu-și pun credința în armistiții? P. 493, 1.
Care este adevăratul remediu pentru relele din lume? P. 495, parag. 6.
Ce îi unește acum pe oamenii din toate națiunile, ca o societate de oameni pașnici? P. 497, parag. 15.
Cum pot fi identificați astăzi servii lui Dumnezeu? P. 498, parag. 18.
Ce se cere pentru a continua fericiți în serviciul lui Dumnezeu? P. 500, parag. 5.
De ce aseamănă Biblia slujirea creștină cu războiul? P. 501, parag. 7.
De ce au numit portughezii insula Taiwan, Formosa? P. 505, parag. 3.
Ce oraș este numit ‘Veneția Japoniei’? P. 509, parag. 2.
De ce biserica locală este asemenea unui club social? P. 510, parag. 3.
De ce botezul în apă nu curăță pe cineva de păcate? P. 511, parag. 5.

Cuprins

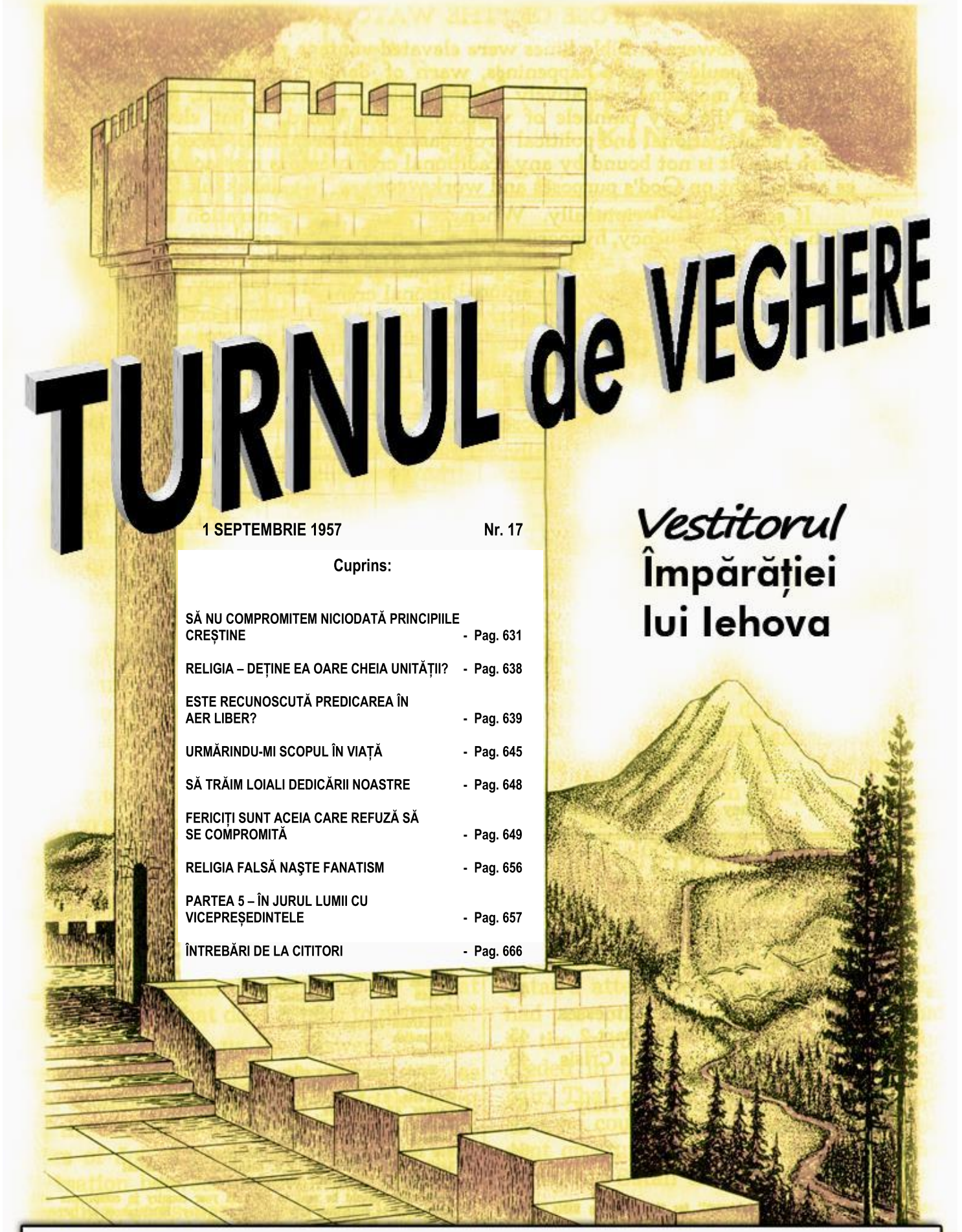

TURNUL de VEGHERE

1 SEPTEMBRIE 1957 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ NU COMPROMITEM NICIODATĂ PRINCIPIILE CREȘTINE - Pag. 631

RELIGIA – DEȚINE EA OARE CHEIA UNITĂȚII? - Pag. 638

ESTE RECUNOSCUTĂ PREDICAREA ÎN AER LIBER? - Pag. 639

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag. 645

SĂ TRĂIM LOIALI DEDICĂRII NOASTRE - Pag. 648

FERICIȚI SUNT ACEIA CARE REFUZĂ SĂ SE COMPROMITĂ - Pag. 649

RELIGIA FALSĂ NAȘTE FANATISM - Pag. 656

PARTEA 5 – ÎN JURUL LUMII CU VICEPREȘEDINTELE - Pag. 657

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 666

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

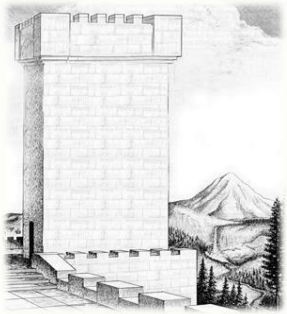

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	**8s**
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	**7s**
Jamaica, 151 King St., Kingston	**7s**
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	**7s**
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	**7s**

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1957 **Nr 17**

SĂ NU COMPROMITEM NICIODATĂ PRINCIPIILE CREŞTINE

"Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu."— Iacov 4:4, NW.

ADEVĂRAŢII creştini se ghidează după principii. Un principiu este un adevăr fundamental. Pentru că adevărul este în acord cu starea de fapt a lucrurilor, principiile sunt în mod esenţial afirmaţii ale faptelor de bază. Biblia conţine mii de principii de acest fel, exprimate clar, ca în textul de mai sus. Altele sunt deduse sau aflate în cartea naturii, după cum scria Pavel în Romani 1:20 (*NW*): „Calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute".

[2] Unele exemple de principii vor servi pentru a arăta rolul pe care principiile îl joacă în înţelegerea şi judecata noastră. Iată câteva: Iehova este Cel Preaînalt peste tot pământul. În afară de Iehova, nu este alt Dumnezeu. Iehova este din veşnicie în veşnicie. Isus este începutul creaţiei lui Dumnezeu. Dumnezeu este capul lui Cristos. Tatăl este mai mare decât Cristos. Fiul se supune lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a înviat pe Cristos din morţi. Dumnezeu a dat lui Cristos o poziţie mai înaltă decât înainte. Spiritul sfânt nu este o persoană. Oamenii pot fi umpluţi cu spirit sfânt. —Ps. 83:18; Isa. 44:6; Ps. 90:2; Col. 1:15; 1 Cor. 11:3; Ioan 14:28; 1 Cor. 15:28; Faptele 13:30; 2:32, 33; 2:4, 17.

[3] Cum se pot folosi aceste principii? Acestea pot fi percepute ca materiale de construcţii asamblate în funcţie de planuri pentru formarea unei case. Aceste principii particulare ale adevărului, asamblate împreună după model divin, formează doctrine biblice ale adevărului. Un lucru ce devine imediat evident este acela că este imposibil ca Iehova Dumnezeu, Isus Cristos şi spiritul sfânt să fie „un

Cuprins

dumnezeu co-egal, co-etern", după cum propovăduiesc trinitarienii. Iehova este mai puternic decât Isus Cristos, aşa că nu sunt egali. Iehova este veşnic, dar Isus a fost creat de Dumnezeu; aşa că nu sunt egali, iar Isus nu este Cel veşnic. Iar spiritul sfânt este forţa lui Dumnezeu, nu este o persoană. Oamenii nu pot fi umpluţi cu o persoană, dar pot fi umpluţi cu forţă activă sau spirit sfânt. Clerul refuză să raționeze pe marginea acestor principii Scripturale, dar insistă asupra faptului că doctrina trinităţii este un mister. De fapt, clerul este unealta lui Satan, pentru că Satan încearcă să arate că Dumnezeu nu este suprem; iar clerul, prin aceste învăţături ale doctrinei trinităţii, încearcă să îl plaseze pe Atotputernicul Dumnezeu Iehova într-o poziţie în care alţii sunt egalii Acestuia. Acest lucru este imposibil potrivit principiilor şi faptelor Bibliei. Astfel, dacă judecăm după aceste principii, putem vedea foarte clar faptul că doctrina trinităţii din Creştinătate este falsă. Şi, bineînţeles, cuvântul „trinitate" nu apare în Biblie.

[4] Legile teocratice ale lui Iehova se bazează pe principiile adevărului. De exemplu, legea divină încă în vigoare astăzi interzice crima. Acest lucru se bazează pe un principiu simplu sau pe faptul că omul este muritor. Astfel, aşa cum principiile adevărate sunt folosite pentru a construi toate doctrinele numeroase ale Bibliei, tot aşa principiile adevărate stau la baza tuturor legilor lui Dumnezeu.

[5] De fapt, fiecare dintre sutele de legi cuprinse în legământul legii, dăruit lui Moise, se bazează pe unul sau chiar mai multe principii ale adevărului. O multitudine de principii drepte au venit în atenţia omului, pentru prima dată, atunci când, ca o revelaţie, legământul legii a fost dăruit Izraeliţilor. Astfel când Dumnezeu a desființat obligația legală a legământului legii, la moartea lui Isus, El nu a distrus principiile eterne ale adevărului care au fost făcute cunoscute omului prin intermediul acestor porunci. Aceste principii ale adevărului care se regăsesc în Lege, încă păstrate pentru noi în Biblie, continuă să ghideze creştinii pe calea dreptății. — Col. 2:14.

[6] A trăi după regulile prezentate de Moise nu a fost la fel de dificil precum a învăţa să trăieşti după principiile lui Cristos. Este mult mai uşor să te conformezi unei reguli, decât să construieşti un principiu care să îţi ghideze toată viaţa. Moise a prescris *reguli*; Cristos a insuflat *principii*. Regulile sunt pentru copii; principiile sunt pentru bărbaţi şi femei maturi în creştere creştină.

[7] Chiar dacă Cristos a insuflat principii, acest lucru nu înseamnă că nu există legi care să guverneze activităţile creştinilor. Legile sunt reguli de acţiune dictate de un superior pentru comportamentul unui inferior, iar creştinii sunt astfel obligaţi să se supună legilor lui Dumnezeu. Exemple de legi date creştinilor sunt: interzicerea de a mânca sânge, abţinerea de la curvie, abţinerea de la închinarea la idoli, să nu părăsească adunarea, să nu ucidă şi altele. De asemenea, să nu uităm cele două mari legi sau porunci pe care Isus ni le-a repetat: „Trebuie să îl iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău". Aceasta este prima şi cea mai importantă dintre porunci. Cea de-a doua, asemănătoare ei, este: „Să îţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi". Aceste legi sunt construite pe principii ale adevărului. Acestea sunt lăsate pentru a conduce

Cuprins

creştinii spre maturitate. —Faptele 15:20; Evrei 10:25; Rom. 13:9; Mat. 22:37, *NW*.

[8] Dar pentru creştini, sfaturile şi instrucţiunile date sunt deseori generale, stabilind principiul pe care trebuie să îl urmeze fiecare individ şi acordând fiecărui individ libertatea de a alege respectarea acestor principii credincioase sau urmarea dorinţei egoiste. În acest fel, Dumnezeu permite fiecărui individ să îşi demonstreze dragostea şi încrederea faţă de Dumnezeu şi cât de dispus este să îndeplinească voinţa divină.

[9] Există două forţe care lucrează în toți oamenii. Una este pasiunea, care este indusă de influenţa altora asupra persoanei influenţate, iar cealaltă este principiul sau legea, adică, legea sau regula lui Dumnezeu de acțiune care prescrie calea dreaptă şi bună. Cei care îi sunt devotaţi lui Iehova se ghidează după legile sale şi îi urmează poruncile bazate pe principiile adevărului. Astfel, a fi guvernat de principii înseamnă să acţionezi în funcţie de cunoaşterea faptelor, potrivit raţiunii şi conştiinţei. A fi guvernat de pasiune înseamnă să acţionezi în funcţie de influenţa externă, să laşi să dicteze consideraţiile personale, cum ar fi bogăţia, faima, puterea, siguranţa sau mulţumirea simţurilor sau instinctelor.

[10] Pasiunea ghidează minţile celor mai mulţi oameni, în evaluarea lucrurilor din acest sistem sub Satan. Devine tot mai evident faptul că dorinţele cărnii pasionale sunt privite cu aprobare de către lume, în timp ce aceia care sunt conduşi de principiile Cuvântul lui Dumnezeu sunt batjocoriţi şi ridiculizaţi de către cei mai mulţi în ziua de azi. În Galateni 5:19-24 (*NW*) Pavel a arătat contrastul dintre cei care urmează pasiunea şi cei care urmează principiile drepte ale lui Dumnezeu, şi putem observa cum lucrurile inspirate de pasiune devin foarte populare, foarte rapid, în zilele din urmă: „Lucrările cărnii sunt evidente şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni împărăția lui Dumnezeu. Pe de altă parte, rodul spiritului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine. Împotriva acestor lucruri nu există lege. Pe lângă aceasta, cei care sunt ai lui Cristos Isus au ţintuit pe stâlp carnea împreună cu poftele şi dorinţele ei.”

[11] Observaţi două principii prezentate aici: cei care practică faptele cărnii nu vor moşteni împărăția lui Dumnezeu; cei care sunt creştini nu fac acele fapte. Creştinii doresc să trăiască sub conducerea lui Dumnezeu, aşa că trebuie să se conformeze principiilor drepte. De aceea, Petru sfătuieşte insistent în 1 Petru 2:11, 12 (*NW*): “Iubiţii mei fraţi, vă îndemn ca pe nişte străini şi locuitori temporari să vă abţineţi de la dorinţele carnale, căci ele luptă împotriva sufletului. Să aveţi o purtare excelentă printre naţiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca despre nişte răufăcători, ele, datorită lucrărilor voastre bune la care sunt martore, să-l glorifice pe Dumnezeu în ziua inspecţiei sale.” Calea dreaptă urmată de creştini aduce laudă lui Iehova în ochii oamenilor cu bunăvoinţă, dar nu în ochii lumii. În acest sistem, trăirea după aceste principii presupune un anumit cost. Înseamnă să

Cuprins

iubeşti adevărul, chiar dacă este nepopular. Înseamnă să te temi de Dumnezeu, nu de oameni. Înseamnă să urăşti câştigul nedrept, nu să mergi după el. Acestea sunt calităţile pe care Iehova le caută în cei care îi vor servi în noua lume. - Ex. 18:21; Prov. 29:25

PRINCIPIILE—TEMELIA PE CARE SE ZIDEȘTE

[12] Apostolul Pavel a scris în mod clar Evreilor despre anumite fundamente şi principii de bază ale adevărului, pe care toţi creştinii ar trebuie să le respecte, spunând: "Pentru că, într-adevăr, deşi, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători, aveţi din nou nevoie de cineva ca să vă înveţe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu. Şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi rău. De aceea, acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică."—Evrei 5:12-6:2, *NW*.

[13] Şi la ce se referă Pavel când spune că am „părăsit" aceste principii doctrinale ale adevărului de bază? Când spune că am "părăsit", Pavel nu se referă la faptul că ar trebui să încetăm să mai credem sau să mai practicăm pocăinţa sau credinţa; nici nu vrea să spună că ar trebui să nu mai credem şi să nu mai practicăm botezul. Ceea ce ne arată apostolul este că nu ar trebui să învăţăm aceste lucruri iar şi iar. Nu trebuie să ne mulţumim doar să cunoaştem principiile fundamentale. Pavel mustra Evreii către care se adresa, deoarece, atunci când ar fi trebuit să fie învăţători, au avut nevoie de cineva să îi înveţe din nou principiile primare. Ei ar fi trebuit să înţeleagă toate acestea şi să poată fi capabili să le predea; iar în timp ce continuau să creadă în ele ar fi trebuit să adauge cunoaşterii Cuvântului şi scopurilor lui Dumnezeu; şi nu numai atât, dar ei ar fi trebuit să îşi amintească faptul că nu numai doctrinele corecte despre aceste subiecte sunt necesare pentru zidirea noastră ca urmaşi ai lui Cristos, ci şi obţinerea rezultatelor intenţionate, şi anume a deveni creştini maturi, capabili să gândim şi să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu şi să ne comportăm în funcţie de aceste principii ale dreptăţii. La acest lucru se referă atunci când spune "să înaintăm spre maturitate".

[14] Aceasta se poate compara cu drumul unui copil, atunci când merge la şcoală, mai întâi învaţă tabla înmulţirii şi cum să adune, să scadă şi să împartă. Acestea sunt principiile fundamentale ale matematicii; şi totuşi am crede că un copil ori este foarte prost, ori neglijent în studiile sale, dacă va petrece mai mulţi ani învăţând aceste principii primare; iar noi am spune că ar trebui să treacă peste aceste principii dintâi la altceva; dar nu să le părăsească sau să le considere ceva la care nu trebuie să se mai gândească. Copilul ar trebui să şi le amintească şi să le folosească şi să adauge la acestea ramurile mai complexe ale matematicii. Dacă

Cuprins

acest copil ar deveni inginer, ar trebui să aprofundeze cunoaşterea acestora şi să folosească matematica superioară. Şi ar trebui să înveţe şi să se ghideze după principiile adiţionale ale acesteia. Nu ar putea avea o carieră de succes dacă ignoră principiile învăţate, pentru că prin reprezentarea incorectă a construcţiilor de bază, structura pe baza căreia ar construi s-ar prăbuşi.

[15] Creştinul, se poate spune, că ar fi într-o situaţie similară. El, potrivit lui Pavel, ar trebui să folosească principiile fundamentale ale lui Cristos ca mijloace de dezvoltare spre maturitate spirituală. Acesta trebuie să înveţe şi să se ghideze după principiile avansate ale lui Cristos şi să le poată propovădui şi altora. Dacă acesta nu le-a înţeles corect, nu le va folosi şi nu va putea să le transmită mai departe. Învăţăturile creştine sunt şi orale şi exemplare; cursul vieţii unui creştin matur este observat de persoanele imature ca fiind bun de imitat, şi este bine să-l imiţi dacă se bazează pe principii drepte. Acesta este un alt motiv pentru care creştinul matur trebuie să fie ghidat de principii. —Filip. 3:17.

[16] Pe de altă parte, dacă nu trecem peste principiile primare ale lui Cristos, şi rămânem, copilăreşte la adevăruri de bază precum: pocăinţa, credinţa, botezul, naşterea din spirit, învierea, judecata sufletelor şi altele, suntem în pericol. Care este acesta? O recădere în păcat. Ar trebui să avem o structură puternică, bine construită pe principiile solide, de bază, ale Creştinismului, şi să continuăm să zidim. - Rom. 14:19; Iuda 20.

[17] Trebuie remarcat faptul că pocăinţa, credinţa şi botezul sunt adevăruri fundamentele. Scripturile ne obligă să avansăm, să trecem de acestea, pentru a obţine maturitatea. De aceea, orice individ asociat cu Societatea Lumii Noi de azi, care, dintr-un motiv sau altul, eşuează să facă botezul creştin, se marchează ca fiind foarte imatur, neînţelegând pe deplin nici măcar primele principii ale lui Cristos. Deşi s-ar putea asocia mulţi ani cu societatea Lumii Noi şi ar putea participa la adunările grupei, el este controlat mai mult de pasiune decât de principiu. Cei care avansează dincolo de aceste adevăruri fundamentale, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, vor avansa spre hrană spirituală matură, câştigând o înţelegere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu. Spiritul sau forţa activă a lui Dumnezeu are puteri de clarificare; iar prin Acesta lucrurile adânci ale lui Dumnezeu sunt descoperite şi cercetate pentru înţelegerea noastră.—1 Cor. 2:9, 10, *NW*.

[18] Tot acest discernământ spiritual se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, nu există nici un substitut pentru cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu. Noi toţi trebuie să medităm zilnic la Cuvântul lui Dumnezeu, să întipărim mai bine în minţile noastre principiile adevărului Dumnezeului Atotputernic Iehova. Cu cât absorbim principii fundamentale, cu atât devenim mai maturi, cu atât suntem mai stabili şi mai capabili să evităm căderea sau recăderea în păcat. Liderii religioşi evrei au pregătit un Talmud pentru poporul evreu, stabilind, astfel, reguli pentru fiecare tip de comportament, lăsând foarte puţin timp, sau chiar deloc, pentru înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru logică şi pentru învăţarea principiilor lui Dumnezeu. Iehova nu a oferit un set de reguli de tipul Talmudului, prin Cristos, pentru viaţa creştină. Acesta a prezentat doar nişte legi şi reguli fundamentale în

Cuprins

Biblie, pentru ca noi să avem o înregistrare a principiilor pe care creştinii trebuie să le urmeze. Este necesar ca creştinii să aplice aceste principii creştine în viaţa de zi cu zi. Doar o cunoştinţă neaprofundată a unor fapte din Scripturi nu este suficientă.

CREŞTINII ŞI LUMEA

[19] Principiile drepte ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt mai dificile pentru oameni decât acceptarea faptelor Biblice, cunoscute în general. Martorii lui Iehova din ziua de azi se găsesc într-o lume cu mulţi oameni care se consideră creştini şi propovăduiesc principiile prezentate în Biblie, dar rar vezi oameni din afara Societăţii Lumii Noi care să încerce să trăiască după principiile şi regulile prezentate de Dumnezeul Atotputernic în Cuvântul său. Deoarece martorii lui Iehova urmează principiile Creştine, aceştia sunt priviţi ca nişte oameni ciudaţi de către majoritatea celor din lume. Lumea se află atât de departe de principiile lui Iehova încât martorii lui Iehova sunt diferiţi de ceilalţi din această lume, fiind priviţi de unele guverne din această lume drept oameni încăpăţânaţi, oameni care nu se vor conforma. Aceşti conducători nu înţeleg principiile explicate în Scripturi, ce arată că Satan este dumnezeul acestei lumi, iar creştinii nu sunt o parte din această lume, aşa cum nici Isus Cristos nu a fost parte din această lume. (1 Cor. 2:14) Lumea, prin judecătorii şi conducătorii pe care îi are, cere ca aceşti martori ai lui Iehova nu numai să dea Cezarului ce este al Cezarului, ci mai mult mult decât atât, însă lumea uită cealaltă parte a poruncii lui Isus, de a da lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova îşi plătesc dările, acceptă educaţia naţiunii prin şcoli şi sprijină toate legile ţării care sunt în acord deplin cu principiile lui Dumnezeu ale adevărului şi dreptăţii şi oriunde ar trăi se conformează cu regulile şi legile naţiunii respective. Se îmbracă precum alţi oameni şi în cea mai mare parte se conformează datinilor şi obiceiurilor poporului. Dar un lucru pe care nu îl fac şi nu îl vor face martorii lui Iehova este acela de a-şi încălca conştiinţa, care a fost instruită după principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Adevăraţii creştini, martorii lui Iehova, vor adera la principiile Dumnezeului Atotputernic şi vor da lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.—Mat. 22:21, *NW*.

[20] Oamenii nu pot ignora principiul extraordinar că Iehova este Creatorul şi Dumnezeul Atotputernic al universului, dacă vor să aibă înţelegere. Aşa-numiţii înţelepţi oameni de ştiinţă ai lumii au stabilit o barieră insurmontabilă pentru înţelegerea originii vieţii, ignorând cu premeditare acest principiu. Astfel, oricât ar încerca, fără acest adevăr fundamental, nu vor putea ajunge la o explicaţie satisfăcătoare a vieţii. - Gen. 1:1

[21] În calitatea Lui de Creator şi Atotputernic, Iehova are dreptul de a primi devotamentul exclusiv al creaturilor umane de pe pământ. Iehova însuşi a spus acest lucru, atunci când a dat lui Israel legea Sa: „Să nu-ţi faci chip cioplit, sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti; fiindcă Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă,

Cuprins

care aduce pedeapsa pentru nelegiuirea taților asupra fiilor, asupra celei de-a treia generații și asupra celei de-a patra generații a celor ce Mă urăsc." (Ex. 20:4, 5, *NW).* Acesta este un principiu al adevărului sau o realitate. Este, de asemenea, clar faptul că supremaţia sa a fost contestată de Satan, dumnezeul acestei lumi, iar această lume se află în opoziţie cu Dumnezeul Atotputernic Iehova. (Iov. 1:11; Isa. 14:13; Ioan 4:4). Creştinii se dedică necondiţionat lui Iehova şi astfel devin străini de lumea veche şi demonică. Astfel, această dedicare este la fel ca şi o aplicare pentru cetăţenie în lumea nouă şi ceremonia oficială de botez este ca un jurământ în faţa martorilor care confirmă acest fapt. Fondatorul Creştinismului, Cristos Isus, a dat exemplu, prin dedicarea şi botezul său, şi apoi, în Ioan 17:14 (*NW*), a spus clar despre creştini: "Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume."

[22] Ce a vrut să spună Isus prin acest principiu? De ce nu a intrat în detaliu şi nu a expus mai multe reguli pentru creştini? Este adevărat că acest lucru s-a întâmplat puţin mai devreme, când le-a spus urmașilor săi, la Ioan 15:19 (*NW*): "Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte." Cu toate acestea, El nu dorea ca aceştia să se izoleze şi să nu propovăduiască în lume, pentru că El s-a rugat lui Iehova, la Ioan 17:15 (*NW*): "Nu Te rog să-i iei din lume, ci să veghezi asupra lor, din cauza celui rău." Da, există pericol din partea dumnezeului acestei lumi. (2 Cor. 4:4) Isus a spus creştinilor principiile Sale teocratice, dar a lăsat la latitudinea lor raționarea asupra Scripturilor şi modul în care să decidă cum să se comporte în fața curselor subtile ale lui Satan şi cum să îşi trăiască vieţile în acest sistem.

[23] Creştinii ce trăiesc pe pământ în ziua de azi se bucură să vadă cum au raționat asupra principiilor Bibliei Cristos şi apostolii inspiraţi. Isus însuşi a făcut un jurământ solemn de a-l sluji pe Iehova. Acest lucru însemnă că El a fost ca un ministru sau ambasador al lui Iehova şi a trebuit să acorde atenţie în primul rând lui Iehova. El aprecia valorile adevărate, vizualizând dreptatea poziţiei sale şi separându-se de lumea veche sau de raționamentele false ale omului. El propovăduia despre strângerea de comori în cer şi punea în practică ce propovăduia, prin serviciul cu timp integral. El a înţeles principiul că toate lucrurile aparţin lui Iehova şi că binecuvântarea lui Iehova îmbogăţeşte. A rezistat eforturilor oamenilor de a-l încorona rege. Isus era pozitiv în exprimare şi acţiuni. El şi-a înţeles perfect locul şi lucrarea pe care trebuie să o facă. Chiar dacă era neutru în privinţa conflictelor, politicii şi comerţului din această lume, nu a ezitat să vorbească în condamnare a abaterilor de la principiile drepte ale lui Dumnezeu. El nu a compromis principiile fiind peste măsură de plin de tact. Isus a refuzat să creadă în religiile false ale zilelor sale, iar prin aderarea strictă la principiile lui Dumnezeu, de dreptate, şi-a atras furia liderilor religioşi, care l-au dus în faţa conducătorilor romani. Acolo Isus a spus: "Împărăţia mea nu este din lumea aceasta". Şi apoi a spus: "Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici."—Ioan 18:36, *NW,* şi Mat. 6:20; 4:1-10; 23:4, 5.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce sunt principiile?
2,3. Care sunt câteva exemple de principii, şi cum pot fi folosite acestea în raţionament?
4,5. Care este relaţia dintre legile şi principiile lui Iehova?
6. De ce era mai uşor de trăit în timpul lui Moise decât sub instruirea lui Cristos?
7. Sunt creştinii guvernaţi complet de principii, sau există legi de care trebuie să asculte?
8,9. (a) Cum este guvernat un creştin de principii? (b) Ce înseamnă să fi guvernat de pasiune?
10. Cum a arătat Pavel contrastul dintre cei care urmează pasiunea şi cei care sunt călăuziţi de principii?
11. (a) Care sunt cele două principii remarcabile ce se văd în cuvintele lui Pavel? (b) Cum a arătat Petru cum calea corectă de acţiune a creştinilor aduce laudă lui Iehova?
12. Ce a inclus Pavel în principiile de bază ale creştinismului?
13-15. (a) Ce a vrut Pavel să spună atunci când a zis că noi am „părăsit" învăţătura elementară? (b) Cum ar putea fi comparat acest lucru cu întrebuinţarea principiilor de bază din matematică?
16. Ce pericol există pentru cei care nu înaintează dincolo de cele dintâi principii?
17. Ce se poate spune despre cel care, după ce învaţă cele dintâi principii, nu trece prin dedicarea şi botezul creştine?
18. Cum ne ajută Cuvântul lui Dumnezeu să fim guvernaţi de principii?
19. Cum afectează urmarea principiilor lui Dumnezeu relaţia unui creştin cu lumea?
20. Care este un principiu important ce este ignorat de mulţi?
21. (a) Care este dreptul lui Iehova în calitate de Creator? (b) Care este poziţia cuiva în ce priveşte lumea, atunci când devine un închinător dedicat al lui Iehova?
22. De ce n-a dat Isus o mulţime de reguli amănunţite şi detalii, pe care să le urmeze creştinii, atunci când a precizat principiul de la Ioan 17:14?
23. Cum îi ajută viaţa exemplară a lui Isus pe creştini să se gândească la cum să trăiască în această lume, în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu?

Religia – Deţine ea oare cheia unităţii?

„Există atât de multe cărţi despre psihologie, putem spune chiar tone, şi, totuşi, cu ce ne-au fost de folos? Judecând după starea mizeră în care se află lumea, puteau foarte bine nici să nu fie scrise." Aşa se plângea un musulman foarte

Cuprins

citit care trăieşte în Brooklyn, New York, unui martor al lui Iehova care îl vizita. Şi câtă dreptate are!

E straniu că o deducţie atât de evidentă scapă atâtor persoane. Orbiţi de teoria eronată a idolului lor, Freud, părintele psihanalizei, ei cred că singurul lucru necesar pentru a rezolva problemele omului este ştiinţa în sine; ştiinţa şi descotorosirea de religie. Un lucru care indică cât de mult se înşeală idolul lor este faptul că omul nu a ştiut niciodată atât de multe despre sex, şi totuşi nu a fost niciodată mai robit de el decât acum.

Lucrul pe care psihologii abia acum încep să îl aprecieze este că accentul pus de Biblie pe dragoste este sănătos, este just; că iubirea este indispensabilă pentru o viaţă de succes şi armonioasă, şi că este opusul egoismului de orice formă, incluzând sexul de dragul pasiunii.

Cine poate furniza cheia iubirii care va uni omenirea? Religia? Da, spune William B. O'Brien, preot la catedrala Sf. Patrick. Biserica sa „este singura forţă vie, capabilă să strunească energiile care divid, care sfâşie omenirea. Aici sunt izvoarele răcoritoare care pot stinge setea omului de unitate şi frăţie – a tuturor oamenilor atraşi în familia bisericii (lui Cristos)" – *Times*, New York, 10 iunie 1957.

Dacă biserica lui O'Brien are cheia pentru unirea oamenilor şi înfrăţirea lor, atunci de ce politicienii catolici aruncă iar şi iar cu noroi unii în ceilalţi? De ce sunt greve ale muncitorilor catolici împotriva capitalului catolic? De ce caută milioane de catolici să se distrugă unii pe ceilalţi, ca în al doilea Război Mondial, dacă biserica lor, şi doar ea, e în stare să strunească şi să ţină în frâu energiile ce divid omenirea?

Desigur, Biserica Catolică nu este singura din creştinătate care poate fi învinuită de asemenea acuzaţii. O folosim doar ca exemplu din cauza pretenţiilor eronate ale unui purtător de cuvânt. Nicio religie care nu poate să-i unească mai întâi pe adepţii săi, pe cei devotaţi ei, nu poate avea cheia unităţii omenirii. Există o religie care, prin roadele sale, dovedeşte că are acea cheie? Da, există. Pacea şi armonia din cadrul societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova dovedeşte că religia acestora are cheia.

ESTE RECUNOSCUTĂ PREDICAREA ÎN AER LIBER?

Predicarea în catedrale şi biserici este recunoscută de mult timp, obţinând un statut onorabil şi privilegiat. Care este statutul predicării în aer liber?

Cuprins

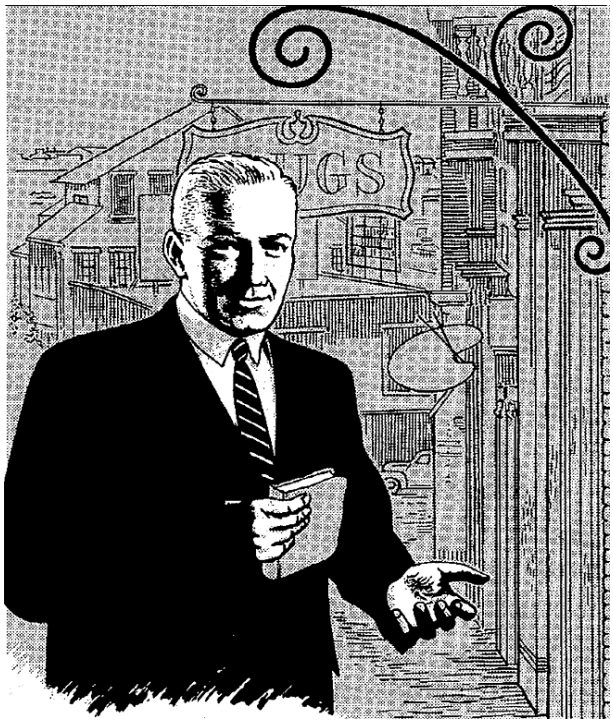

VIZITATORII Londrei sunt adesea impresionaţi de utilizarea frecventă a predicării în aer liber. Ei văd adesea preoţi, probabil în curtea din faţă a unor biserici, propovăduind în aer liber unei mulţimi care stă în picioare pe peluză sau pe trotuar. În America şi în alte parţi ale lumii, activitatea de la colţul străzilor a predicatorilor Armatei Salvării este bine cunoscută. Unii oameni au fost vizitaţi de slujitorii sau misionarii Bisericii Mormone. Şi cine nu a fost vizitat de unul dintre martorii lui Iehova, care merg din casă în casă, pentru a predica vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu? Pe măsură ce predicarea în aer liber creşte ca importanţă şi utilizare, se naşte o întrebare interesantă.

Este predicarea în aer liber recunoscută? Prin aceasta vrem să întrebăm: Cum întruneşte această formă de predicare patru puncte vitale? (1) Este recunoscută din punct de vedere istoric şi s-a dovedit eficientă? (2) De ce este nevoie de ea în aceste zile şi în această epocă, când rareori bisericile se îndepărtează de cineva? (3) Este legal recunoscută de către agenţiile guvernamentale şi instanţele de judecată? Şi (4) unde stă predicarea în aer liber în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia?

O viziune comună, modernă a predicării în aer liber este faptul că are o existenţă relativ nouă. Totuşi, o examinare a istoriei poate să schimbe opinia despre presupusa sa noutate „Predicarea în aer liber nu este una dintre ‘noile metode’”, a scris Edwin Hallock Byington, în *Open-Air Preaching*. „A fost modul original de a extinde în rândul oamenilor voinţa revelată a lui Dumnezeu. Nu numai că este ‘la fel de veche precum predica însăşi’, dar, timp de secole, a fost singurul tip de predicare. ‘Suntem liberi pe deplin să credem’, spune Spurgeon, ‘că Enoh, al şaptelea de la Adam, când a profeţit, nu a dorit un alt amvon mai bun decât dealurile şi că Noe a fost un predicator al dreptăţii dispus să raţioneze cu contemporanii săi în locul unde îşi construia arca’.” [1]

UTILIZAREA DE-A LUNGUL EVULUI MEDIU ŞI A REFORMEI

Când un student la istorie aprofundează studiul în ceea ce priveşte predicarea în aer liber, el îşi dă seama repede că aceasta era o metodă folosită în mare măsură în timpul Evului Mediu. Istoricul Byington atrage atenţia asupra

Cuprins

faptului că Sf. Francisc, aparţinând Bisericii Romano-catolice, şi-a început lucrarea de misionariat pe străzile din Assisi. „Despre Sf. Dominic", a scris Byington, „se spune că predica tuturor oamenilor pe care îi întâlnea ... de-a lungul drumului". [2]

Acea „*S*tea de dimineaţă a Reformei", teologul englez John Wycliffe, a arătat un mare interes predicării în aer liber. El a atras mulţi oameni sinceri din vremea lui, i-a pregătit pentru a fi predicatori şi i-a trimis să propovăduiască evanghelia. Despre slujitorii lui Wycliffe, profesorul Lechler spune: „Ei hoinăreau din sat în sat, din oraş în oraş, fără a se opri, fără a se odihni, predicând, învăţând, avertizând oriunde puteau găsi ascultători dispuşi să-i asculte, uneori în biserică sau capelă; uneori în curtea bisericii, când găseau biserica închisă şi, uneori, pe străzi publice şi în pieţe". [3]

O altă autoritate scrie despre ei: „Prin îmbrăcarea în veşminte de o simplitate aparte, prin lipsa vreunei aprobări din partea orânduirii locale, îşi predicau doctrina în mod deschis, nu numai în biserici şi în curţile bisericilor, ci, de asemenea, în mijlocul pieţelor, târgurilor şi, într-adevăr, în toate locurile în care se adunau mulţimile". [4]

În timpul Reformei, predicarea în aer liber a început să fie utilizată pe scară largă. Din lucrarea *Open-Air Preaching* aflăm faptul că Martin Luther a avut un public de 25 000 de persoane în piaţa din Zwickau. Un alt predicator, care utiliza pieţele oraşelor pentru a predica, a fost John Huss. În timpul Reformei, misionarii predicau pe marginea drumului în toată Europa. Cât de eficiente trebuie să fi fost toate aceste predici în aer liber! Pentru a contracara efectul predicilor în aer liber ale protestanţilor, Biserica Catolică a efectuat propria predicare în aer liber. „Roma şi-a trimis proprii predicatori care să predice în aer liber", a scris Byington, „care au biruit prin influenţa lor, impunându-se în faţa oamenilor de pe drumuri şi din pieţe ... Robert, fondatorul ordinului de călugări Cistercian, a fost cel care a primit de la Papa Urban al II-lea permisiunea să predice pretutindeni. Călătorind din cetate în cetate şi dintr-o provincie în alta, el nu a privit permisiunea dată lui ca fiind limitată la Biserici şi a predicat şi pe drumuri şi în păduri". [5]

Şi iezuiţii? Ei ştiau avantajul predicării în aer liber. Un istoric a scris: „Membrii lor erau un fel de călugări de teren, pregătiţi pentru a fi predicatori, învăţători, misionari, comercianţi, exploratori sau politicieni. Ordinul utiliza orice mijloace pentru a câştiga, orice metodă pentru a conduce, atât naţiuni cât şi biserici". [6]

După Reformă, Protestanţii nu au uitat de valoarea predicării în aer liber. Fondatorul Bisericii Metodiste, John Wesley, a fost un predicator neobosit al predicării în aer liber. El a propovăduit în parcuri şi pe drumuri. El, într-adevăr, considera lumea ca fiind parohia lui.[7] Wesley a organizat în cele din urmă un corp mare de predicatori, atât locali cât şi itineranţi. Ei predicau în aer liber, în locuinţe particulare şi oriunde puteau găsi un public. Un istoric spune despre ei: „Ţara era împărţită în circuite, pe care predicatorii le urmau, fiecare la un moment dat. În 1765 erau douăzeci şi cinci de circuite în Anglia, două în Ţara Galilor, patru în

Cuprins

Scoţia şi opt în Irlanda, iar numărul lor a crescut rapid, cu toată persecuţia aspră. Revoltele nu erau rare, iar viaţa lui Wesley a fost de multe ori în pericol”. [8]

Nu doar metodişti, ci, de asemenea, după cum ne spune broşura *Preaching in the Open Air*, Bisericile Baptiste, Prezbiteriană, Episcopală şi alte biserici din timpuri imemoriale au folosit predicarea în parcuri şi pe străzi". [9]

Ce mărturie istorică există, aşadar, pentru utilizarea de veacuri şi pentru eficienţa predicării în aer liber! Şi totuşi, multe persoane au crezut că aceasta este ceva nou.

CE NEVOIE AVEM DE EA ÎN ZILELE NOASTRE?

Admiţând că predicarea în aer liber s-a dovedit a fi eficientă pentru întoarcerea oamenilor spre religie, de ce este nevoie de ea, în această perioadă când turla bisericii se vede de fiecare om din Creştinătate? Şi de ce este nevoie de ea atunci când, cel puţin în America**,** bisericile sunt adesea neîncăpătoare? Acest lucru solicită câteva întrebări pătrunzătoare.

De ce slujitorii şi preoţii religiilor ortodoxe au recurs la bingo, bazaruri şi alte distracţii care nu sunt spirituale? Cum se face că slujitorii sunt atât de dornici să susţină cruciada lui Billy Graham în oraşul lor? De ce a spus Billy Graham, la începutul cruciadei lui din New York, că „slujitorii au fost descurajaţi şi frustraţi… În discuţiile avute cu mulţi dintre ei am găsit un sentiment aproape de disperare**.** Slujitorii care nu puteau fi de acord cu noi din punct de vedere teologic…. doreau să coopereze pentru că, pur şi simplu, nu părea a se ivi nimic altceva”? [10]

De ce mai mult de jumătate dintre cei 8000.000 de locuitori ai New York-ului – sau 54,9 % – nu aparţin nici unei religii? De ce un membru important al Bisericii Metodiste a declarat că Hinduismul, Budismul şi Islamul consideră America ca fiind un spaţiu propice lucrării de evanghelizare? De ce recenta carte *The New Ordeal of Christianity* spune: „Faptul cel mai izbitor în legătură cu bisericile protestante din Anglia din zilele noastre… este că sunt goale cele mai multe dintre ele… Situaţia este şi mai sumbră în Scoţia decât Anglia, în cazul în care acest lucru este posibil. Iar în Scandinavia este îngrozitoare”? [11]

De ce întreabă istoricul Arnold Toynbee: „Există un vid spiritual în lume”?[12] De ce scrierile preotului John O'Brien, din *Catholic Herald Citizen*, au încurajat ca „fiecare catolic, cleric sau laic” să-şi petreacă „cel puţin o oră pe săptămână mergând din casă în casă”? [13] Şi de ce Marcus Bach a scris despre Martorii lui Iehova, în *The Christian Century*: „Care ar trebui să fie sfatul nostru pentru cei care insistă că ‚cineva ar trebui să-i oprească’?... Există însă un singur răspuns: Martorii lui Iehova nu sunt o ameninţare, ci o provocare la adresa bisericii tradiţionale să – *depună mărturie”*?! [14]

Răspunsul este acum evident: Milioane de oameni nu au reuşit să se îndrepte spre nici o religie! Ei nu au reuşit să meargă la edificiile religioase tradiţionale, iar liderii bisericii văd nevoia unor metode de predicare, pe lângă cele convenţionale în biserici, pentru a-i atrage de partea religiei. Descriind în mod pertinent starea lucrurilor, J. Benson Hamilton scrie: „Din motive care nu au nevoie de nici o explicaţie, o categorie importantă de persoane au prejudecăţi

Cuprins

împotriva bisericilor noastre. Ei nu vor participa la serviciul divin din interiorul bisericilor, indiferent de ce atracţie le-ar putea oferi. Unor asemenea persoane, evanghelia trebuie predicată pe marginea drumului, la colţul străzilor, pe ţărmul mării, la munte, în pădure". [15]

Ce nevoie presantă există pentru ca cele mai eficiente mijloace de a ajunge la oameni să fie puse în practică în zilele noastre! Nevoia pentru ceea ce a fost numit de către oamenii bisericii „Creştinism agresiv" este chiar mai acută acum decât atunci când un predicator de frunte din New York, dr. John W. Kennion, i-a relatat primarului oraşului New York aceste cuvinte: „M-am implicat în aducerea lui Isus Cristos pe străzile oraşului nostru… iar în acest timp publicul, în general, a admis aproape unanim necesitatea, utilitatea şi valoarea sa, apreciind ca fiind modul cel mai bun de a întruni cerinţele ‚maselor' care nu cunosc Evanghelia glorioasă a lui Isus Cristos şi nu sunt în măsură să participe în acele locuri în care sunetul trâmbiţei salvării este auzit în mod regulat. Aceste servicii ţinute pe stradă ajung la acea categorie de persoane din substraturile comunităţii dumneavoastră care nu sunt abordate sau la care nu s-a ajuns prin nici unul dintre comitetele, asociaţiile sau misionarii noştri". [16]

Da, dacă predicarea în aer liber este fie pe străzi, în parcuri sau din casă în casă, nevoia de această metodă eficientă este recunoscută. „Este cea mai uşoară şi mai eficientă modalitate de a împinge Creştinismului în teritorii noi", a scris E.H. Byington. „Fără ea, lucrarea de misionariat ar fi infirmă, iar toată evoluţia ar fi lentă şi incertă. Aceasta este cea mai rapidă metodă existentă vreodată de a ajunge la cei din afara influenţei Bisericii".[17]

RECUNOSCUTĂ DIN PUNCT DE VEDERE LEGAL ŞI JUDICIAR

Ceva atât de important precum predicarea în aer liber merită o recunoaştere legală. O şi are. În multe cazuri în care recunoaşterea legală a fost extinsă predicatorilor în aer liber, puţine sunt la fel de puternice ca cel exprimat de către *United States Selective Service System*:

„Ideea obişnuită de ‚predicare şi învăţare' este că ea trebuie efectuată oral de la un amvon sau de pe platformă. Nu aceasta este realitatea. Predicarea şi învăţarea nu au nici limite de localizare, nici vocale. Metoda transmiterii cunoştinţei nu determină valoarea acestora sau nu afectează scopul sau misiunea. Cineva ar putea predica sau da învăţături de la amvon, de pe trotuar, de pe câmp sau din locuri rezidenţiale. El ar putea să-şi exprime mesajul 'de pe acoperişul caselor' sau să-l scrie pe ‚tăbliţe de piatră'. El ar putea să-şi ţină ‚predica pe munte'… Ar putea umbla pe străzi, discutând zilnic cu cei din preajma lui, povestindu-le despre acele idealuri care sunt baza convingerilor sale religioase sau ar putea transmite mesajul său prin intermediul unei pagini scrise sau tipărite, dar el nu este mai puţin un slujitor religios dacă a adoptat o astfel de metodă, ca mijloc eficient de a insufla în inimile şi minţile oamenilor principiile religiei". [18]

Cuprins

Aceasta este o concepţie logică, raţională a predicării în aer liber. Cât de absurd ar fi altfel! Câţi dintre noi L-ar putea vedea pe Isus Cristos limitând locurile de predicare? Oare Isus Cristos a rostit cea mai faimoasă predică din toate timpurile într-o catedrală sau într-o clădire religioasă? Nu! El şi-a rostit predica pe munte, bineînţeles, în aer liber.

Nu a spus Isus Cristos: „Iată! Eu stau la uşă şi bat”?[19] Dar în zilele noastre puţini, dacă sunt, dintre membrii religiei ortodoxe, predică din uşă în uşă. Nu e de mirare că nevoia de slujitori din uşă în uşă este atât de acută.

Este o bucurie pentru oameni că cei care judecă în tribunale şi-au extins recunoaşterea judiciară faţă de serviciul din casă în casă. Printr-o decizie remarcabilă, în 1943, Curtea Supremă a Statelor Unite şi-a exprimat, în unanimitate, opinia:

„Această formă de activitate religioasă se înscrie în aceeaşi categorie marcantă a Primului Amendament, ca şi închinarea în biserici şi predicarea de la amvoane. Are acelaşi drept la protecţie ca şi majoritatea manifestărilor religioase convenţionale şi ortodoxe … Noi doar susţinem că predicarea convingerilor religioase ale cuiva sau predicarea Evangheliei prin distribuirea de literatură religioasă şi prin vizite personale este un tip vechi de evanghelizare, cu o îndreptăţire la fel de mare la protecţie constituţională, precum majoritatea tipurilor ortodoxe… Simplul fapt că literatura religioasă este ‚vândută’ mai degrabă prin intermediul unor predicatori itineranţi, decât ‘donată’, nu transformă evanghelizarea într-o întreprindere comercială. Dacă ar face-o, atunci trecerea farfuriei pentru colecte din biserică ar transforma slujba religioasă într-un proiect comercial… Putem să repunem în înalta poziţie constituţională libertăţile evanghelişti lor itineranţi care-şi propagă convingerile religioase şi doctrina credinţei lor, prin distribuirea de literatură”. [20]

RECUNOAŞTEREA CARE CONTEAZĂ

Chiar dacă predicarea în aer liber nu a avut recunoaşterea legală a oamenilor, ceea ce contează cu adevărat în analiza finală este ceea ce are de spus despre ea Cuvântul lui Dumnezeu. Aflăm dintr-un studiu al Bibliei că Fondatorul Creştinismului a folosit orice metodă posibilă pentru a răspândi vestea bună a Împărăţiei. Uneori, El a predicat în sinagogi; dar cel mai adesea a predicat în aer liber, pentru că El „mergea din sat în sat într-un circuit, învăţând”. [21] Ori de câte ori Isus Cristos găsea oameni, acolo predica: „Când a văzut mulţimile, a urcat pe munte şi, după ce s-a aşezat, discipolii Săi au venit la El. El şi-a deschis gura şi a început să-i înveţe”. [22]

Cu o altă ocazie „Isus, părăsind casa, stătea la marginea mării; mulţimi mari s-au adunat în jurul Lui, aşa încât El s-a urcat într-o barcă şi s-a aşezat, iar mulţimile stăteau pe nisip. Atunci le-a spus multe lucruri”. [23]

Isus şi-a trimis apostolii şi discipolii în lume să predice precum a făcut şi El. Despre Pavel citim: „Astfel, a început să discute în sinagogă cu iudeii şi cu ceilalţi oameni care se închinau lui Dumnezeu şi zilnic în piaţă, cu cei ce se aflau

Cuprins

acolo”. [24] „Nu m-am abţinut să vă spun vreunul dintre lucrurile care au fost profitabile, nici să vă învăţ în public şi din casă în casă”. [25] Iar despre apostoli este scris: „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să înveţe şi să anunţe vestea bună despre Isus Cristos”. [26]

Cu toată această recunoaştere puternică extinsă faţă de predicarea în aer liber este, într-adevăr, ciudat că multe persoane cred că religia ar trebui să se limiteze – să se restrângă la catedrale şi clădiri bisericeşti. De ce ar fi limitat Cuvântul lui Dumnezeu, când Fiul lui Dumnezeu a zis: „Omul trăieşte nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova”? [27] Hrana spirituală este esenţială. Hrana materială este, de asemenea, esenţială, şi hrana materială este distribuită peste tot, în magazine, în aer liber, în pieţe, la colţuri de stradă şi din casă în casă. Ar trebui ca vitala hrană spirituală să fie distribuită prin mijloace mai puţin eficace, mai ales atunci când suntem faţă în faţă cu ceea ce un cleric numeşte a fi „un gol spiritual pe o scară nemaivăzută până acum”? [28] Şi ar trebui ca cineva, indiferent de situaţia lui în viaţă, să privească cu dispreţ o metodă care se bucură de o recunoaştere atât de copleşitoare? În cuvintele lui A.F. Schauffler se ajunge la irezistibila concluzie:

„Acum, dacă această problemă a predicării în aer liber ar fi un lucru nou sau nescriptural, am putea foarte bine să luăm o pauză şi să ne gândim din nou, cu foarte mare atenţie, înainte să o încercăm. Dar din moment ce este „la fel de veche precum dealurile”, abundă în autoritate scripturală şi are aprobarea personală a Învăţătorului nostru, de ce ar trebui ca cineva de pe lumea aceasta să se oprească pentru un moment?

„Îmi închipui că-l văd pe apostolul Pavel într-o întrunire a slujitorilor moderni”… Îmi imaginez remarcile sale… ‚Am făcut o mare greşeală, iar dacă ar trebui să merg în lucrare din nou nu aş mai predica de pe treptele Fortăreţei Antonia sau de la Mars Hill’. Să piară gândul! Mai degrabă îmi imaginez că el ar rosti câteva cuvinte arzătoare despre letargia bisericii moderne pentru că nu profită de fiecare şansă de a face cunoscută Evanghelia Domnului cel binecuvântat… Acest lucru îl fac cu toată inima... recomand această practică tuturor celor care doresc să asculte poruncile Învăţătorului lor „să iasă pe drumuri, şi la răscruci de drumuri şi să-i silească să intre”. [29]

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Narat de Panyotis C. Spiropoulos

În 1929 studiam la Atena, în Grecia, dar voiam să îmi continui studiile în Statele Unite şi să câştig sprijin financiar. Cum legile imigraţiei împiedicau acel lucru, în cele din urmă am decis să merg în Egipt, în 1931. Acolo, în Cairo, într-un restaurant, am întâlnit un om care mi-a vorbit despre Biblie şi despre sfârşitul

Cuprins

lumii. I-am cerut să îmi dea informaţii cu privire la împlinirea diferitelor profeţii din Biblie. De atunci am început să studiez Biblia, discutând despre multele ei doctrine cu acest frate. Diferenţa dintre învăţăturile reale ale Bibliei şi cele ale religiei ortodoxe greceşti mi-au devenit tot mai clare. Instructorul meu mi-a dat cartea *Vie împărăţia ta* (Volumul 3 din *Studii în Scripturi*, o serie de 6 volume scrisă de pastorul Russell). Această carte, în greacă, a fost prima publicată de Societate pe care am citit-o. Fratele avea doar această carte tradusă în greacă, pentru că a adus-o cu el în Egipt din Grecia. Mai târziu, a scris Societăţii din Brooklyn şi a primit de acolo cărţi în diferite limbi. Începând cu acel moment, am început să citesc toate publicaţiile Societăţii şi să le şi distribui, începând astfel să-mi urmăresc scopul în viaţă.

În 1933, un frate pionier a venit din Statele Unite ca să lucreze acolo cu noi şi să ne ajute să aranjăm studii biblice şi să răspândim adevărurile Bibliei. După un an, a mai sosit încă un pionier din S.U.A. şi m-am alăturat lui în pionieratul cu timp integral. Am lucrat împreună în Cairo, ajutând persoanele cu bunăvoință în studii biblice. Mai întâi, am vizitat doar persoane vorbitoare de greacă, căci se aflau mulţi pe vremea aceea în Egipt. Curând, am învăţat să vorbesc araba, şi puteam da mesajul Împărăţiei în greacă, engleză, franceză şi arabă.

Am închiriat amândoi un apartament micuţ, l-am mobilat cu câteva scaune, şi am invitat acolo oameni cu bunăvoință pentru întrunirile noastre.

Într-o zi de luni, am intrat într-o băcănie grecească şi am început să pun mărturie proprietarului. Nu era dornic să discute sau să asculte lucruri despre religie, fiind foarte superstiţios şi spunând că era luni dimineaţa, prima zi din săptămână. „Ei bine, dacă nu vreți să discutaţi despre religie, spuneți-mi cum merg afacerile în zilele astea?” Mi-a spus că afacerile nu mergeau aşa bine, că îi era greu să îşi acopere cheltuielile. Apoi i-am explicat că aceste condiţii rele predomină nu doar în Egipt, ci în locuri din întreaga lume; şi, după ce m-am legat de situaţia politică tulbure i-am arătat că toate aceste lucruri au fost prezise în Biblie, în Cuvântul lui Dumnezeu, şi se întâmplă acum ca împlinire a profeţiilor din Biblie despre sfârşitul lumii. În cele din urmă, l-am invitat să ia nişte literatură, dacă este interesat, şi să o citească acasă, în timpul liber. I-am arătat şi două cărţi în greacă. M-a întrebat dacă acestea sunt singurele pe care le am. „Nu, mai am şi nişte broşuri”. M-a întrebat, apoi, dacă acestea sunt singurele cărţi publicate în greacă de Societate, la care i-am explicat că mai sunt încă vreo 10 cărţi legate şi mai bine de 20 de broşuri pe care Societatea le-a publicat. Mi-a cerut să-i aduc toate cărţile şi toate broşurile ziua următoare, adăugând că la început a crezut că sunt protestant sau evanghelist, dar, când a auzit ce am de spus despre Biblie a ştiut că ceea ce i-am zis e adevărul. Ziua următoare i-am adus toate publicaţiile în greacă pe care le-a comandat, ba chiar şi nişte cărţi în franceză.

Cu trecerea timpului, a devenit foarte greu să plasez literatură la oamenii din Cairo; aşa că am mers într-un oraş portuar, şi am obţinut permisiunea specială de la guvern pentru a putea urca la bordul navelor, pentru a le da marinarilor mesajul Împărăţiei. Ei au luat, de asemenea, multe cărţi şi broşuri. Odată, am stat trei zile la bordul unei nave, făcând studii biblice cu marinarii (am luat masa şi am

Cuprins

şi dormit pe navă). Ulterior, am lucrat la Port Said, unde se opreau constant mai multe nave comerciale. Apoi, împreună cu alţi doi fraţi pionieri, am mers în Egiptul de Sus, într-o campanie, plasând multe cărţi, pe măsură ce vizitam toate satele şi oraşele mici. Aici era destul de dificil să-i vizităm pe oameni la casele lor, aşa că i-am vizitat la locurile lor de muncă, întâlnindu-ne cu judecători, oficialităţi ale guvernului în birourile lor, chiar şi clerici, şi alţii. Clericii nu erau prea fericiţi după ce ne citeau literatura. Ei vedeau cum puterea adevărului putea tulbura starea lor paşnică, aşa că au tipărit şi au distribuit nişte tractate în care le spuneau oamenilor să nu primească mesajul nostru sau să ne cumpere literatura. Preoţii trimiteau aceste tractate în toate oraşele, mari şi mici, din Egiptul de Sus, le distribuiau prin copii, în drumul lor spre şcoală; aşa că atunci când ajungeam într-un nou oraş oamenii ne aşteptau, intrigaţi şi totuşi dornici să audă mesajul şi să vadă ce conţineau cărţile noastre.

În timpul celui de-al doilea Război Mondial, autorităţile egiptene ne-au închis Sala Împărăției şi ne-au confiscat literatura; aşa că a trebuit să ne continuăm activitatea în ilegalitate; literal – într-un apartament obscur de la subsol. Iehova a continuat, în felul său, să ne ofere hrană spirituală şi oportunități de a o distribui. Am continuat cu bucurie să lucrăm în acele vremuri grele, cu teamă de Iehova şi respectându-i poruncile. El ne-a protejat şi a făcut ca lucrarea noastră să prospere.

După război, în 1947, ne-au vizitat fraţii Knorr şi Henschel. Apoi Societatea a luat măsuri să se deschidă un loc mai bun pentru întâlniri, un birou pentru lucrare şi locuri mai bune de dormit; astfel am încetat să mai folosim apartamentul de la subsol. A fost înfiinţată filiala Societăţii din Cairo şi am fost instruiţi pe deplin în legătură cu desfăşurarea minunatei lucrări.

Acum avem o Sală a Împărăției cu trei camere separate, unde ne ţinem întrunirile, în trei limbi diferite.

În afară de faptul că am împărţit cu alte mii de oameni fericiţi binecuvântările şi bucuriile congresului mondial din 1953, de pe stadionul Yankee, am avut şi privilegiul de a deveni membru al celei de-a 22-a promoţii de la Gilead, absolvind la data de 7 februarie 1954. M-a întors apoi în Egipt, dar nu pentru „ajutor”, ci pentru a continua să îmi urmăresc scopul în viaţă, ca misionar, aici, în valea Nilului.

Politică, chiar şi în rugăciune

Bibliotecarul şef din Dagenham, Anglia, a investigat recent istoria unei zone pe care se află acum o imensă uzină Ford. Unul dintre primii cumpărători ai locului a fost un oarecare John Ward, un membru al parlamentului, care l-a cumpărat pe când era inundat şi, deci, ieftin, şi apoi a făcut să se aprobe o propunere de a fi desecat pe cheltuieli publice. După moartea acestuia, s-a găsit între documentele sale această extraordinară rugăciune: „O Doamne, Tu ştii că am averi în Londra, şi mai ştii că, recent, am cumpărat un domeniu, pe bani puţini, în

Cuprins

comitatul Essex; rogu-te, apără cele două comitate, Middlesex şi Essex de foc şi cutremure, şi, pentru că am o ipotecă în Hertfordshire, te rog, de asemenea să te uiţi cu compasiune către acel comitat; cât despre restul comitatelor, poţi să te îngrijeşti de ele după bunul tău plac." – *Întrebări puse de oameni*, de Robert J. McCracken.

Să trăim loiali dedicării noastre

Dedicarea este o cerinţă divină. Isus a dat exemplul de dedicare atunci când a venit la Ioan ca să fie botezat în Iordan şi a spus: „Am venit să înfăptuiesc voinţa ta." – Evrei 10:9, *NW.*

Toţi cei care doresc să câştige cândva viaţă în lumea nouă a lui Dumnezeu trebuie să se dedice în acest fel lui Dumnezeu. Şi mai mult, trebuie să trăiască loiali faţă de dedicarea lor, după cum citim: „Când îi faci lui Dumnezeu o făgăduinţă, nu întârzia s-o împlineşti, căci El nu găseşte plăcere în cei fără minte. Împlineşte-ţi făgăduinţa pe care o faci." – Ecl. 5:4, *RS.*

Mulţi nu s-au dedicat pentru că au neglijat luarea la cunoştinţă a Cuvântului lui Dumnezeu. Alţii se abţin, cu egoism şi nesăbuire, de la a se dedica lui Dumnezeu, pentru că preferă plăcerile trecătoare, josnice sau lumeşti în locul bucuriilor durabile ale lumii noi şi drepte a lui Dumnezeu. Iar alţii se abţin din cauza batjocurii asociate cu numele lui Iehova.

Alţii, iarăşi, se abţin pentru că se tem că nu vor putea să îndeplinească obligaţiile dedicării lui Dumnezeu. Asemenea persoane nu au destulă credinţă în promisiunile şi puterea lui Iehova. Dar toţi aceştia nu pot scăpa de problemă alegând să nu se dedice. Refuzul de a se dedica, din motive egoiste, îi va face la fel de vrednici de nimicire precum cei care se dedică şi apoi se dovedesc neloiali.

Ce cere de la noi a trăi loiali dedicării noastre? În mod fundamental, cere „devoţiune exclusivă" faţă de Iehova (Ex. 20:5, *NW*). Devoţiunea exclusivă este demonstrată de servii lui Iehova de azi în patru domenii. În primul rând, trebuie să continuăm să acumulăm cunoştinţă exactă. Trebuie să fim transformaţi, prin înnoirea minţii, astfel încât să putem dovedi care este voinţa cea bună, acceptabilă şi completă a lui Dumnezeu. Trebuie să ne hrănim zilnic cu Cuvântul lui Dumnezeu, citind Biblia sau folosindu-ne de ajutoarele de studiu biblic. Cunoştința scripturală ne dă putere şi ne învaţă cum să trăim loiali dedicării noastre.

În al doilea rând, pentru a trăi loiali dedicării noastre trebuie să ne asociem cu alte persoane dedicate, în măsura în care avem posibilitatea, aşa cum este poruncit în Evrei 10:23-25. După cum arată Pavel într-un alt loc, creştinii sunt precum mădularele unui corp omenesc; avem cu toţii nevoie unul de celălalt. Pentru a trăi loiali dedicării noastre este necesar să îi ajutăm pe ceilalţi, dar şi să facem totul cât putem de bine. Pentru amândouă lucrurile, avem nevoie de asocierea cu alții.

A trăi loiali dedicării noastre cere, în continuare, să ne lepădăm de vechea personalitate şi să ne îmbrăcăm cu una nouă, asemănătoare lui Cristos (Efes. 4:22-24). Trebuie să ascultăm instrucţiunea de a „omorî deci mădularele corpului vostru care sunt pe pământ în ce priveşte curvia, necurăţia, pofta sexuală, dorinţele rele şi lăcomia, care este idolatrie.”. Trebuie să le înlocuim cu roadele spiritului, care sunt „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine.” – Col. 3:5; Gal. 5:22-24, *NW*.

Cel mai important lucru dintre toate, ca să trăim loiali dedicării noastre, trebuie să predicăm vestea bună a împărăţiei stabilite de Iehova, să fim martori ai supremaţiei lui şi ai numelui său, şi să îi avertizăm pe cei răi de mânia iminentă a lui Iehova. Şi, pentru a face acest lucru în modul cel mai eficient şi mai plăcut lui Iehova, trebuie să recunoaştem şi să cooperăm cu instrumentul pe care-l foloseşte în timpul prezent, nimeni altul decât societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Acest lucru include predicarea publică și din casă în casă, cât şi cea întâmplătoare.

Realitatea ne arată că în jur de 700 000 de slujitori creştini trăiesc, astfel, loiali dedicării lor. Tu eşti unul din ei?

PRIN URMAREA unui curs de acţiune contrar principiilor lui Iehova, Isus ar fi putut obţine bunăvoinţa oamenilor şi ar fi putut evita o parte din batjocura şi suferinţele pe care le-a îndurat, dar El nu era genul care se închină la orice este avantajos. Isus şi-a pus nădejdea doar în devotamentul exclusiv faţă de Iehova, împotrivindu-se la lucrurile materiale şi încurcăturile cu această lume şi a obţinut binecuvântarea veşnică a lui Iehova. Marele nostru Exemplu a fost condus mai degrabă de principii decât de pasiune, iar legea lui Dumnezeu era în inima Lui. El nu a vrut să se compromită. – Ps. 40:8; Evrei 10:9.

[2] Apostolii au văzut exemplul şi l-au înţeles pe deplin cu ajutorul sfântului spirit. Şi ei şi-au dedicat vieţile serviciului lui Iehova, au fost botezaţi şi au înaintat spre maturitate spirituală. Consemnarea acţiunilor şi cuvintelor lor subliniază modul în care adevăraţii Creştini, ghidaţi de principii corecte, se comportă astfel încât să fie acceptabili pentru Iehova. Aceasta mai arată că oamenii imperfecţi, cum am fi noi, pot trăi după principii. Când s-au confruntat cu persecuţii, ei au fost la fel de fermi precum Isus, Petru şi Ioan, spunând conducătorilor care îi băteau pentru că ascultau de principii drepte: „Trebuie să ascultăm mai mult de

Cuprins

Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni". Ei ar fi putut evita batjocura şi suferinţa fizică provocate de oameni, prin compromiterea principiilor Creştine, dar ar fi suferit teribile mustrări de conştiinţă dacă ar fi făcut compromisuri. Ei erau creştini maturi, care au chibzuit la aceste probleme cu atenţie şi au văzut că singura cale de acţiune era să dea răspunsul drept. – Faptele 5:29 *NW*; 1 Pet. 3:16, 21.

[3] Primii creştini nu au solicitat într-un mod linguşitor obţinerea aprobării lumii, prin compromiterea poziţiei sau mesajului lor. Isus le-a spus în mod clar că vor fi urâţi de lume şi vor suferi persecuţii, chiar vor muri pentru păstrarea principiilor drepte. Ei ştiau că a te compromite înseamnă sacrificarea poziţiei faţă de Iehova. Prin urmare, Iacov s-a adresat direct celor care fac compromisuri: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." – Iacov 4:4, *NW*.

[4] În acele zile de început sub Imperiul Roman liderii lumii practicau un conglomerat de religii, un fel de aranjament interconfesional, toate religiile fiind considerate ca având aceleaşi merite. Dar adevăraţii creştini au rămas separaţi şi au fost urâţi pentru atitudinea lor lipsită de compromisuri. Cum ar fi putut Creştinii să facă altfel? Principiul care a fost enunţat de Cristos era că ei nu făceau parte din lume. Ei ştiau că închinarea la Iehova era cea dreaptă şi nu cea în faţa idolilor. (Observaţi cum a raţionat Pavel asupra principiilor şi idolatriei în 1 Corinteni 10:14-22). Argumentarea principiilor scripturale îl protejează pe fiecare creştin de aşa-numitele mişcări interconfesionale. Isus a avertizat în Matei 16:6-12 (*NW*): „Deschideţi ochii şi păziţi-vă de plămădeala fariseilor şi a saducheilor". „Atunci ei au început să vorbească între ei, zicând: ‚N-am luat pâine'. Ştiind aceasta, Isus a zis: ‚De ce vă gândiţi că n-aveţi pâine, puţin credincioşilor? Tot nu înţelegeţi, nu vă aduceţi aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni şi câte coşuri aţi strâns? Sau de cele şapte pâini pentru cei patru mii de oameni şi câte coşuri mari aţi strâns? Cum de nu pricepeţi că nu vă vorbeam despre pâine? Păziţi-vă însă de plămădeala fariseilor şi a saducheilor'. Atunci au înţeles că le spusese să se păzească nu de plămădeala pâinilor, ci de învăţătura fariseilor şi a saducheilor". Deci ei trebuiau să ştie faptele când raţionau, iar Isus i-a ajutat să înveţe. Mai târziu, şi-a făcut apariţia Pavel şi a explicat clar arzătoarea problemă a interconfesionalismului din zilele sale şi i-a ajutat pe tovarăşii săi creştini să raţioneze asupra acesteia, scriind la 2 Corinteni 6:14-17 (*NW*): „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? Apoi, ce armonie este între Isus Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu; aşa cum a zis Dumnezeu: ‚Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu'. ‚De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă', zice Iehova, şi nu mai atingeţi ce este necurat.'" Pavel a expus o logică clară. Văzând principiile implicate, creştinii din Corint au putut să rămână curaţi.

Cuprins

[5] Prin urmare, în zilele noastre, chiar dacă cuvântul „interconfesional” nu este în Biblie, adevăraţii creştini urmează principiile creştine şi nu se implică în mişcări interconfesionale, alianţe ministeriale sau consilii religioase compromiţătoare. Noi nu vom lua parte în conglomeratul de religii false divizate, atât de popular în lumea aceasta. De ce nu? Pentru că noi reflectăm la principiile biblice şi înţelegem poziţia unui creştin în această lume. Ca şi creştini trebuie să ne păstrăm curaţi şi să nu facem niciodată compromisuri asupra principiilor drepte ale lui Dumnezeu, de dragul de a fi priviţi cu bunăvoinţă de această lume.

[6] Un alt exemplu care ar putea fi dat și care nu este menţionat în mod specific în Biblie, dar asupra căruia trebuie să se raționeze în conformitate cu principiile şi legile lui Dumnezeu, este transfuzia de sânge. Cât de uşor oamenii care ignoră principiile lui Dumnezeu sunt tulburaţi de pasiune sau de emoţie! Transfuzia de sânge s-a dezvoltat în ultimii ani şi, prin urmare, niciodată nu a avut loc în zilele biblice. Totuşi, principiile şi legile lui Dumnezeu sunt clare: Viaţa cărnii este în sânge. Să nu mâncaţi sânge. Sângele trebuie vărsat, nu depozitat. Transfuzia de sânge este la fel ca hrănirea intravenoasă; este o hrănire cu sânge. Prin urmare, trebuie considerat că aceasta este o practică nescripturală. Principiul triumfă asupra emoţiei. Adevăraţii creştini nu vor face compromisuri, nepermiţând, sub nici o formă, transfuzia de sânge, şi astfel să sufere pierderea favorii lui Iehova. Ar fi, oricum, iraţional să-şi piardă viaţa veşnică în noua lume, doar de dragul de a dori să mai trăiască câteva săptămâni sau ani în plus.

[7] Dar cine va nega faptul că atunci când cineva este implicat personal în bătălia emoţiilor stârnite de lume faţă de principiile adevărului, nu va avea parte de o încercare? Oare transfuziile de sânge nu par a fi foarte valoroase la suprafaţă? Nu ar putea avea ca argument faptul că cel care se menţine în viaţă astfel va putea să-l servească mai bine pe Dumnezeu? Nu e bine să intrăm în discuţii contradictorii. Ar putea fi adevărat că înlocuitorii de sânge nu vor funcţiona la fel de bine ca şi sângele. Dar principiile lui Dumnezeu sunt definitive, iar creştinii rămân fideli legilor Lui în faţa argumentelor medicale. Deci, presiunile vieţii îi solicită în mod constant pe slujitorii dedicaţi ai lui Iehova şi doar prin calm, printr-o gândire deliberată, clară asupra problemelor, printr-o cercetare atentă și rugăciune pentru voința lui Iehova, creştinii vor evita compromisul.

PERICOLUL DE A FACE COMPROMISURI

[8] Compromisul este periculos. Facerea unui compromis strică o conştiinţă bună. Alte compromisuri pot urma cu uşurinţă. Se poate compara cu un om care a spus o minciună, adăugând mult mai multe ca să o acopere pe prima.

[9] Conştiinţa care este ghidată de către Cuvântul lui Iehova va rămâne strâns legată de principiile drepte şi va ajuta la păstrarea unei neutralităţi potrivite faţă de lume. Un slujitor dedicat al lui Iehova este într-o poziţie mult diferită de cea a unui om de lume. El a făgăduit să exprime pozitiv cauza lui Iehova, atât prin cuvinte cât şi prin fapte, şi nu se poate retrage de la acea făgăduinţă. (Ecl. 5:4, 5) Unii ar putea crede că neutralitatea creştinilor faţă de lume indică doar faptul că ei nu participă la unele lucruri care încalcă conştiinţa şi principiile creştine. Dar nu contează doar

Cuprins

ceea ce nu eşti, ci contează ceea ce eşti! Neutralitatea faţă de lume nu anulează acţiunile în ceea ce priveşte interesele Noii Lumi. Aceasta înseamnă slujire creştină activă – susţinere activă a Lumii Noi. Fără o astfel de activitate credinţa noastră este calificată ca fiind moartă. Activitatea cerută acum se bazează pe principiul enunţat de Isus: „Această veste bună despre împărăţie va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul". Conştiinciozitatea în lucrare este pentru a lua parte la îndeplinirea acestui scop al lui Iehova. – Iac. 2:26; Mat. 24:14, *NW*.

[10] Dacă cineva a acceptat această slujire, cum poate el permite, în mod conştient, ca ceva să-l scoată din serviciu, de bună voie? Există momente când lumea invită o persoană pentru o ceremonie specială de un anumit fel, care este contrar principiilor Bibliei, prin care conştiinţa sa a fost educată sau care l-ar implica în activităţi profitabile suplimentare într-o asemenea măsură încât ar deveni incapabil să dea atenţia potrivită serviciului său. Aici el trebuie să raţioneze asupra principiilor Cuvântului lui Dumnezeu. Îşi va permite să fie scos din serviciu pentru a servi, exclusiv, lumea cea veche? Ar trebui să-i fie frică de ce i s-ar putea întâmpla în cazul în care refuză? Îşi va pierde mijloacele actuale de existenţă? Va suferi pierderea lucrurilor materiale sau a reputaţiei sale dacă îşi continuă slujirea? Va fi persecutat? Este o bătălie a principiilor împotriva pasiunii. Bazându-se pe principiile creştine în ceea ce priveşte relaţia noastră cu lumea, Pavel a scris în 2 Timotei 2:3, 4 (*NW*): „Ca soldat bun al lui Isus Cristos, fii părtaş la suferirea răului. Niciun om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în afacerile vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat". Noi suntem soldaţi creştini. Noi suntem ambasadori în locul lui Isus Cristos. Avem lucrarea noastră atribuită în mod divin. Cu aceste principii ferme, fiecare creştin urmează conştiinţa sa, chiar dacă familia şi vecinii lumeşti nu înţeleg ceea ce Isus a vrut să spună: „Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate". – 2 Cor. 5:20; Mat. 6:33, *NW*.

[11] Suntem profund îndatoraţi lui Iehova pentru desfăşurarea în faţa ochilor noştri a scopurilor sale cu privire la sistemul actual subordonat lui Satan. Cât de diferită este poziţia noastră de cea a clerului şi a oamenilor din această lume! Membrii clerului sunt îngrijoraţi să vadă necredinţa, comunismul şi filozofiile păgâne, năvălind ca un potop până la uşile Creştinătăţii şi infiltrându-se în organizaţiile lor. Dar noi nu suntem surprinşi, deoarece Isus a prezis acest lucru în profeţia din Luca 21:20-22. Liderii Creştinătăţii sunt frenetici în eforturile lor de a deţine dominaţia asupra popoarelor, care era cândva atât de puternică. Dar ei nu oferă oamenilor o bază solidă pentru credinţă, învăţându-i principiile pure ale lui Dumnezeu, iar oamenii sunt în derivă. Membrii clerului au compromis necontenit principiile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu şi au răstălmăcit scripturile pentru a încerca să justifice compromisurile. Ei au introdus jocurile de noroc, spectacolele şi evenimente sociale în biserici, pentru a încerca să ţină turma împreună. Ei s-au aliat cu politicienii şi s-au arătat ca fiind o parte a acestei lumi. Consiliul Naţional al Bisericilor lui Cristos din SUA oferă dovezi în acest sens, anunţând, astfel, după cum este consemnat în ediţia ziarului New York *Times* din 10 septembrie 1956, că

Cuprins

„slujitorii au obligaţia de a se gândi la probleme şi de a adopta o poziţie în politică”. Isus Cristos şi apostolii nu ar face niciodată acest lucru. Membrii clerului au binecuvântat şi au luat parte la războaie sângeroase. Dar chiar şi cu compromisurile lor şi prin luarea părţii unor lideri politici, ei nu au reuşit să oprească falimentul spiritual al Creştinătăţii şi să-şi păstreze controlul asupra oamenilor. Aceştia sunt divizaţi, dezbinaţi şi slabi din punct de vedere spiritual.

[12] Martorii lui Iehova s-au aşteptat la această situaţie în ceea ce priveşte compromiterea Creştinătății, iar Cuvântul lui Dumnezeu arată că aceasta se va înrăutăţi până când, în final, Creştinătatea fără principii va cădea mai rău decât necredinciosul Ierusalim în 607 î.Cr., cădere ce a fost profetică pentru evenimente viitoare. Iar martorii lui Iehova nu vor să ia partea membrilor clerului compromis şi necredincios şi a felului lor de a fi. Creştinătatea este condamnată de judecata lui Dumnezeu. O mare prăpastie s-a deschis între slujitorii plini de principii ai lui Iehova şi închinătorii falşi fără principii. Pe măsură ce se apropie punctul culminant, organizaţia lui Iehova rămâne curată. Martorii lui adevăraţi ţin cu fermitate la principiile lui Dumnezeu şi rămân curaţi. Noi nu suntem aici, pe pământ, să ne bucurăm de popularitate în rândul lumii vechi; suntem aici să susţinem închinarea pură.

SĂ REZISTĂM SEPARAȚI DE ACEASTĂ LUME

[13] Susţinerea închinării pure necesită răbdare şi rezistenţă în timp ce ţinem la principiile Creştine. În multe părţi ale lumii s-a făcut apel la fraţii noştri să fie guvernați, cu hotărâre, de principiile lui Iehova în faţa celor mai mari încercări. Iehova i-a întărit. Gândiţi-vă că fraţii noştri trăiau sub regimuri totalitare. Şi-au abandonat ei principiile pentru a profita de o oportunitate? Uitaţi-vă la exemplul din Italia. Ani de zile Cămăşile Negre ale lui Mussolini au stat în calea predicării veştii bune de către martorii lui Iehova. Vaticanul s-a bucurat de relaţiile de pace şi de prietenie cu lumea, dar slujitorii lui Iehova din Italia, puţini la număr, au fost persecutaţi aspru. Martorii lui Iehova din interiorul şi exteriorul Italiei s-au întrebat cum ar fi posibil să predice milioanelor de italieni. Timpul a părut lung atunci, dar martorii lui Iehova au fost răbdători. Ei nu şi-au pierdut credinţa. Ei au predicat unde au putut. A venit timpul ca principiile lui Iehova să fie făcute cunoscute în Italia, iar „sabia Bisericii Romano-catolice” a fost înlăturată din drum. Când s-a ivit şansa, lucrarea s-a răspândit cu rapiditate în toată ţara, iar în prezent o parte a Societăţii Lumii Noi, ce are o expansiune rapidă, înfloreşte în însorita Italie.

[14] Fraţii noştri din Germania nazistă au rezistat, iar unii chiar au murit. Fraţii noştri din Republica Dominicană şi Argentina au rezistat. Creştinii se aşteaptă să trebuiască să îndure multe, în timp ce rămân separaţi de această lume, dar în timp ce aşteaptă eliberarea de către Iehova ei continuă să predice vestea cea bună. Iehova i-a binecuvântat din plin în credinţa lor, la fel ca în Quebec, unde fraţii noştri au dus o luptă grea şi nu au făcut compromisuri de la ceea ce era drept. Iehova le-a dat victorii, iar în zilele noastre vestea bună este predicată în mod deschis pe aceste meleaguri, spre lauda lui Iehova. Slujitorii lui Iehova s-au bazat pe principiile solide ale lui Iehova, chiar şi atunci când situaţia părea foarte

Cuprins

întunecată. Temeinic convinşi de corectitudinea poziţiei lor, ei au luptat vitejeşte şi în final au reuşit să convingă mulţi conducători şi judecători, cu ajutorul lui Iehova, de drepturile legitime ale celor care rămân lângă principiile lui Iehova. Iar astăzi, pe aceste meleaguri, vestea bună este predicată în mod deschis, spre lauda lui Iehova şi spre marea întristare a clerului împotrivitor.

[15] De ani de zile fraţii din ţările comuniste au trebuit să îndure persecuţii dure. S-au făcut eforturi persistente şi extrem de viclene pentru a-i determina să se compromită. Respectarea principiilor Creştine de către martorii credincioşi ai lui Iehova a pus o mare mărturie atât conducătorilor cât şi celor conduşi. Cât de mult vor trebui să mai îndure fraţii aceste condiţii, nu ştim. Ei se ghidează după principiul enunţat de Isus: „Dar cel care va persevera până la sfârşit, *acela* va fi salvat". (Mat. 24:13, *NW*). Iar cuvintele lui Pavel oferă înţelegere: „Dar tu ai urmat îndeaproape învăţătura mea, … credinţa mea, … îndelunga mea răbdare, persecuţiile mele, suferinţele mele, … persecuţiile pe care le-am suportat; dar Domnul m-a eliberat din toate acestea. De fapt, toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în asociere cu Isus Cristos vor fi şi ei persecutaţi". (2 Tim. 3:10-12, *NW*). Deci, pe măsură ce îndură, ei predică, iar prin ei Iehova adună mai multe dintre oile sale. Înregistrarea despre rezistenţa slujitorilor lui Iehova în aceste zile din urmă a fost realizată numai cu ajutorul lui Iehova, şi Lui îi mulţumim şi pe El îl lăudăm. Cât de fericiţi sunt cei ghidaţi de principii şi care rezistă în bătălia glorioasă! – Iac. 5:11.

[16] Satan a avut un succes limitat, prin intermediul persecuţiilor extreme în cucerirea celor care trăiesc după adevăratele principii creştine. Dar el este un adversar viclean, care nu a renunţat la luptă. Oare nu el L-a pus la încercare pe Isus, sugerând că ceea ce ar putea să pară la suprafaţă ca fiind bun l-ar îndepărta, de fapt, de Iehova? (Mat. 4:1-11) Isus a ştiut cum să raţioneze la principiile Bibliei şi a rămas ferm. Satan ştie acum că timpul său este scurt, iar el vrea să devoreze totul, inclusiv pe slujitorii lui Iehova. Prin capcane subtile, el ar dori să-i facă pe slujitorii lui Iehova să se compromită, să-i distrugă şi să le ia închinarea. Suntem pe punctul de a intra în cea mai importantă perioadă de încercări pe care creştinii au cunoscut-o vreodată. Deci, să fim atenţi cum gândim şi judecăm. Nu vă abateţi de la legile şi principiile drepte ale lui Dumnezeu. Chiar şi cei apropiaţi nouă sau cei cu care ne asociem ne-ar putea da sfaturi rele, urmând raţionamentul uman în loc să urmeze principiile lui Dumnezeu. Iov cel greu încercat a primit cuvinte nefericite de la soţia sa. (Iov 2:9, 10) Chiar şi Isus Cristos a trebuit să aibă grijă la cuvintele periculoase, atunci când Petru, tovarăşul său apropiat, a obiectat cu tărie faţă de necesitatea ca Isus să sufere şi să fie ucis. „El i-a zis lui Petru: 'Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor'." Şi apoi, pentru a-l ajuta pe Petru să gândească drept, Isus a enunţat unul din principiile privitoare la toţi creştinii: „Fiindcă cine vrea să-şi salveze sufletul îl va pierde, dar cine îşi pierde sufletul pentru mine îl va găsi". (Mat. 16:22-25, *NW*). Deci, să ne bazăm pe îndemnul corect al Cuvântului şi organizaţiei lui Iehova. Iehova ne-a dat principiile sale drepte la care să medităm,

Cuprins

iar atâta timp cât le păstrăm în minte, cu tărie, conformându-ne acestor principii, nu vom ceda în faţa lui Satan.

[17] Pentru slujitorii lui Iehova în lupta spirituală este acum timpul să se gândească serios la ceea ce facem. Ne confruntăm cu un duşman subtil, Satan, şi multe capcane sunt întinse pentru a ne prinde, adormindu-ne într-un somn spiritual sau atrăgându-ne în lume şi departe de ceea ce este cel mai important în vieţile noastre, împărăţia lui Dumnezeu. Pe măsură ce apare fiecare încercare a devotamentului nostru, trebuie să ne ţinem emoţiile sub control. Trebuie să ne gândim la probleme cu răbdare şi să analizăm cu atenţie sfatul din Cuvântul lui Dumnezeu şi al organizaţiei, înainte să facem vreo mişcare care ne-ar putea pune în pericol serviciul. Trebuie să devenim creştini adulţi din punct de vedere spiritual, care pot lua deciziile corecte. Din ce în ce mai mult lumea urmează oportunităţile sau pasiunile şi ignoră principiile; dar din ce în ce mai mulţi slujitori ai lui Iehova aderă la principiile creştine, renunţând la pasiunile cărnii. Noi suntem creştini. Devotamentul nostru s-a făcut. Suntem dispuşi să suferim de dragul dreptăţii. Noi nu suntem o parte a acestei lumi, nici nu vrem să fim vreodată. Este timpul judecăţii finale. Atârnă în balanţă viaţa veşnică. Gândiţi-vă la lucrurile lui Dumnezeu şi fiţi conduşi de ele. Câştigaţi viaţa veşnică fără a compromite vreodată principiile creştine.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce cale de acţiune ar fi putut urma Isus, dacă nu ar fi fost guvernat de principii, însă ce cale de acţiune a urmat?

2,3. (a) Ce exemple credincioase de existenţă după principii creştine observăm în viaţa primilor creştini? (b) Ce principiu a stabilit Iacov înaintea adepţilor compromisului?

4,5. Arătaţi cum îi protejează pe creştini de aşa numitele mişcări interconfesionale raţionamentul la principiile creştine?

6. Cum trebuie să raţioneze creştinul pe principiile şi legile lui Dumnezeu în legătură cu transfuzia de sânge?

7. Ce presiuni pot veni peste un creştin în legătură cu transfuzia de sânge?

8. De ce să evităm chiar un singur compromis?

9. Ce înseamnă pentru creştin neutralitate faţă de lume?

10. La ce trebuie să gândească un creştin atunci când este făcută vreo încercare de a-l scoate din serviciu şi ce va face el?

11. Cum s-a compromis clerul în ce priveşte principiile Cuvântului lui Dumnezeu, şi care aflăm că este rezultatul pentru ei şi pentru creştinătate?

12. (a) În ce direcţie au dus creştinătatea compromisurile? (b) În contrast, care este poziţia martorilor lui Iehova?

13. Cum a fost demonstrată de servii lui Iehova o atitudine răbdătoare şi lipsită de compromis, în legătură cu lucrarea din Italia şi cu ce rezultate?

14. Cum au îndurat martorii lui Iehova din ţările totalitare, separaţi de lume, şi cum au câştigat binecuvântarea lui Iehova?

Cuprins

15. De ce a fost posibil ca martorii lui Iehova să îndure apriga persecuţie comunistă şi ce fac ei în timp ce îndură?
16. (a) De ce este important acum să ştim cum să raţionăm în ce priveşte principiile Cuvântului lui Dumnezeu? (b) Cum putem evita să devenim prinşi în cursă de raţionament omenesc?
17. De ce trebuie să fim atenţi acum împotriva compromisurilor, şi ce va rezulta pentru cei care nu se compromit niciodată în ce priveşte principiile creştine?

Religia falsă naşte fanatism

CĂ religia falsă sau falsa închinare naşte fanatism, Biblia arată în mod clar. În legătură cu acest subiect, un caz modern s-a întâmplat în Panama unui slujitor cu timp integral al lui Iehova, pe nume José.

Era în 5 noiembrie anul trecut, când un grup de patru martori ai lui Iehova, inclusiv José, se îndrepta pe jos spre un anumit sat mic să predice. Pe drum s-au oprit la casa unei cunoştinţe a unuia dintre ei, pentru a pune mărturie. Aceasta, doamna Gonzalez, aparţinea sectei Evangheliste, şi faptul că ea credea cu tărie în vindecarea miraculoasă, discuţia s-a axat în jurul acestei învăţături. În timp ce discuţia continua, soţul ei, domnul Gonzalez, a venit de la câmp cu maceta lui, un cuţit de uz general, cu lamă lungă, a dat mâna cu cei patru vizitatori şi s-a aşezat să asculte. La un moment dat soţia a declarat că pastorul ei a spus că martorii lui Iehova erau o religie falsă. Această declaraţie l-a provocat pe soţul ei, care a început să strige insulte la adresa martorilor, spunând ca erau beţivi, iar că filmul lor despre Societatea Lumii Noi arăta că ei erau un grup lumesc.

Gonzalez a cerut ca ei să plece imediat, iar în timp ce se pregăteau să plece, unul dintre martori, José, a încercat să raționeze împreună cu el. Atunci Gonzalez a spus ceva ce martorul nu a înțeles clar**,** iar acesta l-a întrebat ce spusese. Acest lucru l-a înfuriat pe Gonzalez. Ridicând maceta, el a început să repete, „Da, tu sau eu, tu sau eu”, în timp ce martorul se dădea în spate. În timp ce José încerca să ridice un băţ pentru a se apăra, Gonzalez a aruncat cu maceta în el, provocându-i lui José o tăietură mare pe partea stângă a feţei şi aproape tăindu-i urechea.

În timp ce José fugea afară din casă cu Gonzalez pe urmele lui, ceilalţi trei martori s-au împrăştiat. Alergând pe drum până la epuizare, José a cerut ajutor, iar o femeie de la o casă din apropiere a venit, l-a luat înăuntru şi i-a dat o batistă pentru a-şi acoperi rana. Soţul ei l-a ajutat pe José să ajungă la drumul principal, unde, din fericire, s-a întâmplat să treacă un autobuz mic, condus de către o persoană cu bunăvoinţă. Ea l-a luat pe rănitul José şi l-a dus la postul local de prim ajutor, doar pentru a-l găsi închis din cauza faptului că era sărbătoare. Părea că nu mai e nimic de făcut, ci doar să aştepte un autobuz care să-l ducă pe José în oraşul Colón.

În timp ce aştepta, José zăcea pe pământ, cu capul în poala unui prieten, iar sângele îi curgea din nas şi din gură. Vecinii au adus gheaţă şi prosoape pentru a ajuta la oprirea sângerării. După aproape o oră, o dubă a poliţiei a venit pentru a-l

Cuprins

duce pe José şi pe însoţitoritorul său cu bunăvoinţă la spitalul Amador Guerrera din Colón. Între timp, poliţia l-a arestat pe Gonzalez.

În ceea ce-i priveşte pe restul membrilor familiei Gonzalez, ei au dezaprobat cu tărie purtarea lui fanatică şi şi-au exprimat regretele pentru ceea ce s-a întâmplat. Vizitându-l în închisoare, soţia sa a constatat că el nu regreta deloc. Plin de fanatism, a încercat să se justifice, pe baza faptului că Petru a folosit o sabie să-L apere pe Isus, omiţând cu desăvârşire faptul că cel pe care l-a lovit Petru făcea parte dintr-o gloată înarmată care venise să-L ia pe Isus cel nevinovat, Fiul lui Dumnezeu. De asemenea, a omis faptul că, chiar şi în astfel de condiţii provocatoare, Isus l-a mustrat puternic pe Petru pentru că a recurs la sabie literală. Cât de orbi îi face fanatismul pe oameni!

Slujitorului cu timp integral, José, i s-a vindecat complet rana şi se bucură din nou de privilegiile sale de slujire. Din cauza acestui incident el are multe oportunităţi de a pune mărturie despre numele lui Iehova şi împărăţie în împrejurimi; de asemenea, să arate că Isus le-a spus urmaşilor Săi că s-ar putea aştepta să primească astfel de persecuţii. Pe de altă parte, doamna Gonzalez povesteşte că alţi oameni vin la ea să-i spună că ei nu s-ar putea gândi niciodată să devină evanghelişti, din moment ce aceştia sunt învăţaţi să ucidă. Într-adevăr, religia falsă face fanatici din oameni, iar fanaticii nu numai că îşi fac lor rău, ci dăunează propriei lor cauze.

Partea 5 – În jurul lumii cu vicepreşedintele

În timpurile antice amestecarea preoţilor budişti în politică a devenit atât de neplăcută curţii japoneze de judecată din Nara, încât, în anul 794, împăratul şi-a mutat reşedinţa la Kyoto, pentru a scăpa de preoţii din Nara. Kyoto a rămas capitala Japoniei până în anul 1868 e.n., când a fost mutată la Tokyo. Dar acum noi am mers cu maşina la Kyoto, oraşul de unde a domnit regalul „Fiu al cerului”, fie cu adevărat, fie numai cu numele, timp de peste o mie de ani. Kyoto a scăpat acum de cicatricile bombardamentelor din al Doilea Război Mondial. Cultura sa şi templele sale antice l-au salvat de această ruşine. Este un oraş cu străzi largi şi parcuri minunate, dar este şi sediul multelor secte ale budismului din Japonia. Este plin de dumnezei demoni. Aici se află sanctuarul lui Kwannon, zeiţa îndurării, care conţine 1001 chipuri cu aceeaşi zeiţă; înăuntru sunt replici imense ale rozariului

Cuprins

budist cu 108 mărgele şi zei cu multe mâini, precum şi o funie imensă, împletită din părul donat de mii de femei închinătoare.

Cu toate acestea, punctul central de interes din Kyoto, din data de 23 ianuarie a acestui an, a fost congresul naţional al martorilor lui Iehova, care ajunsese acum în a doua zi a sa. Aici s-a întrunit o mulţime nerăbdătoare de martori ai Săi, din fiecare colţ al acestei ţări insulare. Cu două luni înainte, Japonia a atins un nou maxim de vestitori activi ai împărăției, o creştere cu 20 % faţă de anul precedent, cu un număr total de 657 de servi pe teren. Când a început congresul, sute dintre aceştia erau aşezaţi pentru a asculta programul, iar până în ultima zi au fost prezenţi 470 dintre aceşti membri ai societăţii Lumii Noi, adică aproximativ cu şaizeci mai mulţi decât cu nouă luni în urmă, când preşedintele Societăţii a vizitat ţara. S-a putut observa că aceşti martori japonezi renunțaseră la rezervele şi formalităţile care sunt atât de comune printre japonezi. Aici, la acest congres, ei râdeau împreună fericiţi şi aplaudau, căci aceasta era o reuniune măreaţă de familie. Atunci când grupul nostru a ajuns la clădirea în care se ţinea congresul, Okazaki Kokaido, asistenţa se ridicase la 420 de persoane. Primul lucru care i s-a spus vicepreşedintelui să-l facă a fost să meargă în spatele scenei şi să facă o înregistrare de cinci minute pentru un reprezentant al radioului local, fără întrerupere în limba engleză, căci acest mic discurs avea să fie tradus cu totul din memorie de traducătorul nostru japonez, variantă care trebuia redată la volum foarte mare peste varianta originală în limba engleză, atunci când avea să fie transmisă la radio.

Printre cei prezenţi au fost şi şaizeci şi şase de absolvenţi misionari ai Şcolii Gilead, din zece ţări diferite, precum şi mai mult de patruzeci de pionieri speciali japonezi, tineri şi bătrâni. Fred V. Franz şi aceşti slujitori plini de bucurie au avut de două ori ocazia să ţină întruniri şi să discute împreună. Unii dintre pionierii speciali japonezi se pregăteau să plece într-un nou teritoriu. Patru dintre ei urmau să înceapă lucrarea în oraşul bombardat Hiroshima, care a crescut din nou la o populaţie de 400.000 de locuitori şi unde oamenii manifestă mult interes pentru mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu. O altă familie, compusă din patru adulţi şi doi copii, trebuia să înceapă în curând lucrarea în Fukuoka, un oraş cu 600.000 de locuitori din insula sudică Kyushu, unde adevărul nu a fost predicat încă deloc. Pe parcursul congresului, o fetiţă de zece ani din acest grup, care încă merge la şcoală, a surprins auditoriul ţinând de la amvon o predică biblică asemenea celor ţinute din casă în casă, căutând scripturi în Biblia japoneză şi citindu-le şi prezentând apoi oferta de abonare la revista *Turnul de veghere.* De asemenea, pionierii speciali au relatat numeroase experienţe plăcute pe care le-au avut la vizitele ulterioare şi la studiile biblice. Un grup a reuşit să formeze în mai puţin de un an o adunare de paisprezece vestitori, iar dintre aceştia, patru se înscriseseră acum pentru serviciul de pionier pentru perioada vacanţei. Un alt grup, lucrând în partea de nord extrem, unde zăpada acoperise numele pe care le citea poştaşul pe case şi unde toate celelalte religii încetau orice activitate pe timpul iernii, au iniţiat, în patru luni, un studiu al revistei *Turnul de veghere* la care au participat treisprezece persoane, iar patru dintre acestea erau deja vestitori ai Împărăţiei.

Cuprins

Organizarea congresului a fost făcută în mod foarte eficient, iar bufetul cu autoservire cu mese, într-o cameră mare de la primul etaj al clădirii, a hrănit sute de oameni prezenţi la congres şi fiecare masă a fost servită la timp. Orezul şi alte mâncăruri au fost gătite în vase mari, în afara sălii. La masa de la bufetul cu autoservire, fratele Franz a mâncat cu beţişoare de bambus ca ceilalţi, reuşind să termine cu ele o farfurie de peşte cu orez.

Acum, în seara de 23 ianuarie, la congresul martorilor lui Iehova din Japonia trebuia să fie auzit un discurs în limba engleză abia pentru a treia oară în opt ani, cele două ocazii anterioare fiind la vizitele precedente ale preşedintelui Societăţii. Cu ajutorul unui interpret competent, un membru japonez al filialei din Tokyo, fratele Franz a vorbit la ora 19:30 unui auditoriu crescut acum la 437 de persoane. Un număr considerabil dintre cei prezenţi, care nu înţelegeau limba japoneză sau înţelegeau doar o parte şi nu foarte bine, au fost încântaţi să audă din nou un discurs în engleză, chiar şi dacă acesta era întrerupt de traducerea în limba locală. Părea că aproape toţi cei din auditoriu aveau câte o Biblie. De fiecare dată când vorbitorul menţiona o scriptură, capetele se aplecau toate la unison, Bibliile erau deschise şi toată lumea urmărea în propriul exemplar al Cuvântului lui Dumnezeu. A fost un auditoriu foarte atent şi entuziast, chiar până la sora care a stat lângă uşa de la intrare cu un copilaş în braţe şi plimbându-se cu el dintr-un capăt în altul, pentru a-l face să doarmă, în timp ce mama asculta programul.

Platforma din Kokaido a fost decorată cu multe flori, inclusiv crizanteme, floarea naţională a Japoniei, iar pe peretele din spatele scenei era o pictură mare cu imaginea din calendarul Societăţii pe anul 1957. Totuşi, din cauză că a trebuit să plece urgent undeva, artistul a omis din greşeală să picteze în imagine un lucru – podul care unea noua fabrică cu cea veche. Fratele Franz s-a folosit cu măiestrie de această omisiune pentru a scoate în evidenţă unitatea care există între toate părţile organizaţiei lui Iehova. Dar în dimineaţa următoare podul era deja pictat în imagine!

În această zi de joi, dimineaţa, 24 ianuarie, a avut loc un eveniment care a ajuns aproape ca o parte a congresului – botezul celor de curând dedicaţi. După discursul ţinut la sală despre acest subiect, mulţi dintre noi ne-am dus la băile japoneze din apropiere, unde fratele care cufunda, stând în mijlocul bazinului, a botezat mai întâi şase fraţi, iar apoi încă douăzeci de surori – douăzeci şi şase de persoane în total. Sesiunile de după-masa au fost o perioadă de bucurie nemărginită, când Donald Haslett, fostul serv misionar de filială al Societăţii, în calitate de preşedinte al congresului, i-a prezentat pentru discurs mai întâi pe servul de district, iar apoi pe servul actual de filială, W. Lloyd Barry, şi în cele din urmă pe vicepreşedinte. Un absolvent misionar din Hawai a încheiat sesiunile de după-masa cu o rugăciune, ca o ultimă parte a evenimentului public din acea seară. Numărul persoanelor prezente la sesiunea de după-masa a arătat o şi mai mare creştere, de 470 de persoane.

A sosit şi ultima seară a congresului şi se apropia timpul pentru discursul public “Pacea Lumii Noi în Timpul Nostru – De ce?” Aveau curaj să înfrunte vremea friguroasă de iarnă şi să vină la congres oamenii din Kyoto, cu reputația de

mulţumiţi de sine? Partea bună era că se ţinea congresul în frumoasa Okazaki Kokaido din Kyoto, sală în stil japonez cu care oraşul se mândreşte foarte mult. Mai mult, oraşul cu aproape două milioane de locuitori fusese inundat de pliante despre congres şi se părea că aproape fiecare vitrină de magazin din oraş avea câte un poster care anunţa publicul despre acest discurs. De asemenea, Radio Kyoto vorbise în termeni excelenţi despre acest eveniment, transmiţând unele dintre cântările Împărăţiei şi un interviu de zece minute. După toate acestea, oamenii care au venit ca să audă vorbindu-se despre pacea mondială nu au fost puţini. Când s-a făcut numărătoarea, iată că erau prezenţi 605 oameni, o comparaţie cu numărul de după-masă indicând o creştere de 130 persoane, peste o cincime din numărul total al oamenilor prezenţi. Şi ce auditoriu atent a fost în acea fortăreaţa budistă! Acesta a aplaudat plin de entuziasm! După aceea, multe persoane cu bunăvoinţă au fost contactate şi s-au făcut aranjamente pentru a se studia mai departe cu ele.

Acest congres naţional a demonstrat, aşa cum se întâmplă de obicei la congrese, că pacea Lumii Noi este o realitate în timpul nostru – printre martorii lui Iehova din Japonia şi din lumea întreagă. Un student al Bibliei care asista pentru prima oară la un congres, a exclamat: „Totul aici este complet diferit! Aceasta este cu adevărat o societate a Lumii Noi!” Cei douăzeci şi şase de fraţi şi surori de curând botezaţi s-au bucurat nespus că au putut, în sfârşit, intra în această societate a Lumii Noi. Unii misionari străini şi vestitori locali ai Împărăţiei au căzut de acord că acesta a fost cel mai entuziast, plăcut şi lipsit de evenimente neaşteptate congres ţinut până atunci în Japonia!

Nu era încă prea târziu, astfel că înainte să plece la posturile lor misionare din toate colţurile ţării, aproape toţi misionarii, absolvenţi ai aceleiaşi iubite şcoli Gilead, s-au adunat la casa misionară din Kyoto – peste şaizeci de misionari care au umplut două camere, unii stând chiar pe jos – s-au bucurat de un bufet îmbelşugat de mâncăruri speciale şi au ascultat experienţe teocratice interesante şi importante. Raritatea unei asemenea adunări generale a meritat pierderea somnului, pentru unii, până după miezul nopţii. Cei care nu au rămas acolo peste noapte, au plecat înviorați şi plini de apreciere şi bucurie. Câteva ore de somn, iar la 5 dimineaţa a venit timpul să ne trezim şi să urcăm în maşini pentru a ajunge la avionul care trebuia să ne ducă de la Osaka la Tokyo. După-masa, la Tokyo, a fost folosită pentru a inspecta şi verifica proprietăţile şi funcţionarea filialei din Tokyo a Societăţii Watch Tower. În dimineaţa următoare, vicepreşedintele a plecat către aeroportul Haneda, iar la ora 9:15 zbura deja spre Coreea. El şi prietenii rămaşi în zona Tokyo se simt consolaţi de speranţa că el se va opri iarăşi la Tokyo, pentru o zi, săptămâna viitoare, când va zbura din Coreea de Sud spre insulele hawaiene.

SEUL, COREEA

Trecând încă o dată peste muntele Fuji, în acea dimineaţă de sâmbătă, în 26 ianuarie, am văzut un spectacol uimitor – acest munte sacru, cel mai înalt din Japonia, ridicându-se solitar din pământ, cu un contur simetric şi cu un vârf acoperit cu totul de zăpadă. După ce am zburat peste mult teritoriu accidentat din Japonia, destul de acoperit de zăpadă în apropierea coastei vestice, am pornit peste

Cuprins

albastra Mare Japoneză. Timpul zboară şi el. Apoi am trecut prin nori subţiri de ceaţă care se văd sub munţii noi, cei din Coreea, cu zăpadă în văi, crevase şi canale. În apropierea capitalei coreene am coborât printre nori şi am trecut peste câmpurile şi terasele acoperite de zăpadă şi apele acoperite de gheaţă, căci râul Han era cu totul îngheţat. Cu aproximativ 15 minute înainte de ora 14 am aterizat cu succes pe aeroportul din Seoul.

Coreea nu este una dintre principalele destinaţii internaţionale de călătorie, aşa că vizitatorii din afara ţării sunt rari. Spre bucuria martorilor lui Iehova din această peninsulă a continentului asiatic, preşedintele Societăţii Watch Tower, însoţit de un secretar personal, le-a vizitat ţara pentru prima oară în aprilie 1956. Acum, vestea despre vizita vicepreşedintelui Societăţii spre sfârşitul lui ianuarie 1957 a făcut să crească şi mai mult acea bucurie. Vizita sa a făcut să înceapă pregătirile pentru un congres naţional programat pentru sfârşitul de săptămână din 25-27 ianuarie. Martorii nu au fost descurajaţi de faptul că aceasta însemna să organizeze un congres în mijlocul iernii, ceva ce nu se mai încercase niciodată de martorii lui Iehova din îngheţata Coreea. Dar, vară sau iarnă, perspectiva acestei vizite oficiale, împreună cu un congres naţional, a fost foarte bine primită, iar pregătirile au început de îndată. Fraţii au reuşit să obţină cel mai mare amfiteatru din Coreea de Sud, amfiteatrul recent renovat al Liceului de Băieţi Kyung-gi din Seul, împreună cu sala de sport. Sala de sport a servit atât ca bufet cu autoservire, cât şi ca un spaţiu suplimentar pentru lectura publică a adunării. La începutul lui noiembrie 1956, în timpul tradiţionalului fiu al mării „kimjang”, au fost pregătite trei vase uriaşe de *kimchi* şi îngropate în pământ până la timpul congresului. Acest fel de mâncare compus din frunze murate de varză cu usturoi şi ardei roşu este prezent la fiecare congres din Coreea al martorilor lui Iehova.

Alte pregătiri au inclus anunţarea congresului cu ajutorul pliantelor, şi a 1500 de postere în vitrinele magazinelor şi 250 de abţibilde pe maşinile din Seul. A venit luna decembrie, care s-a dovedit a fi cea mai friguroasă lună din ultimii treizeci şi unu de ani, un factor ce părea să strice totul. Apoi încă un lucru: Chiar înainte de a începe congresul, guvernul coreean a dublat preţurile transportului feroviar. Fără îndoială că acest lucru a avut scopul de a-i împiedica pe unii fraţi mai săraci să ajungă la congresul din Seul. Cât de bine a fost, atunci, să vedem circa patru sute dintre ei venind din circuite şi adunări din sudul capitalei! Cu multă iubire, pentru 324 dintre aceştia s-a furnizat cazare în patru Săli ale Împărăției ce aparţineau celor nouă grupe din Seul, aceste Săli fiind transformate în dormitoare mari. Pe podelele acoperite de muşama s-au întins saltele şi alte materiale pentru a se putea dormi pe ele, iar sursele de căldură au fost ţinute pornite toată noaptea pentru a furniza căldură celor ce dormeau înăuntru. Fraţii coreeni îşi găsesc multă plăcere în această convieţuire comună din timpul congreselor, iar aceasta le reaminteşte cum trebuie să fi fost adunările izraeliților de milioane de oameni, de la Ierusalim.

La sesiunea de deschidere a congresului, de vineri dimineaţa, 25 ianuarie, au asistat 647 persoane, care s-au împrăştiat apoi în teritoriile din oraş pentru mărturisirea pe teren. După-masa, cuvântarea de bun-venit ţinută de un frate

Cuprins

coreean, serv la biroul de filială din Seul al Societăţii, şi trei cuvântări de o jumătate de oră pe teme actuale, de către un absolvent misionar al Şcolii Gilead şi doi fraţi coreeni, au fost ascultate de 1191 de persoane. Programul de seară, început la 18:30, a fost condus de trei fraţi coreeni şi doi misionari absolvenţi ai Şcolii Gilead, unul dintre aceştia fiind servul de filială al Societăţii, Donald L. Steele. Precedat de cântări şi experienţe, acest program a prezentat un simpozion de patru cuvântări de 30 de minute despre căsătoria teocratică şi, în ciuda vremii geroase şi a timpului înaintat – sesiunea a luat sfârşit la ora 23 – 1043 de persoane au tras foloase din ascultarea sa.

Sâmbătă dimineaţa, înainte de a sosi vicepreşedintele, a avut loc cuvântarea de botez. Atunci când candidaţilor li s-a cerut să se ridice în picioare pentru a răspunde la întrebările care aveau să li se pună, marea mulţime a celor prezenţi au aplaudat văzând 154 de persoane – nouăzeci şi şase de femei şi cincizeci şi opt de bărbaţi – ridicându-se şi mărturisindu-şi acordul şi dispoziţia de a fi cufundaţi în apă, ca semn al dedicării lor lui Iehova Dumnezeu. După binecuvântare, aceşti candidaţi au fost conduşi la două băi publice, una pentru fraţi şi alta pentru surori. Acolo au fost cufundaţi în apă caldă.

Timpul programat pentru sosirea vicepreşedintelui la îndepărtatul aeroport Kim Po era ora 14. Sesiunea de după-masă a congresului a început la 13:45. Când o verificare de la biroul aerian a dezvăluit că avionul avea să sosească mai repede, un grup de fraţi care închiriaseră un autobuz, precum şi alţii în maşini personale, s-au grăbit la aeroport pentru a-l primi plini de căldură pe fratele lor american. În jur de şaptezeci şi cinci de fraţi au sosit la aeroport pentru a-i ura bun venit. În timp ce fratele cobora din avion, un strigăt s-a auzit din mulţimea de fraţi din spatele gardului, în partea dreaptă. Mai mulţi misionari erau la baza scării care s-a pus pentru a se coborî din avion, iar reporterii făceau poze. Mulţimea care îl aştepta agita exemplare ale *Turnului de veghere* în limba coreeană, zâmbeau şi arătau ecusoanele de la congres. Nu era deloc greu să îţi dai seama cine erau martori ai lui Iehova în această ţară străină. Un reporter al unui ziar coreean a ajutat să se treacă mai uşor de formalităţile aeroportului. Când a ieşit vicepreşedintele Societăţii, el a vorbit cu fiecare dintre cei ce îl aşteptau, unor coreeni spunându-le chiar pe nume. Nimeni nu a avut vreun sentiment de stânjeneală sau de rezervă.

La amfiteatrul Liceului de Băieţi Kyung-gi, sesiunile de după-masa ale congresului se terminau la puţin timp după orele 16, cu o cuvântare a unui frate coreean, când a intrat vicepreşedintele, prin spatele amfiteatrului. O mulţime de 1321 de persoane au umplut sala şi mulţi stăteau în picioare. Vicepreşedintele nu a putut decât să urce pe scenă şi să înceapă să le vorbească tuturor, fără să mai întârzie până la timpul când fusese programat să îşi înceapă discursul, mai ales pentru a-şi exprima bucuria şi recunoştinţa faţă de Iehova pentru privilegiul de a fi în mijlocul lor şi de a le transmite iubirea teocratică şi salutările tuturor grupelor şi adunărilor de martori ai lui Iehova la care servise în timpul călătoriei sale de două luni, din această zonă. Având în vedere termenul târziu de terminare a programului, care era la orele 23, el a aranjat ca acesta să se schimbe pentru mai

Cuprins

devreme, astfel încât să fie convenabil pentru fraţi şi ca ei să poată fi prezenţi la fiecare sesiune şi să asculte programul. Acest lucru a avut rezultate bune. În loc să scadă în seara aceea, numărul celor prezenţi a crescut şi aproape nimeni nu a plecat, în afară de cei care au fost nevoiţi de alte împrejurări.

Începând de atunci, vicepreşedintele a fost ocupat încontinuu pe platformă. La cuvântarea sa din acea sâmbătă seara au fost prezente 1402 persoane, înghesuite în toată sala. Tot spaţiul de afară a fost umplut şi el cu rânduri lungi de scaune. Între primul rând de scaune şi scenă, mulţi stăteau pe podea în stil coreean. Fraţii coreeni au stat foarte aproape unii de alţii şi s-a reuşit ca un număr maxim de persoane să încapă în sala de congres. De pe scenă, vorbitorul părea să vadă o mare de feţe privind în sus, feţe dragi, atente toate la preţiosul Cuvânt al lui Dumnezeu. Şi cântările intonate de această mare mulțime au fost notabile. Pentru aceasta s-a folosit o mică orgă activată cu o pompă de picior. Pe parcursul congresului, un cor de voci special pregătite au intonat cântările Împărăţiei într-o armonie minunată.

Duminică dimineaţa, 27 ianuarie, o mulţime de 1275 de persoane atente au ascultat îndemnul vicepreşedintelui de a rămâne, cu loialitate, între graniţele societăţii Lumii Noi. Aproape toţi ascultătorii urmăreau imediat, cu atenţie, în Bibliile lor în limba coreeană, şi notând explicaţiile date pe marginile foilor din Biblie. Era o privelişte cât se poate de plăcută. La scurt timp după încheierea cuvântării, mulţimea a avut bucuria imensă de a asculta concertul fratelui Franz de cântări ale Împărăţiei, pe care le-a cântat la muzicuţa sa. Coreenilor le plac mult aceste lucruri spontane şi neplanificate, iar în ţara lor, la aproape fiecare eveniment social, oaspeţii sunt invitaţi să danseze sau să cânte la vreun instrument muzical.

În ciuda condiţiilor economice nefavorabile, mulţi sunt pionieri cu timp integral în Coreea de Sud. Pentru a-şi manifesta aprecierea pentru acest lucru, fratele Franz i-a rugat pe toţi pionierii să-şi amâne puţin luarea mesei de seară pentru a veni pe scenă, la o întrunire de pionieri. Ianuarie a fost o lună cu foarte mult de lucru pentru pionierii de vacanță, astfel că a fost copleşitor să vedem 147 de pionieri, speciali, generali şi de vacanță, înghesuiţi pe scenă, în timp ce fratele Franz îi încuraja în alegerea lor de a face din pionierat o carieră. Propria sa alegere de a face pionierat, în 1913, pusese bazele căii pe care el să ajungă în Coreea în acea oră de după-amiază. Aşadar, şi ei aveau să aibă privilegii şi binecuvântări mai mari, dacă aveau să persiste în serviciul lor cu timp integral. A fost într-adevăr foarte îmbucurător să vedem atâţia vestitori ai Împărăţiei pe scenă, căci aceasta arăta că aproape toţi pionierii din Coreea putuseră să participe la congres.

Duminică după-masa vremea a fost luminoasă şi nu foarte rece. De aceea, ne aşteptam că asistenţa să fie destul de mare. Amfiteatrul liceului împreună cu sala de sport aveau o capacitate de 2100 persoane, iar noi ne gândeam cât de minunat ar fi dacă acestea s-ar umple. Martorilor lui Iehova li s-a cerut să se aşeze în sala de sport până când aceasta se va umple, pentru a le permite persoanelor cu bunăvoință să stea în sala principală şi să îl audă pe vorbitor direct. Fraţii au ascultat cu multă consideraţie această cerinţă. Publicul a sosit. Numărul lor a întrecut cu mult aşteptările pe care le avusesem pentru acea zi de iarnă.

Cuprins

Numărătoarea ne-a asigurat că au fost 2254 de persoane în ambele săli, stând pe jos, pe scaunele disponibile şi în spaţiul rămas gol. Au fost cel puţin o mie de persoane cu bunăvoinţă care au asistat la această cuvântare publică a vicepreşedintelui Societăţii. După program s-au primit multe bilețele care cereau mai multă informaţie şi să li se facă o vizită de către un martor al lui Iehova competent.

După cuvântarea publică, fratele Franz a fost prezentat unui frate bătrân din Suwon. El a spus că era un prieten vechi al preşedintelui Coreei, Dr. Syngman Rhee, fiind şi de aceeaşi vârstă cu acesta. El i-a spus vicepreşedintelui cum, în timpul sesiunii serviciului pe teren, el îi făcuse o vizită ulterioară şefului statului, dându-i un exemplar, în limba coreeană, a broşurii „*Această veste bună a Împărăţiei*”. Cu puţin timp înainte, el îi dăduse un exemplar al broşurii din anul 1955, *Creştinătate sau Creştinism – Care este „lumina lumii”?* La această vizită făcută preşedintelui, în timpul congresului naţional, Dr. Rhee şi-a exprimat aprecierea pentru broşura primită. Fratele nostru bătrân, cu barbă albă și subțire, s-a grăbit să-i explice fratelui Franz că îl întrebase mai întâi pe servul de circuit din Coreea dacă era vreo problemă dacă avea să îi facă o vizită ulterioară lui Dr. Rhee în acea dimineaţă, în loc să facă lucrarea cu reviste care era programată pentru acea zi.

În anunţurile de după cuvântarea publică, oamenii cu bunăvoinţă au fost invitaţi să rămână la sesiunea finală a congresului, când vorbitorul public avea să vorbească despre călătoria lui în jurul lumii şi până în Coreea. Au rămas 1436 de persoane pentru această sesiune, iar aceasta a fost cea mai mare asistenţă la o sesiune obişnuită de întrunire, în afară de cuvântarea publică, ţinută vreodată în Coreea. La cerere, servul de filială din Coreea a ţinut mai întâi o cuvântare improvizată în limba coreeană, spre aprecierea tuturor. Au fost bucuroşi să îl audă vorbind în limba lor pe servul de filială Steele, care le servise cu atâta credinţă, împreună cu soţia sa, pe parcursul tuturor acestor ani periculoşi şi plini de încercări, încă de dinainte de incursiunea comunistă din 1950 a Coreei de Nord. Cât despre vicepreşedinte, el a trebuit să se folosească din nou de traducătorul lui obişnuit, un băiat înalt de liceu care corespunda cu el, pentru discursul său de rămas-bun. A fost obositor pentru tânăr să traducă totul fără vreo pregătire în prealabil sau fără să-şi fi putut lua notiţe, însă s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor şi le-a transmis oamenilor adevărurile şi îndemnurile vicepreşedintelui foarte bine, achitându-se de această grea responsabilitate foarte conştiincios.

Toţi au simţit că acest congres naţional de trei zile s-a sfârşit mult prea curând. Cu ajutorul celor două filme ale Societăţii Watch Tower care au fost expuse în Coreea de Sud, fraţii coreeni au ajuns să-i cunoască pe preşedintele şi pe vicepreşedintele Societăţii chiar dinainte să-i întâlnească în persoană. Acum, după vizita ambilor, ei ştiau de ce sunt martorii lui Iehova o organizaţie unită pe toată faţa pământului. Ei ştiu că principiul iubirii şi fraternităţii sunt o legătură reală pentru martorii lui Iehova, împreună cu adevărul şi cu hotărârea noastră comună de a predica împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu, sub conducerea lui Cristos.

Desigur că ei au plecat de la congres ferm hotărâţi să îi rămână loiali organizaţiei teocratice a lui Iehova şi să stea între graniţele ei.

Fratele Franz a petrecut, apoi, următoarele zile de luni, marţi, precum şi miercuri dimineaţa, cu misionarii şi cu fraţii coreeni. Aceasta i-a permis să se bucure de ospitalitatea lor generoasă şi de căldura cu care şi-au exprimat coreenii mulţumirile pentru binecuvântările spirituale pe care le-au primit. Din propria experienţă, atunci când a vizitat filialele coreene, fratele Franz a putut să vadă şi să cunoască modul în care îşi iau ei mesele, stând pe jos. Podelele sunt încălzite dedesubt, astfel că oferă o căldură confortabilă.

În toate locurile unde a fost primit vice-preşedintele, i s-a cerut să răspundă la unele întrebări biblice ale fraţilor. Dispoziţia de a face acest lucru i-a încântat pe aceşti coreeni cercetători ai Bibliei. Un grup de fraţi din treisprezece grupe au organizat un banchet cu mâncare coreeană pentru misionarii din Seoul şi Pausan şi pentru fratele Franz, la restaurantul coreean Nak Won Chang, pe un deal. Masa a început la ora 13, marţi 29 ianuarie, cu multe feluri gustoase, servite spre delectarea tuturor celor prezenţi. După ce fiecare s-a săturat, chelnerii au eliberat mesele, lăsând camera goală. Apoi, toate cele patruzeci şi nouă de persoane s-au reaşezat – da, pe jos - şi l-au asaltat pe vicepreşedinte cu întrebări din Biblie. Aceasta a durat până la ora 18, când mulţi au fost nevoiţi să plece la centrul lor de serviciu pentru studiile de carte . Când s-a făcut prea întuneric ca să se mai poată citi în Biblii, întrunirea pentru a răspunde la întrebărie biblice a continuat la lumina lumânării. Primul traducător a trebuit să fie înlocuit de un altul, un director al liceului. Câtă nerăbdare pentru a descoperi comorile adevărului şi revelația din Cuvântul lui Dumnezeu! A fost o experienţă de neuitat, atât pentru fraţii coreeni, cât şi pentru misionarii care lucrau cu ei. În repetate ocazii deveneam atât de absorbiţi în aceste discuţii profitabile încât era necesar să ni se amintească faptul că se apropia timpul de plecare. Atunci toată lumea se grăbea spre taxiuri şi maşini pentru a ajunge acasă, înainte de a fi timpul de culcare.

Ultima seară, de marţi, a fost petrecută în casa misionară de la munte a grupei de unsprezece misionari şi trei membri ai familiei Betel, de la Seoul. Misionarilor li s-au dat sfaturi călduroase de a persista în sarcinile lor şi de a-şi menţine aprecierea şi bucuria pentru minunatul lor privilegiu de serviciu pentru fraţi atât de receptivi ca aceşti coreeni, în ciuda tuturor pericolelor şi greutăţilor pe care trebuiau să le înfrunte. Deoarece această întrunire de rămas bun a avut loc în casa misionară din Seul şi fratele Franz trebuia să rămână acolo în noaptea aceea, nimeni nu se mai îngrijora pentru ora de culcare. Nu e de mirare că toţi din acest grup atât de apropiat au învins toată oboseala şi au stat împreună să vorbească şi să se bucure, fiecare de compania celuilalt, până la ora două dimineaţa!

Această noapte petrecută la filială şi la casa misionară i-a permis vicepreşedintelui să se bucure de micul dejun împreună cu cei treisprezece misionari din Seul şi Pusan. Înainte de a se începe masa materială, fratele Franz a condus un serviciu Betel, acelaşi care se face şi la sediul din Brooklyn. Însă întreaga discuţie pe marginea textului zilnic din Biblie a fost, de data aceasta, în

Cuprins

limba coreeană; doar fratele Franz a făcut un comentariu în engleză – concluzia - şi a rostit rugăciunea.

Este miercuri, 30 ianuarie, ziua plecării vicepreşedintelui. La aeroportul Kim Po, de pe partea cealaltă a îngheţatului râu Han, s-au înghesuit, pe aeroport, mai mult de 150 de fraţi coreeni pentru a-şi lua rămas-bun. Din nou, ei s-au strâns la gardul de lângă pistele de aterizare. Se puteau vedea lacrimi pe multe feţe, în timp ce servul tovarăş se îndrepta spre avionul NWA, care trebuie să plece în scurt timp. Toţi încep să facă cu mâna în semn de rămas-bun, iar apoi vicepreşedintele urcă în avion. Avionul, închis ermetic, porneşte, şi cu puţin timp înainte de ora 14 coreenii îl văd urcând în aer şi îndreptându-se spre Japonia. Acum toţi trebuie să se întoarcă la lucru, plini de o nouă putere dată de privilegiile de care s-au bucurat în această ultimă săptămână. În ultimele trei luni ei au văzut creşteri după creşteri, până când, în teribil de friguroasa lună decembrie, au atins numărul record de 1081 de vestitori activi. Iar acum, această lună a congresului naţional, ianuarie, nu a rămas nici ea mai prejos.

(Va urma).

A aşteptat 6 ani în zadar

O văduvă de optzeci şi trei de ani din Boston, Massachusetts, infirmă şi ţintuită la pat, a pus deoparte câte zece cenţi, în fiecare săptămână, pentru a-i da pastorului ei dacă acesta avea să o viziteze. După ce a aşteptat şase ani a vizitat-o unul dintre martorii lui Iehova şi a început un studiu biblic cu ea. Circa opt luni mai târziu, această văduvă a insistat ca martorul să accepte „bănuţul văduvei” pe care îl păstra de atâta timp. Martorul i-a trimis Societăţii Turnul de Veghere pentru a-i ajuta pe misionarii din teritoriile străine.

Întrebări de la cititori

- **Pagina 68 din „*Să fie Dumnezeu adevărat*” spune că în Geneza 1:20, 30 nota marginală foloseşte „suflet” pentru „creatură” şi „viaţă” în acele versete. Cu toate acestea, în versiunea *King James* pe care o am, nota marginală foloseşte „suflet” pentru „viaţă” în acele versete, dar nu şi pentru „creatură”. S-a făcut cumva o greşeală în cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” ? – M.C., Statele Unite.**

Nu s-a făcut o greşeală în carte, dar depinde ce versiune *King James* aţi folosit. Referinţele marginale pot varia la diferite Biblii. S-a folosit ediţia Oxford a versiunii *King James* ca bază pentru afirmaţia de la pagina 68 a cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat”,* iar în Geneza 1:20 cuvântul „creatură” are referinţa marginală „suflet”. În Geneza 1:30 apare cuvântul „viaţă”, iar nota marginală redă „suflet”.

Cuprins

- **La a noastră Sală a Împărăției şi la alte săli din apropiere ni s-a spus că nu ar trebui să discutăm nimic la sală, nici înainte şi nici după program, ce nu are legătură cu adevărurile Împărăţiei sau cu serviciul. Spre exemplu, dacă vrem să-i invităm pe unii fraţi să vină la noi după întrunire, invitaţia trebuie făcută în afara sălii, nu înăuntru. În consecinţă, le-am cerut fraţilor să iasă afară cu mine pentru o clipă, ca să le pot face o astfel de invitaţie, iar apoi am intrat iarăşi în sală. Este corect să procedăm aşa? – E.C., Statele Unite**

Este posibil ca instrucţiunile să fi fost înţelese greşit sau să nu fi fost explicate clar. Oricum ar fi, Societatea consideră că este nerecomandabil ca Sălile Împărăției să fie folosite ca centre pentru a invita oamenii la anumite evenimente, aşa cum au făcut unii în trecut, sau care au mers atât de departe încât au anunţat de la amvon astfel de organizări. De asemenea, sălile nu ar trebui folosite ca loc în care să se solicite sau să se conducă unele afaceri comerciale. Astfel de chestiuni se pot aranja altă dată şi în alte locuri. Trebuie să se evite astfel de abuzări ale Sălii Împărăției, care îi este dedicată lui Iehova Dumnezeu şi serviciului său, ca loc unde să se ofere instruire potrivită.

Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să fie atât de strict încât să devină irațional. Este bine ca vestitorii să discute adevărurile biblice şi problemele de serviciu şi experienţele lor la sală, înainte şi după program. Acest lucru este ziditor şi ar trebui să fie o parte plăcută a asistării la întruniri. Însă nu este nepotrivit să se discute şi despre unele activităţi sau evenimente de zi cu zi, să inviți pe cineva acasă, să i se ceară cuiva să vi se alăture în unele activităţi de recreere, să se discute despre vreme, să ne implicăm în unele conversaţii mărunte, să se discute despre alte persoane, atât timp cât aceasta nu se face în chip răutăcios sau în spirit de bârfă sau calomnie, sau chiar să se menţioneze pe scurt unele chestiuni de afaceri sau să se programeze o dată şi oră pentru a se discuta mai pe larg această problemă, altundeva.

Noi ar trebui să ne simţim relaxaţi şi în largul nostru la sală, cu fraţii noştri, şi să facem vizite de bunăvoie, nu să trebuiască să ne măsurăm mereu, cu atenţie, orice cuvânt, să ne ținem gura ca şi cum am fi în mijlocul unor duşmani. Fiţi foarte atenţi să folosiţi în mod potrivit sala dedicată lui Iehova, dar în acelaşi timp evitând abuzurile, nu deveniţi meschini şi iraționali.

Treaba unui preot militar

Cartea *Bernard Shaw şi D-na Patrick Campbell, Corespondenţa lor* vorbeşte despre o scrisoare trimisă de actriţa Stella Campbell dramaturgului britanic. Ea îi spune lui Shaw despre moartea fiului ei pe câmpul de luptă al Primului Război Mondial. Ea menţionează şi că a primit o scrisoare de la preotul militar, care era „plină de delicateţe tragică şi laude la adresa fiului meu curajos”. Shaw i-a scris ca

răspuns: „Nu este de niciun folos; nu pot să simpatizez cu aceste lucruri, fiindcă pur şi simplu mă înfurie. Îmi vine să înjur. Şi chiar o fac. Ucis doar pentru că oamenii sunt incredibil de proşti. La fel, şi un preot militar care spune lucruri drăguţe despre asta. Nu e treaba lui să spună lucruri drăguţe despre asta, ci să strige că „sângele fiului tău strigă din pământ la Dumnezeu". La naiba cu preotul tău militar şi gentileţea lui tragică! Următoarea bombă poate că îl va sfâşia pe *el* în bucăţi şi atunci un alte preot militar îi va trimite mamei *lui* o asemenea scrisoare drăguță."

ANUNȚURI

ADUNAREA ANUALĂ A MEMBRILOR SOCIETĂȚII DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE DIN PENNSYLVANIA.

La ora 10, 1 octombrie, 1957 Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania își va ține adunarea anuală cu membrii. Aceasta va avea loc la biroul înregistrat al Societății, amplasat la 4100 Bigelow Boulevard, colț cu Parkman Avenue, în Pittsburgh, Pennsylvania.

Notificarea pentru adunare va fi trimisă, prin scrisoare, la membrii corporației, și pentru ca acest lucru să poată fi făcut este necesar ca biroul secretarului să aibă adresa potrivită la care să fie trimise aceste notificări. Toți care sunt membri trebuie să fie siguri că înregistrările despre calitatea lor de membri le arată adresa corectă. Odată cu notificarea pentru adunare vor fi trimise și formularele de procură. Toate aceste procuri vor fi trimise la biroul secretarului Societății, nu mai târziu de 15 septembrie.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE

29 septembrie: Să nu ne compromitem niciodată principiile creştine. Pag. 524.
6 octombrie: Fericiți sunt aceia care refuză să se compromită. Pag. 530.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce este greșit să tragi concluzia că predicarea în aer liber este ceva nou? P. 516, parag. 3.

De ce metodele convenționale de predicare nu ajung la milioane de oameni? P. 518, parag. 3.

Unde au devenit nerăbdători niște oameni să audă un mesaj interzis de preoții lor locali? P. 522, parag. 1.

Ce înseamnă să trăiești loial dedicării creștine față de Dumnezeu? P. 523, parag. 5.

De ce este mai ușor să trăiești prin regulile lui Moise, decât prin principiile lui Cristos? P. 525, parag. 6.

Există sau nu dovada că oamenii imperfecți pot trăi prin principii? P. 530, parag. 2.

Cum a eșuat clerul creștinătății să ofere oamenilor o puternică bază pentru credință? P. 533, parag. 11.

Unde există un templu ce conține o funie uriașă țesută din păr de femei?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 SEPTEMBRIE 1957 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

VINDECAREA NAŢIUNILOR S-A APROPIAT - Pag. 671

ESTE CONŞTIINŢA TA UN GHID SIGUR? - Pag. 687

MAREA LUPTĂ - Pag. 690

BABILONUL, ORAŞUL DE AUR - Pag. 693

MESAJUL TRANSMIS CU AJUTORUL PLIANTELOR ESTE CONVINGĂTOR - Pag. 698

PARTEA A 6-A (CONCLUZIE) – ÎN JURUL LUMII CU VICEPREŞEDINTELE - Pag. 699

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 705

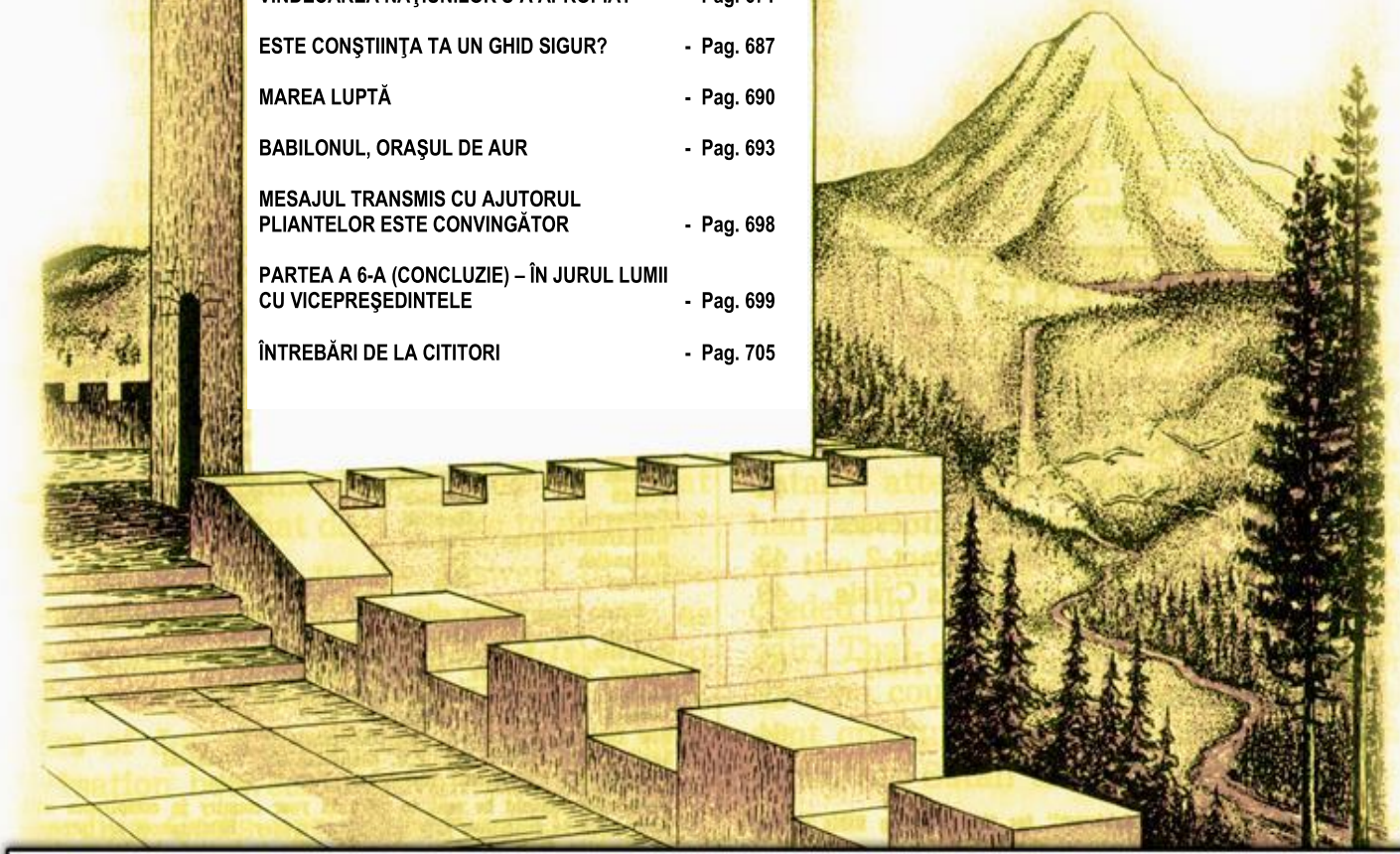

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

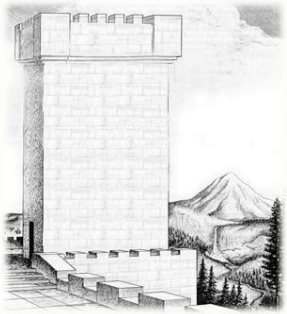

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly

Afrikaans, Cebu-Visayan, Danish, English, Finnish, French, German, Hollandish, Ilokano, Italian, Norwegian, Pangasinan, Slovenian, Spanish, Swedish, Tagalog, Visayan

Monthly

Arabic, Chishona, Cinyanja, Ciwemba, Greek, Ibo, Kanarese, Malayalam, Polish, Portuguese, Russian, Siamese, Sikololo, Slovak, Twi, Ukrainian, Yoruba, Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	**8s**
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	**7s**
Jamaica, 151 King St., Kingston	**7s**
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	**7s**
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	**7s**

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1957 **Nr 18**

VINDECAREA NAŢIUNILOR S-A APROPIAT

VINDECAREA naţiunilor este foarte necesară în aceste zile de necaz, în interiorul naţiunilor şi între naţiuni. Medicii din întreaga lume realizează acest lucru. Întreaga lume este într-o stare foarte bolnavă. Când spunem acest lucru nu ne gândim doar la corpurile umane ale omenirii, ci mai ales la condiţiile morale, religioase şi politice de pretutindeni. Ce se va întâmpla dacă vindecarea naţiunilor politice nu va veni curând, în timpul vieţii noastre? Cu toţii avem motive să ne îngrijorăm.

[2]Politicienii de seamă ai lumii sunt tulburaţi. Ei încearcă să acţioneze ca vindecători, medici ai lumii. Recent, preşedintele Indoneziei, Achmed Sukarno, a spus un lucru clar. El însuşi un musulman devotat, este liderul unei naţiuni de optzeci şi două de milioane de oameni, dintre care nouă din zece sunt mahomedani. Cu toate acestea, preşedintele Sukarno a zburat 900 (1440 km) mile, departe de capitala naţiunii, în Sumatra, pentru a vorbi unei adunări de oameni de o religie diferită. Ea a fost numită Conferinţa Creştină a Asiei de Est, şi cei 120 de delegaţi au venit din douăzeci şi patru de naţiuni. Ei au reprezentat Consiliul Mondial al Bisericilor, care are sediul la Geneva, Elveţia. Preşedintele Sukarno a auzit un pastor protestant de pe platformă spunând mulţimii de aproximativ o mie de persoane vorbitoare de mai multe limbi: "Vom citi cu toţii rugăciunea Domnului, fiecare în propria lui limbă." Mai târziu, în 17 martie 1957, preşedintele Sukarno a luat cuvântul la întâlnirea în aer liber şi, de asemenea, el a vorbit la hotelul lui. El a

Cuprins

explicat că unul dintre cele cinci principii filosofice pe care Indonezia se bazează este "credinţa în Dumnezeu." Această lume este într-o "situaţie problematică," a spus el, şi a adăugat că "omul vorbeşte cu gura lui despre pace mondială, dar acelaşi om face şi arme de auto-distrugere." Ca un medic ce stă la căpătâiul cuiva deosebit de bolnav, el a spus: "Trăim în criza omului" (New York *Times*, 20 martie 1957). Desigur, un medic cu mintea limpede ar spune că, dacă oamenii spun un lucru, dar fac exact opusul lui sunt nesănătoşi din punct de vedere moral şi bolnavi mintal, ca să nu mai vorbim de personalităţi dedublate, dezordonate religios.

[3]Un alt preşedinte s-a prezentat el însuşi ca un vindecător al lumii. Extremul Orient a luat act de remediul pe care l-a oferit. La data de 22 ianuarie 1957, *China Post* din Taipei, Taiwan (sau Formosa), a ieşit cu un titlu pe prima pagină: "Ike dă ca şi garanţie puterea şi bogăţia SUA pentru a ajuta la vindecarea Diviziei mondiale, în cea de-a 2-a cuvântare de învestire." Apoi, cu referire la cea de-a doua învestire a lui Dwight D. Eisenhower în funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii, acest unic ziar în limba engleză din China liberă a publicat această corespondenţă de ştiri CNA-UP din 21 ianuarie, de la Washington DC: "Preşedintele Eisenhower a dat ca garanţie puterea şi bogăţia Americii pentru a ajuta la 'vindecarea acestei lumi divizate', şi să-i aducă pacea cu justiţia în conformitate cu legislaţia. Atingerea acestui obiectiv "va fi grea" şi "trebuie să fim ... gata să plătim preţul său deplin," a spus preşedintele. "Mare va fi costul său," a spus el, "în truda susţinută cu răbdare, în ajutorul dat onorabil, în sacrificiul suportat cu calm." Eisenhower a proclamat "implicarea profundă a Americii în destinul oamenilor de pretutindeni."

[4]Puţini oameni îşi vor da seama că discursul preşedintelui Eisenhower despre vindecarea acestei lumi divizate îşi are rădăcinile în Sfânta Biblie, cartea sacră a evreilor şi a creştinilor. Dar, reţineţi aceste fapte: când Eisenhower a fost învestit a doua oară a avut mâna pe o copie deschisă a Versiunii Standard Americană a Bibliei, dată de mama sa, când era pe punctul de a absolvi Academia Militară a Statelor Unite din West Point, New York, în 1915. Mâna sa era pe scriptura de la Psalmul 33:12, care spune: "Binecuvântată este naţiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, poporul pe care el l-a ales pentru moştenirea lui." Aceasta a fost ca şi cum ar fi sugerat că Statele Unite ale Americii ar trebui să fie acea "naţiune binecuvântată al cărei Dumnezeu este Iehova," şi că, pentru a deveni binecuvântate, toate naţiunile pământului trebuie, fiecare în parte, să fie o naţiune având-l pe Iehova ca Dumnezeu al ei.

[5]Dar menţiunea lui Eisenhower de "vindecare" a acestei lumi divizate ne duce înapoi în zilele primei sale învestiri ca preşedinte, cu patru ani înainte de aceasta, în 1953. Pe când era învestit atunci, el a avut mâna stângă pe două exemplare ale Bibliei. Primul exemplar, aşa-numita Biblie George Washington, era deschis la Psalmul 127:1, care spune: "Dacă DOMNUL nu construieşte casa, degeaba lucrează cei ce o construiesc; dacă DOMNUL nu păzeşte oraşul, degeaba veghează străjerul." Celălalt exemplar, Biblia făcută cadou generalului Eisenhower, cu numele său complet înscris cu litere de aur pe coperta din piele neagră, era deschis la 2 Cronici 7:14, care spune: "Dacă poporul Meu, care este chemat cu numele

Cuprins

meu, se va smeri, se va ruga, va căuta Faţa Mea, şi se va abate de la căile lui rele; atunci îl voi asculta din cer, îi voi ierta păcatul şi îi voi vindeca ţara." - New York *Times*, 20 şi 21 ianuarie 1953.

[6]Probabil generalul Eisenhower a simţit că pământul Americii avea nevoie să fie vindecat după administraţia preşedintelui anterior; dar oare celelalte naţiuni ale lumii nu aveau, de asemenea, nevoie de vindecare? La mai puţin de două luni după ce generalul Eisenhower a devenit preşedinte pentru prima dată, puternicul dictator comunist rus, Iosif Stalin, a murit, dar oare s-a îmbunătăţit starea naţiunilor lumii? În al doilea mandat prezidenţial al lui Eisenhower, la mai mult de patru ani după ce a jurat solemn, cu mâna la 2 Cronici 7:14, oare tărâmul Americii a fost vindecat de el şi alţi politicieni americani, cât şi de liderii din afaceri şi clericii religioşi? Este vindecată lumea divizată, datorită puterii şi bogăţiei Statelor Unite ale Americii, care se credea că vor face acest lucru?

[7]Explozia primelor bombe cu hidrogen datorată puterilor democratice şi comuniste, din 20 ianuarie 1953; eşecurile succesive ale conferinţelor de dezarmare; scopul continuu al gigantului comunist de a-şi extinde dominaţia actuală de la o treime din pământ la dominarea întregii lumi, împreună cu determinarea înverşunată a naţiunilor non-comuniste de a-i rezista; continua muncă a oamenilor de ştiinţă, de ambele părţi, de a aduce în existenţă rachete cu rază lungă de acţiune, capabile să zboare cu focoase atomice mii de mile, chiar de la un continent la altul, pentru a ajunge la inamicul foarte îndepărtat, cu distrugere pe scară largă; ura, invidiile, suspiciunile şi rivalităţile dintre naţiunile mari şi mici; diferenţele religioase nenumărate între popoare şi comunităţi; şi spiritul lipsit de dragoste, şi, aparent, o forţă demonică nevăzută, irezistibilă, supraomenească ce conduce în mod constant naţiunile, într-o cursă nebună, din ce în ce mai aproape de ruină şi distrugere - toate acestea demonstrează elocvent că remediul, chiar şi pentru cele mai bogate şi mai puternice naţiuni de pe pământ, nu poate decât să eşueze în vindecarea acestei lumi divizate. Imposibilitatea de a vindeca nu înseamnă nimic altceva decât moartea acestei lumi, cu toate consecinţele acesteia pentru populaţia pământului de două miliarde cinci sute de milioane. În cazul în care Statele Unite ale Americii vor fi vindecate, restul lumii trebuie să fie, de asemenea, vindecat. Pentru ca astăzi nici o naţiune nu trăieşte pentru sine. Nici o naţiune nu poate rezista singură. Nici o naţiune nu poate opri boala infecţioasă care duce naţiunile bolnave în mormânt.

[8]Cum, atunci, poate anunţa cineva, ca pe o veste bună, că vindecarea naţiunilor s-a apropiat? *Noi* putem anunţa aceasta atunci când ne uităm în direcţia corectă pentru vindecare şi atunci când studiem cazurile sutelor de mii din toate naţiunile care au primit deja remediul vindecării şi care sunt pe drumul recuperării complete şi al sănătăţii perfecte. Atunci când, cu mâna pe Biblia deschisă, generalul Eisenhower a jurat să fie credincios în preşedinţie el a simţit că îşi depune jurământul înaintea lui Dumnezeu. Când el a avut mâna la 2 Cronici 7:14, în acea carte sacră, a avut mâna la cuvintele lui Dumnezeu către un alt conducător, care a domnit în Orientul Apropiat cu mult timp în urmă, de la râul Egiptului, în partea de sud, până la râul Eufrat, în nord, un teritoriu cu mulţi oameni diferiţi în

Cuprins

el. Dumnezeu a spus aceste cuvinte celui mai înţelept conducător din cele mai vechi timpuri, regele Solomon, fiul lui David, care a domnit în oraşul sfânt Ierusalim cu secole înaintea începerii erelor budismului şi confucianismului. Ţara regelui Solomon era atunci într-o stare sănătoasă, pentru că avea singurul lucru necesar pentru sănătatea adevărată, şi anume, adevărata religie, şi trăia în armonie cu această religie. Regele Solomon tocmai construise un templu şi i-l dedicase lui Dumnezeu, iar acum Dumnezeu îşi făcuse apariţia în faţa lui şi spunea aceste cuvinte. Dumnezeu a prevăzut timpul când naţiunea regelui Solomon se va îndepărta de această condiţie sănătoasă şi ţara va suferi pedeapsa plăgilor. Deci Dumnezeu i-a spus cum ar putea fi adusă ţara înapoi la sănătate.

[9]Dar cine era acest Dumnezeu cu putere de a vindeca o naţiune? Era Isus Cristos? Nu, pentru că acest Isus avea să fie un descendent carnal al regelui Solomon, cu peste o mie de ani mai târziu. Nu, dar istoria Bibliei însăşi spune la 2 Cronici 7:12-14 (*AS*): "Şi Iehova S-a arătat lui Solomon, noaptea, şi a zis: Am auzit rugăciunea ta, şi-am ales acest loc pentru mine, ca o casă de jertfă. Dacă voi închide cerurile, astfel încât să nu existe nici o ploaie, sau dacă voi porunci lăcustelor să devoreze ţara, sau dacă voi trimite ciumă printre oamenii mei; dacă poporul Meu, care este chemat după numele meu, se va smeri, se va ruga, îmi va căuta fața și se va abate de la căile lui rele; atunci îl voi asculta din cer, îi voi ierta păcatul şi îi voi vindeca ţara." Cu autoritate inspirată Biblia spune că cel care a făcut o astfel de promisiune reconfortantă Regelui Solomon a fost Dumnezeu, singurul care are numele Iehova.

[10]El a vorbit despre poporul regelui Solomon ca fiind "poporul Meu care este numit după numele Meu." Ei erau poporul la care se referă versul de inaugurare al preşedintelui, din Psalmul 33:12 (*AS*), spunând: "Binecuvântată este naţiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, poporul pe care El l-a ales pentru moştenirea Lui." Şi dacă acest popor care poartă numele lui Dumnezeu ar fi încercat să construiască o casă sau să păzească un oraş fără ajutorul şi supravegherea Lui, ar fi fost aşa cum s-a spus în celălalt verset al inaugurării preşedintelui, la Psalmul 127:1 (*AS*): „Dacă Iehova nu construieşte casa, degeaba muncesc cei ce o construiesc; dacă Iehova nu păzeşte oraşul, degeaba veghează străjerul." Cu mult înainte, în Peninsula Sinai şi în apropiere de ceea ce este acum Golful Suez, El a spus aceluiaşi popor aceste cuvinte de mare însemnătate pentru toate popoarele: "Eu sunt Iehova care te vindecă." – Ex. 15:26, *AS*

DE CE TOATE NAŢIUNILE SUNT BOLNAVE?

[11]De la începuturile lor, toate naţiunile acestei lumi vechi au fost bolnave, şi aici este inclusă şi tânăra naţiune a Israelului modern. Starea lor bolnăvicioasă ajunge acum la un punct culminant. De ce a apărut această stare gravă? Care este rădăcina problemei, ca să ştim care este singurul remediu ce trebuie aplicat pentru ca noi să fim vindecaţi? Răspunsul la această întrebare vitală ne este dat într-un exemplu naţional. Nu, nu în Israelul modern al zilelor noastre, a cărui existenţă

Cuprins

lumea arabă o urăşte, ci în naţiunea celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, de acum mai bine de două mii cinci sute de ani, naţiunea care l-a născut pe legiuitorul Moise, regele David şi pe regele Solomon. În Peninsula Sinai, pe muntele Sinai, Moise a acţionat ca un intermediar între Iehova Dumnezeu şi oameni şi i-a adus pe aceştia la un acord naţional cu Dumnezeu. Prin Moise, Dumnezeu a dat naţiunii Sale străvechi a Israelului legile Sale speciale.

[12]Acolo Moise i-a spus lui Israel că Iehova Dumnezeu nu a ales această naţiune din cauza a ceea ce erau ei. Din contră, a fost pentru că străbunicul lor a fost evreul numit Avraam, şi acest Avraam a crezut într-adevăr în Iehova ca Dumnezeu, a ascultat de el şi a fost numit pentru aceasta "prietenul lui Iehova." (Deut. 7:6-9; 2 Cron. 20:7; Isa. 41:8; Iac. 2:23). Dumnezeu a promis în mod special prietenului său Avraam că urma să vină o vindecare pentru toate naţiunile de pe pământ, şi că Avraam şi urmaşii sau descendenţii lui vor avea un rol în lucrarea minunată de vindecare. Promisiunile lui Dumnezeu către Avraam au fost: "Prin tine toate familiile de pe pământ se vor binecuvânta." "Şi prin urmaşii tăi toate naţiunile pământului se vor binecuvânta, pentru că ai ascultat glasul Meu." (Gen. 12:3;. 22:18, *RS*). Având în vedere aceste promisiuni, să nu facă nimeni astăzi greşeala să creadă că acest lucru înseamnă naţiunea modernă al Israelului. Este adevărat că israelienii moderni pot demonstra că sunt descendenţii naturali ai străvechiului Avraam, dar acea simplă linie de descendență nu îi transformă în sămânţa binecuvântării, nici măcar pentru celelalte optzeci de naţiuni din Organizaţia Naţiunilor Unite căreia Israelul îi aparţine. Astăzi, nimeni nu vede naţiunile pământului binecuvântate şi vindecate de către naţiunea Israel. Vindecarea oamenilor din toate naţiunile s-a apropiat în zilele noastre prin alte mijloace decât acea naţiune modernă a acestei lumi divizate.

[13]În zilele regelui Solomon, cu aproape trei mii de ani în urmă, s-ar fi putut spune despre poporul său: "Binecuvântat este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova, popor pe care el L-a ales pentru moştenirea Lui." (Ps. 33:12, *AS*) Naţiunea celor douăsprezece seminţii a fost unită în închinarea lui Iehova. Ele au lucrat împreună la construirea unui templu glorios pentru El, la Ierusalim. Și-au îndeplinit partea din acordul sau legământul cu El, prin respectarea poruncilor Lui. Deci, El şi-a ţinut partea de legământ prin binecuvântarea lor cu protecţie împotriva duşmanilor lor şi cu prosperitate. Istoria domniei regelui Solomon ne spune: "Iuda şi Israel erau mulţi, ca boabele de nisip, care sunt lângă mare, mâncând, bând şi bucurându-se. Cât despre Solomon, el s-a dovedit a fi domnitor peste toate împărățiile, de la Râu până la ținutul Filistenilor şi până la granița Egiptului. Ei aduceau daruri şi îl serveau pe Solomon în toate zilele vieţii lui." (1 Regi 4:20, 21) Aceasta a fost o imagine profetică a ceea ce va fi pe pământ atunci când Iehova Dumnezeu va vindeca toată omenirea, prin aducerea binecuvântării pe care El a promis-o prin Avraam.

[14] Chiar şi regina din Seba a parcurs o distanţă de o mie cinci sute mile (2400 km), de la vârful de sud-vest al Peninsulei Arabice, de lângă modernul Aden, doar pentru a auzi personal despre înţelepciunea lui Solomon. După ce a văzut ceea ce a făcut şi cât de înţelept a fost ca rege, regina din Seba i-a zis lui Solomon: "Ai

Cuprins

depăşit în înţelepciune şi prosperitate lucrurile auzite cu cele ce le-am ascultat. Ferice de oamenii tăi, ferice de robii aceia ai tăi, care-ţi stau înainte mereu, pentru a asculta înţelepciunea ta! Fie ca Iehova Dumnezeul tău să fie binecuvântat, care a binevoit să te pună pe tronul Israelului, pentru că Iehova îl iubeşte pe Israel pe timp nedefinit, astfel încât El te-a numit rege ca să judeci şi să faci dreptate." (1 Regi 10:1-9) Astfel, această regină non israelită a fost destul de onestă să admită că Iehova Dumnezeu a ales acei descendenţi ai credinciosului Avraam ca moştenire a Lui ca să fie Dumnezeul lor, şi că din acest motiv acei izraeliți au fost binecuvântaţi la acea vreme, acum aproximativ trei mii de ani.

[15]Dar să examinăm istoria lui Israel, după moartea regelui Solomon. Naţiunea a fost divizată în două împărății, împărăția lui Israel, cu capitala la nord şi împărăția lui Iuda, cu capitala la Ierusalim şi cu fiul lui Solomon ca rege. De ce s-a întâmplat asta? Pentru că în a doua parte a vieţii regele Solomon s-a îndepărtat de înţelepciunea lui cerească şi s-a întors de la Dumnezeul tatălui său, regele David. Împărăția de nord a Israelului a ţinut 257 ani. Apoi a fost distrusă de către puterea mondială a Asiriei. De ce? Pentru că şi aceasta s-a îndepărtat de la închinarea lui Iehova de la Ierusalim şi a preluat închinarea la idoli, taurul de aur, iar mai târziu la zeul fals Baal şi consoarta lui Astarte, sau Astarteea. Împărăția lui Iuda a ţinut 390 ani după moartea lui Solomon. Apoi, în anul 607 înainte de Cristos templul lui Iehova a fost distrus, oraşul său sfânt Ierusalim a fost ras de pe faţa pământului, şi cei câţiva mii de izraeliți care au supravieţuit acestei distrugeri au fost duşi, în majoritate, în Babilon, în ţara cuceritorilor lor, iar ţinutul lui Iuda a fost lăsat să devină o întindere pustie şi sălbatică, evitată de către toţi cei care treceau pe lângă el. De ce? Deoarece aceşti evrei, sau oamenii din Iuda, l-au părăsit pe Iehova, Dumnezeul strămoşului lor Avraam. Fără El ca şi Dumnezeu, cum puteau fi ei binecuvântaţi?

[16]Desigur că oamenii aveau nevoie de vindecare atunci; cu siguranţă ţara lor sfântă avea nevoie de vindecare. A venit vindecarea? Da, la şaptezeci de ani după distrugerea cetăţii sfinte a Ierusalimului. De ce? Pentru că Iehova Dumnezeu nu i-a lepădat de la a fi poporul Său ales. Ca exilaţi în Babilon, sau în ceea ce este acum împărăţia arabă din Irak, mulţi dintre copiii lui Israel s-au întristat pentru că au călcat legământul lor cu Iehova Dumnezeu şi s-au întors din nou să se închine Lui. De dragul propriului Său nume, Iehova Dumnezeu a făcut atunci ceea ce El a promis că va face atunci când se vor întoarce la El. El i-a vindecat. El a vindecat ţinutul lor prin aducerea lor înapoi din exil şi populându-l cu ei, astfel încât ei să poată din nou să i se închine la un templu reconstruit în Ierusalim. În acest fel Marele Medic le-a legat inimile zdrobite şi le-a binecuvântat ţinutul afectat, astfel încât acesta a devenit ca o grădină a Edenului, ca paradisul în care Dumnezeu, Creatorul, a pus primul bărbat şi prima femeie, Adam şi Eva. (Ezec. 36:32-36) Dovada istorică este, aşadar, în faţa noastră, că Atotputernicul Dumnezeu Iehova poate vindeca o naţiune, cu condiţia ca aceasta să-l facă pe El unicul şi singurul Dumnezeu.

[17]În prezent, la aproximativ două mie cinci sute ani de atunci, ne uităm la dealurile unde era amplasat oraşul sfânt Ierusalim. Unde este templul lui Iehova,

pe deal sau pe muntele din Moria? Nu este. Acesta a fost distrus de puterea mondială romană în anul 70 al erei creştine. S-a întâmplat acest lucru din acelaşi motiv ca în anul 607 înainte de Cristos? Da. Pentru că izraeliții s-au îndepărtat de la închinarea lui Iehova. Din acest motiv decisiv sfântul lor oraş a fost asediat timp de mai multe luni, a fost cucerit şi distrus, împreună cu templul lui, şi cei 97 000 de israeliți care au supravieţuit distrugerii oribile au fost duşi în robie şi împrăştiaţi până la marginile pământului, unde mulţi se găsesc şi astăzi. Dar nu a fost vindecată naţiunea lor încă din 1948, când Republica Israel a fost înfiinţată în mijlocul naţiunilor arabe? Nu a fost vindecat ținutul lor de toate săpăturile agricole, de grădinărit şi foratul după petrol, pe care israeliții le fac? Pentru a răspunde la aceste întrebări cu fapte solide trebuie să ne întrebăm: A fost reconstruit templul lui Iehova pe Muntele Moria? Are naţiunea Israelului modern încredere în El pentru protecţie împotriva tuturor duşmanilor săi? Mănâncă, beau şi se bucură israeliții, sub regele lui Iehova din seminţia lui Iuda şi a familiei regale a lui David, ca în zilele regelui Solomon, fiul uns al lui David? Înfloreşte ținutul lor ca o grădină a Edenului? Sunt ei la fel de fericiţi ca poporul lui Iehova, care Îi poartă numele sfânt ca martori ai Lui?

[18]De ce răspunsul la toate aceste întrebări este Nu? Deoarece ei, astăzi, nu sunt "naţiunea al cărei Dumnezeu este Iehova"; ei nu mai sunt "poporul pe care El l-a ales pentru moştenirea Lui." (Ps. 33:12, *AS*) Pentru a menţine tradiţiile nescripturale ale strămoşilor lor şi a urma învăţătorii religioşi falşi, Israel l-a alungat pe Iehova ca Dumnezeu. La rândul Lui, Iehova a înlăturat naţiunea necredincioasă ca fiind poporul Său şi şi-a retras numele de la ei. De atunci El şi-a pus numele peste cei vrednici să-l poarte şi să acţioneze ca martori ai Săi.

[19]Acum o mie nouă sute de ani Isus Cristos însuşi a spus aceasta acelor izraeliți. El le-a zis: "Dar voi de ce încălcaţi porunca lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre?... Şi aţi făcut invalid cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre. Făţarnicilor, bine a profeţit Isaia despre voi, atunci când a spus: 'Acest popor mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. Degeaba mă respectă ei, deoarece ei învaţă poruncile oamenilor ca doctrine.'" Şi cu câteva zile înainte ca aceşti izraeliți să-l dea la moarte pe Isus Cristos de dragul tradiţiilor omeneşti, El le-a spus că au respins pe descendentul promis al regelui David, pe care Iehova Dumnezeu L-a uns şi L-a trimis, şi apoi a adăugat: "De aceea vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi dată unei naţiuni ce produce roade." (Mat. 15:1-9; 21:42, 43). Deoarece urmează să fie judecată după roadele ei, ne întrebăm, Republica Israel de astăzi aduce roadele împărăţiei lui Dumnezeu, ca dovadă că este națiunea Lui? Nu, nu mai mult decât au făcut-o strămoşii lor, în urmă cu o mie nouă sute ani. Cuvintele de condamnare ale lui Isus, adresate lor, continuă până în prezent. "Iată! Vi se lasă casa pustie." (Mat. 23:38) Până în această zi ei nu au un templu în locaţia veche din Ierusalim. Până în această zi nu au nici o preoţie a familiei alese al lui Aaron, fratele lui Moise. Guvernul lor nu este o teocraţie. Republica lor încearcă să aducă roadele organizaţiei Naţiunilor Unite.

Cuprins

CARE ESTE NAŢIUNEA VINDECATĂ?

[20]Acum o mie nouă sute de ani, Isus Cristos a venit ca un vindecător pentru naţiunea religioasă a Israelului, în Orientul Mijlociu. Cel mai mare medic dintre toţi, Iehova Dumnezeu, Vindecătorul perfect, l-a trimis, chiar jos din cer, pentru că nu exista niciun vindecător uman nicăieri pe pământ. De fapt, numele lui Isus este forma scurtă a numelui Său complet, care înseamnă "Iehova este Salvarea", în timp ce titlul Său Cristos înseamnă "Cel Uns", adică, cel uns de Iehova cu spiritul său sfânt. Deoarece acesta urma să fie un vindecător de la Iehova Dumnezeu, îngerul care a vestit apropierea naşterii Lui a spus în legătură cu mama Sa fecioară: "Ea va naşte un fiu, şi tu îi vei pune numele Isus, căci El își va salva poporul de păcatele lui". (Mat. 1:20, 21). Atunci când Isus a împlinit treizeci de ani vărul său pe nume Ioan l-a cufundat în apele râului Iordan, şi când a ieşit afară din apă a fost un semn din cer care arăta că Dumnezeu a fost acolo, ungându-l pe Isus cel botezat cu forţa Sa activă invizibilă sau spiritul său. (Mat. 3:13-17) Astfel el a devenit Isus Cristos sau Unsul. Atunci El şi-a început lucrarea pentru care fusese uns.

[21]Pe pământ, Isus Cristos însuşi s-a dovedit a fi un vindecător, deşi majoritatea Izraeliților a respins serviciile sale ca şi vindecător. Desigur, Isus Cristos are o înregistrare istorică pentru înfăptuirea de vindecări extraordinare, vindecându-i pe cei bolnavi instantaneu, curăţându-i pe cei suferinzi într-o clipă, dând înapoi infirmilor poziţia normală şi utilitatea membrelor lor, şi chiar aducând morţii la viaţă, scoţând o persoană chiar din mormânt, unde zăcuse mort timp de patru zile. Isus a împărtăşit puterea lui de a vindeca cu urmaşii săi apropiaţi. Unul dintre aceştia, pe nume Petru, a declarat: "Dumnezeu l-a uns cu spirit sfânt şi putere, şi el mergea prin ţară făcând bine şi vindecând pe toţi cei asupriţi de Diavol, pentru că Dumnezeu era cu El. Şi noi suntem martori la toate lucrurile pe care El le-a făcut, atât în ţara evreilor cât şi în Ierusalim." - Faptele 10:38, 39.

[22]Cu toate acestea, vindecarea mai mare a lui Isus a fost a inimilor şi minţilor oamenilor, o vindecare religioasă, o vindecare spirituală. Aceasta era necesară pentru întreaga naţiune, indiferent dacă ei erau bolnavi fizic sau nu. Ei toţi trăiau sub puterea lumii romane care se închina la tot felul de zei şi zeiţe false. Isus a încercat să-i mângâie pe iubitorii de libertate şi să le lege inimile, predicând că: "Împărăţia cerurilor s-a apropiat." El a putut predica aceasta, deoarece El însuşi era cel pe care Iehova Dumnezeu l-a uns să fie rege în împărăţia viitoare a lui Dumnezeu. (Mat. 4:12-17; Luca 17:20, 21). Odată El s-a întors în Nazaret, unde fusese tâmplar, şi a predicat în sinagoga lor. El a luat cartea profetică a lui Isaia şi a citit aceste cuvinte: "Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că M-a uns să declar veşti bune pentru cei săraci, el m-a trimis să propovăduiesc eliberarea captivilor şi recuperarea vederii la orbi, să-i vindec pe cei zdrobiţi, să predic anul acceptabil al lui Iehova." După aceea, le-a zis: "Astăzi s-a împlinit această scriptură pe care tocmai aţi auzit-o." (Luca 4:16-21) Dar nazarinenii de acolo au refuzat vindecarea ce le-a oferit-o Isus.

Cuprins

[23]Cum s-au purtat nazarinenii, aşa s-a purtat întreaga naţiune. Isus le-a zis: "Dacă veţi rămâne în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat discipolii mei, veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera." Dar ei au refuzat libertatea pe care el le-a oferit-o prin adevăr. (Ioan 8:31, 32). Ei nu au scăpat de opresiunile lui Satan Diavolul, falsul "dumnezeu al acestei lumi." Ei aveau nevoie să fie salvaţi din păcatele lor, dar şi-au întors faţa de la Isus, care a devenit o jertfă umană pentru păcate, "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii." (Ioan 1:29, 36). Ei au preferat oi, capre, tauri şi porumbei ca jertfe, în locul trupului uman, perfect, fără păcat al lui Isus; ei nu-l voiau ca adevăratul Mare Preot al lui Dumnezeu cu singura jertfă acceptabilă. Ei nu au încercat să înţeleagă mesajul Său de la Dumnezeu, nici n-au crezut în semnele miraculoase pe care le-a făcut.

[24]Din acest motiv, scriitorii istoriei Biblice au aplicat acelor izraeliți necredincioşi cuvintele lui Dumnezeu prin profetul Isaia: "Cu ei se împlineşte profeţia lui Isaia care spune: 'Deși veți auzi, veți auzi, dar nicidecum nu veţi înţelege și deși veți privi, veţi privi, dar nicidecum nu veţi vedea. Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă şi cu urechile lor au auzit fără să reacţioneze, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima şi să se întoarcă, iar Eu să-i vindec.'" (Mat. 13:14, 15; Ioan 12:39, 40; Faptele 28:24-28) Refuzând vindecarea spirituală prin Fiul lui Dumnezeu, ei au fost condamnaţi să moară spiritual. De aceea, în starea lor spirituala bolnavă, în cele din urmă, l-au dat la moarte, pe un stâlp de tortură, în anul 33.

[25]Dar marele vindecător al lui Iehova trăieşte din nou! Acesta este motivul pentru care vindecarea naţiunilor este aproape, pentru că El trăieşte acum cu toată puterea în cer şi pe pământ, ca descendent al lui Avraam, prin care binecuvântarea a fost promisă că va veni la toate familiile şi naţiunile de pe pământ. În ziua a treia, cel mai mare vindecător, Iehova Dumnezeu Cel Atotputernic, a ridicat pe bunul Medic din morţi şi L-a restaurat într-un loc în cer, dar L-a îmbrăcat cu puteri şi mai mari, într-o poziţie superioară. Dar toate naţiunile de pe pământ să ia aminte: Cei din Israel, care L-au refuzat pe Isus Cristos, au fost lepădaţi ca naţiune şi ei niciodată nu s-au vindecat spiritual. Fiind bolnavi spiritual şi condamnaţi la moarte, sub opresiunile continue ale Diavolului, lor nu li s-a dat împărăţia lui Dumnezeu şi niciodată nu au adus roadele sale. Uitaţi-vă la națiunea Israel de azi!

[26]Din moment ce Isus a spus Israelului din vechime că Împărăţia lui Dumnezeu le va fi luată, care este, atunci, naţiunea căreia i s-a spus că îi va fi dată? După rodul ei, putem spune care este acea naţiune, pentru că aceasta trebuie să aducă rodul împărăţiei lui Dumnezeu. Pentru a-i fi dată împărăţia lui Dumnezeu, ea trebuie să accepte împărăţia lui Dumnezeu.

[27]Isus, ca Unsul lui Iehova Dumnezeu, a venit la naţiunea Israel cu un mesaj: "Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocăiţi-vă şi aveţi credinţă în vestea bună." (Marcu 1:14, 15). Desigur, liderii naţionali ai Israelului nu s-au pocăit şi nu au acceptat Împărăția atunci când au cerut guvernatorului roman Pilat din Pont să-l condamne pe Isus la moarte, zicând: "Pe acest om l-am găsit subminându-ne naţiunea şi interzicând plata impozitelor către Cezar şi spunând despre el însuşi că este Cristos, un rege." Nici atunci când au învins obiecţiile guvernatorului,

strigând: "Orice om ce se proclamă el însuşi rege vorbeşte împotriva Cezarului," şi, "Nu avem alt rege, decât pe Cezar." (Luca 23:1, 2 şi Ioan 19:12-15). Astfel, făcând ca soldaţii Cezarului Roman să-l atârne pe Isus pe un stâlp de tortură, acei izraeliţi aduceau roadele împărăţiei lui Cezar, persecutorul creştinilor. Deci, ei erau naţiunea căreia i-a fost luată împărăţia lui Dumnezeu, nu naţiunea căreia i-a fost dată. Naţiunea favorizată cu Împărăţia lui Dumnezeu nu este nici o naţiune politică a acestei lumi vechi. Nici o naţiune lumească din acea zi şi până acum nu ar putea fi acea naţiune favorizată, căci atunci când Isus a fost judecat pentru viaţa sa, în faţa guvernatorului roman, El a spus: "Împărăţia Mea nu face parte din această lume. Dacă împărăţia mea ar face parte din această lume, însoţitorii mei s-ar fi luptat ca să nu să fiu predat evreilor. Dar, aşa cum este, împărăţia mea nu este din această sursă." (Ioan 18:36) Nu, a Lui este "Împărăţia cerurilor", nu de origine pământească, umană.

[28]Naţiunea căreia i-a fost dată Împărăția lui Dumnezeu este naţiunea care acceptă Împărăția lui Dumnezeu. Este naţiunea care-L acceptă pe Isus Cristos ca cel pe care Iehova Dumnezeu L-a uns cu spiritul Lui pentru a fi rege al acelei naţiuni. Nu este o naţiune politică, nici una din naţiunile lumii vechi care îşi susţine suveranitatea pământească. Este o naţiune spirituală, o nouă naţiune care pretinde să aibă cetăţenie în ceruri cu Isus Cristos. Această naţiune spirituală nouă, cu capitala sa guvernamentala în ceruri, a început în ziua festivă de Cincizecime, adică la cincizeci de zile după ce Iehova Dumnezeu L-a ridicat pe regele Său uns din morţi şi L-a înălţat la dreapta Sa, în ceruri.

[29]În acea zi, la Ierusalim, apostolul Petru, căruia Isus îi dăduse acum "cheile împărăţiei cerurilor", a folosit prima dintre aceste chei prin predicarea în faţa a peste trei mii de izraeliţi şi deschiderea înţelegerii lor despre împărăția cerurilor. Petru le-a zis că Regele David nu s-a înălţat la cer pentru a deveni un rege ceresc, ci că el era încă mort şi îngropat până la acea zi. David a scris Psalmul 110 şi doar a profeţit despre Isus Cristos, care urma să fie înviat din morţi şi înălţat la tronul ceresc al lui Dumnezeu. Petru a declarat: "De fapt, David nu s-a suit la ceruri, ci el însuşi zice: 'Iehova a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până voi face din vrăjmaşii Tăi aşternutul picioarelor tale.'" Prin urmare, să ştie toată casa lui Israel, cu certitudine, că Dumnezeu L-a făcut şi Domn şi Cristos, pe acest Isus, pe care voi l-aţi răstignit." Atunci şi acolo, aproximativ trei mii de izraeliţi şi prozeliţi s-au pocăit şi l-au acceptat pe Isus ca Domn şi Cristos şi au fost botezaţi, şi împreună cu Petru au devenit parte a naţiunii căreia i-a fost dată împărăţia lui Dumnezeu ca să aducă roadele sale. - Faptele 2:29-41.

[30]Cu mai puţin de trei ani şi jumătate mai târziu, în jurul lui 1 octombrie, 36 A.D., lui Petru i-a fost dată, pe pământ, cea de-a doua cheie a Împărăției cerurilor. Din Iope, Orientul Mijlociu, a fost trimis la nord, în Cezareea, să propovăduiască, de data aceasta nu Izraeliților tăiaţi-împrejur, ci non-izraeliților netăiaţi-împrejur, italienilor. Acolo, în casa lui Corneliu, un ofiţer militar al trupei italiene, Petru a spus ascultătorilor săi cum Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi şi l-a făcut Domn în ceruri: "De asemenea, El ne-a poruncit să predicăm oamenilor şi să dăm o mărturie completă că acesta este Cel hotărât de Dumnezeu să fie judecător al

Cuprins

celor vii şi al celor morţi. Despre El mărturisesc toţi profeţii că oricine îşi pune credinţa în El obţine iertarea păcatelor, prin numele Său." Italianul Corneliu şi ceilalţi ce ascultau au crezut mesajul Împărăției despre care predica Petru, pentru că în timp ce Petru încă vorbea, Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, a revărsat spiritul Său sfânt peste Corneliu şi credincioşii săi tovarăşi. Sub această forţă activă din cer ei au început să vorbească în limbi diferite şi să-l glorifice pe Dumnezeu. Aceasta a fost dovada acustică a faptului că Dumnezeu a făcut aceşti non-evrei netăiaţi împrejur o parte a noi Sale naţiuni spirituale şi le-a dat împărăţia lui Dumnezeu, prin care puteau aduce roadele ei. În faţa acestui lucru, Petru "le-a poruncit să fie botezaţi în numele lui Isus Cristos." (Faptele 10:1-48) Încă de când Petru a folosit astfel a doua dintre cheile Împărăţiei cerului, credincioşii care nu sunt izraeliți din naştere au fost acceptaţi şi făcuţi parte din această naţiune care aduce roadele Împărăţiei lui Dumnezeu.

[31]Membrilor acestei naţiuni spirituale Petru le-a scris mai târziu. El a atras atenţia asupra modului în care propria sa naţiune pământească a Israelului l-a respins pe Isus Cristos ca rege şi, prin urmare, a încetat să mai fie națiunea aleasă a lui Dumnezeu, astfel obligându-L pe Dumnezeu să aducă o nouă naţiune. Atunci Petru a zis către aceşti credincioşi unşi al lui Cristos, Domnul: "Voi sunteţi 'o rasă aleasă, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor pentru posesie specială, ca să declaraţi pretutindeni excelenţele' celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Pentru că odată nu aţi fost popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; aţi fost cei cărora nu vi s-a arătat milă, dar acum sunteţi cei cărora li s-a arătat milă." Apoi, Petru continuă să arate că această naţiune este cea care a primit vindecarea lui Dumnezeu, naţiunea care a avut păcatele iertate şi care a avut vindecată ruptura dintre ei şi Dumnezeu, prin jertfa lui Isus Cristos: "El însuşi, prin imputare, a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe stâlp, ca să terminăm cu păcatele şi să trăim pentru dreptate. Şi 'prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.' Căci eraţi ca nişte oi rătăcite, dar acum v-aţi întors la păstorul şi supraveghetorul sufletelor voastre." (1 Pet. 2:7-10, 24, 25). Doar printr-o naţiune vindecată poate avea loc vindecarea lui Dumnezeu pentru oamenii din toate naţiunile.

EXISTĂ VINDECARE PENTRU CREŞTINĂTATE?

[32]Niciodată nu a fost mai mare nevoie de vindecare spirituală de la Dumnezeu, decât acum. Din fericire, există unii din acea naţiune vindecată, pe pământ, astăzi. Nu, aceştia vindecaţi nu sunt corpul cetăţenesc al Statelor Unite ale Americii, chiar dacă Eisenhower a fost învestit în funcţie din nou, ca preşedinte, cu mâna pe Biblia deschisă la Psalmul 33:12 (*AS*) Oricât de mult ar fi dat Statele Unite ale Americii înapoi din banii ei şi din programele şi serviciile medicale pentru îmbunătăţirea sănătăţii naţiunilor lumii, aceasta nu este națiunea aleasă al cărui Dumnezeu este Iehova şi la care toate celelalte naţiuni ar putea căuta vindecarea spirituală care duce la viaţă veşnică, în perfecţiunea sănătăţii, în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Cuprins

Cine de pe pământ va spune că Statele Unite aduce astăzi roadele împărăţiei lui Iehova Dumnezeu? Cine va nega că Statele Unite sprijină, nu împărăţia lui Dumnezeu din ceruri, ci Organizaţia Naţiunilor Unite, care este la fel de mult divizată politic şi religios, la fel cum este divizată şi această lume veche? Cum pot fi Statele Unite naţiunea lui Dumnezeu care să aducă vindecare pentru oamenii din toate naţiunile, când ea însăşi are nevoie de vindecare spirituală? Nu mai puţin decât Statele Unite, cu sutele sale de aşa-numite religii creştine, toate celelalte naţiuni ale aşa-numitei creştinătăţi au nevoie de vindecare spirituală, să nu mai vorbim de vindecare mentală şi fizică.

[33]Creştinătatea pretinde acum că ar fi națiunea lui Dumnezeu. Va accepta ea vindecarea Lui spirituală astfel încât, la rândul ei, să poată oferi această vindecare dătătoare de viaţă altora? Nicidecum; aşa cum nici Ierusalimul de acum nouăsprezece secole nu a acceptat vindecarea spirituală, prin Isus Cristos, şi nu a scăpat de distrugere. Profeţia biblică, susţinută de evenimentele mondiale de la izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914, dovedeşte că în acel an Împărăția lui Dumnezeu din ceruri a fost stabilită, cu Isus Cristos la dreapta Sa. În special de la încheierea Primului Război Mondial martorii lui Iehova, cu sediile lor pământeşti în Statele Unite ale Americii, au adus roadele Împărăţiei lui Dumnezeu prin împlinirea acestei profeţii pe care Isus Cristos a dat-o cu privire la sfârşitul lumii: "Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul." (Mat. 24:14) Oare toată creştinătatea, în special Statele Unite ale Americii, a acceptat vestea bună a Împărăției, a primit vindecare spirituală şi a început să aducă roadele Împărăţiei lui Dumnezeu? Persecuţia şi ura creştinătăţii faţă de cei care predică vestea bună a Împărăției tună un asurzitor Nu! În consecinţă, împotriva a mai mult de 804 milioane care pretind a fi creştini, din sute de secte religioase diferite, există doar aproximativ 700 000 de martori ai lui Iehova, care predică această veste bună a împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu, pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, înainte ca sfârşitul lor să vină în războiul universal al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. – Apoc. 16:14, 16.

[34]Să nu aştepte nimeni ca lucrarea de vindecare a lui Dumnezeu să vină prin creştinătatea divizată. În ceea ce priveşte liderii ei religioşi profeţia lui Ieremia spune: "Pentru că de la cel mai mic până la cel mai mare toţi sunt lacomi de câştig, de la profet până la preot toţi sunt falşi. Şi ei au vindecat rana fiicei poporului meu uşor, zicând: Pace, pace; când nu este pace." Apoi, descriind aşteptările susţinătorilor creştinătăţii, profeţia adaugă: "Am căutat pacea, dar n-a venit niciun bine, şi un timp de vindecare, şi, iată, disperarea!" (Ier. 8:10, 11, 15, *AS*). Ca şi pentru Ierusalimul din vechime, tot aşa astăzi, pentru corespondentul său religios, creştinătatea, nu există nici o vindecare. Ea trebuie să moară, pentru totdeauna! Ea va continua să-l prefere pe Cezar în locul lui Cristos. Ea va continua să prefere Organizaţia Naţiunilor Unite în locul Împărăţiei lui Dumnezeu din ceruri, până când se trezeşte cu tot restul lumii nevindecate la Armaghedon, câmpul bătăliei finale, cu Iehova, Dumnezeul cel Atotputernic. Acolo, în război cu El, în loc de pace cu El, ea va fi lovită de mâna Lui, şi din aceasta nu va exista niciodată nicio

Cuprins

recuperare pentru ea. În ceea ce o priveşte pe ea şi toţi aliaţii ei lumeşti de astăzi martorii lui Iehova spun astăzi ce au spus şi martorii lui cu privire la Babilonul de demult: "Am vrut să vindecăm Babilonul, dar nu a fost vindecat: părăsiţi-l, şi să plecăm fiecare în ţara lui; pentru că judecata lui ajunge până la cer şi este ridicată chiar la nori." (Ier. 51:9, *AS*; Apoc. 18:1-5) O infecţie care duce la moarte, nu vindecarea care duce la viaţă, vine peste creştinătate. Evitaţi-o!

CANAL DE VINDECARE

[35]Această lume divizată şi naţiunile sale, precum şi sistemele făcute de om, sunt incurabile. Distrugerea, nu vindecarea s-a apropiat de ele. Nici Iehova Dumnezeu, nici Isus Cristos nu încearcă să convertească această lume veche pentru a o salva. Aceasta este pe patul de moarte şi profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu prezic sfârşitul ei în generaţia oamenilor care trăiesc din 1914 încoace. (Mat. 24:33, 34) Cu toate acestea, "vindecarea naţiunilor" este aproape, prin faptul că vindecarea spirituală care duce la viaţă veşnică în noua lume a lui Dumnezeu este acum aproape pentru oamenii din toate naţiunile. Nimănui, de orice naţionalitate ar fi, nu-i este interzis să meargă la Iehova Dumnezeu pentru această vindecare. Motivul pentru aceasta este faptul că Împărăția Tatălui nostru din cer, pentru care se roagă oricine repetă rugăciunea Domnului, domnește în ceruri. Aceasta guvernează din 1914, când Iehova Dumnezeu L-a întronat şi încoronat pe Fiul Său Isus Cristos la dreapta Lui şi i-a poruncit să domnească în mijlocul duşmanilor săi şi să-i zdrobească în bucăţi, la bătălia ce se apropie a Armaghedonului. (Mat. 6:9, 10; Ps. 110:1-6). De la această Împărăție a lui Dumnezeu şi a lui Cristos, Mielul jertfit al lui Dumnezeu, de acolo curge acum un râu de vindecare din care pot bea toţi, indiferent de naţionalitate, rasă, culoare, limbă sau religie anterioară. Acest lucru este ilustrat fermecător pentru noi în simboluri profetice, în ultimul capitol al Bibliei:

[36]„Şi el mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care curge de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, jos în mijlocul drumului larg. Şi pe această parte a râului şi pe acea margine erau copaci ai vieţii care produc douăsprezece culturi de fructe, dând fructe în fiecare lună. Şi frunzele copacilor erau pentru tratarea [sau vindecarea] naţiunilor. Şi nu va mai fi niciun blestem. Dar tronul lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi [în oraş], şi robii lui îi vor face un serviciu sacru, ... Şi spiritul şi mireasa continuă să zică: ‚Vino'! Şi oricine aude să zică, ‚Vino!' Şi oricine însetează să vină; oricine vrea să ia apa vieţii gratis." – Apoc. 22:1-3, 17, *margin*.

[37]Oraşul de-a lungul drumului larg prin care acest râu al apei vieţii curge este Noul Ierusalim, acea naţiune spirituală a discipolilor pe care Iehova Dumnezeu îi căsătoreşte cu Mielul, Isus Cristos, ca mireasa Lui. Din această naţiune spirituală, care este candidată la Noul Ierusalim ceresc, există o rămăşiţă credincioasă de câteva mii care încă sunt pe pământ. În timpul Primului Război Mondial aceşti cetăţeni ai Noului Ierusalim au suferit foarte mult din mâinile duşmanilor

Cuprins

împărăţiei lui Dumnezeu, care fusese stabilită în 1914. La încheierea acestui război global în 1918, această rămăşiţă persecutată şi oprimată avea nevoie de vindecare, astfel încât să poată câştiga putere şi să se poată ridica pentru a face lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredinţat-o să o facă în perioada postbelică, până la războiul universal al Armaghedonului. Aşa cum el a vindecat, cu mult timp în urmă, vechiul Ierusalim, în 537 înainte de Cristos, aşa a vindecat rămăşiţa de azi a Noului Ierusalim, în împlinirea acestei profeţii:

[38] "Iată, Eu le voi aduce sănătate şi vindecare, îi voi vindeca şi le voi dezvălui abundenţa de pace şi adevăr... Şi îi voi curăţa de toate nelegiuirile lor, prin care au păcătuit împotriva mea, şi voi ierta toate fărădelegile lor, prin care au păcătuit împotriva mea, şi prin care s-au răzvrătit împotriva mea. Şi cetatea aceasta va fi pentru mine ca un nume de bucurie, o laudă şi o glorie, înaintea tuturor naţiunilor de pe pământ, care vor auzi tot binele pe care Eu L-am făcut lor, şi se vor teme şi tremura pentru tot binele şi pentru toată pacea pe care o procur pentru ei." – Ier. 33:6-9, *AS*.

[39]Nu oraşul vechi, cu ziduri, de astăzi, al Ierusalimului, din Orientul Mijlociu, ci rămăşiţa unsă a Noului Ierusalim ceresc a devenit pentru Iehova Dumnezeu un nume de bucurie şi de laudă înaintea tuturor naţiunilor, pentru că aceşti creştini adevăraţi, unşi au chemat numele său şi au devenit martorii lui, da, martori ai lui Iehova. (Isa. 43:10-12, *AS*). Ei au devenit ca acei pomi ai vieţii ce cresc luxuriant pe ambele maluri ale râului apei vieţii, care produc lunar fructele împărăţiei lui Dumnezeu. Chiar şi frunzele nepieritoare ale acestor copaci simbolici ai vieţii, prin care purifică atmosfera şi oferă umbră răcoritoare, sunt pentru scopuri de vindecare, "vindecarea naţiunilor." De la sfârşitul Primului Război Mondial ei au produs aceste fructe şi au furnizat aceste frunze de vindecare pentru vindecarea spirituală a oamenilor din toate naţiunile. Cum? Prin ducerea la bun sfârşit a profeţiei despre care Isus a spus că trebuie şi va fi îndeplinită înainte de realizarea sfârşitului acestei lumi vechi, divizate, la Armaghedon, şi anume: "Veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui Meu. Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul." (Mat. 24:9, 14). Această veste bună a împărăţiei stabilite, trimisă de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului Lui, este ca un râu al apei vieţii, care curge prin intermediul Noului Său Ierusalim, naţiunea Sa spirituală aleasă, al cărei Dumnezeu este Iehova. El curge către toţi cei în pericol de a muri de sete.

[40]Deja sute de mii de persoane cu bunăvoinţă, din mai mult de 160 de naţiuni, provincii, teritorii şi insule au văzut cum Iehova a vindecat rămăşiţa naţiunii Sale spirituale prin adevărul Său şi prin spiritul Său şi cum i-a pus pe calea vieţii veşnice, în împărăţia cerească, în calitate de "mireasă" a lui Cristos. Văzând pericolul de a fi distruşi odată cu această lume veche, incurabilă, la Armaghedon, şi ei vor vindecare spirituală, pentru a câştiga viaţă în noua lume, pe un pământ paradisiac, sub împărăţia cerească a lui Dumnezeu. Astfel, ei vin şi mănâncă din fructul lunar al copacilor vieţii. Ei recunosc aceşti copaci pentru dovada pe care o oferă, Martorii lui Iehova, şi vin sub umbra dătătoare de sănătate a organizaţiei teocratice şi primesc vindecarea spirituală. Ei acceptă invitaţia acestei clase a

Cuprins

"miresei", de a veni la râul lângă care cresc copacii vieţii. Ei beau. Apoi, hrăniţi cu roadele Împărăției, vindecaţi de frunzele copacilor, şi cu setea satisfăcută de apa de la râul vieţii, ei utilizează puterea lor spirituală nouă pentru a acţiona la invitaţia divină: "Oricine aude să zică: 'Vino!'" Aşa că ei se alătură rămăşiţei clasei "miresei" şi devin martori pentru toate naţiunile, predicând vestea bună a împărăţiei cereşti, pe tot pământul locuit. Procedând astfel, ei se alătură distribuirii invitaţiei, "Şi oricine e însetat să vină; oricine doreşte să ia apa vieţii gratis."

[41] Acum auziţi această invitaţie. Dacă nu aţi făcut încă acest lucru, acţionaţi acum la această invitaţie. Beţi din apele dătătoare de viaţă ale adevărului pe care Iehova Dumnezeu le lasă acum să se scurgă din Cuvântul Său scris, Sfânta Biblie. În efectuarea studiului vostru biblic asociaţi-vă cu aceşti simbolici arbori ai vieţii fructiferi, curativi şi cu toţi cei care deja s-au unit cu această naţiune spirituală, al cărei Dumnezeu este Iehova şi pe care a ales-o pentru moştenirea lui. Vindecaţi-vă spiritual! Permiteţi ca ruptura mortală dintre voi şi Iehova Dumnezeu să fie eliminată. Veniţi la unitate, la o relaţie de prietenie cu El, pentru a nu fi distruşi ca duşmanul Său, la Armaghedon. Căutaţi iertarea păcatelor voastre prin Mielul Lui, Isus Cristos, şi eliberaţi-vă de condamnarea la moarte veşnică. Lăsaţi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu să vă facă liberi. Schimbați-vă mintea supărată la modul sănătos, paşnic de gândire al lui Dumnezeu. Lăsaţi această lume veche nevindecabilă morţii ei agonizante la Armaghedon şi daţi-i devotamentul vostru loial împărăției lui Dumnezeu, prin Cristos, şi eliberaţi-vă de opresiunea lui Satan Diavolul, "dumnezeul acestei lumi."

[42]Lăsaţi-vă inima zdrobită să fie legată prin cunoaşterea mângâierii şi bucuriei de a practica religia adevărată, închinarea la singurul Dumnezeu adevărat, în spirit şi adevăr. Spuneţi-le celorlalţi cum aţi fost vindecaţi spiritual şi invitaţi-i, şi ghidaţi-i pe malul râului să bea din apa vieţii veşnice. Puneţi-vă la rând pentru a fi protejaţi de Dumnezeu în timpul sfârşitului acestei lumi vechi ce este pe moarte şi pentru a supravieţui, cu sănătate spirituală excelentă, în noua lume a lui Dumnezeu, sub împărăția Lui, acolo urmând să fiţi în continuare vindecaţi trupește, până când veţi ajunge la perfecţiune umană, într-un paradis restaurat, unde nu va mai fi moarte ca şi pedeapsă pentru păcatul primului om. (Apoc. 21:1-4) Recunoaşteţi puterea curativă a marelui Medic ceresc Iehova şi beneficiaţi acum de vindecarea ce s-a apropiat de toţi oamenii din toate naţiunile, prin împărăția Sa, prin Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce mod au naţiunile, astăzi, multă nevoie de vindecare?
2. Cum a arătat preşedintele Sukarno din Indonezia că naţiunile lumii au nevoie de vindecare?
3. Ce a dat ca garanţie preşedintele Eisenhower pentru vindecarea acestei lumi divizate, aşa cum a fost observat în Orientul Îndepărtat?

Cuprins

4. (a) Din ce carte s-a inspirat cuvântarea lui Eisenhower despre vindecarea acestei lumi? (b) Pe ce scriptură din această carte s-a oprit mâna lui când a fost pus să jure ca preşedinte?
5. Pe ce scriptură s-a oprit mâna stângă a preşedintelui Eisenhower atunci când a fost învestit prima dată ca preşedinte?
6. Ce întrebare punem, aşadar, despre vindecarea acestei lumi, ce cuprinde şi America?
7. Ce evenimente şi împrejurări mondiale, din 20 ianuarie, 1953 încoace, dovedesc faptul că remediul Americii nu poate decât să dea greş, pentru a vindeca această lume divizată? De ce nu poate fi vindecată decât America?
8. (a) Cum poate anunţa cineva ca veste bună că vindecarea naţiunilor s-a apropiat? (b) Cine a fost cel care a rostit cuvintele de vindecare de la 2 Cronici 7:14, cui i-a spus aceste cuvinte şi de ce?
9. Cum ştim că Dumnezeul care a vorbit acele cuvinte n-a fost Isus Cristos?
10. Cum se aplică cele două scripturi folosite la învestirea lui Eisenhower la acei oameni care au fost numiţi după numele lui Iehova?
11. În care altă naţiune observăm ilustrată rădăcina necazului şi remediul pentru acesta?
12. Datorită descendenţei lor din care om a ales Dumnezeu acea naţiune Israel şi ce promisiuni de vindecare pentru naţiuni a făcut Dumnezeu prin acest om?
13. Cum s-a aplicat Psalmul 33:12 Israelului, sub regele Solomon, şi despre ce a fost starea lor naţională de atunci o ilustraţie profetică?
14. Ce regină a venit de la mare distanţă pentru a vedea şi a auzi despre înţelepciunea lui Solomon şi după aceea ce a fost ea suficient de sinceră să recunoască despre poporul lui Solomon?
15. Cum a fost împărţit Israelul după moartea lui Solomon, şi ce distrugeri au avut loc asupra acelor părţi ale naţiunii până în anul 607 î.Cr., şi de ce?
16. Cum au fost vindecaţi acest popor şi această ţară şi despre ce fapt avem astfel o dovadă istorică?
17. (a) De ce nu există astăzi nici un templu pentru Iehova pe muntele Moria? (b) Ce întrebări trebuie să punem şi la care să primim răspuns, pentru a afla dacă Israelul a fost vindecat sau nu prin înfiinţarea republicii în anul 1948?
18. De ce răspunsul la toate aceste întrebări este Nu?
19. Cum le-a vorbit Isus Cristos, astfel, acelor izraeliţi, cu nouăsprezece secole în urmă, şi ce roade aduce astăzi republica Israel?
20. Cum a venit Isus Cristos la Israel, de ce a fost El numit Isus şi cum a devenit El Cristos?
21. Cum s-a dovedit Isus un vindecător, şi ce a spus discipolul său Petru despre el?
22. Care a fost mai marea vindecare prin Isus, şi cum a vorbit despre aceasta profeţia lui Isaia, aşa cum a citit Isus în Nazaret?
23. Ce libertate şi salvare le-a oferit Isus, însă ce au preferat ei?
24. Ce profeţie a lui Isaia au aplicat scriitorii istoriei Bibliei la acei izraeliţi, şi ce i-au făcut ei, în cele din urmă, lui Isus, pentru că au refuzat vindecarea spirituală?

Cuprins

25. Cum se poate întâmpla că vindecarea naţiunilor s-a apropiat şi ce avertisment pot primi toate naţiunile de la acei izraeliţi care l-au refuzat pe Isus Cristos ca vindecător?
26. Cum putem ştii care este naţiunea căreia Isus i-a spus că îi va fi dată Împărăţia?
27. (a) Ce roade au adus înaintea lui Pontius Pilat liderii naţionali ai Israelului? (b) De ce naţiunea căreia îi este dată Împărăţia nu poate fi o naţiune lumească?
28. Ce fel de naţiune este cea căreia îi este dată Împărăţia şi când a început aceasta?
29. Cum a folosit Petru, în acea zi, prima dintre chei, pentru a deschide înţelegerea despre Împărăţie, şi cum au devenit aproape 3.000 de persoane o parte a naţiunii căreia i-a fost dată împărăţia lui Dumnezeu?
30. Când şi cum a folosit Petru cea de-a doua dintre chei, şi cine este făcut de atunci încoace o parte a naţiunii ce aduce roadele Împărăţiei?
31. Cum i-a scris Petru acelei naţiuni să-şi arate identitatea, şi că era o naţiune vindecată?
32. De ce acea naţiune vindecată nu este constituită din cetăţenii Statelor Unite ale Americii?
33. Ce fapte puternice arată dacă creştinătatea a acceptat sau nu vindecarea spirituală?
34. De ce va muri creştinătatea pentru totdeauna, şi de ce trebuie s-o evităm?
35. De ce va muri lumea veche din timpul acestei generaţii de oameni, şi totuşi, de ce este acum aproape pentru oamenii tuturor naţiunilor, vindecarea spirituală?
36. Cum este ilustrat lucrul acesta, pentru noi, la Apocalipsa 22:1-3, 17?
37. De ce rămăşiţa Noului Ierusalim a avut nevoie de vindecare spirituală în anul 1918?
38. Ce profeţie din Ieremia a împlinit vindecarea lor?
39. Cine a devenit un nume de bucurie pentru Iehova, şi cum au servit ei asemenea copacilor ce cresc lângă râul cu apa vieţii?
40. Cine a ajuns la aceşti simbolici copaci ai vieţii şi cum au ţinut ei seama de invitaţia de a spune „Vino!” la alţii?
41. Ce sunteţi instruiţi să faceţi pentru a ţine seama de această invitaţie, în folosul sănătăţii voastre spirituale?
42. Pentru ce oportunităţi de supravieţuire şi viaţă ne pregătim, şi cum?

ESTE CONŞTIINŢA TA
UN GHID SIGUR?

„LASĂ conştiinţa să fie ghidul tău” - acesta este îndemnul pe care oamenii îl primesc deseori când cer sfatul unui prieten în legătură cu o problemă morală. Cât de bun este acest sfat? Reprezintă conştiinţa un ghid sigur? Pentru a determina cât de sigură este conştiinţa pentru a ne fi ghid trebuie să ştim ce este aceasta şi ce face sau nu.

Cuprins

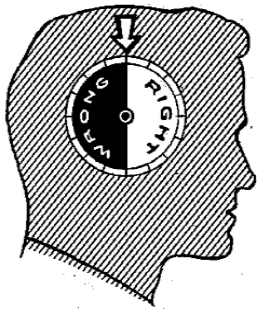

Conştiinţa este o abilitate a minţii. Atotştiutorul Creator ne-a înzestrat cu ea. Deoarece conştiinţa este un simţ interior al binelui şi al răului, aceasta ne scuză sau ne acuză. Ne judecă. Decide în ceea ce priveşte calitatea morală a gândurilor şi a acţiunilor unui om în funcţie de ce consideră aceasta că este corect. În afară de a judeca, conştiinţa mai face un lucru: ne dă bucurie sau durere în funcţie de comportamentul bun sau rău al omului. Ce abilitate uimitoare este acest dar de la Dumnezeu!

Acum, ce nu face conştiinţa? Nu ne învăţă exact ce este binele; nu ne dă un standard pentru ce este bine sau ce este rău. Aşa că, dacă conştiinţa nu este iluminată şi instruită de un standard sigur al dreptății, aceasta reprezintă propria noastră judecată a corectitudinii sau incorectitudinii acţiunilor noastre. O conştiinţă neluminată ne poate duce către pierzanie, aşa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Există o cale ce pare corectă pentru om, dar sfîrșitul ei este calea morţii.” —Prov. 14:12, *RS*.

Aşa că, nicio persoană nu poate să tragă concluzia că face cu siguranţă ceea ce este bine, doar pentru că urmează îndemnul conştiinţei sale. Dacă conştiinţa sa nu este instruită, aceasta poate să-l înşele. Biblia ne spune: “Inima este înşelătoare mai presus de orice şi este extrem de coruptă: cine o poate ştii?” Da, o conştiinţă ne poate înşela atât de mult încât să ne scuze de o faptă coruptă. Atunci conştiinţa este coruptă. “Pentru persoanele pângărite şi fără credinţă nimic nu este pur, ci le sunt pângărite şi mintea şi conştiinţa.” — Ier. 17:9, *AS*; Tit 1:15.

Şi cât de corupte sunt conştiinţele oamenilor în ziua de azi! Acest lucru nu este straniu. Se ştia sigur că va fi aşa. Apostolul lui Isus Cristos a prezis că în aceste “zile din urmă” vor fi oameni “ce vorbesc minciuni, însemnaţi în conştiinţa lor cu fierul roşu.” (1 Tim. 4:2). Un fier roşu lasă cicatrici, ţesut insensibil; o conştiinţă aşa arsă nu mai are sentimente şi nu poate deosebi binele de rău. O asemenea conştiinţă a încetat să mai fie folositoare precum un monitor interior.

Aşa că un om poate decide că o anumită cale rea de acțiune este cea bună. Când un om are o conştiinţă pângărită sau arsă ca şi ghid, cu cât o urmează mai mult cu atât devine mai rău! El devine mai fără speranţă decât un păcătos. Este mult mai greu să îl îndrepţi şi să-i arăţi ce este bine. Este posibil să continue să facă rău în mod conştient. Da, o persoană poate servi cu uşurinţă duşmanului lui Dumnezeu şi potrivnicului a tot ce este corect, Satan Diavolul, și asta conştient! Deşi conştiinţa lui îl poate scuza, el nu poate rămâne îndreptățit. Apostolul lui Cristos a afirmat ferm că: „Conştiinţa mea este curată. Totuşi nu prin aceasta sunt dovedit drept, fiindcă cel ce mă judecă este Iehova.” —1 Cor. 4:4

Atunci, când ne putem supune, în siguranţă, conştiinţei? Acest lucru poate fi făcut decât după ce ne supunem mintea şi conştiinţa dreptăţii lui Dumnezeu. Moralitatea sau sinceritatea nu sunt de ajuns. “Mărturisesc că ei au zel pentru Dumnezeu; dar nu după cunoştinţa exactă; căci, fiindcă nu au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu şi au încercat să îşi creeze una proprie, ei nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu.” —Rom. 10:2, 3.

Cuprins

Avem nevoie de cunoştinţă exactă pentru a ne instrui conştiinţa după dreptatea lui Dumnezeu. O astfel de cunoştinţă se găseşte doar în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia: "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să predea, să mustre, să îndrepte, să disciplineze în dreptate." "Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu şi exercită putere şi este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde atât de adânc încât poate despărţi sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimii." —2 Tim. 3:16; Evrei 4:12.

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să ne disciplineze conştiinţa în dreptate, dacă noi ne dorim să primim cunoştinţa exactă despre standardul de dreptate al lui Dumnezeu. Învăţând legile şi poruncile lui Dumnezeu şi ascultându-le, urmăm porunca Scripturală: "Aveţi o conştiinţă bună." Cât de preţioasă este o conştiinţă bună, una ce nu ne acuză că am făcut rău înaintea lui Dumnezeu sau altei persoane! Un apostol ce avea o conştiinţă instruită de Cuvântul lui Dumnezeu a spus: "Într-adevăr, mă străduiesc constant să am o conştiinţă că n-am greşit nici față de Dumnezeu, nici față de oameni." —1 Pet. 3:16; Faptele 24:16.

Vrei să ai o astfel de conştiinţă bună? Doreşti o conştiinţă ce poate fi un ghid sigur? Atunci trebuie să faci două lucruri: (1) Ilumineză-ţi sau instrieşte-ţi conştiinţa să ştie ce este bine şi ce este rău, folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca metodă de disciplinare şi (2) urmează ce îţi dictează această conștiință iluminată, indiferent de consecinţe.

Fără primul din acestea - o viziune clară a ceea ce Dumnezeu consideră fi bine sau rău - o conştiinţă nu poate fi un ghid sigur niciodată. De ce? Deoarece ne îndemnă să facem ceea ce noi credem că este bine şi dacă părerile noastre despre bine şi rău sunt eronate, am putea fi îndemnați să facem ceva ce violează legea lui Dumnezeu. Chiar am putea să luptăm împotriva lui Dumnezeu.

Să luăm exemplul lui Saul din Tars înainte să devină apostolul Pavel. El îi persecuta în mod conştient pe creştini. El credea că trebuie să îi persecute şi conştiinţa lui aproba acţiunile sale, precum explică el mai târziu: "Eu însumi credeam că trebuie să comit cât mai multe acte de opoziţie împotriva numelui de Isus." —Faptele 26:9.

Sub consimţământul unei conştiinţe neiluminate, pot fi comise cele mai rele fapte. Acest lucru se aplică în special când conştiinţa cuiva a fost instruită greşit de o religie falsă. Nu este ciudat faptul că Isus Cristos a spus despre adevăraţii Lui urmași: "Vine timpul când oricine vă va omorî va crede că a îndeplinit un serviciu sacru pentru Dumnezeu. Dar ei vor face aceste lucruri deoarece nu au ajuns să-L cunoască nici pe Tatăl, nici pe Mine." Astfel, pot fi comise nu numai fapte rele precum: furtul, idolatria, spiritismul, curvia, adulterul şi alte păcate, ci chiar şi crima! Totuşi „hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu" este „că cei ce practică astfel de lucruri merită moartea." — Ioan 16:2, 3; Rom. 1:32.

Aşa că instruieşte-ţi conştiinţa după Cuvântul lui Dumnezeu. Şi apoi "să ai o conştiinţă bună", neîncălcând-o niciodată. Da, lasă-ţi conştiinţa să îţi fie ghid — dar doar după ce a fost luminată, instruită şi disciplinată în dreptate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuprins

MAREA LUPTĂ

Ce este această luptă?
Cum ne afectează?
Ce pericole sunt implicate?
Cum ne putem apăra?

AŢI observat cum, în deschiderea declaraţiilor din Evanghelia lui Ioan şi din prima lui scrisoare, acesta relevă o luptă măreaţă, o luptă între întuneric şi lumină? Referindu-se la Sursa tuturor luminilor, el spune: "Dumnezeu este lumină şi nu există întuneric în unitate cu EL." (1 Ioan 1:5) Apoi, cu privire la Cuvânt, Fiul lui Dumnezeu, ce a fost trimis în lume şi a devenit centrul conflictului, Ioan scrie: "Lumina străluceşte în întuneric, iar întunericul nu a învins-o." —Ioan 1:5.

Lupa este dusă pe o chestiune de importanţă universală ce a apărut în timpul existenţei preumane a lui Isus Cristos. O altă creatură cerească a fost implicată. Aceasta a folosit, sau mai degrabă a folosit greşit, darul preţios al alegerii libere, acel dar ce ridică creaţiile ce sunt inteligente cu mult deasupra animalelor. În poziția lui de heruvim ocrotitor, supraveghind Edenul şi dăruit în multe moduri, el a văzut posibilitatea de a lua omul sub propriul control, în aşa fel încât să primească serviciul şi închinarea omului în schimbul loialităţii şi ascultării de Iehova, Creatorul omului. El a nutrit ideea şi a devenit "atras şi momit de propria-i dorinţă", ce l-a condus, în cele din urmă, către rebeliune împotriva Celui Preaînalt. Dar cum a devenit aceasta o luptă între întuneric şi lumină? — Ezec. 28:13-17; Iac. 1:14.

Dumnezeu este Creatorul luminii fizice şi prima sa poruncă înregistrată, citată de Pavel, este: "Lumina să strălucească din întuneric." Apostolul îi dă o aplicaţie simbolică atunci când spune: "Şi El [Dumnezeu] a strălucit peste inimile noastre ca să le ilumineze cu glorioasa cunoştinţă despre Dumnezeu, reflectată pe fața lui Cristos." (2 Cor. 4:6) Aceasta arată că lumina este folosită în Scriptură ca un simbol al adevărului ce dă iluminare. Da, "Dumnezeu este lumină" si "abundă în … adevăr." (1 Ioan 1:5; Ex. 34:6). În contrast, întunericul este simbolul erorii şi al falsităţii, cauzând confuzie, ignoranţă si corupţie.

Amintiţi-vă cum a început lupta în Eden. Dumnezeu a dat iluminare şi o poruncă clară legată de "pomul cunoştinţei binelui şi răului," şi Adam şi Eva ştiau amândoi care vor fi consecinţele neascultării acelei porunci. Apoi a apărut duşmanul, dar nu ca un inamic, ci ca un prieten atotcunoscător şi perspicace, vorbind prin intermediul unui şarpe. Şi el a promis iluminare, spunând că Dumnezeu i-a privat de aceasta: "Dumnezeu ştie că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii şi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul". (Gen.

Cuprins

2:17; 3:5) Eva a fost sedusă de şiretenia duşmanului şi mintea ei a fost coruptă de la sinceritatea şi puritatea anterioară. Ea nu mai era în siguranţă, umblând pe o cale de acţiune dreaptă a luminii favorii lui Dumnezeu, ci a căzut victimă lui Satan şi s-a îndreptat, poticnindu-se, spre o cale de acţiune distrasă, către "tărâmul întunericului şi al umbrei morţii." (Iov 10:21, *AV*) Aşa că ne putem păzi învăţând cum încearcă Satan să captureze fiinţe sub controlul său, "transformându-se într-un înger al luminii." Slujitorii săi, ca înşelători supuşi, procedează la fel. — 2 Cor. 11:3, 13-15.

Dar nu putem aprecia corect lupta şi problemele ce le implică dacă o privim precum o luptă între individuali. Mulţi fac această greşeală, lucru ce este dorit de Satan. Ei se gândesc la Dumnezeu şi Cristos ca prieteni ce încercă să-i ţină pe calea corectă, în timp ce pe Diavolul îl văd ca pe ceva ce încearcă să îi păcălească, învinuindu-l pentru fiecare nenorocire ce se abate asupra lor şi întrebându-se de ce permite Dumnezeu aceasta.

Pe de o parte, Iehova Dumnezeu este Conducătorul Suveran al universului. El este Creatorul unei organizaţii universale, compusă din creaturi cereşti perfecte, peste care El este capul sau "soţul", organizaţie numită în Scriptură Sion, o organizaţie devotată şi castă asemenea unei soţii. (Isa. 54:5). Pe de altă parte, Satan nu este nici el singur, ci este capul unei puternice organizaţii opuse, incluzând "guvernele, autorităţile, conducătorii întunericului, spiritele rele din locurile cereşti." El este "dumnezeul acestui sistem," numit în Scriptură Babilon, femeia necurată şi oraşul necurat din Apocalipsa, capitolele şaptesprezece şi optsprezece. (Efes. 6:12; 2 Cor. 4:4). Astfel, viziunea noastră este lărgită pentru a realiza că două mari organizaţii sunt într-un conflict puternic, fiecare parte având reprezentanţii săi, sau "sămânţa" sa pe acest pământ. (Gen. 3:15) Dar care este chestiunea implicată? Problema principală este Suveranitatea universală. Cu toate acestea, acest lucru nu este doar o simplă chestiune cu privire la care parte este mai puternică şi va învinge pe cealaltă şi va conduce întreg universul. Sunt şi alţi factori importanţi implicaţi. Precum este dezvăluit în cartea lui Iov, Satan a stârnit anumite întrebări şi o provocare, punând problema dacă Dumnezeu poate să îşi menţină creaturile în devotament loial şi integritate neclintită faţă de E, sub încercare. Această problemă nu putea fi rezolvată doar prin distrugerea celui ce o cauzează. Aşa că Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a decis că lupta trebuie purtată spre o concluzie finală satisfăcătoare. — Iov 1:9-11.

Victoria finală este asigurată. Între timp, lupta continuă şi noi trebuie să fim în alertă. De ce?

APOGEU ATINS - "RIDICĂ-TE, STRĂLUCEŞTE"!

Din toate dovezile din Scriptură noi ştim că trăim în prezisele "zile din urmă [când] vor fi vremuri critice cărora li se va face faţă cu greu". (2 Tim. 3:1). Poate că eşti obosit de "criza" mondială. Când Hitler cucerea puterea, lumea se afla într-o criză acută. În timpul Celui De-al Doilea Război Mondial existau crize unele după altele şi când lupta a încetat, acea imensă Cortină de Fier a ieşit clar la suprafaţă între Est şi Vest. Şi astăzi naţiunile sunt în mod sigur oarbe să vadă

Cuprins

adevărata chestiune, sunt preocupate cu propriile interese egoiste şi pline de spiritul suveranităţii naţionale şi autodeterminării, ambele de partea celor mai mari naţiuni şi până la cele mai mici insule şi popoare.

Cum putem să trăim într-o astfel de atmosferă şi să găsim lucruri de care să ne bucurăm în viaţă, decât prin ignorarea evenimentelor şi refuzul de a fi plictisiţi, cultivând o gândire egoistă și împietrită? Asta este exact ce vrea duşmanul. Acesta este unul din cele mai mari pericole ce ne ameninţă: i-a adormit deja pe atât de mulţi, într-un spirit de nepăsare. Cum ne putem păzi? Putem face asta doar prin acordarea de multă atenţie Cuvântului lui Dumnezeu, învăţând cum să ne confruntăm cu situaţie, exact cum face Dumnezeu Însuşi. Dacă facem asta noi "nu vom putea fi învinşi de Satan, căci noi nu suntem în ignoranţă de planurile Lui", nu dacă rămânem alerţi. (2 Cor. 2:11) Cu acest obiectiv în vedere, să revedem câteva din punctele principale ale profeţiei lui Isaia, citind din capitolul 59, versetul 20, până la capitolul 60, versetul 5.

Remarcaţi tema principală, prima de compasiune a lui Iehova faţă de adevăraţii izraeliți spirituali, menţionaţi a fi "în Iacov" ce a fost numit Israel, curăţindu-i de toată nelegiuirea şi aducându-i în organizaţia sa, Sion, îndeplininduşi legământul de a-Şi pune peste ei spiritul şi să le pună în gură cuvântul sau mesajul Său. Apoi, când sunt echipaţi în întregime, vine emoționanta poruncă: "Ridică-te, străluceşte; căci lumina ta a venit şi gloria lui Iehova s-a ridicat asupra ta." (*AS*) Ce poziţie puternică pentru organizaţia lui Iehova, precum oraşul antic Sion aflat pe un deal, atrăgând razele soarelui, care, reprezentat de Isus Cristos, Regele lumii noi, răsare "cu vindecare în aripile sale, şi voi veţi ieşi şi veţi zburda de bucurie ca viţeii dezlegaţi din staul"! (Mal. 4:2, *Ro*) Fără reţineri! Fără ascunderea luminii! De această poziţie cheie se bucură nu doar izraeliții spirituali, ci şi însoțitorii lor apropriaţi, „celelalte oi", „sămânţa seminţei" ce sunt echipaţi, de asemenea, cu spiritul şi cuvântul lui Iehova. „Întunericul va acoperi pământul, şi negura popoarele," adică, organizaţia lui Satan şi a sclavilor săi, dar deşi ameninţă şi persecută, ei nu vor putea „birui" lumina. (Ioan 1:5). În schimb, asigurarea lui Iehova este că: „Îi veţi călca în picioare pe cei răi, căci vor ajunge ca pulberea sub tălpile picioarelor voastre în ziua în care voi acționa cu efect."—Mal. 4:3, *Ro*.

Cu ce efect? Cu efectul garantării prosperităţii şi păcii pentru cei ce se vor ridica şi vor străluci în Sion. Ei continuă să vină în Sion "precum un nor şi precum porumbeii la geamurile lor," folosind ilustrarea lui Isaia, în a cărui ţară porumbeii pot fi văzuţi zburând în stoluri precum norii. Ei învaţă rapid fundamentele adevărului şi cum să "reflecte ca oglinzile" gloriosul adevăr al împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta este nemaipomenită încurajare către cei ce sunt deja activi în Sion şi nouă ne-a fost spus să ne uităm după acel lucru: "Ridică-ţi ochii în jur şi privește: ei se adună cu toţii, vin la tine." —Isa. 60:4, *AS*.

Desigur Iehova şi organizaţia Sa condusă de Isus Cristos sunt demne de devotamentul şi serviciul nostru generos.

Multe sunt nenorocirile celui drept, dar Iehova îl scapă din toate.
— Psalmul 34:19.

Cuprins

BABILONUL, ORAŞUL DE AUR

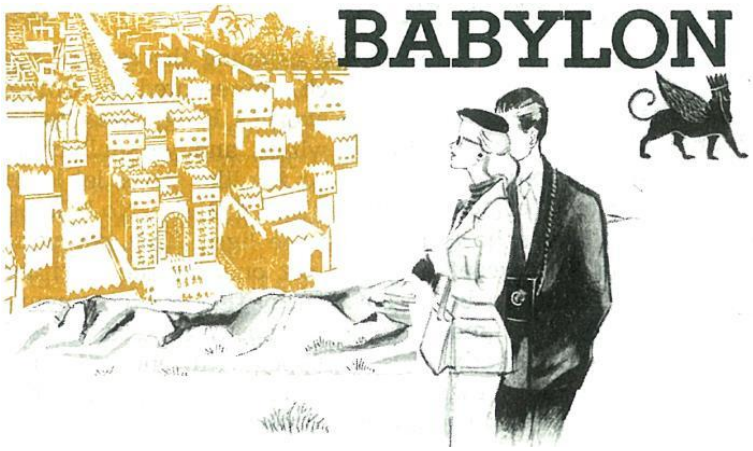

Ce pot vedea turiştii acolo, astăzi?

LA 50 de mile sud de Bagdad, Irak, pe calea ferată ce uneşte Bagdad de Basra, trenul se opreşte. Turiştii coboară. Pe o parte a căii ferate o tablă de lemn anunţă simplu: "Halta Babilon." Trenurile opresc aici pentru a îmbarca călători." Aceasta este întâmpinarea turiştilor în Babilon, un anunţ că gloriosul oraş antic, numit "oraşul de aur, "nu este nici măcar o gară — doar o haltă.

Echipat cu camere foto şi ochelari de soare, vizitatorul a venit să vadă rămăşiţele "oraşului de aur". Pentru a aprecia ce urmează să-i arate ghidul, turistul trebuie să ştie câte ceva despre originea Babilonului şi ce s-a petrecut în "oraşul de aur." Astfel nu va fi nevoit să întrebe: "Cum a putut un oraş aşa de mare să ajungă astfel?

Babilonul a fost construit pe vremea când Noe încă trăia. Nimrod, "puternicul vânător în opoziţie cu Iehova," a pus temelia oraşului. Nimrod l-a construit drept sediu al regatului său; el vroia ca acesta să fie capitala lumii. Dar capitala puterii mondiale, Babilon, nu a devenit capitala lumii decât la câteva secole mai târziu, spre sfârşitul secolului al şaptesprezecelea î.Cr. În timpul domniei de peste 40 de ani a Regelui Nebucadneţar, Babilonul a atins apogeul gloriei şi era "frumuseţea regatelor," "mândria întregului pământ." — Gen. 10:9; Isa. 13:19; Ier. 51:41, *AT*.

PUTEREA ŞI SPLENDOAREA LUI

Construit în formă de pătrat, Babilon era ca o tablă de şah cu pătrate gigantice. Străzile principale, frumos construite, se intersectau la unghiuri exacte. Marele râu Eufrat separa oraşul în două porţiuni. Pentru protecţie, un şanţ adânc şi larg, aprovizionat de râu, înconjura zidurile oraşului.

Ce ziduri uimitoare avea Babilonul! Istoricul Herodot a vizitat Babilonul în secolul al cincilea î.Cr. El a spus că zidurile Babilonului atingeau înălţimea extraordinară de 300 de picioare (90 m). Grosimea lor? Între şaptezeci şi cinci şi optzeci şi cinci de picioare (1 picior – 30 cm)! Şi acesta era un zid de 60 de mile, câte cincisprezece mile pe fiecare parte. În vârful zidurilor erau 250 de turnuri cu camere pentru soldaţi. Iar inamicii nu puteau să intre pe sub el, deoarece zidul se

Cuprins

extindea încă treizeci şi cinci de picioare sub pământ. Nebucadneţar se lăuda bine, precum ne spune inscripţia aceasta: "Am făcut din mortar şi cărămidă un zid măreţ precum un munte, nu poate fi mişcat. I-am pus fundaţia pe fundul apei şi vârful l-am înălţat pe culmea munţilor".

Pentru a intra şi ieşi comod oraşul avea o sută de porţi de bronz, câte douăzeci şi cinci pe fiecare parte. Fiecare poartă se închidea cu zăvoare duble de metal greoi, intrând în broaşte de bronz construite în perete. De-a lungul fiecărui mal al răului era un debarcader continuu, ce era separat de oraş de un perete uriaş. Acest perete avea douăzeci şi cinci de porţi, iar de la fiecare pornea un drum în pantă, spre malul apei. Corăbiile pluteau mereu pe suprafaţa apei unde se terminau străzile. Dar, o stradă ducea către un pod arcuit şi o alta într-un tunel, pe sub albia râului.

Regele nu a economisit bani şi nici muncă pentru construirea Babilonului, cel mai magnific oraş al lumii. Templele şi palatele sclipeau de aur. Regele Nabucodonosor se lăuda precum zicea inscripţia: "Cedri uriaşi din Liban am tăiat cu mâna mea, i-am acoperit cu aur strălucitor, i-am împodobit cu bijuterii… Praguri, tocurile uşilor, cornişe, aripile uşilor altarului, le-am îmbrăcat în aur orbitor." Babilonul a fost, într-adevăr, „bogat în comori." —Ier. 51:13, *RS*.

Palatul era bucuria şi mândria regelui. Era o construcţie patrulateră, înconjurată de câte trei ori cu metereze de zidărie, întinzându-se pe aproape şapte mile. Pereţii interiori erau construiţi cu cărămidă smălţuită pe care erau pictate o varietate de animale. Nabucodonosor îşi numea palatul: "Admiraţia Omenirii."

Şi nu e de mirare că oamenii îl admirau! Cadrul incintei palatului regal era una dintre cele şapte minuni ale lumii antice - grădinile suspendate ale Babilonului. Regele a construit aceste grădini suspendate pentru a-şi mulţumi nevasta. Regina, o prinţesă din Media, venea dintr-o ţară cu dealuri şi fiind dezgustată de netezimea Babilonului, ofta după munţii săi.

Aşa că regele a construit 4 acri de arcuri, de la şaptezeci şi cinci până la 300 de picioare înălţime. El a suprapus tot acest munte de zidărie cu suficient sol pentru a creşte pe el cei mai mari copaci. În vârf, regele a construit un bazin, aprovizionat de râul Eufrat printr-un furtun hidraulic cu şurub, folosit aici cu câteva secole înainte ca Arhimede să-l descopere! Pentru a împiedica apa să se infiltreze în zidărie şi în podele de cărămizi aşezate pe asfalt, a folosit foi de plumb puse între pământ şi arcurile ce susţineau de dedesubt. Această grădină terasată se ridica deasupra zidurilor oraşului. O abundenţă din cele mai alese flori şi tufişuri amplasate la baza copacilor; pârâuri coborau de pe piscuri artificiale. Ce frumuseţe fără pereche! Cât de impresionant pentru un vizitator dintr-un ţinut străin! De la distanţă, această minune a lumii părea o pădure extinsă spre munţi.

La exteriorul grădinii trepte duceau spre vârf. De aici membrii regali puteau petrece şi să admire panorama gloriosului Babilon, ce se aşternea ca o pictură. Ce uimitoare era priveliştea — zidurile, râul, cheile, corăbiile, străzile magnifice pe care se plimbau trăsurile lorzilor şi prinţilor, porţile din bronz prin care intrau captivi ai sutelor de provincii învinse! Mergând pe acoperişul palatului regal şi admirând tot, Regele Nabucodonosor se umplea de mândrie şi spunea: "Nu

Cuprins

este acest mare Babilon pe care l-am construit prin marea mea putere ca o reşedinţă regală şi pentru gloria maiestăţii mele?" —Dan. 4:30, *RS*.

IZVORUL RELIGIEI FALSE

Fondatorul Babilonului, Nimrod, se opunea adevăratului Dumnezeu, Iehova şi prin urmare a devenit adoratorului lui Satan Diavolul. Religia demonilor s-a răspândit în Babilon. Falşii zei ai aurului erau slăviţi. Aproape fiecare pătrat uriaş avea un templu religios în care zeii aurului erau adoraţi. Unul dintre cele mai remarcabile cincizeci de temple din Babilon era marele turn-templu al lui Marduk sau Bel, zeitatea naţională. Construit sub forma unei piramide de opt nivele pătrate, cu trepte precum modernii zgârie-nori, templul se ridica la o înălţime de 480 de picioare! O parte ascendentă, şerpuitoare ducea spre vârf. Acolo era o statuie de aur a zeului Bel — înaltă de patruzeci de picioare! Alte două mari zeităţi colosale împodobeau templul, împreună cu un altar de aur uriaş şi doi lei de aur. Cu asemenea zei ai aurului, Babilonul era, într-adevăr, "oraşul de aur."

Aproape tot locul şi toţi oamenii erau contaminaţi de religia demonilor. Poarta cea mai faimoasă a oraşului, Poarta Ishtar, a fost numită după zeiţa fertilităţii Ishtar, numită şi "regina cerului" şi "mama zeilor". Pe sub Poarta Isthar trecea faimoasa Stradă a Procesiunii. O dată pe an, printr-o ceremonie plină de culoare, închinătorii păgâni îşi celebrau zeii argintului şi ai aurului trecând pe sub această poartă și pe această stradă. Strada Procesiunii ducea spre templul lui Ishtar. Altarele pentru Ishtar nu au fost găsite doar în templu, ci peste tot, existând cel puţin 180 de altare majore ale lui Ishtar. În mod ciudat, această "regină a cerului" primea mai multă atenţie de la adoratorii păgâni decât zeitatea supremă Bel.

Pe acoperişurile templelor astrologii caldeeni se uitau la stele şi planificau cerurile. Aceşti închinători la demoni împărţeau cerurile în părţi bine determinate pentru a da de urma planetelor, în speranţa zadarnică de a fi capabili să prezică evenimente viitoare. Astfel astrologii din Babilon au fost creatorii originali ai ideii de zodiac cu cele douăsprezece semne ale sale — Fecioara, Scorpion, etc. Cu mult înainte ca Babilonul să devină capitala lumii, luna a opta era cunoscută ca "luna stelei Scorpionului". Caracteristicile zeităţilor Babiloniene au influenţat alegerea simbolurilor pentru lună. Astfel Fecioara (fecioara), al şaselea semn zodiacal, este reprezentată de Ishtar, divinitatea lunii a şasea.

Pornind de la oraşul nelegiuit al lui Nimrod, Babilon, religia demonilor sub toate formele ei posibile — magie, ghicit, prezicere, vrăji, închinarea la regi, închinarea la chipuri, închinarea la sex, închinarea la animale, etc. — s-a răspândit până la marginile pământului şi a corupt aproape toată omenirea, până în ziua de azi.

Precum este de aşteptat, atunci când religia naţională este una falsă şi condiţiile morale erau, în mod clar, corupte. Istoricul antic Quintus Curtius a scris despre Babilon că "nimic nu putea fi mai corupt decât moralitatea acestuia, nimic mai potrivit să stârnească şi să ispitească plăceri exagerate... Babilonienii erau captivaţi de vin şi plăcerile oferite de beţie. Femeile erau prezente la aceste veselii,

Cuprins

la început cu o măsură de decență, dar apoi, treptat, din ce în ce mai rău, sfârşeau prin a-şi lăsa deoparte modestia."

Şi din nou falsa religie făcea ca lucrurile să fie aşa. O lege religioasă ce a apărut în Babilon era una din cele mai abominabile din istorie. Intermedia cele mai scârboase pasiuni, atrăgând străinii în număr mare. Herodot ne spune cum femeile băştinaşe erau obligate ca o dată în viaţă să viziteze templul lui Mylitta, zeiţa lunii, care era principiul femeiesc al procreării. Acolo femeia aştepta în incinta zeității să primească îmbrăţişarea primului străin ce-i arunca o monedă de argint în poală — prostituţia practicată în numele religiei.

IEHOVA DECRETEAZĂ CONDAMNAREA BABILONULUI

E de mirare atunci că păcatele Babilonului adunate ajung până la cer? „Judecata sa," a spus Iehova prin profetul Său, „a ajuns până la cer şi s-a înălţat până la nori." Dumnezeul cerului, Iehova, a decretat condamnarea Babilonului. – Ier. 51:9, *RS*.

Cu aproape 200 de ani înainte ca Babilonul să cadă în mâinile lui Cirus Persanul, Iehova l-a făcut pe profetul Isaia să îi prezică condamnarea: "Aceste două lucruri ţi se vor întâmpla dintr-o dată, într-o singură zi; pierderea copiilor şi văduvia, vor cădea asupra ta cu putere - în ciuda vrăjilor şi descântecelor tale numeroase. Te-ai obosit cu mulţii tăi sfătuitori, acum să se ridice şi să te salveze - cei care fac harta cerurilor, care privesc stelele şi îţi spun lună de lună ce soartă vei avea." –Isa. 47:9, 13, *AT*.

Pe cine va folosi Iehova pentru a distruge Babilonul? Cum ar putea un oraş impenetrabil să cadă? Din nou, cu aproape 200 de ani înaintea căderii Babilonului, Iehova a prezis cine va cuceri oraşul, chiar numele acestuia - şi modul exact cum un oraş impenetrabil va cădea: „Aşa zice Iehova unsului Său, lui Cirus, a cărui mână dreaptă am ţinut-o, să subjuge naţiuni în calea sa şi el va dezlega brâul regilor; să deschidă porţile dinaintea sa, şi acestea să nu se mai închidă." – Isa. 45:1, *AS*

Multe oraşe sunt cucerite şi distruse şi totuşi sunt reconstruite. Dar nu a fost aşa şi cu Babilonul! Isaia a prezis că „nu va mai fi locuit pentru toate generaţiile," că „animale sălbatice vor sta acolo, şi casele sale vor fi pline de creaturi urlătoare," că Dumnezeu îl va face „culcuş de arici şi mlaştină" şi că „Babilonul, gloria împărăţiilor, splendoarea şi mândria Haldeilor, va fi precum Sodoma şi Gomora după ce le-a nimicit Dumnezeu." – Isa. 13:20,21; 14:23; 13:19, *RS*

Apoi, cu cincizeci de ani înainte de căderea Babilonului, Iehova l-a făcut pe un alt profet să proclame decretul Său: „Îţi întind o capcană, o Babilon, şi vei fi luat prin surprindere." Sfârşitul său urma să vină cu o surpriză şocantă: „Dintr-o dată Babilonul a căzut." Soldaţii săi au fost masacraţi: „Tinerii săi vor cădea pe străzi." „Războinicii Babilonului au încetat să mai lupte" şi „s-au transformat în femei." Şi măreţul zid al Babilonului? Iehova a decretat: „Zidul lat al Babilonului

Cuprins

va fi distrus din temelii şi porţile sale înalte vor fi arse." – Ier. 50:24; 51:8; 50:30; 51:30, 58, *AT*.

Cu câteva ore înainte de căderea Babilonului, Iehova i-a prezis din nou condamnarea. Regele Belşaţar a văzut scrierea de mână de pe perete; dar nu a înţeles-o. Daniel, profetul lui Iehova, a interpretat scrisul pentru el. Condamnarea era iminentă! „Regatul tău e împărţit şi dat mezilor şi perşilor." – Dan. 5:28, *RS*.

În acea noapte Babilonul a căzut aşa cum a prezis Isaia cu două secole înainte. Babilonienii ţineau un mare festival religios; tot oraşul era beat. În acest moment prielnic, Cirus a întors Eufratul din calea sa spre canale şi rezervoare gigantice, construite chiar de babilonieni. Râul a început să sece, dar fără nici un geamăt. Zgomotul venea din palatul lui Belşaţar, unde regele dădea „un măreț ospăț pentru o mie dintre lorzii săi, şi bea vin în faţa celor o mie." (Dan. 5:1, *RS*) În timp ce orgiile de beţie se desfăşurau, soldaţii lui Cirus se grăbeau prin albia aproape secată a râului: Dar porţile de la râu? Contrar obiceiului, porţile fuseseră lăsate deschise. Dar porţile ce duceau de la râu la străzi? Şi acestea, contrar obiceiului, fuseseră lăsate deschise. Dar, cu siguranţă, porţile masive ale palatului regelui ar fi trebuit să fie închise. Nu, şi acestea erau deschise. Dând buzna în palat, un grup de persani a ajuns până la rege şi l-au ucis; corpul său a căzut pe podea în mijlocul cupelor de vin vărsate. Babilonienii beţi au fugit de frică în toate direcţiile şi au fost ucişi ca şi cum ar fi fost nişte femei lipsite de apărare. Nu a fost o bătălie; a fost un masacru.

Astfel, în anul 539 î.Cr., oraşul impenetrabil al Babilonului a căzut într-o singură noapte, fără o bătălie. Într-o inscripţie, Cirus a spus: „Eu sunt Cirus, regele lumii. Fără bătălie, trupele mele au ocupat Babilonul."

Babilonul nu a devenit imediat o ruină. Persanii au distrus în timp marele turn-templu unde Satan era venerat sub numele de Bel. După ce Alexandru cel Mare a cucerit Medo-Persia a plănuit să facă din Babilon capitala imperiului său estic. De fapt, Alexandru a pus 10 000 de muncitori la muncă, timp de două luni, pentru a înlătura rămăşiţele templului ruinat al lui Bel. Dar planurile sale de a reconstrui templul şi de a aduce Babilonul la gloria de altădată au fost anulate de moartea sa bruscă. Şi astfel, cu moartea lui Alexandru în palatul lui Nabucodonosor, Babilonul a căzut încet în ruină.

Încă din primii ani vizitatorii Babilonului au raportat oraşul ca fiind o ruină. Benjamin din Tudela, un călător evreu din secolul al doisprezecelea, a găsit doar ruinele palatului lui Nabucodonosor. Decăzut, palatul era, spunea acesta, „inaccesibil din cauza diferitelor tipuri de şerpi şi scorpioni primejdioşi ce trăiau acolo." Layard, arheologul englez, a vizitat Babilonul în secolul al nouăsprezecelea şi a raportat: „Amplasamentul Babilonului este un deşert hidos şi gol."

CE VEDE ASTĂZI UN TURIST

La începutul secolului al douăzecilea arheologii germani au început să excaveze sistematic Babilonul. Ce vede, deci, un turist? Înaintea ochilor săi sunt

Cuprins

mormane uriaşe de moloz ale clădirilor şi palatelor. Aproape că nu se mai vede nici o urmă din marele zid. Este o baltă, o mlaştină cu apă verde, înspumată, plină de broaşte. Bufniţe îşi iau zborul din fisuri; scorpionii şi şacalii sunt singurii curieri din palatul lui Nabucodonosor. În locul frumuseţii, turistul simte că nici un oraş nu ar putea să fie o ruină mai completă. Comparat cu Babilonul, Forumul Roman e un model de ordine.

Zidurile Porţii Ishtar au fost descoperite. Între ele se află lespezi de piatră imense, de un metru pătrat. Pe fiecare se află inscripţia: „Nabucodonosor, regele Babilonului, sunt eu. Strada Babel am pavat-o cu blocuri de piatră pentru procesiunea marelui Domn, Marduk." Blocurile de piatră sunt tot acolo, cum erau şi când a păşit Daniel pe ele.

Pe măsură ce turistul zăboveşte printre ruine, nu poate să nu se gândească la trecut. Aici Nabucodonosor, după ce a distrus Ierusalimul, în anul 607 î.Cr., a adus captivii lui Iuda. Aici, încă mângâiat de sălcii, este Eufratul, amintind de psalmul: „Pe malurile râurilor Babilonului stăteam jos şi plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălciile de acolo ne atârnam harpele." (Ps. 137:1,2, *AS*) Aici Daniel, neorbit de splendoarea din jurul său, a rămas loial Dumnezeului cerului, Iehova. Aici degetul lui Dumnezeu a scris pe zidul palatului lui Belşaţar o profeţie de condamnare, împlinită într-o chestiune de câteva ore.

Adâncit în gânduri, turistul pleacă spre locul de unde ia trenul. Un semn îl intrigă: „Halta Babilon. Trenurile opresc aici pentru a ridica pasageri." Ce potrivit, se gândeşte! Ce comentariu potrivit cu privire la soarta Babilonului: acum este doar o haltă. În timp ce se pregăteşte să urce în tren se amuză cu gândul că ar putea să mai fie pus un semn, alături de cel prezent. Pe el ar putea fi înscrise cuvintele profetice ale lui Isaia şi Ieremia, spuse în vremurile când splendoarea Babilonului era neştearsă: „Din cauza mâniei lui Iehova, acesta nu va fi locuit, ci va fi total pustiu: toţi cei care trec prin Babilon vor fi uimiţi." „Cum a devenit Babilonul o pustietate printre naţiuni!" „Asupritorul nu mai este! Oraşul de aur nu mai este". – Ier. 50:13; 51:41; Isa. 14:4, *AS*.

Cu privire la cei răi, aceştia vor fi nimiciţi de pe pământ. – Prov. 2:22.

Mesajul transmis cu ajutorul pliantelor este convingător

Un mod în care Societatea Turnul de Veghere se foloseşte cel mai profitabil de ocaziile care i se oferă este tipărirea de mesaje pe spatele pliantelor care anunţă discursurile sale publice. Faptul că această practică serveşte unui scop bun se vede nu numai din cererile pentru literatură primite de Societate, de la cititori care au primit pliantele, ci şi din relatarea unor experienţe ca aceasta: „Ca mamă a cinci copii găseam foarte puţin timp pentru a citi. Dar în zilele în care

Cuprins

spălam podelele şi le dădeam cu ceară, stăteam în colţul rămas uscat şi citeam acolo până când se usca ceara. Într-o zi am ajuns în colţ şi nu aveam nimic de citit. Atunci mi-am amintit de un pliant micuţ, pe care mi-l lăsase o doamnă, cu câteva săptămâni în urmă. Îl pusesem într-un vas gol pe care îl aveam pe radio. Deoarece era aproape m-am gândit să îl citesc, dacă tot stăteam fără să fac nimic. Am fost atât de convinsă de subiectul „Este iadul fierbinte?" încât am decis să analizez religia cu mai multă atenţie. Ca rezultat, atât eu cât şi soţul meu credem acum sincer adevărul şi mulţumiri fie aduse lui Iehova pentru multele căi, deşi mici, pe care le foloseşte pentru a-şi strânge oile."

Partea a 6-a (concluzie) – În jurul lumii cu vicepreşedintele

TOKYO, JAPONIA

Era trecut de ora 17, ora locală, când avionul de la Seul a aterizat pe aeroportul internaţional din Tokyo, unde servul de filială din Japonia şi soţia sa, împreună cu servul de district, aşteptau şi ei întoarcerea vicepreşedintelui Societăţii. Urma o întrunire specială de rămas-bun, pregătită pentru el în acea seară, aşa cum s-a anunţat în duminica anterioară în Tokyo. Aşadar, după o scurtă oprire la filiala Societăţii din Tokyo, el este dus la amfiteatrul municipal din Tokyo, Shibuya-Ku Kokaido, pentru a ţine o cuvântare la ora 19. Adunările din Tokyo şi Yokohama au aranjat să se întâlnească aici ca punct central. Spre încântarea tuturor, un public plin de apreciere de 446 vestitori ai Împărăţiei şi persoane cu bunăvoinţă au umplut parterul şi balconul acestei săli, aşteptând să primească instruire cu privire la voinţa lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte, pentru anul 1957 şi pentru timpurile care vor mai veni. Ei au primit un puternic imbold de a studia cu şi mai multă sârguinţă Biblia şi de a activa cu şi mai mult zel în predicarea "acestei veşti bune a împărăţiei". La această întrunire extrem de folositoare, un grup de pionieri speciali din apropierea oraşului Tokyo a strâns douăzeci şi şapte de persoane recent interesate. A fost prezent şi un profesor de la universitatea Waseda, o instituţie educaţională cu 25 000 de studenţi, unde preşedintele Societăţii s-a adresat unui grup mare de studenţi şi profesori, în primăvara anului 1956. Profesorul a fost încurajat să îşi continue studierea mesajului despre împărăţia nou-întemeiată a lui Dumnezeu.

A venit dimineaţa de joi, 31 ianuarie, iar vicepreşedintele a avut rara plăcere de a se bucura de serviciul obişnuit, din timpul micului dejun, de la Betel, în casa misionară şi în clădirea biroului de filială. În afară de comentariul făcut de el pe marginea textului biblic zilnic şi a rugăciunii sale de dinainte de masa de dimineaţă, întreaga discuţie a fost purtată în limba japoneză, nu doar de către membrii japonezi ai casei, ci şi de misionarii din alte ţări. A fost încântător să observăm cât de bine au arătat aceştia din urmă că pot vorbi despre Cuvântul lui Dumnezeu în limba numirii lor de misionari.

Următoarele ore ale dimineţii au permis încă o verificare a arhivelor şi facilităţilor filialei din Tokyo, iar o parte din după-amiază a fost folosită pentru a se vizita celelalte două case de misionari din alte părţi ale capitalei. Ne-a umplut

Cuprins

de bucurie să vedem că misionarii erau cazaţi în mod confortabil şi trăiau fericiţi împreună, ca şi colaboratori în serviciu, ajutându-se şi susţinându-se unii pe alţii, în unitate.

Ora programată de plecare, 19, s-a apropiat şi în jur de şaizeci de misionari, pionieri şi vestitori de grupă din Tokyo şi Yokohama s-au strâns la aeroportul internaţional din Tokyo pentru a-şi lua rămas-bun de la fratele Franz. Erau un grup vesel şi fericit, entuziaşti şi încrezători în expansiunea organizaţiei teocratice în Japonia, în viitor. În timp ce uriaşul avion PAA se înălţa în aer şi îl ducea pe fratele Franz către Hawaii, la filiala din Tokyo a venit timpul să se facă raportul de serviciu al Japoniei pe luna ianuarie. Ce a arătat totalizarea rapoartelor primite din toată ţara? Cea mai bună lună pentru serviciul Împărăţiei în Japonia, cu un nou record de 685 de vestitori, care arăta o creştere de 26% peste cea care se înregistrase în anul precedent de serviciu. Acest suflu de nouă energie dobândit i-a dus la un nou record în februarie, cu 693 de vestitori ai Împărăţiei. În Japonia, martorii lui Iehova i-au mulţumit pentru toate binecuvântările minunate primite în ianuarie 1957, care, fără îndoială, au fost predecesoarele unor binecuvântări şi mai mari ce aveau să vină.

ZBURÂND ÎNAPOI SPRE IERI ŞI LUNA TRECUTĂ

În timpul ultimelor ore de joi, ultima zi din luna ianuarie, avionul care îl ducea pe vicepreşedintele Societăţii a părăsit Japonia, cu Insula Wake din mijlocul Pacificului, ca primă oprire. Noi, pasagerii, am încercat să dormim în scaunele noastre rabatabile, cu centurile puse, pentru a fi în siguranţă, căci aveam să trecem prin unele turbulenţe. Miezul nopţii a trecut şi la ora 2:10 dimineaţa, vineri 1 februarie, ora locală a Tokyo, sau 5:10, ora insulei Wake, am aterizat pe acest micuţ atol în formă de V, vârful unui vulcan subacvatic inactiv, cu o suprafaţă de cinci kilometri pătraţi. Fusese un zbor de şapte ore de la Tokyo până acolo. Încă era întuneric când ne-am urcat iarăşi în avionul nostru PAA şi ne-am desprins de sol, la ora 6:48, ora insulei Wake. În curând s-a luminat în dimineaţa de vineri, prima zi din februarie. Ne-am continuat zborul spre vest, înspre apus. Acum era în jur de 10:12 dimineaţa, ora insulei Wake, iar fratele Franz s-a dus până în cabina pilotului pentru a întreba când aveam să ajungem în zona internaţională. “Am ajuns chiar acum!”, a spus acesta după ce a verificat. De fapt, nu se mai vedea nicio linie în oceanul de dedesubt, Pacificul, căci erau nori dedesubtul nostru. Dar aici se trasa linia timpului internaţional.

Deci aici am trecut linia datei internaţionale? Schimba asta vreun lucru? Da! Dar ce se întâmplase, atunci? Nu m-am simţit cu o zi mai tânăr, însă trecusem din ziua de vineri în cea de joi a aceleiaşi săptămâni, şi de la 1 februarie 1957 înapoi la 31 ianuarie. Toate orele pe care le-a pierdut vicepreşedintele zburând înspre răsărit de la New York, circa 24 000 de km, le recupera acum zburând înapoi spre vest. Ne măsuram acum timpul în raport cu Honolulu, destinaţia noastră, potrivit cu care câştigasem o zi din viaţa noastră. Aşadar, joi, 31 ianuarie, la ora 17:35, după ce am văzut o privelişte minunată a capului Diamond Head, am aterizat pe aeroportul din Honolulu, cu soarele strălucind puternic în vest. Fusese un zbor peste apă de opt ore şi cincizeci şi unu de minute, de la insula Wake. Cu totul trecuseră şaptesprezece ore şi jumătate de când părăsiserăm Tokyo, Japonia. Potrivit calendarului, am aterizat în Honolulu cu o oră şi jumătate înainte de a pleca din Tokyo.

Cuprins

HONOLULU, HAWAI

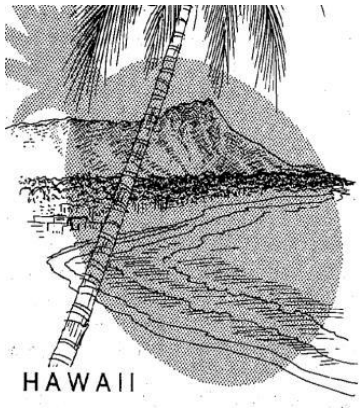

A fost o surpriză plăcută pentru martorii lui Iehova din Hawaii să afle, la începutul lunii octombrie, că aveau să fie vizitaţi de vicepreşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în primul weekend din februarie. Imediat au început să se facă planuri pentru a se ţine o adunare de district cu această ocazie. S-a sperat să se poată organiza acest congres în Hilo, pentru a promova lucrarea din Insula Mare a Hawaii, cu 240 km spre sud-est. Însă nu era încă disponibil niciun loc suficient de mare pentru a găzdui o astfel de întrunire. De aceea, s-a ales Clubul Chinez-American Pavilion din Honolulu, de aici din insula Oahu, acelaşi Pavilion unde vorbiseră preşedintele Societăţii şi secretarul său, în martie 1956.

S-a început lucrarea cu tipărirea a 50 000 de invitaţii speciale pentru persoanele cu bunăvoinţă, 40 000 de pliante obişnuite şi 572 de postere pentru vitrine. Mai târziu s-au făcut planuri şi pentru a se transmite la radio, pe unul dintre cele mai cunoscute canale, cuvântarea publică, şi astfel s-au mai distribuit încă 30 000 de pliante în insulele exterioare de pe teritoriul Hawaii, chiar în weekendul de dinaintea adunării de district. Această activitate avea să le permită persoanelor interesate care nu puteau să asiste personal la adunare să audă mesajul la radio. Alte metode de anunţare a oamenilor au fost reclamele la radio, anunţuri în şapte ziare şi trei promo-uri la televiziune, două în engleză şi unul în japoneză. S-au folosit toate metodele posibile pentru a promova acest eveniment important.

În cele din urmă a sosit seara când trebuia să sosească fratele Franz la Honolulu, cu ajutorul companiei Pan American Airways, în această ultimă escală din turneul de serviciu de unsprezece săptămâni, de pe tot cuprinsul globului. Aşadar, seara de joi, 31 ianuarie, i-a găsit pe cei aproximativ 250 de martori ai lui Iehova la aeroport, pentru a-i face călătorului o primire tipică hawaiană. După puţină întârziere cauzată de trecerea prin vamă, de la aeroport, fratele a reuşit în sfârşit să ajungă la ei, iar aceşti membri ai societăţii globale a Lumii Noi au început să îl acopere cu tradiţionalele ghirlande de flori proaspete, cincizeci şi patru de ghirlande mai exact, unele dintre acestea fiind în stil hawaian! Copleşit, fratele Franz nu a vrut să se despartă atât de curând de aceşti noi prieteni. Spre încântarea lor, el a anunţat că avea să le povestească totul despre călătoria sa la Sala Împărăției Central Unit, la ora 19:30 în acea seară. Această Sală a Împărăției este chiar lângă clădirea filialei din Honolulu a Societăţii Watch Tower, unde un loc de întrunire al martorilor lui Iehova a fost numit pentru prima oară Sala Împărăției cu douăzeci de ani în urmă, după vizita judecătorului Rutherford, din aprilie 1935. Aproape toţi cei din grupul de primire s-au îndreptat spre locul stabilit, iar la 19:45 a început întrunirea în care trebuiau să audă relatarea despre călătorie, cu 173 de persoane înghesuite în sală. Timpul disponibil era foarte convenabil căci, din cauza unei alte programări a Clubului Chinez-American Pavilion, lucrătorii adunării de district nu au putut să intre în acest loc până la ora 23, pentru a face pregătirile finale pentru ziua de deschidere. Aşadar, imediat după povestirea călătoriei, mulţi s-au schimbat imediat în haine de lucru şi au început să muncească în Pavilion, iar în jurul orei 2:30, vineri dimineaţa, totul era pregătit pentru sesiunea de deschidere.

Cuprins

Cei ce au sosit la ora 9 pentru adunarea iniţială au văzut tema “Expansiunea închinării curate”, cu litere îngroşate, de ambele părţi ale scenei Pavilionului. La stânga au văzut o replică a globului pământesc cu o proiecţie pictorială a lanţului de insule hawaiene. Partea laterală înfăţişa progresul lucrării până în 1937, arătând toate insulele colorate cu maro, în afară de Oahu, care era colorată cu galben, ceea ce arăta că atunci era doar o adunare în Hawaii, iar lucrarea se făcea numai pe o singură insulă. Cealaltă parte arăta progresul lucrării de mărturie până în 1957. Aici, lanţul insulelor era colorat tot cu galben, fiind cufundat în „lumina aurie a adevărului Împărăţiei” de expansiunea închinării curate şi arătând acum un total de şaptesprezece adunări. Pentru a transmite mai departe ideea de belşug, o tavă mare cu fructe adevărate hawaiene decora centrul scenei Pavilionului şi printre plantele colorate din faţa scenei erau ananaşi mari hawaieni. Scena era completată de alte plante hawaiene.

La această oră, 275 de persoane au sosit aici pentru a pleca pe teren, iar după o jumătate de oră de instruire, ei au pornit pe teren. De data aceasta, anunţarea discursului public a avut loc pe străzi în alt fel. În loc ca fraţii să se plimbe, ca de obicei, cu pancarte mari, de-a lungul şi de-a latul străzilor, cei veniţi la congres au pus semne mari pe beţe şi le afişau deasupra capetelor oamenilor. Acestea erau echipate şi cu săgeţi colorate pentru a atrage şi mai mult atenţia.

După luarea mesei la bufetul cu autoservire, care a fost instalat de-a lungul amfiteatrului Pavilionului, cu mese lungi sub un cort mare, a urmat un program cu cuvântări despre prosperitate spirituală şi cunoştinţă exactă şi vestirea împărăţiei lui Iehova cu reviste, acest lucru fiind indicat cu demonstraţii practice. Numele celor care au luat parte la aceasta şi la părţile următoare ale programului congresului, cum ar fi: Fajardo Ito, Samson Akiyoshi, Yoshikawa Chum, Chong Kong, Lu Shigemi, Kawasaki Ah You, Uchimura Liu, Palusky Kealoha, Nako Krautheim, Higa şi Tyson, au arătat adunarea poliglotă şi multi-rasială a locuitorilor din Hawaii şi că societatea Lumii Noi este compusă din „oameni de orice fel”, pe care Dumnezeu îi salvează prin Isus Cristos.

În timpul după-amiezii, la studiourile canalului de televiziune WGBM, fratele Franz a fost transmis în direct la „Timpul Oaspeţilor”, timp de două minute şi jumătate. De asemenea, după sesiunile de după-masă, douăzeci şi cinci de misionari şi pionieri speciali de pe mai multe insule din Hawaii s-au strâns pentru o întâlnire neprogramată de la Sala Împărăţiei, de lângă filială, şi au ţinut o întrunire specială de o oră şi jumătate cu fratele Franz. În acest timp s-au analizat probleme de serviciu şi întrebări biblice interesante. Fratele Franz le-a reamintit în special acestor vestitori cu timp integral de poziţia lor privilegiată în Hawaii şi i-a sfătuit să continue să dea un frumos exemplu de serviciu zelos.

Vineri seara, asistenţa de 940 de persoane a beneficiat de cuvântări despre nevoia spirituală şi unitatea din cadrul societăţii Lumii Noi, expuse de servul de circuit pentru zona Hawaii şi de servul de filială al Societăţii, Keith W. Stebbins. După aceştia, fratele Franz şi-a ţinut primul său discurs oficial de pe scenă pentru a duce la punctul culminant o zi perfectă. Asistenţa din această seară, de 940 de persoane, a ieşit minunat în evidenţă în contrast cu cei 918 martori care raportau serviciu de teren în timpul lunii precedente, ianuarie, cifră care era totuşi de opt ori mai mare decât obiectivul de creştere de 10% a numărului de vestitori activi din Hawaii. Aşadar, s-a arătat că este posibil să se crească şi mai mult în Hawaii, şi aceasta în scurt timp.

Cuprins

Duminică dimineaţa s-au strâns la Pavilion 650 de persoane, pentru a asculta discursul de dedicare şi botez. Botezul candidaţilor a avut loc în albastrul Ocean Pacific, lângă băile publice de pe plaja Waikiki. După ce toţi ceilalţi fuseseră cufundaţi, un candidat de pe insula Molokai a sosit mai târziu la plajă, însă după ce s-a constatat că era informat asupra botezului şi după ce a răspuns individual, afirmativ, la întrebările decisive pe care i le-a pus vorbitorul, servul de filială, acest candidat nerăbdător a fost şi el cufundat, singur, aducându-se astfel numărul total al celor botezaţi la cincizeci şi doi, nouăsprezece fraţi şi treizeci şi trei de surori. Tema de după-masă, „Să punem mărturie cu un scop”, a fost prezentată mai întâi într-un discurs, iar apoi într-o demonstraţie din patru părţi, pregătită de servul de circuit. După aceasta a urmat un simpozion cu trei părţi, intitulat „O carieră în Societatea Lumii Noi”, iar în cadrul acesteia s-a subliniat importanţa serviciului de pionierat. Participarea la această sesiune a fost de 755 de persoane.

Cuvântările de seara au fost pregătite în aşa fel încât să le aducă foloase vestitorilor Împărăţiei de toate vârstele, copii, adulţi, femei şi bărbaţi bătrâni şi persoane interesate. Ca eveniment de încheiere, servul de filială i-a cedat cu foarte multă amabilitate locul vicepreşedintelui pentru a vorbi în locul lui, în locul cuvântării care fusese programată, „Administrarea potrivită a îndatoririlor de supraveghetor”. Cei adunaţi pentru această ocazie au fost încântaţi să audă anunţându-se că 1005 persoane erau aşezate la masa spirituală a lui Iehova, la Pavilion, cea mai mare adunare de slujitori de până atunci. Înainte de încheiere s-au citit scrisori cu urări de bine din Chicago, Illinois, Insulele Filipine şi insula Canton, unde o soră singură care era din Hawaii conduce acum lucrarea de mărturie sub îndrumarea filialei hawaiene.

Duminică, 3 februarie, ultima zi de congres, a sosit cu nori încărcaţi şi cu puţină ploaie. Cât de favorabilă urma să fie vremea pentru întrunirea publică de după-masa, de la Pavilion? Cu o seară în urmă, participanţii de la congres se împrăştiaseră până pe frumoasele terenuri din faţa Pavilionului, din lipsă de spaţiu. Cu încredere, programul de dimineaţa al congresului a continuat, cu o asistenţă de 860 de persoane. Slujitorii tineri au fost sfătuiţi în mod special să nu cedeze dorinţelor tinereţii şi toţi cei prezenţi au fost sfătuiţi, cu înţelepciune, să fie foarte atenţi la asocierea cu cei din lume şi să nu compromită niciodată principiile creştine. Această sesiune s-a încheiat cu sfaturi utile despre cum se poate fugi de materialism şi cum se poate împlini necesitatea de expansiune a închinării curate.

Se făceau acum pregătiri finale pentru marele punct culminant al oricărui congres al Societăţii Lumii Noi, discursul public. Din fericire, cerurile de iarnă hawaiene nu au făcut să curgă ploaia rece, iar temperatura nu a fost foarte scăzută. Subiectul, „Pacea lumii noi în timpul nostru – De ce?” fusese anunţat şi promovat cu ajutorul tuturor metodelor disponibile. Publicul a reacţionat. În timp ce vorbitorul, vicepreşedintele Societăţii, se adresa auditoriului său vizibil, discursul său a fost înregistrat pe casetă. După o jumătate de oră, acea parte a discursului a fost dusă imediat la studiourile canalului de radio KPOA, nu departe de locul congresului, iar transmiterea sa a început la 15:45. Următoarea jumătate de oră de discurs public neîntrerupt de la Pavilion a fost, în acelaşi fel, înregistrată pe casetă, care a fost dusă iarăşi, în grabă, la sediul KPOA, iar transmiterea sa, în continuarea celeilalte, a urmat neîntreruptă. Ultimele cincisprezece minute ale discursului, cu apelul la ascultători de a urmări în continuare obiectivul păcii Lumii Noi şi de a-şi exprima speranţa iubitoare pentru bucuria lor eternă datorită acesteia, au fost şi ele

Cuprins

înregistrate şi transmise de KPOA, transmisie care a luat sfârşit la orele 17. Un canal mai îndepărtat de radio, KILA, de pe Insula Mare din Hawaii, era în legătură cu KPOA şi a retransmis întregul discurs celor 80000 de locuitori ai insulei, în special celor din Hilo. După discursul public, servul de filială a exclamat: „Aceasta este ultima întrunire pe care o vom ţine în acest loc.” Cum aşa? „A devenit acum prea mic!” Da, asistenţa atinsese proporţiile celei mai mari adunări publice a martorilor lui Iehova din Hawaii, o nouă asistenţă record de 1472 de persoane prezente, fără a lua în calcul asistenţa nevăzută care a ascultat discursul la radio.

O scurtă pauză, după care s-a hotărât să se asculte un rezumat al articolului de studiu săptămânal al *Turnului de veghere,* iar apoi servul de filială a îndemnat să „Rămâneți între granițele Societăţii Lumii Noi”. Era sigur că mulţi din public aveau să rămână la partea finală a congresului, căci atunci când vicepreşedintele a venit din nou pe scenă, pentru a da o concluzie oficială a acestui ospăţ spiritual, era încă prezentă cea mai mare asistenţă de până atunci la o întrunire publică, un număr de 1128 de persoane, atente toate la program. După ce şi-a mai exprimat o dată aprecierea pentru ocazia de a vizita aceste frumoase insule şi de a-i cunoaşte pe toţi ascultătorii săi interesaţi de Cuvântul lui Dumnezeu, prieteni noi, el a încheiat congresul cu o rugăciune fierbinte lui Iehova Dumnezeu, pentru prosperitatea spirituală dată prin intermediul Regelui Isus Cristos. Cu mult timp după încheierea congresului au început ploile, către miezul nopţii.

Am avut la dispoziţie încă o seară pentru a ne întâlni cu aceşti prieteni Hawaieni spirituali. Aşadar, la sfârşitul congresului s-a anunţat că vicepreşedintele avea să le vorbească din nou la Sala Împărăției, Central Unit, tuturor celor dispuşi să vină. În ciuda ploii, 303 persoane au umplut frumoasa Sală a Împărăției până la refuz şi au primit şi mai multe încurajări pentru a-i cânta lui Iehova “cântarea nouă”. Întrunirea din seara următoare, marţi, 5 februarie, a fost diferită. A fost una de rămas bun, la aeroportul din Honolulu. Mulţi prieteni hawaieni, împreună cu misionarii, au umplut sala de aşteptare şi i-au dăruit ghirlande superbe de flori, dulciuri şi alte amintiri vicepreşedintelui, care era pe punct de plecare. Ei l-au urmat până la poarta spre pista de decolare. După un ultim *Aloha!* tuturor, fratele Franz a intrat pe uşa avionului. La scurt timp după ora 22, avionul PAA se îndepărta de clădirea aeroportului şi pornea pe pistă, pierzându-se în scurt timp în zare, în întunericul cerului înnoptat, cu norii picurând de sus şi cub cerurile hawaiene luminate de stele.

OAKLAND, CALIFORNIA.

Sosirea avionului pe continentul american a avut loc în ziua următoare, după 7 dimineaţa, la aeroportul internaţional din San Francisco. Treisprezece fraţi, toţi servi şi reprezentanţi ai numeroaselor adunări din zona San Francisco-Oakland a Californiei, erau prezenţi. Fratele Franz le-a dăruit fiecăruia dintre ei câte o ghirlandă proaspătă de flori din Hawaii. Servul însărcinat cu relaţiile publice al circuitului îşi cunoştea sarcina şi, înainte de întrunirea de seară, s-a făcut la canalul de radio KLX o înregistrare de şapte minute a unui interviu cu fratele Franz, iar apoi încă un interviu la fostul canal de radio al Societăţii Watch Tower, KROW. Invitaţiile la întrunirea de seară de la Amfiteatrul Municipal din Oakland, California, au fost limitate, pentru a nu atrage o mulţime prea mare. Şi totuşi, la orele 20, după un minunat program muzical de jumătate de oră, încăpătorul amfiteatru conţinea o mulţime de 8091 persoane care voiau să-l asculte pe cel ce călătorise în toată lumea, dându-şi primul raport în Statele Unite ale Americii.

Cuprins

Ascultătorii au venit de departe, chiar şi din Los Angeles, spre sud. Toţi s-au întors apoi la treburile lor, înviorați de relatarea de două ore a călătoriilor fratelui.

În dimineaţa următoare, joi, 7 februarie, vicepreşedintele a urcat la bordul avionului pentru a ajunge la sediul din Brooklyn al Societăţii Watch Tower. A fost un zbor direct, care a traversat ţara în peste opt ore, spre vest, înainte de a ateriza în siguranţă, după ce a făcut câteva rotiri în aer din cauza aglomeraţiei de pe aeroport, pe aeroportul internaţional Idlewild din Long Island, chiar lângă New York. Preşedintele Societăţii şi secretarul trezorier erau amândoi de faţă pentru a-l primi pe fratele Franz, împreună cu un număr destul de mare de alţi membri ai familiei Betel de la Brooklyn. A fost o reîntâlnire plină de bucurie şi încă mai erau ghirlande de flori hawaiene pentru a le dărui celor din comitetul de primire. În jurul orei 10:30 am ajuns înapoi la casa Betel, recunoscători lui Iehova pentru puterea sa şi pentru bunătatea cu care ne ocrotise pe toţi. Turul de serviciul în jurul lumii al vicepreşedintelui durase şaptezeci şi şapte de zile, inclusiv ziua câştigată de traversarea liniei de timp internaţională din Pacific, adică unsprezece săptămâni întregi. Au fost vizitate şaptesprezece teritorii diferite din afara continentului american şi fuseseră aranjate întruniri cu membrii societăţii globale a Lumii Noi de martori ai lui Iehova. Peste tot pe unde erau membrii acestei societăţi a Lumii Noi, aceştia şi-au exprimat dorinţa şi speranţa de a asista la următorul congres internaţional al martorilor lui Iehova, deja anunțat, de pe marele stadion al oraşului New York, în vara anului 1958.

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI

- **Numărul din 15 septembrie 1955 al *Turnului de veghere*, la pagina 572, paragrafele 38 şi 39, afirmă că Satan nu i-a promis Evei nemurirea în Eden. Dar atunci cine a inventat această învăţătură şi când? A fost ea predată pentru prima oară în timpul lui Nimrod? – E.D., Statele Unite.**

Satan, ca tată al minciunii şi sursa oricărei religii false, este responsabil, desigur, pentru învăţătura nemuririi sufletului omenesc. Cu toate acestea, se pare că nu putem trage concluzia că el ar fi învățat-o pe Eva ceva despre nemurirea unui suflet separat şi distinct de trup, ci mai degrabă că el a făcut-o să creadă că, chiar şi fiind în carne, ea nu avea să moară deloc.

În ceea ce priveşte timpul când a apărut această învăţătură – că morţii nu mor de fapt, ci continuă să trăiască, cartea *Calificaţi pentru a fi servi* arată că aceasta era crezută de mulţi oameni înainte de potop, în zilele lui Noe. Se pot găsi dovezi ale acestui lucru în faptul că supravieţuitorii au pus mâncare în mormintele morţilor lor. Prezenta învăţătură a nemuririi sufletului omenesc nu poate fi, totuşi, urmărită istoric până în timpurile de dinainte de potop, deoarece toată închinarea falsă a fost ştearsă de pe faţa pământului la potop şi numai închinarea curată a mai rămas după acesta. Întrebarea care se poate ridica, totuşi, este cu privire la când a apărut iarăşi, după potop, învăţătura despre un suflet nemuritor care supravieţuieşte după moartea trupului, dar cel puţin ştim că până la data morţii lui Nimrod aceasta era răspândită deja, căci soţia lui i-a învăţat pe oameni că după moartea lui, el devenise un zeu şi trebuiau să i se închine.

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI
13 octombrie: Vindecarea națiunilor s-a apropiat. Parag. 1-21, pag. 557.
20 octombrie: Vindecarea națiunilor s-a apropiat. Parag. 22-24, pag. 563.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:
Ce traducere a Bibliei este acum traducrea de bază folosită în „Turnul de veghere”? P. 546, nota marginală.
De ce o persoană poate face ceva greșit, în timp ce conștiința sa îi spune că este corect? P. 547, parag. 4.
Ce două mari organizații se află într-un conflict puternic? P. 550, parag. 3.
Care din cele șapte minuni ale lumii antice a fost construit de un rege pentru a fi pe placul soției lui? P. 553, parag. 3.
Cum împlinește profeția starea prezentă a Babilonului? P. 555, parag. 2.
În ce sens sunt bolnave națiunile lumii? P. 557, parag. 1.
De ce a călătorit împărăteasa din Seba 1.500 de mile pentru a avea o întrevedere cu regele Solomon? P. 561, parag. 14.
Ce vindecare a făcut Isus, care era mai mare decât vindecarea de către el a celor infirmi şi bolnavi? P. 563, parag. 22.
Cum a încheiat un călător un zbor cu avionul, aproape cu o zi înainte să-l înceapă? P. 572, parag. 1.
De ce nu se poate spune că doctrina nemuririi sufletului și-a avut începutul în Eden? P. 575, parag. 3.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:
AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 OCTOMBRIE 1957 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

RĂBDARE CA CEA A LUI IOV ÎN TIMPUL SFÂRŞITULUI - Pag. 709

AVEŢI GRIJĂ LA DARURI! - Pag. 726

ELEVII DE LICEU - ANALFABEŢI ÎN BIBLIE - Pag. 728

SĂ GĂSIM SCOPUL PENTRU A TRĂI - Pag. 728

ŢINEŢI PASUL CU SOCIETATEA LUMII NOI - Pag. 732

PETIŢIE CĂTRE GENERALUL TRUJILLO - Pag. 733

UN NOU GRUP DE MISIONARI A ABSOLVIT - Pag. 741

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 742

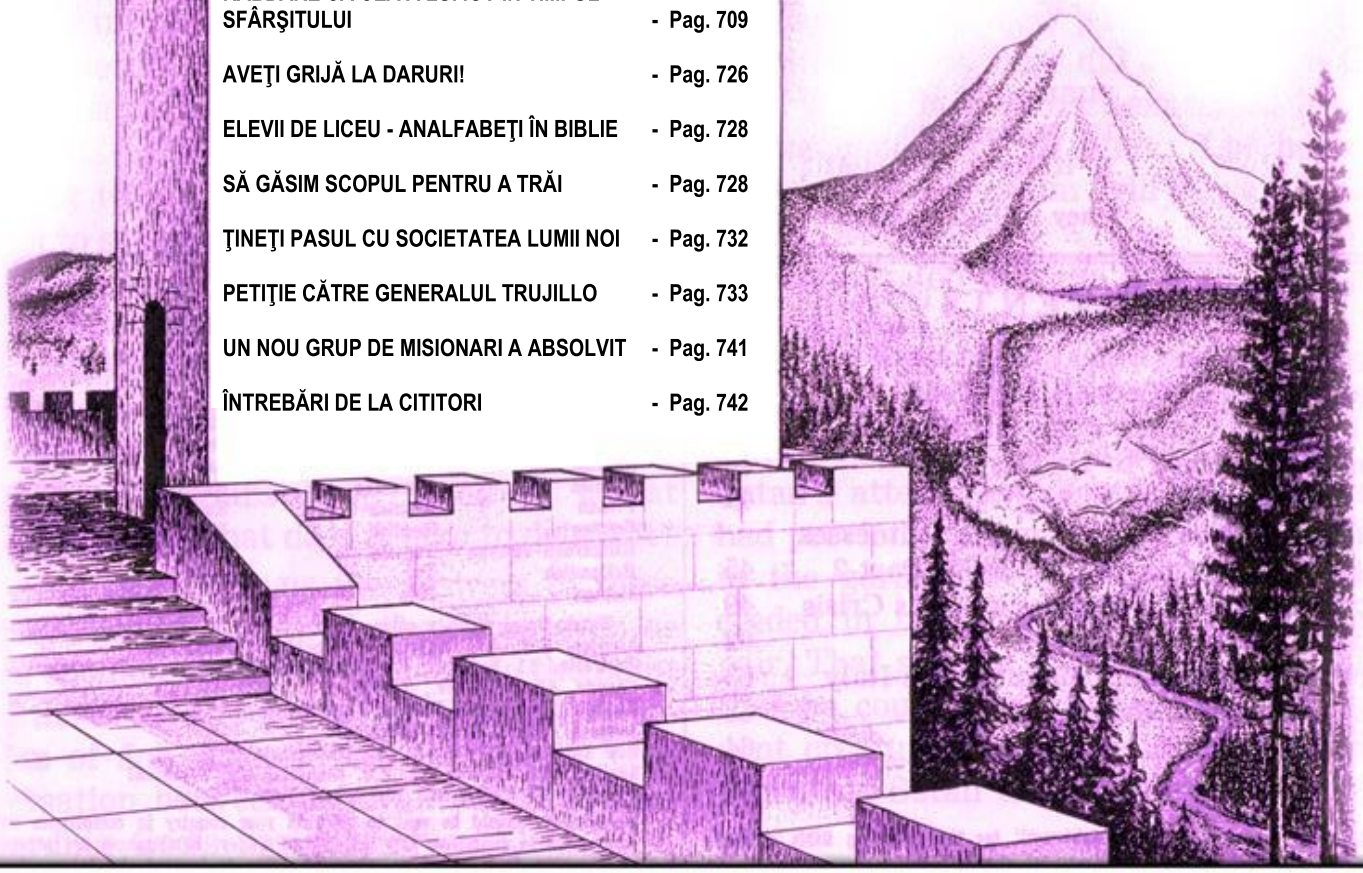

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

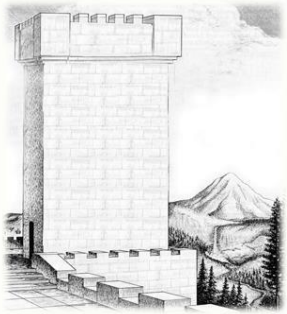

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1957 **Nr 19**

RĂBDARE CA CEA A LUI IOV ÎN TIMPUL SFÂRŞITULUI

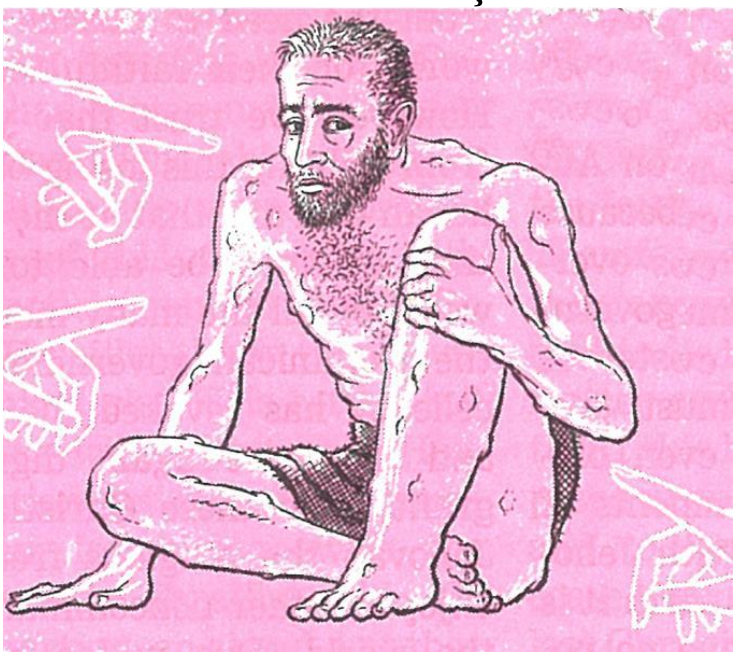

„Aţi auzit de perseverența lui Iov şi aţi văzut sfârşitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecțiune şi îndurător.” – Iac. 5:11.

Din ce în ce mai mult partea de lume cunoscută sub numele de Creştinătate refuză să-l recunoască pe Dumnezeu „al cărui nume este IEHOVA”, Cel Prea Înalt pe tot pământul. (Ps. 83:18, *AV*) Este, oare, de mirare că judecăţile Sale sunt executate asupra Creştinătăţii, care mai mult decât toate celelalte comunităţi religioase ale lumii ar trebui să-l recunoască pe Tatăl ceresc al lui Isus Cristos? Pe scurt, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, El va trece prin sabie ţinutul Creştinătăţii pentru a-i tăia pe cei care refuză cu încăpăţânare să I se închine în spirit şi în adevăr. (Apoc. 16:14, 16; Ioan 4:24). În acel război universal dintre Iehova Dumnezeu şi lumea Diavolului, relaţiile de familie nu vor decide dacă cineva va fi cruţat şi va supravieţui după sfârşitul lumii vechi, în lumea nouă de dreptate şi integritate a lui Dumnezeu. Stabilind regula care-l va ghida în executarea acestor judecăţi drepte, El i-a spus, cu mult timp în urmă,

Cuprins

profetului Ezechiel (cu puţin timp înainte de distrugerea oraşului Ierusalim şi pustiirea provinciei evreieşti, în anul 607 î.e.n.):

[2] „Chiar de ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni: Noe, Daniel şi Iov, ei nu şi-ar mântui decât sufletul lor prin dreptatea lor, zice Domnul Iehova… şi chiar dacă ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni, pe viaţa Mea, zice Domnul Iehova, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, şi ţara ar ajunge un pustiu… şi chiar dacă ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni, pe viaţa Mea, – zice Domnul Iehova – că n-ar mai scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa… şi chiar dacă ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel şi Iov, pe viaţa Mea – zice Domnul Iehova – că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin dreptatea lor." – Ezec. 14:12-20, *AS*.

[3] Când Dumnezeu l-a inspirat pe Ezechiel să scrie acele judecăţi aspre, profetul Daniel era încă în viaţă, cu Ezechiel, în ţinutul Babilon. Omul Iov nu trăia. Credinciosul Avraam, care a murit în anul 1844 î.e.n., era stră-străunchiul lui Iov, astfel că până în timpul lui Ezechiel Iov murise de aproximativ 900 de ani. Noe, supravieţuitorul marelui potop şi strămoşul comun al lui Avraam şi Iov, de asemenea, murise la 350 de ani după potop, sau în anul 2020 î.e.n. Toţi aceşti trei oameni, Noe, Daniel şi Iov avuseseră vieţi ireproşabile. Toţi trei s-au închinat lui Dumnezeu, Iehova; de fapt, înregistrarea din Sfânta Biblie arată că toţi erau martori ai lui Iehova. Datorită dreptăţii lor în faţa lui Dumnezeu, Noe a supravieţuit după sfârşitul vechii lumii care a fost distrusă de potop; Daniel a supravieţuit nu numai distrugerii Ierusalimului, ci şi răsturnării marii puteri mondiale Babilon; iar Iov a supravieţuit perioadei de judecată în care a fost capturat fără voia sa de Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi", şi a trăit 140 de ani după aceea. Toţi trei au fost cruţaţi datorită dreptăţii lor şi de aceea Iehova Dumnezeu i-a dat ca exemple de dreptate care duce la propria noastră izbăvire prin puterea lui Dumnezeu.

[4] Noe, Daniel şi Iov nu erau în Ierusalim când a fost distrus în 607 î.e.n. Înseamnă acest lucru că nimeni nu a fost salvat din ruinele oraşului care odată fusese sfânt? Nu; o rămăşiţă a evreilor, inclusiv Ieremia şi Ghedalia, ca să nu mai vorbim de cei care nu erau evrei, precum Recabiţii şi Ebed-Melec, au fost salvaţi de distrugerea Ierusalimului. Exact cum Iehova îi spusese lui Ezechiel în legătură cu aceasta: „Tot va fi o rămăşiţă care va scăpa, care va ieşi din el, şi anume: fii şi fiice. Iată, aceştia vor veni la voi, le veţi vedea purtarea şi faptele, şi veţi fi mângâiaţi de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului… şi veţi ştii că nu fără motiv fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul Iehova." (Ezec. 14:22, 23, *AS*) Din această rămăşiţă mulţi evrei s-au întors, şaptezeci de ani mai târziu, din ţinutul în care fuseseră exilaţi, şi au reconstruit Ierusalimul şi templul pentru numele lui Iehova, pentru a reînvia închinarea Sa.

[5] Va exista o rămăşiţă de supravieţuitori în timpurile noastre? Noe, Daniel şi Iov nu au fost încă înviaţi din morţi, pentru a fi aici în timpul distrugerii lumii de la Armaghedon, pentru a fi singurii supravieţuitori ai distrugerii Creştinătăţii şi ai restului lumii. Însă acum există un popor creştin cu dreptate adevărată, precum Noe, Daniel şi Iov; şi potrivit propriei promisiuni profetice a lui Iehova aceşti

martori drepți ai Săi vor fi cruţaţi şi vor supravieţui distrugerii vechii lumi în dreapta lume nouă. „De dragul celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate. Cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului.” (Mat. 24:22, 37). Am dori să fim printre acei supravieţuitori.

[6] Discipolul lui Isus numit Iacov a scris despre venirea judecăţii asupra acestei lumi rele şi a spus: „Iată că Judecătorul stă în faţa uşilor. Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi de răbdare pe profeţii, care au vorbit în numele lui Iehova. Iată că noi îi numim fericiţi pe cei ce au perseverat. Aţi auzit de perseverenţa lui Iov, şi aţi văzut sfârşitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecţiune şi îndurător.” (Iac. 5:9-11) Potrivit încurajărilor lui Iacov către noi, şi noi vrem să fim numiţi fericiţi. Şi noi vrem ca Iehova Dumnezeu să fie plin de milă şi de tandră afecţiune şi îndurător faţă de noi şi să nu ne distrugă când îşi va executa judecăţile, în timpul războiului de la Armaghedon.

[7] Însă doar pentru că ne dorim acest lucru nu înseamnă că se va şi întâmpla. Trebuie să perseverăm; trebuie să suferim răul şi să avem răbdarea profeţilor lui Iehova. Mai mult, răul pe care-l suferim nu trebuie să fie pentru păcatele noastre împotriva lui Iehova Dumnezeu. Profeţii Săi nu au suferit pentru că greşiseră şi păcătuiseră împotriva lui Iehova Dumnezeu. Nu; ei au suferit de pe urma răului pe nedrept, pentru că aşa trebuiau să-şi dovedească răbdarea. Ei au suferit deoarece credeau în Dumnezeu, I se închinau neîncetat şi puneau mărturie despre El. Suferinţele lor nu au fost provocate de Dumnezeu, ci Dumnezeu a permis ca aceste suferinţe să vină peste ei, pe nedrept, pentru a-i testa şi a vedea dacă acestea îi vor face să renunţe la închinarea şi serviciul lui, renunţând la Dumnezeu. Îndurând până la sfârşitul testului credincioşiei lor, ei urmau să-l justifice pe Iehova drept Dumnezeu şi Suveran universal şi Dumnezeu urma să îi recompenseze cu un sfârşit fericit şi să fie plin de tandră afecţiune şi îndurare faţă de ei. Astfel Dumnezeu urma să demonstreze, în faţa tuturor acuzatorilor, că a permis ca ei să sufere pentru acest scop şi că poate să ridice oameni din omenirea păcătoasă, care îşi păstrează integritatea faţă de El. Iacov îl numeşte în mod specific pe Iov drept un exemplu relevant al felului în care acţionează Dumnezeu. Aşadar, ca o încurajare pentru noi să perseverăm până la sfârşitul fericit, ar trebui să ne familiarizăm cu cartea lui Iov.

FORŢÂND CHESTIUNEA PERSEVERĂRII

[8] Iov a trăit în ţara Uţ, Arabia din zilele noastre, nu departe de Golful Aqaba. Atunci Dumnezeu însuşi a spus referitor la Iov: „Nu este nimeni ca el pe pământ, un om ireproşabil şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău.” (Iov 1:8) Aceasta şi alte circumstanţe îl localizează pe Iov în Uţ aproximativ în acelaşi timp în care verii săi îndepărtaţi, cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, erau în sclavie în ţara Egiptului. Până atunci Iosif, fiul lui Israel, murise, după ce îndurase multă suferinţă nedreaptă, însă rămăsese fără păcat în faţa lui Iehova Dumnezeu. Moise, un văr îndepărtat al lui Iov, încă nu se ridicase ca profet al lui Iehova, ca să conducă cele douăsprezece seminţii ale lui Israel din sclavia

egipteană. Era, deci, normal ca Iehova Dumnezeu să atragă atenţia asupra lui Iov, ca martor al Său, care nu avea egal pe pământ. Cum s-a întâmplat acest lucru?

[9] Puterea lui Dumnezeu îndepărtează vălul de invizibilitate şi vedem în lumea spirituală o mulţime de îngeri care se adună în faţa Dumnezeului Cel Preaînalt, întâlnire la care Dumnezeu i-a poruncit lui Satan să vină. Ce s-a întâmplat la acea întâlnire? Iată povestirea din cartea lui Iov: „Fiii [adevăratului] Dumnezeu au intrat să se înfăţişeze înaintea lui Iehova, iar Satan a intrat şi el cu ei. Atunci Iehova i-a zis lui Satan: 'De unde vii?' Şi Satan i-a răspuns lui Iehova: ‚De la colindarea şi de la cutreierarea pământului.' Şi Iehova i-a mai spus lui Satan: 'Ţi-ai îndreptat inima spre slujitorul Meu Iov? Ai văzut că nu este nimeni ca el pe pământ, un om ireproşabil şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău'. Dar Satan i-a răspuns lui Iehova: 'Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai ridicat Tu un gard în jurul lui, în jurul casei lui şi în jurul a tot ce are el? Ai binecuvântat lucrarea mâinilor lui, iar animalele lui au umplut pământul. Dar acum întinde-Ţi mâna, şi atinge-te de tot ce are [şi vei vedea] dacă nu Te va blestema în faţă.' Atunci Iehova i-a spus lui Satan: 'Iată că tot ce are el este pe mâna ta. Numai împotriva lui să nu-ţi întinzi mâna.' Şi Satan a ieşit dinaintea feţei lui Iehova." - Iov 1:6-12.

[10] Iov nu ştia despre această întâlnire din cer, ce întrebare importantă se discutase şi ce trebuia făcut pentru a primi adevăratul răspuns la această întrebare. Aici era dificultatea pentru Iov. El nu ştia că fusese ales să demonstreze că Dumnezeu poate ridica persoane drepte să-i fie martori pe pământ şi că aceştia vor ține la integritatea lor faţă de Dumnezeu, în ciuda tuturor suferinţelor nedrepte pe care el le poate permite, pentru a le testa închinarea altruistă față de el. Iov, fiind martorul lui Iehova de pe pământ, fără egal, nimeni nu era mai potrivit ca Iov să demonstreze această chestiune în favoarea lui Iehova.

[11] Iov acționa ca preot al lui Iehova Dumnezeu pentru familia sa. Soţia sa trăia şi avea şapte fii şi trei fiice. În afară de aceasta, avea 7.000 de oi şi 3.000 de cămile, având în total 10.000 de animale; de asemenea, avea 500 de perechi de boi şi 500 de măgăriţe şi mulţi servitori. În pofida averii sale, Iov nu era materialist. Nu era atât de absorbit de bunurile sale materiale încât să uite de Dumnezeu, care era adevărata sursă a bogăţiei sale. El nu a încercat să-şi sporească bogăţia materială, fiind necinstit sau încălcând legile lui Dumnezeu şi nearătând frică de Dumnezeu. Iov vroia ca cei zece copii ai săi să se teamă de Dumnezeu şi să rămână în favoarea Sa. Astfel că, după ce cei şapte fii ai săi dădeau ospeţe pentru cele trei surori, la cele şapte case ale lor, Iov acţiona ca intermediar între ei şi Iehova: „Iov le trimitea vorbă şi ei se sfinţeau. Şi el se scula dis-de-dimineaţă şi aducea jertfe arse după numărul tuturor. Căci Iov zicea: 'Poate că fiii mei au păcătuit şi l-au blestemat pe Dumnezeu în inima lor.' Aşa făcea Iov întotdeauna." (Iov 1:1-5). Atunci Iehova Dumnezeu nu stabilise preoţia exclusivă în seminţia lui Levi, seminţia profetului Moise.

[12] Ca răsplată, Iehova Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iov pentru închinarea Sa credincioasă, ca martor al lui Iehova, şi l-a binecuvântat cu bunuri materiale care trebuiau folosite corect. Lui îi puteau fi încredinţate aceste bunuri materiale.

Cuprins

Cu mult înainte de acea perioadă Dumnezeu îl binecuvântase la fel pe strămoşul lui Iov, Avraam, şi de asemenea, pe fiul lui Avraam, Isaac, şi pe nepotul său Iacov. Deci nu era ceva nou ca Dumnezeu să sporească avuţiile materiale ale slujitorului său Iov şi să-l protejeze împotriva atacurilor duşmanilor. Cu siguranţă, Dumnezeu nu i-a binecuvântat pe slujitorii săi cu bunuri materiale doar pentru a-l îmbogăţi pe duşmanul necinstit. Din acest motiv Dumnezeu a ţinut aceste bunuri departe de mâinile păcătoşilor egoişti şi lacomi. Iov, Avraam, Isaac şi Iacov nu se aşteptau să meargă la cer şi să fie răsplătiţi doar acolo după moarte. Astfel că Dumnezeu le-a răsplătit speranţele pământeşti şi i-a binecuvântat pe pământ. Cine, atunci, avea drept să obiecteze împotriva acestor bogăţii materiale ale lui Iov? Nimeni.

[13] Cu toate acestea, Satan Diavolul nu vroia ca Dumnezeu să primească satisfacţie de la Iov; de aceea l-a acuzat pe Iov. Să remarcăm că Satan nu l-a acuzat pe Iov, cum nici nu putea, că era materialist şi folosea greşit toate bunurile materiale cu care Iehova îl binecuvântase. Nu; până atunci Iov trecuse testul materialismului. Tot ceea ce mai putea face Satan era să acuze starea inimii lui Iov. Satan Diavolul a spus că Iov era materialist şi îl slujea pe Iehova doar pentru binele material pe care putea să-l obţină de pe urma acestei slujiri. Pentru a demonstra starea inimii şi slăbiciunea integrităţii lui Iov, Satan a sugerat ca Iehova să-i ia toate bunurile materiale. Bineînţeles, Iehova nu putea să facă personal acest lucru; însă, pentru a permite ca această întrebare să primească răspuns, l-a lăsat pe Satan Diavolul şi slujitorii săi de pe pământ să-i ia lui Iov aceste bunuri materiale. Satan nu avea încredere în Iov. Dumnezeu avea încredere în el şi era dispus să demonstreze acest lucru.

[14] Care a fost rezultatul acestei prime părţi a testului lui Iov? A rămas ferm. Lipsit de tot, mai puţin soţia sa, Iov trebuia acum să decidă dacă să se lipsească de Dumnezeul său. Iov a refuzat să renunţe la Dumnezeu. Şi-a jelit copiii, „s-a plecat, şi a zis: ‚Gol am ieşit din pântecele mamei mele, şi gol mă voi întoarce acolo. Iehova a dat, Iehova a luat, – binecuvântat fie şi de acum înainte numele lui Iehova!' În toate acestea, Iov n-a păcătuit şi nu i-a atribuit nimic rău lui Dumnezeu." (Iov 1:20-22). Satan s-a dovedit a fi un mincinos.

[15] În această primă parte a dramei profetice a lui Iov putem vedea o preumbrire a încercărilor pe care le-a suferit Isus Cristos, cu nouăspreze secole în urmă. Numele lui Iov înseamnă „obiect al ostilităţii". Pe pământ, Isus Cristos a fost principalul obiect al ostilităţii lui Satan. El era sămânţa promisă a femeii lui Dumnezeu, despre care Iehova îi spusese lui Satan Diavol, în grădina Eden: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul." (Gen. 3:15). De atunci Satan a ştiut că Dumnezeul cel Atotputernic va permite ca el şi sămânţa sa rea să zdrobească „călcâiul" lui Isus Cristos.

[16] Satan Diavolul l-a insultat pe Isus, întrebându-l dacă El era Fiul lui Dumnezeu care renunţase la gloria cerească şi venise să elibereze omenirea de domnia aducătoare de moarte a lui Satan. (Mat. 4:3, 6) Fiind născut un om perfect, Isus merita să primească tot ceea ce-i oferise Iehova Dumnezeu omului perfect Adam, în grădina Eden. Când Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, pentru a fi

Cuprins

Regele ales pentru noua lume a lui Dumnezeu, Isus deținea stăpânire asupra pământului şi asupra întregii sale bogăţii şi a tuturor animalelor de pe pământ. Dumnezeu nu i-a dat o soţie pământeană, însă i-a dat echivalentul unor copii. I-a dat „copii" în forma unor discipoli credincioşi, care călcau loiali pe urmele lui, pe care să-i înveţe şi să aibă grijă de ei, la fel cum face cu copiii lui un tată pământesc. Profetul Isaia prezisese despre aceşti copii spirituali ai lui Isus când a spus: „Leagă mărturia, pecetluieşte legea între discipolii Mei. Iată, eu şi copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem nişte semne şi nişte minuni în Israel, din partea lui Iehova al oştirilor, care locuieşte pe muntele Sion." (Isa. 8:16, 18, *AS;* Evrei 2:5-8, 13) Doisprezece din aceşti copii spirituali erau apostolii lui Isus Cristos.

[17] Ca şi în cazul lui Iov, Satan Diavolul a încercat să-l lipsească pe Isus de aceste lucruri, pentru totdeauna. El a descoperit că nu putea face acest lucru ispitindu-l pe Isus cu materialism, cu închinare falsă, cu frica de oameni sau diavoli. Satan a reuşit să-l facă pe unul din copiii apostolici ai lui Isus să cedeze în faţa materialismului. Pentru treizeci de arginţi, acest trădător, Iuda, l-a trădat pe Isus şi l-a predat în mâinile duşmanilor săi, însă s-a sinucis câteva ore mai târziu. Când Isus s-a predat oamenilor conduşi de Iuda, cei unsprezece apostoli s-au speriat şi au fugit, lăsându-l pe Isus să facă faţă singur duşmanilor însetaţi de sânge. Cu puţin timp după aceasta unul din aceşti unsprezece s-a lepădat de Isus de trei ori. Isus nu s-a alăturat acestor unsprezece şi celorlalţi discipoli decât după învierea Sa din morţi, în a treia zi. În perioada în care Isus a zăcut mort în mormântul altcuiva a fost într-adevăr lipsit de tot – copii şi bunuri – din cauza lui Satan, care i-a zdrobit călcâiul. Chiar până în momentul morţii sale pe stâlpul de tortură, în afara Ierusalimului, Isus, ca Iov, „nu a păcătuit şi nu i-a atribuit nimic rău lui Dumnezeu." Buzele şi inima sa au fost fără păcat când a spus „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez spiritul!" şi apoi „S-a împlinit!" Apoi a murit. – Luca 23:46; Ioan 19:30.

[18] Încrederea lui Iehova în principalul Său Fiu, marele Său preot şi mediator, nu fusese pusă greşit. Isus Cristos a susținut cu loialitate Dumnezeirea lui Iehova și suveranitatea sa universală până în ultimul moment, păstrându-şi pe deplin integritatea, sub cel mai dureros şi umilitor test. Satan s-a dovedit din nou un mincinos calomniator. Isus Cristos dovedise că Iehova Dumnezeu era adevărat, singurul care merită iubirea noastră deplină şi ascultarea noastră completă. Arătând afecțiune plină de tandrețe faţă de acest Fiu cuminte, Iehova a vindecat rana pe care Satan o provocase călcâiului lui Isus, înviindu-l din morţi, ridicându-l la o stare fără moarte în ceruri şi numindu-l „moştenitorul tuturor lucrurilor". (Evrei 1:2). Din toată familia lui Dumnezeu din cer şi de pe pământ Iehova poate spune acum lui Satan şi tuturor creaturilor că nu există nimeni ca Isus Cristos în tot universul. Doar în Isus Iehova Dumnezeu are un răspuns complet şi veşnic la acuzaţia falsă a lui Satan, că Dumnezeu nu poate pune un om pe pământ care să-i rămână credincios în faţa celor mai grele încercări. Astfel că Dumnezeu l-a făcut pe Isus foarte fericit. Noi îl numim fericit.

ÎNDURAREA PERSECUŢIEI ŞI A DENATURĂRII

[19] Satan Diavolul nu şi-a demonstrat falsa acuzaţie împotriva Fiului iubit al lui Dumnezeu. Cerând în continuare răspunsuri, el continuă să-i acuze pe urmaşii unşi ai lui Isus, fraţii spirituali ai lui Isus Cristos, chiar până astăzi. De aceea, când a fost născută împărăţia în cer, în anul 1914, a izbucnit războiul în cer şi victoriosul Rege Isus Cristos l-a aruncat pe Satan din cer pe pământ, un glas puternic din cer a spus: „Acum au venit salvarea, puterea, împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său; pentru că acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apoc. 12:7-10) De atunci acuzatorul fraţilor lui Cristos şi-a direcţionat atacul asupra rămăşiţei aflate încă pe pământ a acestor fraţi născuți de spirit, care, ca şi Cristos, fac parte din sămânţa femeii lui Dumnezeu. (Apoc. 12:13, 17) Prin urmare, în acest „timp al sfârşitului” lumii lui Satan rămăşiţa comoştenitorilor unşi ai lui Cristos are privilegiul de a arăta o răbdare ca a lui Iov şi a-şi dovedi integritatea faţă de Dumnezeu. Ca Iov şi Isus, ea trebuie să-i dea lui Dumnezeu un răspuns pentru Satan, ca acesta să nu aibă motive să-i aducă lui Dumnezeu nici un reproş în cazul lor. Lor le spune acum Tatăl ceresc Iehova: „Fiul meu, fii înţelept şi bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocoreşte.” – Prov. 27:11.

[20] Împlinirea dramei profetice a lui Iov sare din timpul lui Isus în zilele noastre. Cine, deci, trebuie să înţeleagă cartea lui Iov? Rămăşiţa comoştenitorilor şi tovarăşilor de suferinţă ai lui Isus! Deci, prin nimic altceva decât călăuzire divină, subiectul *integrității* a fost introdus ca ceva nou pentru noi, la zece ani după ce rămăşiţa a devenit activă, şi nu înainte. Acest lucru se întâmpla în anul 1929. Trei articole din cartea lui Iov au apărut în ediţiile din iulie şi august ale publicaţiei *Turnul de veghere*. Apoi acele articole au fost republicate în capitolul 11 al cărţii *Viață,* care a fost publicată la data de 25 august 1929. Doi ani mai târziu, o caracteristică surprinzătoare a dramei profetice a lui Iov a început să se împlinească. Mai târziu, în timpul suferinţelor din cel de-al Doilea Război Mondial, o explicaţie a întregii cărţi a lui Iov, capitol cu capitol, a fost publicată în cartea *Lumea Nouă,* capitolele 4-12, pusă în circulație în timpul Adunării Teocratice Lumea Nouă a Martorilor lui Iehova, la Cleveland, Ohio, S.U.A., în septembrie 1942. Acum, în anul 1957, devine posibil să studiem cartea lui Iov folosind *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Datorită marelui test al răbdării şi integrităţii asupra rămăşiţei, în acest „timp al sfârşitului”, cartea lui Iov a fost deschisă spre înţelegere şi ajutor, în care rămăşiţa va găsi ilustrată dramatic propria experienţă. Cum?

[21] După ce Iov pierduse toate bunurile sale materiale şi toţi cei zece copii, fără să-l blesteme pe Dumnezeu pentru că permisese lui Satan să provoace aceste pierderi îngrozitoare, o altă adunare a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu a avut loc în cer, în faţa lui Dumnezeu. Din nou, lui Satan i s-a poruncit să fie prezent. Persecutorul lui Iov s-a simțit sfidat când Iehova a remarcat integritatea neclintită a lui Iov, spunând: „El tot mai ţine cu tărie la integritatea lui, deşi tu Mă stârneşti împotriva lui, ca să-l nimicesc fără motiv.” Cu dispreţ faţă de Iov şi

Cuprins

nerecunoscându-şi înfrângerea, Satan cel lipsit de credinţă a răspuns: „Piele pentru piele şi omul va da tot ce are pentru sufletul lui. Acum, întinde-Ţi mâna, te rog, şi atinge-te chiar de osul şi de carnea lui, [şi vei vedea] dacă nu Te va blestema în faţă.” Iehova era sigur că nici această formă de persecuţie nu va şterbi integritatea lui Iov. Exprimându-şi suveranitatea universală şi arătând că Satan nu putea să facă nimic împotriva martorilor lui Iehova, fără permisiunea lui Dumnezeu cel Suveran, Iehova l-a lăsat din nou pe Iov pe mâna lui Satan, spunând: „Iată că este în mâna ta! Numai fii atent la sufletul lui.”

[22] Cu toate acestea, Satan l-a lovit pe Iov cu o boală care părea că-i va aduce moartea, astfel că Iov însuşi a spus: „Mă aşteaptă mormântul”. Aceasta părea ca o pedeapsă de la Dumnezeul cel adevărat în ochii oamenilor din Orientul Mijlociu. Propriii lui fraţi nu se apropiau de el; prietenii i-au întors spatele; apropiaţii l-au uitat ca şi cum murise; a devenit ca un străin pentru locuitorii casei sale şi sclavii săi, care refuzau să-l asculte. Soţia era dezgustată de răsuflarea sa; propriii săi fraţi s-au arătat dezgustaţi de mirosul corpului său; tinerii nu-l mai respectau, nici în cuvinte, nici în comportament; prietenii săi apropiaţi îl detestau, iar cei pe care-i iubise s-au îndepărtat de el. Era numai piele şi os şi explicând de ce mai era încă în viaţă, Iov a răspuns: „Scap doar cu pielea dinţilor mei.” (Iov 17:1; 19:13-20) Convinsă acum că Iehova renunţase pe faţă la Iov, propria sa soţie i-a spus că totul era în zadar: „Tot mai ţii cu tărie la integritatea ta! Blestemă-l pe Dumnezeu, şi mori!” Crezând încă în propria integritate, Iov a suportat această cruntă lovitură din partea soţiei sale pe care o iubea şi i-a administrat această corecţie meritată: „Vorbeşti ca o femeie fără minte! Să primim de la adevăratul Dumnezeu numai binele? Să nu primim şi răul?” Această reacţie a lui Iov l-a dovedit pe Satan un mincinos calomniator în faţa lui Dumnezeu, deoarece înregistrarea lui Dumnezeu spune: „În toate acestea, Iov n-a păcătuit cu buzele lui.” – Iov 2:1-10.

[23] Cât de bine a dramatizat, în mod profetic, această parte a testului integrităţii lui Iov ce avea să vină peste rămăşiţa urmaşilor unşi ai lui Cristos! Fiecare dintre ei poate spune împreună cu apostolul Pavel: „Întregesc în carnea mea ce lipseşte din necazurile lui Cristos, spre folosul corpului său, care este adunarea.” (Col. 1:24) În timpul Primului Război Mondial au fost mulţi asociaţi spirituali care, asemenea lor, erau logodiţi cu Mirele ceresc în „prima înviere” din morţi; însă, în urma persecuţiilor grele pe care naţiunile le-au îngrămădit asupra martorilor lui Iehova, cu aprobarea liderilor religioşi, aceşti asociaţi s-au răsculat împotriva suferinţelor pe care le îndurau împreună cu rămăşiţa credincioasă. Au spus că Dumnezeu respinsese organizaţia rămăşiţei şi au rupt legăturile cu rămăşiţa şi au înfiinţat propria organizaţie religioasă. Aceasta a fost o experienţă dureroasă pentru rămăşiţa credincioasă, ca atunci când soţia lui Iov s-a întors împotriva lui, ca şi cum îl părăsise Dumnezeu. Însă, din Scripturi, această rămăşiţă asemănătoare lui Iov a arătat calea de acţiune lipsită de temeinicie a celor care s-au răsculat, a celor care cedează, din egoism, şi au declarat că erau pregătiţi să sufere persecuţiile pe care Dumnezeul cel Atotputernic le permitea asupra lor, pentru a-şi dovedi dragostea şi devotamentul faţă de El. În ochii sectelor religioase ale

Cuprins

Creştinătăţii care s-au alăturat în persecutarea martorilor lui Iehova, rămăşiţa era la fel de bolnavă spiritual şi pedepsită de Dumnezeu ca şi Iov şi ele au lăsat-o în calea distrugerii, în mâinile guvernelor politice şi maşinii militare a lui Satan. Însă, îndeplinind drama profetică a lui Iov, rămăşiţa credincioasă a îndurat toate aceste încercări, chiar dacă s-a întrebat ce înseamnă.

[24] Primul Război Mondial a luat sfârşit în noiembrie 1918, însă Dumnezeu oprise mâinile violente ale agenţilor politici şi religioşi ai lui Satan să ia sufletul rămăşiţei sale credincioase. În primăvara anului 1919 el a înviat din starea spirituală asemenrea morții acea rămăşiţă. I-a pus să lucreze în proclamarea veștii bune cu privire la împărăţia lui Dumnezeu care fusese născută în ceruri, la sfârşitul „timpurilor stabilite națiunilor", în toamna anului 1914. Însă încercările lor pe pământ nu luaseră sfârşit, după cum a ilustrat profetic tratamentul rău, ulterior al lui Iov din partea lui Satan. Urma o lungă perioadă de controversă religioasă şi de asemenea o perioadă de calomnie, denaturare şi condamnare, toate acestea fiind compensate de iluminarea mângâietoare din partea lui Dumnezeu.

CEI TREI PRIETENI FALŞI AI LUI IOV

[25] Prietenii falşi, care încearcă să te convingă de lucruri false, se pot dovedi un test dificil al integrităţii în faţa lui Iehova Dumnezeu. Cunoscând acest lucru, Satan a pus pe trei prieteni ai lui Iov să se întâlnească şi să atace împreună integritatea lui Iov, chiar să o distrugă. La început Elifaz din Teman, Bildad din Şuah, şi Ţofar din Naama nu l-au recunoscut pe Iov, care era transfigurat din cauza bolii. Au făcut o scenă zgomotoasă, demonstrativă, de jelire pentru el. Au stat în tăcere, observându-l, timp de şapte zile, deschizându-şi mintea la sugestiile lui Satan cu privire la cauzele stării lui Iov. În cele din urmă Iov a rupt tăcerea, blestemându-şi ziua în care s-a născut şi întrebându-se de ce Dumnezeu îl ţinea în viaţă. (Iov 2:11 - 3:26) Aceasta a dus la o serie de trei discuţii. În primele două discuţii cei trei bărbaţi au spus ce credeau, iar Iov s-a apărat pe rând. Ţofar din Naama a refuzat să ia parte la a treia discuţie, crezând probabil că nu avea rost sau neavând nimic de spus, fiind redus la tăcere de cei doi însoţitori ai săi.

[26] Când au sosit aceşti trei bărbaţi s-au prefăcut că-l compătimeau pe Iov şi că îl mângâiau. Cât de mult s-au îndepărtat de aceste intenţii declarate! Au adoptat atitudinea celor despre care a prezis profetul Isaia că îl vor critica pe Isus Cristos: „Noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi afectat." (Isaia 53:4, *AS*) Ei au interpretat greşit relaţia lui Dumnezeu cu Iov. Au înţeles intenţia lui Dumnezeu la fel de puţin ca şi Iov. Iov a interpretat comportamentul lui Dumnezeu ca aducând suferinţă atât celor drepți cât şi celor nedrepți, şi că era dreptul său de a face acest lucru. Cei trei tovarăşi ai lui Iov au judecat lucrurile doar superficial şi potrivit puterii lor de raţionament denaturată. Au interpretat comportamentul lui Dumnezeu ca arătând public că Iov era un ipocrit fără integritate şi îl pedepsea, pe faţă, pentru păcate, pe care demult le ţinea ascunse de prietenii săi, care nu bănuiseră nimic. Astfel Iov a fost dovedit necinstit, iar ei – păi ei nu sufereau la fel ca Iov, ceea ce dovedea că ei erau drepți înaintea lui Dumnezeu, ceea ce nu era

Cuprins

cazul pentru Iov. Ei nu aveau nevoie de căinţă sau jertfă pentru păcate, însă Iov trebuia să se căiască, să se convertească şi să fie adus din nou în favoarea lui Dumnezeu. Ei se simţeau drepţi şi se lăudau cu aceasta.

[27] Putea Iov să spună celor trei agenţi ai lui Satan: „Căci acum ați ajuns un nimic… Cuvintele dreptății nu sunt dureroase! Dar mustrarea voastră, oare, pentru ce mustră?” (Iov 6:21, 25) „Dar voi mânjiți cu minciuni, sunteţi cu toţii nişte doctori de nimic. Măcar de aţi tăcea de tot şi aţi arăta astfel că sunteți înțelepți!” (Iov 13:4, 5) „Toţi sunteţi nişte mângâietori chinuitori! Se vor sfârşi vorbele spuse în vânt? Sau ce irită de răspunzi? Şi eu aş putea foarte bine să vorbesc ca voi: Dacă sufletul vostru ar fi în locul sufletului meu, aş spune eu vorbe mari împotriva voastră şi aş da eu din cap împotriva voastră?” (Iov 16:2-4) „Până când îmi veţi mâhni sufletul, şi mă veţi zdrobi cu vorbe? Iată că de zece ori m-aţi certat şi nu vă este ruşine să vă purtaţi atât de aspru cu mine? Și chiar dacă am făcut o greșeală, greșeala mea rămâne la mine. Dacă, într-adevăr, vă purtați față de mine cu îngâmfare și susțineți că sunt batjocorit pe drept, să știți că însuși Dumnezeu m-a înșelat şi m-a înfășurat în plasa Lui de vânătoare. Arătați-mi puțină bunăvoință, arătați-mi puțină bunăvoință, tovarăși ai mei, căci mâna lui Dumnezeu m-a atins. De ce mă persecutaţi ca Dumnezeu? Şi nu vă mai săturaţi cu carnea mea?” (Iov 19:2-6, 21, 22) „Cât de zadarnice sunt încercările voastre de a mă mângâia? Răspunsurile voastre nu sunt decât infidelitate!” (Iov 21:34) Cei trei aşa-zişi mângâietori ai lui Iov au demonstrat că nu erau unşi cu spiritul sfânt al lui Iehova pentru a-i „mângâia pe toţi cei întristaţi” – Isa. 61:1-3, *AS*.

[28] Iov s-a imaginat într-o sală de judecată, pledându-şi nevinovăţia, iar Dumnezeu era de partea cealaltă. Iov a spus „Căci”, spunea Iov, “El nu este un om ca mine, ca să-I răspund, ca să mergem împreună la judecată. Nu este nimeni care să hotărască între noi, să-şi pună mâna pe amândoi.” Iov nu se aştepta să câştige dacă Dumnezeu ar fi fost împotriva sa. „Nu I-aş răspunde nici dacă aş avea dreptate. L-aș implora pe cel cu care mă judec să-mi arate favoare.” (Iov 9:15, 32, 33) Cu toate acestea, Iov a continuat să se roage la Dumnezeu, deoarece Iov era sigur că Dumnezeu, judecătorul, nu-l putea considera necredincios, chiar dacă Dumnezeu ar fi trebuit să-l omoare pe Iov, pentru a demonstra că Iov nu era apostat: „Chiar dacă el m-ar ucide, n-aș aștepta eu, oare? Totuși, aș pleda înaintea Lui pentru căile mele. De asemenea, el ar fi salvarea mea, căci niciun apostat nu va intra înaintea Lui.” (Iov 13:15, 16) „Și acum, iată că în ceruri este cineva care mărturisește despre mine, martorul meu este în înălțimi. Tovarășii mei sunt purtători de cuvânt care vorbesc împotriva mea; spre Dumnezeu a privit neobosit ochiul meu. Și trebuie să se facă judecată între bărbatul viguros și Dumnezeu, ca între un fiu al omului și semenul lui.” – Iov 16:19-21.

[29] Până în ultima clipă Iov a fost hotărât să insiste că este un om cinstit şi doreşte să se comporte în armonie cu spusele sale. Falşilor săi prieteni el le-a spus: „Departe de mine gândul să vă declar drepți! Până la ultima suflare nu voi renunța la integritatea mea. Ţin cu tărie la dreptatea mea, şi nu-i voi da drumul; inima nu mă va dojeni pentru nici una dintre zilele mele” De aceea Iov a ajuns la concluzia: „Un lucru este. De aceea spun: El [Dumnezeu] îl nimicește și pe cel ireproșabil şi

Cuprins

pe cel rău." Şi „El mă va cântări într-o balanţă exactă, şi Dumnezeu îmi va cunoaşte integritatea!" (Iov 27:5, 6; 9:22; 31:6) Iov ştia cel mai bine cum fusese viaţa sa şi privindu-se în această lumină Iov era sigur că şi-a dovedit integritatea. Iov a arătat cât de mult a apreciat întotdeauna înţelepciunea şi că Dumnezeu îi spusese omului: „Iată! Teama de Iehova, aceasta este înţelepciunea şi depărtarea de rău este priceperea." – Iov 28:28.

[30] În faţa celor trei aşa-zişi prieteni şi, de asemenea, în faţa tânărului Elihu, Iov spune cu sinceritate cum şi-a trăit viaţa, încercând să trăiască potrivit înţelepciunii adevărate, fără să iubească sau să se încreadă în bani şi fără să se închine creaţiilor vizibile din ceruri: „Căci l-am renegat pe adevăratul Dumnezeu de sus!" El îl invită pe judecător să îl acuze împotriva înregistrării despre viaţa sa, conform mărturiei sale: „Oh, de-aş avea pe cineva să m-asculte! De mi-ar răspunde Cel Atotputernic, după semnătura mea? Sau dacă cel care se judecă cu mine ar fi scris un document. L-aș purta pe umăr, l-aș lega în jurul meu ca pe o coroană măreață. Da, lui i-aș da socoteală de fiecare pas al meu, m-aș apropia de el cu fruntea sus". Dacă s-ar fi putut dovedi vreo fărădelege a lui Iov, el ar fi fost dispus să sufere pedeapsa adecvată. Astfel că acum şi-a prezentat cazul şi aşteaptă judecata divină. „Cuvintele lui Iov s-au terminat." – Iov 31:28, 35-40.

[31] În împlinirea dramei profetice a lui Iov, în acest „timp al sfârşitului", liderii religioşi ai Creştinătăţii, în special, au jucat foarte bine rolurile lui Elifaz, Bildad şi Ţofar. Acuzând pe nedrept rămăşiţa trupului lui Cristos, chiar rugându-se la Dumnezeu împotriva lor, ei au profitat de Primul Război Mondial, cu care a început sfârşitul acestei lumi, şi au adus batjocură, persecuţii şi opresiune politică împotriva rămăşiţei. După sfârşitul Primului Război Mondial ei au continuat să denunţe şi să condamne rămăşiţa, care se afla în postura lui Iov, susţinând că rămăşiţa nu avea o poziţie bună înaintea lui Dumnezeu şi că nu erau martori ai lui Iehova şi reprezentau risc la adresa siguranţei guvernelor acestei lumi, pentru că dădeau mai întâi lui Iehova ce era al Lui şi abia apoi dădeau Cezarului politic ce era al lui. Ei au încercat diverse măsuri împotriva mărturiei lor din casă în casă „în predicarea acestei veşti bune a împărăției stabilite, pe tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate naţiunile, înainte de a veni sfârşitul acestei lumi la Armaghedon."- Faptele 20:20; Mat. 24:14.

[32] Prin urmare, în mii de tribunale pământeşti, rămăşiţa a trebuit să facă o declarație deschisă despre modul de viaţă şi acţiunile ei, să-şi arate nevinovăţia şi să-și dovedească integritatea. În special din 1922 înainte ea a proclamat că judecata de la templul spiritual al lui Iehova a început asupra rămăşiţei şi a încercat să-şi păstreze curată înregistrarea în faţa tribunalului divin şi a Judecătorului Suprem, indiferent cum i-ar condamna tribunalele juridice şi ecleziaste. În faţa lui Dumnezeu ei au încercat să-şi păstreze integritatea, ştiind că judecata finală Îi aparține, judecata care contează, şi care trebuie executată în cele din urmă. A fost o mare bătălie pentru ei să dovedească faptul că sunt creştini integri în faţa lui Dumnezeu, de care, în cele din urmă, sunt judecaţi. Isus Cristos, Liderul lor, de asemenea, a fost denaturat şi persecutat până la moarte, însă aceasta nu a însemnat că şi-a pierdut vreodată integritatea faţă de Dumnezeu.

Cuprins

ELIHU, MARTORUL LUI IEHOVA

[33] Acum că Iov şi cei trei falşi prieteni, care luaseră partea lui Satan, acuzându-l pe Iov, s-au oprit din argumentare, a vorbit Elihu, o rudă îndepărtată a lui Iov. Respectându-i pe cei mai în vârstă ca el, Elihu nu se exprimase până atunci, până când aceştia terminaseră de vorbit. Acum Elihu se înfuriase. De ce? „El s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că acesta își declarase drept mai degrabă propriul suflet decât pe Dumnezeu. S-a aprins de mânie și împotriva celor trei tovarăși ai lui, fiindcă aceștia nu găsiseră nici un răspuns, dar îl declarau vinovat pe Dumnezeu.” (Iov 32:1-3) Criticii moderni spun că Elihu era „vorbăreț” şi că discursurile sale erau „excesiv de lungi”, deoarece vorbea atât de detaliat, prezentând materialul cuprins în capitolele 32-37 din cartea lui Iov. Însă Elihu a considerat că justificarea lui Iehova Dumnezeu era mai importantă decât justificarea vreunui om. Grăind şi făcându-se înţeles, el se baza mai mult pe spiritul lui Dumnezeu decât pe înţelepciunea care se spune că vine odată cu vârsta şi experienţa. El era împotriva manifestării parţialităţii faţă de orice om şi împotriva acordării de titluri oamenilor. Cuvintele sale nu erau cele ale unui băiat impertinent.

[34] Elihu l-a descris corect pe Iov înainte ca Iov să îşi recâştige poziţia de om recunoscut public, ca fiind în favoarea lui Dumnezeu, pentru că și-a demonstrat integritatea şi, cu înţelepciune, i-a oferit lui Dumnezeu un răspuns împotriva lui Satan, care îl batjocorise pe Dumnezeu, ca şi cum Dumnezeu ar fi cumpărat dragostea celor care îl slujeau. Deoarece aici Iov a reprezentat rămăşiţa creştină, Elihu, de asemenea, a prezis ceea ce urma să se întâmple rămăşiţei unse începând cu anul 1919, spunând:

[35] „Sufletul i se apropie de groapă, şi viaţa de cei ce pricinuiesc moartea. Dacă este pentru el un mesager, un purtător de cuvânt, unul dintr-o mie, ca să-i spună omului ce este drept, atunci el îi arată favoare şi zice: ‚Scapă-l, ca să nu coboare în groapă. Am găsit o răscumpărare!’ Carnea lui să fie mai fragedă decât în tinerețe, să se întoarcă la zilele pline de vigoare ale tinereţii lui. Îl va implora pe Dumnezeu să-și găsească plăcerea în el și îi va vedea faţa cu strigăte de bucurie, iar el îi va da înapoi omului muritor dreptatea sa. Le va cânta oamenilor şi va spune: ‚Am păcătuit, am strâmbat ce este drept şi nu se cuvenea să fac lucrul acesta. El mi-a eliberat sufletul ca să nu intre în groapă, iar viaţa mea va vedea lumina!’ Iată! Dumnezeu face toate acestea de două ori, de trei ori, pentru bărbatul viguros, ca să-i aducă înapoi sufletul de la groapă și el să fie luminat cu lumina celor vii.” – Iov 33:22-30.

[36] În 1918 Iehova Dumnezeu a cruţat rămăşiţa de a coborî în groapa morții, cauzată de mâna duşmanilor săi violenţi. În 1919 el i-a cruţat de moartea spirituală. Cum? Punând asupra lor spiritul lui, pentru a-i însufleți din nou în serviciul său, pentru a fi martori ai Împărăţiei sale în acest „timp al sfârşitului.”

Cuprins

[37] Prin urmare, spusele lui Elihu sunt confirmate, ale cărui cuvinte de final îl justifică pe Iehova: „Noi n-am ajuns să-l înțelegem pe Cel Atotputernic. El este măreț în putere și nu va disprețui justiția și belșugul dreptății. De aceea să se teamă oamenii de El; El nu-i ia în seamă pe cei ce se cred înţelepţi în inima lor.” (Iov 37:23, 24). Prin urmare, ca personaj în drama profetică a lui Iov, Elihu pare să prefigureze bine spiritualul corp de guvernare al rămăşiţei unse a corpului lui Cristos. Potrivit istoriei moderne, începând cu 1919 acest corp de guvernare al clasei „servului credincios şi înțelept” a adus întregii rămăşiţe informația luminătoare cu privire la nevoia noastră vitală de integritate şi chestiunea supremă, anume justificarea suveranităţii universale a lui Iehova, prin împărăţia sa, în mâinile lui Isus Cristos.

RĂSPUNSUL LUI IEHOVA

[38] Iov a cerut ca Dumnezeu, căruia Iov i se închina în integritate, să vorbească. Şi Dumnezeu a vorbit. „Atunci Iehova i-a răspuns lui Iov din mijlocul vijeliei, şi a zis: Cine este cel care întunecă sfatul prin cuvinte lipsite de cunoştinţă?” Prin ceea ce a spus şi făcut lui Iov, El a demonstrat că modernii critici nu au dreptate şi că El este acelaşi Iehova, Dumnezeul celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, acelaşi Iehova ai cărui martori suntem privilegiaţi să fim înaintea întregii omeniri, în acest controversat „timp al sfârşitului”. În cuvinte sublime, asemănătoare relatării despre creare din prima carte a Bibliei, Geneza, Iehova a arătat acum că era mai presus de toate întrebările necredincioase şi acuzaţiile false, pentru că El a creat cerul şi pământul, înfăptuind minuni pe care Iov, un simplu om de pe pământ, venit recent, nu le înţelegea şi nu era capabil să le înţeleagă pe deplin. Iov nu avea nici un control asupra creaţiei, iar Dumnezeu cel Atotputernic avea grijă de creaţia sa fără ajutorul lui Iov. Iehova a spus: „Poate să se certe cu Cel Atotputernic acela care critică? Să răspundă cel care-l mustră pe Dumnezeu.” Profund umilit, Iov a mărturisit că nu avea nimic de spus în justificarea sa. Iehova a descris apoi puternicul hipopotam şi leviatanul flexibil, ca minuni ale creaţiei binecunoscute oamenilor. – Iov 38:1, 2; 40:2, 15 - 41:34, *margine*.

[39] Dacă am studia aceste minuni ale creaţiei ar trebui să ne impresioneze înţelepciunea şi puterea lui Iehova Dumnezeu şi ar trebui să ne gândim mult şi bine înainte să lăsăm aparenţele să ne facă să gândim că El este nedrept şi nu ne iubeşte. Învăţând cu înţelepciune această lecţie, Iov a mărturisit că vorbise fără să înţeleagă. El i-a spus lui Iehova: „Urechea mea auzise despre Tine, dar acum ochiul meu Te vede. De aceea îmi retrag cuvintele şi stau plin de căință în ţărână şi în cenuşă.” - Iov 42:1-6.

[40] A răspuns Iehova şi rămăşiţei, asemenea lui Iov, din vijelie? Da! Această vijelie este marele necaz pe care-l aduce asupra organizaţiei lui Satan, începând şi încheind acest „timp al sfârşitului” lumii lui Satan. Acest necaz a lovit partea invizibilă a organizaţiei lui Satan în 1914, când a fost aruncat împreună cu demonii

Cuprins

săi din cer, în apropierea pământului. Zilele acestui necaz au fost scurtate, permiţând lui Satan o „scurtă perioadă” în care va acţiona pe pământ, pentru a testa rămăşiţa, în timp ce rămăşiţa şi asociaţii ei cu bunăvoinţă propovăduiesc în toată lumea vestea bună a împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu. Necazul va fi reluat la bătălia de la Armaghedon şi va distruge organizaţia vizibilă a lui Satan şi va paraliza organizaţia sa invizibilă. În această perioadă intermediară cu care au fost scurtate zilele necazului, ca și cum ar fi ochiul calm al vijeliei, înainte de partea finală a izbucnirii acesteia, Iehova a răspuns rămăşiţei, asemenea lui Iov, în special începând cu 1919. De atunci rămăşiţa spirituală a avut o minunată clarificare a multor doctrine biblice. S-a familiarizat cu provocarea pe care Satan a făcut-o despre integritatea lor şi de asemenea în ceea ce priveşte chestiunea esenţială a suveranităţii universale a lui Iehova, care trebuie justificată prin împărăţia Sa întemeiată. Deci acum suntem martorii săi mai mult decât oricând.

[41] După ce i-a vorbit lui Iov din vijelie, Iehova i-a mustrat aspru pe Elifaz, Bildad şi Ţofar. Aceştia au fost obligaţi să aducă sacrificii, să le ofere şi să-l roage pe Iov să se roage pentru ei. Ei aveau nevoie de convertire, nu Iov, deoarece Iehova a spus: „Numai pe el îl voi asculta ca să nu vă pedepsesc pentru nebunia voastră, pentru că n-aţi spus adevărul despre Mine, așa cum a făcut slujitorul meu Iov.” – Iov 42:8.

[42] Iehova l-a eliberat acum pe Iov din mâinile lui Satan şi l-a vindecat. Este scris: „Iehova a pus capăt necazului lui Iov, când acesta s-a rugat pentru tovarășii lui și Iehova i-a dat lui Iov tot ce fusese al lui.” Fraţii, surorile, şi vechii prieteni au venit, au mâncat, au băut cu el şi s-au împrietenit din nou cu el ca înainte şi i-au dat daruri. Soţia i-a dăruit din nou şapte fii şi trei fiice, cele mai frumoase fete din tot ţinutul, acestea, primind, împreună cu fraţii lor, o moştenire generoasă. Viaţa lui Iov a fost prelungită în mod miraculos încă 140 de ani şi şi-a văzut urmaşii până la a patra generație. În cele din urmă a murit în integritate, ca exemplu de tandră afecțiune și îndurare are Iehova față de cei care își păstrează integritatea faţă de el şi cât de fericiţi ajung să fie slujitorii lui Dumnezeu dacă îndură toate formele ostilităţii lui Satan pentru a-l justifica. – Iov 42:7-17.

[43] Cât de fericită a devenit rămăşiţa, asemenea lui Iov, începând cu 1919, şi în special după 1931! După sfârşitul primului Război Mondial ei au fost eliberaţi de sclavia spirituală a lumii lui Satan şi relaţia lor cu Iehova Dumnezeu a fost vindecată. El i-a binecuvântat cu vigoare tinerească pentru a propovădui mesajul Împărăţiei, oriunde în lume, şi i-a favorizat cu o minunată creştere, un număr așa de mare care a compensat plecarea celor necredincioşi, care au renunţat în timpul încercării anterioare şi a completat numărul rămăşiţei, pentru ca trupul spiritual al lui Cristos să aibă 140 000 de membri după cum a fost ordinat.

Cuprins

[44] Ce s-a întâmplat începând cu 1931? Atunci Păstorul cel Drept al lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos, a început să adune la rămăşiţa asemenea lui Iov pe „alte oi” ale sale, pentru care el va deveni „Părinte veşnic” în timpul celor 1.000 de ani ai domniei sale binecuvântate. El a folosit rămăşiţa membrilor trupului său pentru a aduna pe aceste „alte oi”, care au devenit copiii spirituali ai rămăşiţei, copiii lor născuţi prin vestea bună a Împărăţiei, despre care a propovăduit rămăşiţa. „Celelalte oi” corespund celui de-al doilea grup de zece copii pe care Iov i-a avut, după ce Iehova l-a salvat. - 1 Cor. 4:15.

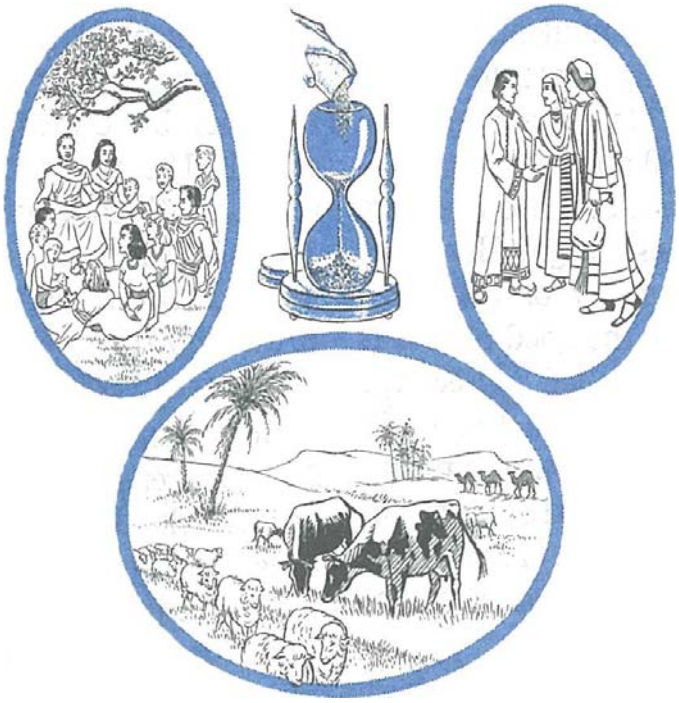

[45] După cum s-a preumbrit prin numărul perfect zece, aceste „alte oi” au devenit deja o „mare mulțime”, însă continuă să fie adunați în timpul acestei scurte perioade dinainte de Armaghedon. Ei sunt frumoși spiritual, pentru că sunt lucrurile dorite dintre toate națiunile, lucrurile prețioase dintre toate națiunile care au venit la templul spiritual al lui Iehova să-l glorifice. La fel cum cele trei fiice şi cei şapte fii ai lui Iov și-au primit moştenirea, la fel acum, bărbaţii şi femeile dintre „celelate oi” sunt privilegiați să fie martorii lui Iehova şi să propovăduiască vestea bună a Împărăţiei. Astfel ei contribuie la strângerea a și mai multe „alte oi”. Chiar şi mulţi oameni care în trecut au fost induşi în eroare de persecutarea rămăşiţei de către Satan, ca în cazul rudelor şi prietenilor lui Iov, au primit corectarea şi au devenit însoțitori teocratici ai rămăşiţei.

[46] Rămăşiţa trebuie încă să îndure până la Armaghedon. Toate „celelalte oi” adunate trebuie, de asemenea, să-şi păstreze integritatea faţă de Dumnezeu şi trebuie să îndure împreună cu rămăşiţa până când lumea lui Satan de persecutori şi opozanţi va fi distrusă la Armaghedon. Cât de fericiţi suntem cu toţii pentru că am îndurat cu integritate până acum! Cât de incredibil de fericiţi vom fi pentru că am îndurat până când Iehova își va justifica suveranitatea universală la Armaghedon şi ne va salva în dreapta Sa lume nouă! Căci acolo El va glorifica rămăşiţa care şi-a dovedit integritatea în împărăţia cerească a Fiului său Isus Cristos şi, de asemenea, va binecuvânta marea mulțime a „celorlalte oi”, ridicându-i la perfecţiune umană asemenea lui Dumnezeu, într-un paradis care va înfrumuseţa întregul pământ.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce judecător refuză creştinătatea să recunoască, şi ce relaţie nu va hotărî dacă cineva va fi sau nu cruţat la Armaghedon?
2. Ce regulă este arătată la Ezechiel 14:12-20, de care va fi călăuzit Iehova în executarea judecăţilor Sale?
3. Care au fost relaţiile lui Noe, Daniel şi Iov, şi prin ce supravieţuire le-a fost răsplătită dreptatea?
4. Pentru că Noe, Daniel şi Iov n-au fost în Ierusalim în anul 607 î.Cr. n-a fost nimeni salvat din nimicirea lui? Cum a fost adusă înapoi o rămăşiţă, şaptezeci de ani mai târziu?
5. De ce va exista o rămăşiţă de supravieţuitori în zilele noastre?
6. Cum vrem să fie Iehova faţă de noi în timpul judecăţii viitoare, în armonie cu Iacov 5:9-11?
7. Ca ce oameni trebuie să răbdăm acum, şi de ce aşa?
8. Unde a trăit Iov şi în ce timp s-a întâmplat că era un martor al lui Iehova fără egal pe pământ?
9. Ce a avut loc la prima adunare înaintea lui Iehova Dumnezeu, la care lui Satan i-a fost poruncit să vină?
10. Despre ce anume era Iov ignorant în acel timp şi de ce nu era nici unul mai bine calificat decât el să furnizeze răspunsul la chestiunea ridicată?
11. În ce calitate faţă de Dumnezeu acţiona Iov în interesul familiei sale şi de ce?
12. În ce mod l-a binecuvântat Iehova pe Iov, şi de ce în felul acesta?
13. La ce încercare rezistase Iov până în acel punct, astfel ce încercare a sugerat Satan şi de ce?
14. Cum a fost Satan găsit a fi un mincinos în această primă parte a încercării lui Iov?
15. Ce înseamnă numele lui Iov şi în principal pe cine a preumbrit el, aşadar?
16. Cum a fost Isus Cristos, pe pământ, asemenea lui Iov, prin faptul că a avut astfel de proprietăţi materiale şi copii?
17. Cum a fost deposedat Isus de aceste lucruri, asemenea lui Iov, şi fără să-şi încalce integritatea?
18. Cum l-a făcut Iehova, atunci, pe Isus foarte fericit şi ce are Iehova, prin el, referitor la acuzaţia lui Satan?
19. Asupra cui şi-a concentrat Satan atacul în acest „timp al sfârşitului” şi ce este necesar să facă aceştia şi de ce?
20. Cine, în special, va avea nevoie să înţeleagă cartea lui Iov şi cum a fost ea deschisă pentru înţelegerea lor, ca ajutor?
21. Ce încercare a sugerat Satan la cea de-a doua adunare din cer, şi ce a arătat Iehova prin răspunsul pe care i l-a dat lui Satan?
22. Cum a fost lovit acum Iov de Satan, şi cu ce consecinţe, însă cum l-a arătat Iov pe Satan ca mincinos?
23. Cum a suferit rămăşiţa o experienţă ca cea a lui Iov cu soţia lui?

Cuprins

24. Ce l-a împiedicat Iehova pe duşman să-i facă rămăşiţei asemenea lui Iov, şi totuşi, de ce încercările lor de pe pământ nu s-au încheiat atunci?
25. Ce cale de acţiune i-a manevrat, atunci, Satan, să urmeze pe cei trei prieteni ai lui Iov şi ce serii de discuţii s-au dezvoltat?
26. La ce judecată faţă de Iov au ajuns cei trei tovarăşi ai săi şi pe ce temeiuri de judecată?
27. Ce le-a spus Iov bine, care le-a demascat eşecul de a-l mângâia?
28. Cu ce cuvinte s-a ilustrat Iov ca fiind înaintea tribunalului, faţă în faţă cu Dumnezeu?
29. Cu ce expresii a arătat Iov că era hotărât să insiste asupra faptului că era un om al integrităţii şi cum a arătat că aprecia înţelepciunea?
30. Pentru a arăta ce anume vorbeşte Iov despre viaţa sa particulară şi cu ce invitaţie pentru cel care stătea în faţa lui îşi supune el cazul pentru judecată, când îşi încheie cuvintele?
31. Cum au jucat rolul de corespondenţi ai lui Elifaz, Bildad şi Ţofar în special liderii religioşi din creştinătate?
32. Prin urmare, unde a fost obligată rămăşiţa să vorbească despre modul ei de viaţă, însă mai ales înaintea cui s-au străduit ei să-şi păstreze afirmaţia de integritate?
33. Cine vorbea acum deschis şi de ce era el supărat, însă de ce cuvintele lui nu erau cele ale unui băiat impertinent?
34. Ce i-a descris Elihu lui Iov, în mod corect, anticipat, în felul acesta prezicând şi ce s-a întâmplat din 1919 încoace?
35. Ce a spus Elihu în acea descriere făcută lui Iov?
36. Cum a cruţat Dumnezeu rămăşiţa de groapă şi moarte?
37. Cum şi-a încheiat Elihu cuvintele în justificarea lui Iehova şi ce arată acum pe cine a prefigurat Elihu în drama lui Iov?
38. Cum a răspuns Iehova şi cu ce efect asupra lui Iov?
39. Ce amprentă trebuie să lase asupra noastră un studiu despre lucrarea de creare a lui Iehova şi astfel, ce fapt era condus acum să mărturisească Iov?
40. De unde i-a răspuns Iehova rămăşiţei asemenea lui Iov, de când şi cu ce rezultat?
41. Cum s-a comportat Iehova cu Elifaz, Bildad şi Ţofar şi ce au fost ei obligaţi să facă?
42. Ce a făcut Iehova acum pentru Iov şi al cui exemplu a fost el când a murit la o vârstă înaintată?
43. Cum au fost cei din rămăşiţă făcuţi fericiţi între anii 1919 şi 1931?
44. Cum se împlineşte, de la 1931 încoace, ilustraţia despre Iov că a avut un grup de zece copii?
45. Cum sunt ei frumoşi asemenea copiilor lui Iov şi cum sunt egali în posesiunile transmise prin moştenire?
46. Până când trebuie să rabde rămăşiţa şi „celelalte oi” şi cât de fericiţi vor fi făcuţi pentru că fac aşa?

Cuprins

AVEŢI GRIJĂ

LA DARURI!

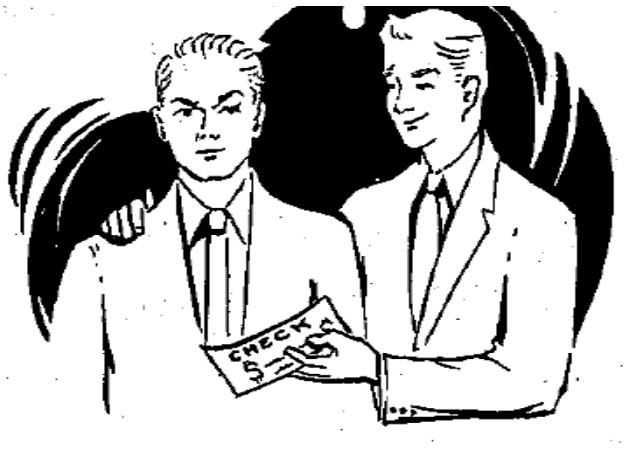

De ce se dă sfatul „aveţi grijă la daruri”? Nu ni se spune, oare, să „dăruim”? Şi nu este, oare, adevărat că „este mai multă fericire în a dărui decât în a primi”? Cum am putea noi avea o fericire mai mare dacă alţii ar refuza să ne accepte darurile? – Luca 6:38; Faptele 20:35.

Toate acestea sunt adevărate, însă sunt daruri şi „daruri”. Un creştin matur va dărui pe baza nevoii şi meritului, aşa cum ne îndeamnă sfatul apostolului; noi trebuie să le dăruim fraţilor noştri care au nevoie şi să îi considerăm demni de o răsplată dublă pe cei care lucrează din greu în predicare şi predare. (1 Ioan 3:17; 1 Tim. 5:17). Dar nu trebuie să dăm cu o motivaţie ascunsă, pentru ca cel ce primeşte darul să fie pus în poziţia de a fi nevoit să arate o favoare sau pentru a-l face să aibă o obligaţie. Iar cel ce face un dar nu trebuie numai să-şi cerceteze inima pentru a vedea cu ce motivaţie îl face, dar şi cel ce acceptă darul trebuie să facă acest lucru, şi să-l accepte numai dacă are motive să creadă că el este oferit cu bună credinţă.

De aceea îi sfătuieşte Biblia mai ales pe cei din poziţii de responsabilitate şi care sunt, deci, capabili să întoarcă o favoare, să fie atenţi atunci când primesc daruri: „Să nu faci judecată strâmbă. Să nu fii părtinitor şi să nu iei mită.” „Să nu luaţi mită (dar, cadou – *nota marginală*).” – Deut. 16:19; Ex. 23:8.

Judecătorul şi profetul Samuel a respectat cu credincioşie aceste porunci, iar la sfârşitul lungii sale cariere, el i-a putut întreba pe cei din Israel? „Cui i-am luat taurul sau cui i-am luat măgarul? Pe cine am păgubit sau pe cine am asuprit? Din mâna cui am primit bani ca, prin ei, să tac şi să închid ochii?” Iar oamenii au fost nevoiţi să răspundă: „Nu ne-ai păgubit, nici nu ne-ai asuprit, nici n-ai primit nimic din mâna nimănui”. Observaţi: Samuel nu acceptase niciun singur lucru de la nimeni! Despre câţi politicieni din ziua de astăzi se poate spune acest lucru? – 1 Sam. 12:3,4.

De fapt, acest lucru nu s-a putut spune nici măcar despre fiii lui Samuel, căci citim că „aceştia căutau câştigul necinstit şi acceptau mita şi făceau judecată strâmbă”. Un motiv pe care i l-au dat bătrânii din Israel lui Samuel pentru care voiau un rege a fost acesta: „Fiii tăi nu umblă pe căile tale”. – 1 Sam. 8:3-5

Dar nici măcar faptul că li s-a dat un rege nu a remediat lucrurile, cel puţin, nu pentru mult timp, căci natura umană decăzută este ce este. Astfel, în timpul lui

Cuprins

Isaia, Dumnezeu a mustrat aspru naţiunea Israel: „Prinţii tăi sunt rebeli şi tovarăşi cu hoţii. Fiecare dintre ei iubeşte darurile şi aleargă după răsplată.” – Isa. 1:23, *AV*.

În ultimii ani, în Statele Unite s-au dat şi s-au primit atât de multe „daruri”, în Washington, încât cărţile, ziarele şi revistele au fost pline de articole demascatoare a dărilor de mită. Situaţia a fost atât de ruşinoasă încât legislatorii au fost nevoiţi să numească un comitet care să facă „propuneri pentru îmbunătăţirea standardelor etice în guvernul federal”, o recunoaştere că etica era la punctul ei cel mai jos de până atunci.

Însă această problemă a datului şi primitului de daruri nu este limitată la politicieni. În primăvara anului 1957, presa publică a vorbit despre un anumit cleric, James J. Stewart, din Southwest, care a fost excomunicat din cadrul bisericii, la o întrunire secretă, din cauza indignării lui împotriva faptului că liderii bisericii cereau „daruri de iubire” de la preoţii aflaţi sub conducerea lor, daruri pe care, la rândul lor, le făceau episcopilor.

Cam în acelaşi timp, titlurile ziarelor vorbeau despre activităţile necinstite ale unor oficialităţi din cadrul uniunii muncitoreşti. Cei din poziţii înalte în industrie nu numai că le făceau „împrumuturi” şi daruri oficialităţilor uniunii muncitoreşti dar, în unele cazuri, au acuzat că era o practică atât de comună încât oficialităţile guvernamentale chiar autorizaseră această practică a facerii de daruri şi chiar furnizau banii necesari atunci când erau implicate contracte guvernamentale.

O excepţie destul de uimitoare a fost făcută de preşedintele Uniunii internaţionale a muncitorilor din industria îmbrăcămintei de damă, Dubinski. El nu numai că a instituit o regulă care interzicea strict ca vreunul dintre funcţionarii uniunii sale să primească daruri de la angajaţi, dar chiar a cerut ca cei ce au acceptat astfel de daruri înainte de a se institui regula să-i mărturisească lui ce făcuseră. De ce a făcut el această regulă? Deoarece ştia că darurile exercită o „influenţă corupătoare” asupra funcţionarilor uniunii. El a subliniat astfel ceea ce spunea legea lui Dumnezeu, dată lui Moise cu circa 3 500 de ani în urmă, despre daruri şi mită, şi anume că acestea îi orbesc pe „cei cu vederea clară şi pot denatura cuvintele celor drepţi”. Da, „mita strică înţelegerea”. – Ex. 23:8; Ecl. 7:7, *AS*.

O persoană poate crede, în mod naiv, pe moment, că nu este nimic rău în a accepta un dar de la un prieten aparent, dar făcând astfel ea îi devine, inconştient, îndatorată celui ce i l-a dat şi este legată într-un fel de el, iar judecata sa devine denaturată, indiferent că îşi dă seama sau nu. Sfatul de a fi „prudenţi ca şerpii, dar inocenţi ca porumbeii” se poate aplica foarte bine şi acestei probleme a făcutului şi primitului de daruri. O persoană înţeleaptă se va gândi de două ori înainte de a accepta un dar de la o persoană, dacă este în poziţia de a-i face acesteia vreo favoare. Într-adevăr, Biblia este o lampă şi o lumină pentru toţi cei ce vor să facă binele. – Mat. 10:16

Cuprins

Elevii de liceu - analfabeţi în Biblie

Preotul luteran Walter C. Gerkin s-a plâns recent de analfabetismul biblic răspândit printre elevii de liceu. El a remarcat, după cum se scrie în numărul din 14 noiembrie 1956 al ziarului *News* din Rochester (Michigan): „Analfabetismul religios din zilele noastre a fost dezvăluit recent de un chestionar adresat unui număr de 18 434 de elevi de liceu. 87% dintre ei nu au ştiut să numească trei discipoli ai lui Isus, iar 64% nu au putut numi cele patru evanghelii. ... Este de neconceput ca un elev de liceu, instruit aşa cum se cuvinte în elementele de bază ale creştinismului, să ştie mai puţin de 10% din răspunsurile întrebărilor chestionarului de mai sus." Preotul nu a făcut niciun comentariu referitor la cât de mulţi dintre aceşti analfabeţi biblici merg la Şcolile de Duminică ale Creştinătăţii.

SĂ GĂSIM SCOPUL PENTRU A TRĂI

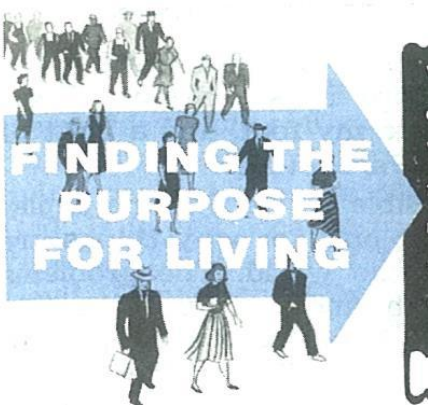

Care e acesta? Cum se poate afla? De ce trebuie să îl aflăm? Ce bariere făcute de oameni ne împiedică să îl înţelegem?

MAJORITATEA oamenilor nu reuşesc să găsească scopul vieţii. Aceştia trec prin viaţă fără a ştii pentru ce trăiesc. Pot să meargă la biserică şi tot să nu găsească scopul vieţii. Oameni ai clerului, în mod destul de straniu, au recunoscut că nu cunosc acest scop, arătând în ce măsură alarmantă oamenii trec prin viaţă precum o corabie, navigând fără busolă.

Acum câţiva ani, un scriitor de la un ziar din Londra a intervievat un cleric pensionat, un om cu o reputaţie considerabilă. Acesta era Dr. W. R. Inge, care, timp de douăzeci şi trei de ani, a fost decanul catedralei St. Paul. Acesta a scris mai mult de douăzeci de cărţi, iar articolele din *Evening Standard* l-au făcut una dintre cele mai influente persoane din perioada interbelică. Acest fost cleric de rang înalt i-a spus celui ce îi lua interviul, ceva ce i-a surprins pe cititori.

„Toată viaţa mea", spunea fostul decan, „m-am străduit să găsesc scopul vieţii. Am încercat să găsesc rezolvarea la trei probleme care păreau să fie fundamentale: problema eternităţii, problema personalităţii umane şi problema răului. Am eşuat. Nu am rezolvat nici una dintre ele şi nu ştiu mai multe acum decât ştiam când am început. Şi cred că nimeni nu le va rezolva vreodată." -*Daily Express,* 13 Iulie, 1953

Dacă un cleric, care timp de douăzeci și trei de ani a fost decanul uneia dintre cele mai faimoase catedrale din creştinătate a eşuat în a găsi scopul vieţii, cum rămâne cu omul obişnuit care merge la biserică? Cum rămâne cu masele care

Cuprins

nu merg la biserică sau care nu sunt afiliate cu nici o religie? Evident ceva este greşit. Ce anume? Ce trebuie făcut pentru a găsi scopul vieţii?

DOGMELE FĂCUTE DE OAMENI UMBRESC SCOPUL

Oamenii care caută scopul vieţii nu au reuşit să îl găsească deoarece omul şi-a construit un sistem religios, bazat pe tradiţii şi speculaţii - înţelepciunea umană. Aceste dogme făcute de oameni au umbrit chiar scopul vieţii. John Lord, un istoric renumit, scrie în a sa lucrare *Beacon Lights of History,* referitor la unele dintre aceste doctrine născocite de oameni, cum ar fi trinitatea şi nemurirea sufletului: „Nu ar fi irațional să întrebăm: oare nu a încercat teologia să facă prea mult? Oare a rezolvat ea adevărurile soluţiei pentru care a apelat la ajutorul raţiunii şi oare nu a produs prea des o religie care e bazată pe deducţii şi distincţii metafizice, la fel de imperative ca o religie bazată pe declaraţii simple?”

Rezultatul a fost întoarcerea oamenilor de la declaraţiile simple ale Bibliei către dogmele complexe ale oamenilor. Acest lucru, la rândul lui, a năucit atât de mulţi oameni încât îşi navighează corabia credinţei, nu doar fără busolă, ci şi prin ceaţă. Să luăm, spre exemplu, pe fostul decan al catedralei St. Pavel, care nu a reuşit să găsească scopul vieţii. Făcând aluzie la doctrina nemuririi sufletului, acesta i-a spus celui ce îi lua interviul: „Ştiu la fel de multe despre viaţa de apoi ca şi tine - nimic. Nici măcar nu ştiu dacă este o viaţă de apoi - în sensul în care ne învaţă Biserica. Nu am nici o viziune a „Raiului” sau a „Dumnezeului primitor”. Nu ştiu ce voi găsi. Trebuie să aştept şi să văd.”

Câţi oameni se află în aceeaşi barcă, cum s-ar spune, când vine vorba de corabia credinţei! Aceştia sunt confuzi şi nesiguri. Dar Biblia afirmă simplu şi clar referitor la cei morţi: „Dar cei morţi nu sunt conştienţi de nimic.” Şi mai departe: „Nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă şi nici înţelepciune în locuinţa morţilor.” – Ecles. 9:5,10.

Dar omul a mers mai departe şi şi-a creat pentru sine doctrina nemuririi sufletului, în ciuda unei alte declaraţii simple ale Bibliei: „Sufletul care păcătuieşte, va muri.” – Ezec. 18:4, *AS.*

De unde, atunci, a venit această doctrină misterioasă care i-a năucit pe atât de mulţi? Cum a spus odată William Ewart Gladstone, un eminent prim-ministru britanic al secolului al nouăsprezecelea: „Nemurirea naturală a sufletului este o

Cuprins

doctrină total necunoscută Sfintelor Scripturi şi nu stă mai sus decât o opinie filosofică ingenios susţinută, dar grav şi formidabil contestată. S-a strecurat în Biserică printr-o uşă lăturalnică - cea a filosofiei greceşti."

MERGÂND LA CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU PENTRU LUMINĂ

Deci nici un om nu poate găsi scopul vieţii până ce nu iese din ceaţa speculaţiilor, tradiţiilor şi deducţiilor umane şi vine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Referitor la acest Cuvânt este scris: „Cuvântul tău este o lampă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea." – Ps. 119:105.

Doar în Biblie găsim explicaţia, cea corectă, pentru motivul pentru care lucrurile sunt aşa cum sunt în lume. Problemele referitoare la moarte şi viaţa viitoare sunt rezolvate. Aflăm cum Dumnezeu a creat omul să trăiască pentru totdeauna în condiţii de paradis. Din cauza păcatului lui Adam moartea a venit peste toţi oamenii: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii fiindcă toţi au păcătuit." – Rom. 5:12.

Prin venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ şi prin jertfirea vieţii sale umane perfecte, ca răscumpărare, s-a redeschis calea pentru ca omul să recapete pentru noi ceea ce a pierdut Adam. Astfel, Isus Cristos a spus: „Am venit pentru ca ele să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug." - Ioan 10:10.

Deşi Biblia arată că o „turmă mică" sau un număr limitat de creştini adevăraţi va beneficia de viaţă veşnică în cer, alături de Cristos, speranţa majorităţii omenirii ascultătoare este aceea exprimată de psalmist: „Cei smeriți vor stăpâni pământul şi își vor găsi desfătarea în belşug de pace." Pentru mulţi aceasta se va întâmpla printr-o înviere din morţi, cum a arătat Isus: „Vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară; cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieții, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecății." Cei ce au făcut lucruri rele din ignoranţă nu vor fi judecaţi pentru faptele trecute, ci pentru faptele viitoare, din timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. - Luca 12:32; Ps. 37:11, Ioan 5:28,29.

Dar sunt o mulţime de oameni astăzi care nu vor muri deloc, căci speranţa lor este să supravieţuiască viitorului război al Armaghedonului şi să intre în lumea nouă a lui Dumnezeu. Această speranţă poate fi a voastră. Trăim în nişte vremuri în care tot acest sistem rău se va sfârşi. Şi nu e de mirare! El este rău, trăind contra poruncilor lui Dumnezeu. Este rău pentru că este corupt de către „dumnezeul acestui sistem", Satan Diavolul. Deşi Biblia ne spune că „întreaga lume se află în puterea celui rău," nu există nici un motiv pentru ca tu să suferi soarta acestei lumi. -2 Cor. 4:4, 1 Ioan 5:19.

Cuprins

O NOUĂ PERSONALITATE ŞI O NOUĂ LUME

În Armaghedon, Isus Cristos va conduce armatele cerului într-un război drept. Rezultatul acestui „război al zilei mari a Dumnezeului Atotputernic" va fi sfârşitul „cerurilor şi al pământului care sunt." O nouă lume a unor „noi ceruri şi unui nou pământ" va veni; lumea cea nouă va fi absolut dreaptă. Va fi acelaşi pământ pe care trăim astăzi, dar va fi un nou sistem pe pământ. – Apoc. 16:14, 16; 2 Pet. 3:7, 13.

A câştiga viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu poate fi speranţa tuturor iubitorilor de dreptate. Este o speranţă făcută valabilă de promisiunea lui Dumnezeu. Pentru a face din această speranţă o putere în viaţa ta, ai nevoie de cunoştinţă exactă. Aceasta este cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Este cunoştinţa care îl ajută pe cel ce caută adevărul să rezolve problema personalităţii umane. Până când cineva nu cunoaşte scopurile lui Dumnezeu şi nu îşi armonizează viaţa cu poruncile lui Dumnezeu, are ceea ce Biblia numeşte o „personalitate veche." Asta trebuie să se schimbe. Şi se poate. Astfel citim: „Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul celui care a creat-o." – Col. 3:9,10.

Cel cu o „nouă personalitate" trăieşte pentru lumea cea nouă. Speranţa sa nu este să trăiască doar şaptezeci de ani şi apoi să moară, ci să trăiască pentru totdeauna în lumea nouă a lui Dumnezeu. Aşa că începe să trăiască acum, cum va trăi atunci. El respectă porunca Bibliei: „Ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu tandră afecţiune şi cu compasiune, cu bunătate, cu umilinţă, cu blândeţe şi cu îndelungă răbdare. Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu iubire." Si „Iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale, iar poruncile sale nu sunt grele." – Col. 3:12,14; 1 Ioan 5:3.

Nu, nu este o povară să respecţi poruncile lui Dumnezeu. Este o bucurie. Te face fericit. Îl onorează pe Dumnezeu şi aduce slavă Creatorului. Cuvintele lui Dumnezeu ne spun: „Tu eşti demn, Iehova, da, Dumnezeul nostru, să primeşti gloria, onoarea şi puterea, pentru că Tu ai creat toate lucrurile şi datorită voinţei Tale au venit în existenţă şi au fost create." Doar cei ce aduc slavă lui Dumnezeu, prin cuvintele lor şi prin purtarea lor, vor primi dreptul de a trăi veşnic în lumea nouă. Ce motiv bun este, atunci, să respecţi porunca: „Nu te aprinde de mânie împotriva răufăcătorilor şi nu-i invidia pe cei răi. Căci nici un om rău nu va avea viitor, lampa celor nelegiuiţi se va stinge." – Apoc. 4:11, Prov. 24:19,20.

Trăiţi pentru lumea cea nouă acum. Îmbrăcaţi-vă cu „noua personalitate". Daţi un scop vieţii voastre; daţi-i sens: trăiţi pentru a-l slăvi pe Creator. Faceţi asta respectând poruncile drepte, căci atunci când cineva trăieşte după Cuvântul Său, acela a găsit scopul vieţii: „Concluzia a tot ce-ai auzit: Teme-te de adevăratul Dumnezeu şi respectă poruncile Lui, fiindcă aceasta este datoria omului." – Ecl. 12:13.

Cuprins

Ţineţi pasul cu Societatea Lumii Noi

Societatea Lumii Noi este un grup de creştini dedicaţi, organizaţi spre a depune mărturie despre numele şi împărăţia lui Iehova. Ea este compusă din circa 700 000 de slujitori, care sunt din 162 de ţări şi insule diferite.

Arhitectul şi Constructorul acestei societăţii a Lumii Noi este Iehova Dumnezeu. El este singurul căruia îi revine meritul pentru ea. O astfel de societate minunată nu ar fi putut fi creată numai cu eforturile oamenilor, mai ales dacă ne gândim la opoziţia la nivel mondial cu care se confruntă. Numai spiritul, înţelepciunea, puterea şi iubirea sa sunt cele care explică existența acestei societăți și expansiunea ei la nivel mondial.

Această societate a Lumii Noi se răspândeşte pe glob*. Ea creşte în număr. Creşte şi în cunoştinţa şi înţelegerea scopurilor lui Dumnezeu şi a voinţei sale în ceea ce îi priveşte pe slujitorii săi. Ea îşi îmbunătăţeşte calitatea slujirii, iar standardele sale devin din ce în ce mai mult în concordanţă cu cerinţele drepte ale lui Iehova. Fără îndoială, această mare societate mărşăluieşte înainte şi va continua să facă ce e drept până la Armaghedon şi în lumea nouă.

Pentru a deveni membru al acestei societăţi, o persoană trebuie mai întâi să dobândească o cunoştinţă şi pricepere din Cuvântul şi scopurile lui Iehova şi să exercite credinţă în ele şi în jertfa Fiului său. Mai mult, ea trebuie să se dedice împlinirii voinţei lui Dumnezeu şi să calce pe urmele lui Cristos, abandonând toate lucrurile pentru a-l urma, aşa cum au făcut apostolii, şi să facă o declaraţie publică a acestui lucru prin botezul în apă. – Mat. 19:27.

Desigur, pentru a intra în lumea nouă împreună cu această societate, trebuie să ţinem pasul cu ea. Trebuie să dăm ascultare poruncii lui Pavel: „Fiți imitatorii mei, așa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos.” (1 Cor. 11:1) Şi de ce anume este nevoie pentru a ţine pasul cu societatea Lumii Noi?

În primul rând este nevoie de zel pentru lucrarea lui Iehova de predicare a veştii bune despre împărăţia Lui întemeiată, aşa cum zelul lui Iehova este cel ce va face ca acea împărăţie şi pacea să crească şi să nu aibă sfârşit. Da, aşa cum acest lucru i s-a aplicat şi lui Isus, „zelul pentru casa ta mă va mistui”; şi aşa cum Pavel şi alţi creştini timpurii au manifestat un zel arzător, şi noi trebuie să manifestăm un zel aprins pentru toate aspectele predicării Împărăţiei, în măsura capacităţilor şi posibilităţilor noastre, dacă vrem să ţinem pasul cu societatea Lumii Noi. – Ioan 2:17.

Pentru a ține pasul cu această societate, noi trebuie şi să învăţăm să exercităm autocontrol. Trebuie să ne disciplinăm şi să ne facem obiceiuri bune, învăţând să ne abţinem poftele şi limba. Dacă nu, am putea să fim dezaprobați noi înșine după ce le-am predicat altora.

Printre alte lucruri importante pe care trebuie să le facem pentru a ține pasul cu societatea Lumii Noi este să îi recunoaştem pe cei numiţi să ia conducerea organizaţiei vizibile a lui Iehova, Societatea. Noi nu îndrăznim să murmurăm aşa

Cuprins

cum au murmurat Aaron şi Miriam împotriva lui Moise, cel pe care îl folosea Iehova în mod minunat. – Num. 12:1-16.

În schimb, trebuie să urmăm sfatul lui Pavel: „Bătrânii care îndrumă bine să fie consideraţi demni de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt şi în predare.” – 1 Tim. 5:17.

Aşadar, manifestând zel pentru serviciul Împărăţiei, exercitând stăpânire de sine şi respectându-i şi cooperând cu cei din poziţii de responsabilitate, noi vom ţine pasul cu societatea Lumii Noi şi o vom însoţi în noua lume a dreptăţii a lui Iehova. Voi ţineţi pasul cu societatea Lumii Noi?

[Note de subsol]

*Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere* din 1 iunie, 1956.

Petiţie către generalul Trujillo

Baltimore, Maryland, Statele Unite ale Americii
Sâmbătă, 24 august 1957
EXCELENŢEI SALE, GENERALUL RAFAEL LEONIDAS TRUJILLO:

Noi, cei 33 091 de delegaţi întruniţi aici la Stadionul Memorial Baltimore, Maryland, S.U.A., în această a patra zi a acestui Congres de District de cinci zile al martorilor lui Iehova, intitulat „Înţelepciunea dătătoare de viaţă”, ne folosim de această ocazie de importanţă mondială pentru a ne adresa Excelenţei Dumneavoastră. Vă atragem oficial atenţia spre o chestiune care vă priveşte pe dumneavoastră şi naţiunea pe care o reprezentaţi şi, de asemenea, ne priveşte şi pe noi, ca și creştini, din diferite părţi ale acestor State Unite ale Americii.

Recent, am citit în ziarele noastre din mai multe oraşe şi am auzit la televizor programe care au raportat că duminică după-masă, 3 august 1957, guvernul dumneavoastră a deportat 10 (zece) cetăţeni americani din Republica Dominicană, trimiţându-i, cu avionul, din Ciudad Trujillo în Puerto Rico. Am fost uimiţi şi îndureraţi de acţiunea guvernului dumneavoastră când toate aceste rapoarte au dezvăluit că aceşti zece cetăţeni americani sunt misionari creştini ce reprezintă o organizaţie religioasă foarte importantă în Statele Unite ale Americii şi care a câştigat respectul oficialităţilor şi al oamenilor pentru minunata lucrare educativă pe care o fac cu ajutorul Cuvântului scris al lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi, nu numai în această ţară vastă, ci şi în peste 160 de teritorii de pe pământ. Acţiunea guvernului dumneavoastră în această privinţă a început, aşadar, să atragă interesul şi atenţia la nivel mondial.

Pe lângă citirea ziarelor şi ascultarea programelor de la radio şi televiziune – toată această publicitate care i-a fost deja făcută acţiunii guvernului dumneavoastră – am avut privilegiul de a auzi direct de la cei implicaţi în acest proces de deportare relatarea întâmplărilor. Ca delegaţi la acest Congres de District al martorilor lui Iehova avem în mijlocul nostru opt dintre aceştia care au fost, până de curând, misionari în ţara dumneavoastră. Pe lângă faptul că au apărut la televizor în acest oraş, ei au servit pe scena acestui congres şi ne-au relatat măsurile care s-au luat de către guvernul dumneavoastră împotriva lor şi împotriva tuturor martorilor lui Iehova din Republica Dominicană. Rapoartele lor directe ne-au confirmat ceea ce ştiam deja din ziare. Problema ni s-a prezentat în mod atât de clar şi impresionant încât ne simţim îmboldiţi să ne adresăm dumneavoastră în numele surorilor şi fraţilor noştri creştini, colaboratorii noştri martori ai lui Iehova din ţara dumneavoastră.

RELATAREA EVENIMENTELOR

Guvernul dumneavoastră este conştient că martorii lui Iehova sunt deja activi în ţara dumneavoastră de mulţi ani. El mai este conştient şi de măsura de libertate care le-a fost acordată acestor creştini sinceri şi smeriţi. Misionarii, absolvenţi ai binecunoscutei Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, au fost admişi în ţara dumneavoastră şi au putut imediat să se bucure de privilegiile lucrării educaţionale creştine de acolo, cu un mare beneficiu spiritual pentru sute dintre locuitorii ţării dumneavoastră.

Aşa cum arată rapoartele dumneavoastră oficiale, primii martori ai lui Iehova au venit în 1945 în Ciudad Trujillo pentru a-şi extinde lucrarea de educaţie biblică în Republica Dominicană. Predicarea lor publică şi din casă în casă despre vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu a întâmpinat o reacţie favorabilă de la mulţi dominicani, care au dorit să crească în cunoştinţa Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu şi să se pregătească pentru prezisa Zi, când împărăţia lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, va domni peste tot pământul, aducându-le binecuvântări tuturor oamenilor cu bunăvoință, indiferent de naţionalitatea pe care o au ei acum. Mulţi dominicani educaţi astfel şi-au dat seama ce responsabilitate le revine şi au acţionat în consecinţă, pentru a împlini porunca profetică a lui Isus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Citat din evanghelia lui Matei, capitolul 24, versetul 14). Până în anul 1950 erau deja în ţara dumneavoastră douăzeci şi cinci de misionari trimişi de Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Răspunsul favorabil al dominicanilor smeriţi şi dispuşi spre dreptate a fost remarcabil, iar această educaţie biblică s-a răspândit în multe părți.

În iunie 1950, situaţia s-a schimbat pentru ei. Guvernul dumneavoastră a emis un decret care afirma că acest grup religios de creştini este ilegal şi că toate întrunirile şi propaganda sunt considerate ca fiind împotriva statului politic. Acest decret, aşa cum au arătat multe dovezi clare şi binecunoscute, a fost creat şi emis la îndemnurile reprezentanţilor Ierarhiei Romano-catolice din ţara dumneavoastră,

Cuprins

care erau nemulţumiţi de răspândirea lucrării de educare biblică a martorilor lui Iehova. În timpul celor şase ani care au urmat, misionarii americani au fost fie obligaţi să părăsească San Domingo, fie au trebuit să renunţe la lucrarea lor de misionari şi să îşi găsească slujbe laice pentru a putea rămâne în ţară. În ceea ce-i priveşte pe martorii dominicani ai lui Iehova, ei au continuat să ţină tare la credinţa lor creştină bazată pe Sfânta Biblie şi să îşi facă mai departe serviciul, însă fără libertatea de care se bucuraseră până când a fost anunţată această interdicţie, în 1950. Ei au urmat exemplul apostolului Pavel şi al celorlalţi apostoli care au călcat pe urmele lui Isus. Când curtea supremă a Ierusalimului i-a arestat şi le-a poruncit să nu mai predice vestea bună despre Cristos şi despre împărăţia lui Dumnezeu, Petru şi ceilalţi apostoli au spus: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu ca stăpânitor decât de oameni.” Astfel, atunci când au fost bătuţi şi eliberaţi sub şi mai multe ameninţări de către curtea de judecată, ei au părăsit sala, însă au continuat să asculte de Dumnezeu ca stăpânitor, continuând să predea şi să predice despre Isus Cristos, în fiecare zi, în templu şi în fiecare casă. (Faptele apostolilor, capitolul 5, versetele 29-42, *Traducerea Lumii Noi*). Urmând acest exemplu al apostolilor, martorii dominicani nu erau subversivi faţă de guvernul politic, ci ascultători de Dumnezeul Preaînalt, Iehova, iar pentru aceasta El i-a binecuvântat, iar numărul martorilor lui Iehova din Santo Domingo a continuat să crească. Aceasta a dovedit că interdicţia împotriva martorilor săi, prin orice guvern, nu primeşte aprobarea şi binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu, ci El îi susţine pe servii şi martorii săi credincioşi şi ascultători şi îi ajută să prospere spiritual. Totuşi, noi nu am descris aici suferinţele mentale şi fizice pe care au fost nevoiţi să le îndure martorii lui Iehova în perioada acestei interdicţii.

Guvernul dumneavoastră, conştient că martorii lui Iehova încă sunt în Santo Domingo şi îşi practică credinţa, pentru motive numai de el cunoscute, în august 1956 a ridicat, dintr-o dată, interdicţia împotriva martorilor lui Iehova, publicând un mic anunţ în presa publică ce afirma că toate restricţiile fuseseră anulate pentru această organizaţie şi pentru lucrarea martorilor lui Iehova şi că aceştia puteau din nou să îşi înceapă toate activităţile religioase fără implicarea guvernului. De această acţiune lăudabilă s-au bucurat martorii lui Iehova de pe tot pământul. Această anulare a interdicţiei era, desigur, favorabilă pentru organizaţia creştină şi pentru lucrarea martorilor lui Iehova din Santo Domingo. În timpul celor şase ani lungi de interdicţie ei dovediseră că guvernul naţional nu avea niciun motiv să se teamă de ei, ci că ei sunt doar creştini paşnici care nu se amestecă cu alte elemente religioase în politica ţării, ci se specializează în serviciul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultând de Dumnezeu, asemenea lui Cristos.

Apoi, în 30 iunie 1957, un preot romano-catolic a lansat un atac deschis împotriva martorilor lui Iehova. Ziarele, radiourile şi maşinile de sunet au fost mobilizate toate în acest atac. Ierarhia Romano-catolică a început iarăşi să facă presiuni asupra politicienilor şi liderilor guvernamentali pentru ca aceştia să oprească această lucrare educativă a martorilor lui Iehova. Dominicanii ştiu că în perioada 2 şi 25 iulie a acestui an s-au alocat zeci de metri de coloane duble de ziar pentru a întoarce publicul împotriva martorilor lui Iehova. Examinarea acestei

Cuprins

publicităţi din presă dezvăluie că aceşti creştini martori ai lui Iehova, în ciuda poziţiei lor mondiale împotriva comunismului ateu, au fost etichetaţi ca susţinători ai comunismului, sediţionişti, oameni care încalcă legea, insultători ai drapelului, ai imnului şi ai instituţiilor statului naţional. Cu o mare lipsă de respect pentru numele sfânt al Dumnezeului Preaînalt, ei au fost numiţi Iehovişti, şi toate aceste afirmaţii s-au tipărit public, indiferent cât de false şi calomniatoare s-au dovedit a fi. Toate aceste afirmaţii şi acuzaţii false au fost repetate cu şi mai multe comentarii de către canalele de radio sponsorizate de guvern.

În prezenţa unui reprezentant misionar al martorilor lui Iehova, Generalul Majos Espaillat a spus, într-o conversaţie telefonică cu ambasadorul american din Ciudad Trujillo, următoarele: „Tot ce se spune în ziare şi la radio despre aceşti oameni ne obligă să luăm măsuri împotriva lor. De aceea, vom face o lege care să le interzică să activeze în ţara asta." Atunci, ambasadorul american a apelat la generalul major pentru a nu fi prea sever cu martorii lui Iehova. Chiar şi înainte ca interdicţia să fie impusă iar, au început persecuţii violente împotriva martorilor lui Iehova. În oraşe mai mici şi zone rurale, unele oficialităţi au început să îi strângă la un loc pe martorii locali, zi şi noapte, să îi bată şi să îi maltrateze. Poliţia şi autorităţile armatei i-au căutat pe aceşti bărbaţi, femei, şi chiar copii fără apărare şi temători de Dumnezeu. Într-un sector, întregi familii au fost duse la închisoare, iar bărbaţii din fiecare familie au fost bătuţi până la pierderea cunoştinţei, în faţa propriilor soţii şi copii.

PERSECUŢIE RELIGIOASĂ

În zona numită Salcedo, unde a avut loc o bătaie, au descins trei jandarmi, care au venit la casa uneia dintre martore cam pe la ora 17, împreună cu un grup de 25 alţi martori, ca să o ia, împreună cu restul şi să o ducă la închisoarea militară din Salcedo. Au mers pe jos cam 20 de km, ajungând la închisoare în jurul orei 20. Bărbaţii şi femeile au fost aliniate în curtea închisorii. Au fost întrebaţi dacă vor să semneze o declaraţie care îi renegă pe martorii lui Iehova şi în care promit să se alăture din nou Bisericii Catolice. Toţi au refuzat să semneze. Doi soldaţi au venit să-i ţină pe bărbaţi de mâini, în timp ce al treilea îi lovea pe martorii lui Iehova cu pumnii. Mai mult, i-au lovit cu picioarele şi cu patul puştii până când au sângerat. Apoi i-au luat pe martori, unul câte unul, şi i-au bătut până când au căzut neputincioşi. I-au aşezat apoi într-o celulă, şi pe surorile lor creştine în altă celulă. Toată noaptea femeile i-au putut auzi pe bărbaţi gemând din cauza bătăilor nemiloase pe care le-au primit. Dimineaţa următoare, în jurul orei opt, cinci dintre servii oficiali ai adunării martorilor lui Iehova, care se aflau într-o altă celulă, au fost duşi, unul câte unul, într-un birou. Primul dintre ei a fost un martor pe nume Negro Jimenez, în vârstă de aproximativ 65 de ani, servul de grupă din Los Cacaos. La jumătate de oră după ce a fost dus în birou a fost târât de picioare afară de doi soldaţi, în văzul celorlalţi prizonieri, şi a fost lăsat în curtea interioară, pe pământ, în stare de inconştienţă. Din urechi, nas şi gură îi curgea sânge, şi părea mort.

Cuprins

Următorul care a fost dus în birou a fost Pedro German, serv de grupă în El Jobo, cam de 35 de ani. Acesta a fost scos afară mai târziu, de doi soldaţi, iar chipul său purta semnele unei bătăi crunte, ca şi întregul trup. Fusese tăiat la obraz şi sângera. A fost şi el dus în curtea interioară, şi apoi la loc în celulă cu ceilalţi şase servi de grupă. Apoi alt martor, Angel Angel, un om în vârstă de 60 de ani, a fost dus în acelaşi birou. A fost scos mai târziu în stare de inconştienţă, cu sânge curgându-i din gură şi nas – rezultatul unor lovituri crude în faţă. Cam în acelaşi timp, soldaţii au aruncat trei sau patru găleţi de apă pe martorul inconştient, Negro Jimenez. Doar atunci când a suspinat au ştiut că era în viaţă. După acest semn de viaţă, l-au târât în celulă cu Pedro German.

După aceasta, alţi doi, Pedro Gonzalez, în vârstă de aproximativ 60 de ani, şi Profirio Gonzalez, fiul său de 25 de ani, au fost duşi în birou. Atunci când aceştia au fost scoşi afară, faţa bătrânului Pedro era tumefiată de lovituri; iar fiul său, Porfirio, era în stare de inconştienţă, şi a fost târât afară de picioare. Sângele îi curgea din nas şi urechi şi, mai târziu s-a constatat că avea timpanul spart. Vreme de aproape o oră, a rămas inconştient. Toate bătăile au durat o perioadă de circa 4-5 ore, după care toţi au fost duşi înapoi în celule şi închişi din nou.

Ceilalţi prizonieri au fost scoşi afară şi au fost întrebaţi dacă vor acum să semneze declaraţia conform căreia renunţă să fie martori ai lui Iehova. Conform presei publice, în jur de 27 dintre aceşti prizonieri au semnat declaraţia. Dar, cu totul, în închisoare erau mai mult de o sută. O mare parte dintre cei care au semnat declaraţia nu erau martori ai lui Iehova, ci doar persoane cu bunăvoință care au participat la unele din întrunirile lor. Mulţi erau minori, copii mici. Mulţi nu puteau citi declaraţia. Semnarea ei a avut loc în biroul guvernatorului provinciei, în prezenţa lui şi a altor oficialităţi politice. Cei care au semnat au fost duşi la distanţă cam de 5 mile înspre casele lor, într-o camionetă, şi apoi eliberaţi.

Conform ziarelor, un alt grup de 28 de martori care au semnat, la rândul lor, declaraţia, au fost urcaţi cu forţa într-un camion militar mare şi duşi la biserica romano-catolică. Acolo, soldaţi cu puşti şi baionete i-au dus în biserică, ca să asculte o slujbă religioasă. După aceasta, au fost urcaţi în camion şi duşi la casele lor şi eliberaţi.

În alte oraşe unde se găseau pionieri speciali ai împărăției lui Dumnezeu din rândul populaţiei native, dominicane, fraţii au fost chemaţi la biroul şefului de poliţie sau al guvernatorului şi li s-a supus că trebuie să-şi încheie lucrarea şi să plece din oraş. Unii dintre ei au trebuit să plece noaptea, lăsându-şi în urmă avuţia, mobila şi îmbrăcămintea, pentru a evita arestarea. În oraşele mai mari, preoţii romano-catolici au făcut turul locurilor de muncă şi au întrebat dacă sunt martori ai lui Iehova printre angajaţi, şi, dacă erau, trebuiau concediaţi imediat. Unui martor care lucra într-o fabrică de zahăr i s-au dat două minute să plece de la lucru şi trei ore să părăsească oraşul împreună cu familia sa. Patru alţi martori au fost ridicaţi şi închişi vreme de o săptămână, înainte să fie înaintată măcar o plângere împotriva lor. Apoi, au fost acuzaţi de activităţi sedițioase împotriva guvernului.

În capitala dumneavoastră, Ciudad Trujillo, un martor a fost ridicat şi ţinut trei zile în închisoare fără mâncare. Avea la el 35 de cenţi, pe care i-a cheltuit pe

Cuprins

bomboane. Aceea a fost toată mâncarea pe care a avut-o la dispoziţie în cele trei zile. El a fost acuzat de lipsă de respect faţă de steag. La procesul de cinci minute de care a avut parte, poliţistul care l-a adus a spus: „Acest om nu a arătat niciun fel de lipsă de respect faţă de steag. Îl cunosc personal şi ştiu că mereu a respectat steagul.” Cu toate acestea, judecătorul l-a condamnat la un an de închisoare şi o amendă de 250 de dolari.

Vă atragem, cu respect, din nou, atenţia asupra instigării exercitate de clerul romano-catolic, care se află în spatele tuturor acestor persecuţii religioase. Pe data de 30 iunie, preotul iezuit pe nume Vazquez Sanz a ţinut o predică la un post radio pentru începerea unei campanii de ură împotriva martorilor lui Iehova. Ziarele au publicat acest discurs, în care acest iezuit îi numeşte pe martorii lui Iehova comunişti, anarhişti, oameni care urăsc ordinea şi nu respectă legile Republicii Dominicane, şi multe alte lucruri neadevărate. În afară de ziare, alţi oameni importanţi din Santo Domingo au scris şi ei articole similare până când, în cele din urmă, la data de 29 iulie se strânseseră deja zeci de metri de coloane de ziar împotriva martorilor lui Iehova. Un al preot romano-catolic, numit Robles Toledano, este şi el trecut în evidenţă pentru că a ţinut un discurs. În el, a spus că martorii lui Iehova sunt o tumoră canceroasă, şi trebuie stârpiţi din Republica Dominicană.

EXPULZAREA MISIONARILOR AMERICANI

La data de 8 iulie, misionarii americani au început deja să fie chemaţi la birourile poliţiei securităţii şi interogaţi de ofiţerul dumneavoastră, Arturo Espaillat. Curând după aceea li s-a spus că trebuie să-şi strângă lucrurile şi să plece cât mai curând posibil, având în vedere lucrurile spuse în presa publică şi la radio. Mai târziu, poliţia securităţii a arătat lipsă de răbdare pentru că aceşti misionari nu au dat niciun semn de plecare din ţară. Informat că aceştia deja şi-au vândut majoritatea lucrurilor, oficialitatea dvs., domnul Epaillat, a spus că misionarii au timp până la sfârşitul lui iulie, când vor trebui să plece cu toţii din ţară. Pe data de 30 iulie, misionarii au avut o întrevedere cu ambasadorul american în funcţie, domnul Spalding, şi l-au informat că nu pleacă în alte circumstanţe, decât deportaţi. Prin aranjamentul d-lui Spalding, aceştia au avut o întrevedere cu domnul Baez, secretar de Relaţii Externe. Domnul Baez le-a repetat că trebuie să părăsească ţara, dar, dacă semnau o declaraţie în care să susţină şi sunt dispuşi să respecte legile ţării, imnul şi steagul naţional, şi să nu mai aibă legături cu Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, biroul său avea să vadă dacă misionarii puteau rămâne. După câteva zile, au prezentat la ambasada americană o declaraţie care spunea că vor respecta toate legile valide ale guvernului Dominican care nu se opuneau legii lui Dumnezeu, aşa cum este ea stabilită în Sfânta Biblie. Prin aceasta, se angajau să respecte imnul şi steagul naţional. Ziua următoare, cei de la biroul lui Espaillat le-au spus că declaraţia misionarilor era prea slabă, pentru că, spunea el, toate legile Republicii Dominicane sunt în armonie cu legea lui Dumnezeu, căci au fost semnate de preşedinte şi aprobate de Senatul naţional.

Cuprins

Într-un ziar din Puerto Rico s-a publicat un articol care detalia felul în care soldaţii dominicani i-au bătut şi maltratat pe semenii noştri creştini, martorii lui Iehova. După ce l-aţi chemat pe domnul Espaillat în biroul dvs., i-aţi dat un exemplar din acest ziar cu articolul despre persecuţie subliniat cu roşu. Atunci când a ieşit din birou, domnul Espaillat a aruncat acest ziar pe biroul său, spunând: „Asta-i pune capac. Acum o să vă deportăm. Cum de a ieşit această informaţie din ţară?" După un schimb de câteva replici cu misionarii, domnul Espaillat a spus: „Dacă vreţi să fiţi martiri, n-aveţi decât, dar lucrul ăsta s-a demodat de vreo o mie de ani. Vom trimite un reprezentant oficial la apartamentul vostru şi vă vom deporta, dacă asta vreţi." Aşa că i-a sfătuit să fie gata să plece la 16:30 cu avionul Pan-American. La ora 13, oficialul a sosit la casa misionară şi le-a spus că trebuie să plece la 13:30. Cu el au venit trei taxi-uri. Misionarii au fost duşi la aeroport împreună cu bagajele lor, iar avionul Delta a fost reţinut pentru o jumătate de oră. Guvernul dvs. a plătit pentru taxiuri şi a cumpărat biletele de zbor ale misionarilor până în Puerto Rico. S-au emis ordine ca orice dominicani care ar încerca să-şi ia rămas bun de la misionari, la aeroport, să fie arestaţi sau împuşcaţi.

PETIŢIE ŞI CONCLUZIE

Sub incitarea exercitată de clerul romano-catolic şi suporterii lor, guvernul Excelenţei Dumneavoastră a fost făcut să comită acţiuni care constituie mari nedreptăţi faţă de fraţii noştri creştini, martorii lui Iehova, din ţara dumneavoastră. Consemnarea despre felul în care guvernul dvs. a procedat în acest sens devine repede o ştire ce face înconjurul lumii şi stă drept mărturie împotriva dumneavoastră, punând în dubiu adeziunea dumneavoastră la Declaraţia Drepturilor Omului emisă de Naţiunile Unite, organizaţie internaţională din care ţara dumneavoastră face parte.

Având încredere în faptul că guvernul Excelenţei Dvs. este capabil de o mai bună judecată şi deschis la un apel de îndreptare a acestei situaţii nedrepte, v-am adresat rezumatul parţial al chestiunii de mai sus. Drept urmare, adunaţi cu miile într-un congres de district, facem acum apel la Excelenţa D-voastră pentru a reevalua această chestiune şi a face paşii necesari pentru a anula această interdicţie impusă de guvernul dvs. asupra martorilor lui Iehova la data de 24 iulie, şi pentru a da ordine ca oficialităţile dvs. să înceteze relele tratamente aplicate acestor creştini inofensivi. Cu siguranţă, guvernul dvs. nu apreciază faptul că s-a poziţionat în aceeaşi clasă cu Rusia comunistă şi sateliţii săi, care îi persecută şi încearcă să-i distrugă pe martorii lui Iehova, doar pentru că i se închină lui Dumnezeu după legea dictată prin Cuvântul Său Sfânt, şi pentru că proclamă în faţa întregii lumi că singura speranţă a omenirii este Împărăţia lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Cu siguranţă nu vă bucură nici faptul că guvernul dumneavoastră intră în categoria celor care luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu Cel Preaînalt, luptând împotriva martorilor Săi. Facem apel la dvs. să daţi ascultare avertismentului către cei ce se fac vinovaţi de persecuţie religioasă, dat de Petru şi tovarăşii săi apostoli: „Nu vă legaţi de oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace pentru că, dacă acest plan sau această

Cuprins

lucrare este de la oameni, va fi distrusă, dar, dacă este de la Dumnezeu, nu-i veţi putea distruge. Altfel, s-ar putea să fiţi găsiţi LUPTÂND CHIAR ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU." (Faptele apostolilor, capitolul 5, versetele 38, 39) Cuvântul Sfânt al lui Iehova avertizează că lupta împotriva lui Dumnezeu înseamnă a suferi nimicire, fără nicio speranţă de înviere din morţi.

Guvernul dvs. ştie negreşit, din propria experienţă de până acum cu martorii lui Iehova, că nu are de ce să se teamă de ei. Conform relatării apărute în ziarul *Afro-American* din Baltimore, din 24 august 1957, pag. 16, domnul Manuel de Moya, ambasadorul dvs. în Statele Unite a confirmat relatarea conform căreia ţara dvs. i-a deportat pe cei 10 misionari americani pe 3 august şi a spus că aţi făcut aceasta pentru că „erau suspectaţi că ar fi complotat la răsturnarea guvernului preşedintelui Hector Trujill." Această acuzaţie este atât de absurdă încât e ridicolă, şi provoacă probabil un zâmbet pe feţele oficialităţilor altor guverne responsabile care îi cunosc pe martorii lui Iehova. Se ştie pe tot globul că aceşti creştini nu au ambiţii politice şi nu se amestecă în niciun fel în politică. Ei aşteaptă ca Împărăţia lui Dumnezeu din ceruri să preia controlul deplin asupra acestui pământ, iar El va face aceasta în viitorul război universal al Armaghedonului, fără să fie nevoie ca martorii lui de pe pământ să îşi ridice măcar degetul mic împotriva oricăruia dintre guvernele acestei lumi vechi. În Cuvântul său, Iehova le spune martorilor săi: „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu." (2 Cronici 20:15) De aceea, martorii lui Iehova îi avertizează pe oameni să caute acum dreptatea şi pacea şi să ia poziţie în sprijinul împărăţiei lui Dumnezeu ce va veni negreşit, pentru a nu fi distruşi împreună cu aceia care luptă împotriva Lui, în bătălia Armaghedonului.

Facem apel la Excelenţa D-voastră să vă gândiţi la consecinţele acţiunilor recente împotriva martorilor săi înaintea lui Iehova Dumnezeu. Dacă veţi stărui în a-i persecuta pe aceşti urmaşi ai lui Isus Cristos, veţi constata că trebuie să-i ucideţi pe toţi cei aflaţi în ţara dvs. ca să îi puteţi reduce la tăcere şi să-i scoateţi din acţiune. Însă chiar Isus Cristos, Liderul lor, a fost ucis pentru că i se închina lui Iehova ca Dumnezeu şi pentru că predica Împărăţia sa, dar Dumnezeu l-a răsplătit cu învierea din morţi. De aceea, martorii lui Iehova din Republica Dominicană nu se tem să înfrunte moartea, căci ştiu sigur că Dumnezeu cel Atotputernic le-a promis să-i scoale din morţi, să-i aducă la viaţă veşnică în lumea sa nouă, ca răsplată a loialităţii lor până la moarte. Cu toate acestea, avem încredere că vă veţi abţine să duceţi această luptă fără sorţi de izbândă împotriva lui Iehova Dumnezeu şi că, cât de curând posibil, vom putea vesti lumii, prin toate multele mijloace moderne, că guvernul dominican condus de Excelenţa Voastră a revocat interdicţia din 24 iulie şi s-a reabilitat încă o dată, acordându-le acestor martori creştini ai lui Iehova libertatea religioasă de care se bucură în alte state non-comuniste din lume. Guvernul dvs. a fost înştiinţat în mod corespunzător prin această Rezoluţie. Responsabilitatea înaintea lui Iehova Dumnezeu Cel Preaînalt vă aparţine acum dvs. Aşteptăm răspunsul dvs., nu doar în scris, ci şi prin acţiunile guvernului dvs., în instanţa lui Dumnezeu.

Cu respect,
MARTORII LUI IEHOVA

Cuprins

Adoptarea acestei Rezoluţii a fost propusă de preşedintele Congresului de District din Baltimore:

Malcom S. Allen
Preşedintele Congresului

ADOPTATĂ ÎN UNANIMITATE DE CONGRESUL DE DISTRICT AL MARTORILOR LUI IEHOVA CU TEMA „ÎNŢELEPCIUNEA DĂTĂTOARE DE VIAŢĂ", ÎN DUPĂ AMIAZA ACESTEI A DOUĂZECI ŞI PATRA ZI DIN AUGUST, 1957.

[Exemplarul original, semnat corespunzător şi legalizat la un notar, a fost trimis par avion, cu livrare specială, Generalului Trujillo în aceeaşi seară de sâmbătă, 24 august 1957. Un exemplar, de asemenea, semnat şi legalizat, a fost prezentat, printr-un mesager special, ambasadei dominicane din Statele Unite, situată în Washington D.C., în ziua de luni, 26 august 1957]

Un nou grup de misionari a absolvit

Era cam aproape ora 10, în ziua de 28 iulie 1957, într-o dimineaţă frumoasă de vară, oră la care Milton G. Henschel a început să vorbească pe tema „Fiţi precum Isus". Situat între pini înalţi şi înconjurat de vaze cu gladiole splendide, podiumul decorat cu galben al oratorului era, într-adevăr, o privelişte plină de culoare. Chiar în faţa vorbitorului stăteau aşezaţi cei 103 studenţi absolvenţi a celei de-a 29-a promoţii a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. De asemenea, aproape 5 300 de oaspeţi ascultau cu atenţie.

„Nu ne aflăm din întâmplare aici, azi, nu, nicidecum", şi-a început Henschel discursul. „Această şcoală s-a născut din necesitate. Căci nevoia de a predica vestea bună nu a fost nicicând mai mare." Isus a apreciat această nevoie, aşa că şi-a devotat ei întreaga viaţă. Mai mult decât atât, el i-a trimis şi pe cei 12 apostoli să predice, aşa cum este consemnat în Matei, capitolul 10. Oratorul a citat acest capitol, aplicându-l, verset cu verset, misionarilor aşezaţi înaintea lui.

Isus a arătat că are un singur ţel, şi, tot astfel, nici ei nu trebuie să se abată de la unicul lor scop. Datorită instruirii lor speciale, se aşteaptă mai mult de la ei, ei trebuie să ia iniţiativa şi să se asigure de îndeplinirea sarcinilor. Isus nu s-a îndoit niciodată, şi nu i-a fost niciodată teamă; nici vouă să nu vă fie. Nu lăsaţi ca ceva să vă descurajeze.

După acest discurs, studenţii au venit să îşi ia diplomele şi celelalte obiecte ce atestă absolvirea. Ei au venit din şase ţări diferite şi au fost trimişi în ţări din: Asia, Africa, America Centrală, de Nord şi Sud, în total 20 de ţări. Apoi, un purtător de cuvânt a citit în numele promoţiei o scrisoare de mulţumire pentru instruirea primită.

Cuprins

Aceasta a fost prima dată când preşedintele Societăţii, Nathan H. Knorr, nu a fost de faţă ca să prezideze o absolvire a şcolii Gilead, căci a fost nevoie de prezenţa sa la un congres de district din Los Angeles. Înainte ca Henschel să vorbească, reprezentându-l cu pricepere pe preşedinte, ca secretar al său şi ca membru al comitetului de directori, s-au auzit şi scurte remarci ale altor persoane asociate cu această şcoală. Programul a început la ora 9 fix, cu cântare şi rugăciune, după care John Markus, de la Ferma Împărăţiei, le-a vorbit studenţilor despre asemănarea lor cu nişte puieţi, care sunt strămutaţi ca să dea roade permanente.

După aceea au vorbit cei patru instructori: H.K. Jackson le-a amintit despre valoarea muncii intense. K.A. Adams a vorbit despre rezistenţă şi importanţa rugăciunii. M.G. Friend a pus accentul pe calităţile inimii şi i-a îndemnat să meargă şi să răspândească fericirea, ajutorul, armonia, prietenia şi afecţiunea. A.D. Scrhoeder a comparat educaţia Lumii Noi cu cea din lumea veche.

În seara precedentă, 3 000 de persoane s-au întrunit pentru un studiu al lecţiei săptămânale din *Turnul de veghere*, care a fost urmată de un program muzical al studenţilor. Ultimul eveniment al weekendului de absolvire a avut loc duminică după-amiaza când, vreme de aproape două ore, douăzeci de studenţi au vorbit despre binecuvântările instruirii la Gilead şi i-au îndemnat şi pe alţii să facă din serviciul de misionar ţelul lor. La ora patru fix, programul s-a încheiat cu o cântare şi cu o rugăciune.

Întrebări de la cititori

- **Care este acel „nume nou” menţionat în Apocalipsa 2:17. Este numele de „martori ai lui Iehova”? Ce ne puteţi spune despre referinţele similare, din Isaia 62:2 şi 65:15? – M.N., Statele Unite.**

Isaia 62:2 (*AS*) ne spune: „Naţiunile vor vedea dreptatea ta, şi toţi regii, gloria ta. Vei fi numită cu un nume nou, pe care-l va hotărî gura lui Iehova”. Aşa cum este demonstrat în C*eruri noi şi un nou pământ*, pag. 232 – 234, copiii Sionului au fost aduşi înapoi din robie în Babilonul antitipic şi s-au unit cu bucurie cu „mama” lor, în 1919. Începând cu acel an, Dumnezeu a făcut ca ei şi starea lor să prospere, iar „ţara” lor să devină populată. Acesta este şi timpul când Dumnezeu i-a dat un nou nume „femeii” sale sau organizaţiei sale cereşti, aşa cum se consemnează în Ieremia 33:16 (*AS*), respectiv „Iehova este dreptatea noastră”. Este un nume care i se potriveşte, un nume pus de Iehova însuşi. Această schimbare a numelui este în armonie cu condiţia ei schimbată şi o descrie perfect; mai ales cu privire la lucrurile ei pământeşti ce au de-a face cu fiii ei spirituali de pe pământ.

Cât despre profeţia din Isaia 65:15 (*AS*): „Vă veţi lăsa numele ca jurământ pentru aleşii mei şi Domnul Iehova vă va ucide, dar pe slujitorii săi îi va numi cu alt nume.” Aceste cuvinte sunt îndreptate către cei care îl vor abandona pe Iehova,

Cuprins

al căror nume devine un simbol sau o ilustrare a felului în care Dumnezeu îi pedepseşte pe cei răi. De cealaltă parte (aşa cum este notat şi în ajutorul de studiu biblic menţionat mai sus), aleşii lui Iehova, copiii spirituali ai Sionului care îl servesc cu credinţă, au un nume diferit de cel al servilor răi, apostaţi. „Este un nume sau o reputaţie ce reprezintă favoarea divină şi binecuvântarea venite asupra cuiva şi care denotă calitatea de membru în organizaţia sa teocratică universală, cu privilegii onorabile de serviciu adus lui Dumnezeu.” – C*eruri noi şi un pământ nou,* p. 233.

Astfel, vedem că aceste texte din Isaia nu fac referire, în mod precis, la numele de „martori ai lui Iehova”, ci mai degrabă la starea binecuvântată şi onoarea de care se bucură femeia lui Dumnezeu, adică organizaţia sa cerească şi fii ei spirituali, încă din 1919. Cu toate acestea, armonizând tot cu precedentele puncte, rămăşita copiilor Sionului a îmbrăţişat, la data de 26 iulie 1931, noul nume, de „martori ai lui Iehova”, care descrie mărturia lor despre măreţia lui Iehova şi faptul că sprijină suveranitatea sa universală. Ei au făcut acest lucru în armonie cu referinţa scripturală din Isaia 43:10-12 (*AS*): „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, da, slujitorul meu pe care l-am ales (...) când nu era niciun dumnezeu străin printre voi. Voi sunteţi, deci, martorii mei, zice Iehova, iar Eu sunt Dumnezeu.”

Ne referim acum la Apocalipsa 2:17, care spune că Cristos îi va da cuceritorului „o pietricică albă, iar pe pietricică este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l cunoaşte, decât cel care-l primeşte”. Comentând cu privire la această pietricică albă, *Cyclopedia* lui McClintock şi Strong ne spune că „a fost privită în multe feluri, fie ca la pietricica de achitare folosită în tribunalele greceşti, la sorţii aruncaţi la alegerile din Grecia, la pietrele încrustate în platoşa marelui preot sau la obiceiul de a scrie pe pietre.”

Cu privire la scrisul pe pietre, la romani şi greci exista obiceiul antic de a folosi o pietricică albă ca simbol al prieteniei. Era împărţită în două jumătăţi şi fiecare îşi scria numele pe una din jumătăţi, apoi făceau schimb. Simpla arătare a oricăreia din jumătăţi era suficientă pentru a dovedi prietenia şi pentru a se bucura de sprijin, dacă era nevoie, şi asta chiar din partea membrilor următoarelor generaţii. Astfel, piatra împărţită a devenit un simbol al identificării şi prieteniei.

Numele nou menţionat în Apocalipsa 2:17 nu pare să se refere în mod specific, explicit, la numele de „martori ai lui Iehova”. De ce nu? În primul rând, observaţi că el este dat ca răsplată membrilor corpului lui Cristos, pentru că l-au învins pe Satan şi lumea. De aceea, trebuie să se refere doar la ceva care a fost primit ca răsplată la prima lor înviere. Acest lucru este în concordanţă cu răsplata menţionată în acest capitol şi în următorul, cum ar fi primirea unui loc cu Cristos pe tronul Său, primirea cununei vieții, învestirea cu putere peste naţiuni, etc. Din nou, nimeni nu ştie noul nume în afară de cei care îl primesc.

Deci, se pare că numele nou menţionat în Apocalipsa 2:17 se referă la o nouă poziţie de asociere intimă de care se vor bucura cei care au parte de prima înviere, poziţie pe care nu o pot aprecia şi nici măcar cunoaşte biruitorii, înainte să fi primit răsplata cerească pentru biruinţa lor.

Cuprins

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

27 octombrie: Răbdare ca cea a lui Iov în timpul sfârşitului, parag. 1-16, pag. 592.
3 noiembrie: Răbdare ca cea a lui Iov în timpul sfârşitului, parag. 17-29, pag. 596.
10 noiembrie: Răbdare ca cea a lui Iov în timpul sfârşitului, parag. 30-46, pag. 601.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți?
Când trebuie să fie atent cineva când primește un dar? P. 580, parag. 5.
De ce multe persoane nu află scopul vieții? P. 581, parag. 5.
De ce a fost trimisă o petiție generalului Trujillo? P. 585, parag. 3.
Cine a fost bătut așa de rău pentru că era martor al lui Iehova, încât i-a curs sânge din nas și din urechi și i-a fost spart timpanul? P. 588, parag. 2.
Cine din Republica Dominicană a început campania de ură împotriva martorilor lui Iehova? P. 589, parag. 2.
De ce trebuie să ne familiarizăm cu cartea lui Iov? P. 594, parag. 7.
De ce nu era nimeni ca Iov pe pământ? P. 594, parag. 8.
Ce a preumbrit prima parte a încercării lui Iov? P. 596, parag. 15.
Cum a diferit interpretarea suferințelor sale de către Iov de ce au exprimat cei trei tovarăși ai lui? P. 600, parag. 26.
De ce a izbucnit mânia lui Elihu împotriva lui Iov și a celor trei tovarăși ai lui? P. 602, parag. 33.
De ce a luat naștere Școala Biblică Gilead ? P. 606, parag. 2.
De ce era folosită în vechime o pietricică albă ca semn? P. 607, parag. 6.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

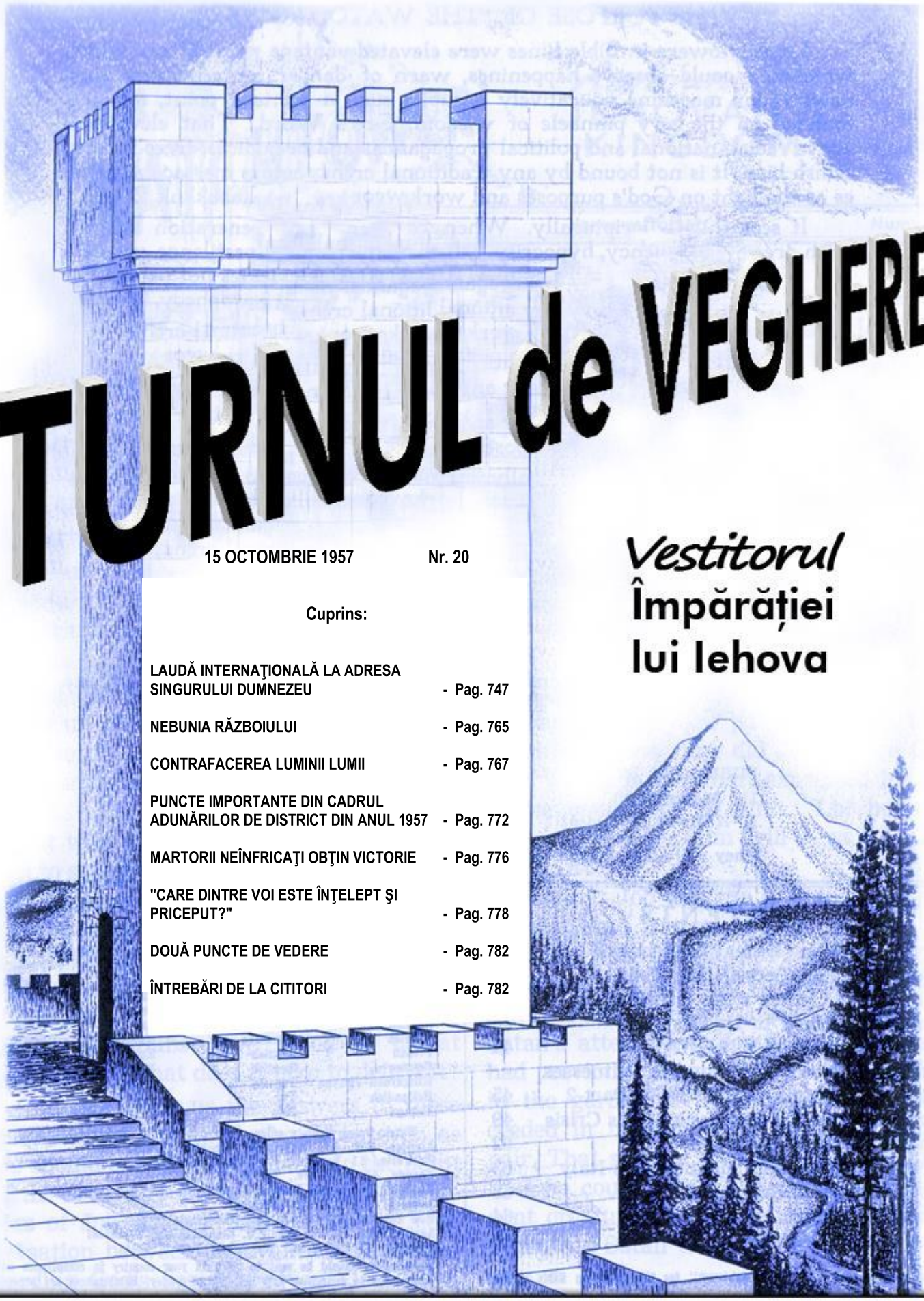

TURNUL de VEGHERE

15 OCTOMBRIE 1957 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LAUDĂ INTERNAŢIONALĂ LA ADRESA SINGURULUI DUMNEZEU - Pag. 747

NEBUNIA RĂZBOIULUI - Pag. 765

CONTRAFACEREA LUMINII LUMII - Pag. 767

PUNCTE IMPORTANTE DIN CADRUL ADUNĂRILOR DE DISTRICT DIN ANUL 1957 - Pag. 772

MARTORII NEÎNFRICAŢI OBŢIN VICTORIE - Pag. 776

"CARE DINTRE VOI ESTE ÎNŢELEPT ŞI PRICEPUT?" - Pag. 778

DOUĂ PUNCTE DE VEDERE - Pag. 782

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 782

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

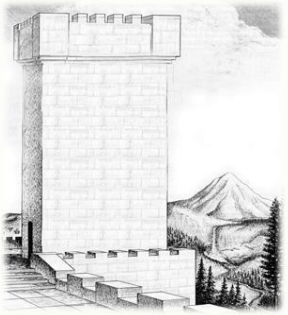

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1957 **Nr 20**

LAUDĂ INTERNAŢIONALĂ LA ADRESA SINGURULUI DUMNEZEU

"Lăudaţi-L pe Iehova, toate naţiunile."
- Ps. 117:1; Rom. 15:11.

TOATE naţiunile vor ajunge la asta. Ele toate vor abandona milioanele de zei, la care se închină astăzi, şi se vor uni în închinarea la un singur Dumnezeu. Numai singurul Dumnezeu adevărat ar putea câştiga, astfel, închinarea tuturor naţiunilor împărţite religios de astăzi.

[2]Zeii Egiptului antic au pierit, incapabili să păstreze puterea mondială care a fost odată. Zeii puterii mondiale ce a urmat, Asiria, au pierit, de asemenea. Zeii puternicei puteri mondiale Babilon au pierit. Da, zeii puterilor mondiale care au urmat, în ordine, Medo-Persia, Grecia şi Roma, au pierit, lăsând imperialismului respectivilor închinători doar o amintire vagă. Unde este triada egipteană a lui Isis, Osiris şi Horus? Unde sunt Ashur şi Nisroc ai Asiriei? Unde sunt Bel şi Marduk din Babilon? Unde sunt Ahura-Mazda din Persia, Zeus din Grecia şi Jupiter din Roma? De-a lungul multor secole, din cele mai vechi timpuri, un singur Dumnezeu a rivalizat cu toţi acei zei şi i-a dovedit a fi falşi. Un Dumnezeu a supravieţuit ca şi câştigător şi închinarea lui a continuat aşa cum trebuie până în această zi. El ştie cine este. El ştie că nu există un alt Dumnezeu adevărat, în afară de El însuşi, şi ca şi în trecut, la fel şi astăzi, toţi zeii falşi ai naţiunilor lumii se dovedesc neputincioşi pentru miliardele lor de adoratori, însă acest unic Dumnezeu adevărat este speranţa, protecţia şi eliberarea închinătorilor Săi. În cartea a cărei scriere a inspirat-o,

Cuprins

El ne spune clar cine este El. Sub acțiunea spiritului său, un student al istoriei Sale sacre a scris:

[3]"Căci eu ştiu bine că Iehova este mare, şi că Domnul nostru este mai presus de toţi ceilalți dumnezei. Orice lucru pe care Iehova a avut plăcerea să-l facă l-a făcut în ceruri şi pe pământ, în mări şi în toate adâncurile de ape. O, Iehova, numele tău este veşnic. O, Iehova, amintirea ta este din generaţie în generaţie. Idolii națiunilor sunt argint şi aur, lucrarea mâinilor omului pământean. Au gură, dar nu vorbesc; au ochi, dar nu văd; au urechi, dar nu aud. Nu este spirit în gura lor. Ca ei vor ajunge cei ce îi fac, toți cei ce se încred în ei. Binecuvântat să fie din Sion Iehova, el, care locuieşte în Ierusalim. Lăudaţi pe Iah!" – Ps. 135:5, 6, 13, 15-18, 21.

[4]Aspectul lucrurilor de astăzi pare a ucide orice speranţă şi probabilitatea că toate naţiunile pământului vor fi într-o zi unite, cu fericire, în închinarea la acest Dumnezeu unic care este singurul ce are numele Iehova. Da, chiar în cartea sa profetică, situaţia din prezent a fost prezisă cu aceste cuvinte poetice: "De ce se agită naţiunile şi de ce cugetă popoarele un lucru deşert? Regii pământului se ridică şi demnitarii se adună ca un singur om împotriva lui Iehova şi împotriva unsului Său [zicând]: Să le rupem legăturile şi să aruncăm de pe noi funiile lor!" (Ps. 2:1-3) Şi totuşi, deşi a inspirat profeţia opoziţiei de azi împotriva lui Iehova, ca Dumnezeu, şi împotriva Fiului Său uns Isus Cristos, ca Rege al lumii noi, el a adresat, de asemenea, această poruncă oamenilor naţiunilor: "Lăudaţi-l pe Iehova, toate naţiunile; Preamăriţi-L, toate semințiile." (Ps. 117:1) Mai mult, unul din cei doisprezece apostoli ai lui Cristos a preluat porunca şi a repetat-o creştinilor din Roma, în zilele de putere mondială a Romei, spunând: "Lăudați-L pe Iehova, toate naţiunile, şi toate popoarele să-L laude." – Rom. 15:11.

[5]Această chemare de a lăuda pe singurul Dumnezeu viu şi adevărat nu a fost păstrată în scris până în prezent în zadar, pentru a nu fi împlinită. În ciuda tumultului naţiunilor, de mai mult de patruzeci de ani, chemarea la lauda lui Iehova a primit un răspuns remarcabil în mai mult de 160 de ţări de pe pământ. Sfârşitul acestui răspuns nu este încă aici. Chemarea continuă să meargă mai departe, cu volum crescând. Din ce în ce mai mulţi oameni aud inteligent. Mai mulţi vor răspunde, cu siguranţă, din toate naţiunile, şi-L vor lăuda pe acest singur Dumnezeu, Iehova. Acest lucru va însemna salvare pentru ei.

O SUTĂ CINCIZECI DE PSALMI

[6]O carte întreagă de laude a fost scrisă pentru El. În limba originală în care a fost scrisă cartea, ea a fost numită *Te-hil-lim'*, însemnând "Laude." Dar printre cei care nu vorbesc limba ebraică ea este, în general, numită Psalmi. Un psalm este un poem care urmează să fie cântat în acompaniament cu instrumente cu coarde, cum ar fi harpa. Păstorul David din Betleem, din Iudeea, care a devenit rege al Ierusalimului, nu a fost compozitorul tuturor

Cuprins

celor 150 de Psalmi. Numele lui David apare în antetele a şaptezeci şi trei de psalmi. Numele altor compozitori apar în antetele altora, fiul lui David, regele Solomon, profetul Moise, compozitorii Asaf, Heman şi Etan, iar apoi fiii lui Core. Mai sunt patruzeci şi nouă care nu poartă numele niciunui compozitor. Dar, indiferent cine le-a compus pe pământ, toţi cei 150 de Psalmi au fost inspiraţi de spiritul sfânt.

[7]Regele David, cel mai prolific compozitor de psalmi, a spus: "Așa vorbește David, fiul lui Iese, așa vorbește bărbatul care a fost ridicat pe înălţimi, unsul Dumnezeului lui Iacov şi cel îndrăgit din melodiile lui Israel. Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, şi cuvântul Lui a fost pe limba mea" (2 Sam. 23:1, 2). Confirmând asemenea inspiraţie, apostolul creştin Petru a spus într-o întâlnire la Ierusalim: "Bărbaţilor, fraţilor, trebuia să se împlinească acest cuvânt din Scripturi, pe care spiritul sfânt l-a spus mai înainte prin gura lui David." (Faptele 1:15, 16). Citând Psalmul 95 al lui David, scriitorul către evrei a spus: "De aceea, așa cum spune spiritul sfânt: 'Astăzi, dacă ascultați glasul său, nu vă împietriţi inima.'" (Evrei 3:7, 8; 4:7) Într-un moment critic, primii creştini s-au rugat la Dumnezeu, adresându-I-se ca Celui „care, prin spiritul sfânt a spus prin gura strămoşului nostru David, slujitorul tău: ‚De ce se agită naţiunile şi de ce cugetă popoarele un lucru deşert'?" (Faptele 4:24, 25) Deci, din moment ce cartea Psalmilor este inspirată de Dumnezeu cel Atotputernic, chemarea din Psalmul 117:1 pentru toate naţiunile să-L laude este obligatoriu să fie îndeplinită.

[8]Pentru determinarea inspiraţiei şi calităţii profetice a Psalmilor nimeni nu ar putea fi mai bun decât Isus Cristos, Fondatorul creştinismului. El a fost mai mult decât un simplu profet ca cei pe care Dumnezeu i-a trimis înaintea Lui. El era primul Fiu născut al lui Dumnezeu din cer. (Evrei 1:1, 2) Din acest motiv, deşi el a fost un fiu îndepărtat al lui David, el a fost Domnul regelui David. Pentru a arăta că Psalmii au profeţit despre înălţarea Sa la cer mult peste regele David, Isus le-a spus liderilor religioşi: "Cum de se spune că Cristosul este Fiul lui David? Fiindcă David spune în cartea Psalmilor: 'Iehova i-a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până îi voi pune pe dușmanii Tăi ca scăunel pentru picioarele Tale.' Așadar, David îl numeşte "Domn"; atunci cum este El fiul lui?" (Luca 20:41-44). Apostolul Petru, vorbind prin spiritul lui Dumnezeu, a spus că acest Psalm 110 a fost împlinit în Isus Cristos, care a fost înviat din morţi şi ridicat la dreapta lui Dumnezeu pentru a deveni Regele Lui uns al lumii noi. Împotriva acestui Uns al lui Iehova s-au agitat naţiunile din această lume începând cu 1914, şi regii au luat poziţie şi înalţii oficiali s-au unit împreună ca unul, dar ei nu vor împiedica niciodată domnia sa de o mie de ani peste omenire.

[9]În seara zilei în care El a fost înviat din morţi pentru a deveni Domnul lui David, în cer, Isus a apărut dintr-o dată în fața discipolilor Săi, într-o cameră din Ierusalim. El le-a arătat clar că el era Isus, care a fost ucis pe un stâlp de tortură cu doar trei zile înainte. Apoi, pentru a dovedi că Psalmii erau atât inspiraţi, cât şi profetici, El "le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care vi le

Cuprins

spuneam când încă eram cu voi, că toate lucrurile scrise despre Mine în legea lui Moise, în Profeţi şi în Psalmi trebuie să se împlinească." Atunci El le-a deschis mintea să înţeleagă pe deplin sensul Scripturilor, şi le-a zis: 'Iată ce este scris: Cristosul va suferi, se va scula din morţi a treia zi, şi, în numele său, va fi predicată în toate naţiunile, începând din Ierusalim, căința pentru iertarea păcatelor, iar voi veţi fi martori ai acestor lucruri.'" Luca 24:44-48.

[10]În armonie cu acest lucru, poate fi dovedit, oare, din Psalmi, că Isus Cristos trebuia să sufere, să moară şi să fie ridicat din morţi şi apoi numele Său să fie propovăduit tuturor naţiunilor, ca un mijloc de salvare din păcatele lor? Da, chiar din cartea Psalmilor. Cu toate acestea, trebuie spus că Isus a împărţit Scripturile Ebraice în trei secţiuni, şi anume: "legea lui Moise", "Profeţii şi Psalmii." Cartea celor 150 de Psalmi a fost prima carte în secţiunea cunoscută sub numele de Scrierile Sfinte sau Hagiografa, compusă din treisprezece cărţi. Prin urmare, întreaga secţiune a treia a fost menţionată ca Psalmii, pe scurt. Cu toate acestea, aici vom avea în vedere în special cartea inspirată a celor 150 de Psalmi.

[11]Cei doisprezece apostoli ai lui Isus şi discipolii lor au urmat exemplul lui Isus şi au citat frecvent din cartea Psalmilor. În cele douăzeci şi şapte de cărţi ale Scripturilor Creştine Greceşti, de la Matei la Apocalipsa, cei opt scriitorii creştini inspiraţi au citat din 103 din cei 150 de Psalmi, sau din Psalmul al doilea până la Psalmul 149. Psalmii nu sunt, aşadar, doar poezie sentimentală şi emoţională. Ei sunt istorici, şi de asemenea, profetici, şi sunt un ghid pentru rugăciunile și laudele unui creştin și sunt un ghid pentru lucrarea creștinului în serviciul lui Dumnezeu. Acestea sunt o parte importantă din "toată Scriptura" care este "inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." - 2 Tim. 3:16, 17

CHESTIUNEA SUPREMĂ PENTRU DUMNEZEU

[12]Într-un mod remarcabil cartea Psalmilor face referire la întregul program de evenimente, de la crearea cerului şi a pământului, de-a lungul mileniilor existenţei omului şi până în zilele noastre şi la rezolvarea chestiunii supreme înaintea întregului univers. Această chestiune importantă este suveranitatea universală a unicului Dumnezeu, al cărui nume este Iehova. Această problemă sau punctul în cauză a apărut datorită intrării păcatului în rândul omenirii. Plata păcatului este moartea pentru omenire şi întoarcere în ţărâna pământului. Atrăgând atenţia asupra acestui lucru, psalmul scris de profetul Moise spune: "O Iehova, Tu ai fost pentru noi o adevărată locuință din generaţie în generație. Înainte să se fi născut munţii şi înainte ca tu să aduci în existență pământul şi solul roditor, ca în durerile naşterii, din veşnicie în veşnicie tu eşti Dumnezeu. Tu îl întorci pe omul muritor în ţărână şi spui: 'Întoarceți-vă, fii ai oamenilor'. Căci, în ochii tăi, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, şi

Cuprins

ca o strajă din noapte. Tu i-ai spulberat, sunt ca un somn.” (Ps. 90:1-5 şi inscripţia) Primele două versete din psalmul imediat următor vorbesc despre acest veşnic Prea Înalt, Cel Atotputernic, Iehova şi Dumnezeu. În susţinerea părţii Lui în chestiunea supremă, Psalmii, de asemenea, vorbesc de Iehova Dumnezeu ca Domn Suveran.

[13]Pentru că El este Domnul Suveran, Suveran universal, el poate proteja şi ocroti pe cei care îi susţin suveranitatea universală. Regele David a spus ca psalmistul: "O Iehova, Domn Suveran, puterea salvării mele, tu mi-ai acoperit capul în ziua bătăliei." "Dar ochii mei sunt îndreptaţi spre tine, o, Iehova, Domn Suveran. La tine m-am refugiat. Nu-mi vărsa sufletul". (Ps. 140:7; 141:8). "[Adevăratul] Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu al faptelor de salvare, ale lui Iehova, Domnul Suveran, sunt căile de ieşire din moarte." "Dar este spre binele meu, să mă apropii de Dumnezeu. Pe Domnul Suveran Iehova l-am făcut refugiul meu, ca să vestesc toate lucrările lui." (Ps. 68:20, 73:28, 69:6, 109:21). Fără nici un efort prejudecat de a ascunde numele personal al lui Dumnezeu, cartea Psalmilor îl cheamă pe numele lui, Iehova, de 848 de ori, de patruzeci şi trei ori se referă la El prin numele lui scurtat Iah, şi de 475 de ori se referă la el sub titlul de Dumnezeu sau *El•o•him'*. În Psalmul 50:1 citim: "Cel Divin, Dumnezeu, Iehova, a vorbit." În Psalmul 103:20-22 suveranitatea sa sau dominaţia în cer şi pe pământ este dată ca motiv pentru emiterea acestei porunci: „Binecuvântaţi-l pe Iehova, o, îngeri ai săi, tari în putere, care împliniţi cuvântul său, ascultând de glasul cuvântului său. Binecuvântaţi-l pe Iehova, voi, toate armatele lui, slujitorii lui, care faceţi voinţa lui. Binecuvântaţi-l pe Iehova, toate lucrările lui, în toate locurile stăpânirii lui. Binecuvântează-l pe Iehova, suflete al meu.”

[14]Când Adam şi Eva au trecut de partea greşită a controversei despre suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu, aceasta a adus condamnarea la moarte peste ei, astfel că toţi ne-am născut imperfecţi şi sub condamnarea morţii. În durerea lui de a fi comis un păcat grav, psalmistul David s-a rugat lui Dumnezeu: "Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume, în durerile naşterii şi în păcat m-a conceput mama mea. Purifică-mă de păcat cu isop, ca să fiu curat; spală-mă, ca să fiu mai alb decât zăpada." (Ps. 51:5, 7) Pe vremea aceea regele David şi alţi închinători ofereau jertfe de animale lui Iehova Dumnezeu pentru păcate, dar psalmistul a fost inspirat să spună că victimele animale, pe care cei bogaţi le-ar putea cumpăra şi oferi din belşug, nu ar putea îndepărta păcatul cu adevărat şi nu ar putea să ridice condamnarea la moarte de peste omenire: "Nici unul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui

Cuprins

Dumnezeu o răscumpărare pentru el; (şi preţul de răscumpărare al sufletului lor este atât de mare, încât rămâne neplătit pe timp indefinit) ca să trăiască pentru totdeauna [şi] să nu vadă groapa. Căci el vede că până şi cei înţelepţi mor." (Ps. 49:7-10). Din acest motiv, a devenit necesar pentru Suveranul universal să ofere o jertfă umană perfectă pentru întreaga omenire. Cum?

[15]Domnul Suveran Universal L-a trimis pe Fiul Său unic născut din cer spre a se naşte ca un om cu un trup perfect, astfel încât să poată deveni Mesia sau Unsul, despre care Psalmii vorbesc profetic. Acest Fiu ceresc al lui Dumnezeu a fost născut cu nouăsprezece secole în urmă, în familia regală a regelui David, totuşi nu într-un palat glorios, ci într-un staul din oraşul natal al lui David - Betleem. O iesle a fost atunci patul lui. El a fost numit Isus, numele său însemnând "Iehova este salvare", şi sub acest nume El urma să salveze pe poporul Său, creştinii, de la păcatele lor. (Mat. 1:20, 21). Nu e de mirare că, în mod repetat, El a spus că a venit în numele Tatălui Său. La vârsta de treizeci de ani El a fost botezat în apele râului Iordan, nu ca simbol că El ar fi un păcătos, ci ca un semn în faţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor îngeri şi a lui Ioan Botezătorul că El însuşi se dedica serviciului mai mare al lui Dumnezeu, Tatăl Său. Imediat după acest botez Dumnezeu L-a uns pe Isus cu spirit sfânt din cer şi astfel El a avut titlul "Cristos" sau Cel Uns adăugat la numele Său; el a devenit Isus Cristos. Isus cel perfect ştia că jertfele de animale ale evreilor nu erau egale cu valoarea unui om şi, prin urmare, nu puteau reprezenta un preţ de răscumpărare pentru omenire; sângele lor nu putea spăla păcatele omenirii. Acesta a fost motivul pentru care Isus, cunoscându-şi propria perfecţiune umană, S-a prezentat ca o jertfă adecvată.

[16]Când Isus a făcut acest lucru El a împlinit cuvintele din Psalmul 40:6-8: „Tu nu ți-ai găsit plăcerea în jertfă și ofrandă; tu mi-ai deschis urechile [ci mi-ai pregătit un trup]. N-ai cerut ofrandă arsă și ofrandă pentru păcat. De aceea, am zis: Iată! Am venit, în sulul cărții este scris despre mine. Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinței Tale, o Dumnezeul meu, și Legea Ta este înăuntrul meu.” (*notă marginală*; Evrei 10:5-10). Aceasta însemna că Isus a trebuit să moară fără de păcat, ca jertfă, în felul acesta renunţând pentru totdeauna la trupul uman perfect pe care Iehova Dumnezeu l-a pregătit în mod miraculos pentru El. El trebuie să folosească această jertfă, nu să o ia înapoi.

[17]Potrivit Psalmilor, precum şi altor scripturi profetice, Isus a trebuit să moară într-un anumit fel. Nu, nu pe altarul templului lui Iehova, în Ierusalim; acela nu era pentru sacrificii umane. Ci pe un stâlp de tortură, şi bătut în cuie în mâini şi picioare. Aşa cum a profeţit despre Isus Psalmul 22:16: "Căci nişte câini m-au înconjurat, adunarea răufăcătorilor m-a împresurat. Ca un leu [ei sunt la] mâinile şi picioarele Mele [mi-au străpuns mâinile şi picioarele]." - *notă marginală*.

[18]Citind restul Psalmului 22, în lumina împlinirii sale de mai târziu, putem auzi duşmanii care au plănuit să-L pironească pe stâlpul de tortură, batjocorindu-L, zicând: "I s-a încredinţat lui Iehova. El să-l scape! Să-L salveze, pentru că şi-a găsit plăcerea în el!" Putem vedea soldaţii romani care

Cuprins

L-au dezbrăcat de haine pe Isus înainte de a-L bate în cuie, aruncând sorţul pentru câştigarea hainelor lui: "Îşi împart veşmintele mele între ei, iar pentru îmbrăcămintea mea aruncă sorţii." Îl putem auzi pe Isus, chiar înainte de moartea Sa, preluând cuvintele din Psalmul 22:1: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? [De ce eşti] departe de salvarea mea, [de] cuvintele gemetelor mele?" Şi în timp ce el respira ultima suflare, iar un soldat roman îl împunge cu o suliţă şi ţâşneşte sânge şi apă, vedem împlinite cuvintele: "Am fost vărsat ca apa, şi toate oasele mi s-au desfăcut. Inima mi s-a făcut ca ceara, s-a topit înăuntrul meu. Puterea mi s-a uscat, sunt ca un ciob de lut, şi limba mi s-a lipit de gingii; mă culci în ţărâna morţii". (Ps. 22:8, 14, 15, 18; Mat. 27:43, 46; Ioan 19:23, 24) Chiar şi fierea pe care au încercat să i-o dea să bea, şi oţetul cu care soldaţii i-au umezit gura, pentru a-I potoli setea, au fost prezise: "Batjocura mi-a frânt inima, iar [rana] este de nevindecat. Speram să-mi arate cineva compasiune, dar n-a fost nimeni, speram să am mângâietori, dar n-am găsit niciunul. Mi-au dat ca hrană o plantă otrăvitoare, iar pentru setea Mea mi-au dat să beau oţet." (Ps. 69:20, 21; Ioan 19:28-30). Astfel de împliniri îl marchează pe Isus ca fiind Mesia cel prezis!

[19]Dar un Isus mort nu putea servi la justificarea Lui ca şi Fiu al lui Dumnezeu, credincios până la moarte, nici la justificarea lui Iehova Dumnezeu ca Domn Suveran universal, cu toată puterea şi stăpânirea. Având în vedere acest lucru, Iehova a prezis în Psalmi învierea lui Isus din morţi. Isus cel mort a fost îngropat într-un mormânt din apropiere, într-o stâncă şi, astfel, sufletul ce şi L-a vărsat în moarte, a mers în Șeol sau mormântul comun al omenirii. Dar Isus a murit cu speranţa întreagă a unei învieri, speranţa Sa fiind exprimată în Psalmul 16:8-11: "Îl am mereu pe Iehova înaintea mea. Nu mă voi clătina fiindcă [El] este în dreapta mea. De aceea, inima mea se bucură, gloria mea jubilează, iar carnea mea va locui în siguranţă. Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Șeol. Nu vei permite ca Acela care-ți este loial să vadă groapa. Îmi vei face cunoscută cărarea vieţii. Înaintea feţei Tale este belşug de bucurie, la dreapta ta sunt desfătări eterne." Pentru ca aceasta şi alte profeţii ale Psalmilor să poată fi înfăptuite, Iehova Dumnezeu a înlăturat eforturile de împiedicare ale Diavolului şi L-a ridicat pe Isus din morţi, eliberându-L din Șeol, în a treia zi. Dumnezeu l-a răsplătit cu un trup spiritual în locul trupului uman jertfit, astfel încât El să ştie din nou calea vieţii şi să cunoască plăcerea la dreapta lui Dumnezeu, pentru totdeauna. - Faptele 2:22-31.

ADUNAREA ŞI LEGĂMÂNTUL PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

[20]Cu toate acestea, înainte ca Isus să-şi fi încheiat calea de acțiune pe pământ, El a avut o lucrare de făcut. Lucrarea lui a constat în a face cunoscute numele şi suveranitatea singurului Dumnezeu adevărat; lucrarea a fost de a fi cel mai important martor al lui Iehova, de a aduna în jurul Său o adunare de discipoli, fraţi spirituali, care trebuie să continue şi să încheie pe pământ lucrarea de punere a mărturiei despre Împărăție pe care El a început-o.

Cuprins

Aceasta a fost parte din voinţa lui Iehova pentru Isus, aşa cum a prezis Psalmul 40:8-10: "Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinței Tale, o, Dumnezeul meu şi Legea Ta este înăuntrul Meu. Anunț vestea bună a dreptății în adunarea cea mare. Iată că nu-mi reţin buzele. O, Iehova, tu ştii bine lucrul acesta. Nu tăinuiesc dreptatea ta în inima mea. Vestesc fidelitatea și salvarea Ta. Nu ascund bunătatea Ta iubitoare şi adevărul Tău în adunarea cea mare." Loial acestei profeţii ce a fost scrisă despre El în sulul Bibliei lui Dumnezeu, Isus a început să adune doisprezece apostoli şi alţi discipoli în preajma Lui. Pentru această "turmă mică", El a fost Păstorul cel Bun al lui Iehova. Dar el însuşi era "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii," şi astfel, la fel ca psalmistul David, el a putut să-i spună lui Dumnezeu, Tatăl Său: "Iehova este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în pășuni cu multă iarbă, mă conduce la locuri de odihnă bine udate." – Ps. 23:1, 2.

[21]În această lucrare de predicare a Lui, Isus a luat cu El pe mulţi dintre discipolii săi, pentru a-i pregăti pentru serviciul lor viitor. Lui nu i-a fost ruşine să-i numească fraţii Lui într-un sens spiritual. Aceasta au prezis aceste cuvinte din Psalmul 22:22: "Voi proclama Numele Tău fraţilor mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării." (Evrei 2:11, 12). Atunci când cineva dintr-o mare mulţime a spus că mama lui şi ceilalţi fii ai ei vor să vină şi să vorbească cu el, el a arătat către discipolii Săi şi a zis: "Iată! Mama mea şi fraţii mei!" În ziua învierii, El s-a arătat Mariei Magdalena şi a spus: "Du-te la fraţii mei şi spune-le: 'Eu urc la Tatăl meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru". – Mat. 12:46-50; Ioan 20:17.

[22]Acestor discipoli credincioşi Isus le-a făcut cunoscut noul legământ promis care urma să înlocuiască vechiul legământ al legii, pe care profetul Moise l-a mediat între Iehova Dumnezeu şi Israel. Când Isus a menţionat legământul cel nou în ultima Sa cină cu apostolii Săi, înainte de moartea Sa, el s-a referit la noul legământ care urma să fie încheiat prin propria Lui jertfă umană şi care a fost prezis în Psalmul 50:4, 5: "[Dumnezeu] cheamă cerurile de sus şi pământul, ca să execute judeca asupra poporului Său: 'Strângeţi-i la mine pe cei loiali Mie, care încheie cu mine un legământ prin jertfă.'"

[23]Prin acest legământ nou ei urmau să primească adevărata iertare a păcatelor lor datorită credinţei lor în jertfa umană, prin care legământul a fost pus în vigoare, astfel făcându-i cei mai fericiţi oameni de pe pământ. David a prezis în Psalmul 32:1, 2 că: "Fericit este cel a cărui răzvrătire este iertată, al cărui păcat este acoperit. Fericit este omul căruia Iehova nu-i pune la socoteală nelegiuirea și în al cărui spirit nu este înşelătorie." (Rom. 4:5-8; Ier. 31:31-34, *AS*). Prin acest legământ suntem scoşi din toate naţiunile lumeşti, pentru a deveni un popor pentru numele lui Iehova, adică, Martorii lui Iehova fericiţi și drepți. (Faptele 15:14) În aceste zile din urmă rămăşiţa celor cărora Iehova le-a dăruit bunătatea Lui iubitoare a fost adunată la El, în aşa fel încât să servească drept martori ai împărăției Sale tuturor naţiunilor de pe tot pământul locuit.

Cuprins

[24]În aranjamentul măreţ al lui Iehova, Împărăția serveşte celui mai important scop. Aceasta este mijlocul special, prin care Iehova îşi va justifica poziţia Sa ca Domn Suveran universal. În această împărăție El are un reprezentant al Său pe tron, unul pe care îl unge pentru a fi rege. La puţin timp după potopul din zilele lui Noe, Iehova a ridicat un rege pe pământ, care a prefigurat pe regele uns al lui Iehova din lumea nouă. Numele lui a fost Melhisedec, şi el era rege al oraşului Salem şi în acelaşi timp, preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt. Nicio creatură din cer sau de pe pământ n-ar putea aranja să se facă rege al lumii noi. Iehova a fost cel care a trebuit să conceapă ideea unui astfel de rege şi să facă un legământ sau un acord solemn cu cel despre care El a vrut să deţină această regalitate. Isus Cristos este cel pe care Iehova L-a uns să fie rege, cel cu care a făcut legământul special pentru împărăţia cerurilor. Deoarece Isus a arătat discipolilor Săi că Psalmii au avut atât de multe de spus, profetic, despre el, oare vom găsi nişte psalmi vorbind despre legământul pentru Împărăție şi Melhisedec? Da, vom găsi. Iehova a ales linia familiei regelui David, ca fiind cea prin care Mesia, Regele uns al lumii noi, trebuia să vină. Deci, Iehova a făcut un legământ cu David, pentru o împărăție permanentă.

[25]În Psalmul 89 Etan Ezrahitul face apel la Iehova Dumnezeu, în numele acestui legământ pentru împărăție; el îl citează pe Iehova ca spunând: "Am încheiat un legământ cu alesul Meu, i-am jurat lui David, slujitorul Meu: 'Îţi voi întări sămânţa pe veşnicie, şi îţi voi construi tronul ca să dăinuie din generație în generație.' El strigă către mine: Tu eşti Tatăl meu, Dumnezeul meu şi Stânca salvării mele.' Eu îl voi pune ca întâi-născut, cel mai mare dintre regii pământului. Voi păstra veşnic bunătatea mea iubitoare faţă de el, şi legământul Meu îi va fi fidel. Voi face ca sămânţa lui să dăinuie veşnic şi tronul lui ca zilele cerului. Nu-mi voi profana legământul Meu, şi nu voi schimba vorbele buzelor mele. O dată am jurat în sfinţenia mea, nu-i voi spune minciuni lui David. Sămânţa lui va fi veşnică şi tronul lui, ca soarele înaintea mea. Ca luna, va fi întărită pe veşnicie şi ca un martor fidel în ceruri."- Ps. 89:3, 4, 26-29, 34-37.

[26]Un alt psalmist, posibil regele Ezechia, care stătea pe tronul lui David, îi aminteşte, de asemenea, lui Iehova Dumnezeu despre al său legământ pentru împărăție, spunând: "Pentru David, slujitorul tău, nu respinge faţa unsului Tău! Iehova i-a jurat lui David, şi, într-adevăr, nu se va da înapoi: 'Din rodul pântecelui tăi voi pune pe cineva pe tronul tău. Dacă fiii tăi vor respecta legământul Meu şi aducerile Mele aminte despre care Eu îi voi învăţa, atunci şi fiii lor vor sta pentru totdeauna pe tronul tău.' Căci Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a sa: '... Acolo voi face cornul lui David să crească. Am pregătit o lampă pentru unsul Meu. Îi voi îmbrăca pe duşmanii lui cu ruşine, dar diadema lui va înflori pe el." (Ps. 132:10-18). Întrucât Împărăția este mijlocul puternic prin care Iehova a ales să-şi justifice suveranitatea universală, cum am putea gândi că Iehova chiar ar retrage ceea ce i-a jurat

Cuprins

solemn regelui David, chiar dacă aceasta s-a întâmplat cu treizeci de secole în urmă! El este un Dumnezeu care îşi respectă legământul cu loialitate.

[27]În împlinirea acestui legământ pentru împărăţie El L-a trimis pe Fiul său Isus Cristos pe pământ, ca un descendent al regelui David, şi El a făcut un legământ cu Isus, nu numai pentru împărăţia pământului, ci şi pentru împărăţia cerurilor. Acesta a fost motivul pentru care, în noaptea dinaintea morţii lui ca un martor al acestei împărăţii, Isus a spus apostolilor săi credincioşi: "Voi sunteţi cei care aţi rămas întotdeauna cu mine în încercările mele. Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru o împărăţie." (Luca 22:28, 29). Din acest motiv Isus va avea adunarea sa de fraţi, unsă cu acelaşi spirit al lui Dumnezeu, ca şi comoştenitori în împărăţia cerurilor.

[28]Isus a fost profeţit să devină mai mare decât toţi regii ce au trăit vreodată pe pământ, da, mai mare decât însuşi regele David. În acest fel, El, deşi fiul lui David, urma să devină Domnul lui David. El a putut deveni Domnul lui David doar devenind un Rege ceresc, aşezat la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. El urma să devină un preot pentru David, şi din moment ce David a fost doar un rege, nu şi preot, Isus urma să devină, din nou, mai mult decât David; El urma să devină un Rege-Preot la fel ca şi Melhisedec din vechime, regele Salemului.

[29]Prin atragerea atenţiei asupra acestor fapte Isus şi-a redus la tăcere duşmanii. El le-a citat din Psalmul 110, în care Regele David l-a numit profetic pe Isus Cristos, Domnul său, spunând: "Iată ce i-a zis Iehova Domnului meu: 'Stai la dreapta Mea, până îi voi pune pe duşmanii Tăi ca scăunel pentru picioarele tale.' Iehova va trimite din Sion toiagul puterii Tale, spunând: 'Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi.' Iehova a jurat (şi nu-I va părea rău): 'Tu eşti preot pe timp indefinit în felul lui Melhisedec!' La dreapta ta, Iehova va zdrobi regi în ziua mâniei Sale." (Ps. 110:1, 2, 4, 5; Mat. 22:41-45). Pentru a îndeplini această invitaţie către Isus, de a sta la dreapta Lui, şi acest jurământ depus pentru a-L aşeza pe Isus acolo, ca rege veşnic asemenea lui Melhisedec, Iehova l-a înviat pe Isus din morţi în a treia zi, pentru ca El să poată intra în cerurile invizibile. În cea de-a patruzecea zi după aceasta, discipolii săi de pe Muntele Măslinilor l-au văzut înălţându-se la cer, la Tatăl Său. Zece zile mai târziu, în ziua de Cincizecime, apostolul Petru a predicat în faţa a peste 3 000 de evrei şi a citat Psalmul 110, dându-le dovada că Isus era atunci, în acea zi, sus în cer, la dreapta lui Iehova, ca Domn al lui David şi Cristos. - Faptele 2:32-36

ÎMPĂRĂȚIA ÎN ACŢIUNE

[30]Dar asta a fost cu mai mult de o mie nouă sute ani în urmă! Ce are de-a face aceasta cu noi, astăzi? Cum ne-ar putea afecta pe noi astăzi, în această eră a bombelor cu hidrogen şi a războiului nuclear? Noi, oamenii nu ar trebui să credem că tot ce este prea departe în trecut n-ar trebui să ne preocupe sau să

Cuprins

aibă o valoare pentru noi, astăzi. Nouăsprezece secole în urmă nouă ni se pare a fi mult, mult timp în urmă, dar pentru Iehova Dumnezeu cel fără de început şi fără de sfârşit, pentru care o mie de ani de-ai noştri sunt la fel ca şi o singură zi, o mie nouă sute ani în urmă înseamnă mai puţin de două zile în urmă. Mai mult decât oricând altcândva acţiunile tuturor naţiunilor începând din anul 1914 necesită soluţionarea chestiunii supreme, justificarea suveranităţii lui Iehova peste pământ, precum şi peste cer. În acest scop există nevoia prezentă a guvernului regal al regelui Său, la fel ca şi Melhisedec.

[31]Acea împărăție este pregătită acum să-l susțină pe Iehova în problema suveranităţii universale. Acea împărăție s-a născut în ceruri în 1914, în împlinirea jurământului lui Iehova către Domnul lui David. Până în acel an Isus a stat o perioadă stabilită de timp, la dreapta Tatălui Său ceresc. Deci, în 1914 a venit timpul ca Iehova să înceapă să facă din duşmanii lui Cristos scăunel pentru picioarele Lui. A venit timpul ca Iehova să trimită toiagul puterii lui Cristos din Sionul ceresc, cu porunca: "Du-te şi stăpâneşte în mijlocul duşmanilor tăi." La timpul exact, în 1914, Iehova Dumnezeu a făcut cu credincioşie acele lucruri. Împărăţia Lui prin Cristos este de acum în acţiune. Datorită acţiunii sale Satan Diavolul şi toţi demonii lui se găsesc acum aruncaţi jos şi limitaţi la vecinătatea acestui pământ să aştepte timpul nu prea îndepărtat când Iehova însuşi, la dreapta Regelui său uns, va zdrobi regii duşmani de pe pământ în bucăţi, în ziua justificării suveranităţii Sale universale.

[32]Aceasta este, prin urmare, o zi de acţiune neobişnuită din partea adunării fraţilor lui Cristos de pe pământ. Aceasta este ziua de mărturie neobişnuită a martorilor unşi ai Suveranului universal. Este ziua prezisă de Isus Cristos pentru predicarea veştii bune a împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu, către toţi locuitorii pământului, ca o mărturie pentru toate naţiunile, înainte ca sfârşitul acestora să vină în "războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic." Să lăudăm toți această zi, pentru că este ziua împlinirii poruncilor divine din Psalmul 96: "Cântaţi-i lui Iehova o cântare nouă. Cântaţi-i lui Iehova, [toţi oamenii de] pe pământ. Cântaţi-i lui Iehova, binecuvântaţi-i numele. Anunțați zi de zi vestea bună a salvării lui ... Spuneţi printre naţiuni: 'Iehova a devenit rege.'" Şi psalmul următor spune popoarelor din ţările mari şi mici să fie bucuroase pentru că Iehova a adus guvernul său regal la naştere, zicând: "Iehova a devenit rege! Să se înveselească pământul. Să se bucure insulele cele multe. Căci Tu, o, Iehova, eşti Cel Preaînalt peste tot pământul; tu te-ai înălţat nespus de mult, mai presus de toţi ceilalţi dumnezei." (Ps. 97:1, 9). Înţelepţi suntem, într-adevăr, dacă ne bucurăm, în credinţă, pentru stabilirea împărăției lui Dumnezeu, decât să ne întristăm pentru răsturnarea împărăţiilor acestei lumi rele.

[33] Ce fac cei ce se bucură? Remarcabil, de la încheierea Primului Război Mondial, în 1918, aceştia împlinesc Psalmul 145:10-13: "Toate lucrările Tale Te vor lăuda, o, Iehova, şi cei loiali ție [adunarea celor din legământul pentru împărăție] Te vor binecuvânta. Vor vorbi despre gloria domniei tale, şi vor

Cuprins

anunța puterea ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele lui de putere şi gloria splendorii domniei sale. Domnia ta este o domnie pentru veşnicie, şi stăpânirea ta este în toate generaţiile viitoare." Toată această vorbire despre gloria domniei lui Iehova, prin toate mijloacele de predicare, nu a fost în zadar. Deja sute de mii de fii ai oamenilor cărora le-a fost făcut cunoscută gloria splendorii regalităţii lui Iehova, în mai mult de o sută de limbi, au crezut şi au acceptat mesajul Împărăției şi se bucură de el. Mai mult decât atât, ei acţionează conform acestuia, în împlinirea rugăciunii psalmistului: "Gura mea va rosti lauda lui Iehova. Toată carnea să binecuvânteze sfântul Său nume pe timp indefinit, da, pentru totdeauna." (Ps. 145:21) Ei, de asemenea, au devenit martori ai Împărăției lui Iehova.

[34]Într-un limbaj încântător cartea Psalmilor povesteşte despre aceşti însoțitori bucuroşi ai rămăşiţei de predicatori ai moştenitorilor Împărăției. Rămăşiţa sunt ultimii rămaşi pe pământ din clasa ilustrată ca mireasa lui Cristos. Aceştia au fost născuţi sau generaţi de Iehova Dumnezeu, prin intermediul spiritului Lui dătător de viaţă şi astfel ei au devenit ca o fiică a marelui Rege al eternităţii, Iehova, Suveranul universal. Acum, că împărăţia iubitului Fiu al lui Dumnezeu, Mirele lor, a fost stabilită, se apropie timpul pentru căsătoria lor cu El în "prima înviere." Acum, în timp ce rămăşiţa clasei miresei se apropie de ziua nunţii ea spune tuturor iubitorilor guvernului divin despre Mirele lor, care a fost făcut Rege la dreapta lui Iehova, în cer. Pe măsură ce înaintează prin această lume, către unirea lor finală cu Mirele, lor li se alătură însoţitori binevoitori care doresc să devină supuşii Regelui lor Mire. Aceştia devin domnişoarele de onoare ale rămăşiţei.

[35]Psalmul 45:13-15 descrie atât clasa mireasă, cât şi domnişoarele de onoare, în aceste cuvinte frumoase: "Fiica regelui este plină de glorie în [casă]; îmbrăcămintea ei este împodobită cu broderii de aur. Ea va fi adusă la rege în veşminte ţesute. Fecioarele din suita ei, însoțitoarele ei, sunt aduse ... cu bucurie şi veselie; vor intra în palatul regelui." Acestea "ca şi cum ar fi" domnişoare de onoare, din toate națiunile, au fost astfel prezise ca o multitudine fericită de persoane, şi astăzi ei sunt nespus de fericiţi. Ei sunt fericiţi pentru că au privilegiul de a da şi altora vestea bună a Împărăției în compania strânsă a rămăşiţei clasei mireasă. Ei sunt în palatul Regelui universal, Iehova, pentru că ei sunt acum la templul Lui spiritual, făcându-I un serviciu sacru continuu.

[36]Această mare mulţime de domnişoare de onoare vine de la marginile pământului, până unde a fost predicat mesajul Împărăției, şi ele sunt membre ale tuturor familiilor națiunilor, Dumnezeu fiind imparţial faţă de toţi. Ele au aflat despre numele lui Iehova şi s-au întors de la zeii falşi, cu alte nume, pentru a se închina lui Iehova ca Dumnezeu şi să-L servească drept Rege legitim. Cu ele se împlineşte Psalmul 22:27, 28: "Toate marginile pământului îşi vor aminti de Iehova şi se vor întoarce la el. Toate familiile naţiunilor se vor pleca în fața Ta. Căci a lui Iehova este domnia şi El stăpâneşte peste naţiuni."

Cuprins

FERICIRI (BEATITUDINI)

[37]În timp ce naţiunile lumeşti se îngrijorează de necazurile şi incertitudinile lor, şi în timp ce ele înaintează către distrugerea lor în războiul universal al Armaghedonului, noi putem fi fericiţi. Vrem să fim fericiţi? Putem fi. Cum? Există douăzeci şi patru de fericiri sau beatitudini în psalmi, care ne spun secretul modului de a fi fericit cu fericirea veşnică. Este instructiv pentru noi să auzim câteva din aceste beatitudini! Chiar cartea Psalmilor se deschide cu o beatitudine, "Fericit este omul care nu urmează sfatul celor răi, care nu stă pe calea celor păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori, ci îşi găseşte plăcerea în Legea lui Iehova şi zi şi noapte citeşte în șoaptă din legea Lui." (Ps. 1:1, 2) Beatitudinea din Psalmul al doilea este una de care ar trebui să ţină seama nu numai conducătorii lumeşti, ci noi toţi, sub umbra Armaghedonului: "Slujiți-i lui Iehova cu teamă şi bucurați-vă tremurând. Sărutaţi-l pe fiul, pentru ca El să nu se mânie şi ca să nu pieriţi [de pe] cale, căci mânia lui se aprinde uşor. Fericiţi sunt toţi cei care se refugiază în El." – Ps. 2:11, 12.

[38] Noi nu-L putem sfida pe Dumnezeu şi spune minciuni despre El şi să fim fericiţi. "Fericit este bărbatul viguros care îşi pune încrederea în Iehova şi care nu-şi întoarce faţa spre cei sfidători, nici spre cei ce se abat pe calea minciunii." (Ps. 40:4) Cei care se bucură de fericirea de a dărui vor fi apăraţi, în timpul Armaghedonului: "Fericit este cel ce se îngrijește de sărac; în ziua nenorocirii Iehova îl va scăpa. Iehova îl va păzi şi-l va păstra în viaţă. El va fi numit fericit pe pământ, şi nu-l vei putea preda sufletului duşmanilor săi." (Ps. 41:1, 2, *margine*) Corecţia de la Iehova este menită să conducă la fericirea noastră: "Fericit este bărbatul viguros pe care îl corectezi, o, Iah, şi pe care îl înveţi legea Ta, ca să-i dai linişte în zilele nenorocirii, până când se va săpa groapa pentru cel rău." (Ps. 94:12, 13) Ascultarea poruncii lui Dumnezeu rezultă în fericire neobişnuită: "Fericit este omul care se teme de Iehova şi care găsește o mare plăcere în poruncile lui." "Fericiți sunt cei ireproşabili în căile [lor], cei ce umblă în legea lui Iehova. Fericiţi sunt cei ce respectă aducerile sale aminte; ei îl caută din toată inima."- Ps. 112:1, 119:1, 2.

[39]Cei bogaţi material se pot lăuda cu familiile şi bunurile lor pământeşti şi poate spun atunci: "'Fericit este poporul căruia îi merge [aşa]!'" Dar societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, bogată spiritual, spune în contrast: "Fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova!" (Ps. 144:12-15) "Fericit este cel care-l are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, a cărui speranță este în Iehova Dumnezeul său, Făuritorul cerului şi al pământului." – Ps. 146:5, 6.

Cuprins

ALELUIA

[40]Pentru fericirea noastră cea mai mare acum şi în lumea care va veni, Psalmii servesc ca un ghid credincios pentru noi cu privire la ceea ce este voința Lui pentru noi, acum. În timp ce ne apropiem de ziua zilelor, când Iehova va face războaiele să înceteze până la marginile pământului, zdrobind armamentul inamicului în bucăţi şi stabilind evenimente uimitoare pe pământ, trebuie să rămânem uniţi ca popor al Său şi să ne adunăm împreună ori de câte ori este posibil. "Iată ce bine şi ce plăcut este ca fraţii să locuiască împreună în unitate!" (Ps. 133:1). Pentru a promova acea bunătate şi plăcere de a locui uniţi împreună ar trebui să prindem oportunitatea şi să ne zidim unul pe celălalt, în calitate de tovarăşi credincioşi şi tovarăşi slujitori. Ne întâlnim, nu numai ca să-L lăudăm pe Suveranul universal şi împărăția Lui, ci şi pentru a ne ajuta unul pe altul să-L lăudăm în faţa oamenilor din afară care au nevoie de salvare. Determinarea noastră ar trebui să fie: "Dar eu voi umbla în integritatea mea. O, eliberează-mă şi îndură-te de mine! Piciorul meu va sta pe un loc neted; printre mulţimile adunate îl voi binecuvânta pe Iehova." (Ps. 26:11, 12). "Te voi preamări în adunarea cea mare; Te voi lăuda în mijlocul unui popor numeros." – Ps. 35:18.

[41]Trebuie să invităm oameni de afară nefericiţi, dezorientaţi, în pericol, să ni se alăture în întâlnirile noastre fericite, care zidesc: „Mulţumiri să-i fie aduse lui Iehova pentru bunătatea sa iubitoare şi pentru lucrările Sale minunate față de fiii oamenilor! Să fie înălțat în adunarea poporului, să fie lăudat în sfatul bătrânilor!” (Ps. 107:31, 32) "Lăudaţi-L pe Iah! Cântaţi-I lui Iehova o cântare nouă, lauda Sa în adunarea celor loiali lui! Să se bucure Israel în Marele lui Făuritor, să se înveselească fiii Sionului în Regele lor."- Ps.149:1, 2.

[42]Spre deosebire de Israelul din vechime, noi nu locuim împreună într-o ţară doar a noastră, trăind doar pentru noi şi fără a avea nimic de-a face cu naţiunile din afara graniţelor noastre. Noi locuim împrăştiaţi în jurul pământului, în mijlocul popoarelor lumeşti, unde trebuie să rezistăm practicilor şi convingerilor necredincioase, mândriei naţionaliste şi ambiţiilor. Cu toate acestea, Iehova şi-a separat poporul de această lume prin adevărul său, care i-a făcut liberi, şi prin organizaţia Lui, pentru ca ei să poată acţiona împreună în împlinirea voinţei Lui pentru ei. În această zi a lui Iehova, El a dat naştere naţiunii Israelului spiritual, o naţiune ce nu este captivă niciunei naţiuni din această lume. El le-a dat o poziţie spirituală înaintea Lui, o poziţie teocratică ocupată de nimeni altcineva pe pământ, astfel încât El, aşa cum trebuia, a cauzat "naşterea unei ţări" în această zi măreață a lui Iehova pentru rezidenţa lor. Acolo, el a adus copiii spirituali ai Sionului - femeia Lui şi acolo adună sute de mii de locuitori temporari cu bunăvoinţă.

[43]Pentru ca noi să apreciem naţiunea noastră spirituală, unitatea noastră naţională, trebuie să ne întâlnim în mod regulat la reuniunile noastre. Acolo este locul potrivit pentru a vorbi despre Dumnezeul care ne-a făcut poporul

Cuprins

Lui organizat. Acolo, înaintea şi împreună cu fraţii noştri în credinţă, ar trebui să ne exprimăm bucuria noastră în Iehova, care a devenit Regele nostru din 1914. Binecuvântarea din aceasta pentru noi va fi o aprofundare a iubirii noastre pentru El, pentru Cristosul Lui şi pentru fraţii noştri, şi o consolidare a legăturii noastre unul cu celălalt, să rămânem împreună împotriva lumii întregi care este unită împotriva lui Iehova şi împotriva noastră ca martori ai Lui.

[44] De la întâlnirile noastre ne este poruncit să mergem şi să dăm mărturie şi avertisment clar tuturor naţiunilor, pentru ultima oară, pentru că sfârşitul lor complet este cronometrat pentru Armaghedon. Prin credinţă, în lumina profeţiei, vedem victoria Lui şi ne putem bucura pentru ceea ce va însemna victoria Lui pentru suveranitatea Sa universală proprie şi pentru binecuvântarea tuturor celor care-L iubesc şi-L servesc. În timp ce ne parcurgem teritoriul pentru a mărturisi public şi din casă în casă, El ne dă mesajul Său triumfător astăzi. Femeile şi nu doar bărbaţii, care de obicei duc lupta, ni se vor alătura în această proclamaţie triumfală. Psalmul 68:11, 12 s-a adeverit în acest sens: "Iehova rostește cuvântul; femeile care anunță vestea bună sunt o mare armată. Regii armatelor fug, fug, iar femeia rămasă acasă primește o parte din pradă." În casele noastre, de asemenea, ar trebui să povestim despre victoriile noastre teocratice în predicarea veştii bune despre triumfătoarea împărăție a lui Iehova.

[45] Aruncând o privire în viitor, la victoria lui Iehova de la Armaghedon, aşa cum a făcut psalmistul, ne putem alătura lui în a spune: "Păcătoşii vor pieri de pe pământ, iar cei răi nu vor mai fi. Binecuvântează-l pe Iehova, suflete al meu. Lăudaţi-L pe Iah!" (Ps. 104:35) Aici, pentru prima dată, apare acea sfântă exclamare ebraică, *Aleluia!,* numele Iah fiind forma prescurtată pentru Iehova. Astăzi, noi, cei care am fost martori la naşterea Împărăției Sale şi am experimentat astfel binecuvântări sub ea, avem toate motivele să-L lăudăm pe Iehova. În această parte finală a cărţii Psalmilor, de douăzeci şi trei de ori ni se face acest apel la laudă, Aleluia! Toţi oamenii în viaţă de pe pământ, astăzi, sunt chemaţi să laude pe Suveranul universal, indiferent de ce poziţie deţin pe pământ, indiferent de vârstă sau sex: "Lăudaţi-l pe Iehova de pe pământ, ... regi ai pământului şi toate popoarele, prinţi şi toţi judecătorii pământului, tineri şi fecioare, bătrâni şi copii. Să laude numele lui Iehova, căci numai numele Său este nespus de înalt. Demnitatea sa este mai presus de pământ şi cer. El va înălţa cornul poporului său, lauda tuturor celor loiali Lui, a fiilor lui Israel, poporul de lângă El. Lăudaţi-L pe Iah! [Aleluia]!"- Ps. 148:7-14, *margine*.

[46] Ne apropiem de încheierea timpului sfârşitului acestei lumi vechi şi a împărățiilor ei. Timpul este, cu siguranţă, trecut pentru lăudarea oamenilor, a organizaţiilor şi instituţiilor umane. Este momentul critic pentru toţi cei care doresc să trăiască ca să laude pe Creatorul şi Suveranul nostru. Este ocazia importantă pentru noi să ţinem seama de chemarea pentru a-l binecuvânta. Cartea Psalmilor este împărţită în cinci părţi de cinci doxologii sau cinci

Cuprins

declaraţii de binecuvântare asupra singurului Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova; doxologia întâi, din finalul Psalmului 41, a doua, la finalul Psalmului 72, a treia, la sfârşitul Psalmului 89, a patra, la sfârşitul Psalmului 106, şi a cincea aduce la încheiere întreaga carte a Psalmilor. Este, de fapt, întreg Psalmul 150. Tot din întinderea cerurilor şi pământului este cuprins în chemarea sa către toată lumea să se alăture unui grandios Aleluia. "Lăudaţi-L pe Iah! Lăudaţi-L pe Dumnezeu în locul său sfânt. Lăudaţi-L în întinderea cerului, care arată puterea sa ... Tot ce are suflare - să-L laude pe Iah! Lăudaţi-L pe Iah! [Aleluia]!"- Ps. 150:1-6, *margine*.

[47]Aceasta necesită o laudă internaţională acum, astăzi, pentru singurul Dumnezeu. Aceasta este ce a simţit faţă de El psalmistul inspirat. Acesta este felul în care noi simţim faţă de El, care este vrednic de laudă universală. Înainte, deci, cu predicarea poruncită a veştii bune a Împărăției către oamenii tuturor naţiunilor, într-o mărturie finală, astfel ca cei recunoscători să se poată alătura universalului Aleluia, în împlinirea acestei profeţii, şi să poată respira lauda lui Iehova, pentru totdeauna, în lumea sa nouă!

Pin el să-I oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc public numele Său. - Evrei. 13:15

Vezi indicele de locuri în *Novum Testamentum* Graece, de D. Eberhard Nestle, Stuttgart, Germania.

Aceasta include cele patruzeci şi opt de dăţi în care evreul Soferim a schimbat textul ebraic iniţial pentru a citi *A.do nay`* în loc de *Ye.ho.wah`*, pe care *Traducerea Lumii Noi* a restaurat-o la citirea lor primitivă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La ce vor ajunge toate naţiunile?
2. Ce s-au dovedit a fi, până acum, toţi dumnezeii puterilor mondiale, însă a cui închinare continuă până acum cu speranţă, apărare şi eliberare pentru închinători?
3. Ce a scris un student din istoria Sa sacră, despre El, în Psalmul 135, sub acţiunea spiritului Său?
4. Ce acţiune prezentă, prin conducători şi naţiuni, a fost prezisă în Psalmul 2 şi totuşi, ce chemare la laudă a fost emisă în mod profetic?
5. Cum arată faptele din timpul ultimilor patruzeci de ani şi mai mult că această chemare la laudă n-a fost emisă în zadar?
6. Cum se numeşte cartea laudelor pentru El, de cine a fost alcătuită, şi prin intermediul cui?

Cuprins

7. Ce au spus David şi mulţi alţii despre inspiraţia Psalmilor, şi astfel ce se va întâmpla cu chemarea la laudă?
8. Cine este cel mai bun pentru determinarea inspiraţiei şi a caracterului profetic al Psalmilor şi cum au profeţit Psalmii despre înălţarea sa la cer, aşa cum este confirmat de Petru?
9. Cum a clarificat Isus caracterul profetic al Psalmilor, în ziua învierii lui?
10. Ce se poate dovedi despre Isus din cartea Psalmilor, în armonie cu aceasta, deşi expresia „Psalmi" ar putea include ce anume?
11. Cine a urmat exemplul lui Isus citând din Psalmi şi astfel, ce sunt Psalmii mai degrabă decât poezie sentimentală, emoţională?
12. De ce s-a ridicat chestiunea supremă înaintea întregului Univers, şi cum vorbesc Psalmii 90 şi 91 în legătură cu această chestiune?
13. Ce poate face El pentru susţinătorii lui ca Domn Suveran, şi cum nu fac Psalmii nici un efort păgubitor de a-I ascunde numele, titlurile şi suveranitatea?
14. Ce a avut drept rezultat pentru noi faptul că Adam şi Eva au fost de partea greşită a controversei, şi de ce a devenit necesar ca Dumnezeu să se îngrijească de o jertfă potrivită?
15. Cum a furnizat Dumnezeu jertfa umană perfectă, şi prin ce cunoştinţă s-a prezentat Isus ca o jertfă potrivită?
16. Când a făcut el aşa, ce cuvinte ale Psalmului 40 a împlinit Isus, şi ce a însemnat această declaraţie referitoare la el?
17. În ce mod a trebuit să moară Isus, în armonie cu Psalmul 22?
18. Împlinirile căror alte părţi ale Psalmului 22 şi 69 îl marchează pe Isus ca prezisul Mesia?
19. Cum a prezis Iehova, în Psalmi, învierea lui Isus şi cum a împlinit El o astfel de profeţie?
20. Ce lucrare a avut Isus de făcut pe pământ, aşa cum a fost prezis în Psalmul 40:8-10, cum a devenit El păstor, şi pe cine l-a recunoscut El ca păstor al lui?
21. Ce mărturisire publică a făcut el despre urmaşii lui şi cum a fost prezis lucrul acesta în Psalmul 22?
22. Ce legământ a făcut Isus de cunoscut când a celebrat cina Domnului şi cum a fost prezis acest lucru în Psalmul 50?
23. Ce bunătate nemeritată urmau să primească cei credincioşi prin acest nou legământ, care i-a făcut foarte fericiţi, şi ce este scos dintre naţiuni prin acest legământ?
24. Ce scop serveşte Împărăţia, cine a trebuit să înţeleagă ideea unui legământ pentru aceasta, şi vorbesc şi Psalmii despre acest lucru?
25. Cum a apelat Etan ezrahitul la Dumnezeu, în numele legământului Împărăţiei, în Psalmul 89?
26. Cum a reamintit psalmistul, în Psalmul 132, lui Iehova, despre legământul pentru Împărăţie, şi de ce nu se va da Iehova înapoi de la ce i-a jurat lui David cu mult timp în urmă?

Cuprins

27. Prin urmare, cu cine a făcut Iehova, după aceea, un legământ pentru Împărăţie, şi pentru cine a făcut acesta legământ pentru aceeaşi împărăţie?
28. Cum trebuia Isus să devină mai mare decât regii pământului?
29. În ce mod a îndreptat Isus atenţia la aceste fapte, pentru a-i reduce la tăcere pe duşmanii lui, şi cum s-a referit şi Petru la aceste fapte în ziua Cincizecimii?
30. De ce aceste lucruri de acum nouăsprezece secole nu sunt prea departe în trecut ca să ne afecteze şi pe noi, astăzi?
31. Cum a ajuns această împărăţie să fie aici din 1914 încoace, şi cum a început să supună ea în mijlocul vrăjmaşilor lui Cristos?
32. De ce aceasta este o zi pentru acţiune şi mărturisire neobişnuite din partea adunării fraţilor lui Cristos?
33. Ce fac cei care se bucură, şi în ce a rezultat faptul că fac acest lucru?
34. Cum este clasa miresei lui Cristos o fiică a Regelui, şi cine i se alătură acum, pe măsură ce se apropie de ziua ei de căsătorie?
35. Cum descrie Psalmul 45 pe aceste însoţitoare ale miresei, şi cum se află ele acum în palatul regelui?
36. Cum s-a împlinit cu ele Psalmul 22:27,28?
37. Ce ne furnizează cartea Psalmilor pentru călăuzirea noastră spre fericire, aşa cum este arătat în Psalmii 1 şi 2?
38. Ce alte fericiri sunt amintite pentru noi în Psalmii 40, 41, 94, 112, 119?
39. Ce spun cei bogaţi material că este starea de fericire, însă ce spun martorii lui Iehova, în contrast?
40. Ce trebuie să facem pentru a ne unifica, pe măsură ce ne apropiem de ziua războiului lui Iehova, şi prin urmare care trebuie să fie hotărârea noastră?
41. Ce trebuie să-i invităm pe oamenii din afară să facă, aşa cum este arătat în Psalmii 107 şi 149?
42. Cum şi-a separat Iehova poporul de naţiuni şi cum i-a pus într-o ţară de curând născută?
43. Ce trebuie să facem pentru a ne aprecia identificarea spirituală de naţiune, şi ce binecuvântare există pentru noi de pe urma faptului că facem astfel?
44. Ce ni s-a poruncit să facem la adunările noastre şi, în armonie cu Psalmul 68:11,12, cine mai ia parte la aceasta?
45. Unde apare pentru prima dată expresia „Aleluia”, şi de câte ori ni se face această invitaţie în Psalmi, indiferent de vârstă sau sex?
46. Ce este acum timpul să facem, în armonie cu cele cinci doxologii din cartea Psalmi?
47. Ce atrage după sine Psalmul 150 şi astfel, spre ce să înaintăm să facem?

Cuprins

NEBUNIA RĂZBOIULUI

NICIODATĂ în istoria omenirii omul nu a avut puterea să ruineze pământul şi să distrugă rasa umană. Nu e de mirare că Albert Einstein a spus odată: "Armele celui de-al patrulea Război Mondial vor fi bâte din piatră." Aceasta a fost o modalitate de a exprima nebunia războiului.

Multe alte expresii similare au fost folosite în ultimii ani. Istoricul britanic Arnold Toynbee l-a exprimat în acest fel: "Un al treilea război mondial înseamnă sinucidere în masă în epoca atomică." Şi potrivit unuia dintre cei mai mari fiziologi ai lumii, dr. Edgar Douglas Adrian din Marea Britanie, contează prea puţin dacă bombele lovesc sau nu ţintele lor. El a avertizat că viaţa umană nu poate supravieţui exploziei a mai mult de câteva mii de arme atomice, indiferent de locul în care lovesc. Cu o soartă atât de înspăimântătoare ce scoate în evidenţă nebunia războiului, oare este probabil ca armele atomice să fie suspendate în eventualitatea unui al treilea război mondial?

Nici pe departe, spune ministrul apărării sovietice Georgi K. Zhukov. "Astfel de arme sunt utilizate în mod obligatoriu ca principala forţă de atac în caz de conflict major de război", spune el. „Orice viitor război”, a adăugat mareşalul Zhukov, "va implica nu numai teatrul de operaţiuni, ci se va întinde intens în spatele frontului beligeranţilor. . . . În prezent nu există niciun loc în lume unde agresorul ar putea găsi adăpost. Aviaţia militară sovietică este capabilă să atace prin lovituri nimicitoare orice inamic, indiferent unde se află sau unde se ascunde." Este o greşeală, declară ministrul apărării sovietice, să presupunem că forţele opuse s-ar abţine să folosească bombe atomice şi bombe cu hidrogen într-un viitor război, deoarece aceste armamente "pot distruge reciproc ambele părţi."—New York *Times,* 20 Martie, 1957.

A spulberat Zhukov teoria impasului nuclear? Au fost opinii în contradictoriu. Dar mulţi observatori occidentali mult timp au arătat puţină credinţă faţă de o asemenea teorie. Senatorul Stuart Symington, fost ministru al aviaţiei militare al Statelor Unite, a definit-o astfel: "Unul dintre visele care ne dă falsul sentiment de securitate în această speranţă fictivă este teoria aşa-zisului impas nuclear. Acesta este argumentul că, din moment ce atât noi cât şi comuniştii avem o mulţime de

Cuprins

armamente nucleare, niciunul dintre noi nu le va folosi. A paria pe asemenea minune este ca şi cum ai paria că două persoane înarmate cu pistoale încărcate, doar se vor lupta până unul dintre ei va fi aruncat la pământ şi lovit până moare .... Naţiunile, la fel ca şi oamenii, ştiu că armele ucigătoare pot duce la moarte subită; dar nici naţiunile şi nici oamenii nu s-au abţinut în a folosi armamentele lor decisive într-o luptă pe viaţă şi pe moarte." —*U.S. News & World Report,* 30 Iulie, 1954.

Războiul este o nebunie ca niciodată până acum; şi totuşi nu există nicio garanţie sigură că liderii nu-şi vor afunda ţările într-un război. Ce timp ciudat trăim! Este cu adevărat unic. Dar această unicitate datează dinaintea invenţiei bombei nucleare. Acel observator al politicii şi al istoriei, Elmer Davis, scriind în cartea sa *Two Minutes Till Midnight*, arată că această perioadă unică datează din 1914:

"O persoană pe nume Rip van Winkle, care s-ar fi pus să doarmă la începutul verii în 1914 şi s-ar trezi acum, ar simţi că a apărut într-o lume a barbarismului — un barbarism sofisticat şi raţionalizat, de o competenţă tehnică superioară, dar un barbarism în comparaţie cu lumea pe care o cunoştea. Atunci au fost tiranii, dar foarte neconvingători şi ineficienţi faţă de tiraniile din ziua de azi; şi chiar înaintea inventării bombelor nucleare sau a celor cu hidrogen, lumea liberă a tolerat metodele producerii unui război care până în august 1914 păreau abandonate dintotdeauna, pentru că erau considerate nedemne de un om civilizat. Dar codul existent pe atunci a fost distrus de germani — nu de naziştii nihilişti, ci de respectabilii germani creştini din Kaiserreich; şi din moment ce au făcut ce credeau ei că îi va ajuta să câştige, adversarii lor i-au imitat — cum o vor face întotdeauna."

Am intrat în această "lume a barbarismului" în 1914. Acel an a marcat cu siguranţă un punct de cotitură în afacerile oamenilor. Anul izbucnirii Primului Război Mondial a fost el însuşi semnificativ, pentru că Isus Cristos, marele Profet, a prezis războiul mondial ca semn al începutului "zilelor din urmă." "Se va ridica naţiune contra naţiune, şi împărăţie contra împărăţie," a spus El în profeţia Sa despre viitor, "şi vor fi lipsă de alimente şi cutremure de pământ, dintr-un loc în altul. Toate aceste lucruri sunt începutul durerilor."— Mat. 24:7, 8.

"Începutul durerilor" care a zguduit această lume din 1914 înseamnă veste bună pentru cei care cunosc semnificaţia lor. Acestea înseamnă că împărăţia cerească a lui Dumnezeu va distruge această lume rea, beligerantă, în curând, şi va aduce pace permanentă pe pământ. Cu adevărat, dintr-un punct de vedere uman, situaţia pare lipsită de speranţă. Isus a spus că sigur se va întâmpla aşa, că va fi "nelinişte a naţiunilor, care nu vor ştii ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit."— Luca 21:25, 26.

Chiar şi în ziua de azi, când am ajuns la această perioadă în care războiul este atât de catastrofic şi nebunesc, oamenii nu ştiu ce să facă. Ei nu sunt deloc siguri că nebunia incredibilă a războiului nuclear va împiedica alt război mondial. Cât de vital este, atunci, ca adevăraţii creştini să se încreadă, nu în oameni, ci în

Cuprins

Dumnezeu! El este Cel care a promis că în timpul acestei perioade unice în istorie El îi va distruge pe cei care ruinează pământul: "Îţi mulţumim, Iehova, Dumnezeu Atotputernic, Cel care eşti şi care erai, pentru că ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să domneşti ca rege. Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia ta şi timpul fixat ... să-i distrugi pe cei ce distrug pământul."— Apoc. 11:17, 18.

Războiul este nebunie. De asemenea, este o nebunie să ai încredere în om că va aduce pace permanentă pe pământ. Dumnezeu însuşi va face acest lucru. Nu vor mai fi războaie după războiul drept al lui Iehova, de la Armaghedon — fără războaie, nici măcar războaie cu bâte din piatră. Promisiunea lui Iehova este: "Veniţi, priviţi lucrările lui Iehova, ce devastare a făcut El pe pământ. El face războaiele să înceteze până la marginea pământului."— Ps. 46:8, 9, *AS*.

Ce se ascunde în spatele multor impostori ai Celui Promis de Dumnezeu?

S-A întâmplat în apropierea apelor sclipitoare ale Mării Galileii, în regiunile Zabulon şi Neftlali, atunci când o profeţie a lui Isaia s-a împlinit, la aproape opt sute de ani după ce a fost scrisă. Profeţia spunea: "În vremurile de altădată ţinutul lui Zabulon şi ţinutul lui Neftali erau dispreţuite; dar în vremurile din urmă a fost slăvită, calea de lângă mare, din regiunea Iordanului, Galileea naţiunilor. Poporul

Cuprins

care umbla în întuneric a văzut o mare lumină. Peste cei care locuiau în ţara umbrei morţii a strălucit lumina."— Isa. 9:1, 2, *AS*.

Măreaţa lumină a fost prin Cel Promis al lui Dumnezeu, Cel care a fost prezis cu ani în urmă, în grădina Eden. A fost în apropierea Mării Galileii, în ţinuturile menţionate de Isaia, când şi-a început slujirea şi a început să strălucească precum lumina lumii.

Isus Cristos a fost Cel Promis. El a împlinit profeţiile care îl identifică precum Cel Ales. El a fost născut din seminţia lui Iuda, precum a prezis Iacov. El a fost născut în Betleem, precum a prezis Mica. El a fost născut de o fecioară, precum a prezis Isaia. El a vorbit în pilde, precum a prezis psalmistul Asaf. A fost trădat de un urmaş, precum a prezis David. A fost trădat pentru treizeci de arginţi, precum a prezis Zaharia. A fost aruncat sorţ pentru îmbrăcămintea Sa, şi I s-a dat oţet şi fiere, precum a fost prezis de David. A murit sacrificându-se şi a fost îngropat lângă cei bogaţi, precum a fost prezis de Isaia. Acestea sunt doar câteva din mai mult de trei sute din profeţiile pe care le-a împlinit.

ÎNCERCĂRI DE A FALSIFICA LUMINA

Un complot al lui Satan pentru a-L falsifica pe Cel Promis şi prin acesta să creeze confuzie, a devenit evident la scurt timp după potopul din vremea lui Noe, atunci când rebelul nelegiuit Nimrod a fost divinizat. El a fost începutul unui lung şir de impostori care au pretins că sunt lumina lumii. Dar în loc să fie purtători ai luminii ei au fost purtători ai întunericului. Ei au întors mulţimi de la închinarea pură a Creatorului spre închinarea la creaturi şi au înlocuit adevărul cu minciunile. Acesta a fost planul lui Satan.

Impostorii care au apărut înaintea zilelor lui Cristos au fost consideraţi de mulţi a fi Cel Promis, care era menţionat în numeroase legende. Legendele despre El au rezultat din ceea ce supravieţuitorii potopului au povestit descendenţilor lor despre Cel Promis în Eden. Pe măsură ce oamenii s-au înmulţit şi au emigrat în diferite părţi ale pământului, povestea i-a urmat şi aşa a fost transmisă din generaţie în generaţie. Aşa se explică de ce promisiunile despre o astfel de persoană se regăsesc în multe religii păgâne din ziua de azi.

Complotul lui Satan a funcţionat bine. Numărul mare de imitaţii ale Celui Promis al lui Dumnezeu a făcut ca recunoaşterea Lui să fie dificilă pentru mulţimi de oameni. Aceştia i-au urmat pe cei falşi ca lumină călăuzitoare, chiar dacă niciunul dintre ei nu a împlinit profeţiile ce identificau adevărata lumină. Unii impostori au avut atât de mult succes în înşelarea oamenilor, încât o parte din religiile importante din ziua de azi sunt zidite pe închinarea lor.

Când Cel Promis al lui Dumnezeu a apărut în cele din urmă şi a început să strălucească lumina adevărului la ţărmurile Mării Galileii, puţini au fost care l-au primit. Chiar şi după ce vestea sosirii Sale a fost anunţată în cele mai îndepărtate părţi ale pământului, majoritatea omenirii nu a reuşit să-L recunoască precum

Cuprins

adevărata lumină a lumii. Ei urmau fie luminile false care l-au precedat pe Cristos, fie au fost derutaţi de acestea.

Cristos era conştient de complotul lui Satan. El ştia că după ce îşi va termina lucrarea pe pământ mult mai mulţi impostori se vor ridica pentru a deruta şi a înşela generaţiile următoare. El a avertizat despre acest lucru atunci când a spus: "Păziți-vă de profeţii falşi, care vin la voi în haine de oi, dar care pe dinăuntru sunt lupi prădători. După roadele lor îi veţi recunoaşte." "Luați seama ca nimeni să nu vă inducă în eroare; pentru că vor veni mulţi în numele Meu, zicând: 'Eu sunt Cristosul,' şi îi vor induce pe mulţi în eroare." Şi aşa au făcut.— Mat. 7:15, 16; 24:4, 5.

În timpul a mai mult de 1900 de ani din ziua Lui, a fost un flux constant de autointitulaţi Mesia precum şi profeţi autonumiţi şi aşa numitele manifestări ale lui Dumnezeu. Roadele lor rele ale acţiunilor şi învăţăturilor nescripturale i-au dezvăluit ca fiind slujitorii lui Satan care apar ca fiind slujitori ai dreptății.

MULŢI EVREI INDUŞI ÎN EROARE

În primul secol, evreii în general, au ignorat profeţiile scripturale ce îl identificau pe Cristos ca mult promisul Mesia. El a adus lumină pentru naţiunea lor întunecată, dar ei au închis ochii la aceasta. Ei au devenit surzi la cuvintele Lui. Acest lucru a fost prezis de Isaia. — Isa. 6:9, 10, *AV*.

Ei s-au întors de la adevărata lumină a lumii şi s-au poticnit de capcanele falşilor Mesia. Părea că pentru ei nu are importanţă că aceşti impostori nu au reuşit să împlinească calificările scripturale care îl indică precum Mesia. I-au urmat orbeşte.

Unul a apărut în secolul al doilea sub numele de Bar Kochba (Cocheba). *The Jewish Encyclopedia* ne spune următoarele despre el şi influenţa sa asupra naţiunii evreieşti: "Deşi unii ... s-au îndoit că ar fi Mesia, el pare să-şi fi ţinut naţiunea aproape pentru proiectul său. După ce a stârnit un război ce a taxat puterea Romei, într-un final şi-a găsit moartea pe zidurile din Betar. Mişcarea lui mesianică s-a încheiat cu înfrângere şi nefericire pentru supravieţuitori."

Un alt fals a apărut între anii 720 şi 723, sub numele de Serene. Sub promisiunea lui că mahomedanii vor fi scoşi din Palestina, mulţimi de oameni l-au urmat. Şi ei au fost dezamăgiţi.

În timpul celui de-al doisprezecelea secol, evreii treceau de la un fals Mesia la altul. *Cyclopædia* lui McClintock şi Strong spune următoarele în ceea ce priveşte acest lucru: "Secolul al doisprezecelea a fost deosebit de roditor în producerea de Mesia. În jurul anului 1137 a apărut unul în Franţa, care a fost condamnat la moarte şi o mulţime a celor care l-au urmat. În 1138 D.C. persanii au fost tulburaţi de un evreu care s-a intitulat Mesia. El şi-a strâns o armată extinsă; dar şi el, de asemenea, a fost condamnat la moarte, iar urmașii lui au fost trataţi cu inumanitate deosebită. Un Mesia fals i-a stârnit pe evrei în Cordoba, în Spania, în anul 1157 D.C. Partea mai înţeleaptă şi mai bună l-a privit ca pe un nebun, dar organizaţia importantă a naţiunii evreieşti l-a crezut. Cu această ocazie, aproape toţi evreii din Spania au fost anihilaţi. Un alt Mesia fals care s-a ridicat peste regatul Fez, în anul

Cuprins

1167 D.C., sub numele de David Alrui (Alroy), a adus necazuri mari şi persecuţii asupra evreilor ce erau împrăştiaţi în toată ţara."

Încă unul ar putea fi menţionat. Şi anume Shabbethai Zebi, care s-a numit Mesia în anul 1665. A adunat o mulţime de adepţi ai evreilor în multe ţări. Mişcarea sa a durat în unele locuri mai bine de un secol, chiar dacă a trecut la mohamedanism.

Evreii i-au acceptat pe aceşti impostori ca lumini călăuzitoare, şi au respins lumina adevărată a lumii, Isus Cristos. Ei au făcut ceea ce Isaia a prevenit: "Vai de cei care numesc răul bine şi binele rău; care pun întunericul înaintea luminii şi lumina înaintea întunericului; care pun amarul în locul dulcelui, şi dulcele în locul amarului!"— Isa. 5:20, *AS.*

IMPOSTORI PRINTRE CREŞTINI DECLARAŢI

Cristos a spus că se va întoarce. Dar nu a spus că se va întoarce în carne şi nici Biblia nu spune asta. Cu toate astea, mulţi creştini declaraţi au aşteptat o întoarcere fizică. Acest lucru i-a făcut vulnerabili în faţa Cristoşilor falşi.

Scriptura descoperă că Cristos se va întoarce ca un spirit dătător de viaţă şi nu sub forma de carne a umilirii Sale. El nu se întoarce cu un trup pregătit pentru jertfă. Jertfa a fost făcută la prima Sa prezenţă. A doua prezenţă a Sa este ca rege glorificat al lui Dumnezeu. Fiind un spirit, El nu este vizibil ochilor umani.

La fel cum evreii s-au poticnit în capcana falşilor Mesia pentru că nu au reuşit să urmeze îndrumarea scripturală, aşa s-a întâmplat şi cu mulţi creştini declaraţi. Ei nu au reuşit să ţină cont de sfatul de la 1 Ioan 4:1: "Iubiţii mei fraţi, să nu credeţi orice declarație inspirată, ci verificaţi declarațiile inspirate ca să vedeţi dacă provin de la Dumnezeu, pentru că în lume au ieşit mulţi profeţi falşi."

Unul dintre aceşti impostori care i-a prins în capcană, cu succes, pe mohamedani precum şi pe creştinii declaraţi, a fost un om care a preluat numele de Bahá'u'lláh. El s-a proclamat manifestarea lui Dumnezeu în 1863 şi a fost salutat de către creştinii declaraţi ca Cristosul întors. Prin considerarea acestui membru de credinţă mahomedană ca fiind o lumină divină într-o lume a întunericului, ei au devenit victime ale vechiului complot al lui Satan.

Membrii mişcării Dukhobor au fost şi ei victime ale acesteia. Ei erau originari din Rusia, unde un număr din liderii lor au pretins a fi reîncarnări ale lui Cristos. Ultimul pretendent a fost Peter Verigin, care a murit în Canada, în anul 1939. Deoarece acestor oameni le-a lipsit cunoştinţa exactă a cuvântului lui Dumnezeu, ei au crezut în aceşti falşi.

Oamenii din Salesville, Ohio, au fost, de asemenea, înşelaţi în anul 1828. Joseph C. Dylks a venit la ei în acel an şi s-a intitulat Dumnezeu şi Cristos uniţi. El a strâns nişte adepţi care au crezut în el şi l-au venerat. Câteva luni mai târziu, el nu s-a mai întors dintr-o călătorie în Philadelfia.

Apoi a fost Francis Schlatter, care a impresionat oamenii din Colorado în anul 1891. Pentru că înfăţişarea lui semăna cu imaginile lui Cristos, oamenii au ajuns la concluzia că el era Cristos care s-a întors, iar el nu a ezitat să spună că era el. Ei nu au reuşit să îşi dea seama că picturile cu Cristos sunt produse imaginare ale

Cuprins

artiştilor. Nu sunt picturi exacte cu El. Dar oamenii au urmat ceea ce au văzut şi nu ceea ce au citit în cuvântul lui Dumnezeu.

În ziua de azi o persoană care foloseşte aceeaşi metodă pentru a ademeni credulii este Francis H. Pencovic. El se arată cu părul lung, barbă şi o togă şi pretinde că este Cristos, din anul 1948. Se află sub numele de Krishna Venta. Cuvântul Krishna este numele hindus pentru falsul Promis al lui Dumnezeu. Având în vedere lucrul acesta, folosirea numelui se potrivește cu pretențiile lui. Încercările de a emite ipoteze i-au adus publicitate.

Dar o haină specială şi un aer de misticism nu sunt întotdeauna necesare pentru a ademeni oamenii să creadă declaraţii mesianice. Tot ce a fost necesar în cazul lui T. Hugh Smyth-Pigott a fost să se urce la amvonul său şi să susţină, pe un ton solemn, că el era Domnul Isus Cristos. Femeile s-au grăbit imediat să-i sărute hainele. Acest lucru s-a întâmplat în 1902. De atunci până în 1927 a avut o colonie de adepţi în vestul Angliei. În acel an a murit, în ciuda susţinerii sale că el nu va muri niciodată, ci că va fi "venerat şi adorat până când nu va mai fi timp."

Cinci ani mai târziu, un negru american s-a autoproclamat într-un mod insolent întruparea lui Dumnezeu. Şi-a asumat numele de "Tată Divin." Susţinerile şi învăţăturile sale nescripturale nu i-au descurajat pe discipolii lui. Privindu-l ca pe lumina lumii, au căzut şi ei în capcana lui Satan.

FEMEILE ŞI IMPOSTORII INDIENI

Chiar şi femeile şi indienii s-au dat drept Cel Promis al lui Dumnezeu. A existat, de exemplu, doamna Dora Beekman, care, în anul 1875, a susţinut că ea era reîncarnarea nemuritoare a lui Cristos. Şi apoi a fost Ann Lee, care, în ultima parte a secolului al optsprezecelea, a susţinut că ea era elementul feminin al lui Dumnezeu. Ea considera că Cristos era elementul masculin.

Printre indieni a existat Venancio din Venezuela, care a pretins că este al doilea Cristos, şi Wovoka, în America de Nord, care s-a autoproclamat regele Isus, Fiul lui Dumnezeu.

NUMAI LUMINA ADEVĂRATĂ DUCE SPRE VIAŢĂ

Acestea sunt doar câteva din numărul mare de lumini false care au tulburat omenirea şi au cauzat îndoială şi scepticism în ceea ce priveşte adevărata lumină a lumii, Isus Cristos.

Cunoştința exactă a Sfintei Biblii demască aceste falsităţi. Dezvăluie ceea ce sunt — slujitori ai lui Satan. Ea curăţă ochii înceţoşaţi ca să poată distinge lumina adevărată de cea falsă.

Calea către viaţă nu este pe urmele falşilor Mesia şi a aşa-numitelor manifestări ale lui Dumnezeu. Ea este numai pe urmele lui Cristos. El este calea, adevărul şi viaţa. Niciun om nu poate să ajungă la Dumnezeu sau să obţină viaţă decât prin intermediul Lui. El a obţinut acest statut prin jertfa Sa de răscumpărare. Aceasta a răscumpărat dreptul la viaţa umană.

Lumina de la Cel Promis al lui Dumnezeu străluceşte chiar mai puternic în ziua de azi decât în secolele trecute, lângă Marea Galileii, pentru că acum El

Cuprins

domneşte din ceruri, într-un mod invizibil, ca rege glorificat al lui Dumnezeu. Lumina Sa a adevărului este reflectată în toate colţurile pământului, prin martorii devotaţi ai Tatălui Său. Ei proclamă vestea bună a împărăţiei Sale şi binecuvântările ce i le va aduce omului. Prin aceste mijloace, Cristosul invizibil desparte acum locuitorii pământului. Cei care răspund la vestea bună a împărăţiei sunt adunaţi într-o Societate a Lumii Noi. Pentru cei care sunt astfel, complotul lui Satan de a-i deruta prin falsităţi eşuează, deoarece cunoştinţa exactă a Bibliei îi îndrumă. Ei văd limpede că însuşi Cristos întruneşte calităţile de Lumină a lumii.

Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este, deci, mare lucru dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptăţii. Dar sfârşitul lor va fi potrivit lucrărilor lor.— 2 Cor. 11:14, 15.

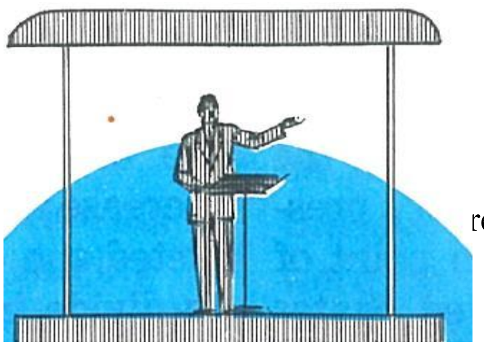

Puncte importante din cadrul adunărilor de district din anul 1957

reştini dedicaţi, strânsă laolaltă în cadrul mai m [overprinted: ai lui Iehova s-au dovedit a fi] perioade de ospăţ spiritual bogat, ocazii pentru o deosebită părtăşie, fiind pline de oportunităţi de slujire a celorlalţi fraţi şi de predicare a Cuvântului.

În cadrul adunărilor ţinute în limba engleză, principalul eveniment a fost lansarea volumului al 3-lea al *Traducerii lumii noi a Scripturilor Ebraice,* fiind alcătuit din cele cinci cărţi poetice ale Bibliei, adică Iov, Psalmii, Proverbele, Eclesiastul şi Cântarea Cântărilor. Această apariţie a fost foarte bine primită. Nerăbdători, slujitorii i-au scrutat paginile în căutarea unor expresii şi a unor redări îmbunătăţite a textelor conform cu cele mai recente cercetări ale Bibliei.

Per total, cel mai important eveniment din cadrul acestor adunări a fost lectura de duminică după-amiază, intitulată „Vindecarea naţiunilor s-a apropiat", la care a fost invitat publicul. La sfârşitul cuvântării a fost oferită, gratuit, tuturor celor din public, o broşură de 32 de pagini ce conţinea o copie a lecturii în limba nativă.

Printre alte discursuri ce au constituit atracţia principală la aceste adunări, trebuie să le menţionăm pe cele ce au explicat şi au făcut un rezumat al conţinutului celor cinci cărţi poetice ale Bibliei, ce apar în noua traducere. Acestea sunt prezentate în întregime, acum, în coloanele revistei *Turnul de veghere.* Primul este cel intitulat „Răbdare ca cea a lui Iov în timpul sfârşitului" şi a apărut în numărul din 1 octombrie al revistei, iar cel intitulat „Laudă internaţională la adresa singurului Dumnezeu" a apărut în acest

număr. În următorul, „Cuvinte înţelepte pentru zilele noastre”, se vorbeşte despre cartea Proverbele. Stabilindu-se tema acestor adunări, s-a pus în contrast înţelepciunea divină cu înţelepciunea omenească, arătându-se care e deosebirea dintre cunoştinţă, înţelepciune şi pricepere.

Următorul discurs din această serie, „Predica despre lucrările zadarnice şi cele valoroase”, bazat pe cartea Eclesiastul, a arătat de ce lucrurile făcute din motive egoiste sunt zadarnice, accentuând că un creştin nu trebuie să experimenteze acest lucru pentru a vedea dacă aşa este sau nu, căci Solomon a făcut deja asta în locul lui! Cel mai îndrăgit a fost ultimul dintre aceste discursuri, „Femeia iubită din Cântarea Cântărilor”, în care se vorbeşte despre cântările lui Solomon. De fapt, în „Cântarea despre iubirea neîmpărtăşită a lui Solomon” se relatează despre cum Solomon se îndrăgosteşte de fecioara Sulamita care l-a ales pe iubitul său păstor în locul lui Solomon, ilustrând cum „mireasa” lui Cristos Îi rămâne fidelă.

Un interes deosebit l-au prezentat alte două discursuri referitoare la primele trei capitole din Apocalipsa, prin care li se arată supraveghetorilor obligaţia lor ca „stele”. Discursul intitulat „Să servim acolo unde este cea mai mare nevoie” a invitat pe toţi cei care puteau să meargă în străinătate în calitate de misionari cu jumătate de normă. Remarcile de final cordiale şi familiare adresate de către actualul preşedinte al Societăţii ar trebui considerate, de asemenea, ca fiind puncte principale în cadrul fiecărei adunări. În cadrul tuturor adunărilor ţinute în Statele Unite au vorbit de mai multe ori preşedintele Societăţii, N.H. Knorr şi vicepreşedintele, F.W. Franz.

ALTE TRĂSĂTURI INTERESANTE

De asemenea, s-au relatat şi multe experienţe interesante din activitatea de pe teren. Una a fost relatată de către un inginer polonez care are mai multe diplome ca doctorand şi masterand şi a luptat în cadrul rezistenţei din Polonia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La locul său de muncă, un coleg, martor al lui Iehova, observând că e un om sincer şi cu bunăvoinţă, a început să-i spună despre speranţa oferită de împărăţie. În câteva luni, a luat poziţie. A fost botezat în cadrul uneia dintre adunări.

S-a observat de nenumărate ori că dacă perseverăm în vizite ulterioare obţinem rezultate. Într-un caz, după mai multe vizite, un învăţător de la şcoala duminicală a putut fi contactat, în cele din urmă. După ce a studiat împreună cu martorii şi după ce a avut o întâlnire, acasă la el, cu predicatorul şi cu martorii, a luat poziţie. În prezent, toţi membrii fostei sale clase de la şcoala duminicală fie participă la întâlnirile martorilor, fie au studii biblice la domiciliu.

Se ştie că martorii lui Iehova nu cred în botezul copiilor, acest fapt neavând nicio susţinere biblică. Înţelege, oare, destule o fetiţă de opt ani pentru a putea fi botezată? Un jurnalist s-a îndoit de acest lucru, până când a întrebat-o pe

Cuprins

fetiţa respectivă, care i-a răspuns pertinent la toate întrebările, şi asta direct din Biblia ei.

Surorile dintr-o adunare au făcut în aşa fel încât să facă o predicare suplimentară, pentru a fi în pas cu normele adunării, în timp ce fraţii construiau o nouă Sală a Împărăţiei. Datorită acestui lucru, dar şi interesului sporit faţă de construirea sălii, s-a înregistrat o asemenea creştere, încât, la terminarea sălii, grupa era aproape gata să se împartă în două.

În timp ce numeroasele adunări au fost destul de asemănătoare, având acelaşi program, unele au avut şi părţi diferite. Astfel, adunarea din Miami, Florida, ţinută între 3-7 iulie, a fost organizată pe un hipodrom modern, în mijlocul căruia se afla o superbă lagună înconjurată de palmieri regali. Faptul că botezul s-a efectuat în această lagună le-a permis tuturor celor prezenţi la adunare să asiste la botez fără a fi nevoiţi să îşi părăsească locurile! Adunarea din Houston, Texas, ţinută în acelaşi timp, a avut sesiuni atât în limba engleză, cât şi în limba spaniolă, fiind organizată într-o sală ce dispunea de aer condiţionat, lucru ce a fost foarte apreciat, aşa cum a fost şi faptul că nu au existat discriminări rasiale.

Adunările din Denver, Colorado, şi Seattle, Washington, s-au ţinut între 10-14 iulie. Lucrurile remarcabile la adunarea din Denver au fost frumoasa platformă, o scenă cu Munţii Stâncoşi, cu plante perene şi cascade reale, dar şi comportamentul minunat al copiilor. Lucrul remarcabil la adunarea din Seattle a fost publicitatea foarte favorabilă din partea presei, a radioului şi a televiziunii. Acest lucru a fost în contrast izbitor cu adunarea din 1938, când nu numai că nu s-a făcut niciun fel de publicitate adunării, dar aceasta a fost în pericol de a fi atacată de gloate. Săptămâna următoare s-a ţinut adunarea din Milwaukee, Wisconsin. Am putea spune că aici s-au remarcat ospitalitatea locuitorilor din Milwaukee, dar şi interesul deosebit manifestat de către cei care au participat la programele adunării.

Principala atracţie în cadrul adunării ţinută pe stadionul Wrigley Field din Los Angeles, California, (între 24-28 iulie) a fost emisiunea de televiziune a adunării de duminică, de dimineaţă până la ora 11. Aceasta s-a făcut la cererea sponsorilor emisiunii cu titlul „Great Churches of the Golden West”. S-a difuzat cuvântarea ţinută de preşedintele Societăţii, N.H. Knorr, apoi vicepreşedintele F.W. Franz a oferit răspunsuri la întrebări din Biblie, s-au prezentat interviurile luate misionarilor străini şi cântările din timpul adunării. Duminică după-amiază, pe stadionul Wrigley Field s-au adunat 48.746 de participanţi, tribunele fiind arhipline, la fel ca şi tot terenul de joc. De asemenea, s-a remarcat şi minunatul program muzical.

Pe Memorial Stadium din Baltimore, Maryland, s-a ţinut ultima adunare din Statele Unite, între 21-25 august. Principalul eveniment de la această adunare a fost rezoluţia prezentată sâmbătă după-amiază, prin care se protesta împotriva acţiunii preşedintelui Republicii Dominicane de a alunga misionarii din ţara sa şi faţă de tratamentul brutal primit de martorii lui Iehova aflaţi în Republica Dominicană. Extrem de impresionante au fost şi experienţele

Cuprins

relatate de către misionarii ce fuseseră alungaţi, dar şi numărul celor botezaţi, adică 1.034 persoane, precum şi numeroasele cazări gratuite oferite martorilor.

În Canada s-au ţinut trei adunări în luna iulie. Un ziar din Toronto a publicat o fotografie panoramică a adunării, care se întindea pe partea de sus, pe două pagini. Printre cei sosiţi la adunarea din Edmonton s-au numărat şi un grup de locuitori din Alaska ce parcurseseră peste 3.200 km cu camionul ca să ajungă la adunare.

Patru adunări s-au ţinut în Anglia şi una în Scoţia. Despre adunări s-a vorbit atât în ziarele cât şi la staţiile de televiziune locale, iar în unele ziare au apărut câteva scrisori prietenoase. A fost foarte impresionant numărul total al participanţilor, înregistrându-se o creştere cu 20% faţă de anul trecut, în ciuda unei greve a şoferilor de autobuz ce a afectat toate cele patru adunări.

Trei adunări s-au ţinut în Germania de Vest. În Dortmund, poliţişti pe motociclete au escortat cele 25 de autobuze care au parcurs cu candidaţii vreo 20 km până la locul unde urma să aibă loc cufundarea. Cei ce priveau din afară au fost foarte impresionaţi de faptul că poliţiştii au închis drumul şi au oprit traficul pentru a le acorda drept de trecere martorilor. Ce diferenţă faţă de situaţia de acum 13 ani, când toţi martorii se aflau în lagăre de concentrare naziste! În München, adunarea s-a ţinut într-un cort uriaş, cu o lungime de 304 m şi o capacitate de 22.000 de locuri. S-a discutat foarte mult despre acest cort, el fiind de patru ori mai mare decât orice alt cort amplasat vreodată în München. Participanţii la adunările din Germania au fost nespus de încântaţi de publicarea cărţii pentru mărturie *Calificați pentru a fi slujitori,* în limba germană.

Până la data publicării s-au înregistrat următoarele statistici:

RAPORT CU PRIVIRE LA ADUNĂRILE DE DISTRICT DIN 1957

Adunare publică

Locaţie	**Participanţi**	**Botezaţi**
Austria (trei adunări)	4.080	161
Belgia (două adunări)	4.989	187
Insulele Britanice		
Bolton	8.107	124
Derby	7.761	98
Southampton	8.731	128
Southend	8.200	160
Edinburgh	4.016	67
Canada		
Edmonton	9.824	222
Moncton	2.169	47
Toronto	23.063	322
Danemarca		
Esbjerg	4.283	101
Naestued	5.074	124
Randers	2.971	42
Finlanda (trei adunări)	7.641	162
Franţa (neterminat)		

Cuprins

Lille	4.802	148
Toulouse	1.050	54
Germania de Vest		
Dortmund	26.270	723
Kiel	10.844	343
München	27.868	748
Hong Kong	228	20
Italia		
Milano	1.230	
Napoli	1.270	104
Norvegia (Trondheim)	3.069	87
Suedia (patru adunări)	9.581	215
Elveţia (Zurich)	4.747	131
Statele Unite		
Baltimore	41.816	1.034
Denver	14.501	245
Houston (spaniolă şi engleză)	13.786	288
Los Angeles	48.746	827
Miami (Hallandale)	17.632	342
Milwaukee	30.671	527
Seattle	16.417	289
Total	375.437	8.070

Martorii neînfricaţi obţin victorie

Ceva nou a fost aruncat în lupta împotriva martorilor lui Iehova în Columbia, în luna aprilie a anului 1957. E vorba de acțiunea gloatelor. Însă nou e şi faptul că răufăcătorii au fost susţinuţi de autorităţi.

Scena s-a petrecut într-un sat de vreo 6.000 de locuitori, aflat pe dealurile statului Bolivar, la vreo 50 km de oraşul Cartagena. Pe durata întregii zile, cei doi reprezentanţi speciali ai Societăţii Turnul de Veghere, care fuseseră delegaţi în acel oraş, auziseră numeroase ameninţări la adresa lor, în timp ce predicau din casă în casă. Neînfricaţi, ei au continuat să predice până seara, apoi, când au ajuns acasă, au baricadat uşile, iar apoi, după cină, au continuat studiul personal.

După lăsarea întunericului, răufăcătorii, care ameninţaseră să „îi viziteze pe protestanţi în seara aceea", au sosit. Erau sute de oameni: bărbaţi scunzi şi graşi, femei bisericoase, profesori şi elevi. Întărâtați, strigau: „Nu îi vrem pe protestanţi", „Alungaţi-i pe protestanţi", „Noi suntem romano-catolici!". Au început să arunce cu pietre în casă. Vecinii i-au întrebat pe vandali de ce făceau acest lucru, iar, în cele din urmă, i-au convins să plece. Cu toate acestea, răufăcătorii au promis că se vor întoarce noaptea următoare.

În dimineaţa următoare, martorii au sunat la sediul Societăţii Turnul de Veghere, anunţând care era situaţia, iar reprezentanţii Societăţii au aranjat imediat să se facă investigaţii. A fost sunat primarul local. Acesta a fost surprins să-i vadă pe martori, dar nu le-a asigurat niciun fel de protecţie.

Cuprins

Astfel că aceştia s-au dus la oficialităţile din oraşul Cartagena. Chiar dacă guvernatorul nu era acasă, l-au găsit acasă pe guvernatorul supleant, care a ordonat imediat unei patrule cu staţie radio şi unui echipaj de cinci poliţişti înarmaţi să îi însoţească pe martori înapoi în localitatea unde avusese loc acţiunea gloatei.

Sosirea poliţiştilor înarmaţi era ceva nou ce i-a speriat pe localnicii oraşului unde trăiau martorii. Se pare că şi răufăcătorii au fost impresionaţi, căci nu şi-au mai pus în practică ameninţările de a se întoarce noaptea următoare. În urma investigaţiilor, poliţiştii au aflat că, potrivit spuselor vecinilor, un profesor, un preot catolic şi chiar şi primarul fuseseră implicaţi în acţiunea gloatei. Poliţiştii l-au avertizat pe primar să nu mai îngăduie să se întâmple aşa ceva, după care au plecat.

Când martorii au stat de vorbă, din nou, cu primarul, au descoperit că acesta îşi schimbase atitudinea, fiind dispus să coopereze şi să asculte. A fost vizitată şi directoarea şcolii, căreia i s-a prezentat foarte deschis întreaga chestiune. Şi ea respectă acum drepturile martorilor lui Iehova, promiţând să le vorbească celorlalţi profesori şi elevilor, chiar în acea după-amiază, despre comportamentul adecvat şi respectul faţă de ceilalţi.

Compromisul creştinătăţii

• Comentariul biblic *Biblia traducătorului,* în volumul al V-lea, la pagina 364, vorbeşte despre tendinţa naţiuni israelite din vechime de a cere ajutor Egiptului şi nu lui Dumnezeu. Apoi, în carte se face o paralelă lămuritoare cu privire la creştinătatea din ziua de azi: „Evreii purtau numele de închinători la Yahweh – aceea era religia lor. Însă, în situaţii de criză, ei nu apelau la Dumnezeul lor, ci la cavaleria egipteană. Oare noi, cei din lumea modernă, suntem într-o stare jalnică asemănătoare celei în care se aflau evreii atunci când erau la ananghie? Noi ne-am declarat creştini şi astfel ne-am catalogat civilizaţia. Oare propunerile noastre de a rezolva problemele internaţionale au ceva specific credinţei creştine?

• Oare justifică istoria modernă faptul că noi repetăm mottoul credinţei *In Domino confido*? Oare oamenii supăraţi nu ne-au adresat, de nenumărate ori, acuzaţia răutăcioasă: „Sunteţi creştini cu numele, vă comportaţi creştineşte atunci când vă convine, iar în rest îi faceţi lumii pe plac”? Apologetul nu are cum să scape de această provocare. Oricât ar vorbi despre cum ne influenţează Biserica să fim de partea binelui, oricâte victorii ale credinţei creştine ar enumera, nu poate nega faptul că, după douăzeci de secole de creştinism, nu am creat nicio ordine economică sau socială care să aibă un caracter sau un spirit creştin. Nici măcar nu suntem pe aproape să obţinem unitate mondială, ci am acceptat convenţiile, obiceiurile şi ţelurile care sunt antagonice cu idealurile şi spiritul religiei pe care o mărturisim.

"CARE DINTRE VOI ESTE ÎNŢELEPT ŞI PRICEPUT?"

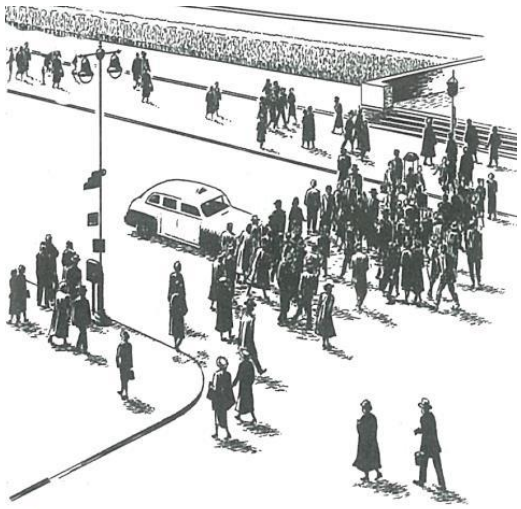

DACĂ ar fi să punem această întrebare propusă la Iacov 3:13 mai multor oameni, probabil am primi tot atât de multe răspunsuri diferite. Cineva ar putea răspunde: Un om cu adevărat înţelept este un om cu carte, un om care a urmat un colegiu sau o universitate şi a obţinut o diplomă. Altcineva ar putea să ne spună că un om cu adevărat înţelept este unul care are în inimă interesul pentru ţara sa şi care, prin urmare, urmează politica drept carieră şi apoi îşi dedică tot efortul pentru a ajunge într-o funcţie înaltă de unde să poată ajuta la modelarea cursului ţării sale şi a destinului semenilor săi. Un alt răspuns ar fi: Banii înseamnă siguranţă! De aceea calea cea înţeleaptă este să intri în comerţ, iar apoi să acumulezi cât mai multă bogăţie materială. El spune că această cale înseamnă siguranţă pentru el şi pentru familia sa.

Fiecare dintre aceşti oameni pot fi înţelepţi în ceea ce priveşte înţelepciunea din această lume, dar luând ca exemplu lucrarea lor de zi cu zi, relația lor cu Creatorul nu este luată în considerare. Fiecare este motivat de propriul interes, într-un fel sau altul. Daca ei cred în existenţa unui Creator, ei nu se opresc să se gândească la ceea ce aşteaptă de la ei Creatorul şi nici cum să-I fie pe plac în cel mai potrivit mod. Poate că ei reuşesc să obţină avere, putere, influenţă sau popularitate, dar ce beneficiu le aduce? Isus a răspuns la această întrebare la Matei 16:26: "Pentru că ce folos va avea un om dacă va câştiga întreaga lume, dar îşi va pierde sufletul?" La sfârşit nu vor avea niciun beneficiu. Mai mult de atât, înţelepciunea lor nu este de natură trainică. În mare parte nu este în armonie cu standardele lui Dumnezeu şi nici cu principiile drepte prezentate în Cuvântul Său. Ca atare, "înţelepciunea oamenilor înţelepţi va pieri." (1 Cor. 1:17-27). Motivele celor care îl exclud pe Dumnezeu sunt zadarnice şi de nicio valoare permanentă.

Atunci, cine este cu adevărat înţelept? Omul înţelept este cel care caută înţelepciunea de sus. (Iac. 3:15-18) Iehova Dumnezeu este sursa înţelepciunii adevărate. Gândurile şi căile Lui sunt mult superioare celor ale omului. Înţelepciunea este una dintre cele mai importante atribuţii ale Lui. "Deoarece gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice DOMNUL. Căci cât de înalte sunt cerurile de pământ, aşa sunt şi căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre."—Isa. 55:8, 9, *AV*.

Cum poate fi dobândită o asemenea înţelepciune? Nimeni nu se naşte cu ea. Aceasta se dobândeşte. (Deut. 17:18,19) Acest lucru a fost valabil chiar şi pentru însuşi Fiul lui Dumnezeu. (Luca 2:52) Cunoştinţa Sa a fost dobândită prin studierea cuvântului Tatălui Său. El a devenit foarte familiar cu acesta.

Cuprins

Ca urmare a studiului Său, El a putut să Îşi dea seama de ce a fost trimis pe pământ şi care era scopul Tatălui Său pentru El. Isus nu Şi-a ales propria cale în viaţă. El a apreciat relaţia Sa cu Tatăl Său, precum Cel trimis, şi că misiunea Lui în viaţă era de a face voinţa Tatălui Său.

Deoarece Isus Cristos a recunoscut poziţia Tatălui Său ca mare Suveran universal şi pentru că a apreciat obligaţia creaturii de a asculta de Creator, Isus I-a făcut o dedicare lui Iehova: "Iată, vin ... să fac voinţa Ta, Dumnezeule." (Evrei 10:7, *AV*) Care era acea voinţă? "Pentru acest scop m-am născut şi pentru acest scop am venit pe lume, ca să depun mărturie despre adevăr." (Ioan 18:37, *AV*) De-a lungul celor trei ani şi jumătate a slujirii Sale, Isus Cristos S-a dedicat în a face acest lucru. Ca un om perfect şi-ar fi putut face un nume pentru El însuşi în orice atingea mâna Sa, dar nu a urmat calea înţelepciunii lumeşti. În schimb, El a urmat o cale pe care înţelepţii lumeşti o consideră nebunie şi care, în cele din urmă, a dus la moartea Lui pe stâlpul de tortură.

A fost suficient pentru Isus Cristos că aceasta era voinţa Tatălui Său pentru El. Gândul câştigului egoist lipsea în întregime. Lucrarea Lui era să proclame adevărul cu privire la Tatăl Său şi scopurile Tatălui Său pentru ca alţii să poată ajunge să-L cunoască şi să-L servească. Principalul adevăr pe care îl proclama era cu privire la împărăţia Tatălui Său, care avea să fie întemeiată în viitor şi care avea să aducă binecuvântări ale vieţii creaturilor ascultătoare. Multe din pildele Sale au fost ilustraţii ale diferitelor aspecte ale împărăţiei. El i-a învăţat pe discipolii Săi să se roage pentru aceasta. I-a instruit să predice vestea bună a împărăţiei şi să ducă mai departe această lucrare după moartea Sa. De ce? Deoarece "lui Dumnezeu I-a făcut pe plac să-i salveze pe cei ce cred prin nebunia predicării."— 1 Cor. 1:21, *AV*.

CUNOŞTINŢĂ ŞI RESPONSABILITATE

Apreciind faptul că Isus Cristos a lăsat un exemplu care ar trebui urmat, cei sinceri vor vrea să dobândească cunoştinţă pentru a-L putea sluji pe Dumnezeu într-un mod satisfăcător. Unde ar putea fi dobândită o asemenea cunoştinţă? Ei vor constata curând că nu o va dobândi din organizaţiile ortodoxe religioase. Fără nicio excepţie, acestea au minimalizat Biblia sau chiar au abandonat-o. (Ier. 8:9, *AV*) Ele învaţă ca doctrine porunci omeneşti. Numai din Biblie cineva poate afla informaţia cu privire la adevărata relaţie a creaturii cu Creatorul său şi cum să devină cu adevărat înţelept.

Pe măsură ce studiază cu ajutorul oferit de organizaţia teocratică a lui Dumnezeu acesta creşte în cunoştinţă şi curând ajunge în punctul în care realizează că această cunoştinţă aduce responsabilitate. Este ceva ce trebuie făcut. Şi astfel Îl întreabă pe Iehova: "Doamne, care este voinţa Ta pentru mine?" Şi va primi acest răspuns: "Să Mi te dedici." Într-adevăr, acelaşi lucru este cerut de la el, precum a fost şi de la Isus Cristos. Privilegiul şi obligaţia sa este de a face o dedicare lui Iehova pentru a face voinţa Lui, iar apoi să simbolizeze o astfel de dedicare cu botezul în apă. Făcând aceşti paşi el demonstrează că se comportă cu înţelepciunea ce a primit-o de sus. El a dobândit pricepere. El înţelege că Dumnezeu cere devotament exclusiv.

Dar care este voinţa lui Dumnezeu pentru el? La fel ca cea pentru Isus Cristos, şi anume, să depună mărturie despre adevăr, să predice Cuvântul, să

Cuprins

împartă cunoştinţă despre Dumnezeu şi Cristos şi să spună altora despre gloriile împărăţiei lui Dumnezeu şi ale lucrărilor Sale minunate. Că creştinul dedicat a primit însărcinarea de a predica este confirmat atât în Scripturile Ebraice, cât şi în cele Greceşti. Iehova îşi pune spiritul peste el şi îl unge să predice veşti bune celor smeriţi.— Isa. 61:1, 2; 43:10-12, *AV*; Mat. 24:14; Apoc. 22:17.

Sunt două motive principale pentru care a fost dată această însărcinare. Primul dintre acestea presupune justificarea numelui lui Iehova. Iehova întotdeauna avertizează despre scopul Său de a executa judecata, de a-i pedepsi pe cei răi şi de a-i elibera pe cei drepţi. Acest lucru a fost valabil şi în zilele lui Noe; înaintea distrugerii Sodomei şi Gomorei; înainte de distrugerea Ierusalimului în zilele lui Zedechia, în anul 607 î.e.n şi din nou în anul 70 d.Cr. Înainte de a fi distrus sistemul actual, cuvântul lui Dumnezeu arată clar că generaţia care trăieşte atunci va fi avertizată şi că El va avea un popor pe pământ care să-l slujească în valitate de martori ai Săi. Oferirea unei asemenea mărturii ar dovedi adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, prin urmare, acest lucru ar fi în justificarea numelui Său.

Un al doilea motiv pentru însărcinarea de a predica este salvarea creaturii. (1 Cor. 1:21) Ecoul mesajului de avertizare oferă tuturor posibilitatea de a învăţa scopurile lui Iehova şi apoi fiecare să se comporte în armonie cu cunoştinţa primită sau să refuze acest lucru. Cei înţelepţi şi pricepuţi ascultă şi se supun. Importanţa şi necesitatea de a predica, ca mijloc de salvare, este arătată de apostol la Romani 10:13-17. Înainte de a apela la credinţa în Iehova omul trebuie să audă şi să înveţe despre îngrijirea lui Dumnezeu prin Cristos. Dar el nu poate dobândi această cunoştinţă necesară dacă nu este trimis cineva pentru a-i predica şi pentru a-i îndruma atenţia spre ceea ce învaţă Scriptura în această privinţă. Cei trimişi şi însărcinaţi cu misiunea să predice sunt cei care au ascultat şi s-au supus deja veştii bune. Aceştia sunt înţelepţi, iar serviciul sacru pe care îl oferă este ceva frumos în ochii lui Dumnezeu.

PREDICARE ÎNŢELEAPTĂ

Prin urmare, ar trebui să fie limpede faptul că nicio altă activitate nu ar putea fi mai importantă pentru omenire decât predicarea. Cel "înţelept" conform acestei lumi o poate privi ca pe o pierdere de timp, un nimic irealizabil şi inutil. Doar cei smeriţi şi blânzi de pe pământ vor aprecia informaţia. Ei caută mai multă cunoştinţă şi, aflând că aceasta este disponibilă, vor studia cuvântul lui Dumnezeu şi se vor asocia cu organizaţia teocratică, sub Cristos, şi vor profita de fiecare oportunitate de a creşte în cunoştinţă. Pe măsură ce acumulează cunoştinţă dătătoare de viaţă, descoperă curând că şi ei trebuie să predice. Ei trebuie să aducă rodul pe care Iehova îl caută. (Luca 8:11, 15; 18). Astfel de rod poate fi produs doar prin predicare, şi prin implicarea în această lucrare ei demonstrează că sunt înţelepţi şi că au pricepere.

Cu toate acestea, nu toţi ascultă vestea bună. Cei nechibzuiţi refuză să asculte. (Prov. 23:9; 28:9, *AV*) Ei nu au nicio scuză. Cei înţelepţi nu petrec mult timp cu aceştia. Mai degrabă, îi caută pe cei care au "urechea

Cuprins

ascultătoare," pe cei care se tem de Iehova şi care Îi respectă Cuvântul şi pe cei care caută înţelepciunea de a acţiona corespunzător. (Luca 11:27, 28, *AV).* Faptul că mulţi sunt indiferenţi şi nu reuşesc să răspundă la mesajul împărăţiei, nu înseamnă că mesajul este greşit, şi nici că predicarea acestuia nu ar trebui făcută. Scripturile arată clar că mulţi vor asculta şi vor găsi calea ce duce către viaţă, în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu. (Isa. 29:18; 35:5, 6, *AV*) Iar predicarea, fie pe cale verbală sau prin intermediul paginilor tipărite, este metoda lui Dumnezeu pe care cei înţelepţi o urmează cu plăcere şi găsesc bucurie în acest lucru.

Unii care îşi dau seama clar că Iehova cere ca fiecare creştin dedicat să fie predicator al veştii bune, la început dau înapoi. Ei simt că nu sunt calificaţi; ei cred că nu au suficientă cunoştinţă sau le lipseşte pregătirea necesară şi că vor aştepta până mai târziu. Este aceasta calea înţelepciunii? Cu siguranţă nu! Majoritatea apostolilor şi a primilor discipoli nu au avut nicio pregătire superioară. Au fost doar "oameni simpli" obişnuiţi, dar cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu ei au devenit curând predicatori calificaţi. (Faptele 4:13; 1 Cor. 2:1-5; Col. 2:8) Nimeni nu este priceput în el însuşi, ci fiecare slujitor dedicat al lui Iehova se poate baza pe El pentru a se califica adecvat pentru slujire. (2 Cor. 3:4, 5). Este mesajul lui Iehova. El a promis să pună cuvintele Lui în gura noastră şi să ne sprijine cu spiritul Său. Cei înţelepţi cred în cuvântul Său şi predică.

Având în vedere importanţa predicării, cât timp ar trebui să-i alocăm? Isus şi discipolii şi-au dedicat tot timpul lor. Într-adevăr, Pavel a făcut corturi ocazional, dar acest lucru a fost întotdeauna pe locul doi faţă de principala lui misiune în viaţă. El a făcut corturi pentru a nu fi o povară pentru fraţii săi. Cei înțelepți din ziua de azi încearcă să imite aceste exemple. Ei îşi programează afacerile în aşa fel încât să fie lipsiţi de complicaţiile şi grijile vechiului sistem. Dacă este necesar să muncească puţin, o vor face la un nivel minim, pentru a le permite să petreacă cea mai mare perioadă de timp în lucrarea lor de predicare a Evangheliei.

Opoziţia s-a manifestat întotdeauna faţă de predicarea adevărului. Ar trebui să facă un compromis calea înţelepciunii şi să rămână tăcută, să-şi ascundă lumina sub un coş, când este întâlnită opoziţia? Întrucât însărcinarea de a predica vine de la cele mai înalte Autorități din univers ar trebui să fie evident că oricare ar fi circumstanţele întâlnite nu ar trebui să fie niciodată o oprire în activitatea noastră de predicare. Se poate să fie nevoie să se lucreze în ilegalitate dar, oricare ar fi condiţiile, trebuie să "se predice cuvântul" şi "să fie predicat în perioade prielnice şi în perioade dificile." (2 Tim. 4:2, *Mo*) Discipolii lui Isus au dat cel mai bun exemplu. Când li s-a poruncit să nu mai predice, ei au răspuns cu îndrăzneală: "Mai degrabă trebuie să ascultăm de Dumnezeu decât de oameni."— Faptele 4:18-20; 5:29, 32, *AV*.

În ziua de azi este de o mare urgenţă să se predice. mai mult ca niciodată. În timpul vieții generaţiei prezente va fi purtat războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. (Apoc. 16:14, 16). Condiţiile prezise înainte de Armaghedon au ajuns să se împlinească. Ne aflăm în zilele din urmă ale sistemului prezent. Înţelepţii lumeşti se bazează pe înţelepciunea lor şi pe filozofii pentru a crea o lume nouă şi mai bună. Ei întorc o ureche surdă la sfatul Cuvântului lui Dumnezeu. Înţelepciunea lor va pieri. Cei cu adevărat înţelepţi, cei binecuvântaţi cu înţelepciune de sus, vor da atenţie şi se vor

Cuprins

supune fără întârziere poruncii lui Dumnezeu de "a predica cuvântul." Ei vor răspândi vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. Ei ştiu că ea trebuie predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile. Ei vor face acest lucru din casă în casă, oral sau prin intermediul paginilor tipărite, de pe platforma publică, prin intermediul radioului şi prin toate celelalte mijloace legale. Făcând astfel, ei se vor salva pe ei înşişi, dar şi pe ascultătorii lor, şi vor lua parte la justificarea numelui lui Iehova. —1 Tim. 4:16.

Două puncte de vedere

• Sir John Slessor (mareşal al forţelor aeriene regale) a spus: „Războiul s-a autodesfiinţat deoarece bombele atomice şi cele cu hidrogen au pătruns în rândul armatelor din întreaga lume ... Însă, dacă acceptăm adevărul că războiul, vorbind de războiul mondial total bazat pe împuşcături, s-a autodesfiinţat prin folosirea energiei nucleare şi termonucleare, atunci lumea poate înceta să mai tremure.”

• Istoricul englez Arnold J. Toynbee a spus: „Privind la cele 21 de civilizaţii pe care le-am studiat, nu prea cred că omul e în stare să ia o bună decizie morală dacă ţinteşte numai spre un ţel lumesc. Iubirea omenirii a fost o adevărată forţă în istorie – dar numai când a fost un produs secundar al intensei iubiri a lui Dumnezeu. Lumea modernă are o foarte mare nevoie de o renaştere a credinţei supranaturale. Fără aceasta, omului - omul care nu a fost regenerat – nu îi prea pot fi încredinţate jucăriile periculoase pe care le-a creat în laboratoarele sale.”

Întrebări de la cititori

• Iată ce scrie în numărul din 15 aprilie 1957 al revistei *Turnul de veghere,* la paragraful 29, pagina 236: „Chiar în ziua în care a izbucnit potopul din norii depărtați, Noe şi cei şapte membri ai familiei sale au intrat în arca în care aduseseră deja specimene din toate păsările şi animalele.” Cum poate fi adevărat acest lucru, când în Geneza 7:10 scrie că după ce Noe şi familia sa au intrat în arcă, „şapte zile mai târziu au venit apele potopului pe pământ”? – R.F., Statele Unite

Iehova i-a spus lui Noe să se ducă în arcă, să ia cu el întreaga familie, câte şapte exemplare din animalele curate şi câte două din cele necurate, după care l-a informat pe Noe: „Căci peste numai şapte zile am să fac să plouă pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.” (Gen. 7:1-4) Era nevoie de timp pentru a urca în arcă sute de animale potrivite. Fără îndoială că animalele respective fuseseră adunate cu ajutorul lui Iehova înainte de îmbarcare, iar acum era timpul să fie încărcată arca şi să se facă ultimele pregătiri. Iehova le-a dat şapte zile pentru acest lucru, Noe a urmat instrucţiunile, iar de când a început, „şapte zile mai târziu au venit apele potopului pe pământ.” – Gen. 7:6-10.

Mai departe citim: „În al șase sutelea an al vieţii lui Noe, în luna a doua, în a şaptesprezecea zi a lunii, în ziua aceea s-au rupt toate izvoarele imensului adânc de ape și s-au deschis zăgazurile cerurilor. Și ploaia torențială a căzut pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Chiar în ziua aceea, Noe a intrat în arcă și, împreună cu el, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, precum și soţia lui Noe și cele trei soții ale fiilor lui.” În cea de-a şaptea zi au terminat de încărcat totul, iar Noe împreună cu ceilalţi şapte oameni au intrat în arcă, unde au rămas până ce potopul a încetat şi apele s-au retras. „Apoi Iehova a închis uşa după ei.” Iehova le-a spus să intre cu şapte zile înainte de începerea potopului, ei având astfel timp să încarce arca. După ce au terminat de încărcat, iar Noe şi familia sa au intrat în arcă definitiv, în ziua a şaptea, Iehova a închis uşa, cu puţin timp înainte de începerea ploii. – Gen. 7:11-13, 16

Prin urmare, cele scrise în *Turnul de veghere* sunt conforme cu Biblia atunci când se afirmă că Noe şi familia sa au urcat în arcă „chiar în ziua în care a izbucnit potopul din norii depărtați”. În paranteză fie spus, ceea ce pare la început a fi o contradicţie cu relatarea Bibliei, se dovedeşte a susţine cele scrise în Biblie. Ar fi de necrezut ca cineva să inventeze o poveste, după care să se contrazică singur, după numai câteva propoziţii, spunând mai întâi că un eveniment a avut loc cu şapte zile înainte, iar apoi să spună că acel eveniment a avut loc exact în ziua în care s-a întâmplat altceva. O asemenea discrepanţă ar fi evidentă. Însă când apar două astfel de afirmaţii, dar care se dovedesc a fi în armonie după ce e înţeleasă situaţia, se demonstrează clar că nu s-a făcut niciun fel de studiu atent pentru alcătuirea unei poveşti mincinoase.

Iată cum rezolvă Isus situaţia: „Până în ziua în care a intrat Noe în arcă, şi a venit potopul şi i-a distrus pe toţi.” – Luca 17:27; vezi şi Mat. 24:38, 39.

Un film de mărturie prezentat în închisoare

• Profetul Ieremia a prezis că oile Domnului vor fi adunate „de pe fiecare munte, de pe fiecare deal şi chiar din crăpăturile stâncilor” de către vânătorii şi pescarii trimişi de Iehova Dumnezeu. (Ier. 16:16, *AS*). Faptul că închisorile literale se numără printre locurile unde se găsesc aceste oi e cât se poate de clar din relatările trimise la sediul Societăţii Turnul de Veghere. Într-una recentă (din aprilie) se vorbeşte despre doi bărbaţi aflaţi într-o închisoare din Massachussets care au luat poziție. Iată ce a relatat martorul lui Iehova care a studiat cu ei: „M-am gândit că v-ar interesa să aflaţi că am reuşit să prezint în închisoare, în data de 21 martie, filmul ‘Societatea Lumii Noi în acţiune’. De faţă au fost prezenţi 29 de deţinuţi, doi poliţişti şi pastorul protestant de serviciu. Pastorul a renunţat la timpul său de studiu în grup pentru a ne permite să vizionăm filmul. Ar fi fost mai mulţi participanţi, dar deţinuţilor catolici nu li s-a permis să vadă filmul.”

Cuprins

17 noiembrie: Laudă internațională la dresa singurului Dumnezeu, parag. 1-23, pag. 625.
24 noiembrie: Laudă internațională la adresa singurului Dumnezeu, parag. 24-47, pag. 632.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cum au ajutat creștinii declarați să ia naștere o lume barbară? P. 612, parag. 2.
De ce mulți oameni au avut dificultate să-l recunoască pe promisul Mesia al lui Dumnezeu? P. 614, parag. 1.
Ce anume demască pe falșii Mesia? P. 616, parag. 6.
Ce eveniment au surprins fanii curselor de cai pe hipodromul din Miami, Florida? P. 618, parag. 5.
Ce protest a fost un punct de atracție al adunării de district din Baltimore, Maryland? P. 619, parag. 1.
De ce a devenit alt om un primar implicat într-o acțiune a gloatei? P. 620, parag. 5.
Cine este un om cu adevărat înțelept? P. 621, parag. 3.
Ce activitate este de cea mai mare importanță pentru omenire? P. 623, parag. 2.
Cum este primită astăzi invitația Scripturilor de a lăuda pe adevăratul Dumnezeu? P. 626, parag. 5.
Ce este un psalm? P. 626, parag. 6.
Cum au prezis Psalmii detalii despre moartea lui Cristos? P. 630, parag. 18.
Ce lucrare măreață a avut de făcut Isus înainte de moarte? P. 631, parag. 20.
Cum au reacționat mulțimi, din 1918 înainte, față de prezisa proclamare a regalității lui Iehova? P.634, parag. 33.
De ce a trecut timpul pentru lăudarea oamenilor? P. 638, parag. 46.
A intrat Noe în arcă în ziua când a început potopul sau cu șapte zile înainte? P. 639, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 NOIEMBRIE 1957 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CUVINTE ÎNŢELEPTE PENTRU TIMPURILE MODERNE - Pag. 787

PUTEŢI AŞTEPTA? - Pag. 796

SĂ FACEM FAPTE CREŞTINE DREPTE - Pag. 799

MĂRTURIA CATACOMBELOR - Pag. 804

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag. 809

PREDICARE ÎN CIUDA HANDICAPURILOR - Pag. 812

VINDECAREA BOLILOR MINŢII ŞI ALE INIMII - Pag. 813

SĂ NE PĂZIM INIMA CU ÎNŢELEPCIUNE - Pag. 815

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 822

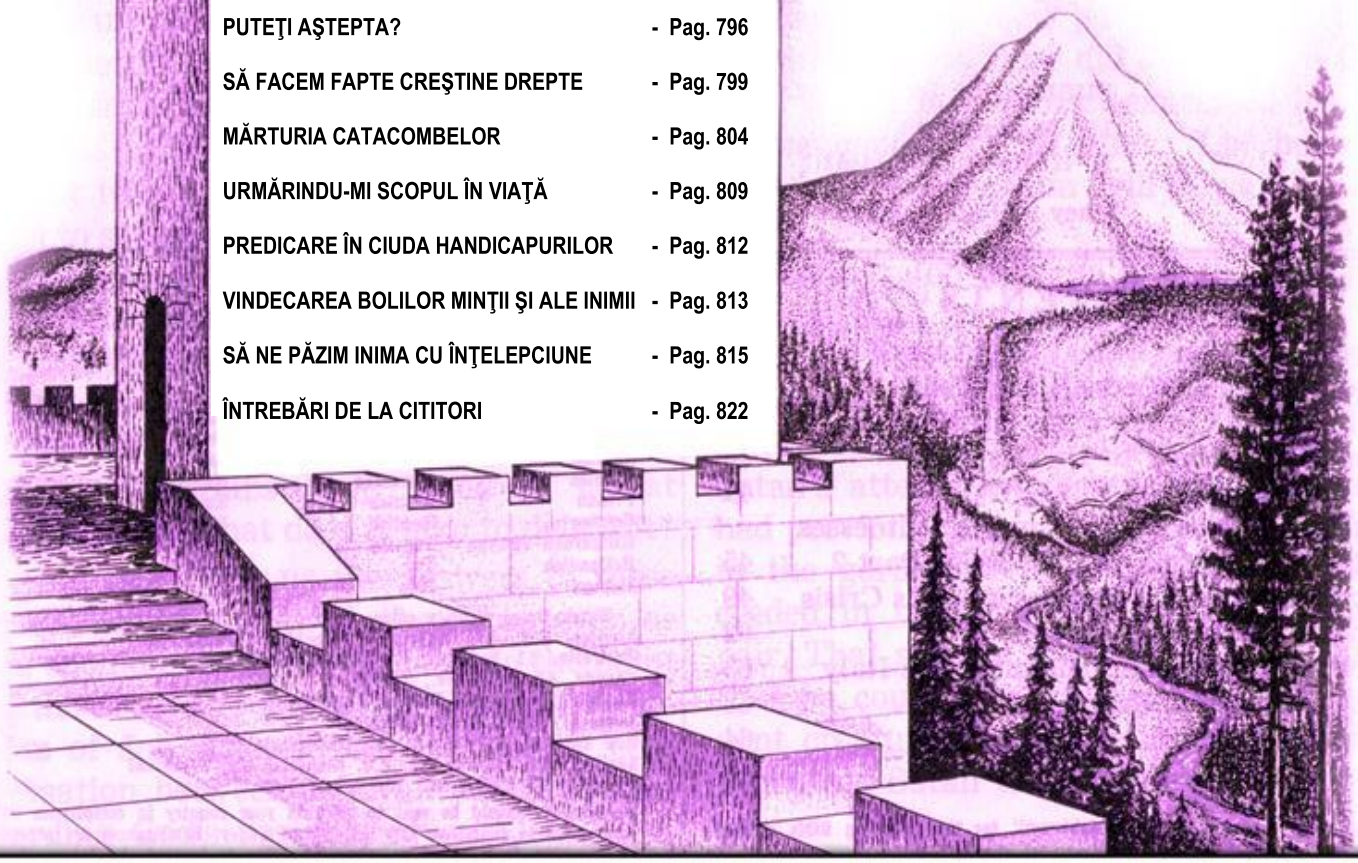

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

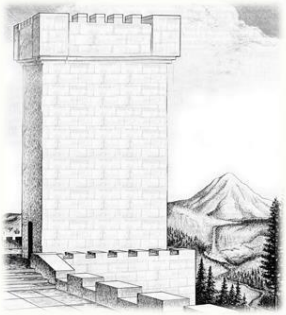

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1957 **Nr 21**

CUVINTE ÎNŢELEPTE PENTRU TIMPURILE MODERNE

"Dobândeşte înţelepciune, şi cu toată înţelepciunea dobândită, dobândeşte pricepere."
Prov. 4:7

O viaţă fericită este ceea ce căutăm cu toţii, nu-i aşa? Aceasta ar putea suna ca o întrebare egoistă. Cu toate acestea, omul a fost creat la origine pentru a trăi şi pentru a fi fericit. Astfel, o viaţă liniştită este o dorinţă firească. Dovedindu-ne vrednici de viaţă veşnică noi îl justificăm pe Dumnezeu, Dătătorul de viaţă. În armonie cu aceasta, Iehova Dumnezeu a creat primul om perfect şi l-a pus în paradis, în grădina Eden, unde ar fi putut trăi veşnic, bucurându-se o de o viaţă fericită. Deoarece toţi ne tragem din acel om original, şi aveam să ne naştem din el, acea şansă la o viaţă veşnică, în completă fericire, ne aparţine şi nouă. Dar oportunitatea de a ne naşte într-un paradis al fericirii, din părinţi perfecţi, ne-a fost luată. În ce fel? Prin nechibzuinţa primului nostru părinte, Adam; şi iată în ce stare se află toată omenirea în această aşa-zisă zi modernă! Familia umană nu este în nici un caz fericită, timpul petrecut pe pământ este mai puţin de o sută de ani, iar simpla existenţă a întregii familii umane e ameninţată de înspăimântătoare explozii ale bombelor fabricate de oameni, de un al treilea război mondial ce se petrece în cel mai modern stil. Din fericire, Creatorul nostru, Iehova Dumnezeu, a redeschis oportunitatea pentru iubitorii de viaţă de a dobândi fericire veşnică într-o lume perfectă. În ce mod o putem dobândi? Prin înţelepciune.

[2]O astfel de înţelepciune aducătoare de viaţă diferă mult de ceea ce posedă această lume. Înţelepciunea acestei lumi a adus-o în cea mai nefastă stare, iar cu această înţelepciune nu ne putem desprinde de această stare îngrozitoare sau să dobândim, în cele din urmă, viaţă în fericire. Înţelepciunea acestei lumi vine de jos, din adâncuri, din oameni decăzuţi, egoişti, care se încred în

Cuprins

propria lor pricepere. Întrucât înţelepciunea vine din afara tărâmului omenirii, din nevăzut, ea vine de la demoni răi, diavoli, şi astfel este şi ea la rândul ei demonică şi diabolică. Înţelepciunea acestei lumi nu ştie că "dumnezeul acestei lumi" este Satan Diavolul, marele potrivnic al lui Iehova şi al omului. Rămâne neschimbat faptul că omenirea a ajuns la o stare aşa de egoistă, degradată şi fără iubire, neputincioasă de a trăi cu sine însuşi, neputincioasă în a păstra armonia şi pacea între membrii familiei sale, ci urmând calea ce o va duce la sinucidere, în acest război nuclear între diferenţele politice, religioase, rasiale şi economice. Pe de altă parte, înţelepciunea ce duce la viaţă eternă într-o lume fericită şi liberă vine de sus. Întrucât ea se naşte din afara omului, ea vine de la Iehova Dumnezeu, Marele Dătător de viaţă, pace şi fericire.

[3]Astfel, pentru a trăi, trebuie să avem o înţelepciune altfel decât cea a acestei lumi. Ea nu vine din educaţia şcolară a acestei lumi sau din aşa numita şcoală a vieţii. Ea trebuie luată din singurul loc de unde ar trebui, de la Iehova Dumnezeu. Acest sfat îl primim de la cel mai înţelept rege din vechime: "Iehova dă înţelepciune; din gura Lui ies cunoştința şi discernământul. El va păstra înțelepciunea practică pentru cei drepți; El este un scut pentru cei ce umblă în integritate." (Prov. 2:6,7). Din acelaşi izvor şi-a dobândit şi el înţelepciunea, ca să ştie ce să ne spună. El era tânăr când a devenit rege al celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, în anul 1037 înaintea erei creştine. Când Iehova Dumnezeu i s-a arătat în vis şi l-a întrebat pe tânărul rege Solomon ce doreşte să aibă, el a răspuns: "Dă-mi acum înţelepciune şi cunoştință ca să ies şi ca să intru în fruntea acestui popor, fiindcă cine ar putea să judece acest mare popor al Tău?" De această cerere Dumnezeu a fost mulţumit şi, prin urmare, i-a dat lui Solomon cunoştință şi înţelepciune extraordinară. (2 Cron. 1:7-12; 1 Regi 5:12). Raportul istoric ne spune: "Înţelepciunea lui Solomon era mai mare decât înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului şi decât toată înţelepciunea Egiptului." (1 Regi 4:30)

[4]Tot Biblia ne spune mai departe, drept dovadă: "El putea spune trei mii de proverbe, iar cântările sale au fost o mie cinci la număr". Cartea Bibliei cunoscută ca Proverbele a fost scrisă de însuşi Solomon. Ea începe aşa: "Proverbele lui Solomon, fiul lui David, regele lui Israel, pentru ca omul să dobândească înţelepciune şi să primească disciplinare, să înțeleagă cuvintele priceperii, să primească disciplinarea care dă perspicacitate, dreptate, judecată sănătoasă şi onestitate, astfel încât cel fără experienţă să devină prevăzător, iar tânărul să capete cunoştință şi capacitate de gândire. Înțeleptul va asculta şi va dobândi şi mai multă învățătură, iar omul cu pricepere va primi o îndrumare înțeleaptă ca să înțeleagă un proverb şi o vorbire cu tâlc, cuvintele înţelepţilor şi enigmele lor." (Prov. 1:1-6). În Biblie stă scris: "Şi oameni din toate popoarele veneau să audă înţelepciunea lui Solomon, da, de la toți regii pământului care auziseră de înţelepciunea sa." (1 Regi 4:32,34). Din moment ce toţi oamenii de pe pământ, până şi regina Seba, au venit de la distanță pentru a asculta înțelepciunea lui Solomon, ar fi înţelept din partea noastră să apelăm la înțelepciunea lui, pe care puterea lui Dumnezeu a păstrat-o pentru

Cuprins

noi în cartea Proverbelor. Această carte fiind scrisă sub inspirație cerească, iar înţelepciunea lui Solomon fiind cea care "Dumnezeu i-a dăruit-o în inimă", când studiem această carte a Proverbelor, studiem, de fapt, nu înțelepciunea lui Solomon, cea a unui simplu om, ci cea a lui Iehova Dumnezeu. (1 Regi 10:23,24). Aceste proverbe rezumă adevăruri eterne şi, prin urmare, sunt la fel de actuale astăzi ca şi atunci.

SECRETUL ÎNŢELEPCIUNII

[5]Solomon, regele Ierusalimului, ne arată secretul înţelepciunii adevărate în proverbele lui: "Teama de Iehova este începutul înţelepciunii şi cunoaşterea Celui Preasfânt este pricepere. Căci prin mine ți se vor împlini zilele şi ți se vor adăuga ani de viaţă". De asemenea: "Teama de Iehova este începutul cunoştinței, dar cei nebuni disprețuiesc înțelepciunea şi disciplinarea." (Prov. 9:10,11; 1:7) Din aceste cuvinte observăm că Solomon a încurajat cunoştința şi teama de Iehova, el fiind martorul lui Iehova; de fapt, cel mai de seamă martor al lui Iehova din zilele lui. Cel mai însemnat martor ce a fost pe pământ vreodată l-a comparat pe Solomon cu el însuşi. Acesta a fost Isus Cristos, care a zis acum nouăsprezece secole: "Regina sudului (Regina din Seba) va fi sculată din morți la judecată împreună cu această generație şi o va condamna, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon, dar iată că aici este unul mai mare decât Solomon." (Mat. 12:42). Este interesant să vedem cum a scris Regele Solomon despre Isus Cristos, cel care a fost mai înţelept şi mai măreţ decât Solomon.

[6]Cu toate acestea, din moment ce cunoştința şi înțelepciunea dătătoare de viaţă pornesc din a-L cunoaşte şi a avea frică de Iehova, este necesar, mai întâi, ca toţi căutătorii de viaţă să aibă frică de Iehova Dumnezeu. Va trebui să Îl cunoaştem mai întâi pentru a putea avea teamă de El, în mod inteligent, nu potrivit modului în care învață despre el creştinătatea amestecată religios, ci potrivit cu ceea ce ne spun despre El Proverbele şi restul Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Şi după cum Regele Solomon a depus mărturie despre Iehova Dumnezeu, aşa şi martorii lui Iehova din timpurile moderne aduc, în mod activ, adevărata cunoştință despre Dumnezeu, la toți oamenii, prin pagini tipărite şi pe cale orală, cum a fost prezis de însuşi Solomon.

7. În primul rând, trebuie să ştim că Iehova Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute, iar pe temelia acestei cunoştințe trebuie să avem o credinţă sau o convingere vie, care stimulează, că el există. Care este motivul? Deoarece "fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că devine răsplătitorul celor ce-L caută stăruitor." (Evrei 11:6). Creaţia vizibilă din jurul nostru şi forţele invizibile cu care ne-am familiarizat sunt minunile omenirii, până şi oamenii de ştiinţă materialişti ce nu au credinţă într-un creator personal. Cu cât studiază şi învaţă mai mult, cu atât mai mult se văd forţaţi să recunoască cum creaţia dă dovadă de cunoştință, înțelepciune şi pricepere, pe

Cuprins

care nu o vor putea ajunge din urmă. Şi din ce cauză nu pot face asta? Deoarece, aşa cum inspiratul Solomon scrie: "Iehova a întemeiat pământul cu înţelepciune şi a întărit cerurile cu discernământ. Prin cunoştinţa lui s-au despărţit apele adânci, iar cerurile înnorate fac să cadă ploaia măruntă." (Prov. 3:19,20). Fiind sursa creaţiei văzute şi nevăzute, a fost un timp în trecutul etern când Iehova Dumnezeu a fost singur, căci El este etern.

[8]Deşi singur în spaţiul infinit El avea cunoştinţă, cunoştinţă de sine, cunoştinţă că nu mai era nimeni altcineva în nelimitatul spaţiu în afară de El. El îşi ştia propriile puteri, căci El era Atotputernicul, căruia nimic nu îi este imposibil. El ştia timpul pentru începutul creaţiei Sale, iar când a venit acel timp a început să exercite înţelepciune.

[9]El a dat dovadă de înţelepciune fără pereche chiar de la începutul creaţiei. Care a fost prima sa creaţie? Un fiu - primul său fiu, singurul Său fiu direct. Nu era pământesc, ca noi, căci pământul nu exista. El era spirit, la fel ca Tatăl Său ceresc, şi era capabil să vadă, să audă şi să vorbească cu Tatăl Său, şi să Îi fie alături. Care a fost numele dat de Iehova Dumnezeu Fiului său atunci, nu ştim. Dar Iehova Dumnezeu i-a dăruit, nemăsurat, mai multă înţelepciune decât i-a dat vreodată Regelui Solomon; aşa de multă încât părea că Dumnezeu a făcut din acest lucru numit înţelepciune o creatură vie, personală. Era ca şi cum înţelepciunea însăşi a luat forma unei persoane, aşa de perfect oglindea acest Fiu înţelepciunea Tatălui său Ceresc. Tocmai el, Fiul, vorbeşte despre El însuşi ca fiind înţelepciune. Iehova Dumnezeu a vrut să lucreze împreună cu Fiul Său la fel cum, pe pământ, un fiu lucrează cu tatăl său. El ştia cât de nefolositor ar fi fost pentru un aşa Fiu talentat să stea leneş. Ar fi fost o pierdere a talentelor Fiului său dacă Iehova nu le-ar fi folosit în serviciul său. Acest Fiu înţelept nu era leneş. Nerăbdător să lucreze, el a vrut să Îi îndeplinească dorinţele Tatălui Ceresc, Creatorul şi Dătătorul de viaţă. În armonie cu aceasta, Iehova Dumnezeu l-a folosit pe acest unic Fiu al Său la crearea tuturor celorlalte lucruri văzute şi nevăzute, însufleţite sau neânsufleţite.

[10]Sub inspiraţia lui Dumnezeu, Proverbele lui Solomon Îl ilustrează pe cerescul Fiu al lui Dumnezeu ca însăşi înţelepciunea personificată, şi prin urmare, ca şi cum ar vorbi despre lucrarea creatoare încă de la început. Bineînţeles că în limba evreiască cuvântul "înţelepciune" este de gen feminin, dar când Fiul lui Dumnezeu a folosit acest cuvânt "înţelepciune" pentru a se referi la sine asta nu a însemnat că El era feminin sau de gen femeiesc. El se referea pur şi simplu la o calitate extraordinară dăruită de Dumnezeu, iar motivul pentru care a folosit acest cuvânt a fost să arate că această calitate de la Dumnezeu era activă prin El în lucrarea de creare. Astfel El spune:

[11]"Eu, înţelepciunea, locuiesc cu prevederea şi am cunoştinţă şi capacitate de gândire. Iehova m-a adus în existenţă ca început al căii Sale (Apoc. 3:14), prima dintre lucrările lui de demult. Am fost aşezată din timpuri indefinite, de la început, înainte de a fi pământul. Am fost adusă în existenţă ca în durerile naşterii când încă nu erau adâncuri de ape, nici izvoare pline cu apă. Am fost

Cuprins

adusă în existență ca în durerile nașterii înainte să fi fost întemeiaţi munţii, înaintea dealurilor, când el încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici primii bulgări de țărână ai pământului roditor. Când a pregătit cerurile, eu eram acolo, când a trasat un cerc pe faţa adâncului de ape, când a întărit norii sus, când a întărit izvoarele adâncului de ape, când a stabilit un hotar mării, pentru ca apele să nu treacă peste ordinul lui, când a hotărât temeliile pământului, atunci eram lângă el ca meșter iscusit și zi de zi îmi arăta afecțiune, iar eu mă bucuram tot timpul înaintea lui, mă bucuram de solul roditor al pământului său şi îmi găseam desfătarea în tot ce avea legătură cu fiii oamenilor." (Prov. 8:12,22-31).

[12]Foarte adevărat s-ar putea spune că: "Iehova însuşi, prin înţelepciune, a întemeiat pământul", căci l-a folosit pe Fiul Său înțelept ca "meşter lucrător". Acest fapt este în deplină armonie cu ce ne spune mai târziu apostolul creştin Ioan despre cum a venit în existență întreaga creaţie. (Ioan 1:1-3). Acest Fiu creat al lui Dumnezeu nu a ştiut atunci că, la mult timp după ce Iehova i-a spus: "Să facem om după chipul nostru", El însuşi urma să devină om pentru a putea răscumpăra omenirea de consecinţele teribile ale lipsei de înțelepciune a primului om, păcatul împotriva simplei porunci a lui Iehova Dumnezeu. Astfel, într-un mod special, Fiul lui Dumnezeu a fost cel ce a spus: "în tot ce avea legătură cu fiii oamenilor". Pe pământ El a fost cu mult mai înţelept decât Regele Solomon, spunându-le credincioşilor apostoli că atunci când vor fi nevoiţi să pună mărturie în faţa conducătorilor politici de pe acest pământ, "vă voi da o gură și o înţelepciune căreia toţi împotrivitorii voştri nu vor putea să i se împotrivească". (Luca 21:15). Unul dintre apostoli Lui, Pavel, arată diferenţa dintre înţelepciunea acestei lumi, cea a grecilor filozofi şi înţelepciunea lui Dumnezeu, spunând:

[13]"Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii? Căci, deşi lumea, prin înţelepciunea ei, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu, în înțelepciunea lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred. Pentru că iudeii cer semne, iar grecii caută înţelepciune; dar noi îl predicăm pe Cristos țintuit pe stâlp, care pentru iudei este un motiv de poticnire, iar pentru naţiuni o nebunie, însă pentru cei chemaţi, atât iudei cât şi greci, Cristos este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu ... pentru ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Datorită lui însă voi sunteți uniți cu Cristos Isus, care a devenit pentru noi înţelepciune de la Dumnezeu". (1 Cor. 1:20-30).

[14]Este calea înţelepciunii, aşadar, pentru noi, în aceste timpuri moderne, să devenim discipolii lui Cristos şi să-l imităm. "În El sunt ascunse, cu grijă, toate comorile înţelepciunii şi ale cunoştinței". Prin urmare, apostolul Pavel continuă să ne avertizeze: "Luați seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos. Pentru că în El locuieşte trupeşte toată plinătatea naturii divine." (Col. 2:3,8,9). Putem, de asemenea, cita *Noul Testament Autentic* (1955) scris de J.Schonfield: "Căci în El locuieşte trupeşte

Cuprins

imensitatea înţelepciunii divine". El este însăşi întruchiparea înţelepciunii lui Dumnezeu. Acceptarea lui Isus de către noi ca fiind cel pe care Dumnezeu l-a însărcinat cu salvarea noastră de la moarte, moarte provocată de lipsa de înțelepciune a lui Adam, ne duce la viaţă. Ca înţelepciune personificată, El spune: "Căci cel ce mă găsește găsește viaţa, şi va căpăta bunăvoinţa lui Iehova. Dar cel ce nu mă găseşte îşi face rău sufletului său. Toți cei ce mă urăsc cu înverșunare iubesc moartea." (Prov. 8:35,36). Este mai înţelept decât politica acestei lumi să Îl acceptăm pe glorificatul Isus Cristos ca Regele uns al lui Iehova al Lumii Noi, căci El este mult mai înţelept decât Regele Solomon. Până şi îngerii cerului Îi spun: "Mielul care a fost înjunghiat este demn să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, onoarea, gloria şi binecuvântarea". (Apoc. 5:11,12). El are tot ceea ce are nevoie Regele Noii Lumi.

CUNOŞTINȚĂ, ÎNȚELEPCIUNE ŞI PRICEPERE

[15]Regele Solomon are multe de spus în Proverbele despre cunoştinţă, înţelepciune şi pricepere sau discernământ. El face legături între acestea. Să vedem care este motivul. Prima este cunoştința. Ea vine de la Iehova Dumnezeu. În grădina Eden, casa originală a omenirii, Dumnezeu a plantat printre alţi copaci şi "pomul cunoaşterii binelui şi răului". Din acest copac Dumnezeu i-a poruncit lui Adam, primul om, să nu mănânce dacă vrea să nu cunoască moartea. (Gen. 2:9,15-17). Cartea Proverbele, la fel ca şi restul Bibliei, ne arată în mod impresionant că Atotputernicul Dumnezeu Iehova ar fi putut să îi dea lui Adam cunoştința despre bine şi rău la timpul stabilit de Dumnezeu, fără ca Adam să fi fost nevoit să nu asculte de El şi să mănânce din copacul interzis al cunoaşterii binelui şi răului. Prin neascultarea sa, Adam a pierdut teama de Creatorul său, şi astfel a pierdut cunoştința, căci aşa cum spun Proverbele (1:7): "Teama de Iehova este începutul cunoştinței".

[16]Dumnezeu nu a creat omul ignorant şi nu doreşte ca omul să cadă în ignoranţă, căci asta nu duce la nimic bun. "Nu este bine ca sufletul să nu aibă cunoştinţă, iar cel cu piciorul grăbit păcătuieşte". (Prov. 19:2). Cunoştința ar trebui să ne folosească pentru a ne feri să ne grăbim, în mod ignorant, pe o anumită cale, şi astfel să păcătuim împotriva lui Dumnezeu. "Orice om prevăzător acţionează potrivit cunoştinţei, dar cel fără minte răspândește nebunia." (Prov. 13:16) Ştiind beneficiile aduse de cunoştința lui Dumnezeu, scriitorul inspirat al Proverbelor îndeamnă toţi căutătorii cunoştinței să ia aminte la ceea ce are de spus prin această carte a Bibliei: "Pleacă-ți urechea şi ascultă cuvintele înţelepţilor, ca să-ți îndrepți inima spre cunoștința mea." (Prov. 22:17).

[17]De-a lungul întregii Sale existenţe veşnice dinainte de crearea Fiului Său înţelept, Iehova Dumnezeu a avut cunoştinţă. El a folosit această cunoştinţă în momentul începerii creaţiei. Atunci a folosit şi a arătat El înţelepciune. Înţelepciunea lucrează. Este puterea de a folosi cum trebuie cunoştința; este

Cuprins

utilizarea corectă a cunoştinţei ce aduce rezultate favorabile şi duce la bun sfârşit scopul cuiva. Ea înseamnă acţiune cu iluminare. Înţelepciunea are nevoie de cunoştinţă: "Înţelepţii păstrează cunoştinţa ca pe o comoară, dar gura nebunului este aproape de distrugere". Înţelepciunea foloseşte cunoştinţa: "Limba înţelepţilor face bine cu ajutorul cunoştinţei, dar gura celor fără minte împroaşcă nebunie. Buzele înţelepţilor răspândesc cunoştinţă, dar nu tot aşa face inima celor fără minte." – Prov. 10:14; 15:2,7.

[18]Pentru crearea tuturor celorlalte lucruri Iehova Dumnezeu a folosit înţelepciunea personificată în primul Său Fiu, şi a folosit-o ca un meşter lucrător. Când Dumnezeu, prin înţelepciunea Sa, a terminat de creat primul bărbat şi prima femeie, "Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată că totul era foarte bun." (Gen. 1:31). Înţelepciunea arată, cu îndemânare, calea dreaptă în activitatea cuiva, şi datorită înţelepciunii şi abilităţii Sale toată activitatea lui Iehova Dumnezeu este perfectă. Astfel, înţelepciunea este mai mult decât simpla cunoştinţă, mai mult decât simpla posesie a informaţiei în minte. Este modul cum folosim acea informaţie, în aşa fel încât să onorăm şi să lăudăm minunatul Izvor al cunoştinţei, Iehova Dumnezeu, şi care, prin urmare, aduce foloase creaturilor Sale. Pentru a acţiona cu înţelepciunea lui Dumnezeu trebuie să acţionăm cu cunoştinţă de la El. Din acest motiv este necesar să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie, şi să-l studiem pentru a câştiga cunoştinţă. Câştigarea cunoştinţei ne este de folos pentru câştigarea vieţii. Înţelepciunea personificată i-a spus Tatălui său: "Aceasta înseamnă viaţă veşnică, să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos". (Ioan 17:3). Numai atunci poate fi cineva înţelept şi poate răspândi altora, prin buzele şi mâinile sale, cunoştinţa dătătoare de viaţă.

[19]Alături de cunoştinţă şi înţelepciune, priceperea este o nevoie indispensabilă. Cu alte cuvinte, priceperea lui Dumnezeu este nevoia noastră. Nu putem impune înţelegerea noastră a lucrurilor, întâmplărilor şi aranjamentelor împotriva Lui: "Încrede-te în Iehova din toată inima ta şi nu te bizui pe priceperea ta. Ține seamna de El în toate căile tale și El îţi va netezi cărările. Nu deveni înţelept în proprii tăi ochi. Teme-te de Iehova şi abate-te de la rău." (Prov. 3:5-7; 21:30). Pentru a ține seama de El în toate căile noastre este necesar să-L cunoaştem, având o cunoştinţă despre ceea ce a făcut sau a zis El. Aceasta găsim în Biblie. Fără o cunoştinţă despre El nu ne putem bucura de foloasele unei adevărate priceperi. "Teama de Iehova este începutul înţelepciunii și cunoaşterea Celui Preasfânt este pricepere”. Din nou ni se spune: "Oamenii răi nu înţeleg judecata, dar cei ce îl caută pe Iehova înțeleg totul." (Prov. 9:10; 28:5). Prin urmare, priceperea semnifică puterea de a vedea ceva în întregimea sa, de a separa aceste părţi şi de a vedea şi cunoaşte motivul de ce aparţin şi lucrează împreună, şi de a vedea toate aceste lucruri în legătură cu Dumnezeu. Înseamnă discernământ, a-L avea mereu pe Dumnezeu în minte. Astfel, aceasta este mai mult decât înţelepciune, care este abilitatea

Cuprins

şi înclinaţia de a-ţi folosi cunoştinţa pentru a-ţi îndeplini scopul în cel mai bun fel.

[20]În crearea minunatelor ceruri vizibile nouă, Iehova Dumnezeu a folosit şi arătat pricepere. Încă de la începutul lor El a ştiut şi a deosebit toate părţile cerurilor, legăturile dintre acestea, cum lucrează ele împreună şi ce efecte au una asupra celeilalte. A fost, de asemenea, important pentru El să discearnă şi să prevadă care va fi influenţa asupra creaturilor lui de pe pământ. El este "Făcătorul cerurilor cu pricepere ... Cel care a întins pământul peste ape ... care a făcut marii luminători ... chiar şi soarele ca să stăpânească ziua ... luna şi stelele, ca să stăpânească împreună noaptea". (Ps. 136:5-9) "Prin puterea Sa a creat pământul, prin înţelepciunea Sa a pus temeliile lumii, şi prin priceperea Sa a întins cerurile." (Ier. 10:12, *AS*). El l-a creat pe om diferit de animalele inferioare ale pământului, prin faptul că a dat omului puterea de a pricepe şi dorinţa de a înţelege. Pentru a putea continua trăi, omul a trebuit să-şi înţeleagă legătura cu Dumnezeu.

[21]Pentru a putea înţelege este necesar să ştim ce anume căutăm pentru a vedea clar cu ochii minţii. "Inima care are pricepere caută cunoştința, dar gura celor fără minte tânjeşte după nebunie." Căutarea priceperii ce necesită cunoştință este răsplătită: "Inima celui ce are pricepere dobândeşte cunoştință şi urechea celor înţelepţi caută cunoştinţa." Deoarece inima pricepută vede Sursa adevăratei cunoştințe şi recunoaşte legătura omului cu Dumnezeu şi dependenţa omului de Dumnezeu, în toate lucrurile, o astfel de inimă priveşte spre Cuvântul lui Dumnezeu pentru cunoştință fundamentală, iar Dumnezeu dă unei astfel de inimi perspicacitate în semnificaţia Cuvântului Său: "Când i se dă celui înţelept perspicacitate, dobândeşte cunoştință." (Prov. 15:14; 18:15; 21:11). O persoană pricepută nu numai aspiră spre cunoaşterea tuturor lucrurilor şi lucrărilor ce sunt legate de Cuvântul lui Dumnezeu şi scopul acestora, ci şi păstrează aproape legătura cu înţelepciunea, pentru abilitatea şi inteligenţa de a folosi acea cunoştință în armonie cu Dumnezeu. El pune înţelepciunea înaintea sa. "Înţelepciunea este în faţa celui ce are pricepere, dar ochii celui fără minte sunt la capătul pământului". (Prov. 17:24). Căci ce discernământ poate avea sau arăta cel fără minte. Ochii lui ar putea fi atât de îndepărtaţi de el ca şi la capătul pământului.

[22]Omul fără minte nu-L păstrează pe Dumnezeu în mintea sau văzul său, pe când cel ce are pricepere, da. El este înţelept nu doar în a avea frică de Iehova; el este priceput. El acţionează în acord cu teama sa evlavioasă. Însuşi Dumnezeu a spus: "Iată! Teama de Iehova - aceasta este înţelepciunea şi îndepărtarea de rău este priceperea." (Iov 28:28). Omul priceput nu va respinge şi nici nu va lua în bătaie de joc o mustrare: "Pentru ca omul fără experiență să devină prevăzător, loveşte-l pe batjocoritor, pe cel ce are pricepere, însă, mustră-l, ca să înţeleagă cunoştința." (Prov. 19:25). O simplă mustrare, nu o lovitură violentă, este îndeajuns unei persoane pricepute. În ciuda înţelepciunii sale, ea ar putea acţiona greşit sau nesocotit. De aceea este nevoie de o mustrare din când în când pentru a o aduce la pricepere. Având o

Cuprins

vârstă înaintată, Regele Solomon nu a acordat importanţă unei simple mustrări. În ciuda întregii înţelepciuni cu care Dumnezeu l-a favorizat el a devenit fără minte. Din ce cauză? Deoarece a părăsit priceperea. În ce fel? A permis ca viziunea şi simţul său aprofundat despre relaţia sa cu Iehova Dumnezeu să devină minimalizată; el însuşi a devenit ca o bestie. "Omul pământean, care, chiar dacă este onorat, nu înţelege, este ca fiarele care pier." – Ps. 49:20.

[23]Solomon a pierdut priceperea când a abandonat legătura cu Iehova şi a devenit robul altor dumnezei, dumnezeii multelor soţii păgâne cu care s-a căcătorit. "Şi Iehova s-a mâniat pe Solomon, pentru că inima lui se abătuse mult de la Iehova, Dumnezeul lui Israel, cel care i se arătase de două ori. El îi poruncise să nu meargă după alţi dumnezei, dar el n-a respectat ce-i poruncise Iehova." (1 Regi 11:9,10). Măreaţa înţelepciune de la care a căzut Solomon, până la a muri în dizgraţie în ochii lui Dumnezeu, poate fi apreciată când ne întoarcem la scrierile lui Solomon pe care le-a alcătuit sub inspiraţie, ca unul din martorii lui Iehova.

[24]Să nu luăm niciodată în batjocură lucrurile lui Dumnezeu. Nu aceasta este metoda prin care câştigăm cunoştinţa dătătoare de viaţă a adevăratului Dumnezeu. Cel ce va înţelege legătura sa creatoare cu Dumnezeu şi totala sa dependenţă de El va găsi uşoară calea spre a-L cunoaşte. "Batjocoritorul caută înţelepciunea, şi ea nu este nicăieri, însă pentru cel ce are pricepere, cunoştinţa este un lucru uşor." (Prov. 14:6). Văzând, aşadar, cum cunoştinţa, înţelepciunea şi priceperea trebuie ţinute împreună, şi cât de necesare sunt toate trei pentru viaţă şi bună purtare, vom încerca să le facem o parte inseparabilă din noi. Le vom transforma în rudele noastre, membrii familiei noastre spirituale. "Spune-i înţelepciunii: Tu eşti sora mea şi numeşte priceperea ‚ruda mea'". Prov. 7:4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce viaţa în fericire nu este o dorinţă pur egoistă şi cum poate fi ea câştigată într-o lume perfectă?
2. Cum diferă această înţelepciune ce aduce viaţa de înţelepciunea acestei lumi?
3. Atunci, cu ce înţelepciune trebuie să fim înţelepţi, de unde trebuie s-o luăm, aşa cum este ilustrat de cel mai înţelept rege din timpurile din vechime?
4. Cu ce activitate din timpurile din vechime este asemănătoare astăzi apelarea la înţelepciunea păstrată a lui Solomon, şi a cui înţelepciune o studiem noi cu adevărat?
5. Care este secretul înţelepciunii pe care ni-l oferă Solomon şi de ce cel mai mare martor al lui Iehova de pe pământ l-a comparat pe Solomon cu sine?

Cuprins

6. Mai întâi de toate, ce este necesar pentru toţi care caută viaţă şi, în folosul acestui lucru, ce fac astăzi martorii lui Iehova, exact aşa cum a făcut Solomon?
7. Mai întâi de toate, atunci, ce trebuie să ştim şi de ce acest lucru?
8. Ce cunoştinţă a avut el, deşi atunci era singur?
9. Cum a dat dovadă Iehova de înţelepciune fără pereche exact de la începutul creaţiei şi ce l-a folosit Iehova atunci pe singurul Său Fiu să facă şi de ce?
10. Despre ce vorbeşte acest Fiu ceresc, şi de ce vorbeşte despre sine ca de înţelepciune, deşi în ebraică acest cuvânt „înţelepciune" este de genul feminin?
11. Ce are de spus înţelepciunea personificată referitor la creaţie, în Proverbele 8:12, 22-31?
12. De ce se poate spune, atunci, că „Însuşi Iehova, prin înţelepciune, a întemeiat pământul" şi cum s-au dovedit a fi pentru fiii oamenilor lucrurile de care a fost amatoare înţelepciunea?
13. Cum explică Pavel, la 1Corinteni 1:20-30, diferenţa dintre înţelepciunea acestei lumi şi cea a lui Dumnezeu?
14. De ce pentru noi, acum, calea înţelepciunii este să-l urmăm şi să-l imităm pe Cristos şi de ce acest lucru este mai înţelept decât politica acestei lumi de a-l accepta ca Rege?
15. De ce nu era necesar ca Adam să mănânce din copacul interzis pentru a dobândi cunoştinţă şi ce a ratat el prin neascultare?
16. De ce Dumnezeu nu vrea ca omul să ajungă în ignoranţă, prin urmare, de ce ne îndeamnă Solomon să ascultăm ce are el de spus?
17. Când a exercitat Dumnezeu înţelepciune prima dată, ce este înţelepciunea şi astfel, de ce are nevoie înţelepciunea şi ce foloseşte ea?
18. Ce a văzut Dumnezeu atunci când, prin înţelepciune, a încheiat crearea primului om şi a primei femei şi ce anume este necesar pentru noi, în primul rând, pentru a acţiona cu înţelepciunea lui Dumnezeu?
19. (a) Care este o altă necesitate în afară de cunoştinţă şi înţelepciune? (b) De ce este necesară cunoştinţa pentru pricepere, însă ce este priceperea în sine?
20. Cum a dat Iehova dovadă de pricepere în crearea cerurilor şi, în această privinţă, de ce l-a făcut el diferit pe om de creaţia animală inferioară?
21. De ce apelează persoana cu pricepere la Cuvântul lui Dumnezeu şi de ce ţine ea legătura strâns cu înţelepciunea?
22. Cum se deosebeşte o persoană fără minte de una cu pricepere şi cum s-a întors regele Solomon spre prostie, în ciuda înţelepciunii lui?
23. Aşadar, când a făcut ce anume şi-a pierdut Solomon priceperea şi cum putem aprecia marea înţelepciune de la care a căzut?
24. De ce nu trebuie niciodată să ne batem joc de lucrurile lui Dumnezeu şi de ce vom încerca să facem din cunoştinţă, înţelepciune şi pricepere o parte din noi?

Cuprins

PUTEŢI AŞTEPTA?

RĂBDAREA nu este o calitate a copiilor. Acest lucru este evidenţiat în mod izbitor de urletele asurzitoare pe care copiii mici le scot atunci când trebuie să aştepte ceva ce vor. Pentru ei nu există aşteptare. Când vor ceva, ei trebuie să obţină, nu anul viitor, nu luna viitoare sau săptămâna viitoare, ci chiar acum.

Copiii trăiesc pentru prezent, nu pentru viitor. Aceasta este diferenţa dintre o perspectivă imatură asupra vieţii şi o perspectivă matură. Un adult matur va planifica pentru viitor şi este dispus să aştepte răbdător până când planurile sale sunt realizate. Dar nu putem spune aceleaşi lucruri despre copii. Ei nu se gândesc pe termen lung.

Pare dificil pentru o minte tânără să înţeleagă că timpul nu stă în loc. El se mişcă într-un ritm invariabil. Ceea ce este departe în curgerea timpului, va sosi în cele din urmă. Persoana matură ştie acest lucru şi va aştepta, dar persoana imatură nu va aştepta.

Mulţi adulţi sunt ca şi copiii. Nu învaţă să aştepte. Atunci când doresc ceva, trebuie să-l aibă în acel moment, nu mai târziu. Dacă li se spune despre ceva ce va veni peste un anumit număr de ani, în viitor, nu sunt interesaţi. Ca şi copiii, ei suferă de iluzia că ceea ce este în viitor, nu va sosi niciodată. Ei nu au învăţat să aştepte.

Acţiunile lor dezvăluie această trăsătură imatură în multe feluri. Ei sunt cei care se bagă în faţa altora pentru a evita să aştepte la coadă. Ei sunt cei ce îşi vor risca viaţa trecând pe lângă camioane ce merg încet, în loc să aştepte, cu răbdare, o vizibilitate a autostrăzii. Ei sunt cei ce vor epuiza resursele naturale ale Pământului, pentru un profit imediat, în loc să le facă să dureze. Astfel de oameni nu pot aprecia lucrurile pe care le primesc şi nici nu vor simţi bucuria de a primi ceva după aşteptare.

Copiii sunt exemple bune pentru acest lucru. Copilul căruia i se dă ceea ce cere nu va aprecia nimic din ceea ce primeşte. Dar să lăsăm un copil să aştepte o jucărie şi poate chiar să trebuiască să facă unele lucruri pentru ea; o va aprecia mai mult după ce o primeşte. Acelaşi adevăr se aplică şi unui băiat care lucrează şi economiseşte pentru o bicicletă. Va găsi mai multă bucurie în ea, va avea o părere mai bună despre ea şi va avea grijă mai multă de ea, decât băiatul care primeşte o bicicletă fără nici un efort din partea lui si fără să trebuiască să aştepte.

Principiul că aşteptarea sporeşte valoarea unui lucru se poate aplica şi în căsnicie. Acele persoane care au o logodnă mai lungă probabil vor avea un mariaj mai fericit decât cei care nu au. Căsătoria va însemna mai mult pentru ei. Cum poate un cuplu, care se cunoaşte doar de câteva ore, câteva zile sau chiar şi de câteva luni, să aibă acelaşi respect pentru căsnicia lor, ca un cuplu care se cunoaşte de cel puţin un an sau doi?

Căsătoriile pripite sunt doar un alt mod în care unii adulţii îşi manifestă imaturitatea. Ei cred că decizia să se căsătorească trebuie luată imediat. Ei chiar urăsc să aştepte câteva zile cerute de lege în anumite locuri. Dar aşa cum un copil îşi pierde interesul pentru o jucărie pentru care a plâns, la fel şi aceşti oameni îşi pierd interesul pentru o căsnicie în care s-au aruncat. De cele mai multe ori ei îşi doresc să divorţeze.

O CERINŢĂ DIVINĂ

Poate părea ciudat să spunem că aşteptarea este o cerinţă divină, şi totuşi este. De secole, Dumnezeu a cerut oamenilor să aştepte. În zilele lui Noe, El a promis distrugerea acelei lumi rele cu 120 de ani în avans. Deşi acea zi promisă părea departe, Noe a aşteptat-o. Timpul nu stătea în loc. A continuat să treacă în ritmul lui neschimbat şi, în sfârşit, acea zi fatidică a sosit.

După Potop timpul a continuat să meargă înainte şi cu alte ocazii ce au venit, când Dumnezeu le-a cerut oamenilor să aştepte ceva. Lui Avraam i s-a cerut să aştepte până face o sută de ani înainte de a fi binecuvântat cu un fiu de la soţia lui, Sara. Sămânţa lui Avraam a trebuit să aştepte peste patru sute de ani înainte de a primi ţara promisă de Dumnezeu. După ce ţara lor a fost pustiită, Izraeliţii au trebuit sa aştepte şaptezeci de ani înainte de a primi întoarcerea promisă în Ierusalim. Şi după reconstruirea zidurilor Ierusalimului, oamenii au trebuit să aştepte 483 de ani venirea lui Mesia. Dar acestea sunt doar câteva din exemplele în care Dumnezeu le-a cerut oamenilor să aştepte ceea ce le-a promis. El ştia că aşteptarea este benefică pentru om.

Există promisiuni divine pe care noi, azi, trebuie să le aşteptăm. Unele din ele sunt distrugerea iminentă a lumii sau a sistemului de azi, conducerea dreaptă a pământului de către Împărăţia lui Dumnezeu, pacea eternă, un pământ ca un paradis, învierea morţilor şi darul vieţii veşnice. Acestea sunt promisiuni de încredere ce vor fi împlinite la timpul stabilit de Dumnezeu, în lumea Lui nouă şi dreaptă. Pentru cei care cred că Dumnezeu întârzie, Cuvântul Lui afirmă: „Iehova nu este încet cu privire la promisiunea sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la căinţă. Totuşi, ziua lui Iehova va veni.” (2 Pet. 3:9, 10, 13). Prin aşteptare, integritatea şi încrederea noastră în Dumnezeu este

Cuprins

testată, dorinţa noastră este sporită, nevoia noastră este imprimată mai ferm asupra noastră.

Sfârşitul sistemului prezent, care cândva părea departe în timp, s-a apropiat acum. Suntem în ultimele sale zile. Această generaţie îşi va vedea distrugerea în bătălia de la Armaghedon. Noua lume, de mult promisă a lui Dumnezeu, va fi introdusă atunci. Binecuvântările pe care acea lume le va aduce, merită să fie aşteptate.

Dar tu? Poţi aştepta? Poţi "aştepta în linişte salvarea lui Iehova", precum ne spun Plângerile 3:26 (*AS*)? Te poţi "odihni în Iehova şi îl poţi aştepta răbdător", cum ne avertizează să facem Psalmul 37:7, (*AS*)? Sau ai semnul imaturităţii, fiind incapabil să aştepţi ceea ce Dumnezeu ţi-a promis? Apostolul Pavel recomandă perseverență în aşteptarea acestor lucruri la care sperăm. (Rom. 8:25) Poţi demonstra acea perseverență? Nu a existat nici un alt moment în istorie când abilitatea de a aştepta a însemnat mai mult decât înseamnă astăzi. Propria ta viaţă depinde de ea.

SĂ FACEM FAPTE CREŞTINE DREPTE

Isus a prezis că în zilele noastre, unii care pretind că au făcut multe lucrări în numele Lui, vor fi renegaţi. Ce fel de lucrări trebuie să facem ca să obţinem recunoaşterea şi aprobarea Sa?

„CREDE în Domnul Isus şi vei fi salvat.” Acele cuvinte ale apostolului Pavel, direcţionate către un temnicer din Filipi înspăimântat – înspăimântat deoarece un cutremur în mijlocul nopţii tocmai a deschis toate uşile celulelor şi a dezlegat toate legăturile prizonierilor, sunt considerate de mulţi că ar însemna că tot ceea ce i se cere unui creştin ca să câştige salvarea este să creadă. - Faptele 16:31

Dar nu este aşa. Dacă un pescar sau un fermier a auzit un avertisment despre un uragan sau o tornadă, va fi salvat dacă eşuează să facă ceva în

Cuprins

legătura cu asta, doar pentru că a crezut avertismentul? Ar trebui să ia ce precauţii poate, dacă crede avertismentul. Deci, după cum discipolul Iacov bine subliniază, credinţa singură nu este de-ajuns; deoarece dacă ne oprim doar la a crede, noi de fapt nu credem. „La ce folosește, fraţii mei, daca cineva spune că are credinţă dar nu are fapte? Oare îl poate salva o astfel de credinţă?" Nu, nu poate, pentru că "într-adevăr, așa cum corpul fără spirit este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă." – Iac. 2:14, 26.

Dar, probabil cineva va spune: Acest lucru nu este în conflict cu învăţătura apostolului Pavel din scrisoarea către Romani, despre a fi declarat drept prin credinţă? Nu arată el că Avraam a fost declarat drept datorită credinţei lui şi nu insista Pavel că faptele nu au adus dreptate Evreilor? Luther şi alţii au susţinut acest lucru şi acesta este un motiv pentru care unii au mers chiar la extrem, punând la îndoială inspiraţia scrisorii lui Iacov.

Nu, ceea ce Iacov a scris nu intră în conflict cu ce a învăţat Pavel. Biblia nu se contrazice pe sine. Doar pare aşa, atunci când noi nu o înţelegem. Iacov şi Pavel discută despre două tipuri de fapte separate şi diferite. Pavel a arătat că faptele cerute de Lege, circumcizia, sacrificiile, sabatele, etc., nu îi pot face pe slujitorii lui Dumnezeu drepți. „De aceea, nici o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui prin lucrările Legii, fiindcă prin lege vine cunoaşterea exactă a păcatului.” Aceste cerinţe ale Legii prefigurau lucruri mai bune, care ar putea face pe cineva drept. Mai mult, faptele Legii ar putea fi făcute de cineva, fără ca inima lui să fie în ele, aşa cum se arată la Isaia, capitolul unu. – Rom. 3:20; Evrei 10:1.

Acum, Iacov nu contrazice acest lucru, pentru că el nu discută despre faptele Legii, ci mai degrabă de nevoia imperativă de sprijinire a credinţei cuiva prin fapte consistente. Proverbul "faptele vorbesc mai tare decât cuvintele" ar putea fi aplicat aici. De asemenea, după cum observă Iacov: „Tu crezi că există un singur Dumnezeu şi bine faci. Dar şi demonii cred şi se cutremură.” Dar în timp ce se cutremură, ei nu acţionează în armonie cu credinţa lor. – Iac. 2:19.

FAPTE DE ÎNDURARE

Isus a subliniat importanţa faptelor atât prin viaţa Sa ocupată cât şi prin învăţăturile Sale: „Tatăl Meu a lucrat fără încetare până acum şi Eu lucrez fără încetare.” „Trebuie să înfăptuim cât este ziuă lucrările Celui care M-a trimis”. Deci, în noaptea trădării Sale, El a putut spune tatălui Său: „Te-am glorificat pe pământ, sfârșind lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac.” - Ioan 5:17; 9:4; 17:4.

Din ce constau aceste lucrări? Mulţi creştini declaraţi iau poziţia că dacă respectă legea, aceasta este tot ce cere Dumnezeu de la ei. Adevărat, Biblia poruncește să facem fapte cinstite: „Hoţul să nu mai fure, ci mai degrabă să

muncească din greu, făcând cu mâinile lui o muncă bună, ca să aibă ce să-i dea celui în nevoie." – Efes. 4:28.

Dar munca cinstită este departe de a fi tot ceea ce se cere de la un creştin. Fără îndoială, Isus a făcut o astfel de lucrare cinstită ca tâmplar, timp de mulţi ani, înainte de a veni la Iordan să fie botezat. Dar a fi un tâmplar nu a fost scopul pentru care a venit pe pământ şi a fost uns sau făcut Cristos. Lucrările creştine, prin urmare, trebuie să fie lucrări de genul celor pe care le-a făcut Isus după botezul Său şi timp de patruzeci de zile în pustiu.

Şi care au fost acele lucrări? În primul rând, în mod sigur includeau multe fapte de îndurare. El i-a hrănit în mod miraculos pe cei flămânzi, i-a vindecat pe cei bolnavi, a alungat demoni, a redat vederea şi soliditatea membrelor şi i-a înviat chiar şi pe cei morţi. Fără îndoială, El a făcut multe pentru a atenua suferinţa fizică în zilele Lui.

Din acest motiv, mulţi creştini declaraţi au ajuns la concluzia că tot ce trebuie să facă este să contribuie la acte de caritate, să ajute la construirea de spitale, orfelinate şi alte asemenea instituţii. Alţii merg mai departe şi chiar îşi dedică viaţa pentru a-i ajuta pe cei bolnavi şi nevoiaşi, cum ar fi *Albert Schweitzer*, medic, muzician şi cleric-filozof, care şi-a petrecut zeci de ani în inima Africii, slujind celor bolnavi.

Adevărat, înfăptuirea de astfel de fapte este o dovadă de îndurare şi de iubire a aproapelui. Şi într-una din ilustraţiile lui Isus, un Samaritean este lăudat pentru faptul că a arătat iubire pentru aproapele lui. Am citit, de asemenea, despre o creştină timpurie, Dorca, ce „era bogată în fapte bune şi în darurile de înurare pe care le făcea." De asemenea, Corneliu este menţionat în mod aprobator, ca unul care „făcea multe daruri de îndurare poporului." - Luca 10:30-37; Faptele 9:36; 10:2.

Nici o îndoială despre asta, primii creştini au fost remarcaţi pentru generozitatea pe care au arătat-o unul faţă de celălalt. Tocmai pentru acest scop, Pavel i-a îndemnat pe creştinii din Corint să pună ceva deoparte în prima zi a fiecărei săptămâni. Fără îndoială, că din acest motiv Iacov a folosit demonstrarea unei astfel de bunătăţi pentru a ilustra faptul că, credinţa fără fapte este moartă; şi din acest motiv Ioan a spus că noi trebuie să iubim nu numai cu cuvinte, ci şi cu fapte. -1 Cor. 16:2; Iac. 2:15, 16, 1 Ioan 3:17, 18.

Se pare, totuşi, că în timpurile moderne unii creştini dedicaţi sunt predispuşi să fie delăsători în acest sens, fără îndoială din cauza nechibzuinţei. Apreciind că dăruirea materială nu este cea mai importantă formă de dăruire şi că încă mai trebuiesc făcute daruri spirituale, aparent aceştia merg la cealaltă extremă şi trec cu vederea, în întregime, oportunităţile de a da o mână de ajutor fraţilor lor, care ar putea avea nevoie de lucruri materiale. Incluse aici ar fi efectuarea unei vizite prietenoase atunci când un coleg slujitor este bolnav la pat, acasă sau în spital.

Nu cu mult timp în urmă, un membru al personalului de la sediul central din Brooklyn a avut ocazia de a se adresa unui grup de şaptezeci de membri ai unei *Biserici Congregaționale,* cu privire la lucrarea martorilor lui Iehova. Ce

Cuprins

a prilejuit această ocazie? A fost faptul că preşedintele acestui grup a observat cât de fidel a vizitat o martoră pe vecina lui, de asemenea martor, în timp ce ea era bolnavă, citindu-i Biblia şi publicaţiile Bibliei. El a fost atât de impresionat încât a dorit, atât el cât şi grupul său, să ştie mai multe despre martori. Aşa că şi în această chestiune creştinii dedicaţi să îşi menţină echilibrul şi să nu neglijeze oportunităţile pentru a-i ajuta pe fraţii lor, într-un mod material, dacă apare vreo ocazie.

FAPTE CREŞTINE DREPTE

Cu toate acestea, oricât de bune ar fi toate aceste fapte, ele sunt în cel mai bun caz secundare. Chiar şi pentru Isus, adevărata lucrare importantă a fost să predice că „împărăţia cerurilor s-a apropiat". Acesta a fost motivul principal pentru venirea Lui pe pământ, după cum i-a spui lui Pilat: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume; ca să depun mărturie despre adevăr". – Mat. 4:17; Ioan 18:37.

Acesta este motivul pentru care Isus a spus: „Fericiţi sunt cei conştienţi de necesităţile lor spirituale", dar i-a mustrat pe cei care L-au urmat doar din cauza pâinii şi a peştilor, fiind conştienţi numai de nevoile lor fizice. El ştia că luarea pâinii şi a peştelui însemna doar viaţă temporară, dar că „aceasta înseamnă viaţă veşnică: să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi despre pe Cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos." – Mat. 5:3; Ioan 17:3.

Nici o îndoială despre aceasta, ca să îl urmăm pe Cristos, noi nu trebuie să facem doar fapte de îndurare, ci trebuie, înainte de toate, să predicăm adevărul despre Dumnezeu, despre Cuvântul Său şi despre Împărăţia Lui. De aceea Isus, la încheierea slujirii Sale, a declarat că prin glorificarea Tatălui Său pe pământ, El a terminat lucrarea pe care Tatăl Său i-a dat-o. Astfel, apostolul Pavel ne îndeamnă: „Fiţi imitatorii mei, aşa cum şi eu sunt imitatorul lui Cristos." El a preluat, nu lucrarea alinării suferinţelor fizice, ci lucrarea predicării, atât de serios, încât a exclamat: „Dacă anunț vestea bună, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunț vestea bună." -1 Cor. 11:1; 9:16.

La fel cum Isus a venit pe pământ în primul rând ca să depună mărturie despre adevăr, tot aşa acesta este motivul principal ca oricine să devină urmaşul Lui. După cum arată Petru, creştinii sunt „un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." De fapt, salvarea lor depinde de ea, aşa cum ni se spune mai departe: „Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare"; o afirmaţie care, întâmplător, combină accentuarea despre dreptate a lui Pavel prin credinţă şi accentul pe care Iacov îl pune pe faptele în armonie cu credinţa cuiva. -1 Pet. 2:9; Rom. 2:9; Rom. 10:10.

Cuprins

FĂRĂ LAICI CREŞTINI

Cele mai multe persoane care mărturisesc că sunt creştini cred că fac bine dacă, în afară de a fi oneşti şi a face acte de caritate, se duc la biserică duminica, ascultă o predică şi contribuie la salariul clericilor şi la celelalte cheltuieli ale organizaţiei lor religioase. Fără îndoială, această înţelegere greşită a lor se bazează, în mare măsură, pe falsa distincţie între clerici şi laici. O astfel de distincţie, foarte frecventă în rândul religiilor păgâne, nu a avut niciodată loc în adevăratul creştinism; cu siguranţă ea nu a existat în adunarea creştină timpurie. După cum observă şi un jurnal religios, comentând despre *"Layman's Sunday":*

„În mod sigur, în micul grup al lui Isus şi al discipolilor Lui nu a existat nici o despărțire între clerici şi laici. Oricât de mult şi-ar dori orice [cleric] să Îl considere pe Isus ca omologul său în situaţia timpurie, maniera sa, discursul şi starea de spirit sunt ceea ce noi numim astăzi „lumești." Şi chiar şi aşa, discipolii care ar putea arăta ca laici [nou formați] au fost, de fapt, predicatori care au fost trimişi.

„În restul Noului Testament cuvântul pentru cler (*kleros*) nu înseamnă un ordin special în rândul creştinilor, ci *toţi* creştinii. Şi cuvântul pentru laici (*laos*), nu înseamnă o parte a adunării ci, din nou, *toţi* creştinii. *Toţi* sunt chemaţi pentru un singur serviciu şi *toţi* sunt poporul lui Dumnezeu. Distincţia noastră între clerici şi laici nu a fost cunoscută în Noul Testament, astfel că Sf. Pavel ar fi putut adăuga „clerici şi laici" la lista de evrei şi neamuri, sclavi şi liberi, bogaţi şi săraci, bărbaţi şi femei, care sunt una în Cristos. Totuşi, dacă el ar fi trăit în secolul al doilea, ar fi putut astfel să îşi extindă lista". *–The Christian Century*, 12 octombrie 1955.

Şi totuşi, aceasta nu înseamnă că pentru a face fapte creştine corecte, trebuie să te urci la amvon sau pe o platformă publică şi să predici acolo. Cineva poate găsi multe ocazii să depună mărturie în propria sa casă, la locul de muncă, precum şi atunci când face cumpărături sau călătoreşte. Şi cineva îşi poate crea oportunităţi prin a merge din casă în casă şi abordând străini la colţ de stradă sau în pieţe, metode pe care Pavel şi ceilalţi apostoli le-au folosit. - Faptele 5:42; 17:17; 20:20.

Desigur, pentru a putea, în orice moment „să prezentați o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre," trebuie să apelăm la studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultând instrucţiunea lui Pavel: „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să îi fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." Adunarea noastră laolaltă este, de asemenea, esenţială, atât pentru instruire reciprocă cât şi pentru efort reciproc. -1 Pet. 3:15; 2 Tim. 2:15; Evrei 10:25.

Astfel, vedem că în timp ce creştinii trebuie să muncească cinstit şi nu pot neglija acte de caritate, lucrările care îi identifică ca şi creştini sunt cele de

Cuprins

slujire a nevoilor spirituale ale oamenilor, depunând mărturie despre numele lui Dumnezeu şi Împărăţia Lui.

Două perspective asupra suferinţei

• Iată ce a spus papa Pius al XII-lea unui grup de 500 doctori din Vatican, conform numărului din 25 februarie 1957 al ziarului New York *Times:* „Oamenii nu vor scăpa niciodată de suferinţă.” Aceasta este o perspectivă. O altă perspectivă e cea dată de Biblie, de către Isus Cristos, în revelaţia pe care i-a dat-o apostolului Ioan. Iată cum apare în traducerea *Confraternitatea Catolică* a Apocalipsei 21:1, 3, 4, cu privire la condiţiile în care se vor afla oamenii după Armaghedon: „Am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci primul cer şi primul pământ au dispărut, şi marea nu mai era. Am auzit o voce puternică de la tron spunând: ‘Iată locuinţa lui Dumnezeu cu oamenii. Şi El va locui cu ei. Ei vor fi poporul Său, iar Dumnezeu va fi cu ei în calitate de Dumnezeu al lor. Dumnezeu le va şterge orice lacrimă din ochi. Şi moartea nu va mai fi; nu vor mai fi nici întristare, nici plânset, nici durere, căci lucrurile dintâi au trecut.’”

MĂRTURIA CATACOMBELOR

ADEVĂRATA credinţă creştină nu are de ce să se teamă de apariţia înregistrărilor din trecut. Arheologia nu slăbeşte credinţa, ci mai degrabă mărturiseşte în confirmarea înregistrărilor Bibliei. Istoria transmite o imagine a credinţelor, a închinătorilor adevăraţi, care se potriveşte cu credinţa adevărată în zilele noastre. Şi, în acelaşi timp, ea înregistrează creşterea

Cuprins

apostaziei şi fuziunea convingerilor ofilite ale pseudo-creştinilor cu ritualurile păgâne ale lumii vechi, care de altfel, îşi găseşte omologul în ziua de azi.

În mod special, în ultimele câteva secole, a fost descoperită în catacombele din afara oraşului Roma o comoară de informaţii. Este adevărat că există locuri subterane similare de înmormântare în alte regiuni, cum ar fi Egipt, Persia, Siria, Malta, Grecia, etc., dar cele din vecinătatea Romei sunt de un interes special din cauza utilizării lor de către creştinii timpurii.

Conform legii romane timpurii nu era permis ca morţii să fie îngropaţi în oraş. Deci, pe o rază de câţiva kilometri de Roma au fost stabilite numeroase locuri de înmormântare. În cazul romanilor, era necesar puţin spaţiu, având în vedere practica lor de incinerare. Cu toate acestea, populaţia evreiască mare de acolo nu incinera, ci îngropa corpul decedatului. Având în vedere că, pentru mult timp, era o obişnuinţă comună, ca trupul să fie introdus într-o peşteră sau alt spaţiu cioplit dintr-un deal, nu este ciudat faptul că evreii au folosit probabil zone subterane pentru înmormântare. (Marcu 15:46) După cum afirmă Burgon, „motivul pentru îngroparea într-o catacombă nu a fost în primă instanţă nici păgân, nici creştin, ci evreu.” Acest mod de înmormântare a fost adoptat de către comunitatea creştină, dintre care mulţi au fost ei înşişi evrei.

La început locurile lor de înmormântare au fost relativ mici şi erau proprietate privată. În unele cazuri, cei care au devenit creştini şi-au deschis proprietatea spre utilizarea altora de credinţă creştină. Numele pe care aceste catacombe le poartă acum, îl indică în multe cazuri pe deţinătorul proprietăţii. Altele au fost denumite după cel care a fost desemnat supraveghetorul locului sau după ce un martir proeminent a fost îngropat acolo, sau numele ar fi putut să indice localizarea sa. În unele locuri se pare că acestea au preluat locuri de înmormântare ce odinioară au fost păgâne.

Coborârea în catacombe printr-o intrare la suprafaţă conduce într-un labirint de coridoare înguste, care au fost săpate în piatra poroasă şi care se poate întinde pe mai mulți acri, care se intersectează în atât de multe unghiuri diferite, încât o persoană nefamiliarizată cu ele ar putea să se rătăcească foarte uşor. Contrar opiniei anterioare că toate catacombele au fost, într-un fel, conectate între ele, există cel puţin treizeci şi cinci de catacombe diferite lângă Roma. Coridoarele au, de obicei, între trei şi cinci picioare lăţime (90-150 cm) şi, probabil, şapte sau opt picioare înălţime (2,10 - 2,40 m). De-a lungul pereţilor sunt spaţii asemănătoare unor rafturi (*loculi*), care erau folosite ca morminte, cele mai multe dintre ele suficient de mari pentru un singur trup învelit în haine, acoperite cu ghips, ce urmau a fi plasate, deşi unele conţin mai multe. Apoi deschiderea perpendiculară era închisă cu ţiglă sau o lespede de marmură şi mortar.

Pe măsură ce spaţiul se umplea, era nevoie de mai mult spaţiu, astfel încât *fossores* sau săpătorii, dezgropau etajul ferm dar uşor de excavat, oferind astfel mai mult spaţiu în perete, în unele secţiuni chiar existând douăsprezece niveluri de nişe pentru înmormântare, pe fiecare latură a coridorului. Nu toate

Cuprins

pasajele erau pe acelaşi nivel. Adesea erau trei sau patru galerii; în catacomba lui *Calixtus* există şapte nivele diferite.

Unii dintre indivizii bine văzuţi aveau un arc sculptat în perete şi sub el un sarcofag sau o săpătură asemănătoare unui sicriu, care putea fi etanşat cu o lespede de marmură pe orizontală. Acestea erau denumite *arcosolia*. Grupurile de familie aveau adesea o cameră întreagă *(cubiculum)* de pe coridorul principal şi în pereţii acestor galerii erau amenajate spaţiile individuale de înmormântare. Astfel de camere ofereau, de asemenea, un loc unde un grup putea să se reunească pentru închinare.

De fapt, ar fi o sarcină formidabilă ca să măsurăm întinderea coridoarelor în catacombe, dar acestea au fost estimate la, probabil, 500 sau mai multe mile, (800 km) care ar fi echivalentul unui tunel subteran ce se întinde de la Napoli, din peninsula Italică, şi până aproape de Zurich, Elveţia.

LOCURI PENTRU REFUGIU

În timpurile de persecuţie severă, coridoarele interminabile întunecate din catacombe au furnizat locuri de refugiu de romani. Din cauza sentimentului roman de veneraţie pentru morţii lor, locurile de înmormântare erau relativ sigure de invazie, chiar şi de către persecutori iritaţi, şi au fost chiar protejate de lege. Deşi catacombele nu au fost construite pentru refugiu, ci mai degrabă pentru înmormântare, ele au servit în ambele scopuri. Chiar şi adunările puteau avea loc acolo cu o anumită măsură de securitate. Camerele de familie sau criptele nu erau deosebit de mari, dar un grup moderat ca dimensiune ar fi putut să se adune cu uşurinţă într-o cameră, pentru închinare, iar aerisirea care ducea către suprafaţă, păstra locul astfel încât să nu fie umed şi înăbuşitor.

Din aceasta nu ar trebui să se concluzioneze că cimitirele erau un sanctuar neatins. Uneori erau invadate şi cei care erau găsiţi acolo erau omorâţi. De fapt, Eusebiu consemnează că, în secolul al treilea, în timpul domniei lui Valerian, adunările în catacombe şi chiar intrarea acolo erau interzise în mod special şi din nou, în timpul domniei lui Diocleţian, au fost invadate, în încercarea de a elimina Creştinismul.

REFLECTAREA CREDINŢEI CREŞTINE

Termenul de „catacombe” este de obicei folosit cu referire la aceste labirinturi subterane de înmormântare, dar aceasta nu a fost practica originală. Catacombele făceau referire la o vale de pe *Via Appia*, care a fost folosită pentru înmormântare. Numele este destul de adecvat, înseamnă „lângă scobitură.” Creştinii, totuşi, le-au numit „locuri de dormit,” *coemeteria*, de unde se trage cuvântul, cimitir. Nu există nici un gând la nemurirea sufletului în acest termen, ci, în schimb, există o expresie de speranţă în înviere.

Cuprins

Un citat din *Hemans*, din *Contemporary Review*, găsit în *Cyclopædia* lui McClintock şi Strong, mărturiseşte în continuare credinţa creştină în moartea sufletului: „În timp ce 'Vixit in pace' foarte rar în inscripţiile Romane, apare frecvent printre cele din Africa şi printre cele câteva oraşe franceze, altfel acea fraza distinctivă din epitaful păgân, 'Vixit' (chiar şi în evidenţele mormântului să prezinte viaţa, mai degrabă decât moartea ochiului mental), nu se referă la terminologia Creştină." Nu, nu a existat nici o credinţă într-un suflet nemuritor, nici în doctrinele sale însoţitoare ale focului iadului, purgatoriului şi în spusele liturghiei pentru cei morţi. – Ezec. 18:4; Faptele 24:15.

Oare catacombele cu arta lor religioasă au luminat alte credinţe creştine? Da, într-adevăr, şi ele mărturisesc că mare parte din dogma actuală a Creştinătăţii nu era respectată de către primii creştini. De exemplu, nu existau crucifixe venerate. Chiar şi crucea este rareori întâlnită. *The Encyclopedia Americana* observă: „În timp ce idolii erau pe toate părţile, credincioşii par să se fi păstrat departe de această ramură a artei." (1 Cor. 10:14). Şi ne-am aştepta la altceva când creştinii au detestat practicile idolatre ale vecinilor lor păgâni? De fapt, această lipsă totală de idoli şi relicve printre creştini este ceea ce a dat naştere la acuzaţia de ateism, adusă împotriva lor de către lumea romană.

Killen, în *The Ancient Church*, subliniază mărturia din catacombe pe încă un alt subiect, când spune: "Aceşti martori pentru credinţa Bisericii timpurii din Roma, repudiază cu totul închinarea la Fecioara Maria, pentru că inscripţiile din Lapidarian Gallery, toate aranjate sub supraveghere papală, nu conţin nici o referire la mama Domnului nostru… Ele arată numai spre Isus ca mare Mediator, Răscumpărător şi Prieten." Şi *History of the Christian Church* a lui Hurst adaugă: „Închinarea la Fecioara Maria nu este susţinută de mărturia catacombelor. Numai în simbolismul târziu, când Biserica făcea trecerea la lungul său miez de noapte de superstiţii, găsim urme de onoare divină către ea." – Apoc. 22:9.

Inscripţii precum, „Pentru Basilus, prezbiterul şi Felicitas, soţia sa", arată că acei creştini timpurii încă ţineau la regula Scripturală şi anume că este potrivit pentru un supraveghetor de a fi „bărbatul unei singure neveste." (1 Tim. 3:2) Nu exista nici o cerinţă de celibat. De fapt, *Cyclopædia* lui McClintock şi Strong face afirmaţia cuprinzătoare că „nici o doctrină specific romanistă nu găseşte nici un sprijin în inscripţiile datând înainte de secolul al patrulea". În secolul al cincilea a apărut venerarea sfinţilor, iar mai târziu, în acel secol sau la începutul secolului al şaselea, a început să iasă în evidenţă dovada convingerii că Petru a avut autoritate specială de la Cristos, deşi chiar şi atunci Petru nu apare cu cheile, ca în simbolismul târziu.

Proeminente atât în rândul picturilor timpurii cât şi în cele târzii, în catacombe sunt portretele repetate ale scenelor din toate părţile din Biblie. „Nu se poate ca cineva să privească la aceste memorii expresive ale artei creştine timpurii, fără a fi convins de faptul că Biserica din primele trei secole nu era doar pe de a-ntregul familiarizată cu Scripturile, ci şi că aceasta își

Cuprins

completase canonul, la o dată foarte timpurie, dar că mintea îi era îmbibată cu o iubire intensă pentru Biblie şi o percepţie de familiarizare cu fiecare parte, ca o necesitate pentru fiecare clasă de credincioşi … Însăşi catacomba se ridică precum un martor împotriva ascunderii intenţionate şi continue a cuvântului lui Dumnezeu de oameni". - *History of the Christian Church* de Hurst.

APOSTAZIA

În timp ce catacombele stau ca mărturie despre păstrarea închinării adevărate printre creştinii credincioşi, ele ne spun şi despre naşterea apostaziei. Apostolul Pavel a prezis-o atunci când a spus: „Știu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori care nu vor trata turma cu tandreţe şi că se vor ridica bărbați chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei." (Faptele 20:29, 30) „Iar acum știți ce îl oprește [prezenţa personală a apostolilor] să se dezvăluie la timpul lui potrivit. Atunci, într-adevăr, se va dezvălui cel nelegiuit". - 2 Tes. 2:6, 8.

Remarcabila unitate a gândirii creştine din primul secol a început să se estompeze după moartea apostolilor şi mulţi au început să „își întoarcă urechile de la adevăr." (2 Tim. 4:4). Treptat, aranjamentul pentru supraveghetorii creştini care erau slujitori în adunare s-a transformat într-una din regulile clerului. Filozofia greacă şi alte practici păgâne au fost amestecate în doctrina acceptată. Până în 321 d. Cr. mulţi au acceptat ziua de venerare păgână a soarelui şi de la Consiliul de la Niceea, 325 d. Cr., fuzionarea de către împăratul Constantin a religiei păgâne a Romei cu adunările creştine apostate a continuat într-un ritm chiar mai rapid. Cei care erau dispuşi, astfel, să devină o parte a lumii, au fost, de asemenea, dispuşi să îmbrăţişeze şi anexele sale de închinare la demoni, cu scopul de a continua în favoare cu lumea. – Iac. 1:27; 4:4.

În 378 (A.D.) Împăratul Graţian i-a acordat lui Damasus, episcop al Romei, să poarte titlul de Pontifex Maximus. În timpul conducerii sale a bisericii au fost făcute multe pentru a înfrumuseţa mormintele martirilor. Respectul creştin sănătos de odinioară pentru exemplul de integritate stabilit de cei care au fost martirizaţi a fost acum contaminat cu corupta închinare la eroi din Roma şi s-a transformat în închinarea la sfinţi din secolul următor.

Cu catacombele curăţate şi împodobite cu inscripţii mai extinse şi opere de artă, ele au devenit altare la care oamenii s-au îngrămădit şi martirii au devenit obiecte de închinare. Atunci când domnia terorii lui Diocleţian a fost înlocuită de o epocă de toleranţă faţă de creştini şi lucrurile s-au mutat la aprobarea statului faţă de noua fuziune a religiei, creştinii acum apostaţi au îmbrăţişat atât gândurile cât şi simbolurile păgâne. Simplele lămpi din lut folosite în catacombe nu mai erau neîmpodobite, ci purtau simbolul păgân al peştelui (litere ale cuvântului, pentru care, în limba greacă, corespund cu literele

Cuprins

iniţiale ale lui „Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul”), monograma lui Constantin, etc.

Şi aşa se întâmplă că astfel de simboluri de origine păgână ca: peştele, păunul, ancora şi porumbelul, dacă au purtat o nouă semnificaţie în biserică sau nu, au ajuns să fie o parte din aşa-numita artă creştină din catacombe, chiar dacă au fost mult timp folosite de păgâni şi sunt găsite în locurile lor de înmormântare. Unele cărţi se întrec în lungime privind semnificaţia acestor simboluri şi picturi, dar *The Catholic Encyclopedia* recunoaşte cu sinceritate că „scriitorii au găsit, uneori, un conţinut dogmatic mai bogat în imaginile din catacombe decât poate dovedi o examinare mai strictă.” - Volumul 3, pagina 423.

Deşi s-a constatat că, catacombele au furnizat locuri de refugiu şi de adunare în perioadele de persecuţie, este evident acum, că acestea nu au încetat să mai fie folosite atunci când persecuţia a încetat. A existat o întoarcere la catacombe, ca locuri de închinare, atunci când persecuţia s-a încheiat, dar de data aceasta pentru o închinare destul de diferită faţă de cea practicată de creştinii timpurii.

Ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul?
-2 Cor. 6:14.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Povestit de Shirley Hendrickson

Pentru mine, totul a început în data de 13 noiembrie 1913, într-o casă de fermier cu două camere de lângă Frederick, Oklahoma. Desigur, că nu-mi amintesc nimic cu privire la acel eveniment şi nu pot spune decât ce am aflat de la alţii. Părinţii mei nu erau oameni prea religioşi, cu toate că mama tot timpul citea din Biblie, însă fără a o înţelege. Un vecin i-a împrumutat nişte cărţi scrise de pastorul Russell prin anul 1924, după ce ne stabiliserăm de câţiva ani la o fermă pe care tata o cumpărase pe o fâşie îngustă de teren din Texas. Cu cât mai mult citea, cu atât mai mult îi plăceau acele cărţi. Astfel am aflat adevărul. Ne adunam vreo patru familii ca să studiem. Aflând mai târziu că noi eram „celelalte oi”, ne-am consacrat lui Iehova şi am fost botezaţi.

Din copilărie mi-a plăcut adevărul biblic şi în curând am început să lucrez multe ore în serviciu, urmărindu-mi scopul în viaţă. Eu şi cu o prietenă am

Cuprins

plecat în Big Spring, Texas, ca să ascultăm nişte prelegeri difuzate dintr-o maşină de sunet. Acolo i-am cunoscut pe fratele şi sora care, împreună cu cei doi băieţi ai lor, duceau acea maşină spre California. În decembrie anul următor au trecut iar prin oraşul nostru. M-au luat cu ei prin câteva oraşe, unde am lucrat în centrele comerciale, oferind prelegeri la difuzorul din maşină. În prima mea zi am plasat 40 de broşuri. În centrul Texasului, divizia (numărând atunci mai multe adunări din regiunea respectivă) aranjase să cumpere o maşină de sunet. Am decis să devin pionieră, aşa că m-au chemat să lucrez cu grupul lor care mergea cu maşina. La începutul anului 1936, am pornit spre Los Angeles, ca să participăm la adunarea ce urma să aibă loc acolo în luna februarie. În acea vară am lucrat în centrele comerciale din mai multe oraşe din Texas, toamna plecând în Atlanta, Georgia, apoi la adunarea din Newark, New Jersey, şi iar în Atlanta.

Am avut parte de destule persecuţii în acea vreme, iar eu am fost arestată pentru prima dată deoarece predicam despre vestea bună cu privire la împărăţia lui Dumnezeu într-un orăşel din apropiere. Însă lucrarea de pionierat se îmbunătăţea mereu, adunarea din Atlanta dând dovadă de bunătate şi ajutându-ne.

Lucrând mereu ca un grup cu o maşină de sunet, am petrecut vara anului 1937 în centrele comerciale din Chattanooga, Tennessee; Louisville, Kentucky şi Indianapolis, Indiana, mutându-ne apoi la adunarea din Columbus, Ohio. Acolo am întâlnit exact partenera de care aveam nevoie, pe Rosa May Dreyer. De atunci am lucrat împreună.

După ce am lucrat câteva luni la o casă de pionieri din Cincinnati, Ohio, am fost trimise ca pionieri speciali în Waterbury, Connecticut. În prima zi acolo ne-am petrecut amândouă zilele de naştere. Chiar dacă a plouat toată ziua, noi am lucrat opt ore. Acolo, iarna era frumoasă şi cu multă zăpadă. În timp, acolo am început să-i vedem venind la întâlniri pe unii dintre cei cărora le pusesem mărturie.

Am plecat apoi în Torrington, Connecticut, unde, în anul 1938, am participat la prima campanie de distribuire a revistei *Mângâiere,* preluând 100 de abonamente. O soră tânără pe care am ajutat-o să înceapă serviciul acolo a devenit mai târziu pionieră, a absolvit şcoala de la Gilead, iar acum e misionară în Italia.

După Torrington, am plecat în câteva oraşe din Massachusetts: Pittsfield, Leominster, Fitchburg şi apoi Boston. Aici, Rosa Maria a fost desemnată de Societate să le predea la Şcoala Împărăției copiilor care fuseseră exmatriculaţi din şcolile publice, pentru că refuzaseră să salute steagul. Astfel că am continuat să lucrez cu alţi pionieri speciali, iar mai târziu, cu cei doi fraţi mai mici ai mei, în Oregon şi Washington. Apoi, după ce am participat la adunarea ce a avut loc în căldura arzătoare a verii din anul 1940, din Detroit, căldură ce a fost sporită de focul datorat persecuţiilor la nivel naţional, mai întâi am fost trimisă să lucrez în San Diego, California, în cadrul centrului comercial, după care am fost trimisă în San Antonio, Texas, unde Rosa May mi s-a alăturat.

Cuprins

Am participat la marea adunare din anul 1941 ce s-a ţinut în St. Louis, care a fost ultima adunare la care a participat fratele Rutherford. Acolo am ascultat frumoasa lui cuvântare intitulată „Copiii Regelui”. La scurt timp după aceasta, s-a redeschis lucrarea specială de pionierat, iar noi am fost trimise în Alice, Texas. Am devenit foarte interesate de partea oraşului ce ţinea de Mexic şi am început să învăţăm spaniolă cât am lucrat acolo, vreo câteva luni. În partea americană a oraşului ultranaţionaliştii au aţâţat gloate împotriva noastră. Am fost arestată, ţinută în închisoare, eliberată pe cauţiune, iar apoi cazul nu a mai fost judecat. Am fost arestată din nou în timp ce făceam lucrare stradală cu reviste, fără a se ţine cont că fusesem împinsă pe stradă de către o doamnă apostată. În urma acestui atac, mi-au fost murdărite complet pălăria mare, albă, şi o rochie albă, drăguţă pe care o purtam. Ziarul local i-a oferit bilete gratuite la film acelei doamne!

Din Alice, am plecat în Aransas Pass, un orăşel liniştit din golful Texasului. Însă, în curând, coasta a fost lovită puternic de un uragan. În timp ce orăşelul era reconstruit, am participat la adunarea din anul 1942, ţinută în Cleveland, făcând autostopul până acolo. Acolo s-a anunţat deschiderea şcolii de la Gilead, iar noi, în glumă, am spus: „Vrem să mergem ca pioniere în Mexic.”

După ce ne-am întors în Aransas Pass şi ne-am încheiat lucrarea, am fost trimise în Sinton. Acolo am primit invitaţii la Gilead, aşa că am pornit spre nord cu autobuzul, la sfârşitul lunii ianuarie, 1943. Când am plecat din Texas era o dimineaţă arzătoare, dar până să ajungem la Gilead, am parcurs numeroase regiuni îngheţate. Îmi amintesc foarte bine de prima noastră zi la Gilead. Încotoşmănite în hainele noastre şi în galoşi, am fost duse să ni se arate locaţia, să vedem vacile, găinile şi clădirile, fratele Knorr fiindu-ne ghid. În locul frumosului hol de la intrare atunci era doar o porţiune ridicată ce avea o scară la un capăt. Cât de atrăgătoare ni s-a părut! Niciodată în viaţa mea nu am mai studiat atât de mult. Acolo, aprecierea pe care am avut-o faţă de organizaţie şi de uriaşa sarcină pe care o are de îndeplinit mi-a crescut însutit. Am învăţat foarte multe lucruri. Toţi s-au purtat foarte frumos cu noi, iar momentul absolvirii a venit mult prea repede.

Aşadar, pe mine şi pe Rosa May ne aştepta Mexic. Însă, mai întâi, noi împreună cu doi alţi absolvenţi, am lucrat timp de doi ani la graniţa dintre Texas şi Mexic, cât timp am aşteptat să primim vizele pentru a putea intra în ţară, între timp mai învăţând limba spaniolă.

În primăvara anului 1945 s-a ţinut o uriaşă adunare în Mexico City. Fraţii din Monterrey au pregătit un tren special pentru acel eveniment. Preţul biletului era de 10 dolari. Noi am cumpărat bilete pentru turişti şi, desigur, ne aflam în tren. Aveam locuri la clasa a doua, cu scaune de lemn. Însă, tot trenul era plin cu martorii lui Iehova, fraţii noştri! Ei au crezut că noi, *gringas*, nu aveam să facem faţă, dar, înainte de a ajunge în capitală, ajunseserăm să le cumpărăm cafea caldă unora dintre ei. În gara din Mexico City ne aşteptau ca să ne întâmpine nimeni alţii decât fratele Knorr şi fratele Franz!

Cuprins

A fost o adunare foarte impresionantă. Noi am lucrat la standurile de cărţi şi am învăţat cum să socotim banii mexicani. De asemenea, am vizitat Xochimilco, celebrele grădini plutitoare ale Mexicului. Într-una din zile, Rosa May şi-a stricat ochelarii şi am plecat singure în centrul oraşului ca să îi ducem la reparat. Se vorbea spaniolă pretutindeni! Cât am fost acolo, m-am întrebat, uneori, dacă aveam să pot face asta în mod constant, permanent. După terminarea adunării, ne-am întors în Texas, iar după două săptămâni, ne-am primit vizele. În data de 21 mai 1945, pe la Laredo, am trecut graniţa cu toate bagajele noastre. Când am sosit la biroul din Mexico City, fratele Bourgeois a fost cel care ne-a ajutat să ne începem lucrarea în zona ce ne fusese repartizată. Tremurând, şi cu spaniola mea stricată, am intrat în primul bloc, unde am plasat patru cărți şi am aranjat un studiu în mai puţin de o oră. Fraţii entuziaşti se bucurau să ne aibă cu ei, iar întâlnirile lor erau atât de pline de viaţă! În curând, ne simţeam ca acasă. Ne aflăm aici de 12 ani. Am văzut cum cele două adunări locale au crescut, devenind acum 34 de unităţi. Printre aceştia se numără şi mulţi dintre cei cu care am studiat, dar şi cei cu care aceştia au studiat la rândul lor. Am văzut cum fraţi care abia ştiau să scrie şi să citească au devenit slujitori maturi, făcându-ne nespus de fericite că avem şi noi un rol în acest lucru.

Privind înapoi la cei peste 20 de ani de pionierat, pot spune, cu sinceritate, că nu am regretat niciodată că I-am spus lui Iehova: „Iată-mă! Trimite-mă!” Acum nu ne mai ating necazurile specifice acestei lumi. Desigur, nu vreau să spun că pe lângă momente bune, nu mai avem şi momente proaste. Bucuriile serviciului depăşesc cu mult toate momentele trecătoare de greutate. Iehova Îşi arată neîncetat dreptatea şi bunătatea Sa. Pe lângă faptul că se îngrijeşte din plin de nevoile noastre zilnice, au mai existat şi frumoasele adunări care ne lipsesc adesea, plăcutele călătorii spre casă, picnicurile cu ceilalţi, vizita încurajatoare a preşedintelui Societăţii pe care o aşteptăm cu nerăbdare, întotdeauna. Astfel că, în timp ce nu încetez să-mi urmăresc scopul în viaţă, mă rog lui Iehova să pot să-mi împlinesc în continuare însărcinarea pe care mi-a dat-o Societatea Lumii Noi, să văd cum toţi duşmanii Săi sunt nimiciţi la Armaghedon şi apoi să trăiesc veşnic în lumea lui nouă.

[Duminică, în data de 28 iulie 1957, Shirley Hendrickson a dat un interviu de patru minute cu privire la lucrarea pe care o face în Mexic. Acest interviu a fost prezentat în cadrul emisiunii ce a fost difuzată între ora 11 a.m. şi ora 12 a.m., pe terenul de baseball Wrigley, în timpul adunării de district din Los Angeles (California)]

Predicare în ciuda handicapurilor

Unul dintre slujitorii cu caracter regulat ai martorilor lui Iehova, din Bell Gardens, California, trece printr-o perioadă dificilă. În urmă cu patru ani s-a îmbolnăvit de o formă gravă de poliomielită. După atacul de poliomielită, a

Cuprins

fost ţinut aproape un an într-un plămân de oţel, iar după ce a fost scos din plămânul de oţel, a petrecut tot timpul într-un pat şi e ţinut în viaţă cu ajutorul unui aparat respirator. Mult mai important, e foarte energic din punct de vedere spiritual. Are o soţie loială pe care o ajută la creşterea micului lor fiu într-un mod teocratic. Centrul de serviciu din acea comunitate se află în micul său apartament, iar fratele participă cu entuziasm la studiul de carte ţinut la el acasă. De asemenea, oferă şi el, la rândul său, instrucțiune şi cuvântări de srudent, în cadrul şcolii locale teocratice de serviciu, folosindu-se de înregistrări pe casete. Când primeşte, adeseori, însărcinări pentru adunarea de serviciu, nu spune niciodată că nu se simte bine sau că ar fi stresat prea tare, ci, dimpotrivă, îşi înregistrează prelegerea şi o trimite cu punctualitate la Sala Împărăției. El are rezultate foarte bune în serviciul pe teren. Beneficiind de cooperarea fraţilor, are o listă cu numele unor persoane cărora le trimite scrisori (scrise cu ajutorul fraţilor binevoitori), oferind astfel o foarte bună mărturie, spunându-le oamenilor despre împărăţia lui Iehova. Nu există un frate mai jovial decât el în acea adunare şi el se străduieşte foarte mult în încercarea de a-i întări pe mulţi vestitori, oferindu-le sfaturi bune. Pe măsură ce patul său se leagănă zi şi noapte şi aparatul său respirator scoate un zgomot monoton, ajutându-l să respire, în loc să zacă numai şi să-şi plângă de milă, acest frate îşi ține mintea să progreseze şi să se înveselească, hrănind-o zilnic din adevărul oferit de Iehova.

Vindecarea bolilor minţii şi ale inimii

„Tot capul este bolnav, iar toată inima e slabă. Nu există nimic bun din tălpi până în creştet.” Aceste cuvinte, rostite mai întâi cu privire la poporul declarat al lui Dumnezeu din vremea lui Isaia, se aplică cu şi mai mare forţă Creştinătăţii de azi. Starea ei demnă de plâns, datorată falsei închinări şi egoismului, poate fi descrisă foarte bine ca fiind o boală a minţii şi a inimii. – Isa. 1:5,6, *AS*.

Cine e responsabil pentru această stare de boală? Nimeni altul decât Satan Diavolul. Asemenea unui doctor sinistru şi diavolesc, el se foloseşte de orice mijloc de care dispune pentru a orbi toate minţile faţă de adevăr şi a corupe toate inimile. El se foloseşte mai ales de religia falsă şi de egoism pentru a provoca îmbolnăvirea spirituală. Cel mai rău, însă, este că majoritatea victimelor sale nici măcar nu sunt conştiente de faptul că sunt bolnave din punct de vedere spiritual.

Însă există şi doctori adevăraţi care au un remediu eficient împotriva bolii spirituale: Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. Ei ştiu de ce remediu are nevoie omenirea pentru a se însănătoşi, de aceea psalmistul a putut exclama: „Binecuvântează-L pe Iehova suflete al meu, şi nu uita nici una dintre faptele

Cuprins

Sale, pe El, care îţi iartă toată nelegiuirea, care îţi vindecă toate bolile!" – Ps. 103:2,3

În calitate de slujitori creştini ai societăţii Lumii Noi, noi am primit vindecare spirituală a minţii şi a inimii. Cum au reuşit să ne vindece aceşti minunaţi doctori spirituali? Cu ajutorul luminii adevărului, care ne desluşeşte înţelesul Cuvântului lui Dumnezeu şi care străluceşte tot mai tare, aşa cum a fost prezis în Proverbele 4:18. „Picăturile pentru ochi" spirituale sunt cele care ne refac vederea. Acesta e un medicament spiritual puternic. – Apoc. 3:18; Ioan 8:32.

După cum ştim prea bine, această vindecare spirituală a minţii şi a inimii nu s-a petrecut miraculos, peste noapte. Nu, ci a durat destul de mult să ne transformăm minţile şi să ne întărim inimile cu adevăr. De fapt, a fost nevoie de ani întregi de vindecare spirituală, fiind necesar foarte mult studiu şi multă împrospătare spirituală sub îndrumarea plină de iubire a acestor Doctori pricepuţi. – Rom. 12:2

Odată vindecaţi, trebuie să nu renunţăm la acest minunat program de reîntinerire spirituală ce se desfăşoară acum. Nu trebuie să ne minţim singuri, crezând că suntem pe deplin refăcuţi şi că putem astfel să ne îndepărtăm de organizaţia lui Iehova ce oferă vindecare spirituală. Altfel, în scurt timp, vom avea o cădere, îmbolnăvindu-ne şi mai tare din punct de vedere spiritual.

Însă asta nu e tot. Odată vindecaţi, suntem obligaţi să ajutăm la vindecarea spirituală a altora, după cum citim în Isaia 61:1-3 (*AS*): „Spiritul Domnului Iehova este peste mine, căci Iehova m-a uns să le predic veşti bune celor smeriți, m-a trimis să îi leg pe cei cu inimile zdrobite," „să îi mângâi pe cei ce plâng" şi „să le ofer o ghirlandă în loc de cenuşă, uleiul bucuriei în loc de supărare, haina de laudă în locul sentimentului de povară."

Isus a aplicat la sine aceste cuvinte şi le-a împlinit, predicând cu zel ori de câte ori I s-a oferit ocazia. Asemenea urmaşilor Săi devotaţi, şi noi trebuie să folosim, cu loialitate, fiecare ocazie, pentru a vindeca boala minţii şi a inimii de care suferă ceilalţi. Străduindu-ne să procedăm astfel, trebuie să dăm dovadă de răbdare, fără a ne aştepta la miracole, ci fiind recunoscători pentru orice semn de vindecare treptată a minţii şi a inimii. Astfel, nu numai că le oferim vindecare spirituală celorlalţi, ci ne ajutăm şi pe noi să rămânem sănătoşi din punct de vedere spiritual. Nicio altă lucrare de pe pământ nu oferă o mai mare fericire. În calitate de slujitor creştin dedicat al lui Iehova, îţi dai seama ce binecuvântări îţi va aduce această lucrare?

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi numărul din 1 martie 1956 al revistei *Turnul de veghere*

Cuprins

Adevărata lor religie

În *Tarbell's Teacher's Guide* sunt câteva comentarii ale lui Frank S. Mead cu privire la obiectul închinării creştinului mărturisit de rând: „Nu cu mult timp în urmă, un celebru domn chinez se afla la Bursa de valori New York ... El a fost atât de impresionat de entuziasmul şi intensitatea prezente acolo, încât a exclamat: 'Aceasta este *adevărata* lor religie! De asta le pasă cu adevărat!' Aşa este? Nu aţi spune că ne închinăm la fel de mult lui Marte, zeul războiului, pe cât ne închinăm lui Isus Cristos? Fiecare tânăr sănătos fizic din ţară poate fi obligat să-şi sacrifice doi ani din viaţă artei războiului. Oare câţi Îi dedică doi ani lui Isus Cristos? Alţii se închină lui Bacchus, trăind numai ca să se distreze. Alţii se închină zeului maşinilor, sau zeului banilor, sau zeului atletismului, sau ... Câtor zei vă mai puteţi închina?"

ÎN ACEASTĂ zi modernă, în ciuda tuturor cercetărilor şi progreselor medicale, bolile de inimă sunt cel mai mare criminal. În condiţii propice inima ar putea pompa la nesfârşit, trimiţând fluxul de sânge ce susţine viaţa în corp. Nu numai fizic, ci mai mult într-un sens spiritual, este foarte important ca inima să fie păzită şi să fie păstrată în stare bună pentru a-şi efectua funcţia.

[2] În Proverbele, Solomon a avut multe de spus despre inimă, atât din punct de vedere spiritual cât şi din punct de vedere fizic, menţionând-o, de fapt, de nouăzeci şi patru de ori în treizeci şi unu de capitole. Regele Solomon nu şi-a păzit inima, spiritual vorbind. El şi-a ignorat propriul sfat: „Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele. Pleacă-ţi urechea la vorbele mele. Să nu se depărteze de ochii tăi. Păstrează-le în adâncul inimii tale, căci ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc şi sănătate pentru tot corpul lor. Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieţii." (Prov. 4:20-23). Regele Solomon nu şi-a ţinut afecţiunea fixată asupra lui Iehova, ca singurul Dumnezeu venerabil. El a pierdut din vedere faptul că, Creatorul este un

Cuprins

Dumnezeu ce cere devotament exclusiv. Astfel, Solomon nu şi-a păzit inima îndreptată în exclusivitate către Iehova ca Dumnezeu, pentru că inima este locul afecţiunilor. Obiectul afecţiunilor noastre este, prin urmare, foarte important. Cu toată inima noastră ni se porunceşte să-L iubim pe Iehova ca Dumnezeu, pentru că El este singurul Dumnezeu din veşnicie în veşnicie şi El nu are motive să tolereze nici o rivalitate faţă de afecţiunile unei creaturi faţă de El (Ex. 20:4,5). Iar în ceea ce îi priveşte pe semenii noştri, putem şi trebuie să îi iubim ca pe noi înşine, dar nu trebuie să facem niciodată un dumnezeu din aproapele nostru sau din oricine altcineva. A ne dărui dragostea unui dumnezeu sau unei zeităţi rivale înseamnă moartea noastră ca suflete din mâna lui Iehova. Deoarece El este Izvorul vieţii, cât de important este, atunci, ca noi să ne păzim inimile mai presus de orice trebuie să fie păzit!

[3] Proverbele 19:8 vorbesc despre viaţă ca suflet, atunci când spun: „Cine dobândește inimă își iubește sufletul. Cine păstrează discernământul va găsi binele.” A ne iubi sufletele înseamnă a ne dori să trăim în fericire pentru totdeauna. Aceasta înseamnă demonstrarea iubirii noastre pentru viaţa noastră acum şi mai ales în noua lume a lui Dumnezeu. Dar, pentru a ne menţine în viaţă sufletele, acum, avem deja o inimă. Atunci ce înseamnă expresia „dobândește inimă”? Aici "inimă", aşa cum se arată şi în marginea de jos a *Traducerii lumii noi a Sfintelor Scripturi,* are sensul de „bun motiv,” pentru că inima este sediul, nu numai al afecţiunii, ci şi al motivului. Afecţiunea determină pe cineva să acţioneze. Din moment ce există un proverb care spune că „nebunia este legată de inima unui băiat,” putem vedea că, de la început, inima omenirii este dispusă să meargă greşit şi să aibă îndemnuri rele în conformitate cu dispunerea greşită a afecţiunilor sale. Astfel, devine necesar ca noi să ne setăm afecţiunile pe veşti nobile, superioare, amabile, evlavioase, ca motivele noastre să fie pure, bune şi lipsite de egoism. Dacă vom face acest lucru, atunci ne iubim cu adevărat sufletele, pe noi înşine; pentru că Dumnezeu, care discerne şi judecă inima, va vedea că inimile noastre sunt bune, iubitoare şi nerăbdătoare să-I facă pe plac şi El va face îngrijiri ca viaţa veşnică să fie disponibilă şi pentru noi. De aceea, trebuie să fim atenţi în a discerne care sunt motivele inimilor noastre şi să avem grijă ca acestea să fie corecte, bune şi plăcute lui Dumnezeu. Atunci putem fi siguri că vom găsi bunătate în mâna Lui.

[4] În Proverbele 23:26 omul înţelept îi spune celui căruia îi dă instrucţiuni: „Fiul meu, dă-mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcere în căile mele.” Este aceasta o invitaţie pentru cititorul Proverbelor să facă o dedicare totală lui Iehova Dumnezeu? Nu, aceasta este o invitaţie, un îndemn, pentru persoana căreia i se dă instrucţiune să acorde o atenţie instructorului său, cu toată inima, să îşi pună toată inima să asculte şi să înveţe ce are să-l înveţe instructorul său. El trebuie să-şi stabilească afecţiunea către instrucţiunea pe care i-o dă instructorul său asemenea unui părinte**.** Inima lui, precum şi ochii săi, trebuie să fie îndreptaţi către instructorul său. Ochii lui trebuie să simtă plăcere în căile pe care instructorul său le ia, astfel încât să îşi dorească să-şi copieze

Cuprins

instructorul şi să meargă pe căile lui. În afară de aceasta, inima lui trebuie să fie complet absorbită în instructorul său, astfel încât să-l iubească şi să ia în serios ceea ce spune şi ce recomandă instructorul, mai ales cu privire la ceea ce urmează să discute instructorul. Merită cea mai serioasă consideraţie, o atenţie neîmpărţită, cea mai profundă apreciere. Care anume?

[5] Chestiunea de a mânca şi a bea băuturi alcoolice şi a moravurilor curate. De aceea instructorul continuă să-i spună elevului său asemenea unui fiu: „Fiindcă prostituata este o groapă adâncă şi străina [care trăieşte din prostituţie] este o fântână strâmtă. Cu siguranţă, ea stă la pândă ca un tâlhar şi înmulţeşte numărul bărbaţilor infideli. Ale cui sunt vaiurile? Ale cui sunt supărările? Ale cui sunt certurile? Ale cui sunt rănile fără motiv? Ai cui sunt ochii înceţoşaţi? Ale celor ce stau mult timp la vin, ale celor ce se duc să încerce vinul amestecat.” Cine vrea să păşească pe neaşteptate într-o groapă adâncă? Cine vrea să cadă şi să se rănească într-o fântână îngustă din care nu poate ieşi? Atunci nu cedaţi convingerilor unei femei imorale, o prostituată care este străină de „naţiunea sfântă” a lui Dumnezeu şi care vă va jefui de virtutea voastră, de virginitatea voastră, de trecutul vostru curat, de conştiinţa voastră bună, de inocenţa şi demnitatea voastră de a avea părtăşie cu adunarea sfântă a lui Iehova. De asemenea, cine vrea să devină victima unei sticle sau a unui pahar de băutură alcoolică? Cine vrea să vadă lucruri ireale şi să vorbească încâlcit? Cine vrea să fie nestatornic, asemenea unui marinar pe vârful catargului în inima mării? Cine vrea să devină insensibil la cum unii îi maltratează pe alţii, să le ia mult timp să se trezească în simţuri şi să continue să caute să satisfacă o dorinţă copleşitoare? Atunci nu zăbovi mult la alcool, până la punctul când ai băut în mod necumpătat prea mult. Practică autocontrolul. – Prov. 23:27-35.

[6] Oricine comite adulter nu are un motiv bun faţă de Dumnezeu sau faţă de cel cu care este comisă imoralitatea: „Oricine comite adulter cu o femeie este lipsit de inimă; cine face aşa, îşi pierde sufletul. Va avea parte de rană şi dezonoare şi disprețul nu i se va şterge.” (Prov. 6:32, 33). În afară de ocara pe care şi-o aduce lui însuşi, el aduce ocara asupra adunării lui Iehova şi, prin urmare, trebuie să fie exclus, să fie excomunicat. Chiar dacă el este restabilit după pocăință şi îndreptare, mărturia rea se agaţă de el şi stă împotriva lui, ca un exemplu nedemn de turma lui Dumnezeu. Oricine este înclinat să comită curvie sau care are relaţii cu o prostituată, nu are nici un motiv bun pentru a face aşa ceva. Deci, el se aduce pe sine, intenţionat, în apropierea unei persoane imorale, cu un singur lucru în minte şi este posibil ca el să fie sedus.

[7] Vigilentul Rege Solomon descrie un caz pe care l-a văzut de la fereastra sa: „Am observat printre acei fii un tânăr lipsit de inimă. El trecea pe stradă, la colţul străzii acestei femei şi mergea pe drumul care duce spre casa ei. ... Şi iată că i-a ieşit înainte o femeie în veşminte de prostituată şi cu inima vicleană”. (Prov. 7:6-10). Femeia imorală simte că bărbatul care se pune în faţa ei şi care se expune tentaţiei ei nu are un motiv bun. „Ea s-a aşezat pe un scaun, la intrarea casei sale, [în] locurile înalte ale cetăţii, ca să strige către cei

Cuprins

care trec pe drum, care merg drept înainte pe cărările lor: Cine este fără experienţă să se abată pe aici.” – Prov. 9:14-16.

[8] Atunci, cursul înţelept pe care trebuie să îl luăm este să oferim inima unui instructor, care ne avertizează cu privire la aceste chestiuni vitale. Instructorul nostru măreţ este Iehova Dumnezeu, iar noi ar trebui să acordăm atenţie, cu toată inima noastră, la ceea ce spune El şi cu toată atenţia ochilor noştri. Nu numai că o femeie imorală face apel la cei fără inimă sau fără un motiv bun, dar înţelepciunea pe care o oferă Iehova, ne solicită în aşa fel, încât să poată dobândi un motiv bun, o forţă bună de motivare. Adevărata înţelepciune de la Dumnezeu a pregătit un ospăţ pentru cei care ascultă de ea. Adevărata înţelepciune „și-a trimis slujitoarele ca să strige pe vârful înălţimilor cetății: Cine este fără experienţă, să se abată pe aici. Iar celor lipsiți de inimă le-a zis: Veniţi, hrăniţi-vă din pâinea mea şi beţi din vinul pe care l-am amestecat. Părăsiți-i pe cei fără experienţă şi veți trăi, umblați pe calea priceperii.” (Prov. 9:1-6) Ospătându-ne cu înţelepciune de la Dumnezeu, nu lasă nici o durere, nicio batjocură, nu lasă regrete, ci lasă doar îmbunătăţire şi stabilirea motivelor corecte în inimă. Să primim cu smerenie disciplina înţelepciunii şi astfel să respingem moartea, dar să alegem viaţa cu onoare şi fericire. „Cine fuge de disciplinare își disprețuiește sufletul, dar cel cine ascultă mustrarea dobândeşte inimă. Teama de Iehova este școala înţelepciunii şi înainte de glorie este umilința.” – Prov.15:32, 33.

CUM NE CHEAMĂ ÎN ZIUA DE AZI ÎNŢELEPCIUNEA

[9] Este nevoie de cunoştinţă, înţelepciune şi pricepere pentru a trăi în prezent şi în viitor. Nimeni nu ştie asta mai bine decât Iehova Dumnezeu, care a prevăzut şi care a prezis această zi modernă**.** Prin urmare, ca niciodată înainte, El face ca acum înţelepciunea Lui să strige şi să avertizeze: „Adevărata înţelepciune strigă tare pe stradă. Ea își înalță glasul în pieţele publice. Strigă la capătul străzilor zgomotoase. Își rostește cuvintele la intrările porţilor orașului:

10. „Până când vă va plăcea să fiți fără experienţă, oameni fără experienţă? Până când vă va plăcea batjocura, batjocoritorilor? Până când veți urî cunoștința, oameni fără minte? Întoarceţi-vă şi dați atenție mustrării Mele. Apoi voi face ca spiritul Meu să se reverse peste voi și vă voi face cunoscute cuvintele Mele. Fiindcă strig, dar nu vreți să ascultați, îmi întind mâna, dar nimeni nu-mi dă atenţie, îmi nesocotiți sfatul şi nu-mi acceptați mustrarea, de aceea, și Eu voi râde de nenorocirea voastră, îmi voi bate joc când lucrul de care vă temeţi va veni, când lucrul de care vă temeți va veni ca o furtună, şi nenorocirea va sosi ca o vijelie, când vor veni peste voi necazuri şi timpuri grele. Atunci mă vor chema, dar nu le voi răspunde, mă vor căuta, dar nu mă vor găsi, fiindcă au urât cunoştinţa şi nu au ales teama de Iehova. Nu mi-au urmat sfatul și mi-au disprețuit mustrarea. De aceea, vor mânca rodul căilor

Cuprins

lor, şi se vor sătura cu planurile lor. Căci pe cei fără experienţă îi va ucide răzvrătirea lor şi pe cei fără minte nepăsarea lor. Dar cel ce mă ascultă va locui în siguranţă şi frica de nenorocire nu-l va tulbura." – Prov. 1:20-33.

11 În ziua de azi, oamenii sunt îngroziţi de o catastrofă mondială, catastrofă pe care ei au adus-o cu propriile lor mâini, folosind toate metodele moderne de război. Profeţia lui Isus care prezicea dovezile că am intrat în „timpul sfârşitului" acestei lumi a descris condiţia lovită de frică din ziua de azi: „Oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământul locuit." (Luca 21:25, 26). Cu toate acestea, înţelepciunea lui Dumnezeu ştie că va veni catastrofa mondială, nu doar din mâna distructivă a omului şi a demonilor, ci prin lupta dreaptă a Dumnezeului Cel Atotputernic, împotriva organizaţiei mondiale a lui Satan, din cer şi de pe pământ, şi că va fi mult mai rău decât îşi pot imagina inimile oamenilor panicaţi.

12 Astfel înţelepciunea lui Dumnezeu, ca expresie a milei Sale iubitoare, strigă acum, înainte să fie prea târziu, luând poziţia în care să întâlnească oameni, mulţi oameni, pentru a da cel mai mare avertisment – pe trotuare, în pieţe publice, la intersecţii de artere aglomerate, la intrările tuturor facilităţilor moderne ale oraşelor. Cum face această calitate divină a înţelepciunii, înţelepciunea lui Dumnezeu, acest lucru? Prin faptul că este întrupată în cei ce i s-au dedicat lui Iehova, Dumnezeul Cel Preaînalt şi care au dobândit cunoştinţă despre El şi scopurile Sale, şi care au devenit plini de înţelepciunea Lui, acţionând în conformitate cu sfatul Cuvântului Său şi poporului Lui organizat. Ei L-au imitat pe Isus Cristos, care este înţelepciunea personificată a lui Dumnezeu, şi au plecat mai departe şi continuă să meargă mai departe să predice mesajul scris al lui Dumnezeu „public şi din casă în casă." (Faptele 20:20). Ei nu şi-au limitat închinarea lor la Iehova Dumnezeu doar la a se întâlni la Sălile Împărăţiei. Ei merg mai departe de la aceste centre de serviciu, cu un mesaj pe buze şi cu mesajul tipări în mâinile lor. Ei au încercat să ajungă la oameni în casele lor, pe străzi şi în locuri publice aglomerate. Fără frică, ei şi-au ridicat vocile şi au întins mâinile cu literatura Împărăţiei, invitând oamenii la sărbătoarea spirituală şi avertizându-i să fugă la singurul loc de refugiu din faţa furtunii ce dă năvală a războiului universal, Armaghedonul.

13 Din 1919, atunci când martorii lui Iehova şi-au revenit în urma dezorganizării din Primul Război Mondial, înţelepciunea lui Dumnezeu, exprimându-se pe sine prin intermediul lor, s-a făcut auzită prin din ce în ce mai mulţi vestitori ai Împărăţiei lui Dumnezeu, ai zilei răzbunării Sale, în din ce în ce mai multe ţări, cu o intensitate crescândă şi cu o pătrundere din ce în ce mai adâncă printre oameni. Sute de mii de oameni au răspuns şi spiritul înţelepciunii a clocotit în ei pentru a le face cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-i înveseli şi pentru a deveni părtaşi la proclamarea ulterioară a Cuvântului Său. Dar majoritatea locuitorilor pământului au continuat să refuze să asculte şi să accepte mâna ajutătoare a înţelepciunii. Deja chinul dureros şi zilele din ce în ce mai grele au venit asupra lor. Ei strigă după înţelepciune

Cuprins

pentru a face faţă înrăutăţirii situaţiei, dar înţelepciunea lui Dumnezeu refuză să facă orice compromis cu înţelepciunea acestei lumi. Ei îşi bat joc de avertismentul că Armaghedonul este războiul lui Dumnezeu şi astfel nu arată nici o frică de Iehova, care este începutul cunoştinţei şi al înţelepciunii. Neexperimentaţi cu toate hotărârile distructive descrise în Sfintele Scripturi şi continuând prosteşte, ca fiare fără raţiune, pe calea lor degajată, ei refuză să renunţe la înţelepciunea acestei lumi în favoarea înţelepciunii lui Dumnezeu şi să urmeze sfatul Lui. Ei cad, se leapădă de credinţă, din ce în ce mai departe de Dumnezeu.

[14] Această cale de acţiune îi va ucide dintr-o dată, da, îi va distruge dincolo de orice speranţă sau posibilitate de a învia din morţi, sub Împărăţia lui Dumnezeu. Când războiul lui Dumnezeu va izbucni asupra lor, cu o rapiditate asemenea unui hoţ, şi îşi vor vedea sfârşitul venind cu repeziciune peste ei, din mâna dreaptă a lui Dumnezeu, atunci vor striga. Dar înţelepciunea, la rândul ei, o să râdă şi o să-şi bată joc de ei şi ei vor fi obligaţi atunci să realizeze că până la urmă nu au fost atât de deştepţi, ci au dovedit că sunt proşti. Cu ei se vor împlini Proverbele: „Comorile celui rău nu sunt de nici un folos, dar dreptatea salvează de la moarte. Celui rău i se întâmplă chiar lucrul care-l înspăimântă, dar dorinţa celor drepți va fi îndeplinită. Când trece furtuna, cel rău nu mai este … Cel drept nu se va clătina niciodată, dar cei răi nu vor rămâne pe pământ.” (Prov.10:2, 24, 25, 30) „Calul este pregătit pentru ziua luptei, dar salvarea este a lui Iehova.” (Prov. 21:31) „Avuțiile nu sunt de nici un folos în ziua mâniei, dar dreptatea salvează de la moarte.” (Prov. 11:4) „Casa celor răi va fi nimicită, dar cortul celor drepți va înflori.” –Prov. 14:11.

[15] Mai ales de când martorii lui Iehova au înţeles, în 1925, că bătălia de la Armaghedon nu este o perioadă de anarhie internaţională pe pământ, ci este războiul lui Iehova împotriva întregii organizaţii a lui Satan, demonice şi umane, ne-am dat seama de marea noastră responsabilitate cu privire la omenire, care este ameninţată de o distrugere veşnică în acest război universal. Prin proclamarea conştientă a mesajului lui Dumnezeu, chiar şi în faţa urii şi persecuţiei lumii întregi, noi trebuie să ascultăm de Proverbele 24:11, 12: „Scapă-i pe cei ce sunt duşi la moarte, oprește-i pe cei ce merg, clătinându-se, la măcel! Dacă ai spune: "Iată că noi n-am ştiut! Oare nu va observa acest lucru Cel ce cântărește inimile? Și Cel ce veghează asupra sufletului tău nu ştie şi nu-i va plăti el omului pământean după faptele lui?” În semn de apreciere că am fost făcuţi străjeri, trebuie să strigăm din turnul de veghere sau să predicam de pe acoperişul caselor, ca să spunem așa, pentru că nu vrem ca sângele celor distruşi în Armaghedon să fie pus pe seama neglijenţei noastre timide şi a indiferenţei noastre egoiste. (Ezec. 33:1-7; Mat. 10:26, 27). Rămăşiţa unsă a urmaşilor lui Cristos, clasa „servului credincios şi înțelept”, şi-a extins gândirea doar de la a se salva pe ei înşişi pentru cer. Ei au luat în considerare „marea mulţime” de „alte oi” ale Păstorului Cel Bun şi s-au interesat ca ele să fie cruţate, prin Armaghedon, în noua lume a lui Dumnezeu.

Cuprins

[16] La rândul lor, acele "alte oi", deja adunate de către Păstorul cel Bun, s-au interesat de salvarea altor oi încă pierdute şi rătăcite şi s-au alăturat în lucrarea de vânătoare şi strângere a rămăşiţei unse. Şi ei au devenit martori ai lui Iehova, ştiind bine Proverbul (14:25): „Un martor adevărat scapă suflete, dar un martor înşelător spune numai minciuni." Deci, ei predică adevărul lui Dumnezeu, indiferent de modul în care înşelătorii din Creştinătate se plâng şi se opun.

[17] Acest efort de a ajuta la salvarea altora înseamnă salvarea noastră. Prin cultivarea de către noi a câmpului umanităţii, rezultă o recoltă îmbucurătoare, mulţumitoare, de oameni salvaţi: „Cine îşi cultivă pământul se va sătura cu pâine, dar cine umblă după lucruri de nimic este lipsit de inimă (motiv bun)." (Prov. 12:11, *margine)* „Pământul arat al celor nevoiaşi dă multă hrană, dar sunt oameni care pier din lipsă de judecată." (Prov. 13:23) „Orice osteneală aduce foloase, dar vorbele goale ale buzelor nu duc decât la lipsuri." (Prov. 14:23). Trebuie să existe trudă şi nu simple cuvinte. (Prov. 3:27, 28) Noi trebuie să mergem mai departe la oameni şi să îi invităm la apa vieţii şi să le oferim hrană spirituală: „Sufletul generos se va îngrăşa şi cine îi udă din belşug pe alţii va fi şi el udat din belşug. Pe cel ce reține cerealele îl blestemă poporul, dar pe capul celui ce permite să fie cumpărate este binecuvântare." Deci, trebuie să continuăm să lăsăm oamenii să aibă mesajul tipărit cu o contribuţie făcută de ei, ca şi mai multă literatură să fie publicată şi distribuită altora. (Prov. 11:25, 26). Astfel, toţi sărbătorim împreună cu înţelepciune, acum, cu scopul de a „continua să trăim." Prov. 9:1-6.

[18] Înţelepciunea divină va supravieţui bătăliei Armaghedonului. Cei care dobândesc acum înţelepciune, înainte de Armaghedon, şi sunt ghidaţi de către aceasta cu pricepere, vor supravieţui şi vor fi privilegiaţi să folosească înţelepciunea în noua lume a lui Iehova. „Fiindcă cei drepţi vor locui pe pământ şi cei ireproşabili vor rămâne pe el. Dar cei răi vor fi nimiciţi de pe pământ, iar cei neloiali vor fi smulşi de pe el." (Prov. 2:21, 22). Cât de recomandabil este să dobândim acum înţelepciune! „Fericit este omul care mă ascultă, stând zi de zi treaz la porțile Mele, veghind lângă stâlpii intrărilor Mele. Căci cel ce mă găsește, găsește viaţa şi va căpăta bunăvoinţa lui Iehova." – Prov. 8:34, 35.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este important în aceste zile moderne să ne păzim atât literal cât şi spiritual?
2. (a) În ce fel nu şi-a păzit Solomon inima, necontinuând s-o ţină îndreptată, în exclusivitate, către Iehova ca Dumnezeu? (b) Cu ce anume suntem sfătuiţi să-L iubim pe Dumnezeu, în felul acesta cerându-ne să facem ce anume pentru aceasta?

Cuprins

3. (a) Ce înseamnă să ne iubim sufletul? (b) Ce înseamnă expresia „dobândeşte inimă”, şi prin urmare, ce trebuie să căutăm să discernem ca să găsim binele?
4. Ce vrea să spună învăţătorul la Proverbele 23:26, când îi cere fiului să-i dea inima şi să-şi lase ochii să-şi găsească plăcere în căile învăţătorului?
5. La ce anume din Proverbele 23:27-35 vrea învăţătorul să dea o atenţie completă elevul?
6. Cum se întâmplă că cel care comite adulter cu o femeie este fără inimă, şi care sunt consecinţele pentru el, în adunare?
7. Ce astfel de caz descrie pentru noi regele Solomon, deoarece l-a văzut de la fereastra sa?
8. (a) Care este, atunci, calea corectă de acţiune pe care trebuie s-o urmăm faţă de adevăratul nostru învăţător? (b) Nu doar femeia imorală, ci mai cine strigă pentru cei fără inimă, şi de ce trebuie să sărbătorim cu acesta?
9,10. (a) Ce lucruri sunt necesare pentru a trăi acum şi în viitor şi astfel ce face Iehova să se strige? (b) Ce anume strigă acesta, aşa cum este arătat în Proverbele 1:20-23?
11. De ce se tem astăzi oamenii, însă ce cunoaşte înţelepciunea lui Dumnezeu că va veni peste ei?
12. Unde strigă astăzi înţelepciunea lui Dumnezeu şi cum face aceasta aşa?
13. Cine a răspuns la strigătul ce se intensifică al înţelepciunii, însă ce cale de acţiune ia majoritatea locuitorilor pământului?
14. Ce va face pentru ei această cale de acţiune, ce va face înţelepciunea, la rândul ei, şi ce proverbe se vor împlini cu ei?
15. Faţă de cine am realizat că avem responsabilitate, în special din 1925 încoace, şi astfel cum am arătat că trebuie să ascultăm de Proverbele 24:11,12?
16. Ce fac celelalte oi adunate deja, la rândul lor, şi astfel ce au devenit ele?
17. Care este rezultatul cultivării de către noi a terenului omenirii, din punct de vedere spiritual, şi astfel de ce ne bucurăm noi toţi?
18. Ce va supravieţui bătăliei Armaghedonului şi astfel ce este recomandabil să dobândim acum şi de ce?

Întrebări de la cititori

• Iată ce scrie în versiunea *King James* sau în versiunea *Autorizată* a Bibliei la Apocalipsa 13:1: „Am stat pe nisipul mării, şi am văzut o fiară ieşind din mare.” Însă, în *Traducerea Lumii Noi,* Ioan nu e înfăţişat stând pe malul mării. Aici scrie: „Şi el s-a oprit pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară.” De ce? – F.H., Statele Unite

În *Traducerea Lumii Noi,* la Apocalipsa 13:1 scrie „Şi el s-a oprit pe nisipul mării” deoarece, după cum scrie în prefaţa acestei versiuni, textul în limba greacă pe care s-a bazat această traducere e cel al lui Westcott şi Hort, care se apropie cel mai bine de originalul din limba greacă. În varianta oferită

Cuprins

de Westcott şi Hort, apare pronumele impersonal, care se referă la balaurul din cer, despre care e vorba în capitolul 12, mai degrabă decât pronumele personal care se referă la apostolul Ioan. În cel mai vechi manuscris în limba greacă apare aceeaşi referire, pe lângă şi mai vechiul papirus în limba greacă Nr. P-47, ce datează din secolul al III-lea d.H.

Alte traduceri moderne recunosc faptul că balaurul şi nu Ioan e cel care stă pe malul mării. În *Versiunea Standard Revizuită* scrie: „El stătea pe nisipul mării", această propoziţie fiind pusă la sfârşitul versetului 17 din capitolul 12. *Confraternitatea* catolică şi traducerile catolice ale lui Knox folosesc această propoziţie în versetul 18 din capitolul 12, în prima variantă scriind: „El stătea pe nisipul mării", iar în cea de-a doua scriind. „El stătea aşteptând pe plajă."

• În tabelul cu date istorice remarcabile de la sfârşitul cărţii *Ceruri noi şi un pământ nou* scrie că Avraam s-a născut în anul 2018 î.Cr., citându-se din Geneza 11:26: „Când Terah avea 70 de ani, i s-au născut Avraam, Nahor şi Haran." Nu se dovedeşte astfel că Terah avea 70 de ani atunci când s-a născut Avraam? Din moment ce Terah avea 70 de ani în anul 2078 î.Cr., nu acela ar fi, de fapt, anul naşterii lui Avraam? – M.B., Statele Unite

Pe când se afla încă în Ur, Iehova i-a cerut lui Avraam să se mute într-o ţară pe care i-o va arăta Dumnezeu. El a plecat spre acest ţinut, Canaan, însoţit de Terah, tatăl său. Ajungând în Haran, au poposit acolo o vreme, unde Terah a murit la vârsta de 205 ani. Atunci, Avraam avea 75 de ani, conform relatării biblice. (Gen. 11:32; 12:4) Aceasta înseamnă că Terah avea 130 de ani când s-a născut Avraam şi nu 70 de ani. E adevărat că Terah a început să aibă copii de la vârsta de 70 de ani, la fel cum e adevărat că Avraam este numit primul din cei trei, dar aceasta nu dovedeşte neapărat că el a fost primul din cei trei născuţi. A susţine acest lucru înseamnă a contrazice Biblia când ea arată că Avraam avea 75 de ani atunci când a murit tatăl său, la vârsta de 205 ani. Datorită importanţei sau credincioşiei lor, alţii au fost enumeraţi primii într-o listă a urmaşilor, chiar dacă nu erau primii născuţi. În înregistrarea despre fiii lui Avraam, numele lui Isaac apare înaintea lui Ismael, fiul mai mare: „Fiii lui Avraam au fost Isaac şi Ismael." (1 Cron. 1:28). De asemenea, Sem e enumerat primul dintre fiii lui Noe, dar dovezile arată că Iafet a fost întâiul născut al lui Noe. Aşadar, enumerarea copiilor nu e făcută mereu în funcţie de vârstă, aşa cum ştim că nu a fost nici în cazul fiilor lui Terah, după cum ne arată şi alte texte biblice.

Esența cuvântului Tău este adevăr și toate hotărârile tale judecătorești drepte sunt veşnice. – Ps. 119:160.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce mulți adulți sunt asemenea unor copii? P. 643, parag. 4.

De ce salvarea presupune mai mult decât credință? P. 645, parag. 2.

Ce lucrare a considerat Isus că este mai importantă decât vindecarea celor bolnavi și hrănirea celor săraci? P. 647, parag. 2.

Cine, în primul rând, în vechime, își înmormânta morții în catacombe? P. 649, parag. 3.

De ce primii creștini puteau găsi, în general, siguranță în catacombe? P. 650, parag. 4.

Unde a răsplătit un ziar o femeie pentru că a atacat un slujitor creștin? P. 654, parag. 1.

De unde vine înțelepciunea care duce la viață fără sfârșit? P. 657, parag. 2.

A cui înțelepciune se găsește în cartea Proverbele? P. 658, parag. 4.

Ce este secretul adevăratei înțelepciuni? P. 658, parag. 5.

Ce acțiune restrictivă trebuie să aibă cunoștința? P. 662, parag. 16.

Ce greșeală gravă a făcut regele Solomon? P. 665, parag. 2.

Cum strigă astăzi un avertisment înțelepciunea lui Dumnezeu? P. 668, parag. 12.

De ce primii fii născuți ai unui om nu sunt întotdeauna enumerați primii în Biblie? P. 671, parag. 5.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 NOIEMBRIE 1957 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ECLESIASTUL VORBEŞTE DESPRE LUCRĂRI ZADARNICE ŞI VALOROASE - Pag. 827

DECĂDEREA TINERETULUI MODERN - Pag. 838

IDENTIFICAREA LUI MESIA - Pag. 840

DIOCLEŢIAN A ÎNCERCAT SĂ DISTRUGĂ CREŞTINISMUL - Pag. 844

POZIȚIA CELUI ÎNTEMNIȚAT ADUCE ROADE - Pag. 847

AJUTORUL LUI IEHOVA ȘI SOCIETATEA LUMII NOI - Pag. 848

LUCRĂRI VREDNICE ALE CELOR ADUNAȚI - Pag. 853

„COCHETÂND CU CREŞTINISMUL” - Pag. 859

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 860

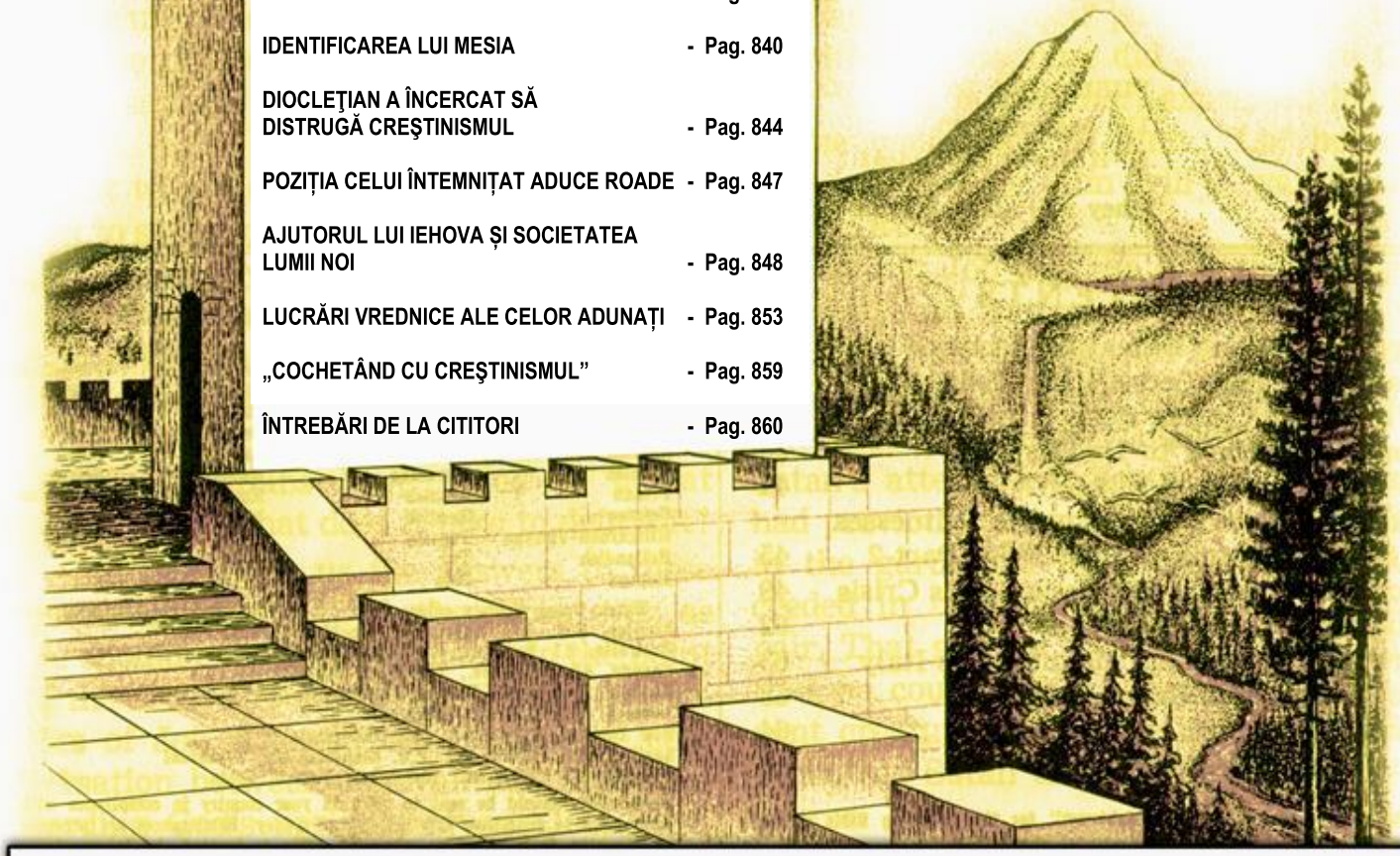

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

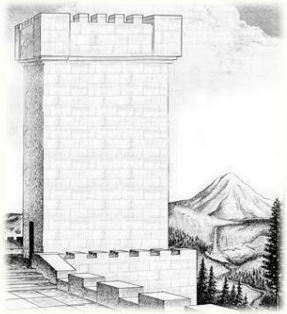

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1957 **Nr 22**

ECLESIASTUL

VORBEŞTE DESPRE LUCRĂRI ZADARNICE ŞI VALOROASE

"Teme-te de adevăratul Dumnezeu şi respectă poruncile lui, fiindcă aceasta este datoria omului." – Ecl. 12:13

DE LA încheierea Primului Război Mondial, din anul 1918, liderii politici şi armatele tuturor naţiunilor au experimentat o strângere, o adunare, în "locul numit în limba evreiască, Armaghedon." (Apoc. 16:14, Ezec. 38:7,13, *AV*). A fost, de asemenea, o mare strângere, o întrunire mondială, într-un loc cu adevărat lipsit de orice pericol, a femeilor şi bărbaţilor iubitori de pace. Aceştia alcătuiesc deja o adunare ce se extinde pe întregul pământ, iar zilnic mulţi alţii li se alătură. În această tulburată perioadă de la Primul Război Mondial ei au văzut din ce în ce mai multe dovezi că această lume, sau acest sistem, nu are nici un viitor şi că îşi va găsi sfârşitul în conflictul universal de la Armaghedon. Ei apreciază cât de zadarnice şi nevaloroase sunt lucrările oamenilor în sprijinirea acestei lumi vechi. Ei nu mai vor să-şi irosească viaţa alergând zadarnic. Ei doresc de acum înainte să-şi petreacă viaţa cu lucrări valoroase, care le pot dărui bucurie şi satisfacţie şi să facă binele ce nu va fi distrus odată cu venirea Armaghedon-ului, ci va trece într-o lume nouă, strălucitoare. Toţi făptuitorii de lucrări valoroase se adună datorită unei puteri diferite faţă de aceea ce manipulează această lume. Liderii şi armatele lor se adună la Armaghedon, prin influenţa demonilor, sub controlul lui Satan Diavolul. Bărbaţii şi femeile ce înfăptuiesc lucrări demne de noua lume dreaptă şi paşnică sunt adunaţi de un înţelept eclesiast, cu teamă de Dumnezeu, care îi instruieşte şi îi ghidează în lucrări valoroase.

[2]Cine este acest eclesiast? Este posibil să îl cunoaştem. El a fost preumbrit cu mult timp în urmă de către cel mai înţelept conducător al vremurilor antice, Regele Solomon, cel ce a domnit timp de 40 de ani în oraşul Ierusalim. Cu o mie de ani înaintea erei creştine, Regele Solomon a scris o carte cu ajutorul înţelepciunii mai mari decât cea a omului, carte cunoscută sub numele de Eclesiastul. În deschiderea acestei cărţi el vorbeşte despre sine în calitate de eclesiast, sau convocator, spunând: "Cuvintele convocatorului, fiul lui David,

Cuprins

regele din Ierusalim. Deşertăciunea deşertăciunilor! a spus convocatorul, ‚deşertăciunea deşertăciunilor'! Totul este deşertăciune! Eu, convocatorul, am devenit rege peste Israel, la Ierusalim." (Ecl. 1:1,2,12) De fapt, numele cărţii, în limba în care Regele Solomon a scris, este *Qo-hel'eth,* ce înseamnă "eclesiastul". Este adevărat că în limba ebraică *Qo-hel'eth* este de gen feminin, dar la fel este şi cuvântul ce semnifică "înţelepciune"; şi totuşi, Regele Solomon, prin înţelepciunea primită de la Dumnezeu, a fost un simbol al acesteia, ca şi cum ar fi fost înţelepciunea personificată. Mai mult de atât, Cel preumbrit de Regele Solomon în zilele înţelepciunii Sale este chiar remarcabila personificare a înţelepciunii cereşti. – Prov. 8:12,22-31.

[3]În ce fel a fost Regele Solomon un eclesiast şi ce a făcut el ca şi convocator? El a fost un strângător al oamenilor, al poporului său, al supuşilor săi, şi al oamenilor prietenoşi şi cu bunăvoinţă. El i-a unit pe toţi aceştia pentru a se închina Dumnezeului păcii şi al fericirii, Iehova. Timp de şapte ani şi jumătate, Solomon a fost preocupat de clădirea unui minunat templu, în numele lui Iehova, în Ierusalim, templul fiind gata în cel de-al unsprezecelea an al domniei sale. Toţi cei doritori au fost chemaţi şi adunaţi pentru consacrarea acestui templu de închinare. Istoria spune despre acestea: "Atunci Solomon i-a strâns la Ierusalim pe bătrânii lui Israel şi pe toate căpeteniile triburilor, pe capii caselor părinteşti ale fiilor lui Israel, ca să urce arca legământului lui Iehova din cetatea lui David, adică din Sion. Apoi preoţii au adus arca legământului lui Iehova înăuntru, la locul ei, în încăperea preasfântă a casei, în Sfânta Sfintelor, sub aripile heruvimilor." (1 Regi 8:1,6; 2 Cron. 5:2,7) Astfel şi-a adunat Solomon supuşii în templul lui Iehova de curând încheiat şi şi-au început închinarea la Dumnezeu, în locul unde şi-a pus numele.

[4]Ca şi convocator al poporului său, Solomon a lucrat la bunăstarea lor, să-i conducă spre închinarea lui Dumnezeu cu care au făcut un legământ naţional sau o înţelegere solemnă de a-L iubi, venera şi servi. Mai târziu, scriind cartea Eclesiastului, el se referă la sine ca fiind *Qo-hel'eth* sau "eclesiastul". Acest nume l-a luat nu numai pentru că şi-a adus împreună, în consacrarea noului templu, poporul şi pe însoţitorii lor cu bunăvoinţă, ci şi pentru că prin noua sa carte a căutat unirea poporului său împotriva neroditoarelor şi zadarnicelor lucrări ale acelei lumi, a căutat unirea poporului său în înfăptuirea de lucrări demne de Dumnezeul căruia I s-au dedicat ca naţiune. Scopul cărţii numite *Qo-hel'eth* a fost ferirea poporului lui Dumnezeu de cădere sau revenirea de pe urma căderii, în urmărirea materialisă a acestei lumi. Acest fapt este confirmat în ultimul capitol al cărţii sale, unde spune: "Deşertăciunea deşertăciunilor! a spus convocatorul. Totul este deşertăciune! Pe lângă faptul că a devenit înţelept, convocatorul a continuat şi să-i înveţe pe oameni cunoştinţa; el a meditat şi a cercetat atent şi a pus în ordine multe proverbe. Convocatorul s-a străduit să găsească cuvinte plăcute şi să scrie întocmai cuvintele adevărului." (Ecl. 12:8-10) Ne găsim astăzi mai aproape de Iehova Dumnezeu şi de o mai plăcută apreciere a serviciului Său valoros cu ajutorul

Cuprins

unui studiu al cărţii *Qo-hel'eth* şi a proverbelor scrise cu cuvinte atât de bine alese, puse într-o exprimare corectă a adevărului.

[5]Cu toate acestea, astăzi avem nu numai cartea *Qo-hel'eth,* pe care traducătorii greci au numit-o greşit Eclesiastul, ci avem şi un Convocator mai mare decât Regele Solomon. El este Domnul Isus Cristos care a fost preumbrit de Regele Solomon. Era foarte important ca oamenii să ia aminte la cuvintele lui Isus Cristos când acesta a fost pe pământ, căci, aşa cum a spus şi el:" "Regina sudului va fi sculată din morţi la judecată împreună cu această generaţie şi o va condamna; pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon, dar iată că aici este unul mai mare decât Solomon." (Mat. 12:42). În zilele noastre este și mai important să-L ascultăm pe Isus Cristos, care este în cer, domnind la dreapta Tatălui Ceresc, Iehova Dumnezeu. Noi suntem generația de oameni care trăieşte în "timpul sfârşitului" acestei lumi vechi. Dovezile vizibile că El domnește acum sunt din ce în ce mai numeroase, pe zi ce trece, începând cu 1914. Suntem într-o perioadă a judecăţii, nu numai a adunării celor sfinţi, pentru care Isus Cristos este Cap, ci şi a naţiunilor acestei lumi, care se adună pe câmpul de luptă al Armaghedonului.

[6]Exemplul fidel al reginei de la miazăzi, din Seba, ne va condamna, astăzi, dacă nu apreciem că Mai Marele Solomon este în cer şi dacă nu venim la El pentru a învăţa din înţelepciunea Sa şi din lucrările Sale evlavioase. Ea, nefiind din poporul evreu, era mai vrednică decât majoritatea evreilor din timpul lui Isus, pentru că l-a preţuit pe Solomon. Este ea mai vrednică decât suntem noi astăzi? Cu siguranţă este, dacă nu recunoaştem pe Cel ce se află aici, care este mai mare decât Regele Solomon. O mulțime mare de oameni cu bunăvoință, prefigurați de regina din Seba, sunt adunaţi astăzi de Convocator, Isus Cristos, ca El să poată fi Păstorul regal al acestor "alte oi". El face acest lucru de când i-a strâns pe cei rămași pe pământ din "mica turmă", adunarea de 144 000 de oi, a căror Căpetenie cerească este chiar El. El îi adună de partea împărăției lui Dumnezeu şi la templul spiritual al închinării lui Dumnezeu pe toţi aceia ce îl urmează precum oile în această zi. Cu privire la aceasta, este scris: "Ca să-i adune în unitate pe copiii lui Dumnezeu care sunt răspândiți." - Ioan 11:52; Apoc. 7:1-17; Ioan 10:16.

Cuprins

„TOTUL ESTE DEȘERTĂCIUNE”

[7]Apostolul Pavel scrie adunării sub Regele Isus Cristos: "Iubiţii mei fraţi, fiţi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, știind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică." (1 Cor. 15:58). Dar chiar de la începutul cărţii Eclesiastului Regele Solomon strigă: "Deșertăciunea deșertăciunilor! Totul este deșertăciune!" (Ecl. 1:2). Acum, dacă Regele Solomon este un tip profetic al Regelui Isus Cristos, de ce vorbește astfel? Regele Solomon nu se referea prin aceste cuvinte la lucrarea de slujire a lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui Său uns. El nu a inclus aceasta în expresia răstită "tot". Prin "tot" el se referea la tot ce ia în calcul, tot ce arată direct în cartea sa, dând exemplu după exemplu. Aceste lucruri ţin de lumea aceasta, nu de împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerurilor, ca va domni pentru totdeauna în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu. Ca rege numit al lui Dumnezeu, ce stă pe "tronul lui Iehova" şi care a cerut înţelepciune lui Dumnezeu pentru a judeca poporul lui Iehova, Solomon a fost într-o poziție foarte favorabilă de a studia comportamentul şi activitățile oamenilor, chiar şi a le testa pentru sine. El însuşi ne spune:

[8]"Eu, convocatorul, am devenit rege peste Israel, la Ierusalim. Mi-am îndreptat inima să caut şi să cercetez înţelepciunea a tot ce s-a făcut sub ceruri – îndeletnicirea chinuitoare pe care le-a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor. Am văzut toate lucrările care se făceau sub soare şi iată că totul era deșertăciune și goană după vânt. Nimic din ce mi-au cerut ochii nu m-am reținut să le dau. Nu mi-am oprit inima de la nici un fel de veselie, căci inima mi se bucura de toată truda mea şi aceasta mi-a fost partea din toată truda mea. Şi m-am îndreptat spre toate lucrările pe care le făcuseră mâinile mele, şi spre truda cu care mă trudisem şi iată că totul era deșertăciune și goană după vânt şi nimic nu era de folos sub soare. Nimic nu este mai bun pentru om decât să mănânce, să bea, şi să-și bucure sufletul cu ce este bun din truda lui. Am văzut că și aceasta vine din mâna Adevăratului Dumnezeu (Iehova *Versiunea Syriac; Targum*]. Fiindcă cine mănâncă şi bea mai bine decât mine?" Ecl. 1:12-14; 2:10,11,24,25.

[9]Când spune că încercarea personală a diferitelor lucruri a demonstrat că "totul este deșertăciune și goană după vânt", Regele Solomon nu vorbea despre clădirea templului lui Iehova de pe muntele Moria, din Ierusalim. Acesta a fost cel mai măreţ lucru făcut de el. El nu-l menționează când spune despre vastele lucrări ale sale, casele construite de el, viile plantate, grădinile şi parcurile făcute, iazurile pentru irigaţii, numărul mare de servitori şi servitoare ce le-a căpătat, căci toate acestea au fost, după cum spune el "pentru mine" şi nu pentru Iehova Dumnezeu şi închinarea Sa. Acestea erau lucruri pe care Regele Solomon a văzut pe alţi oameni implicându-se în ele, încercând să se bucure de ele, dar nici un alt om la acea vreme nu a construit un templu în numele lui Iehova Dumnezeu, cum a făcut Regele Solomon. Prin construirea

Cuprins

acestui templu el nu a copiat pe nimeni şi nici nu a testat ceea ce făceau alți oameni. Aceasta, cea mai mare lucrare de construcție, nu era „deșertăciunea deşertăciunilor”, căci construirea templului de către Solomon a fost prezisă de Dumnezeu şi a fost realizată cu ajutorul şi îndrumarea lui Dumnezeu. De asemenea, acesta a servit scopului lui Iehova, pentru cât timp El a ales să folosească acest templu material ca tip al mai marelui templu spiritual. (2 Sam. 7:12,13; 1 Regi 8:15-21) Astfel, nu era în mintea sa templul şi închinarea dreaptă a lui Dumnezeu când a spus că totul este deșertăciune și goană după vânt; nici noi nu trebuie să avem aceasta în minte.

[10]Iehova Dumnezeu, Creatorul, doreşte ca ale lui creaturi omeneşti să fie fericite şi să se bucure de viaţă pe pământ. Acesta este darul Lui pentru noi, dacă îl vom accepta. Iată cum îndreaptă Regele Solomon atenția spre acest dar al lui Dumnezeu: "Am înțeles că nimic nu este mai bun pentru ei decât să fie veseli şi să facă binele în viață, şi ca orice om să mănânce, să bea şi să se bucure de truda lui. Acesta este darul de la Dumnezeu." Tot el mai spune: "Iată cel mai bun lucru pe care l-am văzut şi care este plăcut: Omul să mănânce, să bea şi să se bucure de truda cu care se trudește sub soare, în toate zilele vieții pe care i-a dat-o adevăratul Dumnezeu, căci aceasta îi este partea. Omului căruia i-a dat bogăţii şi bunuri, adevăratul Dumnezeu i-a îngăduit și să mănânce din ele, să-şi ia partea şi să se bucure de truda lui. Acesta este darul lui Dumnezeu. Căci omul nu-și va aminti prea des de zilele vieţii lui, fiindcă adevăratul Dumnezeu îl ține ocupat cu bucuria inimii lui." De asemenea: "Și am lăudat veselia, pentru că oamenii nu au nimic mai bun sub soare decât să mănânce, să bea şi să fie veseli şi aceasta să îi însoţească în truda lor, în toate zilele vieţii lor, pe care le-a dat-o adevăratul Dumnezeu." – Ecl. 3:12,13; 5:18-20; 8:15.

[11]Acum ne putem bucura de acest „dar al lui Dumnezeu” ca supuși credincioşi şi ascultători ai Regelui domnitor Isus Cristos, Convocatorul, acţionând în conformitate cu înţelepciunea cerească pe care El o împarte celor smeriți şi dornici de învăţătură. De ce a spus, atunci, Solomon că a căutat să exploreze și să câştige înţelepciunea în legătură cu "îndeletnicirea chinuitoare pe care le-a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor? Oare nu se contrazice el prin asta? Nu! Atunci cum a dat Dumnezeu o "îndeletnicire chinuitoare" şi cui?

[12]Însuşi Solomon explică aceasta, spunând: "Iată doar ce-am aflat: Adevăratul Dumnezeu i-a făcut pe oamenii drepți, dar ei au născocit multe alte planuri." (Ecl. 7:29). Acum aproape 6000 de ani, în grădina Eden, Iehova Dumnezeu l-a creat pe Adam corect, perfect, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu cel perfect. El i-a mai dăruit lui Adam o nevastă. Ispitiți de Şarpele original, Satan Diavolul, ei au căutat alte planuri pentru a fi „înţelepţi ca Dumnezeu”, fără de moarte. Când Iehova Dumnezeu a distrus vechea lume, prin potopul din zilele lui Noe, el a salvat o familie cinstită, Noe şi soţia sa, şi cei trei fii ai lor căsătoriţi, pentru ca omenirea să aibă un nou început în dreptate şi evlavie. Dar, cu trecerea timpului, omenirea a căutat multe planuri ce sunt în opoziție cu voința şi poruncile lui Dumnezeu. Din acest motiv,

Cuprins

pentru a-şi executa judecata împotriva omenirii păcătoase şi înstrăinate Dumnezeu le-a dat ce s-a dovedit a fi dezastruos în vieţile lor egoiste. El i-a spus lui Adam că pedeapsa păcatului va fi moartea; iar când Adam a păcătuit, sentinţa morţii a fost atât pentru el cât şi pentru urmaşii lui nenăscuţi. (Gen. 2:16,17; Rom. 5:12). Şi astfel au început să moară ca fiarele pământului.

[13]Solomon a spus: "Și am zis în inima mea că adevăratul Dumnezeu îi cerne pe fiii oamenilor, ca ei să vadă că sunt ca animalele. Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au acelaşi sfârșit. Cum moare unul, așa moare şi celălalt; toți au același spirit și omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deşertăciune. Toţi se duc în acelaşi loc. Toți au venit din țărână și toți se întorc în țărână. Cine ştie dacă spiritul fiilor oamenilor se duce în sus și dacă spiritul animalelor se duce în jos, în pământ?" – Ecl. 3:18-21

NENOROCIRI

[14]Moartea este o nenorocire, dar Adam s-ar fi putut salva pe el şi pe noi, urmaşii lui, de la aceasta prin frica de Dumnezeu şi prin respectarea poruncii Lui. Moartea e un duşman. (1 Cor. 15:26), dar Adam ne-ar fi putut feri de ghearele acestui duşman, rămânând prietenul lui Dumnezeu, prin ascultare iubitoare de El. Din cauza morţii nici un bărbat şi nici o femeie nu s-au putut bucura pentru totdeauna de roadele muncii sale. Toată omenirea ar fi murit veșnic, asemenea fiarelor, dacă Dumnezeu, prin Convocatorul Său, Isus Cristos, nu ar fi furnizat, din iubire, o cale de a ridica această pedeapsă a morții și de a-i învia pe cei morți din mormintele de amintire. (1 Cor. 15:17-24). Cei iubitori de păcat şi ce aleg să nu-L asculte pe Iehova Dumnezeu vor pieri precum fiarele sălbatice. Precum animalele, ei aleg să mănânce, să bea şi să trăiască conform dorinţelor lor animalice, în materialism complet, fără nici un fel de respect pentru Dumnezeu. Din moment ce preferă să trăiască precum fiarele, nici măcar slujind scopurilor lui Dumnezeu precum fiarele, să-i lăsăm să moară ca animalele. De ce să fim ca fiarele, să trăim o viaţă egoistă ca ele, şi să murim cum mor ele? Dacă totuşi murim, de ce să nu ne dovedim vrednici de o înviere la viaţă, în noua lume a lui Dumnezeu, şi astfel să fim consideraţi mai buni decât animalele?

[15]Este de prisos să mai spunem că năvălirea morţii în rândurile omenirii a dus la multe lucruri prăpăstioase şi batjocoritoare pentru cei ce nu Îl cunosc sau nu aleg să-l cunoască pe Iehova Dumnezeu. Un tată înclinat spre materialism va lucra din greu pentru a lăsa o moştenire fiului său, de exemplu, bani în bancă sau orice fel de proprietate. Dar banca ar putea da faliment sau un dezastru s-ar putea întâmpla şi atunci tatăl va pierde tot şi nu va avea ce lăsa în urmă fiului său. Nu ar privi un om înclinat spre materialism acest lucru ca pe o nenorocire? Iată ce ne spune Solomon: "Am văzut sub soare o mare nenorocire: bogăţii păstrate spre nenorocirea proprietarului lor. Și aceste bogății au dispărut din cauza unei îndeletniciri care i-a adus nenorocire, iar când i s-a născut un fiu nu mai avea nimic în mână." (Ecl. 5:13,14). Cât de

Cuprins

trecătoare şi înşelătoare sunt bogăţiile, şi cât de subit pot fi pierdute sau chiar dăunătoare spiritual stăpânului lor şi copilului ce sunt lăsate moştenire! Mult mai potrivit şi mai înţelept este, astfel, să căutăm a lăsa copiilor noştri bogăţii spirituale, cele ce sunt veşnice, un nume bun, un exemplu fidel de evlavie ca părinte, o creştere prin disciplină pentru a-i aduce la maturitate, o educaţie în sânul familiei, după adevărul lui Dumnezeu, şi o instruire teocratică în a propovădui acest adevăr altora, ca slujitor al lui Dumnezeu. O nenorocire materială nu ne poate păgubi de aceste valori spirituale, şi, chiar dacă murim, nu lăsăm în urmă copii fără o moştenire a adevăratelor bogăţii.

[16]Cei bogați din punct de vedere material ar trebui să-și amintească o altă nenorocire ce sigur li se va întâmpla. Solomon a spus astfel despre această nenorocire: "Gol a ieșit omul din pântecele mamei lui și gol va pleca, așa cum a venit; nimic nu poate duce cu el din toată truda lui. Și aceasta este o mare nenorocire: cum a venit omul, așa va pleca; și ce folos are cel ce se trudește în vânt? Ba mai mult, în toate zilele el mănâncă în întuneric, cu multă supărare, cu boală și nemulțumire." (Ecl. 5:15-17). Pentru ce motiv s-ar transforma cineva, atunci, în sclavul bogăţiilor egoiste, al lui Mamona, cu tot întunericul cu privire la scopul lui Dumnezeu, cu toată supărarea, dezamăgirea, cursele şi ispitele, şi toate durerile cumplite provocate de acestea? Nu putem fi, în acelaşi timp, slujitorii lui Dumnezeu şi sclavi ai Bogăţiilor sau Mamona. (Mat. 6:24). Un om, în egoismul său, ar putea fi foarte bogat, multimilionar, iar la moartea sa să-i fie puse în mormânt tot felul de mobile, bijuterii valoroase, îmbrăcăminte, o corabie, şi chiar trupurile neînsufleţite ale sclavilor omorâţi pentru a fi înmormântaţi cu el, dar el nu va putea lua nimic pentru a se putea bucura de ele. Nu a adus nimic în această lume şi nu poate lua nimic cu el, la plecare. A murit ca o fiară sălbatică, şi nu a pus nicio temelie pentru o viaţă adevărată şi pentru libertate în lumea nouă ce va veni. Ce nenorocire pe acest om ce nu a fost slujitorul lui Dumnezeu! "Pentru că ce folos va avea un om dacă va câștiga întreaga lume, dar își va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?" Această întrebare a lui Isus Cristos își găsește singură răspunsul. – Mat. 16:26

[17]Solomon îşi continuă lista de nenorociri: "Am văzut sub soare o nenorocire care se întâmplă adesea printre oameni: Adevăratul Dumnezeu îi dă unui om bogăţii, bunuri şi glorie şi lui nu-i lipseşte nimic din ce-i doreşte sufletul, totuşi adevăratul Dumnezeu nu-i îngăduie să mănânce din ele, ci le mănâncă un străin. Aceasta este deşertăciune şi boală rea." (Ecl. 6:1,2) A dobândi ceva şi a nu te putea bucura de el, este sfâşietor, dacă cineva se gândeşte numai la el. Este ca o sfidare să ai mâncare gustoasă, dar, din cauza unei dureri de stomac sau de la intestine să nu te poţi bucura de ea. Iehova Dumnezeu i-a permis lui Nebucadnețar să devină conducătorul lumii la Babilon; dar când Dumnezeu l-a înjosit pentru mândria, fala şi propria preamărire, el s-a transformat într-un om nebun, a crezut că a devenit o fiară, şi nu i-au mai plăcut abundentele mâncăruri şi băuturi. A ales să mănânce

Cuprins

iarbă precum un bou. Ce nenorocire şi boală grea a avut timp de şapte ani Nebucadneţar! – Dan. 4:28-37, *AV*.

[18]O viaţă lungă în care cineva nu se bucură de ceea ce are şi tânjeşte după mormânt, îl lasă pe acela nemulţumit, frustrat din cauza atâtor lucruri pe care le doreşte. "Dacă unui om i s-ar naşte o sută de copii şi ar trăi mulţi ani, zilele anilor lui fiind numeroase, şi sufletul nu i s-ar sătura de lucruri bune şi n-ar avea parte nici de mormânt, vă spun că este mai bine de un copil născut mort decât de el. Căci degeaba a venit acesta (cel născut prematur); el se duce în întuneric, iar numele îi va fi acoperit de întuneric. El n-a văzut soarele şi nu l-a cunoscut. Mai degrabă el are odihnă decât celălalt (cu viaţă lungă). Chiar dacă omul acela ar trăi de două ori o mie de ani şi n-ar vedea binele, oare nu merg toţi în acelaşi loc?" (Ecl. 6:3-6) Mai bine îi este celui născut mort, fără nici o speranţă de viaţă aici, şi care nu şi-a început drumul în această lume a materialismului, decât celui ce supravieţuieşte o viaţă lungă, dar care nu are nici o mulţumire reală, numai suferinţă, amărăciune şi supărare. Toate se datorează faptului că nu profită decât de lucrurile materiale ale acestui pământ sau de preocupările egoiste ale acestei lumi.

[19]O altă nenorocire arătată de Solomon este aceea când un om sau o formă de conducere preia controlul asupra unei ţări. Atunci se încearcă o dictatură asupra oamenilor şi o îndepărtare de la Dumnezeu, conducând oamenii spre o cale greşită. Oamenii ce se supun acestei conduceri false şi o ascultă pe ea şi nu pe Dumnezeu preiau responsabilitatea pentru greşelile stăpânirii şi lupta împotriva lui Dumnezeu. Alături de conducătorul lor ei devin responsabili pentru nebunia conducerii. Astfel spune Solomon: "Am văzut un mare rău sub soare, o greşeală făcută de cel aflat la putere: Nebunia este ridicată în multe poziţii înalte, dar bogaţii stau în locurile de jos. Am văzut slujitori călare pe cai şi prinţi umblând pe jos, ca nişte slujitori." (Ecl. 10:5-7). În acest "timp al sfârşitului" naţiunile acestei lumi se află într-o judecată înaintea împărăţiei întemeiate a lui Dumnezeu. Prin urmare, sfatul Său către liderii politici şi judecători, prin Cuvântul Său şi prin martorii Săi, să acţioneze cu înţelepciune, să se teamă de Iehova şi să-L sărute pe Fiul Său, în ascultare. Conducătorii şi liderii oamenilor, însă, continuă să acţioneze în mod nechibzuit faţă de Iehova Dumnezeu, iar stăpânirile lor vor fi zdrobite în bucăţi la venirea Armaghedonului, de Fiul lui Iehova, Isus Cristos. Aceasta va duce la o nenorocire de proporţii nu numai pentru guvernări şi liderii lor, ci şi pentru omenii care au susţinut greşelile conducătorilor în lupta împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a împărăţiei lui, prin Cristos. – Ps. 2:1-12

[20]Fiindcă oamenii nu au nici o speranţă de înviere a morţilor, ci cred că moartea e sfârşitul tuturor, ei întâmpină o altă nenorocire sub soare: "Iată marele rău în tot ce s-a făcut sub soare: fiindcă toţi au acelaşi sfârşit, inima fiilor oamenilor este plină de răutate; cât trăiesc, nebunia este în inima lor, după care se duc la cei morţi." (Ecl. 9:3). Conducerile democratice din vest se uită la Ungaria şi numesc dezastru ce i s-a întâmplat începând cu 1956. Dar se petrec persecuţii şi în alte părţi ale lumii. Oamenii săraci sunt neputincioşi.

Totuşi, ce şansă au ei dacă nu se întorc spre Iehova Dumnezeu şi împărăția Lui? Convocatorul din vechime a recunoscut această situaţie dezastruoasă spunând: "Şi m-am întors să văd toate asupririle care se fac sub soare şi iată că cei asupriţi plângeau, dar nu era cine să-i mângâie; puterea era de partea asupritorilor, de aceea nu era cine să-i mângâie. Şi am găsit că mai fericiți sunt cei morţi, cei care au murit deja, decât cei vii, care încă sunt în viață. Dar mai bine decât de aceştia este de cel care n-a venit încă pe lume, care n-a văzut lucrarea plină de trudă ce se face sub soare." – Ecl. 4:1-3

[21]Regele Solomon nu descrie aici ce se întâmpla în ținutul său, în împărăția tipică a lui Dumnezeu, pe pământ. Atâta timp cât el a domnit ca un rege înţelept nu au existat asupriri: Ei "mâncau, beau şi se bucurau", trăind în "siguranţă, fiecare sub via sa şi sub smochinul său, de la Dan la Beer-şeba." (1 Regi 4:20-25). Împărăția convocatorului din vechime era diferită de asupritoarele stăpâniri ale oamenilor ce nu se închinau lui Iehova. Astfel, Solomon a putut face comentarii cu privire la nenorocirile lor.

[22]Martorii lui Iehova care trăiesc astăzi sub astfel de conduceri asupritoare de oameni necredincioşi şi materialişti nu se compătimesc. Ei au un mângâietor. Ei ştiu că Iehova îi va ajuta în fiecare zi. Ei înţeleg că integritatea lor faţă de Iehova, ai cărui martori sunt, este pusă la încercare prin aceste condiții asupritoare. Ei ştiu ce a spus convocatorul din vechime: "Dacă vezi asuprirea celui sărac şi judecata şi dreptatea denaturate într-o provincie, nu te mira de lucrul acesta, căci peste cel mare veghează unul mai mare şi peste ei sunt unii şi mai mari." (Ecl. 5:8) Cu toţii ştim că deasupra Înaltului Prezidiu sau Curtea Supremă, sau orice este numit suprem de om pe pământ, se află cei cu mult mai înalţi, Iehova Dumnezeu Cel Prea Înalt şi Regele Său Isus Cristos, cel ce domneşte la dreapta Sa. Ei sunt Judecătorii Divini, pe care nu îi poate împiedica nici o cortină de fier sau din bambus în a veghea, şi ale căror judecăți vor fi executate împotriva tuturor asupritorilor, la venirea Armaghedonului. Pe aceşti Judecători ai Înaltei Curţi a universului îi aşteaptă martorii lui Iehova asupriți, cu răbdare încrezătoare. Ajutaţi de Cuvântul, de spiritul şi de iubirea lui Dumnezeu ce le umple inimile, martorilor le este milă de oamenii săraci care sunt neajutoraţi şi fără speranţă sub astfel de condiții nenorocite. Ei le propovăduiesc, cu îndrăzneală, celor ce au urechi să audă despre vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, ca singura lor speranţă şi singurul ajutor adus omenirii.

UN MOD DE VIAŢĂ CE PRIMEȘTE URĂ

[23]Având în minte toate nenorocirile umane din afara împărăției lui Dumnezeu, şi neştiind ce fel de urmaş la tron va avea el, cel mai înţelept om de pe pământ, Regele Solomon, a spus: "Şi am urât viaţa, socotind că lucrarea care s-a făcut sub soare era chinuitoare, căci totul era deşertăciune şi goană după vânt. Şi am urât toată truda cu care mă trudeam sub soare (ca

Cuprins

experiment), pentru că urma s-o las omului care va veni după mine. Şi cine ştie dacă el va fi înţelept sau nebun? Totuşi va ajunge stăpân peste toată truda cu care m-am trudit şi în care am dat dovadă de înţelepciune sub soare. Şi aceasta este deşertăciune. Şi m-am întors, lăsându-mi inima pradă disperării din cauza întregii trude cu care mă trudisem sub soare. Căci, iată, un om a dat dovadă de înţelepciune, de cunoştinţă şi de îndemânare în truda lui, dar partea lui se va da unui om care nu s-a trudit cu ea. Și aceasta este deşertăciune şi o mare nenorocire." – Ecl. 2:17-21.

[24]Hinduşii mărturisesc că urăsc viaţa, deoarece consideră, din punct de vedere religios, că viaţa în mijlocul unei lumi materialiste, fizice nu semnifică altceva decât continuă suferinţă. Ei caută să fie luaţi din existenţă prin intrarea într-o veşnică nimicnicie, *în nirvana,* atunci când consideră că sunt la cel mai înalt moment şi o merită pe deplin. Dacă viața în această lume veche nu are nimic decât astfel de nenorociri, descrise de Solomon, atunci a avut motiv pentru a urî o astfel de viață materialisă, lumească. Nu ar mai exista nici un motiv de a trăi. Viaţa cuiva nu ar duce la nimic demn de însemnătate veşnică. Existența cuiva pe pământ, prin repetarea micilor nenorociri de un fel sau altul, s-ar sfârşi prin moarte ca toţi ceilalţi, ca fiarele sălbatice, mormântul fiind locul potrivit unde merge trupul. Şi ce este mormântul, mormântul obișnuit sau Șeol, pentru cei morți? Ascultaţi:

[25]"Pentru cel aflat printre cei vii există speranță, căci un câine viu este mai bun decât un leu mort. Fiindcă cei vii sunt conștienți că vor muri; dar cei morţi nu sunt conștiență de nimic și nu mai au nicio răsplată, căci până și amintirea li se uită. Și iubirea lor și ura lor şi gelozia lor au pierit deja, şi nu mai au parte niciodată de ceea ce se face sub soare. Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta, căci în Șeol, locul unde te duci, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştință, nici înţelepciune." – Ecl. 9:4-6; 10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care sunt cele două feluri de strângeri ce se desfășoară, de la încheierea primului Război Mondial încoace şi prin cine anume?
2. Cum se identifică cel care este convocator şi de ce nu există nici o obiecţie să folosească un titlu feminin în ce-l priveşte?
3. Cum a fost regele Solomon un convocator şi pentru ce a făcut el strângerea?
4. De ce s-a numit el *Qo-hel'eth* când şi-a scris cartea, şi spre ce suntem ajutaţi astăzi prin studierea cărţii lui?
5. Ce altceva mai important avem în afară de cartea *Qo-hel'eth* şi de ce este aşa de important să ascultăm acum?
6. Cum putem ştii dacă regina din Seba este mai bună decât suntem noi astăzi şi în special pe cine a prefigurat ea?
7. Ce anume includea Solomon şi ce nu includea când striga „Totul este deşertăciune"?

Cuprins

8. Ce ne spune el despre experimentarea de lucruri şi despre concluzia la care a ajuns?
9. De ce n-a avut Solomon în minte templul şi închinarea sinceră a lui Dumnezeu, când vorbea astfel?
10. Ce spune Solomon, în Ecleziastul, că este darul lui Dumnezeu pentru noi?
11. Cum ne putem bucura acum de acest „dar al lui Dumnezeu" şi contrazice aceasta faptul că Dumnezeu a dat oamenilor o „îndeletnicire chinuitoare"?
12. Ce spune Solomon că a pus baza pentru „îndeletnicirea chinuitoare" şi cum a dat-o Dumnezeu oamenilor?
13. Cum arată Solomon că oamenii sunt ca animalele în această privinţă?
14. De ce nu pot oamenii să se bucure de rezultatul lucrărilor personale mereu şi dacă, totuşi, am muri, de ce anume ar trebui să încercăm să ne dovedim demni?
15. Cum poate avea loc o nenorocire referitor la o moştenire pentru un fiu şi cum putem acţiona mai înţelept în lăsarea unei moşteniri?
16. Cum descrie Solomon o altă nenorocire ce va veni peste cei bogaţi din punct de vedere material şi de ce nu trebuie cineva să devină un rob al Bogăţiilor?
17. Ce nenorocire referitoare la mulţumirea de sine mai înşiră Solomon şi cum a fost ilustrat lucrul acesta în cazul lui Nebucadneţar?
18. Mai bun decât cine spune Solomon că este un copil născut mort şi de unde vin toate acestea?
19. Ce nenorocire, referitor la guvernare, descrie Solomon, și de ce va avea aceasta ca rezultat nenorocire pentru adepţii acestei guvernări, la Armaghedon?
20. Care este starea din inima oamenilor, datorită faptului că moartea este sfârşitul comun al tuturor şi cum se pun ei într-o stare lipsită de ajutor şi mângâiere?
21. De ce a putut discuta Solomon bine despre starea sub guvernările oamenilor care nu se închină lui Iehova?
22. Datorită cărei cunoştinţe martorii lui Iehova de sub aceste guvernări asupritoare nu-şi plâng de milă şi cum exprimă ei milă pentru cei ce trebuie compătimiţi?
23. Din pricina cărei nesiguranţe, referitor la viitor, a exprimat Solomon o urâre a vieţii pentru caracterul ei dezastruos?
24. Cum privesc hinduşii viaţa şi ce atitudine ar trebuie să avem faţă de viaţă, dacă aceasta ar avea parte doar de aceste nenorociri, aşa cum le-a descris Solomon?
25. Care spune Solomon că este diferenţa dintre cei vii şi cei morţi şi ce anume deţine Şeolul pentru cei morţi?

Cuprins

Decăderea tineretului modern

Groapa degenerării morale săpată de către adulţi a devenit o capcană pentru tineretul modern. Rezultatul este o creştere extraordinară a mamelor adolescente care au copii ilegitimi, o creştere alarmantă a bolilor venerice în rândul tinerilor şi cazuri şocante de orgii sexuale printre tineri.

Adulţii sunt cei care au adus lumea modernă în groapa ei întunecoasă de morală josnică. Ei sunt cei care încalcă sfinţenia căsătoriei şi umplu ziarele cu poveşti murdare despre imoralitate. Ei sunt cei care publică reviste, cărţi, şi drame (piese de teatru) care dau relaţiilor sexuale ilicite roluri principale. Ei sunt cei care produc filme şi reclame despre sex. Ei sunt cei care au inventat teoriile demoralizatoare ale libertăţii sexuale, şi ei sunt cei care au produs atmosfera degenerată moral care înconjoară această lume. Tineretul este născut şi crescut în această atmosferă. Este oare de mirare că atât de mulţi au căzut în groapa imoralităţii?

Adulţii care au predicat libertatea sexuală au avut un rol major în atragerea tineretului modern în groapa degenerării morale. În articolul „Tineretul şi nevoia naturală", apărut în revista *Better Homes & Gardens,* din luna iulie a anului 1957, Howard Whitman a comentat cu privire la acest lucru. El a spus: „Standardele morale tradiţionale au fost dărâmate în cei 12 ani care au trecut de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Acestea au fost considerate 'de modă veche', fiind ridiculizate drept o cale extrem de pudică spre neadaptare şi nevroză, fiind considerate 'neştiinţifice'. S-au încercat noile standarde ale libertăţii sexuale, care au rezultat în creşterea numărului de copii ilegitimi, o rată devastatoare a divorţului şi mult mai multe cazuri psihiatrice decât au fost înregistrate vreodată ... Tineretul a fost grav lovit. Există rănile despre care ştim, atunci când agenţiile sociale sau legea intervin, întocmindu-şi rapoartele cu privire la sarcini, căsătorii din obligaţie şi boli venerice. Există rănile înăbuşite, atunci când familiile îndurerate reuşesc să 'păstreze tăcerea'. Mai există şi rănile tăcute, când tineretul e 'norocos' şi reuşeşte 'să scape'. Aceste răni tăcute – remuşcarea, regretele, pierderea stimei de sine, nenorocirea ce afectează viitorul vieţii individului – pot fi cele mai dureroase răni."

Standardele ce îngăduie libertatea sexuală nu ajută la construire, ci distrug. Acestea duc la nerespectarea unei legi morale având ca rezultat nepăsarea faţă de ceilalţi.

Cuprins

Părinţii au o responsabilitate majoră. Ei sunt cei care trebuie să îşi păzească odraslele de influenţa morală, negativă a lumii. Aceasta presupune că ei trebuie să ofere o educaţie adecvată de la o vârstă fragedă. Ei nu pot aştepta până când copilul ajunge la vârsta adolescenţei, ci trebuie să înceapă de când acesta e foarte mic. „Educă-l pe copil conform căii potrivite pentru el şi nici când va îmbătrâni nu se va abate de la ea." – Prov. 22:6

Părinţii îşi pot scăpa copiii de confuzie, anxietate şi durere învăţându-i cu privire la scopul şi funcţionarea organelor sexuale. Copilul nu trebuie lăsat să înveţe de unul singur. Atunci când se întâmplă acest lucru, în mod invariabil ajunge să îşi formeze o părere greşită despre sex. În mintea sa, ar trebui să aibă cel mai mare respect pentru minunata putere a reproducerii. Ar trebui să considere că aceasta reprezintă o încredinţare sacră din partea lui Dumnezeu.

Atunci când copiii îşi înţeleg structura sexuală, vor înţelege şi puterea atracţiei sexuale. Ei vor ştii la ce poate duce aceasta dacă nu au grijă. Astfel, ei vor fi precauţi. Ei vor considera relaţiile sexuale ca fiind o exprimare a iubirii în cadrul legăturii sfinte a căsătoriei şi nu ca pe ceva ce poate exista în afara acelei legături. Ei vor fi cei care vor dori să-şi păstreze virginitatea pentru persoana pe care o vor alege, în cele din urmă, ca partener de viață.

Copiilor ar trebui să li se explice foarte clar că sexul folosit cu scop greşit nu numai că prezintă pericolul îmbolnăvirii, dar poate provoca şi o profundă rană emoţională, care îi va urmări şi în viaţa de adulţi. Însă, mai presus de toate acestea, aceasta le va aduce condamnarea din partea lui Dumnezeu, care nu e de acord ca darul pe care l-a făcut omului să fie folosit greşit. „Cum? Nu ştiţi că cei nedrepți nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă lăsaţi induși în eroare. Nici curvarii, nici idolatrii, nici cei adulteri, nici bărbații folosiți pentru scopuri nenaturale, nici bărbații care se culcă cu bărbați ... nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu." – 1 Cor. 6: 9,10.

Pentru salvarea copiilor de la căderea în groapa degenerării morale, nu e de ajuns doar educaţia sexuală. Trebuie să existe şi respect pentru principiile morale înalte. Din moment ce aceste principii se găsesc în Biblie, părinţii trebuie să-şi instruiască ai lor copii în Scripturi. Aceasta este datoria lor şi nu a Bisericii. Principiile sunt esenţiale, reprezentând o bază solidă pe care copilul se poate sprijini atunci când e lovit de furtuna imoralităţii stârnită de această lume.

Părinţii nu le pot inocula aceste principii morale înalte copiilor lor dacă ei nu respectă principiile pe care le învață. Nu poate exista un dublu standard, adică unul pentru părinţi şi altul pentru copii. Copiii detectează foarte uşor ipocrizia.

Adolescenţii pot fi uşor impresionaţi de efectul de turmă. Ei simt că trebuie să se conformeze cu ceea ce se conformează şi tovarăşii lor. Astfel, integritatea lor morală este supusă unui test destul de greu atunci când mulţimea alege o cale de acţiune imorală. Dacă un copil va suporta ridiculizarea din partea celorlalţi, apărându-şi principiile morale, va depinde numai de calitatea educaţiei sale anterioare.

Cuprins

Ar fi bine să aleagă drept tovarăşi persoane care au acelaşi respect pentru bunele moravuri. Biblia spune cu înţelepciune: „Tovărăşiile rele corup bunele moravuri.” – 1 Cor. 15:33, *AS*.

Atât timp cât va exista actuala lume, moravurile vor continua să fie o capcană pentru tineret. Copiii vor fi în continuare influenţaţi de mediul degenerării adulţilor, iar acest mediu nu se va schimba până când împărăţia lui Dumnezeu nu va distruge actualul sistem. Aceasta înseamnă că părinţii care vor să păzească bunele moravuri ale copiilor lor vor trebui să se ocupe de educarea acestora, îndrumându-i pe calea pe care trebuie să meargă.

Fii un exemplu pentru cei fideli, în vorbire, în purtare, în iubire, în credință, în castitate. – 1 Tim. 4:12

IDENTIFICAREA LUI MESIA

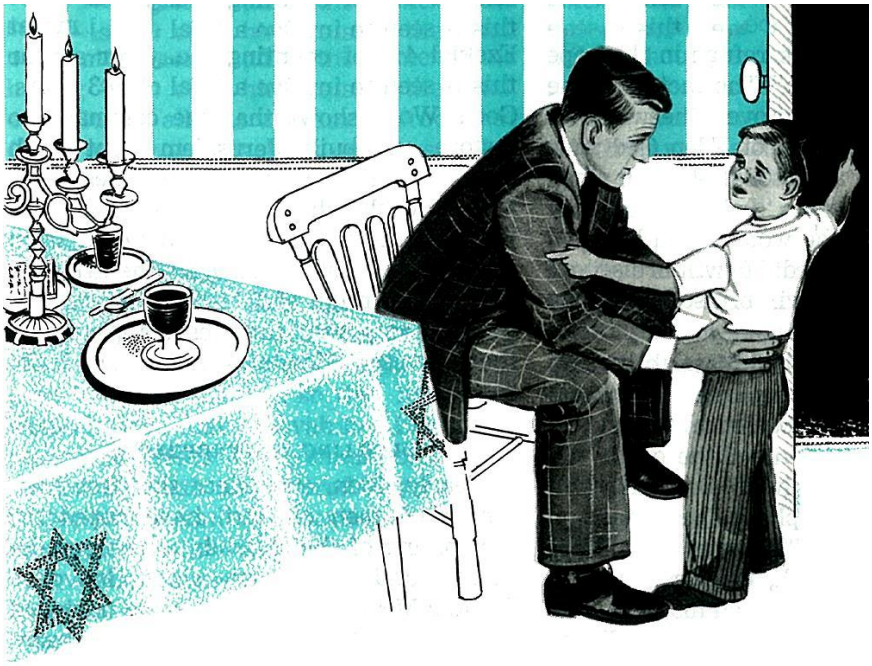

A venit Mesia? Dacă da, cine este El şi de ce atât de mulţi care pretind că acceptă Scripturile Ebraice nu au reuşit să-l identifice?

"Tată", a întrebat un băieţel evreu în noaptea Paştelui, „pentru cine este acel pahar în plus de vin de pe masa Seder şi de ce ai deschis uşa?” "Acel pahar de vin este pentru profetul Ilie," a răspuns tatăl. „Vezi tu, îl aşteptăm să se întoarcă într-o noapte de Paşte şi să ne aducă vestea bună că Mesia a venit. De aceea am deschis și ușa.”

Da, în fiecare an, milioane de evrei din întreaga lume includ pregătiri pentru Ilie în sărbătoarea de Paşte, aşteptând încă să vină Mesia. Mai ales evreii ortodocşi

Cuprins

aşteaptă un Mesia personal. Unii dintre aceştia refuză chiar să aibă de-a face cu Sionismul, convinşi că, atunci când va veni Mesia nu va avea nevoie de ajutor nici din partea Organizaţiei Naţiunilor Unite, nici din partea evreilor bogaţi care locuiesc în Statele Unite ale Americii.

Cu toate acestea, din ce în ce mai puţini evrei aşteaptă un Mesia personal. Unii cred că naţiunea lor, şi în mod special Sionismul, va fi Mesia al lumii, în timp ce alţii abia dacă aşteaptă o eră mesianică, „care urmează să fie realizată prin eforturile reciproce ale oamenilor buni din toate naţiunile, rasele şi religiile." - *What the Jews Believe,* Bernstein.

În mintea celor care aşteaptă un Mesia personal, venirea Lui este legată de epoca mesianică, momentul în care El va conduce toată lumea în dreptate. Dar sunt aceste două evenimente legate în mod necesar, sau ar putea fi faptul că Mesia va veni la un moment dat şi era mesianică va veni la o dată ulterioară, probabil după un timp îndelungat? Acest lucru nu numai că este posibil, dar este exact ceea ce indică Scripturile şi faptele din istorie că urmează să se întâmple: că acum nouăsprezece secole a venit, de fapt, Mesia, pe când conducerea Lui mondială care va întemeia dreptatea este încă în viitor.

MESIA ÎN PROFEŢIE

The Jewish Encyclopedia susţine: „Abia la căderea dinastiei Macabeilor, când guvernarea despotică a lui Irod cel Mare şi a familiei sale şi tirania crescândă a Imperiului Roman a făcut ca starea lor să fie de nesuportat, evreii au căutat refugiu în speranţa unui Mesia personal." Cu toate acestea, faptele şi Scripturile dovedesc contrariul. Încă de pe vremea grădinii din Eden, Dumnezeu a oferit baza speranței într-un Mesia personal, atunci când a spus, către Şarpe: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul." – Gen. 3:15.

Speranța unui Mesia personal a devenit şi mai luminoasă atunci când Dumnezeu i-a promis lui Avraam că datorită ascultării sale, „prin sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului." Devenind şi mai specifică, profeția pe care Iacov a făcut-o pe patul de moarte, susținea: „Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până când va veni Șilo, şi de el vor asculta popoarele." Ajutând în continuare pentru a-L identifica pe Mesia sunt cuvintele lui Dumnezeu către David: „Voi ridica sămânța Ta după Tine … şi îi voi întări tronul împărăției pe timp indefinit." – Gen. 22:17, 18; 49:10; 2 Sam. 7:12, 13, 16.

Locul unde Acesta a fost promis să se nască, de asemenea, a fost prezis: „Dar tu, Betleem … din tine va ieşi Cel care urmează a fi conducător în Israel; şi a cărui existență este din vechime." Cu siguranţă că astfel de promisiuni profetice au dat speranţa că un Mesia personal urma să vină şi nu pot fi făcute să se aplice unei naţiuni, cu atât mai puţin unui efort reciproc al mai multor naţiuni. - Mica 5:2, *AS.*

Cuprins

Şi nu numai linia genealogică şi locul naşterii lui Mesia au fost date în mod clar, ci chiar şi anul apariţiei Sale. Unde? La Daniel 9:25 *(AV):* „De la darea poruncii pentru restabilirea şi pentru construirea Ierusalimului, până la Mesia Prinţul, vor fi şapte săptămâni şi şaizeci şi două săptămâni.” Prin regula scripturală găsită la Ezechiel 4:6, de numărare a unei zile pentru un an, acest lucru este văzut ca un total de 483 ani. Cuvântul lui Dumnezeu arată că porunca de a restabili şi de a construi Ierusalimul a început în al douăzecilea an al lui Artaxerxe (III), pe care istoria seculară îl arată a fi anul 455 î.Cr. Numărând 483 ani de la acel moment ajungem în anul 29 d. Cr., al cincisprezecelea an de domnie al lui Tiberiu Cezar. Acesta a fost exact anul când Isus a apărut ca Mesia cel promis. – Neem. 2:1; Luca 3:1.

ÎMPLINIREA PROFEŢIILOR

În mod clar, atunci, încă de la primul martir, Abel, oameni ai credinţei au sperat în venirea lui Mesia, un eliberator personal şi mai ales din moment ce Dumnezeu i-a dat lui David o promisiune mesianică, cu câteva mii de ani înainte de zilele lui Irod cel Mare. Acesta este motivul pentru care evreii au declarat de nenumărate ori că Mesia urma să vină prin intermediul liniei lui David. - Ioan 7:42; Mat. 22:42.

Raportul împătrit al Evangheliei arată că Isus Cristos a îndeplinit cerinţele în ceea ce priveşte descendenţa lui Mesia, oraşul său natal şi momentul venirii Lui. (Luca 2:10-16; 3:23-34) Şi mai mult, ocazional, El a recunoscut că e Mesia. Astfel, ca răspuns către femeia de la fântâna Sihar, care a spus: „Ştiu că va veni Mesia, care se numeşte Cristos,” Isus a răspuns: „Eu, cel care vorbeşte cu tine, sunt El.” De asemenea, când marele preot l-a întrebat pe Isus: „Eşti Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” Isus a răspuns, „Eu sunt.” - Ioan 4:25, 26; Marcu 14:61, 62.

Mica a profeţit că Mesia a avut o existenţă preumană şi Isus a mărturisit acest lucru în mod repetat. El susţinea că a coborât de sus şi că a existat înainte de Avraam. (Ioan 3:13; 8:58) Dacă ar fi fost un înşelător sau un impostor, ar fi putut El să facă minuni precum: vindecarea celor bolnavi, alungarea demonilor, comandarea elementelor astfel încât acestea să asculte de El, învierea morţilor, etc.? Toate acestea au fost dovezi clare că puterea lui Dumnezeu îl sprijinea pe Isus în afirmaţiile Sale de a fi Fiul Său şi Mesia.

Nu e de mirare că oamenii au spus: "Când va sosi Cristosul [Mesia] va face oare mai multe semne decât a făcut omul acesta?" Acesta este motivul pentru care El a putut spune urmaşilor Săi: „Credeţi datorită acestor lucrări”. Da, aşa cum Dumnezeu i-a dat lui Moise autorizare pentru ca poporul lui să creadă că Iehova i s-a arătat, într-adevăr, lui Moise şi l-a însărcinat, tot aşa Iehova l-a împuternicit pe Isus Cristos să facă nenumărate minuni, de o magnitudine uimitoare, astfel că evreii au avut motive să creadă că Isus a fost într-adevăr Mesia cel promis, „Fiul

Dumnezeului cel Viu," aşa cum Petru l-a identificat cu atâta încredere. - Ioan 7:31; 14:11; Mat. 16:16.

Dumnezeu a prezis că va fi pregătită o cale înaintea lui Mesia, profeție care a fost împlinită de Ioan Botezătorul. (Mal. 4:5, 6; Mat. 17:12, 13). Pe măsură ce Isus şi-a continuat slujirea, din ce în ce mai multe profeții în ceea ce-l privește au fost împlinite, printre care au fost intrarea Sa triumfală în Ierusalim şi vânzarea Sa pentru treizeci de arginţi. (Zah. 9:9; 11:12; Mat. 21:4, 5; 26:15) Profeția lui Isaia, capitolul 53, a văzut o împlinire remarcabilă şi detaliată în Isus: el a fost dispreţuit şi respins, a purtat infirmităţile altora, a fost judecat şi condamnat pe nedrept, a fost numărat cu păcătoşii, a murit de o moarte de jertfă, a fost îngropat cu cei bogaţi, etc. Vezi Matei 8:17; 27:12-14, 38, 57-60; Marcu 15:1-15; Ioan 1:29; 12:38.

DE CE NU A FOST RECUNOSCUT

Având în vedere toate aceste scripturi şi fapte ce îl identifică pe Isus ca Mesia, de ce națiunea Israel, şi în special liderii religioşi, nu l-au recunoscut? În primul rând, trebuie remarcat că acest eşec nu ar trebui să surprindă nici un evreu familiarizat cu istoria poporului său, deoarece Scripturile Ebraice mărturisesc de nenumărate ori că ei au fost o națiune încăpățânată. (Ex. 32:9; Deut. 9:6; 2 Cron. 30:8). Din momentul chemării lor din Egipt până la restaurarea lor, după captivitatea Babiloniană, există înregistrări de lepădări repetate de credință, de ignorare a instrucţiunilor lui Dumnezeu şi de persecutare a profeților Lui. (2 Cron. 36:15, 16) Abuzând, astfel, de sclavii marelui Proprietar de Vie, Iehova Dumnezeu, nu este surprinzător faptul că e i-au ucis cu răutate Fiul, chiar aşa cum a arătat Isus într-una din ilustrațiile Lui. – Mat. 21:33-46.

Încă un lucru: clerul din vremea lui Isus s-a deteriorat într-o asemenea măsură încât erau ipocriţi şi iubitori de bani, ambele caracteristici concepute pentru a-i împiedica de la identificarea lui Isus ca Mesia. Aşa cum şi Isus le-a spus: „Cum puteți voi să credeți, când vreți să primiți glorie unii de la alții şi nu căutați gloria care vine de la singurul Dumnezeu?" Expunerea egoismului lor le-a îngreunat sarcina de a cântări în mod obiectiv probele, şi astfel au căutat un refugiu ca să îl acuze pe Isus că El își face lucrările prin puterea lui Satan Diavolul. - Ioan 5:44; Mat. 12:22-31.

Mai este încă un alt motiv pentru care aceşti lideri religioşi nu l-au recunoscut pe Mesia al lor. Ei erau sub presiunea jugului roman şi îl aşteptau cu nerăbdare pe Mesia ca să-i elibereze. Nu a prezis Isaia că „guvernul va fi pe umărul lui," şi că „creşterea guvernului său şi pacea nu vor avea sfârşit"? Mai mult decât atât, nu a mai profețit Isaia că Mesia va fi un conducător foarte înţelept şi drept, că îi va distruge pe toţi cei răi şi că toate naţiunile îi vor da ascultare? Cu siguranţă că da. – Isa. 9:6, 7; 11:1-10, *AS*.

Cuprins

‚PENTRU TOATE, UN TIMP FIXAT'

Atunci Cuvântul lui Dumnezeu se contrazice pe sine, sau a fost o parte rostită în zadar? Nici una, nici alta. Evident, astfel de profeţii contrastante nu au putut fi împlinite deodată, în acelaşi timp. Trebuie să însemne, aşadar, că aici se aplică regula lui Dumnezeu, şi anume, „Pentru orice lucru există un timp fixat, da un timp pentru orice lucru de sub ceruri." – Ecl. 3:1.

Scripturile arată că a fost scopul lui Dumnezeu, la început, să facă tot pământul să devină un paradis. (Gen. 1:26-28) Ele arată, de asemenea, că acest scop va fi în cele din urmă realizat de către domnia lui Mesia**.** Aceasta, totuşi, implică două veniri ale lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu, fiecare pentru un scop separat şi diferit. Prima venire, sau mai degrabă „prezenţă", a avut loc între A.D. 29-33. La vremea aceea, Isus a venit ca un om smerit, a depus mărturie despre numele Tatălui Său, şi-a dovedit integritatea sub încercare şi a murit pentru păcatele omenirii. Astfel s-a dovedit vrednic de a fi Mesia, Regele, şi a furnizat o bază legală pentru eliberarea omenirii de la dezabilitatea datorită păcatului lui Adam. După ce Isus a realizat aceste scopuri Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a înălţat foarte mult. - Ioan 18:37; Evrei 5:8; Mat. 20:28; Filip. 2:9.

Cu puțin timp înainte de moartea Sa, Isus nu numai că a spus urmașilor Săi că se va întoarce, dar le-a dat și o profeţie detaliată prin care momentul întoarcerii Sale va putea fi identificat. Acea întoarcere sau a doua prezență va fi cu scopul de a realiza împlinirea tuturor profeţiilor glorioase cu privire la domnia Sa, pe care evreii din zilele lui au crezut, în mod eronat, că ar fi trebuit să le împlinească în timpul primei Sale prezenţe. - Matei, capitolul 24, Marcu, capitolul 13; Luca, capitolul 21.

Timp de multe secole, evreii s-au simţit obligați să susţină greşeala făcută de liderii lor în secolul întâi, atunci când ei l-au respins pe Mesia. Cu toate acestea, acum, tendinţa este de a-L recunoaşte pe Isus ca unul dintre profeţii lor. O astfel de viziune este logică, deoarece absolut nimeni altcineva nu a afectat omenirea vreodată atât de profund, spre bine, aşa cum a făcut Isus. Dar este acest lucru suficient? Nu este. Pentru a beneficia din plin de domnia lui Mesia trebuie să Îi recunoaştem afirmaţiile: că el este Fiul lui Dumnezeu într-un sens unic; că a avut o existenţă preumană; că a murit jertfindu-se pentru păcatele noastre; că profeţia lui că va fi ridicat din morți a fost, într-adevăr, împlinită.

Atei, agnostici, deişti, clerul modernist, evreii si musulmanii, care poate mărturisesc că recunosc calităţile lui Isus ca un mare învăţător şi umanitar, dar refuză să recunoască afirmațiile Sale, sunt inconsecvenți. Fie afirmațiile Sale mai sus menționate sunt adevărate, fie false, fie El a fost sau un nebun ce se amăgea singur, sau un escroc; în orice caz, El nu ar fi putut fi un mare învăţător şi un umanitar. Nu poate fi în ambele feluri. Cuvântul lui Dumnezeu este fără echivoc**.**

Da, nu numai că Isus a 'lăsat pentru noi un model ca să călcăm pe urmele lui îndeaproape', dar El este, de-asemenea, mijlocul nostru de a obţine viaţa veşnică; pentru că „în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume care

Cuprins

să fi fost dat printre oameni, prin care putem fi salvați." Isus Cristos este Mesia cel promis. -1 Pet. 2:21; Faptele 4:12.

Diocleţian a încercat să distrugă creştinismul

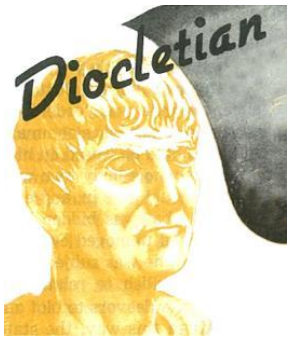

ISUS a spus urmașilor Săi: „Dacă m-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi." Din vremuri timpurii, Diavolul a folosit diverse mijloace pentru a întoarce oamenii de la închinarea lui Iehova Dumnezeu. El s-a folosit subtil de materialism, apelând la dorința pentru lucrurile lumii sau la aprobarea oamenilor, intercalând între acestea opoziţia violentă calculată, pentru a sădi teroare în inimile celor încă fermi; și dacă aceasta nu a reușit să îi abată, el a căutat apoi să-i distrugă prin violenţă, ca şi în cazul lui Isus Cristos. - Ioan 15:20; Prov. 29:25.

După răstignirea lui Cristos, persecuţia a fost înteţită împotriva adunării creştine, atât de către populaţie cât și de către guvern. Persecuţii severe au izbucnit în diferite localităţi şi apoi au dispărut. Dar, în secolul al patrulea, sub împăratul roman Diocleţian, a fost lansat la nivel de imperiu un program inspirat de demoni, pentru a elimina orice urmă de creştinism. O medalie a lui Diocleţian care atestă epurarea, poartă inscripţia, „Numele de creştini a fost nimicit."

Efectele creştinismului nu puteau trece neobservate în lumea romană. Adevărata închinare este mai mult decât o simplă formă de devotament; ea afectează întregul mod de viaţă al celor care o practică. Iar cei care aderă la ea cred în ea și vorbesc cu convingere altora despre ea. „Preoţii păgâni, prin urmare, de la temeri bine întemeiate de Creştinism, la prejudiciul lor mare şi de durată, au trebuit să își răspândească în lung și-n lat triumfurile, menite să îl mulțumească pe Diocleţian, despre care ştiau că sunt atât timide cât şi credule, prin intermediul unor oracole simulate şi alte obligaţii, pentru a se angaja în persecutarea creştinilor". Atunci când eforturile lor nu au reuşit să îl impresioneze pe împărat, au început să lucreze prin intermediul ginerelui său Galerius, care controla partea de nord a imperiului sub Diocleţian.

Galerius și-a petrecut iarna în palatul de la Nicomedia împreună cu împăratul. Pe 23 februarie, A.D. 303, în ziua de sărbătoare a zeului roman Terminus, eforturile lui Galerius au început să producă fructul lor putred, atunci când oamenii lui au luat cu asalt principalul loc de întâlnire al creștinilor din Nicomedia şi, negăsind altceva, au ars copii ale Scripturilor. A doua zi a fost emis un edict general: Toate Bisericile Creştine urmau a fi demolate. Cărţi şi Biblii urmau a fi arse. Drepturile civile au fost anulate. Cei din clasele umile, dacă erau fermi, urmau a fi sclavi. Sclavii nu mai puteau fi eliberaţi niciodată. Deşi la început „magistraţii au fost reținuți în ceea ce privește vărsarea de sânge; ... a fost permisă şi chiar recomandată utilizarea oricărei alte severități, pentru zelul lor," şi în

Cuprins

curând refuzul Creştinilor de a-şi preda cărţile era considerat un motiv suficient pentru pedeapsa cu moartea. Acesta a fost un efort viguros de a distruge Biblia şi toate amintirile despre aceasta, dacă era posibil.

Când cineva afectat de edict rupea proclamarea în mod răzbunător, era prins, torturat cu cruzime şi în cele din urmă ars de viu, în semn de pedeapsă**.** Fie din întâmplare ori intenționat, incendiul a izbucnit de două ori în următoarele două săptămâni, în dormitorul lui Diocleţian. Dacă acestea au fost cauzate de creştini mărturisiți sau de către malițiosul Galeriu, nu a fost niciodată dovedit. Dar imediat s-a profitat de incidente, împreună cu alte tulburări, şi au fost folosite cu viclenie pentru a trezi ura lui Diocleţian împotriva creştinilor. Împăratul, care la început l-a lăsat pe Galeriu să se ocupe de persecuție, şi-a luat un rol mai activ acum**.** Se pare că o serie de creştini erau servitori în palat, unora fiindu-le încredințate responsabilități considerabile, dar nici ei nu au fost cruțați.

Când a văzut că legile sale nu i-au făcut pe creştini să-şi abandoneze închinarea s-a înfuriat. „Resentimentul sau temerile lui Diocleţian l-au transportat de-a lungul timpului, dincolo de limitele moderației, pe care le păstrase până acum, şi el a declarat, într-o serie de edicte crude, intenţia sa de a elimina numele de creştin .... Guvernatorii provinciilor au fost instruiți să rețină toate persoanele membre ale ordinului ecleziastic; şi închisorile destinate celor mai josnici criminali au fost curând umplute" cu cei care deţineau funcţii de supraveghere în adunări. Acesta a fost rapid urmat de un alt edict, care „ordona că toţi aceşti prizonieri ar trebui obligați să ofere sacrificii zeilor prin torturi si pedepse." Era speranţa lui că dacă ar putea să le distrugă integritatea, celelalte persoane ar urma exemplul lor.

Eusebiu relatează cum unii frați au fost martirizaţi ca exemple pentru a teroriza grupele. El spune că „a fost dat ordin că celor din închisoare ar trebui să li se permită să meargă în libertate dacă aduceau jertfe, dar dacă ei refuzau, ar trebui să fie mutilați prin nenumărate torturi." Într-un caz, omului i s-a „poruncit să aducă jertfe; şi, cum acesta a refuzat, a fost dată porunca să fie ridicat sus, gol, şi tot corpul să îi fie distrus prin flagelare până când cedează şi chiar împotriva voinței sale să facă ceea ce i s-a solicitat. Dar când el a rămas nemişcat, chiar şi în ciuda acestor suferinţe," el a fost supus la alte torturi prea diabolice ca să fie enumerate.

Fără succes în încercările sale de a elimina credinţa creştină în acest fel, statul şi-a întors furia sălbatică nu numai împotriva supraveghetorilor, ci şi împotriva tuturor celor care îşi păstrau credința. „În al doilea an de persecuţie, A.D. 304, Diocleţian a publicat un al patrulea edict, la iniţiativa ginerelui său şi a celorlalţi duşmani ai creştinilor. Prin acest edict magistraţii au fost instruiți să oblige pe toţi creştinii să aducă jertfe zeilor, şi să utilizeze torturi pentru a-şi atinge obiectivul." Atât edictele imperiale gravate în metal cât şi decretele locale erau pironite în fiecare oraş, pentru ca toată lumea să le vadă. Niciodată înainte nu a fost făcut un efort atât de concentrat de către Roma pentru a aboli credința creştină. În mod special Maximian, în partea de vest a imperiului, chiar s-a delectat cu această epurare. Chiar şi în Spania a fost găsit un stâlp ce purta cuvintele „Diocleţian ... pentru că a exterminat numele de creştini."

Cuprins

După doar doi ani de la emiterea primului edict, în 305 d. Cr., Diocleţian s-a retras din funcție. Dar persecuţia nu a încetat. Acum că Galerius deținea controlul suprem, el și-a satisfăcut pe deplin ura față de creștini şi pofta lui pentru cruzime. Cu severitate variind în funcţie de dispoziţia conducătorilor locali, opresiunea a continuat fără să se atenueze până cu puțin timp înainte de moartea lui Galerius, când a emis un edict de toleranţă relativă, care a fost urmat, în anul 313, de către o proclamaţie a lui Constantin, de la Milano, acordând libertatea de închinare.

Credincioşii Creştini din secolul al patrulea și-au văzut situația cum au văzut-o și cei trei tineri evrei înaintea înfuriatului rege Nabucodonosor: „Dacă va fi așa, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, va putea să ne scape. El ne va scăpa din cuptorul cu foc arzător și din mâna ta, o, rege. Și chiar dacă nu ne va scăpa, să știi, o, rege, că tot nu le vom sluji dumnezeilor tăi şi nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.” Iehova îi asigură victorie continuă poporului Său, în faţa tuturor opoziţiilor, până la eliberarea lor în lumea nouă, când spune: „Ei vor lupta împotriva ta; dar nu te vor birui: căci Eu sunt cu tine, zice Iehova, să te salvez.” – Dan. 3:17, 18; Ier. 1:19, *AS*.

Decizia pușcăriașului aduce roade

Apostolul Pavel le-a reamintit corintenilor că unii dintre ei fuseseră răufăcători, dar își schimbaseră vieţile datorită sângelui lui Cristos şi puterii spiritului sfânt al lui Dumnezeu. (1 Cor. 6:9-11). Faptul că aceşti factori duc la obţinerea dreptății şi la producerea de roade în zilele noastre reiese din relatarea primită de la un pușcăriaș, din luna martie a anului 1957.

„De curând am fost eliberat din închisoarea de stat din Columbia, S.C. ... Aş vrea să vă povestesc cum am ajuns să fiu unul dintre martorii lui Iehova.

Din cauza neascultării în închisoare, am fost ţinut în regim celular timp de trei luni. Un deţinut din celula alăturată m-a întrebat dacă nu voiam să citesc o carte. Eu l-am întrebat ce fel de carte. El mi-a răspuns că era o carte religioasă. Soţia sa, care este una dintre martorii lui Iehova, i-o trimisese. I-am spus că mie nu îmi păsa de religie, dar, din moment ce nu aveam altceva de făcut, am luat cartea. Aceasta era *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din anul 1949. Am devenit atât de interesat, încât l-am întrebat de unde mai puteam face rost de astfel de cărţi. El mi-a spus că îi putea cere soţiei sale să îmi facă rost de nişte cărţi. Ea a trimis: *Să fie Dumnezeu adevărat, Aceasta înseamnă viața veșnică* şi *Traducerea lumii noi a Scripturilor Grecești Creştine*.

Capelanul închisorii, cel care cenzurează orice fel de scrieri religioase primite, a spus că puteam primi Scripturile Grecești, dar nu şi pe celelalte două cărți, deoarece acestea erau împotriva legii țării. Eu am refuzat să accept acest lucru dacă nu îmi dădeau şi celelalte două cărţi. O săptămână mai târziu mi s-a terminat perioada de detenţie în carceră, dar am refuzat să mă întorc la lucru dacă nu îmi dădeau cărţile. Din cauza atitudinii mele, m-au trecut la un

Cuprins

regim de carceră greu, bazat pe pâine şi apă, timp de 86 de zile. Am scăzut în greutate, de la 75 de kg ajungând la 43 de kg. În cele din urmă, au hotărât să-mi dea toate cărţile, iar ca urmare a atitudinii mele, doi colegi de închisoare au început să-mi pună întrebări. Am început să ţin studii biblice cu ei, iar ei acum sunt martori ai lui Iehova. În paranteză fie spus, capelanul care s-a opus atât de vehement acelor cărţi a fost concediat mai târziu, deoarece furase nişte dulciuri de Crăciun şi nişte uniforme de baseball. Noul capelan, care nu e interesat de adevăr, e mult mai permisiv şi aprobă primirea de literatură.

Am fost cufundat şi mă rog să pot fi pe mai departe credincios slujirii lui Iehova, în organizaţia Sa."

Corn bisericesc

Majoritatea oamenilor au auzit despre clopotele bisericii. Recent, oamenii din Marea Britanie au auzit un corn folosit cu acelaşi scop. Un pastor, enervat de prea mica participare la slujbele sale de duminica dimineaţa, a început într-o duminică să se plimbe prin parohia sa, suflând într-un corn pentru a-şi trezi enoriaşii.

AJUTORUL LUI IEHOVA ȘI SOCIETATEA LUMII NOI

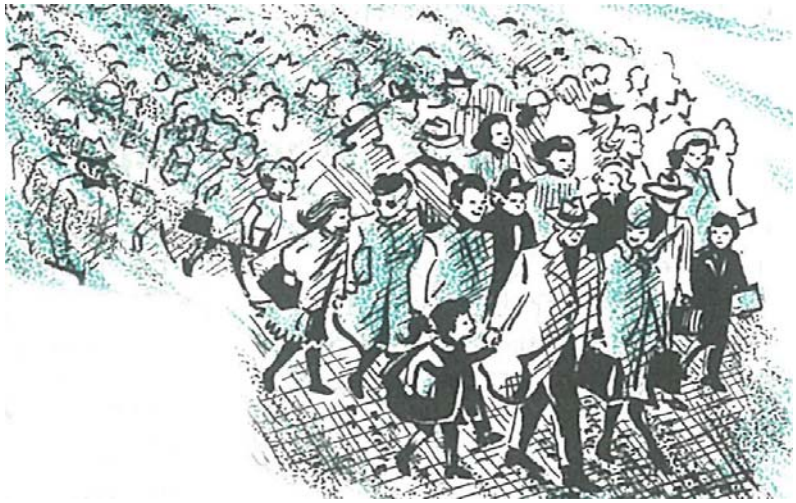

CHIAR înainte ca Isus Cristos să se înalţe la Tatăl Său, în urma învierii Sale, El și-a însărcinat discipolii să predice vestea bună pe tot pământul locuit și să facă discipoli și să-i boteze. Apoi a adăugat: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la încheierea sistemului." (Mat. 28:20) Ce a vrut să spună prin aceste cuvinte? El, cu siguranţă, nu urma să fie cu ei într-un mod literal, deoarece El urma să stea la dreapta Tatălui, în cer. Ei bine, atunci, putea El să aibă mintea si

gândurile îndreptate către ei, ca atunci când noi spunem astăzi că suntem cu cineva în spirit, o pură direcție mentală a minții noastre spre o persoană sau grup?

Citind scrierea lui Luca despre acelaşi eveniment (Luca 24:48,49; Faptele 1:4, 5), sensul afirmaţiei lui Isus devine clar pentru noi: „Voi veți fi martori ai acestor lucruri. Şi iată că Eu trimit peste voi ce a promis Tatăl Meu. Însă voi rămâneți în oraș până când veți primi putere de sus". „Când s-a întrunit cu ei, le-a dat următoarea poruncă: Să nu vă îndepărtați de Ierusalim, ci aşteptaţi lucrul pe care l-a promis Tatăl şi despre care aţi auzit de la mine. Pentru că Ioan a botezat, într-adevăr, cu apă, dar voi, nu peste multe zile veţi fi botezaţi cu spirit sfânt".

Departe de a-şi fixa doar gândul asupra lor şi de a-i lăsa orfani, cum am spune, Isus urma să fie folosit de Iehova să trimită asupra urmaşilor Săi, ajutorul, mângâietorul sau avocatul *(para'cletos,* greacă). Descrierea ajutorului şi a acțiunilor sale, în interesul adunării, în noaptea în care a fost trădat, face lectura foarte interesantă.

NU ESTE O PERSOANĂ

Clerul din cele mai multe religii susține cu îndârjire că ajutorul este a treia persoană a treimii. În presupusa lor înţelepciune ei susțin că oricât de misterios ar suna, „El" este egal în putere, substanţă şi veşnicie împreună cu Tatăl şi Fiul. Disprețuind pe cei care sunt destul de sinceri să admită că doctrina treimii nu are nici un sens, ei nu catadicsesc să răspundă la întrebările punctate, care s-ar putea dovedi jenante, dar încercă să nimicească orice opoziție, afirmând cu îngâmfare că aceste doctrine nu sunt dincolo de raţiune, ci pot fi mult deasupra raţiunii noastre. Cu toate acestea, iată mai multe întrebări care fac apel la „înţelepciunea" lor sub forma unor răspunsuri. În cazul în care ajutorul este o persoană şi este egal cu Tatăl şi cu Fiul, atunci care este relația sa cu ei? Un alt fiu? Un frate? Un geamăn al lui Isus Cristos? Dacă este aşa, atunci în ce sens este Isus „singurul-născut" al Tatălui?

Biblia, nu clerul, oferă informaţiile reale cu privire la ajutor. În primul rând, limba greacă, care este limba originală a Scripturilor Creştine, este o limbă precisă. Grecii aveau un cuvânt pentru a exprima sensul exact sau umbra a ceea ce ei doreau să transmită şi scriitorii creştini ştiau acea limbă bine. În plus, ei au scris sub inspirație şi astfel, cu siguranţă, au ales cuvinte corecte pentru a transmite adevărul în mod clar.

Observaţi cum utilizarea genului neutru, când se referă la ajutor, arată că nu este o persoană: „Şi Eu îl voi ruga pe Tatăl, iar El vă va da un alt ajutor care să fie cu voi pentru totdeauna, spiritul adevărului, pe care lumea nu îl poate primi, pentru că nici nu îl vede, nici nu îl cunoaște. Voi îl cunoașteți, pentru că rămâne cu voi şi este în voi." (Ioan 14:16, 17; şi, *AT, ED, Ro)* „Când va veni ajutorul pe care vi-l voi trimite de la Tatăl, spiritul adevărului, care provine de la Tatăl, acela va depune mărturie despre Mine." (Ioan 15:26; şi *ED, AS)* „Pe acest Isus, Dumnezeu l-a înviat şi toţi suntem martori ai acestui fapt. Și fiindcă a fost înălţat la dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl spiritul sfânt promis, El a turnat *ceea* ce vedeți şi auziți." Faptele 2:32, 33; şi *AV, RS, Mo, Dy,* etc.

Cuprins

Este adevărat că Isus a folosit genul masculin atunci când l-a numit pe spiritul sfânt ajutor, *para'cletos,* dar contextul în astfel de locuri, precum şi multe alte locuri în care este menţionat spiritul sfânt, arată, din nou, că nu este o persoană. În descrierea beneficiilor ce pot fi obţinute din primirea ajutorului, Isus a spus: „Totuşi, vă spun adevărul. Este în folosul vostru că plec. Pentru că, dacă nu plec, ajutorul nu va veni nicidecum la voi. Dar dacă plec, vi-l voi trimite. Şi când va veni, el va aduce lumii dovezi convingătoare despre păcat, despre dreptate şi judecată. În primul rând, despre păcat, căci ei nu manifestă credinţă în mine, apoi, despre dreptate, căci mă duc la Tatăl şi nu mă veţi mai vedea; apoi, despre judecată, căci conducătorul lumii acesteia a fost judecat." (Ioan 16:7-15) Isus personaliza aici spiritul ca un ajutor, practică ce este familiară cititorilor Bibliei. – Jud. 9:8-15

În această eră a electronicii ar trebui să fie un lucru uşor pentru noi să înțelegem faptul că o forţă sau energie neînsufleţită, poate „spune" tot ce aude, precum și că poate face si alte lucruri minunate. Prin intermediul radioului şi al televiziunii o persoană poate vorbi si poate fi văzută și auzită de un public îndepărtat şi împrăştiat, ale căror televizoare sunt reglate pe acea frecvență în mod special. Prin intermediul ochiului său electronic, „ochi de pisică", omul poate vedea acum în întuneric. Nimeni astăzi, totuşi, nu ar declara că energia electrică, care este baza electronicelor moderne, este o persoană. Este pur şi simplu o putere sau energie invizibilă, creată de Iehova, pe care omul a învăţat să o valorifice.

La fel este și spiritul sfânt. Este forța sau energia activă invizibilă a lui Iehova, prin care El conduce universul şi împlineşte voinţa Lui. Această forţă de sus este cea care a cauzat să fie făcute fapte minunate de slujitorii lui Iehova din vechime şi care a inspirat profeții să scrie Scripturile Ebraice. Acum, prin Isus Cristos, acesta avea să funcționeze într-un mod special pentru discipolii Săi. Iehova, Expeditorul acestuia, controlează întotdeauna complet funcționarea lui.

La Cincizecime, nu multe zile mai târziu, mult promisul ajutor a venit. „Deodată, din cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa în care stăteau. Şi au văzut nişte limbi ca de foc, care s-au împărțit, așezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toţi s-au umplut de spirit sfânt, şi au început să vorbească în alte limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească." (Faptele 2:2-4) Ei au fost botezaţi în spirit şi au fost născuți acolo ca fii spirituali ai lui Dumnezeu; ei au devenit plini de spirit. Forţa energizantă a lui Iehova a fost astfel revărsată asupra lor, nu o persoană. De-atunci încolo ea urma să acţioneze ca un avocat în interesul lor şi ca un ajutor în a-și continua însărcinarea.

OPERAŢIUNI VARIATE

Pentru a organiza adunarea primară și pentru a o face să îşi înceapă activitatea au fost necesare multe lucruri, care au fost făcute posibile prin ajutor. Aşa cum explică Pavel: „Sunt diferite daruri, dar este acelaşi spirit; sunt diferite servicii, dar este acelaşi Domn; sunt diferite lucrări, dar Dumnezeu, care le înfăptuiește pe toate acestea în toți, este același." (1 Cor. 12:4-6). Daruri speciale au fost acordate la diferiţi membri ai adunării, pentru ca unii să poată să predea, alții să profețească şi

Cuprins

alții să organizeze, cu apostolii şi bătrânii din Ierusalim ce acționau ca și corp de guvernare coordonator al întregii adunări. Prin apostoli, anumite daruri ale spiritului puteau fi oferite și altora.

Însăși actul de revărsare a spiritului a furnizat dovezi convingătoare acelei lumi, despre păcatul națiunii evreiești, în special împotriva lui Dumnezeu şi a Fiului Său şi le-a arătat că sunt o parte din sistemul de lucruri al lui Satan. A dovedit dreptatea Fiului, pentru că El a fost înviat; şi această forţă activă de sus a fost prin El, arătând acceptarea lui de către Tatăl. Acum, o judecată a fost introdusă împotriva „prințului acestei lumi", pentru că el a eşuat în efortul său de a corupe integritatea lui Isus Cristos, făcând propria sa distrugere o certitudine sigură.

Cincizecimea a fost doar începutul împlinirii cuvintelor lui Isus. Începând cu Petru ca purtător de cuvânt, mesajul cu privire la păcat, dreptate şi judecată a fost predicat mai întâi în Ierusalim şi apoi în străinătate. Adevărul lui Dumnezeu cu privire la motivul pentru păcat şi îngrijirea Lui de a anula efectele a fost proclamat, împreună cu informaţii despre pocăinţa noastră şi preluarea căii de acțiune care duce la a fi declarat drept, prin credinţa în Isus Cristos. Marea chestiune în legătură cu suveranitatea universală şi venirea zilei de mânie şi executarea judecății lui Iehova au fost predicate, și această lucrare de predicare continuă până la ora actuală, când și-a atins cea mai mare intensitate si scop.

Sub conducerea ajutorului, vestea bună a fost transmisă națiunilor astfel încât, atât evreii cât si Neamurile, să îl cunoască pe Dumnezeu şi să fie acceptați în adunare. Corneliu şi familia sa au devenit primii beneficiari dintre neamuri ai milei lui Dumnezeu. Apoi spiritul l-a făcut pe Pavel şi pe însoțitorii lui să facă lucrare misionară printre oamenii națiunilor, în timp ce Petru şi ceilalţi apostoli s-au concentrat pe Palestina şi Orient.

Prin spiritul de sus a fost posibil ca vestea bună şi proclamarea ei să fie apărată cu îndrăzneală şi stabilită în mod legal. Ajutorul a făcut cunoscută voința lui Iehova în materie de doctrină şi morală. Aceasta a provocat ca profeția să fie făcută în legătură cu lucruri ce se vor întâmpla în curând și în viitorul îndepărtat. - Faptele 4:18-20; 5:32; 10:18, 44, 21:4, 11.

POZIȚIA ÎNGERILOR

Iehova nu și-a retras îngerii din serviciu în interesul și în legătură cu slujitorii Lui pământești, odată cu trimiterea ajutorului. Ei au continuat să servească şi, în multe cazuri, ei par să fie direct responsabili de buna funcţionare a spiritului, cu o anumită ocazie. În cazul eliberării apostolilor din închisoare, îngerul care i-a eliberat, i-a instruit, de-asemenea, să-şi continue activitatea de predicare. Un înger al lui Dumnezeu l-a făcut pe Filip să intre în contact și să îl convertească pe etiopian. Corneliu a primit instrucţiunile pentru a intra în contact cu Petru prin intermediul unuia dintre îngeri. Pavel a fost sfătuit şi mângâiat de un înger la un moment dat. Isus Cristos l-a trimis pe îngerul Său la Ioan cu revelația lui

Cuprins

Dumnezeu, pentru a fi înregistrată în ultima carte a Bibliei. - Faptele 5:19, 20; 10:3; 8:26; 27:23, 24; Apoc. 1:1.

Suntem acum în timpul *parousíei* Domnului nostru. Profeţia arată în mod clar că El va fi însoţit de mulţi îngeri şi că ei vor face servicii în ceea ce priveşte Societatea Lumii Noi. Ei sunt secerătorii recoltei; ei adună toate lucrurile care ofensează din organizația slujitorilor lui Iehova de pe pământ. Ajutorul încă operează printre cei dedicați lui Iehova și face servicii asemănătoare cu cele de la Cincizecime, deşi darurile miraculoase au încetat odată cu moartea apostolilor. În împlinirea finală a profeţiei lui Ioel (2:28, 29) a existat o revărsare a spiritului în 1919, odată cu înfiinţarea Societăţii Lumii Noi şi din nou în 1922, care corespunde cu cele două revărsări din anul 33 şi 36 A.D. Acest lucru a dus la finalizarea numărului de membri ai adunării lui Dumnezeu și a rezultat în manifestarea finală a „omului fărădelegii [sau al păcatului]”, deoarece îngerii își fac lucrarea, adunându-i pe cei nelegiuiți care se împotrivesc spiritului. - 2 Tes. 2:3-8.

Cei care au lucrat cu Societatea Lumii Noi timp de zece, douăzeci sau mai mulți ani, au văzut dovezi convingătoare de funcţionare a spiritului sfânt, ca un ghid şi consilier. Niciunui om nu îi poate fi dat credit pentru fluxul minunat de adevăruri: viziunea depre stabilirea Împărăției, justificarea suveranităţii universale a lui Iehova, noul nostru nume, „marea mulţime,” etc. Deciziile cu privire la organizarea teocratică, renunțarea la practici religioase false, funcţionarea şcolii Gilead şi creșterea lucrării misionare, cu siguranță nu sunt realizate doar de raționament și logică pur umane. Marile victorii juridice, care au devenit atât de numeroase şi care au apărat şi au stabilit în mod legal dreptul nostru de a extinde adevărata închinare, sunt de fapt victoriile lui Iehova. El ne asigură că acestea nu au fost obținute prin tărie sau prin putere, ci prin spiritul Lui. - Zah. 4:6, *AV*.

Acum, sub îndrumarea ajutorului, noi toţi, rămăşiţa, împreună cu „celelalte oi”, predicăm mesajul final convingător despre păcat, dreptate şi judecată. Iehova nu va elimina acest spirit. (Isa. 59:21, *AV*) Aşa că lăsați-L să aibă frâu liber în voi, ca să continuaţi să primiţi beneficiile sale. „Bunătatea nemeritată a Domnului Isus Cristos, iubirea lui Dumnezeu şi împărtăşirea din spiritul sfânt să fie cu voi toţi.” - 2 Cor. 13:14.

Educaţie în cadrul seminarului

> În cartea sa *Under Orders*, William L. Sullivan scrie: „Seminarul era un loc în care minţile imature trebuiau să fie menţinute în aceeaşi stare. Biserica era matură, iar acest lucru era de ajuns. Eram ca nişte copii ce nu trebuiau decât să repete cuvintele unui părinte infailibil. Această metodă deservea foarte bine scopurile practice. Căci, în liniştea adâncă a unei case parohiale şi în monotonia ritualurilor parohiale, la ce aveai nevoie de minte? Într-adevăr, în mintea noastră era latent gândul că un intelect independent, hotărât să studieze religia profund şi imparţial, avea să întâmpine pericole.”

Cuprins

FAPTE VREDNICE ALE CELOR ADUNAȚI

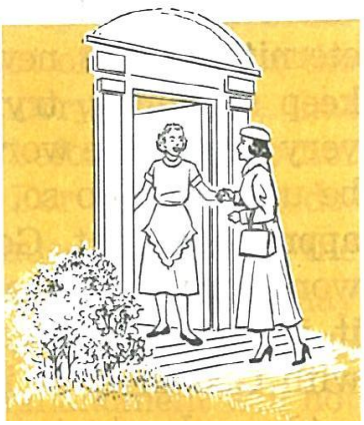

DAR, oare, faptele noastre în această lume actuală şi rea a păcatului şi a morţii trebuie să se sfârşească dezastruos, după cum a fost descris înainte, astfel încât să simțim dezgust pentru oportunitatea de a trăi? Viața noastră trebuie să fie doar în zadar și o urmărire banală după ceva la fel de imposibil de prins precum vântul? Nu, nu și dacă renunţăm la a servi această lume, ca apoi să lucrăm pentru noua lume a lui Dumnezeu. Să muncim pentru noua Lui lume înseamnă să îl slujim pe Iehova Dumnezeu; și munca pentru El nu este niciodată în zadar. Merită osteneala, indiferent de câtă opoziție și persecuție întâlnim pentru o astfel de lucrare evlavioasă. Nu putem ajunge nicăieri fără Dumnezeu. Oamenii sunt imperfecți, sunt fără îndoială păcătoși, sunt condamnaţi de către o instanţă cerească şi, prin urmare, sunt muritori. Orice ar încerca, oricât de mult ar munci fără Iehova, acele condiții îi vor bloca mereu, îi vor condamna mereu la nenorocire. Nu pot scăpa singuri din acest impas. Dar Iehova Dumnezeu a oferit calea prin care vieţile noastre pot deveni semnificative, pot avea un scop ce înnobilează şi pot fi veșnic utile. Această cale este prin împărăţia Convocatorului Său, Isus Cristos.

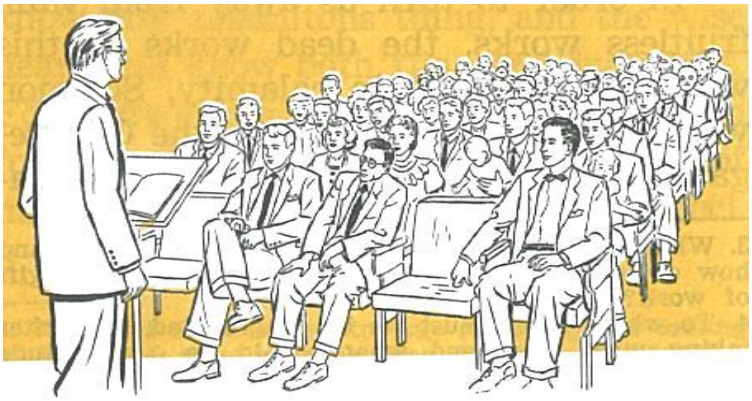

[2] Să ne amintim că munca este un dar de la Dumnezeu, adică, munca în serviciul Său. Dumnezeu l-a pus pe omul drept în grădina Eden pentru a lucra. Dumnezeu nu și-a propus ca lucrarea lui să fie irosită și terminată în mod dezastruos, prin moarte, după ce el a plecat de la locul său adecvat de muncă. (Gen. 2:7, 8, 15). Dumnezeu și-a propus că, pentru ca omul să fie fericit în lucrarea sa, ar trebui să vadă şi să se bucure de rezultatele muncii sale şi ar trebui să transmită beneficiile muncii sale copiilor săi.

3.Dacă omul perfect continua să lucreze ascultător de ceea ce Creatorul lui îi dăduse să facă, el i s-ar fi închinat lui Dumnezeu. Închinarea la Iehova nu este niciodată în zadar sau dezastruoasă. Ea înseamnă viaţă veşnică sub suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Să ne amintim că, uneori, cuvântul evreiesc tradus ca, „închinare” înseamnă, de fapt, „serviciu.” (2 Regi 10:20-23; Ex. 12:25, *margin*). Dacă lucrăm în serviciul lui Dumnezeu înseamnă că ne închinăm Lui. Dacă suntem leneşi şi inactivi noi nu ne închinăm lui Dumnezeu, nu îl imităm pe

Cuprins

Dumnezeu. Omul fiind făcut după chipul lui Dumnezeu şi după asemănarea lui este necesar ca să lucreze şi să nu lucreze în zadar, pentru că marele Convocator, Isus, a spus odată: „Tatăl Meu a lucrat fără încetare până acum şi Eu lucrez fără încetare.” (Ioan 5:17) Și Solomon a spus: „Și am văzut toată lucrarea [adevăratului] Dumnezeu, am văzut că omul nu poate pătrunde lucrarea ce s-a făcut sub soare, oricât se străduiește omul să cerceteze, tot n-o pătrunde. Şi, chiar dacă oamenii ar spune că sunt destul de înțelepți ca să cunoască, tot n-ar fi în stare s-o pătrundă.” (Ecl. 8:17) De-a lungul întregii eternități a lumii noi omenirea va continua să cerceteze, încercând să afle până în cele mai mari adâncuri lucrarea lui Dumnezeu, dar nu vor putea să afle. Suntem favorizați dacă apreciem faptul că Dumnezeu are o lucrare pentru noi care merită osteneala şi dacă aflăm care este aceea devenim lucrători la ea, împreună cu Dumnezeu. Nu este un dar în zadar.

[4] Cu scopul de a ne abate de la faptele zadarnice, fără rod, faptele moarte ale acestei lumi care se termină dezastruos, Solomon a scris cartea *Qo·hel'eth,* Convocatorul. Astăzi, ca să scăpăm de „îndeletnicirea chinuitoare pe care Dumnezeu a dat-o fiilor oamenilor”, în această lume veche condamnată, trebuie să fim adunați de Mai Marele Solomon, de Regele domnitor Isus Cristos, ascultându-i vocea, înţelepciunea exprimată în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Prin el trebuie să venim la Iehova Dumnezeu şi să ne dedicăm în întregime lui, cu credință si dragoste. Trebuie să ne gândim bine ce înseamnă acel pas și tot ce ne va cere el să fim și să facem. Nu trebuie să ne grăbim în a face un jurământ de dedicare lui Iehova Dumnezeu, așa cum nu ar trebui să întârziem în a-i jura că Îl vom servi și Îi vom îndeplini voinţa pentru totdeauna. Dar odată ce am intrat într-un astfel de jurământ solemn, ce nu poate fi revocat, ar trebui să-l respectăm și implicit să nu-l luăm în derâdere și să sfârşim dezastruos. Așa că trebuie să vorbim serios când Îi jurăm dedicare deplină lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. Să nu fie doar o mulțime de cuvinte spuse în grabă și prostește, fără ca inima să fie în spatele lor.

[5] „Nu te grăbi să deschizi gura şi să nu ți se pripească inima să rostească vreun cuvânt înaintea adevăratului Dumnezeu. Fiindcă [Adevăratul] Dumnezeu este în ceruri, dar tu ești pe pământ. De aceea, cuvintele să-ți fie puține [nu promite mai mult decât poți]. Căci visele vin din mulțimea grijilor [din această lume], iar glasul celui fără minte se face auzit prin mulțimea cuvintelor [spuse în grabă, spuse emoţional, fără înțelegere]. Când îi faci lui Dumnezeu o făgăduință, nu întârzia s-o împlinești, căci nimeni nu găsește plăcere în cei fără minte. Împlinește-ți făgăduința pe care o faci. Mai bine să nu faci nici o făgăduință decât să faci o făgăduință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să-ți ducă în păcat carnea, nici nu spune înaintea îngerului că a fost o greşeală. De ce să se aprindă de mânie Adevăratul Dumnezeu din cauza cuvintelor tale [într-un jurământ] și să distrugă lucrarea mâinilor tale? Căci din mulțimea grijilor [ocupații] vin vise și există atâtea deșertăciuni și cuvinte [într-un jurământ grăbit]. De aceea, teme-te de adevăratul Dumnezeu.” – Ecl. 5:2-7.

[6] Când cineva a fost adunat la Regele domnitor Isus Cristos, de către cineva care face un jurământ lui Dumnezeu, atunci ar trebui să stea cu toți închinătorii lui adunați. O persoană aflată sub un astfel de jurământ nu ar trebui să se izoleze sau

Cuprins

să se înstrăineze de adunare. Proverbele 18:1 ne avertizează: „Cel ce se izolează caută plăcerea sa egoistă și se împotrivește oricărei înțelepciuni practice.” El va căuta pretexte egoiste pentru a rămâne deoparte, pentru a se justifica, dar făcând aşa el acționează neînţelept şi îşi slăbeşte abilitatea de a îşi onora jurământul; de fapt, el se poartă contrar jurământului său de a face voința lui Dumnezeu. El se privează de ajutorul pe care Dumnezeu îl dă doar prin poporul Lui adunat și în mod sigur va cădea dezastruos.

[7] Marele Convocator a spus: „Unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu, în mijlocul lor.” (Mat. 18:20) Convocatorul din vechime, Solomon, a declarat: „Mai bine doi decât unul, fiindcă au o bună răsplată pentru truda lor [împreună]. Căci, dacă unul cade, tovarășul său îl poate ridica. Dar ce se va întâmpla cu cel singur care cade și nu este nimeni care să-l ridice? Și, dacă doi se culcă împreună, se încălzesc; dar cum se va încălzi unul singur? Iar dacă cineva l-ar putea birui pe unul singur, doi îi pot sta împotrivă. Și funia împletită în trei nu se rupe ușor.” (Ecl. 4:9-12). Toți aceștia adunați în templul spiritual al lui Iehova, pentru închinarea Lui, sunt sub unul şi acelaşi jurământ. Ei trebuie să își onoreze jurământul împreună, ajutându-se cu iubire unul pe altul, să își onoreze jurământul astfel încât nimeni să nu poată fi învins de Satan Diavolul şi lumea lui. Astfel ei nu își pot permite să stea departe de adunările grupei şi alte adunări. Trebuie să își construiască sentimentul de comuniune, de apartenență şi de dependență și nevoie reciproce.

TIMP PENTRU ACTIVITATEA ÎMPĂRĂȚIEI

[8] Cel care ne adună atunci când facem un jurământ lui Iehova este Regele domnitor Isus Cristos, care a spus: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu îl atrage Tatăl, care m-a trimis.” (Ioan 6:44) Iehova ne atrage către Regele Lui uns ai cărui pași trebuie să-i urmăm și pe care trebuie să-l servim. Când îi jurăm lui Iehova, facem un jurământ prin care îi susținem împărăția Celui uns, deoarece Regele Lui este Liderul pe care ni l-a dat. În îndeplinirea jurământului nostru trebuie să ascultăm poruncile Regelui uns al lui Iehova. Convocatorul spune: „Eu [zic:] 'Păzește porunca regelui și aceasta din respect pentru jurământul făcut lui Dumnezeu. Nu te grăbi să pleci dinaintea Lui. Nu stărui într-un lucru rău. Căci el va face tot ce îi place, deoarece cuvântul regelui este putere și cine poate să-i zică: Ce faci? Pe cel ce respectă porunca nu-l va atinge nici o nenorocire şi inima înţeleaptă va cunoaşte şi timpul şi judecata. Căci pentru orice lucru există un timp și o judecată, fiindcă asupra oamenilor se abat multe nenorociri.” – Ecl. 8:2-6.

[9] Convocatorul afirmă bine: „Pentru orice lucru este un timp fixat, da, un timp pentru orice lucru de sub ceruri. Am văzut îndeletnicirea pe care le-a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor cu care să se îndeletnicească. El a făcut orice lucru frumos la timpul lui.” (Ecl. 3:1, 10, 11) Iehova a stabilit un anumit an pentru ca cele șapte „timpuri ale națiunilor” să ia sfârşit; și astfel, în anul 1914 a venit timpul fixat pentru a-şi pune împărăția în funcțiune în mâinile Regelui uns. Mai târziu, la

Cuprins

timpul stabilit, în primăvara anului 1918, El a venit la templul Său spiritual însoțit de Mesagerul Său regal, Isus Cristos, pentru lucrarea de judecată. După aceea, adunarea oilor Lui din „turma mică” și apoi din „marea mulțime” a căzut când trebuia, conform calendarului de evenimente al lui Iehova. Vremea ca oile să facă o anumită lucrare finală a căzut când trebuia, și anume, să anunțe împărăția Sa stabilită în întreaga lume și să dea un avertisment cu privire la sfârşitul acestei lumi vechi, întregii umanități. În profeţia lui cu privire la sfârşitul lumii Isus Cristos, acum Rege, ne-a dat poruncă să facem această proclamare regală, spunând: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, iar apoi va veni sfârșitul.” – Mat. 24:14.

[10] Convocatorul ne spune să demonstrăm înțelepciune şi să respectăm exact această poruncă a Regelui Isus Cristos, şi mai ales să facem acest lucru din respect pentru jurământul pe care i l-am făcut lui Dumnezeu, în combinație cu jurământul nostru făcut Lui de a-i face voința. Ne-am dat cuvântul; nu îndrăznim să facem jurăminte false; nu ne putem încălca jurământul. Prin ceea ce am promis şi am jurat înaintea Dumnezeului Cel Prea Înalt suntem obligați să îndeplinim porunca Regelui Său, care stă pe tronul lui Iehova. Nu Îl putem părăsi pe Rege renunţând la el, neglijând obligațiile noastre pentru Împărăţie. Să facem asta, ar fi un lucru rău. Noi nu ne putem alătura conducătorilor acestei lumi provocându-l pe Regele lui Iehova cu cuvintele: „Ce faci?” Ei nu pot şi noi nu îl putem opri pe Rege în a face „tot ceea ce îi face plăcere”; şi plăcerea Lui în momentul de faţă este ca această veste bună despre împărăția lui Dumnezeu să fie predicată peste tot, oamenilor de orice fel. Cuvântul Regelui este putere de control. Acesta va fi împlinit şi este împlinit, indiferent de toate provocările lumii lui Satan.

[11] Deşi unii creştini declarați nu doresc să ia parte la predicarea Împărăției, din cauza efortului pe care îl solicită şi din cauza persecuției pe care o aduce cu sine, predicarea veștii bune nu va încetini și nu se va opri. Va continua oricum, fără cei care dau înapoi, deoarece predicarea este în ascultare de porunca regelui şi porunca Lui este „putere de control.” Dacă noi, cei adunați, suntem înțelepți la inimă, vom ști că predicarea Împărăției a fost bine aranjată de către Dumnezeu pentru acest „timp al sfârșitului”, înainte de bătălia de la Armaghedon. Vom vedea că acest lucru este timpul stabilit pentru aceasta și că judecata Lui este în funcțiune față de toate afacerile omului, cât și față de ceea ce facem. Vrem aprobarea Lui în judecată. De aceea vom respecta porunca Lui, prin Regele Lui. Făcând acest lucru, nu vom cunoaşte lucrurile dezastruoase care acum blochează şi frustrează pe toţi oamenii din această lume şi care îşi vor atinge expresia catastrofică la Armaghedon.

[12] Acesta este timpul timpurilor. În armonie cu jurământul nostru, să ne sincronizăm timpul după timpul lui Dumnezeu. Să ne dovedim nouă înşine că acesta este timpul ca mesajul regal al salvării să fie predicat. De asemenea, să fim siguri că facem lucrarea special desemnată pentru acest timp. Apoi, vom face lucrarea ce merită osteneala. Să facem lucrarea greşită în acest moment atât de important ar însemna să sfârşim în dezastru. Înseamnă să ne dedăm la „deșertăciunea deșertăciunilor”. Orice alt lucru în afară de această lucrare

Cuprins

desemnată nouă de Dumnezeu pentru acest timp este „deşertăciune” din care omul nu va avea profit, în ciuda trudei sale de acum. (Ecl. 1:2, 3) Să acceptăm, aşadar, „darul lui Dumnezeu”, al lucrării Lui pe care ne-o oferă să o facem acum. Să nu căutăm pretexte pentru a nu ne angaja în folosirea acestui „dar de la Dumnezeu,” judecând lucrurile din perspectiva aparenţelor care par să îl facă nefavorabil. „Cine se uită după vânt nu va semăna şi cine se uită la nori, nu va secera.” (Ecl. 11:4). Indiferent de apariţiile nefavorabile, sloganul nostru să fie, Înainte cu lucrarea! „Dimineaţa seamănă-ţi sămânţa şi până seara nu îţi lăsa mâinile să se odihnească, fiindcă nu ştii unde va reuşi ea, aici sau acolo, sau dacă amândouă vor fi la fel de bune.” (Ecl. 11:6) Să nu mai pierdem timpul; să nu fim leneşi în această grandioasă oportunitate.

[13] Să nu ne irosim puterea în îndeletniciri dezastruoase. Timpul pentru ca noi să ne folosim puterea în serviciul Împărăției acum, înainte de Armaghedon, este prea limitat. Să ne dăm puterea pentru serviciul Împărăției în întregime. Tinerii au o oportunitate specială din acest punct de vedere. În cazul în care şi-au petrecut tinerețea în zadar, în fapte dezastruoase, Dumnezeu îi va judeca pentru asta la timpul potrivit. Convocatorul avertizează: „Bucură-te, tinere, în tinereţea ta, şi să ţi se înveselească inima în zilele tinereții tale; umblă pe căile inimii tale şi în lucrurile pe care le văd ochii tăi. Dar să ştii că pentru toate acestea [adevăratul] Dumnezeu te va aduce la judecată. Îndepărtează, deci, supărarea din inima ta şi înlătură nenorocirea din carnea ta, căci tinereţea şi zorii vieții sunt deşertăciune.” – Ecl. 11:9, 10.

[14] Cum poate un tânăr sau o tânără să alunge necazul, să îndepărteze supărările inimii şi să nu lase tinereţea si zorii vieții să fie trăite în zadar? Răspunde Convocatorul: „Aminteşte-ţi de marele tău Creator acum, în zilele tinereții tale, înainte să vină zilele cele rele şi să sosească anii, când vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei'; .... înainte să se rupă funia de argint şi să se sfărâme vasul de aur, înainte să se spargă urciorul la izvor şi să se sfărâme roata de la fântână. Atunci țărâna se întoarce în pământ, cum a fost, iar spiritul se întoarce la [adevăratul] Dumnezeu care l-a dat.” (Ecl. 12:1-7). Este o realitate catastrofică faptul că majoritatea băieților şi fetelor din ziua de azi nu vor avea ocazia să îşi irosească tinereţea şi zorii vieții şi să ajungă la zilele dezastruoase ale vârstei înaintate, pentru că viaţa a fost un lucru în zadar pentru ei. În conformitate cu calendarul lui Dumnezeu, dezastrul războiului universal al Armaghedonului îi va lovi când vor fi încă în floarea vieții, deoarece ei nu îşi amintesc de marele lor Creator, ca să-L servească prin fapte vrednice.

[15] Astfel am dat atenţie la ceea ce a spus Convocatorul. Am fost informați în legătură cu ce este „deşertăciunea deşertăciunilor”, şi ce este „îndeletnicire chinuitoare”. Nu avem nevoie să experimentăm pentru a ne dovedi nouă înşine prin experiență. El, cu toate resursele şi oportunităţile Lui ca şi rege, a făcut experimentele necesare şi ne oferă descoperiri despre acest experiment. Vom evita deşertăciunea deşertăciunilor şi ne vom cruța de dezastru, luând aminte la cuvintele Lui inspirate şi înțelepte.

Cuprins

[16] Având în vedere analizarea noastră împreună cu el a tuturor lucrurilor vrednice, care ar trebui să fie concluzia noastră şi acţiunea noastră asupra concluziei corecte? Aceasta, după cum se menţionează în cuvintele Sale, „Iată concluzia a tot ce-ai auzit: Teme-te de adevăratul Dumnezeu şi respectă poruncile Lui, fiindcă aceasta este datoria omului. Căci adevăratul Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă şi orice lucru ascuns, ca să se ştie dacă este bun sau rău.” (Ecl. 12:13, 14). Nu putem să ascundem nimic sau să oprim de la judecata Lui. Deci obligația noastră este așezată clar înaintea noastră. În viețile noastre private sau ascunse și în viețile noastre arătate în fața tuturor oamenilor trebuie să dovedim teamă de Dumnezeu, respectându-I poruncile. Faptele noastre vor fi atunci demne, primind judecata favorabilă a lui Dumnezeu și câștigând viață veșnică alături de adunarea Lui binecuvântată, în lumea dreaptă ce va veni. – Ecl. 8:12, 13.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce lucrările noastre nu trebuie să se încheie în mod dezastruos, aşa cum s-a descris în articolul precedent, şi ce cale a fost furnizată ca viaţa noastră să devină folositoare pentru totdeauna?
2. Ce lucrare este un dar de la Dumnezeu şi care a fost scopul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea omului?
3. Ce îl obligă închinarea la Dumnezeu pe cineva să facă, şi cum devenim favorizaţi în ce priveşte darul lui Dumnezeu al lucrării?
4. La cine trebuie să ne adunăm astăzi, făcând ce pas după aceea, şi care trebuie să fie atitudinea noastră faţă de acest pas?
5. Ce spune Solomon despre întrebuinţarea gurii într-un jurământ, şi cum trebuie să fie arătată teamă de Dumnezeu faţă de un jurământ?
6. De ce trebuie cineva să evite să se înstrăineze sau să se izoleze atunci când a fost adunat, prin facerea unui jurământ lui Dumnezeu?
7. Ce au spus cei doi convocatori despre asocierea unii cu alţii, şi de ce nu-şi pot permite cei aflaţi sub jurământ înaintea lui Dumnezeu să stea deoparte de adunări?
8. Ce a spus Convocatorul nostru despre venirea noastră la el şi ce motive dă Solomon să respectăm poruncile regelui?
9. Cum a făcut Iehova fiecare lucru bine aranjat la timpul lui, în ce privește împărăţia Sa şi proclamarea acesteia?
10. Cum arătăm înţelepciune în ce priveşte porunca Regelui, jurământul nostru şi refuzul nostru de a-l provoca pe Regele lui Iehova?
11. Ce vom ştii şi vom vedea dacă noi, cei adunaţi, suntem cu inima înţeleaptă, şi prin urmare, ce vom face pentru a evita nenorocirea lumii?
12. (a) După al cui timp să ne potrivim acum și cum? (b) Pentru ce să nu căutăm pretexte şi de ce să nu căutăm?

Cuprins

13. De ce trebuie să ne folosim tăria la maxim în serviciul Împărăţiei şi, în această privinţă, ce avertisment al convocatorului către tineri este potrivit?
14. (a) Ce îi spune convocatorul persoanei tinere să facă, pentru a se pune la adăpost de nenorocire şi pentru a nu-şi irosi tinereţea şi zorii vieţii? (b) De ce majoritatea copiilor de astăzi nu vor avea oportunitatea să ajungă la bătrâneţe după tinereţea irosită?
15. De ce nu trebuie să experimentăm şi ce anume vom evita dând atenţie cuvintelor inspirate ale lui Solomon?
16. (a) Care trebuie să fie acum concluzia noastră faţă de chestiune şi acţiunea noastră după concluzia noastră corectă? (b) Ce judecată vor primi faptele noastre demne?

„Cochetând cu creştinismul”

În numărul din 6 iunie 1957 al publicației *Bulletin* din Norwich, Connecticut, a fost publicată predica lui Albert M. Pennybacker, care e membru al Bisericii Congregaționale din Taftville. Predica era despre campania lui Billy Graham din New York, care era atunci în desfăşurare. Iată ce a declarat predicatorul Pennybacker: „Credinţa creştină nu e pentru flecari şi imbecili, nu e ceva cu care să cochetezi. Nu este învăluită în mediocritate, ci are de a face cu probleme adevărate, cele care se află dedesubtul simptomelor de la suprafaţă...

Poate că cel mai bun exemplu de o astfel de cochetare cu creştinismul se petrece acum în Madison Square Garden. Având parte de o publicitate uriaşă, de un public numeros şi de galerii umplute cu afişe, în fiecare seară, Billy Graham îi îndeamnă pe oameni să ia decizia de a se alătura lui Cristos. Nu îi pun la îndoială sinceritatea, motivaţia, rezultatele, finanţele sau mulţimea de spectatori, ci mă întreb numai dacă credinţa creştină este cu adevărat atât de simplă precum susţine Graham. ‘Fie vă convertiţi aici, în această seară şi veniţi la altar, fie plecaţi cu inima împietrită.’ Problema nu este chemarea la Dumnezeu, ci invitaţia făcută de Billy Graham, căci aceasta îşi păstrează dimensiunea la care a fost creată de om. Dimensiunile sale nu sunt cele ale lui Dumnezeu şi Satan, ci ale unei uriaşe campanii publicitare şi ale unui uriaş stadion.

Aceasta este acea cochetare cu creştinismul de care ne facem adesea vinovaţi. Aceasta se întâmplă când facem ca Dumnezeu şi salvarea oferită de El să se potrivească celor spuse de noi, adică îi limităm doar la bisericile sau la duminicile noastre. Aceasta este o Evanghelie măruntă pentru oameni mici ... Este o religie pentru ‘flecari şi imbecili’. Aceştia vor ca religia lor să fie simplă, dar singura problemă e că credinţa creştină nu e deloc simplă. Dacă ar fi aşa! ... Dacă nu ar fi deranjat niciodată conştiinţa, sau dacă nu ar fi atras niciodată judecata asupra noastră şi asupra lumii pe care o creăm! ... Există

Cuprins

oare o cale de mijloc, o alternativă la simpla, falsa şi plina de cuvinte cochetare cu creştinismul, sau ignoranţa oarbă a adevăratei situaţii? Ne-ar plăcea să existe o altă cale. Ne-ar plăcea să ne confruntăm cu probleme uriaşe şi să avem parte de lupte uriaşe ... Flecarii, imbecilii, cei care cochetează cu creştinismul ... sunt prea ocupaţi cu câştigarea banilor, cu ducerea războaielor sau cu salvarea sufletelor."

Greşeală de tipar plină de inspiraţie

Iată ce scrie Frederick M. Meek în volumul *Monday to Friday Is Not Enough*: „Cea mai inspirată greşeală de tipar, sau, cel puţin, una dintre ele, care a apărut vreodată, e cea în care, într-o relatare a unui ziar, se spune că predicatorul zice: 'Chiar dacă vorbesc în limba oamenilor şi a îngerilor, dar nu vorbesc cu *claritate*, nu îmi foloseşte la nimic'."

Întrebări de la cititori

• În Leviticul 3:17 scrie: „Iată o lege pe timp indefinit pentru toate generaţiile voastre, în toate locurile în care veți locui: Să nu mâncaţi nici grăsime, nici sânge." În Neemia 8:10 scrie: „Duceți-vă, mâncaţi mâncăruri grase, beţi băuturi dulci." Cum pot fi împăcate cele două porunci? – E.Z., Statele Unite

Leviticul 3:17 şi Neemia 8:10 nu se contrazic. În Leviticul se face referire la straturile de grăsime din trupul animalelor, care nu trebuiau mâncate. Prin expresia „cele grase", Neemia se referă la porţii mari, la lucrurile care nu sunt slabe, nici uscate, ci suculente, inclusiv la mâncărurile gustoase, gătite cu uleiuri vegetale. Deseori, cuvântul „gras" e folosit cu sens figurat pentru a arăta bogăţia, abundenţa sau prosperitatea. Iată câteva exemple: „grăsimea pământului", „pâinea sa va fi grasă", „au găsit o păşune grasă", „au ocupat cetăţi puternice şi o ţară grasă", „ţinutul întins şi gras pe care ni l-ai dat", „se vor hrăni într-o păşune grasă" şi „cele mai grase locuri din provincie". – Gen. 27:28,39; 49:20; 1 Cron. 4:40; Neem. 9:25,35; Ezec. 34:14; Dan. 11:24.

Acum nu ne aflăm sub interdicţia din Leviticul de a mânca grăsime, din moment ce nu ne aflăm sub legea mozaică, aceasta fiind făcută neoperativă de către Dumnezeu, prin intermediul morţii lui Cristos: „El ne-a iertat cu bunăvoință toate greșelile şi a șters documentul scris de mână care consta din decrete și care era împotriva noastră. El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură." – Col. 2:13,14

Înseamnă cumva că nu ne mai aflăm sub interdicţia legii privitoare la sânge? Nu, deoarece interdicţia privitoare la consumul de sânge a fost dată cu

Cuprins

mult înainte de legământul legii Mozaice, adică în zilele lui Noe, imediat după potop. Această interdicţie împotriva sângelui a fost inclusă şi reinstaurată în legământul legii Mozaic, pentru a-i oferi o importanţă înnoită, dar omenirea a continuat să fie în general supusă obligaţiilor legământului lui Noe cu privire la sacralitatea sângelui creaturii. Astfel, când legământul legii încheiat cu evreii a fost anulat de către Iehova, atunci când l-a răstignit pe stâlpul de tortură al lui Isus Cristos, evreii au continuat să fie supuşi interdicţiilor cu privire la consumul de sânge, alături de întreaga omenire, până în prezent. Creştinii au fost anunţaţi, în mod special, cu privire la această interdicţie referitoare la sânge care e valabilă şi în prezent: „Să se păzească de ceea ce este jertfit idolilor, de sânge, de animale strangulate şi de curvie.” – Faptele 21:25.

Cu toate acestea, interdicţia cu privire la grăsime a fost ridicată odată cu înlăturarea legământului legii Mozaic. Astfel, alte alimente considerate necurate prin legământul legii evreiesc au fost scoase de sub interdicţie prin abolirea acelui legământ, iar evreii creştini, ca şi creştinii dintre neamuri, pot mânca liniştiţi astfel de mâncăruri, cu o conştiință bună, mulţumindu-I astfel lui Dumnezeu că aceste mâncăruri pot fi sfințite prin intermediul rugăciunii.

• **Uneori, în publicaţiile voastre, scrieţi cu majuscule pronumele personale care fac referire la Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos, dar în general nu faceţi acest lucru. De ce? – W.S., S.U.A.**

Obiceiul unora de a scrie cu majuscule toate pronumele personale referitoare la Iehova şi la Cristos pare să ţină de preferinţă sau stil, fără a fi ceva impus de vreun principiu exprimat în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu Îi lăudăm şi cinstim pe Iehova şi Cristos prin folosirea iniţialelor majuscule la pronumele personale referitoare la ei, ci studiind şi slujind, ascultând şi predicând. În cele mai vechi manuscrise biblice de care dispunem, toate literele sunt la fel. Folosirea majusculelor are o origine destul de recentă. Iată ce spune Sir Frederic Kenyon, în cartea sa *Critica superioară a Noului Testament*, la paginile 19, 20, 25: „Literele majuscule, folosite ocazional în documentele din domeniul afacerilor pentru a marca începutul unei clauze, nu apar în manuscrisele literare ...” E interesant de remarcat faptul că nici chiar traducătorii respectatei Versiuni *King James*, sau *Versiunea Autorizată* nu folosesc întotdeauna majusculele în pronumele personale referitoare la Iehova şi Cristos. – Vezi Geneza 15:4-13; Ioan 1:1-4; *AV*.

Noi obişnuim să scriem cu litere mici pronumele referitoare la Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos în toate publicaţiile noastre, cu excepţia cazurilor în care majusculele sunt folosite atunci când alte pronume din propoziţie ar putea crea confuzie. Dacă, de exemplu, atât Iehova cât şi Ieremia sunt menţionaţi într-o propoziţie în care apare pronumele „el”, atunci litera „e” se scrie cu majusculă dacă pronumele face referire la Iehova şi cu literă mică dacă face referire la Ieremia.

Cuprins

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

15 decembrie: Ecleziastul vorbește despre lucrări zadarnice sau valoroase, parag. 1-19, pag. 688.

22 decembrie: Ecleziastul vorbește despre lucrări zadarnice sau valoroase, parag. 20-22, și Lucrări vrednice ale celor adunați, pagina 695.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce groapă săpată de adulți a adevenit o cursă pentru tineretul modern? P. 675, parag. 1.

De ce părinții trebuie să trăiască după același standard moral după care își învață copiii? P. 676, parag. 6.

De ce unii evrei pun un pahar de vin suplimentar la masa de paște? P. 677, parag. 1.

Ce an a fost arătat de profeția evreiască pentru apariția lui Mesia? P. 678, parag. 3.

Cine au fost principalii instigatori ai persecuției creștine în timpul zilelor lui Dioclețian? P. 681, parag. 3.

De ce a poruncit un guvern ca un om să fie maltratat și apoi supus la alte torturi diabolice? P. 682, parag. 3.

Cum au făcut două cărți ca un prizonier să fie pedepsit la carceră grea timp de optzeci și șase de zile? P. 683, parag. 5.

Ce este spiritul sfânt? P. 685, parag. 5.

Ce mare lucrare de strângere este astăzi în desfășurare? P. 688, parag. 1.

A inclus Solomon și serviciul lui Dumnezeu atunci când a spus că totul este deșertăciune? P. 690, parag. 7.

Cum ar fi putut fi cruțată omenirea de blestemul morții? P. 692, parag. 14.

Cum trebuie privit un jurământ făcut lui Dumnezeu? P. 698, parag. 4.

De ce nu li se cere creștinilor să asculte legea scripturală împotriva mâncării de grăsime? P. 703, parag. 5.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 DECEMBRIE 1957 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FEMEIA IUBITĂ DIN CÂNTAREA CÂNTĂRILOR	- Pag. 865
GLORIE DE LA CEI SLABI	- Pag. 882
TIRANIA CASTEI	- Pag. 884
DUPĂ RUGĂCIUNE, BĂTAIE CU ARME	- Pag. 888
LUMEA SPIRITUALĂ L-A CĂLĂUZIT PE SWEDENBORG	- Pag. 889
DEMONII ÎNVING CLERICII	- Pag. 893
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ	- Pag. 894
SPUNEŢI VESTEA CEA BUNĂ DIN ZI ÎN ZI	- Pag. 896
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 898

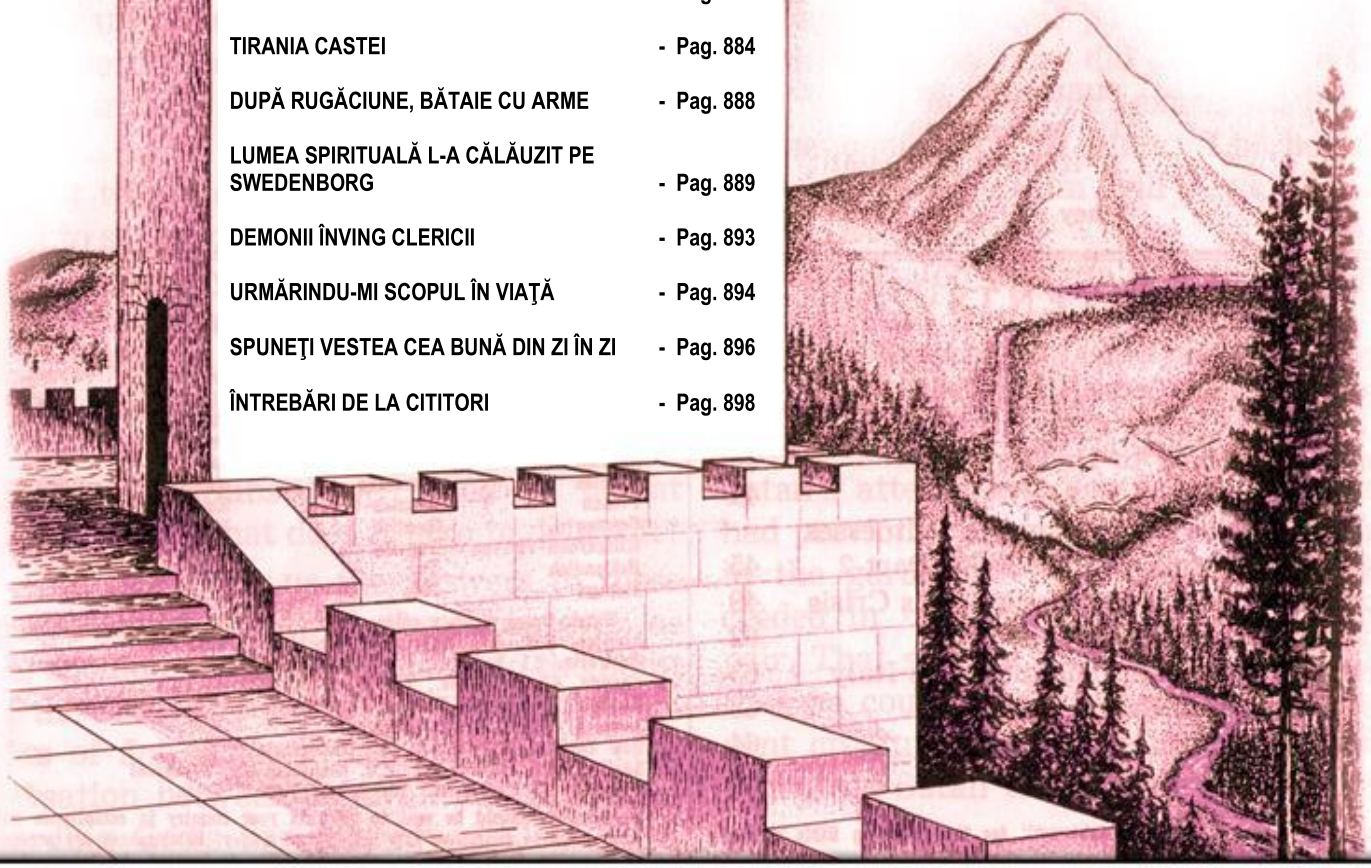

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

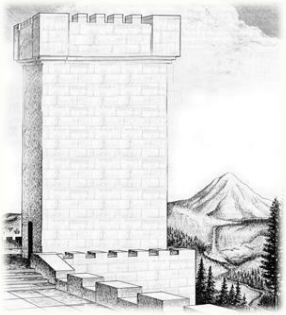

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1957 **Nr. 23**

FEMEIA IUBITĂ DIN CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

"Eşti frumoasă de tot, iubita mea, eşti fără cusur." - Cântarea cântărilor 4:7.

DRAGOSTEA pentru o femeie poate fi depăşită de dragostea pentru o organizaţie de bărbaţi şi femei. Mai departe, dragostea unei organizaţii pentru un om sau pentru liderul ei poate fi atât de puternică încât nimic pe această lume nu o poate învinge. Cel mai remarcabil om care a trăit vreodată pe pământ, liderul pe care mai mult de 800 milioane de credincioşi de pe pământ pretind a-L urma, a fost Isus Cristos, care s-a născut în Betleem, în Orientul Mijlociu, cu mai mult de 1900 de ani în urmă şi care a suferit o moarte de martir în anul 33 al erei creştine. S-a îndrăgostit El vreodată de o femeie şi a luat-o de soţie? Nu, El a murit necăsătorit şi fără copii, la vârsta de treizeci şi trei de ani şi jumătate. Totuşi, El a format o organizaţie de bărbaţi şi femei în jurul lui, şi pe aceştia i-a iubit mult în calitate de membri ai organizaţiei. De fapt, El şi-a dat viaţa pentru acei bărbaţi şi

femei şi pentru bărbaţii şi femeile care urmează încă să devină membri ai organizaţiei.

[2]Iosif tâmplarul din Nazaret, care a avut rolul unui tată pământesc pentru Isus, nu i-a dat această organizaţie de adepţi. Dumnezeu, Tatăl său ceresc, a fost cel care i-a dat organizaţia. Isus însuşi a recunoscut acest fapt. El a spus: "Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis." (Ioan 6:44) "Ceea ce mi-a dat Tatăl meu este mai de preț decât toate celelalte lucruri, şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui." (Ioan 10:29). Tatălui Său Ceresc Isus I-a spus în rugăciune: "Le-am dezvăluit Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat." (Ioan 17:6). Tatăl ceresc i-a dat pe ei Fiului Său, Isus, în relaţia unei fete promise în căsătorie viitorului ei soţ.

[3]Deci, despre organizaţia sau adunarea de bărbaţi şi femei s-a vorbit ca despre mireasa Lui, o femeie organizațională ce urma să se căsătorească sau să se unească, inseparabil cu El, în viitor, în casa Tatălui Său Ceresc. Vărul său Ioan, fiul preotului Zaharia, a vorbit despre probleme în acest sens, spunând: "Cine are mireasă este mire. Iar prietenul mirelui, când stă şi-l ascultă, se bucură mult de glasul mirelui. Această bucurie a mea a ajuns deplină." (Ioan 3:29) Apostolul creştin Pavel, care a câştigat mulţi urmași pentru Isus Cristos, a folosit un limbaj asemănător cu cel al lui Ioan şi a vorbit acestor urmași ca prieten al Mirelui, spunând: „Sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soţ, lui Cristos, şi vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă.” (2 Cor. 11:2) Apostolul Pavel le-a cerut să fie credincioşi în dragostea şi devotamentul lor faţă de Mirele lor, Cristos.

[4]Dragostea lui Isus Cristos pentru organizaţia sau adunarea pe care i-o dă Tatăl său ceresc de soţie a fost dovedită prin propria Sa moarte. Pavel spune: "Cristos este capul adunării, El fiind salvatorul acestui corp ... Cristos a iubit adunarea şi s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o cu baia de apă prin cuvânt, ca să-şi prezinte lui însuși adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără defect." (Efes. 5:23, 25-27). Cu toate acestea, dragostea adunării pentru Cristos, Mirele, trebuie să fie dovedită până ce ultimul dintre cei 144 000 de membri ai adunării a trecut toate testele. Există multe organizaţii religioase care se numesc creştine şi care pretind că-L iubesc pe Cristos. Numai în Statele Unite au fost înregistrate 265 de astfel de secte religioase; în Africa de Sud există mai mult de o mie. Dar, prin faptele lor, ei dovedesc că iubesc această lume mai mult decât pe Isus Cristos şi împărăţia pentru care Tatăl Lui ceresc, Iehova Dumnezeu, L-a uns şi întronat să fie rege. Aceste secte religioase atrag bunăvoinţa acestei lumi imorale. Discipolul Iacov cere tuturor creştinilor care au o astfel de dragoste împărţită: "Oameni adulteri, nu ştiți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie

Cuprins

prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." – Iac. 4:4.

[5]Dar există o singură adunare care este logodită cu adevărat şi urmează să se căsătorească cu Isus Cristos în cerurile regale, şi acesteia Isus i-a spus: "Dacă lumea vă urăşte, ştiţi că pe Mine m-a urât înainte să vă urască pe voi. Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte." (Ioan 15:18, 19) Adunarea adevărată a celor 144 000 de credincioşi nu are nici o dragoste pentru această lume coruptă care trece. Ea îi dă lui Iehova Dumnezeu, Tatăl ceresc, devotament exclusiv şi Fiului Său Isus Cristos dragostea completă care se cuvine Mirelui Său ceresc. În ultimii 1900 ani Tatăl ceresc a născut credincioşi dedicaţi cu adevărat prin acest spirit sfânt şi în acest fel i-a logodit cu Fiul Său preaiubit. Astăzi, când toate dovezile indică faptul că El L-a întronat pe Fiul său, Mirele, în împărăţia cerească, în anul 1914, a mai rămas doar o rămășiță din adunarea-mireasă pe pământ. Atâta timp cât această lume veche, acum în turbulentul ei "timp al sfârşitului", rezistă, ei trebuie să mai dovedească măsura deplină a devotamentului lor iubitor pentru Mirele lor ceresc, Cristos. Ei vor face acest lucru din cauza iubirii arzătoare, de nestins, pe care o au pentru El. Frumoasa carte a Bibliei cunoscută ca şi Cântarea lui Solomon dă asigurare despre acest lucru.

CÂNTAREA LUI SOLOMON

[6]În zilele lui Isus pe pământ Cântarea lui Solomon a fost acceptată de către adunarea iudee ca parte din scrierile inspirate şi a fost inclusă în catalogul lor de manuscrise sacre ebraice. Aceasta a fost, de asemenea, acceptată de către adunarea creştină timpurie, ca parte autentică a Sfintelor Scripturi. Corect înţeleasă, ea este o carte benefică pentru noi, pentru a o studia. Apostolul Pavel a inclus Cântarea lui Solomon când a spus: "Toată Scriptură este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:16, 17). Akiba, rabinul evreu, care a trăit în primul secol al erei creştine, în exprimarea aprecierii lui faţă de carte, a spus: "Întreaga lume nu a fost demnă de ziua în care această cântare sublimă a fost dată Israelului; căci toate Scripturile sunt sfinte, dar această cântare sublimă este cea mai sfântă." – *Mișna*, în Divizia a Şasea sub "Yadaim," secţiunea 3, ¶ 5.

[7]Cu toate acestea, scriitorul cântării, regele Solomon din Ierusalim, spune în versetul de deschidere al poemului lui: "Cântarea cântărilor, care este a lui Solomon." Potrivit textului ebraic, cuvânt cu cuvânt, ea este "Cântarea Cântărilor", adică, cea mai frumoasă, cea mai minunată cântare. Aceasta nu este o colecţie de cântări, ci o singură cântare, deşi de obicei este împărţită în opt capitole. A fost scrisă de regele Solomon, după ce a construit minunatul templu pentru Iehova Dumnezeu, la Ierusalim, şi după ce s-a căsătorit. Deci, data Cântării a fost aproximativ în anul 1010, înainte de era creştină. Ea are o singură temă pe tot parcursul, aceea a dragostei unei fete de la ţară din satul Sunem, sau Sulem, pentru un păstor. Regele Solomon s-a îndrăgostit de aceeaşi fată, dar dragostea ei pentru

Cuprins

cel drag ei, păstorul, a rezistat fidelă şi regele a pierdut. Ar putea fi, prin urmare, pe bună dreptate numită Cântarea Dragostei Frustrate a lui Solomon.

[8]Evreii din vechime au ataşat cărţii o semnificaţie simbolică. Ei au înţeles că fata reprezintă biserica evreiască de la zilele profetului Moise înainte. Obiectul de afecţiune al acelei biserici era Iehova Dumnezeu, care, în consecinţă, a fost ilustrat de iubitul ei păstor. Dar o examinare a bisericii evreieşti din ultimii 1900 ani confirmă faptul trist că ea s-a dovedit falsă în dragostea sa pentru Iehova, ca Dumnezeu al ei; ea a încetat de mult să fie biserica martorilor lui Iehova Dumnezeu. Propria lor istorie, cum este scrisă în Scripturile Ebraice, mărturiseşte că ei i-au respins pe profeţii trimişi de El în numele Său; şi Scripturile Creştine Greceşti arată că au atins punctul culminant în drumul lor de a-i respinge pe purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu, atunci când L-au refuzat pe Isus Cristos, care a venit şi le-a predicat în numele lui Iehova, şi în cele din urmă L-au condamnat la o moarte oribilă pe un stâlp de tortură. Aceasta nu a arătat iubire adevărată, neabătută pentru Iehova, marele Păstor al turmei Sale.

[9]Scriind adunării creştine din primul secol, apostolul Pavel vorbeşte despre o serie de situaţii în care copiii lui Israel s-au îndepărtat de dragostea lui Iehova Dumnezeu, şi apoi comentează: "Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare." Un avertisment pentru cine? "Pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor." (1 Cor. 10:11). Aşadar, în mod sigur, Cântarea lui Solomon îşi găseşte împlinirea în legătură cu adunarea creştină în care apostolul Pavel a fost membru, în acel secol când sistemul evreiesc nu a mai găsit favoare în ochii lui Dumnezeu şi s-a terminat, Iehova Dumnezeu transferându-şi acum bunătatea iubitoare la adunarea creştină pe care El a logodit-o cu al Său Mire-Fiu, Isus Cristos.

[10]Deci, fata iubită din Cântare trebuie să fie adunarea creştină adevărată, de 144 000 de membri logodiţi, şi iubitul ei păstor trebuie să fie Domnul Isus Cristos, acum glorificat în cer, pentru dragostea lui arzătore pentru Tatăl Lui ceresc. A treia zi după ce acesta a fost ucis pe stâlpul de tortură, Atotputernicul Dumnezeu L-a înviat din morţi, un Fiu spiritual din nou, dar acum nemuritor, înălţat mai presus de carnea umană pe care a avut-o odată. După patruzeci de zile Iehova Dumnezeu L-a înălţat la ceruri, unde are tronul Său. El L-a aşezat la dreapta Sa să aştepte, printre altele, căsătoria în cer cu adunarea sa, la timpul potrivit al Tatălui Său ceresc. De la înălţarea Sa la cer membrii adunării sale au fost logodiţi cu el, în credinţă. Pentru aceştia apostolul Petru a scris: "Deşi nu L-aţi văzut niciodată, îl iubiţi. Deşi acum nu îl vedeţi, totuşi manifestaţi credinţă în El şi vă bucuraţi mult, cu o bucurie de nespus şi plină de glorie, fiindcă primiţi rezultatul credinţei voastre, salvarea sufletelor voastre." (1 Pet. 1:8, 9). Acelaşi lucru este valabil şi pentru rămăşiţa mică a adunării Sale de astăzi, care trebuie să-şi demonstreze dragostea pentru Cristos cel nevăzut, aşa cum a făcut fata sulamită pentru iubitul ei.

[11]Povestind despre ce a constatat, prin experiment, în cartea Eclesiastul, regele Solomon, ca şi convocator al poporului său, a scris: "`Iată ce-am aflat`, a spus convocatorul, 'cercetând lucrurile unul câte unul ca să le pătrund sensul, pe care sufletul meu l-a căutat într-una, dar nu l-am găsit. Un bărbat dintr-o mie am găsit,

Cuprins

dar o femeie dintr-o mie n-am găsit.'" (Ecl. 7:27, 28). Dacă, totuşi, în Cântare, Regele Solomon descrie propria sa încercare nereuşită de dragoste faţă de fata sulamită, atunci, spre propria sa deziluzie, el a găsit în ea o femeie integră în dragostea ei faţă de un om ce la exterior nu era atât de strălucitor ca şi Solomon. Dacă ar fi trăit în primul secol al erei creştine regele Solomon ar fi trebuit să mărturisească faptul că în Isus Cristos, el a găsit "un bărbat dintr-o mie," da, în mod remarcabil, omul dintre toţi oamenii ce au fost vreodată pe pământ. Adunarea logodită cu Isus Cristos trebuie să-l copieze. În calitatea credincioasă a dragostei ei pentru El, ea trebuie să se dovedească a fi ca o femeie de o remarcabilă integritate, o raritate printre femei, singura organizaţie printre toate sistemele religioase ale creştinătăţii care rămâne loială şi îşi menţine castitatea în această lume, pentru ca să poată fi considerată vrednică de căsătoria cerească cu Cristos.

PERSONAJELE ŞI INTRIGA

[12]În Cântare, Solomon se prezintă şi joacă rolul regelui Ierusalimului, oraş care a mai fost numit Sion, din cauza fortăreţei sau cetăţii sale ce poartă acest nume. Personajul principal în Cântare este fata de la ţară, fără nume, din Sunem, sau Sulem, pe care regele Solomon o numeşte Sulamita. (Cântarea Cântărilor 6:13). Satul Sunem, astăzi numit Sôlem, este situat la frontiera de sud-vest a teritoriului seminţiei lui Isahar, aproximativ la cincisprezece mile sud-vest de marea Galileii, sau aproximativ la cincizeci şi cinci mile nord de Ierusalim. Fata frumoasă pe nume Abişag a fost găsită la Sunem şi a fost dusă la palatul tatălui lui Solomon, regele David, să lucreze ca asistentă pentru el la bătrâneţe. (1 Regi 1:1-4; 2:17-22). La Sunem s-a întâmplat ca o femeie importantă, o soţie fără copii a unui om bătrân, să-i ofere locuinţă într-o cameră mică de pe acoperiş profetului Elisei, ori de câte ori acesta trecea pe acolo. (2 Regi 4:8-10) Mama fetei Sulamite trăia la Sunem. Ea este menţionată în Cântare, dar nu şi tatăl Sulamitei. Fata are un număr de fraţi care iau parte în Cântarea dramatică. Un alt personaj proeminent este păstorul iubit. Altele ce au roluri cu dialog în Cântare sunt doamnele de la curtea lui Solomon, numite "fiicele Ierusalimului," şi, de asemenea, femeile ce locuiesc în oraş, care sunt numite "fiicele Sionului." (Cântarea cântărilor 1:5; 2:7; 3:5, 10, 11). Personajele din Cântare sunt identificate prin ceea ce spun ele sau prin ceea ce le este spus.

Cuprins

[13]Cum l-a întâlnit fata Sulamită pe păstor? Ea îi reaminteşte lui, spunând: "Te-am trezit sub măr. Acolo te-a născut mama ta în dureri. Acolo au prins-o durerile naşterii pe cea care te-a născut." (Cântarea cântărilor 8:5). A fost un copac cel care i-a amintit păstorului despre propria sa naştere umilă, în câmp, departe de confortul şi facilităţile de acasă. Dar mama lui a fost puternică şi l-a crescut să fie tânărul frumos care era. La întâlnirea de la locul naşterii sale flăcăul păstor a găsit ceea ce era de iubit la fata Sulamită, iar ea a găsit ceea ce era cu totul minunat la păstor.

[14]Dar, la fel cum apostolul Pavel era gelos pe adunarea creştină, fraţii fetei Sulamite erau foarte geloşi pe sora lor. Ei erau nerăbdători să protejeze puritatea surorii lor despre a cărei rezistenţă nu erau prea siguri. Ei au încercat să o ferească de ispită. Odată au simţit că au motiv să fie furioşi pe ea. Evident, acest lucru s-a întâmplat atunci când păstorul s-a grăbit alături de ea şi i-a sugerat să iasă la plimbare şi să se bucure de frumuseţile primăverii timpurii. Să citäm cuvintele ei către femeile de la curtea regelui Solomon: "Aud glasul iubitului meu. Iată, el vine cățărându-se pe munţi, săltând pe dealuri. Iubitul meu seamănă cu o gazelă, cu un pui de cerb. Iată că el stă în spatele zidului nostru, se uită pe ferestre, priveşte printre zăbrele. Iubitul meu mi-a vorbit şi a zis: Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, şi vino! Căci, iată, anotimpul ploilor a trecut, ploaia a încetat, s-a dus. Au apărut florile pe pământ, a venit vremea tăierii viei şi se aude glasul turturelei în ţara noastră. Smochinul şi-a pârguit cele dintâi smochine, iar viile sunt în floare, îşi răspândesc mireasma. Ridică-te şi vino, iubita mea, frumoasa mea! Haide! O, porumbiţa mea, din crăpăturile stâncii, din ascunzişul cărării de munte, lasă-mă să-ți văd chipul, lasă-mă să-ți aud glasul, căci glasul îți este plăcut şi chipul frumos.'" Cântarea cântărilor 2:8-14.

[15]Fraţii Sulamitei au devenit furioşi la dorinţa ei de a răspunde invitaţiei lui. Pentru a-i împiedica pe ea şi pe păstor să meargă în drumeţii împreună, singuri, şi să cadă în ispită, ei văd acum nevoia urgentă de paznici care să fie staţionaţi în viile lor împotriva vulpilor mici, care produc pagube viţei de vie, scobind vizuini sub ea. Deci, fraţii strigă: "Prindeţi-ne vulpile, vulpile mici, care strică viile, căci viile noastre sunt în floare." - Cântarea cântărilor 2:15.

[16]Profitând de necesitatea sezonieră, fraţii cer ca sora lor să rămână în podgorii, permanent în gardă împotriva micilor vulpi dăunătoare. După cum ea însăşi le spune "fiicelor Ierusalimului", care sunt la curtea regelui Solomon: "Fiii mamei

Cuprins

mele s-au mâniat pe mine; m-au pus păzitoare la vii, [deşi] via mea, care era a mea, nu-m păzit-o." (Cântarea cântărilor 1:6) Acest lucru explică de ce şi-a pierdut albeaţa pielii: "Sunt neagră, dar frumoasă, o, voi fiice ale Ierusalimului, precum sunt [părul negru] corturile Chedarului, [încă] şi precum pânzele de cort [frumoase] ale lui Solomon. Nu vă uitaţi că sunt negricioasă, fiindcă m-a privit soarele." (Cântarea cântărilor 1:5, 6) Datoria de a păzi podgoria a expus-o razelor soarelui.

[17]Dar această măsură de siguranţă a fraţilor ei, ţinând-o departe în acelaşi timp de iubitul ei păstor, primăvara, a condus-o în a se găsi în calea unui alt pericol. Regele Solomon însuşi a venit în vecinătatea Sunemului, sau Sulemului, şi şi-a instalat corturile cu covoarele lor frumoase, nu departe de casa ei şi de podgorii. Într-o zi Sulamita s-a găsit lângă tabăra regelui Solomon. Ea nu a mers acolo să-şi expună farmecele şi pentru a-şi scoate în evidenţă frumuseţea în faţa regelui Solomon sau a celor şaizeci de oameni puternici din Israel, toţi aceştia fiind luptători instruiţi, înarmaţi cu săbii la coapsă, sau a celor ce mână carele. (Cântarea cântărilor 3:7) Ea nu l-a uitat, în nestatornicie, pe iubitul ei păstor şi că farmecele ei aparţineau numai lui. Dar, aşa cum ea însăşi i-a explicat mai târziu regelui Solomon: "Coborâsem la grădina cu nuci ca să văd mugurii din vale, ca să văd dacă a înmugurit via, dacă a înflorit rodiul. Înainte să-mi dau seama, sufletul meu m-a dus la carele poporului meu binevoitor." (Cântarea cântărilor 6:11, 12). Datorită faptului că mergea să-şi facă treaba, ea a ajuns, în mod neintenţionat, la tabăra regelui lui Israel.

[18]Apoi, fie însuşi regele Solomon a văzut-o direct, fie ea i-a fost recomandată de către slujitorii din tabăra lui, care au văzut-o. Solomon a luat-o apoi de la mama ei şi fraţii şi viile lor şi a adus-o în tabăra lui impunătoare. Acolo, în mijlocul demnităţii şi splendorii ce umpleau ochii, ai taberei regale, care era de aşteptat să intimideze o fată modestă de la ţară, gloriosul Rege Solomon şi-a exprimat admiraţia pentru ea şi i-a propus să vină cu el înapoi la Ierusalim şi să devină una din soţiile sale. Neimpresionată de bogăţia regală ce o înconjura, simţindu-se ciudat şi nelalocul ei în mijlocul acesteia, ea nu simte nici o atracţie faţă de rege. Cu dor de singura ei dragoste, ea vorbeşte ca şi cum ar vorbi cu el, acolo:

[19] „Să mă sărute cu sărutările gurii lui. Căci dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul. Uleiurile tale au o mireasmă plăcută. Ca uleiul ce se toarnă este numele tău. De aceea te iubesc fetele. Trage-mă la tine, să alergăm. Regele m-a dus în camerele lui! Să ne bucurăm şi să ne înveselim împreună. Să vorbim despre dezmierdările tale mai mult decât despre vin. Pe drept eşti iubit! O, tu, iubitul sufletului meu, spune-mi unde-ţi paşti turma, unde o duci să se culce la amiază. De ce să fiu ca o femeie îndoliată în mijlocul turmelor tovarăşilor tăi?" - Cântarea cântărilor 1:2-4, 7

[20]La această întrebare doamnele curţii, "fiicele Ierusalimului", au răspuns: "Dacă nu ştii unde, o, tu, cea mai frumoasă dintre femei, ieşi pe urmele turmei şi paşte-ţi iezii pe lângă corturile păstorilor." Ele ştiau că ea va trebui să părăsească tabăra lui Solomon şi să meargă unde îşi păştea oile iubitul ei. Dar Solomon nu a fost dispus să o lase să plece. El a început să-şi exprime admiraţia pentru ea şi să

Cuprins

facă promisiuni despre cum ar împodobi-o el în palatul oraşului. El i-a spus: "Cu iapa mea înhămată la carele Faraonului te asemăn, iubita mea. Ce frumoşi îți sunt obrajii între împletiturile părului şi gâtul cu şiragul de mărgele. Îți vom face cerculeţe de aur cu ținte de argint." Dar Sulamita rezistă avansurilor lui Solomon şi îi face cunoscut faptul că singura dragoste pe care ea o poate simți este pentru altul. Ea spune: "În timp ce regele stă la masa lui rotundă, nardul meu îşi răspândește mireasma. Ca un săculeț de smirnă este iubitul meu pentru mine; între sânii mei îşi va petrece noaptea. Iubitul meu este pentru mine ca un mănunchi de flori de hena în viile din En-Ghedi" (Cântarea cântărilor 1:8-14). Sulamita tânjeşte să-l aibă pe iubitul ei păstor în îmbrăţişare.

ATRACŢII MATERIALE

[21]În toate acestea, ce putem vedea ca asemănare cu rămăşiţa credincioasă a adunării lui Cristos astăzi? Iehova Dumnezeu L-a întronat pe Fiul Său Isus Cristos în ceruri în 1914, dar nu a luat rămăşiţa la El. Deci aceştia care sunt logodiţi sunt fără El. Ei se află în lume, dar nu îndrăznesc să facă parte din această lume, să meargă înapoi la lumea din care au fost atraşi către Cristos. Ei trebuie să se păstreze ca şi fecioarele caste, nepătaţi de această lume. Corespunzătoare cu gloria exterioară a regelui Solomon ca şi rege, această lume are multă atractivitate exterioară. Prin aceasta ea încearcă să câştige afecţiunile rămăşiţei logodite de la Cristos. Dar rămășița ascultă porunca de a nu iubi lucrurile din această lume, "dorința cărnii, dorința ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existență." (1 Ioan 2:15, 16) În zilele lui Pavel, unii creştini au fost ispitiţi de gândul de a conduce ca regi, ca Solomon, fără să aştepte ca Regele conducător, Isus Cristos, să-i înalţe pe un loc lângă tronul Său, la sfârşitul căii lor pământeşti. "Sunteți deja bogați? Aţi început să domniți ca regi, fără noi?" întreabă Pavel. - 1 Cor. 4:8

[22]Dar membrii rămășiței ştiu astăzi că nu suntem chemaţi să domnim pe acest pământ, în timpul acestei lumi rele prezente. Chemarea noastră este de a călca pe urmele Păstorului Drept al lui Iehova, Învățătorul Isus Cristos, care a găsit oile pierdute, le-a hrănit şi le-a protejat şi chiar şi-a dat viaţa pământească pentru ele. Membrii rămășiței nu cedează în fața materialismului acestei lumi, nici în fața gloriei exterioare a conducerii politice a acestei lumi. Ei urmează, nu regii acestei lumi, ci pe Păstorul Drept al lui Iehova, imitându-L, făcând lucrare de păstorire aşa cum a făcut El pe pământ, adunând oile Lui, hrănind oile Lui, deoarece Îl iubesc, ţinând oile împreună în pace şi unitate şi protejându-le de bărbaţii egoişti şi lacomi ai acestei lumi, care ar asupri oile şi ar realiza câştiguri de pe urma lor. (Ioan 21:15-17). Membrii rămășiței îşi fixează mintea pe lucrurile de sus, nu pe lucrurile de pe pământ, şi, astfel, continuă să caute lucrurile de sus, căutând mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea care vine de la El prin Cristos. Dragostea lor din toată inima pentru Mirele ceresc îi face să dispreţuiască avansurile seducătoare pe care această lume le face lor cu materialismul ei.

[23]Membrii rămășiței sunt ca Sulamita în căutarea dezmierdărilor iubitoare ale Păstorului lor, Isus Cristos. Acest lucru contrabalansează ura acestei lumi. Ei sunt

Cuprins

încântaţi să aibă dovezi că El este cu ei, deşi nevăzut, la fel ca atunci când iubitul păstor al Sulamitei şi-a făcut drum în tabăra lui Solomon, a luat legătura cu ea şi şi-a revărsat asupra ei dragostea, prin aceste cuvinte: "Ce frumoasă eşti, iubita mea! Ce frumoasă eşti! Ai ochi de porumbiţă." Sulamita preferă apropierea de cel drag ei, unitate cu el în câmpuri şi păduri, sub copaci de cedru şi ienupăr. Splendida tabără a regelui Solomon nu a atras-o în niciun fel. Arătând că nu este flatată sau impresionată de a fi în tabăra regală de o asemenea glorie materială exterioară, ea îi spune păstorului: "Ce frumos eşti, iubitul meu, şi ce plăcut. Aşternutul nostru este din frunziş. Grinzile casei noastre mărețe sunt cedrii, bârnele noastre, ienuperii." - Cântarea cântărilor 1:15, 16.

[24]În Sulamita găsim o femeie umilă, ce nu aspiră la nicio măreţie pe acest pământ. Spune ea: "Eu sunt doar şofran din câmpie, un crin din văi." Doar o simplă floare de câmp care creşte fără cultivare! Iubitul ei păstor crede că ea nu are comparaţie, spunând: "Ca un crin printre spini, aşa este iubita mea printre fiice." Sulamita arată cum ea îl socoteşte mai presus de toţi ceilalţi, asemuindu-l cu un copac roditor, umbros, aerisit printre arborii obişnuiţi de pădure: "Ca un măr printre copacii pădurii, aşa este iubitul meu printre fii. Tânjesc după umbra lui, acolo mă aşez, şi fructul lui este dulce pentru cerul gurii mele. El m-a dus în casa vinului, şi a fluturat peste mine stindardul iubirii lui. Înviorați-mă cu turte de stafide, întăriți-mă cu mere, căci sunt bolnavă de dragoste. Mâna lui stângă este sub capul meu, iar dreapta lui mă îmbrăţişează." Cu o dragoste de genul acesta pentru păstorul ei drag, cum ar putea ea, în nestatornicie, să-şi înlocuiască dragostea cu alta? Deci, ea le însărcinează strict pe femeile de la curtea regelui Solomon: "O, fiice ale Ierusalimului, vă pun să juraţi pe gazele şi pe cerboaicele câmpului, că nu veți încerca să treziţi sau să stârniţi în mine iubirea până nu vrea ea." (Cântarea cântărilor 2:1 -7) Astfel, prin tot ceea ce este frumos şi graţios, ea obligă solemn femeile de la curte să nu încerce să trezească în ea dragostea pentru regele Solomon, să nu o facă să se dovedească infidelă primei ei iubiri, iubirea ei pentru păstorul ei.

[25]În statornicia iubirii lor faţă de păstor membrii rămășiței de astăzi au un bun exemplu despre cât de neschimbabilă, cât de neclintită ar trebui să fie dragostea lor pentru Cristos, Păstorul Drept al lui Iehova Dumnezeu. Nimic pe această lume sau pe acest pământ n-ar trebui să poată diminua sau să poată întoarce dragostea lor pentru Cristos. Toate încercările de persuasiune ale persoanelor materialiste ar trebui să eşueze în stârnirea dragostei sau dorinţei egoiste pentru orice altceva decât pentru Păstorul cel Drept şi oile Lui dragi. Ar trebui să le reamintim persoanelor care folosesc convingerea lumească faptul că sentimentele noastre sunt fixate pe Cristos, Păstorul cel Drept, Mirele, şi că noi îl vom urma pe El, nu lumea aceasta a materialismului şi gloriei superficiale.

[26]Sulamita a fost un muncitor de încredere, păzind podgoriile familiei. Echivalentul ei din prezent, rămăşiţa logodită, este, de asemenea, însărcinată cu rămânerea în Viţă, Isus Cristos, şi servirea ca şi ramuri pentru a aduce mult rod pentru gloria marelui Cultivator, Iehova Dumnezeu. Aceasta este pentru siguranţa lor. (Ioan 15:1-8). Sulamita a avut un raport bun de la cei din afara familiei.

Cuprins

"Fiicele Ierusalimului" de la curte au numit-o "cea mai frumoasă dintre femei." Chiar şi regele Solomon a spus că era frumoasă, "ca Oraşul Încântător, plăcută ca Ierusalimul, de temut ca trupele adunate în jurul stindardelor". Femeile oraşului, reginele şi concubinele, au remarcat că ea arăta „ca zorile, frumoasă ca luna plină, pură ca soarele strălucitor." (Cântarea cântărilor 1:8, 6:1, 4, 9, 10) La fel şi rămăşiţa logodită trebuie "să aibă o bună mărturie favorabilă de la cei de afară." Ea trebuie să "se poarte cuviincios cu cei de afară," în acest fel neaducând niciun motiv pentru găsirea de greşeli în ceea ce priveşte adevărul, ci mai degrabă recomandându-l prin vieţile lor. - 1 Tim. 3:7; 1 Tes. 4:12.

27. Domnia Mirelui-Rege este una cerească, invizibilă. El este la dreapta Tatălui Său ceresc. Este mult peste îngerii spirituali şi toate celelalte nivele de autoritate, "îngeri, autorităţi şi puteri [fiind] supuse Lui." (1Pet. 3:22). De aceea trebuie să continuăm să umblăm prin credinţă, chiar dacă dovezile despre domnia Sa în Sionul ceresc, începând cu anul 1914, ne arată că domnia şi mânuirea sceptrului puterii Lui sunt foarte reale. (Ps. 110:1, 2) Noi îl salutăm bucuroşi ca Rege domnitor, şi marea mulţime a însoţitorilor rămăşiţei logodite flutură ramuri de palmier, ca să zicem aşa, în recunoaştere publică loială a Lui. Dar încă există o separare între rămăşița logodită şi Mirele lor Păstor, ca un munte mare între ei şi El, deoarece membrii rămăşiţei sunt încă în carne, nefiind încă înviaţi din morţi cu trupuri spirituale glorioase. - 1 Cor. 15:42-44; 2 Cor. 5:1-8.

[28]Din acest motiv rămăşița logodită trebuie să continue să-şi dorească să vină Mirele să-i ia la El, printr-o înviere cerească, încheind astfel separarea lor de El. Ei simpatizează cu Sulamita când ea a spus: "Iubitul meu este al meu, iar eu sunt a lui; el îşi paşte turma printre crini. Întoarce-te, iubitul meu, înainte să adie vântul zilei şi să fugă umbrele! Fii ca o gazelă, ca un pui de cerb pe munţii ce ne despart." (Cântarea cântărilor 2:16). Aşa cum apostolul Ioan exprimă dorul la sfârşitul Bibliei: "Amin! Vino, Doamne Isuse." – Apoc. 22:20.

[29]În aceste zile ale celei de-a doua prezenţe a Lui, din 1914, îl putem căuta pe Cristos unde vrem, dar nu-L vom găsi nicăieri pe pământ. El este prezent pe tronul Său ceresc şi şi-a extins "toiagul puterii Sale" pe acest pământ, făcându-şi simţită puterea aici pe pământ, printre duşmanii Lui. Putem găsi tovărăşie cu El, totuşi, prin întâlnirile cu urmaşii lui, în adunările lor, căci El a zis: "Căci unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, acolo sunt şi Eu, în mijlocul lor." (Mat. 18:20). Este posibil ca aceasta să necesite deseori ca noi să ieşim noaptea pentru a participa la adunările urmaşilor Săi şi de asemenea să vizităm şi "celelalte oi" pe care El le adună acum, pentru a continua studiul biblic cu ei, astfel încât ei să fie hrăniţi în numele Păstorului cel Drept. - Ioan 10:16.

[30]În acest fel membrii rămăşiţei logodite se bucură de o tovărăşie specială cu Păstorul-Rege, într-un mod grupat, în cadrul organizaţiei mamei lor spirituale, Sionul ceresc, "Ierusalimul de sus." Sulamita, reţinută în tabăra Regelui Solomon, descrie lucrul acesta astfel: "Nopți la rând, în patul meu, l-am căutat pe iubitul sufletului meu, dar nu l-am găsit. Lăsați-mă, vă rog, să mă ridic şi să străbat oraşul; lăsați-mă să-l caut pe străzi şi în pieţele publice pe iubitul sufletului meu. L-am căutat, dar nu l-am găsit. M-au întâlnit străjerii care străbăteau oraşul. 'Nu l-aţi

Cuprins

văzut pe iubitul sufletului meu?' Abia am trecut de ei când l-am şi găsit pe iubitul sufletului meu. L-am apucat şi nu i-am mai dat drumul până nu l-am adus în casa mamei mele, în camera celei ce m-a purtat în pântece. O, fiice ale Ierusalimului, vă pun să juraţi pe gazele şi pe cerboaicele câmpului, că nu veţi încerca să treziţi sau să stârniţi [în mine] iubirea până nu vrea ea." (Cântarea cântărilor 3:1-5). Toată părtășia noastră cu Cristos, într-un mod spiritual, cu preţul efortului, ne întăreşte în determinarea noastră de a nu lăsa nicio altă dragoste de pe pământ să înlocuiască dragostea noastră, din tot sufletul, pentru El.

TESTUL ÎN ORAȘUL IERUSALIM

[31]Testul Sulamitei din tabăra Regelui Solomon, în apropiere de satul ei Sunem, a eşuat, atât de intensă era dragostea ei pentru un simplu păstor. Cum ar fi putut s-o afecteze pe ea propunerile atractive ale Regelui, în mijlocul palatului regal din oraşul capitală al Ierusalimului? Când tabăra lui s-a mutat înapoi la Ierusalim, aproximativ cincizeci şi cinci de mile spre sud, Regele Solomon a poruncit ca Sulamita să fie adusă cu el. Femeile din capitală, "fiicele Sionului", văd procesiunea apropiindu-se de oraş. Una din ele spune: "Oare ce urcă din pustiu ca nişte coloane de fum, cu miros de smirnă şi de tămâie albă, de pudră parfumată de la negustori?" O alta răspunde: "Iată, divanul lui Solomon. De jurul împrejurul lui sunt şaizeci de viteji, dintre vitejii lui Israel, toţi având sabie, toți deprinși cu lupta, toți cu sabia la șold din pricina groazei din timpul nopţilor." Încă o alta exclamă: "Este lectica pe care Regele Solomon şi-a făcut-o din copacii Libanului. Stâlpii i-a făcut din argint, rezemătorile din aur. Scaunul ei este din lână vopsită în purpuriu, iar interiorul ei a fost împodobit cu iubire de fiicele Ierusalimului." O altă femeie din cetate strigă: "O, fiice ale Sionului, ieşiţi şi priviți-l pe regele Solomon cu cununa pe care i-a împletit-o mama lui în ziua nunții lui şi în ziua veseliei inimii lui." (Cântarea cântărilor 3:6-11). Un test final o întâmpină pe Sulamită!

[32]În acest "timp al sfârşitului" testul datorat materialismului acestei lumi creşte. Pentru a rezista ofertelor tentante ale acestei lumi vechi, ţipătoare, Păstorul nostru ne pregăteşte şi ne întăreşte asigurându-ne de dragostea Sa continuă şi exprimându-şi admiraţia pentru lucrările noastre creştine corecte. Exact aşa cum a făcut iubitul păstor când a urmărit cortegiul lui Solomon până la Ierusalim şi acolo a luat legătura cu Sulamita, acum acoperită cu văl, pentru a-i spune: „Ce frumoasă eşti iubita mea! Ce frumoasă eşti! Ai ochi de porumbiţă sub vălul tău. Părul tău este ca o turmă de capre ce coboară, săltând din munții Galaadului. Dinţii tăi sunt ca o turmă de mioare tunse de curând, ieşind din scăldătoare; toate poartă gemeni, niciuna nu şi-a pierdut puii. Buzele tale sunt ca un fir stacojiu, vorbirea ta este plăcută. Tâmplele tale sunt ca o bucată de rodie sub văl. Gâtul tău este ca turnul lui David, construit din pietre puse rânduri-rânduri, de care atârnă o mie de scuturi, toate scuturile rotunde ale vitejilor. Sânii tăi sunt ca doi pui gemeni de gazelă, care pasc printre crini”. Sulamita îi spune păstorului ei că vrea să fie liberă şi să părăsească oraşul: "Înainte să adie vântul zilei şi să fugă umbrele, voi merge la muntele de smirnă şi la dealul de tămâie albă." - Cântarea cântărilor 4:1-6.

Cuprins

[33]În mijlocul tentaţiilor lumeşti ale materialismului de astăzi, Păstorul cel Drept le poate spune membrilor rămăşiţei logodite: "Buzele tale sunt ca un fir stacojiu, vorbirea ta este plăcută."? Da; deoarece cu gura lor membrii rămăşiţei fac o declaraţie publică numelui lui Iehova, calea de acţiune ce duce la salvare şi la uniune cu Mirele lor. (Rom. 10:8-10) Buzele lor sunt minunate cu laudele lui Iehova, a cărui glorie s-a ridicat peste ei şi se reflectă din ei în această lume întunecată. Ei sunt martorii lui Iehova. (Isa. 43:10, 12, *AS*). Vorbirea lor este cea mai plăcută Păstorului lor cel Drept, deoarece ei vorbesc în împlinirea poruncii Sale profetice: "Această veste bună a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor naţiunilor. Atunci va veni sfârşitul." (Mat. 24:14) Aceasta este pentru Mirele ceresc ca expresiile de afecţiune, ca un parfum încântător, ca dulceaţa mierii. În cuvintele păstorului către Sulamită el spune: "Eşti frumoasă de tot, iubita mea, eşti fără cusur ... ce plăcute sunt dezmierdările tale, sora mea, mireasa mea! Dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul, iar mireasma uleiurilor tale este mai bună decât orice parfum! Miere de faguri picură de pe buzele tale, o mireasa [mea]! Miere şi lapte sunt sub limba ta, iar mireasma veşmintelor tale este ca mireasma Libanului." - Cântarea cântărilor 4:3, 7-11.

[34]Prin mărturisire curajoasă, iubitoare pentru împărăția Fiului drag al lui Dumnezeu, membrii rămăşiţei îl invită pe dragul lor Păstor-Mire să vină şi să mănânce din fructele Împărăției pe care ei le oferă. El vine şi se bucură de toate aceste dezmierdări publice pentru El, spunând: "Mi-am mâncat fagurele de miere și mierea; mi-am băut vinul și laptele." Ca şi femeile din Ierusalim, multe persoane prietenoase care discern expresiile publice de devoţiune ale membrilor rămăşiţei pentru Mirele lor ceresc îi încurajează pe membrii rămăşiţei în lucrarea lor dragă de adunare a "celorlalte oi" ale Păstorului, pentru ca rămăşița şi Mirele să poată continua să se bucure unul de dragostea celuilalt. Ei spun: "Mâncaţi, prieteni! Beţi şi îmbătaţi-vă cu dezmierdări!" - Cântarea cântărilor 4:16, 5:1.

[35]Odată ce Mirele a devenit prezent în Împărăția Tatălui Său, în 1914, membrii rămăşiţei nu au răspuns destul de repede invitaţiei Mirelui de a avea părtășie cu El în adunarea oilor Lui, din cauza inconvenienţei întunericului vremii. Era în timpul punctului culminant al Primului Război Mondial, mai exact în 1918. Experienţa este acum asemănătoare cu visul urât pe care Sulamita l-a povestit femeilor de la curtea palatului lui Solomon: "Am adormit, dar inima îmi este trează. Se aude cum bate la uşă iubitul meu!" În vis, ea îl aude rugându-se în afara uşii: "Deschide-mi, sora mea, iubita mea, porumbiţa mea, neprihănita mea! Capul mi-e plin de rouă, cârlionții îmi sunt plini de picăturile nopţii." Ea răspunde că este în pat: "Mi-am dat jos veşmântul. Cum să mi-l pun iarăși? Mi-am spălat picioarele. Cum să mi le murdăresc?" Când s-a ridicat, într-un final, să-i deschidă, el dispăruse în noapte. Apoi, în cuvintele ei, "L-am căutat, dar nu l-am găsit. L-am chemat, dar nu mi-a răspuns. M-au întâlnit străjerii care străbăteau oraşul găsit. M-au lovit și m-au rănit. Străjerii zidurilor [cu neruşinare] mi-au luat șalul." Ca şi Sulamita, membrii rămăşiţei s-au îmbolnăvit de inimă când speranţa lor de a deveni uniţi în împărăția cerească nu s-a realizat şi în schimb, s-au întâlnit cu persecuţia din mâinile gardienilor Creştinătăţii. - Cântarea cântărilor 5:2, 3, 6, 7.

Cuprins

[36]De la acea experienţă de coşmar, membrii rămăşiţei, ca şi Sulamita în visul ei, au oferit, fără ruşine, dovezi publice că sunt bolnavi de dragoste pentru Mirele lor ceresc. Prin ascultarea poruncii Păstorului lor de a predica vestea bună a Împărăţiei, pe tot pământul locuit, ca mărturie, ei au trimis o înştiinţare oficială, în mod special Creştinătăţii, că ei îl iubesc pe Păstorul-Mire: "O, fiice ale Ierusalimului, vă pun să juraţi că, dacă îl veţi găsi pe iubitul meu, îi veţi spune că sunt bolnavă de dragoste." Ei vor să adune oile Lui, deoarece aceste oi adunate pot fi ca "scrisorile de recomandare" ce atestă dragostea lor nepieritoare pentru El. (2 Cor. 3:1-3). Persoanele cu bunăvoinţă se miră şi se întreabă de ce membrii rămăşiţei vor ca ei să-L caute pe Cristos şi să arate în ei rezultatul lucrării de mărturie iubitoare a membrilor rămăşiţei: "Ce are iubitul tău mai mult decât altul, de ne pui să jurăm aşa?" - Cântarea cântărilor 5:8, 9.

[37] Membrii rămăşiţei sunt avertizaţi să nu le fie ruşine să-l mărturisească pe Cristos înaintea oamenilor. Având dragoste pentru El, ei nu au nicio teamă de a face asta. Persoanelor asemănătoare oilor care vor să-l caute pe Cristos împreună cu ei, îl descriu ca fiind Păstorul şi Regele Uns al lui Dumnezeu, ce conduce acum în cer, din 1914. Ei oferă motivele pentru care îl iubesc, descriindu-L în cel mai atractiv mod. În cuvintele Sulamitei:

[38]„Iubitul meu este strălucitor şi rumen, se distinge chiar şi din zece mii. Capul lui este aur, aur purificat. Cârlionţii lui sunt nişte ciorchini de curmale. [Părul] lui este negru ca pana corbului. Ochii lui sunt ca nişte porumbei lângă albiile apelor, care se scaldă în lapte şi stau între maluri. Obrajii lui sunt ca un strat de mirodenii, ca nişte turnuri de plante înmiresmate. Buzele lui sunt ca nişte crini din care picură smirnă. Degetele mâinilor lui sunt de aur, încrustat cu hrisolit. Pântecele lui este ca o placă de fildeş acoperită cu safir. Picioarele lui sunt ca nişte stâlpi de marmură pe socluri de aur purificat. Înfăţişarea lui este ca Libanul, fără asemănare ca cedrii. Cerul gurii lui este dulce; totul este nespus de plăcut la el. Aşa este iubitul meu, aşa este iubitul meu, fiice ale Ierusalimului ... Eu sunt a iubitului meu şi iubitul meu este al meu. El îşi paşte turma printre crini." - Cântarea cântărilor 5:10-16; 6:2, 3.

[39]Când membrii rămăşiţei fac o asemenea declaraţie publică despre Isus Cristos, care îşi adună acum "celelalte oi", aceasta îl păstrează pe El şi pe cei logodiţi cu El în minte. Îi întăreşte să reziste seducţiilor gloriei lumeşti şi plăcerilor bogăţiilor lumeşti. Un asemenea test de dragoste pentru Păstor şi lucrarea Lui de strângere a venit asupra membrilor rămăşiţei în această zi materialistă, la fel cum a venit şi peste Sulamita reţinută în Ierusalim de către Regele Solomon. La acea vreme Solomon era deja căsătorit cu regine şi concubine. Dragostea lui pentru Sulamită nu ar fi fost nici prima lui dragoste, nici o dragoste neîmpărţită. El o dorea ca pe încă una din soţiile sale secundare, nu ca pe unica femeie a afecţiunii sale maritale. El nu-i putea oferi ceea ce iubitul ei păstor îi oferise. După ce le-a spus doamnelor de la curte că ea aparţine doar iubitului ei păstor şi că-l găseşte în "întregime plăcut," Regele Solomon o abordează. El îşi exprimă admiraţia pentru ea, găsind-o excepţional de încântătoare, mai mult decât cele şaizeci de regine şi optzeci de concubine. El o plasa prima în sentimentele lui. Asemenea expresii

Cuprins

venite de la regele faimos în toată lumea, Regele Solomon, puteau suci capul multor fete obişnuite, dar nu şi al Sulamitei. Ea îi spune că nu a încercat să caute compania lui, iar apoi se întoarce. "Întoarce-te, întoarce-te, Sulamita! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim!" strigă Solomon. Sulamita întreabă apoi ce văd el şi oamenii lui la o fată de la sat din Sunem cum este ea! - Cântarea cântărilor 6:4-13.

[40]Profitând de această întrebare nevinovată, regele Solomon îi spune cât de minunată i se pare că este, din tălpile picioarelor până în creştetul capului: „Ce frumoasă şi ce plăcută eşti, iubito, mai presus de orice desfătare!” El vrea să o aibă pentru el, pentru a se bucura. (Cântarea cântărilor 7:1-9). Ar fi o atât de mare oportunitate pentru ea să se bucure de lux în capitală, cu onoare şi glorie şi în poziţia de soţie a regelui însuşi! Cât de bine seamănă aceste imagini cu materialismul de azi! Aşadar, ce exemplu dă Sulamita rămăşiţei logodite pentru a face faţă acestei chemări?

BIRUINŢĂ PRIN „FLACĂRA LUI IAH

[41]În momentul suprem al vieţii ei Sulamita respinge avansurile demnitarului şef al ţării. „Eu sunt a iubitului meu, iar dorința lui este după mine," răspunde ea curajoasă. Întorcându-se de la regele glorios din faţa ei, ea izbucneşte într-o chemare către iubitul ei păstor, să vină să o ducă de acolo. O, căci şi dacă ar fi fost fratele ei care a supt de la sânul mamei ei! L-ar săruta, fără să-i fie teamă de dispreţul public, l-ar duce în casa mamei ei, cea care o învăţase principiile de integritate şi fidelitate. Ea a luat o decizie şi le invită pe doamnele de la curte să nu se alăture regelui Solomon în încercarea de a-i trezi ori a-i stârni dragostea pentru Solomon, atunci când aceasta nu se simte înclinată să iasă la iveală în mod spontan. (Cântarea cântărilor 7:10 la 8:4) Măreţul Rege Solomon a pierdut. Este fără speranţă să mai încerce să o câştige. El o lasă să meargă acasă.

42Fraţii ei din Sunem o văd apropiindu-se, dar nu singură. Ei întreabă: „Cine este femeia aceasta care urcă din pustiu, rezemată de iubitul ei?” Ei nu şi-au dat seama că singura lor soră mai mică avea o asemenea integritate şi constanţă în dragoste. Mai demult, unul dintre fraţi spusese despre ea: „Avem o soră mică ce nu are încă sâni. Ce vom face pentru sora noastră în ziua când va fi cerută [în căsătorie]?” Celălalt frate răspunsese la întrebare: „Dacă va fi zid, îi vom face deasupra creneluri de argint; dar, dacă va fi uşă, o vom închide cu o scândură de cedru.” (Cântarea cântărilor 8:5, 8, 9) Experienţa ei cu Regele Solomon a fost un test al căutării, pentru a se asigura dacă este nestatornică în dragoste şi virtute, ca o uşă care se întoarce pe pivotul său şi care ar fi trebuit să fie închisă şi blocată cu o scândură robustă de cedru, pentru a o împiedica să se deschidă, în balansul său, către cineva nedorit, necurat.

43.După ce a triumfat asupra ademenirilor unui rege glorios, stând ca un zid împotriva tuturor atracţiilor lucrurilor materiale ale acestei lumi, ea şi-a dovedit statutul, că este o femeie matură în totalitate, cu sâni, şi fermă în principiile

Cuprins

virtuoase pe care mama sa o învăţase. Fără să se laude, ea poate să spună, pe bună dreptate: „Sunt un zid, iar sânii mei sunt ca nişte turnuri [pe zid]. Astfel, în ochii lui am fost ca aceea care găseşte pacea.” (Cântarea cântărilor 8:10). Aşadar, să îi lăsăm acum pe fraţii ei să construiască deasupra ei un parapet din argint, ca recunoaştere a integrităţii sale. Să îi lăsăm să fie de acord cu căsătoria cu iubitul ei păstor.

[44]Până când bătălia Armaghedonului va distruge materialismul acestei lumi vechi, membrii rămăşiţei logodiţi cu Păstorul Cristos trebuie să treacă testul dragostei neclintite pentru El. Cum vor triumfa ei în acest test pătrunzător? Având pentru El o dragoste aşa cum Sulamita a avut pentru dragul ei păstor. Să aibă Regele Solomon o mie de podgorii; astfel de posesii materiale nu o tentează. Ea este mulţumită cu propria ei vie. (Cântarea cântărilor 8:11, 12) De ce? Pentru că ea iubeşte pe cineva care îi este drag cu adevărat, iar o astfel de dragoste nu poate fi cumpărată cu lucruri materiale de valoare. „Pune-mă” îi spune ea, „ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău; căci iubirea este tare ca moartea; este neînduplecată ca Șeolul și cere devoțiune exclusivă. Văpăile ei sunt ca văpăile focului, flacăra lui Iah. Apele cele multe nu pot stinge iubirea, nici chiar râurile n-o pot duce cu ele. Chiar dacă omul [chiar şi Regele Solomon] ar da pentru iubire toate lucrurile de valoare din casa lui, cu siguranţă ele ar fi dispreţuite.” - Cântarea cântărilor 8:6, 7.

[45]O astfel de iubire de neînvins a asigurat-o de dragostea păstorului pentru ea. El vrea să îi audă vocea care vorbeşte dintr-o inimă credincioasă: „O, tu care locuieşti în grădini, însoțitorii mei iau aminte la glasul tău. Lasă-mă să-l aud.” La această invitaţie ea îşi exprimă dorinţa ca el să vină sărind, traversând munţii care îi separă şi transformându-i în munţii parfumaţi ai înălţimilor glorioase ale unirii cu el. „Aleargă, iubitul meu, și fii ca o gazelă, ca un pui de cerb pe munţii de mirodenii.” - Cântarea cântărilor 8:13, 14.

[46] Încoronată cu bucurie este femeia Sulamită iubită din această cântare a cântărilor a Regelui Solomon. Încoronată cu bucurie va fi și rămăşiţa logodită, rezistând materialismului lumesc şi rămânând fidelă Păstorului-Mire. Toate „celelalte oi” ca „fecioarele din trena ei ce sunt însoţitoare” vor participa la bucuria membrilor rămăşiţei credincioase. Mulţumiri lui Iehova Dumnezeu pentru această cântare inspirată care ne impulsionează pe toţi la integritate în dragostea noastră faţă de adevăratul Păstor, Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce iubire poate depăși pe cea a unui bărbat pentru o femeie, şi cât de mult a iubit Cristos grupul pe care l-a format în jurul Său?
2. Cu ce cuvinte a recunoscut Isus pe cel care i-a dat organizaţia de urmaşi?
3. Cu ce figură de stil au vorbit Ioan Botezătorul şi Pavel despre această organizaţie de urmaşi?

Cuprins

4. (a) În ce măsură a fost dovedită iubirea lui Cristos pentru organizație? (b) Până unde trebuie să fie dovedită iubirea adunării pentru Cristos, şi că este împotriva cărei organizaţii?
5. Câte adunări sunt date spre căsătorie lui Cristos, în realitate, şi cum îşi vor dovedi devotamentul iubitor cei care rămân între cei daţi în căsătorie?
6. Este Cântarea lui Solomon o parte a Scripturii inspirate, şi ce dovadă avem asupra chestiunii?
7. Ce este aşa-numita Cântare a lui Solomon, când a fost scrisă, şi care este tema ei?
8. Ce însemnătate i-au ataşat Cântării evreii din vechime, însă ce arată istoria despre corectitudinea acestui fapt?
9. La ce avertisment scris ne atrage atenția Pavel şi, astfel, în legătură cu cine îşi găseşte împlinirea Cântarea?
10. Pe cine ilustrează fata iubită din Cântare, pe cine ilustrează păstorul ei iubit, şi al cui exemplu trebuie să imite rămăşiţa astăzi?
11. Ce a constatat Solomon, prin experiment, despre un bărbat, în contrast cu o femeie, şi pe cine trebuie să imite adunarea în calitatea credincioasă a iubirii acesteia?
12. Cine sunt personajele amintite în Cântare sau care au roluri de vorbire în aceasta?
13. Unde a întâlnit-o păstorul pe Sulamită, şi cu ce reacţii?
14. Care a fost atitudinea fraţilor Sulamitei faţă de ea, şi de ce s-au supărat ei cândva pe ea?
15. Ce au făcut fraţii ei pentru a împiedica plimbarea ei particulară cu păstorul?
16. Ce efect a avut asupra ei datoria ei de paznic în vie, aşa cum este declarat „fiicelor Ierusalimului”?
17. Cu toate acestea, cu ce alt pericol s-a confruntat Sulamita, în legătură cu ridicarea taberei regelui Solomon?
18. Cum a ajuns Sulamita în tabăra lui Solomon, şi cu ce efect asupra ei?
19. Ce a spus ea în cuvântarea către iubitul ei păstor absent?
20. Cum îi răspund „fiicele Ierusalimului” și cum reacționează ea la avansurile lui Solomon?
21. Ce trebuie să facă rămășița acum, în ce privește afecțiunile ei, având în vedere ce a avut loc în anul 1914?
22. Cum îşi arată acum rămăşiţa preferinţa mai degrabă pentru Păstor decât pentru calitatea de rege?
23. Cum este rămăşiţa asemenea Sulamitei, în ce priveşte expresiile de iubire ale păstorului şi cum arată ea ce simte faţă de tabăra lui Solomon?
24. (a) Cum se privește Sulamita, însă cum o priveşte iubitul ei? (b) Cum îl priveşte ea și astfel, în legătură cu ce le acuză ea pe „fiicele Ierusalimului”?
25. Despre ce anume are rămăşiţa un exemplu minunat în fidelitatea iubirii Sulamitei, şi cum se comportă ei faţă de puterile de convingere prin persoane materialiste?

Cuprins

26. Cum trebuie să fie rămăşiţa un credincios paznic de vie asemenea Sulamitei şi cum trebuie să aibă ei un raport din afară asemănător cu al ei?
27. De ce trebuie să continue rămăşiţa dată în căsătorie să umble prin credinţă, şi mulţimea mare a însoţitorilor lor împreună cu ei, în pofida faptului că Mirele a început să domnească?
28. Cum este rămăşiţa alături de Sulamită, exprimându-şi dorinţa faţă de iubitul ei păstor?
29. Unde îl putem găsi pe el, în aceste zile ale prezenţei sale a doua, şi unde putem avea tovărăşie cu el?
30. Cum descrie Sulamita faptul că rămăşiţa ajunge să se bucure de tovărăşie specială cu Păstorul ei, în adunare?
31. Unde este luată Sulamita pentru o altă încercare şi cum este descrisă procesiunea spre acel loc?
32. Cum este pregătită rămăşiţa să se împotrivească ofertelor ispititoare ale acestei lumi şi cum este arătat lucrul acesta în cazul Sulamitei?
33. Cum poate spune Păstorul rămăşiţei că buzele ei sunt ca un fir stacojiu şi vorbirea ei este plăcută şi pentru ce toată această formă de exprimare este ca pentru el?
34. Ce-l invită rămăşiţa pe Păstorul lor să facă printr-o astfel de mărturisire pentru Împărăţie şi dând ce încurajare, persoanele prietenoase le imită pe femeile din Ierusalim?
35. Cum a fost întâmpinată încetineala răspunsului rămăşiţei, în decursul primului Război Mondial, cu experienţe de încercare asemenea celei ale Sulamitei în visul ei rău?
36. Cum a oferit rămăşiţa dovada publică a faptului că tânjeşte de dragoste după Mirele ei ceresc şi ce întrebare provoacă aceasta în persoanele cu bunăvoinţă?
37. De ce nu se teme rămăşiţa să-l mărturisească pe Cristos înaintea oamenilor şi ce motiv oferă ei pentru că-l iubesc?
38. Cum l-a descris Sulamita pe iubitul ei „fiicelor Ierusalimului”?
39. (a) Cum beneficiază rămăşiţa pentru faptul că face o astfel de declaraţie publică despre Cristos? (b) Ce încercare finală vine acum peste Sulamita, din Ierusalim, şi cu ce întrebare din partea ei?
40. Cum răspunde Solomon la întrebarea ei, şi ce exemplu dă Sulamita rămăşiţei de astăzi pentru a răspunde acestei chemări?
41. Ce face Sulamita prin faptul că reacţionează la avansurile lui Solomon şi ce face Solomon, apoi?
42. Ce întrebare le-a trecut prin minte fraţilor ei când au văzut-o apropiindu-se de Sunem, pe care o puseseră cândva despre ea, împreună cu ce hotărâre despre cum să se comporte cu ea?
43. Ce putea spune ea acum despre sine, fără auto-admiraţie, obligându-i astfel pe fraţii ei să acţioneze potrivit?
44. (a) Până la care eveniment trebuie să facă faţă rămăşiţa la încercarea iubirii pentru Cristos? (b) Cum va putea ea să triumfe în încercare, în armonie cu expresiile Sulamitei?

Cuprins

45. Ce vrea să audă acum iubitul păstor şi ce dorinţă faţă de el exprimă ea?
46. Cu ce a fost încununată Sulamita pentru că i-a rămas credincioasă iubitului ei şi pentru ce va fi răsplătită încununată în mod asemănător şi cine se va împărtăşi de experienţa ei de încununare?

GLORIE DE LA CEI SLABI

Oare un rege puternic şi-ar alege cei mai slabi oameni ai ţinutului său pentru a-l reprezenta? Ar trimite el asemenea oameni pentru a aduce glorie împărăţiei sale? Decât să-i aleagă pe cei mai slabi, nu i-ar alege el pe cei mai puternici, cei mai curajoşi şi cei mai înţelepţi?

Aceasta este ceea ce ar face un rege uman, însă nu este ceea ce ar face Dumnezeu. Suveranul universului nu îi alege pe cei pe care lumea îi consideră puternici, curajoşi şi înţelepţi pentru a aduce glorie numelui Său. El îi alege pe cei slabi, cei care sunt priviţi de sus, cei ce sunt consideraţi naivi şi neintelectuali. Aceştia sunt cei pe care El îi preferă pentru a-L reprezenta. De ce? Pentru că El este glorificat în slăbiciune.

Nu aduce o glorie mai mare unui rege câştigarea unei victorii cu fermieri luptători decât cu războinici experimentaţi? Nu îi măreşte înţelepciunea să păcălească şi să dejoace planurile unei forţe de luptă profesioniste şi apoi să o învingă cu oameni neinstruiţi în război?

Aşa cum un rege uman îşi poate aduce glorie prin asemenea mijloace, la fel poate şi Dumnezeu. Descendenţii lui Iacov sunt un bun exemplu despre cum a făcut aceasta. Când erau în Egipt, acum 3500 de ani, ei nu erau un popor puternic, ci mai degrabă unul slab şi oprimat, sclavi ai unui guvern militar puternic. Peste aceşti oameni nesemnificativi şi-a pus Dumnezeu numele, şi nu pe puternicul Egipt. Referitor la această alegere, Deuteronomul 7:7 spune: "Nu pentru că aţi fi cel mai numeros dintre toate popoarele v-a arătat Iehova afecţiune şi v-a ales, căci voi eraţi cel mai mic dintre toate popoarele."

El a luat acest popor şi a făcut ceea ce părea imposibil - l-a eliberat din sclavie de sub o mare putere mondială şi apoi l-a transformat într-o naţiune independentă. Ei nu ar fi putut să facă acest lucru singuri; acest lucru era evident. Dintr-un punct de vedere uman situaţia lor era fără speranţă, însă au fost eliberaţi. Acest fapt a mărit puterea lui Dumnezeu.

La mulţi ani după ce israeliţii se stabiliseră în Ţara Promisă ei au ajuns sub jugul opresiv al madianiţilor. Dumnezeu a permis aceasta din cauza neascultării lor, însă când ei au manifestat pocăinţa adecvată, El l-a ales pe Ghedeon să-i

Cuprins

conducă într-o luptă pentru libertate. Însă Ghedeon nu urma să strângă o mare armată, căci atunci mâna lui Dumnezeu în victorie nu ar mai fi fost atât de evidentă. Iehova i-a spus lui Ghedeon: "Poporul care este cu tine este prea numeros ca să dau Madianul în mâna lui. Israel s-ar putea lăuda înaintea mea, zicând: 'Mâna mea m-a salvat."- Jud. 7:2.

Forţa de luptă a lui Ghedeon a fost atunci redusă la 10 000 de oameni. Însă şi aceştia erau prea mulţi. În final, a fost redusă la 300. Aceştia au fost trimişi împotriva armatei madianite, care avea un avantaj numeric copleşitor. Dintr-un punct de vedere lumesc, mica armată era condamnată. Cu toate acestea, ei au ieşit victorioşi. Dumnezeu s-a mărit prin slăbiciunea lor. Prin ea El a adus glorie numelui Său.

Aşa cum Iehova nu a ales puternicii lumii pentru a fi poporul Lui, în zilele lui Moise şi Ghedeon, la fel El nu a ales pe unii ca aceştia nici în zilele lui Cristos. Mult-promisul Mesia a mers la oamenii obişnuiţi. Cristos şi-a ales apostolii dintre ei şi nu dintre liderii religioşi puternici şi intelectualii zilelor Lui. Apostolul Pavel a fost o excepţie, însă el şi-a pierdut poziţia respectabilă în lume atunci când a devenit creştin.

Elita acelor vremuri privea oamenii obişnuiţi ca fiind inferiori. Însă pe aceşti "inferiori" i-a favorizat Cristos. Ei erau smeriţi şi nu mândri. Devenind reprezentanţi ai Tatălui lui Cristos, apostolii şi ceilalţi discipoli aveau privilegiul de a predica şi de a învăţa. Aceasta era o lucrare pe care liderii religioşi pompoşi şi-o imaginau ca fiind doar a lor. Ei se considerau singurii capabili şi demni de a o face. Cu toate acestea, pescari săraci, colectori de taxe şi constructori de corturi au fost cei numiţi să o facă. Ei au devenit proclamatorii adevărului lui Dumnezeu.

Acei oameni obişnuiţi au făcut lucruri măreţe pentru că spiritul lui Dumnezeu era peste ei. "Dintr-o stare slabă ei au fost făcuţi puternici," aşa cum erau slujitorii lui Dumnezeu înainte de vremurile lor. Cu orice s-ar fi lăudat ei trebuia să fie în puterea lui Dumnezeu şi nu în orice putere sau abilitate naturală pe care o aveau acei primi creştini.

Aşa cum Iehova nu a ales puternicii lideri religioşi ai primului secol să-L reprezinte, nici astăzi nu a făcut aşa. Motivele Lui sunt aceleaşi: "Căci voi vedeţi chemarea voastră, fraţilor: că n-au fost chemaţi mulţi înţelepţi potrivit cărnii, nici mulţi plini de putere, nici mulţi de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi, şi Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari, şi Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de nobleţe ale lumii, lucrurile dispreţuite şi lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nicio carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu."- 1 Cor. 1:26-29.

Oamenii de rând pe care Dumnezeu i-a ales să-L reprezinte astăzi nu sunt înţelepţi, puternici şi nobili într-un fel lumesc, şi totuşi ei fac o lucrare extraordinară, spre onoarea numelui lui Iehova. Asemeni creştinilor din primul secol, şi ei aduc speranţă mulţimilor prin predicarea veştii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu. Şi ei mărturisesc înaintea conducătorilor lumii, şi de asemenea, îndură persecuţii înfricoşătoare în mod curajos.

Cuprins

Aceşti martori moderni ai lui Iehova nu se laudă cu ei, ci mai degrabă pe Dumnezeu. El este cel care a făcut ca predicarea lor despre Împărăţie să se întindă până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului locuit; El este cel care a făcut-o să prospere; şi El este cel care îi întăreşte să mărturisească înaintea conducătorilor şi să îndure maltratarea severă. Aceşti oameni care sunt slabi în ochii lumii sunt puternici în Dumnezeu. Prin ei Dumnezeu aduce glorie numelui Său.

TIRANIA CASTEI

Deşi termenul "castă" este asociat în general cu India, practicarea ei nu este limitată sub nicio formă la acea ţară. Oricare ar fi forma ei, totuşi, ea reprezintă tiranie şi este condamnată în Cuvântul lui Dumnezeu.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ, ultimul loc din lume unde aţi căuta un exemplu de castă ar fi printre animalele de la fermă. Totuşi ştiaţi că cercetările au descoperit că printre găini şi vaci, chiar şi în curtea vitelor, se găsesc toate "privilegiile speciale, opresiunea, cruzimea şi snobismul castei"?

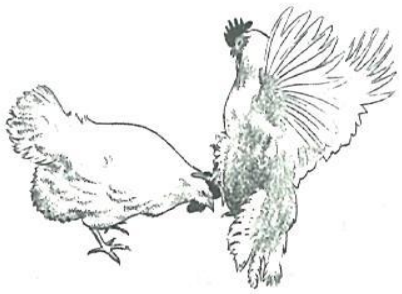

Da, în curtea găinilor fermierului "este întotdeauna înfiinţată o ierarhie socială clară, sau 'ordin de ciugulire'. Fiecare pasăre are o frică cumplită de cele care sunt peste ea în rang şi va ştii care sunt cele de sub ea." (*Saturday Review,* 22 iunie 1957) Iar în ceea ce priveşte vacile, fiecare cireadă are regina ei, "care întotdeauna le precede pe celelalte în hambar şi păşune şi are un drept nedispreţuit de a da la o parte orice altă vacă de la iesle. În spatele ei merg alte vaci cu poziţie socială bună într-o ordine invariabilă." Într-o cireadă de o sută de vaci, aceasta poate include doisprezece, ca la ferma de lactate de la Universitatea Cornell, unde "restul stăteau respectuoase într-o parte, în timp ce puţinele privilegiate intrau în clădire" primele. - *American Mercury,* noiembrie 1956.

Castele printre animalele inferioare, şi nu sunt sub nicio formă limitate la animalele domestice, par amuzante pentru noi, oamenii. În ce măsură cei oprimaţi de ea suferă, noi putem doar să presupunem. Însă casta printre oameni nu este amuzantă; este un jug brutal, aspru al tiraniei care stă greu peste umerii multor milioane, făcându-i să plângă, să suspine şi să geamă, şi provoacă în toţi iubitorii dreptăţii, chiar dacă sunt afectaţi de ea sau nu, puternice sentimente de indignare pe bună dreptate.

Cuprins

MULTE FELURI DE CASTE

Casta invariabil implică tiranie. Este folosirea puterii pentru oprimarea celorlalţi datorită pretinsei superiorităţi. Presupusa diferenţă poate fi în întregime imaginară, ca în cazul castei indiene, sau se poate datora unor circumstanţe ale naşterii, cum ar fi discriminarea rasială a unei minorităţi. Prin urmare, în ţările estice sunt discriminaţi cei cu pielea deschisă la culoare, în timp ce în ţările vestice, cei care au pielea închisă la culoare sunt oprimaţi. Printre tipurile majore de tiranie ale castei se numără sistemul castei Brahman din India, discriminarea rasială, prejudecata naţională şi snobismul estetic datorat posesiei de educaţie, cultură, avere, etc., şi acela al religiei, distincţia dintre cler şi laici.

Distincţia de castă este considerată în general ca fiind originară din India, deşi, de fapt, merge înapoi până la preoţimea stabilită de mama lui Nimrod după moartea lui. În ceea ce priveşte manifestarea ei indiană, se pare că, cu multe secole înaintea lui Cristos, invadatorii arieni cu pielea albă au subjugat populaţia şi au obligat-o la un sistem arbitrar de caste. Cuvântul hindus pentru castă are inerentă ideea de culoare, culoare deschisă, în timp ce rădăcina portugheză pentru cuvântul englez "castă" înseamnă "rasă" şi prin implicaţie, rasă pură sau neamestecată. Conform unui scriitor hindus, "sistemul de caste Brahman a fost descoperit curând ca fiind un instrument foarte eficient de dominaţie şi exploatare, de menţinere a ignoranţei populaţiei pentru a o face supusă, şi pentru a o menţine slabă prin creşterea diviziunilor printre ea." - *The Menace of Hindu Imperialism,* Swami Dharm Theertha, 1946.

Casta originală Brahman a avut patru diviziuni majore: (1) Brahmanii, sau preoţii şi învăţaţii; (2) războinicii şi conducătorii; (3) administratorii, negustorii şi artizanii; (4) servitorii. Cei care, dintr-un motiv sau altul, îşi pierdeau drepturile în castă formau un al cincilea grup, proscrişii sau "cei de neatins." (*The Encyclopedia Americana,* Vol. 6, p. 1, ediţia 1956). Destinul acestei ultime clase era atât de demn de milă şi nenorocit încât guvernul Indiei l-a declarat ilegal într-un final.

O formă deosebit de crudă a tiraniei castelor este bazată pe culoarea pielii. Distincţia de castă sub forma *apartheidului* este o chestiune arzătoare astăzi în Africa de Sud. În vara anului 1957 presa publică din Statele Unite a relatat despre incidente peste incidente ale tiraniei acestui tip de castă. O şcoală nouă de 500.000$ din Nashville, Tennessee, a fost dinamitată, devenind o pierdere totală doar pentru că admisese un singur copil negru printre cei 390 de elevi ai săi. Pentru a împiedica nouă tineri negri să intre într-un liceu din Little Rock, Arkansas, guvernatorul statului a trimis sute de miliţieni înarmaţi cu pistoale, bâte şi măşti de gaze, de ochii lumii, pentru a preveni problemele, însă luând partea

Cuprins

celor ce iau legea în derâdere şi în acelaşi timp sfidând suveranitatea guvernului federal. În Los Angeles, California, toţi cei patruzeci şi trei de membri ai unei anumite biserici metodiste au demisionat pentru a protesta că bisericii lor le-a fost desemnat un pastor negru.

Ar mai putea fi citate multe incidente, toate având loc în decurs de câteva luni. Majoritatea incidentelor raportate sunt un protest împotriva ordinului Curţii Supreme a ţării care a făcut ilegală segregarea elevilor în funcţie de rasă. Susținătorii castei rasiale se pot lăuda ca fiind creştini şi buni americani, însă acţiunile lor dovedesc că nu au nicio consideraţie pentru legea lui Dumnezeu, care ne cere să ne iubim aproapele ca pe noi înşine, şi nicio consideraţie pentru legea ţării după cum este interpretată de către Curtea sa Supremă.

Mai prevalentă, însă poate mai puţin brutală, este tirania distincţiei de caste din cauza avantajelor de cultură, educaţie şi avere. Cei care posedă acestea exercită frecvent snobism faţă de cei ce nu au. Ca şi în cazul castei indiene, toate contactele sociale sunt reglementate în funcție de aceste distincţii. De un gen asemănător este casta regalităţii în anumite ţări cum ar fi Marea Britanie.

Formarea clanurilor datorită naţionalităţii este, de asemenea, o formă de tiranie a castei. Străinul este privit de sus indiferent de meritele pe care le-ar putea avea. Devotaţii castei naţionaliste au de obicei mai multă ură pentru alţi oameni decât dragoste pentru propria lor ţară.

Iar apoi mai există şi sistemul religios al castelor în care cei care poartă haina, indiferent că sunt clerici, călugări sau călugărițe, sunt separaţi ca fiind oameni mai sfinţi decât alţii. Aceştia sunt, de asemenea, distinşi prin titluri ca "Reverend", "Părinte", "Episcop", "Monsenior", etc. Toate aceste diferenţe de caste sunt, de asemenea, o formă de tiranie, făcându-i pe alţii să se încline cu frică şi respect şi să se simtă obligaţi să ofere suport financiar celor preferaţi.

FĂRĂ SUPORT SCRIPTURAL

Religia organizată susține în general casta *status quo,* iar în Statele Unite tirania castelor este pronunţată în ceea ce este cunoscut ca şi "Centura Bibliei." Însă nicăieri Cuvântul lui Dumnezeu nu dă aprobare tiraniei castelor. Printre israeliţii din vechime nu exista niciun sistem al castelor; căsătoria cu cei de altă naționalitate era interzisă doar pentru a păstra închinarea la Iehova pură. Izraeliților le era permis să se căsătorească cu prozeliţi non-izraeliți, două exemple fiind cele ale lui Rahab şi Rut.

În timp ce israeliţii erau recunoscuţi ca fiind poporul ales al lui Iehova, datorită legământului lui Dumnezeu cu strămoşul lor Avraam, ei au fost avertizaţi împotriva oricărei cunoştinţe de caste. Le-a fost spus că Iehova însuşi iubeşte aceşti străini şi le-a fost reamintit faptul că şi ei au fost la un moment dat străini - în ţara Egiptului. De fapt, iarăşi şi iarăşi profeţii lui Dumnezeu le-au reamintit că favoarea lui Dumnezeu depindea nu de rasă, ci de închinarea adecvată la El.

Chiar şi mai explicite sunt Scripturile Creştine Greceşti. Prin urmare, apostolul Pavel a declarat clar că Dumnezeu "a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului." Dacă toţi au venit dintr-un singur om, Adam, atunci toţi sunt înrudiţi şi nu poate exista niciun fel de superioritate datorată culorii sau oricărei alte caracteristici fizice. (Aceasta este susţinută de faptul că sângele oricăreia dintre rasele diferite nu poate fi diferenţiat de cel al altora.) Pavel, de asemenea, a arătat că creştinii nu trebuie să facă distincţii din cauza diferenţelor naționale sau politico-economice: "Nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber" în adunarea creştină. - Faptele 17:26; Gal. 3:28.

Şi departe de a recunoaşte orice distincţie de caste datorată educaţiei lumeşti, ni se spune că "înţelepciunea acestei lumi este nebunie pentru Dumnezeu." (1 Cor. 3:19). Iar celor care au înfiinţat un sistem al castelor cu privire la avere, prin favorizarea celor bogaţi în detrimentul celor săraci, apostolul Iacov le-a scris: "nu faceţi voi deosebiri de clasă între voi şi n-aţi devenit voi judecători care pronunţă sentinţe rele? Ascultaţi, iubiţii mei fraţi! Nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăției, pe care l-a promis celor care-l iubesc? Însă voi l-aţi dispreţuit pe sărac. Bogaţii ... nu blasfemiază ei numele minunat cu care aţi fost numiţi? Astfel, dacă respectaţi legea regală, potrivit cuvântului Scripturii: ‚Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi’, foarte bine faceţi. Dar, dacă faceţi favoritisme, comiteţi un păcat, fiindcă sunteți mustrați de lege ca păcătoși." – Iac. 2:4-9.

Nici nu urmează să existe vreo castă în interiorul adunării creştine datorită privilegiilor speciale ale serviciului. Pentru că doi dintre apostolii Lui au cerut poziţii speciale în împărăția Lui, Isus le-a spus: "Voi ştiţi: conducătorii naţiunilor stăpânesc peste ele şi cei mari exercită autoritate asupra lor. Între voi să nu fie aşa, ci oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru şi oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie sclavul vostru." – Mat. 20:25-27.

Isus, de asemenea, a eliminat definitiv un sistem de caste clerice titrate printre urmașii Lui. Condamnând asemenea practici printre evrei, El, printre altele, a afirmat: "Dar voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi. Mai mult decât atât, să nu numiţi tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Şi să nu vă numiţi 'conducători', pentru că unul singur este Conducătorul vostru, Cristosul. Ci cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru." – Mat. 23:8-11, *margine.*

CUM DĂUNEAZĂ DISTINCŢIA DE CASTĂ

Fără îndoială, indiferent de locul şi motivul pentru care sunt practicate, distincţiile de castă cauzează multă suferinţă. Practicarea lor este crudă şi egoistă. Cei ce impun diferenţe de caste asupra altora eşuează în a urma porunca lui Iehova "de a face dreptate, şi de a iubi bunătatea, şi de a umbla smerit cu Dumnezeul tău." Ei neglijează să-şi 'iubească aproapele ca pe ei înşişi' şi trec cu vederea porunca lui

Cuprins

Isus: "Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel, fiindcă aceasta înseamnă Legea şi Profeţii." - Mica 6:8, *RS*; Mat. 22:39; 7:12.

Distincţia de castă dăunează nu doar celor oprimaţi, ci şi celor înălţaţi de ea. Cum aşa? Prin faptul că este o manifestare a mândriei, şi "mândria merge înaintea căderii şi spiritul trufaş înaintea poticnirii." De asemenea, suntem avertizaţi că "cine se înalţă va fi smerit", şi că "ce este înălţat printre oameni este dezgustător în ochii lui Dumnezeu." Şi în măsura în care acea castă îi face pe oameni nemiloşi şi duri, în aceeaşi măsură practicarea ei înseamnă primirea aceluiaşi tratament din mâinile marelui Judecător, Iehova Dumnezeu. – Prov. 16:18; Mat. 23:12; Luca 16:15; Mat. 7:2.

Distincţiile de castă, după cum am văzut, cultivă mândria, gelozia şi conflictul. Fiind opuse cuvântului lui Dumnezeu, ele sunt de la Satan Diavolul, şi fiind practicate de către animalele inferioare, ele sunt animalice. Prin urmare, cuvintele de cenzură ale discipolului Iacov li se aplică: "Dacă aveţi în inima voastră gelozie amară şi spirit de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului. Aceasta nu este înţelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică. Pentru că, unde este gelozie şi spirit de ceartă, este dezordine şi orice lucru rău." – Iac. 3:14-16.

Însă cel mai grav lucru, distincţiile de castă înalţă creaturile şi sunt, aşadar, o formă de închinare la creaturi. Ca atare, ele provoacă mânia lui Dumnezeu, căci El este "un Dumnezeu ce pretinde devoţiune exclusivă." Pentru că nu se poate nega pe Sine, în bătălia de la Armaghedon care este foarte aproape, El va doborî oamenii mândri şi îşi va înălţa doar numele Lui. – Ex. 20:5.

Cei ce-L iubesc pe Dumnezeu şi pe semenii lor oameni nu vor avea nimic de-a face cu aceste distincţii de caste, nici cu organizaţiile care le practică. Cât despre cei care sunt discriminaţi din cauza diferenţelor de caste şi care nu sunt capabili să iasă de sub acest jug, mai degrabă decât să facă o problemă din acestea şi să-şi dedice viaţa luptând contra lor, aşa cum fac unii, calea înţeleaptă este să-L aştepte pe Iehova până la timpul potrivit, pentru a pune capăt tuturor nedreptăţilor, ceea ce El va face în a Lui lume nouă a dreptății.

După rugăciune, bătaie cu arme

Un fost cleric recomandă ca membrii bisericii să urmeze rugăciunile lor cu practica armelor. Relatând despre viziunile fostului cleric, care au fost exprimate într-o scrisoare, Houston *Post* din 5 August, 1950, a spus: „Dr. E.C. Nance, președinte al Universității Tampa, a sfătuit pe liderii grupurilor interesate de pace, inclusiv bisericile, să ‘lanseze o campanie de instruire în folosirea armelor de foc, apărării civile, războiului de gherilă, și altele pentru fiecare bărbat, femeie și copil din Statele Unite.’ Dr. Nance, veteran în vârstă de 50 de ani în cele două războaie mondiale și fost pastor în câteva biserici creștine, a spus că dacă ar ocupa un amvon astăzi ar spune membrilor adunării sale să nu fie cu concepții morale înalte

în rugăciunile lor. ‚Le-aș spune că religia, cel puțin în vremea noastră, nu urmează să-i ajute să scape de realitățile vieții, ci să-i ajute să le înfrunte. Aș spune că este mai bine să fii un păcătos viu decât un sfânt mort. După ce aș conduce pe membrii adunării în servicii de rugăciune, i-aș invita să practice bătaia cu arme de foc. Cred că ar trebui să fim total pregătiți pe baza legilor junglei – că ar trebui să învățăm fiecare artă și știință a uciderii". Cât de diferit de Isus Cristos!

LUMEA SPIRITUALĂ L-A CĂLĂUZIT PE SWEDENBORG

Emanuel Swedenborg, foarte celebru în secolul al XVIII-lea pentru contribuţiile sale în guvernare, educaţie şi ştiinţă, spune că avea acces direct la lumea spirituală. El ne spune că într-o seară, după ce îşi terminase cina, i s-a arătat Domnul. În acea noapte, El i s-a arătat din nou şi i-a spus că fusese ales pentru a le explica oamenilor semnificaţia spirituală a Scripturilor. Imediat după aceea, lumea spirituală i s-a arătat privirii, atât cerul cât şi iadul, cât şi cei ce locuiesc în ele. El nu a renunţat la celelalte ţeluri, însă interesele religioase i-au dominat activităţile.

În prefaţa sa la lucrarea *Arcana Coelestia*, el spune: „De vreo câţiva ani mi s-a îngăduit să fiu neîncetat însoţit de spirite şi îngeri, să-i aud vorbind între ei şi să pot vorbi şi eu cu ei." Nu pare să fie îndoielnic faptul că, într-un fel, el chiar a auzit şi a văzut anumite lucruri. Întrebarea este cine erau aceştia şi de unde proveneau? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un sfat bun: „Verificați declarații inspirate ca să vedeți dacă provin de la Dumnezeu." (1 Ioan 4:1). Lucrurile supranaturale nu sunt numai pentru oamenii superstiţioşi, aşa cum nu tot ce e supranatural vine de la Dumnezeu.

Exprimările pe care Swedenborg le-a făcut prin inspiraţie acoperă un domeniu destul de larg şi multe dintre ele se regăsesc în vreo 30 de lucrări scrise de el. Pe scurt, unele dintre ideile sale principale sunt prezentate mai jos. El respinge conceptul creştinătății despre Trinitate. Lăsând la o parte ideea egalităţii celor trei membri ai Dumnezeirii, el o înlocuieşte cu învăţătura despre divinitatea exclusivă a lui Isus Cristos, care reprezintă ideea de bază a teologiei lui Swedenborg. Pe lângă asta, el susţine că Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos nu sunt doi Dumnezei, sau două Persoane, ci un singur Dumnezeu din diferite perspective. Când face referire la Iehova, el vorbeşte despre o Fiinţă Divină de neatins şi

Cuprins

supremă. Cristos este numit Umanitatea Divină. Iată ce explicaţii sunt oferite în cartea *Providenţa Divină*: „Dumnezeu este unul în esenţă şi în persoană. Acest Dumnezeu este Domnul. Divinitatea Însăşi numită Iehova 'Tatăl', este Domnul din eternitate. Umanitatea Divină este 'Fiul' născut din Divinul Său, din eternitate, în această lume. Divinitatea activă este 'Spiritul Sfânt'."

Este prezentat şi un punct de vedere diferit cu privire la ispăşire. Se spune că Cristos nu a oferit o „răscumpărare" care să-I fie prezentată lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii, ci pentru a fi un susținător sau un exemplu care să le arate oamenilor modalitatea de a învinge duşmanii spirituali cu care se confruntă.

Într-o carte publicată de Fundaţia Swedenborg, George Trobridge face următoarea afirmaţie: „Biblia este cu adevărat 'Cuvântul lui Dumnezeu'." Cu toate acestea, Swedenborg susţine că scripturile au o semnificaţie spirituală sau internă, ceea ce nu este evident la suprafaţă. Din moment ce lucrarea sa consta în a face cunoscută „semnificaţia internă" a Scripturilor, e de înţeles de ce el a numit „cărţile Cuvântului" ca fiind numai „cele care au o semnificaţie internă". Astfel, Biblia e redusă la numai 34 de cărţi în locul celor 66, conform listei pe care o oferă în *Arcana Coelestia*.

Cu privire la cărţile acceptate sunt făcute următoarele afirmaţii: „El ne spune că primele capitole ale Genezei au caracter alegoric şi nu descriu crearea universului sau istoria primei perechi de oameni." Bazându-se pe aceste lucruri, el a creat o doctrină a „corespondenţelor". „Lumea naturală este o imagine sau o oglindire a lumii spirituale, fiecare obiect, lucru şi fenomen reprezentând, sau 'corespunzând', unei idei imateriale care este echivalentul său spiritual." (1)

Astfel, se spune că orice lucru de pe pământ corespunde unui lucru din cer, chiar şi diferitele ceruri despre care vorbeşte corespunzând unul altuia. Pe această idee îşi bazează aproape toate comentariile biblice şi în aceasta el prezintă ceea ce numeşte semnificaţia interioară a Cuvântului. Se spune că revelarea acestor lucruri prin intermediul lui Emanuel Swedenborg ar împlini a doua venire a lui Cristos. Nu e vorba de o venire personală, ci de una realizată prin intermediul revelaţiei prin Swedenborg, despre semnificaţia interioară a Cuvântului.

Corespondenţele sale sunt purtate chiar şi prin alte subiecte. Astfel, se spune că viaţa din cer nu ar fi decât o continuare a existenţei umane naturale. „Se spune despre un om că moare atunci când corpul său nu îşi mai poate împlini funcţiile. Însă omul nu moare, ci e doar separat de partea trupească care i-a fost de folos în lume. Omul continuă să trăiască ... E cât se poate de clar astfel că, atunci când moare, un om nu face decât să treacă dintr-o lume în cealaltă." (2) Swedenborg era pe deplin convins de acest lucru, deoarece el susţine că ar fi vorbit cu unii dintre prietenii săi decedaţi.

Se spune că, în cealaltă lume, omul va avea o existenţă asemănătoare celei de care s-a bucurat pe pământ, dar într-o formă spirituală. Se spune astfel că există şi o căsătorie cerească, adică o căsătorie a minţilor, care ar fi o continuare a căsătoriei pământeşti. Copiii, despre care se spune că toţi vor fi salvaţi automat,

Cuprins

sunt crescuţi de îngeri femei. El vorbeşte despre locuinţe în cer care au dormitoare, saloane, grădini şi peluze. Se spune că se ţin acolo chiar slujbe regulate bisericeşti.

Ce sunt cerul şi iadul lui Swedenborg? Nu sunt doar nişte locuri, ci şi stări interioare. Oricine poate ajunge în cer, dar nu toţi vor vrea să rămână, deoarece după moarte, fiecare îşi urmează calea iubirii sale. Cei care iubesc binele îşi vor găsi locul în societatea cerească; cei ce iubesc răul preferă societatea iadului. De aceea, el spune: „Cerul e în om; cei care au cerul în ei înşişi vor merge în cer... Fiecare înger primeşte cerul ce îl înconjoară în funcţie de cerul din interiorul său."

Acelaşi lucru e valabil pentru cei ce vor merge în iad, astfel încât „omul însuşi e cel care se aruncă singur în iad, şi nu Domnul." Aceasta ne duce la o altă învăţătură conform căreia nu există niciun individ în iad numit Diavol, aşa cum nu este niciun spirit individual în altă parte care să fi fost odată perfect, devenind apoi Diavolul, deoarece Swedenborg spune: „Nu există niciun înger în cerul universal care să fi fost creat astfel iniţial, aşa cum nu există niciun diavol în iad care să fi fost creat iniţial un înger al luminii, ca mai apoi să fi fost alungat în iad; atât cei din cer, cât şi cei din iad, fac parte din rasa omenească."

SĂ ANALIZĂM DOVEZILE

Una dintre cărţile lui Swedenborg este intitulată *Adevărata religie creştină* şi religia despre care vorbeşte el şi pe care pretinde că ar fi primit-o prin revelaţie de la Dumnezeu, din cer, se spune că se potriveşte acelei descrieri. Chiar aşa e? Dacă e aşa, trebuie să se potrivească învăţăturilor lui Cristos şi exemplului oferit de El. Oare o organizaţie care Îl preamăreşte pe Fiul Isus Cristos mai presus decât pe Tatăl Iehova Dumnezeu urmează exemplul lui Cristos, care I-a spus Tatălui Său: „Te-am glorificat pe pământ"? (Ioan 17:4) Psalmistul inspirat a spus: „Ca ei să ştie că numai Tu, al cărui nume este Iehova, eşti Cel Prea Înalt peste întregul pământ." (Psalm 83:18, *AS*). Isus a arătat a fi în totalitate de acord cu acea exprimare inspirată divin, atunci când a spus: „Tatăl este mai mare decât Mine." – Ioan 14:28.

Când temelia se năruieşte, se năruieşte şi sistemul construit pe aceasta. „Temelia de piatră a întregului sistem este doctrina Divinităţii supreme a lui Isus Cristos", spune cartea *Swedenborg-Life and Teaching*. Însă această doctrină nu este învăţată în Biblie, care reprezintă adevărul. Existând o temelie greşită, nu ar trebui să ne surprindă dacă şi în structură vom găsi greşeli.

Cristos ne spune că „Fiul omului a venit nu ca să I se slujească, ci să slujească şi să Îşi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi". (Mat. 20:28). Când a instituit celebrarea morţii lui printre discipolii săi, Isus a spus: „Acesta reprezintă 'sângele legământului', sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor." (Mat. 26:28). Apostolul Pavel susţine că e nevoie de această îngrijire, spunând: „Fără vărsare de sânge nu există iertare". (Evrei 9:22). Poate nega cineva aceste lucruri şi să pretindă în continuare a fi creştin? Swedenborg o face, susţinând că mântuirea nu se bazează atât de mult pe jertfirea sângelui, cât pe binele pe care Dumnezeu l-a sădit în om.

Minimalizând nevoia ascultării de Dumnezeu, atunci când El ne vorbeşte prin intermediul Cuvântului Său, Swedenborg declară: „Domnul se îngrijeşte să existe religie peste tot, iar în fiecare religie să existe cele două elemente esenţiale ale salvării, care sunt, a recunoaşte pe Dumnezeu şi a nu face rău, deoarece e împotriva lui Dumnezeu." (3) El mai spune: „Păgânii vor intra în cer mai uşor decât creştinii." Atunci ce rost mai are să fii creştin?

Isus nu a învățat că toate religiile vin de la Dumnezeu. Iată ce le-a spus El falşilor religionişti din zilele Sale: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul." (Ioan 8:44) Nu toate drumurile religioase conduc spre viaţă, ci doar calea strâmtă, îngustă. „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spațioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poartă şi îngustă este calea care duce la viaţă și puţini sunt cei ce o găsesc." (Mat. 7:13,14) Adevăraţii creştini ascultă sfatul lui Isus Cristos.

Biblia arată care e scopul pentru care Dumnezeul Atotputernic i-a creat pe bărbat şi pe femeie, atunci când spune: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l, și stăpâniți peste peştii din mări, zburătoarele cerului şi orice creatură vie de pe pământ." (Gen. 1:28). Scopul lui Dumnezeu a fost ca omul să umple pământul, dar expresia inspirată a lui Swedenborg spune: „Obiectul creaţiei a fost un cer angelic provenit din rasa umană." (4) Evident că inspiraţia i-a venit dintr-o altă sursă. Ca nu cumva cineva să spună că o astfel de concluzie dovedeşte ignorarea semnificaţiei interioare a Cuvântului din Geneză, trebuie să remarcăm că însuşi Swedenborg, în *Doctrină despre Scripturile Sacre*, a spus: „Doctrina adevărului real poate fi construită în întregime pe baza sensului literal al Cuvântului."

El îşi trădează mai departe sursa de inspiraţie, atunci când afirmă că „omul a fost astfel creat încât ființa lui interioară nu poate muri". (5) În Cuvântul lui Dumnezeu scrie foarte clar că „toţi au păcătuit şi sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu". (Rom. 3:23). Judecata lui Dumnezeu spune că omul păcătos „va muri cu siguranţă". (Gen. 2:17) „Sufletul care păcătuieşte va muri." – Ezec. 18:4, *AV*.

Poate că ideile lui Swedenborg li se par fascinante unora, dar nu prezintă niciun interes pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Chiar dacă gruparea se numeşte „Noul Ierusalim coborât de la Dumnezeu, din cer", s-a demonstrat că acesta nu e de la Dumnezeu, căci Îi neagă supremaţia şi Îi respinge Cuvântul. (Apoc. 22:18,19). Chiar dacă pretinde a fi adevărata religie creştină, s-a dovedit a fi falsă, ignorând învăţăturile lui Cristos şi respingând jertfa Sa de răscumpărare. Swedenborg a susţinut că nu există Diavol, dar făcând astfel, s-a orbit singur faţă de pericol şi a căzut în capcană. Poate, fără să-şi dea seama, el a slujit intereselor adversarului Satan Diavolul, prezentându-şi minciuna despre nemurirea sufletului uman, deformând scopul lui Dumnezeu cu privire la om şi lăsând deoparte Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu privire la cei care pretind a avea un devotament evlavios, dar îi tăgăduiesc puterea, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și de aceştia depărtează-te!" – 2 Tim. 3:5.

Cuprins

REFERINŢE

(1) Swedenborg-Life and Teaching, George Trobridge, pp. 112, 129, 137, 179.

(2) Cerul, minunile lui şi iadul, Emanuel Swedenborg, pp. 54, 319, 445, 447, 547, 324.

(3) Providenţa divină, Emanuel Swedenborg, p. 328.

(4) Adevărata religie creştină, Emanuel Swedenborg, pp. 66, 70.

(5) Doctrina cerească, Emanuel Swedenborg, p. 223.

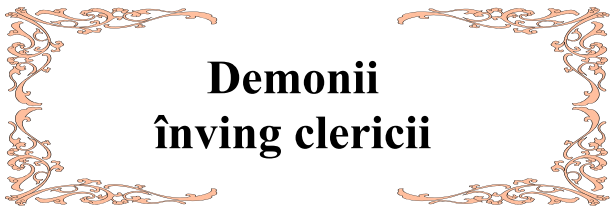

Demonii înving clericii

Într-un volum, publicat recent, intitulat *Shane Leslie's Ghost Book*, autorul romano-catolic Leslie scrie despre „vedenii cu fantome, apariţii şi mesaje din lumea cealaltă, sau lumea crepusculară, care au ajuns la cunoştinţa catolicilor". El povesteşte despre ceea ce numeşte „ultimul cuvânt" despre „fantoma din Cooneen" care a tulburat liniştea unei case din Cooneen, Irlanda, cu bătăi, lovituri, dispariţii de obiecte şi stingerea luminilor.

Pentru a pune capăt activităţii spiritului rău, episcopul a trimis trei preoţi în acea casă. Preoţii au intrat în casă şi s-au rugat. Exorcizarea lor nu a avut rezultatul aşteptat. Un preot a spus că a simţit influenţa spiritului rău precum un ţipar răsucindu-i-se pe încheietura mâinii. Un alt preot a spus că a văzut un pat gol făcând lucruri ciudate: cearşafurile se mişcau în sus şi în jos, ca şi când cineva ar fi fost în pat. El a spus: „În curând am putut auzi o respiraţie greoaie, o bolboroseală în gât ... ceea ce oamenii de la ţară numesc 'o moarte grea'".

Văzând că în urma unor eforturi repetate, preoţii nu au reuşit să alunge spiritele rele, familia s-a mutat în America. Preoţii? Autorul Leslie spune: „Clericii binevoitori, care au depus eforturi necontenite în interesul lor, par să se fi ales cu ce e mai rău. Un preot a avut o cădere nervoasă, celălalt s-a ales cu meningită spinală, iar cel de-al treilea, cu paralizie facială."

Rezultatul acelei aventuri a clericilor care au încercat exorcizarea ne reaminteşte de o relatare biblică despre cei şapte fii ai unui mare preot evreu. Aceşti fii erau exorcişti care, cu toate că nu erau adevăraţi urmaşi ai lui Cristos, „au folosit numele Domnului Isus asupra celor ce erau posedaţi de spiritele rele, spunând: 'Îţi poruncesc, în numele lui Isus, pe care îl predică Pavel'."

Într-o casă au avut rezultate neaşteptate: „Spiritul cel rău le-a răspuns: 'Îl ştiu pe Isus şi sunt familiarizat cu Pavel, dar cine sunteţi voi?' După aceea, omul posedat de spiritul cel rău s-a îndreptat spre ei, a pus stăpânire pe cei doi, i-a învins astfel încât aceştia au fugit goi şi răniţi din acea casă." – Faptele 19:13-16.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatare de Julia Clogston

Aşadar, aveţi timp să ascultaţi câteva dintre experienţele mele, în calitate de slujitoare cu timp integral!

În 1938, mi-am simbolizat dedicarea prin botezul în apă, în timpul adunării din Seattle, Washington. Adunarea noastră din Tulelake, California, a crescut în câteva luni, de la un singur vestitor ajungând la cinci, iar majoritatea dintre noi am participat la adunarea intitulată „Guvernare şi pace” din Portland, Oregon. După ce am citit o scrisoare publicată în numărul din iulie 1938 al revistei *Turnul de veghere,* trimisă de fratele Rutherford unui băiat australian, cu privire la acceptarea privilegiilor oferite de pionierat, am decis să-mi urmăresc scopul în viaţă devenind pionieră.

Prima mea experienţă remarcabilă s-a petrecut în Dunsmuir, California. Fără să ştiu, am sunat la casa unui preot romano-catolic şi i-am prezentat mărturia menajerei lui. Câteva minute mai târziu, un poliţist înalt stătea lângă mine, ascultându-mă în timp ce îi puneam mărturie unei casnice. El mi-a explicat că din moment ce mă auzise că încercam să-i vând femeii o carte, acum el era reclamantul, iar eu eram arestată. În timpul procesului, judecătorul mi-a dat de ales între o amendă usturătoare sau 30 de zile în închisoare. Servul de zonă l-a urmat pe poliţistul care mă arestase, explicându-i că nu aveam să plătim amenda, astfel că îmi rămâneau cele 30 de zile! Însă un proprietar cu bunăvoinţă m-a salvat. El mi-a plătit cauţiunea, iar în acea noapte am savurat mai mult ca niciodată fasolea şi turta de mălai alături de ceilalţi pionieri. Simţind umbra protectoare a lui Iehova asupra mea, mi-au sporit bucuria şi hotărârea să continui să-mi urmăresc scopul în viaţă.

În 1940, eu şi alţi pionieri am trudit din greu pentru a ajunge la adunarea din Detroit, depunând mărturie în principalele oraşe, pe durata călătoriei de şase săptămâni până în California. Aţi participat la adunarea din St. Louis din 1941? Mulţumită generozităţii unor oameni binevoitori, eu am participat, acelea fiind cele mai frumoase zile din întreaga mea viaţă. Era pentru prima oară când mă oferisem voluntară în slujirea de la această adunare. Am fost emoționată să descopăr cât de mult mi-a plăcut toată instruirea atunci când mi-am dat seama că am jucat şi eu un mic rol în uriaşa muncă necesară îngrijirii atât de multor oameni.

Întorcându-mă din St. Louis în California, am început să lucrez acolo în Imperial Valley. Eu şi cu încă o pionieră de 15 ani am locuit într-o căsuţă din Calipatria. De două ori pe săptămână făceam autostopul, parcurgând 64 de km până în El Centro, uneori luându-i cu noi pe studenţii noştri cu bunăvoinţă. O familie formată din opt adulţi a aflat adevărul, iar în câteva luni, şase dintre ei au devenit pionieri.

Când mi-am primit însărcinarea de pionier special, mă aflam în Brawley, California, şi mi s-a spus să plec imediat spre Whittier. Dimineaţa următoare, la

Cuprins

prima oră, având toate bunurile împachetate într-o valiză de weekend, am început să fac autostopul. Mai târziu, în acea noapte, când am ajuns la ceilalți pionieri speciali din Whittier, aflându-mă la uşa rulotei lor, ei m-au primit cu căldură şi astfel a început o prietenie de o viaţă.

În decembrie 1942, am plecat spre Boulder City, Nevada, având o însărcinare specială, sosind acolo singură, dar plină de speranţă. Cealaltă fată care primise aceeaşi însărcinare ca şi mine nu sosise încă. Era o zonă periculoasă, astfel că prima dată m-am dus la poliţie, unde am întrebat dacă primiseră scrisoarea pe care le-o trimisese J. Edgar Hoover de la Departamentul de Justiţie, prin care se cerea ca martorii lui Iehova să fie protejaţi în lucrarea lor. După aceea am început să depun mărturie din uşă în uşă, având exemplarul meu din *Traducerea lumii noi* şi explicându-le oamenilor că le puteam oferi şi lor o astfel de carte atunci când îmi primeam rezerva de cărţi. În timp ce lucram, un jandarm mă urmărea în maşina sa. Eu speram că făcea asta pentru a mă proteja, dar nu eram sigură. Însă, în acea seară, stând în faţa cinematografului şi având reviste pe care le plasam, poliţistul a trecut chiar pe lângă mine, intrând în cinematograf fără ca măcar să mă remarce. La sfârşitul acelei zile de serviciu I-am fost extrem de recunoscătoare lui Iehova.

Într-o seară senină de iarnă, în timp ce mă întorceam de la o vizită ulterioară la un episcop mormon, am primit plicul lung ce conţinea cererea de a participa la prima clasă a unei noi şcoli pe care o înfiinţase Societatea, unde urmau să fie pregătiţi misionarii ce aveau să fie trimişi în ţări străine. După ce m-am rugat şi m-am gândit bine la acest lucru, am completat cererea în acea noapte şi am trimis-o înapoi. Tot restul acelei luni a fost plin de încântare. Partenera mea venise cu maşina şi rulota ei. Când aproape renunţasem la speranţa secretă atât de mult preţuită de a merge la Gilead, am primit o scrisoare de acceptare a cererii mele în care aveam şi un cec care să-mi acopere călătoria până la New York.

După zece zile de călătorie, timp în care mi-am vizitat prietenii din Los Angeles, Sacramento şi mama din Oregon, am sosit în Ithaca, New York, iar de acolo am mers la Gilead. Fără nicio îndoială că următoarele cinci luni au reprezentat o experienţă încântătoare. Am citit şi am studiat întreaga Biblie şi, pentru prima dată, am avut o pregătire intensă în serviciul teocratic. De asemenea, s-au pus bazele multor prietenii frumoase de care ne bucurăm şi acum.

Unii dintre noi ne aşteptam să plecăm imediat pentru a ne lua în primire însărcinarea din Mexic, dar guvernul mexican a întârziat acordarea vizelor pentru mulţi din grupul nostru, timp de aproape trei ani. În cele din urmă, toţi au primit vizele în afară de mine. Noaptea în care au plecat şi ultimii patru am simţit o tristeţe cum nu mai simţisem până atunci. Odată cu venirea dimineţii, am început să-mi organizez lucrarea, astfel încât să mă îngrijesc de cele mai bune dintre studiile pe care le lăsaseră celelalte fete alături de studiul meu. Ca rezultat al eforturilor noastre combinate, multe persoane cu bunăvoință au aflat adevărul în acea vară. Am o profundă satisfacţie să îi văd la adunările internaţionale alături de familiile lor, la fel ca şi pe cei mici care au crescut odată cu ai lor. Una dintre fete a urmat şcoala Gilead.

Cuprins

În sfârşit mi-am primit şi eu viza pentru Mexic! Acolo, în timpul lunilor următoare, visul meu de a le predica acelor oameni prietenoşi şi cu ochi luminoşi a devenit realitate. După aceea, am avut o altă lucrare de pionierat specială în Houston, Texas, urmată, în toamna anului 1948, de o însărcinare în El Salvador, odată cu aceasta primind şi o încântătoare surpriză. Urma să merg în New York cu vaporul. Cât am stat în New York, eu şi noua mea parteneră, sora Bowin (care lucrase şi ea în Mexic) am petrecut o săptămână la Bethel, ajutându-i pe unii din casă şi de la fabrică, dar am vizitat şi şcoala Gilead, ca şi staţia radio WBBR de pe Staten Island.

Pe mare, marinarii şi ceilalţi pasageri au devenit interesaţi de mesajul Împărăţiei. Am traversat pe uscat Guatemala şi El Salvador, văzând mare parte din ţara ce avea să ne fie casă. Aveam o cameră pregătită în oraşul San Salvador. Aici, în timpul primilor trei ani, un post de radio local ne-a oferit o oră de emisie săptămânală, gratuit. Astfel că am difuzat conţinutul cărţilor *Să fie Dumnezeu adevărat* şi *Aceasta înseamnă viaţă veşnică* în limba spaniolă, dar şi multe articole din revista *Turnul de veghere*. Curând, învăţasem multe despre viaţa la tropice, dar, mai presus de toate, am aflat că lucrarea noastră presupunea mai mult decât să îi învăţăm pe oamenii cu bunăvoinţă cum să fie martori maturi decât să plasăm uriaşe cantităţi de literatură. Este o răsplată uriaşă să vezi, în cadrul întâlnirilor, feţele fericite ale martorilor statornici pe care i-ai ajutat să afle adevărul, iar acest lucru este într-adevăr o mare răsplată, ce m-a stimulat să continui să-mi urmăresc scopul în viaţă.

Spuneţi vestea bună din zi în zi

În prezent, naţiunile din toată lumea nu au niciun fel de veste bună pe care să le-o ofere oamenilor aflaţi în suferinţă. De fapt, din 1914, acest pământ a fost un loc în care veştile rele se înmulţesc tot mai mult din cauza răutăţii.

Însă există şi o veste bună ce poate fi obţinută numai de la singura sursă ce oferă veşti bune, adică Iehova Dumnezeu. Toţi slujitorii Săi dedicaţi au fost împuterniciţi să le dea oamenilor veşti bune. Veşti bune cu privire la ce? Veşti bune cu privire la stabilirea împărăţiei lui Dumnezeu. Împlinirea profeţiei biblice ne arată că ne aflăm în zilele prezenței a doua a lui Cristos, în zilele în care Dumnezeul cerului a stabilit o împărăţie ce nu va fi distrusă niciodată, în timpul în care perioada de aşteptare a lui Cristos a luat sfârşit, iar El a început să conducă în mijlocul duşmanilor Săi. – Dan. 2:44, *AV*; Ps. 110:1,2.

Prin urmare, acum se potriveşte porunca profetică a psalmistului: „Din zi în zi spuneți vestea bună a salvării prin El.” (Ps. 96:2) Trebuie să spunem această veste bună în toată curăţia, „în podoabe sfinte”. De asemenea, trebuie să le spunem duşmanilor lui Dumnezeu „să fie în dureri crunte datorită Lui”. – Versetul 9

Remarcaţi că noi toţi trebuie să anunţăm neîncetat această veste bună în fiecare zi. De ce? Deoarece mai sunt puţine zile în care să putem anunţa vestea cea

Cuprins

bună înainte de începerea Armaghedonului, de fapt, aceste zile se împuţinează tot mai mult. Oare fiecare zi ce trece nu aduce cu ea ocazii de a spune vestea cea bună?

Cât de multe feluri sunt de a spune această veste bună! Fie că ne-o spunem unul altuia, în calitate de membri ai unei familii sau ai unei adunări creştine; fie că le-o spunem celor ce nu au aflat încă de vestea cea bună, prin intermediul paginii tipărite pe care o oferim din casă în casă şi pe străzi. De asemenea, mai putem anunţa vestea cea bună pe scenele publice, celor care vin la noi acasă, celor cu care lucrăm sau celor cu care facem afaceri şi nu trebuie să trecem cu vederea peste tovarăşii de drum. Acolo unde e interzis adevărul lui Dumnezeu, anunţaţi vestea cea bună în secret.

Nu e de ajuns ca numai noi să spunem vestea cea bună în fiecare zi, dar trebuie să îi facem şi pe alţii să o anunţe. Acest lucru presupune o lucrare de instruire plină de răbdare, în primul rând făcând vizite ulterioare şi apoi organizând studii biblice regulate cu cei interesaţi. Pe măsură ce aceştia progresează, arătaţi-le că au privilegiul de a anunţa şi ei vestea cea bună. Dacă toţi slujitorii şi-ar folosi din plin abilităţile, profitând de orice oportunitate pentru a anunţa vestea cea bună, ce creştere ar putea avea loc în următoarele luni!

Sub inspiraţie, psalmistul le spune mării, câmpului şi copacilor din pădure să i se alăture în închinarea înaintea lui Iehova, deoarece El va veni să judece pământul. (Ps. 96:11,12). Dacă întreaga natură s-ar bucura datorită a ceea ce înseamnă acest lucru pentru ea, cu cât mai mult ar trebui să Îl preamărim pe Iehova noi, creaturile vii, inteligente, cu darul vorbirii, care citesc Biblia, şi să spunem că El a devenit rege şi să anunţăm vestea cea bună a salvării oferită de El, în fiecare zi!

Da, dacă fiii cereşti ai lui Dumnezeu şi luceferii au avut ocazia să cânte în momentul creării pământului; dacă israeliţii au avut ocazia să Îi cânte laude lui Iehova atunci când au fost salvaţi din Marea Roşie; dacă oştirile cereşti au avut ocazia să cânte de bucurie la naşterea pruncului Isus; cu adevărat, dacă cineva a avut vreodată ocazia să se bucure şi să cânte de fericire, aceia suntem noi, acum, căci Iehova a devenit Rege! Ce cântare minunată trebuie să cântăm, o cântare ce va deveni celebră în tot universul! Iehova este Compozitorul acestei cântări ce a fost inspirată de spiritul Său sfânt. Cel care ne învaţă cum să o cântăm este Fiul Său, Isus Cristos. Fiecare să cânte de bucurie, să cântăm toţi în unitate şi neîncetat, anunţând astfel vestea cea bună a salvării oferită de Iehova, din zi în zi.

[Note de subsol]
Pentru detalii, vezi numărul din 15 decembrie 1956 al revistei *Turnul de veghere.*

Sfatul unui cleric are efect de bumerang

Pe cei care trăiesc în case de sticlă, figurat vorbind, un proverb familiar îi sfătuieşte să nu arunce cu pietre. Un orăşel din Panama a ameninţat să îi lovească

Cuprins

cu pietre pe misionarii Societăţii Turnul de Veghere, ori de câte ori aceştia intrau să le predice. În cele din urmă, oamenii şi-au pus în practică ameninţarea, dar în loc să arunce cu pietre în martorii lui Iehova, ei şi-au potolit mânia alungându-şi preotul din oraş cu pietre, din cauza unei certe cu privire la fondurile ce fuseseră adunate pentru o *fiesta*. Un om i-a spus unui misionar al Societăţii Turnul de Veghere: „I-am dat ceea ce el ne-a cerut mereu să vă dăm vouă.” Orăşelul a fost excomunicat, iar uşile bisericii sunt închise. Totuşi, acum, martorii lui Iehova sunt bine primiţi. Ca urmare a acestui lucru, oamenilor din acea localitate li s-a oferit acum o oportunitate la care până acum nu au avut acces, acum putând să înveţe şi să înţeleagă Biblia. Locuitorii oraşului sunt nerăbdători să afle ce este adevăratul creştinism.

Întrebări de la cititori

• În Eclesiastul 1:4 scrie că pământul rămâne pentru totdeauna, dar de unde ştim că „pentru totdeauna” înseamnă pentru eternitate şi nu doar până într-un timp viitor nedefinit? La fel s-a spus şi despre legământul legii, care, în cele din urmă, s-a încheiat. – R.S., S.U.A.

Cuvântul evreiesc redat prin „pentru totdeauna”, în majoritatea traducerilor, şi „pe timp nedefinit” în *Traducerea lumii noi,* este „*olam*'”. Sensul său de bază este „ascuns” sau „secret” şi se referă la timp. Prin urmare, înseamnă „perioadă nedefinită”. Acesta poate însemna fie mai mulţi ani, fie o eternitate. În Exodul 31:16 şi în Leviticul 24:8 este folosit cu privire la o parte din legământul legii, iar în Isaia 21:5 e folosit cu privire la întregul legământ al legii, numindu-l „legământul veşnic” (*AV*). În Numerele 25:13 e folosit când se vorbeşte despre „o preoţie veşnică” (*AV*). Însă, Galateni 3:24,25 şi Coloseni 2:14 arată că legământul legii s-a încheiat odată cu moartea şi învierea lui Cristos, iar capitolul şapte din Evrei arată încheierea legământului şi a „preoţiei veşnice”. Această perioadă de timp era ţinută secretă, dar a avut un sfârşit.

„*Olam*'” poate însemna eternitate, aşa cum e evident când e folosit când Iehova e numit „Dumnezeul veşnic”şi se spune despre El ca fiind „din veşnicie în veşnicie”. (Gen. 21:33; Isa. 40:28; Ps. 90:2, *AV*). Cuvântul e folosit pentru a-L descrie pe Iehova drept „rege al eternităţii”. (Ier. 10:10, *Da; AV*, margin) Prin urmare, după cum scrie în cartea lui Gesenius, *Hebrew and English Lexicon*, cuvântul indică „timpul viitor, mereu, pentru totdeauna, tot timpul, astfel încât finalul pe care îl are *terminus ad quem* va fi stabilit din natura subiectului”.

Astfel, „din natura subiectului” prezentă în Eclesiastul 1:4 trebuie să stabilim dacă cuvântul „*olam*'”, aşa cum e folosit acolo, se referă la o perioadă limitată dar secretă, sau se referă la eternitate. Iată ce scrie în acel text: „O generaţie trece, o generație vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna.” Iehova a creat pământul să fie locuința oamenilor. El a creat omul să trăiască, nu să moară. Moartea a fost pedeapsa pentru neascultare. Atât timp cât omul perfect asculta, el putea trăi, putând trăi veşnic dacă ar fi fost ascultător mereu. Chiar şi după apariţia

Cuprins

păcatului şi morţii, oamenilor ascultători care exercită credință în Cristos li s-a promis că vor avea viaţă veşnică pe pământ: „Cei smeriţi vor moşteni pământul.” Isus a spus: „Cine trăieşte şi exercită credință în Mine nu va muri niciodată.” A-I cunoaşte pe Iehova şi Cristos „înseamnă viaţă veşnică”. (Ps. 37:11; Ioan 11:26; 17:3) Iehova Dumnezeu „a format pământul şi l-a creat; El l-a stabilit şi nu l-a creat în zadar, ci l-a format să fie locuit.” – Isa. 45:18, *AV*.

El a făcut pământul să fie locuit de oameni ascultători care să trăiască veşnic. Astfel, pământul trebuie să rămână pentru totdeauna ca locuință a lor, altfel crearea lui ar fi fost în zadar. Acest lucru e întărit de Psalmul 104:5. Pentru a scoate în evidenţă şi mai tare acest lucru, sunt folosite două cuvinte evreieşti: *'olam'* şi *'ad*. Cel de-al doilea înseamnă, conform cărţii lui Harkavy *Students' Hebrew and Chaldee Dictionary*, „durată, veşnicie, eternitate, pentru totdeauna”. Astfel, prin folosirea ambelor cuvinte evreieşti, Psalmul 104:5 oferă o dublă asigurare cu privire la caracterul permanent al pământului: „Tu ai aşezat pământul pe temeliile lui și el nu se va clătina pe timp inedefinit, da, niciodată.”

Cuprins

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:
De ce alege Dumnezeu pe cei slabi pentru a-i slăvi numele, mai degrabă decât pe pe cei puternici și înțelepți lumește? P. 707, parag. 2.
Cum folosesc animalele sistemul de caste? P. 709, parag. 2.
Cum a desființat Isus sistemul de caste al clerului? P. 711, parag. 5.
Ce afirmație a făcut Emanuel Swedenborg despre lumea spiritelor? P. 713, parag. 1.
Pe cine a ilustrat profetic fata iubită din Cântarea lui Solomon? P. 723, parag. 10.
Ce femeie a respins iubirea unui rege pentru iubirea unui păstor? P. 728, parag. 24.
Cum a fost ca un zid fata din cântarea lui Solomon? P. 733, parag. 43.
Ce analiză dovedește că „timp indefinit" înseamnă „pentru totdeauna", la Ecleziastul 1:4? P. 735, parag. 4.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 DECEMBRIE 1957 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ELIBERARE PENTRU INTEGRITATE FAȚĂ DE DUMNEZEU - Pag. 903

ESTE CREŞTINĂ OFERIREA DE DARURI DE CRĂCIUN? - Pag. 914

POATE FI PUS CRISTOS ALĂTURI DE CRĂCIUN? - Pag. 915

"MĂRTURISIȚI-VĂ PĂCATELE" - Pag. 920

VOR FI STADIONUL YANKEE ŞI POLO GROUNDS! - Pag. 923

EXEMPLE DE PĂSTRĂTORI AI INTEGRITĂȚII - Pag. 925

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 933

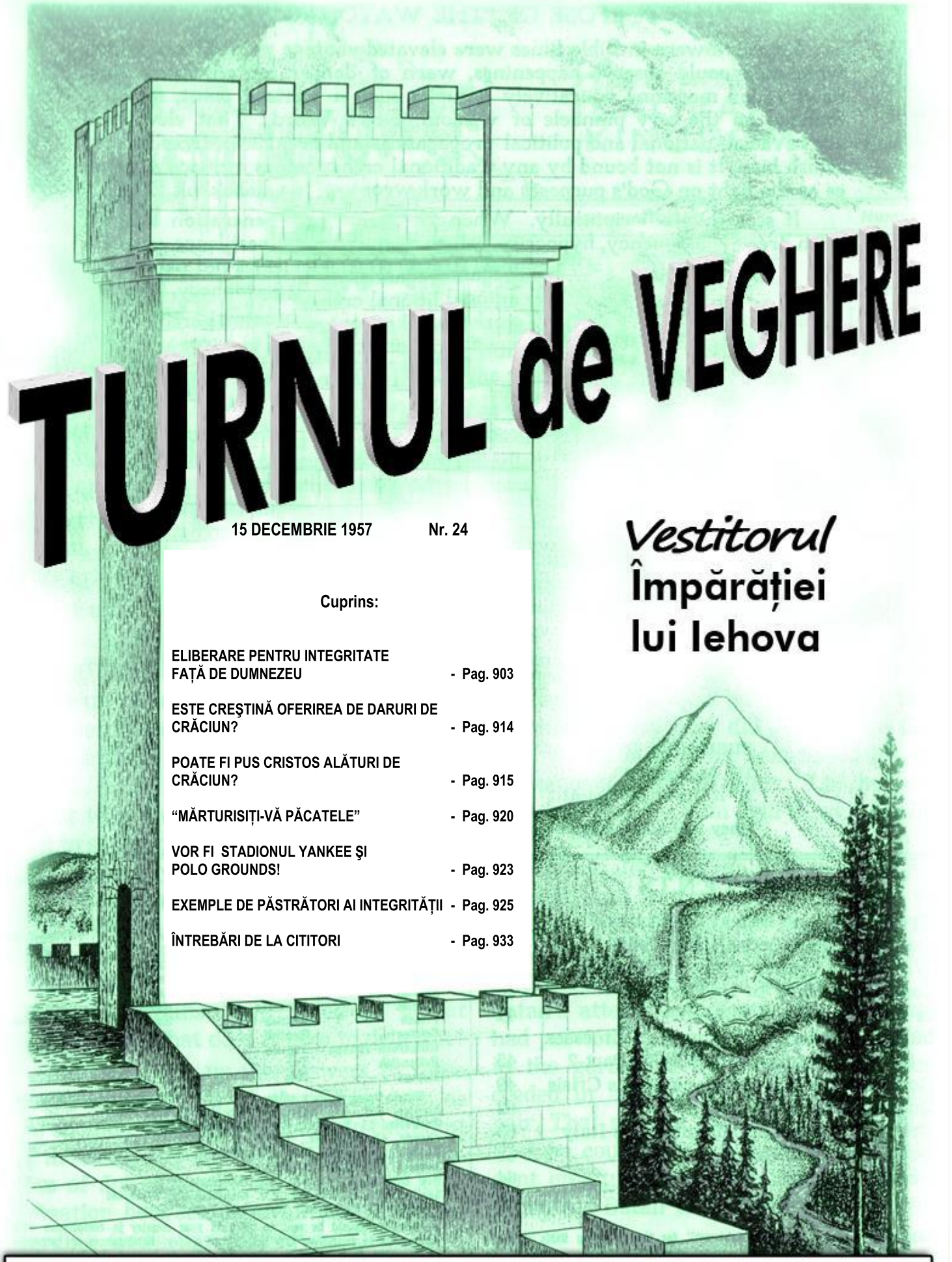

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

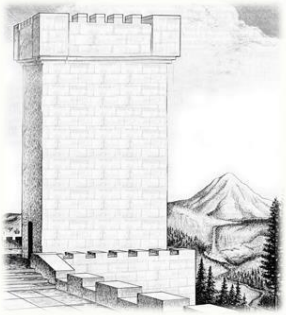

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1957 **Nr. 24**

ELIBERARE PENTRU INTEGRITATE FAȚĂ DE DUMNEZEU

"Nu-mi lua sufletul cu păcătoşii, nici viaţa împreună cu oamenii vinovați de sânge, în ale căror mâini este fărădelege şi a căror dreaptă este plină de mită. Dar eu voi umbla în integritatea mea." – Ps. 26:9-11.

SALVARE! Sunt atâtea lucruri de care vrem să fim salvaţi - necazul şi suferinţa, nedreptatea şi asuprirea, ignoranţa şi nesiguranţa, primejdia asupra păcii şi prosperităţii, deznădejdea, moartea şi toate legăturile rele, nedorite ale unei lumi vechi și stricate!

[2]Cât de minunat este că salvarea de la toate acestea vine în zilele noastre! Asta va însemna aducerea la realitate a unei drepte noi lumi. La timpul ce se apropie cu paşi repezi, Creatorul cerului şi al pământului va elibera omenirea de această lume veche plină de necazuri. El o va înlocui pe cea veche cu o lume cu totul nouă, în care pământul va fi binecuvântat cu fericire şi sănătate, dreptate şi înălţare, cunoştință şi încredere, pace, siguranţă, speranţă, o viaţă perfectă şi toate asocierile benefice pe care şi le-ar putea dori cineva. Pentru a garanta şi păzi această stare fericită pe pământ, atotputernicul guvern ceresc va fi înmânat iubitului Fiu al Creatorului. Cu mult timp în urmă, când Fiul Său era pe pământ ca om perfect, acest Fiu i-a învăţat pe cei ce sperau la o nouă lume să se roage Tatălui Ceresc: "Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa şi pe pământ." – Mat. 6:9,10.

[3]Salvarea oricăruia dintre noi de această lume veche şi de necazurile ei vine ca o recompensă din partea lui Dumnezeu, Creatorul acestei lumi noi. Drept recompensă pentru ce? Pentru că trăim în credincioşie faţă de El ca singurul Dumnezeu viu şi adevărat; pentru ascultarea noastră neclintită faţă de El ca şi Conducătorul Suprem al universului; pentru că ne păstrăm constant curaţi de această lume veche şi coruptă şi pentru că ne ridicăm la nivelul regulilor pentru viaţă în noua Sa lume dreaptă. Cu alte cuvinte, pentru că ne păstrăm integritatea faţă de Dumnezeu. Puţini oameni pe pământ mai ştiu astăzi ce este integritatea. Niciodată nu au fost pe pământ mulţi oameni integri. Totuşi integritatea este lucrul despre care s-a vorbit din timpuri foarte vechi. Este un lucru de dorit de care a fost interesat Dumnezeul Suprem de când a creat primul bărbat şi prima femeie, acum aproape şase mii de ani.

[4]Această primă pereche, Adam şi Eva, nu şi-a păstrat integritatea faţă de Dumnezeu. Ei şi-au pierdut perfecţiunea prin încălcarea legii Lui şi astfel au păcătuit. Din ei toţi ne-am născut imperfecţi şi am fost predispuşi păcatului. De aceea integritatea este o problemă pentru noi toţi. Cu o mie şase sute de ani înaintea erei creştine, pe timpul când Egiptul devenea o putere mondială, Dumnezeu a privit familia umană, căutând oameni integri. A văzut un astfel de om în Orientul Mijlociu sau în partea de sud-vest a Asiei. Numele lui era Iov. Astfel, Dumnezeu i-a spus principalului duşman al Său, Satan Diavolul: "Ţi-ai îndreptat inima spre slujitorul meu Iov? Ai văzut că nu este nimeni ca el pe pământ, un om ireproşabil şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău? El tot mai ţine cu tărie la integritatea lui, deşi tu mă stârneşti împotriva lui, ca să-l nimicesc fără motiv." (Iov 2:3) În ciuda a tot ce a făcut Satan Diavolul împotriva slujitorului lui Dumnezeu, Iov, acest om şi-a păstrat integritatea, viaţa nepătată, întregul devotament faţă de Dumnezeu. Drept răsplată, Dumnezeu l-a eliberat pe Iov de persecuţiile lui Satan Diavolul. Astfel, Iov este un exemplu încurajator despre cum Dumnezeu poate şi chiar salvează oamenii de ticălosul dumnezeu al acestei lumi vechi, Satan Diavolul, ca răsplată pentru integritatea faţă de Creatorul lor, Iehova Dumnezeu. - Iac. 5:11.

[5]Din moment ce Iehova Dumnezeu a intenţionat formarea unei conduceri pentru a domni în noua Sa lume dreaptă, trebuie să ne aşteptăm ca El să pună pe tronul acelui guvern al Lumii Noi un conducător integru. El a jurat lucrul acesta. Acum aproape trei mii de ani el ne-a dat o ilustraţie a acestui lucru. În Orientul Mijlociu, la încrucişarea dintre Asia şi Africa, a stabilit o împărăţie ilustrativă şi a pus un om cu integritate dovedită pe tronul acesteia. O cântare povesteşte despre alegerea acestui om de Dumnezeu, om ce a fost odată un copil păstor: "L-a ales pe David, slujitorul său, şi l-a luat de la ţarcurile turmei. Din urma oilor care alăptează l-a adus ca păstor peste Iacov, poporul său, şi peste

Cuprins

Israel, moştenirea sa. Şi el i-a păstorit după integritatea inimii lui, şi i-a condus cu iscusința inimii lui." (Ps. 78:70-72) Ca lider al națiunii alese a lui Dumnezeu, Regele David a încercat întotdeauna să-şi păstreze inima curată, loială şi fidelă față de Dumnezeu, Creatorul nostru. Din acest motiv, David a fost un bun conducător. Ca atare, el a fost folosit ca ilustrație a Celui pe care Dumnezeu îl va face conducător al guvernului dreptei Lumi Noi, Fiul Ceresc al lui Dumnezeu, Isus Cristos.

[6]Fiindu-i credincios lui Dumnezeu, David avea mulţi duşmani, oameni cu inimă rea, ipocriţi ce iubeau neadevărul. Aceşti răufăcători s-au simţit insultați deoarece Regelui David nu îi plăcea compania lor şi nici nu voia să devină ca ei. Prin urmare, ei au încercat să-l întoarcă de la calea fără de păcat şi nevinovăţie față de Dumnezeu, pentru ca Regele David să-i urmeze în închinarea dumnezeului nelegiuit al acestei lumi. David, însă, ştia în sinea sa că este credincios şi cinstit în eforturile sale de a umbla în nevinovăție față de Dumnezeu.

[7]Astfel, el era dispus să apară în faţa tronului judecăţii lui Dumnezeu pentru a-i putea fi cercetate intenţiile pure şi cinstite, eforturile lui credincioase de a se închina numai lui Iehova ca Dumnezeu şi de a-L sluji ca Suveranul Suprem peste întreg universul. Această nerăbdare de a fi judecat de divina curte este mărturisită în cuvintele lui David: "Judecă-mă, o, Iehova, căci umblu în integritatea mea, şi mă încred în Iehova, ca să nu mă clatin. Cerceteză-mă, o, Iehova, şi pune-mă la încercare; purifică-mi rinichii (sau, cele mai profunde emoții) și inima. Fiindcă bunătatea Ta iubitoare este în faţa ochilor mei şi umblu în adevărul tău." Indiferent de ce au făcut ceilalţi oameni, indiferent de opoziția şi persecuţia duşmanilor săi, Regele David a ales să meargă înainte, cu întreaga inimă față de Iehova Dumnezeu. Rugându-se, a spus: "Dar eu voi umbla în integritatea mea. O, eliberează-mă şi îndură-te de mine. Piciorul meu va sta pe un loc neted, printre mulțimile adunate îl voi binecuvânta pe Iehova." – Ps. 26:1-3,11,12.

[8]Astăzi, atât de aproape de sfârşitul lumii vechi, dacă dorim să fim răscumpărați şi să vedem favoarea lui Dumnezeu pentru a fi protejaţi în războiul universal al Armaghedonului şi pentru a rămâne vii în noua sa lume, şi noi trebuie să umblăm în integritate față de Dumnezeu, precum David. Nu datorăm oare integritate față de Dumnezeu, cel care este Creatorul nostru şi care a promis să fie veşnicul nostru Salvator în noua Sa lume dreaptă? Bineînţeles că răspunsul este da, căci El ne-a dăruit viaţă, şi potrivit scopului său dezvăluit în Sfânta Biblie, ne-a dăruit ceva pentru care să trăim. Care este acel lucru? Acea nouă lume promisă sub conducerea Fiului Său Isus Cristos. Umblarea noastră în integritate față de Creatorul şi Salvatorul nostru nu poate fi făcută altfel decât potrivit adevărului şi principiilor pe care El ni le transmite prin Cuvântul Său scris. Cu toţii ştim că întreaga Sa creaţie se mişcă şi acţionează potrivit legilor stabilite de El. Aşadar, El trebuie să fie un Dumnezeu al principiilor în toate lucrurile. Pentru a-I câştiga favoarea, pentru o viaţă fericită în noua Sa lume fără sfârşit, trebuie să ne dovedim a fi persoane ale integrității.

Cuprins

[9]Totuşi, pentru a înfăptui lucrul acesta, nu putem fi persoane cu propriile noastre principii. Trebuie să fim oameni ai principiilor lui Dumnezeu. Nu ne referim prin aceasta la lucrurile de bază, adică, la învăţăturile fundamentale ale Cuvântului scris al lui Dumnezeu, ca acelea menţionate în Evrei 5:12: "Voi aveți din nou nevoie de cineva ca să vă înveţe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu."

[10]Ceea ce trebuie să ne amintim este că un principiu este o regulă stabilită de acțiune, o lege fundamentală de comportament, o regulă a conduitei ce se reflectă asupra acţiunilor cuiva, o credinţă sau atitudine care are o influenţă directă asupra vieţii şi comportamentului. (*Webster*) Deoarece un principiu semnifică o viaţă ordonată, Iacov i-a putut spune apostolului Pavel: "Tu umbli cum se cuvine, respectând și tu Legea." (Faptele 21:24). Pavel însuşi le-a putut spune fraţilor săi în Cristos: "În măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeaşi direcție" şi " peste toţi cei care vor umbla cum se cuvine, potrivit acestei reguli de conduită, să fie pace şi îndurare, da, peste Israelul lui Dumnezeu." (Filip. 3:16; Gal. 6:16). Pentru a trăi potrivit principiilor lui Dumnezeu, trebuie să umblăm ordonat, în armonie cu regulile lăsate de El pentru ghidarea şi conducerea noastră. Fiul Lui, Isus Cristos, pe vremea când era pe pământ, ne-a dat un exemplu perfect despre cum să trăim potrivit principiilor lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Său. Suntem, astfel, avertizaţi să nu umblăm "potrivit lucrurilor elementare ale lumii, și nu potrivit lui Cristos. Pentru că în El locuiește, trupește, toată plinătatea naturii divine." – Col. 2:8,9.

PRINCIPII TEOCRATICE

[11]Suntem cu adevărat teocraţi în momentul în care ne păstrăm integritatea în gândire, vorbire şi în acțiune, conform principiilor şi regulilor de conduită date de Iehova. Iehova este unicul şi singurul teocrat, în sensul că este Supremul Dumnezeu Conducător. Peste toate creaturile din cer şi de pe pământ El domneşte şi exercită puterea pentru că este singurul Dumnezeu viu și adevărat. Din acest motiv, principiile şi regulile sale de conduită şi de conducere trebuie să fie practicate de toate creaturile inteligente, umane şi spirituale. Ca şi Creator al nostru, El l-a făcut pe primul om, Adam, perfect după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Era de aşteptat ca omul perfect să fie o persoană de principiu precum Tatăl său Ceresc şi nu să fie controlat sau condus de instincte sau de simple sentimente ale cărnii sale. Când soţia sa a fost înşelată de Șarpele original, Satan, Adam nu acţionat în mod teocratic. El a ales să-i facă pe plac soției care a greșit și să țină la ea mai degrabă decât să facă pe plac Tatălui Ceresc, ascultându-I legea cu integritate sau conduită perfectă. Prin Adam, toţi urmaşii săi, inclusiv noi astăzi, ne-am îndepărtat mult de la principii, şi am devenit sclavii pasiunii. Nu ne referim doar la pasiune sexuală, între o femeie şi un bărbat, ci și la o mare dragoste către tot ce ne face să ne simţim bine sau care este numai în interesul şi pentru plăcerea noastră personală, fără nici o legătură cu voința lui Dumnezeu.

[12]Dumnezeu nu se întoarce de la propriile Sale principii numai pentru a-şi mulţumi creaturile. Principiile Lui sunt perfecte şi de neschimbat, iar dragostea, dreptatea, înţelepciunea şi puterea se regăsesc în toate. Principiile sale morale şi religioase nu sunt cunoscute de oameni în general şi nici luate în seamă de oameni, căci ei urmează filozofia şi principiile acestei lumi vechi. Pentru a nu se pierde cunoaşterea principiilor Lui, şi pentru a putea fi învăţate de toţi iubitorii principiilor drepte, Marele Teocrat Iehova a vrut ca aceste principii să fie scrise în Scripturile Sacre. Acolo pot fi citite şi studiate. În anul 1513 înaintea erei creştine, Dumnezeu Însuşi, prin puterea Sa, a scris zece principii de bază pe tăblițe de piatră. I le-a dat profetului Moise, pentru ca acesta să le arate şi să îşi înveţe fraţii, națiunea Israel. El a adăugat multe alte principii la setul de legi pe care le-a dat națiunii prin mijlocitorul lui, Moise. Iehova Dumnezeu a pronunţat multe alte principii, precum și profeții, prin profeţi ulteriori. Scrierea acestei sacre istorii şi a acestor principii şi profeţii au dus la formarea Sfintelor Scripturi, pe care o aveau cândva numai Evreii sau Israeliţii. Scripturile acestea erau, de asemenea, singurele scrieri sacre pe care le avea biserica sau adunarea creştină la începutul ei, în anul 33 al erei creştine.

[13]Cu aceste sfinte scrieri în minte, apostolul Pavel a scris: "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare." (2 Tim. 3:16,17). Asta înseamnă că Sfintele Scripturi sunt o carte a principiilor. Principiile găsite în ea sunt o regulă călăuzitoare şi sunt o putere dreaptă pentru creştinii ce se află în această lume veche, fără reguli teocratice şi fără principii. Pentru a putea câștiga viaţă oriunde în noua lume a lui Dumnezeu trebuie să punem principiile și poruncile Cuvântului scris al lui Dumnezeu deasupra celor din această lume condusă de Satan, "dumnezeul acestui sistem de lucruri." (2 Cor. 4:4) Să ia aminte fiecare că apostolul creştin Petru şi tovarășii lui apostoli au fost cei care au declarat această regulă de acțiune. În momentul în care curtea religioasă supremă a Ierusalimului le-a ordonat lui Petru şi celorlalţi apostoli să se oprească din a propovădui noile învățături fundamentale ale creştinismului, toţi apostolii au răspuns curţii religioase: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni. Dumnezeul strămoşilor noştri l-a sculat din morţi pe Isus, pe care voi l-aţi ucis, atârnându-l pe stâlp. Dumnezeu l-a înălţat la dreapta sa ca Reprezentant Principal şi Salvator, pentru ca Israel să se căiască şi să i se ierte păcatele. Noi suntem martori ai acestor lucruri şi la fel este spiritul sfânt, pe care Dumnezeu l-a dat celor ce ascultă de el ca stăpânitor”. – Faptele 5:29-32.

[14]Petru şi ceilalţi apostoli creştini nu au fost răzvrătiţi, nici subversivi, prin răspunsurile lor şi prin comportamentul lor. Ei toţi au fost teocratici când au declarat că Dumnezeu este Conducător peste liderii şi curţile de judecată lumeşti, şi că ei îl ascultă pe Dumnezeu ca fiind Supremul Conducător. Prin urmare, apostolii credincioși au apărat cel mai important principiu creştin. Făcând asta ei şi-au păstrat integritatea faţă de Suveranul universal, Iehova Dumnezeu. Curtea religioasă a refuzat să recunoască acest principiu şi a arătat refuzul ei prin

pedepsirea apostolilor: "I-au chemat pe apostoli, i-au bătut, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Isus şi le-au dat drumul." Au ascultat oare Petru şi ceilalţi apostoli această poruncă a curţii supreme? Cuvântul scris al lui Dumnezeu ne dă răspunsul: "Ei au plecat dinaintea Sanhedrinului, bucurându-se că fuseseră socotiţi demni să fie batjocoriţi pentru numele său. Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos Isus." - Faptele 5:40-42.

[15]De atunci au trecut nouăsprezece secole, însă ceea ce Petru şi tovarăşii săi apostoli au spus atunci în faţa curţii religioase stă ca un principiu ce guvernează astăzi. Cu mult înaintea vremurilor în care a trăit Petru, Dumnezeu a declarat acelaşi principiu naţiunii Israel, prin profetul Său Moise, cu aceste cuvinte: "Căci n-ai voie să te prosterni înaintea altui dumnezeu, fiindcă Iehova, care se numeşte Gelos, este un Dumnezeu gelos." (Ex. 34:14). Aceasta nu este singura din multele legi ce se găsesc în acordul scris sau legământul dintre Dumnezeu şi Israel. Este o declaraţie a unei reguli sau principiu de conduită, eternă şi universală, valabilă tuturor creaturilor din cer şi de pe pământ. Principiul a fost din nou enunţat de Însuşi Isus Cristos, drept răspuns la următoarea întrebare: "Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Isus a răspuns: "Să Îl iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. De aceste două porunci depind toată Legea şi Profeţii." (Mat. 22:35-40). Astfel, ni se spune despre principiul principal ce se găsește în Sfintele Scripturi, care include Legea și Profeții.

[16]Fiinţele umane, care sunt teocratice în principiile lor, Îl iubesc pe Iehova ca Dumnezeu şi Conducător sau Teocrat. Pentru a dobândi dragostea Sa şi pentru a fi favorizaţi cu viaţă veşnică în lumea Sa nouă trebuie să Îl iubim. Potrivit celei mai mari porunci a Lui, cum a fost formulată de fiul Său Isus, trebuie să arătăm iubire lui Iehova, nu aşa cum ne iubim pe noi sau pe semenii noştri. Trebuie să Îl iubim mai mult decât pe noi sau pe aproape, da, mai mult decât pe întreaga naţiune de oameni. Isus a spus că trebuie să îl iubim pe Iehova Dumnezeu cu tot ce avem. Iar asta ne dă o mai mare înţelegere a ceea ce a vrut să spună Isus prin răspunsul la întrebarea şireată: "Este legitim să plătim tribut lui Cezar sau nu?" Din moment ce moneda avea gravată pe ea imaginea lui Cezar, Isus a spus: "Daţi deci Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." (Mat. 22:15-21) Cu privire la aceşti doi conducători, cine dintre ei ne-a dat nouă, creaturilor, inima, sufletul şi mintea? A fost oare conducătorul politic Cezar? Sau a fost Dumnezeu? Nu Cezar, ci Dumnezeu ne-a dăruit toate cele trebuincioase unui trai inteligent. Lui Dumnezeu trebuie să îi înapoiem aceste lucruri şi nu lui Cezar, lucruri cu mult mai valoroase şi cuprinzătoare ce includ taxele lui Cezar.

[17]Se cuvine să-i plătim taxele lui Cezar pentru serviciile oferite de Statul politic urmaşilor lui Cristos. Dar cum Îi dăm înapoi ce este al lui Dumnezeu? Prin ascultarea teocratică a poruncii supreme a universului, prin iubirea lui Iehova, adevăratul nostru Dumnezeu, cu toată inima, sufletul şi mintea noastră. Aşadar, în conformitate cu principiul subliniat al celor mai mari două porunci, declarate de

Cuprins

Isus Cristos, lozinca noastră ar trebui să fie, pentru Iehova şi pentru aproapele nostru, ca şi pentru noi, şi nu pentru Dumnezeu şi patrie: Nu mai mult pentru aproapele nostru, ci pentru Dumnezeu mai mult decât pentru noi şi pentru aproapele nostru.

[18]Să nu uităm că romanul Cezar era un zeu pe pământ şi era venerat de romani. Dar când Isus Cristos a plătit taxele Cezarului, ca un evreu sau israelit după carne, El nu l-a recunoscut pe Tiberiu Cezar ca fiind un zeu. Isus nu a divinizat împăratul roman sau statul politic. Urmaşilor lui Isus le este poruncit de el să nu divinizeze nici un fel de Stat politic al acestei lumi vechi. Această poruncă a fost spusă de Isus în noaptea dinaintea răstignirii Sale pe stâlp de soldaţii Imperiului Roman. În acea noapte El a instituit cina Domnului cu pâine şi vin şi apoi le-a spus credincioşilor apostoli: "Regii naţiunilor domnesc peste ele şi cei care au autoritate asupra lor sunt numiţi Binefăcători. Dar voi să nu fiţi aşa. Dimpotrivă, cine este cel mai mare între voi să fie precum cel mai tânăr şi cine conduce, precum cel ce slujeşte. Fiindcă cine este mai mare: cel care se întinde la masă sau cel care slujeşte? Nu cel care se întinde la masă? Dar eu sunt în mijlocul vostru ca acela care slujeşte." (Luca 22:25-27)

[19]Isus nu a încercat să se divinizeze pe sine, ca să nu mai vorbim de divinizarea colectorului de taxe, Cezar. Credincioşii urmaşi ai lui Isus trebuie, pentru a-şi păstra integritatea faţă de Iehova, să facă întocmai precum Isus, să rămână fideli aceluiaşi principiu şi să nu-l divinizeze pe Cezar, căruia numai acum trebuie să-i plătească taxe. Creştinii asemenea lui Cristos şi-ar călca dedicarea față de Iehova Dumnezeu prin divinizarea lui Cezar sau a Statului politic, dând Cezarului tot, şi astfel dându-i acestuia locul lui Dumnezeu în închinarea şi afecțiunile lor.

ÎNCHINAREA LA FIARA SĂLBATICĂ

[20]Acum optsprezece secole Apocalipsa 14:6 ilustra profetic cum, în zilele noastre, va fi declarată "eterna veste bună", asemenea unei veşti bune, tuturor naţiunilor, semințiilor, limbilor şi oamenilor de pe pământ. Martorii lui Iehova de pe tot pământul ascultă porunca lui Isus pe care o găsim în Matei 24:14. Într-adevăr, ei propovăduiesc vestea bună că împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată din 1914, la încoronarea şi întronarea lui Cristos în ceruri. Drept rezultat a propovăduirii acestei veşti bune veşnice, pe tot pământul locuit, toate naţiunile primesc o mărturie înainte să vină sfârşitul acestor naţiuni la venirea universalului război al Armaghedonului. Apocalipsa ne mai arată o altă ilustrație profetică după aceea a declarării veşnicei veşti bune tuturor naţiunilor şi oamenilor. În capitolul 14 al Apocalipsei creştinii sunt avertizaţi cu privire la zeificarea lui Cezar sau a Statului politic. Acolo citim:

[21]"Şi a urmat un alt înger, al treilea, care zicea cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei şi imaginii ei şi primeşte un semn pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat nediluat în paharul mâniei

Cuprins

sale, şi va fi chinuit cu foc şi sulf sub privirile sfinţilor îngeri şi sub privirile Mielului. Fumul chinului lor se ridică pentru totdeauna şi veşnic. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi imaginii ei şi cei ce primesc semnul numelui ei. Aici este nevoie de perseverenţa sfinţilor, cei care respectă poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus". – Apoc. 14:9-12.

[22]Potrivit capitolului precedent, Apocalipsa 13:1-8, fiara vine din mare. Totuşi ea nu este un animal marin, ci unul de uscat, ce întruneşte trăsăturile unui leopard, urs şi leu. Ar putea fi un real animal combinat, căci se spune că are tronul unui conducător şi că poartă diademe. Ea vorbeşte batjocoritor despre Dumnezeu, despre numele Lui, despre locul în care sălăşluieşte şi despre locuitorii cerului. Ea poartă un război împotriva sfinţilor lui Dumnezeu şi câştigă autoritate asupra fiecărei seminții, om, limbi şi naţiune. Din acest motiv, fiecare locuitor al pământului se închină acestei fiare, dar toţi cei ce vor face aceasta nu vor fi salvaţi în noua lume a lui Dumnezeu.

[23]Autorităţile romano-catolice oferă comentarii interesante despre ce ilustrează această fiară. În traducerea numită "Noul Testament al Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos" de F.A.Spencer, O.P., editată de C.J. Callan, O.P. şi J.A.McHugh, O.P. (1946) nota de subsol a Apocalipsei 13:1 spune: "Această primă Fiară pare a reprezenta o putere politică pornită împotriva creştinismului." O altă traducere, "Noul Testament al Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos tradus din Latina Vulgată", editat de Învățații Catolici sub Patronajul Comitetului Episcopal sau Uniunea Doctrinei Creştine, din 1941, scrie în nota de subsol a aceluiaşi verset: "Imaginea primei fiare e bazată pe al şaptelea capitol al lui Daniel. Această fiară este imaginea tuturor regatelor lumii, regate fondate pe pasiune şi egoism, ce sunt potrivnice lui Cristos în fiecare epocă şi caută să asuprească pe slujitorii lui Dumnezeu. Roma Imperială reprezintă această putere."

[24]Cuthbert Lattey, S.J. şi Joseph Keating, S.J, editorii generali ai "Versiunea Westminster a Scripturilor Sacre", volumul IV din 1931, spun în nota de subsol despre Apocalipsa 13:1: "În Apocalipsă, fiara întruneşte puterile celor patru „fiare" sau imperii diferite descrise de Daniel. Ea simbolizează puterea politică, forţa materială pe care lumea o pune la dispoziţia balaurului, pentru a asupri pe slujitorii lui Dumnezeu. Acea putere e reprezentată şi întrupată în Imperiul Roman." Un alt comentariu romano-catolic mărturiseşte despre acest verset: "Ediţia Murphy a Sfintei Biblii, Versiunea Douay, aprobată de Cardinalul James Gibbons, şi editată de John Murphy Company, directorii Sfântului Scaun, spune la nota de subsol: "Prima fiară cu şapte capete şi zece coarne este probabil întreaga mulţime a necredincioşilor, duşmanilor şi prigonitorilor poporului lui Dumnezeu, de la începutul până la sfârşitul lumii. Cele şapte capete sunt şapte regi, cu alte cuvinte, cele şapte regate principale ale imperiilor, care au exercitat sau vor exercita putere tiranică împotriva poporului lui Dumnezeu. Dintre acestea cinci au căzut, adică, egiptenii, asirienii, caldeenii, perşii, şi monarhiile greceşti, una era prezentă, Imperiul Roman, iar a şaptea şi cea mai puternică trebuia să vină, marele Antihrist şi imperiul său. Cele zece coarne pot fi interpretate ca zece prigonitori mai mici."

[25]Potrivit comentariilor romano-catolice de mai sus, venerarea fiarei din Apocalipsa 13:1-8 şi 14:9 ar putea însemna nimic mai mult decât venerarea Statului politic. Fiara nu simbolizează nici un sistem politic anume, ci le îmbibă sau le uneşte într-un sistem mondial. Această imagine a venerării Statului se aplică pe tot pământul, fie că vorbeşte despre anumite sisteme politice ce sunt incluse în simbolicul cuvânt "fiară", fie că sunt numai aliaţi politici ai acesteia. Ca atare, acesta e un semnal de alarmă tras oamenilor de pe tot pământul ce vor să devină creştini adevăraţi, şi trebuie tratat cu toată seriozitatea.

[26]Îşi va păstra cineva integritatea faţă de Iehova Dumnezeu prin refuzul de a venera fiara şi chipul ei, prin refuzul de a primi un semn al acesteia pe frunte sau pe mână? Nu toţi cei ce se cred a fi creştini îşi vor păstra integritatea ținând la principiile închinării singurul Dumnezeu viu și adevărat și iubindu-l cu toată inima, mintea şi cu tot sufletul. Apocalipsa 20:4 spune cine îşi vor păstra integritatea şi vor fi răsplătiți: "Am văzut sufletele celor executaţi cu securea pentru mărturia pe care au depus-o despre Isus şi pentru că au vorbit despre Dumnezeu, da, sufletele celor care nu i se închinaseră nici fiarei, nici imaginii ei şi care nu primiseră semnul pe frunte şi pe mână. Ei au revenit la viaţă şi au domnit ca regi cu Cristos o mie de ani." Versetul 6 adaugă: "Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are autoritate, ci ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni ca regi cu el în cei o mie de ani." Aceştia sunt sfinţii ce rezistă până la sfârşit, în timp ce respectă poruncile lui Dumnezeu şi au credinţă în Isus. În aceste zile din urmă ei au o mulțime mare de însoțitori cu bunăvoință.

[27]Pentru păstrarea integrității toţi aceştia sunt feriţi de la a bea din simbolicul "vin al mâniei lui Dumnezeu" şi de a fi chinuiţi în "foc şi sulf (simbolice) în faţa sfinţilor îngeri şi în faţa Mielului." Ei nu se supun constrângerii ce duce la încălcarea principiului de a fi devotat exclusiv numai lui Dumnezeu, cum a fost prezis în Apocalipsa 13:15-17. Ei îşi jertfesc viaţa pentru Dumnezeu şi Mielul Isus Cristos, nu în serviciul fiarei şi al chipului acesteia. Fiara, reprezentată de cel ce al șaselea cap, l-a omorât pe Isus Cristos, iar apoi a prigonit pe adevăraţii creştini din întregul imperiu, executându-i cu toporul sau torturându-i și omorându-i prin alte mijloace nemiloase. Rămăşiţele de astăzi ale Imperiului Roman continuă să arate acelaşi spirit vicios faţă de creştinii asemenea lui Cristos.

[28]Corneliu, în calitate de "ofiţer al armatei sau centurion, al ‘cetei italiene’ cum era numit", era slujitor al celui de-al şaselea cap al fiarei, în momentul în care creştinismul a ajuns la el. El nu era în serviciu de teren, ci se ruga în casa sa în Cezareea, când i s-a arătat un înger al lui Dumnezeu, într-o viziune, şi i-a spus să-l caute pe Petru apostolul. În casa lui Corneliu, Petru a predicat patru zile mai târziu, lui, rudelor şi prietenilor lui apropiaţi. În aceste circumstanțe spiritul lui Dumnezeu a coborât astfel peste Corneliu şi peste cei care au crezut mesajul. La porunca lui Petru, Corneliu şi ceilalţi credincioşi noi au fost botezaţi în apă, așa cum au fost botezaţi cu spirit sfânt. (Faptele 10:1-48) În cartea Faptele Apostolilor nu scrie ce a făcut după aceea centurionul Corneliu, dacă a renunţat sau nu la serviciul militar ca centurion roman.

Cuprins

[29]Fără îndoială, sub influenţa sfântului spirit al lui Dumnezeu, Corneliu a aplicat principiile creştinismului în viaţa sa personală şi în relaţiile sale, principii despre care a vorbit mai apoi, "timp de mai multe zile", cu Petru. Corneliu nu era un evreu circumcis, iar ca centurion roman, nu lupta războiul teocratic precum Iosua, fiul lui Nun şi precum David, cel ce l-a omorât pe uriaşul Goliat, cu multe secole în urmă. (Iosua 10:1-11:23; 1Sam. 17:4-54; 2Sam. 8:6-14). Dacă Petru i-ar fi spus lui Corneliu să demisioneze, Petru ar fi putut fi acuzat că intervine în programul militar al celui de-al şaselea cap al "fiarei" şi ar fi putut fi omorât pentru asta şi nu pentru propovăduirea mesajului lui Dumnezeu, fără compromis sau întrerupere. De asemenea, dacă Cuvântul scris al lui Dumnezeu, în special aşa-numitul Nou Testament, scris de creştini sub inspiraţie divină, le-ar fi zis direct creştinilor dedicaţi ce trebuie să facă în momentul când se confruntă cu chemarea în serviciul militar al celui de-al şaselea şi şaptelea cap al fiarei simbolice, Sfânta Biblie ar fi fost interzisă, fără îndoială, în toate teritoriile controlate de fiară, în special pentru instruirile ei despre serviciul militar.

[30]Prin urmare, în înţelepciunea lui Iehova Dumnezeu, Sfintele Sale Scripturi inspirate se reţin de la a da sfaturi directe. Scripturile afirmă doar principiile teocratice care ar trebui să guverneze creştinii, iar apoi lasă la latitudinea creştinilor dedicaţi, asemenea lui Corneliu, să aplice aceste principii în viaţa lor, asumându-şi responsabilitatea, pentru a-şi păstra integritatea faţă de Dumnezeu. Pe lângă a explica ce sunt adevăratele principii creştine Scripturale în Cuvântul lui Dumnezeu, nici un creştin sau corp de creştini nu are însărcinarea sau responsabilitatea divină de a instrui direct alt creştin ce să facă în această chestiune. Fiecare trebuie să decidă pentru sine.

"Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nicio altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru." Rom. 8:38,39

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care sunt multe lucruri de care vrem să fim eliberaţi?
2. Când şi cum va veni această eliberare şi cum va fi garantat şi păzit viitorul fericit?
3. Ca răsplată pentru ce anume va veni eliberarea noastră, şi de cât timp este această cerinţă o chestiune de interes?
4. Cum a devenit integritatea o problemă pentru noi toţi, şi ce exemplu fericit avem despre cum ne răsplăteşte Dumnezeu cu eliberare pentru aceasta?
5. Ce fel de conducător pune Dumnezeu în guvernul Lumii Noi, şi ce ilustraţie a oferit despre un astfel de conducător ales?

6,7. (a) Ce a încercat David să facă, din greu, referitor la el? (b) De ce a fost David dornic să fie judecat de Dumnezeu şi care a fost hotărârea lui?
8. (a) Ce îi datorăm lui Dumnezeu cu adevărat, şi de ce? (b) Prin urmare, în ce trebuie să umblăm, şi doar cum putem să facem lucrul acesta?
9. Prin urmare, trebuie să fim persoane de ce principii?
10. (a) Ce înţelegem mai ales prin „principiu" aici? (b) Ce le-au spus Iacov şi Pavel corintenilor, din acest punct de vedere?
11. (a) De ce principiile lui Dumnezeu trebuie să se aplice la toate creaturile? (b) Cum am devenit toţi supuşi foarte mult pasiunii?
12. (a) Ce fel de principii sunt cele ale lui Dumnezeu? (b) Cum a aranjat El ca această cunoştinţă despre principiile Lui să nu fie pierdută pentru oameni?
13. Ce fel de carte este Sfânta Scriptură, în conformitate cu 2 Timotei 3:16,17, şi ce loc au arătat Petru şi alţi apostoli că trebuie să dăm conţinutului ei?
14. (a) De ce acei apostoli n-au fost aţâţători sau subversivi când au răspuns şi au acţionat în felul acela? (b) Ce au făcut ei, aşadar, referitor la următoarea poruncă a curţii supreme?
15. (a) Cum a declarat Dumnezeu acelaşi principiu prin Moise, cu mult timp înaintea lui Petru? (b) Cum a fost principiul acestei declarații declarat din nou de Isus Cristos unuia care a întrebat?
16. (a) Cum trebuie să-L iubim pe Dumnezeu în comparaţie cu noi şi aproapele nostru? (b) Cum ajungea sub această cerinţă răspunsul lui Isus la întrebarea despre taxe?
17. (a) Cum dăm ce este al Cezarului şi cum dăm ce este al lui Dumnezeu? (b) Care trebuie să fie sloganul nostru în armonie cu poruncile lui Dumnezeu?
18. (a) Îl zeifica Isus pe Tiberiu Cezar plătind taxele? (b) Cum le-a poruncit Isus urmaşilor Lui să nu zeifice Statul?
19. Cum am zeifica Cezarul sau Statul şi ce obligaţie faţă de Iehova Dumnezeu am încălca?
20,21. (a) Cu cine se împlineşte astăzi ilustraţia din Apocalipsa 14:6 şi cum? (b) Ce avertisment este dat după această ilustraţie, împotriva zeificării Cezarului sau a Statului politic?
22. Ce fel de animal este această „fiară", şi ce fac faţă de această fiară cei care au pierdut în ce priveşte salvarea?
23,24. Ce simbolizează fiara din Apocalipsa 13:1, în armonie cu comentariile autorităților romano-catolice?
25. Ce ilustrează, prin urmare, închinarea fiarei şi pentru cine este acesta un avertisment?
26. Îşi va păstra cineva integritatea refuzând să se închine fiarei şi să primească un semn şi cum ştim?
27. De ce anume sunt ei eliberaţi pentru că-şi păstrează integritatea, şi în al cui serviciu îşi jertfesc viaţa?
28. În al cui serviciu era centurionul Corneliu când a ajuns la el creştinismul, pentru prima dată, şi a renunţat el la serviciul militar după ce a fost botezat?

Cuprins

29. (a) Ce s-ar fi întâmplat dacă Petru l-ar fi sfătuit pe Corneliu să demisioneze?
(b) Ce s-ar fi întâmplat Sfintei Biblii pentru instrucţiuni directe?
30. Ce ajutor oferă, aşadar, creştinilor, Sfintele Scripturi, în această chestiune şi cine trebuie să preia responsabilitatea pentru a lua o hotărâre?

Dăruirea este un lucru demn de laudă. Acest lucru îi face pe alți oameni fericiți, dar, de fapt, cel mai fericit este cel care dăruiește. Cristos a arătat acest lucru atunci când a spus: „Este mai multă fericire în a dărui decât în a primi.” Așadar, dăruirea ar trebui însoțită de o mai mare fericire. Sentimentul de fericire ar trebui să ne înconjoare, întrucât aceasta este perioada din an când în creștinătate când se dăruiește mai mult decât de obicei. Dar oare principala bucurie a Crăciunului provine din dăruire? – Faptele 20:35.

Adesea, cei care dăruiesc în preajma Crăciunului fac acest lucru doar pentru a intra în rând cu lumea, dar pierd bucuria adevărată. Unii dăruiesc pentru a câștiga publicitate sau onoare personale. Isus Cristos a spus: „Când faci daruri de îndurare, nu trâmbița înaintea ta, cum fac ipocriții în sinagogi și pe străzi, ca să fie glorificați de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat deja răsplata din plin. Dar tu, când faci daruri de îndurare, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns. Atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” – Mat. 6:2-4.

Fondatorul Creștinismului spune, așadar, clar că nu orice dăruire merită o răsplată de la Dumnezeu. Nu toată dăruirea înseamnă daruri de Crăciun.

Oare darurile pe care le facem de Crăciun sunt creștine? Dacă da, atunci ar trebui nu numai să fim foarte fericiți când dăruim, dar ar trebui să respectăm și principiul Bibliei. Darurile făcute de Crăciun reprezintă, de fapt, un schimb de cadouri. Dar unde este dat acest exemplu în Biblie?

Așa-numiții înțelepți sau magi au adus daruri copilului Isus. Dar aici nu a fost deloc vorba despre un schimb de cadouri. În orice caz, ei nu constituie un exemplu pentru adevărații creștini, căci magii erau astrologi care se închinau demonilor și erau condamnați de Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum stă scris la Isaia 47:13, 14, (*AV*); 2 Regi 17:16 și în alte scripturi.

Nu, Cristos nu a autorizat niciodată această dăruire prin schimb de cadouri. A dărui, doar ca să primești iar, așa cum fac multe persoane în timpul marelui schimb de Crăciun, nu este o practică pe care Isus Cristos o încurajează. Crăciunul reduce

Cuprins

din importanța multor lucruri pentru că pune egoismul pe un piedestal. Arătând că dăruirea creștină nu înseamnă un simplu schimb de cadouri, Cristos a spus: „Iar dacă le faceți bine celor care vă fac bine, oare ce merit aveți? Chiar și păcătoșii fac la fel.” – Luca 6:33.

Și atunci, ce înseamnă dăruirea creștină? Cristos oferă o definiție: „Când dai un prânz sau o cină, nu-i chema nici pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogați. S-ar putea ca, într-o bună zi, să te invite și ei, iar aceasta ar fi o răsplată pentru tine. Ci, când dai un ospăț, invită-i pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi și pe orbi și vei fi fericit, pentru că ei nu au cu ce să te răsplătească. Căci vei fi răsplătit la învierea celor drepți.” – Luca 14:12-14.

Este îmbucurător când vedem acest tip de dăruire, unele dintre aceste daruri fiind făcute în preajma Crăciunului. Dar mult prea des, aceste daruri sunt făcute *doar* de Crăciun. Însă dăruirea creștină, pe de altă parte, nu este limitată la o singură zi din an. Și în celelalte 364 de zile din an puteți face astfel de daruri persoanelor nevoiașe.

Poate fi pus Cristos alături de Crăciun?

Oare clericii vor izbuti în eforturile lor de a integra pe Cristos în sărbătoarea Crăciunului? Ce spune Biblia despre Crăciun? Ne spune cumva când s-a născut Isus?

„HAIDEȚI să-l punem înapoi pe Cristos în sărbătoarea Crăciunului!” Acestea sunt cuvintele pe care evanghelistul Billy Graham le-a spus recent. Chiar înainte ca acest evanghelist cunoscut să formuleze o asemenea cerere, oamenii cu simțul observației au început să se îndoiască de faptul că Isus este parte din Crăciun. În prezent, când din ce în ce mai mulți lideri religioși cer ca Isus Cristos să fie pus în sărbătoarea Crăciunului, un lucru devine din ce în ce mai clar: Isus nu face parte din Crăciun.

Editorialul intitulat ‘Prea mult’, apărut în ziarul Corpus Christi *Caller*, numărul 28 din decembrie 1956, de exemplu, reamintește cititorilor că lipsește spiritul lui Cristos. În articol scria:

„Noi celebrăm Nașterea Domnului printr-o ciudată manifestare populară. Noi, americanii, nu bem prea mult, însă mâncăm în exces, iar acest lucru reprezintă o

Cuprins

dilemă ce pune un accent mai mare pe anatomia umană. Aceasta este perioada în care consumul exagerat de băutură și faptul că mâncăm în exces își spun cuvântul, iar orice fel de cumpătare este dată uitării. Spiritul Crăciunului, așa cum îl percepem noi americanii, se distinge prin exces – alergăm prea mult în stânga și în dreapta, mâncăm și bem prea mult, cheltuim prea mulți bani, pierdem prea multe nopți și nu ne odihnim, avem parte de prea mult din orice – cu excepția adevăratului spirit al Crăciunului, care se pierde cumva în toată această agitație.

SĂRBĂTORIT DE NON-CREȘTINI

Un rabin evreu a comentat anul trecut această lipsă de cumpătare din ziua de Crăciun, această perioadă în care totul este în exces, dar unde lipsește creștinismul. Pe undele postului de radio NBC, Dr. Maurice N. Eisendrath, președintele Uniunii Congregațiilor Evreiești din America, a vorbit pe tema intitulată „Cum vede un rabin Crăciunul."

„Oare Crăciunul nu a devenit o sărbătoare universală la care iau parte toți?", s-a întrebat rabinul Eisendrath. „Oare trăsăturile și învățăturile creștine ale acestei sărbători nu și-au pierdut ele din importanță, în timp ce Crăciunul a devenit o sărbătoare generală, un timp de dăruire veselă și jovială, înlocuită cîteodată de petreceri hilare? Oare vocile crainicilor de radio și televiziune nu acoperă colindele de Crăciun, de altădată, ce mișcă profund? Oare decorațiunile de pe străzi nu pretind cumva că este vorba de un eveniment mult mai important decât mesajul de pace pe pământ pentru oamenii cu bunăvoință?

Cel puțin aceasta este impresia pe care o are cineva care privește de pe margine – însă, în mod practic, nimeni din America nu stă pe margine ... Da, precum restul compatrioților lor americani, mulți dintre frații mei evrei sunt de asemenea captivați de atmosfera generală a acestui timp și se implică și ei. Ei se află în mijlocul aglomerației, în mijlocul gloatelor care se îmbulzesc să își facă cumpărăturile de Crăciun ... Astfel, ajung la prima concluzie legată de Crăciun, pe care eu, în calitate de rabin, vreau să o spun.

Dacă nu aș fi un învățător evreu și aș fi un slujitor creștin, nu m-aș plânge de nimic mai mult, nu aș simți nicio amărăciune mai mare decât cea legată de faptul că o zi atât de sfântă a fost transformată de milioane de creștini, de unii evrei și mulți alții care nu sunt nici evrei, nici creștini, într-o sărbătoare păgână, a fost golită de semnificația ei profund spirituală."

Cuprins

Astfel, Crăciunul a devenit o sărbătoare mai mult păgână decât creştină. „Dacă Moş Crăciun devine mai popular decât Isus, atunci vom declara Crăciunul mai degrabă o zi de sărbătoare păgână, decât sărbătoare creştină", a spus Billy Graham. Oare lucrurile pot fi schimbate? Oare clericii pot să îi dea un loc lui Isus în cadrul Crăciunului? Desigur, răspunsul depinde de voinţa lui Cristos în chestiune. Putem să aflăm care este voinţa Lui legată de această chestiune, ducându-ne la Biblie şi constatând ce are ea de spus despre acest lucru.

ZIUA DE NAŞTERE A LUI ISUS NU ESTE PE 25 DECEMBRIE

Se presupune că de Crăciun se sărbătoreşte naşterea lui Isus. Mulţi creştini declaraţi cred că El s-a născut pe 25 decembrie. Oare chiar Îl cinstim pe Cristos pe această dată? Enciclopediile ne spun că această dată nu este una creştină, ci păgână, şi anume ea este data de naştere a lui Mitras, un Mesia fals. Enciclopediile susţin, iar printre ele se numără şi *The Encyclopedia Americana,* că „majoritatea obiceiurilor asociate azi cu Crăciunul, nu erau obiceiuri creştine la început, ci mai degrabă precreştine şi necreştine, pe care Biserica Creştină le-a adoptat." Deci, nu numai că nu Îl cinstim pe Cristos pe 25 decembrie, ci mai mult, această dată este una greşită.

Când s-a născut Isus? Biblia ne oferă destule informaţii ca să ştim că El nu s-a născut pe 25 decembrie. Din aceste informaţii aflăm şi când s-a născut Isus.

Pentru a afla data corectă a naşterii lui Isus, trebuie să ştim un lucru despre profeţia biblică despre cele „70 de săptămâni", sau, aşa cum o numeşte Versiunea Standard Revizuită a Bibliei, „cele 70 de săptămâni de ani". Această informaţie se găseşte în cartea lui Daniel, capitolul 9, versetele 24 până la 27. Îngerul Gabriel i-a dat această profeţie lui Daniel: „De când va fi dată porunca să se reconstruiască Ierusalimul şi până la Mesia, Prinţul, vor trece şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni." – Dan. 9:25.

Deci Biblia ne spune timpul stabilit ca Mesia să vină. Când? La 69 de săptămâni după ce s-a dat porunca să se reconstruiască zidurile Ierusalimului. Cele 69 de săptămâni nu se referă la zilele săptămânii, ci la „săptămâni de ani", respectându-se astfel regula din Biblie care spune că „fiecare zi pentru un an", regulă ce este adesea valabilă în cazul cronologiei biblice. – Ezec. 4:6; Num. 14:34, *AV*.

Dar când începe numărătoarea acestor 69 de săptămâni de ani? În 455 î.Cr. În acel an, în cel de al 20-lea an de domnie, Regele Artaxerxe a decretat ca Ierusalimul şi zidurile sale să fie reconstruite. Neemia 2:1-8 spune acest lucru. Aşadar, începând cu anul 455 î.Cr., cele 69 de săptămâni de ani, sau 483 de ani, s-ar încheia în anul 29 A.D. Respectând profeţia, acela este anul în care a venit Mesia. Când Isus a fost botezat în râul Iordan, în anul 29 d. Cr., El a devenit Cel Uns, Cristos, Mesia, fiind uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu.

Cuprins

Și cum ne ajută aceste lucruri să aflăm când s-a născut Isus? Ne ajută pentru că profeția ne spune, de asemenea, când va fi ucis Mesia. El va fi ucis în mijlocul celei de a 70-a săptămână de ani. Așadar, slujirea lui Cristos a durat numai 3 ani și jumătate. Acum trebuie să știm la ce vârstă și-a început Isus slujirea. Biblia ne spune: „Isus avea cam treizeci de ani când și-a început lucrarea." Judecând după obiceiul din vremea aceea, putem spune că Isus și-a început lucrarea imediat ce a ajuns la vârsta de 30 de ani. – Luca 3:23.

Atunci când Cristos a murit pe stâlpul de tortură, după un serviciu de trei ani și jumătate, avea 33 de ani și 6 luni. El a murit la timpul Paștelui. Era în jurul datei de 1 aprilie anul 33. Deci, din moment ce Cristos a murit la vârsta de 33 de ani și jumătate, El ar fi împlinit 34 de ani peste șase luni, cam în jurul lui întâi Octombrie. Deci, Isus nu s-a născut pe 25 decembrie, ci în 1 octombrie, anul 2 î.Cr.

Există dovezi care sprijină ipoteza că Isus s-a născut în octombrie. De exemplu, Biblia ne spune că Ioan Botezătorul era cu 6 luni mai mare ca Isus. (Luca 1:26-38). Deci, dacă știm când s-a născut Ioan, putem ști cam când s-a născut și Isus.

Biblia dezvăluie când s-a născut Ioan. Tatăl lui, Zaharia, slujea ca preot chiar înainte ca Ioan să fie conceput. El aparținea „cetei lui Abia." (Luca 1:5, 8-25) Acum 1 Cronici 24:7-18 se vorbește despre cele 24 de cete ale preoților. Se arată că Abia aparținea celei de a opta cete. Din cele 24 de cete, cel de al doilea rând al celei de a opta cete ar cădea în cea de-a patra lună evreiască, altfel spus în cea de-a doua jumătate a lui iunie, după calendarul nostru. De aici rezultă că Ioan Botezătorul a fost conceput în ultima parte a lui iunie, anul 3 î.Cr., și s-a născut în ultima parte a lui martie, în anul 2 î.Cr. Deoarece Ioan era cu 6 luni mai mare ca Isus, acest lucru înseamnă că Isus s-a născut undeva prin 1 octombrie, anul 2 î.Cr.

Așadar, Biblia nu spune că Isus s-a născut pe 25 decembrie. Într-adevăr, nu numai că această dată nu este sprijinită în Biblie, dar este și ilogică, așa cum arată Joseph Mede, în lucrarea lui *Works:* „Pe vremea când s-a născut Isus, fiecare femeie și copil trebuiau să fie înregistrați în orașul de care aparțineau, iar uneori acest lucru implica lungi călătorii; dar mijlocul iernii nu era o vreme potrivită pentru acest lucru, mai ales pentru femeile însărcinate și copii. Deci, Cristos nu se poate să fi venit pe lume în mijlocul iernii. Din nou, în timpul nașterii lui Cristos păstorii stăteau afară, păzindu-și oile, noaptea. Este puțin probabil ca ei să fi făcut acest lucru în mijlocul iernii. Și dacă unii dintre voi cred că în aceste locuri crivățul iernii nu este atât de puternic, aduceți-vă aminte de cuvintele lui Cristos din Evanghelie, „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna." Dacă vremea din timpul iernii era atât de rea pentru ca oamenii să fugă atunci, se pare că vremea nu le-ar fi permis păstorilor să stea în câmp deschis și femeilor și copiilor să călătorească.

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE NAȘTERE NU ESTE AUTORIZATĂ

Nu citim nicăieri în Biblie că primii creștini sărbătoreau ziua de naștere a lui Isus, și nici despre data corectă. Cristos nu a autorizat niciodată o asemenea sărbătorire.

Cristos ne-a spus ce zi să sărbătorim. Ne-a spus să ne aducem aminte de data morții Lui, nu de nașterea Lui. „Faceți acest lucru în amintirea mea". Aceasta este porunca lui Cristos în legătură cu respectarea cinei Memoriale de către urmașii lui. Nu există o astfel de poruncă în legătură cu nașterea Lui. – Luca 22:19.

Biblia spune despre creștinii adevărați „noi nu dăm în niciun fel vreun motiv de poticnire" și „ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu". Cum? „Prin puritate" și prin „vorbire adevărată". Ce este pur în legătură cu Crăciunul? Ce este adevărat despre el? Oare recomandă Crăciunul creștinismul celor care nu sunt creștini? Oare Cristos ar vrea să fie asociat cu această dată falsă, cu cinstirea unui Mesia fals și a falsului Moș Crăciun? Cuvintele apostolului lui Cristos răspund la aceste întrebări: „Respinge istorisirile neadevărate care profanează ce este sfânt." „Să le poruncești unora să nu predea altă doctrină, nici să nu dea atenție unor istorisiri neadevărate și unor genealogii care nu duc la nimic, ci, mai degrabă, dau naștere la întrebări decât să împartă ceva de la Dumnezeu în legătură cu credința". „Acum că ați înlăturat minciuna, spuneți adevărul fiecare aproapelui său." 2 Cor. 6:3-7; 1 Tim. 4:7; 1:3, 4; Efes. 4:25.

Oricât de bune ar fi intențiile lor, oamenii nu pot transforma o sărbătoare păgână și niște obiceiuri păgâne într-o sărbătoare creștină, folosindu-se de numele lui Cristos, căci principiul Scriptural este clar: „Ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Apoi, ce armonie este între Cristos și Belial?" – 2 Cor. 6:14, 15.

Ce devine clar, atunci? Cristos nu este prezent în sărbătoarea Crăciunului. Și chiar dacă sărbătoarea ar fi mutată de pe data păgână de 25 decembrie în octombrie, chiar dacă mitul lui Moș Crăciun ar fi complet înlăturat, chiar dacă nu ar mai fi persoane lacome care să se îmbuibe cu mâncare și băutură, chiar dacă imoralitatea crasă și infracțiunile nu ar mai păta Crăciunul, chiar dacă obiceiul păgân al schimburilor de cadouri ar fi abandonat, chiar dacă bisericile ar ajunge în centrul atenției în locul magazinelor, da, chiar dacă toate acestea ar avea loc – deși nu există nicio șansă, cât de mică, ca acest lucru să se întâmple – Cristos nu ar putea fi „integrat din nou" în sărbătoarea Crăciunului, căci El nu a făcut niciodată parte din Crăciun! Cât de ilogic, cât de strigător la cer este faptul că acei creștini declarați, clerici sau alții, cred că oamenii Îl pot integra pe Cristos în sărbătoarea Crăciunului – când întregul principiu

Cuprins

este contrar Scripturilor!

De aceea, adevărații creștini evită Crăciunul, ascultând astfel porunca Bibliei: „Nu mai atingeți ce este necurat.” – 2 Cor. 6:17.

„Mărturisiți-vă păcatele”

IOAN, apostolul inspirat, a spus: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curețe de toată nelegiuirea.” (1 Ioan 1:9, *Dy*) Îţi mărturiseşti păcatele? O faci în felul în care Dumnezeu a prevăzut, felul în care ne învaţă Cuvântul Lui? Milioane de oameni din întreaga lume intră în confesional şi se confesează unui preot. Mult mai multe milioane nu o fac. Preferinţele personale, practica tradiţională şi părerile oamenilor nu ar trebui să reprezinte factori care să influenţeze acţiunile noastre. Biblia este cea care îndrumă creştinul pe calea aprobată de Dumnezeu. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” –Ps. 119:105, *AV*.

The Catholic Encyclopeda explică mărturisirea astfel: „Confesiunea nu se face în taina inimii celui ce se pocăieşte, nici unui laic drept prieten şi susţinător, nici unui reprezentant al autorităţii umane, ci unui adevărat preot hirotonit, cu o competenţă necesară şi cu ‚puterea cheilor’, adică, puterea de a ierta păcatele pe care Cristos a oferit-o Bisericii Sale.” Ca răspuns pentru cei ce pretind că numai Dumnezeu poate ierta păcate, tot această enciclopedie îl citează pe Sfântul Pacian, episcop de Barcelona, care spunea: „Aceasta (iertarea păcatelor), spuneţi voi, doar Dumnezeu o poate face. Destul de adevărat: dar ce face El prin intermediul preoţilor Lui este propria Sa putere.” Sfântul Augustin stabileşte forţat domeniul de aplicare al acestei autorităţi de a ierta, atunci când spune: „Să nu ascultăm de cei ce neagă faptul că Biserica lui Dumnezeu are puterea de a *ierta toate păcatele*.” – Vol. XI, paginile 619-621.

Biblia este, de asemenea, folosită ca o autoritate la care populaţia catolică apelează pentru practicarea mărturisirii. Oare nu Isus i-a spus lui Petru: „Şi-ţi voi da cheile împărăţiei cerului. Şi orice vei lega pe pământ, va fi legat, de asemenea, şi în cer; şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în cer”? (Mat. 16:19, *Dy*) Şi nota de subsol adaugă: „Dezlegarea legăturilor pedepselor temporale datorate păcatelor este numită indulgenţă; puterea ei este acordată aici.” Prin această procedură suntem asiguraţi că atât vina păcatului în sine, cât şi pedeapsa veşnică pentru păcatul de moarte sunt iertate. Cuvintele lui Isus către discipolii Lui, în Ioan 20:23, sunt de asemenea menţionate: „Ale căror păcate veţi ierta, acestea le vor fi iertate, iar ale căror păcate veţi păstra, acestea vor fi păstrate.” (*Dy*) Şi astfel nimeni să nu uite punctul care este accentuat de biserică, nota de subsol din Ediția Catolică a *Versiunii Douay* a lui Murphy relatează*:* „A se vedea aici împuternicirea, ştampilată cu marele sigiliu al cerului, în temeiul căreia pastorii Bisericii lui Cristos iartă păcatele celor ce se pocăiesc prin mărturisire.” Faptul că

Cuprins

Cristos poate ierta păcatele este, fără îndoială, prezentat în Scripturi. (Marcu 2:7-11). Oare arată dovezile anterior prezentate că preoţii au puterea de „a ierta păcatele celor ce se pocăiesc prin mărturisire?”

Există cel puţin trei factori de care depinde puterea argumentelor prezentate în *The Catholic Encyclopedia* şi în notele de subsol ale Bibliei Catolice. Pot fi iertate absolut *toate* păcatele? Există o pedeapsă temporală după moarte pentru sufletul celui ce a păcătuit? Sunt preoţii catolici într-adevăr preoţii lui Dumnezeu?

Când Sfântul Augustin a spus că nu ar trebui să ascultăm pe cei ce neagă puterea Bisericii de „a ierta toate păcatele” a vorbit nesăbuit, sfătuindu-ne să nu ascultăm de Cristos. Căci Isus Cristos a spus, în Matei 12:31,32, citat din Biblia *Catholic Confraternity:* „Prin urmare, vă spun că orice fel de păcat şi blasfemie va fi iertată oamenilor, dar blasfemia împotriva Spiritului nu va fi iertată ... aceasta nu va fi iertată, nici în această lume, nici în cea care va veni.” Nu toate păcatele se pot ierta.

Cu toate că este adevărat că o persoană poate suferi atât spiritual cât şi fizic în timpul vieţii, din cauza păcatelor comise, această suferinţă încetează la moarte. „Acolo pentru cei păcătoşi va înceta tulburarea; iar cei obosiţi vor avea odihnă.” (Iov 3:17, *AV*). Dar oare sufletul nu este încă în viaţă? „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” (Ezec. 18:4, *Dy*). Prin urmare, omului, sufletului, i se potrivesc textele ce urmează: „Cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic altceva.” (Ecl. 1:5, *Dy*) „Spiritul Lui va ieşi, iar el se va întoarce în pământ: în ziua aceea toate gândurile lui vor pieri.” (Ps. 145:4, *Dy*). Există pedeapsă pentru cei răi cu adevărat. „Aceştia vor merge în pedeapsa veşnică.” Însă acea pedeapsă, comparată cu a fi aruncat într-un lac de foc, este moartea: aceasta este „a doua moarte.”—Mat. 25:46; Apoc. 21:8, *Dy*.

În confesionalul în sine procedura nu este în acord cu sfatul lui Cristos şi în consecinţă nu este condusă de oameni, care să arate, prin ascultare, că ei sunt preoţi ai lui Dumnezeu. Când penitentul intră în confesional el spune: „Binecuvântează-mă, Tată, căci am păcătuit.” El a fost instruit să înceapă în acest fel. Cui îi vorbeşte? Întrebaţi orice catolic şi acesta vă va asigura că îi vorbeşte preotului, bineînţeles. Cu toate acestea, Isus a arătat că practica este greşită. El a spus: „Nu numiţi pe nimeni tată pe pământ, căci Unul singur este Tatăl vostru, care este în cer.” (Mat. 23:9, *Dy*). Cei ce ignoră sfatul Lui, nu acţionează pentru El.

Unde, atunci, a luat naştere această practică de mărturisire auriculară („în ureche”)? Alexandru Hislop arată că în Babilonul şi în Grecia antice, mărturisirea secretă unui preot era necesară pentru toţi cei care erau admişi la Mistere, cu întrebări referitoare la morală, foarte asemănătoare cu cele adresate în confesional, în ziua de azi. Pretextul era că mărturisirea era necesară pentru a curăţa conştiinţa de vinovăţie, pentru a evita mânia zeilor. Adevărul este că acest lucru oferea o mare putere preoţilor păgâni asupra vieţilor celor care veneau la ei şi li se cerea să îşi divulge cele mai ascunse gânduri. Doctrina de penitenţă a fost reconfirmată în Biserica romano-catolică de către Consiliul de la Trent, în 1551, şi a servit, din nou, pentru a da clerului o putere extraordinară asupra vieţii oamenilor.

Cuprins

Aplicarea mărturisirii auriculare a reprezentat o capcană morală pentru preoţii aflaţi sub jurământ de celibat. Tinerii, a căror dorinţă dată de Dumnezeu pentru căsătorie a fost restricţionată, erau acum nevoiţi să pună întrebări minuţioase legate de morala femeilor păcătoase care veneau la ei pentru a mărturisi. Nu au avut parte de eliberarea corespunzătoare a emoţiilor permise de căsătorie, totuşi intimităţile relaţiilor sexuale erau în mod constant impuse conştiinţei lor. Mai este de mirare faptul că Biserica a trebuit să aducă în existenţă un corp de legislaţie care restricţiona utilizarea improprie a confesionalului? Seducţia în rândul preoţilor ajunsese la o scară atât de largă în Spania, încât Papa Pius al IV-lea a fost nevoit să cheme Inchiziţia pentru a rezolva această problemă. Atunci când au fost ameninţaţi cu pedeapsa dacă nu vor raporta astfel de acte, numărul mare de femei, doar din Seville, care au scris plângeri împotriva clerului a făcut să se renunțe la acea chestiune.

Dar ce spunem în legătură cu ce spunea Ioan 20:22, 23, citat anterior? Nu autorizează mărturisirea? Nu, nici măcar nu o menţionează. Dacă este menţionată mărturisirea auriculară şi iertarea păcatelor ce era dependentă de ea, atunci nu este ciudat că nu citim nici un cuvânt cu privire la mărturisirea auriculară de la Matei 1:1 până la Apocalipsa 22:21?

Nici nu ar fi potrivit să tragem concluzia, din Matei 16:19, ca slujitorii creştini să decidă iertarea unor păcate pe care apoi cerul ar fi nevoit să le ratifice. Acest text vorbeşte despre cheile (sau mai bine zis mijloacele de deschidere sau închidere a cunoştinţei) Împărăţiei cerurilor şi posibilitatea de a ajunge acolo. Petru a folosit prima din aceste chei pentru a deschide această cunoștință evreilor, la Cincizecime. Trei ani şi jumătate mai târziu, el a fost îndrumat, prin hotărâre cerească, să deschidă cunoştința acestei oportunități şi păgânului Corneliu şi membrilor din familia lui.—Faptele, capitolele 2, 10.

Pronumele „tu” în textul Grecesc, la Matei 16:19, este folosit la singular, adresându-se lui Petru, cheile fiind folosite doar de către acesta. În mod corespunzător *Traducerea Lumii Noi* redă acest lucru în armonie cu textul în limba greacă şi în acord cu principiul Biblic al supremaţiei lui Dumnezeu, spunând: „Orice vei lega pe pământ, va fi legat şi în ceruri; şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în ceruri.”

Matei 18:18 conţine o declaraţie similară, dar cu pronumele folosit la plural, „voi.” Aici versetele anterioare arată că problema discutată implică o decizie din partea bătrânilor adunării, privind excluderea sau păstrarea în adunare a unei persoane care a păcătuit împotriva fratelui său. Dar aici, de asemenea, problema este deja rezolvată în cer. Cum aşa?

Supraveghetorii creştini sunt numiţi de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu, prin faptul că sunt desemnaţi de către organizația în care acționează spiritul lui Dumnezeu, în armonie cu cerinţele inspirate cerute supraveghetorilor în Biblie şi având în vedere faptul că viaţa lor oferă dovezi legate de roadele spiritului lui Dumnezeu. (Faptele 20:28). Acelaşi spirit sfânt este cel care face posibilă iertarea păcatelor. (Ioan 20:22, 23). Supraveghetorul creştin, umplut de spirit, ştie ce decizii sunt luate în cer, legate de problema iertării, deoarece aceste decizii se

Cuprins

regăsesc scrise în Biblie, iar el știe că acele principii juste continuă să fie aplicate şi să guverneze cazurile de fărădelegi şi în ziua de azi. (Mat. 18:15- 17; Luca 24:27; Gal. 6:1). În consecinţă, el este chemat să aplice principiile biblice în cazul de faţă şi orice decizie ar lua, potrivită Cuvântului scris, în legătură cu persoanele respective, aceasta este decizia deja luată în cer.

Acest lucru este în acord cu sfatul găsit în Iacov 5:14-16: „Este printre voi cineva bolnav? Să-i cheme la el pe bătrânii adunării, iar ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei în numele lui Iehova. Rugăciunea credinţei îl va vindeca pe cel bolnav, iar Iehova îl va ridica. Și dacă a comis păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiţi-vă, deci deschis păcatele unii altora şi rugaţi-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați." Acesta nu descrie în nici un chip mărturisirea catolică auriculară. Este un sfat sănătos pentru creştinii bolnavi spiritual, să caute ajutorul oamenilor maturi ai adunării şi să-şi mărturisească deschis păcatele. Aceşti bătrâni nu sunt autorizați să pună întrebări minuţioase legate de orice aspect al vieţii private a individului.

Persoana care a greșit a devenit atât de bolnavă spiritual încât nu mai simte nici măcar efectele rugăciunilor sale. Aşadar, supraveghetorul matur, după ce a aplicat cu loialitate uleiul liniştitor al Cuvântului lui Dumnezeu, şi după ce l-a întărit pe cel ce caută ajutor, îl ajută cerând iertare lui Dumnezeu, în numele lui. Iertarea Lui este cea care contează. „Mi-am recunoscut păcatul ție; şi nelegiuirea mea nu am ascuns-o. Am spus că voi mărturisi împotriva mea nedreptatea mea față de Domnul. Iar Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu." (Ps. 31:5, *Dy*) Supraveghetorul nu presupune să ia rolul lui Dumnezeu, nici să fie intermediarul dintre Dumnezeu şi oameni. Mai degrabă, ca un frate creștin iubitor, el se apropie de Dumnezeu, prin rugăciune, împreună cu cel bolnav spiritual, făcând acest lucru prin singurul Mijlocitor, Isus Cristos, şi subliniind, cu loialitate, îngrijirea iubitoare a lui Iehova pentru iertare. Iehova este cel care îl restabilește pe cel ce se căiește cu cu adevărat.

Îţi mărturiseşti păcatele? Ar trebui, dar să o faci în modul în care te instruiește Biblia.

Vor fi stadionul Yankee şi Polo Grounds!

Martorii lui Iehova se pregătesc să folosească stadionul Yankee şi Polo Grounds din oraşul New York, pentru a-şi ţine adunarea internaţională care va dura din 27 iulie până pe 3 august 1958. Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din New York a încheiat un contract cu managerii echipelor de baseball Yankee şi New York Giants pentru a folosi ambele terenuri în acelaşi timp.

În verile anilor 1950 şi 1953, martorii lui Iehova au ţinut adunări internaţionale pe stadionul Yankee, stadionul fiind arhiplin. De când au aflat că o altă adunare internaţională se va ţine în oraşul New York, ei s-au tot întrebat care loc e suficient de mare?.

Cu profundă recunoştinţă vă putem spune acum că excelentele tribune ale stadionului Yankee şi ale stadionului Polo Grounds, aflate la doar patru cvartale depărtare unul de celălalt, sunt disponibile acum, oferindu-le participanţilor la adunare locuri confortabile unde pot sta, vedea şi auzi evenimentele ce vor avea loc la adunare. Mulţi dintre cititorii noştri îşi pot aminti că în 1953, în ultima zi de adunare, au participat 165 829 persoane. Desigur, nu toţi aceşti oameni au intrat pe stadionul Yankee, care a fost arhiplin, înăuntru intrând 91.562 oameni. Restul mulţimii uriaşe de 25 240 de oameni au trebuit să ocupe corturile şi parcările de lângă stadion, iar 49 027 de oameni au ascultat la difuzoarele din parcul de rulote aflat în New Jersey, situat la 64 km depărtare.

De această dată, sperăm că în 1958 o parte mai mare din mulţime va putea intra pentru a vedea şi auzi ce se întâmplă. Stadionul Yankee şi Polo Grounds au o capacitate de vreo 120.000 de locuri, putând fi instalate locuri în plus.

Societatea pregăteşte un program în care aceiaşi vorbitori din prima parte a sesiunilor de prânz, de pe stadionul Yankee, să vorbească mai târziu la Polo Grounds, în aceeaşi după-amiază, şi invers. La fel va fi şi cu programul de seară.

Anumite programe, cum ar fi absolvirea corpului de studenţi de la şcoala Gilead, vor trebui să fie ţinute într-un singur loc, deoarece absolvirea nu se poate ţine de două ori. La fel se va întâmpla şi cu întâlnirea publică din ultima duminică, dar în aceste cazuri tot ce se va spune pe stadionul Yankee va putea fi transmis în direct la Polo Grounds, astfel încât cei care nu vor putea intra pe stadionul Yankee, cu acea ocazie, vor putea auzi tot la Polo Grounds.

Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, aşteptăm cu nerăbdare folosirea celor două minunate stadioane din New York, în vara anului 1958, pentru adunarea noastră internaţională. Sunt aşteptaţi să participe oameni din orice parte a lumii. Deja ştim că vor veni mii de oameni din toate colţurile pământului.

De asemenea, se aranjează folosirea unui mic parc de rulote, undeva în New Jersey. Totuşi sperăm că majoritatea delegaţilor vor plănui să vină în New York, urmând a aranja, prin intermediul comitetului de cazare, primirea lor în hoteluri sau în casele celor ce locuiesc în New York, pe care comitetul de cazare le va avea listate pentru cazarea lor în timpul celor opt sau zece zile cât vor rămâne în oraş. Aceasta ar putea fi cea mai mare adunare pregătită vreodată de Societatea Turnul de Veghere înainte de Armaghedon. Toţi martorii lui Iehova care îşi pot rezolva treburile ca să poată veni aşteaptă cu nerăbdare momentul în care vor putea să fie iar împreună, într-o adunare de asemenea proporţii, spre cinstea şi gloria numelui lui Iehova. Desigur că în rugăciunile noastre toţi vom fi atenţi la nevoia ca El să binecuvânteze pregătirile necesare pentru următoarea adunare internaţională a martorilor Săi pe pământ. Din când în când, vom publica informaţii suplimentare în aceste coloane, pentru toţi cititorii noştri.

Cuprins

EXEMPLE DE PĂSTRĂTORI AI INTEGRITĂȚII

„Fiara” din Apocalipsa 13:1-8, după cum au explicat romano-catolicii şi alte comentarii biblice, include Babilonul antic sau Caldeea, a treia putere mondială. Chiar aşa, în istoria Bibliei în legătură cu Babilonul, reprezentând al treilea cap al fiarei simbolice, vom descoperi cazuri remarcabile ale unor oameni ce au refuzat să se închine fiarei, în urmă cu 2500 de ani. Daniel 3:1-30 (*AS*) ne spune că cei trei bărbaţi care şi-au păstrat integritatea au fost numiți Şadrac, Meşac şi Abed-Nego (sau Şidrach, Mişach şi Abdenago, *Douay*). Atunci când au fost acuzaţi în faţa împăratului Babilonului, Nebucadneţar, duşmanii lor i-au numit „anumiți evrei”. La cererea profetului Daniel aceşti trei evrei au fost numiţi de către Împăratul Nebucadneţar în funcţii înalte în provincia Babilonului, în timp ce Daniel însuşi stătea la poarta Împăratului, ca și conducător peste întreg ţinutul Babilon, şi ca guvernator principal peste toți înţelepţii Babilonului. –Dan. 2:48, 49, *AS.*

[2] Dar cum s-a făcut că aceşti evrei, aflaţi sub legământ naţional cu Iehova Dumnezeu, prin mediatorul Moise, serveau un guvern politic păgân în asemenea funcţii înalte? Nu încălcau ei oare legământul cu Dumnezeu, care le dăduse cele Zece Porunci prin intermediul lui Moise? Nu. Dar, de ce nu? Deoarece propriul lor guvern evreu, Împărăția de la Ierusalim, nu exista încă la vremea aceea. Armata lui Nebucadneţar îl distrusese în 607 înainte de era creştină. Chiar cu unsprezece ani înainte de distrugere, Daniel şi cei trei tovarăși evrei au fost luați din Ierusalim şi au fost exilaţi în Babilon. Aşadar, atât înainte cât şi după căderea Ierusalimului, aceşti patru evrei erau captivi şi sclavi ai Babilonului.

[3] Iehova Dumnezeu îl folosise pe Nebucadneţar drept slujitorul Său, pentru executarea unor hotărâri cu privire la popoarele neascultătoare, şi El spusese preoţilor şi oamenilor din Ierusalim: „Slujiți regelui Babilonului şi veţi trăi.” Însă aceştia au refuzat şi astfel au avut parte de moarte din mâna executorului. Profeți mincinoşi, Zedechia şi Ahab, au sfătuit împotriva supunerii lui Nebucadneţar. Pentru asta, Regele Babilonului a lăsat pradă focului pe acei profeţi ce s-au împotrivit. (Ier. 27:16, 17; 29:21-23, *AS*). Dar Daniel, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego îl serveau ascultători pe Nebucadneţar, drept sclavi şi prizonieri ai săi. Cu toate acestea, atunci când a venit vorba de a face absolut orice le-ar fi cerut

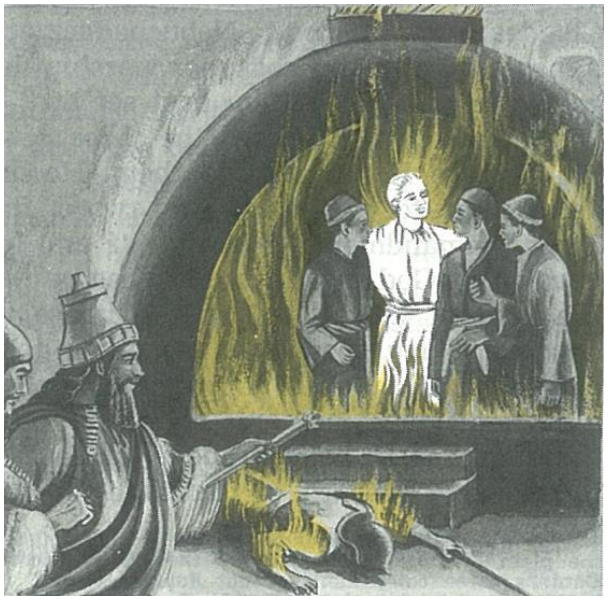

Cuprins

Nebucadneţar, lucruri ce ar fi însemnat încălcarea legii supreme a Dumnezeului lor, aceştia au refuzat să mai asculte de acest lider ce se afla atunci pe pământ. Ei au acţionat ca Petru şi ceilalţi apostoli; au ascultat de Dumnezeu, ca şi Conducător, mai degrabă decât de oameni. – Faptele 5:29.

[4] În câmpia Dura, în ţinutul Babilon, Nebucadneţar a ridicat un chip de aur de 30 de metri înălţime şi lat de 3 metri. Dacă a fost o imagine a dumnezeului său favorit, Marduk sau nu, nu se spune. Un lucru este clar cel puţin, aceasta a reprezentat scopul împăratului de a uni pe toţi oamenii imperiului într-o singură închinare comună, pentru a-i ţine împreună ca supuşi şi pentru a-i face să se închine „fiarei." Nebucadneţar a adunat la un loc toţi funcţionarii din toate provinciile imperiului pentru dedicarea chipului. Crainicul a spus tare şi răspicat ca la sunetul orchestrei toţi să îngenuncheze şi împreună să se închine acestui chip de aur. Dacă nu făceau asta, erau aruncaţi într-un cuptor de foc. Când orchestra a început să cânte, indiferent dacă era un imn naţional sau altceva, „toţi oamenii, toate naţiunile şi limbile, au îngenunchiat şi s-au închinat chipului de aur pe care Regele Nebucadneţar îl făcuse." Însă cei trei însoţitori ai lui Daniel nu au fost prezenţi. Din această cauză caldeeni s-au plâns lui Nebucadneţar: „Ei nu slujesc dumnezeilor tăi şi nici nu se închină chipului de aur pe care l-ai ridicat."

[5] Nebucadneţar i-a chemat la el pe cei trei funcţionari evrei. I-a ameninţat. Le-a poruncit să încalce primele două din cele Zece Porunci, şi anume: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, cel care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo asemănare a oricărui lucru de sus din cer, sau care se află jos pe pământ, sau în apele de sub pământ; să nu te închini înaintea lor şi nici să nu le slujeşti; căci Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos." (Ex. 20:2-5, *AS*). Având în vedere acest lucru, care a fost răspunsul celor trei sclavi către cel ce le răpise libertatea, şeful Statului?

6.Integritate faţă de Iehova Dumnezeu, prin păstrarea principiilor stabilite în poruncile Sale. Ei au spus: „Oh, Nebucadneţar, nu este nevoie să îţi răspundem în această privinţă. Dacă va fi aşa, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, va putea să ne scape. El ne va scăpa din cuptorul cu foc arzător şi din mâna ta, o, rege. Şi, chiar dacă nu ne va scăpa, să ştii, o rege, că tot nu le vom sluji dumnezeilor tăi şi nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat."

[7]Nebucadneţar a fost un foarte devotat adorator al zeului fals Marduk şi a fost ofensat de sfidarea celor trei evrei. Mânios, el i-a aruncat, legaţi, în cuptor, în mod special încălzit de şapte ori mai mult decât de obicei, pentru a arăta cât de furios era pe ei. Cei care i-au aruncat au fost chiar ei arşi de flăcările supraîncălzitului cuptor. Cu siguranţă, în acel moment, cei trei închinători ai lui Iehova trebuiau să fie şi ei arşi! Dar nu s-a întâmplat aşa! În timp ce Nebucadneţar privea înspre ei de la o mare distanţă, el a spus: „Iată că văd patru bărbaţi care umblă liberi prin mijlocul focului. Ei sunt nevătămaţi, iar cel de-al patrulea seamănă la înfăţişare cu un fiu de dumnezei." Înspăimântat, el a strigat, nu la cel de-al patrulea care arăta precum un fiu de dumnezei, ci spre cei trei adoratori ai lui Iehova, rostind: „Voi,

slujitori ai Dumnezeului Preaînalt, ieşiţi şi veniţi aici.” Pe măsură ce ei făceau aşa, toată lumea din jur a văzut că „focul nu avusese putere asupra corpurilor lor, că nici un fir de păr din cap nu li se pârlise, că mantiile lor rămăseseră neschimbate şi nu prinseseră miros de foc.” Apoi, cel mai măreț conducător de pe pământ de atunci L-a binecuvântat pe Dumnezeul lor, „care a trimis pe îngerul Său şi şi-a eliberat slujitorii care s-au încrezut în El şi care au schimbat cuvântul regelui şi au renunțat la corpurile lor, ca să nu slujească sau să se închine unui alt dumnezeu în afara Dumnezeului lor ... nu există un alt dumnezeu care să poată salva în felul acesta.” (*AS*) Prin această afirmaţie, Nebucadneţar se referea la Iehova, Dumnezeul celor Zece Porunci.

[8] Pentru integritatea lor faţă de Iehova, El i-a salvat. Prin atitudinea lor îndrăzneaţă şi neclintită împotriva împăratului lumii şi împotriva adorării Statului, se părea că ei pun în pericol toate interesele celorlalţi evrei, aflaţi în Babilon, în captivitate. Acei trei sclavi evrei ştiau acest lucru. Dar nici măcar pentru aparentul beneficiu al semenilor lor evrei ei nu s-ar fi compromis cu un lider inferior Dumnezeului lor. Ei îl iubeau pe Dumnezeu mai mult decât pe ei şi decât pe aproapele lor. Poziţia lor credincioasă i-a impulsionat cu adevărat pe semenii lor evrei să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice. I-a întărit pe toţi ceilalţi sclavi evrei şi pe semenii lor, la fel şi pe toţi adevăraţii creştini de până acum, de a-şi păstra integritatea faţă de Iehova, ca Dumnezeu, şi de a nu se închina nici unui chip instituit de un lider politic şi care porunceşte să fie venerat. Aceasta include, de asemenea, închinarea la fiară şi chipul ei.

[9] Daniel, alături de ceilalţi trei sclavi evrei, funcționari ai lui Nebucadneţar, sunt, fără îndoială, cei despre care se vorbeşte în mod special la Evrei 11:33, 34 ca despre oameni ai credinţei care „au închis gura leilor, au stins puterea focului.” Evrei 11:1, 2 relatează: „Credinţa ... prin ea au primit mărturie oamenii din vechime.” După ce capitolul unsprezece numeşte şi descrie mulți din aceşti bărbaţi şi femei ai credinţei, din vechime, care „au primit mărturie”, în Evrei 12:1 li se spune creştinilor: „Suntem înconjurați de un nor aşa de mare de martori.” Ai cui martori au fost Daniel, Șadrac, Meşac şi Abednego? Ei au fost martorii lui Iehova, ascultători ai poruncii Lui, scrise în Isaia 43:10-12 (*AS*): „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, ... şi Eu sunt Dumnezeu.”

[10] Noi toţi, cei care suntem creştini dedicați, asemenea apostolilor, suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori. Exemplul lor trebuie să îl urmăm, privind, în special, spre cel mai mare martor al lui Iehova, Isus Cristos, „Reprezentatul principal al credinţei noastre.” (Evrei 12:1, 2). Isus Cristos nu s-a închinat „fiarei”.

[11] Imediat după botezul lui Isus în apă, El a fost dus în pustiu, prin acțiunea spiritului lui Dumnezeu care a venit peste El, ungându-L. Acolo, El a fost pus la încercare de Satan Diavolul. Satan a fost simbolicul Balaur, care a făcut ca fiara să iasă din mare şi care i-a dat fiarei „puterea, tronul şi o mare autoritate.” (Apoc. 13:1, 2). Ispitit fiind de acest Balaur, Isus nu s-a comportat asemenea fiarei, ci a păstrat armonia cu scopul lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerurilor. Pentru a-L ispiti pe Isus, Diavolul i-a arătat „într-o

Cuprins

clipă toate regatele pământului locuit” şi a spus: „Îți voi da autoritatea peste toate acestea şi gloria lor, căci mie mi-a fost dată și o dau cui vreau eu. Dacă te vei închina o dată înaintea mea, va fi toată a ta.” În loc de a apuca împărățiile acestei lumi, asemenea „fiarei” fără pricepere, Isus a păstrat principiul închinării lui Iehova şi a rămas fidel împărăției lui Dumnezeu, a cerurilor. Ca Lider al Creştinismului, Isus i-a răspuns „dumnezeului acestui sistem” răspicat şi a declarat principiul special ce îi guvernează comportamentul Lui, şi de asemenea, şi comportamentul nostru, dacă suntem creştini: „Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru El să îndeplinești un serviciu sacru.”− Luca 4:5-8; Deut. 6:13.

[12] Acesta este motivul pentru care Isus nu s-a amestecat cu politica şi nu a avut nici un fel de ambiţie lumească, politică. Împărăția Lui nu era din aceeaşi sursă ca cea a lui Cezar, sau ca cea a simbolicei fiare. (Ioan 18:36). Isus nu a strâns nici o armată pentru a scăpa vechiul Israel de plata taxelor către Cezar sau de controlul lui şi nici nu a încercat să înfiinţeze un stat politic pe pământ. El a prezis distrugerea Israelului natural şi nu a împiedicat nimicirea sa de către armatele Cezarului roman, la căderea Ierusalimului şi a templului lui din anul 70 A.D. Care a fost motivul? Deoarece Isus era pentru Israelul spiritual. Împărăția pe care o căuta El era împărăția spirituală a cerurilor, împărăția despre care El a propovăduit şi despre care a poruncit adevăraţilor urmași să propovăduiască, în acest timp al sfârşitului vechii lumi.− Mat. 24:14.

[13] „Tronul lui Iehova” pe care Isus a dorit să stea ca și Conducător Uns nu a fost tronul pe care Regele David a stat şi pe care Regele Nebucadnețar l-a răsturnat în anul 607 î. Cr., ci a fost adevăratul tron al lui Iehova, în cerurile preaînalte, acolo unde a fost păstrat un loc pentru Isus, la dreapta a lui Iehova.− Ps. 110:1, 2; Evrei 10:12, 13.

[14] Dacă avem poruncă să Îl iubim pe Iehova cu toată inima, sufletul şi mintea, atunci trebuie să iubim și Imaginea vie a lui Iehova, Isus Cristos. (Evrei 1:2, 3; Col. 1:15; Ioan 14:9). Creştinii trebuie, astfel, să-L imite pe Isus Cristos, Liderul lor. Imitarea exemplului Său trebuie să fie un principiu călăuzitor în vieţile urmaşilor Lui dedicați. Noi trebuie să fim un popor al închinării drepte. Numai așa vom fi salvaţi.

ASOCIEREA LUMII NOI

[15] Pentru a dovedi că el a umblat în concordanţă cu principiile închinării lui Iehova şi ca un reprezentant al împărăției lui Iehova, David a spus: „Umblu în adevărul Tău. Nu stau cu oamenii mincinoși şi nu mă însoțesc cu cei care ascund ceea ce sunt. Urăsc adunarea răufăcătorilor, nu stau cu cei răi. Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție şi voi umbla în jurul altarului Tău, o, Iehova, ca să fac să răsune mulțumirile mele şi să vestesc toate lucrările Tale minunate. Nu-mi lua sufletul împreună cu păcătoşii, nici viaţa împreună cu oamenii vinovați de sânge, în ale căror mâini este fărădelege şi a căror dreaptă este plină de mită.” (Ps. 26:3-7, 9, 10). Regele David nu a vrut să se însoțească cu astfel de oameni, pe durata vieţii

Cuprins

lui. El nu a vrut nici măcar să moară odată cu ei, chiar de erau lideri sau politicieni sau simpli cetăţeni. Cu această dorinţă în inima lui, el i-a evitat pe parcursul vieţii şi s-a ferit de minciună şi de făţărnicie, de pătarea cu sânge şi de purtarea depravată, de primirea sau cererea de mită. Datorită acestor fapte a putut el să-L implore pe Dumnezeu să nu îi ia viaţa şi sufletul odată cu oamenii păcătoşi şi vinovaţi de sânge. El a dorit să fie salvat de la nimicirea care urma să se abată asupra unor astfel de oameni păcătoşi şi pătaţi de sânge, nimicire adusă de mâna lui Dumnezeu. Deşi împărăția teocratică a Israelului, al cărei conducător era atunci chiar în mijlocul lumii, în Orientul Mijlociu, Regele David nu a dorit ca împărăția lui să fie o parte din această lume.

[16] Toate aceste lucruri pun accentul pe principiul care trebuie să ne călăuzească, care l-a urmat Mai Marele David, şi anume, Isus Cristos, cel care, după carne, era fiul lui David, dar care acum este Domnul lui David, potrivit vieţii spirituale de care se bucură în cer. Noi, dacă susţinem că suntem urmaşii Lui, trebuie să evităm asocierea cu această lume veche, atât de plină de oameni de care David s-a ferit. Pentru că suntem carne şi sânge ca şi restul oamenilor, trebuie să trăim în această lume în al ei „timp al sfârşitului”. Dar noi nu putem aparţine acestei lumi vechi şi lumii noi a lui Dumnezeu, despre care propovăduim. Isus Însuşi a proclamat acest principiu în aceste cuvinte: „Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.” Conform aceluiaşi principiu, Isus s-a rugat la Dumnezeu şi a spus: „Le-am dat cuvântul tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să veghezi asupra lor din cauza celui rău.”− Ioan 15:19; 17:14, 15.

[17] Dacă am fi luați din această lume, nu am putea fi martori ai lui Iehova Dumnezeu şi nici martori ai lui Isus, Regele uns al lui Dumnezeu, care domneşte din anul 1914. Astfel, noi nu am fost luați din această lume, ci ne-a fost permis să rămânem pentru a fi martori ai împărăției lui Dumnezeu. Însă, Isus s-a rugat pentru noi, ca Tatăl Lui ceresc să vegheze asupra noastră, din cauza celui rău, Satan Diavolul, care a fost acum alungat din cer şi aruncat pe pământ.

[18] Deoarece lucrul principal ce trebuie dovedit întregii creații inteligente este suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerurilor, este cea mai importantă învăţătură a Cuvântului Său scris, Sfânta Biblie. Toţi creştinii dedicați au primit porunca de a propovădui această împărăție ca cea mai bună veste posibilă. Controversa se dezlănţuie aprins acum între împărăția lui Dumnezeu stabilită în ceruri, din anul 1914 A.D. şi împărățiile acestei lumi vechi. În această controversă universală nu putem fi neutri. Într-adevăr, noi trebuie să plătim taxe Cezarului pentru a-i oferi Cezarului ceea ce este al lui, chiar şi în acest timp al sfârşitului. Însă, în primul rând, în ultimul rând şi tot timpul, noi trebuie să susţinem împărăția lui Dumnezeu, condusă de Cristos. Trebuie să facem cunoscut, în mod deschis, faptul că noi o susţinem, propovăduind-o Cezarului şi oricui altcuiva. Nici un guvern politic al acestei lumi condamnate nu este scutit de a i se predica mărturia Împărăției. (Mat. 24:14) Deşi credem cu toată inima că înviatul Cristos este acum Rege, noi trebuie, de

Cuprins

asemenea, să facem o declaraţie publică a credinţei noastre, dacă vrem să fim salvaţi, sau dacă vrem să fim eliberaţi. Acesta este principiul de neschimbat, scris în Romani 10:9, 10.

[19] Cu nouăsprezece secole în urmă, în ziua de Cincizecime, apostolul Petru a prezentat acelaşi principiu, spunând: „Înainte să sosească ziua cea mare şi glorioasă a lui Iehova … oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” (Faptele 2:20, 21). Profetul Ioel, din care a citat Petru, a afirmat mai devreme acelaşi principiu, cu sute de ani înaintea lui Petru, la Ioel 2:31, 32. Astăzi, ne putem păstra integritatea numai acţionând conform acestui principiu, de a chema numele lui Iehova şi de a-l declara public.

[20] Cu mult timp în urmă, Regele David a acţionat conform acelui principiu, în acelaşi timp rugându-se să fie cruţat de nimicire alături de cei ticăloşi, să fie salvat şi să i se arate favoare din partea lui Iehova Dumnezeu. De aceea a preferat el casa de închinare a lui Iehova în locul prieteniei şi asocierii cu cei răi. El a spus: „Iehova, iubesc locaşul casei Tale şi locul în care locuieşte gloria Ta.” Închinarea în casa lui Dumnezeu i-a oferit oportunitatea de a merge în jurul altarului de sacrificiu al lui Dumnezeu, de a face ca recunoştinţa să fie auzită şi să declare toate lucrările minunate ale lui Iehova. Acesta fiind scopul lui, David a încheiat cel de-al douăzeci şi şaselea psalm, spunând: „Printre mulţimile adunate Îl voi binecuvânta pe Iehova.” (Ps. 26:8, 12). Declaraţia publică făcută de David şi apoi scrisă în psalmi, a lucrat la salvarea lui în lumea nouă a lui Dumnezeu şi lucrează, de asemenea, la salvarea creştinilor care citesc psalmii lui David.

[21] Niciodată noi, creştinii dedicaţi, nu trebuie să ne îndepărtăm de obligaţia noastră şi de dreptul nostru de a propovădui vestea bună a Împărăţiei, aşa cum a poruncit Cristos. El şi discipolii Lui ne-au avertizat cu privire la puterile politice şi religioase ale acestei lumi, că ele vor încerca să ne ia dreptul nostru, dăruit de Dumnezeu, de a propovădui, vor încerca să pună capăt mesajului şi chiar vor încerca să ne omoare şi să ne reducă vocile la tăcere. În privinţa acestui drept, apostolul Pavel nu a făcut nici un compromis. Persoanele religioase, incluzând oamenii care pretind că se închină Domnului Dumnezeu, au stârnit opoziţie împotriva lui Pavel, la Filipi, Tesalonic, Berea şi în cele din urmă la Ierusalim. În nici un caz nu a fost compromis atunci când Pavel a apelat, în cele din urmă, la Cezar, pentru a opri acest amestec al religioniştilor şi de a stabili legal dreptul de a propovădui împărăţia lui Dumnezeu. De ce, atunci, a recurs Pavel la Cezar? Pentru a continua lupta până la sfârşit, de a merge până la cea mai înaltă curte a Imperiului Roman, necerând nimic de la duşman şi neoferindu-i nimic. Până şi legile lui Cezar nu-i autorizau pe religioniştii acelui timp de a se amesteca în propovăduirea împărăţiei lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, legile lui Dumnezeu susţineau propovăduirea. Astfel că Pavel a luptat cu toate armele pe care a avut dreptul să le folosească. Chiar şi pentru propriul lui avantaj, Pavel nu a folosit nici un mijloc ascuns, care să lase chestiunea nerezolvată, încă nestabilită din punct de vedere legal. Ca atare, el a refuzat să mituiască pe Guvernatorul Felix pentru a-l elibera din închisoare.− Faptele 24:26, 27.

[22] Ca cetăţean roman, Pavel a onorat mesajul Împărăției prin apelul lui la cea mai mare putere judiciară de pe pământ din acele zile, reprezentată de Cezar, căruia Pavel, ca şi creştin, îi plătea taxe. (Faptele 25:10-12). Pavel a fost pe deplin însărcinat cu „apărarea şi stabilirea legale a [dreptului de a propovădui] vestea bună”. (Filip. 1:7) Această cale a dus la împlinirea profeţiei lui Isus din Matei 10:18.

[23] Astăzi, noi susţinem dreptatea principiului pe care l-a urmat apostolul creştin Pavel. Acolo unde nu există interziceri împotriva martorilor lui Iehova, noi, ca şi cetăţeni plătitori de taxe, apelăm la Cezarul zilelor noastre, pentru a împiedica duşmanii Împărăției care propovăduiesc conform legilor lui Cezar. Acolo unde există interdicții, martorii lui Iehova, aflați sub interdicție, nu pot apela la Cezarul din acea ţară. În ceea ce priveşte porunca lui Iehova, dată martorilor Lui de a propovădui împărăția Sa, ei ascultă de Dumnezeu, ca și Conducător, mai degrabă decât de interdicţia oamenilor, care luptă împotriva lui Dumnezeu şi care vor pieri, acum, nu mai târziu de universalul război al Armaghedonului. (Isa. 51:12) Salvarea pentru eterna viaţă în lumea nouă a lui Dumnezeu va veni, nu prin Cezar, care trebuie să dispară în scurt timp, ci prin Iehova Dumnezeu şi prin Isus Cristos, Regele Lui domnitor.

[24] Asemenea Regelui David, noi, rămăşița moştenitorilor împărăției lui Dumnezeu şi mulţimea mare de însoțitori cu bunăvoinţă față de împărăția lui Dumnezeu, iubim locaşul casei lui Iehova şi acesta este locul unde locuiește gloria Lui. Aici, noi vom continua să ne închinăm Lui, cu o supunere iubitoare faţă de principiile pe care El le-a expus în Cuvântul Lui scris, pentru călăuzirea şi guvernarea comportamentului nostru creştin. Aici, printre mulţimea adunată a închinătorilor Lui, noi Îl vom binecuvânta acum şi pentru totdeauna pe Iehova. Până la sfârşitul acestei lumi vechi, noi vom umbla, în mod conştiincios, în integritatea noastră pentru Dumnezeu, definită de Scripturi. Din moment ce facem așa, rugăciunile noastre vor fi acceptate de El şi El ne va răscumpăra prin Cristos. Atunci când El va lua sufletul şi viaţa păcătoşilor şi a celor pătaţi de sânge din această lume, El ne va apăra de sfârşitul lor dezastruos. Ca răsplătitor al celor care Îl caută cu sinceritate, El ne va salva în acea lume nouă promisă a Lui, o lume cu principii şi integritate evlavioase.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce caz remarcabil de refuz de închinare înaintea fiarei avem, în timpul conducerii mondiale a celui de-al treilea cap al fiarei?
2,3. De ce acei evrei nu şi-au încălcat legământul cu Iehova, servind în poziţii aşa de înalte ale unui guvern politic păgân?

Cuprins

4. De ce a ridicat Nebucadneţar chipul de aur în câmpia Dura şi ce i-au acuzat duşmanii pe cei trei prieteni ai lui Daniel că nu făceau?
5. Ce le-a poruncit Nebucadneţar, cu ameninţări, celor trei funcţionari evrei să încalce?
6. Cum i-au răspuns cei trei şefului Statului?
7. Ce experienţă au avut cei trei cu cuptorul de foc, și ce a recunoscut atunci Nebucadnețar față de Dumnezeul lor?
8. Ale cui interese păreau că le pun în pericol acei trei evrei, prin poziția lor împotriva împăratului și a închinării la Stat, însă cum a influenţat poziţia lor credincioasă pe poporul lui Dumnezeu până în această zi?
9. Cum ştim, scriptural, ai cui martori au fost Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui?
10. Al cui exemplu trebuie, deci, să urmăm astăzi, şi în special privind la cine ca exemplu?
11. Cum n-a acţionat Isus, sub ispită, ca „fiara”, şi ce principiu a declarat el atunci pentru guvernarea noastră?
12. Care era împărăţia pe care o căuta Isus?
13. Care era „tronul lui Iehova” pe care Isus dorea să stea?
14. Pe cine trebuie să mai iubim, şi prin urmare să imităm, şi de ce, dacă Îl iubim pe Iehova cu tot ce avem?
15. (a) Ce a spus David în Psalmul 26 pentru a dovedi că umbla după principiul închinării lui Iehova? (b) Prin urmare, ce l-a putut implora el pe Iehova să nu facă faţă de el?
16. Ca atare, cu cine trebuie să ne ferim să ne asociem, ca urmaşi ai Mai Marelui David, şi aceasta conform cărui principiu declarat de Isus?
17. Ce n-am putea face sub paza lui Dumnezeu, dacă am fi luaţi din această lume?
18. În ce controversă universală nu putem fi neutri, şi cum arătăm că nu suntem neutri, conform principiului din Romani 10:9,10?
19. Cum a explicat Petru, și mai devreme Ioel, același principiu?
20. Ce casă a preferat David, pentru a acționa în armonie cu același principiu, şi astfel pentru ce beneficiu au lucrat psalmii lui?
21. Ce anume este făcut pentru a ne determina să dăm greş în obligaţia şi dreptul de a predica vestea bună, şi de ce n-a dat Pavel mită, ca procesul lui să nu fie deferit unei instanţe superioare?
22. Pentru ce scop şi-a luat Pavel angajamentul în această privinţă?
23. Cum procedează martorii lui Iehova, așadar, asemenea lui Pavel, acolo unde nu sunt interzişi şi acolo unde sunt interzişi, aşteptând salvare de la cine?
24. Atunci, cum vom acţiona, exact aşa cum este declarat de David în Psalmul 26, și prin urmare, cum vor primi răspuns rugăciunile noastre?

Cuprins

Întrebări de la cititori

• În *Turnul de veghere* s-a scris că Sefora era femeia cuşită căreia i s-a împotrivit Maria în Numerele 12:1, dar cum putea fi Sefora femeia cuşită, când în *Ce a făcut religia pentru omenire,* la pagina 115, scrie că aceasta era o urmaşă a lui Avraam? – N.R., S.U.A.

Iată ce scrie în Numerele 12:1, în *Versiunea Autorizată*: „Maria şi Aaron au vorbit împotriva lui Moise din cauza femeii etiopiene cu care se căsătorise el; căci el se căsătorise cu o femeie etiopiană.” În *Traducerea lumii noi* scrie: „Atunci Miriam şi Aaron au început să vorbească împotriva lui Moise din cauza soţiei cuşite pe care şi-o luase, căci îşi luase soţie cuşită.” Acest lucru a stârnit o controversă, Maria şi Aaron plângându-se imediat că Moise îşi luase o însărcinare prea grea în calitate de purtător de cuvânt al lui Iehova. Ei nu aveau de obiectat numai cu privire la alegerea pe care o făcuse Moise. Adevăratul motiv era faptul că Maria şi Aaron doreau să aibă mai multă putere în tabără, mai ales Maria.

Unii comentatori ai Bibliei spun că din moment ce Moise era căsătorit cu Sefora de mult timp, ea nu era implicată în această problemă, căci orice obiecţie la adresa ei ar fi fost ridicată de mult timp. Astfel ei spun că Sefora murise, iar Moise se recăsătorise, de această dată cu o femeie etiopiană, această căsătorie fiind recentă şi stârnind cearta. Însă Biblia nu spune acest lucru, iar circumstanţele respective nu necesită un astfel de raţionament. Sefora stătuse departe de Moise, iar acum i se alăturase în tabăra de lângă Muntele Sinai. Disputa a început la scurt timp după ce tabăra s-a deplasat. Prin urmare, chiar dacă respectiva căsătorie nu era recentă, prezenţa Seforei în tabără era. – Ex. 18:1-5

Maria se temea că odată cu sosirea Seforei avea să îi fie luat locul de primă doamnă în tabără. Ea l-a convins pe Aaron să se plângă amândoi împotriva lui Moise, mai întâi din cauza soţiei sale, iar apoi din cauza faptului mult mai general că Moise îşi luase prea multă autoritate. O ambiţie plină de gelozie era implicată în ambele aspecte ale plângerii, aceasta creând o legătură logică între primul verset al capitolului 12 din Numerele şi cele următoare. Unii comentatori nu înţeleg această legătură şi astfel susţin că versetul unu nu se potriveşte cu ce urmează după aceea, fiind astfel o intercalare.

Din aceste motive, şi în lipsa oricărei dovezi cu privire la moartea Seforei şi a recăsătoririi lui Moise, considerăm că femeia cuşită este Sefora. Însă ea era fata preotului madianit Reue, din ţinutul Madian, în ţara căruia trăiau urmaşii lui Avraam prin Madian. Ea nu era etiopiană. Ea nu era cuşită în sensul că ar fi fost o urmaşă a fiului lui Ham, Cuş, strămoşul etiopienilor. În peninsula arabă locuiau arabi numiţi *kusi* sau *kuşi*, nu negri sau etiopieni. Acest lucru e dovedit în Habacuc 3:7 (*AT*): „Steagurile lui Cuş erau sfâşiate, iar cele ale lui Madian fluturau în vânt.” Cuş şi Madian reprezintă acelaşi loc, ca paralelă. Reiese astfel că denumirea de cuşit nu era limitată întotdeauna la negri sau la urmaşii lui Ham prin Cuş, ci se referea şi la unii oameni din ţara madianită. Aşadar, e posibil ca Sefora să fie numită cuşită în Numerele 12:1.

Cuprins

Atunci şi acum

În 1832 a fost aprobată de Parlament reforma din Anglia, iar dr. Thomas Arnold, cleric şi director al Şcolii Rugby, a spus: „Nicio putere nu poate salva Biserica Anglicană în starea în care se află acum.” Într-o carte publicată în 1957 – *The New Ordeal of Christianity* – Paul Hutchinson a spus: „Cel mai izbitor lucru cu privire la bisericile protestante din Anglia în prezent – iar aici includ atât Biserica Anglicană cât şi bisericile independente – este goliciunea din multe dintre ele.”

Anunțuri

„Spuneți vestea bună din zi în zi” – Ps. 96:2.

Pentru a spune vești bune cineva trebuie să aibă vești bune de spus. Martorii lui Iehova au de spus vești bune, căci ei sunt purtătorii mesajului salvării prin împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Găsind plăcere în a se împărtăși din vestea bună alături de alții, martorii lui Iehova sunt fericiți că pot „spune vestea bună a salvării prin el”, din zi în zi (Ps. 96:2). Pe parcursul lunii decembrie toți martorii lui Iehova vor lua parte, cu bucurie, la serviciul din casă în casă, cu fiecare ocazie, pentru a avea cea mai minunată împărtășire posibilă în a spune tuturor celor ce vor asculta vestea bună a salvării. Pe lângă o predică din Biblie iluminatoare și de ajutor, de trei până la opt minute, vor fi oferite, pe o contribuție de 50 de cenți, un ajutor de studiu biblic și o broșură. Asigurați-vă că vă veți alătura în a spune vestea bună a salvării și altora, cu fiecare oportunitate.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

12 ianuarie: Eliberare pentru integritate față de Dumnezeu, parag. 1-15, pag. 748.
19 ianuarie: Eliberare pentru integritate față de Dumnezeu, parag. 16-30 și Exemple de păstrători ai integrității, parag. 1-3, pag. 752.
26 ianuarie: Exemple de păstrători ai integrității, parag. 4-24, pag. 758.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins